

Dưỡng Thú Thành Phi

Contents

Dưỡng Thú Thành Phi	5
1. Chương 1: Kiếp Sống Lừa Bịp Sủng Vật	6
2. Chương 2: Loài Vân Chồn Đã Tuyệt Chủng Trăm Năm	8
3. Chương 3: Chết Vinh Còn Hơn Sống Nhục	10
4. Chương 4: Cho Người Mượn Bờ Vai Dựa Vào Một Lát	11
5. Chương 5: Sợ Nó Ngã Đau?	13
6. Chương 6: Không Làm Được Áo Choàng Lông Chồn Thì Làm Khăn Quàng Cổ	16
7. Chương 7: Buổi Dạ Yến Nên Ăn Cái Gì?	18
8. Chương 8: Người Thích Trầm?	21
9. Chương 9: Tiểu Tử Mê Rượu	21
10. Chương 10: Trầm Cho Rằng Lá Gan Người Rất Lớn	23
11. Chương 11: Chân Lý — Phi Lễ Chớ Nhìn, Vô Lễ Chớ Nghe.	26
12. Chương 12: Lau Khô Bộ Lông Cho Nàng	29
13. Chương 13: Thời Tiết Cả Ngày Là Do Sáng Sớm	31
14. Chương 14: Không Cần Thận Gặp Phải Sóng Gió	33
15. Chương 15: Lại Bước Một Bước Nửa, Trầm Chém Đầu Của Bọn Họ	36
16. Chương 16: Đừng Tưởng Rằng Trầm Sẽ Không Phạt Người	38
17. Chương 17: Con Chồn Nhỏ Biết Nhìn Mặt Hàng	41
18. Chương 18: Ta Là Người Có Tội, Người Chính Là Người Ra Tay	43
19. Chương 19: Bệ Hạ, Người Mạnh Khỏe ‘Hiền Lành’!	45
20. Chương 20: Cuộc Sống Nhất Định Phải Nịnh Nọt	47
21. Chương 21: Loài Hoa Quý Giá Nổi Tiếng Như Củ Khoai Lang Bỏng Tay	50
22. Chương 22: Độc Nhất Lòng Đàn Bà	52
23. Chương 23: Đưa Người Đi Tiểu Tiện	54
24. Chương 24: Sống Tốt Ở Trong Ngự Thư Phòng Cho Trầm	56
25. Chương 25: Bị Ăn Hiếp Phải Nói Với Trầm	59
26. Chương 26: Còn Không Thừa Nhận Người Háo Sắc?	61
27. Chương 27: Liếm Một Lần Đổi Một Mạng	63
28. Chương 28: Bí Mật Không Muốn Người Biết	66
29. Chương 29: Gậy Ông Đập Lưng Ông	69
30. Chương 30: Chuyện Phiền Toái Nói Đuôi Nhau Kéo Tới	71
31. Chương 31: Chỉ Có Bên Cạnh Người, Mới Đúng Là Chỗ An Toàn Nhất	73
32. Chương 32: Nhịn Đau Bỏ Những Thứ Yêu Thích Để Bày Tỏ Tâm Ý	76
33. Chương 33: Cái Chuyện Gì Mới Tính Là Việc Lớn?	79
34. Chương 34: Làm Càn Gây Chuyện Tạo Ra Rắc Rối	81
35. Chương 35: Không Hổ Là Chủ Nhân, Chỉ Người Mới Hiểu	84
36. Chương 36: Lương Tâm Quấy Phá Nên Lấy Lòng	86
37. Chương 37: Lăn Đầu Tiên Cùng Ngủ Chung Giường	89
38. Chương 38: Thái Hậu Hoảng Thê(*)	91
39. Chương 39: Người Có Tầm Lòng Đây Là Đủ Rồi	93
40. Chương 40: Tự Bê Đá Đập Vào Chân Mình	95
41. Chương 41: Người Cũng Hiểu Trà Đạo?	98

42. Chương 42: Khế Ước Bán Thân Của Con Chồn Nhỏ	101
43. Chương 43: Hồn Thể Ma Vương(*) Con Chồn Nhỏ	103
44. Chương 44: Tự Minh Động Tay Mới Cơm No Áo Ấm	106
45. Chương 45: Nàng Phải Ăn Hết Con Cá Đây!	108
46. Chương 46: Quây Tung Ngự Thiện Phòng	110
47. Chương 47: Ăn Mảnh* Là Không Đúng?	113
48. Chương 48: Lấy Cái Gì Trả Nợ?	115
49. Chương 49: Dẫn Nó Đi Ra Ngoài Giải Sầu	117
50. Chương 50: Bánh Phù Dung Ăn Ngon Tuyệt	120
51. Chương 51: Nếu Như Người Thích Thì Trầm Cho Người	123
52. Chương 52: Con Chồn Nhỏ Tự Chủ Trương(*)	125
53. Chương 53: Đạn Chỉ Thần Công(1) Bách Phát Bách Trúng(2)	128
54. Chương 54: Người Đã Biết Trầm Sẽ Bao Che Cho?	130
55. Chương 55: Người Nói Có Ý, Người Nghe Có Lòng	132
56. Chương 56: Biết Rất Nhiều Bí Mật	135
57. Chương 57: Sự Việc Bị Bại Lộ	137
58. Chương 58: Danh Sư Xuất Cao Đồ(1)?	139
59. Chương 59: Việc Xấu Làm Không Ngừng Không Dừng!	142
60. Chương 60: Không Chơi Phạt Con Chồn Thế!	144
61. Chương 61: Xem Người Còn Dám Khoe Khoang	147
62. Chương 62: Quyển 2 Chương 1(1)	149
63. Chương 63: Chương 1(2)	150
64. Chương 64: Chương 1(3)	152
65. Chương 65: Chương 1(4)	154
66. Chương 66: Chương 1(5)	156
67. Chương 67: Chương 1(6)	157
68. Chương 68: Chương 1(7)	159
69. Chương 69: Chương 2(1)	161
70. Chương 70: Chương 2(2)	162
71. Chương 71: Chương 2(3)	164
72. Chương 72: Chương 2(4)	166
73. Chương 73: Chương 2(5)	168
74. Chương 74: Chương 2(6)	170
75. Chương 75: Chương 3(1)	172
76. Chương 76: Chương 3(2)	174
77. Chương 77: Chương 3(3)	176
78. Chương 78: Chương 3(4)	178
79. Chương 79: Chương 3(5)	180
80. Chương 80: Chương 4.1	184
81. Chương 81: Chương 4.2	186
82. Chương 82: Chương 4.3	187
83. Chương 83: Chương 4.4	189
84. Chương 84: Chương 4.5	192
85. Chương 85: Chương 5.1	193
86. Chương 86: Chương 5.2	195
87. Chương 87: Chương 5.3	197
88. Chương 88: Chương 5.4	199
89. Chương 89: Chương 6.1	201
90. Chương 90: Chương 6.2	202
91. Chương 91: Chương 6.3	204
92. Chương 92: Chương 6.4	206
93. Chương 93: Chương 7.1	208
94. Chương 94: Chương 7.2	210
95. Chương 95: Chương 7.3	212

96. Chương 96: Chương 7.4	214
97. Chương 97: Chương 7.5	215
98. Chương 98: Chương 7.6	217
99. Chương 99: Chương 8.1	220
100. Chương 100: Chương 8.2	222
101. Chương 101: Chương 8.3	225
102. Chương 102: Chương 8.4	227
103. Chương 103: Chương 8.5	229
104. Chương 104: Chương 9.1	232
105. Chương 105: Chương 9.2	234
106. Chương 106: Chương 9.3	236
107. Chương 107: Chương 9.4	238
108. Chương 108: Chương 9.5	240
109. Chương 109: Chương 9.6	242
110. Chương 110: Chương 10	244
111. Chương 111: Chương 11	249
112. Chương 112: Chương 12	255
113. Chương 113: Chương 13	261
114. Chương 114: Chương 14	268
115. Chương 115: Chương 15	274
116. Chương 116: Chương 16	281
117. Chương 117: Chương 17	288
118. Chương 118: Chương 18	291
119. Chương 119: Chương 19	295
120. Chương 120: Chương 20	299
121. Chương 121: Chương 21	302
122. Chương 122: Chương 22	305
123. Chương 123: Chương 23	308
124. Chương 124: Chương 24	311
125. Chương 125: Chương 25	315
126. Chương 126: Chương 26	318
127. Chương 127: Chương 27	321
128. Chương 128: Chương 28	324
129. Chương 129: Chương 29	328
130. Chương 130: Chương 30	331
131. Chương 131: Chương 31	334
132. Chương 132: Chương 32	337
133. Chương 133: Chương 33	340
134. Chương 134: Chương 34	344
135. Chương 135: Chương 35	347
136. Chương 136: Chương 36	350
137. Chương 137: Chương 37	354
138. Chương 138: Chương 38	357
139. Chương 139: Chương 39	360
140. Chương 140: Chương 40	363
141. Chương 141: Chương 41	366
142. Chương 142: Chương 42	369
143. Chương 143: Chương 43	375
144. Chương 144: Chương 44	378
145. Chương 145: Chương 45	381
146. Chương 146: Chương 46	384
147. Chương 147: Chương 47	387
148. Chương 148: Chương 48	390
149. Chương 149: Chương 49	394

150.	Chương 150:	Chương 50	397
151.	Chương 151:	Chương 51	399
152.	Chương 152:	Chương 52	402
153.	Chương 153:	Chương 53	405
154.	Chương 154:	Chương 54	408
155.	Chương 155:	Chương 55	412
156.	Chương 156:	Chương 56	415
157.	Chương 157:	Chương 57	418
158.	Chương 158:	Chương 58	421
159.	Chương 159:	Chương 59	424
160.	Chương 160:	Chương 60	427
161.	Chương 161:	Chương 61	431
162.	Chương 162:	Chương 62	434
163.	Chương 163:	Chương 63	438
164.	Chương 164:	Chương 64	441
165.	Chương 165:	Chương 65	444
166.	Chương 166:	Chương 66	447
167.	Chương 167:	Chương 67	451
168.	Chương 168:	Chương 68	454
169.	Chương 169:	Chương 69	457
170.	Chương 170:	Chương 70	460
171.	Chương 171:	Chương 71	463
172.	Chương 172:	Chương 72	466
173.	Chương 173:	Chương 73	470
174.	Chương 174:	Chương 74	473
175.	Chương 175:	Chương 75	476
176.	Chương 176:	Chương 76	480
177.	Chương 177:	Chương 77	483
178.	Chương 178:	Chương 78	486
179.	Chương 179:	Chương 79	489
180.	Chương 180:	Chương 80	493
181.	Chương 181:	Chương 81	496
182.	Chương 182:	Chương 82	499
183.	Chương 183:	Chương 83	502
184.	Chương 184:	Chương 84	505
185.	Chương 185:	Chương 85	509
186.	Chương 186:	Chương 86	512
187.	Chương 187:	Chương 87	515
188.	Chương 188:	Chương 88	518
189.	Chương 189:	Chương 89	523
190.	Chương 190:	Chương 90	528
191.	Chương 191:	Chương 91	532
192.	Chương 192:	Chương 92	535
193.	Chương 193:	Chương 93	538
194.	Chương 194:	Chương 94	541
195.	Chương 195:	Chương 95	544
196.	Chương 196:	Chương 96	547
197.	Chương 197:	Quyển 3. Chương 1	551
198.	Chương 198:	Chương 2	553
199.	Chương 199:	Chương 3	555
200.	Chương 200:	Chương 4	558
201.	Chương 201:	Chương 5	560
202.	Chương 202:	Chương 6	563
203.	Chương 203:	Chương 7	566

204.	Chương 204:	Chương 8	568
205.	Chương 205:	Chương 9	571
206.	Chương 206:	Chương 10	574
207.	Chương 207:	Chương 11	576
208.	Chương 208:	Chương 12	579
209.	Chương 209:	Chương 13	581
210.	Chương 210:	Chương 14	583
211.	Chương 211:	Chương 15	585
212.	Chương 212:	Chương 16	588
213.	Chương 213:	Chương 17	590
214.	Chương 214:	Chương 18	593
215.	Chương 215:	Chương 19	596
216.	Chương 216:	Chương 20	598
217.	Chương 217:	Chương 21	601
218.	Chương 218:	Chương 22	603
219.	Chương 219:	Chương 23	605
220.	Chương 220:	Chương 24	606
221.	Chương 221:	Chương 25	608
222.	Chương 222:	Chương 26	610
223.	Chương 223:	Chương 27	611
224.	Chương 224:	Chương 28	613
225.	Chương 225:	Chương 29	615
226.	Chương 226:	Chương 30	617
227.	Chương 227:	Chương 31	618
228.	Chương 228:	Chương 32	622
229.	Chương 229:	Chương 33	625
230.	Chương 230:	Chương 34	627
231.	Chương 231:	Chương 35	629
232.	Chương 232:	Chương 36	632
233.	Chương 233:	Chương 37	636
234.	Chương 234:	Chương 38	639
235.	Chương 235:	Chương 39	643
236.	Chương 236:	Chương 40: Chương Cuối	646

Dương Thú Thành Phi

Giới thiệu

là một tác phẩm Huyền Huyền kết hợp với yếu tố lãng mạn, ngôn tình. Trong truyện ta có thể cảm nhận được sự

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-thu-thanh-phi>

1. Chương 1: Kiếp Sống Lừa Bịp Sủng Vật

Tại cung điện đế quốc Phong Trạch, tám con rồng vàng được điêu khắc lên trên những trụ cột, trông sinh động như thật. Mắt rồng được khảm hai viên dạ minh châu, ánh sáng chói mắt, sáng đến làm người hoa mày chóng mặt.

Các vị đại thần đưa mắt nhìn về phía Sứ giả nước Cừ đang đứng ở giữa đại điện.

Tiểu quốc nước Cừ ngay cạnh Đế quốc nước Phong Trạch, chim sẻ tuy nhỏ, nhưng lực phủ ngũ tạng vẫn đầy đủ, trình độ giàu có chỉ hơi thấp hơn Đế quốc Phong Trạch. Hôm nay tiến vào đại điện nước lớn, ước chừng dẫn theo 5000 xếp(1) tơ lụa, đồ vật trân quý đếm không hết.

(1) Xếp: đơn vị tính dài bốn trượng= 1 xếp

“Nhờ hồng đức được bệ hạ chiếu cố, nước Cừ của thần mới được quốc thái dân an. Trong tháng trước, bệ hạ nước thần bất chợt có được một thứ bảo bối, thần thay mặt bệ hạ, đặc biệt mang tới quý quốc, hi vọng bệ hạ hài lòng.” Sứ giả khom lưng hành lễ, lễ nghĩa chu toàn.

Các vị đại thần không buồn nghe những lời dó vào tai. Bất kể quốc gia nào đi tiến cống nước khác, không phải đều nói đồ mình mang tới là bảo bối. Nhưng đồ vật có thể được xưng chân chính là bảo bối, đã ít lại càng ít. Vàng bạc châu báu, Phong Trạch quốc nhiều không kể xiết. Trân châu mã não, lại càng đếm không hết.

Sứ giả giống như không nhìn thấy sự khinh bỉ của các đại thần, cười híp mắt, ngoắc tay ra hướng bên ngoài đại điện, ngay lập tức thị vệ nước Cừ bưng một cái khay tròn đi vào. Phía trên khay tròn để một vật, chỉ tiếc trên bề mặt che phủ một miếng vải đen, ngăn cản ánh mắt của mọi người.

“Các vị đại thần không bằng đoán một chút xem bên trong này chứa cái gì?” Bàn tay phải của sứ giả đặt lên trước ngực, làm một động tác bày tỏ nghi lễ, khê khom lưng về trước.

“Sứ giả nước Cừ, người cũng đừng thừa nước đục thả câu(2) nữa, thiên hạ rộng lớn, sự vật nhiều như thế. Nếu mỗi người chúng ta đoán một kiểu, thì cho đến mặt trời lặn phía tây, cũng không được lâm triều.” Về mặt Tả Thừa Tướng Ti Đồ Phi Du bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói, trong ánh mắt mang theo chút miệt thị(3).

(2) Thừa nước đục thả câu: ý nói lợi dụng lúc người khác khó khăn để thu lợi cho bản thân

(3) Miệt thị: sự khinh bỉ

Cũng khó trách hẳn ta sẽ nói như vậy, mặc dù nước Cừ giàu có, nhưng lực lượng quân đội lại cực kỳ yếu kém. Nếu không phải có nước Phong Trạch che chở, cái nước tiểu quốc này của bọn họ đã sớm bị binh mã của những quốc gia khác chà đạp.

“Thừa Tướng Tư Đồ nói rất đúng, là tiểu thần làm càn. Đã như vậy, các vị đại thần không bằng trước nhìn một chút vật trong mâm này.”

Sứ giả vén miếng vải đen lên, lộ ra lồng sắt tinh xảo. Trong lồng một con vật nhỏ lông trắng đang nằm, lỗ tai nhon run lên. Đường như không hài lòng với ánh sáng đột ngột bị chói mắt, con vật trong suốt óng ánh không kiên nhẫn mở ra một kẽ hở.

Thân thể lớn chừng bàn tay người, cuộn gọn thành một đống, không muốn làm cho người ta quan sát. Chính giữa cái trán có một đám lông tơ màu đỏ tựa đám lửa đang thiêu đốt cháy rừng rực.

Mọi người thấy động tác đó của con vật nhỏ, đầu óc chỉ có một suy nghĩ —— một con chồn nhỏ thật thông minh, có linh tính!

Ở nước Phong Trạch, rất nhiều nữ quyền gia đình giàu có, cũng yêu thích nuôi một số con vật nhỏ làm sủng vật. Mặc dù con chồn nhỏ này vô cùng đáng yêu, nhưng nếu dùng từ ‘bảo bối’ để nói, vậy cũng quá mức buồn cười.

Lần nữa, Tả Tướng Tư Đồ Phi Du đứng ra, giễu cợt nói: “Chẳng lẽ là Nước Cừ không có bảo bối, mà cần đưa ra một con chồn nhỏ . Kể cả nghĩ gặt quốc gia lớn bọn ta, thì cũng phải tìm một món đồ đồng dạng bảo bối tới chứ. Người khinh thường nước Phong Trạch không có người nào, có phải hay không!”

Các vị đại thần rồi rít chỉ trích Sứ giả không đúng, nhất thời đại điện trở lên huyên náo.

Mà lúc này, An Hoảng Hàn ngồi ở long tọa phía trên, đôi mắt xen lẫn chút hứng thú, nhìn về phía lồng sắt đang trong đại điện.

Con vật nhỏ màu trắng béo múp míp đang cuộn tròn này, bên trong chính là linh hồn Tịch Tịch Chi, nàng chịu bất hạnh bị lôi kiếp đánh xuống, không cam tâm thân hình bị diệt vong. Hai mươi năm tu tiên, vừa mới chuẩn bị đi theo sư phụ bay lên trời, thế nhưng chết mất xác còn mỗi hồn trôi lơ lửng bên ngoài. Nhắc tới cũng coi như số may, vào lúc cuối cùng, sư phụ đưa cho nàng một lá bùa, vì nàng đỡ phát lôi kiếp cuối cùng đánh thẳng vào người, nếu không đến cả hồn phách cũng đã biến mất khi chịu thiên kiếp.

Hồn phách vừa mới nhập vào thân thể con vật này thì Tịch Tịch Chi vô cùng tức giận, hận không được cắt cổ lại một lần nữa, đổi lại thân thể. Nhưng ngay sau đó vừa nghĩ, sư phụ đặt tên mình là ‘ Tịch Chi ’, chính là muốn nàng quý trọng tất cả sự vật trước mắt, nếu sau khi cắt cổ, hồn bay phách tán thì hóa ra thành mất nhiều hơn được.

Trải qua mấy ngày nàng quan sát, phát hiện thân thể này hình như chứa đựng chút linh khí, từ bốn phương tám hướng linh khí không ngừng xông vào trong cơ thể. Vừa nghĩ như vậy, Tịch Tịch Chi liền yên lòng. Chiếu theo tốc độ tu luyện này, chỉ cần tu thành hình người một lần nữa cùng lắm chính là chuyện trong vòng một hai năm.

Thấy các đại thần cùng Sứ giả người một câu, ta một câu, ồn ào hẳn lên. Thân thể tròn xoe của Tịch Tịch Chi ngồi dậy đang hoàng, đôi ánh mắt nhiễm hơi nước long lanh, hứng thú dạt dào, nghiêm nhiên bày bộ dáng xem náo nhiệt.

Con người đen nhánh của An Hoảng Hàn vừa đúng lúc đem động tác con chồn nhỏ thu vào đáy mắt. Có chút hứng thú, An Hoảng Hàn cất giọng nói: “Mang con chồn trình lên.”

Làm cho tất cả các đại thần đang khí thế ngất trời đều ngừng âm thanh, từng luồng ánh mắt hướng tới vị Đế Vương ở ghế trên. Rốt cuộc không đoán An Hoảng Hàn có chủ ý gì.

Âm thanh tiếng nói tràn đầy khí lạnh. Nghe giọng nói lạnh lùng đến thế là có thể đoán ra người này tàn nhẫn lạnh nhạt cỡ nào.

Tịch Tịch Chi co rụt thân thể tròn xoe, hai móng vuốt đầy lông, lớp đệm hình hoa mai không dùng chút sức nào che kín mặt. Đồng thời nhìn xuyên qua khe hở giữa các móng vuốt, len lén quan sát An Hoảng Hàn đang ở phía trên.

An Hoảng Hàn tầm ngoài hai mươi tuổi, chừng chạc đẹp trai, cả người tràn đầy khí phách, làm người ta không thể không chú ý. Ngũ quan anh tuấn giống như được điêu khắc, chỉ có đôi mắt tỏa ra khí lạnh quá mức làm người khác sợ hãi nên không ai dám nhìn lâu.

Người này sẽ không có ham mê ngược đãi súc vật chứ? Trong lòng Tịch Tịch có chút chùn chân, bấp chân phì phì di chuyển hướng lùi về sau lồng sắt. Từ xưa đến nay, trong lịch sử có nhiều bạo chúa mà. Nhìn sát khí trên thân người này rất nặng, Tịch Tịch Chi không nhận được muốn rút lui bỏ chạy. Chấp nhận một chủ nhân cá tính âm trầm khủng bố không bằng vĩnh viễn bị nhốt ở trong lồng. Ngộ nhỡ người này tức giận, nhân lúc nàng không hề có pháp lực thì mạng nhỏ nhất định sẽ khó giữ được!

Nhìn ra An Hoảng Hàn có hứng thú, Sứ giả cũng cong môi cười, phụng chỉ xách theo lồng sắt đến trước mặt đại tổng quản Lâm Ân.

Tịch Tịch Chi dùng sức nắm lấy song cửa sắt, sợ cùng người nọ đến gần quá mức. Nhe răng trợn mắt một hồi, la hét trong miệng ngôn ngữ mà loài người nghe không hiểu.

Kêu lên ‘xèo xèo’.

“Xem con chồn vậy mà cũng thích bệ hạ, mấy ngày nay luôn nằm ngủ trong lồng, nhìn lên thấy bệ hạ, thế nhưng vui vẻ mừng rỡ.”

Sứ giả đổi trắng thay đen, khuôn mặt nịnh hót làm Tịch Tích hận không thể nhào qua, dùng móng vuốt cào hấn ta mấy phát. Ai bảo người vượn vẹo sự thật, rõ ràng nàng phản kháng.

“Mở ra.” Âm thanh lạnh lẽo vang lên lần nữa.

Tổng quản Lâm Ân mở lồng sắt ra, ôm con chồn nhỏ đến gần ngai vàng.

Thời điểm cách An Hoàng Hàn tầm một mét, hai chân Tịch Tích Chi đạp một cái, nhảy ra khỏi bàn tay Lâm Ân. Vừa định chạy quay lại, một bàn tay to vững vàng xách cổ nàng, Tịch Tích Chi rụt lại quay đầu sang chỗ khác, cùng gương mặt tuần tú không chút biểu cảm cách nhau chỉ khoảng mười centimet.

Xèo xèo xèo. Con chồn nhỏ không ngừng kêu lên hoảng loạn, ý đồ thoát khỏi bàn tay đang nắm trên người .

“Tính tình của người nên huấn luyện, chưa từng có con vật nào dám không vâng lời trẫm, người nghĩ trốn đi chỗ nào?”

An Hoàng Hàn nhìn con Vân chồn trong tay, đáng yêu và cao quý, rất thích hợp cho nữ quyến nuôi nấng. Nhưng cho dù đáng yêu hơn, bắt quá cũng chỉ là một con vật đồ chơi mà thôi.

Nghe nói như thế, bỗng chốc cả người Tịch Tích Chi run run. Nàng cũng biết. Vừa nhìn người này liền biết không tốt sống chung, không chừng chỉ thích bạo ngược sủng vật nhỏ, tìm kiếm vui vẻ!

Dừng giây giũa, Tịch Tích yên tĩnh giống như quả cà, mặc cho An Hoàng Hàn xách theo, không phản kháng nữa.

2. Chương 2: Loài Vân Chồn Đã Tuyệt Chung Trăm Năm

Sứ giả xoa mồ hôi lạnh trên trán, sợ An Hoàng Hàn mất hứng, nói: “Bệ hạ, con chồn nhỏ này bình thường rất biết điều, chắc do thấy bệ hạ nên đặc biệt hưng phấn, mới có động tác thế.”

Bọn họ thuần hóa con Vân chồn một tháng, tính cách thuộc về động vật hoang dã đã sớm mất đi, bây giờ lại phản kháng khiến Sứ giả cũng toát mồ hôi đầm đìa. Đừng xem tuổi An Hoàng Hàn mới hơn hai mươi, thực chất bên trong là một người máu lạnh vô tình, lúc mười sáu tuổi đã giết hết tất cả huynh đệ, ngồi vững ngai vàng.

Tương truyền những năm gần đây, vị Hoàng đế này tính tình hung ác tàn bạo lại tăng thêm một nấc thang mới. Hơi chọc giận hấn, sẽ chỉ chịu một câu lạnh lùng ‘mang xuống chém’. Trong hoàng cung người người cảm thấy lo lắng, hễ là người phục vụ hấn, tất cả đều cẩn thận, e sợ chọc hấn nổi giận.

“Vậy ư?” An Hoàng Hàn ý vị sâu xa lạnh lẽo kéo dài câu nói, “Ý người là con chồn nhỏ tránh né trẫm. . . . Là ưa thích trẫm?”

“Đây, chuyện này. Tiểu thần.” Sứ giả nghĩ giải thích, nhưng lại tìm không ra có gì, chỉ có thể hòa theo lời An Hoàng Hàn nói tiếp, “Tiểu thần nghĩ đúng là thế.”

An Hoàng Hàn xách con chồn nhỏ đặt trên đầu gối, “Trẫm không thích động vật không có dã tính(tính cách hoang dã), con chồn nhỏ này rất hợp khẩu vị trẫm. Tối nay mở tiệc ở điện Lưu Vân, đón tiếp Sứ giả, vừa hay bày tỏ sự cảm tạ của trẫm đối với Lưu Quốc Chủ.”

Hợp. Khẩu vị. Miệng?

Sự chú ý của Tịch Tích Chi toàn bộ tập trung ở trên ba chữ này, nâng lên đôi mắt to ngập nước, nhìn chăm chăm An Hoàng Hàn, trong mắt chứa đựng chút ủy khuất. Ra quân chưa thắng trận đã chết, khiến lệ anh hùng chảy đầm khăn a! Dù sao Tịch Tích Chi nàng cũng coi như người tu tiên, hôm nay lại muốn trở thành thức ăn trong miệng người khác.

Quy luật trời đất, báo ứng không sai. Sớm biết sẽ có ngày hôm nay, ban đầu nên nghe theo lời nói của sư phụ, ăn ít thịt, làm việc nhiều. Bây giờ báo ứng đã không tới.

Cúi đầu nhìn bộ lông màu bạc dài mềm ở khắp tứ chi của mình, bóp bóp, rất non, ăn ngon, nên rất dễ nuốt đi?

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

An Hoằng Hàn chú ý tới động tác con chồn nhỏ, càng cảm thấy hứng thú với nó. Con chồn nhỏ này vậy mà có thể nghe hiểu lời nói con người? Cặp con mắt trong suốt màu xanh lam kia không hề có tạp chất, chỉ xem qua một chút đã cảm thấy vui tai vui mắt.

Một bảo bối như vậy làm sao hần không tiếc mà ăn thịt chứ?

Hình như nghĩ đến cái gì, An Hoằng Hàn đưa tay đụng vào đám lông tơ đỏ rực trên trán con chồn nhỏ trên trán, không khỏi trầm tư suy nghĩ. Một lúc sau, hần ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Sứ giả, nói: “Là loài Vân chồn.”

Lời vừa nói ra, tiếng bàn tán của các đại thần lại nhấc lên một mực cao hơn. Không do cái khác, chỉ vì loài Vân chồn sớm đã tuyệt chủng trăm năm. Nói về loài vật này, bọn họ cũng chỉ nhìn thấy qua ở trên sách. Loài Vân chồn là sủng vật xinh đẹp nhất được các phu nhân quý tộc thích nuôi dưỡng nhất, cho nên ở trăm năm trước, từng bị thợ săn truy bắt trắng trợn. Lâu dần, loài sủng vật xinh đẹp đáng yêu này trở nên càng ngày càng ít, cho đến cuối cùng tuyệt chủng.

Đám lông tơ đỏ rực như ngọn lửa ở chính giữa cái chán chính là đặc thù rõ rệt nhất thuộc loài Vân chồn. Được An Hoằng Hàn chỉ ra, các vị đại thần đột nhiên kinh sợ, con chồn này lại là Vân chồn trong truyền thuyết, khó trách khi nhìn lại cảm thấy đáng yêu.

“Loài Vân chồn đã tuyệt chủng trăm năm, ai biết con chồn đây là thật hay giả?” Trước đó Tả Tướng Tư Đồ mới chỉ trích nước Cừ tùy tiện đưa một con chồn đến lừa gạt nước Phong Trạch. Mà bây giờ thế cục xoay chuyển một cái, làm thể diện hần mất hết, không nhịn được tức giận.

“Lời này của đại nhân Tư Đồ là có ý gì, nước thần có thể dễ dàng lừa gạt ánh mắt bệ hạ sao?” Sứ giả tức giận đến hai gò má đỏ bừng, khom lưng hướng An Hoằng Hàn nói: “Bệ hạ muốn phân biệt con Vân chồn thật giả, chỉ cần vào ban đêm nhìn vào đám lông tơ đỏ rực như lửa trên trán nó có thể sáng lên hay không. Từ trước đến giờ nước thần vẫn tôn trọng bệ hạ, vạn lần không dám mang con Vân chồn giả tới tiến cống, xin bệ hạ minh xét.”

Lời nói Sứ giả nói ra một mực cung kính. Nhưng lời nói này, lại đủ để chứng minh con chồn chính xác đúng là con Vân chồn thật.

“Trẫm cũng biết phương pháp đó.” An Hoằng Hàn gật đầu nói, thân thể khẽ nghiêng sang một bên, tựa vào tay cầm ngai vàng.

Các vị đại thần đều rướn cổ lên, muốn thấy diện mạo chân thật của con Vân chồn.

Tịch Tích Chi cảm thấy phiền muộn, ánh mắt này luôn nhắc nhở nàng. Bây giờ người là một sủng vật, là một món đồ chơi. Thấy mặt người kia vẫn không chút thay đổi, Tịch Tích Chi chui vào trong quần áo hần để vây quanh mình, nghĩ che kín bản thân, không muốn cho người khác nhìn ngắm.

An Hoằng Hàn chỉ cảm thấy trong ngực ấm áp, giống như có một dòng nước ấm áp chảy vào nội tâm. Nuôi một sủng vật như vậy cũng là một lựa chọn hay. Nước Cừ tiến cống nhiều năm như vậy, chỉ có cống phẩm lần này rất được lòng hần.

“Lưu Quốc chủ thật có lòng, ngay cả loài Vân chồn trân quý khó tìm như thế cũng chịu đưa cho trẫm. Sau khi tiếp đón, người trở về, thay trẫm cảm ơn hần.” Âm thanh lạnh lẽo từ bên trên truyền đến.

Mới vừa rồi các đại thần còn một dạng tràn ngập hứng thú, lập tức đã đứng chỉnh tề ngay ngắn, không dám tiếp tục nhìn lồng sắt lâu hơn.

Loại âm thanh lạnh lẽo có thể xông vào đáy lòng người, ai cũng không bắt chước được. Nghe qua chỉ là lời nói tùy tiện, lại cảnh cáo quần thần, vì một món đồ chơi, có thể nào làm mất danh dự uy nghiêm của thần tử vương triều Phong Trạch.

Sau khi tiến cống, Sứ giả liền theo thái giám dẫn đường, rời đi điện Kim Loan.

Tiếp đó là thời gian các đại thần bắt đầu bẩm tấu. Đủ loại tin tức về tình hình quốc gia được các đại thần thay nhau nói một lần. Chẳng hạn như. Chỗ nào có lũ lụt, giải quyết như thế nào, yên ổn lòng

người như thế nào.

Từ trong lời đối thoại của bọn họ, Tịch Tịch Chi cho ra một cái kết luận. Nàng xuyên không, xuyên đến một đất nước không biết tên, nhập hồn vào cơ thể một con sủng vật hình con chồn nhỏ đang gần tuyệt chủng. Mặc dù nơi này không phải trái đất, nhưng lịch sử cùng Trung quốc thời xưa thay đổi không sai biệt nhiều, đều là quân chủ thống nhất thiên hạ.

Người tu tiên, coi trọng thích ứng mọi hoàn cảnh, trời sinh voi sinh cỏ. Việc cấp bách là mau chóng tu luyện thành người một lần nữa tu, cũng dễ có cơ hội tự bảo vệ bản thân. Làm sủng vật, vậy là không có quyền lợi của động vật đấy! Người khác nói giết liền giết, nói lột ra liền lột ra, không có chút xíu quyền lợi nói chuyện.

Tịch Tịch Chi không nhìn bàn tay không ngừng vuốt lông nàng, yên lặng nằm ở trong ngực An Hoàng Hàn.

Thời gian lác lư cũng trôi qua.

Không kiên nhẫn ngáp mấy cái, mí mắt muốn khép lại. Đột nhiên trời đất quay cuồng một hồi, Tịch Tịch Chi bị người bế lên, ghé đầu vừa nhìn, đại thần quỹ hết xuống đất ở đại điện, cùng hô to kêu lên “Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Âm thanh các đại thần vang dội, vang vọng bên trong đại điện, rung động làm đầu óc Tịch Tịch Chi choáng váng.

Đây chính là hành lễ bái triều sao? Đủ khí thế, khó trách người trong thiên hạ tranh nhau muốn làm Hoàng đế.

“Nhìn cái gì? Nếu không phải hôm nay tiếp đón sứ giả nước Cửu, thì vào giờ này đã sớm bái triều rồi.” An Hoàng Hàn đề lại đầu con chồn nhỏ, bắt nó cố định ở trong ngực, mang theo Đại Tổng Quản Lâm Ân, theo đường bên ngai vàng rời đi điện Kim Loan.

Bàn tay An Hoàng Hàn rất lớn, cơ hồ chỉ một tay đã có thể bao bọc thân thể nàng. Tịch Tịch Chi từ chối mấy cái, cũng không tránh được, không thể làm gì khác là điều chỉnh tư thế thoải mái, nằm ở trong ngực hắn.

“Tên tiểu tử nhà người thật biết hưởng thụ.” Véo lỗ tai con chồn nhỏ, An Hoàng Hàn dùng âm thanh lạnh lùng đặc biệt trêu ghẹo nói.

Tịch Tịch Chi quay đầu, lười phải nhìn An Hoàng Hàn. Trong lòng nói thầm buổi tối đã muốn bị người hầm canh, giày giũa đều vô dụng không bằng chờ chút hơi sức, hưởng thụ làm nhân nhả cuối cùng.

3. Chương 3: Chết Vinh Còn Hơn Sống Nhục

Sau khi hạ triều, An Hoàng Hàn đi đến Ngự Thư Phòng. Hắn ném Tịch Tịch Chi ở một bên, cũng may có đĩa bánh ngọt trên bàn, Tịch Tịch Chi lén lút nhét vào trong miệng, đồng thời quan sát vị chủ nhân mới của nàng. Nhìn hắn cứ cách một lúc lại nhíu mày, Tịch Tịch cảm thán. “Thì ra làm đế vương cũng không dễ dàng gì.”

Vừa phải đề phòng hạ thần có lòng phản nghịch, vừa phải xử lý việc nước từ trên xuống dưới để đảm bảo cuộc sống của con dân nước mình.

Làm người đã khó, làm Đế Vương càng khó hơn.

Sau khi ăn uống no say, Tịch Tịch Chi nằm nghỉ ngơi dưỡng sức ở trên thư án. Đôi con người trong suốt liếc về phía An Hoàng Hàn đang phê duyệt tấu chương, chữ viết trên đó ngoằn ngoèo. Nhìn mấy lần, nhận ra mình không hề biết chữ viết của quốc gia này, Tịch Tịch Chi liền tiến vào trạng thái tu luyện, điều hòa linh lực. Di chuyển chân sau, vừa mới chuẩn bị thay đổi thành tư thế khoan chân, lại lão đảo một cái, té ngã từ trên thư án xuống.

Mặc dù An Hoàng Hàn đang phê duyệt tấu chương nhưng cách một lúc lại nhìn con chồn nhỏ một cái, nhờ hắn lạnh tay lẹ mắt, nhanh chóng bắt được cổ con chồn nhỏ, nếu không tiểu tử này mà té ngã từ trên thư án xuống thì chắc chắn phải ngã đau.

Nhéo bắp chân mập mạp của con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn nói: “Muốn làm gì mà nôn nóng vậy?”

Tịch Tích Chi đá văng bàn tay giày xéo thân thể nàng của người nọ, vừa định hô to một tiếng ‘ta muốn tu luyện!’ , âm thanh cứng lại chặn ngang ở cuống họng. Nhìn toàn thân lông lá, Tịch Tích Chi ngẩng đầu. . . . Không thể không nhìn thẳng vào sự thật, nàng đã không phải người, làm sao có thể ngồi khoanh chân giống con người? Nàng không có hai chân chỉ có bốn chân của động vật.

Trong lòng không khỏi dâng lên sự thương cảm, làm cái gì không được cố tình lại biến thành một con chồn nhỏ. Từ một người tu tiên biến thành một con sủng vật, trên thế giới này còn có chuyện bi ai hơn so với cái việc này sao?

Rốt cuộc kiếp trước nàng tạo nghiệp chướng gì để ông trời trêu đùa nàng thế này.

Làm thế nào mới tu luyện thành Yêu Tinh? Dựa vào việc hấp thụ tinh hoa cả ngày lẫn đêm, tạo căn cơ vững chắc, sau đó trải qua Thiên kiếp mới đắc đạo thành tiên.

Tịch Tích Chi tính toán con đường tu luyện sau này Hết sức gian khổ.

An Hoằng Hàn cho rằng con chồn nhỏ hoảng sợ, vuốt ve đầu của nó an ủi.

Lâm Ân vẫn phục vụ trong ngự thư phòng, nhìn thấy một cảnh này, mắt không khỏi trợn to. Từ trước đến giờ, bệ hạ là người máu lạnh vô tình, giết hại huynh đệ ruột mà mặt cũng không biến sắc, nhưng bây giờ. . . . Thế nhưng an ủi một con vật nhỏ? Đã quen tính tình lạnh nhạt của bệ hạ, đột nhiên chuyển biến làm Lâm Ân không khỏi dụi mắt nhìn con chồn nhỏ.

Quả thật là một con vật có linh tính, khó trách bệ hạ yêu thích đến thế.

4. Chương 4: Cho Người Mượn Bờ Vai Dựa Vào Một Lát

Tịch Tích Chi kêu ‘chít chít’ phản bác lời hấn nói. Nếu nàng có khuôn mặt thật như con người lúc trước thì chắc chắn đã đổ bưng lên rồi.

Từ trước đến nay An Hoằng Hàn bình thường luôn rất âm trầm, những lúc cười to vui vẻ thế này đã ít lại càng ít chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Lâm Ân, lần này trầm tha thứ người. Lần sau nếu tiếp tục đoán sai, người biết hậu quả thế nào chứ.” Vuốt ve con vật nhỏ trong ngực, An Hoằng Hàn không ngẩng đầu lên nói.

“Dạ, nô tài hiểu rõ.” Trái tim Lâm Ân hơi bình phục lại từ từ phục hồi ổn định nhịp đập .

Nhìn vẻ mặt Lâm Ân, Tịch Tích Chi nàng dám khẳng định trăm phần trăm An Hoằng Hàn là một người lòng dạ độc ác. Nếu không tại sao tổng quản bên người hấn lại sợ hãi hấn như vậy.

Tịch Tích Chi than thở. Minh và Lâm Ân còn chẳng là kẻ tám lạng người nửa cân à. Lúc rảnh rồi nàng đồng tình với Lâm Ân, vậy ai sẽ đồng tình nàng đây?

Đêm nay chính là thời gian cuối cùng của nàng. Cũng không biết An Hoằng Hàn muốn hấp nàng hay những vào đầu chiến đây.

“Bệ hạ, đã đến buổi trưa rồi, có muốn truyền lệnh không?”

Ánh mặt trời càng ngày càng chói mắt, thế giới bên ngoài như được dát một lớp vàng. Tịch Tích Chi ghé đầu nhìn ra phía ngoài, từng chùm ánh nắng trải đều in lên mặt đất rất rực rỡ.

Có câu nói “Chết vinh còn hơn sống nhục”, nhìn ánh mặt trời rực rỡ, lòng phiền muộn trong nàng từ từ thông suốt, dù sao biến thành một con chồn nhỏ cũng tốt hơn bị Thiên Lôi chém cho hồn bay phách tán.

Ngay lập tức, Tịch Tích Chi rũ bộ lông mình, tinh thần lại trở nên sáng lạn.

“Truyền lệnh đi.” An Hoằng Hàn hơi liếc mắt, nhìn Lâm Ân nói.

Sau khi tuân lệnh, Lâm Ân bước mấy bước xuống, đi ra bên ngoài nói vài câu với cung nữ.

Không bao lâu, một đoàn cung nữ mặc váy màu xanh nhạt nối đuôi vào, trên tay mỗi người đều bưng một mâm đầy món ngon. Các nàng có chiều cao bằng nhau, khi bước đến gần bàn tạo cho người nhìn cảm giác giống như nhau.

Hai mắt Tịch Tích Chi mở to không chớp. Con mẹ nó! Làm hoàng đế thật hạnh phúc. Chỉ cần truyền lệnh đã có cung nữ nối tiếp nhau mang thức ăn lên mà mỗi người còn một vẻ đẹp riêng.

An Hoằng Hàn hầu như đều xử lý công việc ở Ngự Thư Phòng nên đôi khi ở lại chỗ này dùng bữa. Vì vậy, điện bên cạnh Ngự Thư Phòng được đặt một cái bàn tròn.

Các cung nữ bày biện thức ăn ra bàn chiếm đầy cả một cái bàn lớn. Chỉ mới ngửi mùi thôi đã khiến người ta động lòng.

Tịch Tích Chi cực kỳ hối hận về hành động của mình, tại sao lúc này lại ăn nhiều bánh ngọt, giờ bụng nàng căng phình, không chứa thêm được đồ ăn khác nữa.

Nhìn An Hoằng Hàn liên tục gấp thức ăn đưa vào miệng, Tịch Tích Chi cắn móng vuốt. Đủ loại cảm xúc đan xen đổ ỹ, thêm muốn, oán hận.

Nàng vừa xoay người đưa lưng về phía An Hoằng Hàn để miễn cho bản thân nhìn rồi lại thêm ăn.

Nhưng có người cố tình không cho nàng được như mong muốn.

An Hoằng Hàn đưa tay ra, xoay thân thể nàng trở lại.

Tịch Tích Chi gọi ‘chít chít’, dừng nghỉ ngơi. nàng thực sự đang mắng người.

Chính do nàng biết đối phương nghe không hiểu ngôn ngữ động vật mới không chút kiêng kỵ làm thế. Nếu An Hoằng Hàn có thể nghe hiểu thì có cho nàng mười lá gan, nàng cũng không dám đánh cược tính mạng của mình rồi mắng đối phương.

Nhưng rất đáng tiếc, cho dù An Hoằng Hàn không nghe hiểu, hấn vẫn có thể đoán được.

“Người đang mắng trẫm?” Không phải dùng giọng điệu nghi ngờ mà hoàn toàn là sự khẳng định.

Một khi An Hoằng Hàn nghiêm mặt, đó chính là khí lạnh làm người ta run sợ như mùa đông khắc nghiệt buốt lạnh thấu xương. Chỉ cần nhìn chằm chằm vào đôi mắt lạnh băng, Tịch Tích Chi thật muốn xoay người chạy trốn nhưng bốn chân đều không nghe nàng sai khiến, nhũn ra sợ hãi chứ đừng nói là chạy.

Chít chít. Không có.

Tịch Tích Chi nói dối tròn tròn mắt.

“Dừng tưởng rằng trẫm không biết người đang suy nghĩ gì, ánh mắt người đã nói cho trẫm biết toàn bộ.” Tất cả suy nghĩ của con vật này đều được viết toàn bộ vào trong mắt. An Hoằng Hàn cũng không khó để hiểu nó.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện.o.r.,g..

Bàn tay của An Hoằng Hàn có chút vết chai, vừa nhìn đã biết là do sử dụng binh khí lâu dần để lại. Mỗi khi hấn vuốt ve lông tơ đều khiến nàng sinh ra một loại cảm giác có tên là an toàn.

Vuốt vuốt lông con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn bao trùm toàn người nàng, nói: “Về sau nếu muốn nói xấu người khác, người trăm nghìn lần đừng dùng ánh mắt tức giận đó trừng người, bởi làm thế rất dễ làm người khác đoán ra.”

Âm thanh của hấn trầm thấp tràn đầy từ tính. Nếu không phải do giọng nói quá mức lạnh lẽo, Tịch Tích Chi có lẽ còn có thể say mê.

Đúng như lời An hoằng Hàn nói, hấn chính là một người vui buồn không thể hiện lên nét mặt, suốt ngày chỉ lạnh lùng nghiêm mặt, ai cũng không đoán ra rốt cuộc hấn đang nghĩ gì.

Trong lịch sử, một khi đã thành Hoàng đế, ai không phải là người máu lạnh vô tình? Hơn nữa có ai dám đứng ra nói hai bàn tay mình không dính máu? Tuổi thọ của những vị Hoàng đế nhân từ cũng thường

không nhiều, không phải vị vua bị buộc thoái vị thì cũng do bị cướp ngôi. Cho dù có may mắn sống đến già, cả đời cũng chỉ mang bêu danh là ‘ngu ngốc vô năng’.

Cho nên, người nào đã làm Hoàng đế thì tốt nhất phải có lòng dạ độc ác giống như người trước mặt nàng đây. Quanh người chỉ cần tỏa ra một dòng sát khí đã có thể làm quỷ thần nhượng bộ lui binh.

Tịch Tịch Chi cúi đầu thở dài, nàng không biết đi theo vị chủ nhân như thế này là phúc hay họa đây?

“Người lại thở dài cái gì?” An Hoằng Hàn ôm lấy con chồn nhỏ, đặt nó lên trên bàn. Mặc dù hắn có thể đọc và hiểu được đôi mắt xanh thẳm kia nói lên ý gì nhưng hắn vẫn không nghĩ ra lý do gì mà nó lại buồn rầu?

Chỉ là một con vật nhỏ mới được sinh ra thì có chuyện gì đáng để đau đầu?

Con chồn nhỏ dùng đôi mắt to nhìn xéo sang bên cạnh, một bàn đầy thức ăn chỉ cách nàng vài cm, khoảng cách sao gần đến thế. mà nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn. Ngay lập tức, lòng nàng càng tăng thêm sự phiền muộn.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

Hắn sao có thể biết được sự phiền muộn trong lòng nàng? Tịch Tịch Chi nhún người, nhảy từ trên bàn nhảy vào lòng An Hoằng Hàn. Huynh đệ, nếu không ngại thì cho ta mượn bờ vai của người dựa vào chút?

Lông tơ trên đầu dựng lên mới phát hiện bờ vai đối phương cách mình quá xa, Tịch Tịch Chi không còn cách nào khác đành phải nằm lên đùi của hắn. Không mượn được bờ vai, nàng đành mượn chân hắn dùng chút vậy, dù sao cũng có một thứ để dựa vào.

Lần đầu tiên thấy con chồn nhỏ chủ động nhích lại gần mình, An Hoằng Hàn không biết tại sao tâm tình mình dần có xu hướng tăng cao.

Con chồn nhỏ lông tơ màu trắng, sờ rất trơn. Vân con chồn không hổ là sủng vật cực phẩm trong các sủng vật, bất luận bộ lông hay thân hình đều xuất chúng hơn nhiều các loài khác.

Mặc kệ con chồn nhỏ nằm ở trên đùi hắn, An Hoằng Hàn cầm đĩa bạc lên tiếp tục dùng bữa.

Sau khi ăn uống no đủ, không những con người mệt mỏi cần ngủ, Tịch Tịch Chi nàng cũng không ngoại lệ, mới nằm sắp xuống liền đi đánh cờ với chu công.

Nàng là một đứa trẻ mồ côi, khi còn bé được sư phụ nhặt về nuôi, sau đó thuận theo tự nhiên kế thừa tư tưởng của sư phụ, cùng ông tu tiên. Sư phụ từng nói, lục căn của nàng vô cùng thanh tĩnh, chỉ cần chuyên tâm hơn chắc chắn sẽ có một ngày phi thăng (Phi thăng: lên trời). Lời nói của sư phụ quả thật là lời vàng ngọc! Nàng thật sự đợi đến ngày đó nhưng tiếc rằng không sống quá mấy tía Thiên Lô, cuối cùng hồn bay khỏi xác. (Lục căn: Phật giáo chỉ mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức)

Bên tai dường như còn thấp thoáng tiếng sư phụ thở phào phồng trợn mắt mắng: “Khi nào người mới có thể thu hồi tính tình lười biếng”

Thuốc đắng dã tật (thuốc các đắng thì càng mau khỏi bệnh), lời thật khó nghe. Nếu lúc đó nghe lời của sư phụ, chăm chỉ tu hành phép thuật thì chưa chắc mấy phát thiên lôi đó lấy đi tính mạng của nàng. Bây giờ nhớ lại, lỗ mũi Tịch Tịch Chi trở nên chua xót Không biết giờ sư phụ đang ở Tiên giới có biết nàng Độ Kiếp thất bại không?

5. Chương 5: Sợ Nó Ngã Đau?

Tạch Một hạt nước óng ánh trong suốt chảy xuống từ hốc mắt Tịch Tịch Chi.

Trước kia sư phụ ép nàng luyện công, nàng hận không thể nguyên rửa ông biến mất thật nhanh, không ngờ đến lúc thật sự sinh ly tử biệt thì bản thân lại nghĩ đến lão nhân râu bạc ấy.

Nàng cảm thấy lớp lông tơ quanh vành mắt bị người khác vuốt ve, sau đó một ngón tay còn lau sạch nước mắt cho nàng.

“Sao khóc?!” Không biết cảm xúc phức tạp sau hai từ đó như thế nào, tưởng chừng không có chút tình cảm nào nhưng lại giống như rất kinh ngạc.

Tịch Tích Chi mở mắt ra, trông mắt xanh thẳm như Ngọc Thanh thượng đẳng, con mắt trong suốt phản chiếu bóng dáng của đối phương.

Nàng lẳng lặng ngắm nhìn người trước mặt có thân phận Đế Vương tôn quý, đôi mắt hần hẹp dài khe nhếch lên, trong đó cất giấu quá nhiều bí mật khiến người khác cảm thấy sâu không lường được.

Không cần nghi ngờ thêm nữa, người đàn ông này là nhân vật đáng sợ.

Tịch Tích Chi quan sát trông mắt đối phương, một lúc sau mới có phản ứng. Vì sao nàng thấy rất rõ lông mi đôi mắt? Chúng rất dài và thô thực hợp với cặp mắt đủ để ngàn vạn thiếu nữ phải bị mê hoặc.

Nhưng sao nàng chỉ cách gương mặt tuần tú trước mắt hai ba cm!

Bộ da lông ngắn màu trắng hoảng sợ dựng đứng lên, cả người bật lên cao hơn một thước. Đừng có gây kích thích mạnh như vậy với người vừa mới tỉnh ngủ như nàng được không, trái tim nhỏ của nàng chịu không nổi mất.

“Không uống là sủng vật vừa ý lắm, người có sức sống mạnh mẽ đó.” An Hoằng Hàn sờ cái cằm, thú vị nhìn con chồn nhỏ rơi từ giữa không trung xuống.

Tịch Tích Chi dùng hai chân trước đẩy lông lá ôm lấy đầu, chuẩn bị tốt phải chịu đau đớn khi rơi xuống đụng vào sàn nhà. Nhưng nàng đợi mãi không thấy cảm giác đau đớn như trong tưởng tượng. Nàng khe khẽ hí mắt, phát hiện ra mình đã rơi xuống an toàn, dùng chân sau đập đập phía dưới, sao mềm vậy? Nghĩ đến điều gì đó, Tịch Tích Chi cúi đầu nhìn xuống, đây không phải là bụng người sao?

Dưới chân nàng là một tấm vải màu vàng được thêu hình rồng đang giương nanh múa vuốt bay vút bên trong đám mây.

Là long bào(1)?

(1): y phục dành cho nhà vua

Nàng rơi lên trên bụng An Hoằng Hàn? Sợ đối phương tức giận, Tịch Tích Chi đạp chân sau một cái, nhảy xuống khỏi người hắn.

Chút chút. Miệng Tịch Tích Chi nói ngôn ngữ loài vật, hai chân đẩy lông lá không ngừng khua khua vào không trung như đứa trẻ làm sai chuyện đang tự mình giải thích với cha mẹ.

An Hoằng Hàn xoa cái bụng hơi đau, ánh mắt đen tối bất định. Rõ ràng vừa rồi hắn có cơ hội ngăn con chồn nhỏ rơi xuống bụng nhưng không biết vì sao hắn lại để mặc kệ? Là sợ tên tiểu tử này bị ngã đau?

“Bệ hạ, đã đến giờ Thân, ngài có muốn thức dậy hay không?” Âm thanh Lâm Ân truyền vào từ ngoài điện. (giờ Thân=16h-18h)

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

Lúc này Tịch Tích Chi mới phát hiện ra, nàng và An Hoằng Hàn ngủ chung trên chiếc giường mềm mại. Chiếc giường được đặt cạnh cửa sổ để ánh mặt trời chiếu vào trở nên đặc biệt ấm áp như một cái chăn bông vô hình.

Trước khi đến xế chiều, An Hoằng Hàn đều có thói quen ngủ trưa. Nhìn thấy con chồn nhỏ đang ngủ say nằm trên đùi mình, hắn đã ôm con chồn nhỏ cùng nhau ngủ.

Không ngờ vừa tỉnh dậy lại có thể nhìn thấy một màn thú vị như thế của nó. Nhưng mà. Giọt nước mắt kia thì giải thích như thế nào?

Ngay chính An Hoằng Hàn cũng không biết rằng hứng thú của hắn đối với con chồn nhỏ càng lúc càng lớn hơn.

“Người chít chít nữa, cẩn thận trâm khâu miệng lại.” An Hoằng Hàn không phải thật sự muốn làm thế, chỉ đơn giản muốn dọa nó một chút.

Lời nói nửa chừng của nàng tắc nghẽn ở cuống họng, sau đó đành phải nuốt trở lại trong lòng.

Ánh mắt uất ức của con chồn nhỏ làm An Hoằng Hàn cực kỳ hài lòng. Tóm lấy nhúm lông trên cổ của nó, nhắc lên, ôm vào trong ngực.

Tịch Tích Chi chỉ cảm thấy lông chỗ cổ mình run lên như bị bút máy cọng tóc, đau đớn khiến nàng thét ‘chít chít’ chói tai.

An Hoằng Hàn bị giật mình bởi động tĩnh lớn mà con chồn nhỏ tạo ra, hấn không hiểu gì, nó bị làm sao vậy?

Đúng lúc, Lâm Ân đi vào điện, chuẩn bị hầu hạ An Hoằng Hàn đứng dậy. Vừa nhìn thấy một màn này, cảnh tượng là An Hoằng Hàn dùng một tay vịn cổ con chồn nhỏ, đè vào trong ngực hấn rồi đập. Con chồn nhỏ ra sức giãy giụa, nghe răng trợn mắt kêu gào.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

Ông đã nói mà, tính tình tàn bạo của bệ hạ sao có thể chăn nuôi sủng vật? Bàn tay lớn kia chỉ cần nhẹ nhàng vịn một cái là có thể khiến cổ con chồn nhỏ cổ ‘rắc rắc’ hai tiếng bị bóp đứt. Xem tình hình hiện tại là bệ hạ đã không nhận được mà lộ ra vẻ hung dữ.

Chú ý tới thần sắc Lâm Ân biến hóa, mắt An Hoằng Hàn hơi nhếch lên nheo lại, “Ánh mắt người như vậy là có ý gì?”

Lâm Ân sợ hãi phát run, quỳ thẳng xuống đất, “Bệ hạ, có phải người muốn giết con chồn nhỏ này không, người không cần tự mình ra tay, giao cho nô tài phía dưới làm là được.”

“Trẫm nói muốn giết nó khi nào?” Ánh mắt An Hoằng Hàn phát ra khí lạnh cùng sự nghi hoặc, liếc nhìn Lâm Ân.

Chẳng lẽ ông đã đoán sai nhưng động tác của bệ hạ không phải đang muốn bóp chết con chồn kia sao?

“Vì sao nó kêu loạn ‘chít chít’?” Vừa rồi hấn chỉ cố ý lên tiếng đe dọa con chồn nhỏ nhưng bây giờ nghe được một trận tiếng ‘chít chít’ kia thì tâm trạng lại cảm thấy vô cùng phiền loạn, thật sự kích động nghĩ muốn bóp đứt cổ nó.

Không hổ là nô tài phục vụ An Hoằng Hàn nhiều năm, Lâm Ân tạm thời ổn định tâm thần, “Bệ hạ, ngài xách cổ con chồn sẽ khiến nó không thoải mái, đương nhiên nó phải kêu lên.”

Tịch Tích Chi cảm kích nhìn về phía Lâm Ân, nhìn đi, vẫn là vị đại thúc trung tuổi này hòa ái dễ gần. Không như vị Quân Vương hành động chẳng phân biệt được nặng nhẹ, không hiểu được chút dịu dàng nào. Để hấn tiếp tục xách cổ thì sớm muộn màng sẽ biến thành một con chồn nhỏ trụi lông.

Chít chít.

Tịch Tích Chi kêu lên lần nữa.

“Thì ra là thế.” An Hoằng Hàn thả nhẹ sức lực, đôi tay xuyên qua dưới nách con chồn nhỏ, nâng nó lên.

Tư thế ôm lần này thoải mái hơn.

Thật ra cũng không thể trách An Hoằng Hàn, hấn là vua một nước, từ nhỏ đã cơm ngon quần áo đẹp, mọi thứ đều được người khác hầu hạ, có khi nào hấn hầu hạ người khác? Cho nên, lúc vừa mới bắt đầu chăm sóc nó khó tránh khỏi có sơ sót.

“Bệ hạ, con chồn nhỏ chưa trưởng thành giống kiểu một đứa trẻ sơ sinh của loài người, đều thuộc giai đoạn cực kỳ yếu ớt. Đoạn thời gian này phải chăm sóc thật tốt. Ví dụ như ôm vào lòng, hơi không cần thận sẽ tạo thành tàn tật cả đời về sau.” Chớ xem thường vị tổng quản này, mặc dù chữ nghĩa ông không hơn đám đại thần nhưng hiểu biết cuộc sống lại rất nhiều.

Đặc biệt về chuyên môn chăm sóc người, phục vụ người thể nào, hấn nhận xếp hạng thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất.

Hình tượng Lâm Ân nhất thời trở lên cao lớn hơn trong mắt Tịch Tích Chi. Lời vị đại thúc vừa nói quá đúng, sớm nên khuyên răn vị Đế Vương này thật tốt. Nếu không thân thể nhỏ bé của nàng thật sự chịu không được hấn giầy vò thêm mấy lần nữa.

Ánh mắt sùng bái của Tịch Tích Chi nhìn Lâm Ân khiến An Hoằng Hàn thất vọng đau khổ cùng không vui, giọng nói trở nên lạnh nhạt hơn, “Lâm Ân, người nói quá nhiều rồi.”

Lâm Ân là một vị tổng quản phục vụ thời gian dài nhất ở bên cạnh An Hoằng Hàn, những tổng quản trước đây không đến mấy tháng đã chọc cho An Hoằng Hàn nổi giận, bị bắt lên đoạn đầu đài. Chỉ có một mình ông là hầu hạ An Hoằng Hàn được năm năm. (đoạn đầu đài= pháp trường= nơi chém đầu)

Cung nữ thái giám bên cạnh An Hoằng Hàn thay đổi một nhóm lại một nhóm, duy chỉ có một mình ông còn sống trên thế gian. Bởi vì, ông hiểu được đúng mực, hiểu cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

“Nô tài biết tội, cầu xin bệ hạ bớt giận.” Hai đầu gối Lâm Ân lại quỳ xuống.

Trong một ngày, Tịch Tích Chi đã nhìn thấy ông quỳ nhiều lần. Thầm than, đầu gối người cổ đại thật cứng rắn. Nếu đổi lại thành nàng quỳ ngày ngày như vậy thì chỉ sợ đến đi đường cũng khó.

6. Chương 6: Không Làm Được Áo Choàng Long Chồn Thì Làm Khăn Quàng Cổ

Mỗi ngày việc triều chính quần thân, sau khi An Hoằng Hàn ngủ trưa xong, lại ngồi trước thư án, chăm chỉ giải quyết công việc.

Không thể không nói, An Hoằng Hàn là một vị vua rất tốt. Bất luận công việc lớn nhỏ, hấn đều hỏi qua. Mặc dù tính tình của hấn cứng cỏi tàn bạo nhưng vẫn quản lý ổn thỏa một quốc gia to lớn không hề gây sai lầm chút nào.

Thân hình lông lá của Tịch Tích Chi cuộn lại thành vòng tròn, nằm ở bên cạnh thư án. Ánh mắt nó lén lút mở hé ra đảo qua đảo lại lạng lẽ quan sát An Hoằng Hàn.

Ngũ quan An Hoằng Hàn cương nghị giống như điêu khắc. Từ đôi lông mày dài nhỏ lộ ra chút lạnh lùng đến sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng, bộ dáng vô cùng đẹp mắt. Nếu không phải cả người hấn phát ra khí lạnh quá mãnh liệt thì Tịch Tích Chi nàng nhìn hơn mười ngày cũng không thấy chán.

“Bệ hạ, yến tiệc ở Điện Lưu Vân sắp bắt đầu, chúng ta có nên đến qua?”

Sắc trời càng lúc càng tối, gió hoàng hôn thổi nhẹ luôn làm người ta cảm thấy mát mẻ, cái loại cảm giác lành lạnh thổi thẳng vào mặt như thế dường như thêm làm lòng người cũng bình tĩnh lại theo.

Lỡ tai Tịch Tích Chi dựng lên, con mẹ nó, nhanh như vậy đã đến ban đêm rồi? Hoảng loạn đứng lên, Tịch Tích Chi co cẳng nghĩ muốn chạy ra ngoài.

Nàng cũng chưa quên một câu “hợp khẩu vị” kia của An Hoằng Hàn, không có lý gì cực kì vất vả nhất về một cái mạng tử trong thiên kiếp, còn chưa có hưởng thụ qua cuộc sống tốt đẹp đời này, liền bị người ta coi làm thức ăn để ăn.

Đột nhiên, bốn chân Tịch Tích Chi lơ lửng trên không, bị người bế lên.

“Người lại muốn chạy đi chỗ nào? Tối nay người chính là nhân vật chính.” Nhìn bộ dáng con chồn nhỏ hấp tấp vội vàng, An Hoằng Hàn cười có chút tà ác.

Con chồn nhỏ này làm sao lại mơ hồ rồi? Chỉ bằng vào danh hiệu “Vân chồn ‘tuyệt chủng trăm năm’ của nó, ai cũng sẽ nghĩ nuôi nấng nó. Dù sao, có một con sủng vật Vân chồn trân quý như vậy, tùy tiện mang ra ngoài đó cũng là một chuyện được mặt mũi.

Nhân vật chính. . . . ? Đầu nhỏ của Tịch Tích Chi co rụt lại, An Hoằng Hàn sẽ không phải ở trước mặt quần thần, đầu tiên lột sống nó, sau đó mang đi hầm luộc?

Tạo nghiệp chương a!

Đôi mắt Tịch Tịch Chi song sánh như nước trong veo, dường như có thể nhỏ ra nước .

“Bãi giá Điện Lưu Vân.” Hành động con chồn nhỏ làm An Hoằng Hàn vừa lòng. Tuy hẳn không cười nhưng Lâm Ân cũng có thể nhìn ra tâm tình bệ hạ vô cùng vui vẻ.

Con chồn nhỏ này mới được tiến dâng đến một ngày, mà bệ hạ đã cười nhiều lần vậy!

Tịch Tịch Chi giãy giụa mấy cái ở trong lòng hắc, phát hiện sức lực tay của đối phương bây giờ quá lớn, cơ bản là tránh thoát không được, không thể làm gì khác đành buông tha giãy giụa, yên lặng nằm ở khuỷu tay An Hoằng Hàn .

Thôi, cùng lắm thì mười tám năm sau, lại làm một người anh hùng hảo hán.

Điện Lưu Vân cách Ngự Thư Phòng cũng không xa, vòng qua mấy hành lang đã có thể đi tới. Cho nên An Hoằng Hàn không gọi kiệu mà ôm một vật hình tròn đầy lông màu trắng bạc đi bộ hướng Điện Lưu Vân đi tới.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r,,g..

Trong lúc đó, một con bàn tay lớn luôn vuốt ve trên lưng Tịch Tịch Chi. Một lúc xoa nắm lỗ tai nhọn của nàng, một lúc lại nâng lên chân trước của nàng, bóp phần đệm thịt dưới chân.

Tịch Tịch Chi giận mà không dám nói, gặp qua người quấy rầy, nhưng chưa từng thấy người nào quấy rầy trắng trợn như vậy! Xung quanh mười mấy thái giám cung nữ đều đang xem a, hẳn làm chuyện như vậy làm vậy làm sao mà nàng chịu nổi!

Tịch Tịch Chi nhắc nhở bản thân ở trong lòng, bây giờ nàng là một con chồn, không phải người. Không nhìn những động tác này, không nhìn những ánh mắt này.

Chỉ làm một con chồn nhỏ, bị người vuốt ve, bị người quan sát, tất cả đều là chuyện thường tình. Nhất định phải tập quen, phải tập quen.

Tịch Tịch Chi không ngừng cổ vũ mình để ghi nhớ, nhưng nhắc nhở hơn mười lần, cũng không có một chút hiệu quả. Ngược lại cái tay trên lưng kia, vuốt ve làm nàng vô cùng thoải mái, vừa lòng hé mắt, chủ động chà sát vào.

“Người thích như vậy?” An Hoằng Hàn ý nói, là chỉ vuốt ve.

Chút chút.

Tịch Tịch Chi kêu lên hai tiếng, coi như là trả lời.

Lâm Ân thấy bệ hạ tâm tình không tồi, chen miệng nói: “Bệ hạ, hễ là sủng vật lông lá chỉ cần sợ thuận lông của nó, nó đều sẽ rất thoải mái.”

“A? Khó trách đáng về nó hưởng thụ như thế.” An Hoằng Hàn vuốt vuốt cái trán con chồn nhỏ, ngón tay thon dài từ từ chuyển động, nhẹ nhàng vuốt ve thuận lông cho nó.

Tịch Tịch Chi vừa mới chuẩn bị cảm thán, vị Đế Vương này dù máu lạnh cũng có lúc dễ gần. Nhưng câu nói tiếp theo mà hẳn nói lại làm nàng giận đến muốn đập đầu vào tường.

“Trái lại bộ da lông này vuốt thật êm tay không biết làm thành áo choàng lông chồn, khi mặc sẽ có cảm giác gì.” An Hoằng Hàn nhẹ nhàng nói, trong đôi mắt kia lóe lên một tia sáng trêu cợt.

Tịch Tịch Chi bị dọa sợ đến run cả người lên, suýt nữa té từ trên khuỷu tay của hẳn xuống. Tứ chi cùng dùng hết sức ôm chặt, nằm ở trên người hẳn mới hơi ổn định được thân thể.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r,,g..

Rất tốt! Nàng đã nói, làm sao vị Đế Vương này sẽ đột nhiên đổi tính thuận lông cho nàng mà, hóa ra có chủ định với da lông nó!

Bộ da lông trên thân này, ngoại trừ ở giữa cái trán có một đám lông tơ như một ngọn lửa, còn lại tất cả đều là màu trắng bạc. Loại da lông thượng đẳng như thể trên thế gian này, rất khó cầu được đến, cũng khó trách An Hoằng Hàn sẽ có một cái ý tưởng như vậy.

Chẳng lẽ hán không ngừng nghĩ hăm lược thịt của nó, còn muốn lột lông của nó, làm một cái áo choàng ấm áp!

Ông trời a, chẳng lẽ người để cho con được sống lại một lần, chính là muốn con nếm thử một chút cái đau rút gân rút cốt phải không?

Ngày thường, nàng cũng không có làm chuyện thương thiên hại lý, vì sao cứ tra tấn nó khổ sở như vậy? (chuyện thương thiên hại lý= hại trời trái với đạo lý)

Về mặt con chồn nhỏ bi thương nhìn trời.

“Bệ hạ, thân thể Vân chồn nhỏ không làm được áo choàng.” Lâm Ân lên tiếng nói.

Con chồn nhỏ giống như nhìn thấy cứu tinh, nhìn Lâm Ân, đầu nhỏ không ngừng gật gật.

Không làm được. Không làm được.

“Chỉ là. Làm một cái khăn quàng cổ vẫn được.” Lâm Ân nhú mày một cái, nghĩ một lát, khởi bẩm nói.

Tịch Tích Chi thu hồi ánh mắt cầu cứu, khe khẽ rặn, vốn tưởng rằng vị đại thúc này tâm địa thiện lương, không ngờ cùng An Hoằng Hàn độc ác như nhau.

Nàng trêu chọc đến các người chỗ nào, cả ngày đều muốn ăn thịt của nàng, lột da lông của nàng!

“Chủ ý này thật không tồi.” Thanh âm An Hoằng Hàn lạnh lẽo, tuyên cáo sinh mệnh của Tích Tích Chi.

Không tồi cái rắm! Con chồn nhỏ nhe răng trợn mắt một hồi.

An Hoằng Hàn càng trở nên vui vẻ, mỗi khi hán trêu tên tiểu tử này, tâm tình của hán liền thay đổi tốt cực kỳ.

Xuyên qua một dãy hành lang cuối cùng, An Hoằng Hàn cùng mọi người dừng trước một tòa cung điện hùng vĩ tráng lệ. Trên tấm biển, ba chữ ‘Điện Lưu Vân’ mạ vàng được viết rồng bay phượng múa.

Trước cửa cung điện, hai hàng Thị Vệ đeo kiếm đứng thẳng. Mỗi người đều mạnh mẽ uy vũ, oai phong凛凛. Chỉ đứng như vậy, cũng làm cả tòa cung điện càng tôn thêm đầy trang nghiêm.

“Bái kiến bệ hạ.” Khi bóng dáng của An Hoằng Hàn vừa xuất hiện, hai hàng thị vệ hành động chỉnh tề, gần như trong cùng một thời gian, cùng nhau quỳ xuống.

“Bình thân.” An Hoằng Hàn đùa giỡn lỗ tai con chồn nhỏ, không nhìn đám thị vệ một cái, trực tiếp đi vào từ cửa điện.

Trên sân nhà, trải lên một tấm thảm màu đỏ, bắt đầu từ cửa điện trải dài đến chín đài cao. Thời cổ đại, chỗ ngồi của thiên tử có chín bậc thang, cho nên ghế bọn họ ghế bình thường cũng xây dựng ở trên chín bậc thang, tượng trưng cho địa vị cao nhất so với người khác.

7. Chương 7: Buổi Dạ Yến Nên Ăn Cái Gì?

Long bào An Hoằng Hàn được thêu tơ vàng, dưới ánh đèn chiếu rọi bốn phía sáng chói lập lòe. Bề ngoài tinh xảo của long bào giống như được bao trùm một tầng ánh sáng mỏng màu vàng óng ánh chói lọi, khiến cả người An Hoằng Hàn nhìn qua hình thành khí phách sẵn có.

Thân hình nghiêm nghị, tướng mạo đường đường. Một đôi tròng mắt đen tuyền phát ra ánh sáng lạnh lẽo, cặp lông mi cong hoàn toàn như được quét nước sơn. Theo bước chân hán bước vào Điện Lưu Vân, đại điện ồn ào ngay tức khắc lặng ngắt như tờ. Cả điện to như vậy chỉ có tiếng bước chân An Hoằng Hàn vang dội nhất.

“Cung nghênh bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế.” Các đại thần lập tức quỳ hai đầu gối xuống đất, âm thanh giống như chuông lớn, vang dội cả tòa cung điện. Tiếng vang lượn lờ, không ngừng trầm bổng.

Tịch Tích Chi chống thân thể tròn vo lên, đầu nhỏ chui ra khỏi khuỷa tay của An Hoằng Hàn. Bốn phía đông nghẹt các đại thần nằm rạp, tất cả đều cúi đầu cung kính quỳ, không có lệnh An Hoằng Hàn, không ai dám ngẩng đầu lên.

Đến khi An Hoằng Hàn đi lên bậc thứ chín trên cao đài, phất phất tay áo rộng thùng thình, ngồi vào Long Ý, âm thanh lạnh như băng mới vang lên lần nữa. (Long Ý= ngai vàng)

“Các vị ái khanh bình thân.”

“Tạ bệ hạ.” Các vị đại thần dần dần đứng lên.

Khuỷa tay trái của An Hoằng Hàn tựa vào Kim Long trên lan can, mặc dù là một động tác nhàn hạ nhưng trong con người đen nhánh lại làm cho người ta cảm giác có áp lực vô hình.

“Ban thưởng ghế ngồi.” Đơn giản mấy chữ, cực kỳ đơn giản lại uy nghiêm.

Đại thần cả triều ngồi vào vị trí đã an bài tốt, sống lưng dựng lên thẳng tắp. Cung nữ mặc váy màu xanh nhạt bên cạnh linh hoạt bưng chai rượu bạch ngọc trong tay, rót rượu cho các vị đại thần.

Tịch Tích Chi bị An Hoằng Hàn đặt tại trên bắp đùi, đám lông tơ màu đỏ ở giữa trán, do đến buổi tối nên bắt đầu chiếu rọi trở nên lấp lánh. Ánh sáng yếu ớt màu đỏ nhạt giống như ngôi sao treo chợt lóe trên bầu trời đêm. Thỉnh thoảng sáng, thỉnh thoảng ảm đạm. Đám lông nhung ngọn lửa đặc biệt này chính là đặc thù của Vân chồn.

Mặc dù Tịch Tích Chi không nhìn thấy trán của mình, nhưng nàng lại có thể cảm nhận được nhiệt độ cái trán, so với những chỗ khác trên cơ thể nóng hơn rất nhiều.

An Hoằng Hàn giống như phát hiện ra vùng đất mới, chăm chú nhìn cái trán con chồn nhỏ, đưa tay sờ sờ.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

Khi ngón tay An Hoằng Hàn đụng chạm lấy đám lông này thì cả người Tịch Tích Chi như bị điện giật, tê tê. Nơi này không cho phép người ta đụng sao? Đây là ý nghĩ đầu tiên toát ra từ trong lòng Tịch Tích Chi. Nhưng ban ngày, An Hoằng Hàn vuốt ve đám lông này thì cũng không có gì khác thường a. Như vậy chỉ có thể cho ra một kết luận, khi đám lông này phát sáng, vậy sẽ không dễ dàng để cho người khác đụng vào.

Đầu Tịch Tích Chi nghiêng nghiêng, tránh thoát bàn tay lớn kia.

Kêu ‘chít chít’. Dường như la hét, không cho phép đụng vào nơi đó.

Ánh mắt An Hoằng Hàn chợt lóe, dấy lên một chút hứng thú. Càng không cho phép hấn đụng, hấn liền càng tỏ mò. Tóm lấy hai cái chân trước của con chồn nhỏ, ngón tay lại đặt lên đám lông tơ đó.

Hai mắt Tịch Tích Chi tròn to, ra sức giãy giụa, vẫn không thể nào tránh thoát bàn tay con người kia đưa tới. Đám lông tơ ngọn lửa bị nhẹ nhàng vuốt ve, hình như nơi đó truyền ra một cổ dòng điện thật nhỏ, chảy khắp toàn thân Tịch Tích Chi, không lâu về sau, cả thân thể Tịch Tích Chi cũng đã tê rần, không còn chút khí lực nằm tại trên đùi An Hoằng Hàn.

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Tịch Tích Chi đầy bụng nghi ngờ. Nàng đối với tập tính của Vân chồn, không biết nhiều hơn so với người của triều đại này. Đối với thân thể mình biến hóa, cũng là mơ hồ, không hiểu.

So sánh với phản ứng của Tịch Tích Chi, An Hoằng Hàn bình tĩnh hơn nhiều, trừ ánh mắt nhấp nháy mấy cái thì cũng không có động tác khác.

Hoá ra là như vậy sao? An Hoằng Hàn chăm chú nhìn con chồn nhỏ, dâng lên một nụ cười khó hiểu.

Một người một thú trên ngai vàng chơi cực kỳ vui. Đáng thương đám kia đại thần phía dưới, một đám ngồi nghiêm chỉnh, chờ bệ hạ tuyên cáo dạ yến bắt đầu.

Tất cả toàn bộ đại thần hướng Lâm Ân nháy mắt, ý bảo hấn vội vàng nhắc nhở bệ hạ một chút, nếu không đám thần tử bọn họ sẽ không biết bị bệ hạ gạt qua một bên bao lâu.

Lâm Ân chịu không nổi ánh mắt của các vị đại thần, nhắm mắt, sải hai bước chân tới phía trước, nhỏ giọng nhắc nhở ở một bên: “Bệ hạ, có truyền lệnh hay không?”

Thu hồi bàn tay trên đầu con chồn nhỏ thành thuận lòng cho nó, An Hoằng Hàn lên tiếng nói: “Truyền thôi.” Mới vừa nói xong, An Hoằng Hàn lại bổ sung: “Gần đây mùi vị đồ ăn không tệ, truyền ngự trù lên, để cho hân bộc lộ tài năng ngay trước mặt chúng thần.”

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

Lỗi tai mềm nhũn của Tịch Tịch Chi run lên hai cái, hân hân cắn răng. Nó quả thật không đoán sai, An Hoằng Hàn thật muốn làm nó sống sờ sờ mà lột da, sau đó hầm luộc?

Trong lòng vừa phẫn nộ lại không biết làm thế nào. Phẫn nộ là mình trọng sinh chấm dứt ngắn ngủi như vậy, bất đắc dĩ là đến cả phản kháng đường sống mình cũng không có. Tịch Tịch Chi ngẩng đầu đầy lòng chiếu lên một đôi đồng tử nhỏ trong suốt xanh thẳm thuộc về động vật.

An Hoằng Hàn vừa mới phân phó xong, Lâm Ân liền vội vã đi làm việc.

Ngự trù nghe bệ hạ muốn triệu kiến mình, lại khích lệ đồ ăn hân làm mùi vị ngon, vẻ mặt tươi cười theo tiểu thái giám đi tới đại điện.

Trong đại điện, đã dọn một cái bàn. Phía trên để một cái lò bếp đơn giản, mọi thứ: nồi, bát, chén, chậu đều đầy đủ.

Trước khi tiểu thái giám rời đi, nhẹ giọng nói nhiều một câu: “Được bệ hạ khen ngợi, là tổ tiên người tích phúc, phải nắm tốt cơ hội lần này, vinh hoa phú quý liền chờ người.”

Ngự trù cảm kích muôn phần gật đầu.

Bởi vì dạ yến lần này, được cử hành để đặc biệt chiêu đãi Sứ giả nước Cừu, cho nên An Hoằng Hàn cũng không có quên nhân vật chính này, nói: “Mặc dù nước Cừu nhân dân giàu có, nhưng bàn về thức ăn ngon thì vẫn hơi kém một bậc với Phong Trạch Quốc. Nếu Sứ giả đã đi tới Phong Trạch Quốc, trăm cũng nên tận tình làm chủ một phen, không bằng trước tiên ném thử mùi vị món ngon của Phong Trạch quốc.”

Thức ăn ngon ở Phong Trạch Quốc chính là nổi danh nhất trong các nước. Rất nhiều người từ nước khác đến Phong Trạch Quốc dạo chơi, cũng không thể không khen món ngon ở Phong Trạch Quốc một phen. Rất nhiều người còn si mê ăn thức ăn Phong Trạch Quốc, thường bỏ ra nhiều tiền mời đầu bếp Phong Trạch Quốc cùng nhau trở về nước.

Sứ giả tới Phong Trạch Quốc lâu như vậy, đã sớm nghĩ ném thử thức ăn ngon ở Phong Trạch Quốc rồi. Thấy An Hoằng Hàn chủ động đề ra, nhất thời được quan tâm mà hoảng sợ, “Tạ bệ hạ chiêu đãi.”

Hai chân của Tịch Tịch Chi níu thật chặt lấy long bào của An Hoằng Hàn. Đem thịt trong tiểu ‘móng vuốt’, cũng do căng thẳng mà chìa toàn bộ rồi. Bởi vì Tịch Tịch Chi còn là con chồn nhỏ, cho nên tiểu ‘móng vuốt’, căn bản không có bất kỳ lực sát thương nào. Ngay cả da người cũng không làm xước nổi.

‘Chít chít’. Con chồn nhỏ hoang mang kêu lớn, bị dọa sợ đến bộ lông cũng dựng đứng lên rồi.

Toàn bộ động tác xù lông của con chồn nhỏ đều lọt vào mắt An Hoằng Hàn, không khỏi càng muốn trên chọc thêm tên tiểu tử này. Tính tình An Hoằng Hàn đâu có thể chỉ hình dung bằng hai chữ ‘ác liệt’, cố ý nâng cao thân thể con chồn nhỏ, hướng người bên cạnh hô một tiếng, “Lâm Ân, theo ý người, trăm nên bảo ngự trù làm một món ăn như thế nào?”

Lâm Ân xoay người lại, từ trước đến giờ bệ hạ là một người có chủ kiến, tại sao lại đột nhiên hỏi thăm ý kiến của hân? Nhìn thấy con chồn nhỏ run rẩy trong ngực bệ hạ, Lâm Ân đã đoán được bệ hạ hỏi như thế là bởi vì cái gì rồi.

Tịch Tịch Chi than thở ở trong lòng, chỉ cần không phải chiên dầu thịt con chồn, hấp thịt con chồn, làm cái gì đều được!

8. Chương 8: Người Thích Trầm?

Nếu bệ hạ đã mở lời hỏi thăm, Lâm Ân nhất định phải theo ý bệ hạ, hát xướng cùng người. Nghịch ý bệ hạ, mình sẽ không có quả tốt ăn.

“Bẩm bệ hạ, nô tài nghe nói vị ngự trù này có sở trường nhất là. nấu thịt chồn. Hẳn làm thịt con chồn, màu sắc hương vị nồng nàn, ngoài cháy trong mềm, thanh thúy ngon miệng. Phàm người nếm qua đều khen rằng mùi vị tuyệt hảo.” Lâm Ân làm tổng quản nhiều năm, từ rất lâu đều phải suy đoán tâm tư của bệ hạ. Nếu như đoán đúng, đó chính là mọi sự tốt đẹp. Ngộ nhờ đoán sai, khi đó đầu óc của mình có thể giữ được hay không, chính là một vấn đề còn cần cân nhắc.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

9. Chương 9: Tiểu Tử Mê Rượu

Ngự trù làm được đồ ăn, mùi vị có thể kém được sao? Bệ hạ nói như vậy, cũng chỉ lấy lệ thôi. Lâm Ân may mắn mình đoán trúng tâm tư của bệ hạ, vừa rồi mới không có nói bậy, nếu không cái đầu trên cổ này, nói không chừng đã phải dọn nhà.

Nhưng mà. Tại sao ông sẽ cảm thấy, bệ hạ có tình cảm không tầm thường đối với con sủng vật này?

“Còn không mau qua đây?” Trong lúc Lâm Ân đang ngây người, ánh mắt An Hoảng Hàn không hề báo trước chuyển qua.

Lâm Ân bị dọa sợ đến mức đầu đổ đầy mồ hôi, ông như thế nào lại quên mất, ông có thể suy đoán tâm tư của bệ hạ vào thời điểm đó với điều kiện tiên quyết là bệ hạ cho phép ông đoán.

Làm đại tổng quản, mỗi ngày cũng phải lo lắng đề phòng, e sợ nói bậy làm chuyện sai lầm. Chọc giận bệ hạ, thì có mười cái đầu, cũng không đủ chém.

Người khác nhìn ông huy hoàng một đời, ai lại có thể nhìn thấy chua cay sau lưng ông. Có thể làm được vị trí tổng quản này, Lâm Ân đã dùng tính mạng của mình để phục vụ.

“Nô tài sẽ đi ngay.” Lâm Ân mở ra bước chân, đi xuống dưới chín bậc của cao đài, đến giữa đại điện nói mấy câu nói với ngự trù.

Nguy cơ được giải trừ, Tịch Tích Chi thở dài vào không khí một cái, đám lông tơ trên đầu đã đánh mồ hôi ướt nhẹp. Nâng lên móng vuốt lau mặt, lông tơ ướt nhẹp dính trên người, thật không dễ chịu.

Nằm ở trên đùi An Hoảng Hàn, điều tức một hồi, Tịch Tích Chi mới khôi phục lại sức khỏe.

Dạ yến đã khai tiệc, rất nhiều đại thần vừa nhìn ngự trù trúng nấu ăn ngay tại hiện trường, vừa uống rượu cười nói.

“Thức ăn của Phong Trạch Quốc quả thật tuyệt nhất, hôm nay Thảm Cát thân coi như có lộc ăn. Bệ hạ, tiểu thần đại biểu nước Cừ kính người một chén.” Người nói chuyện là Sứ giả nước Cừ.

Trên người hắn mặc chính là trang phục nước Cừ, ở trong đại điện đặc biệt dễ thấy. Tịch Tích Chi nâng mí mắt lên, không vất vả chút nào tìm được vị trí mà hắn ta đang ngồi.

Người này không kiêu ngạo không nịnh nọt, nói chuyện biết tròn biết méo, xử sự khéo léo, khó trách vua nước Cừ đã cất cử hắn đi sứ.

Lâm Ân đang cầm bầu rượu ngọc màu trắng, thật cẩn thận rót đầy ly rượu cho An Hoảng Hàn, đưa tới trước mặt An Hoảng Hàn.

Nếu là một bậc Đế Vương, có chút xã giao là cần thiết, An Hoảng Hàn từ chối không xong. Hắn giơ ly rượu lên, hướng Sứ giả nâng chén, cũng không nói cái gì, uống một hơi cạn sạch.

Không chỉ riêng Sứ giả, rất nhiều đại thần cũng nhân cơ hội mời rượu. Từ đầu chí cuối, An Hoằng Hàn không có nói một chữ, một ly rượu lại tiếp một ly rượu xuống bụng, giống như uống không phải rượu, mà là nước, căn bản sẽ không làm say lòng người.

Tịch Tích Chi vụng trộm giơ ngón tay cái lên, tửu lượng giỏi. Uống hết nhiều rượu như vậy, mặt không đỏ hơi thở không gấp.

Bên trong chén, rượu bập bênh, nổi lên một vài gợn sóng lăn tăn. Tịch Tích Chi vừa đúng lúc có chút khát nước, nhìn An Hoằng Hàn uống nhiều chén như vậy, cũng không thấy vẻ say, nghĩ thầm chắc rượu này nồng độ cũng không quá cao. Rón rén nhảy đến trên bàn, một cái đầu đầy lông ngẩn ngơ nhìn về phía ly rượu bạch ngọc. Đưa ra hai chân mập mạp, ôm lấy ly rượu, lè ra đầu lưỡi phấn nộn, liếm liếm rượu ngon.

Rượu ngon tỏa ra mùi thơm nồng nặc, đầu lưỡi Tịch Tích Chi vừa mới chạm được, lại cảm thấy cay, nhưng khi vừa đưa vào miệng lại cảm thấy vô cùng thơm mát. So với vài hũ rượu ngon Tử Mỹ mà sư phụ len lén cất giấu kia, uống ngon hơn nhiều.

Lại lè lưỡi liếm liếm lần nữa, cho đến khi hết rượu thấy đáy rồi, hai cái móng vuốt cũng luyến tiếc buông ra ly rượu.

Lâm Ân giật mình nhìn, lo lắng mở miệng nói: “Bệ hạ, đó là ly rượu của ngài.”

An Hoằng Hàn thật không có tức giận, nhìn bộ dáng con chồn nhỏ tham uống rượu, nói không ra được thú vị.

“Lại cho nó thêm một chén.” An Hoằng Hàn chỉ hướng ly rượu mà con chồn nhỏ ôm, hứng thú dâng cao.

Lần đầu tiên nhìn thấy con chồn nhỏ biết uống rượu, Lâm Ân cũng rất tò mò, nghe theo An Hoằng Hàn phân phó, lại rót đầy một chén vào ly rượu kia.

Tịch Tích Chi vẫn đang nhắm nhấm mùi vị rượu trong miệng, nhìn lên thấy ly rượu đột nhiên lại đầy, cười đến kêu loạn ‘chít chít’.

An Hoằng Hàn nghe không hiểu Tịch Tích Chi đang nói cái gì, chỉ là nhìn cặp tròng mắt kia tươi cười, cũng liền suy đoán ra mấy phần.

“Tên tiểu tử mê rượu này.” Khóe miệng dần dần hiện lên một nụ cười, ngay cả An Hoằng Hàn cũng không có phát hiện, hần cười đến đến dụi dụi mắt.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

Tịch Tích Chi không kịp chờ đợi lại bắt đầu uống thêm rượu, mỗi lần thêm một ngụp, hai cái miệng chẹp chẹp như uống đến say sưa ngon lành.

Mỗi khi con chồn nhỏ uống hết một chén, Lâm Ân lại lập tức rót đầy.

Kiếp trước, Tịch Tích Chi uống mấy chục chén cũng sẽ không say đến ngã xuống. Nhưng nàng quên mất một sự thật, trước đây nàng là người, mà đời này là một con chồn, quan trọng nhất là nàng còn thuộc loại con chồn nhỏ chưa trưởng thành thì tửu lượng có thể nhiều bao nhiêu?

Khi uống xong chén thứ ba, cảnh sắc trước mắt Tịch Tích Chi biến thành hai hình ảnh. Thế giới tựa hồ đang đảo lộn, lắc lư, Tịch Tích Chi hoa mắt chóng mặt.

Lảo đảo đứng lên, Tịch Tích Chi bước từng bước một, thân thể liền lung lay đổ. Say đến Đông Tây Nam Bắc cũng không phân biệt rõ. Chỉ thiếu chút nữa là sẽ ngã ra ngoài mép bàn, An Hoằng Hàn rút cuộc vươn tay bắt được con chồn nhỏ, đem nó ôm vào trong ngực.

“Còn tưởng rằng người uống được nhiều..., 3 ly rượu đã say rồi.” An Hoằng Hàn bật cười, giơ tay lên vuốt ve bộ lông con chồn nhỏ.

Vậy mà Tịch Tích Chi say bí tỉ nên tưởng đó là rượu, lè đầu lưỡi ra liền hướng chỗ đó liếm thêm.

Đầu lưỡi mềm mại trong lòng bàn tay An Hoằng Hàn làm hắn không khỏi kinh ngạc. Bị con chồn nhỏ làm như vậy thế nhưng hắn cảm thấy rất thoải mái. Cố ý lại đem tay giơ qua trước mặt con chồn nhỏ, muốn cho nó liếm liếm nữa.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r,,g..

Con chồn nhỏ bị lừa qua một lần, nào còn có chuyện bị lừa lần nữa? Biết vật kia không có hương rượu, mùi vị cũng sẽ không thơm mát. Đường như ghét bỏ, nghiêng đầu, ngã vào trên đùi An Hoàng Hàn, thở to ngủ rồi.

Lâm Ân nhìn được không cười ra tiếng, không ngờ bộ hạ thế nhưng cũng có lúc kinh ngạc, mà đối tượng còn là một con chồn nhỏ.

Chuyện này nếu bị những người khác nhìn thấy, không biết sẽ cười thành dạng gì .

“Lâm Ân, gần đây trẫm có phải quá mức dễ dãi với người hay không?” Không có bất kỳ sự vật gì, có thể tránh thoát tầm mắt An Hoàng Hàn. Cặp mắt hẹp dài của hắn khẽ nheo lại, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh.

Lâm Ân quỳ hai đầu gối, cũng không cười nổi nữa, “Xin bộ hạ thứ tội.”

Đối với Lâm Ân cầu xin tha thứ, An Hoàng Hàn không có lên tiếng, lại không thấy trách phạt, cũng không có tha thứ. Giống như không có nhìn thấy Lâm Ân quỳ trên mặt đất, thần sắc An Hoàng Hàn thu lại, nhìn con chồn nhỏ trong ngực mấy lần, cuối cùng mắt nhìn xuống các đại thần phía dưới, nói: “Hôm nay sắc trời không còn sớm, các vị khanh gia cũng sớm đi trở về đi thôi. Trẫm cũng mệt mỏi rồi, đi trước trở về tẩm cung.”

An Hoàng Hàn đang tầm trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, nói mệt mỏi các kiểu, tất cả đều là lấy cớ thôi. Trong lòng các đại thần đều hiểu, có thể bộ hạ thấy dạ yến quá nhàm chán, cho nên mới tìm một lý do, lấy cớ rời đi.

Không người nào dám vạch trần lời nói dối của hắn, cũng chính là không người nào dám khiêu khích quyền uy của hắn.

“Cung tiễn bộ hạ.” Đại thần đều rất hiểu lễ tiết, toàn bộ đi ra khỏi chỗ, vỗ vỗ hai đầu gối quỳ xuống, đưa mắt nhìn An Hoàng Hàn rời đi.

Nhìn bộ hạ ôm con chồn nhỏ đi ra điện Lưu Vân, Lâm Ân vẫn quỳ trên mặt đất như cũ, không biết nên đứng lên hay không nên. Bộ hạ chưa miễn tội cho ông, càng không có nói ông bình thần, ngộ nhờ ý của bộ hạ chính là phạt ông quỳ. Ông đứng lên thì không phải là không vâng lời chỉ ý của bộ hạ?

Bất luận như thế nào, dù sao quỳ một đêm cũng đơn giản hơn nhiều so với việc suy đoán tâm tư của bộ hạ.

10. Chương 10: Trẫm Cho Rằng Lá Gan Người Rất Lớn

Tẩm cung An Hoàng Hàn được đặt tên là điện Bàn Long. Nghe thấy cái tên này cũng biết nó uy nghiêm khí phách đến cỡ nào.

Phàm cung nữ thái giám có thể được phục vụ ở điện Bàn Long, đáng đáp mỗi người đều rất xuất sắc. Hai bên đường, các đóa hoa đang nở rất đẹp trong hoa viên. Các chủng loại đa dạng, tất cả đều là những loài hoa cực kỳ trân quý. đủ mọi màu sắc tề tụ rực rỡ, lộ ra phong thái riêng biệt.

Tịch Tích Chi vẫn còn mê man, mặc cho An Hoàng Hàn ôm vào trong ngực, không hề phản kháng. Đi ngang qua vườn hoa thì không ngừng kêu lên ‘chít chít’.

Đột nhiên, nàng ‘ợ’ một hơi rượu, vang dội trong đêm tối tĩnh lặng.

Bọn thái giám đi theo phía sau An Hoàng Hàn, không nhìn được nhỏ giọng cười, khoe miệng giật giật. Con chồn nhỏ này thật sự được rất nhiều người yêu thích, nhìn mà xem, ngay cả bộ dáng say rượu này cũng thật đáng yêu.

Điện Bàn Long cực kỳ rộng rãi, xung quanh treo màn vải màu vàng kim, trên cột trụ được điêu khắc Kim Long, càng thêm hấp dẫn sự chú ý của người khác. Hơn mười mấy người cung nữ phục vụ đứng ở trong điện. Từng đợt đàn hương phiêu tán trong không khí, vừa mới bước vào cửa điện là có thể ngửi thấy được mùi Long Đản Hương.

Thời xưa, Long Đản Hương chính là hương liệu nổi tiếng và quý giá, mùi thơm kéo dài, lại cực kỳ dễ ngửi. Rất nhiều quan lại quyền quý đều thích, chỉ tiếc loại hương liệu này cực kỳ khó có được, bình thường chỉ ở hoàng cung mới được thường xuyên ngửi thấy.

“Bệ hạ, người có cởi áo ra tắm rửa hay không?” Một tên thái giám giọng nói the thé, khom người hỏi.

Ngày thường đều là Lâm Ân phục vụ bên cạnh bệ hạ, thái giám kia không nhìn thấy bóng dáng của Đại Tổng Quản ở đây, đành phải tự mình tiến lên dò hỏi. Chỉ nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của bệ hạ, thái giám khăn trương tới mức cúi thấp đầu xuống sát đến tận cổ.

“Ừ.” An Hoằng Hàn phát ra một âm tiết đơn giản.

Từ trước đến giờ, hắn luôn nói chuyện ngắn gọn, không thích lời nói vô dụng rườm rà. Ngón tay trêu chọc con chồn nhỏ trong ngực, “Chuẩn bị một ổ nhỏ, để Vân chồn cũng ở lại Điện Bàn Long.”

Bọn thái giám kinh ngạc nhìn về phía con chồn nhỏ, chuyện Sứ giả nước Cửu tiến cống Vân chồn đã sớm truyền khắp hoàng cung rồi. Ai cũng biết bệ hạ là người lãnh huyết tàn bạo, vốn tưởng rằng cho dù Vân chồn trân quý hơn nữa, bệ hạ cũng sẽ không tự mình nuôi nấng nó. Lúc nghe nói như vậy, thái giám sửng sốt còn chưa lấy lại tinh thần.

“Nô tài. . . . Nô tài đi ngay.” Thái giám vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, e sợ cho hành vi thất lễ của mình bị bệ hạ nhìn thấy.

Cả người Tịch Tích Chi lẫn lộn một vòng, say rượu lại đánh ‘ợ’ một cái. Cả người không thoải mái, nằm ở trong ngực An Hoằng Hàn, cũng không buông nhúc nhích.

An Hoằng Hàn xách con chồn nhỏ lên, nhích lại gần lỗ mũi mình, lắc đầu nói: “Thật sự khó ngửi.”

Toàn thân con chồn nhỏ nồng nặc mùi rượu, cách xa một chút, còn không ngửi thấy. Nhưng nếu xích lại gần là có thể đoán được ngay lúc này bộ lông nó đang dính mùi rượu.

Hình như nghe hiểu đối phương đang nói xấu mình, Tịch Tích Chi bắt mẫn ‘chít chít’ hai tiếng.

Phía trong điện có thiết kế ao trì để Đế Vương chuyên dùng tắm gội, toàn bộ nơi đó là ôn tuyền*, sau này lại được cải tạo qua, biến thành ao trì bây giờ. Điện Bàn Long là chỗ ở của nhiều thế hệ Đế Vương nên đồ vật trong này đều là trân bảo. (*Ôn tuyền= suối nước nóng)

An Hoằng Hàn ôm con chồn nhỏ, đi tới ao trì.

Một thái giám vừa tới Điện Bàn Long không lâu nhìn thấy, lá gan lớn mạnh, muốn thể hiện mình, nói: “Bệ hạ, không bằng giao con chồn nhỏ cho nô tài đi, khi người tắm rửa sẽ không tiện ô.”

Dường như bất mẫn đối phương nhiều chuyện, An Hoằng Hàn liếc mắt, lạnh

11. Chương 11: Chân Lý — Phi Lễ Chớ Nhìn, Vô Lễ Chớ Nghe.

Cặp mắt An Hoằng Hândường như có thể nhìn rõ tâm tư của người khác.

“Trẫm không giết người, trả lời trẫm.”

Nếu tánh mạng của mình không đáng lo ngại thì dĩ nhiên Tịch Tịch Chi lựa chọn cứu người.

Chít chít. [Không hồi hận].

“Nhưng nếu người kia không đáng giá người cứu, người vẫn như cũ không hồi hận?” An Hoằng Hàn nhúu mày, tiếp tục hỏi. Thần sắc của hai lông mày trên trán làm người khác không nhìn ra tận sâu trong lòng hẩn đang suy nghĩ gì.

Hẩn không cứu thì làm sao biết người kia không đáng cứu? Đối với loại vấn đề giả thiết này, trong lòng Tịch Tịch Chi bài xích ngay lập tức. Có lúc, lựa chọn trong suy nghĩ của con người hầu như đều ngược lại với lựa chọn trong thực tế. Ví dụ như, một người chết chìm. Mình rõ ràng không muốn đi cứu, nhưng hành động lại luôn nhanh hơn suy nghĩ, cái đó được gọi là bản năng của con người.

Chít chít. [Còn chưa phải hồi hận].

“Tha tên thái giám kia.” Âm thanh lạnh lẽo không chút phập phồng, An Hoằng Hàn phất tay áo một cái, tiếp tục bước dài chân đến ao trì tắm gội.

Tiếng nói vang vọng bên tai, bọn thái giám xung quanh đều cho rằng mình nghe lầm. Bệ hạ nói, tha tên thái giám kia?

Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, cũng là lần đầu tiên có người sau khi chọc giận bệ hạ hậu còn có thể nhặt về một mạng.

“Còn thất thần cái gì? Không mau đi thông báo thị vệ Ngô, để hẩn tha người dưới đao!” Không biết tên thái giám kia có phản ứng đầu tiên, lập tức đẩy tiểu thái giám bên cạnh một phen.

Bọn thái giám vội vã chạy ra bên ngoài, hi vọng còn kịp, ngộ nhỡ đã muộn, đầu của Tiểu Tuần Tử nhất định không giữ được.

Sau khi nói xong câu nói kia, An Hoằng Hàn liền không nói thêm tiếng nào, bước chân nặng nề đi tới.

Khuôn mặt âm u của người đối diện khiến Tịch Tịch Chi không dám nhìn thẳng.

Rốt cuộc hẩn đang tức giận hay là không tức giận? Tịch Tịch Chi không nhìn ra được. Gương mặt tuần tú quá mức bình tĩnh, bình tĩnh như kiểu chưa có chuyện gì vừa mới xảy ra qua.

Không khí giữa hai người hết sức ngột ngạt.

Tịch Tịch Chi không chịu nổi bầu không khí như vậy, không biết an phận kêu lên hai tiếng.

Vừa kêu ra khỏi miệng An Hoằng Hàn đột nhiên cúi đầu xem nó, giọng nói mang theo từ tính mê người, nói: “Sẽ có một ngày, người sẽ hiểu, người làm ra lựa chọn chính là sai lầm.”

Một câu không đầu không đuôi làm Tịch Tịch Chi trở lên khó hiểu, vì sao An Hoằng Hàn lại nói như vậy? Cứu người có lỗi gì sao?

Chít chít. [Tại sao?]

An Hoằng Hàn không trả lời nằng, hoặc có thể nói là khinh thường trả lời.

Hoàng cung là một nơi ăn tươi nuốt sống người, nhân từ nương tay đối với người khác chính là tàn nhẫn đối với bản thân mình. An Hoằng Hàn sinh sống ở chỗ này hơn hai mươi năm, đã sớm nhìn thấu đủ loại quan hệ phức tạp mật thiết trong hoàng cung.

Nhìn ánh mắt con chồn nhỏ trong suốt, hẩn vừa muốn thủ hộ, lại muốn đem nó hủy diệt. Hoàng cung dơ bẩn không nên tồn tại ánh mắt như thế, sớm muộn cũng sẽ bị quyền thế bẩn thỉu làm ô nhiễm.

Đang lúc còn Tịch Tịch Chi còn vắt óc suy nghĩ hàm ý của câu nói đó thì đáy lòng An Hoàng Hàn đã sớm đưa ra hàng trăm nghìn lí

12. Chương 12: Lau Khô Bộ Lông Cho Nàng

Tịch Tích Chi lần nữa mở mắt tỉnh là do bị chìm vào nước ấm. Ao trì sâu một mét đối với người trưởng thành thì không có bất kỳ nguy hiểm gì, nhưng đối với Tịch Tích Chi là loài chồn nhỏ chưa trưởng thành cũng có thể uy hiếp đến tính mạng. Không để ý đến sĩ diện, Tịch Tích Chi vận dụng kiểu bơi chó, hít một hơi lấy tinh thần rồi bơi vào bờ ao.

‘Phù phù’ thở hổn hển hai cái, ho ra mấy ngụm nước.

Không để nàng kịp nghỉ ngơi dưỡng sức, một bàn tay to lại đem nàng vắt vào giữa ao.

Chít chít.

Tịch Tích Chi giùng giàng kêu lên, cái ao này thật sự không có chút an toàn nào, ngộ nhỡ nó bị chuột rút, nơi này chẳng phải biến thành phần mộ của nàng. Cái mạng nhỏ của nàng trân quý biết bao, cứ như vậy vô ích mất đi vào trong ao trì chẳng phải sẽ trở thành một truyện cười?

Vì để bản thân sống có chút tôn nghiêm, kiên quyết không xuống nước!

Tắm liền tắm đi, nhưng cơ thể cô nhỏ như vậy, chuẩn bị cho nàng một cái bồn tắm không được sao?

“Trẫm nghĩ ngươi không sợ trời không sợ đất, chỉ là một vũng nước cũng đã làm khó được ngươi?” An Hoằng Hàn dù bận vẫn ung dung, khéo mắt nhếch lên, cố ý dùng lời kích thích con chồn nhỏ. Bàn tay nâng con chồn nhỏ lên phòng ngừa nó chìm vào trong nước.

Chít chít. [Ai sợ a!]

Biết rõ đối phương cố ý nói như vậy nhưng Tịch Tích Chi chính là không ưa gương mặt tuần tú thể hiện sự khinh miệt. Rõ ràng bộ dáng rất anh tuấn mà cả ngày khuôn mặt luôn nghiêm nghị lạnh lùng. Hoặc không cười, hoặc chính là khéo môi lạnh lùng nâng lên, làm cho trong lòng người xem hoảng sợ.

Chân sau hung hăng đập một cái, Tịch Tích Chi nhảy ra khỏi bàn tay An Hoằng Hàn. Giống như muốn chứng minh mình không sợ nước, đập bắp chân bơi xung quanh hẩn một vòng.

Mỗi lần thân hình trắng nhỏ bơi di chuyển một cái thì sẽ kích thích tạo ra một vòng sóng gợn. Lông tơ dính nước ướt, nổi lờ lững ở trong nước, giống như từng sợi bông mềm nổi bồng bênh.

An Hoằng Hàn lùi vào bờ ao, hai cánh tay khoác lên trên bờ ao trì, ánh mắt đuổi theo bóng dáng bơi qua bơi lại của con chồn nhỏ. Thả lỏng tế bào toàn thân, tận tình hưởng thụ thời gian tắm rửa.

Nước ấm bốc lên bọt khí, một phần sương mù phiêu tán ở giữa không trung, mờ lung lại loáng thoáng.

Nhìn thấy An Hoằng Hàn khép mí mắt như tiến vào trạng thái nghỉ ngơi. Tịch Tích Chi dừng lại bơi lội, con người tròn vo đảo một vòng, đập bọt nước, hướng trên bờ bơi đi.

Nàng chưa kịp đụng vào bờ ao, lại bị người kéo về.

“Ngươi tắm gội thật sạch cho trẫm, mùi rượu khắp người, không thấy khó ngủ sao?” Cánh tay khỏe mạnh kéo lấy chân trước của con chồn nhỏ, kéo nó đến bên cạnh mình. Hẩn biết con chồn nhỏ này sẽ không đành hoàng, đứng không, hẩn vừa mới chớp mắt nghĩ ngủ một giấc, nó đã vội vãi muốn bơi vào bờ.

Hai bàn tay to xoa bóp bộ lông Tịch Tích Chi, lần này sức lực tay An Hoằng Hàn không mạnh không yếu. Giống như kiểu có người mát xa cho mình, Tịch Tích Chi thoải mái lắm lắm.

Nhìn vẻ mặt con chồn nhỏ tựa như hưởng thụ, lòng của An Hoằng Hàn dần dần có nơi trở nên mềm xuống.

Lần đầu tiên nàng được hưởng thụ được phúc lợi thuộc về sung vật. Có người giúp nàng tắm rửa.

Ngâm mình tắm trong ao đến gần nửa canh giờ, An Hoằng Hàn mới cho gọi cung nữ tới, phục vụ mặc quần áo.

Tịch Tích Chi cuối cùng cũng được giải thoát, hấp ta hấp tấp đi lên trên bờ. Nếu tiếp tục ngâm mình trong nước nữa, bộ lông trên thân này cũng mau mục mất. Vừa mới bò lên bờ, Tịch Tích Chi ra sức rung bộ lông, hạt nước ‘bộp bộp’ văng

13. Chương 13: Thời Tiết Cả Ngày Là Do Sáng Sớm

Gấm vóc Sơn Trang được thêu thành sản phẩm chính là thiên hạ đệ nhất, thân phận cao quý như quý phi trong hoàng cung, nửa năm cũng chỉ có thể được phân đến ba xếp vải. Vậy mà bộ hạ ban thưởng hẳn một xếp để trải ổ cho con chồn nhỏ. Chuyện làm bọn họ không tiếp thu được nhất chính là cái minh bồn Lưu Ngọc Phượng kia.

Minh bồn Lưu Ngọc Phượng được điêu khắc từ Noãn Ngọc mà thành, đông ẩm hạ mát. Nghe nói cũng do quá mức quý giá cho nên đến bây giờ bộ hạ cũng không ban tặng cho đám mỹ nhân phi tần hậu cung.

Đối với một con chồn nhỏ, đáng giá dùng vật quý trọng như vậy sao?

An Hoàng Hàn ngồi xổm người xuống, kéo cái chân nhỏ trong bồn gỗ qua, muốn đắp lên thay con chồn nhỏ.

Tịch Tích Chi nhanh chóng lật người, chống bốn chân lên trời, ý bảo An Hoàng Hàn đắp lên trên bụng cho nàng. Tròng mắt trong suốt không nhiễm bụi trần, chớp chớp hai cái, nhìn mọi người lộ ra vẻ giật mình.

An Hoàng Hàn đứng dậy, đôi mắt còn nhìn tư thế ngủ của tịch tích chi. Động vật không phải nằm ngủ sao? Con chồn này thế nào giống như người, bốn cái chân rải phẳng, trên bụng còn muốn đắp một cái chăn bông, một cái đầu đầy lông lá còn rêu rao lộ ra ngoài.

Thái giám cung nữ đều rất kinh ngạc, lần đầu nhìn thấy động vật sẽ lấy tư thế ngủ giống con người. Chẳng lẽ bởi vì con chồn nhỏ thuộc chủng loại khác, cho nên tập tính cũng xảy ra biến hóa cực lớn?

“Bộ hạ, tối nay ngài nghỉ ngủ lại điện Bàn Long hay là đi chỗ phi tần nào?” Lão thái giám Kính phụ trách phòng nghỉ thấy An Hoàng Hàn chuẩn bị nghỉ ngơi, bưng lại một cái khay bạc lớn tới, ở giữa đặt mười mấy miếng xanh biếc có tên.

Mặc dù tịch tích chi ở ẩn trong rừng núi, rất ít đi ra thâm sơn, nhưng nàng nghe sư phụ nói qua không ít về phép tắc của bậc Đế Vương trần gian. Nhìn thấy cái mâm đó, cố gắng chống thân thể dậy, muốn xem xét rõ ràng.

“Không cần trình lên nữa, hôm nay trẫm đang nghỉ ngơi ở điện Bàn Long.” An Hoàng Hàn chưa cho tịch tích chi cơ hội thấy rõ, rất nhanh đuổi thái giám đi mất.

Cảm thấy không có gì vui, tịch tích chi hậm hực nằm lại ổ nhỏ, nhắm mắt lại, không bao lâu liền lọt vào giấc mơ.

Bất kể có chuyện gì mất hứng, trong chớp mắt tịch tích chi đã quên. Dùng lời nói của nàng mà nói, nếu mất hứng, cần gì phải nhớ đến? Mỗi khi nghĩ tới một lần, không phải càng tìm thêm cho mình một lần không thoải mái.

Cho nên một người giống như nàng, có khả năng thích ứng cực kỳ mạnh. Bất luận tình cảnh xảy ra biến hóa lớn hơn nữa, nàng đều có thể tích cực đối mặt, tuyệt đối không nổi giận.

An Hoàng Hàn là vua một nước nên dù hẳn nghỉ ngơi, cung nữ thái giám hầu hạ ở Bàn Long điện cũng sẽ không thiếu. Thái giám cung nữ luân phiên thay trực để nửa đêm bộ hạ tỉnh lại còn có người phục vụ.

Sáng sớm, tia ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào, trong không khí lơ lửng nhiều những hạt nắng thấy rất rõ ràng.

Không khí trong lành đập vào mặt, tịch tích chi mơ mơ màng màng lật người. Sư phụ đã từng nói, thời tiết cả ngày là do sáng sớm. Vì vậy, buổi sáng chính là thời gian Linh Khí trời đất dồi dào nhất, tu hành vào sáng sớm thường thường làm không ít công to. Kiếp trước, tịch tích chi quá lười dậy, thường bỏ qua thời gian quý giá nhất này.

Vậy mà hôm nay. . .

14. Chương 14: Không Cần Thận Gặp Phải Sóng Gió

Con chồn nhỏ mắt tích, làm cho lòng người bàng hoàng.

Con chồn nhỏ mập mạp lười biếng không biết làm gì ngoài ăn đó vậy mà thật sự mắt tích sao? Dĩ nhiên không phải. Sau khi hấp thụ căng tràn linh khí Thiên Địa, Tích Tích Chi buồn ngủ đến nổi mí mắt đánh lộn với nhau, cho nên liền nằm dưới gốc cây chuối tây để ngủ bù.

Nắng gắt như lửa, ánh nắng mặt trời giữa hè chiếu xuyên xuống từ chi chít cành lá, trên đất đều là dấu vết lốm đốm của ánh sáng mặt trời ẩn nấp như những đồng tiền. Trời nóng đến nỗi ngay cả chuồn chuồn cũng chỉ dám bay những chỗ có bóng dâm của cây, dường như sợ ánh mặt trời làm cánh của nó bị thương.

Bọn cung nữ thái giám mồ hôi đầm đìa ở trong điện Bàn Long, tìm kiếm khắp nơi.

Lâm Ân lo lắng bước dậm chân, “Tìm được chưa? Thời gian một nén nhang sắp tới, tay chân các người nhanh nhẹn thêm chút. Sau khi bệ hạ trở lại, không nhìn thấy con chồn nhỏ thì đầu của chúng ta cũng đừng nghĩ giữ được.”

Mới có một đêm ông không có Bàn Long điện, bọn này cung nữ thái giám đã gây ra sơ sót lớn như vậy. Bệ hạ vô cùng để ý con chồn nhỏ kia, thỉnh thoảng trêu chọc. Ngộ nhỡ thật sự không tìm thấy con chồn nhỏ, ông không biết phải chịu đựng lửa giận của bệ hạ như thế nào.

Khó nhìn thấy được bệ hạ thích một con sủng vật như thế.

Ngô Kiến Phong xoa mồ hôi trán một chút, khí hậu ngày hôm nay thực sự quá oi bức, “Tổng quản Lâm, trong điện Bàn Long cũng tìm kiếm hết rồi, ngay một con chuột cũng trốn không được, chứ đừng nói là con chồn nhỏ rồi.”

“Ngoài điện tìm kiếm rồi sao? Các người xác định con chồn nhỏ không có đi ra ngoài?” Lâm Ân cũng gấp đến đầu đầy mồ hôi, lưng áo đã bị mồ hôi thấm ướt.

“Sẽ không phải chạy ra đi.” Âm thanh Ngô Kiến Phong nhỏ dần, trong lòng cũng hoang mang. Sáng sớm ông không làm nhiệm vụ trực, cho nên tình huống cụ thể, ông cũng không nhìn thấy.

“Cái gì gọi là phải, phái một ít người đi ra ngoài điện tìm.” Lâm Ân hô to một tiếng, bình thường nhìn Ngô Kiến Phong rất có đầu óc, thế nào vừa đến thời khắc mấu chốt, lại không làm được việc như vậy?

Lại một tên cung nữ chen miệng vào nói, “Tổng quản Lâm, thị vệ Ngô, có lẽ không còn kịp rồi. Nghe thị vệ phía ngoài tới báo, bệ hạ ngay lập tức tới điện Bàn Long.”

Trời đất giống như sụp đổ, Lâm Ân thiếu chút nữa ngất đi.

Một âm thanh chói tai truyền vào lỗ tai mọi người. Chỉ nghe. “Bệ hạ giá lâm!”

Hai đầu gối của các cung nữ thái giám như nhũn ra, thân thể run rẩy, quỳ xuống một hàng, “Cung nghênh bệ hạ.”

Sắc mặt cung nữ thái giám trắng bệch, dường như thấy trước số phận thê thảm của mình, đều run cầm cầm với nhau.

Sáng sớm không nhìn thấy bóng dáng của con chồn nhỏ làm cho An Hoằng Hàn vào buổi triều sớm cũng không yên lòng. Sau khi nói một câu ‘ Có chuyện bẩm tấu, không việc bãi triều ’, liền đuổi đám hạ thần kia.

Đầu tiên An Hoằng Hàn nhìn quét qua điện Bàn Long một cái, không có nhìn thấy vật tròn màu trắng nhỏ mà trong lòng mình mong đợi, lạnh lùng nói: “Không tìm được?”

Ba chữ, lạnh lẽo thấm vào đáy lòng của người khác.

Lâm Ân quỳ xuống, không dám ngẩng đầu: “Xin bệ hạ rộng khoan dung cho bọn nô tài thêm một ít thời gian, bọn nô tài nhất định có thể tìm được.”

An Hoằng Hàn đi mấy bước đến phía trước, ánh mắt nhìn vào ổ nhỏ hẹp bên cạnh giường, thật sự không thấy sao? Vì cái gì cảm thấy thiếu mất thứ gì, trong lòng thừa ra một chỗ trống?

“Các người quên lời trẫm đã nói trước khi vào triều rồi hả ?” An Hoảng Hàn nhẹ nhàng phất vạt áo, tay áo bào rộng lớn cuộn lên cuộn nổi tạo ra một chút chập chờn.

Chân tay các cung nữ thái giám nằm rạp cả xuống, hoảng sợ hô to:

"Đã hạ thủ mừng"

Nhất Thập. Đây là khúc huyện nhà một góc.

Áo Hoàng Hân giống như không người, và một linh hồn như bóng. Người đầu tiên hạ tay xuống, thái giám này khi bắt ra người đầu tiên, một thái giám như hươu bị đánh chết.

Từng vết máu dưới bàn chân người thì vì tiến lên bước lấy cung và thái giám. Không gì gì tổng hợp họ của xin thủ thái độ gửi đến người kia đi ra đến Bàn Long.

Lên Áo cũng bị liên lạc ở trong hàng ngũ này. Không ngờ Thái trong cũng qua năm năm vẫn còn một ngày như vậy cho hẳn.

Năm lần thái giám bị chia ra để tại trên giữ gìn, dần dần hướng xuống Tây hai người thì về phía "trung tâm" ở sau lưng với họ trên không trung. Một lần tổng tổng gọi lãnh thủ xuống khi thái giám này chỉ trên miệng để thái giám ("trường còn gặp những vết rưng rưng, dùng để đánh người trong cung).

Từng trên tổng thì thắm thắm như làn nước rồi đây, ngày làm người khác rồi cả tốc độ cũng nói chỉ tại của thái giám như kiểu bị vẽ rạch nước như chảy vào ở tại, không nơi người hẳn không thể được hết họ ở tại lại, không nghe. Nhưng không người nào dám làm như vậy, ngày trước một họ họ, tất cả họ họ đều có thái giám. Một khi nghe được một tiếng hét thắm, thái giám sẽ theo để mà van vấp một cái.

Người duy nhất có thể vượt qua đó nước chính là Áo Hoàng Hân. Nhưng người này cũng không thể vượt qua được, mà chỉ đưa ra tay để nắm lấy.

Tích Tích Chi, mẹ thấy mình đang đứng ở trên đám mây, một cơn cơn chiều chiều bóng qua bên cạnh, bóng vào đình ở bên, một tiếng thét rồi tại cung lên, đưa nàng ra tới một đoàn thái giám là một cái người đã trên mây xuống. Máu phía dưới cơn là trời cao van trong.

Cho là mình sẽ rơi bên xuống nước thắm, Tích Tích Chi mẹ đến thắm "chết chết" chỉ tại.

Người đi một người, Tích Chi thì lại đã trong giấc mộng. Nàng đã nằm dậy đúng nhưng xưa một chiếc mũ họ lãnh trên trên "Còn chưa hoàn hồn lại, Tích Tích Chi chợt nghe đến đang đến tiếng của thắm thắm.

Khi đi qua vườn hoa chuỗi rặng họ trước mặt, Tích Tích Chi thối ra rồi đầu nhô.

Tà hiên nào này này lại từ tập nhiều người như vậy rồi?

Đã từng trong người thái giám này vậy lại xung quanh một cái. Và tiếng thì thắm thắm chính là được truyền ra từ bên trong người.

Tích Tích Chi đã đi đến rồi chân dưới lưng một cái, ra khỏi vườn hoa. Chúng hướng thắm thắm người, đã xảy ra chuyện gì? Thái trên thắm thắm.

Đã chờ ở của mọi người đều tập trung ở trên người thái giám đang chờ phút trước chờ. Cho nên không có người nào phút hẳn một cơn cơn rồi chờ qua dưới chân họ họ.

Ở vào thắm thắm đã nói, Tích Tích Chi từ đó xuyên qua đám người. Nhưng có một người, một người có họ chính một đoàn người, một người có. Không bao lâu sau, nàng tên không thấy, không hướng.

Nhưng mây vẫn từ nàng tới, cuối cùng vẫn chờ vào được. Trong thắm thắm người (vườn hươu, ở đó, vườn mây).

Đúng đúng của nàng vào xuất hiện, mọi người giống như nhìn thấy họ vọng vọng tới: Tất cả đều quát to lên: "Vườn vườn ở chỗ này, họ họ được Vườn vườn."

Tất cả cùng nó thái giám đầu tiên, một mà khác, chỉ vào chỗ vị trí của cơn cơn. Người đầu tiên.

Mà lúc này, hươu Áo đang nằm dưới ở trên ghế, chỉ mong đợi chờ mọi người. Nhìn thấy cơn cơn rồi hẳn ra, chỉ làm chảy xuống nước mặt.

Tích Tích Chi chỉ ngày ngày đứng tại chỗ, không hề dám một. Nhìn thấy đầu của mọi người đầu đầu ở ngoài gì. Tất cả đang có một từ ở ta không có phạm từ, người đi là cơn cơn có thắm thắm tới tới.

Một bóng râm phủ xuống bóng của Tích Tích Chi, vào vào che lại đang từ thắm thắm.

Tích Tích Chi từ đó vào vào nàng tên đầu nói, lần nữa thấy gương mặt thắm thắm từ của Áo Hoàng Hân đang ở bên nhìn nàng đã trên cơn xuống.

"Thần thần trên người rất tốt, thần họ cùng nó thái giám Long. Đột nhiên không tìm ra người, người này rồi rồi ở chỗ nào?" Áo Hoàng Hân nói: cơn cơn rồi thì, để rồi nghĩ ở gần đây, hẳn đây chính.

Thần ? Không có chuyện gì, thần chắc là bị là hươu chuẩn bị cơn cơn.

Tích Tích Chi thấy một mây cái, từ từ tới, pha pha mây đầu một, gần gần một nhìn. Còn có Áo Hoàng Hân không tin, cần một vết chỉ hướng cấp hươu chuẩn bị.

Áo Hoàng Hân bước về phía vườn hoa, nhìn thấy rất nhiều hươu không nói bị đại hươu, lúc này mới thắm thắm sự tin tưởng từ cơn cơn rồi nói.

Cơn cơn rồi nằm ở đây hẳn đây Áo Hoàng Hân, hẳn ra đây và ngủ này.

"Người này, người này ở nơi này?"

Không gì là người thắm thắm, chỉ cơn cơn ánh mặt, một dòng thắm, là có thể hẳn là Tích Tích Chi muốn nói.

Tích Tích Chi gật đầu, đáp lại câu hỏi của Áo Hoàng Hân.

----- Ở ngoài ở -----

Đã thắm thắm nhìn nhìn người hẳn của Áo Hoàng Hân là chuyện về cùng đầu thắm ở.

15. Chương 15: Lại Bước Một Bước Nữa, Trầm Chém Đầu Của Bọn Họ

Cung nữ thái giám chỉ cảm thấy đất trời trước mắt tối đen, bọn họ bận rộn việc đến chết, ra ra vào vào tìm bóng dáng Vân chồn mà tên đầu sỏ gây nên chuyện thế nhưng lại trốn đi ngủ ở sau lá hoa chuối! Ông trời ơi! Việc vui đùa này cũng làm quá lớn rồi đó, nếu Vân chồn ngủ nhiều hơn một canh giờ nữa, cái mạng của bọn họ không phải đùa trêu da sứt thịt?

Đôi mắt mọi người trông mong nhìn bệ hạ cùng con chồn nhỏ, nước mắt chỉ trực chảy. Nếu tìm được con chồn nhỏ, tính mạng của bọn họ cũng nên không sao chứ? Có người bởi vì không cần bị đánh chết mà vui quá hóa khóc; có người cũng do uất ức phải khóc lóc nức nở, suýt nữa bọn họ đã bị con chồn này hại chết, có thể không uất ức sao?

Từng tiếng trượng côn ‘Bành bành’ vẫn tiếp tục kéo dài tại chỗ. Một loạt tiếng kêu thảm thiết chưa hề gián đoạn.

Thái giám mặc trang phục màu xanh lá cây, lấy can đảm hỏi: “Bệ hạ, Vân chồn đã tìm được, có thể miễn xử phạt hay?”

“Trẫm nài là trong vòng một nén nhang, hướng chi con chồn nhỏ không phải do các người tìm được, các người có lý do gì thoát khỏi tội danh?” An Hoằng Hàn xoay người về phía tên thái giám kia.

Từ trước đến giờ, lời hăn nài ra sẽ không thu trở về. Ở trong tự điển của hăn, ‘thưởng phạt phân minh’ được xếp hạng thứ nhất. Nếu bọn thái giám này vượt qua thời hạn, không tìm được con chồn nhỏ, hăn cũng không có lý gì tha tính mạng cho bọn họ.

Đôi tay này dính quá nhiều máu tanh. Cho nên, An Hoằng Hàn cũng không thêm để ý dính nhiều hơn một chút. Dù sao tắm tể nào cũng không rửa sạch tội nghiệt sâu nặng này.

Cặp mắt Tịch Tích Chi chuyển động quanh mọi người, mới vừa rồi đám người kia còn kích động phấn khởi, thế nào trong nháy mắt, nghiêm mặt khóc tang?

Vừa rồi lời nài tên thái giám kia là có ý gì vậy? Chẳng lẽ bọn họ chịu phạt, có liên quan tới nài?

Tịch Tích Chi lấy móng vuốt, vỗ vỗ ngón tay cái An Hoằng Hàn, một đôi con ngươi lấp lánh có hồn tựa hồ đang hỏi thăm.

“Người cũng sẽ giả bộ vô tội, người có biết, lý do vì sao bọn họ chịu phạt?” An Hoằng Hàn nắm được móng vuốt nhỏ của nài, lời nài lạnh lùng khiến toàn thân Tịch Tích Chi thấy lạnh.

Thành thật lắc lắc cái đầu lông lá, ý bảo đối phương ‘nài không biết’, Tịch Tích Chi muốn biết chân tướng sự thật.

An Hoằng Hàn cầm ra một quả nhai đi nhai lại, “Là do buổi sáng người đột nhiên mất tích, cho nên tất cả bọn họ đều phải chết.”

An Hoằng Hàn thói quen chém giết, nài ra nhẹ như bay, không cảm thấy chút nào không thích hợp.

Mà ngược lại, Tịch Tích Chi là người tu tiên, nghe sự phụ nài qua quá nhiều Nhân Quả báo ứng *. Hơn nữa, cung nữ thái giám ở đây nài ít cũng phải có một trăm người. Nếu như bọn họ bởi vì Tịch Tích Chi mà chết, như vậy trên lưng nài đeo nợ máu có bao nhiêu trăm trọng? (* Nhân Quả báo ứng: Phật giáo chỉ nguyên nhân và kết quả của sự vật, kiếp này giao nhân này thì kiếp sau gặt quả ấy, thiện có thiện báo, ác có ác báo)

‘Chít chít’. Nài mất tích liên quan gì đến chuyện bọn thái giám cung nữ này? Tại sao đem tội lỗi đẩy tới trên người bọn họ?

Tịch Tích Chi nhớ đến câu ‘người nào làm người đó chịu’, lồng ngực nâng cao giờ lên, bộ dáng ngây thơ kia làm cho người khác muốn đem nài ôm vào trong ngực.

“Người nghĩ ôm toàn bộ tội lỗi vào người?” Đuôi lông mày An Hoằng Hàn có chút nhếch lên, lé mắt quan sát Tịch Tích Chi. Cặp mắt lạnh lùng giống như mùa đông khắc nghiệt thổi gió lạnh vào mặt.

Tịch Tích Chi lùi lại một bước trong nháy mắt, bởi vì nài không

16. Chương 16: Đừng Tưởng Rằng Trẫm Sẽ Không Phạt Người

An Hoằng Hàn thu ngón tay lại, chuyển sang ôm nàng.

“Biết bị thương, còn chạy loạn, không muốn cái chân này?” An Hoằng Hàn bắt lực nói, lo lắng chạm phải cái chân nàng vừa ngã bị thương kia cho nên động tác cực kỳ cẩn thận.

Thấy An Hoằng Hàn không tiếp tục hành hung*, trái tim nhỏ của Tịch Tích Chi cuối cùng cũng rơi xuống. Nhưng từng đợt đau đớn ở chân trước truyền tới lại làm toàn thân nàng trở nên lạnh lẽo, lấm tấm mồ hôi lạnh. (*hành hung: chỉ hành động đánh người hoặc giết người)

Thị vệ phụ trách đánh trượng côn đã dừng lại động tác trong tay. Thật ra bọn họ cũng không đành lòng, đều là người hầu trong điện Bàn Long, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, giữa người với người đều có chút tình cảm. Tự tay đánh chết bọn họ, lương tâm bản thân cũng không thanh thản.

Tất cả cung nữ thái giám ngã quỳ gối một lượt, kêu khóc nói: “Tạ bệ hạ tha thứ.”

Ánh mắt của mỗi người nhìn con chồn nhỏ cũng tràn đầy cảm kích. Thời khắc mấu chốt, một con con chồn cũng có tình người hơn so với bệ hạ. Nếu không phải nhờ con chồn nhỏ giúp đỡ xin tha, tính mạng của bọn họ tuyệt đối khó tránh thoát. Nhưng bàn về nguyên nhân sự việc lại đều là phiên toái do con chồn nhỏ gây ra.

Rốt cuộc bọn họ nên tạ ơn nó hay nên hận nó?

“Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha. Mang các loại cung nữ thái giám đi khoét hai mắt, cách chức phạt xuất cung.” Âm thanh lạnh lẽo không chút nhiệt độ, ngón tay An Hoằng Hàn vuốt ve bộ lông con chồn nhỏ, không nhìn thái giám cung nữ đang quỳ cái nào.

Cung nữ thái giám cảm thấy bị thương, lúc bước vào làm người hầu trong điện Bàn Long giờ phút kia, bọn họ liền đoán trước sẽ không có một ngày còn sống trở về.

Hôm nay có thể giữ được tính mạng, bọn họ cũng nên thỏa mãn.

‘Chít chít’. Mất đi hai mắt, bọn họ còn tự lo liệu thế nào? Còn sống cũng chịu giày vò.

Ngay cả bọn họ bị thương chút xíu, tất cả đều tính lên đầu Tịch Tích Chi. An Hoằng Hàn làm như vậy, không phải là cứng rắn bức nàng đi vào con đường tội lỗi kia sao?

Kiên quyết không đồng ý, Tịch Tích Chi nâng lên một chân khác, vỗ vào bàn tay An Hoằng Hàn.

“Trẫm đã tha tính mạng của bọn họ, người còn muốn trẫm làm sao? Nếu ngay một chút giáo huấn cũng không có, uy nghiêm của trẫm ở chỗ nào, sức chịu đựng của trẫm cũng có hạn.” Cảm giác con chồn nhỏ được voi đòi tiên, An Hoằng Hàn nheo mắt lại, không có ý định tiếp tục nhượng bộ.

Tịch Tích Chi cùng dạng là một người cố chấp, nếu An Hoằng Hàn muốn phạt bọn họ thì cứ phạt cả nàng cùng nhau, để lương tâm nàng đỡ bất an, cả ngày sống trong tự trách.

‘Chít chít’. Tịch Tích Chi chuyển mình, mắt sáng như đuốc nhìn hấn.

An Hoằng Hàn nhúc nhích đầu nhìn con chồn nhỏ, “Đừng tưởng rằng trẫm sẽ không phạt người, gặp phải nhiều phiên toái như vậy, người cũng phải bị phạt.”

Chuyện lạ là con chồn nhỏ gật đầu thật mạnh, đây chính là kết quả nàng muốn. Nếu như không thể làm thay đổi số mạng, Tịch Tích Chi chỉ có thể dùng phương thức của bản thân để lương tâm nhận được một chút thanh thản.

Nhưng nếu phạm quá nhiều tội ác thì uy lực của Thiên kiếp sẽ tăng cường gấp mấy lần, khi đó xử phạt, so với hiện tại, lợi hại không chỉ hơn trăm lần.

Cuối cùng An Hoằng Hàn hận không thể bóp chết con chồn nhỏ một phen. Có người nào nghe bị chịu phạt, không phải đều sợ hãi rụt rè, cúi đầu cầu xin tha thứ. Nó khen ngược, nghe nói như thế, lại vẫn bình thản như không có gì xảy ra lại giống như lấy được tự do.

Phạt thật nặng, An Hoằng Hàn lại không đành lòng. Phạt nhẹ tay thì sợ tên tiểu tử này không được dạy dỗ.

Kể từ cuốn vào tranh đấu trong hoàng quyền, An Hoằng Hàn đã sớm từ bỏ mềm lòng. Vậy mà hôm nay lại lo lắng cho con chồn nhỏ? Loại tình cảm mất

17. Chương 17: Con Chồn Nhỏ Biết Nhìn Mặt Hàng

Chuyện điện Bàn Long kia chỉ cách thời gian nửa ngày, đã huyền não cả hoàng cung xôn xao. Hai người thị vệ phụ trách trông chừng, e sợ không chăm sóc chu đáo Vân chồn, không đoan dâng lên thức ăn uống ngon, nhưng vị Tiểu Tổ Tông kia nhìn cũng không buồn nhìn một cái.

“Chưa ăn cái gì ?” Ngô Kiến Phong nắm được tin tức quan trọng, nói lặp lại một lần.

Sau khi mất tích kể từ sáng sớm, con chồn nhỏ đã không ăn uống gì. Cứ tính như vậy, hôm nay nó đã không chạm qua thức ăn. Chuyện này bị bệ hạ biết, nói không chừng bọn họ lại muốn chịu phạt.

“Nó có thể do thân thể không thoải mái hay không, mới nuốt không trôi thức ăn?” Ngô Kiến Phong vừa đi hướng phòng giam, vừa hỏi thăm hai thị vệ.

Thị vệ cũng chia ra ba bảy loại, thị vệ phục vụ An Hoàng Hàn không thể nghi ngờ xếp thứ nhất. Mà thị vệ trông chừng phòng giam nhiều lắm cũng chỉ có thể coi là thứ chín. Khi hai thị vệ đáp lời cũng một mực cung kính, thái độ tốt.

“Rất có thể. Kể từ sau khi nhốt con chồn nhỏ kia, nó vẫn nằm trên mặt đất, động cũng không hề động.” Nếu không phải cặp mắt to kia của nó vẫn còn chuyển động nhanh như chớp, bọn họ đều cho rằng nó tắt thở.

“Ta mang thầy thuốc thú y đến, đợi lát nữa để cho hắc xem một chút sẽ biết nguyên nhân.” Đi tới cuối, Ngô Kiến Phong dừng bước.

Hai người thị vệ lấy ra một cái chìa khóa, cha vào ổ khóa, chuyển động hai cái, rắc rắc một tiếng, khóa mở ra. Đẩy ra cửa sắt phòng giam cùm, thị vệ làm tư thế mời: “Thị vệ Ngô, mời vào.”

Nghe có tiếng động, Tịch Tịch Chi hé mắt ra, không còn hơi sức liếc mắt nhìn, sau đó lại khép mí mắt.

Trong bụng trống trơn như thế nhưng vẫn sôi trào nước đắng, giống như kiểu đang ở ca hát không ngừng phát ra âm thanh ‘lục đục’. Dạ dày giống như bị đè bẹp, Tịch Tịch Chi đói bụng đến mức cặp mắt hoa cả lên. Thời gian dài không ăn uống gì khiến cả người nó nhũn như con chi chi không làm gì được. Nhưng bởi vì bộ lông trên người nó quá dài nên nhìn bề ngoài nàng vẫn là một quả cầu tròn linh hoạt.

“Thất thần làm gì, ông còn không đi xem bệnh cho Vân chồn, nhìn nó đã đổi thành cái dạng gì rồi.” Vốn là con chồn nhỏ sức sống tràn trề giống như bóng cao xu xì hơi, nằm yên lặng.

Tay chân Ngô Kiến Phong luống cuống, vội vàng lôi kéo lão thầy thuốc thú y kia ngồi xổm trên đất.

Đuôi mắt lão nhân chất đống rất nhiều nếp nhăn nhưng đôi mắt lại cực kỳ sáng ngời trên vẻ mặt hồng hào. Ông vuốt râu mép một cái dường như đã biết nguyên nhân, lắc đầu một cái, nói một câu: “Bệnh này ta chữa trị không được.”

Nếu hôm nay không phải không tìm được thầy thuốc thú y có y thuật cao minh, Ngô Kiến Phong sẽ không bắt bừa lão nhân này hỏi cung khẩn cấp.

Thấy ông còn chưa xem bệnh đã nói ra những lời này, Ngô Kiến Phong căm tức nói: “Lúc nhận Hoàng băng, ông đã nói những lời sâu xa bí ẩn. Vốn tưởng rằng ông có chút tài mọn, vừa gặp phải vấn đề thế nhưng hỏi gì cũng không biết.”

Lão nhân không nổi giận, chỉ nói: “Chàng trai nên hạ hỏa, nàng ăn cơm hay không, lão phu cũng không có cách nào, đó là bởi vì tâm bệnh cần phải được trị bằng tâm được. Chỉ là chân trước nó bị thương, ngược lại lão vẫn có biện pháp chữa trị.”

Tâm bệnh? Ngô Kiến Phong giống như nghe được một kết quả không tưởng tượng ra

được, tại sao một con chim nhỏ cún có thể có tâm bình? Theo hẳn xem đây, rõ ràng cái lông này y thuật bình thường, tạo ra từ nó và cún cả mà thôi.

Sau khi Tịch Chi nghĩ thấy, người ta nhìn dần dần mở mắt ra. Anh mở mắt nhìn thấy một con chim nhỏ cún, một con chim nhỏ cún, một con chim nhỏ cún.

Lúc nhìn không để ý đến đôi mắt thì vị khách bị vào đình trước đây nhìn thấy trước con chim nhỏ cún, đôi mắt bị Ngô Kên Phong ngăn lại.

"Giáo Văn cho con chim nhỏ cún, ta không quên." Người với những từ Ngô Kên Phong nói trước đó, đã nói cái gì không cho đôi phương một lời chào nữa.

Vào con chim đang được cung cấp, anh ta thích và cũng nghĩ nó là chim nhỏ không phải chim nhỏ, ngược lại làm hình ảnh của nó ngày càng nặng nề. Nó tra tay của trước nhím, nó không thể không nhìn thấy đôi mắt.

Lần này cho nó hạ làm việc đôi mắt chính là tin tức. Nếu làm không chuyển người, họ nói thì có thể nghĩ đến hậu quả.

Tịch Chi nói thêm 'chất chất' đôi câu, rồi cuộc Ngô Kên Phong ngồi lên cái vị trí này rồi nói: "Nhìn thì nó đáng làm chim nhỏ có thể bị bắt là một vị cao nhân. Nó hẳn là không những không bị pháp đối đôi câu mà cũng không cần chú ý."

Tịch Chi chỉ là một người nhìn thấy như vậy, run rẩy nâng tay lên, nhưng đã vào trong tay lại giữ lấy đôi mắt, như quả cầu lông xem bình cho.

Anh mở mắt của đôi mắt nhìn đôi mắt xuống, hạ hạ cái nói: "Vào là con chim nhỏ này thật bình mắt, đưa vào phần lông người ta thấy là phù hợp vậy, bảo đảm người khác nhìn thấy."

Trên người ta nhìn thấy ra một đôi mắt như vậy, nghĩ đến đôi mắt, hơn nữa Tịch Chi hẳn là thích thái độ bình dị gần gũi của đôi mắt.

Ngô Kên Phong nói, người của nhưng cả động của con chim nhỏ làm cho anh cũng không có bất pháp.

Đôi tay nhìn nhau của đôi mắt nhìn thấy trước Tịch Chi lên, cầm trong tay bàn tay, kiểm tra nhìn lần.

"Không có gì đáng ngại, chính là thật khớp xương thôi, anh nên trở lại là được. Chỉ là,..... Khắp người anh sau chỉ thể hiện, thật khớp xương nói là khớp tay nhỏ nhưng mà lớn, không cần phải rất có thể nó vẫn phải. Người ta này gặp được là phù hợp như vậy, anh sau sẽ có được. Có được vào khi tốt như vậy." Người ta này nói, anh ta nhìn đôi mắt của con trước của người ta này vẫn như cách mấy cái.

Đưa đôi mắt Tịch Chi như không được, gọi ra vào vào.

Ngô Kên Phong nói hết lời, gọi tên Kên Phong bắt lại là đôi mắt. Nhưng đôi mắt không chất vào anh, như đôi mắt nhìn, như đôi mắt nhìn, như đôi mắt nhìn, như đôi mắt nhìn.

Nhưng vậy Tịch Chi chỉ nghĩ thấy đôi mắt là đôi mắt nhìn, một người nghĩ thấy đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt.

Con chim nhỏ vào cún là đôi mắt của anh ta nhìn thấy, xương nhỏ, đôi mắt thấy thấy, đôi mắt là đôi mắt, không đến đôi mắt, đôi mắt nhìn đôi mắt, đôi mắt nhìn đôi mắt, đôi mắt nhìn đôi mắt.

"Chất chất",..... Tịch Chi nghĩ muốn cái mình không lung với đôi mắt, anh ta nghĩ đến đôi mắt của mình. Nhưng một con chim nhỏ có nó sao? Cho nên Tịch Chi nghĩ đôi mắt là đôi mắt, người với đôi mắt với đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt.

"Được rồi, anh ta nghĩ người muốn anh ta đôi mắt." Nhìn về một con chim nhỏ, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt.

Ngô Kên Phong thấy con chim nhỏ không có với gì, hơn nữa còn có thể đi lại tự nhiên, anh ta nhìn ra không thể cầm tay là đôi mắt, "Coi như ông vào khi tốt."

Tịch Chi chỉ là một người nghĩ thấy đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt.

Tâm mắt nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt.

Tịch Chi chỉ nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt.

Bên trong đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt.

Con mắt là đôi mắt nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt.

Tịch Chi chỉ nghĩ thấy đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt, anh ta nhìn đôi mắt.

18. Chương 18: Ta Là Người Có Tội, Người Chính Là Người Ra Tay

“Thị vệ Ngô, có thể con chồn nhỏ không thích ăn bánh Quế Hoa hay không?” Thị vệ bên cạnh lên tiếng nói, thật ra thì bọn họ đã đổi không ít hơn năm loại bánh ngọt cho con chồn nhỏ ăn rồi, nhưng con chồn nhỏ lại cự tuyệt ăn vào.

Ban đầu, bọn họ còn cho là do con chồn nhỏ bị thương chân trước nên mới không đói bụng không muốn ăn cái gì. Vậy mà bây giờ vết thương cũng khá, con chồn nhỏ vẫn không chịu ăn uống. Chẳng lẽ con chồn nhỏ thói quen được bệ hạ nuôi khẩu vị trở nên cao hơn, đối với bánh ngọt ở đây của bọn họ chẳng thèm ngó tới?

Ngô Kiến Phong cũng nghĩ đến khả năng này, gật đầu đối với hai người thị vệ nói: “Các người đi Ngự Thiện Phòng, để bọn họ làm chút bánh ngọt ngon miệng.”

Lão giả hết sức tò mò về Vân chồn cho nên vây xung quang Vân chồn, một đôi mắt sáng lóe nhìn chăm chăm quan sát con chồn nhỏ. Ngọn lửa lông tơ trên trán con chồn này phát ánh sáng lấp lòe, đặc biệt chói mắt khi ở trong phòng giam tối thui.

“Các người đừng mù quáng làm việc, dù các người làm gì nó cũng sẽ không ăn cơm. Đây là tâm bệnh, có thể trông mong mấy đĩa bánh ngọt có tác dụng gì? Theo lão phu thấy, các người nên mau mau đi tháo gỡ khúc mắc cho nó. Con chồn tuổi còn nhỏ không thể so với con chồn trưởng thành, chỉ cần bỏ đói ba bữa thì tính mạng cũng vô cùng có khả năng mất đi.” Lão giả nghiêm túc nói, mặc dù lời này có phần phóng đại nhưng làm như vậy cũng vì muốn tốt cho Vân chồn.

Khó được nhìn thấy một con vật có linh tính như vậy, ngộ nhờ thật đói đến chết, ông sẽ vô cùng ân hận.

Mặc dù Ngô Kiến Phong không thể nào tin được lời này nhưng điều này cũng gõ một hồi chuông cảnh tỉnh hần. Nếu con chồn nhỏ chết ở phòng giam, bệ hạ phát giận, bọn họ cũng chịu không nổi.

“Các người chiếu cố Vân chồn thật tốt, ta sẽ đi bẩm báo bệ hạ.” Bất luận tình huống thế nào, trước hết xin chỉ thị của bệ hạ dù sao cũng không phải không tốt.

Nhưng nếu sau khi bệ hạ tới con chồn nhỏ vẫn không chịu ăn đồ ăn như cũ thì tội lỗi của hần cũng có thể giảm bớt đến mức thấp nhất. Không dám chậm trễ hơn nữa, Ngô Kiến nhanh nhẹn đi ra ngoài phòng giam.

Lão nhân nhìn bóng lưng của hần, nhân nhạ thở dài một hơi: “Chung quy sẽ không có tiền đồ lớn.”

Làm sự tình giấu đầu giấu đuôi, bản thân không có chủ kiến. Tính tình của loại người như thế đã thúc đẩy thành quả sau này của hần.

Ánh mắt của lão nhân này thật sắc bén, dù nhìn người hay nhìn động vật, cũng có thể làm ra đánh giá. Một cao nhân như vậy thật sự chỉ là một thầy thuốc thú y? Tịch Tích Chi buồn bực ở trong lòng, hai con mắt trong suốt nhìn thẳng vào lão nhân.

Lão nhân có một cổ lực hấp dẫn đặc biệt, tướng mạo hiền lành nhu hòa, cặp mắt sâu hóm kia luôn có thể làm người ta cảm nhận được ấm áp.

Phòng giam yên tĩnh, mấy người cũng không có đề tài có thể nói chuyện với nhau. Giống như thời gian trôi qua rất lâu, Tịch Tích Chi nhàm chán ngáp một cái, cảm giác trong bụng trống không càng ngày càng nghiêm trọng. Người là sắt, cơm là thép, không ăn một bữa, đói bụng đến hoa mắt. Cuối cùng Tịch Tích Chi có thể cảm nhận đích thực được lời này, cũng không biết những người dân nghèo lang thang kia vượt qua từng mùa đông lạnh, mùa hè nóng đỏ như thế nào?

Ngay khi nàng nghĩ khép lại mí mắt thì một chuỗi tiếng bước chân trầm ổn có lực từ từ truyền vào lỗ tai mọi người.

Người còn chưa tới, giọng nói thái giám đã lạnh lạnh hô trước: “Bệ hạ giá lâm!”

Tịch Tích Chi đã nói không cho phép bản thân ôm một loại tâm tư nào với An Hoằng Hàn, tóm lại, nàng là người có tội thì An Hoằng Hàn chính là người ra tay! Nếu không phải An Hoằng Hàn hạ lệnh khoét đi hai mắt của các cung nữ thái giám, nàng cũng không cần tự trách, càng không cần tự phạt mình.

Tạm thời không muốn gặp lại người nọ, Tịch Tích Chi từ từ xoay thân thể tròn trọc qua, đưa cái mông hướng về cửa, hết sức không hoan nghênh An Hoằng Hàn đến.

An Hoằng Hàn vừa mới bước vào phòng giam, vừa vặn nhìn thấy động tác này của con chồn nhỏ, nhất thời trong lòng nổi giận. Hắn vừa nghe Ngô Kiến Phong nói con chồn nhỏ không chịu ăn cơm, lập tức buông tẩu chương trong tay xuống, liền chạy tới ngay. Vậy mà con chồn nhỏ đưa cái mông quay về phía hắn? Chẳng lẽ muốn hắn mặt nóng đi dán mông lạnh?

“Càng ngày tính khí càng lớn a.” An Hoằng Hàn thô lỗ nhắc đến con chồn nhỏ để nó đối diện với mình.

Tịch Tích Chi nhắm hai mắt thật chặt, không nhìn An Hoằng Hàn. Bởi nàng biết, nếu mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng vạn năm không thay đổi của đối phương thì chút thái độ kiêu ngạo này của mình sẽ biến mất không còn sót lại. Ai kêu Tịch Tích Chi chỉ biết cái thiện sợ hãi điều ác. Chỉ cần gặp phải người mạnh hơn so với bản thân thì ngay lập tức gió thổi chiều nào là nghiêng về chiều đó. Nếu dùng câu dễ nghe để nói lại thì cái này Tịch Tích Chi gọi là ‘co được dân được’.

Quả cầu trắng nhỏ run rẩy đôi chút, trước mắt một khoảng tối đen. Do Tịch Tích Chi không nhìn thấy đối phương nên cũng không rõ ràng lắm về mặt đối phương rốt cuộc thuộc loại nào, trong lòng không ngừng suy đoán. Ngộ nhớ An Hoằng Hàn nổi giận đến chút sức lực phản kháng mình cũng không có a. Vừa nghĩ tới đám cung nữ thái giám kia, giống tình cảnh với nàng, chút tinh thần gan dạ lại chui ra từ đáy lòng.

Mãi không thấy hành động của đối phương chỉ nghe thấy một âm thanh lạnh lùng vang lên: ” Bưng bánh ngọt lên.”

Mấy tên thái giám đi theo, trong tay mỗi người đều bưng một đĩa bánh ngọt. Bọn họ đứng thành một hàng ngang ở trước mặt An Hoằng Hàn, hai tay dâng cái đĩa, khom lưng nâng lên.

An Hoằng Hàn tiện tay cầm một khối, bóp thành khối vụn thật nhỏ, nâng cầm Tịch Tích Chi lên, cũng không để ý Tịch Tích Chi đang ra sức phản kháng, trực tiếp đút vào trong miệng, “Trẫm không phải giam người hai ngày sao, người liền náo loạn nhin ăn cho trẫm xem a.”

Người nào náo loạn với người? Nàng đang vì bản thân đã mắc tội, chuộc tội!

Miệng vừa mới đóng mở mấy cái, vừa vặn nhai đến khối bánh ngọt thơm giòn kia. Bánh ngọt mang theo chút vị ngọt, vào miệng đã tan, trong miệng đều là một cỗ hương vị ngọt ngào.

Một ngày chưa hề ăn đồ ăn, Tịch Tích Chi đã sớm đói đến nổi ngực dán vào lưng rồi, thường thức đến bánh ngọt có vị ngon như vậy, trong lòng nhin không được nghĩ muốn nhiều hơn. Nhưng chấp niệm của nàng lại kiên định nói cho nàng biết, nàng không thể có lòng tham như vậy. Nàng phải chuộc tội, tội này không chuộc, lương tâm sẽ cắn rứt!

Nuốt khối bánh ngọt kia vào trong miệng, Tịch Tích Chi đóng chặt miệng của mình, nghiêng đầu đi. Mặc người dụ dỗ uy hiếp thế nào nàng cũng không há mồm.

Lão nhân đứng lên từ dưới đất, chỉnh sửa trường sam* một chút, “Bệ hạ, ngài làm như vậy cũng không được. Con chồn nhỏ này tự mình suy nghĩ không thông, cứng rắn phải chui vào ngõ cụt, ai trong chúng ta cũng không có biện pháp. Trừ phi cởi bỏ khúc mắc cho nó, nếu không sớm muộn sẽ bị chết đói.” (*trường sam: áo dài quá đầu gối kiểu Trung Quốc ngày xưa)

Lão nhân, người làm ta sợ à? Tùy tiện đói mấy bữa người cũng không chết đói.

Chẳng qua hiểu rằng lão nhân đang vội vả giúp mình, trong lòng Tịch Tích Chi vẫn vô cùng cảm kích ông.

Lúc này ánh mắt An Hoằng Hàn mới dời đến trên người lão nhân, Ngô Kiến Phong nhìn lên, nói giới thiệu: “Bệ hạ, vị này là thầy thuốc thú y tìm thấy ngày hôm nay.”

An Hoằng Hàn quan sát lão nhân mấy phen, khóe mắt liếc một cái, “Nó có thể có khúc mắc gì? Mỗi ngày không lo ăn, không lo mặc.” Nhớ tới giọt nước mắt kia, suy nghĩ An Hoằng Hàn lại dần bay xa.

Có lẽ, có thật.

” Tại sao nó mất hứng, làm sao lão phu biết được? Lão phu cũng chỉ là dân thường, không hiểu tâm tư con chồn nhỏ.” Lão nhân nói ngược lại rất đúng, không chỉ nghe lọt tai, mà cũng cảm thấy ông là người rộng lượng.

Lão nhân này không đơn giản.

Nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông con chồn nhỏ, An Hoàng Hàn dường như đã đoán được vì sao con chồn nhỏ tuyệt thực trong đau khổ. May mắn hẳn để tâm nhiều đến nó, sợ con chồn nhỏ chui vào trong ngõ cụt sẽ không thoát ra được, chỉ sai người tạm thời bắt giữ cung nữ thái giám.

“Ngô Kiến Phong, truyền lệnh xuống, thả đám cung nữ thái giám thôi.” So sánh với con chồn nhỏ, tính mạng đám cung nữ thái giám kia không đáng giá nhắc đến ở trong mắt An Hoàng Hàn.

Vì bọn họ, mà mất đi con chồn nhỏ, dù suy tính như thế nào đều cảm thấy cực kì không đáng.

19. Chương 19: Bệ Hạ, Người Mạnh Khỏe ‘ Hiền Lành ’!

Đôi mắt Tịch Tích Chi trợn ngược, vị Đế Vương lạnh nhạt vô tình này vừa mới nói gì?

Bàn tay An Hoàng Hàn nắm thật mạnh lỗ tai nhọn của con chồn nhỏ, có phần hết cách với nó, “Trẫm đã nhượng bộ một bước, nếu người còn không chịu ăn cơm thì đừng trách trẫm thu hồi lời mới nói ra.”

Lỗ tai truyền tới từng trận đau nhẹ, rõ ràng nói cho Tịch Tích Chi biết Vừa rồi An Hoàng Hàn thật sự nói qua muốn thả đám cung nữ thái giám kia.

Không ngờ đạt được dễ dàng như thế, Tịch Tích Chi cười ‘chít chít’ không ngừng.

An Hoàng Hàn buông ra lỗ tai của nó, trong con người thoáng hiện lên bất đắc dĩ. Con chồn nhỏ này rất dễ dàng thỏa mãn, không phải hẳn chỉ nói một câu nói lại cười thành ra bộ dáng như vậy. Nhiệt độ ấm áp của cơ thể con chồn nhỏ theo bàn tay An Hoàng Hàn truyền trực tiếp vào trái tim của hắn.

Lại chọn một khối bánh ngọt nhìn bề ngoài có vẻ ngon, An Hoàng Hàn bóp nát, đưa tới khóe miệng con chồn nhỏ, “Mau ăn. Đừng làm cho người ta nói nước Phong Trạch của trẫm keo kiệt làm đói chết một con chồn nhỏ yếu ớt vô năng.”

Tịch Tích Chi cũng không nói thêm nữa, mới mặc kệ nam nữ thụ thụ bất thân, đầu nhỏ tiến tới bàn tay An Hoàng Hàn, vui thân thể vào ăn ngay tại bàn tay hắn.

Khi con chồn nhỏ ăn bánh ngọt, đầu lưỡi thỉnh thoảng đụng phải lòng bàn tay An Hoàng Hàn làm hắn nhớ lại tình hình lúc con chồn nhỏ uống rượu say đêm qua. Cũng không biết đang suy tư cái gì, khóe miệng An Hoàng Hàn dần dần nâng lên một chút độ cong nhỏ dễ nhìn thấy.

Từ trước đến giờ, bệ hạ không thích cười, bình thường cười một tiếng đó là có người muốn gặp nạn.

Ngô Kiến Phong đi theo phục vụ bên cạnh An Hoàng Hàn mấy tháng, tự nhiên cũng biết một chút. Rụt đầu, lui hai bước về phía sau. So với lúc không cười, trên mặt bệ hạ xuất hiện nụ cười mới là đáng sợ nhất.

Không rảnh chú ý nét mặt biến hóa của An Hoàng Hàn, tâm tư Tịch Tích Chi đặt toàn bộ ở trên bánh ngọt. Nhìn thấy một khối bánh ngọt lớn hơn, hai cái móng vuốt đồng thời ôm lấy, từ từ gặm.

Ánh mắt lộ ra vẻ thỏa mãn và hưởng thụ, giống như đồ nó ăn là đồ ăn ngon nhất thiên hạ.

Tất cả mọi người nhìn vào trong đĩa bánh ngọt, rõ ràng trong hoàng cung thường ăn điểm tâm ngọt sau khi ăn xong vậy tại sao bọn họ sẽ toát ra ý nghĩ như vậy?

Lão giả vuốt râu ria, nụ cười bên mép chưa từng biến mất. Vân chồn thật đáng yêu, so với những động vật mà hắn đã gặp, con chồn nhỏ này làm người khác ưa thích nhất.

Đợi con chồn nhỏ ăn no, hơn nữa đánh ‘ợ’ một cái, An Hoằng Hàn nhận lấy cái khăn thái giám đưa tới, nhẹ nhàng lau miệng vụn trên con chồn nhỏ, sau đó làm sạch cả móng vuốt nó một lần.

Con chồn nhỏ nằm chống vó trong ngực An Hoằng Hàn, mắt hơi hí, cực kì nhàn hạ thoải mái.

An Hoằng Hàn vuốt nhẹ cái bụng phình của con chồn nhỏ, nghe người khác nói, làm như vậy có thể thúc đẩy động vật tiêu hóa.

Được hưởng thụ Đế Vương chăm sóc, trái tim bé nhỏ của Tịch Tích Chi bộc phát ra một cỗ tự hào trước nay chưa từng có. Người nào được may mắn lớn như nàng? Đường đường là vua một nước chưa kể đến việc tự tay chăm sóc cuộc sống hàng ngày của nàng, nhìn xem bây giờ một chút lại còn ‘hiền lành’ khẽ vuốt ve, thuận lông cho nàng.

‘Chít chít’. Giống như khen thưởng, Tịch Tích Chi rống lên hai tiếng với An Hoằng Hàn.

“Cho người ba phần màu sắc, người liền mở phường nhuộm rồi hả?” An Hoằng Hàn nhìn bộ dáng kia của con chồn nhỏ, sức tay lớn hơn.

Trong thiên hạ, ai không sợ hấn ba phần chỉ con chồn nhỏ không chút nào thấy khiếp đảm mà còn dám coi hấn là nô tài sai khiến!

Không phải thực sự tức giận chẳng qua An Hoằng Hàn cố ý đe dọa con chồn nhỏ một cái thôi.

Nhưng chỉ cần sắc mặt của An Hoằng Hàn trở nên hơi lạnh lùng, tất cả uy nghiêm và khí thế trên người đều triển lộ ra rồi. Tịch Tích Chi bị dọa sợ ngay lập tức thu hồi bộ dáng hưởng thụ kia, nhỏ giọng nói thầm, gần vua như gần cọp thật là không sai chút nào a. Công phu biến sắc mặt của đối phương so xiếc ảo thuật trong kịch Xuyên* lợi hại hơn nhiều. (*kịch Xuyên: kịch hát Tứ Xuyên, lưu hành ở tỉnh Tứ Xuyên và một số vùng ở Quý Châu, Vân Nam, Trung Quốc)

“Bệ hạ, con chồn nhỏ còn phải tiếp tục chịu phạt hay không?” Ngô Kiến Phong cúi đầu hỏi thăm, đầu hạ xuống thật thấp.

Đám cung nữ thái giám kia đã không còn phải lo mất mạng, còn muốn nàng tiếp tục lãnh phạt? Đó là không thể nào. Có câu nói, việc không liên quan đến mình vắt chân ngồi xem. Chuyện này đã thoát khỏi cùng nàng liên quan, Tịch Tích Chi mới không muốn tiếp tục sống ở phòng giam tối tăm này.

Móng vuốt nhỏ chỉ hướng cửa, Tịch Tích Chi kêu lên với An Hoằng Hàn.

“Ha ha.” Lão nhân bị hành động của con chồn nhỏ chọc cho không nhịn được cười nói: “Nó thì ra lại nghe hiểu được chúng ta nói gì.”

Nhìn lão nhân nháy mắt mấy cái, dĩ nhiên nghe hiểu được. Nếu nghe không hiểu, làm sao tranh thủ được lợi ích cho bản thân.

“Miễn. Ngộ nhớ nó lại nháo thêm một lần tuyệt thực với trăm, trăm cũng không có thời gian nhàn rồi để hao phí phụng bồi nó.” An Hoằng Hàn nói xong câu này, xoay người, mang theo những tên thái giám rời đi.

Phòng giam tối đen nhất thời lại trở nên hết sức yên tĩnh.

Lão nhân cũng đi theo An Hoằng Hàn đến điện Bàn Long, dọc theo đường đi, ông biểu hiện vô cùng thần nhiên, dường như hoàng cung hùng vĩ sừng sững không chút nào hấp dẫn sự chú ý của ông. Cũng chính vì vậy, Tịch Tích Chi càng thêm kiên định cho rằng lão nhân này không thể so với người bình thường.

Nếu ông chỉ là một dân thường thì lần đầu tiên vào hoàng cung nên giống như những người dân hết nhìn đông lại nhìn tây, cảm thán hoàng cung nguy nga lộng lẫy. Đứng hỏi tại sao Tịch Tích Chi lại nghĩ như vậy, bởi vì đây là kinh nghiệm nàng tự thân trải qua.

Cho tới bây giờ, nàng nhìn khắp cả cung điện vẫn có một loại cảm giác không chân thực.

Đẹp thì đẹp thật nhưng tràn đầy nguy hiểm.

“Trăm xem y thuật người không tệ, sau này liền ở lại làm thái y trong hoàng cung.” An Hoằng Hàn ngồi lên ghế lót da hổ, một tay ôm con chồn nhỏ, một tay khác gõ vào trên mặt bàn.

“Tạ bệ hạ ban ân.” Lão nhân quỳ xuống lạy An Hoàng Hàn.

Về mặt Ngô Kiến Phong có chút phiền não, người nợ là hắn tìm đến, mới vừa rồi còn nói lão nhân này là lang băm. Không ngờ chỉ chớp mắt thế nhưng người này lại lấy được ân điển của bệ hạ. Ngô Kiến Phong nhìn ông không thuận mắt, mặc dù lão nhân vừa thể hiện một tay. Nhưng chỉ được một lần thành công không chừng do vận khí ông tốt, vẫn chưa nói lên được cái gì.

“Ngô Kiến Phong, đợi lát nữa người dẫn hắn đi Viện Thái Y. Mặc dù người trị bệnh cho động vật, không chữa bệnh cho người. Nhưng chỉ cần làm nghề chữa bệnh trong hoàng cung thì vẫn là thái y, thuộc quản lý trông nom của Viện Thái Y.” An Hoàng Hàn khoát khoát tay, ý bảo bọn họ có thể nhanh đi thôi.

Sắc trời không còn sớm, mặt trời dần dần lặn đằng Tây, ánh mặt trời càng ngày càng ảm đạm. Hành lang các điện đều được đốt đèn cùng ngôi sao trên trời chiếu sáng.

Sau khi cùng An Hoàng Hàn tắm rửa, Tịch Tịch Chi lần nữa chui vào ổ nhỏ của mình. Ổ nhỏ đổi hình con cá, cái bồn được điêu khắc tự ngọc bích mà thành, cả vật thể màu xanh lá, trong suốt, vừa mới chui vào, Tịch Tịch Chi liền cảm nhận được sự ấm áp.

Tịch Tịch Chi hưng phấn lăn lộn ở bên trong, cái ổ này rất đáng tiền. Nếu có một ngày, có thể mang đi cầm đồ ít nhất cũng trị giá một nghìn tám trăm lượng đó.

Nếu như mọi người biết suy nghĩ trong nội tâm của con chồn nhỏ, tất cả nhất định sẽ không nhìn được gầm thét: đó là bảo vật vô giá!

Minh bồn Lưu Ngọc Phượng, toàn bộ thế gian chỉ có một cái như vậy. Trừ hoàng cung nước Phong Trạch cất giữ thì quốc gia khác không lấy ra nổi một khối ngọc tinh khiết hoàn mỹ như vậy.

Mang bồn ngọc quý giá như vậy làm ổ cho con chồn nhỏ mới gọi phí của trời.

Chăn bông thêu hình con chồn màu trắng đắp từ dưới đầu Tịch Tịch Chi trở xuống. Phần trên thêu thủ công giống y như thật đặc biệt là hình con chồn nhỏ thêu rất sống động, có diện mạo giống đến bảy phần so với Tịch Tịch Chi. Tịch Tịch Chi yêu thích không buông tay, vùi mình vào chăn bông cực kỳ vui vẻ.

20. Chương 20: Cuộc Sống Nhất Định Phải Nịnh Nọt

Cuộc sống có chủ nhân cuộc sống đúng là khá tốt. Không chỉ có ăn có uống..., mỗi ngày còn có thể nhàn rỗi không làm việc. So với làm đồ đệ người khác, kiểu cuộc sống hưởng thụ này, không biết sướng gấp bao nhiêu lần. Nhớ năm đó, nàng và sư phụ, hai người ở trong núi sâu, mấy chuyện giặt quần, áo nấu cơm thuộc về công việc nhà, không phải đều là nàng ơm?

Mặc dù hai chữ ‘sủng vật’ làm Tịch Tịch Chi vô cùng không hài lòng nhưng cuộc sống như thế lại cực kỳ thích hợp với loại người lười như nàng.

Nằm ngủ ngon một giấc ở trong ổ nhỏ, cả đêm không mộng mị.

Ngày thứ hai, Tịch Tịch Chi như cũ còn buồn ngủ chạy đến phía dưới gốc hoa chuối, vừa ngáp, vừa hấp thụ linh khí đất trời.

Trừ có hai người cung nữ vây quanh vườn hoa nhìn chăm chăm tung tích con chồn nhỏ, còn lại cảnh tượng không khác với ngày hôm qua.

Sau khi An Hoàng Hàn hạ triều, đầu tiên trở về điện Bàn Long một chuyến. Chính xác không có làm tìm được con chồn nhỏ đang ngủ gật, ôm lấy nó, liền đi Ngự Thư Phòng.

Cảm giác thân thể của mình chạm phải một bức thịt tường cứng rắn, Tịch Tịch Chi không hài lòng kêu ‘chít chít’. Nhưng bức thịt tường lại vô cùng ấm áp cho nên Tịch Tịch Chi không nhìn được di chuyển hướng

nguồn nhiệt. Từ đầu đến cuối, mí mắt con chồn nhỏ không hề mở ra một cái. Mơ mơ màng màng tìm được một vị trí tốt nằm ở trong ngực An Hoằng Hàn cũng không nhúc nhích nữa.

Cần cù phải trả giá cao chính là thiếu ngủ nghiêm trọng. Mặc dù mặt trời phơi nắng đến ba sào rồi, Tịch Tịch Chi vẫn nhịn không được muốn đi đánh cờ cùng Chu Công.

Vì vậy, Ngự Thư Phòng xuất hiện một bộ hình ảnh đẹp đẽ như vậy.

An Hoằng Hàn có khí phách siêu phàm, tay cầm bút lông hết sức chuyên chú giải quyết tấu chương. Mà trên đùi hắn, con chồn nhỏ đầy lông lá cuộn tròn thành một quả cầu, nếu nghe kĩ còn có thể phát hiện ra tiếng hít thở vững vàng của con chồn nhỏ.

Vì Lâm Ân chịu phạt hơn mười hèo nên không dậy nổi, tạm thời nằm lỳ ở trên giường. Liền do tên thái giám thay thế gọi là ‘tiểu Tuân tử’ kia phục vụ sinh hoạt hàng ngày của An Hoằng Hàn.

Mới vừa nhặt về một mạng, tên thái giám này có vẻ nơm nớp lo sợ, mỗi bước đi đường không nhịn được đều nhìn ngấm sắc mặt của An Hoằng Hàn, sợ lại phạm sai lầm chọc giận An Hoằng Hàn.

“Bệ hạ, đây là đặc sản quả nho của nước Cừu.”

Một chùm nho đen nặng trĩu nằm ở trong khay ngọc. Từng viên đều tròn trịa sáng bóng óng ánh trong suốt. Đường như được chiếu dưới ánh mặt trời có thể nhìn thấy rõ ruột bên trong.

An Hoằng Hàn chỉ liếc mắt nhìn lại tiếp tục vui đùa làm công việc. Từ sau khi tiến vào Ngự Thư Phòng hắn cũng chưa có để bút trong tay xuống quá.

Quả cầu tròn trên đùi bỗng nhúc nhích, ngay sau đó một tiếng ngáp vang lên.

An Hoằng Hàn biết con chồn nhỏ tỉnh, đặt nó đến trên bàn vừa lúc đặt ở bên cạnh quả nho. Bởi vì thân thể không ngừng rút nhỏ mấy lần, khi Tịch Tịch Chi vừa mở mắt nhìn thấy từng viên như hạt châu vừa lớn lại vừa đen viên hiện ra ở trước mặt mình thì nhất thời không nhận ra.

Nhẹ nhàng khôn khéo lấy móng vuốt đâm một cái, vỏ trái cây giòn non bị phá.

Đưa móng vuốt chuyển vào trong miệng, liếm liếm, có chút ngọt, lại có điểm chua.

—— là quả nho!

Đường như bị đối bụng mấy ngày chưa từng ăn qua cơm, Tịch Tịch Chi vội vàng chạy đến chỗ có chùm quả nhỏ. Hai móng vuốt để lại quả tròn đen lớn nhất, dùng sức khê đẩy làm cả nạng cũng bị lặn ra ngoài hai thước, ở trên bàn lộn mấy vòng mới dừng thân thể lại.

Mà vốn chồng tấu chương chỉnh tề ngay gần liền lộn xộn bay khắp nơi đều là.

Đường như quấy rầy đến An Hoằng Hàn phê duyệt tấu chương rồi hả? Vừa mới phản ứng kịp, đầu nhỏ của Tịch Tịch Chi nhanh chóng co rút lại.

“Còn biết mình phạm sai lầm rồi?” Cũng không biết An Hoằng Hàn vui hay giận, âm thanh của hắn không khác lúc bình thường lắm trong lòng Tịch Tịch Chi không nắm chắc.

Móng vuốt còn ôm quả nho đại kia, Tịch Tịch Chi nghĩ nghĩ, nhịn đau ôm quả nho to đẩy tới trước mặt An Hoằng Hàn, ‘chít chít’. Người ăn.

An Hoằng Hàn sững sốt một chút, hỏi “Cho trẫm?”

Con chồn nhỏ vô cùng nịnh nọt gật đầu, không cảm ơn người nha, cuộc sống của nàng sẽ không qua tốt a. Quả nho vốn của nhà hắn, cùng lắm thì nàng trả lại cho hắn là được. Dù sao ở trong khay ngọc còn có một chùm dài, ăn vỡ bụng cũng ăn không hết nhiều như vậy.

“Thì ra người còn có một chiêu nịnh hót này.” Hai ngón tay vân vê quả nho kia, An Hoằng Hàn ngấm nghĩa ở trong tay một hồi, “Tha người một lần, còn không rời cái móng người ra khỏi tấu chương của trẫm.”

Sợ đến mức Tịch Tịch Chi nhảy ra xa mấy bước, cúi đầu nhìn xuống đám tấu chương, đã bị nạng giày vò nhẵn nhẵn nhúm nhúm rồi.

Bóc vỏ quả nho, An Hoằng Hàn ngậm quả nho vào miệng. Nước Cừu tiến cống quả nho, không phải là hân chưa ăn nhưng hân lại cảm giác quả nho này là ngọt nhất.

Cực kỳ đau buồn nhìn quả nho lớn nhất vào miệng người khác, Tịch Tích Chi hận đến cắn móng vuốt, lại tiếp tục đi chiến đấu cùng đám quả nho trên bàn.

Sức ăn có hạn, bụng Tịch Tích Chi căng hết cỡ cũng chỉ thể nuốt vào hơn mười quả nho. Nghĩ An Hoằng Hàn dường như không thích ăn quả nho, Tịch Tích Chi nhớ đến lão nhân chữa trị chân trước cho nàng. Người khác giúp qua nàng một lần, đáp lễ đưa chút quà cho người ta đó là chuyện tình hết sức cần thiết.

Ngộ nhớ về sau nàng lại bị thương, còn phải làm phiền lão đầu lần nữa.

Ở trước mặt An Hoằng Hàn khoa tay múa chân một hồi, móng vuốt sờ lên cằm, học bộ dáng lão nhân kia vuốt râu sau đó lại đẩy khay ngọc một cái.

Thấy con chồn nhỏ để ý lão đầu kia như vậy, An Hoằng Hàn buồn bực không vui. Hân không chỉ cung cấp con chồn nhỏ ăn uống ở còn phải nuôi nó béo mập, tại sao lại không thấy con chồn nhỏ tặng lễ cho hân?

Âm thanh không khỏi lạnh mấy phần, An Hoằng Hàn nâng cao khay quả nho, “Nếu như trẫm không nhớ lầm, khay quả nho này giống như toàn bộ thuộc về trẫm. Người muốn đưa lễ vậy liền lấy đồ của bản thân ra đưa.”

Hẹp hòi! Tịch Tích Chi cắn răng nghiêng lợi, trừng mắt An Hoằng Hàn.

Hân đường đường là vua một nước, không phải nàng chỉ muốn một khay quả nho của hân sao? Có nhất thiết phải tính toán chi li như vậy? Hơn nữa, nàng xem ở phân lượng là người một nhà, mới có ý đòi hỏi.

Trong lòng không ngừng phỉ báng An Hoằng Hàn, trong miệng thì thầm nói xấu hân.

Ngoài một bộ lông màu bạc trên cơ thể nàng còn có đồ gì có thể lấy ra được sao? Nhưng bộ lông này có thể tùy tiện đưa tặng người khác sao?

Đầu nhỏ ử rử vươn thẳng, bốn chân Tịch Tích Chi đạp một cái nhảy xuống bàn.

“Hai người các người đi theo con chồn nhỏ.” Thấy con chồn nhỏ mất tích qua một lần cho nên An Hoằng Hàn càng đối với nó không yên lòng, an bài hai cung nữ bất cứ lúc nào cũng đi theo nó.

Hai người cung nữ gật đầu một cái, liền đuổi theo con chồn nhỏ.

Tâm tình Tịch Tích Chi như đưa đám đi tản bộ dọc hoàng cung, thưởng thức cảnh sắc xinh đẹp để xua tan đi những điều không thoải mái trong lòng.

Cách phía sau Ngự Thư Phòng không xa chính là Ngự Hoa Viên. Cho nên Tịch Tích Chi đi không bao lâu đã nhìn thấy một vườn hoa khoe sắc. Các loại hoa quý giá và nổi tiếng tranh nhau tỏa hương thơm ngát, nở rộ khắp nơi. Đỏ- Da cam- Vàng- Lục- Lam- Chàm- Tím, mỗi loại một màu sắc cũng cứ mỗi chủng loại màu sắc đều đủ cả.

Tịch Tích Chi chưa từng thấy qua rất nhiều giống hoa giống, chỉ riêng Hoa Mẫu Đơn đã có hai mươi loại. Có bồn hoa trồng ở trung tâm, cũng có loại trồng trong chậu.

Trong đầu nảy ra một cách, Tịch Tích Chi tung mình nhảy vọt vào trong đồng hoa. Quà tặng lão nhân kiếm được rồi.

Quà ít lòng nhiều nha, tin tưởng lão nhân sẽ không để ý nhiều như vậy.

Đầu con chồn nhỏ rất nhỏ, vừa đâm đầu vào trong bụi hoa ngay lập tức đã mất bóng, hai người cung nữ phía sau gấp đến độ xoay quanh đó. Ngự Hoa Viên lớn như vậy phải tìm một con chồn có kích cỡ tương đương với bàn tay, nói dễ hơn làm, cung nữ gấp đến độ đều nhanh khóc lên.

Ngộ nhớ bệ hạ lại trách cứ, bọn họ biết làm sao bây giờ!

21. Chương 21: Loài Hoa Quý Giá Nổi Tiếng Như Củ Khoai Lang Bỏ Tay

Cung nữ hoảng hốt xoay người, cúi mình không ngừng tìm kiếm trong bụi hoa.

Ngoài lối đi nhỏ chuyên dùng để ngắm hoa thì ở những chỗ khác lại dày đặc hoa cỏ, hoa lá trong ngự hoa viên xen kẽ lẫn nhau căn bản đến nửa bước cũng khó đi. Mỗi loài hoa nơi này đều cực kỳ quý hiếm, dù đựng hồng một đóa hoa nào, cung nữ chỉ có cách chờ đợi chịu phạt.

Tịch Tích Chi y vào thân mình nhỏ bé, nhảy loạn xạ trong bụi hoa, nhìn đóa hoa này một lúc lại xem đóa hoa kia một chút. Nếu muốn tặng cho lão nhân kia thì những loài hoa hồng, hoa mẫu đơn... bông hoa màu sắc sắc sỡ chắc chắn không thể đưa.

Đóa hoa màu trắng lại có vẻ quá mức yên lặng.

Cũng không biết chạy trốn bao lâu ở trong bụi hoa, chờ sau khi Tịch Tích Chi nghỉ đứng dậy quay đầu nhìn lại thì đã không thấy bóng dáng của hai người cung nữ? Nhưng chợt nghĩ, đợi nàng tìm được một cành hoa phù hợp ý mình rồi đi tụ hợp với các nàng ấy cũng không muộn.

Lần này nàng cũng không phải nháo mất tích, An Hoảng Hàn mới sẽ không giận lây sang bọn họ.

Chăm chú chạy dưới những cành lá, Tịch Tích Chi ngẩng cái đầu nhỏ một góc 45° để nhìn. Trong ngự hoa viên, thật sự có nhiều đóa hoa khác thường, Tịch Tích Chi nhìn mãi không hết, rốt cuộc cũng không biết nên hái cành hoa nào đưa cho lão nhân mới tốt.

Lắc lư đi nửa tiếng, đột nhiên hai mắt Tịch Tích Chi phát sáng. Trên bàn đá trong cái đình nghỉ mát trước mặt để một chậu hoa, là đóa hoa nổi bật nhất trong các loài ở đây. Gió mát thổi hiu hiu, cành lá màu xanh đong đưa một hồi. Đóa hoa nở rất đẹp, từ nhị hoa đến cánh hoa như trải qua một tầng lột xác, dần dần chuyển từ màu xanh nhạt sang thành màu xanh đậm.

Tịch Tích Chi sáng mắt liếc nhìn, liền dời không được trông mắt. Khí chất này thật ra có chút tương đối giống lão đầu. Lấy ra tặng lão nhân thì không còn gì tốt hơn rồi.

Những loài hoa vừa mới thấy qua mang đi so sánh với chậu hoa này quả thật chính là làm bản ánh mắt của nàng. Đầu tiên nhảy lên ghế đá, sau đó hai chân sau dùng sức, Tịch Tích Chi không vấp vả chút nào đã nhảy lên trên bàn đá. Đi vòng quanh chậu hoa vài vòng, Tịch Tích Chi xem xét tỉ mỉ kỹ lưỡng bông hoa, càng xem càng thích.

Cả chậu hoa chỉ nở ra một bông hoa duy nhất. Nhưng chỉ cần một đóa ít như vậy lại đủ độc đáo dẫn dắt hoa thơm cỏ lạ.

Sau khi làm ra quyết định, Tịch Tích Chi không chậm trễ chút nào, vươn móng vuốt ra bẻ gãy cành hoa kia xuống. Một đóa hoa đang nở rộ xinh đẹp dưới sự tàn phá không thương tiếc của nàng, đầu đuôi thân cành đã tách rời nhau.

Hài lòng nhìn đóa hoa ở giữa hai chân, Tịch Tích Chi cười ‘ha ha’ kêu lên ‘chít chít’.

“Hoa Lam Linh là vật đỉnh ước tiên hoàng ban cho ai gia, năm đó lúc tìm kiếm tiên hoàng đã hao phí không ít tâm tư. Khổ sở chờ đợi bốn năm, thật vất vả mới đợi đến khi nở hoa. Nếu không, bây giờ ai gia đâu có ý gọi các người đến Ngự Hoa Viên nhìn một chút.” Xa xa, một âm thanh già nua vang lên, nàng ta vừa cười vừa nói mang theo chút đắc ý.

Đồng thời, vài âm thanh như tiếng chuông rung cười nói: “Mẫu hậu muốn bọn thần thiếp mở rộng tầm mắt, chúng thần thiếp vui mừng còn không kịp nữa là.”

Lỗ tai nhạy bén của Tịch Tích Chi đã nghe được đối thoại từ xa của mấy người, cúi đầu xem xét đóa hoa trong ngực. Màu xanh dương! Sẽ không chính là ‘hoa Lam Linh’ trong lời nói trong miệng bọn họ chứ?

Tâm trạng hoảng hốt, Tịch Tích Chi vừa định chạy trốn, chớp mắt đám người kia đã bước vào đình. Chẳng lẽ ông trời nhần tâm làm khó dễ nàng sao? Gần đây quả thật toàn chuyện xui xẻo, ba ngày hai bữa đều mạo phạm một vị tổ tông.

Quả cầu tròn màu trắng lạng lẽ lui về phía sau, Tịch Tịch Chi nghĩ thừa dịp không có ai chú ý tới nàng sẽ lén chuồn đi.

Vừa mới đụng vào mép bàn đá, một cô gái đã kêu lên kinh ngạc, “Đó không phải là Vân chồn bệ hạ nuôi sao?”

Mọi người nghe vậy nhìn đến, thân thể Tịch Tịch Chi cứng nhắc cũng không nhúc nhích nữa. Thật là sợ cái gì cái ấy sẽ tới. Hai móng vuốt bảo vệ đóa hoa, dấu nó ở sau lưng. Trong lòng đặc biệt bị thương, vừa rồi nàng còn mở cờ trong bụng gặp được bông hoa kiều diễm, bây giờ lại trở thành củ khoai lang bỏng tay.

Thật muốn vứt bỏ đóa hoa này, sau đó tiêu hủy chứng cứ.

“Thật là đáng yêu a, khó trách bệ hạ muốn đích thân nuôi nấng.” Những người nói chuyện đều là nữ nhân thiên kiều bá mị. Mỗi người đều chăm chút trang phục lộng lẫy. Giống như ở ganh đua so sánh sắc đẹp với nhau, khuôn mặt bọn họ đều trang điểm tỉ mỉ.

Từ sau khi Tịch Tịch Chi xuyên qua thành con chồn nhỏ, lỗ tai lỗ mũi trở nên đặc biệt nhạy bén. Không chịu nổi mùi phấn son trên người các nàng tỏa ra, nhin không được hắt xì hơi một cái. Vừa định giơ móng vuốt xoa lỗ mũi bỗng nhiên nhớ tới vật sau lưng nên động tác vẫn giữ nguyên bất động.

Nhiều nữ nhân lại gần hướng phía nàng, Tịch Tịch Chi nhìn họ vài lần, cái nhìn này suýt nữa làm nàng váng đầu hoa mắt. Họ vừa hay đi ngược chiều ánh sáng, ánh nắng mặt trời chiếu lên đồ trang sức mà họ cầm trên búi tóc, hắt ra tia sáng chói lòa thiếu chút nữa làm con mắt nàng bị thương.

Tướng mạo mấy vị phu nhân này cực kỳ xuất chúng. Mặc dù không tính là chim sa cá lặn cũng phải được khuyh quốc khuyh thành. Gương mặt các nàng luôn mỉm cười nhưng Tịch Tịch Chi biết nụ cười của các nàng không vào sâu tận đáy lòng. Bất kể thế nào, tươi cười như vậy luôn có chút cứng nhắc.

“Quá đáng yêu, không biết cầu xin bệ hạ ban cho bốn cung, bệ hạ có bỏ được hay không?” Mấy vị phu nhân đi tới trước mặt con chồn nhỏ, khom người lại gần hình như cảm thấy cực kỳ hứng thú với nàng. Nhưng chân chính làm các nàng cảm giác hứng thú há sẽ là Tịch Tịch Chi đây? Mà sẽ lấy nàng làm mồi dụ An Hoảng Hàn.

Chỉ cần các nàng tranh được quyền nuôi nấng con chồn nhỏ thì bệ hạ còn không đến xem bọn họ vài lần?

Người nào không biết bệ hạ vì con chồn nhỏ này đã mấy lần tha thứ cho đám cung nữ thái giám phạm sai lầm, chỉ đuổi bọn họ ra khỏi hoàng cung thôi.

Chịu đựng bàn tay ngọc thon thon kia tùy tiện vuốt ve gương mặt mình, Tịch Tịch Chi không dám động một cái, e sợ bọn họ phát hiện ra vật nàng cất giấu sau lưng. Đến lúc này, Tịch Tịch Chi cuối cùng đã tỉnh ngộ, thật ra An Hoảng Hàn dịu dàng hơn nhiều so với đám nữ nhân này. Ít nhất không có túm bộ lông nàng không buông làm nàng đau muốn chết.

“Thật có đáng yêu như vậy sao? Nhìn các người xem, làm sao còn có chỗ nào giống dáng vẻ một vị nương nương?” Một phu nhân xinh đẹp tuổi trên dưới năm mươi đi hướng bên này hai bước, dường như rất không hài lòng hành động của mấy vị phu nhân kia.

Nàng mời mấy nàng ta tới Ngự Hoa Viên để thưởng thức hoa Lam Linh chứ không phải làm cho các nàng ta vây xung quanh con chồn nhỏ. Rất không thích con chồn nhỏ đối khách thành chủ, sắc mặt của Thái hậu trở nên không tốt.

Mấy vị phu nhân tức khắc thu tay lại, không hề giầy xéo bộ lông con chồn nhỏ nữa, “Bọn thần thiếp nhìn nó đáng yêu mới không nhin được sờ sờ nó. Mẫu hậu đừng nóng giận, hoa Lam Linh cần phải được thưởng thức chậm rãi.”

Khuôn mặt mấy vị phu nhân thay đổi không ngừng nịnh nọt Thái hậu. Họ không thể vì một con chồn nhỏ liên làm mất mặt mũi Thái hậu. Thái hậu mời các nàng đến không phải muốn khoe khoang một chút sao? Nếu không làm thỏa mãn lòng hư vinh của Thái hậu thì ở trong hoàng cung bọn họ liên dừng nghĩ có một ngày thoát khỏi.

Thấy các nàng ta hiểu chuyện như vậy, sắc mặt Thái hậu dịu đi rất nhiều, “Các người xem, chậu hoa kia chính là hoa Lam Linh tiên hoàng ban tặng, trôi. Sáng thôi.”

Cặp mắt Thái hậu đột nhiên trợn to, “Đóa hoa nở rộ đầu cành này đi nơi nào!” Thái hậu nổi giận dưng dưng, chất vấn thái giám bên cạnh, “Làm sao lại thế này!”

Hai người thái giám lập tức quỳ xuống, “Nô tài cũng không biết tại sao có thể như vậy, mới vừa rồi còn ở chỗ này làm sao sẽ đột nhiên không thấy! Lúc này Ngự Hoa Viên không có ai tới a.”

22. Chương 22: Độc Nhất Lòng Đàn Bà

Không có người nhưng có một con chồn nhỏ đã tới, cũng đã đủ.

Mặc dù thân thể con chồn nhỏ tuy bé lại không có tính nguy hiểm nhưng năng lực gây họa thì tuyệt đối không thể coi thường.

Mấy vị phu nhân từng sờ giây lát, khi nhìn thấy đầu cành bị bể gãy, không khỏi hướng ánh mắt về phía Thái hậu. Người nào không biết thái hậu nương nương thích nhất chậu hoa Lam Linh này, khi đóa hoa vừa nở đều mời vài nhóm người đến xem.

Thái hậu đặc biệt sĩ diện, hễ có đồ gì tốt cũng sẽ gây khó dễ một phen. Bọn họ chỉ là tiểu phi tần trong hoàng cung, từ khi tiến cung đến này còn chưa được bệ hạ sủng hạnh qua, đương nhiên muốn nịnh bợ vị mẫu hậu này của bệ hạ thật tốt để được hoàng thượng chú ý.

Sắc mặt Thái hậu không thể đen hơn được nữa, ngón tay nhẹ nhàng vặn chặt cành hoa bị đứt, nổi giận mắng: “Người nào lá gan lớn như vậy, dám lấy hoa Lam Linh của ai gia xuống! Mấy tên nô tài các người còn không mau đi thăm dò, hỏi xem vừa rồi có ai đã tới Ngự Hoa Viên.”

Cành hoa này rõ ràng là bị bể gãy, nếu không có ai tới Ngự Hoa Viên, chẳng lẽ bông hoa còn có thể tự mình biến mất hay sao?

Quét mắt chung quanh mấy lần, mấy người cũng không phát hiện ra bóng dáng đóa hoa Lam Linh. Ánh mắt Thái hậu dừng ở trên người con chồn nhỏ, ánh mắt lóe lên một cái, phân phó nói: “Đuổi con chồn kia đi, nhìn xem đóa hoa có phải ở phía sau nó hay không.”

Mặc dù thân hình con chồn nhỏ rất nhỏ nhưng phía sau nó cũng đủ giấu một đóa hoa nhỏ rồi.

Lòng Tịch Tịch Chi kinh sợ run rẩy trợn to hai mắt, khó trách người đời đều nói hoa đại ven đường không thể hái. Xem xem tình thế của nàng hôm nay vì một đóa hoa liền đắc tội vị hoàng thái hậu này. Thái hậu là ai a! Mẫu thân đại nhân của Hoàng đế, thân phận còn trên An Hoàng Hàn một bậc. Coi như không có đầu óc suy nghĩ, Tịch Tịch Chi đã có thể đoán được kết cục bản thân bị thương đến cỡ nào.

Đã đến nước này, Tịch Tịch Chi cũng không nghĩ được nhiều như vậy. Đặt mông ngồi lên đóa hoa sau lưng, che chắn thật kín. Chỉ cần nàng bất động, ai cũng không tìm được bông hoa này. Mặc cho hai nữ nhân đưa tay đuổi nàng đi, nàng liền bất động không xô dịch nửa phần.

“Mẫu hậu, con chồn nhỏ này đuổi không chịu đi.” Hai nữ nhân không còn kế sách. Bởi vì là súc vật bệ hạ nuôi, họ chỉ khê dùng ngón tay đẩy con chồn nhỏ, không dám dùng sức quá mạnh. Có câu đánh chó phải ngó mặt chủ, tuy con chồn nhỏ là một súc vật nhưng nó có chỗ dựa là bệ hạ, thân phận tự nhiên không cần nói cũng biết.

“Đồ vô dụng.” Nhìn họ không còn dùng được như vậy, Thái hậu mắng ngay tức thì.

Vừa định tự mình ra tay, thái giám bên cạnh đột nhiên hô: “Bẩm báo Thái hậu, nô tài điều tra, từ sáng nay đến giờ quả thật không có ai tới qua đình nghỉ mát.”

“Không ai tới vậy bông hoa đi nơi nào?” Thái hậu kiểm chế không được giận mắng, đột nhiên phát hiện gì đó, Thái hậu khom người đến gần Tịch Tịch Chi, chỉ vào móng vuốt con chồn nhỏ, “Cuối cùng ai gia hiểu chuyện gì xảy ra rồi, các người xem móng vuốt nó dính thứ gì! Nhất định là con chồn nhỏ này làm,

còn không mau mau bắt nàng lại. Đó là vật tiên hoàng ban tặng, người nào làm hư tổn người đó phải chịu phạt!”

Trên lông chân màu bạc của con tròn nhỏ bao phủ dính rất nhiều phấn hoa màu xanh dương. Một đôi chân trần đặt ở trên bàn vô cùng dễ thấy.

“Nhắc con chồn nhỏ này lên cho ai gia, đúng là hoa Lam Linh biến mất bị nó cất giấu rồi.” Dung mạo của Thái hậu được tu sửa rất tốt. Nhưng bởi vì biểu tình dao động trên mặt quá lớn nên khóe mắt nhíu lại thành từng vết nếp nhăn.

Hai thái giám nghe theo chỉ thị Thái hậu, bắt được con chồn nhỏ, ôm nàng rời khỏi bàn đá.

Hoa Lam Linh cất giấu dưới thân thể tức khắc lộ ra. Bởi vì bị con chồn nhỏ đè lên hoa Lam Linh xinh đẹp như trước đã không còn tồn tại. Từng cánh hoa rơi rụng trên bàn đá, bị chà đạp thay đổi hoàn toàn.

Thái hậu càng phẫn nộ hơn ba phần, nâng lên vài cánh hoa nát vụn, “Hoa Lam Linh của Ai gia a, bốn năm mới nở hoa một lần, bốn năm a.”

Mấy vị phu nhân thấy sự tình không ổn, tất cả đều vây quanh an ủi Thái hậu một hồi. Có hai người lại càng diễn trò thêm nhỏ ra vài giọt nước mắt, vừa khóc thút thít vừa nói chuyện.

Thái hậu đau lòng một lúc, cuối cùng từ trong mắt móc thoát ra, ánh mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm con chồn nhỏ, phân phó hai người thái giám nói: “Đề nó vào trên bàn đá cho ai gia, phải dạy dỗ nó một trận thật tốt.”

Về mặt hai người thái giám do dự, nhỏ giọng nói: “Thái hậu, Vân chồn được bệ hạ nuôi. Ngộ nhớ bệ hạ truy cứu tới.”

Đều nói thà đắc tội tiểu nhân chớ đắc tội với phụ nữ. Tịch Tích Chi nhìn vẻ giận dữ của Thái hậu sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Không hổ là mẫu hậu An Hoằng Hàn cũng là dạng người lòng dạ độc ác. Phỏng đoán lão bà này rốt cuộc sẽ dạy dỗ mình như thế nào, Tịch Tích Chi nhìn thẳng chằm chằm bên kia.

Thái hậu suy nghĩ sâu xa chốc lát, rất dễ nhận ra nàng ta cũng rất kiêng kỵ An Hoằng Hàn, nếu không sẽ không do dự như thế.

Bên cạnh mấy vị phu nhân phụ họa nói: “Mẫu hậu, tuyệt đối không thể vì một con chồn nhỏ liền trở mặt với bệ hạ. Hai người là mẹ con, không bằng chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không.”

Nhưng cơn tức giận này Thái hậu sao nuốt xuống được? An Hoằng Hàn chưa lập hậu cho nên hậu cung vẫn do nàng trông coi. Nàng vốn là người tâm cao khí ngạo, chẳng lẽ còn phải nuốt giận đối với một con chồn nhỏ? Đối phương chẳng qua là súc vật mà thôi!

“Các người cũng nói bệ hạ cùng ai gia chính là mẹ con, chẳng lẽ bệ hạ còn có thể vì một con súc vật mà làm khó ai gia?”

Một tiếng ‘súc vật’ làm Tịch Tích Chi giận đến giãy giụa đứng dậy. Cho dù nàng nhất gan sợ phiền phức, khi dễ người tốt sợ kẻ ác nhưng tôn nghiêm sống làm người vẫn phải có. Bị đối phương xem thường như vậy, trong lòng nhất thời nổi giận bùng bùng.

Sớm biết vậy nàng đã nhổ tận gốc hoa Lam Linh để tức chết lão bà này!

Nhìn mắt con chồn nhỏ trừng to, Thái hậu càng thêm tức giận, “Nếu một con súc vật cũng có thể khi dễ đến trên đầu ai gia, cái danh Hoàng thái hậu này của ai gia không làm cũng được. Hai người các người đề lại bốn chân Vân chồn, ai gia tự nhiên có biện pháp đối phó nó.”

Thái hậu chính là người đàn bà thông minh lanh lợi, nếu nàng có biện pháp thì khẳng định chắc chắn không bỏ qua cho Vân chồn như vậy rồi.

Hai người thái giám chia ra túm lấy chân trước cùng chân sau của con chồn nhỏ, Thái hậu dùng móng tay vừa nhọn vừa dài đâm trực vào bụng con chồn nhỏ, “Xem ra bệ hạ bận việc xử lý công vụ, không rảnh dạy dỗ người, không bằng để do ai gia làm hộ đến giáo huấn người.”

Gọi vài tên phi tần kia, Thái hậu nói: “Lời các người vừa nói rất đúng không thể bởi vì một con chồn nhỏ cứng đầu cứng cổ mà tổn hại đến tình cảm giữa ta và bệ hạ. Cho nên, tận lực làm sao không để người khác nhìn ra, hiểu chưa?”

Thái hậu để mấy tên phi tần kia nhìn, nàng ta lại làm mẫu trước lần nữa. Trọng tâm là vừa cầu vừa ấn bụng cùng bốn chân con chồn nhỏ. Đau đến mức Tịch Tích Chi không ngừng phản kháng, thế nhưng con chồn lực lượng yếu không có một chút chống lại đường sống.

“Dù sao bộ lông con chồn rất dày nên có bị thương cũng không nhìn ra. Chỉ cần bệ hạ không biết, quan hệ mẹ con chúng ta sẽ vẫn giống như trước đây.” Không hổ là người lăn lộn ở trong cung đình, tâm kế rất nhiều.

Sau khi hiểu rõ chỉ thị của Thái hậu, mấy tên phi tần ra tay cực kỳ ngoan độc.

Trên người đau rát, Tịch Tích Chi vùng móng vuốt muốn cào bọn họ. Nhưng bốn chân đều bị thái giám đè chặt không thể động đậy. Nhìn đám nữ nhân này một chút, người nào không phải mỹ nhân như hoa như ngọc, không ngờ xuống tay độc ác như vậy.

Quả thật câu nói kia không sai, nữ nhân càng đẹp càng giống như con bò cạp.

—— lời ngoài lề ——

Vẫn là câu nói kia —— ngược nhẹ thêm vui vẻ, ngược mạnh vừa thương thân vừa hại sức khỏe.

Vì phát triển kịch tính nên có lúc con chồn nhỏ bị thương là cần thiết, dù sao cũng không được rít gào.

23. Chương 23: Đưa Người Đi Tiểu Tiện

Mấy vị phu nhân này sống trong nhung lụa chưa từng nói quá lời thô tục nhưng móng tay lại như ác quỷ, vừa bôi lên nước sơn đỏ chói, đỏ đến tựa như có thể nhỏ ra máu.

Tịch Tích Chi không còn hơi sức, mặc kệ nàng giãy giụa thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay thái giám.

Móng tay của mấy vị phu nhân vừa cầu lại ấn phần thịt non của Tịch Tích Chi, đau đến nỗi nàng không ngừng kêu loạn. Thù này không báo uống là con chồn nhỏ! Con chồn không phát uy thật cho nàng thành mèo bệnh rồi!

Nhìn thực lực hai phe chênh lệch quá xa, Tịch Tích Chi khẽ cắn răng, quân tử báo thù mười năm không muộn. Chung quy có một ngày, nàng sẽ đòi lại hôm nay bị chịu tội.

Đừng tưởng rằng người tu tiên coi mọi sự Dĩ Hòa Vi Quý, dùng lời của sư phụ nàng mà nói người khác khi dễ người, người không phải biết phản kháng, vậy không gọi tha thứ mà được kêu yếu mềm! Chúng ta tu tiên cũng không phải tu đạo, không cần thiết học đám đạo sĩ kia cố chấp ăn chay niệm Phật, cùng Thanh Đăng Cổ Phật làm bạn.

Tịch Tích Chi hé miệng muốn cắn tay ngón tay của đối phương, còn không có thực hiện được liền bị Thái hậu tát một cái lệch đầu.

“Lấy hoa Lam Linh của ai gia xuống, giáo huấn này coi như còn nhẹ. Nếu không phải xem người là sủng vật bệ hạ nuôi, ai gia đã sớm sai người lột da của người nấu canh uống.” Ngón tay Thái hậu dùng sức đâm một cái lên bụng Tịch Tích Chi, móng tay nhọn hoắt xoay ấn làm Tịch Tích Chi sinh đau.

Thái hậu bận tâm đến uy nghiêm của An Hoàng Hàn nên không dám huyên náo chuyện này quá lớn, thấy con chồn nhỏ bị giày vò không sai biệt lắm liền kêu tất cả bọn họ dừng tay.

“Được rồi, hôm nay cứ như vậy đi, nhìn xem sau này con súc vật nhỏ này còn dám chọc giận ai gia!” Thái hậu nhận lấy khăn lụa thái giám đưa tới, lau tay một chút dường như rất ghét bỏ bàn này chạm qua con chồn nhỏ.

Tịch Tích Chi nghe rằng trợn mắt, kêu ‘xèo xèo’ hướng lão thái hậu. Trên bàn rót ngỗng ngang lông con chồn nhỏ, một phần là do Tịch Tích Chi giẫy giụa rơi xuống, còn lại là bị mấy nữ nhân tâm địa rắn rết này nhỏ.

“Mẫu hậu, con chồn nhỏ này dường như không chịu thua.” Một vị phi tần xinh đẹp nhất trong đám mở miệng nói: “Có muốn tiếp tục trừng trị nó hay không, chính đến khi nó biết vâng lời?”

Quả nhiên khuôn mặt xinh đẹp cùng lòng dạ có quan hệ trực tiếp với nhau. Bộ dạng nữ nhân này thật ra xinh xắn đẹp đẽ nhưng lòng dạ như thế nào lại ác độc đến thế? Vết thương trên mình đã chẳng chịt, họ còn không chịu bỏ qua cho.

“Đồng phi, tái giáo huấn tiếp, người không sợ bị hạ biết chuyện này sao?” Thái hậu quát mắng nàng một hồi, mặc dù địa vị của nàng cao quý, là mẫu hậu của An Hoảng Hàn nhưng tính tình bị hạ tàn nhẫn như thế nào có ai là không biết? Trông mong vào bị hạ niệm đến thân tình thì huynh đệ thân sinh của người cũng sẽ không phải chết rồi.

Nàng uy nghi ở trong hậu cung nhưng đứng ở trước mặt bị hạ cũng phải thu liễm dáng vẻ kiêu ngạo của bản thân.

Liều Tư Đồng sợ đến mức đứng ở phía sau những người khác, nàng chỉ là thấy Thái hậu chưa tiêu cơn tức mới có thể nói ra như vậy, ai biết ngược lại Thái hậu nổi giận đối với nàng.

Hậu cung nữ nhân một đám đều là người nham hiểm ác độc, Tịch Tích Chi cuối cùng hiểu ý tại sao người đời đều nói, hoàng cung chính là nơi đáng sợ nhất. Không những nam nhân cố gắng tranh đấu vì quyền lực ngay cả nữ nhân cũng như vậy.

Hai tay Thái hậu nâng con chồn nhỏ lên, ôm nàng nói: “Đi Ngự Thư Phòng một chuyến.”

Tịch Tích Chi chán ghét nàng ta ôm ấp, thử giẫy giụa lại bị Thái hậu dùng một cái tay đè chặt lại. Nàng cũng ngu đến mức cho là lão bà này hảo tâm đưa nàng trở về. Nằm ở trong ngực nàng ta, Tịch Tích Chi như ngồi trên bàn chông, hận không thể nhanh chóng nhảy xuống.

Vừa nhìn thấy cửa chính Ngự Thư Phòng, Tịch Tích Chi kích động đến mở to hai mắt. Đi dạo chơi bên ngoài một vòng mới biết mình chủ nhân cực kì tốt.

Hai người cung nữ quỳ trên mặt đất, khóc thút thít, vừa mới bẩm báo hết bị hạ chuyện con chồn nhỏ lại mất tích đã nhìn thấy Thái hậu ôm một quả cầu màu trắng nhỏ đi vào.

Tịch Tích Chi nhìn thấy An Hoảng Hàn lần nữa giống như nhìn thấy người thân thất lạc nhiều năm, cặp mắt dâng lên hơi nước. So với mấy nữ nhân ác độc này thì đại nhân An Hoảng Hàn này vẫn luôn dịu dàng hơn.

Thái hậu giả bộ một người mẹ hiền từ đi về phía án thư An Hoảng Hàn đang ngồi, “Hoàng nhi nếu đã nuôi nấng Vân con chồn thì không nên làm cho nàng chạy loạn, ngộ nhờ nó chạy đi mất thì hoàng cung to như vậy biết tìm nơi nào? May mà ai gia gawoj nó ở Ngự Hoa Viên, bằng không sẽ không biết con chồn này sẽ chạy đi đâu.”

Tịch Tích Chi nghiêng rằng nghiêng lời trừng Thái hậu, lão bà này rất không biết xấu hổ. Mới vừa rồi khuôn mặt còn ác độc dữ tợn ở Ngự Hoa Viên vậy mà bây giờ lại diễn thành lão phu nhân hiền lành rồi. Khó trách nàng ta muốn đưa nàng trở lại thì ra nghĩ đóng vai người tốt ở trước mặt An Hoảng Hàn.

An Hoảng Hàn liếc mắt nhìn Thái hậu một cái, ánh mắt không hề gợn sóng. Ngược lại khi nhìn con chồn nhỏ thì ánh mắt lại toát ra một chút cưng chiều.

Ngay trước mặt An Hoảng Hàn, cái lưng của Tịch Tích Chi cuối cùng cũng có thể thẳng tắp. Mới vừa rồi họ không phải ý vào nhiều người mới dám bắt nạt nàng? Bây giờ có chỗ dựa là An Hoảng Hàn, lá gan Tịch Tích Chi bắt đầu lớn lên. Từ sáng sớm đến nay, Tịch Tích Chi còn không có đi qua nhà xí. Ở Ngự Hoa Viên thì có nghĩ đi tiểu một chút nhưng suy nghĩ vì mặt mũi cho nên nàng vẫn nén nhịn.

Nhớ tới lão bà này lúc trước hành hạ nàng thế nào, Tịch Tích Chi bày ra bộ dạng không đếm xỉa đến, đi chuyển cái móng nhỏ nhắm ngay cằm bảo của Thái hậu.

Mặt mũi có chỗ nào quan trọng hơn so với báo thù? Thù này không báo, Tịch Tích Chi ăn ngủ không yên.

Sau đó ——

Một cỗ mùi khai nước tiểu tràn ngập ở trong không khí.

Thật ra thì Tịch Tịch Chi đi tiểu cũng không thối, nhưng đối với Thái hậu ưa sạch sẽ mà nói đơn, đây quả thực là vô cùng nhục nhã.

Thái hậu tức giận đến mức hai tay quăng con chồn nhỏ đập vào hướng sàn nhà bằng ngọc trắng.

Đôi mắt An Hoằng Hàn trở nên sâu thẳm, nhanh chóng vươn tay vững vàng tiếp được con chồn nhỏ. Ánh mắt như thanh kiếm ngẩng đầu lên nhìn Thái hậu, “Chẳng qua là một con chồn thú con, mẫu hậu cần gì tức giận?”

An Hoằng Hàn vuốt ve bộ lông Tịch Tịch Chi, vừa mới đụng đến, Tịch Tịch Chi giống như xù lông nhảy dựng lên.

Cả người nàng tím bầm, cho dù bộ lông che chắn không nhìn thấy những vết thương này xác thực tồn tại. Không động vào còn đỡ chút, vừa đụng liền thấy đau từng trận.

An Hoằng Hàn cảm nhận được con chồn nhỏ khác thường, nhưng không có nghĩ tới phương diện kia, hơn nữa nhìn bộ dạng con chồn nhỏ cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Ổng tay áo Thái hậu ướt một mảng lớn, cả người đều mùi này càng làm nàng không chịu thêm nổi. Con chồn nhỏ thật sự quá thiếu dạy dỗ, vừa dạy dỗ qua nó lại chạy tới chọc giận nàng, thuần túy không có nhớ lâu.

“Hoàng nhi, người nuôi sủng vật, ai gia không phản đối, nhưng cho dù nuôi cũng nên nuôi một con sủng vật khéo léo nghe lời. Một con chồn nhỏ cả ngày gây họa gây sự nuôi đến có ích lợi gì? Sớm muộn có một ngày, nó sẽ bôi nhọ mặt mũi hoàng thất.” Thái hậu giận đến đôi tay phát run, cũng không để ý thân phận của mình liền hô hướng An Hoằng Hàn.

Sau lưng vài người phi tần kia ghét bỏ mùi khó ngửi trên cẩm bào Thái hậu, chỉ nói mấy lời an ủi nhưng không ai đến gần.

Không hài lòng có người nói xấu con chồn nhỏ ở trước mặt hần, An Hoằng Hàn lạnh lùng, sắc mặt trầm xuống, “Trẫm còn xử lý công vụ, mời mẫu hậu trở về đi.”

Đuổi người lộ liễu như vậy làm sắc mặt Thái hậu cứng ngắc nhưng trong nháy mắt đã khôi phục bình thường.

“Ai gia cũng biết hoàng nhi xử lý chính vụ bận rộn cho nên mới muốn dạy dỗ Vân chồn. Dù sao mỗi ngày ai gia cũng nhàn rồi, hoàng nhi không bằng đem Vân chồn đưa cho ai gia nuôi hai ngày.”

24. Chương 24: Sống Tốt Ở Trong Ngự Thư Phòng Cho Trẫm

Tịch Tịch Chi sợ An Hoằng Hàn đồng ý yêu cầu đó, móng vuốt không ngừng đâm vào bắp đùi hần. Thái hậu ác độc đến cỡ nào, Tịch Tịch Chi cũng đã lĩnh giáo rồi, nếu thêm một lần nữa thì nàng thật sự chịu không nổi. Lời nói kia của Thái hậu chính là lòng dạ Tư Mã Chiêu, người ngoài đường cũng biết. Nếu bản thân mình bị đưa qua thì không thể thiếu được lại một trận khổ ngoài da.

An Hoằng Hàn bắt được móng vuốt đâm trạc loạn xạ của con chồn nhỏ, nói thầm trong lòng người thật ra hiểu Thái hậu có tâm tư gì.

“Cho người nuôi? Từ khi nào mẫu hậu trở nên khoan dung độ lượng như vậy rồi?” An Hoằng Hàn cũng không cho chút tình cảm và thể diện nào, đánh tan hành động ghi hận vừa rồi của Thái hậu, “Chỉ sợ con chồn nhỏ hoàn hảo nguyên vẹn đưa qua, khi trở về liền hấp hối.”

An Hoằng Hàn là do Thái hậu sinh ra, đối với thủ đoạn của Thái hậu rõ như lòng bàn tay. Đừng xem Thái hậu là một hạng đàn bà con gái, trình độ tàn nhẫn tuyệt tình không thấp hơn nam giới chút nào.

Hai người đều hiểu rõ lẫn nhau, nếu nói mở ra, không người nào tin người nào. Mặc dù bọn hắn là người có quan hệ máu mủ nhưng thân tình máu mủ trong hoàng thất là không đáng tiền nhất, nếu không trong lịch sử cũng sẽ không xảy ra nhiều trường hợp giết cha đoạt vị, chém giết huynh đệ đến thế.

Rất không khéo, An Hoằng Hàn liền đã làm chuyện tình ở trên. Phụ thân chính là do hắn giết chết, mặc dù người đời đều cho rằng hắn được tiên hoàng truyền ngôi nhưng trong triều vẫn có rất nhiều đại thần biết nội tình bên trong, trong đó bao gồm cả Thái hậu. Mà chuyện hắn chém giết huynh đệ thì toàn bộ nước Phong Trạch đều biết.

Hắn tàn nhẫn, hắn tuyệt tình, hắn hung ác, không cái nào không làm người ta nghe tin đã sợ mất mật.

“Làm sao có thể? Ai gia là hạng người gì chẳng lẽ hoàng nhi không còn rõ ràng sao? Ai gia bảo đảm, con chồn nhỏ này đưa đến chỗ ai gia lúc đầu dạng gì khi trở về vẫn là hình dáng ấy.” Đường như không có nghe được câu nói châm chích kia của An Hoằng Hàn, Thái hậu vẫn duy trì nụ cười đoan chính, lại không ngừng cố gắng.

Tịch Tích Chi khẩn trương giữ chặt y phục An Hoằng Hàn, hắn nếu thực sự đưa nàng cho Thái hậu nuôi thì đời này liền cắt đứt quan hệ!

Xèo xèo. Con chồn nhỏ thử răng kêu lên.

Ngón tay An Hoằng Hàn nhẹ nhàng đụng vào đám lông tơ đỏ rực trên trán con chồn nhỏ, “Cũng bởi vì hiểu rất rõ cho nên mới không yên lòng. Mẫu hậu, chúng ta đều cùng một loại người đừng làm cho trẫm nói lại lần thứ hai, nếu như không có chuyện gì khác, người nên về trước cung Phượng Tường thay quần áo khác thôi.”

Trong lời nói An Hoằng Hàn mang theo không kiên nhẫn, hai hàng lông mày nhíu lại, mặt mũi lạnh tanh.

Thái hậu liếc con chồn nhỏ mấy lần, trong lòng lửa giận ngập trời nhưng lại không dám phản bác lời nói của An Hoằng Hàn. Y phục ướt chèm nhẹp dính vào trên người, mùi khó ngửi này đập vào mũi miệng của nàng. Nàng có khi nào phải khó chịu qua như vậy!

Mấy tên phi tần hiếm có cơ hội có thể nhìn thấy bệ hạ. Bất được thời cơ này dĩ nhiên không chịu bỏ qua, Liễu Tư Đồng xông pha đi đầu, “Bệ hạ, trong cung Đồng Nhi có nấu canh đậu xanh thanh nhiệt giải nóng không bằng buổi tối đi tới chỗ Đồng Nhi ngồi một chút, Đồng Nhi tự tay vì ngài dâng lên một chén?”

Liễu Tư Đồng ngượng ngùng nâng hai gò má hồng hào, hai mắt xinh đẹp động lòng nhìn chăm chú An Hoằng Hàn, có phần xấu hổ của thiếu nữ lần đầu biết yêu.

Mặc ột người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ không nhịn được ôm lấy nàng ta, thương yêu thật tốt một phen. Nhưng về mặt An Hoằng Hàn vẫn không chút biểu cảm, ánh mắt quét qua nàng ta rồi lại dời đi, “Trẫm không thích uống canh đậu xanh.”

Đơn giản một câu nói đập nát tất cả kỳ vọng của Liễu Tư Đồng.

Nếu không phải biết nữ nhân này có tâm địa ác độc, Tịch Tích Chi nhìn thấy vẻ mặt uất ức của nàng ta còn có thể đồng tình. Nhưng nàng chưa có quên mấy tên trong đám phi tần, nữ nhân này xuống tay vô cùng tàn nhẫn, sức lực lớn nhất làm cả người nàng đều chưa xót đau đớn.

Thái hậu hung hăng liếc nàng ta một cái, hình như trách cứ nàng ta làm mất mặt xấu hổ. Mang theo mấy tên phi tần bước ra cửa chính Ngự Thư Phòng. Liễu Tư Đồng cắn chặt đôi môi nước mắt liền ào ào tràn mi. Đứng tại chỗ rất lâu, thấy bệ hạ vẫn thờ ơ, cuối cùng cúi đầu đuổi theo Thái hậu bước chân ra cửa, cùng nhau rời khỏi.

“Người rất ghét Thái hậu?” Từ việc con chồn nhỏ lúc này đã biểu hiện tất cả, An Hoằng Hàn không khó đoán ra.

Tịch Tích Chi không có giấu diếm, đầu nhỏ gật mạnh một cái, đầu chỉ ghét, hai người bọn họ quả thật có thâm thù đại hận, Huyết Hải Thâm Cừu. Thái hậu làm hại nàng khắp người bầm tím, mà nàng chỉ đá

nước tiểu phục thù nàng ta. Nếu lần sau còn cơ hội, nàng cũng muốn cho Thái hậu ném thử một chút mùi vị khổ sở này.

Càng phát ra quyết tâm kiên định tu luyện thành người, Tịch Tịch Chi nâng đầu nhỏ lên, tính toán trước hết đi tìm lão đầu xem qua một chút thương tổn trên thân này. Móng vuốt nhỏ lại bắt chước động tác động tác vuốt râu của lão đầu, kêu ‘chít chít’ —— đi Thái Y Viện.

An Hoằng Hàn cho là con chồn nhỏ chưa từ bỏ ý định còn nghĩ đi tặng lễ cho lão nhân kia, lập tức tâm tình trầm xuống, “Người sống thật tốt ở Ngự Thư Phòng cho trầm, nơi đó cũng đừng nghĩ đi.”

Một lần đi ra ngoài kia, tên tiểu tử này đều đã gây họa đến thân. Chỉ có ở bên cạnh hắn thì mới có thể an phận ngốc một chỗ.

Không nói chính xác vì sao mình ghét con chồn nhỏ đến gần lão nhân kia, dù sao từ trước đến giờ An Hoằng Hàn đều tùy tâm, trong lòng suy nghĩ cái gì liền làm cái gì.

Tịch Tịch Chi đau đến lăn lộn trên đùi hắn, hận hận mắng, bị thương a. Toàn thân đều đau.

Không phải không nghĩ tới đem lông tơ vạch ra cho An Hoằng Hàn nhìn, sau đó cáo trạng Thái hậu. Nhưng ý nghĩ này lung lay một vòng ở trong đầu Tịch Tịch Chi liền bị nàng ném đi. Ăn oán cá nhân nên cá nhân giải quyết, không nên làm liên lụy đến An Hoằng Hàn. Hơn nữa, Thái hậu chính là mẹ đẻ của An Hoằng Hàn, quan hệ của hai người dù bết tắc nhưng đều có một tầng quan hệ máu mủ nối liền.

Đến lúc đó, An Hoằng Hàn giúp nàng hay là giúp Thái hậu vẫn còn là sự việc chưa biết.

Tịch Tịch Chi không dám mạo hiểm

Nếu như An Hoằng Hàn lựa chọn giúp nàng, Tịch Tịch Chi lại càng không nên tố cáo. Tội danh làm mẹ con bọn hắn trở mặt thành thù Tịch Tịch Chi đảm đương không nổi.

Theo thường lệ dùng cơm trưa ở Ngự Thư Phòng, sau khi ăn xong An Hoằng Hàn lau khô dầu mỡ bên miệng. Thấy con chồn nhỏ vẫn còn gục xuống bàn, không hề động một chút thức ăn, lông mày khó hiểu nhíu lại.

“Làm sao không ăn? Có phải thức ăn không hợp khẩu vị hay không?” An Hoằng Hàn gấp một miếng thịt thỏ lên, bỏ vào trong chén sứ nhỏ trước mặt con chồn. Ngày hôm trước cặp mắt con chồn nhỏ còn phát sáng khi nhìn thấy bàn đầy thức ăn vậy vì sao bây giờ lại không có bộ dáng hứng thú?

Tịch Tịch Chi nâng mí mắt lên, chỉ nhìn thoáng qua rồi nghiêng đầu. Không hợp khẩu vị, không muốn động, khắp người bị thương.

‘Chít chít’. [Không muốn ăn]. Tịch Tịch Chi kêu lên hai tiếng, đồng thời nhảy đến nằm trên đùi An Hoằng Hàn sau đó không buồn nhúc nhích.

“Chờ khi ngươi muốn ăn kêu Ngự Thiện Phòng làm.” An Hoằng Hàn biết hôm nay con chồn nhỏ có chỗ khác thường, suy đoán đến mấy lý do vẫn không rút ra kết quả.

Tịch Tịch Chi học động tác chiêu bài của lão đầu lần nữa nói rõ nàng muốn đi Thái Y Viện.

An Hoằng Hàn như cũ thờ ơ, trong lòng có chút nổi giận, lão nhân kia có chỗ nào tốt? Con chồn nhỏ không phải muốn chạy đi chỗ của hắn đâu.

Vô luận Tịch Tịch Chi kêu gọi thế nào, An Hoằng Hàn nhất định không đồng ý.

Cuối cùng Tịch Tịch Chi phờ phạc nằm sấp một buổi chiều, đợi đến buổi tối dùng bữa vẫn không hề ăn bất kỳ cái gì.

An Hoằng Hàn cho rằng nàng đang hờn rồi không giống buổi trưa đi khuyên bảo nàng tốt như vậy.

Nuôi sủng vật là cưng chiều nó nhưng cũng không thể chịu đựng hết tính khí của con chồn nhỏ. Từ trước đến giờ, vẫn chưa có người nào về mặt dám ra oai với hắn.

Cuộc sống An Hoằng Hàn rất có quy luật, chuyện đầu tiên sau khi trở về điện Bàn Long chính là tắm rửa thay quần áo. Mỗi khi đến thời gian này, Tịch Tịch Chi cũng được cung nữ làm chức vụ hầu hạ tắm rửa

giúp đỡ đưa vào trong ao trì tắm gội.

25. Chương 25: Bị Ân Hiếp Phải Nói Với Trẫm

Tịch Tịch Chi sợ thân thể chồng chất vết thương của mình sẽ càng đau hơn sau khi dính nước, móng vuốt bầu lầy ổ nhỏ của mình, mặc cho An Hoằng Hàn kéo đến chết cũng không chịu rời khỏi ổ nhỏ.

Tính tính tốt đẹp của An Hoằng Hàn triệt để bị phá hỏng, đôi mắt tỏa ra khí lạnh cảnh cáo nói: “Còn không buông ra, trẫm sẽ ném cả người và cái ổ nhỏ.”

Lời này tuyệt đối không phải là nói đùa, cảm nhận được khí thế toàn thân An Hoằng Hàn phát ra, Tịch Tịch Chi rụt đầu lui về sau. Nàng và Thái hậu nương nương kết thù lớn, nếu không có nể dựa là An Hoằng Hàn thì có thể nghĩ đến hậu quả của mình. Hơn nữa, An Hoằng Hàn chính là ‘cơm cha áo mẹ’ của nàng, trêu chọc hấn tức giận khi bản thân chưa đủ năng lực tự bảo mình chắc chắn sẽ chết đói ở nơi đất khách quê người.

Tịch Tịch Chi suy đi tính lại một hồi, mí mắt nàng chớp chớp, từ từ buông móng vuốt ra khỏi ổ nhỏ.

“Nhìn một lúc trời yên biển lặng- Lùi một bước trời cao biển rộng”. Tịch Tịch Chi cắn răng nhảy ra khỏi ổ nhỏ, không phải tắm sao? Cùng lắm thì vết thương dính nước nhiễm trùng mà thôi.

Cuối cùng cơn tức của An Hoằng Hàn tiêu tán đi một chút, ôm lấy thân thể mập mạp tròn vo của con chồn nhỏ, “Cùng trẫm chung sống dưới một mái nhà nhất định phải tuân theo quy củ của trẫm đề ra.”

An Hoằng Hàn quy củ chính là mỗi ngày tắm một lần. Hắn không thể chịu nổi thứ gì bẩn thỉu cho nên điện Bàn Long cực kỳ sạch sẽ, dùng câu nói ‘không nhiễm một hạt bụi’ để hình dung cũng không quá đáng.

Chít chít. [Đã biết]. Tịch Tịch Chi ghé đầu vào khuỷu tay An Hoằng Hàn. Nàng cũng không phải cố ý không muốn tắm chỉ sợ vết thương cả người này.

Cung nữ phục vụ An Hoằng Hàn cởi áo tháo thắt lưng, từng vật che kín thân thể An Hoằng Hàn được cởi ra.

Tịch Tịch Chi bước từng bước nhỏ đến bên ao trì, thò ra một chân trước thử thử nước ấm. Có chút nóng, nếu gội vào trên vết thương không thể nghĩ ngờ là thêm dầu vào lửa. Thân thể run rẩy lui về phía sau hai bước, Tịch Tịch Chi lại bắt đầu lùi lại.

Toàn thân An Hoằng Hàn lơ đãng đi tới không cho con chồn nhỏ cơ hội đổi ý, bắt được nàng cùng đi vào ao trì tắm gội. Nước ấm liên tục xông tới đè ép hai thân thể vừa xuống nước.

Trong nháy mắt con chồn nhỏ đụng phải nước này, toàn bộ thân thể run lên, nước nóng gội vào vết thương đau rất trên lưng, đau đến cả hàm răng Tịch Tịch Chi phát run. Tránh bàn tay An Hoằng Hàn ra, leo lên cánh tay của hắn, mấy bước đã leo tới trên vai của hắn, ngồi ở đó thở hổn hển.

‘Chít chít’. Con chồn nhỏ kêu đến đáng thương. Lè lưỡi liếm láp bộ lông ẩm ướt của mình.

An Hoằng Hàn bị phản ứng kịch liệt như vậy của con chồn nhỏ dọa sợ đến tâm ý hoảng loạn. Ánh mắt sâu thẳm có hồn chuyển sang con chồn nhỏ trên vai phải, dưới bộ lông ướt nhẹp hiện ra từng vết bầm tím. Nếu còn không biết chuyện gì xảy ra thì An Hoằng Hàn cũng không xứng làm vua một nước.

Từ trong hồ nước đứng lên, toàn thân An Hoằng Hàn phát ra khí lạnh giống như gió mùa đông khắc nghiệt thổi tới rét thấu xương.

Không ngờ tới An Hoằng Hàn đột nhiên đứng lên, thân thể Tịch Tịch Chi bỗng lung lay, hai chân mập mạp nắm chặt đầu vai An Hoằng Hàn mới không bị té xuống.

Đầu con chồn nhỏ cúi xuống, hai chân trước khoác lên trước ngực An Hoàng Hàn, hai con chân sau đặt ở sau lưng của hắn còn bụng nằm dính ở trên bắp vai. Tư thế này vừa vặn có thể nhìn một cái không sót chút gì vóc người lỏa thể hoàn mỹ của An Hoàng Hàn.

Một cỗ khí huyết mãnh mẽ xông lên trán, Tịch Tích Chi sợ mình sẽ chảy máu mũi, vội vàng đưa hai chân che kín hai mắt của mình. Khó trách Thánh nhân đều nói ‘phi lễ chớ nhìn, vô lễ chớ nghe’, không hổ là chân lý bậc tiền bối đi trước đúc kết ra nha. Nếu lại nhìn thêm hai lần thì nàng không dám bảo đảm móng vuốt tà ác của mình sẽ đuổi về chỗ nào.

“Vì sao không nói?” Giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên ở bên tai Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi đắm chìm trong âm thanh của hắn thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Đợi nàng nghe ra lời nói của An Hoàng Hàn thì phản ứng đầu tiên là kinh ngạc một trận, sau đó đầu nhỏ từ từ hạ thấp xuống.

Không có kêu cung nữ phục vụ, An Hoàng Hàn đặt con chồn nhỏ lên trên sàn nhà bạch ngọc, cầm lên áo bào sớm đã chuẩn bị tốt được đặt ở một bên không có người bên cạnh tự mặc vào.

Để tóc đen ướt sũng ra phía sau. Sau khi sửa sang xong vạt áo, An Hoàng Hàn chuyển ánh mắt qua con chồn nhỏ một lần nữa: “Người được ai nuôi?”

Một vấn đề đơn giản nhưng Tịch Tích Chi lại đoán không ra An Hoàng Hàn có ý định gì. Nâng móng vuốt nhỏ lên chỉ vào An Hoàng Hàn kêu lên hai tiếng ‘chít chít’. [Người].

“Người đã được trăm nuôi thì có chỗ nào trên người người không thuộc về trăm?” An Hoàng Hàn túm nâng con chồn nhỏ ôm vào trong ngực, thận trọng vạch ra bộ lông nó ra, vốn là da thịt mịn màng mà bây giờ không có một chỗ nào tốt.

Sắc mặt An Hoàng Hàn lạnh lùng âm trầm, trông mắt thâm thúy giống như đầm tối tăm, “Chẳng lẽ người cho rằng trăm sẽ mặc kệ người bị người khác ăn hiếp?”

Trong lòng Tịch Tích Chi tích tụ lại trăm điều muốn nói lại không nói ra được một câu. Thân thể nằm ngang yên tĩnh nằm trong ngực An Hoàng Hàn.

Người kia là mẹ đẻ của hắn, cho dù nàng bị ức hiếp thì hắn có thể làm gì, chẳng lẽ làm trái đạo đức tìm Thái hậu gây sự? Tịch Tích Chi cảm thấy điều đó không có khả năng.

Bị biểu hiện ử rữ của con chồn nhỏ chọc cho tức giận, An Hoàng Hàn liền xoay người đi ra ngoài điện. Hắn mới ra khỏi liền phân phó thái giám nói: “Đi kêu thầy thuốc thú y kia tới cho trăm.”

Thái giám cung nữ nhìn thấy bệ hạ giận lớn như vậy, khúm núm cúi đầu không dám thở mạnh.

An Hoàng Hàn cầm khăn lau bộ lông cho con chồn nhỏ, vì tránh đụng phải vết thương trên người nó nên động tác của hắn cực kỳ cẩn thận.

Nhìn động tác cùng vẻ mặt chăm chú của An Hoàng Hàn, trông mắt màu xanh của Tịch Tích Chi đã hơi ướt. Trừ sự phụ ra chỉ có An Hoàng Hàn đối tốt với nàng nhất. Có thể ở nơi đất khách quê người gặp được nam nhân ‘tốt bụng’ thực sự là may mắn một đời. Giờ phút này Tịch Tích Chi đã sớm quên mất lúc trước An Hoàng Hàn trêu cợt nàng như thế nào. Đầu tiên là tính toán thịt của nàng, sau đó lại mưu tính đến da lông của nàng.

“Lần sau bị khi dễ, trực tiếp nói cho trăm, trăm sẽ đòi lại cho người.” Ánh mắt lạnh lùng của An Hoàng Hàn chợt lóe ánh sáng ác độc rồi biến mất.

Tịch Tích Chi lè đầu lưỡi đỏ hồng ra liến một chút ngón tay An Hoàng Hàn đi qua vết chai trong lòng bàn tay hắn.

Vốn muốn dọa con chồn nhỏ to gan lớn mật này một lần nữa nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt tràn đầy cảm động của nó, An Hoàng Hàn dừng lại không nói. Đôi khi làm chút chuyện cảm động nó càng có thể xuyên qua trái tim con chồn nhỏ. Đạo lý này giống như một dạng thủ đoạn. Đến một giai đoạn nào đó nhất định phải cho đám thần tử như sói kia một chút lợi ích ngon ngọt để bọn họ cam tâm tình nguyện bán mạng cho người.

Thầy thuốc thú y nghe được tuyên triệu vội vàng theo thái giám chạy đến.

Vừa mới bước vào bậc thềm điện Bàn Long, âm thanh lão thầy thuốc thú y đã truyền đến, “Bái kiến bệ hạ.”

Ông cực kỳ thích Vân chồn, từ khi bước vào điện Bàn Long điện, ánh mắt liền bắt đầu tìm bóng dáng của con chồn nhỏ. Cuối cùng nhìn thấy quả cầu đáng yêu kia ở trên đùi An Hoằng Hàn. Nhưng đồng thời ánh mắt ông cũng nhìn thấy vết bầm tím khắp người con chồn nhỏ, thất kinh, hô: “Này vết thương khắp người làm sao có?”

Ông làm nghề y nhiều năm, vết thương như vậy không gạt được Hỏa Nhân Kim Tinh* của ông vừa nhìn là biết có người cố ý gây nên. (*Hỏa Nhân Kim Tinh: đôi mắt vàng lửa như kiểu mắt của Tôn Ngộ Không trong phim Tây Du Ký ^^)

Vân chồn chỉ là một con thú chưa trưởng thành, ai có thể rat ay ngoan độc như vậy? Đầu tiên cụ già nhìn An Hoằng Hàn một cái, dù sao vị Đế Vương này nghe đồn là tàn bạo.

An Hoằng Hàn gợi lên một nụ cười lạnh lùng, “Từ thái y cho rằng do trẫm gây ra?”

26. Chương 26: Còn Không Thừa Nhận Người Háo Sắc?

Từ khi lão nhân vào cung đến bây giờ chưa có nói qua họ của mình. Bỗng nhiên nghe được An Hoằng Hàn nói ra, hai mắt khẽ trợn to. Xem ra An Hoằng Hàn đã bí mật điều tra qua ông rồi, điều này cũng khó trách, thái y thường ra vào hoàng cung, nếu thân phận không rõ thì rất dễ tạo ra rối loạn.

Người đàn ông này làm việc cẩn thận, rất ít để lại cho kẻ địch cơ hội xoay mình. Ông cũng không nghĩ tới có thể dấu diếm mãi mãi được, “Lão phu làm sao dám hoài nghi bệ hạ?”

Nếu chuyện này thật sự do người làm thì con chồn nhỏ này sợ rằng đã sớm mất mạng.

“Từ thái y, trẫm mặc kệ thân phận trước kia của người là gì nhưng người nhận Hoàng băng đi vào thì tạm thời chính là thái y nước Phong Trạch. Nếu như người phải đi, trẫm sẽ không giữ người. Nếu người muốn tiếp tục ở lại trong cung thì phải tuân thủ quy củ hoàng cung, trẫm chắc chắn đối đãi với người như khách quý.” An Hoằng Hàn nhẹ nhàng vuốt ve cái trán con chồn nhỏ, lạnh giọng uy nghiêm mười phần nói.

Tịch Tích Chi nháy mắt mấy cái, lão đầu này quả nhiên có lai lịch lớn, không biết là thần thánh phương nào? Ông ta đối thoại trôi chảy với An Hoằng Hàn, không thấy chút sợ sệt nào, trong xương cốt lại mang theo vãn đạm phong khinh, dường như trời long đất lở ông cũng có thể cười đối mặt.

Chít chít. [Các người đừng chỉ cố nói chuyện phiếm, ta cả người thương tích đây nè].

Móng vuốt đâm trực An Hoằng Hàn nhằm thu hút sự chú ý của hai người. Nàng còn là con chồn bệnh đang nằm sấp này các người không thể không có tim phổi như vậy được, cho dù muốn nói chuyện phiếm thì cũng đợi xem bệnh xong cho nàng mới tiếp tục chứ.

Móng vuốt Tịch Tích Chi không sắc nhọn móng vuốt cũng không bén nhọn, đâm vào da mềm còn tạm được, nhưng gặp gỡ phải thứ gì hơi cứng một chút thì ai là trứng gà ai là tảng đá vẫn chưa xác định.

“Lão phu trước hết nhìn Vân chồn một chút.” Lão nhân đưa tay tiếp nhận con chồn nhỏ, để nàng nằm ở trên bàn, bốn chân duỗi thẳng.

Tịch Tích Chi cực kỳ phối hợp, bộ lông trên hai cái chân mập bị vạch ra, lộ đến thịt non bị chà đạp bên trong. Xanh tím đan xen, nơi nghiêm trọng còn lộ màu tím đen, có thể thấy được đối phương xuống tay rất độc ác, nhiều nơi còn có thể nhìn thấy vết tích móng tay.

Lão giả không có những sở thích khác nhưng lại thích nuôi động vật, ở trong nhà ông nuôi nhốt không ít loài chim quý hiếm. Sau khi nhìn thấy khắp người con chồn nhỏ đều là vết thương nổi giận đùng đùng nói: “Bệ hạ, con chồn nhỏ là sủng vật của người, lão phu không nên nhiều lời nhưng nếu những vết thương đầy người này nhiều hơn mấy lần nữa thì con chồn nhỏ đừng nghĩ có thể sống lâu dài ở trong hoàng cung.”

Lão nhân nói là thật, mấy nữ nhân trong cung kia không có vài người là lương thiện. Toàn thân Tịch Tích Chi thương tích là chứng minh tốt nhất.

“Người chỉ cần để ý chữa trị.” Ấn ý, những chuyện khác còn chưa tới lượt người quản.

An Hoằng Hàn đứng ở bên cạnh bàn, nắm tay trong tay áo dần dần nắm chặt. Từ trước đến giờ, hắn không trông nom quá nhiều việc hậu cung, ngay cả số lần đến các cung khác ngủ cũng đếm được trên đầu ngón tay. Thái hậu làm mưa làm gió ở hậu cung, An Hoằng Hàn cũng mắt nhắm mắt mở bởi vì các nàng cũng không tạo nổi bao nhiêu sóng gió cho nên hắn chẳng buồn đi để ý. Nhưng chuyện khi dễ con chồn nhỏ hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Lão giả lấy ra một bình sứ nhỏ từ bên trong hòm thuốc tử ở, vặn mở nắp đổ ra thuốc dán sền sệt.

“Thoa ngoài da, mỗi ngày xoa một lần, ba ngày sau sẽ khỏi hẳn.” Ngón tay khô quắt của cụ già bôi phủ lên vết thương của Tịch Tích Chi.

Lúc bị đám phi tần kia cấu véo, Tịch Tích Chi không có thời gian đi nghĩ chuyện khác. Bây giờ rảnh rồi, đổi thành lão nhân, Tịch Tích Chi có cảm giác ngưng đọng. Bị một người An Hoằng Hàn sờ qua thì thôi chẳng lẽ còn đến phiên lão đầu sờ khắp toàn thân của nàng?

Càng nghĩ càng thấy thẹn thùng, Tịch Tích Chi lật người một cái ở trên bàn, né tránh bàn tay của lão nhân. Kêu ‘chít chít’ gọi An Hoằng Hàn, bởi vì nàng vẫn còn nhỏ cho nên âm thanh mang theo chút ngây thơ cực kỳ chọc người yêu thích.

“Trẫm đến đi, Từ thái ý có thể đi về.” An Hoằng Hàn đưa tay đoạt lấy bình nhỏ trong tay lão nhân, ôm con chồn nhỏ để nàng ngồi vững ở trên đùi hắn.

Ngón trở móc ra một ít thuốc mỡ vẽ lên toàn bộ cái bụng phì của con chồn nhỏ, nhẹ nhàng xoa.

Thuốc mỡ lạnh như băng chạm vào vết thương nóng hừng hực của nàng tạo ra một cỗ cảm giác mát lạnh, mới bắt đầu có đau một chút nhưng càng về sau càng thoải mái, Tịch Tích Chi tựa như hưởng thụ nheo mắt lại.

Không khí giữa một người một con chồn vô cùng hoàn mỹ.

Lão nhân nhìn cảnh này, khoe miệng dần dần giơ lên nụ cười. Con chồn nhỏ này giống như trẻ sơ sinh, lớn lên mấy tháng đã biết nhìn người. Không phải người mình quen biết liền không cho đụng vào.

Chà xát bàn tay một chút, lão nhân khom lưng hướng An Hoằng Hàn xin cáo lui. Đế Vương lãnh khốc vô tình nước Phong Trạch đối với bất kỳ người nào cũng không có chút tình cảm nào lại chỉ riêng sủng ái có thừa với một con chồn nhỏ. Chuyện như vậy, tại sao có thể không thú vị?

Nguyên bản lão nhân định mấy ngày sau sẽ rời khỏi, lại không nhịn được muốn ở lại xem náo nhiệt.

Có người nuôi nấng, có người phục vụ, có người thuận lòng. Thú vui lớn nhân ở nhân gian. Tịch Tích Chi chép chép miệng mặc cho An Hoằng Hàn lật đi lật lại nàng để bôi thuốc mỡ. Thỉnh thoảng ánh mắt ngó ngó gương mặt tuấn tú của hắn, tại sao càng xem càng thấy đặc biệt đẹp trai?

Lông mày An Hoằng Hàn nhíu lại, dùng sức chọc vào cái trán con chồn nhỏ, “Đừng dùng ánh mắt đắm đuối ấy nhìn trẫm, ngươi cũng không phải là mỹ nhân, trẫm không có hứng thú đối với ngươi.”

‘Chít chít’. Tịch Tích Chi nhe răng trừng mắt về phía hắn.

Toàn thân con chồn nhỏ đều được bôi thuốc mỡ một lượt. Đám lông tơ dính chung một chỗ, từng chùm dựng thẳng đứng. Giống như bất cứ con người không thành công ngược lại biến thành động vật dở dở ương ương.

Tịch Tích Chi cho rằng hình tượng bản thân bị tổn hại, nhìn thấy vạt áo An Hoằng Hàn mở ra một đường may, thừa dịp thái giám cung nữ chung quanh không chú ý, len lén bò đi vào. Chuyện liên quan đến vấn đề hình tượng, nàng cũng không muốn bị cung nữ thái giám giễu cợt lần nữa.

Lần trước đi tắm ở ao trì đã ngắm An Hoằng Hàn thay quần áo, âm thanh đám cung nữ kia cười cợt hình như lại phiêu đảng ở bên tai Tịch Tích Chi.

An Hoằng Hàn không ngăn cản con vật nhỏ nào đó chui loạn ở trong vạt áo hắn.

Nhưng Tịch Tích Chi vừa chui vào, liền phát hiện một vấn đề nghiêm trọng! An Hoằng Hàn chỉ mặc một tầng áo mỏng bên trong đều không mặc gì!

Cho nên, từ trước tới nay lần đầu tiên nàng tiếp xúc với lồng ngực An Hoằng Hàn mà không có chút khoảng cách nào.

Tịch Tích Chi hoảng sợ định chui ra ngoài nhưng không biết cái khe hở quần áo kia đã đi đâu mất. Tịch Tích Chi tay chân luống cuống, chân sau không đứng vững, thân thể xiêu vẹo ngã về đằng trước, đầu nhỏ nặng nề đập vào lồng ngực An Hoằng Hàn. Miệng xẹt qua một viên nhô ra, dù không cần suy nghĩ, Tịch Tích Chi cũng biết đó là núm vú An Hoằng Hàn.

Tịch Tích Chi lùi ra ngồi bệt ở nơi đó, bốn chân cứng ngắc không dám cử động nữa.

An Hoằng Hàn không ngờ tới con chồn nhỏ bò đi vào sau không an phận như vậy, vừa định mang nàng ra thì có cái gì đó lạnh buốt xẹt qua núm vú trước ngực hắn. Một cảm giác tê dại khẽ chạy dọc toàn thân.

Sau đó, một bàn tay to lớn con chồn nhỏ đi ra ngoài.

Tịch Tích Chi cuộn rút thành một đoàn, hận không tìm được cái hang nào chui vào. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tịch Tích Chi cho rằng đối phương sẽ nổi trận lôi đình sau đó tính khí đại phát.

Mà An Hoằng Hàn không nói gì chỉ ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng néo lỗ tai nhọn hoắt của nàng.

Tình huống này là như thế nào. ? Tịch Tích Chi ngây ngẩn cả người, An Hoằng Hàn không truy cứu? Không cần biết An Hoằng Hàn có ý tưởng gì, lần dạy dỗ này nói cho nàng Tịch Tích Chi một bài học. Y phục của nam nhân không thể tùy tiện chui loạn.

“Nói người sắc, người còn không thừa nhận, vừa mới người đã làm cái gì?” Cách lúc lâu, An Hoằng Hàn sờ sờ cằm, trêu ghẹo con chồn nhỏ trêu nói.

Lại một hồi nhe răng, Tịch Tích Chi kiên quyết không thừa nhận nàng sắc, mới vừa rồi chỉ là một trận ngoài ý muốn, ngoài ý muốn!

“Bãi giá cung Phụng Tường.” Đã xử lý xong thương thế của con chồn nhỏ cũng là thời điểm đi tìm Thái hậu tính toán sổ sách.

—— lời ngoài lề ——

Đỏ mặt, che mặt. Chương sau sẽ đi tính sổ. . . Được rồi, núm vú An Hoằng Hàn. Ta thật tà ác

27. Chương 27: Liếm Một Lần Đổi Một Mạng

Bóng đêm đen như mực, một dãy đèn lồng chiếu sáng hành cung(1) tĩnh lặng.

(1)Hành cung: hành lang trong cung, ý nói đường đi trong cung.

Con chồn nhỏ không an tĩnh cứ lần lộn qua lại trong ngực An Hoằng Hàn, cả người toàn mùi thuốc, người phải khiến nàng thật khó chịu. Nàng gờ móng vuốt lên, đặt trước mũi người ngủ, rồi lại quay ra ngửi mùi đám lông tơ trên bụng.

Nàng nâng mắt nhìn lên An Hoằng Hàn, sao hắn không chán ghét mùi thuốc khó ngửi trên người nàng nhỉ? Hay do mũi của hắn bị tắc, không tức giận do không ngửi thấy? Suy nghĩ vấn đề trên, Tịch Tích Chi lập tức bác bỏ.

“Người còn dám lộn xộn, trẫm liền ném người xuống để tự mình đi.” An Hoằng Hàn dè lại con chồn nhỏ trong ngực, kể từ khi ra khỏi điện Bàn Long, con chồn nhỏ chưa từng thôi không lộn xộn, nó có mấy lần suýt chút nữa bị rơi xuống đất.

Đầu nhỏ lộ ra nhìn xuống mặt đất, Tịch Tịch Chi lắc đầu một cái, nằm ngang hoàng ở trong ngực An Hoằng Hàn. Có công cụ An Hoằng Hàn thay cho việc đi bộ, nàng mới lười xuống đất để đi bộ. Huống chi, nàng phải chạy theo cật lực mới có thể đuổi kịp bước chân mọi người, thế đợi nàng chạy đến cung Phượng Tường chắc phải mệt nằm úp sấp xuống đất rồi.

Nghĩ đến lão thái hậu kia, Tịch Tịch Chi rất tò mò An Hoằng Hàn sẽ báo thù cho nàng như thế nào.

Đổi thành mọi ngày, lúc này, An Hoằng Hàn đã sớm đi ngủ rồi. Song khi bọn họ đến, trong cung Phượng Tường vẫn có người đang phải khổ sở chịu đựng nỗi đau.

Vừa bước vào cung Phượng Tường, lỗ tai Tịch Tịch Chi dựng lên nghe trộm tiếng kêu thảm thiết làm người khác phải tan nát cõi lòng. Đã muộn như vậy về đêm còn không đi ngủ, ai mà khóc bi thảm thế, đây là muốn dọa người sao? Trong lòng Tịch Tịch Chi không nhin được oán trách, nhưng ngay sau đó vừa nghĩ đến nhất định là lão thái hậu ác độc lại đang trách phạt người nào.

Thì ra không chỉ mình nàng phải chịu đựng Thái hậu ra tay ngoan độc còn có trăm vạn đồng bào khác!

Chít chít.Hãy để nàng đảm đương làm anh hùng một lần, giải cứu đồng bào đang ở sâu trong biển lửa kia! Tịch Tịch Chi dùng cả bốn chân giống như con gấu Koala leo lên xuống bấp đùi An Hoằng Hàn, nhanh chóng bò xuống dưới.

Thái giám đi theo đến nhìn thấy, hai con mắt trừng lớn như chuông đồng. Con vật này chẳng lẽ coi bấp đùi bệ hạ như thân cây hủ?

Sắc mặt An Hoằng Hàn cũng khó coi, nhìn con chồn nhỏ lén lút núp phía sau cửa, đầu nhỏ thò vào nhòm ngó bên trong đại điện, nhưng vẫn chậm chạp không chịu vào.

“Thế nào vừa rồi còn tỏ vẻ dũng cảm còn bây giờ lại ghé vào chỗ này không dám đi vào?” An Hoằng Hàn dùng mũi chân khê đập con chồn nhỏ lay động, lông mày hơi nhíu lại.

Cái nhìn kia tràn đầy châm chọc, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy sâu trong đôi mắt hẩn mang theo chút đùa giỡn.

Mặc dù biết đây là phép khích tướng, Tịch Tịch Chi vẫn mặt dày mày dạn nhảy vào bẫy của An Hoằng Hàn. Có An Hoằng Hàn làm chỗ dựa, sống lưng của Tịch Tịch Chi ưỡn thẳng, nâng ngực lên, là cái thứ nhất ngông nghênh đi vào đại điện.

Trong đại điện, hai người thị vệ đang thi hành hình phạt với một cung nữ, trường côn to bằng cánh tay không ngừng đập vào cái mông vị cung nữ, tiếng kêu thảm thiết được phát ra từ trong miệng nàng.

Âm thanh cung nữ rất chói tai, tiếng kêu vô cùng thảm thiết. Tịch Tịch Chi dùng hai móng vuốt che lại lỗ tai của mình, kêu lên ‘chít chít’.

Sự xuất hiện của nàng rất nhanh dẫn tới chú ý của mọi người. Thái hậu ngồi ở ghế phía trên rừng mình nhìn hướng sau lưng con chồn nhỏ, quả nhiên không ngoài dự đoán, An Hoằng Hàn đang cất bước đi về phía bên này.

“Sắc trời đã tối, hoàng thượng không qua đêm ở chỗ phi tần, đi tới nơi này của ai gia làm gì?” Thái hậu đứng lên, một cung nữ nâng đỡ nàng ta bước xuống, đầu ngón tay nàng ta đeo bộ móng tay bằng ngọc phỉ thúy tượng trưng cho thân phận cao quý.

“Liên tục nghe thấy tiếng kêu thảm thiết trong cung nên trẫm liền đi tới xem một chút.” An Hoằng Hàn ngoắc tay với tên thị vệ kia, ra lệnh bọn họ tạm ngừng, tránh làm âm ỉ đến cuộc nói chuyện giữa hẩn và Thái hậu.

Mặc dù thị vệ thuộc người hầu trong cung Phượng Tường nhưng lời nói của vua một nước ai dám cãi? Lúc này tất cả dừng lại mọi động tác.

Thái hậu mới không tin lời nói bừa đó, cung Phượng Tường cách khá xa điện Bàn Long, cho dù âm thanh lớn hơn nữa cũng không thể truyền tới chỗ An Hoằng Hàn bên kia được. Vô sự bất đẳng điện tam bảo(2),

An Hoằng Hàn tới đây nhất định có lý do. Người thấy mùi thuốc phiêu dăng trong không khí, ánh mắt Thái hậu nhìn vào thân con chồn nhỏ.

(2) Vô sự bất đẳng diện tam bảo: câu ý chỉ không có việc gì thì sẽ không đến.

“Bệ hạ biết?” Xem ra bất luận che giấu tai mắt người khác cỡ nào cũng không tránh khỏi ánh mắt của An Hoằng Hàn.

“Mẫu hậu, trăm cho rằng. Chúng ta tất yếu cần nói chuyện một mình với nhau.”

Lời nói chứa đựng khí lạnh làm cả người Thái hậu đổ mồ hôi lạnh.

Cung nữ thấp giọng nức nở, âm thanh khóc lóc rồi rít tràn ngập trong đại điện.

Tịch Tích Chi bước đi thong thả, lại gần bên cạnh cung nữ, nâng móng vuốt lông lá lên lau vệt nước mắt trên mặt nàng. Nàng kêu lên hai tiếng ‘chít chít’ muốn nói cho nàng ta đừng khóc.

Cung nữ mới mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ ướt đẫm nước mắt kinh ngạc nhìn con chồn nhỏ. Nàng ta dường như không thể tin được một con chồn lại đi an ủi mình. Nhưng động tác tốt bụng xuất phát từ con chồn nhỏ chỉ tạm thời khiến nàng ta quên mất đau thương ngừng khóc.

Tịch Tích Chi liếc mắt nhìn cái mông nàng ta, nơi đó đã là một vùng máu chảy đầm đìa.

‘Chít chít’. Kêu hướng An Hoằng Hàn mà đối phương chỉ lo tranh chấp cùng thái hậu. Tịch Tích Chi kéo kéo vạt áo hắn, móng vuốt chỉ vào cung nữ.

An Hoằng Hàn chỉ nhìn thoáng qua, nói: “Trẫm chưa bao giờ chia sẻ sự đồng cảm.”

Hắn tới nơi này chỉ vì lấy lại lễ công bằng cho con chồn nhỏ. Hắn không có tâm tư nhân rồi đi trông nom chuyện của người khác.

Có câu ‘Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp’. Tịch Tích Chi đã từng được giáo dục phải làm người tốt bụng nên đương nhiên gặp phải chuyện này sao có thể bỏ mặc không quan tâm? Nàng kêu ‘chít chít’ lần nữa, không ngừng đi vòng tròn xung quanh An Hoằng Hàn. Cuối cùng thấy hắn thờ ơ, nàng không thể làm gì khác đành sử dụng đòn sát thủ(3). Đó là làm bộ đáng đáng yêu. Nàng khéo léo cọ xát bắp chân An Hoằng Hàn, con người trong veo đầy nước, đôi mắt chớp chớp nhìn An Hoằng Hàn.

(3) Đòn sát thủ: đây được hiểu là cách cuối cùng, ra tay thường nhất định thành công, là chiêu độc thường được dùng ở phút cuối.

Hiển nhiên chiêu này rất hữu dụng, An Hoằng Hàn đưa ánh mắt phóng tới trên người cung nữ, hỏi: “Muốn trăm cứu nàng? Có thể, chỉ cần trước hết liếm liếm cho trẫm?”

Liếm?

Bất được cái từ này, Tịch Tích Chi đã nhìn thấy hai bàn tay to của An Hoằng Hàn ôm lấy nàng.

Cũng không phải chưa từng liếm, Tịch Tích Chi hết sức chủ động vươn đầu lưỡi liếm lên trên mu bàn tay An Hoằng Hàn.

Lại là loại cảm xúc ấm áp ướt át này.

An Hoằng Hàn đột nhiên sinh ra một ý tưởng quái dị, nâng cao con chồn nhỏ lên, ánh mắt nhìn thẳng nó.

“Trẫm chưa nói liếm tay, nếu người liếm gò má của trẫm thì trẫm liền tha tên cung nữ kia, thế nào?”

Nghe điều kiện thế, Tịch Tích Chi tức giận liên tục nhảy bật lên. Dù gì nàng cũng là một con chồn có suy nghĩ, đã liếm liếm tay thì thôi, đằng này liếm mặt thì chẳng khác nào hôn má?

“Không đồng ý?” An Hoằng Hàn đọc được sự phản nộ trong đôi mắt nó, lại tiếp tục nói: “Như vậy trẫm có liên quan gì tới sự sống chết của nàng ta?”

Hắn giết người như ma, cái không xem trọng nhất chính là mạng người. Ở trong mắt hắn, chỉ là một cung nữ thì có cũng như không.

Ánh mắt nhìn hướng cung nữ lần nữa, khi chạm đến đôi mắt đầy đáng thương cùng khát vọng trong đó của nàng ta thì Tịch Tích Chi lại đành thỏa hiệp(4). Nếu chỉ liếm liếm có thể đổi được một mạng sống, Tịch Tích Chi đương nhiên không chút do dự nào làm ra lựa chọn.

(4)Thỏa hiệp: ý nói chấp nhận, đồng ý với điều kiện nào đó mà mình không muốn nhưng vẫn phải làm.

Lại gần gò má An Hoằng Hàn, đầu lưỡi trắng trẻo mềm mại đưa ra giống như một cọng lông vũ rơi xuống nước nhẹ nhàng phát qua.

Mặc dù con chồn nhỏ không cam tâm tình nguyện, nhưng An Hoằng Hàn ăn được ngon ngọt(5) vẫn cực kỳ vui vẻ. Hắn vung tay, ra lệnh cho hai tên thái giám, “Dẫn tên cung nữ này đi tìm thái y chữa trị cho nàng ta.”

(5)Ăn được ngon ngọt: được hưởng ưu việt, được lợi về mặt nào đó.

Thái hậu cực kỳ tức giận vì bị một người và một chồn xem nhẹ. Nhưng thấy khí thế An Hoằng Hàn phát ra, nàng ta không dám trở mặt với đối phương.

“Bệ hạ, chân tay tên cung nữ kia vụng về làm đổ ly trà, ai gia chỉ dạy dỗ nàng chút thôi. Nhưng nếu bệ hạ tha cho nàng ta lần này thì sẽ khuyến khích tính nết hư hỏng của bọn cung nữ.”

An Hoằng Hàn hơi nhíu mày, lạnh lùng nói: “Thái hậu đối với quyết định của trẫm có dị nghị(6)?”

(6)dị nghị: đề nghị khác hoặc ý kiến khác, nói chung là thường chỉ mặt xấu, ý nói không hài lòng về việc nào đó, từ thường dùng để người cấp trên nói với cấp dưới.

Một tiếng ‘Thái hậu’ làm đối phương cứng người ở tại chỗ. Chỉ lúc An Hoằng Hàn nổi giận mới xưng hô nàng như vậy. Thái hậu nhìn ra thái độ đối phương chuyển biến cũng không dám mở miệng phản bác, ” Sao ai gia lại có dị nghị chứ? Bệ hạ là vua một nước, tự nhiên nói cái gì chính là cái đó.”

“Cung nữ làm đổ trà chọc giận lão nhân gia người. Vậy con chồn nhỏ trẫm nuôi lại làm chuyện gì mà bị Thái hậu ngược đãi vết thương đầy người đây?” Giọng điệu chất vấn, mỗi một chữ đều đâm trúng tim Thái hậu.

Câu ‘con chồn nhỏ trẫm nuôi’ kia quanh quẩn trong đầu Thái hậu. Nhưng câu nói đó đã thể hiện rõ An Hoằng Hàn coi trọng con chồn nhỏ.

28. Chương 28: Bí Mật Không Muốn Người Biết

Tịch Tích Chi xấu hổ đỏ mặt, núp ở trong ngực An Hoằng Hàn. Nghe được hắn trực tiếp chất vấn Thái hậu, đầu nhỏ dần dần thò ra. Khuôn mặt lão thái hậu không chút biểu cảm đứng đối diện trước người nàng.

Thái hậu tâm thần bất định(1), cách lúc lâu mới lên tiếng nói: “Bệ hạ, ngài là máu mủ ai gia mang nặng đẻ đau mười tháng, vì một con chồn, ngài chẳng lẽ định cãi lộn cùng ai gia!”

(1)Tâm thần bất định: nghĩa là ý thức ở trạng thái không bình thường, hay là tinh thần ở trạng thái không ổn định.

Thái hậu bày ra dáng vẻ uy nghi, tất cả cung nữ thái giám rút lui khỏi cung Phượng Tường, trong tầm cung chỉ còn lại hai người An Hoằng Hàn cùng Thái hậu cộng thêm một con chồn nhỏ.

Đều nói mẹ con đồng tâm(2), Tịch Tích Chi cho rằng An Hoằng Hàn cứ như vậy rút lui không cãi vã với Thái hậu nữa.

(2)Đồng tâm: cùng chung nhịp đập trái tim, ý nói có tình cảm thấm thiết, mặn nồng

Vậy mà ngoài dự đoán của nàng, khóe miệng An Hoằng Hàn hàm chứa ý giễu cợt, cười lạnh nói, “Thì ra người còn biết trẫm là máu mủ cốt nhục của người?” Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lông tơ con chồn nhỏ, nhìn như thờ ơ nhưng lại che giấu sóng ngầm mãnh liệt, “Năm năm trước, ly rượu độc kia, trẫm vẫn nhớ rõ ràng rành mạch.”

Rượu độc gì. ?

Trong đầu Tịch Tích Chi đầy nghi vấn. Nhưng khi nàng nhìn ánh mắt An Hoằng Hàn chứa nỗi hận thấu xương, nàng đã biết rõ, ly rượu độc kia có liên quan đến Thái hậu.

Thái hậu sợ hãi lui về đằng sau một bước, cực kì khiếp sợ nhìn chằm chằm An Hoằng Hàn, bởi vì không tin nổi, âm thanh nàng ta cũng run rẩy theo, “Người. Làm sao người biết được?”

Sợ hãi và chột dạ. Thái hậu vò khăn lụa rất mạnh như muốn xé nát nó, sắc mặt nàng ta xanh mét, lúc đỏ lúc trắng, cặp mắt do trừng quá lớn mà toát ra từng tia máu.

Tiếng bước chân của An Hoằng Hàn vô cùng nặng nề, hần từ từ rải từng bước một tiến về phía Thái hậu, “Nếu trẫm không biết thì đã sớm bị ly rượu độc kia của người độc chết. Mẫu hậu, từ nhỏ người đã thiên vị thất đệ(3), người làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý(4) ở sau lưng vì để phụ hoàng có thể chú ý đến thất đệ. Có chuyện tốt người liền toàn bộ nghĩ tới thất đệ, có đồ ăn ngon cũng đưa tất cả cho thất đệ. Thậm chí cuối cùng vì giúp hần giảm bớt một đối thủ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà không tiếc độc sát(5) một người con trai ruột khác của mình.”

(3)Thất đệ: em trai thứ đứng thứ bảy trong số các anh em.

(4)Thương thiên hại lý: chuyện không có tính người, nhấn tâm tàn nhẫn

(5)Độc sát: giết người bằng thuốc độc

“Người(6) có thể ngoan độc đến mức đó còn có mặt mũi nói tình thân trước mặt trẫm sao?” Nheo mắt, An Hoằng Hàn giống như một vị thần trông xuống chúng sinh(7), “Người ngoan độc, trẫm liền ác độc hơn so với người! Thất đệ mà người yêu thích, trẫm đã để hần chết theo cách khổ sở nhất. Không chỉ thân bại danh liệt(Thân bại danh liệt: ý nói thanh danh sự nghiệp đều sụp đổ, thất bại.

(9)Ngũ mã phanh thây: hình phạt thời xưa, dùng 5 con ngựa buộc dây thùng nối liền với năm bộ phận trên cơ thể con người là: đầu, hai tay và hai chân, đánh ỗi con đi về 5 hướng khác nhau, kéo căng đứt người ra.

Hai mắt Thái hậu trợn to, hoảng sợ nhìn về phía An Hoằng Hàn, “Chuyện kia là người hãm hại Hạo nhi! Hần là đệ đệ ruột của người, sao người có thể đối xử với hần như vậy?”

Cuộc chiến tranh giành năm đó vô cùng kịch liệt. Đủ mọi thủ đoạn tranh đấu tàn nhẫn, gay gắt của các hoàng tử nối đuôi nhau tiếp diễn. Cho dù có người chết cũng mơ hồ không tìm ra hung thủ thật sự. Khi đó, tiên hoàng không hề để ý tới việc huynh đệ bọn họ tự chém giết lẫn nhau, dù sao người nào sống sót đến cuối cùng mới chính thức là Đế Vương đời sau của nước Phong Trạch.

Cuộc chiến tranh giành quyền lực lúc ấy chỉ dùng hai chữ “ngoan độc” (10)để hình dung.

(10)Ngoan độc: chỉ đồng thời bao gồm tất cả nham hiểm, âm mưu xảo quyệt, độc ác, tàn nhẫn.

“Trẫm chưa từng coi hần là đệ đệ.” Một người tùy ý làm bậy lại tham sống sợ chết không có tư cách làm đệ đệ hần.

Ở trong mắt hần, không có huynh đệ, chỉ có kẻ địch.

Mà toàn bộ lời nói ấy đều do người phụ nữ đối diện đây dạy.

“An Hoằng Hàn. Người thật độc ác! Thật độc ác!” Thái hậu như bị đứt dây thần kinh, vừa khóc vừa cười, nước mắt chảy đầm đìa, “Ai gia vì hạo nhi diệt trừ nhiều thế lực như vậy cuối cùng không ngờ lại tiện nghi Bạch Nhân Lang(11) là người. Tại sao người đã biết chuyện về ly rượu độc năm đó mà còn không trừ bỏ ai gia?”

(11)Bạch Nhân Lang: con sói mắt trắng, ý chỉ loại người vong ân bội nghĩa, tâm địa độc ác.

Nghe được ba chữ ‘ Bạch Nhân Lang ’, Tịch Tích Chi vùng móng vuốt hướng phía thái hậu. Nếu An Hoằng Hàn là Bạch Nhân Lang thì người làm mẫu hậu như nàng ta lại nên làm cái gì! Hồ đồ không ăn thịt con, mà nàng ta lại có thể nhấn tâm ra tay với chính con ruột của mình.

So với lúc Thái hậu hành hạ, nàng càng thấy tức giận hơn, Tịch Tích Chi không để ý An Hoằng Hàn đang đè nàng, thân thể nhỏ bé nhắm thẳng hướng Thái hậu.

Một màn bất ngờ này làm hai người không kịp ứng phó.

Khi thân thể con chồn nhỏ sắp đập vào người Thái hậu, một bàn tay to vững vàng tiếp được nàng, ôm lại nàng trở về trong ngực, “Người muốn dùng trứng chọi đá sao? Đụng vào như vậy rồi cuộc người bị thương hay bà ta bị thương?”

Mặc dù lúc An Hoằng Hàn tức giận có nói lời khó nghe nhưng phần lo lắng chân thành trong đó không hề giả. Cứ đụng vào như vậy, chỉ sợ Thái hậu không bị thương mà có thể nàng sẽ phải nằm mấy tháng không xuống được giường.

Nàng thay An Hoằng Hàn cảm thấy không đáng giá, không biết khi còn bé hẳn vượt qua như thế nào, phải trải qua bao nhiêu sóng gió mới ngồi lên ngôi vị hoàng đế vạn người ngưỡng mộ.

Nhìn bộ dáng tức giận của con chồn nhỏ rất đáng yêu, trái tim lạnh lẽo của An Hoằng Hàn dần dần tan chảy. Xoa phần lông che trán con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn quay lại nhìn về phía Thái hậu, nói: “Năm đó không có diệt trừ người, đó là bởi vì người không có ý nghĩa với trẫm. Người có hay không đều không quan trọng. Nhưng người sai ở chỗ không nên đụng vào thứ gì của trẫm!”

Hắn nâng con chồn nhỏ lên, mở ra lông tơ rậm rạp của nàng, làm lộ ra mảnh thịt tím bầm nhìn thấy mà ghê người.

“Trẫm mắc kệ vì sao người ức hiếp nàng, tóm lại, tối nay món nợ này trẫm sẽ đòi lại!” Chậm rãi nâng tay phải lên, An Hoằng Hàn búng tay tạo ra hai âm thanh nhẹ nhàng vang vọng bên trong đại điện.

Cùng lúc đó, hai bóng đen xông vào từ ngoài cửa sổ mở rộng.

“Tham kiến bệ hạ.” Hai người nam tử mặc cẩm bào màu đen quỳ một chân trên mặt đất.

Bọn họ cầm theo một quả kim bài điêu khắc Hùng Ưng trong bàn tay phải.

“Ảnh Vệ.” Thái hậu không thể tin được nhìn khối kim bài kia, lại quay đầu nhìn về phía An Hoằng Hàn, không ngừng lắc đầu, nói: “Không thể nào. Tiên hoàng làm sao sẽ giao lại Ảnh Vệ cho người?”

Đoạn thời gian Tiên hoàng qua đời đó là do nằm lâu trên giường rồi không dậy nổi. Người khác không biết vì sao, chẳng lẽ Thái hậu còn không biết nội tình(12)? Năm đó, An Hoằng Hàn cấu kết với thái y trong cung, bỏ chất độc mãn tính(13) vào trong chén thuốc của tiên hoàng, khiến tiên hoàng từng bước một đi đến tử vong.

(12)Nội tình: ý nói nguồn gốc sâu xa, lí do bên trong đó.

(13)Chất độc mãn tính: thuốc độc phát tác chậm đến khi phát tác thì -hehe- đi tong)

Hoàng thất có rất nhiều bí mật không muốn người biết, một cái trong đó chính là bí mật bồi dưỡng chín mươi chín Ảnh Vệ. Nhóm Ảnh Vệ này chính là tinh anh trong tinh anh, mỗi người võ công cao tuyệt, mặc dù không thể nói thiên hạ vô địch nhưng ít ra cũng có thể lấy một địch một trăm.

An Hoằng Hàn thuận lòng con chồn nhỏ, nhú mào lạnh lùng nói: “Có gì không thể? Muốn từ trong miệng một người biết bí mật có rất nhiều phương pháp giống như hành hạ một người cũng có nhiều biện pháp kẻ không hết. Thái hậu, người nói thử xem, trẫm hành hạ người như thế nào để báo thù con chồn nhỏ?”

Tâm tình An Hoằng Hàn không chút gợn sóng, nhẹ nhàng nói ra.

Con chồn nhỏ nháy mắt mấy cái, tối nay không phải nàng đã biết được quá nhiều chuyện? Sống ở trong hoàng thất, người biết càng ít bí mật thì sống được càng lâu. Những lời này của An Hoằng Hàn tối nay khiến một lần nữa Tịch Tịch Chi lại có nhận thức mới về hoàng cung.

Hoàng cung không đáng sợ, đáng sợ là lòng người khó đoán. Mỗi người ở đây ôm đủ loại mục đích, sống ở trong tranh đấu, cuối cùng tự mình lạc hướng.

Thái hậu run rẩy lùi về phía sau. Đứa con này là do nàng sinh, đương nhiên nàng hiểu biết rõ thủ đoạn của hắn. Phạm là người rơi vào trong tay hắn, chết vẫn còn đứt khoát, ngộ nhờ sống không bằng chết bị giữ lại một hơi thở đó mới là điều thảm nhất .

“Người. Người nghĩ làm cái gì với ai gia! Dù thế nào ai gia cũng là mẩu thân ruột thịt của người, chẳng lẽ người không sợ người đời chỉ trích?” Thái hậu vẫn giữ được sự sáng suốt, đến nước này, khí thế còn không tự hoảng loạn.

“Dùng gậy ông đập lưng ông thôi. Bất quá. Dựa vào cơ sở đó, trăm sẽ trả lại gấp bội.” Mặt An Hoằng Hàn không chút thay đổi, giọng nói lạnh lùng giống như đối phương chỉ là một người xa lạ không chút quan hệ nào.

29. Chương 29: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Thái hậu sợ hãi tê dại ngồi trên ghế, trăm hoa cắm trên búi tóc xiêu vẹo trái phải, từng sợi tóc trắng rơi rũ trước ngực. Ngón tay bám chặt mép bàn, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, giận quá hóa cười: “Ai gia nuôi người hơn mười năm, vậy mà kém một con chồn nhỏ người mới nuôi!”

Thái hậu cực kỳ đau khổ thất vọng, dù nàng không thích đứa con trai này nhưng ngay chút phân lượng so với con chồn nhỏ cũng không bằng làm nàng cảm thấy thất bại.

Trước đây nàng là con gái Thừa tướng, sinh ra đến giờ luôn được mọi người vây quanh, nổi bật cả đời. Mười ba tuổi tiến cung làm phi tử lại càng được người khác nịnh bợ. Cuối cùng. nàng vậy mà kém một con chồn.

“Đúng vậy thì sao? Ở trong mắt trăm, người không là cái gì cả.” Hần bỏ mặc Thái hậu bởi vì nàng không làm ra việc gì chọc giận hần.

Một khi chọc giận hần thì người này không thể giữ lại nữa.

Ánh mắt An Hoằng Hàn phát ra ánh sáng lạnh, sát ý dần dần hiển lộ.

Cảm thấy không khí giữa hai người nhanh chóng thay đổi, Tịch Tích Chi ngồi thẳng dậy, hai chân trước siết chặt cánh tay An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn lấy ra một bình sứ nhỏ từ trong tay áo, “Cho Thái hậu ăn.”

Bình nhỏ không khắc bất kỳ hoa văn nào, ngay tên cũng không dán. Cặp mắt Tịch Tích Chi nhìn chăm chăm bình thuốc kia, đoán không sai thì trong đó đựng loại thuốc nào đó.

“Dạ, bệ hạ.” Hai người Ảnh Vệ đưa tay nhận lấy bình nhỏ, mở nắp bình.

Từng luồng khói trắng bay ra khỏi chiếc bình sứ nhỏ, một mùi gay mũi tràn ngập trong không khí. Tịch Tích Chi dùng móng vuốt che lỗ mũi, nháy mắt mấy cái, không hiểu nhìn An Hoằng Hàn.

Chút chút. [Đây là cái gì?] Tịch Tích Chi không nghiên cứu độc dược nhưng nhìn khói trắng phiêu đảng trong không khí cũng biết độc tính thuốc này chắc chắn rất lớn.

Chẳng lẽ An Hoằng Hàn muốn lấy tính mạng Thái hậu! Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Tịch Tích Chi, nàng lại không đành lòng. Nói cho cùng, người kia vẫn là mẩu thân ruột thịt của An Hoằng Hàn. Giết cha mẹ chính là tội lớn nhất. Tội nghiệt sâu nặng như vậy, sau khi chết xuống Âm Tào Địa Phủ sẽ vĩnh viễn không được vào kiếp luân hồi.

“Nhìn chăm chăm không chớp mắt thuốc kia làm gì? Chẳng lẽ người cũng muốn ăn?”

Chuyện đùa giỡn này, không một chút buồn cười.

Tịch Tích Chi khua khua móng vuốt, ý đồ bảo An Hoằng Hàn trừng phạt Thái hậu một chút là được, không nhất thiết phải làm lớn như vậy. Trong hoàng cung nhiều người biết việc An Hoằng Hàn tiến vào cung Phụng Tường, nếu bọn họ vừa rời khỏi mà Thái hậu chết ngay lập tức thì không phải rõ ràng do bọn họ tạo ra.

Hiếu ý con chồn nhỏ muốn biểu đạt, An Hoằng Hàn chọc chọc gáy nó, “Trẫm chưa dần đến thế, ngay Thái hậu đều biết làm việc gì cũng phải che giấu tai mắt người khác, chả lẽ trẫm không biết? Chỉ cần tối nay bà ta không chết thì dù khắp thiên hạ dễ dàng nghi ngờ trẫm làm cũng không ai dám đứng ra chỉ trích trẫm.”

Con chồn nhỏ trở nên hồ đồ, lời này có ý gì?

Thái hậu giãy giụa kịch liệt, không ngừng dùng hai tay ngăn cản Ảnh Vệ đến gần. Nhưng nàng ta là một người phụ nữ sao là đối thủ của hai người đàn ông cao lớn. Không lâu sau, đôi tay liền bị giữ ở sau lưng, không thể động đậy. Thuốc nước trong bình sứ nhỏ không sót chút nào rót vào trong miệng nàng ta. Khuôn mặt bôi son trát phấn, trang điểm kĩ lưỡng của Thái hậu trở nên nhếch nhác.

Nước thuốc đi qua cổ họng giống như một cây đuốc đi đến đâu cháy hừng hực đến đó. Cổ họng bị tổn thương nghiêm trọng, hai tay che cổ, Thái hậu ho khan kịch liệt, ho mạnh đến nổi trào máu ra ngoài.

Vừa định chất vấn An Hoằng Hàn rốt cuộc cho nàng ăn cái gì, Thái hậu hoảng sợ phát hiện. Nàng không nói ra lời.

Bất kể miệng của nàng đóng mở thế nào, trước sau cũng không phát ra được một âm tiết. Đó là thuốc câm!

Đôi khi sợ người khác tiết lộ bí mật ra ngoài, bọn họ thường chế ra thuốc câm. Loại chuyện này thường xuyên xảy ra trong hoàng cung. Thái hậu không ngờ có một ngày nàng phải uống thuốc câm.

“Thuốc kia đáng sợ hơn so với tưởng tượng của người, nó không chỉ làm người ta vĩnh viễn nói không ra lời, còn có thể.” Cố ý dừng lại một chút, thành công nhìn thấy trên mặt Thái hậu lộ ra nét hoảng sợ, khóe miệng An Hoằng Hàn nâng lên một đường cong lạnh lùng, “Nó còn có thể khiến da thịt người ta từ từ thối rữa, cho đến chết.”

Suy nghĩ loại cảm giác đó một chút, trước khi chết chính mắt thấy da thịt toàn thân mình dần dần thối rữa. Nữ nhân bẩm sinh đều yêu thích xinh đẹp, Thái hậu cũng không ngoại lệ. Nàng ta như bị điện giật, hai mắt đờ đẫn. Đợi khi nàng ta dần dần phục hồi lại tinh thần, cặp mắt đột nhiên mở tròn xoe, tràn ngập mãnh liệt hận thù, liều chết trừng mắt nhìn An Hoằng Hàn.

Tuy nàng không nói được nhưng Tịch Tích Chi vẫn cảm nhận thấy nàng ta căm ghét An Hoằng Hàn cỡ nào.

Ngón tay nhẹ nhàng thuận lông cho con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn không ngẩng đầu lên, nói: “Các người vừa cầu vừa bấm Vân chồn làm hại nó cả người bầm tím. Trẫm thuận tiện trả người một bình “Nhan sắc tiêu tụy” để người ném thử chút mùi vị toàn thân không chỗ ổn.”

Hắn nói qua. Trả lại gấp bội.

Tịch Tích Chi còn kinh ngạc hơn Thái hậu. Nàng nghe đồn rằng An Hoằng Hàn tàn khốc những chưa được tự mình chứng nghiệm một lần, cảm giác đó hoàn toàn không giống vậy. Nhớ đến mấy ngày nay An Hoằng Hàn chăm sóc mình, nàng đã suýt quên đối phương là một người như thế nào.

“Cuối cùng nói cho người biết một câu. Sủng vật mà trẫm nuôi, không cần người khác thay dạy dỗ trẫm.” Con chồn nhỏ do hắn nuôi, cho dù muốn dạy dỗ thì cũng là việc của hắn, không cần người khác phải nhúng tay.

Thái hậu nắm chặt vạt áo, cổ họng đau từng đợt. Muốn cầu cứu lại không kêu lên tiếng. Lúc này, nàng giống như một con thú bị bao vây, bất luận giãy giụa đến thế nào cũng không giãy thoát được lồng giam kiên cố.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ, lúc ấy ở Ngự Hoa Viên con chồn nhỏ cũng không có sức chống cự như vậy.

Quả nhiên là gây ông đập lưng ông.

Da dẻ dần dần có chút ngứa ngáy như có trăm ngàn con kiến bò loạn ở trên người. Thái hậu gơ tay muốn gãi.

Còn chưa chạm vào, âm thanh lạnh lùng của An Hoằng Hàn lại vang lên.

“Đánh Thái hậu bất tỉnh, ném lên giường đi. Hai người các người trông coi bà ta thật tốt, đừng cho bà ta có cơ hội nói ra chuyện này.” Sau đó, An Hoằng Hàn nhìn Thái hậu một cái, không quay đầu lại, ôm con chồn nhỏ đi ra ngoài.

Hai người Ảnh Vệ đưa tay bổ vào gáy Thái hậu, hành động vô cùng quen thuộc, hiển nhiên đây không phải lần đầu tiên.

Bên ngoài một đoàn cung nữ thái giám đang chờ đợi, nhìn thấy bệ hạ ra ngoài, tất cả đều quỳ trên đất, dập đầu thỉnh an.

“Thái hậu đã ngủ, các người đừng vào quấy rầy người.” Nói xong câu đó, An Hoằng Hàn lại dẫn thái giám cung nữ trở về điện Bàn Long.

Dọc đường đi con chồn nhỏ kêu lên chít chít, thỉnh thoảng lấy móng vuốt chọc cánh tay An Hoằng Hàn nhưng đối phương như cũ không để ý tới nó.

Mức độ báo thù như thế có nghiêm trọng quá hay không? Tịch Tích Chi cúi thấp đầu, nhìn móng vuốt lông lá của mình, lâm vào trầm tư. Nếu nàng không đi hái đóa hoa Lam Linh đó thì sẽ không xảy ra nhiều chuyện đến vậy. Mọi việc đều do nó gây lên, thế nhưng toàn bộ tội ác đều do một mình An Hoằng Hàn gánh chịu.

Như thế không công bằng.

Chít chít. Tịch Tích Chi lần nữa kêu gọi chủ nhân.

Vẫn không có thấy được đáp lại.

Trở lại điện Bàn Long, An Hoằng Hàn cho tất cả cung nữ thái giám rút lui. Cho đến khi sắp đi ngủ, hắn mới đang ôm con chồn nhỏ, mở miệng nói: “Hoàng cung là nơi thế đấy, người không chết thì ta chết. Tâm tư đồng cảm thừa thãi sẽ chỉ tự hại mình.”

Hôm nay, nếu hắn thả Thái hậu, nói không chừng mai chính là ngày hắn tử vong.

Đây là một thế giới tàn khốc, chỉ có lòng dạ độc ác mới có thể sống sót.

30. Chương 30: Chuyện Phiền Toái Nổi Đuôi Nhau Kéo Tới

Cuộc sống kiếp trước của Tịch Tích Chi không phải lo nghĩ, sống trong rừng sâu núi thẳm ngăn cách với thế giới bên ngoài, nơi đó không có kẻ lừa người gạt, không cần mỗi ngày phải đề phòng kẻ nào. Cho nên bản tính trong lòng nàng luôn lương thiện. Chỉ cần đối xử tốt với người khác, người ta sẽ quan tâm yêu mến người.

Bất chợt thay đổi hoàn cảnh sống, Tịch Tích Chi trở nên khó thích ứng.

Mẹ con ruột thịt đều muốn trở mặt thành thù, vậy rốt cục hoàng cung còn có bao nhiêu đáng sợ?

Tròng mắt Tịch Tích Chi phiếm sương mù, toát ra bi thương. Vì địa vị quyền thế mà mất đi tình thân có đáng giá không? Có lẽ, bọn họ không có lựa chọn. Hễ sinh ở trong hoàng thất, nhất định không thể rời khỏi tranh chấp quyền thế. Dù người không tranh giành, không có nghĩa người khác sẽ thả người một con đường sống. Biện pháp duy nhất có thể bảo vệ tính mạng chính là tham gia tranh đấu, giành được thắng lợi cuối cùng.

Nếu không. Nhất định sẽ bị người khác coi là chướng ngại vật, nhẫn tâm diệt bỏ.

Tịch Tích Chi không có lập trường chửi trịch hành động của An Hoằng Hàn. Bởi vì hắn giết cha giết huynh đệ cũng để sinh tồn.

Nếu như. tội danh giết mẹ, An Hoằng Hàn nhất định phải phải gánh, Tịch Tích Chi nguyện ý cùng hắn cùng nhau chịu đựng. Nói tóm lại chuyện này do nó gây ra, nó cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Không hề khuyển nhủ An Hoàng Hàn bỏ qua cho Thái hậu, tâm tình Tịch Tích Chi suy sụp, đầu nhỏ vươn thẳng bỏ vào ổ nhỏ của mình.

Chiếc ổ ấm áp tạm thời xua tan lạnh lẽo trong lòng nàng để nàng lần nữa tìm đến một tia hi vọng. Bất luận Hoàng gia thối nát cỡ nào, vẫn đục bao nhiêu, chỉ cần lương tâm nàng không hổ thẹn với trời đất thì có gì đáng sợ!

An Hoàng Hàn nhìn tinh thần con chồn nhỏ lại phần chấn, yên tâm cởi bớt áo, lên long sàng nghỉ ngơi.

Thật ra nội tâm An Hoàng Hàn cũng đang mâu thuẫn. Một mặt, hẳn nghĩ làm con chồn nhỏ hiểu được hoàng cung dơ bẩn, phân biệt rõ ràng hoàn cảnh xung quanh mình; mặt khác, lại lo lắng con chồn nhỏ nhiễm xấu biến bản thân trở thành người có lòng dạ nham hiểm.

Nếu đôi mắt màu xanh da trời kia dính phải bụi bẩn sẽ cực kỳ đáng tiếc đi?

Nhất định rất đáng tiếc.

Mỗi ngày sáng sớm kiên trì tu luyện, Tịch Tích Chi lắc cái đầu nhỏ đang mơ mơ màng màng, tìm được chính xác vị trí cây chuối tây, lại ghé vào bên dưới hấp thụ linh khí trời đất.

Trải qua mấy ngày tu luyện, Tịch Tích Chi cảm giác được trong cơ thể linh lực khả năng đã bão hòa. Bởi vì vừa mới bước lên con đường tu luyện cho nên nàng không cầu nhanh, chỉ cầu ổn. Sư phụ thường dạy nàng, làm sự tình gì dựa vào chính là một chữ ‘ ổn ’. Nếu căn cơ bất ổn, tới một giai đoạn tu luyện về sau sẽ không có khả năng đột phá mới.

“Người nghe nói chưa? Thái hậu mắc phải bệnh lạ, hôm nay sáng sớm rời giường thì không thể nói chuyện, toàn thân còn ngứa ngáy.” Hai tiểu cung nữ bưng cái mâm, vừa châu đầu ghé tai vừa đi hướng điện Bàn Long.

Có lẽ do sự việc tối hôm qua, Tịch Tích Chi cực kỳ chú ý tới chuyện tình Thái hậu chuyện tình. Vạch đám lá chuối ở trước mặt, đầu nhỏ lộ ra, nhìn hướng cung nữ bên kia vừa qua.

“Thật vậy ư? Cung Phương Tường đều náo loạn cả lên, thái y bận rộn đến loạn chân tay mà không kiểm tra được Thái hậu mắc bệnh cung đô vỡ lở ra rồi, thái y bề bộn đến loạn tay loạn chân, lại kiểm tra không ra Thái hậu mắc bệnh gì.” Một âm thanh khác hồi đáp, bởi vì nơi này là chỗ ở của bệ hạ, hai người nói chuyện đều vô cùng nhỏ giọng, e sợ bị người khác nghe thấy, nói bọn họ khua môi múa mép.

May mà thính giác con chồn nhỏ nhạy bén không bỏ sót bất kỳ lời nào của các nàng vào lỗ tai.

Thuốc đó hẳn là thuốc độc mạn tính. Không biết kỳ hạn bao nhiêu ngày?

Hai cung nữ dần dần đi xa, Tịch Tích Chi nghĩ muốn thăm dò nhiều tin tức hơn, đi ra từ sau lá chuối.

Mỗi ngày thời gian Tịch Tích Chi ở chỗ này hấp thụ linh khí trời đất đều giống nhau. Hai cung nữ phụ trách đi theo con chồn nhỏ nhìn thấy nó đi ra thì kinh ngạc mở to hai mắt, sau đó đuổi theo bước chân của con chồn nhỏ.

Bất kể Tịch Tích Chi làm chuyện gì đều bị hai người hầu này giám thị. Không dám làm quá nhiều hành động khác thường, Tịch Tích Chi bước từng bước nhỏ đi dạo trong hoàng cung. Hoàng cung cực lớn giống như một mê cung.

Tịch Tích Chi mới đến không lâu nên vẫn không biết rõ đường đi này thông hướng nơi nào, con đường kia lại đi về đâu.

Thuần túy là đi loạn.

Trước hết có tất yếu tìm An Hoàng Hàn muốn một tấm bản đồ, nếu không chung quy có một ngày nó sẽ bị lạc đường.

Không biết đi tới chỗ nào, một tòa cung điện tráng lệ xuất hiện trước mặt Tịch Tích Chi. Vì Tịch Tích Chi không biết chữ viết nơi này nên trên tấm biển viết chữ gì, nàng cũng không biết.

Bên trong truyền đến từng trận tiếng nói tiếng cười, tất cả đều là tiếng cười trong trẻo như chim sơn ca của những cô gái.

Có vết xe đổ từ Thái hậu, Tịch Tịch Chi lại không dám trêu chọc nữ nhân trong hậu cung. Nghe đến mấy tiếng cười này, ý nghĩ đầu tiên chính là mau chóng rời khỏi nơi này, tránh lại chọc tới phiền toái.

Vừa định trốn đi, đột nhiên một âm thanh trẻ con truyền đến, “Là Vân chồn được hoàng huynh nuôi, thật xinh đẹp.”

Một cô gái nhỏ chừng mười tuổi, mở to mắt nhìn quả cầu trắng khả ái, ánh mắt trong veo xinh đẹp làm người ta nhìn liền nảy sinh thương tiếc.

Thấy đối phương chỉ là một đứa bé choai choai, Tịch Tịch Chi yên tâm to gan dừng lại bước chân. An Hoằng Hàn không thể có phi tần nhỏ vậy, nhìn y phục mà cô gái nhỏ mặc tất cả đều là vật liệu may loại tốt nhất, cũng sẽ không phải cung nữ.

Thế thì chỉ còn một khả năng tiểu cô nương này là muội muội An Hoằng Hàn.

Cô gái nhỏ rụt rè đi tới, ngồi xổm trên mặt đất, đôi con ngươi to trong veo như nước nhìn con chồn nhỏ. Muốn sờ sờ con chồn nhỏ nhưng bàn tay nhỏ bé đưa đến giữa không trung lại rụt trở về.

Nhiều cô gái dần dần tụ tập xung quanh, họ đều mặc quần áo hoa gấm, mỗi người đều trang điểm qua loa, trang phục xinh xắn.

Một người Thái hậu đã khiến Tịch Tịch Chi vô cùng nhức đầu, nếu như trở thành một nhóm không biết năng có còn mạng sống hay không. Bản thân ở trong hoàng cung, có thể bớt gây ra phiền toái liền ít đi trêu chọc. Nàng trốn tránh không trêu vào. Xoay người lại, đang chuẩn bị lấy đà chạy nước rút trăm mét, lao ra khỏi vòng vây đám nữ tử này.

“Thập tứ muội vẫn còn nhát gan, làm chuyện gì cũng sợ hãi rụt rè. Liền sờ Vân chồn một cái cũng không có lá gan.” Âm thanh êm tai từ trong miệng cô gái kia nói ra.

Tướng mạo nàng xuất chúng chói mắt nhất khi so sánh với các cô gái ở đây.

Nghe giọng điệu hần tiểu cô nương này là muội muội nàng ta. Nhưng tại sao vừa nói chuyện đã đối đầu gay gắt? Chẳng lẽ giữa tỷ muội các nàng không hòa thuận?

Sợ cô gái nhỏ bị nàng ta khi dễ, Tịch Tịch Chi nâng chân trước, lại dần dần hạ xuống. Dường như gần đây nàng càng ngày càng thích chõ mõm vào chuyện bao đồng rồi? Nhưng không có cách nào, nàng không quen nhìn chuyện tình lớn ức hiếp nhỏ.

“Lục. Lục tỷ.” Cô gái nhỏ sợ bóng sợ gió ngẩng đầu lên, trong âm thanh mang theo mấy phần do dự, “Nhưng nó là sủng vật hoàng huynh, không được hoàng huynh đồng ý, ta nào dám sờ?”

Tịch Tịch Chi không thích cá tính nhát gan sợ phiền phức của cô gái nhỏ nhưng để mặc cho người khác khi dễ thì không đành lòng. Hóa ra không chỉ một mình nàng không thể thích ứng hoàng cung thối nát mà cô gái nhỏ cũng là người bị hại trong đó.

Mặc dù các công chúa còn lại không nói chuyện nhưng trong mắt tràn đầy khinh bỉ đã cho thấy rõ họ cũng không thích cô gái nhỏ.

“Quả nhiên là đứa con do nô tỳ sinh ra, không có một chút khí thế của hoàng gia.” Trong hơn mười người công chúa, không biết người nào mắng một câu.

Cô gái nhỏ cắn chặt đôi môi, ánh mắt lóng lánh chứa một lớp nước trong suốt.

31. Chương 31: Chỉ Có Bên Cạnh Người, Mới Đúng Là Chỗ An Toàn Nhất

Tiểu cô nương cúi đầu thấp đến sắp chạm đến cổ, kìm nén nước mắt không dám khóc lên tiếng.

Cũng do sự tự ti mới thúc đẩy tính cách nàng yếu đuối nhất gan. So với đám công chúa có thân phận tôn quý của bọn họ, thân thể nhà nàng kém rất lớn. Mẫu phi(1) người khác đều là con gái của các đại thần nhưng mẫu phi của nàng chỉ là một tỳ nữ.

(1)Mẫu phi: vừa làm mẹ vừa làm vợ vua.

Thân phận không thể do tự mình lựa chọn, Tịch Tích Chi có cảm giác cùng cảnh ngộ về điểm này, nếu không nàng cũng không xuyên qua thành một con chồn nhỏ. Cảm thấy những công chúa này chuyện bé xé ra to chẳng chút khoan dung. Một đám mang danh hiệu hào quanh ‘công chúa’ lại là người hẹp hòi.

“Trong lòng chúng ta biết là được, lớn tiếng kêu la làm gì, nghĩ để hoàng huynh nghe thấy?” Lục công chúa An Nhược Yên lớn tiếng quát mắng một câu, phát phát áo bào.

Mỗi cử chỉ của nàng ta đều thể hiện phong tình. Mặt mũi xinh đẹp như tiên tử lưu lạc nhân gian.

“Lục. Lục tỷ.” Cô gái nhỏ luống cuống thì thầm một câu.

“Cái gì Lục tỷ, kêu Bồn cung Lục Hoàng Tỷ, nghi lễ hoàng gia người học người nào vậy!” Thái độ thù địch của An Nhược Yên với tiểu cô nương là lớn nhất, bất kể câu nói nào đều nhằm châm chọc cô bé.

“Lục Hoàng Tỷ.” Cô gái nhỏ bị buộc đổi cách xưng hô.

Bên cạnh một người công chúa khác tức giận nói: “Năm đó mẹ ngươi làm nô tỳ ở cạnh Hoa Quý Phi đã bị bạc đãi sao? Thế nhưng thừa dịp tiên hoàng uống rượu say, leo lên long sàng tiên hoàng. Theo lời nói của Bồn cung thì mẹ ngươi chính là không biết xấu hổ.”

Hoa Quý Phi chính là mẹ đẻ Lục Công Chúa. Cũng vì nguyên nhân này, An Nhược Yên mới ghét nhất cô gái nhỏ có khuôn mặt giống nữ nhân đế tiện đó.

Rất nhiều công chúa cũng dồn dập phỉ nhổ, lỗ mũi hướng lên trời, trừng mắt nhìn cô gái nhỏ.

Cô gái nhỏ uất ức càng chảy nước mắt nhiều hơn, hai tay nhỏ bé đặt ở sau lưng, bất động đứng nguyên tại chỗ.

Chút chút. Đều là công chúa sinh ra trong Hoàng thất được không?

Có người mẹ như thế cũng không phải lỗi tiểu cô nương. Cô gái nhỏ chỉ thuần túy bị liên lụy vô tội, có ai có thể lựa chọn mẫu thân của mình là hạng người gì?

“Bớt tranh cãi đi, sai là do năm đó mẫu phi đã nhìn lầm người, nuôi một con chó không biết cảm ơn. Thái hậu đột nhiên mắc phải bệnh lạ, chúng ta cần thương lượng đưa lễ vật gì tới an ủi mới đúng.” An Nhược Yên vừa định nhắc chân tiến vào cung điện, ai ngờ đi nửa đường lại ngừng lại.

Nàng ta từ từ xoay người lại, mặt hướng con chồn nhỏ đi tới.

Tịch Tích Chi sợ hãi lui về đằng sau một bước, xoay người lại, liền chạy như bay về sau. Nàng cũng không chọc người nào chớ nhằm về phía nàng. Bốn chân phát huy ưu thế mạnh mẽ chạy về trước mặt. Chạy trốn quá nhanh, trên đường ầm ầm một tiếng, đụng phải bắp chân của người nào đó.

Không những đối phương bị thương, con chồn nhỏ đau đến ngã sấp trên đất.

“Chẳng qua là một con chồn nhỏ, có cái hiếm lạ? Ngoài các người yêu mến ngay cả hoàng huynh cũng coi là bảo bối.” Đôi mắt An Nhược Yên sắc bén quét tới lui trên người Tịch Tích Chi, khinh thường ‘hừ’ một tiếng.

Cô gái nhỏ cho rằng đối phương muốn khi dễ Vân chồn, đột nhiên hoàn hồn, đứng cản ở trước mặt con chồn nhỏ. Hàng năm bị người khác chèn ép cùng châm chọc, cô gái nhỏ chẳng còn bao nhiêu can đảm, thân thể phát run liên tục, âm thanh run rẩy nói: “Lục Hoàng Tỷ, nó là hoàng huynh nuôi.”

“Chớ mang danh hiệu hoàng huynh ra dọa Bồn cung, người cho rằng Bồn cung sẽ sợ sao?” Hoàng huynh sùng ái nhất muội muội chính là nàng, chỉ là một con chồn nhỏ, có phân lượng nặng bao nhiêu? Ở một mặt nào đó có thể coi là An Nhược Yên rất kiêu ngạo.

Tịch Tích Chi bị đụng choáng váng đầu, không xác định được đông nam tây bắc. Vừa đỡ một chút liền nghe thấy những lời này.

Âm thầm cắn răng nói, chờ An Hoằng Hàn nghiêm mặt xem ngươi, nhìn ngươi có sợ hay không!

Tịch Tích Chi xoa cái mũi bị té của mình từ từ đứng lên. Vị Lục Công Chúa này không phải kẻ dễ bắt nạt

“An Vân Y, ngươi tránh ra cho Bồn cung! Bồn cung chỉ muốn xem Vân chồn, ngươi khẩn trương làm gì?” An Nhược Yên nói cả họ cả tên cô gái nhỏ, càng nhìn gương mặt đó, càng thấy không vừa mắt. Đặc biệt trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ nhát gan sợ sệt.

Tịch Tích Chi không tin lời dối trá của nàng ta, xoa cái mũi, lui về phía sau.

Nhưng An Vân Y không để tâm nhiều thế, âm thanh yếu ớt hỏi: “Thật thế không?”

“Bồn cung lừa ngươi làm gì? Chỉ là một con chồn nhỏ, Bồn cung mới sẽ không tự hạ thấp thân phận so đo với nó.” Đẩy ra thân thể thấp bé của An Vân Y, An Nhược Yên nhìn xuống con chồn nhỏ từ trên cao, nói: “Cũng hơn con chồn bình thường một đám lông màu lửa đỏ thôi, hoàng huynh làm gì nâng niu nó ở lòng bàn tay?”

Mấy ngày gần đây, chuyện An Hoằng Hàn sủng ái con chồn nhỏ truyền đi mọi người đều biết. An Nhược Yên cẩn thận nhìn mấy lần, không nhìn ra chỗ gì đặc biệt. Chạm rãi ngồi xổm người xuống, muốn ôm con chồn nhỏ lên, tiếp tục nghiêm túc xem xét.

Đúng lúc này, một tiếng thái giám hô to truyền đến ——“Bệ hạ giá lâm.”

Toàn bộ đám công chúa hưng phấn cúi nửa người xuống, hành lễ hướng An Hoằng Hàn, “Tham kiến hoàng huynh.”

An Hoằng Hàn tùy ý đáp một tiếng, “Bình thân.”

Sau khi hai tiểu cung nữ đi theo con chồn nhỏ, trông thấy sự tình bất thường, thừa dịp mọi người không để ý, chạy về điện Bàn Long bẩm báo cho bệ hạ. Thật may đúng lúc nguy cấp chạy tới. Ngộ nhờ con chồn nhỏ gặp nguy hiểm gì, các nàng không gánh vác nổi.

“Sao hoàng huynh có thời gian rảnh rồi đến cung Yên Vưu?” Sắc mặt An Nhược Yên nhanh chóng thay đổi dịu dàng hỏi. Nụ cười thản nhiên luôn trên mặt nàng càng tăng thêm phong thái nàng ta.

Nhưng An Hoằng Hàn ngoảnh mặt làm ngơ đi thẳng tới bên cạnh con chồn nhỏ oomcon chồm nghịch ngợm kia vào trong ngực, “Trẫm chỉ đến tìm nó.” Ánh mắt đặt ở trên người mười mấy vị công chúa, nhú mày, “Các ngươi tụ tập ở đây làm gì?”

An Nhược Yên vừa định trả lời, chẳng ngờ có một âm thanh ruồi muỗi tranh trước nàng nói: “Lục Hoàng Tỷ phân phó bọn muội tới đây để cùng nhau thương lượng đưa tặng thuốc bổ gì cho Thái hậu bồi bổ thân thể.”

“Thái Y Viện thiếu gì thuốc? Không cần các ngươi quan tâm chuyện này, đứng ở cung điện chính mình là được.” Âm thanh lạnh lẽo thấm khí lạnh truyền vào trong lỗ tai mọi người.

An Vân Y chỉ vô tình trả lời, âm thanh nhỏ bé, không ngờ An Hoằng Hàn sẽ nghe thấy. Nàng mím chặt môi ngẩng đầu lên, đây là lần đầu tiên nàng nói chuyện cùng hoàng huynh. Trong lòng nàng, An Hoằng Hàn giống như thần linh không thể khát vọng.

Lần đầu tiên có thể mặt đối mặt đứng cùng hoàng huynh, nàng mừng rỡ như điên, khóe miệng nở nụ cười.

Nếu như. Nếu như nàng có thể giống như Lục Hoàng Tỷ được hoàng huynh sủng ái, thật tốt biết bao?

Thấy nguy hiểm bị giải trừ, Tịch Tích Chi thở ra một hơi. Tại sao nàng có cảm giác. Trừ ở bên cạnh An Hoằng Hàn là an toàn, còn lại địa phương khác đều tràn đầy nguy hiểm?

Suy cho cùng vẫn là thân thể nàng quá yếu đuối. Khiến cho nàng sinh ra cảm giác nguy hiểm chưa từng có trước nay, chỉ có nam nhân cường đại như An Hoàng Hàn mới đủ để bảo vệ nàng. Nếu không ở hoàng cung ăn tươi nuốt sống, cái mạng nhỏ của mình nhất định không sống lâu.

Về sau nhất định phải chăm chỉ nịnh bợ người đàn ông này, cố gắng làm hắn vui lòng.

Bị người khác vượt lên trước một bước trả lời, An Nhược Yên giận đến xiết chặt vạt áo, cắn phẫn liếc An Vân Y một cái.

Đi hai bước về trước, An Nhược Yên cố giả bộ thân mật kéo lấy áo bào An Hoàng Hàn, nũng nịu lắc lắc, “Hoàng huynh đã đến đây rồi, không bằng ở lại cung Yên Vưu dùng bữa?”

An Hoàng Hàn khê cau mày, có vẻ mất kiên nhẫn, “Các người ăn đi, trẫm về trước điện Bàn Long.”

Không dấu vết rút cánh tay về, An Hoàng Hàn ôm con chồn nhỏ, mang theo một đám cung nữ thái giám rời đi.

32. Chương 32: Nhịn Đau Bỏ Những Thứ Yêu Thích Để Bày Tỏ Tâm Ý

Nhìn tơ lụa trong tay dần dần bị lấy ra, sắc mặt An Nhược Yên từ từ trở nên âm trầm. Người đời đều nói hoàng huynh sủng ái nàng, nhưng người nào biết được sự tình thật sự trong đây?

Hoàng huynh sủng ái nàng, nuông chiều nàng quả thật là có thực. Chỉ cần đồ nàng thích, hoàng huynh sẽ thỏa mãn nàng trước. Nhưng thái độ hoàng huynh đối với nàng vẫn lạnh lùng như vừa rồi, đôi con người đen nhánh kia không mang theo bất kỳ tình cảm, trừ xa cách ở ngoài thì không nhìn đến cái gì.

Có lúc nàng nghĩ rốt cuộc nguyên nhân hoàng huynh sủng ái nàng như thế là gì? Chẳng lẽ nuôi nàng như nuôi một con sủng vật. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn sống ở trong hoàng cung, đoàn hoàng làm một cô công chúa, hẳn liền bỏ mặc chuyện gì cũng không quan tâm.

Đứng ở ngoài, công chúa An Nhược Yên ao ước có thể thân mật làm nũng với An Hoàng Hàn như thế.

Từng đôi mắt dõi theo bóng lưng An Hoàng Hàn dần rời khỏi. Mỗi người đều chờ đợi được hoàng huynh nhìn đến.

Cái đầu nhỏ đầy lông thò ra khỏi khuỷu tay An Hoàng Hàn, Tịch Tích Chi nhìn đám công chúa phía sau nhỏ dần lại cho đến khi biến mất không thấy gì nữa mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Móng vuốt nắm thật chặt vạt áo An Hoàng Hàn, càng cảm thấy hắn tốt hơn.

“Về sau ít để ý đến đám công chúa kia.” Âm thanh không dao động lạnh lùng truyền từ trên xuống.

Tịch Tích Chi ngẩng đầu nhỏ lên, ngược nhìn hắn, không cần hắn nhắc, Tịch Tích Chi cũng sẽ thành thật không đi trêu chọc họ.

Trong đám công chúa kia, Lục Công Chúa lợi hại nhất, không chỉ là thủ lĩnh bọn họ, hơn nữa còn có thủ đoạn.

Tịch Tích Chi vẫn muốn sống thêm mấy năm, vì lo nghĩ mạng nhỏ nên việc dựa vào cây to An Hoàng Hàn này vô cùng quan trọng!

Bọn họ vừa bước vào điện Bàn Long, một thanh âm quen thuộc lạnh lạnh chui vào lỗ tai bọn họ.

“Bệ hạ, bữa trưa đã chuẩn bị tốt, có dùng bữa ngay không?” Lâm Ân mang theo một thân bị thương, lại trở về chức vụ cũ. Sắc mặt vẫn tái nhợt, nói chuyện cũng suy yếu hơn so trước kia, lúc đi bộ thì khập khểnh, chắc hẳn vết thương trên mông còn chưa lành hết.

Nhớ tới vị đại thúc này lần trước nói câu ‘làm một cái khăn quàng cổ vẫn đủ’, Tịch Tích Chi khê cắn răng, thầm mắng một tiếng ‘đáng đời’. Đây chính là kết quả thấy chết không cứu.

“Ân.” Thản nhiên đáp lại một câu, An Hoàng Hàn ngồi vào trên ghế, sau đó hỏi “Chuyện phân phó các người điều tra đã làm như thế nào?”

Tịch Tích Chi bị hấn đặt lên bàn, nhìn một bàn lớn món ăn ngon, đôi mắt dừng ở món gà quay vàng ruộm. Tịch Tích Chi sợ mình không kiềm chế được chảy nước miếng, cổ họng cố gắng nuốt mấy cái, cầm móng vuốt lau miệng chờ đợi. Thấy mười mấy tên cung nữ thái giám đứng bốn phía, Tịch Tích Chi hơi ngồi ngay ngắn đợi đúng giờ.

Bị nhiều cặp mắt nhìn chằm chằm như vậy thì muốn ăn vụng cũng khó.

Lâm Ân để một món ăn cuối cùng xuống, cúi đầu bấm báo nói: “Đã tra ra được, ngày đó những người đi cùng Thái hậu đến Ngự Hoa Viên còn có năm vị phi tần. Dựa vào lời khai của hai người thái giám, họ đều có phần tham gia ức hiếp Vân chồn.”

Thân thể nhỏ bé của Tịch Tích Chi thoáng lung lay lại ngồi vững. Nháy mắt vài cái, An Hoàng Hàn định báo thù cho nàng?

Ngón tay gõ mặt bàn, âm thanh ‘thùng thùng’ thu hút tràn ngập quang cảnh trong đại điện.

Chỉ nghe An Hoàng Hàn nói: “Mang toàn bộ năm tên phi tần kia đưa vào lãnh cung. Về phần hai người thái giám kia.” An Hoàng Hàn lạnh lùng liếc mắt, “Theo quy củ cũ làm.”

Quy củ cũ? Tịch Tích Chi buồn bực suy tư, vậy sẽ trừng phạt như thế nào?

Tò mò kêu lên hai tiếng, ‘chít chít’.

“Chuyện đó tốt nhất người không nên biết.” An Hoàng Hàn đưa tay vuốt ve thuận lông con chồn nhỏ, con chồn nhỏ sống ở trong hoàng cung, lòng dạ nhất định tàn nhẫn. Nhưng đồng thời An Hoàng Hàn vẫn hi vọng trong lòng nàng có thể cất giữ một góc sạch sẽ.

Có thể làm cho nàng bớt tiếp xúc bầu không khí vẫn đục trong hoàng cung thì cố gắng ít tiếp xúc.

Một mặt khác của mình cũng không phải đẹp dễ như vậy.

Tịch Tích Chi không truy hỏi đến cùng, bởi vì khuôn mặt lạnh lùng của An Hoàng Hàn tăng thêm vẻ ríu rỏ làm nó suy nghĩ không ra.

“Dùng bữa.” Hai chữ, khí thế lộ ra làm người ta không thể phản bác.

Ở đời Tịch Tích Chi thích nhất ba chuyện, chính là Ăn, Uống, Ngủ, mọi thứ đều đầy đủ làm mặt mày nàng hớn hở. Nhìn đầy bàn thức ăn mùi vị hấp dẫn, ánh mắt híp lại thành một đường.

An Hoàng Hàn nhìn bộ dạng nàng vui vẻ, cũng theo đó nở nụ cười. Thật dễ dàng thỏa mãn. So với đám người chỉ biết tranh đoạt quyền thế mà nói, con chồn nhỏ sạch sẽ giống như tờ giấy trắng.

Có lẽ vì nguyên nhân đó, An Hoàng Hàn mới lưu nó ở bên người. Nhìn từng hành động của con chồn nhỏ cũng khiến hấn nở nụ cười thật lòng. An Hoàng Hàn chống cằm, ánh mắt hẹp dài hơi cong lên, ai nói nó không phải một bảo bối chứ?

Nhanh nhẹn, Tịch Tích Chi xông thẳng hướng con gà quay kia. Đùi gà thơm mềm xốp giòn đang vẫy gọi nó từ xa.

Hai cái móng vuốt giữ lấy đùi gà, dùng sức kéo. Bởi vì hơi sức yếu nên lần đầu tiên không kéo xuống được. Hoàn toàn bất đắc dĩ, Tịch Tích Chi không thể làm gì khác đành dùng hai con chân sau đạp thân gà, hai móng trước cố gắng rút đùi gà ra. Rút nhiều lần làm toàn thân nàng đều dính mỡ đông, rốt cuộc kéo xuống được.

Đám cung nữ thái giám xung quanh đều cúi đầu cười trộm.

Tịch Tích Chi giống như chưa tỉnh, trong mắt chỉ có cái chân gà ngoài giòn trong mềm. Tịch Tích Chi cúi người xuống, đang chuẩn bị cắn một cái đi xuống, đột nhiên tất cả động tác dừng lại.

An Hoàng Hàn nghĩ rằng không hợp khẩu vị con chồn nhỏ, cau mày hỏi “Không thích ăn?”

Nhưng vừa rồi còn một bộ dạng say mê cuồng nhiệt.

Tịch Tích Chi lắc lắc đầu nhỏ, ngự trù làm rất ngon, làm sao có thể không hợp khẩu vị? Nó cũng không kén ăn.

Vì cố gắng lấy lòng vị chủ nhân này, Tịch Tích Chi nghĩ một lát, cuối cùng quyết định. Nhịn đau bỏ những thứ yêu thích để bày tỏ tâm ý.

Tịch Tích Chi đem đùi gà, đẩy tới trước mặt An Hoằng Hàn nhưng khoảng cách rất xa. Bàn cơm trong Điện Bàn Long bàn cơm so với trong ngự thư phòng ước chừng lớn hơn gấp hai lần. Mà ở chính giữa còn rất nhiều đĩa thức ăn ngăn cách, phỗng chừng đợi nàng đẩy tới đầu bên kia thì đùi gà cũng đã lạnh.

Dùng móng vuốt nâng lên đi lại bất tiện. Móng vuốt nâng đùi gà đi, vậy nó đi đường thế nào?

Móng vuốt dính đầy dầu mỡ gãi gãi đầu, trong đầu Tịch Tích Chi bỗng phát sáng, cong người xuống dùng miệng ngậm khối đùi gà kia, hào hứng hướng phía An Hoằng Hàn chạy.

Trải qua một phen con chồn nhỏ kéo mạnh rút ra, con gà quay kia đã sớm thay đổi hoàn toàn, khiến người ta chẳng hề thèm ăn.

Bát ngọc trước mặt An Hoằng Hàn còn chưa có xới cơm cho nên trống không. Tịch Tích Chi đứng trước bát, miệng buông lỏng, đùi gà liền rơi vào trong bát.

Thái giám cung nữ trợn to hai mắt, đùi gà kia bị con chồn nhỏ vừa giật vừa cắn dính nước miếng của nó, ai còn muốn ăn? Ngay cả bọn họ đều cảm thấy bẩn thỉu huống chi bệ hạ.

Quả nhiên, trong nháy mắt phản ứng đầu tiên của An Hoằng Hàn là nhăn mày, gương mặt cơ hồ hiện vạch đen.

“Cho trầm sao?” Không biết nên cảm thấy vui mừng hay là tức giận.

Đùi gà bị hàm răng con chồn nhỏ cắn rách da, nhìn qua còn có thể dấu răng phía trên.

Dường như nàng lại làm sai việc rồi à? Tịch Tích Chi nhìn nét mặt của mọi người, lúng túng sững sờ ở tại chỗ. Người không ăn thì thôi cùng lắm thì nàng ăn. Đưa móng vuốt hướng vào trong bát, ý định đoạt lại đùi gà.

Còn chưa đụng tới, cái bát đột nhiên dời khỏi vị trí, bị An Hoằng Hàn nâng cao quá đỉnh đầu nàng.

“Đồ đã cho trầm, tại sao còn có thể thu hồi?” An Hoằng Hàn suy nghĩ nói chuyện về cái đùi gà trong bát như thế nào.

Nếu như không ăn, nhìn thấy dáng vẻ tức giận của con chồn nhỏ thì An Hoằng Hàn cũng không thể vui mừng nổi.

Đôi mắt Tịch Tích Chi nhất thời trở nên sáng láng, ‘chít chít’. [Chính là cho người ăn].

Lấy lòng người hữu dụng hơn so với lấy lòng kẻ khác. Nghĩ muốn làm mưa làm gió trong hoàng cung thì không phải chính là dựa vào việc nịnh bợ người.

Ở dưới ánh mắt mong đợi của con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn nhắm mắt, cầm lên đùi gà kia, cắn.

Nhai kỹ miếng thịt gà thơm mềm xốp giòn, thấy con chồn nhỏ vui đến kêu loạn ‘chít chít’, An Hoằng Hàn ăn vào chẳng thấy chút cảm giác bài xích nào.

Cung nữ thái giám lần nữa cảm nhận không chân thực. Đây là bệ hạ mà bọn họ sợ hãi sao? Văn chồn đưa đùi gà để bệ hạ ăn, ngài liền ăn? Hơn nữa đùi gà kia còn dính qua nước miếng con chồn nhỏ.

Tịch Tích Chi chạy về bên cạnh đùi gà còn lại, tiếp tục một cuộc chiến lớn giữa Chồn và Gà. Kéo xuống cái đùi gà khác, ăn say sưa ngon lành.

Vốn một bộ lông trắng noãn, giờ dính bên này một khối bên kia một khối mỡ đông, nhìn bộ dạng rất chi tức cười.

33. Chương 33: Cái Chuyện Gì Mới Tính Là Việc Lớn?

Sức ăn của Tịch Tịch Chi không lớn, gặm hết một cái đùi gà bụng liền trướng phình lên. Ngồi liệt ở trên bàn, hai cái móng vuốt vỗ vỗ bụng tròn to, đánh ‘ợ’ một tiếng vang dội, mắt khê híp, bộ dáng thỏa mãn sau khi ăn uống no say.

Nhìn thấy cái ly trước mặt An Hoàng Hàn, Tịch Tịch Chi không chút nghĩ ngợi chạy qua, cúi đầu nhỏ đưa đầu lưỡi vào trong bát.

Trong nháy mắt đụng vào ‘nước’, đầu lưỡi Tịch Tịch Chi thoáng tê rần, vị cay xè tràn đầy khoang miệng của nàng. Là rượu. Không phải nước.

So với rượu lần đó trên dạ yến uống càng ngon, hương thơm càng thuần mát. Âm thầm chú ý An Hoàng Hàn một chút, phát hiện hắn không tức giận, Tịch Tịch Chi nhanh chóng uống nhiều mấy hớp cho đến khi ly rượu thấy đáy.

Hoàng cung không hổ là hoàng cung a, không chỉ có món ăn ngon đến rượu cũng thơm mát tinh khiết hạng nhất

“Người thích uống rượu sao?” An Hoàng Hàn không chê toàn thân con chồn nhỏ mỡ đông, bắt lấy nó, nâng niu trong tay.

Tịch Tịch Chi thuận thế liền nằm trong lòng bàn tay hắn, một ly rượu thực sự không đủ để uống say, nhưng đầu mông lung, nặng trĩu. Nghe không rõ câu hỏi An Hoàng Hàn, nó mơ màng lắc đầu giống như kiêu gật đầu, lặp đi lặp lại mấy lần.

“Lâm Ân.” Khóe miệng An Hoàng Hàn gợn lên khó hiểu đường cong thoáng hiện nét thú vị, nhỏ giọng nói hai câu ở bên tai Lâm Ân.

“Nô tài đi làm ngay.” Lâm Ân nhìn hai mắt con chồn nhỏ, bất đắc dĩ thở dài, sau đó liền đi ra ngoài.

Cả người con chồn nhỏ dầu mỡ nhầy nhầy, An Hoàng Hàn không dám ôm nó vào trong ngực để tránh làm bẩn long bào. Hai tay nâng nó, An Hoàng Hàn từng bước một tiến về phía ao trì, đứng ở bên cạnh ao, một tay An Hoàng Hàn nâng con chồn nhỏ, một tay nhẹ nhàng tẩy đi mỡ đông khắp người nàng.

Từ khi nào An Hoàng Hàn có tính tình nhẫn nại nuôi dưỡng quá một con sủng vật? Ngay cả người còn chưa thấy được sẽ được quan tâm.

Phân phó tiểu Tuân tử lấy ra dược cao, An Hoàng Hàn tỉ mỉ bôi thuốc cho con chồn nhỏ. Mà con vật cả ngày chỉ biết gây sự kia đã sớm mơ màng ngủ. Nằm ở trong ngực An Hoàng Hàn, mặc cho đối phương xử trí.

Tịch Tịch Chi phảng phất có cảm giác vật gì đó không ngừng vỗ về chơi đùa toàn thân nàng. Nhưng mí mắt nặng muốn chết, dù thế nào cũng không mở ra được. Bất đắc dĩ, nàng đành lưỡi đi chống cự, ngáy ‘o o’ đi đánh cờ cùng Chu công.

Không biết có phải do tác dụng chậm sau đó của rượu hay không, đợi Tịch Tịch Chi tỉnh lại lần nữa, trời đã gần tối.

Ngáp hai cái, Tịch Tịch Chi chậm rãi đứng lên từ trên đùi An Hoàng Hàn. Lúc này, bọn họ đã sớm thay đổi vị trí, đang ở tại Ngự Thư Phòng. An Hoàng Hàn đang xử lý công vụ, không biết hắn bị ưu phiền gì mà đôi mày kiếm nhíu chặt vào cùng một chỗ.

Dù hắn nghĩ học có lông mày như đám đạo sĩ cũng không giống được. Tất cả đám đạo sĩ kiêu ngạo đều là những lão già. Còn hắn đẹp trai hơn nhiều so với bọn đạo sĩ đó.

Phát hiện con chồn nhỏ đã tỉnh, An Hoàng Hàn vuốt ve bộ lông của nó, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Lâm Ân, đi gọi mấy lão nhân bộ Hộ tới cho trầm.”

Nghe thấy âm thanh này, Lâm Ân biết bệ hạ đang tức giận. Mấy đại thần đoán chừng có quả đắng ăn.

“Dạ, nô tài đi ngay.” Lâm Ân khập khểnh đi ra ngoài.

An Hoằng Hàn cầm một xấp tấu chương trong tay, trong mắt nổi lên ý lạnh.

Vừa tỉnh lại đã nhìn thấy bộ mặt An Hoằng Hàn thối như vậy, Tịch Tích Chi chép chép miệng. Ánh mắt dừng lại ở chông tấu chương lên, chẳng lẽ nước Phong Trạch xảy ra vấn đề? Chỉ tiếc mình xem không hiểu những văn tự kia, nếu không cũng có thể suy nghĩ biện pháp cho hẳn.

Sắc trời gần về đêm, các đại thần bộ Hộ đã sớm về nhà nghỉ ngơi, đột nhiên nghe bệ hạ muốn triệu kiến bọn họ, hoảng sợ lập tức mặc quan phục(1) vào, chạy như bay đến hoàng cung.

(1) Quan phục: trang phục dành cho người làm quan.

Bọn họ vội vã đi tới ngoài cửa ngự thư phòng, được Lâm Ân dẫn đi vào.

Lâm Ân vừa đi vừa khuyên nói: “Mấy vị đại thần nên có chừng mực, nô tài xem chừng sắc mặt bệ hạ không tốt lắm đâu.”

Mấy vị đại thần sợ tới mức dừng bước, xoa một chút mồ hôi trên trán. Bọn họ chạy một mạch tới, không dám nghỉ ngơi, bây giờ đầu đầy mồ hôi hột, thấm ướt cả lưng.

“Đa tạ tổng quản Lâm nhắc nhở, chúng ta nhất định sẽ cẩn thận ứng phó.” Tính khí bệ hạ ở toàn bộ triều đình có người nào không biết?

Đều nói gần vua như gần cọp, bọn họ nhận bổng lộc triều đình, sẽ làm việc vì triều đình. Nhất định là bệ hạ nhìn thấy tấu chương mà bọn họ trình lên, mới nóng nảy như vậy.

“Trái lại tới rất nhanh.” An Hoằng Hàn giơ tay lên, toàn bộ tấu chương ném hướng hướng ba vị đại thần.

Bọn họ không dám né tránh, mặc cho tấu chương nện ở trên mặt, không dám phát ra lời oán giận nào.

“Cầu xin bệ hạ thứ tội.” Ba gã đại thần quỳ xuống, chân tay áp sát, dập đầu xuống mặt đất.

“Trẫm phong các người làm quan, không phải để các người ăn không ngồi rồi! Nhìn xem sản lượng lương thực năm nay, thế nhưng thấp gần một nửa so năm trước! Các người đều đi làm cái gì, không muốn đầu nũa, trẫm sẽ thành toàn các người.” An Hoằng Hàn giận dữ nói, cặp mắt bốc lên lửa giận, neho mắt quan sát ba người.

Chân tay ba vị đại thần càng nằm rạp xuống hơn, thân thể còn hơi run rẩy.

Tịch Tích Chi cũng bị tiếng quát giận dữ của An Hoằng Hàn dọa sợ co lại thân thể. Vị chủ nhân này mới đúng là nhân vật đáng sợ nhất đi!

“Hồi. Hồi bẩm bệ hạ, năm nay Phong Châu gặp lũ lụt nên đến hạt thóc cũng không thu được, vì vậy sản lượng lương thực mới thấp xuống gần một nửa.” Vị đại thần quỳ ở giữa run rẩy nói.

Ba người bọn họ đều là lão quan viên trong triều đình, làm việc tương đối nghiêm túc có trách nhiệm. Vài năm qua sản lượng thu hoạch lương thực ở Phong Châu đều cao nhất, năm nay không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên nước lũ dâng lên làm ngập toàn bộ ruộng đất.

An Hoằng Hàn đập tay xuống bàn, “Nước lũ dâng liền tu sửa đê điều.”

“Bệ hạ, vị thần đã nói như vậy với phủ nha Phong Châu, nhưng bọn họ hồi âm. bắt kể tu sửa nhiều lần, đê điều cũng sẽ đột nhiên sụp xuống.” Chuyện này nói ra, cũng rất kì quái.

Từ nhiều năm trước đến nay, Phong Châu mưa thuận gió hòa, năm nay tương đối nhiều tai ương. Bởi vì nước lũ tràn lan, cuộc sống của rất nhiều dân chúng Phong Châu khổ không thể tả. Nông dân nghèo không có lương thực sống tạm bợ, đều đi xa xứ, tha hương rồi.

Lông mày An Hoằng Hàn lần nữa nhíu lại, tức giận tiêu tán không ít, ngược lại biến thành khổ não.

Tịch Tích Chi nghe đến đó, theo đó cũng cảm thán. Loài người đứng trước thiên tai bệnh tật luôn bất lực như thế. Hồi tưởng lại lời nói của vị cự thần kia, trong đầu Tịch Tích Chi nảy ra một suy đoán lớn mật, nhưng không lâu sau liền phủ nhận nó.

Chắc không phải thế.

Tai nạn là chuyện rất bình thường. Nếu thật giống như nàng nghĩ thì chuyện liền thành lớn.

“Chuyện quan trọng như vậy, vì sao không bẩm báo?” An Hoằng Hàn trầm giọng làm người ta đoán không ra tâm tư của hắn.

Trừ bên ngoài lông mày nhíu chặt thì vẻ mặt An Hoằng Hàn lạnh lùng không chút thay đổi.

Ba vị đại thần phía dưới nhất thời tay chân luống cuống, ấp úng nói không ra lời.

“Không nói, trầm liên cắt đầu lưỡi của các người để cho các người về sau có miệng cũng không thể nói.” An Hoằng Hàn gõ xuống bàn có tiết tấu, nhếch miệng lộ ra chút châm chọc.

Thân thể ba vị đại thần run rẩy, cự thần bên trái không chịu nổi uy áp An Hoằng Hàn phóng ra là người thứ nhất mở miệng nói: “Hồi bẩm bệ hạ, là đại nhân Tư Đồ phân phó chúng ta, loại chuyện nhỏ này không nên bẩm báo bệ hạ, làm phiền bệ hạ nghỉ ngơi.”

An Hoằng Hàn vỗ bàn mạnh một cái, nổi giận lớn tiếng nói: “Chuyện nhỏ! Hạt thóc ở Phong Châu không thu được, dân tị nạn trôi giạt khắp nơi, đây là chuyện nhỏ? Như vậy các người nói trầm nghe, loại chuyện gì mới tính là việc lớn!”

“Bệ hạ bớt giận.” Ba vị đại thần vẫn cúi đầu, không dám nâng lên. Nghe An Hoằng Hàn lại một lần rống giận, tim nhảy tới cổ họng.

Đều do bọn họ tin lời nói của Tư Đồ Tả mới che giấu chuyện tình này. Nếu lúc trước bẩm báo bệ hạ thì giờ đã không bị bệ hạ hỏi tội.

“Bớt giận? Trầm lấy cái gì bớt giận! Trầm xem mỗi người các người đều muốn được tước mũ ô sa(1) rồi.” An Hoằng Hàn nheo mắt, cả người toát ra khí thế lạnh lùng.

(1) Tước mũ ô sa: không làm quan

Tịch Tích Chi cách hắn gần nhất cho nên cảm nhận được đầu tiên. Móng vuốt vỗ nhẹ nhẹ cánh tay hắn, hi vọng hắn bình tĩnh trở lại.

Nhận được ý tốt của con chồn nhỏ, ánh mắt lạnh lẽo của An Hoằng Hàn chiếu sáng về phía nó, ngón tay nhẹ nhàng thuận lông cho nó. Ngừng lại cơn giận của mình, An Hoằng Hàn lạnh lẽo nói: “Tốt nhất các người cho trầm một cái giải thích, trước buổi lâm triều ngày mai bàn bạc phương pháp hữu dụng để giải quyết chuyện này, nếu không các người có thể đi trước xuống gặp tiên hoàng.”

Ba vị đại thần khúm núm dập đầu, “Vi thần chắc chắn dốc hết toàn lực sửa chữa.”

“Cút ra ngoài.” An Hoằng Hàn không hề nhìn thêm bọn họ một lần.

34. Chương 34: Làm Càn Gây Chuyện Tạo Ra Rắc Rối

Ba gã đại thần chạy trời chết, nhìn bóng lưng họ rất chật vật.

Cho dù An Hoằng Hàn tàn bạo vô tình nhưng không thể phủ nhận, hắn thật sự là một vị hoàng đế tốt, nếu không hẳn sao phải hết lòng hết dạ cai quản nước Phong Trạch.

Tịch Tích Chi vỗ vỗ vào mu bàn tay hắn tựa như an ủi, đệm thịt (1) mềm nhũn màu hồng nhẹ nhàng chạm vào da An Hoằng Hàn.

(1) Đệm thịt: phần thịt giữa chân của động vật, mềm mềm.

Đệm thịt vừa mềm vừa nóng, độ co giãn vô cùng tốt. An Hoằng Hàn không để ý con chồn nhỏ giãy giụa, bắt được móng của nó, xấu xa trọc trọc vào đệm thịt mềm nhũn của con chồn nhỏ.

“Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn trầm, trầm không cần an ủi.” Một người một con chồn chơi không chán, mặc dù con chồn nhỏ kia do bị ép buộc.

Chít chít. Tịch Tịch Chi không ngừng vùng vẫy muốn rút lại móng vuốt, nàng thật sự thành đồ chơi cho kẻ khác. Ai nói người tốt được báo đáp? Không phải đều nói bừa sao?

Giữa đêm không còn hơi sức, Tịch Tịch Chi bị người nào đó ôm trở về Điện Bàn Long, sau đó đặt vào ổ nhỏ, được đắp kín chăn tơ lụa.

Tư thế ngủ mỗi tối của Tịch Tịch Chi đều giống nhau là tứ chi duỗi thẳng. Cho nên đám cung nữ thái giám kia nhìn thấy cũng không nhịn được nhỏ giọng cười thầm. Ngay cả núi băng ngàn năm An Hoàng Hàn cũng có lúc khoe miệng nhếch lên bật cười.

Tịch Tịch Chi không có để ý ánh mắt bọn họ, cái mũi nhỏ hít một hơi dọc theo chăn bông. Một mùi thuốc nồng nặc bay quanh lỗ mũi làm nó không nhịn được hắt xì. Bởi vì mỗi ngày con chồn nhỏ đều được bôi thuốc đến hôm sau mới được tắm sạch. Vì vậy khi nó chui vào ổ nhỏ đi ngủ, không tránh khỏi mang mùi vị thuốc mỡ trên người lau lên chăn bông.

Nghĩ như thế, Tịch Tịch Chi nghiêng đầu nhỏ, ánh mắt nhìn long sòng. An Hoàng Hàn ôm nó cả ngày, không biết có dính phải mùi thuốc mỡ này không?

Nhất định dính vào, nhất định do mình ngửi mùi này một thời gian dài nên không biết được.

Cổ nén mùi thuốc gay mũi, Tịch Tịch Chi trần trọc trở mình ngủ một giấc, sáng sớm ngày hôm sau, Tịch Tịch Chi hé đôi mắt nhỏ, nhảy khỏi chăn ấm, chạy đến ngồi trước cái bát nhỏ đặt bên cạnh. Cái bát đó đựng nước để mỗi khi khát nước nó có thể tự đến uống.

Mơ màng thè lưỡi liếm hai cái, chép chép miệng. Tại sao lại là vị cay xè?

Con chồn nhỏ tức khắc mở to mắt, ngửi ngửi ‘nước’ trong bát, mùi rượu nồng nặc!

Thấy hai lần trước không có uống bao nhiêu giọt rượu nàng đã say đến bất tỉnh nhân sự. Lần này Tịch Tịch Chi không dám uống nhiều, chỉ liếm một ngụm để giải khát. May nhờ phẩm chất của nó luôn rất tốt, sau khi uống rượu say chỉ ngủ, không hề say khướt đi khắp nơi. Nếu không đã mất hết thể diện.

Chít chít. Tịch Tịch Chi kêu hai tiếng với Lâm Ân, móng vuốt nhỏ chỉ vào bát rượu. Muốn nói, các người mang nhầm rồi, nàng muốn uống nước chứ không phải rượu.

Khoe miệng Lâm Ân cứng ngắt giật giật, khom mình cúi người nói: “Chẳng lẽ người quên mất? Hôm qua bệ hạ hỏi người, có phải thích uống rượu không, người thẳng thừng gạt đầu. Vì vậy bệ hạ đã phân phó rồi, đổi hết đồ uống của người thành rượu ngon lâu năm.”

Những lời này giống như một tia sấm sét giữa bầu trời quang đãng, đánh trúng đầu Tịch Tịch Chi. Nàng. Lúc nào nói qua lời này?

‘Chít chít’. Tịch Tịch Chi nghi ngờ kêu Lâm Ân. Nàng cũng không phải sâu rượu, thỉnh thoảng uống một lần thì được, nếu ngày ngày uống..., chẳng lẽ nàng phải học phạt Di Lặc, ngày ngày ngủ ngon?

Nước. Nước.

Thấy Lâm Ân thờ ơ hờ hững, Tịch Tịch Chi chơi xấu lăn lộn trên mặt đất. Lăn một hồi sang bên trái đụng vào tường thì dừng lại, rồi ngoặt sang chỗ khác tiếp tục lăn hướng bên phải, đụng vào bình hoa.

Tường thì cố định, mặc cho Tịch Tịch Chi đụng vào cũng không chút nào dịch chuyển. Nhưng bình hoa thì khác hẳn, thân thể nhỏ bé của Tịch Tịch Chi vừa đụng vào, bình hoa lung lay vài cái, ‘bịch’ một tiếng, ngã ra phía sau.

“A!” Mấy tên cung nữ nhìn thấy một màn này, hoảng sợ hét lên chói tai.

Đôi mắt Lâm Ân đột nhiên mở to, khoe mắt như rách ra, vội vàng chạy tới phía bên kia. Bình hoa vỡ không quan trọng, ngộ nhỡ nện vào con chồn nhỏ, đầu của bọn họ sẽ lại bị khảo nghiệm sống chết. Thật vất vả nhất được một mạng từ Quý Môn quan trở về, còn chưa sống được mấy ngày liền bị con chồn nhỏ này hại chết.

Có một người nhanh hơn so với Lâm Ân, gần như trong nháy mắt bình hoa rơi xuống đất, An Hoàng Hàn thành linh chạy như bay đến, bắt nâng con chồn nhỏ nghịch ngợm kia lên.

Choang. Bình hoa ột mét vỡ vụn.

Vài mảnh vụn lớn nhỏ văng lên cao hơn một thước, xẹt qua mu bàn tay An Hoàng Hàn. Từng giọt máu tươi rơi xuống sàn nhà bạch ngọc như một bông hoa sáng lạn dần dần nở rộ.

Tịch Tích Chi trợn tròn mắt, nhìn một màu đỏ tươi kia, đầu óc mất đi khả năng suy nghĩ.

“Trẫm không nhìn người chốc lát...người liền càn rỡ gây sự.” An Hoàng Hàn chỉ mặc một cái áo ngủ màu xanh đậm, vạt áo rộng mở, có thể nhìn thấy rõ cơ ngực bên trong.

Đường cong ngũ quan cương nghị, cặp mắt sắc nhọn như chim ưng, nhạy bén có thể nhìn rõ tất cả.

Tầm mắt con chồn nhỏ nhìn vết đỏ tươi trên mặt đất dần dần chuyển qua mu bàn tay An Hoàng Hàn.

Một vết thương vừa dài vừa sâu chiếm giữ phía trên, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài.

Móng vuốt Tích Tích Chi chỉ vào vết thương, trong đôi mắt lộ ra tự trách rất nhiều, nhắc nhở hẩn nhanh đi cầm máu.

Lâm Ân sợ hãi choáng váng, giậm chân hô: “Nhanh đi mời thái y!”

Cung nữ thái giám hốt hoảng đi ra ngoài, Lâm Ân phân phó hai người thái giám đi múc nước.

An Hoàng Hàn nghiêm mặt, dùng thanh âm bất đắc dĩ, quát mắng con chồn nhỏ một câu: “Người xem chuyện tốt người làm.”

Hẩn nghe thấy giọng nói Lâm Ân gắn với nội dung ông ta nói chuyện, biết con chồn nhỏ chắc đã rời giường. Vừa định đứng dậy xem sau khi con chồn nhỏ uống xong bát kia rượu sẽ có phản ứng gì, không ngờ ngoài ý muốn nhìn thấy một màn nguy hiểm.

Không kịp nghĩ nhiều, hẩn chạy tới theo bản năng, sợ bình hoa nện vào con chồn nhỏ. Với thân hình yếu ớt kia của nó bị cái bình hoa lớn như vậy nện xuống thì trực tiếp có thể lấy cái mạng nhỏ của nó.

Tịch Tích Chi cũng biết mình sai rồi, hơn nữa mu bàn tay An Hoàng Hàn bị thương còn do nó ban tặng. Thân thể cuộn tròn, tròn mắt trong veo như nước nhìn An Hoàng Hàn tựa hồ có thể nhỏ ra nước.

“Mau. Mau tránh ra. Thái y đến.”

Ba gã nam tử trung niên mặc y phục màu xanh lá cây xách theo hòm thuốc, thở không ra hơi chạy vào.

Đồng thời thái giám bưng đến hai chậu nước nóng đặt lên bàn.

Thái y vừa nhìn thấy vết thương An Hoàng Hàn, kinh ngạc há hốc miệng. Vết thương kia rõ ràng cho thấy bị vật sắc gây thương tích. Theo bọn họ biết, lúc bệ hạ còn nhỏ thường xuyên tập võ, võ công lợi hại tuyệt đỉnh, rất nhiều đại tướng quân đều không phải đối thủ của ngài.

Mấy năm gần đây, càng không có người có thể làm bị thương một cây tóc của bệ hạ.

“Vết thương này là chuyện gì xảy ra?” Thái y nhỏ giọng hỏi thăm Lâm Ân, ngày hôm nay còn chưa sáng, nhìn nét mặt thái giám cung nữ không giống có thích khách tới hành thích.

An Hoàng Hàn nhíu mày, ánh mắt cố ý chuyển đến con chồn nhỏ đang nằm trên đùi.

Tịch Tích Chi càng thấy xấu hổ vô cùng, đừng nhìn nàng nữa được không? Càng nhìn chăm chăm nàng, nàng càng cảm thấy tự trách.

Lâm Ân thấy bệ hạ không hề tức giận, vỗ vỗ trái tim còn lo lắng hãi hùng, chậm rãi nói ra: “Bình hoa vỡ, mảnh vụn gây ra vết thương.”

Lâm Ân không có nói nguyên nhân cụ thể cho thái y, chỉ phân phó bọn họ vội vàng cầm máu cho bệ hạ. Ngộ nhờ vết thương lưu lại sẹo thì làm sao bây giờ? Tuy nói nam nhân lưu sẹo càng thêm thể hiện khí phách nam tử. Nhưng An Hoàng Hàn chính là vua một nước, mu bàn tay có hình dạng cái sẹo này, nói ra không phải sẽ làm cho người ta chê cười sao?

Ba gã thái y làm việc nhiều năm trong hoàng cung, y thuật vô cùng tinh xảo, quen thuộc trước tiên dùng nước sạch xử lý tốt vết thương, sau đó rắc Kim Sang Dược(1), cuối cùng dùng vải trắng băng bó cho An Hoàng Hàn.

(1) Kim Sang Dược: thuốc màu vàng có tác dụng cầm máu, chống viêm nhiễm trùng, có thể giúp nhanh chóng khép lại miệng vết thương.

Tịch Tích Chi không chớp mắt nhìn thái y xử lý vết thương của An Hoàng Hàn, cho đến khi làm xong vẫn còn nhìn mu bàn tay hấn ngẩn người.

35. Chương 35: Không Hồ Là Chủ Nhân, Chỉ Người Mới Hiểu

“Còn ngại hại trăm chưa đủ lắm?” An Hoàng Hàn cố ý nói còn quơ quơ mu bàn tay trước mặt con chồn nhỏ.

Con chồn nhỏ càng cảm thấy áy náy tự trách.

Cắn chặt môi, đôi mắt màu xanh thẳm nâng lên chống lại ánh mắt An Hoàng Hàn. Cùng lắm về sau nàng an phận thủ thường, cố gắng ít đi gây họa. Chỉ là vết thương kia nghiêm trọng tới cỡ nào?

“Bệ hạ, đây chỉ là vết thương nhỏ, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt thì sẽ không có gì đáng ngại, cũng không lưu lại vết sẹo.” Tên thái y đứng đầu lấy ra một chai thuốc dán mang ra khỏi hòm “Thuốc này còn tác dụng tạo da non có thể khiến vết thương nhanh chóng khép lại, tốt nhất mỗi ngày bôi một lần.”

Tịch Tích Chi như được ăn một viên thuốc an tâm, may mắn không quá nghiêm trọng nếu không tội của nàng càng lớn.

Nhưng không biết An Hoàng Hàn có thể vì chuyện này mà ghét nàng không? Cuộc sống của nàng dựa toàn bộ vào An Hoàng Hàn mới có thể nhàn nhã như thế. Nếu An Hoàng Hàn tính không cần nàng thì với hình dáng yếu đuối dễ chết này của nàng đi ra ngoài chỉ có một con đường —— Hoàng Tuyền Lộ(1).

(1)Hoàng Tuyền Lộ: suối vàng, đường xuống âm phủ.

Càng nghĩ càng sợ, móng vuốt Tịch Tích Chi nắm chặt vạt áo An Hoàng Hàn .

Lông mày An Hoàng Hàn nhíu lại, “Biết sợ người vẫn còn gây họa khắp nơi?”

Chẳng qua mới nuôi Vân chồn được mấy ngày mà hấn đã thu thập giúp nó bao nhiêu cục diện rắc rối? Vì cái gì hấn lại cố tình chọn một con vật nhỏ phiền toái để nuôi?

‘Chít chít’. Tịch Tích Chi cố gắng biểu đạt quyết tâm không dám tái phạm của bản thân, ý đồ mong An Hoàng Hàn tha thứ. Đáng vẻ vội vàng đó đặc biệt đáng yêu. Cái miệng nho nhảnh khê đóng khê mở, móng vuốt nắm chặt ghé vào cánh tay An Hoàng Hàn, ánh mắt trong suốt ngây thơ.

“Phục vụ trăm thay y phục, không thể trì hoãn thời gian lâm triều.” Ngón tay An Hoàng Hàn búng trán con chồn nhỏ khiến Tịch Tích Chi hoa mắt, đầu nhỏ lung lay nhiều lần mới dần dần dừng lại.

Hấn thật sự muốn xem mấy lão già kia sẽ giải thích sự kiện Phong Châu như thế nào.

Hai móng vuốt con chồn nhỏ che trán, đây coi là trừng phạt sao? Nếu An Hoàng Hàn không nhắc lại chuyện vừa rồi thì chắc sẽ không truy cứu nữa.

Mấy người cung nữ cầm lấy long bào, mặc vào từng món một cho An Hoàng Hàn.

“Lâm Ân, phân phó xuống dưới, phàm những bình hoa cao trên nửa thước trong điện Bàn Long mang vứt bỏ toàn bộ.” An Hoàng Hàn nhìn chung quanh đại điện một vòng, còn sáu cái bình hoa ột mét, nếu con chồn nhỏ đụng ngã lảo vào nữa thì ai có thể bảo đảm cứu được nó?

Vì đề phòng khi chưa xảy ra, đối các loại ‘ đồ vật nguy hiểm ’ đi sẽ tương đối an toàn hơn.

“Dạ, bệ hạ.” Lâm Ân lập tức phân phó thái giám đi dọn bình hoa.

Trừ bình dùng để cắm hoa đang bày ở trên bàn thì số bình hoa lớn còn lại đều bị mang đi ra ngoài.

Sửa sang xong y phục, An Hoằng Hàn ôm lấy con chồn nhỏ liền đi vào buổi triều sớm. Bởi vì chuyện xảy ra ngoài ý muốn này nên khi bọn họ tiến vào đại điện, văn võ đại thần cả triều đã sớm trình diện đợi một lúc.

Ba vị đại thần bộ Hộ toát ra mồ hôi lạnh khắp người, đầu cúi thật thấp. Tả Tướng Tư Đồ hiểu rõ sự tình nên vẻ mặt cũng rất mất tự nhiên.

“Có chuyện bẩm tấu?” An Hoằng Hàn ngồi lên long y, thể hiện uy nghiêm và khí thế, thân thể con chồn nhỏ cuộn tròn nằm ghé vào hai đầu gối của hắn. Một đôi lờ ánh mắt lấp lánh phát sáng tìm kiếm ba gã đại thần hôm qua trong đám quần thần phía dưới.

Quần thần đều mặc triều phục gần như giống nhau cho nên khi nhìn xuống mọi người thì phải vất vả hơn nửa ngày mới thấy ba vị đại thần cúi thấp đầu, đối phương đột nhiên bước tới trước một bước, đứng ra khỏi hàng.

“Vi thần có chuyện bẩm tấu.” Một trong ba vị đại thần nói.

“Chuẩn tấu.” An Hoằng Hàn như tùy ý nói, nhưng trong hai chữ này lại có từng tia hàn ý.

Đại thần chấp hai tay với nhau, khom người, nói: “Lũ lụt tại Phong Châu làm triều đình tổn thất nghiêm trọng. Vì hi vọng sớm giải quyết được chuyện này, vi thần tự nguyện xin đi cứu nạn, tiến đến Phong Châu để xử lý lũ lụt.”

Hai người đại thần còn lại cũng theo đó đứng ra, “Bọn thần cũng nguyện ý cùng đi.”

Quần thần chấn động, rối rít thảo luận, “Phong Châu xuất hiện lũ lụt khi nào? Tại sao chuyện quan trọng như vậy bây giờ mới nói ra?”

Rất nhiều hạ thần lại thảo luận cuộc sống nhân dân cùng cây trồng, Phong Châu là nơi quan trọng làm ra lương thực nước Phong Trạch, một khi bị lũ lụt chắc chắn sẽ không thu hoạch được lương thực. Lương thực rất quan trọng trong một nước, nếu thiếu lương thực thì dân chúng sẽ không ăn no bụng, lòng dân không yên, rất dễ dàng tạo thành quốc gia hỗn loạn.

P phía dưới thảo luận sục sôi nhưng An Hoằng Hàn không hề lên tiếng một lời.

Cho đến khi có người hỏi thăm ý kiến của hắn, An Hoằng Hàn mới lạnh lùng nói: “Đây chính là phương pháp giải quyết các ngươi nghĩ ra được?” Đột nhiên hướng tới vài tên đại thần kia, tức giận mắng: “Đều là đồ vô dụng! Nếu làm đơn giản như vậy thì trầm phát bổng lộc cho các ngươi làm cái gì?”

Chúng thần sợ hãi, quỳ đông nghịt dưới đại điện.

“Xin bệ hạ bớt giận.”

Tịch Tích Chi chớp mắt nhìn xuống phía dưới, dễ dàng nhìn thấy thân thể ba gã đại thần bộ Hộ đang không ngừng phát run.

“Ti Đồ Phi Du, ngươi nói cho trẫm nghe một chút. Vì sao biết chuyện không báo, dối trên gạt dưới!” Giọng điệu An Hoằng Hàn thay đổi sang hướng Tả Thừa Tướng(3).

Ti Đồ Phi Du là người tâm cao khí ngạo(2), mọi việc đều thích tranh công lợi. Chuyện này cũng không ngoại lệ, vốn chỉ cần trước Hữu Tướng(4) làm ngừng nước lũ, đến lúc đó có thể hướng bệ hạ tranh công. Ai biết chuyện huyền ảo lớn như vậy, nhiều lần xây dựng đê đập đều chẳng có ích gì.

(2) Tâm cao khí ngạo: ý chỉ kiêu ngạo thường nói về tính cách của những con người có tài

(3) Tả Thừa Tướng: người đứng đầu quan văn

(4) Hữu Tướng: người đứng đầu quan võ

“Thần. Thần lúc trước tính sau khi trị được nước lũ lại bẩm báo bệ hạ. Không ngờ trình độ nghiêm trọng của sự việc vượt qua ngoài năng lực của vi thần. Vi thần đã chuẩn bị hôm nay bẩm báo, không ngờ

bệ hạ nói ra trước rồi.” Hôm qua lấy được tin tức ba gã đại thần đưa tới, Ti Đồ Phi Du suy nghĩ biện pháp cả đêm, chỉ có lý do này có vẻ tốt.

Từ trước đến giờ, Hữu Thừa Tướng Lưu Phó Thanh cùng Ti Đồ Phi Du vẫn không hợp nhau, mọi chuyện đều thích tranh đấu, bàn đến thắng thua. Chỉ là so với người như Ti Đồ Phi Du thì Lưu Phó Thanh có vẻ công chính liêm minh hơn, tiếng tăm vô cùng tốt ở trong triều.

“Theo cữu thần thấy, người nào đó sợ công lao bị cướp đoạt không chiếm được phần thưởng.” Lưu Phó Thanh tầm khoảng năm mươi tuổi, khuôn mặt đứng đắn so với Ti Đồ Phi Du thì nhiều hơn một cổ khí tiết chính trực.

Tuy các đại thần không nói ra nhưng cũng đoán được mấy phần. Dựa vào việc Lưu Phó Thanh chỉ ra thì dù không nghĩ tới người kia nhưng lúc này cũng không nhịn khỏi bắt đầu hoài nghi.

Ti Đồ Phi Du giận lớn tiếng mắng: “Lưu Phó Thanh, ngươi đừng mở miệng nói bậy hủy thanh danh của ta.”

“Có phải nghĩ như vậy hay không trong lòng ngươi rõ ràng, cữu thần tin tưởng trong lòng bệ hạ cũng cân nhắc.” Lưu Phó Thanh hỉ mũi trợn mắt, hừ lạnh một tiếng.

“Đều câm miệng cho trẫm!” Một tiếng tức giận vô cùng uy nghiêm vang lên trong đại điện.

Chúng thần rối rít dừng nói chuyện, trong phút chốc, ngay cả tiếng gió thổi cũng có thể nghe rất rõ ràng.

Kim Long được điều khắc rất sống động trên bình phong phía sau Long Ý làm người ta nhìn vào liên sinh ra sợ hãi.

“Trẫm để cho các ngươi nghĩ biện pháp, giải quyết chuyện ở Phong Châu, chứ không phải để cho các ngươi cãi vã lẫn nhau, nhục mạ đối phương.”

Tịch Tích Chi nhìn An Hoảng Hàn một lúc lại quay ra xem các đại thần một hồi. Nhiều người nhiều miệng, Tịch Tích Chi cuối cùng đã hiểu hàm nghĩa câu nói này. Đám đại thần vừa mới tranh luận kia còn đáng ghét hơn lũ chim sẻ.

Mặc dù nàng không hiểu đạo trị quốc, nhưng biết rằng. Lấy tình hình trước mắt đến xem, trấn an lòng dân mới là chuyện quan trọng nhất.

Nàng móng vuốt lên, nhẹ nhàng xoa xoa ở trên đùi An Hoảng Hàn, động tác này tựa như đang an ủi người bị thương.

Phiền lòng với đám thần tử lúc cần thì không nói, đột nhiên trên bắp đùi truyền đến cảm giác tê dại hấp dẫn sự chú ý của An Hoảng Hàn.

Tịch Tích Chi sợ hãi không hiểu ý của nó, cố gắng cọ xát xoa xoa gấp đôi làm đậm thịt màu hồng theo đó cũng biến thành màu đỏ.

An Hoảng Hàn suy nghĩ một hồi, bắt được móng vuốt nhỏ của nó, ngăn cản nó tiếp tục xoa đùi, nhàn nhạt nói: “Người nói là. Trẫm an. dân chúng?”

36. Chương 36: Lương Tâm Quấy Phá Nền Lầy Lòng

Con chồn nhỏ gật đầu liên hồi.

Tuy nói ‘trước có nước, sau có nhà’. Nhưng mà lòng dân không yên, quốc gia sẽ rung chuyển. Hai bề đều phải giữ vững được thế cân bằng. Một khi phá vỡ thăng bằng, rất nhiều thứ cũng sẽ theo đó mà thay đổi.

An Hoảng Hàn đã sớm nghĩ tới điểm này, chẳng qua vẫn chưa hề mở miệng nói ra. Hắn đang chờ, chờ đám thần tử kia nói ra trước!

Đáng tiếc việc đời khó đoán, nhiều thần tử như vậy dĩ nhiên thế thua kém một con chồn nhỏ.

“Kỳ Châu và Phong Châu liên nhau, không bằng trước tiên điều một phần lương thực từ Kỳ Châu đến Phong Châu để ứng phó nhu cầu bức thiết.” Lưu Phó Thanh lại lần nữa lên tiếng nói, sau khi ông suy nghĩ kỹ, cho rằng xử lý nước lũ và trấn an lòng dân đều là những điều cần thiết.

“Còn gì nữa?” Ông ta chỉ nói đúng một chút, An Hoằng Hàn chưa hài lòng, tiếp tục hỏi thêm.

Ánh mắt Tịch Tích Chi nhìn về phía Lưu Phó Thanh, ông cụ này vẫn còn nhìn tương đối thuận mắt, chỉ ít đáng người khác kính nể hơn so với tên Tư Đồ Phi Du kia.

“Trời giáng tai họa, cuộc sống dân chúng khốn khổ, do đó nên giảm bớt mức thuế thu ở Phong Châu, thúc đẩy cho Phong Châu sớm ngày khôi phục nguyên khí.” Lưu Phó Thanh thấy bệ hạ không quá mắng, dần dần nói chuyện lớn tiếng hơn, “Đương nhiên, đây chỉ ở một phương diện. Đồng thời ở đó, chúng ta nên đẩy nhanh việc sửa chữa đê điều, phòng ngừa nước lũ tiếp tục trở thành mối họa. Vì thần cho rằng cần phải mấy vị đại thần tiến về phía Phong Châu xử lý chuyện này, mới thỏa đáng nhất.”

Những điều ông nói xong đều có lý, mỗi quan điểm đều xuất phát từ việc suy nghĩ cho dân chúng.

An Hoằng Hàn thu hồi ánh mắt lạnh lẽo, cơn giận dần dần tiêu tan, mắt nhìn xuống quần thần phía dưới, nói: “Đại nhân Vương, đại nhân Hà, đại nhân Chu, lúc trước các người đề xuất muốn đi Phong Châu ngăn chặn nước lũ, thế thì lần này liền để cho các người lập công chuộc tội. Nếu trong vòng ba tháng, chuyện ở Phong Châu chưa giải quyết, trăm liên tịch thu tài sản chém đầu cả nhà các người.”

Một câu cuối cùng khiến ba tên đại thần đồng thời rùng mình một cái, cùng nhau quỳ xuống, “Vi thần sẽ không phụ sự kì vọng của bệ hạ.”

” Thừa Tướng Tư Đồ, bởi vì chuyện này, người cũng nhúng một chân vào, cho nên cũng cùng bọn họ cùng nhau đi Phong Châu, giám sát tiến trình chuyện này.” An Hoằng Hàn không nóng không giận nói, lại làm cho người ta không nói ra nửa ý phản kháng.

Tịch Tích Chi lén lút cho An Hoằng Hàn gờ ngón tay cái lên, không hổ là vua của một nước, hiểu được lợi dụng toàn bộ nguồn tài nguyên bên cạnh mình.

Mặc dù Tư Đồ Phi Du tính làm người khác ghen tị, lại thích kể công. Nhưng năng lực làm việc không thể đánh giá thấp, nếu không An Hoằng Hàn cũng sẽ không dễ dàng tha thứ người như vậy được ở lại trên các quần thần khác. Phái Tư Đồ Phi Du đi xử lý chuyện này, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sai lầm nào. Với năng lực của ông ta, giải quyết vấn đề do lũ lụt mang lại cũng chẳng phải quá khó khăn.

Tư Đồ Phi Du dường như cũng tự biết, hai đầu gối quỳ xuống, chấp nhận nói: “Vi thần tiếp chỉ.”

Sau đó là phần bẩm tấu các tấu chương khác, chỉ đơn giản là một số việc nhỏ, An Hoằng Hàn tùy ý trả lời mấy câu, liền ra lệnh bãi triều.

Ánh mặt trời còn chói sáng rực rỡ, phía ngoài chim nhỏ đậu trên cành kêu líu ríu loạn xạ như tự cho tiếng hát vô cùng dễ nghe.

Bên trong ngự thư phòng.

Ánh mắt Tịch Tích Chi trong suốt sáng lấp lánh có hồn, chăm chú nhìn An Hoằng Hàn đang xử lý công việc không rời. Nói một cách chuẩn xác là nhìn chăm chăm mu bàn tay bị thương của An Hoằng Hàn.

Cánh tay phải bị thương quần lụa trắng, trong tay còn cầm chiếc bút lông, một bút một nét vẽ ra trên tấu chương.

Càng cảm thấy bút rút lương tâm, ánh mắt của Tịch Tích Chi dần dần chuyển lên trên khuôn mặt lạnh lùng của An Hoằng Hàn. Ngay cả lúc bị thương vẫn còn phải cần cù xử lý việc chính sự, làm Hoằng đế cũng thực khó.

“Bệ hạ, đến giờ dùng bữa rồi.” Lâm Ân nhìn ánh nắng dần tắt, bước gần đến vài bước nhắc nhở.

“Ừ.” An Hoằng Hàn tùy tiện đáp lại.

Không biết có phải do cố ý hay không, An Hoàng Hàn thường đem mu bàn tay đến trước mặt Tịch Tích Chi để nàng có thể nhìn thấy rõ bàn tay quần lụa trắng.

Khi từng món thức ăn đã sắp hết lên trên bàn, An Hoàng Hàn mới dừng lại động tác trong tay, một tay ôm con chồn nhỏ đi đến bàn ăn.

Lâm Ân nhìn cánh tay bệ hạ hoạt động bất tiện, ngay tức thì nháy mắt cho hai người cung nữ đang đứng, ý bảo họ lạnh lợi thông minh lên chút.

Tịch Tích Chi nhìn động tác qua lại giữa bọn họ, chớp mắt mấy cái.

Hai người cung nữ cầm đôi đĩa bạc trên bàn lên, gấp hai món thức ăn mà An Hoàng Hàn thích ăn, bỏ vào trong bát hắc, “Bệ hạ, mời ngài dùng.”

An Hoàng Hàn hướng ánh nhìn lạnh lẽo về phía tên cung nữ vừa nói, “Trẫm còn chưa có tàn phế.”

Một câu nói khiến cánh tay của hai cung nữ run rẩy, đôi đĩa bạc đang kẹp thức ăn rơi lạch cạch xuống đất.

“Bệ hạ tha tội.” Hai cung nữ nhanh chóng quỳ xuống, đầu cúi gằm không dám ngẩng lên.

Lâm Ân không ngờ sẽ ra tình cảnh này, khẽ giật mình nhìn về phía An Hoàng Hàn. Trước kia cũng từng có lúc cung nữ phục vụ bệ hạ dùng bữa, làm sao hôm nay bệ hạ lại nóng giận lớn đến thế?

Nếu hiểu, sẽ biết rằng An Hoàng Hàn làm như vậy, chỉ vì tăng thêm cảm giác có tội của con chồn nhỏ nào đó.

“Cút ra ngoài, nếu lần sau còn để cho trẫm nhìn thấy các người tự ý chủ trương, trẫm liền chém đầu của các người.” An Hoàng Hàn lạnh lùng nói, cầm chiếc đĩa lên, gấp một miếng đưa vào trong miệng.

Bởi vì mu bàn tay bị thương, An Hoàng Hàn không thể cử động quá mạnh, thức ăn ở đằng xa không gấp đến.

Lương tâm bị bắt rứt làm Tịch Tích Chi không thể khoanh tay đứng nhìn. Nhảy lên cái bàn, đứng ở bên cạnh đĩa thức ăn, nghiêm túc xem xét món nào An Hoàng Hàn thích ăn. Mỗi khi nàng nhìn tới liền nhanh chóng chạy đến, hai chân đẩy cái đĩa ra ngoài, tiến về phía An Hoàng Hàn.

Nó mới vừa vào Điện Bàn Long không lâu, cho nên không phân biệt rõ khẩu vị của An Hoàng Hàn. Chỉ dựa vào trí nhớ của mình, nhớ lại những món ăn mấy ngày trước An Hoàng Hàn gấp qua.

“Rất hiểu chuyện.” Giống như kiểu khích lệ, mỗi khi con chồn nhỏ đẩy tới một món ăn, An Hoàng Hàn liền đưa đĩa bạc ra gấp một miếng bỏ vào trong miệng nhai.

Bóng dang nhỏ bé của Tịch Tích Chi bận rộn không ngừng, chạy tán loạn trên bàn ăn. Một miếng cơm chưa được ăn, ngược lại làm bản thân mệt mỏi gục xuống bàn. Ngồi một chỗ thở ‘ồ ồ’, không còn hơi sức nhìn cái bát chất đầy đồ ăn ở trước mặt An Hoàng Hàn.

Khóe miệng An Hoàng Hàn nở nụ cười, nâng cái ly đặt đến khóe miệng con chồn nhỏ, “Xem ngươi ân cần thế, chuyện trẫm bị thương liền không tính toán với ngươi nữa. Uống ngụm nước, thở bình tĩnh.”

Bị ám ảnh bởi vụ uống rượu lần trước nên khi nhìn thấy cái ly, Tịch Tích Chi vẫn cảm giác bên trong đựng là rượu.

Lại gần cái ly, cẩn thận ngửi, không có mùi rượu

Yên tâm lên to gan lè lưỡi, từ từ liếm láp. Nước mát đi qua cổ họng, mang đến cảm giác mát, Tịch Tích Chi tức khắc liền cảm thấy thoải mái. Thể lực tiêu hao quá lớn, bụng vừa hay phát ra âm thanh ‘cô lô’, càng vang vọng bên trong đại điện yên tĩnh.

An Hoàng Hàn không hề nể mặt cười ra thành tiếng, gawos một miếng cá kho tàu đưa đến trước mặt nàng, “Mau ăn nhanh.”

Tịch Tích Chi không chút khách khí, dùng chân ôm lấy thân cá, bắt đầu gặm. Bởi vì cá có xương nên nàng gặm rất cẩn thận, sau khi lấy ra một cái xương mới bắt đầu ăn cơm.

Sau khi ăn được thỏa thích mới dừng lại, móng vuốt Tịch Tịch Chi lại dính đầy dầu mỡ. Cung nữ dùng khăn nhúng vào nước ấm rồi lau sạch sẽ cho nàng. Nhanh chóng biến hóa khôi phục lại thành con chồn nhỏ dễ thương người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở.

Thoải mái ‘ợ’ lên no nê, Tịch Tịch Chi chép chép mồm, trong miệng vẫn còn có hương vị của thịt cá kho tàu.

37. Chương 37: Lần Đầu Tiên Cùng Ngủ Chung Giường

Bởi vì nhiều việc chính sự cần được xử lý nên An Hoảng Hàn không thể ngủ trưa mà chuyên tâm ngồi sau bàn giải quyết công việc.

Ngược lại Tịch Tịch Chi mệt nhọc, thấy An Hoảng Hàn không phản đối liền nằm ở trong ngực hắn, ngáy to ngủ. Đúng lúc sắp ngủ, tiếng ve kêu ‘vè vè’ lần nữa vang lên, phá vỡ mộng đẹp của nàng.

Cẩn rằng, Tịch Tịch Chi đột nhiên đứng dậy. Lũ côn trùng ve ngoài kia, các người yên tĩnh một lúc được không? Quấy nhiễu giấc ngủ người khác là chuyện rất thất đức.

Mặc cho Tịch Tịch Chi mắng to thế nào, tiếng ve kêu vẫn như cũ không dứt bên tai.

Xem ra ngoài ngôn ngữ giữa người với thú không thông, ngay đến ngôn ngữ giữa thú với côn trùng cũng không thông!

Tại sao lại để cho nàng gặp phải loại chuyện bức mình bi thảm này? Che hai lỗ tai, Tịch Tịch Chi lăn qua lăn lại ở trên đùi An Hoảng Hàn.

Bị những hành động này của con chồn nhỏ quấy rầy việc phê duyệt tấu chương, An Hoảng Hàn dùng cánh tay trái không bị thương nhẹ nhàng vuốt ve thuận lông cho nó, nói hướng về phía Lâm Ân: “Phân phó thái giám đi bắt bọn côn trùng ve.”

Tiếng ve kêu quấy rầy đến giấc ngủ con chồn nhỏ, nhất định biến thành con chồn nhỏ quấy rầy hắn, như vậy hắn cũng đừng nghĩ an tâm xử lý chính sự.

Có phải bệ hạ chiều con chồn nhỏ hơi quá hay không? Lâm Ân nói thầm trong lòng, cũng không dám biểu lộ ra, gọi hơn mười thái giám đi ra bên ngoài bắt bọn côn trùng ve.

Thời tiết khô nóng, hơi đi qua đi lại thì cả người đầy liền đầy mồ hôi. Hai cung nữ giờ quạt lông, quạt gió cho An Hoảng Hàn. Nhưng vì trên bàn để rất nhiều tấu chương nên bọn họ không dám dùng nhiều sức, chỉ có thể nhẹ nhàng lay động chiếc quạt lông tạo ra cơn gió mát hiu hiu.

Tiếng ve kêu bên tai dần dần nhỏ đi cho đến khi biến mất không thấy gì nữa. Tịch Tịch Chi cuối cùng cũng rơi vào trong giấc ngủ, không biết nó mơ thấy cái gì mà ngủ vô cùng yên ổn.

Lúc này, ánh mắt An Hoảng Hàn nhìn về phía con chồn nhỏ lần nữa, Lâm Ân cũng phát hiện ra hắn đối xử quá đặc biệt với con chồn nhỏ, ngay cả chính hắn cũng nghĩ không ra. Chẳng qua nó chỉ là một con chồn, tại sao hắn sẽ cưng chiều nó như thế?

Từ trước đến giờ, hắn đối tốt với người khác đều có mục đích. Nhưng còn con chồn nhỏ thì có cái gì đáng để hắn tính toán? Nếu hắn thật muốn bộ lông này thì khỏi cần chính bản thân phải ra tay mà chỉ cần sai bảo kẻ dưới một câu thì đám thần tử dưới trướng sẽ tranh nhau dâng lên cho hắn.

Chẳng được lợi lộc gì mà phải suy tính. Đây thật sự là buồn bán lỗ vốn đầu tiên mà hắn làm.

Có thể do con thú còn là động vật sơ sinh nên Tịch Tịch Chi trở nên đặc biệt ham ngủ. Không những ngủ một mạch đến sáng, ngay cả ngủ trưa cũng có thể ngủ cả một canh giờ.

Sa khi dùng xong bữa tối ở Ngự Thư Phòng, một người một chồn trở lại Điện Bàn Long tắm rửa, sau đó đi ngủ.

Đã qua ba ngày, vết thương trên chân Tịch Tịch Chi cuối cùng đã khỏi hoàn toàn. Rửa sạch mùi thuốc dán dính toàn thân khiến tinh thần ngay lập tức trở nên sáng khoái, bước đi cũng nhẹ nhàng hơn.

Ngửi mùi lông tơ trên móng vuốt, rất thơm, không còn mùi khó ngửi như trước. Xoay một vòng tại chỗ, Tịch Tịch Chi rất hài lòng với tình trạng bây giờ.

Vừa định chui vào ổ nhỏ, tiếp tục cùng Chu công đi đánh cờ thì một mùi nồng nặc chui vào mũi làm Tịch Tịch Chi bị sặc đến hắt xì rất to. Tiếp tục vừa chảy mũi vừa đi đến cái ổ. Đầu nhỏ lắc lư mấy lần, mắt hoa lên bước về trước lại hắt xì kinh thiên động địa(1) một cái.

(1): Kinh thiên động địa: kinh động đến trời đất, ở đây có nghĩa là gây ra tiếng vang lớn.

Dùng móng vuốt xoa xoa ngược lỗ mũi, Tịch Tịch Chi bước nhanh lùi về đằng sau. Xem ra không thể vào ổ nhỏ rồi, có vẻ mùi này quá nồng, cứ hắt xì lại hắt xì, nàng không thể chịu đựng nổi.

Cung nữ thái giám đã sớm rời khỏi Điện Bàn Long, trong cung điện to lớn chỉ còn lại hai sinh vật là An Hoằng Hàn cùng nàng.

Móng vuốt vỗ vỗ vào gạch ngọc trắng được lát dưới sàn nhà, vừa trơn lại lạnh, cũng không thể ngủ trên sàn nhà được.

Ánh mắt chợt hướng tới long sàng(2) vừa lớn vừa rộng, gối đầu chần bông mềm mại, thu hút Tịch Tịch Chi chậm rãi đi tới gần. An Hoằng Hàn đắp chăn nằm ngang ở trên giường, mí mắt đóng lại. Có lẽ bởi vì không nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo kia nên khuôn mặt hắn nhìn nhu hòa đi không ít.

(2)Long sàng: giường rồng, chuyên dành cho vua chúa.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, Tịch Tịch Chi ngẩn người, mới lấy lại tinh thần liền tìm kiếm chỗ có thể leo lên long sàng. Kích cỡ thân thể của nàng chỉ tương đương bàn tay, chiếm không được diện tích lớn.

Chỉ cần sáng mai rời giường trước khi An Hoằng Hàn ngủ dậy thì thần không biết quỷ không hay, ai cũng không thấy.

Vịn vào cái cột ở góc giường, bốn chân Tịch Tịch Chi đều dùng để bò lên trên, không lâu sau đã thuận lợi leo lên long sàng. So với cái ổ nhỏ dùng Noãn Ngọc(3) làm thành, long sàng mềm mại hơn gấp hai, chỉ cần nằm trên đó người đã lồm xồm.

(3) Noãn Ngọc: loại ngọc giữ ấm, dùng để sưởi ấm cơ thể.

Thoải mái cọ xát cái chăn, Tịch Tịch Chi nằm ở bên trên không muốn đứng dậy nữa.

Lo lắng An Hoằng Hàn phát hiện sự tồn tại của nó, Tịch Tịch Chi tự giác lùi vào một góc long sàng. Kéo một góc chăn lên đắp vào cái bụng chống vó lên trời của mình, an tâm ngủ. Tại sao cách An Hoằng Hàn một khoảng xa như vậy? Đơn giản bởi vì con chồn nhỏ nào đó hết sức nhát gan sợ An Hoằng Hàn xoay người một cái đè nó thành bánh thịt.

Mặc dù khả năng này rất nhỏ nhưng cũng không thể loại trừ.

Chẳng lâu sau khi Tịch Tịch Chi đã ngủ, trong bóng tối, đôi mắt An Hoằng Hàn đang đóng chặt dần dần mở ra. Miệng nhếch lên một đường cong mờ, động tác cẩn thận ôm lấy con chồn nhỏ, sau đó đặt ở bên cạnh mình.

Một người một chồn cùng gối chung một cái gối đầu dựa vào rất gần, chỉ cách nhau mấy cm. Có thể nghe được rõ ràng tiếng hít thở lẫn nhau.

Lúc con chồn nhỏ hắt xì, hắn vẫn tỉnh. Thần kinh của hắn rất nhạy cảm, gió thổi cỏ lay ở bên ngoài cũng bị hắn để ý. Có lẽ đã giết nhiều người nên thần hồn nát thần tính, thời khắc đều lo lắng có người trả thù.

Trong đêm đen, không biết đôi mắt quá bao nhiêu lần bị hành thích. Chỉ có động cơ con chồn nhỏ đến gần tấm long sàng này mới đơn thuần như vậy.

Ngày hôm sau, Lâm Ân mang theo một đám cung nữ thái giám vào Điện Bàn Long phục vụ bệ hạ rời giường, nhìn thấy một cảnh tượng.

Thân thể tròn vo của con chồn nhỏ dán chặt vào khuôn mặt bệ hạ, ngủ rất sâu.

“Bệ hạ.” Lâm Ân nhỏ giọng gọi một câu.

Cặp mắt phủ kín sự lạnh lẽo như thường ngày chậm rãi mở ra. Đôi mắt hết sức thanh minh không giống như vừa mới ngủ dậy.

Vén chăn bông lên, An Hoằng Hàn cẩn thận dời ra ngoài, “Nói nhỏ thôi.”

Cung nữ thái giám gật mạnh đầu. Không dám phát ra chút âm thanh nào.

Mọi ngày giờ này, Tịch Tích Chi đã sớm đi tu luyện, nhưng chiếc giường quá mềm mại, thoải mái làm nó lại ngủ nướng một trận. Mãi đến lúc An Hoằng Hàn lâm triều về, mí mắt nàng mới mơ mơ màng màng mở ra, đập vào mắt chính là khuôn mặt tuần tú cười như không cười của An Hoằng Hàn.

“Thừa dịp trầm ngủ say, leo lên giường trầm, lá gan cũng không nhỏ.”

Tịch Tích Chi nhanh chóng ngồi ngay ngắn, vội vàng lắc đầu, ai cũng biết lá gan nó rất nhỏ. Nhìn coi vị trí nó nằm, tại sao khi tỉnh dậy, nàng ngủ giữa trung tâm giường? Chẳng lẽ trong giấc mơ, nó lăn lộn liên đến đây?

Sợ hãi cuộn tròn thành một cục, đầu nhỏ từ từ hạ thấp xuống. Bị chủ nhân bắt quả tang, không phải lúng túng bình thường.

Hai bên trầm mặc hồi lâu, An Hoằng Hàn đánh vỡ sự yên tĩnh, hỏi “Thích giường hay ổ nhỏ hơn?”

Ánh mắt chớp chớp khó hiểu, Tịch Tích Chi không rõ nguyên do nhìn về phía hắn, vấn đề này còn cần hỏi sao? Giường vừa lớn vừa thoải mái, không có đạo lý gì nó không chọn nó. Nhưng cái ổ nhỏ đó lại vô cùng đáng giá, Tịch Tích Chi cũng đồng thời không nỡ bỏ.

38. Chương 38: Thái Hậu Hoằng Thệ(*)

(*)Hoằng thệ: nghĩa bằng từ chết, đi về cõi tiên.

Do dự hồi lâu, Tịch Tích Chi như cũ không lựa chọn được.

Cũng không biết sao nhìn một cái vẻ mặt do dự không quyết của con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn có thể nhìn ra nó vì sao phiền lòng.

“Nếu trầm đã ban bôn Ngọc Phượng Minh cho ngươi rồi thì sẽ không thu hồi.” An Hoằng Hàn dẫn dắt từng bước dẫn con chồn nhỏ vào cạm bẫy hắn đã bố trí tốt, “Trả lời câu hỏi của Trầm.”

Có loại chuyện tốt này, Tịch Tích Chi dĩ nhiên lựa chọn. Giường! Móng vuốt chỉ hướng long sàng đằng sau rèm lụa màu vàng kim.

Khóe miệng An Hoằng Hàn dần dần nâng lên nụ cười, “Từ nay về sau, ngươi cùng trầm cùng nhau ngủ.”

Chung giường mà ngủ.

Tịch Tích Chi không hề cảm thấy có gì không thích hợp, nơi đó vô cùng mềm mại, ngủ rất thoải mái. Huống chi, mấy ngày gần đây, con chồn ngày càng theo thói quen càng không hề cảm giác được loại xấu hổ giữa nam và nữ.

Vui vẻ gật đầu, Tịch Tích Chi cười không khép miệng.

Nàng không biết rằng cũng vì lần gật đầu ngày hôm nay sẽ dẫn đến vận mệnh càng ‘bi ai’ về sau.

Lại qua nửa ngày, một tên thái giám vội vã xông tới từ ngoài điện, “Bệ. Bệ hạ, thái giám cung Phượng Tường phái người tới nói, bệnh tình Thái hậu nguy kịch, xin bệ hạ đi giá(1).”

(1) Di giá: từ dùng cho vua chúa trong cung, ý nói di chuyển về một nơi nào đó.

Bệnh tình nguy kịch?

Lúc này, An Hoàng Hàn mới nhớ tới thời hạn thuốc kia đã đến, bưng trà Long Tĩnh lên, từ từ uống một ngụm, dò hỏi: “Bệnh tình Thái hậu như thế nào?”

Tên thái giám kia gấp đến chỗ mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, thấy bộ dáng bệ hạ thông thả, cũng không dám thúc giục, “Các thái y đều nói, Thái hậu sống không qua tối nay.”

Tịch Tích Chi đưa miếng bánh ngọt đến môi, một tiếng ‘bịch’ rơi xuống trên đất. Chỉ qua ba bốn ngày, Thái hậu liền phát độc rồi, có phải nhanh quá hay không? Chỉ nghe An Hoàng Hàn nói qua độc tính thuốc kia cực mạnh, nói không chừng đã chết, ngược lại là một loại giải thoát.

“Người đi cung Phượng Tường truyền lời, nói cho bọn hần biết, trong tay trẫm còn có chính sự cần xử lý, sẽ đi đến muộn một chút.” An Hoàng Hàn đặt ly trà Long Tĩnh xuống, hờ hững liếc mắt qua thái giám, xua người đi.

Tịch Tích Chi từ từ quay đầu, nhìn hai con cờ trong tay An Hoàng Hàn, một người chia ra sắm hai vai đánh cờ.

Đây chính là ‘chính sự’ trong miệng hần?

Mặc dù Thái hậu làm quá nhiều chuyện tán tận lương tâm(2), nhưng dẫu gì cũng là mẫu thân sinh hần nuôi hần. Từ đầu tới cuối, khuôn mặt hần không có chút biểu cảm, thật sự là máu lạnh tới cực điểm.

(2) Tán tận lương tâm: hay mất hết tính người, ta thấy để nguyên hay hơn >_<>

Nếu An Hoàng Hàn còn không gấp, Tịch Tích Chi nàng càng không có lý do gì để gấp gáp. Chỉ là muốn đi nhanh một chút đến cung Phượng Tường để có thể kịp gặp Thái hậu lần cuối. “Đi thì thế nào, nàng chưa chắc muốn gặp người.”

An Hoàng Hàn trầm ngâm nhìn con chồn nhỏ, trong con ngươi thoáng hiện cảm xúc khác thường. Nói có đạo lý, mẹ con bọn họ coi nhau như kẻ thù, cho dù đi, Thái hậu chưa chắc vui mừng khi nhìn thấy bọn họ, còn không bằng để nàng yên lặng rồi đi trần gian. Quân cờ trắng rơi vào trên bàn cờ, âm thanh An Hoàng Hàn lạnh lùng vang lên lần nữa,

“Chiếu —— tướng.” Nuốt trọn ‘tướng soái’ quân cờ đen, An Hoàng Hàn phân phó Lâm Ân dọn dẹp bàn cờ. Chính sửa vật áo, An Hoàng Hàn ôm lấy con chồn nhỏ, phẩy vụn bánh ngọt trên mép cho nàng. “Ngồi không giống ngồi, ăn như chưa ăn.” An Hoàng Hàn nhíu mày, vuốt cái trán con chồn nhỏ.

Ánh mắt Tịch Tích Chi còn dừng lại ở bàn cờ, một người đánh cờ có ý gì? Tại sao không tìm người đánh cờ? Nhưng An Hoàng Hàn quả thật tốn thời gian, chỉ đánh một ván cờ, đã dùng đến gần một canh giờ. “Bãi giá cung Phượng Tường.”

Bóng đêm buông xuống, tin tức Thái hậu sắp đi về cõi tiên, một truyền mười, mười truyền một trăm, lòng người bàng hoàng cả hoàng cung. Rất nhiều thái giám cùng cung nữ không ngừng nghị luận chuyện này ở trong dãy lòng,. Mới vừa bước vào cung Phượng Tường, lỗ tai nhỏ Tịch Tích Chi khẽ nâng lên, nghe được từng trận tiếng khóc. Có nữ, có nam, còn có giọng nói lạnh lạnh của thái giám. “Bệ hạ giá lâm!”

Lâm Ân hắng giọng hô to một tiếng, trong đại điện tiếng khóc dần dần nhỏ đi. Rất nhiều đại thần và công chúa đã tập trung đông đủ, nước mắt tràn trề khóc thành hai hàng lệ. Lục Công Chúa đi tới trước mặt đoàn người, xoa nước mắt ở khóe mắt, “Hoàng huynh, Thái hậu người. . . .” Muốn nói lại thôi, hóa thành từng tiếng nức nở, “Hoàng huynh nén bi thương.” Tịch Tích Chi rướn cổ lên nhìn vào, trong cung Phượng Tường bao phủ một vẻ buồn rầu. Trên mặt mỗi người đều rưng rưng nước mắt.

Nhưng nước mắt chảy có xuất phát từ thất lòng hay không, Tịch Tích Chi lại không biết. “Thái hậu đi sao?” An Hoàng Hàn trầm giọng hỏi, vẻ mặt như cũ không có bất kỳ biểu cảm, tựa như chuyện này không quan trọng với hần. Một lão thái y cúi đầu tiến lên, “Thứ cho vi thần bất lực, không tìm ra được bệnh của Thái hậu, nhìn tính mạng Thái hậu ra đi lại bó tay hết cách. Thái hậu vừa mới đi về cõi tiên, bệ hạ có đi vào nhìn một chút hay không?”

Bởi vì trước khi chết chân dung Thái hậu vô cùng kinh người, bọn họ không dám tự mình đem thi thể triển hiện ọi người nhìn. Chuyện này liên quan đến mặt mũi hoàng gia, bọn thái y hầu người nhiều năm trong

hoàng cung, ít nhiều có chút suy nghĩ. Trước khi An Hoàng Hàn chưa đến, bọn họ một mực chờ đợi quyết định bệ hạ.

“Hoàng huynh, mặc dù Thái hậu nương nương không phải mẫu phi ruột thịt của Yên Nhi, nhưng Yên Nhi cũng muốn đi vào nhìn một chút.” Để tranh biểu hiện tốt trước mặt An Hoàng Hàn, An Nhược Yên khóc lóc rồi rít kéo cánh tay hắn, hai hàng nước mắt trong suốt nằm ở trên gò má nàng, không giảm đi bộ dáng thùy mị của nàng, ngược lại còn làm người ta vừa thấy đã có cảm giác thương tiếc. Ánh mắt An Hoàng Hàn nhanh chóng trở nên lạnh lùng, cánh tay không dấu vết rút về, “Người đã muốn đi vào xem như vậy thì vào đi thôi. Bất quá buổi tối mơ thấy ác mộng cũng đừng tìm trầm khóc lóc kể lể.”

An Nhược Yên nhớ tới lời đồn đại trong hoàng cung, lòng chợt thấp thỏm, chẳng lẽ lời đồn là thật? Mấy ngày gần đây có tin đồn da dẻ Thái hậu thối rửa. Ngoại trừ mấy thái y ra thì không người nào dám đến gần Thái hậu. Trong lòng An Nhược Yên có phần lù lút, nhưng vừa nghĩ tới Thái hậu chính là mẫu hậu ruột thịt của hoàng huynh. Nếu nàng biểu hiện bài xích, chỉ sợ về sau hoàng huynh sẽ xa lánh nàng.

Vì tăng thêm can đảm ỉnh, An Nhược Yên nói: “Yên Nhi không sợ.” Một âm thanh yếu ớt tự ti truyền đến, mười một mười hai tuổi An Vân Y cũng mở miệng hỏi: “Muội cũng có thể đi được không?”

Nàng nhất gan nhìn về phía An Hoàng Hàn, ánh mắt né tránh nghiêng đầu nhìn xuống sàn.

Tại sao lần này nhìn thấy cô gái nhỏ, Tịch Tích Chi cảm giác nàng đã thay đổi một chút? Ít nhất nàng không hề núp mình ở góc nữa, dám nói yêu cầu với người khác, hơn nữa đối phương còn là An Hoàng Hàn giết người không chớp mắt. Kiểu thay đổi này rốt cuộc là tốt hay xấu? An Hoàng Hàn chậm rãi chuyển ánh mắt qua, xem xét kỹ cô gái nhỏ mấy lần giống như quan sát vật phẩm, không biết tính toán cái gì, con người lóe lên nhanh chóng,

“Hai người các người đều cùng trầm đi vào.” Ở lúc sắp đi vào đại điện, đột nhiên thái y đưa tới mấy tấm khăn, “Bệ hạ, thi thể đã phát ra mùi hôi thối, lúc đi vào xin dùng khăn che miệng mũi.” An Nhược Yên nhận lấy khăn cái kia trong nháy mắt, cả người chấn động, ngây ngẩn hồi lâu, dưới sự nhắc của thái y mới bịt miệng mũi lại đuổi theo bước chân mọi người.

Tịch Tích Chi chính là con chồn nhỏ, cho nên rất tiếc không được chia cho chiếc khăn nào. Lỡ mũi nháy bén, nàng là người đầu tiên trong nháy mắt đã ngửi thấy mùi thối rửa. Trong dạ dày cồn cào, móng vuốt nhanh chóng nắm vào vạt áo An Hoàng Hàn, che lại cái mũi của mình. Theo ý của người nào đó, khứu giác quá tốt không phải một chuyện tốt.

39. Chương 39: Người Có Tấm Lòng Này Là Đủ Rồi

An Nhược Yên cùng An Vân Y nhìn thấy động tác của con chồn nhỏ, ánh mắt lóe lên khó dò, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì. Càng đến gần giường lớn, mùi thối rửa càng nặng.

Chỉ ngăn cách bằng một tấm khăn không thể cản được mùi thối rửa đập vào mũi. Sắc mặt An Hoàng Hàn như thường, ánh mắt lại trở nên vô cùng sâu thẳm tĩnh mịch. Mà An Nhược Yên xanh mặt, nếu không phải An Hoàng Hàn nhìn thì sợ sớm đã quay đầu đi ra. An Vân Y vẫn không lên tiếng, có điều khuôn mặt nhỏ nhắn khó chịu kim nén thành màu đỏ. Với tuổi của nàng có thể nhìn đến nước này đã rất tốt rồi.

Khó chịu nhất, đau khổ nhất lại là con chồn nhỏ, khứu giác nó thính hơn con người rất nhiều, khi An Hoàng Hàn đi tới trước giường, nó chỉ kém nước hai mắt tối sầm ngất xỉu. “Mời bệ hạ xem.” Tiếng nói thái y truyền xuyên thấu qua chiếc khăn trở nên khàn khàn nặng nề. Ngón tay của hắn đưa về phía chỗ giường Thái hậu ngủ, từ từ nhắc lên một góc chăn bông.

Một cánh tay thối rửa hiện ra trước mắt mọi người. An Nhược Yên là người không chịu nổi đầu tiên, xoay người chống tay vào cái bàn ói như diên, khuôn mặt xinh đẹp mặt sợt tới mức hoa dung thất sắc(1). (1) Hoa dung thất sắc: Hoa dung: ý chỉ phái nữ, thất sắc: khuôn mặt nhợt nhạt không có màu sắc => cụm từ ý nói người phụ nữ sợ hãi đến khuôn mặt thay đổi biến sắc, phai màu.

Tịch Tích Chi chỉ nhìn thoáng qua, liền che hai mắt của mình lại không dám mở ra. Cánh tay khô héo không ngừng hiện lên ở trong đầu nàng. Bên tai tiếng ruồi ‘vo vo’ càng thêm nhắc nhở nàng, Thái hậu chết đi kinh khủng mức nào.

Chấn tĩnh nhất vẫn là An Hoằng Hàn như cũ không lộ vẻ gì, có lẽ hắn đã sớm nhìn thấy qua người chết như vậy, Thái hậu cũng chỉ là một người trong đó.

Thái y chữa trị cho Thái hậu nhiều ngày nên sớm đã thành thói quen cảnh tượng này. Mặc dù vẫn cảm thấy ghê tởm nhưng chưa đến mức nôn ra như An Nhược Yên.

“Bệ hạ, lần đầu tiên vi thần nhìn thấy bệnh lạ thể này. Người còn chưa chết nhưng thân thể liền bắt đầu thối rữa? Vi thần cùng cái thái y khác lật xem tất cả sách thuốc ở Viện Thái Y đều không thể bốc thuốc đúng bệnh.” Sợ An Hoằng Hàn giáng tội, mỗi giây mỗi giờ thái y đều ở biện giải ỉn.

An Hoằng Hàn bình tĩnh ngoài dự đoán, ánh mắt từ từ thu lại từ cổ thi thể trên giường, lạnh lùng nói ra: “Thái hậu đã từng là mẫu hậu một nước, vì mặt mũi hoàng thất, chân dung không thể công khai. Sau khi các người ra ngoài phải giữ bí mật, nếu không trảm chỉ các người hỡi tội.”

Không biết có phải là ảo giác hay không, Tịch Tích Chi cảm thấy giọng nói An Hoằng Hàn giờ phút này lại có sự tiếc nuối cùng bất đắc dĩ. Len lén ngẩng đầu quan sát An Hoằng Hàn, nàng không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì trên gương mặt đối phương.

Dù sao mẫu thân chết, hơn nữa còn do chính tay hắn giết, chắc rằng trong lòng hắn khó tránh khỏi khó chịu. Mặc dù mọi người thường nói ‘ ý chí sắt đá ’, nhưng có người nào có thể thật sự vô tình đến mức ấy?

Dường như muốn an ủi hắn, Tịch Tích Chi chìa móng vuốt ra khẽ vuốt cánh tay An Hoằng Hàn.

Lông mày An Hoằng Hàn hơi nhíu lại, bàn tay vuốt ve lông tơ con chồn nhỏ, con chồn nhỏ này lại thích suy đoán lung tung? Từ trước đến giờ, hắn làm việc chưa bao giờ hối hận. Nhưng tấm lòng con chồn nhỏ lại làm hắn rất vui.

Vừa vặn nhìn thấy cô gái nhỏ đứng ở bên cạnh An Nhược Yên, An Hoằng Hàn nhìn nàng khen ngợi, nói: “Có can đảm.”

Mặc dù sắc mặt An Vân Y tái nhợt nhưng không có phản ứng lớn như An Nhược Yên. Hơn nữa nàng chỉ có mười hai tuổi, dần ông trưởng thành nhìn thấy cảnh tượng ghê tởm này cũng sẽ không chịu nổi huống chi nàng chỉ là một cô gái nhỏ.

An Vân Y thoáng sửng sốt mới biết hoàng huynh đang nói chuyện với nàng, ngạc nhiên nhìn An Hoằng Hàn, trong hốc mắt dần dần dâng lên hơi nước, thì ra nàng cũng được hoàng huynh để ý đến.

“Tạ hoàng huynh khích lệ.” An Vân Y mang theo tiếng khóc nức nở nói, nếu nàng cũng có thể được hoàng huynh quan tâm như Lục Hoàng Tỷ thì muốn nàng làm cái gì, nàng đều sẵn lòng.

Cuộc sống bị người ta tàn nhẫn vứt bỏ trong xô xối, bị người khác xa lánh, nàng đã chịu đủ rồi.

Tịch Tích Chi có phần lo lắng cho Thập Tứ công chúa, ánh mắt vừa rồi làm người khác cảm giác được. . . . Hình như nàng đã làm ra một quyết định vô cùng quan trọng.

Đại thần và hoàng thân quốc thích lần lượt tiến vào hoàng cung, liếc nhìn thấy có rất nhiều dân chúng bình thường cũng đến đông đủ.

Tư Đồ Phi Du vừa vào tới không lâu, vội vã nói: “Bệ hạ, ngài là trụ cột nước Phong Trạch, ngàn lần nên bị thương, chỗ để đau lòng quá mức.”

Tịch Tích Chi suýt nữa bị sắc nước miếng, thử hỏi con mắt nào của ông ta nhìn thấy An Hoằng Hàn đau lòng? Từ đầu đến cuối gương mặt đó không chút biểu cảm, nếu không phải đã từng thấy hắn cười lạnh thì Tịch Tích Chi còn cho rằng mặt hắn tê liệt.

An Hoằng Hàn nhàn nhạt ừ một tiếng, phân phó Lưu Phó Thanh, nói: “Tang sự Thái hậu liền giao cho Hữu Tướng Lưu làm. Nhớ làm sao trang nghiêm đừng để mất mặt hoàng gia.”

Tư Đồ Phi Du ngậm bồ hòn làm ngọt(2), nghĩ tới hai ngày nữa phải chạy tới Phong Châu chống lũ lụt mà Lưu Phó Thanh lại lo tang sự Thái hậu, phỏng chừng sẽ vợ được không ít lợi lộc ở nơi này.

(2)Ngậm bồ hòn làm ngọt: phải nhẫn nhục chịu cay đắng, có khổ mà không dám nói ra, bề ngoài vẫn tỏ ra vui vẻ.

Thái giám nhìn thấy sắc mặt An Nhược Yên không tốt lắm, vội vàng sai người đỡ qua một bên ngồi xuống, mở miệng liền hỏi công chúa thế nào.

An Nhược Yên đang muốn trả lời, không ngờ đột nhiên An Hoằng Hàn nhìn về phía nàng. Cả người rung mình một cái, nhớ tới lời hoàng huynh đã nói trong điện, nàng lập tức ngậm miệng không nói, chỉ nói một câu ‘ không có việc gì ’.

“Ban lệnh ra đi, Thái hậu hoàng đệ, toàn bộ nước Phong Trạch ăn chay ba ngày, không giết mổ súc vật để bày tỏ thương tiếc đối với Thái hậu.” An Hoằng Hàn nói theo tục lệ, âm thanh vững vàng và thâm trầm truyền rõ ràng vào lỗ tai mọi người.

“Dạ, bệ hạ.” Lâm Ân nhận mệnh, lập tức tìm người ban phát lên Hoàng băng(3).

(3)Hoàng băng: nơi dán thông báo vua truyền ra báo cho dân chúng. Như tổ chức thi cử, tang lễ ...

Quần thần chen chúc trong đại điện cung Phượng Tường, mỗi người đều làm bộ làm tịch(4) giống như cha mẹ chết.

(4)làm bộ làm tịch: nghĩa như kiêu giả vờ, dối trá

Đầu nhỏ của Tịch Tích Chi đặt tại trên đùi An Hoằng Hàn, bốn chân duỗi ra, con người tròn vo đảo xung quanh từ đông sang tây. Buồn chán ngáp một cái, cho đến khi mặt trời lặn phía tây, thị vệ đưa thi thể Thái hậu đặt vào quan tài, An Hoằng Hàn mới phân phát quần thần, chỉ phân phó một nhóm người ở lại cung Phượng Tường coi chừng quan tài Thái hậu.

Thái hậu hoàng đệ, phải trải qua nhiều trình tự mới có thể chôn cất.

Trong mấy ngày sau đó, An Hoằng Hàn đều bận rộn công việc mỗi ngày.

Thừa dịp An Hoằng Hàn không ôm nó mang theo bên cạnh hàng ngày, Tịch Tích Chi chớp lấy thời cơ đi tu luyện. Lần trước Độ Kiếp thất bại, cho nàng một bài học kinh nghiệm nên lần này tu luyện, nàng không dám lơ là chút nào. Bước đầu tu tiên chính là Ngưng Khí, dựa vào việc hấp thụ linh khí trời đất hóa thành sở hữu của mình.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, động vật càng có thiên phú tu tiên hơn con người. Bởi vì bọn chúng không có suy nghĩ phức tạp, chỉ cần tập trung tinh thần thì thành công không khó. Nhưng vẫn có yêu tinh vội vàng muốn nhanh nên thường đi về hướng Bàng Môn Tà Đạo(4).

(4)Bàng Môn Tà Đạo: Bàng là bên cạnh, Môn là cửa, Tà là trái lẽ, Đạo: tôn giáo => cụm từ là chỉ chung các tôn giáo, học thuyết, phương pháp tu hành dẫn dắt con người vào con đường sai quanh co, có xu hướng trục lợi cầu danh, không đạt được kết quả hơn đường chính thống.

Mắt thấy sắc trời dần tối, Tịch Tích Chi dùng luồng linh khí khơi thông cơ thể lần cuối, chui ra từ phía sau lá cây chuối. Mặt trời tròn trịa buổi chiều như quả trứng ngỗng màu vàng, ánh nắng chiều tà chiếu lên người con chồn nhỏ làm nàng như được rắc thêm một lớp màu vàng óng ánh.

“Trẫm biết ngay người trốn ở chỗ này.”

An Hoằng Hàn chậm rãi bước chân đến gần, Tịch Tích Chi ngẩng đầu lên đã nhìn thấy thân hình cao lớn của hắn. Ánh nắng chiều sau lưng như làm phong nền tảng thêm sự chói lọi cho người đàn ông này. Khuôn mặt anh tuấn cương nghị, khí phách lộ ra ngoài.

40. Chương 40: Tự Bê Đá Đập Vào Chân Mình

Thời gian vội vã trôi qua hai ngày, cả hoàng cung đều bận về việc chuẩn bị chôn cất cho Thái hậu. Nếu nói ai rảnh rỗi nhất thì không thể nào khác ngoài con chồn nhỏ.

Móng vuốt vươn tới cái đĩa, cầm một miếng bánh ngọt nhét vào trong miệng của mình. Tịch Tích Chi nhai chép chép, vụn bánh ngọt bắn tung tóe khắp nơi.

An Hoằng Hàn vui đầu nghiêm túc xử lý chính sự, không có thời gian rảnh rỗi để ý tới Tịch Tích Chi. Nàng cảm thấy rất buồn chán, xoay người, nhảy khỏi bàn, chuẩn bị đi ra ngoài tìm thú vui. Nó cũng không phải

An Hoàng Hàn, mỗi ngày cuộc sống đều trôi qua ba điểm trên một đường thẳng cuộc sống mà không cảm thấy nhàm chán.

Nằm ở bậc cửa, Tịch Tích Chi xoay qua xoay lại cái đầu nhỏ, nghĩ xem hoàng cung có nơi nào đi chơi được. mấy lần trước chạy loạn ra ngoài, nàng đều đi chuyển động đầu nhỏ, suy tư hoàng cung có cái gì tốt chơi địa phương. Mấy lần trước nó đều chạy loạn đi ra ngoài đến các nơi khác nhau. Nếu không có một tấm bản đồ thì hoàng cung lớn thế rất dễ lạc đường.

Mặc dù nàng có hai cung nữ theo hầu nhưng chẳng may bọn họ không ở bên cạnh thì khi nàng lạc đường biết làm thế nào? Tục ngữ có câu: Tay làm hàm nhai, không thể trông cậy mọi thứ vào sự giúp đỡ của người khác được.

Lấy được một tấm bản đồ, học thuộc lòng đường lối ở hoàng cung mới là chuyện quan trọng nhất.

Bất kể sống ở đâu, đầu tiên người ta không phải nên quen thuộc hoàn cảnh hay sao?

Nhanh nhẹn chạy về trước thư án, kêu ‘chít chít’ gọi An Hoàng Hàn.

An Hoàng Hàn đầu tiên hơi nhú mày, sau đó ngừng động tác trong tay lại, “Sao nào?”

Bởi vì hai người không cùng một loại ngôn ngữ nên Tịch Tích Chi chỉ có thể dựa vào động tác khoa tay múa chân để An Hoàng Hàn hiểu ý của nàng. Móng vuốt vuốt vào sàn nhà ngọc lại chỉ vào bức tranh treo trên bức tường.

An Hoàng Hàn hạ bút lông, hứng thú nhìn nó, “Có ý gì?”

Tịch Tích Chi lập tức có chút thất vọng, lại diễn tả lại lần nữa. Bởi vì bốn chân tương đối ngắn nhỏ, động tác liên tục vụng về vô cùng đáng yêu.

An Hoàng Hàn cố tình kìm nén vẻ buồn cười, “Nói rõ ràng hơn.”

Tịch Tích Chi lại khoa tay múa chân chục lần, nhìn thấy người kia vẫn chống cằm nhìn nó, dù kẻ không thông minh thì cũng phát hiện ra điều bất thường. An Hoàng Hàn đơn giản là trêu chọc nó! Hắn đã sớm hiểu rõ từ lâu.

Ngồi bệt xuống sàn thở hổn hển.

Đập tay xuống sàn nhà ý là —— chỉ mặt đất; chỉ tay lên bức tranh ý là —— chỉ bức vẽ. Hai động tác nối liền ý nghĩa là nói đến bản đồ.

An Hoàng Hàn đi ra khỏi thư án, phân phó Lâm Ân nói: “Đi tìm bản đồ hoàng cung.”

Lâm Ân gật đầu, liền đi ra ngoài. Ông chung đụng tiếp xúc với con chồn nhỏ này thời gian càng lâu thì càng thấy nó có linh tính(1). Tuy cũng có nhiều sủng vật thông minh nhưng cũng không thể tự biết đòi hỏi mà rất nhiều chuyện điều do chủ nhân sắp đặt. Nhưng con chồn nhỏ này lại dám thỉnh cầu hết thứ này đến thứ khác.

(1)Linh tính: tương đương với trí tuệ của con người, ý chỉ nó biết suy nghĩ, có chính kiến, biết chủ động đòi hỏi thứ cần.

Khi Lâm Ân lấy ra bản đồ thì Tịch Tích Chi bị dọa sợ lui về phía sau hai bước. Có cần phải khoa trương thế không, tấm bản đồ dài hơn năm thước(2), rộng hơn ba thước, là chuyện gì xảy ra?

(2)Thước: đơn vị đo lường cổ Trung Hoa, 1 thước = 1/3m

Bị hành động khiếp đảm của con chồn chọc cười, An Hoàng Hàn nhú mày nói: “Bản đồ ngươi muốn đã đưa tới, ngươi đã ham học thế thì mấy ngày này liền ở lại trong ngự thư phòng học thuộc lòng đường lối ở cung cho tốt. Đến lúc đó, trẫm sẽ kiểm tra. Nếu như không học xong thì cứ tiếp tục học đến khi trẫm hài lòng mới thôi.”

Đây có phải câu mà người ta nói “Tự bê đá đập vào chân mình”! Gương mặt Tịch Tích Chi đau khổ, ánh mắt tha thiết mong ngóng vị vua nào đó.

Biết thừa con chồn nhỏ giả bộ đáng thương, giở thủ đoạn để được đồng tình, An Hoàng Hàn không mắc mưu, lắc đầu nói: “Đây là một trong những kỹ năng sinh tồn(3) cần phải học.”

(3)Sinh tồn: sinh sống và tồn tại

Một câu nói ngăn chặn Tịch Tích Chi không cách nào phản bác lại.

Sinh tồn, tất cả vì sinh tồn!

Hai người thái giám đem bản đồ trải trên sàn bạch ngọc, trong hoàng cung đường lối đan xen phức tạp, liếc mắt đã hiện ra trước mắt Tịch Tích Chi.

Không thể không khâm phục người đã thiết kế ra hoàng cung, mỗi một con đường đều thông qua một nơi khác nhau, rất nhiều hành lang giao nhau lại tạo thành các lối đi tắt khác nhau.

Tịch Tích Chi nhảy lên trên bàn đồ, đi vòng quanh vài vòng thì bỗng nghĩ tới một vấn đề là nàng không được được chữ viết đánh dấu trên đó.

Tịch Tích Chi lúng túng nhìn An Hoàng Hàn, chán nản lẩn lộn tại chỗ.

“Lâm Ân, người đọc chữ viết trên đó cho con chồn nghe, làm cho nó nhớ tên tất cả cung điện.” An Hoàng Hàn cũng xuất hiện ý nghĩ giống con chồn nhỏ, chỉ trong phút chốc lại phái ra nhiệm vụ cho Lâm Ân.

Kết quả là Lâm Ân trở thành lão sư vỡ lòng của con chồn nhỏ.

Mặc dù biết rằng không thể nào dạy một con chồn nhỏ biết chữ nhưng Lâm Ân không dám chống lại ý chỉ của bệ hạ, nhận mệnh quỳ một chân trên đất, đầu tiên chỉ vào cung điện quan trọng nhất ở giữa, “Đây chính là vị trí chúng ta—— Ngự Thư Phòng.”

An Hoàng Hàn đứng một bên quan sát, khi con chồn nhỏ duỗi móng vuốt miêu tả ba chữ kia thì hần lại lộ ý cười.

Tịch Tích Chi lặp lại luyện tập nhiều lần, xác định nhớ nét chữ kia trong đầu mới trịnh trọng gật đầu với Lâm Ân, ý bảo ông ta có thể tiếp tục dạy.

Lâm Ân kinh ngạc không khép miệng được.

An Hoàng Hàn thúc giục: “Còn không mau dạy?”

Lâm Ân run rẩy sợ sệt, lại chỉ phía sau vườn ngược hướng ‘ Ngự Thư Phòng ’, nói “Nơi này là Ngự Hoa Viên.”

Bởi vì hoàng cung cực lớn, rất nhiều cung điện cho nên tốn một canh giờ, Tịch Tích Chi chỉ nhớ kỹ hơn mười cái. Bởi vì cần thuộc lòng không chỉ là vị trí cung điện, còn phải nhớ những đường lối phức tạp cho nên tiến độ rất chậm.

An Hoàng Hàn thấy con chồn nhỏ nghiêm túc học tập, lại ngồi trở lại thư án, tiếp tục nhắc bút phê duyệt tấu chương.

Gần đây rất nhiều chuyện phiền toái, đầu tiên là phát hiện lũ lụt ở Phong Châu, hiện tại lại về việc chôn cất Thái hậu cần hoàn thành. Muốn bớt chút thời gian chơi cùng con chồn nhỏ cũng không có.

Rốt cuộc đợi đến ngày Thái hậu chôn cất, cả triều văn võ bá quan tụ tập trong hoàng cung, sắc mặt mỗi người đều nặng nề, khóc lóc thảm thiết. Rất nhiều đại thần khoác một miếng vải trắng trên người bày tỏ thương tiếc với sự qua đời của Thái hậu.

Sau khi Thái hậu hoả táng xong cần phải chôn cất vào Hoàng Lăng(4) mà văn võ bá quan đều muốn đi theo.

(4)Hoàng lăng: nơi chôn cất dành cho người trong hoàng tộc

Mang theo con chồn nhỏ đi Hoàng Lăng hơi bất tiện nên An Hoàng Hàn giao nó cho Tiểu Tuân Tử để thái giám trong Điện Bàn Long chăm sóc cho tốt.

Tịch Tích Chi cũng vui vẻ ung dung, nghe nói Hoàng Lăng nằm ở giữa sườn núi cỏ mọc xanh thắm. Thời tiết nóng bức thế này đi leo núi không phải tự chịu khổ sao? Nghĩ đến khó có dịp An Hoàng Hàn đi ‘ xa nhà ’ một chuyến, nàng vừa hay đi đến đúng cửa Viện Thái Y.

Thế giới lớn như vậy nhưng nàng chỉ biết đến hai người là An Hoàng Hàn cùng lão đầu.

Sau hai ngày chăm chỉ học tập cuối cùng cũng phát huy được chút công dụng.

An Hoàng Hàn vừa bước chân trước ra khỏi Điện Bàn Long, Tịch Tích Chi liền chạy như bay chân sau chạy đi, hai cung nữ hoảng hốt luống cuống đi theo đằng sau.

Tính mệnh Tiểu Tuần Tử nhờ con chồn nhỏ cầu xin mới giữ lại được. Huống hồ trước khi đi, bệ hạ đã phân phó phải chăm sóc nó thật tốt, nếu có gì sai sót bọn họ cũng chịu không nổi. Tiểu Tuần Tử vội vã nhắc chân đuổi theo.

Thân thể Tịch Tích Chi vừa nhỏ, tốc độ cũng không chậm. Chạy nhảy một lúc lại dừng lại, nhớ lại đường đi trong đầu rốt cuộc tìm được vị trí Viện Thái Y. Tịch Tích Chi không tập viết nhưng ba chữ to mạ vàng trên biển giống y đúc trên bản đồ liền chắc chắn không sai được.

Ngóng nghênh nhảy qua bậc cửa cao, mùi thuốc vừa hay xông vào mũi.

Rất nhiều thái giám đang phơi dược liệu ở trong sân, đột nhiên nhìn thấy một quả cầu nhỏ lông màu trắng chui vào đều cho rằng mèo con hay chó con của vị phi tử nào đó nuôi đi nhầm chỗ. Nhưng chờ quả cầu trắng kia đến gần mới phát hiện ở giữa cái trán nó có đám lông tơ đỏ rực.

Không biết ai kêu một tiếng: “Là Vân chồn bệ hạ nuôi!”

41. Chương 41: Người Cũng Hiểu Trà Đạo?

Thời gian gần đây, trên dưới hoàng cung người nào không biết bệ hạ đặc biệt sủng ái Vân chồn? Bọn họ đã sớm muốn diện kiến hình dáng Vân chồn nhưng với thân phận thấp bé như bọn họ thì khó có may mắn thấy được.

Nhiều thái giám cũng chạy tới xem náo nhiệt, vây quanh con chồn nhỏ ba tầng trong ngoài.

Tịch Tích Chi hoảng sợ trước sự ‘ nhiệt tình ’ của mọi người, nhảy ra sau lưng cung nữ ẩn nấp.

Hai cung nữ tuy thân phận thấp nhưng cũng là người hầu trong Điện Bàn Long, hắng giọng, “Các người đã làm xong việc? Muốn lười biếng phải không?”

Hễ là cung nữ thái giám được hầu hạ bên cạnh bệ hạ đều có thân phận cao hơn một bậc, dù cho hai mắt bọn thái giám nhìn nhiều thêm vài lần cũng không dám trái lời các nàng liền rối rít giải tán.

Tịch Tích Chi thò đầu ra, chạy vào trong Viện Thái Y.

Mùi thuốc nồng nặc khắp nơi, bên trong có hơn mười người đàn ông trung niên đang ngồi. Tịch Tích Chi nhận ra một người trong đó, hẳn chính là vị thái y đã dẫn bọn họ đi gặp mặt Thái hậu lần cuối.

“Ồ!? Sao con chồn này lại chạy tới Viện Thái Y?” Chung Duy Đồng dừng việc sao dược liệu, kinh ngạc nói một câu.

Chút chút. Tịch Tích Chi kêu to hai tiếng mang tính chất như chào hỏi. Ánh mắt đảo quanh phòng, cuối cùng dừng lại trên một lão nhân, không chút đắn đo chạy về phía đó.

Mấy vị thái y còn lại cười ha ha: “Thì ra là tìm lão đầu họ Từ.”

Lão đầu chữa trị đối tượng là động vật, không có công việc nhiều như những thái y kia, nhàn nhã ngồi ở trên ghế uống trà, “Cái con chồn nhà người cuối cùng cũng có lương tâm, biết đến thăm lão phi?”

Tịch Tích Chi phản bác kêu lên hai tiếng, lúc trước nàng định tặng lễ đấy chỉ tiếc gặp phải đồng chuyện phiền phức. Không phải lúc này rảnh rồi, nàng liền chạy ngay đến đây sao.

Tiểu Tuân Tử cùng hai người cung nữ đứng lảng lạng một bên, tầm mắt không rời khỏi con chồn nhỏ, e sợ nó biến mất dưới ánh mắt bọn họ.

“Được rồi, được rồi, xem bộ dạng người kìa, lão phu lại không trách người, người lỗi nhải cái gì?” Lão đầu ôm lấy con chồn nhỏ, đặt nó ngồi lên ghế bên cạnh.

Giơ tay lên rót một ly trà đưa tới trước mặt con chồn nhỏ. Vẻ mặt tươi cười như đối đãi với bạn tốt nhiều năm, “Trà hảo hạng Bích Loa Xuân, người nếm thử đi, lão phu tốn rất nhiều thời gian mới tìm thấy trong hoàng cung.”

Tịch Tích Chi ngạc nhiên chớp mắt mấy cái, không ngờ lão đầu này kiếm lợi lộc còn thuận buồm xuôi gió hơn so với nàng. Sắc mặt không chỉ hồng hào có sức sống còn có lá trà tốt để uống.

Nước trà xanh màu lá mùi thơm ngát ủa ra. Chỉ ngửi mùi, Tịch Tích Chi liền không nhận được là lưỡi liếm liếm, khẩu vị mát ngọt, thơm ngon sáng khoái không hổ là trà hảo hạng nhất.

“Người cũng hiểu trà đạo, như thế nào? Uống ngon sao?” Lão đầu cười híp mắt, xung quanh đôi mắt có những nếp nhăn chất đống.

Tịch Tích Chi gật đầu liên tục. Trước kia sư phụ nàng cũng thích thưởng thức trà cho nên nàng cũng có chút hiểu biết về mặt này.

Động tác giữa hai người làm các thái y khác phải chú ý, Chung Duy Đồng đi đến, nhìn chằm chằm con chồn nhỏ nói, “Nó cũng hiểu biết trà? Quá thần kỳ.”

“Đúng là con chồn có linh tính.”

“Khó trách bệ hạ chiều chuộng như thế, thật là người khác yêu thích.”

.

Lời khen ngợi liên tục truyền vào lỗ tai Tịch Tích Chi.

Con chồn nhỏ làm như không có nghe thấy, hai móng vuốt ôm ly trà uống thêm từng ngụm.

“Sống ở hoàng cung như thế nào?” Lão đầu ứng phó qua loa với đám thái y kìa, đuổi bọn họ đi, tiếp tục hỏi con chồn nhỏ.

Những lời này không phải đáng nhé do Tịch Tích Chi hỏi sao? Lão mới vào hoàng cung mấy ngày mà thôi sao lại hỏi ngược lại nàng.

Chút chút. Tạm được.

Trừ tâm tư người ở đây khó dò ra thì đời sống vật chất lại không tệ.

“Vậy người thích nơi này sao?” Lão đầu nâng ly trà lên, nhấp một ngụm.

Thích? Chưa nghĩ tới. Tịch Tích Chi trầm ngâm suy nghĩ, nếu như có thể lựa chọn, nàng tình nguyện tu hành ở trong rừng sâu núi thẳm. Giống như lời sư phụ nói, trần gian cám dỗ quá nhiều không dứt, hơi không nắm bắt được sẽ bước hụt một chân để lại nỗi hận nghìn đời.

Chậm chạp không trả lời, Tịch Tích Chi ngẩn người nhìn chằm chằm lá trà trôi nổi bồng bềnh trong chén.

Không có tiếp tục truy hỏi, lão đầu ngoắc ngoắc tay với con chồn nhỏ, “Để lão phu kiểm tra sức khỏe cho người, xem vết thương trên cơ thể khép lại đến đâu rồi.”

Tịch Tích Chi nhảy lên trên bàn, nhảy đến ngồi trước mặt lão đầu. Những vết thương kia sớm đã tốt lắm, một chút vết sẹo cũng không còn lại. Chỉ là Tịch Tích Chi cũng không nỡ từ chối lòng tốt của lão đầu.

“Thương thế đã khỏi hẳn, người còn mập thêm một vòng.” Lão đầu ôm con chồn nhỏ lăn qua lộn lại kiểm tra rồi đưa ra kết luận.

Ngày ngày ăn xong lại đi ngủ, tỉnh ngủ liền ăn có thể không mập sao? Nhưng khi Tịch Tích Chi soi gương thấy vóc dáng tròn xoe của mình lại hết sức hài lòng.

Tịch Tích Chi ngẩn ngơ, thơ thẩn đến khi mặt trời lặn phía tây. Cách một lúc lại trò chuyện cùng lão đầu mấy câu, nhìn nhau vài cái giống như đôi bạn thân.

Cung nữ nhẹ nhàng chọc vào người Tiểu Tuân Tử, nhỏ giọng nói: “Mau mau khiến con chồn nhỏ trở về Điện Bàn Long đi, nếu chậm nữa thì bệ hạ đã trở về tới.”

Khi bệ hạ hồi cung mà không nhìn thấy con chồn nhỏ thì không biết lại biết phát cẩu bao nhiêu.

Tiểu Tuân Tử cân nhắc một lúc, gật đầu, đi về trước mấy bước, “Thái y Từ, sắc trời không còn sớm, nô tài muốn đưa Vân chồn trở về Điện Bàn Long.”

Lão đầu vừa cười vừa thuận tay vuốt ve bộ lông con chồn nói, “Lão phu không tiễn(1) xa.”

(1)Tiễn: ý tiễn đưa, đưa ra ngoài

Tịch Tích Chi trò chuyện rất ăn ý cùng lão đầu, đột nhiên bị Tiểu Tuân Tử quấy rầy, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ than thở. Làm một con chồn thật sự không tự do, mỗi ngày đều bị người ta trông coi.

Nhảy xuống cái ghế, bốn chân Tịch Tích Chi vững vàng tiếp đất, chạy bước nhỏ ra khỏi Viện Thái Y.

Mới ra khỏi liền đụng vào một bóng người màu vàng óng. Tịch Tích Chi trợn tròn mắt nhìn An Hoằng Hàn đi đường một mình còn đến đây.

Hắn nâng con chồn nhỏ lên, ôm vào trong ngực, “Tới Viện Thái Y làm gì? Chẳng lẽ ngươi lại bị thương?”

Đôi mắt hắn âm u nhìn sang hai người cung nữ cùng Tiểu Tuân Tử.

Tiểu Tuân Tử run rẩy sợ hãi, vội vàng quỳ xuống, “Hồi bẩm bệ hạ, con chồn nhỏ không có bị thương, nó tới Viện Thái Y là vì muốn tìm Thái y Từ trò chuyện.”

Sắc mặt An Hoằng Hàn càng thêm âm trầm, bởi vì mới trở về từ bên ngoài cung nên vạt áo hắn còn dính bùn đất. Đoán chừng là sau khi trở lại Điện Bàn Long không có thấy Vân chồn thì lập tức tới tìm ngay.

Đã sớm biết con chồn nhỏ sau khi học thuộc lòng bản đồ nhất định sẽ chạy đi lung tung. Nhưng hắn mới ra hoàng cung để chôn cất cho Thái hậu, nó liền không chịu nổi buồn tẻ đã chạy đi. Nếu như sau này hắn không có ở đây một thời gian dài chẳng phải con chồn nhỏ sẽ chạy trốn không thấy tăm hơi?

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt An Hoằng Hàn càng thêm đáng sợ.

Thái giám cung nữ cúi đầu thật thấp, e sợ thành nơi trút giận cho bệ hạ.

“Trở về Điện Bàn Long.” An Hoằng Hàn vuốt ve bộ lông con chồn nhỏ, xoay người trở về đường cũ.

Lâm Ân mệt mỏi người đầm đìa mồ hôi, xoa mồ hôi trên trán, nhanh chóng đuổi theo bước chân của An Hoằng Hàn.

Ngô Kiếm Phong không hiểu vì sao bệ hạ tức giận, vỗ vỗ đầu vai Lâm Ân, hỏi “Bệ hạ thế nào?”

Lâm Ân liếc hắn một cái, người này quả thật ‘đầu óc ngu si, tứ chi phát triển’.

“Tâm tư của bệ hạ, nô tài chúng ta sao có thể hiểu?” Nhưng trong lòng hắn biết cảm xúc bệ hạ thay đổi nhất định có liên quan với Vân chồn.

“Thì ra ông không biết.” Ngô Kiếm Phong khinh miệt nhìn Lâm Ân, cất bước đi vòng qua ông đi về phía trước. Trong lòng mắng nói, không phải chỉ là một tên thái giám ỷ là người tâm phúc bên cạnh bệ hạ liền cảm thấy mọi thứ tài trí hơn người.

Lâm Ân giận đến ngón tay run rẩy, tên Ngô Kiếm Phong này thật không coi ai ra gì rồi.

42. Chương 42: Khế Ước Bán Thân Của Con Chồn Nhỏ

An Hoằng Hàn đi sớm về muộn, lại dưới ánh nắng mặt trời chói chang đưa Thái hậu vào Hoàng Lăng, cả người dính dính một thân mồ hôi. Mới vừa bước vào Điện Bàn Long lập tức phân phó cung nữ chuẩn bị tắm rửa.

Đương nhiên người duy nhất cùng tắm chung Tịch Tịch Chi cũng ở trong đó.

Sử dụng kiểu bơi chó, Tịch Tịch Chi vui vẻ nghịch nước tạo ra từng vòng sóng gợn trong ao trì.

An Hoằng Hàn dựa vào bờ ao, hai cánh tay duỗi ra đặt trên thành, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn Tiểu Bất Điểm(1) ở trong ao. Tại sao càng xem càng thích?

(1)Tiểu Bất Điểm: một điểm nhỏ

Đột nhiên nhớ tới cái gì, An Hoằng Hàn ngoắc tay gọi: “Người qua đây.”

Con chồn nhỏ dừng tư thế bơi lội lại, cái đầu nhỏ ướm nhẹ chuyển sang nhìn An Hoằng Hàn. Nơi này chỉ có hai sinh vật thở là An Hoằng Hàn cùng nó cho nên người hẳn gọi nhất định là mình. Nhìn thấy cơ ngực, An Hoằng Hàn để lộ ra ở bên ngoài, Tịch Tịch Chi nuốt nước miếng ‘ực’ một cái, cái này đánh vào thị giác rất lớn.

“Nước miếng chảy ra.” Khóe miệng An Hoằng Hàn lộ ra ý cười có phần nháo bang.

Tịch Tịch Chi nhanh chóng nâng móng vuốt lau miệng, một lúc lâu mới có phản ứng, nửa người nó ngập hết trong nước, cho dù chảy nước miếng, An Hoằng Hàn có thể nhìn thấy được không? Lại bị một vị vua phúc hắc đưa vào đây, Tịch Tịch Chi tức giận kêu ‘hừ hừ’.

Không dám không thuận theo ý An Hoằng Hàn, bốn chân Tịch Tịch Chi đập nước như một làn khói bơi tới trước mặt hắn.

An Hoằng Hàn kéo lấy chân trước của nàng, lật ngược chân con chồn nhỏ lên, ngón tay trượt qua trượt lại trên bụng nàng như tìm kiếm thứ gì đó.

Bộ lông Tịch Tịch Chi ướt sũng, lớp da mềm mại rất dễ thấy cộng thêm ngón tay An Hoằng Hàn không ngừng vỗ về chơi đùa nó, thân thể lập tức tê dại. Nàng không an phận giữa giũa muốn chạy trốn khỏi bàn tay An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn nhìn ra ý đồ của nàng, vỗ hông nàng một cái, “Xấu hổ cái gì? Toàn thân người từ trên xuống dưới đều bị trâm sờ hết rồi.”

Mặc dù đây là lời nói thật nhưng vẫn làm Tịch Tịch Chi cảm thấy ngượng ngùng. Dù gì kiếp trước nàng cũng là một con người hơn nữa còn là một người phụ nữ!

Quan sát lúc lâu, An Hoằng Hàn nắm lấy cái bụng nhỏ nhô lên của con chồn nhỏ, lại nhìn lần nữa đặc trưng của nó, bình tĩnh nói: “Thì ra là một con cái.”

Tịch Tịch Chi tức giận muốn nôn ra máu, nàng không phải cái chẳng lẽ là đực sao? Vào cung mười mấy ngày rồi, hôm nay vị vệ hạ thông minh quyết đoán này mới phát hiện sao? Cảm giác tê liệt hành hạ khiến Tịch Tịch Chi giãy giụa kịch liệt.

Nhe răng trợn mắt kêu hướng An Hoằng Hàn, người mau buông tay ra! Nắm cái ti nhỏ của nàng làm gì? Sàm sở cũng có mức độ! Người ăn hết đậu hũ(1) thì sau này nàng còn biết gả đi thế nào?

(1)Đậu hũ: ý chỉ chiếm tiện nghi, sàm sở

Con chồn nhỏ càng phản ứng mạnh hơn, hành động xấu xa của An Hoằng Hàn lại càng không thay đổi, tiếp tục tìm đếm số ti trên người nàng. Cho đến đếm tới tám thì hết, hắn mới dừng tay lại.

Giống như lấy được giải thoát, Tịch Tịch Chi bơi tới bờ áo đối diện như tránh xa, cách xa An Hoằng Hàn mấy mét.

Như một con thỏ bị hoảng sợ, mắt Tịch Tịch Chi đỏ lên, trái tim lo sợ An Hoằng Hàn bắt lấy nàng.

An Hoằng Hàn hứng thú nhìn chăm chăm nó, “Lần trước người bị thương trầm còn tự tay bôi thuốc cho người. Hơn nữa, trầm là chủ nhân của người, chẳng lẽ không được sờ người?”

Tịch Tích Chi tiếp tục nhe răng trợn mắt, lần nữa cảm nhận rõ rệt làm sủng vật chưa từng có quyền lợi động vật!

Tắm xong, lau xong bộ lông. Tịch Tích Chi như cũ không quan tâm đến ai, nhảy vào chiếc chăn màu vàng kim một bộ ai cũng không nghĩ đến bộ đáng, nhảy vào sau tấm rèm màu vàng ảm áp, hờn dỗi nằm ở trên chăn.

An Hoằng Hàn quay đầu xem nó, nó lập tức nhắm mắt lại.

Trước đây có người có dũng khí làm An Hoằng Hàn bày ra bộ mặt lạnh lùng? Mà làm hắn bất đắc dĩ là hắn không cảm thấy tức giận chút nào.

Đi tới trước thư án, An Hoằng Hàn ngồi xuống, nhắc bút lên, viết ở trên giấy Tuyên Thành. Vệt mực đen nhanh xuất hiện tại trên trang giấy, chữ viết của hắn cũng tràn đầy khí phách giống như con người hắn.

Đợi thật lâu không thấy An Hoằng Hàn lên giường nghỉ ngơi, Tịch Tích Chi lén lút mở mắt ra đã nhìn thấy An Hoằng Hàn đã trở thể này mà vẫn còn ở viết đề.

Trời vừa tối, hắn rất rất ít xử lý chính sự, chẳng lẽ gần đây có chuyện gì khó giải quyết? Tịch Tích Chi nháy mắt, cuối cùng không kìm được lòng hiếu kỳ của mình, rón ra rón rén chạy đến trước thư án, mề nheo đi sang phía bên kia An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn đã sớm phát hiện ra nó, viết xong một chữ cuối cùng, mắt nhìn thẳng con chồn nhỏ nói: “Đến rất đúng lúc, đây là Khế Ước Bán Thân của người, ký tên đồng ý thôi.”

Vô số dấu chấm than xuất hiện trong đầu Tịch Tích Chi, ba chữ ‘ Khế Ước Bán Thân ’ đè ép làm nó không thở nổi.

An Hoằng Hàn cười nhạt, ôm con chồn lên trên thư án, “Trầm cho người ăn, cho người ở, mỗi ngày còn phân phó nhiều cung nữ thái giám phục vụ cuộc sống thường ngày của người, chẳng lẽ người không nghĩ bỏ ra cái gì? Trên trời sẽ không rớt xuống cái bánh nóng, trên đời cũng không có bữa cơm miễn phí.”

‘Có bỏ ra, mới có đền đáp.’ Câu nói tự động hiện lên trong đầu ở Tịch Tích Chi, nàng sững sờ ngẩng đầu lên nhìn An Hoằng Hàn. Người đàn ông này thật không chịu ăn chút thiệt thòi nào!

Tịch Tích Chi càng thêm tức, con người tròn xoe tròng người nào đó.

An Hoằng Hàn không nhúc nhích chút nào, chỉ có ký kết phần Khế Ước Bán Thân này mới có thể buộc con chồn vào bên cạnh mình. Ngộ nhờ ngày nào đó nó biến mất thật, trong tay hắn có chứng cứ mang theo, tự nhiên có lý do đầy đủ đi bắt nó trở lại.

“Xét thấy người không biết viết chữ cho nên trực tiếp đóng dấu chân là được.” An Hoằng Hàn lấy ra mực đóng dấu, đặt ở trước mặt con chồn nhỏ, nhú mày ý bảo nó nhanh đóng dấu.

Tịch Tích Chi đau khổ, chậm chạp không chìa móng vuốt.

An Hoằng Hàn lần nữa châm dầu vào lửa, “Nếu như người không ký, trầm không có nghĩa vụ nuôi người, từ nay về sau sự sống chết của người không liên quan đến trầm.”

Uy hiếp! Đây là uy hiếp trắng trợn!

Không dựa vào cây to là An Hoằng Hàn, lấy trạng thái trói gà không chặt của nàng bây giờ đi ra ngoài chỉ có một con đường chết.

Vì suy nghĩ đến tính mạng mình, đến tương lai tốt đẹp, Tịch Tích Chi đưa móng vuốt ra, ấn xuống mực đóng dấu, toàn bộ móng vuốt dính đầy màu đỏ thắm.

Từ từ di chuyển qua đến trên giấy Tuyên Thành, Tịch Tích Chi không chịu nổi tức giận, ‘bụp’ một tiếng nặng nề ấn góc dưới đập, dấu bàn chân hồng rõ ràng in lên phía trên.

An Hoàng Hàn hài lòng rút ra tờ giấy Tuyên Thành, nói một câu: “Rất tốt, về sau người chính là vật sở hữu của trẫm, nhớ kỹ thân phận của người.”

Tịch Tích Chi tức giận nghiêng rằng, thân phận không phải là sủng vật sao! Có thể có bao nhiêu ghê gớm? Nhiều lắm thì thêm được hai chữ biến thành ‘sủng vật hoàng gia’!

An Hoàng Hàn tìm đến một cái hộp gỗ, thận trọng đặt Khế Ước Bán Thân vào, sau đó xoay người đi vào trong điện, đoán chừng là đi giấu hộp gỗ rồi.

Tịch Tích Chi chuẩn bị đi theo nhìn một chút, để thừa dịp An Hoàng Hàn không chú ý, thiêu hủy giấy Khế Ước Bán Thân.

An Hoàng Hàn như biết nàng đang nghĩ gì, đang đi bỗng chốc xoay người, “Lâm Ân, trông chừng con chồn.”

Cả người Tịch Tích Chi cứng ngắc xuống, thất vọng ngồi ở trên thư án. Chờ An Hoàng Hàn trở về lần nữa thì trong tay đã không có vật gì.

Đưa tay vuốt cái trán con chồn nhỏ, đám lông tơ đỏ rực chiếu lấp lánh rất chói mắt.

Ôm lấy nó, An Hoàng Hàn cảm móng vuốt của nó, nói “Mực đóng dấu rất khó rửa sạch, Lâm Ân, người đi bưng một chậu nước nóng.”

43. Chương 43: Hồn Thế Ma Vương(*) Con Chồn Nhỏ

(*) Hồn Thế Ma Vương: ma vương hại đời

Hơi nước nóng bốc lên, An Hoàng Hàn vừa ôm con chồn nhỏ vừa múc nước dội lên móng vuốt con chồn nhỏ.

Tịch Tích Chi rất biết phối hợp theo, hay nói cách khác nàng vẫn chưa lấy lại tinh thần mà còn chịu đả kích bởi Khế Ước(1) Bán Thân nên vô tri vô giác mặc cho An Hoàng Hàn điều khiển.

(1)Khế Ước: tương tự với bản Hợp đồng, Hiệp định

Xoa nắn móng vuốt con chồn nhỏ đến khi bộ lông màu trắng bạc sạch sẽ trở lại, An Hoàng Hàn mới dùng khăn nhẹ nhàng lau khô cho nàng.

Thấy bộ dạng buồn bực không vui của nàng, An Hoàng Hàn cố ý dùng ngón tay trọc một cái vào đám lông tơ màu đỏ như lửa trên trán nàng.

Thân thể truyền đến cảm giác tê tê lập tức làm Tịch Tích Chi quay trở lại hiện thực. Nhìn sắc mặt người nào đó lại thấy khó chịu, đồng thời nghiêng rằng ‘ken kết’.

“Để trẫm nuôi người có gì không vui? Cẩm y ngọc thực(2), vinh hoa phú quý, có cái nào không phải người đời muốn cầu lại không được?” An Hoàng Hàn cố gắng giảng giải cho con chồn nhỏ, bàn tay chậm rãi vuốt ve lông của nó.

(2)Cẩm y ngọc thực: Hiểu đơn giản là quần áo đẹp, đồ ăn ngon.

Có lẽ do bản tính động vật, bàn tay vuốt dọc sống lưng làm cơn giận nẩy lửa trong lòng Tịch Tích Chi dần dần tiêu tán.

Hắn nói cũng đúng, để cho hắn nuôi, có gì không vui? Người đàn ông này là vua một nước, người nắm giữ quyền lực lớn nhất thế gian. Làm sủng vật của hắn ít ra oai phong hơn nhiều so với làm sủng vật của người khác.

Nhưng vừa nghĩ tới Khế Ước Bán Thân, Tịch Tích Chi lại dấy lên một đốm lửa trong lòng. Ở đâu có kiểu chủ nhân kí kết Khế Ước cùng sủng vật?

Cúi đầu nhìn móng vuốt mũm mĩm của bản thân, nàng vừa kí Khế Ước Bán Thân nghĩa là tự động đánh mất sự tự do của mình. Ngộ nhờ một ngày nào đó An Hoằng Hàn có ý nghĩ muốn ăn thịt chồn chẳng lẽ nàng liền ngoan ngoan kính dâng thân thể?

Càng nghĩ càng sợ hãi, Tịch Tích Chi cắn chặt móng vuốt không buông.

“Trẫm chưa nói muốn nấu thịt người.” An Hoằng Hàn dùng sức trọc trán nó, tức giận vì suy nghĩ lung tung của con chồn.

Hắn ăn không thiếu món ngon khắp thiên hạ. Chỉ là thịt con chồn có thể dẫn đến khả năng thèm ăn của hắn?

Miền là không ăn thịt nàng, không lột da nàng thì mọi chuyện đều dễ trao đổi. Tịch Tích Chi ngẩng đầu lên, hai mắt phát sáng như muốn lần nữa xác nhận nhìn vào An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn không thể làm gì khác đành nhắc lại lần nữa nói: “Cho dù trẫm muốn ăn thịt chồn thì với cơ thể ít thịt này của người, bóc xương lột da cũng chưa đủ nhét kẽ răng.”

Cổ ý véo vào cái bụng phồng lên của con chồn nhỏ, hắn cảm giác mềm mại hơn cả chăn bông.

Tịch Tích Chi an tâm, móng vuốt đập lên bàn tay đang vuốt ve chiếm tiện nghi của nàng, thuận thế nằm vào trong ngực An Hoằng Hàn.

Đêm đã khuya, bên ngoài tĩnh lặng không một chút âm thanh.

Trong Điện Bàn Long, phía sau tấm rèm màu vàng, một người một chồn đang ngủ say.

Bốn chân lông lá màu trắng nhỏ bé cùng bầu vú lấy cánh tay của nam tử, miệng thỉnh thoảng chép chép như đang không ngừng nhai thức ăn ngon trong mộng.

Cuộc sống càng thoải mái nên lá gan con chồn nhỏ cũng lớn dần lên.

Tịch Tích Chi thuộc lòng hơn nửa bản đồ, tính hiếu kỳ càng tăng vọt, nàng bắt đầu cuộc hành trình thám hiểm hoàng cung. Mỗi khi An Hoằng Hàn xử lý chính sự, nàng liền lén lút chạy ra khỏi cửa Ngự Thư Phòng đi dạo, mang theo hai người cung nữ mò mẫm ở trong hoàng cung.

Vì thế tạo ra không ít sóng gió.

Ví dụ đột nhiên nhảy ra hù dọa một cung nữ đang đi bưng thức ăn trên đường, dọa nàng ta sợ hãi hét lên rồi làm thức ăn rơi xuống đất.

Còn nữa chẳng hạn như món ngon ở Ngự Thiện Phòng chuẩn bị cho các phi tần, đột nhiên sẽ không cánh mà bay nhưng sẽ phát hiện ra một con vật béo tròn ăn cả người dính dầu mỡ ở trên cái thớt gỗ.

Cả hoàng cung, không, chính xác mà nói. Cả Ngự Thiện Phòng gà bay chó sủa(3) do con chồn nhỏ.

(3)Gà bay chó sủa: ý chỉ gây náo loạn, làm loạn.

Do Vân chồn là sủng vật bệ hạ đích thân nuôi dưỡng nên ai cũng không dám động vào một sợi lông của nó. Thái giám đưa thức ăn ở Ngự Thiện Phòng chỉ có thể trơ mắt nhìn nó! Cao lương mỹ vị(4) vừa làm xong, chuẩn bị đưa đến các cung phi tần, chỉ chớp mắt đã vào bụng Vân chồn. Mà muốn đánh, muốn chửi con chồn ăn trộm này cũng không được.

(4)Cao lương mỹ vị: món ăn ngon

Mỗi ngày chịu các cung phi tần trách mắng, thái giám đưa thức ăn chỉ biết nước mắt chảy ròng, âm thầm mắng chửi kẻ trộm trắng trợn nào đó.

Con chồn nhỏ bước đều bước, đang đi dạo trong hoàng cung, bỗng nhiên ‘hắt xì’ đoán rằng chắc ai đang nghĩ đến nó. Cung nữ đi qua đã nhìn quen nhưng không thể trách, vội vàng bước nhanh hơn qua người nó.

Đi một đoạn lại dừng một chút, Tịch Tích Chi khẽ nhìn thấy thứ gì mới mẻ liền ngừng lại, quan sát đủ mới tiếp tục đi tiếp.

Nghe tiếng nước chảy róc rách, thân thể tròn vo của Tịch Tích Chi chạy nhanh về phía đó. Thời tiết nóng bức, bộ lông nàng lại quá dài vừa nghĩ tới dòng nước chảy mát lạnh, cả người nàng lập tức run lên.

Suy nghĩ chốc lát, tắm nước lạnh là ý kiến hay liền chạy thật nhanh sang hướng đó.

Hai người cung nữ đằng sau nhấc váy, nâng cao chân, lảo đảo chạy theo con chồn nhỏ.

“Thanh Nguyên Trì. . . .” Cung nữ thở hổn hển theo sau.

(Thanh Nguyên Trì: chỉ một cái ao nước sạch)

Một cổng hình vòng cung xuất hiện trước mặt các nàng, ba chữ “Thanh Nguyên Trì” được điêu khắc bên trên cổng vòm, xung quanh mới trồng rất nhiều cây tre, không khí trong lành ập đến.

Hai người cung nữ thấy vậy liền giật mình, nhanh chóng dừng bước, hô to một tiếng: “Nơi đây không được vào.”

Nhưng lúc này con chồn nhỏ không những không dừng lại mà đã sớm chạy đến phía trước, căn bản không nghe thấy tiếng cung nữ gọi ầm ĩ.

“Con chồn nhỏ tiến vào, vậy phải làm sao bây giờ?” Một tên cung nữ xoa mồ hôi trên trán, lo lắng đi đi lại lại tại chỗ.

Một cung nữ khác nhíu chặt hai hàng lông mày, “Còn có thể làm sao, đi vào theo.”

Hai người đồng loạt gật đầu, cho dù hoàng cung có quy định những người không có nhiệm vụ không cho phép bước vào Thanh Nguyên Trì. Nhưng nếu con chồn nhỏ gây ra họa gì thì bọn họ cũng không thoát được tội. Nếu nhân lúc này không ai phát hiện tìm ra con chồn nhỏ rồi mang về thì các nàng có lẽ còn hi vọng sống sót.

Con chồn nhỏ có thánh giác rất tốt như có sợi dây vô hình dẫn dắt, không tốn chút sức nào nàng đã tìm được ao nước.

Không có bất kì tòa nhà nào chung quanh, nơi này dường như đặc biệt kiến tạo vì cái ao nước màu xanh. Bức tường cao ngăn cách với bên ngoài, chỉ cần một ngọn gió khẽ thổi, hàng cây trúc đã dao động xì xào.

Rõ là một vùng đất tốt.

Từng luồng linh khí hội tụ ở ao nước, người bình thường không cảm nhận được nhưng Tịch Tích Chi nàng là người tu tiên, những thứ do thiên nhiên hình thành này không gạt được hai mắt nàng.

Nơi càng nhiều linh khí càng khiến nàng cảm thấy thoải mái, không nhịn được hít vào vài lần.

Nóng lòng nhảy vào ao nước, nước trong ao lạnh lẽo làm nàng giật mình một cái.

Thân thể như lọt vào hầm băng, nàng không ngừng phát run, dùng hết sức lực toàn thân mới miễn cưỡng cử động được tứ chi cứng ngắc.

Rất lạnh, lạnh muốn chết.

Hàm răng va lập cập vào nhau, ai có thể cho nàng biết, tại sao nước trong ao lại lạnh thế! Còn lạnh hơn so với nước băng mấy lần.

Đúng lúc con chồn nhỏ nghĩ ra khỏi đây thì một bóng màu vàng chợt lóe. Nàng chớp mắt mấy cái, nghĩ không khéo trong nước này có thứ gì đó? Nước lạnh thế này chẳng nhẽ còn có sinh vật?

Nhờ mấy ngày nay chăm chỉ tu luyện, Tịch Tích Chi lập tức điều động linh lực toàn thân, giữ vững nhiệt độ cơ thể không giảm xuống, nếu không chẳng lâu nữa, nàng nhất định sẽ đông cứng thành băng.

Tứ chi hoạt động, Tịch Tích Chi dùng kiểu bơi chó đuổi theo bóng sáng màu vàng vừa xuất hiện.

Đến gần nhìn mới nhận ra. đó là một con cá.

44. Chương 44: Tự Minh Động Tay Mới Cơm No Áo Ấm

Sức sống con cá này rất ngoan cường, sinh hoạt ở trong nước lạnh vậy mà vẫn bơi lội vui thích thế sao?

Ánh mặt trời chiếu vào Thanh Nguyên Trì, toàn thân vẩy cá của nó phản xạ ra ánh sáng lấp lánh làm nàng chói mắt. Tịch Tịch Chi nuốt nước miếng, cảm thán. Về ngoài con cá này thật đẹp. Từng cái vẩy cá như một tác phẩm được điêu khắc giống nhau.

Vẩy toàn thân nó vàng óng làm người khác liên tưởng đến bậc vương giả cao cao tại thượng. Mỗi lần nó vẩy đuôi đều vô cùng tao nhã. Con cá này quả thật là loài cá quý tộc.

Tịch Tịch Chi đột nhiên nhớ tới An Hoàng Hàn đặc tội nàng, nhìn con cá này giống như thấy thể thân(1) An Hoàng Hàn.

(1)Thể thân: chỉ vật thay thế cho ai đó.

Tuy rằng nó cực kỳ xinh đẹp nhưng càng xem càng chóng mặt. Chúng nó có thể bơi lội tự do còn nàng lại đáng thương phải chịu kỷ luật bán thân bất công.

Hai móng vuốt nhanh chóng duỗi ra đụng phải thân cá trơn trượt, khó giữ được. Con cá nhỏ trốn khỏi giữa hai móng vuốt của nàng.

Đầu con cá tương đối lớn, giữa trán có một cục thịt màu vàng nổi lên như cái mào gà, bụng nhỏ mà cứng rắn, vẩy cá to nhưng dài nhọn, toàn thân trơn trượt.

Tịch Tịch Chi không có ham mê khác chỉ thích ăn cá. Trước kia, nàng ở trong rừng sâu núi thẳm, cách mấy ngày lại thích chạy hướng dòng sông, bắt mấy con cá cho đỡ thèm. Nhìn con cá không ngừng vùng đuôi, tinh thần thèm ăn cá của nàng lại nổi lên rồi.

Ao nước rộng năm sáu chục mét vuông, do nước trong ao trong suốt nên có thể nhìn rất rõ mọi thứ bên trong.

Nàng phóng tầm mắt nhìn xung quanh, phát hiện ra mười mấy con cá nhỏ đang bơi khắp mọi nơi.

Tịch Tịch Chi đã nổi tinh thần thèm ăn cá thì đừng mong nàng giữ vững được lý trí. Bốn chân không ngừng đập nước, nhìn thấy một con cá gần người, liền chìa móng vuốt nham hiểm đến người nó.

Bọt nước văng khắp nơi, từng đợt sóng nước nổi lên, hạt nước bắn tung tóe lên đất phát ra âm thanh ‘bộp bộp’ rất lớn. Tịch Tịch Chi chớp con này không thành công, lại tiếp tục tiến đến con khác. Ao nước liên tiếp nổi bọt sóng, hạt nước bắn tung tóe khắp nơi.

Cá Phượng Kim Lân trong ao Thanh Nguyên Trì được chuyên dùng nuôi làm cá cảnh. Cái ao nơi đây vô cùng lạnh lẽo đã tồn tại từ mấy trăm năm trước. Nước Phong Trạch phải tiêu tốn nghìn vàng để cải tạo mới thường thức được cái ao này, hàng năm còn lấy một nhóm cá Phượng Kim Lân từ nước Luật Vân mới có thể thích ứng được điều kiện rét lạnh trong ao.

Cá Phượng Kim Lân vốn quý giá, số lượng có hạn. Hơn nữa chúng lại không chịu nổi quãng đường xa, trên đường vận chuyển thường thường sẽ bị chết hơn một nửa. Trong hoàng cung còn có thái giám đặc biệt chuyên phụ trách chăm sóc hơn hai mươi con loài cá Phượng Kim Lân.

Nghe thấy tiếng động bên Thanh Nguyên Trì, mấy tên thái giám vội vàng chạy tới, cặp mắt sợ hãi trừng to.

“Chuyện gì xảy ra! Sao nước lại bắn tung tóe khắp nơi thế này?” Thái giám lo lắng xông tới.

Nếu cá Phượng Kim Lân chết một con thì bọn họ đều dừng nghĩ có mạng sống. Những lúc rảnh rỗi, bọn họ thường thích đến thưởng cá ở Thanh Nguyên Trì. Ngồi còn xây một đình nghỉ mát ở cạnh ao, trừ mấy vị công chúa ra thì những người không có nhiệm vụ đều không chuẩn bước vào Thanh Nguyên Trì một bước.

Thanh Nguyên Trì còn khó tiến vào hơn nhiều Ngự Hoa Viên, nếu bị phát hiện ra người khác đi vào thì đây chính là chuyện rơi đầu.

“Đợi. Đợi chút.” Một tên thái giám đột nhiên kéo vạt áo người kia, “Trong ao có cái gì kia!”

Bọn họ cả kinh, toàn bộ dừng bước lại.

Ao nước rung chuyển làm rất nhiều cá Phượng Kim Lân không chịu nổi tới tấp nhảy ra mặt nước giống như hình ảnh cá chép hóa rồng, chúng nhảy rất cao tạo ra một đường vòng cung trên không trung rồi lại rơi vào trong ao nước.

Tịch Tích Chi mất nhiều sức lực mà vẫn không bắt được một con nào. Đám cá nhỏ đó rất xảo quyệt, mỗi khi nàng sắp thành công thì chúng lại đột nhiên nhảy lên mặt nước. Tịch Tích Chi tức đến nghiến răng, trong lúc nhìn con cá giữa hai móng vuốt lại định lập lại chiêu cũ, nàng không thèm quan tâm cái gì nữa, trực tiếp nhảy theo con cá ra khỏi mặt nước, nàng thề phải bắt được con cá này.

Một đường cong màu vàng lóe lên, một quả cầu màu trắng to lớn theo sát ngay sau.

Mấy tên thái giám há hốc mồm nhìn xem một màn kia, lúc lâu sau mới kêu lên: “Đây không phải là sủng vật do chủ tử nuôi sao? Thanh Nguyên Trì là nơi có thể tùy tiện để sủng vật tiến vào sao? Mau. Mau bắt lấy nó.”

Bọn thái giám không chút chần chờ, ào ào tiến lên muốn bắt được con chồn nhỏ.

Bộ lông toàn thân ướt sũng nên màu lông tơ giữa trán của Tịch Tích Chi cũng chẳng hiện lên rõ rệt.

Miệng nàng ngậm con cá, đầu quay lại nhìn vài tên thái giám đang chạy về phía nàng. Tịch Tích Chi nàng lại không ngốc, sao lại không nhìn ra vẻ mặt hung ác của đối phương, nàng vừa định co cẳng chạy đã bị hai tên thái giám phát hiện ra ý đồ, họ nhanh chóng đứng chắn trước mặt nàng nhằm cản trở nàng chạy đi.

“Mau thả con cá Phượng Kim Lân xuống, nhanh lên!” Thái giám sốt ruột, đầu đổ đầy mồ hôi, cặp mắt nhìn không rời con cá trong miệng con chồn nhỏ.

Hàm răng Tịch Tích Chi cũng không sắc nhọn nên bề ngoài con cá vẫn bóng loáng như cũ. Nghe thái giám luôn miệng kêu ‘Cá Phượng Kim Lân’, Tịch Tích Chi thầm nghĩ, tên này không tệ, khó trách loài cá này vừa nhìn đã thấy đặc biệt có khí chất quý tộc, thì ra trong tên nó có chứa một chữ ‘Phượng’(2).

(2)Phượng: ý chỉ một loài chim Phượng hoàng, con đực gọi là Phượng, con cái gọi là Hoàng.

“Ồ ngu! Người lại đi nói chuyện với một sủng vật, nó có thể nghe hiểu sao? Cá không thể rời khỏi nước quá lâu, mau bắt lấy nó nếu không cá Phượng Kim Lân mà chết thì chúng ta cũng không còn mạng mà sống đâu.” Tên thái giám đứng đầu lập tức quát tháo, trên trán mồ hôi chảy dòng dòng xuống má.

Mấy tên thái giám trông thấy động tĩnh con cá giẫy giụa ngày càng yếu ớt, tay chân luống cuống định nhào tới.

Đột nhiên, hai người cung nữ chạy qua bên này, họ cũng chảy mồ hôi đầy đầu, nhìn thấy con chồn nhỏ ướt sũng, hai mắt tràn trề hi vọng. Nhưng sau khi thấy trong miệng nó đang chứa đựng một con vật, hai người cung nữ bỗng chốc cũng sợ run người.

Thảm! Thảm rồi! Gây họa lớn rồi!

“Các người muốn làm gì?” Thấy thái giám muốn vồ bắt con chồn nhỏ, hai người cung nữ nhanh nhẹn chắn phía trước nó.

Con chồn nhỏ ngậm cá trong miệng cho nên không nói được nửa từ. Bọn thái giám biểu hiện ra cử động làm nàng ý thức được con cá này rất quý giá. Nếu nàng thật sự giết chết một con thì có lẽ sẽ hại chết mấy mạng người. Vì vậy nàng định ngậm nó thả lại vào nước nhưng con cá kia còn không biết cảm kích, nó đột nhiên vùng vẫy dữ dội bắn ra ngoài người nàng nửa thước.

Do dùng răng để ngậm nên khi con cá nhảy khỏi hàm răng Tịch Tích Chi đau buốt run người.

Không biết suy nghĩ, rất không biết gì là tốt xấu! Thù mới hận cũ nổi lên trong lòng, Tịch Tích Chi lại ngậm con cá lần nữa, lần này không phải chiến đấu nhà người thì cũng làm món cá khó tàu!

Thái giám không hề nhận ra hai người cung nữ, thấy dáng vẻ đối phương kiêu ngạo hơn bọn họ liền mở giọng the thé mắng: “Các người là ai? Dám khinh thường quy củ trong hoàng cung, lén xông vào Thanh Nguyên Trì! Có tin ta bẩm báo Tổng quản Lâm để ngài nghiêm khắc xử lý các người.”

Hai cung nữ gặp sự việc bị vạch trần cũng có chút hoảng hốt nhưng bọn họ thua người không thua trận, “Chúng ta là người hầu ở Điện Bàn Long đây! Nếu các người dám đụng một sợi lông tơ của con Vân chồn thì hãy chờ bệ hạ chém đầu đi.”

Con Vân chồn? Nghe thấy ba chữ, bọn thái giám đều nhìn lại con vật nhỏ. Trên trán nó quả thật có nhúm lông màu đỏ, bởi vì đám lông bị ướt nên bết lại một chỗ do đó nên vừa rồi họ mới không nhìn thấy rõ. Lúc này nhìn lại, tất cả mọi người đều nhận ra.

Cả hoàng cung đều biết chuyện bệ hạ sủng ái con Vân chồn. Nếu con vật này phá phách thì bọn họ thật sự không dám bắt nó lại.

Nhân lúc bọn họ đang suy nghĩ phải làm gì bây giờ, Tịch Tịch Chi đã vội vàng dùng bốn chân chạy nhanh ra ngoài cổng. Con cá này đương nhiên phải ăn tươi mới ngon nên thừa dịp nó còn chưa chết phải nhanh chóng mang đến Ngự Thiện Phòng.

45. Chương 45: Nàng Phải Ăn Hết Con Cá Này!

Một tên thái giám nhanh mắt nhìn thấy, giọng the thé kêu: “Mau! Con Vân chồn chạy ra ngoài!”

Hai người cung nữ có trách nhiệm đi theo con chồn nhỏ mọi lúc không được rời khỏi nó nửa bước nên khi nghe thấy thái giám kêu la, hai người liền nâng váy nhanh chóng đuổi theo.

Bọn thái giám cũng không kém xui xẻo, vì thiếu mất một con cá mà tất cả đều chạy theo sát sau đó. “Sống phải gặp cá sống, chết phải nhìn thấy xác cá”.

Tịch Tịch Chi bỏ rơi mọi người một khoảng cách, chạy qua hành lang quen thuộc, đi tắt qua vài con đường nhỏ, xông vào mấy người cung nữ đang bê thức ăn. Nhìn thấy nàng đột nhiên nhảy ra, mấy người họ giật mình, chiếc mâm đang bưng trên tay nghiêng về một phía, thức ăn rơi vãi tung tóe ra ngoài, mùi thơm ngay lập tức liền bay ra theo.

Nếu một cung nữ gặp nạn thì thôi, đằng này lại do con chồn nhỏ cố tình chạy đâm vào các nàng làm bọn họ điều sợ hãi đâm vào người nó nên một đám cung nữ không biết làm sao để tránh khỏi, vì thế các nàng mới không xác định được phương hướng, người thì tiến lên trước, người thì lùi về sau khiến nhiều cung nữ đụng vào nhau làm tất cả thức ăn rơi vãi trên đất.

Những đồ ăn này đều là bữa ăn trưa của bệ hạ nhưng lại rơi vãi toàn bộ, lần này chỉ sợ tính mạng của các nàng khó giữ được. Một đám cung nữ khóc sụt sùi, từng giọt nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Con Vân chồn đang chạy đến Ngự Thiện Phòng!” Tên thái giám cầm đầu la lên: “Tiểu Lưu Tử, người chạy nhanh đến Ngự Thư Phòng bẩm báo bệ hạ. Con cá này chắc chắn không sống nổi, chúng ta có thể giảm bớt tội liền cố gắng giảm thiểu.”

Cách một thời gian dài, cá Phượng Kim Lân chắc chắn đã chết khô rồi. Bọn họ lại không dám đánh mắng con chồn nhỏ nên chỉ có thể trước hết thông báo bệ hạ không biết chừng còn có con đường sống.

Tiểu Lưu Tử dừng bước, sửng sốt hồi lâu, lập tức thay đổi phương hướng, chạy về phía ngã ba. Hắn vốn tưởng rằng chặn sóc cá Phượng Kim Lân là công việc thoải mái nhất, không ngờ mới vừa được điều tới mấy ngày liền gặp phải chuyện xui xẻo.

Nhìn thấy Ngự Thư Phòng xuất hiện trong tầm mắt, Tiểu Lưu Tử gia tăng tốc độ, cúi đầu nghĩ vọt vào, không ngờ bị thị vệ canh bên ngoài cản lại.

Lâm Ân đứng lúc bưng trà đi vào, nhìn thấy Tiểu Lưu Tử, tròng mắt liếc hắn, “Người là người cung nào? Không biết đi đón hay sao, ngộ nhờ quấy rầy bệ hạ phê duyệt tấu chương, người còn muốn đầu hay không?”

Lần đầu tiên Tiểu Lưu Tử nhìn thấy Đại Tổng Quản, sợ hãi vai run bần bật, nhỏ nhẹ nói: “Dạ Là Vân. chồn.”

Không đợi hần nói xong, Lâm Ân liền vội vàng hỏi: “Con Vân chồn làm sao?”

Theo suy nghĩ của ông về mức độ bệ hạ coi trọng con chồn kia, nếu nó thật sự xảy ra chuyện gì thì dám nô tài bọn họ đừng mong có ngày sống tốt.

An Hoàng Hàn đã sớm nghe thấy động tĩnh âm ỉ bên ngoài, giọng nói âm trầm lạnh lẽo của hần vang lên: “Vào đi!”

Âm thanh không lớn nhưng có khí thế của vương giả làm cho tận sâu đáy lòng mọi người không dám có ý phản kháng.

Tiểu Lưu Tử lão đảo chạy đi vào , thở không ra hơi, bẩm báo: “Bệ hạ, con Vân chồn nhảy vào Thanh Nguyên Trì, bắt cá Phượng Kim Lân, đã chạy hướng Ngự Thiện Phòng rồi.”

An Hoàng Hàn đang xử lý chính vụ cũng khê dừng cây bút lông trong tay nhưng đầu cũng không ngẩng lên nói, “Nếu nó thích ăn liền truyền thư cho nước Duật Vân bảo bọn họ lại đưa một nhóm cá tới đây.”

Lâm Ân trợn mắt há mồm sững sờ đứng tại chỗ, cá Phượng Kim Lân trị giá ngàn vàng, cả Thanh Nguyên Trì chẳng qua mới chừng hai mươi con. Vậy mà bệ hạ không chỉ dung túng con chồn nhỏ tùy ý săn bắt chúng còn nghĩ dùng loài cá quý giá ấy làm thức ăn cho con chồn nhỏ.

Thời xưa có hôn quân(1) không tiếc hao phí ngàn vàng xây dựng cung điện lộng lẫy để làm mỹ nhân cười. Mà người lại dung túng ột con sùng vật nhỏ đến nước này!!!

(1)Hôn quân: vị vua ngu tối, ngu dân.

Trước kia mỗi khi rảnh rỗi, người thường đi Thanh Nguyên Trì thưởng thưởng cá, bây giờ lại cam lòng để cá Phượng Kim Lân rơi vào bụng con chồn.

Tiểu Lưu Tử càng giật mình hơn Lâm Ân, bệ hạ không chút ý tứ trách phạt, ngược lại còn mang cá Phượng Kim Lân làm thức ăn cho con chồn nhỏ. Hơn nữa, người còn lo lắng hai mươi con cá còn chưa đủ mấy bữa ăn cho nó, còn truyền lệnh nước Lưu Vân đưa thêm một nhóm nữa tới. Mặc dù cá Phượng Kim Lân không hiếm thấy như con Vân chồn nhưng mức độ quý báu cũng không chút nào thua kém Vân chồn.

An Hoàng Hàn đặt bút trên tấu chương, vẽ ra một đường nét, “Lâm Ân, người đi Ngự Thiện Phòng quan sát.”

Lâm Ân khúm núm cúi đầu lên tiếng, “Nô tài tuân lệnh.”

Tiểu Lưu Tử không biết nên làm sao, nhìn thấy tổng quản Lâm đi ra ngoài, hần vẫn quỳ gối tại chỗ. Bệ hạ không có kêu bình thân, hần cũng không dám lộn xộn.

Chạy vội tới Ngự Thiện Phòng, toàn thân Tịch Tích Chi ướt sũng chạy đi vào .

Mấy tên ngự trù nhìn thấy con chồn nhỏ xuất hiện lúc này, nhất thời khuôn mặt khó coi như đi đại tiện.

Mỗi bước con chồn nhỏ đều tạo ra một vệt nước, dấu chân dễ trông thấy nhất kéo dài từ cửa bếp đến bếp lò.

“Nô tài van cầu ngài, chúng ta còn nhiều thức ăn chưa đưa đến cho Tần phi. Nếu thời gian bị trì hoãn nữa thì tính mạng của chúng ta đều khó giữ.” Ngự trù Bàn Tử khom lưng, mắt nhìn xuống con chồn nhỏ rồi nói.

Hần là đầu bếp trưởng cả Ngự Thiện Phòng, tài nấu nướng tốt nhất.

Tịch Tích Chi thích nhất ăn đồ ăn hần làm, liền chạy về phía hần, mồm ngậm cá Phượng Kim Lân quơ quơ giữa không trung, sau đó miệng buông lỏng, cá Phượng Kim Lân liền rơi xuống đất.

Cá Phượng Kim Lân đã tắt thở, nhưng nó mới chết không lâu, thân thể vẫn co dãn như cũ, nện vào mặt đất còn bắn lên hai phát.

Tất cả đầu bếp đều nhìn về phía bên này, ” Chẳng nhẽ con Vân chồn muốn chúng ta nướng cá cho nó ăn?”

Rất nhiều đầu bếp không hẹn mà cùng nghĩ đến.

Dù sao bọn họ đã chuẩn bị xong bữa trưa cho bệ hạ, làm một con cá không phí bao nhiêu thời gian, Ngự trù Bàn Tử nhặt con cá lên, “Vân chồn, nô tài giúp ngài làm món cá kho tàu nhưng xin ngài nghìn lần đừng quấy rối trong Ngự Thiện Phòng nữa. Ngài nhìn xem, chúng ta còn nhiều công việc trong tay chưa làm xong, các phi tần trong cung điện đều chờ chúng ta đưa đồ ăn đi.”

Có lẽ do bị con chồn hành hạ thời gian dài nên nhóm ngự trù cũng trở nên hồ đồ lại giảng đạo lý cùng một con chồn nhỏ.

Nhưng làm người ta ngạc nhiên chính là con chồn nhỏ suy nghĩ một lát, cái đầu nhỏ thận trọng gật gật.

“Nô tài coi như ngài đồng ý đó, vậy liền làm con cá này cho ngài.” Ngự trù Bàn Tử cầm cá, thả vào thớt gỗ lên, vừa nhắc dao định đánh vẩy cá.

Một đám thái giám mặc quần áo màu xanh lá cây hung hổ xông vào, nhìn thấy hấn gươm dao, vẻ mặt bọn họ như kiểu sắp bị lấy mạng họ, “Không cho phép đánh vẩy cá! Đó là cá Phượng Kim Lân, loài cá bệ hạ thích thưởng thức nhất.”

Mặc dù mọi người chưa trông thấy hình dáng cá Phượng Kim Lân nhưng từng nghe nói bệ hạ cố ý xây dựng một bức tường vòng cung bao quanh một cái ao Thanh Nguyên Trì chỉ để chăn nuôi loài cá này .

Tịch Tích Chi chuẩn bị thấy con cá sắp vào nổi lại đột nhiên xuất hiện Trần Giảo Kim(2) làm nàng nghiến răng tức giận.

(2)Trần Giảo Kim: ý chỉ kẻ cản đường, muốn biết rõ hơn nguồn gốc từ này mời hỏi bác Gút Gồ ^^

Sức lực cung nữ yếu hơn thái giám, lúc này vẫn dựa vào ván cửa, thở không ra hơi, không nói được câu nào. Nhưng nhìn vẻ mặt khẩn trương của bọn họ, mọi người cũng đoán ra cũng không đồng ý con chồn nhỏ ăn cá Phượng Kim Lân.

Tuy con chồn nhỏ không được cưng chiều nhưng nó cũng giống loài cá Phượng Kim Lân, đều là sủng vật bệ hạ nuôi. Ngộ nhờ bệ hạ truy cứu ra, rốt cuộc thái giám trông Thanh Nguyên Trì bị tội hay các nàng bị tội còn chưa biết.

Ngự trù Bàn Tử sợ hãi rút dao về, khó trách hấn chưa gặp qua loài cá này, không ngờ nó lại có lai lịch lớn thế.

Nhìn cá Phượng Kim Lân đã chết hấn, bọn thái giám không khỏi muốn khóc rống lên, vươn tay muốn cầm xác cá mang về.

Bảo vệ đồ ăn là bản năng của động vật, Tịch Tích Chi đột nhiên chạy lên trên thớt gỗ, hai móng vuốt ôm con cá chết không chịu buông tay. Hôm nay, nàng phải ăn hết con cá này!

46. Chương 46: Quây Tung Ngự Thiện Phòng

Hai phe giằng co bất động, bọn thái giám không dám khi dễ con chồn nhỏ, vẻ mặt đau khổ dậm chân liên hồi.

Thái giám cầm đầu nhìn về phía hai người cung nữ, thái độ quay ngoắt chuyển biến, dùng giọng nịnh nọt nói: “Hai tỷ tỷ, mỗi ngày các tỷ đều ở chung một chỗ với Vân chồn, không bằng hai tỷ khuyên nhủ nó trả lại xác cá cho chúng đệ để bọn đệ cũng biết đường báo cáo.”

Một con cá chết, tội của bọn họ đã rất lớn rồi. Nếu ngay cả xác cá còn không bảo đảm được thì bọn họ chắc chắn chỉ có đường chết theo.

Hai người cung nữ lén xông vào Thanh Nguyên Trì, vốn đã đuối lý, nói chuyện cũng khách khí, “Trừ lời bệ hạ nói ra thì bất luận ai nói Vân chồn đều không nghe theo nên chúng ta sao có bản lĩnh kia.”

Các nàng chỉ cung nữ, địa vị ở trong hoàng cung còn không bằng sủng vật Vân chồn đấy, với thân phận các nàng sao dám nhúng tay nhiều chuyện.

Có câu: “Giấy không gói được lửa”, mấy canh giờ đã qua, Tiểu Lưu Tử chắc hẳn đã bẩm báo chuyện này lên bệ hạ, còn không nắm chặt thời gian thì tính mạng bọn họ quả thật sẽ kết thúc.

Tịch Tích Chi thoải mái hơn nhiều với đám thái giám đang đứng ngồi không yên. Ngự trù sợ con chồn nhỏ gây rắc rối liền cố ý mang cho nó một đĩa bánh ngọt, hi vọng nó yên lặng tại chỗ. Tịch Tích Chi dùng một móng vuốt đè con cá, một móng vuốt còn lại nhét thức ăn vào miệng, miệng nhỏ không ngừng nhai nuốt còn vụn bánh bắn tung tóe khắp nơi.

Trong Ngự Thiện Phòng, mùi vị dầu mỡ rất nồng, mười mấy ngự trù nổi tiếng mỗi người đều bận việc riêng. Thái giám lấy hết dũng khí bước tới trước một bước.

Tịch Tích Chi lập tức cảnh giác, đặt con cá chết ra sau lưng.

“Vân chồn, nô tài đắc tội, con cá này quan hệ đến tính mạng nô tài nên phải thu hồi.” Thái giám đưa hai tay ra, định bắt nó.

Tịch Tích Chi nào ngốc ở yên một chỗ cho người khác cơ hội xuống tay với mình. Nàng ôm con cá lăn lộn một vòng tránh thoát đôi tay گیر ra.

Một người một chồn bắt đầu trò chơi truy đuổi, con chồn nhỏ ngậm cá chết, chạy qua lồng hấp, nhảy sang một cái bếp lò khác.

Thái giám theo đuổi không bỏ, mỗi khi con chồn nhỏ chạy thêm mấy bước, hắn cứ tiếp tục đuổi theo ra sức muốn thu hồi con cá chết.

Ngự trù Bàn Tử phiền não dậm chân, ném cái cán chảo đang cầm trong tay, vội vàng chạy về hướng con chồn nhỏ. Chuyện hán lo lắng cuối cùng vẫn xảy ra.

Ngự Thiện Phòng là nơi thổi lửa nấu cơm, lò bếp không quá nguy hiểm với người nhưng đối với thân thể nhỏ bé của con chồn nhỏ, độ nguy hiểm liền cao vô cùng. Ngộ nhờ ngọn lửa bên trong lò bếp không cẩn thận đốt tới con chồn nhỏ thì người trong Ngự Thiện Phòng bọn họ nhất định sẽ bị bệ hạ trách tội.

Rất nhiều ngự trù nhìn thấy con chồn nhỏ chạy tới cũng lập tức dừng động tác trong tay lại, sợ cản trở bước chạy của con chồn nhỏ.

Thân thể con chồn nhỏ nhanh nhẹn, mỗi lúc lướt qua một lò bếp, rau dưa đặt phía trên liền bắn ra bốn phía. Cảnh tượng như châu chấu quét qua ruộng lúa, những nơi đi qua đều trở nên bừa bãi.

Đám ngự trù đều có lòng muốn chết. Mọi người khóc không ra nước mắt nhìn một người một chồn quây tung Ngự Thiện Phòng.

Tịch Tích Chi không cẩn thận dẫm lên cái đĩa, bốn chân mất thăng bằng, nghiêng đông nghiêng tây như muốn ngã xuống.

Trái tim tất cả mọi người đều nâng lên cao. Ở bên cạnh con chồn nhỏ là một chảo dầu nóng sôi, tiếng dầu bên trong còn vang dội, thỉnh thoảng còn có vài giọt dầu bắn ra ngoài. Nếu con chồn nhỏ rơi vào thì có thể trực tiếp rán chín rồi.

Một số người nhát gan che hai tay vào mắt, sợ nhìn thấy cảnh tượng kia.

Hai người cung nữ sợ hãi thét chói tai.

Khi mọi người đang trong trạng thái lo lắng sợ hãi, Tịch Tích Chi đột nhiên di chuyển sang bên phải, vượt qua cái đĩa, an toàn rời khỏi nơi nguy hiểm. Cái đĩa quay hai vòng tròn tại chỗ, đột nhiên bay về hướng cửa.

Rất nhiều người thở hắt một hơi, vừa có bài học kinh nghiệm nguy hiểm, tất cả ngự trù đều có nhận thức chung, nhanh chóng hất mấy cái đĩa trên bếp lò xuống đất không để ý tới đồ ăn vừa mới làm xong trong đĩa, tất cả đĩa vỡ vang lên âm thanh ‘loảng xoảng’.

Ngự trù còn cho rằng nguy hiểm đã giải trừ thì một âm thanh chói tai không ngừng vang lên trong Ngự Thiện Phòng.

“Oái! Người nào không có mắt, ta mới vào cửa liền bay một cái đĩa . Ôi. Máu. Đầu ta.” Trong nháy mắt giọng nói đặc thù của Lâm Ân dẫn tới sự chú ý của mọi người.

Bọn thái giám ngăn người, nhanh chóng quay đầu lại. Mọi người thấy trên trán Lâm Ân có một vết thương, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài. Nhưng vết thương cũng không lớn chỉ do máu chảy ra hù dọa tất cả.

“Tổng quan Lâm vì sao lại tới?” Không biết người nào kêu một câu.

Tên thái giám truy đuổi Tịch Tịch Chi cũng dừng bước lại, mặt tái mét nhìn Lâm Ân. Nếu Đại Tổng Quản đã đến nghĩ là bệ hạ đã biết được chuyện.

Lâm Ân lấy khăn tay ra che trán. Bởi vì cái trán bị thương nên tính tính ông cũng nóng hơn so với bình thường, “Còn dám hỏi ta vì sao lại tới! Nhìn chuyện tốt các người làm! Không một người khiến ta yên tâm.”

Toàn thân Tịch Tịch Chi bần thiêu, bộ lông tơ trắng tinh đã trở nên xám xịt suýt nữa làm ông không nhận ra.

Ngự trù Bàn Tử không hiểu hỏi: “Hôm nay, Ngự Thiện Phòng không xuất hiện sai lầm.”

Nói đến đây, Lâm Ân liền một bụng tức giận, quên cả vết thương trên trán, chỉ vào mọi người trong Ngự Thiện Phòng mắng: “Còn nói không xuất hiện sai lầm! Trên đường tới Ngự Thiện Phòng, ta thấy toàn bộ cung nữ đưa đồ ăn cho bệ hạ đang khóc lóc rồi rít chen chúc tại hành lang. Nhìn xem giờ này là giờ gì, trì hoãn thời gian bệ hạ dùng bữa, người nào chịu trách nhiệm! Người nào gánh chịu!”

Lúc Lâm Ân phát uy không thể coi thường.

Tịch Tịch Chi che hai lỗ tai, không chịu nổi loại âm thanh the thé chói tai của Lâm Ân. Nàng ngậm xác con cá Phượng Kim Lân trong thời gian dài khiến hàm răng có chút đau nhức, thấy không người tới giành nữa mà nàng vốn lưỡi biếng nên chậm rãi đặt xuống cá, ngồi ở trên bếp lò xem kịch vui.

Lâm Ân nhắm vào đám ngự trù mắng một trận, bỗng cảm thấy đau nhức hít sâu một hơi, “Ai trong các người đập đĩa thì đứng ra cho ta! Càng ngày càng không có quy củ đến ta cũng dám đập.”

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên trên người con chồn nhỏ đang xem náo nhiệt, Tịch Tịch Chi xấu hổ rụt cổ. Nó tuyệt đối không cố ý, nhìn thấy vết thương trên trán Lâm Ân càng cảm thấy áy náy.

“Các người nhìn về phía Vân chồn làm gì? Chẳng lẽ dám làm còn không dám nhận!” Lâm Ân cất bước hướng tới con chồn nhỏ, không biết vừa rồi Ngự Thiện Phòng loạn thế con chồn nhỏ có bị thương không.

Ngộ nhỡ nó bị thương thì bệ hạ chắc chắn sẽ không tha cho bọn họ.

Đám ngự trù cực kỳ oan ức tố cáo, “Tổng quan Lâm, chính do con chồn nhỏ đập.”

“Các người muốn lừa gạt ta cũng phải tìm cái cớ hay hơn chút. Vân chồn chỉ là một sủng vật, sao biết đập đĩa!” Lâm Ân không tin nhưng vừa nói xong câu đó lại đột nhiên nhớ tới con chồn nhỏ có linh tính hơn các sủng vật khác.

Nhưng sủng vật thông minh hơn nữa cũng không thể ném cái đĩa ra xa thế được, hơn nữa còn không lệch chút nào đập trúng đầu ông.

Chút chút. Tịch Tịch Chi là một đứa bé ngoan dám làm dám chịu, giơ lên chân trước bên phải, dùng hành động này nói cho Lâm Ân chân tướng sự tình. Bộ dáng ngây ngô khờ dại của con chồn nhỏ cực kì đáng yêu khiến người người thương tiếc, chỉ cần ánh mắt điềm đạm cũng khó khiến người ta nổi lòng trách cứ nó.

Sự thật chứng minh Lâm Ân vô cùng xui xẻo tất cả mọi chuyện đều là ngoài ý muốn.

Khóe miệng Lâm Ân giật giật, chẳng lẽ mệnh ông xung khắc với Vân chồn? Tại sao mỗi lần luôn là ông bị thương? Lần trước bị thương do trượng hình(1), mới cách không bao lâu lần này lại do Vân chồn mà thêm một vết thương.

(1)Trượng hình: hình phạt đánh bằng gậy.

47. Chương 47: Ăn Mảnh* Là Không Đúng?

(*)Ăn mảnh: là ăn một mình

Lâm Ân thở dài, nếu thật sự do con chồn nhỏ đập cái đĩa thì ông cũng chỉ biết chịu đựng. Ngay đến bệ hạ đều dễ dàng tha thứ sai lầm của con chồn nhỏ thì ông nào dám tìm nó gây phiền phức, chả nhẽ lại tự chui đầu vào rọ? Ánh mắt đoán biết Lâm Ân đương nhiên còn có.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau nấu ăn, nhanh chóng đưa đến cho bệ hạ.” Cái trán không ngừng đau, Lâm Ân dùng một tay cầm phất trần, một tay che miệng vết thương.

Chít chít. Tịch Tích Chi đẩy cá chết ra ngoài, móng vuốt chỉ vào lò bếp ý bảo bọn họ nướng cá cho nó.

Ngự trù Bàn Tử không nhận, nói thầm trong lòng, bây giờ bệ hạ còn chưa ăn nào có thời gian giúp nó làm cá kho tàu.

Thấy không người để ý đến, Tịch Tích Chi nhảy dựng lên, nhảy qua lò bếp.

Trái tim Lâm Ân sợ hãi đập bùm bụp, “Tiểu Tổ Tông của tôi ơi, mau mau xuống dưới, lò bếp nguy hiểm như thế ngộ nhờ gặp chuyện không may, ngài muốn ta mất mạng cùng ngài sao?”

Lâm Ân ăn nói khấp nép khiến mọi người không thể không ghé mắt.

Lâm Ân là Đại Tổng Quản phục vụ bên cạnh bệ hạ lâu nhất. Ông thấy đại thần mặt ngoài phải hành lễ chào hỏi nhưng thực tế địa vị của ông không kém hơn với các đại thần. Bởi vì hàng năm ông phục vụ bên cạnh bệ hạ, ông nói xấu người một câu nếu để bệ hạ nghe được sẽ sửa trị cả nhà người.

Cho nên, có một số thái giám chỉ có thể lấy lòng, không thể đắc tội.

Tịch Tích Chi liếc nhìn chảo dầu bên cạnh, thấy Lâm Ân nói có lý. Nếu nạng thật sự rơi vào chảo dầu thì sẽ mất nhiều hơn được. Nàng giằng co lâu như vậy, bụng đã vô cùng đói, thỉnh thoảng một hai tiếng âm thanh ‘ùng ực có lỗ’ truyền đến.

Lâm Ân lẩn lộn nhiều năm ở trong hoàng cung, nếu ý đồ kia của con chồn nhỏ cũng đoán không ra thì ông cũng không thể giữ vị trí tổng quản này lâu như vậy.

“Ngự trù, trước tiên nướng cá.”

Ngự trù Bàn Tử nhận lấy cá, có chút lo lắng, “Tổng quản Lâm, chúng ta có phải nên làm bữa trưa bệ hạ trước hay không?”

Trong suy nghĩ bọn họ, bệ hạ là người không thể trọc đầu tiên. Bởi vì tính tình bệ hạ vui buồn thất thường, bọn họ sợ hãi khi chọc ngài tức giận sẽ chém đầu họ.

Lỗ mũi Tịch Tích Chi ‘hừ hừ’ hai tiếng, bày tỏ rất bất mãn.

Lâm Ân suy nghĩ một hồi, không biết ông nghĩ tới cái gì, liền vung phất trần nói: “Không cần, ta nói thế nào, người liền làm thế đó, làm cá trước đi.”

Ngự Thiện Phòng bữa bãi khắp nơi, rất nhiều rau dưa không thể dùng nữa. Mười mấy ngự trù bận việc.. Xử lý rau dưa, vứt bỏ món ăn không dùng được, bọn thái giám cũng vội vàng giúp đỡ quét sạch sẽ những cái đĩa vỡ đựng thức ăn.

Tịch Tích Chi không lo lắng ngồi ở trên ghế, nhìn ngự trù Bàn Tử cầm muống lớn, đứng bên cạnh lò bếp chuẩn bị làm cá. Thủ pháp của hắn rất quen thuộc, cực kì chính xác lật qua lật lại con cá.

Tịch Tích Chi ngửi thấy một mùi hương thơm bay ra, miệng nàng ‘chép ché’ thêm ăn.

Đường như phải chờ đợi một thời gian dài, khi nàng nhìn thấy ngự trù vớt cá từ trong chảo dầu lên liên hít vào một hơi thật sâu.

Sau khi cá chín, ngự trù Bàn Tử thêm vào hành lá, rau thơm làm trang trí. Một bàn cá kho tàu thơm ngào ngạt nóng hổi ra lò.

Tịch Tích Chi còn không kiềm chế được đắm chìm trong mùi thơm, một lúc sau, bụng vang lên ‘ùng ực’ một tiếng mới hoàn toàn kêu tỉnh nàng. Vừa định nhảy xuống ghế, trực tiếp ăn cá trong Ngự Thiện Phòng. Ai ngờ Lâm Ân đột nhiên nâng món cá kho tàu lên cao, “Làm ngon lắm, chỉ cần ngửi mùi thơm đã khiến người khác động lòng.”

“Lúc nô tài mới làm liền phát hiện thịt cá Phượng Kim Lân vô cùng non mềm, ngâm thêm với các loại gia vị khiến càng ngon miệng hơn.”

“Nếu bệ hạ hài lòng thì người chắc chắn sẽ ban thưởng cho người, mau mau làm tốt những món ăn khác rồi đưa đến Ngự Thư Phòng, nếu chậm ta cũng không đảm bảo được các người.” Thái giám vung phất trần, nói ọi người.

Tịch Tích Chi sửng sốt, rồi mới phản ứng kịp. Ý của Lâm Ân là con cá này không cho nàng ăn mà đưa đến cho An Hoằng Hàn?

Nàng khổ sở mới bắt được con cá, còn phải đại chiến với bọn thái giám mà đến cuối cùng lại không cho nó ăn? Tính như vậy sao được!

Tịch Tích Chi muốn tìm Lâm Ân lý luận nhưng ông đã sớm đoán được con chồn nhỏ sẽ làm thế nên đã bước chân đi vừa đi còn vừa nói: “Thái giám trông coi Thanh Nguyên Trì đều theo ta đi Ngự Thư Phòng, đợi lát nữa bệ hạ có chuyện nói với các người.”

Bọn thái giám như gặp đại địch, vội vàng đuổi theo bước chân Lâm Ân.

Bộ lông cả người Tịch Tích Chi không ngừng rung rung, cắn răng nghiêng lợi nhìn về hướng bóng lưng Lâm Ân.

Một đám ngự trù cũng cực kỳ khiếp sợ, vốn tưởng rằng Đại Tổng Quản phân phó làm cá cho con chồn nhỏ ăn ai biết lại vì bệ hạ?

Nhìn con chồn nhỏ mập mạp xù lông, rất nhiều ngự trù bị chọc cười.

Ngự trù Bàn Tử còn nhạo báng một câu, “Không chạy đuổi theo thì xương đầu cá cũng không phần người.”

Cá Phượng Kim Lân chỉ dài bốn, năm tấc, một người ăn đủ đã tốt rồi.

Lông Tịch Tích Chi run lên, nghiêng răng ‘xèo xèo’, đột nhiên liền chạy như bay khỏi Ngự Thiện Phòng.

Thấy con chồn nhỏ quấy rối đã đi, đám ngự trù đồng loạt thở phào, “Nấu ăn nhanh lên, trì hoãn thời gian dài như vậy, muốn giữ được đầu người thì đừng lười biếng.”

Chờ Tịch Tích Chi thở hổn hển chạy đến Ngự Thư Phòng, Lâm Ân đã đem cá Phượng Kim Lân đặt lên trên bàn ăn của An Hoằng Hàn.

Tay An Hoằng Hàn cầm đũa bạc, gắp một miếng thịt cá đưa vào miệng, thơm ngon mềm ngọt, không thể nói rõ cảm giác khi đưa vào trong miệng. Nhìn thấy một quả cầu trắng xuất hiện ở cửa, An Hoằng Hàn trầm giọng nói: “Đi bên ngoài lắc lư một vòng, cuối cùng nhớ về rồi hả ?”

Con chồn nhỏ đi ra ngoài dạo từ sáng sớm vẫn không quay trở lại. Nếu không phải Lâm Ân bưng món cá Phượng Kim Lân đến Ngự Thư Phòng thì con chồn nhỏ sẽ không nhớ tới hắn.

Vừa nghĩ đến điều này, An Hoằng Hàn tăng thêm khó chịu.

Tịch Tích Chi vừa rồi còn tức giận ngập trời, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của An Hoằng Hàn khởi binh vắn tội, nàng không nói ra được một câu.

Tịch Tích Chi nhìn món cá kho tàu trên bàn từ xa, lưỡng lự không biết nên làm thế nào. Giành miếng ăn dưới miệng An Hoằng Hàn không khác gì nhả răng trong miệng hổ!

Chít chít. Nàng thấp giọng gầm nhẹ hai tiếng, cái bụng không chịu thua kém kêu vang.

“Muốn ăn cá?” An Hoàng Hàn nhú mày, kêu con chồn nhỏ tới gần.

Tịch Tích Chi hấp tấp chạy tới, ra sức gật đầu. Dĩ nhiên muốn ăn.

An Hoàng Hàn chậm chạp không nói lời nào, nhìn chăm chăm con chồn nhỏ.

Tịch Tích Chi không có chút cốt khí, không chịu đựng nổi mỹ vị hấp dẫn. Cái đầu đầy lông lá tiến tới, cọ xát cánh tay An Hoàng Hàn, ý đồ lấy lòng đối phương.

An Hoàng Hàn vẫn bất động, dường như cố ý chọc giận con chồn nhỏ nên hắn gấp một miếng thịt cá nữa, từ từ nhai.

An Hoàng Hàn nhắc đùa hết sức ưu nhã, mặc cho con chồn nhỏ không ngừng cọ hấn, giả bộ như không cảm nhận được .

Một mặt bên của cá Phượng Kim Lân đã bị An Hoàng Hàn ăn sạch, lộ ra xương cá hoàn chỉnh. Tịch Tích Chi không chịu được nữa, thừa dịp An Hoàng Hàn đưa thịt cá vào trong miệng lần nữa, hai móng vuốt liền nhanh chóng duỗi ra, ôm lấy con cá, lật mặt cá, bắt đầu gặm.

Con cá nàng khổ sở tự tay đánh bắt đã vào trong miệng An Hoàng Hàn một nửa càng nghĩ càng không phục, Tịch Tích Chi hóa bị phần thành ăn uống, đặt toàn bộ tâm tư ở việc gặm cá.

Thái giám cung nữ kinh ngạc nhìn con chồn nhỏ, nó dám giành đồ ăn trong bát bệ hạ? Lá gan thật sự lớn.

Mà nhìn bệ hạ chẳng những không tức giận, khoe miệng còn gợi lên một ý cười như có như không, bàn tay vuốt ve bộ lông vô cùng bần thủ của con chồn nhỏ.

Tịch Tích Chi không chút cảm kích, vẫn tức giận việc An Hoàng Hàn ăn một nửa cá của nó, xoay người, trốn tránh tay hấn.

48. Chương 48: Lấy Cái Gì Trả Nợ?

“Dù sao cá Phượng Kim Lân do trẫm chăm nuôi, tuy chúng không phải loài quý hiếm nhưng vẫn có giá trị nghìn vàng. Hôm nay ngươi ăn nửa con cá, chẳng lẽ không phải bồi thường thứ tương ứng cho trẫm?” An Hoàng Hàn chậm rãi nói, âm thanh không chút trầm bổng, lại lộ ra một tia trên choker.

Mùi thịt cá Phượng Kim Lân non mềm, càng có hương vị hơn so với loài cá thường, tất cả móng vuốt của Tịch Tích Chi đều dính mỡ đông. Nghe thấy lời An Hoàng Hàn nói đòi nợ, cái miệng nhỏ cắn thịt dần dần dừng lại.

Quay đầu lại, Tịch Tích Chi kêu to. Không phải một con cá sao? Trong hồ còn có mười mấy con đấy. Sao làm hoàng đế còn keo kiệt như vậy?

An Hoàng Hàn đưa tay vuốt ve bộ lông con chồn nhỏ lần nữa, đúng như hắn đoán nó không tiếp tục né tránh.

Ánh mắt cố ý xem kỹ khắp người con chồn nhỏ, An Hoàng Hàn nói: “Ngươi nghĩ kỹ lấy cái đồ gì trả nợ chưa?”

Bàn tay vỗ về chơi đùa bộ lông con chồn nhỏ, do Tịch Tích Chi vừa mới gây sự ở Ngự Thiện Phòng nên cả bộ lông nó đều xám xịt mà An Hoàng Hàn cũng không ngại, dù bàn tay trở nên bần thủ cũng không dừng động tác trong tay.

Nhưng hành động bình thường này lại làm lòng Tịch Tích Chi nổi lên hồi chuông báo động. Chẳng lẽ An Hoàng Hàn vẫn không từ bỏ ý định lột da nàng làm khăn quàng cổ? Nàng nịnh hót đến gần, vươn lưỡi trắng mềm ra liếm cánh tay An Hoàng Hàn.

Mạng nhỏ quan trọng nhất, cái gì sĩ diện đều có thể ném sang một bên.

Khỏe miệng An Hoàng Hàn gợi lên ý cười, “Bây giờ mới biết lấy lòng trăm, vừa rồi còn không chịu chia cho trăm nửa con cá, có phải đã quá muộn hay không?”

Tịch Tịch Chi cắn răng nghiêng lợi, vẫn giả bộ điềm nhiên như không có việc gì. Sự thật chứng minh ăn mảnh là không đúng.

Thái độ thừa nhận sai lầm vô cùng thành khẩn, Tịch Tịch Chi nâng móng vuốt lên, phát ra lời thề giống con người biểu đạt về sau có đồ gì tốt đều nhớ chia sẻ cùng An Hoàng Hàn.

Tư thế vụng về công với bộ dạng ngây ngô đáng yêu của nó nhất thời gây ra một trận tiếng cười vang trong đại điện.

An Hoàng Hàn còn chưa hài lòng, cố ý lắc đầu, “Hình như không đủ.”

Tịch Tịch Chi cúi đầu, lải nhải đôi câu. Nàng phải làm sao? Hình như trên người nàng chỉ có bộ da đáng giá nhất. Tịch Tịch Chi vắt óc suy nghĩ cũng không tính ra An Hoàng Hàn đang nghĩ gì.

Con chồn nhỏ ngồi chồm chồm trên bàn, cúi đầu ủ rũ, nhìn xương cá bên cạnh liền nhớ tới món thịt cá thơm ngon Phượng Kim Lân, thêm thường nuốt nước miếng ực một cái. Nàng nghĩ đến thức ăn về sau của mình nên bây giờ lấy lòng An Hoàng Hàn là quan trọng nhất.

Đành phải làm vậy, Tịch Tịch Chi đột nhiên chống người lên, bốn chân cùng vịn vào cánh tay An Hoàng Hàn, nàng bò lên đầu vai hắn ngồi.

Tất cả thái giám cung nữ chăm chú nhìn một màn con chồn nhỏ tùy tiện leo lên cánh tay bệ hạ nhưng khiến mọi người kinh ngạc hơn là bệ hạ không ngăn cản nó.

Con chồn nhỏ làm ra quyết định quan trọng, ngó nghiêng thái giám cung nữ rồi lại nhìn chằm chằm An Hoàng Hàn, trên mặt treo rõ ràng bốn chữ ‘phân vân do dự’.

An Hoàng Hàn vô cùng kiên nhẫn, ngón tay chậm rãi gõ ‘cộc cộc’ lên bàn có tiết tấu vang vọng quanh đại điện.

Tịch Tịch Chi bất chấp mất thể diện, theo như nàng nghĩ lần trước An Hoàng Hàn cũng ưng cử chỉ đó của nàng. Không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của đám cung nữ thái giám, Tịch Tịch Chi dè bẹp môi lên gò má An Hoàng Hàn rồi lè lưỡi liếm liếm.

Sau khi liếm xong, nàng hận không tìm được kẻ nào để chui, nhìn thấy càng cung nữ thái giám không chớp mắt xem càng khiến nàng thêm xấu hổ, bắt lấy cánh tay An Hoàng Hàn, nàng bò ra sau lưng hắn, dùng bả vai to lớn của hắn để che kín mình.

An Hoàng Hàn nở nụ cười sâu xa, con chồn này vậy mà học được chủ động rồi.

Hắn kéo con chồn nhỏ đang núp sau lưng mình, xách nó lên, nói: “Thấy người tốn công lấy lòng trăm như vậy nên trăm sẽ phạt nhẹ.”

Tịch Tịch Chi vung tay múa chân, muốn cào An Hoàng Hàn. Nàng quá lãng phí tình cảm, sờ cũng sờ qua, hôn cũng hôn rồi lại còn muốn phạt nó! Con chồn không phát uy thì thật sự coi nó là mèo bệnh à? Lòng nàng dựng đứng lên, móng vuốt không ngừng quào loạn lung tung.

Con chồn nhỏ không có chút ảnh hưởng đến An Hoàng Hàn bằng chút sức lực ấy. Bàn tay hắn nhẹ nhàng đè móng vuốt nó lại, “Trăm còn chưa có nói xong, ngươi đã làm càn cái gì? Bắt đầu từ hôm nay, hễ lúc nào trăm xử lý chính vụ, ngươi liền phụ trách mài mực. Nhiệm vụ này xem như trừng phạt ngươi.”

Con chồn nhỏ luôn thừa dịp hắn phê duyệt tấu chương là chạy đi gây loạn trong hoàng cung. Hơn nữa, hắn không thấy con chồn nhỏ một hai canh giờ thì trái tim khó bình tĩnh nổi.

Biện pháp này vẹn toàn đôi bên.

Tịch Tịch Chi dần thu hồi móng vuốt, ánh mắt chuyển qua nghiền mực, nhìn khối mài mực, dùng móng vuốt nhỏ đặt lại gần cầm thử. Nàng vẫn đảm nhiệm được nhiệm vụ đơn giản này.

Lâm Ân bị tước đoạt công việc hoảng loạn trong nháy mắt, không hổ là bộ hạ, biện pháp này cũng có thể nghĩ ra.

“Bộ hạ, thái giám trông coi Thanh Nguyên Trì xử trí như thế nào?” Lâm Ân vùng nhẹ phát trần, cúi đầu bẩm báo.

Xem hành động giữa bộ hạ cùng Vân chồn liền biết nó chắc chắn không bị tránh tội, như thế người gặp tai nạn chính là đám thái giám ở Thanh Nguyên Trì.

“Bộ hạ tha mạng a, bọn nô tài đã tận tâm tận lực, mọi chuyện đều do Vân chồn gây ra, không liên quan đến chúng nô tài.” Thái giám cầm đầu kêu cha gọi mẹ, mấy thái giám còn lại thấy thế cũng đều kêu gào theo.

Âm thanh the thé vang khắp cả đại điện.

An Hoằng Hàn không phải người dễ gạt, mặc thái giám kêu gào cũng không bỏ thí ột cái nhìn. Ngược lại hắn đi hỏi hai người cung nữ đi theo con chồn nhỏ, “Các người vào Thanh Nguyên Trì có thấy thái giám trông giữ cửa?”

Ý định của đám thái giám không thể lừa gạt được An Hoằng Hàn hay nói cách khác cả hoàng cung này đều có tai mắt của hắn. Chỉ cần là chuyện hắn muốn biết thì trong thời gian một ly trà đã tra rõ ràng chân tướng sự tình.

Hai cung nữ đều sửng sốt, “Không có. Không có.”

Họ chạy tới Thanh Nguyên Trì thì nơi đó không có bất kỳ ai. Họ nhìn thấy vậy mới định lén lút chạy vào mang con chồn nhỏ ra. Nhưng khi tìm thấy con chồn nhỏ thì các nàng đã thấy nó bắt được một con cá Phụng Kim Lân.

Tất cả thái giám quỳ trên đất càng liều mạng khóc lớn hơn.

An Hoằng Hàn giận dữ không kèm được vỗ bàn, “Đều câm miệng cho trầm, người nào còn khóc, trầm liền cắt đầu lưỡi người đó.”

Hắn quát một tiếng khiến cả đại điện an tĩnh lại trong nháy mắt.

Tịch Tích Chi cách hắn gần nhất nên tiếng nói khí phách nghiêm nghị chấn động cả màng nhĩ làm nàng hoa mắt chóng mặt.

An Hoằng Hàn lại tao nhã ngồi thẳng người, âm thanh như gió lạnh mùa đông, lạnh cóng khiến toàn thân người khác lạnh toát, “Nếu không phải các người tự tiện rời vị trí, Vân chồn có thể dễ dàng chạy vào sao? Các người thấy công việc Thanh Nguyên Trì thoải mái, lén lút chạy đến chỗ không người đánh bạc còn tưởng rằng trầm không biết sao?”

Trong hoàng cung rất nhiều người đục nước béo cò nhưng An Hoằng Hàn cũng không thích quản lý loại chuyện nhỏ này. Nếu không gây rối thì hắn đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng một khi chuyện này đến tai hắn thì đừng nghĩ lừa dối qua mắt được.

49. Chương 49: Dẫn Nó Đi Ra Ngoài Giải Sầu

Mấy tên thái giám ngày càng khóc to, cúi lạy dập đầu liên hồi “Bộ hạ tha mạng, nô tài biết sai rồi, cầu xin bộ hạ tha mạng.”

“Đều do bọn nô tài không phân biệt được nặng nhẹ, tự tiện rời vị trí mới gây ra hỗn loạn, cầu xin bộ hạ tha mạng.”

Hơn mười người thái giám khóc lóc, tiếng dập đầu vang vọng khắp đại điện. Âm thanh the thé hỗn hợp lan tràn một khoảng, gây chói tai đến mức khiến mọi người chỉ muốn bịt lỗ tai.

Trong hoàng cung, nơi có thể chơi đùa rất ít, mỗi ngày ngoài việc đám thái giám này nuôi nấng cá Phụng Kim Lân thì thời gian còn lại đều nhàn rỗi không việc gì làm. Bọn họ biết ao Thanh Nguyên không có nhiều người dám đi vào nên mới nổi lên ý định bí mật tụ tập với nhau để đánh bạc.

Nếu trước đó bọn họ phát hiện có người xông vào ao Thanh Nguyên thì kết quả đã nhất định không như vậy.

“Thời gian của trẫm không phải dùng để nghe các người giải thích.” An Hoằng Hàn vỗ về bộ lông con chồn nhỏ buộc nàng phải nằm trên đùi của hắn.

Một động tác đơn giản lại mang đến cho Tịch Tích Chi cảm giác ấm áp. Đầu nhỏ thò ra nhìn xuống phía dưới, đám thái giám đang dập đầu đến chảy máu, mặt mũi trắng bệch không còn giọt máu.

Trong nháy mắt nàng quyết định ăn con cá kia, nàng đã nghĩ đến kết quả sau này. Ngay từ đầu, nàng đã chuẩn bị tâm lí chờ sau khi “gạo nấu thành cơm” (1) rồi khuyên An Hoằng Hàn bỏ qua cho đám thái giám, còn một mình chịu trách nhiệm. Không ngờ An Hoằng Hàn không nói một chữ nào đến lỗi lầm của nó, ngược lại còn truy cứu trách nhiệm sao nhãng của đám thái giám.

(1) Gạo nấu thành cơm: trong này ý nói, cứ ăn vào bụng rồi tính

“Kéo xuống chém.” An Hoằng Hàn trừng trị người phạm sai lầm chỉ có hai cách. Một là chết. Hai là sống không bằng chết.

Cho tới hôm nay chỉ có sủng vật Vân chồn có thể chọc giận An Hoằng Hàn mà vẫn còn bình yên vô sự sống trên đời.

Lâm Ân đi hai bước, quay sang Ngô Kiến Phong nói: “Ngô thị vệ, chuyện này giao cho người.”

Thân thể đám thái giám bò lổm ngổm trên sàn, nước mắt đầm ướt cả khuôn mặt trông như loài chó bò trên mặt đất lúc bình thường, họ muốn bò đến trước mặt An Hoằng Hàn cầu xin tha thứ.

Khuôn mặt An Hoằng Hàn không chút biểu cảm, thờ ơ nhìn hành động của đám thái giám.

Tịch Tích Chi chưa từng nghĩ đến hần máu lạnh đến vậy, chuyện này nàng cũng có mấy phần trách nhiệm. Huống chi, tội của bọn họ cũng không quá lớn chỉ là lười biếng trốn đi đánh bạc mà thôi. Nàng thậm chí cho rằng cách An Hoằng Hàn xử phạt nô tài quá mức nghiêm khắc.

Mạng sống chỉ có một, mỗi người đều có quyền sinh tồn trên đời. Chỉ vì một lỗi nhỏ liền vô tình tước đoạt đi sinh mạng của bọn họ, hần làm vậy quá mức tàn nhẫn.

Ngô Kiến Phong gọi hơn mười tên thị vệ bắt lấy đám thái giám đang nhao nhao hoảng loạn bỏ chạy. Tuy đám thái giám chuyên làm việc nặng nhưng sức lực so với những người học võ thì vẫn chỉ coi là rất yếu ớt. Không vững vậy được lâu, toàn bộ đám thái giám đều bị bắt phục tùng.

Nàng dùng móng vuốt kéo vạt áo An Hoằng Hàn, phát giác hắn không để ý đến mình, Tịch Tích Chi không thể làm gì khác đành nhảy đến trước mặt hắn, gào thét kêu ‘chít chít’.

“Làm sao? Người lại muốn khuyên trẫm tha thứ đám nô tài này?” Cơ thể An Hoằng Hàn ngả ra sau, điều chỉnh một tư thế thoải mái, thả lỏng người ngồi trên ngai vàng.

Hai mắt hắn bỏ qua sự chú ý với đám thái giám đang gào khóc ầm ĩ phía dưới, ánh nhìn chỉ rơi vào trên thân con chồn nhỏ, “Người còn nhớ buổi chiều đầu tiên trong bể tắm, trẫm đã nói qua với người điều gì không? Trong hoàng cung không cần tỏ ra đồng tình không thì cuối cùng sẽ hại tự hại mình.”

Nhưng.

Tịch Tích Chi vẫn không thể nhẫn tâm.

An Hoằng Hàn dạy lại sủng vật của mình, “Trẫm là vua của một nước, nếu đều mang lòng dạ đàn bà khắp nơi thì chỉ tạo thêm phiền não cho bản thân. Trẫm cần nhất chính là uy nghiêm trong hoàng thất. Nếu lần này trẫm lại bỏ qua cho bọn họ thì người trong hoàng cung cũng sẽ không biết sợ mà tùy tiện làm bậy.”

Hắn không thể giống con chồn nhỏ dễ dàng tha thứ, khoan dung ọi người.

Ở nơi này, muốn sinh tồn là phải thời khắc biết dùng chiêu ‘giết gà dọa khỉ’ để tạo uy tín cho bản thân. Hấn chỉ có làm vậy mới khiến đám thần tử nô tài phía dưới khiếp đảm, sẽ không có lòng mưu mô phản nghịch.

Tịch Tích Chi nửa hiểu nửa không, biết An Hoằng Hàn ngồi ở trên cao rất nhiều chuyện đều phải sự lý theo cách nhỏ cỏ tận gốc. Nhưng nàng là một con chồn bình thường, sẽ không dùng thủ đoạn mưu mô gì trong triều.

Nàng cố gắng khê động ống tay áo An Hoằng Hàn, không ngừng kêu lên, muốn khuyên An Hoằng Hàn thu hồi hình phạt. Nhưng An Hoằng Hàn như ăn mất dây thần kinh(2), quyết tâm không lay chuyển dư lại đường sống cho bọn họ.

(2) Ăn mất dây thần kinh: ý chỉ quyết định đã ra sẽ không thay đổi.

“Hôm nay trăm dạy người đó là trái tim trở nên tàn nhẫn.” An Hoằng Hàn ôm con chồn nhỏ, không quan tâm khắp người nó còn bắn thiu làm bắn long bào của hấn.

Bởi vì từng có giáo huấn phải chịu phạt mấy lần trước, Tịch Tích Chi cuối cùng dừng khuyên bảo.

An Hoằng Hàn xoa xoa trán nàng, “Nếu bọn chúng không phạm sai lầm thì trăm đã không nắm được thóp(3). Vì vậy cuối cùng mọi chuyện đều do bọn hấn tự hại chết mình, không liên quan đến người.”

(3) Nắm thóp: ý nói nắm được điểm yếu, sơ hở, bắt được lỗi.

An Hoằng Hàn biết con chồn này thích ôm trách nhiệm vào người, hấn sợ nó nghĩ không ra liền lên tiếng khuyên giải.

Nếu đám thái giám không lười biếng hoàn thành trách nhiệm trông coi cửa nguyên trì thì An Hoằng Hàn đã không làm ra quyết định lần này. Bởi con chồn nhỏ muốn ăn cá thì chỉ cần hấn nói một câu là được. Do đó gây ra nhiều hỗn loạn trước đó, đám thái giám cũng chiếm phần lớn trách nhiệm.

Tịch Tích Chi tiêu hóa lời nói trên, chậm rãi ngẩng cái đầu đầy lông lên, gật đầu hai cái với An Hoằng Hàn, ý bảo đã hiểu rõ rồi.

Nhận rõ hoàn cảnh mới có thể tự bảo vệ mình. Trong đầu nàng rõ ràng biết được quy luật đó, nhưng nói là một chuyện làm lại là chuyện khác. Bởi vì hai từ ‘cứu sống’ đã sớm đi sâu vào trái tim nàng, đột nhiên bắt nàng phản lại điều ấy, nàng tuyệt đối không thể làm được. Làm bất cứ chuyện gì đều cần có một quá trình.

Có lẽ do tự trách, mấy ngày nay Tịch Tích Chi rầu rĩ không vui, cả ngày đều nằm trên đùi An Hoằng Hàn, chẳng buồn đi chỗ nào.

Nhìn thấy tinh thần con chồn nhỏ sa sút, lông mày An Hoằng Hàn nhăn lại rất sâu, mỗi ngày hấn đều phân phó Ngự Thiện Phòng làm ít đồ ăn mà con chồn nhỏ thích ăn. Lúc xử lý tấu chương, hấn cũng thường phân tâm đi vuốt ve bộ lông con chồn nhỏ, quan sát ánh mắt nó.

Lâm Ân nhìn nhiều quá mức tự nhiên biết tâm tình bệ hạ không tốt, mỗi ngày ông đều phải vừa run lấy bầy vừa hầu hạ bên cạnh bệ hạ. Lâm Ân cầm một tấm thiệp mời đi vào điện Bàn Long, “Bệ hạ, Hữu Tướng đưa thiệp mời tới báo rằng ngày mai tổ chức tiệc đầy tháng cho cháu trai của ông ta.”

An Hoằng Hàn đang suy nghĩ viễn vông, nghe được câu nói của Lâm Ân, tùy ý gật đầu.

So với phản ứng An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi có vẻ hưng phấn hơn nhiều. Nàng chột nâng lên đầu nhỏ, nhìn tấm thiệp trên tay Lâm Ân, trong mắt như có ngọn lửa đang cháy muốn đốt đến tấm thiệp.

Khó thấy được con chồn nhỏ phục hồi được tinh thần, An Hoằng Hàn cúi đầu xem nó. Đột nhiên nghĩ đến, hoàng cung trừ phong cảnh tuyệt đẹp thì cũng chẳng có nơi nào đùa nghịch. Mấy ngày này, con chồn nhỏ hầu như đi dạo hết khắp các nơi trong hoàng cung, chỉ sợ không còn chỗ nào đem lại cảm giác mới mẻ cho nó. Huống hồ, hoàng cung to lớn, khắp nơi tồn tại mối nguy hiểm, con chồn vừa đi ra ngoài thì thường gặp phải một đồng phiền phức lớn, có lẽ nó sợ hãi nên mới không dám huênh hoang đi loạn nữa.

Dẫn nó đi ra ngoài giải sầu cũng được.

“Bệ hạ, làm theo thường lệ phân phó phủ Nội Vụ tặng lễ phẩm đi chúc mừng sao?” Lâm Ân cảm thiết mời trình lên trước mặt An Hoằng Hàn, một mực cung kính hỏi.

Trước kia bất luận người nào đưa thiệp mời tới, bệ hạ chưa từng buồn liếc mắt xem qua, đều phân phó phủ Nội Vụ tự động chọn tặng phẩm đưa đi.

Lâm Ân tưởng ông lại chuẩn bị nghe được chữ ‘ừ’ đó lần nữa ——

Âm thanh lạnh lẽo của An Hoằng Hàn chậm rãi vang lên: “Chọn một miếng Ngọc Như Ý, ngày mai trẫm tự mình đưa đến phủ Thừa Tướng.”

50. Chương 50: Bánh Phù Dung Ăn Ngon Tuyệt

Con chồn nhỏ tức khắc lên tinh thần, phủ Thừa Tướng nằm bên ngoài hoàng cung. Nàng xuyên qua lâu như vậy còn chưa từng xuất cung nhìn bên ngoài một chút. Nàng thường nghe được những cung nữ nói chớ nào bánh Cao Hoa Quế ăn ngon, còn nói đồ trang sức của cửa hàng nào làm đẹp mắt.

Chút chút. [Ta cũng muốn đi].

Ánh mắt Tịch Tích Chi lóng lánh nhìn An Hoằng Hàn, bộ dạng khó nén được sự sốt ruột.

An Hoằng Hàn sớm biết chuyện nhỏ này có thể làm con chồn nhỏ trở nên vui sướng thì hẳn nhất định không do dự, đã dẫn nó xuất cung du ngoạn.

“Trẫm sẽ mang người đi, người ra sức vẫy đuôi làm gì, cũng không phải chó con.” Lòng mày nhú chặt của An Hoằng Hàn dần dần thả lỏng, khóe miệng nhếch lên chứa đựng ý cười.

Giây phút nhìn thấy bệ hạ nở nụ cười, Lâm Ân cảm thấy may mắn từ tận đáy lòng, rốt cuộc nguy cơ đã được giải trừ, mỗi ngày không cần cụp đuôi ứng xử(1) sợ hãi chọc giận mặt rồng(2).

(1)Cụp đuôi ứng xử: ý hiểu là nhìn sắc mặt người khác mà đối đãi, biểu hiện, thể hiện sự dè dặt, e ngại cẩn thận trong từng hành động việc làm.

(2)Mặt rồng: rồng biểu tượng của con vật cao quý, thường dùng để chỉ vua chúa ngày xưa => ý nói đến hoàng thượng.

“Lâm Ân, người lui xuống chuẩn bị đi.” An Hoằng Hàn khoát khoát tay, phân phó Lâm Ân nhanh chóng rời đi.

Ngô Kiến Phong thấy bất cứ việc gì bệ hạ đều giao cho Lâm Ân làm, không coi trọng mình nên liền trở mặt nhìn.

Lâm Ân đi ngang qua hắn, bỏ qua sự khiêu khích của hắn, lướt nhanh ra khỏi điện Bàn Long.

Hành động đó của Ngô Kiến Phong sao có thể lừa gạt được ánh mắt của An Hoằng Hàn.

Ngay cả con chồn nhỏ luôn luôn phản ứng chậm chạp cũng đúng lúc trông thấy màn vừa rồi. Trong lòng nàng cảm thán, một người hay ghen tị lại không biết nguy trạng bản thân như hắn ta sao có thể bình an vô sự ở lại bên cạnh An Hoằng Hàn lâu như vậy?

Hôm nay bầu trời trong xanh, ánh nắng chan hòa, ấm áp chiếu khắp mặt đất, sức sống lan tỏa muôn nơi.

Tịch Tích Chi biết hôm nay được ra khỏi cung nên mới sáng sớm nàng liền rời giường, vô cùng kích động. Ai ngờ đợi hết lúc này qua lúc khác, từ lúc An Hoằng Hàn làm triều đến lúc hắn hạ triều rồi lại đi Ngự Thư Phòng xử lý xong chính sự, đối phương còn thông dong điềm tính phân phó thái giám thay quần áo.

Tiểu Tuân Tử bưng một bộ y phục hàng ngày màu xanh đậm trong tay, hai người cung nữ hầu hạ An Hoằng Hàn mặc quần áo.

Hắn xuất cung để tham gia bữa tiệc dành cho cháu trai của Lưu Phó Thanh dĩ nhiên không thể mặc long bào trên người. Dáng vẻ đầy quá mức nổi bật, ngộ nhờ có thích khách đột kích thì hắn ngay lập tức sẽ bị xác định trở thành mục tiêu?

Con chồn nhỏ gấp đến độ chạy vòng tròn xung quanh An Hoằng Hàn, mắt thấy sắp đến giữa trưa rồi, nếu cứ chậm trễ hơn nữa thì nàng sẽ không có bao nhiêu thời gian để chơi.

An Hoằng Hàn rất thích dáng vẻ lo lắng bồn chồn của nó, bình tĩnh nhìn nó nói, “Nếu người muốn đi như vậy thì có thể đi trước, không cần chờ trễ.”

Con mắt nào của hắn trông thấy nàng đang chờ hắn vậy! Tịch Tích Chi âm thầm cắn răng, nàng liền đi bộ đi trước ra cửa, nhưng đám thị vệ trông coi quá nghiêm khắc, nàng mới vừa chạy đến cửa, nghĩ sao lại quay người chạy trở về.

Mặc dù Tịch Tích Chi nàng học thuộc lòng bản đồ hoàng cung nhưng đối với những sự việc bên ngoài lại hoàn toàn không biết gì. Hoàng Đô có mấy con phố, mấy cái ngõ, nàng còn đếm không hết. Ngộ nhờ nàng đi ra ngoài một mình, bị đám gian thương không có lương tâm bắt mang đi bán thì nàng biết tìm ai khóc đây.

Nhiều cung nữ không nhìn được ‘xuy’ một tiếng, tiếng cười phát ra khỏi miệng còn bả vai bọn thái giám cũng không ngừng run run.

“Đi thôi, đi thôi, nhìn người vội vàng kia.” An Hoằng Hàn mới mặc xong y phục liền ôm lấy con vật như quả cầu tròn màu trắng kia đi.

Trải qua mấy ngày chăm sóc kỹ lưỡng, con chồn này đã nặng hơn trước. An Hoằng Hàn rất hài lòng với thành quả tí mĩ bồi dưỡng vật nuôi của mình, hắn tóm lấy móng vuốt con chồn nhỏ rồi mới bước chân đi ra ngoài.

Lâm Ân và Ngô Kiến Phong đều đổi một bộ thường phục(3), đi theo An Hoằng Hàn tiến về phía trước.

(3) Thường phục: là quần áo mà người dân bình thường mặc.

Trước cửa cung, một chiếc xe ngựa bình thường đang đỗ. Bọn họ vừa đi ra ngoài liền lên xe ngựa ngồi, chiếc xe lắc lư tạm biệt hoàng cung nguy nga.

Từ lúc ngồi lên xe ngựa, Tịch Tích Chi liền không an phận. Do nàng không đủ chiều cao nên hai chân sau đập bập dề An Hoằng Hàn, còn hai móng vuốt ở trước vịn cửa sổ xe, nhìn không chớp mắt ra ngoài.

Đường phố ồn ào, người bán hàng mời khách gào thét, đâu đâu cũng có quán rượu, nhà trọ.

Tịch Tích Chi trở mắt nhìn chăm chăm người dân đi qua đi lại, cái cổ duỗi thẳng vươn dài nhìn ra phía ngoài, bộ dáng như khao khát toàn bộ thân thể đều chen ra ngoài.

An Hoằng Hàn ngồi tựa trên tấm da hổ, nhìn dáng vẻ hưng phấn của con chồn nhỏ, khóe miệng vẫn luôn hiện ý cười chưa biến mất. Chỉ cần con chồn nhỏ chịu quay đầu nhìn lại, nàng nhất định sẽ phát hiện ra ánh mắt hắn vô cùng dịu dàng sẽ làm người ta phải đắm chìm trong đó.

“Người muốn rơi ra sao mà cái cổ còn định thò thêm ra bên ngoài nữa?” Thấy nửa trên của con chồn nhỏ đã chen ra ngoài rồi, rốt cuộc An Hoằng Hàn nói cao giọng.

Tịch Tích Chi chép chép miệng, lải nhải mấy tiếng. Đột nhiên nàng ngửi thấy được mùi thơm mê người.

Tịch Tích Chi thềm đến nỗi suýt chút chảy nước miếng, nước Phong Trạch không chỉ nước mạnh dân giàu, đặc biệt hơn thức ăn ngon cũng rất nhiều. Tịch Tích Chi kiên quyết không thừa nhận nó là một con chồn chỉ biết ăn xong lại nằm, muốn trách thì trách người dân nước Phong Trạch rất biết cách ăn uống.

Chút chút. Mắt thấy xe ngựa sắp đi qua quầy hàng bán bánh Phù Dung, Tịch Tích Chi nhìn lướt không rời phía sau, đầu nhỏ xoay thành một góc vuông chín mươi độ, nhìn chăm chăm quầy hàng bán bánh Phù Dung ngày càng xa.

“Dừng xe.” An Hoằng Hàn vén rèm xe lên.

Bên ngoài, Ngô Kiến Phong đang đánh xe liền nhanh chóng lôi kéo dây cương ngựa cho xe dừng lại.

“Chủ tử, sao vậy?” Lâm Ân ngồi bên cạnh xe ngựa, quay đầu lại hỏi.

An Hoằng Hàn phân phó nói: “Đi trở lại mua hai phần bánh Phù Dung đến đây.”

Lâm Ân và Ngô Kiến Phong đều đồng thời kinh ngạc đến ngây người, từ khi nào bộ hạ của bọn họ ném qua loại thức ăn bình dân khô cứng vậy. Sao hôm nay ngài lại trở nên khác thường ra lệnh cho bọn họ đi mua bánh Phù Dung?

Bánh Phù Dung rất phổ biến ở dân gian, là một món ăn đặc biệt rẻ tiền.

An Hoằng Hàn nhướn mày, “Còn không mau đi.”

Con chồn nhỏ ra sức gật đầu, tiến tới bên cạnh An Hoằng Hàn kêu lên chít chít. Có người chủ nhân thế này, năng thật sự có lộc ăn.

Trên người Lâm Ân không có tiền xu, ông ném một thỏi bạc vụn cho người bán hàng rong, bảo hẳn không cần trả lại tiền lẻ, rồi bưng hai phần bánh Phù Dung trở lại xe.

Người bán hàng rong nhìn bóng lưng của ông, liên tục khen ngợi khách quan hào phóng, không ngừng nói cảm ơn.

Nhận lấy bánh Phù Dung, An Hoằng Hàn đưa con chồn nhỏ một khối trước, nói ra phía ngoài: “Tiếp tục chạy đi.”

Màn xe buông xuống lần nữa, xe ngựa lại lắc lư chạy.

Hai móng vuốt của Tịch Tích Chi cầm bánh Phù Dung, mỗi lần cắn, trên bánh Phù Dung liền in lại một dấu răng cong cong.

An Hoằng Hàn thấy con chồn nhỏ ăn say sưa ngon lành thì cũng cắn một miếng. Chiếc bánh sần sùi khô cứng mang theo đặc trưng của món ăn. Hương vị như thế không thể ném được trong hoàng cung.

Khó trách con chồn nhỏ thích.

Có lẽ, hẳn cho người kêu người bán hàng rong bánh Phù Dung bắt vào hoàng cung chuyên môn làm bánh cho con chồn nhỏ là ý kiến không tồi.

Vừa hay lúc một người một chồn ăn xong bánh Phù Dung thì xe ngựa đang dần dần dừng. Giọng nói Ngô Kiến Phong truyền tiến tới, “Bộ hạ, đã đến phủ Thừa Tướng.”

An Hoằng Hàn đang lau sạch sẽ móng vuốt cho con chồn nhỏ, nghe thấy vậy, hẳn thần nhiên đáp một tiếng.

Lưu Phó Thanh đã sớm nghe được tin, vội vàng đi ra khỏi phủ nghênh đón thiên tử(4) giá lâm.

(4)Thiên tử: nghĩa là con trời ý chỉ hoàng đế.

Chỉ có một số ít người biết lần này bộ hạ xuất cung. Vì vậy, Lưu Phó Thanh không dám tuyên hô, nói “Cung nghênh chủ tử, chủ tử nguyện ý đến tham gia tiệc rượu làm cho vi thần cảm thấy thật vinh hạnh.”

Bên trong xe ngựa rất lâu không có động tĩnh, sắc mặt Lưu Phó Thanh có phần hơi cứng ngắc.

Ánh mắt mấy tên thủ vệ trông cửa đều hướng phía này trông đến, trong lòng thầm giật mình, người này có mặt mũi thật lớn(5), dĩ nhiên có thể để cho Hữu tướng Lưu đại nhân tự mình ra ngoài gặp mặt, cũng không biết là đại nhân vật nào.

Lưu Phó Thanh chớp mắt ra ý bảo Lâm Ân nhắc nhở bộ hạ nên đi ra.

Gương mặt Lâm Ân trở nên đau khổ, bộ hạ không nghĩ ra thì ông còn có biện pháp gì. Lại kêu lần nữa, bên trong xe ngựa vẫn không có ai phản ứng. Đón lấy ánh mắt của Lưu Phó Thanh, Lâm Ân đành phải nhắm mắt hít sâu, vén rèm xe lên một góc, nhìn vào bên trong thưa, “Bộ hạ, đến phủ Thừa Tướng.”

Mọi người nhìn cảnh tượng bên trong xe ngựa phải mất một lúc lâu mới hoàn hồn.

An Hoằng Hàn cầm khăn trong tay, nhẹ nhàng lau miệng cho con chồn nhỏ. Bộ dáng tỉ mỉ săn sóc như không phải hình ảnh chân thật. Giống như không nghe thấy bọn họ la lên, An Hoằng Hàn chỉ để ý làm sạch sẽ móng vuốt với miệng con chồn nhỏ, rồi mới chậm rãi ngẩng đầu lên, “Trăm lúc nào cho phép người vén rèm xe lên?”

Âm thanh lạnh lùng hà khắc không có chút phập phồng.

51. Chương 51: Nếu Như Người Thích Thì Trăm Cho Người

Lâm Ân bị dọa sợ lập tức rút tay về, hai đầu gối quỳ bộp xuống đất, giọng nói the thé hô: “Chủ tử tha mạng, nô tài biết sai rồi.”

Không bởi vì một màn kia mà lúng túng, vẻ mặt An Hoằng Hàn tự nhiên, hắn ôm con chồn nhỏ, nhắc chân đi ra khỏi xe ngựa, đi ngang qua Lâm Ân thì lạnh lùng nói: “Phân biệt rõ ràng ai mới là chủ tử của người, trăm không cần nô tài cứng đầu cứng cổ.”

Mỗi một chữ đều nặng nề gõ vào trong lòng Lâm Ân, Lâm Ân không ngừng đập đầu, thái độ sợ hãi, “Nô tài biết sai, lần sau không dám tái phạm, cầu xin chủ tử tha thứ cho nô tài thêm một cơ hội.”

Ánh mắt An Hoằng Hàn lạnh lùng quét về phía Lưu Phó Thanh, chỉ một cái rồi nhanh chóng thu hồi, nhanh đến làm người ta không phát hiện được.

Tịch Tích Chi nháy mắt mấy cái, nghĩ thầm, An Hoằng Hàn thật bá đạo. Mỗi lần hắn bắt được một sai lầm nhỏ tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ người ta. Ở dưới mắt hắn chỉ có thể nơm nớp lo sợ sống qua ngày. Trong phủ Thừa tướng kết đèn giăng hoa, tiếng chiêng trống vang rộn dập, chỉ đứng ở bên ngoài cũng có thể nghe được âm thanh huyền ảo bên trong.

Không muốn lãng phí thời gian nữa, Tịch Tích Chi giặt ống tay áo An Hoằng Hàn, nhìn hướng cửa chính phủ Thừa Tướng, kêu lên chít chít.

Hôm nay là tiệc đầy tháng của cháu trai Hữu Tướng, coi như nể mặt ông ta nên cũng không nên có máu. An Hoằng Hàn cất bước đi vào bên trong, nói, “Quỳ ở chỗ này suy ngẫm cho tốt.”

Mặc dù cổng chính Phủ Thừa Tướng không có nhiều đám người bình dân lưu lại, nhưng hôm nay phủ Thừa Tướng náo nhiệt như thế, người ta lui tới không ít. Ai muốn tham gia tiệc rượu trước hết đều phải đi qua cổng chính, mỗi ánh mắt đều tò mò nhìn Lâm Ân.

Trong đó còn có vài vị đại thần nhận ra ông là đại tổng quản, kinh ngạc hô lên: “Tổng quản Lâm, sao ngài quỳ gối chỗ này?”

Đại thần sáng suốt nhìn thấy Lâm Ân ở đây, đã lập tức đoán được bệ hạ khẳng định cũng xuất cung rồi.

Mặt mũi Lâm Ân mát sạch, vẻ mặt đau khổ nói: “Vì sao sái gia(1) quỳ gối nơi này thì đại nhân suy nghĩ một chút chẳng phải sẽ biết?”

(1)Sái gia: ý chỉ bản thân, tự xưng “Ta”

Tòa nhà phủ Thừa Tướng rất lớn, trang hoàng lại rất giản lược, không hề trang hoàng xa hoa giống như những đại thần khác. Đó là nguyên nhân khiến phủ Thừa Tướng có một phong cách bất đồng với người khác, giống như con người của Lưu Phó Thanh vậy.

Bên kia đại sảnh, một vị tổng quản tay cầm bút viết tình hình quà tặng khách mời đưa tới. Ngô Kiến Phong bưng rượu nhỏ đựng Ngọc Như Ý đi tới bên kia ghi danh.

Đôi mắt Tịch Tích Chi sáng lên nhìn đông nhìn tây. Rất nhiều mỹ nữ gia quyến tụ tập một chỗ nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười cười ‘ha ha’. Mấy nữ tử trẻ ngẫu nhiên còn không ngừng đánh mắt sang nhìn về hướng An Hoằng Hàn bên này, hai mắt tỏa ra sự nồng nhiệt, háo sắc.

Tịch Tích Chi ngẩng đầu nhỏ, móng vuốt dùng để chống cằm, trịnh trọng gật đầu. Chủ nhân nàng đích thực rất tuần tú, từ khi bước vào cửa chính phủ Thừa Tướng, hầu như mọi ánh mắt của những nữ tử đều đặt ở trên người hắn.

Thật ra đám nữ tử nhìn thấy An Hoằng Hàn thì liếc mắt đều phát hiện ra con vật nhỏ trong ngực.

Có người nào có thể so với một nam nhân ‘ có tình yêu ’ đẹp trai, lại còn có sức hấp dẫn? Vào thời điểm nào đó, nuôi một sủng vật nhỏ dành để tán gái chắc chắn làm được không ít việc lớn.

Bị mọi người nhìn chăm chú, Tịch Tích Chi thấy không được tự nhiên, nép vào trong ngực An Hoằng Hàn, kéo qua tay áo của hắn đắp lên trên người mình, ngăn trở tầm mắt người khác.

Y phục bị con vật màu trắng nào đó kéo lộn xộn, nhưng An Hoằng Hàn không chút tức giận mặc con chồn nhỏ làm loạn ở trong lòng hắn.

Lưu Phó Thanh có rất nhiều việc, thỉnh thoảng có người đến trước mặt ông ta chúc mừng, nói những điều tốt lành.

Bà vú ôm một đứa bé nhỏ đưa cho Lưu Phó Thanh. Đứa trẻ vừa đến trong ngực Lưu Phó Thanh liền cười ‘hi hi’, gương mặt tròn như cái đĩa, có đặc điểm mập mạp của con nít.

Từ xưa đến nay, Tịch Tích Chi rất thích trẻ con, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy đứa bé liền bị hấp dẫn đi qua.

Không ngờ lão già Lưu Phó Thanh xấu xí này có cháu trai đáng yêu đến vậy.

“Chủ tử ngồi bên này.” Lưu phó ôm đứa trẻ trong tay, chỉ hướng chủ tọa.

Người nào không biết chủ tọa là vị trí ngồi của chủ nhà, Lưu Phó Thanh không dám thất lễ với An Hoằng Hàn, lại càng không dám an bài tiện an bài một vị trí ngồi cho An Hoằng Hàn chỉ có thể nhường ra chỗ ngồi của mình.

An Hoằng Hàn liếc mắt nhìn, lắc đầu nói: “Không cần, chuyện xuất cung không nên báo ra.”

Hắn không công khai thân phận, nếu hắn đoạt vị trí chủ nhà thì sẽ đảo khách thành chủ.

Tuy vậy, Lưu Phó Thanh cũng không dám sơ suất, kéo ra chỗ ngồi bên cạnh, “Không bằng liền ngồi ở đây đi?”

An Hoằng Hàn gật đầu, phát phát tay áo, ngồi vào vị trí kia.

Sắp đến giữa trưa, Lưu Phó Thanh thấy tân khách đến không sai biệt lắm, ông hỏi thăm nhà bếp nấu thức ăn xong chưa để chuẩn bị dọn thức ăn lên.

Đúng lúc này ngoài cửa một gã sai vặt đột nhiên đi vào.

“Tả Tướng đại nhân(2) sai nô tài tới tặng lễ đại nhân Lưu(3).” Gã sai vặt có vẻ rất lễ độ, bái người với Lưu Phó Thanh.

(2)Tả Tướng đại nhân: đây là chỉ chức quan võ, ở đây từ ‘Tả Tướng’ là chức vụ lên cần đặt trước từ xưng hô là đại nhân để thể hiện thân phận người được nhắc tới.

(3)Đại nhân Lưu: ‘Lưu’ là họ trong tên của nhân vật nên được đặt sau danh từ xưng hô ‘Đại nhân’

Ai cũng biết Tả Tướng và Hữu Tướng bất hòa với nhau, không ngờ lão gia hỏa Tư Đồ Phi Du lại sai người mang lễ vật đưa tới.

“Chủ tử nhà nô tài đã đi ngăn nước lũ cho nên không thể tham gia tiệc đầy tháng của cháu ngài và mong ngài thứ tội. Nhưng chủ tử đã nói nhất định phải đưa lễ vật đến phủ.” Gã sai vặt lấy một cái hộp nhỏ từ trong túi áo ra. Chiếc hộp được chế tạo cực kỳ tinh xảo, bên trên được điêu khắc hoa văn thủ công thuộc vào hạng nhất.

Tịch Tích Chi thò ra đầu nhỏ muốn nhìn xem bảo bối gì.

“Đại nhân Tư Đồ không ngờ thật có lòng.” Lưu Phó Thanh ngoài cười nhưng trong lòng không cười, ôm đứa bé vỗ vỗ.

Gã sai vặt mở ra hộp nhỏ, bên trong đặt một chiếc lắc tay được xâu thành chuỗi từ ngọc Phỉ Thúy, ở viên Phỉ Thúy giữa được điêu khắc thành hình con bướm, xem xét tay nghề thủ công thì đây chuyện này khó có thể bắt bẻ, có thể nói nó vô giá.

Lưu Phó Thanh không nắm bắt được ý đồ của Tư Đồ Phi Du, với quan hệ đối địch giữa hai người bọn họ thì lão già kia có thể bỏ ra nhiều tiền chúc mừng đầy tháng của cháu trai ông sao?

Tịch Tích Chi lập tức trừng lớn mắt khi nhìn thấy chuỗi hạt châu, nàng quả thật không thể tin được. . . .

Người phàm nhìn bằng mắt thường không nhận ra, Tịch Tích Chi lại có thể thấy rất rõ ràng. Ở trong mắt mọi người, lắc tay bằng chuỗi Phỉ Thúy hoàn toàn là đồ trang sức cao cấp, nhưng bằng ánh mắt Tịch Tích Chi nhìn thì mọi thứ đã không giống vậy.

Tịch Tích Chi đưa móng vuốt ra liền muốn đoạt đi, không ngờ An Hoàng Hàn phát hiện nó khác thường, lập tức đè lại móng vuốt con chồn nhỏ .

Bữa tiệc này tổ chức ở phủ Lưu Phó Thanh. Mọi người đều phải đưa quà mừng, dù An Hoàng Hàn là vua một nước cũng không thể cướp đoạt trắng trợn. Nếu không truyền ra ngoài thì quan hệ giữa hắn và Lưu Phó Thanh sẽ rơi vào tình hình xấu. Hơn nữa, mặt mũi vị hoàng đế như hắn sẽ mất hết.

An Hoàng Hàn chỉ cho rằng con chồn nhỏ thích chuỗi hạt châu kia, vỗ vỗ sống lưng nó, trấn an nói: “Nếu người thích thì trong hoàng cung còn nhiều mà, người muốn bao nhiêu, trăm cho người bấy nhiêu.”

Tịch Tích Chi cảm phần trừng mắt, An Hoàng Hàn hoàn toàn hiểu nhầm ý tứ của con chồn nhỏ nàng rồi.

Lúc này, gã sai vặt cầm lắc tay bằng chuỗi Phỉ Thúy lên, “Đại nhân Lưu, chủ tử nhà nô tài đã nói lúc đưa đến phải để cho tiểu thiếu gia đeo xem có thích hợp hay không.”

Hắn nói một phen làm người ta không tiện từ chối.

Lưu Phó Thanh cũng không nghi ngờ nhiều, trong lòng nói thầm chỉ là một cái lắc tay mà thôi sẽ không có quá lớn nguy hiểm.

“Cũng được.” Lưu Phó Thanh nhẹ nhàng nâng cánh tay đứa trẻ.

Gã sai vặt lập tức đeo chiếc lắc tay Phỉ Thúy vào cổ tay đứa trẻ, hài lòng nói một câu: “Ồ, chủ nhân nhà nô tài thật tinh mắt, đeo lên không lỏng không chặt mà vừa vặn.”

52. Chương 52: Con Chồn Nhỏ Tự Chủ Trương(*)

(*)Tự chủ trương: ý nói tự ra quyết định rồi làm theo ý mình, không cần hỏi hay xin phép người khác.

Lời nói của gã sai vặt làm Tịch Tích Chi giận đến dậm chân. Chuỗi hạt châu Phỉ Thúy này có thể tùy tiện đeo sao? Từng đợt từng đợt sợi khí màu đen quay quanh lắc tay vừa nhìn liền biết là vật chẳng lành.

Đứa bé vừa mới sinh ra không lâu, không có chút sức chống cự nào. Nếu hắc khí xâm nhập vào trong cơ thể, nhẹ thì nhức đầu óc ngu si tứ chi tàn tật, nặng thì tử vong.

Rốt cục Tả Tướng và Hữu Tướng có hận thù lớn bao nhiêu mà lại liên lụy đến một đứa bé yếu ớt vô tội.

Đứa bé dường như cũng cảm thấy không thoải mái, nhất thời khóc lên thành tiếng.

Tịch Tích Chi chỉ có thể lo lắng suông, nhìn từng luồng hắc khí dọc theo cổ tay của đứa trẻ chui vào da nó.

Trong tất cả đám người đang có mặt ở đây chỉ có một mình con chồn nàng biết được chân tướng sự việc, Tịch Tích Chi cho dù cấp bách hơn nữa cũng không ai có thể hiểu suy nghĩ trong lòng nàng.

“Ngoan, không khóc không khóc, hôm nay ngày đầy tháng của cháu, sao có thể khóc nào? Lâm nhi ngoan, đừng khóc.” Lưu Phó Thanh rất ưa thích cháu trai, cầm khăn tay lên lau nước mắt cho đứa trẻ, vừa đi qua đi lại dụ dỗ đứa bé.

Tịch Tích Chi nhanh chóng nhìn phía gã sai vặt, trong nháy mắt phát hiện khoe miệng hắc treo nụ cười nham hiểm, quả nhiên là bụng dạ khó lường đến một đứa trẻ vô tội cũng xuống tay được.

Chít chít. Tịch Tích Chi không chịu buông tha, vẫn muốn xông đến hướng đứa bé.

An Hoằng Hàn nóng nảy vỗ vào người nó, ra hiệu nó an phận ngồi im. Trong trường hợp này chỉ cần không kiên nhẫn liền rơi vào bẫy.

Tịch Tích Chi cũng hiểu đạo lý đó nhưng trong lòng nàng rất gấp gáp. Nếu đứa nhỏ đeo lắc tay một ngày thì nó nhất định sẽ mất mạng.

Hắc khí quay xung quanh lắc tay Phỉ Thúy ngày càng nhiều, chắc hẳn uy lực không tầm thường. Nhưng bây giờ linh khí nàng còn nhỏ bé không đủ tinh lọc toàn bộ những sợi hắc khí đó, chỉ có thể phòng tránh nó.

Chậm trễ một giây thì đứa bé sẽ nguy hiểm hơn một phần.

“Chuỗi lắc tay Phỉ Thúy kia có gì hay? Trong hoàng cung còn nhiều lắc tay xinh đẹp, chờ sau khi chúng ta trở về, đồ trang sức, châu báu cho người tha hồ chọn, hôm nay đừng gây chuyện cho trầm.” An Hoằng Hàn hoàn toàn cho rằng con chồn nhỏ coi trọng chuỗi lắc tay kia mới không an phận như vậy, trong lòng cũng có chút nóng nảy.

Lời Tịch Tích Chi trách mắng ra khỏi miệng hoàn toàn biến thành trận tiếng kêu ‘chít chít’.

Tiếng con chồn nhỏ kêu gây huyên não quá mức, ánh mắt của rất nhiều tân khách đều tập trung vào bên này của An Hoằng Hàn, khi nhìn thấy bóng dáng của hắc còn có con vật trong ngực hắc, liên hệ với tin đồn mấy ngày gần đây trong hoàng cung, rất nhiều người liền biết được thân phận của hắc.

Đối phương không phơi bày thân phận nên những người còn lại cũng giả vờ ngây ngốc không đi làm rõ, chẳng qua mỗi tiếng nói cử động đều càng trở nên thận trọng cẩn thận hơn.

“Thật ồn ào.” An Hoằng Hàn đã im lặng rất lâu, đột ngột trầm giọng cất tiếng nói.

Trong lòng Lưu Phó Thanh nhất thời hồi hộp, sợ bị hạ giận lây sang cháu trai của mình, vội vàng đưa đứa bé cho bà vú, “Người trước hết ôm nó đi xuống đỡ đi, một lúc nữa ta đến nhìn.”

Theo đứa trẻ rời sân, đại sảnh lại trở nên yên tĩnh.

Thật ra thì Lưu Phó Thanh đã lo lắng dư thừa, nguyên nhân làm An Hoằng Hàn nói thế là do sợ con chồn nhỏ trong ngực ngộ nhỡ không kiềm chế được tính nết, xông lên giành lễ vật của đứa bé. Hắc nâng chung trà lên, nhấp một ngụm, mỗi động tác tùy ý của An Hoằng Hàn đều tràn đầy khí phách vương giả.

Ai cũng biết nam nhân ngồi ở chỗ đó không phải nhân vật đơn giản, trên mặt mỗi người đều mang một phần thận trọng.

“Mở. Khai tiệc thôi.” Lưu Phó Thanh giơ ống tay áo lên lau mồ hôi.

Tại sao một buổi tiệc rượu tốt đẹp như thế lại biến thành thế này.

Nhớ tới đứa cháu trai của mình, Lưu Phó Thanh lại buồn bực một trận. Từ khi sinh ra, đứa trẻ này không khóc không nháo, thế nào hôm nay không khí vui mừng như vậy trái lại khóc ‘oa oa’?

Mặc dù thức ăn phủ Thừa Tướng không bằng mỹ vị trong hoàng cung nhưng lại có một hương vị khác. Món ngon bày đầy bàn, mùi thơm xông vào mũi.

Trong đầu Tịch Tích Chi còn nghĩ đến chuyện đứa bé nên dù khẩu vị tốt vô cùng nhưng khi nhìn một bàn đầy món ngon lại mất hứng thú ăn uống. Có thể cứu, Tịch Tích Chi nhất định sẽ cứu. Huống hồ, Lưu Phó Thanh là Hữu Thừa Tướng trong triều, nếu nàng có thể giúp ông ta cứu cháu mình một mạng thì ông ta sẽ thiếu nợ nàng một ân tình.

Nếu tương lai có lúc cần thì nàng có thể đòi lại ân tình mà Lưu Phó Thanh nợ.

An Hoằng Hàn gấp hai miếng thịt dứt cho nàng, Tịch Tích Chi ăn vào cảm thấy vô vị. Nàng lắc đầu nhỏ, nhìn về phía tân khách ngồi đầy chung quanh, sau đó làm ra một quyết định. Móng vuốt nàng đập mạnh

lên bấp đùi An Hoàng Hàn, kêu ‘chít chít’ một tiếng, báo cho hấn một tiếng, rồi đột ngột nhảy khỏi bấp đùi của hấn.

Bởi vì trong đại sảnh đặt đều là bàn tròn, mười người một bàn. Rất nhiều tân khách đều tập trung mời rượu và dùng bữa, không để ý đến sự vật dưới mặt bàn. Tịch Tịch Chi thuận lợi xuyên qua phía dưới những cái bàn tròn, đuối theo về phía bà vú rồi khỏi.

An Hoàng Hàn nhìn này quả cầu trắng nhỏ như bôi dầu trên chân dần dần biến mất. Hấn nâng lên chung trà, uống một hớp. Nước trà đắng chat nơi đầu lưỡi khiến người ta còn cảm nhận được mùi vị còn đọng lại. Lưu Phó Thanh thấy chủ nhân của con chồn thiếu dạy dỗ kia mãi không lên tiếng nên không dám tự chủ trương rời khỏi bàn.

Chỗ ngồi Lưu Phó Thanh ngay bên cạnh An Hoàng Hàn, cảnh rời đi của con chồn nhỏ trốn được tầm mắt người khác nhưng không giấu giếm được ông.

“Chủ tử, có muốn kêu người đuối quay lại không?” Gần đây Lưu Phó Thanh cũng nhận được không ít tin về việc con chồn nhỏ được hưởng sủng ái nhất của bộ hạ.

“Không cần, kệ nó đi, qua vài giờ nữa nó sẽ tự quay trở lại.” An Hoàng Hàn không hề lo lắng con chồn nhỏ sẽ chạy trốn, bởi vì trừ mình ra, còn có những cây đại thụ nào con chồn nhỏ còn có thể leo?

Là người cũng đều sẽ chọn sự ưu tú.

Chủ nhân tốt như hấn còn không cần thì không có lý nào đi theo người khác.

Về có thể có thể lưu lại lòng của con chồn nhỏ hay không, về điểm này, An Hoàng Hàn rất có tự tin.

Những người ngồi chung một bàn với An Hoàng Hàn và Lưu Phó Thanh đều là đại thần nổi danh trên triều đình, tất cả đều thuộc phe Lưu Phó Thanh.

Bọn họ có vẻ tương đối quen thuộc, thỉnh thoảng nói chuyện mấy câu. Bởi vì có bộ hạ ở nên trọng tâm câu chuyện của bọn họ cũng không mở rộng nhiều.

An Hoàng Hàn coi như không nhìn thấy, không nghe được cái gì, đều tự thân ăn đồ ăn, không chút tâm tư để tâm đến những người khác.

Tịch Tịch Chi mới xuyên qua đại sảnh đi đến hành lang hậu viện liền lạc đường. Phủ Thừa Tướng nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Bà vú rời đi lâu như vậy, cũng không biết nàng đi đường nào ở ngã ba này.

Tịch Tịch Chi dừng ở giữa cửa ngã ba, do dự không quyết định được.

Đột nhiên âm thanh rầu rĩ truyền đến, Tịch Tịch Chi lỗ tai run lên, lập tức trốn vào bụi hoa. Hai tỳ nữ mi có khuôn mặt thanh tú bưng sữa dê trên tay, vội vã đi qua bên cạnh chỗ Tịch Tịch Chi nấp.

“Người nói tiểu thiếu gia sao vậy nhỉ? Từ sau khi trở về từ đại sảnh, ngài ấy vẫn khóc không ngừng. Theo ta thấy nhất định là trúng tà, nghe nói mắt đứa bé có thể nhìn thấy đồ vật mà người trưởng thành không nhìn thấy, người nói ngài ấy sẽ nhìn thấy cái gì?” Âm thanh thanh thúy của nữ tử mang theo sự sợ hãi nói.

Tỳ nữ còn lại có vẻ khá chín chắn, quát mắng nàng kia một câu: “Lời như thế chúng ta nên nói sao? Ngộ nhỡ bị Hữu Tướng đại nhân nghe được, người nghĩ bị ăn đòn sao? Trẻ con khóc lóc sụt sùi là chuyện rất bình thường, đừng kinh ngạc, không khéo chính là đói bụng, nếu không bà vú cũng sẽ không phân phó chúng ta chuẩn bị sữa để dứt.”

Nghe các nàng đối thoại, Tịch Tịch Chi đã biết họ muốn đi đâu.

Đợi hai người tỳ nữ đi cách một khoảng, Tịch Tịch Chi đang trốn tránh liền xuất hiện, bốn chân nhỏ nhanh chóng đuối theo.

53. Chương 53: Đạn Chỉ Thần Công(1) Bách Phát Bách Trúng(2)

(1)Đạn Chỉ thần công: là một chỉ pháp võ công do Hoàng Dược Sư trong tác phẩm võ hiệp của Kim Dung sáng tạo, đó là dùng 1 hòn sỏi nhỏ, lấy ngón cái và ngón trỏ bắn đi, thủ pháp rất nhanh nhưng uy lực rất ghê gớm.

(2)Bách phát bách trúng: bách có nghĩa là trăm => trăm phát trăm trúng.

Vượt qua mấy đoạn cua quẹo, dọc theo đường đi nhỏ, rốt cuộc họ cũng dừng trước mặt một gian phòng ốc.

Cửa phòng mở rộng ra, loáng thoáng có thể nghe tiếng khóc của trẻ con.

Trong phòng trang hoàng không sai biệt nhiều so với phong cách đại sảnh, điểm khác biệt duy nhất là căn phòng này toàn mùi sữa thơm.

Hai tỳ nữ bưng sữa đi vào, thấy bà vú lập tức hỏi “Tiểu thiếu gia vẫn còn khóc sao? Nếu cứ tiếp tục khóc thì giọng nói có thể mất hay không?”

Đứa bé vô cùng yếu ớt, nếu nó không được bảo vệ không thoả đáng thì tương lai sau khi lớn lên có thể tạo ra ảnh hưởng nhất định.

Tịch Tích Chi nằm ở cửa, đôi mắt xanh lam tròn vo xoay chuyển, đầu ghé vào bên trong nhìn quanh. Đứa trẻ nằm ở trong ngực bà vú, kêu gào tâm tê phứt phứt, khuôn mặt nhỏ nhắn giàn giụa nước mắt. Hắc khí đã lan tới khuỷu tay của nó, nửa cái cánh tay đều bị nhuộm đen bởi tà khí. Người bình thường dĩ nhiên không nhìn thấy chỉ có Tịch Tích Chi nàng mới có tài có thể quan sát rõ ràng.

Nếu lắc tay đeo vào trên cổ tay người trưởng thành thì hắc khí còn không xâm nhập mạnh mẽ đến vậy. Nhưng một đứa trẻ còn nhỏ không có chút sức lực chống cự chỉ có thể mặc cho tà khí xâm lấn.

Bà vú bưng chén sữa, dứt cho đứa trẻ uống..., “Tiểu thiếu gia ngài đừng khóc, uống chút sữa, uống xong rồi không khóc.”

Đứa trẻ không chút nào cảm kích, rung đùi đắc ý không uống khiến sữa văng tung tóe lên toàn thân bà vú.

Tịch Tích Chi yên lặng nhìn, trong đầu tự hỏi làm thế nào dẫn bà vú cùng tỳ nữ ra ngoài, sau đó lén lút đi vào, rút lắc tay ra. Bất đắc dĩ bà vú đành lắc đầu, đứa bé cũng không phải do đói bụng, bất kể mọi người dụ dỗ ra sao, nó đều không nghe theo mà cứ khóc.

Tính mạng con người bị uy hiếp cũng sẽ làm ra phản ứng theo bản năng. Giống như đứa trẻ, mặc dù nó không thể nói chuyện nhưng lại có thể gào khóc dẫn tới sự chú ý của người khác.

Tiếng khóc non nớt quanh quẩn bên tai, Tịch Tích Chi dậm chân, nhìn thấy hòn đá nhỏ lộn xộn bên cạnh bồn hoa, nàng liền chạy tới nhặt lên. Xem ra phải dùng hết mọi cách, trước kia nàng uống trộm rượu ngon của sư phụ, nàng đã dùng không ít chiêu ‘giương đông kích tây’(3).

(3)Giương đông kích tây: một trong 36 kế quân sự của Trung quốc cổ đại, nghĩa là vờ đánh một hướng nhưng thực chất là đánh hướng ngược lại. Ở đây ý chỉ sự đánh lạc hướng, đánh lừa.

Hai móng vuốt đẩy hơn mười cục đá nhỏ chuyển dần dần qua cửa.

Tịch Tích Chi nhanh chóng tóm lấy một viên bắn về phía một tỳ nữ.

Tỳ nữ đau đến kêu ‘ai da’ một tiếng, xoa cái mông đau, lập tức nghĩ đến cái gì, kéo lấy cánh tay một tỳ nữ khác, “Du tỷ, tỷ xem trong phòng này có phải có thứ gì không sạch sẽ hay không? Đột nhiên cái mông muội bị bắn phải, chắc chắn tiểu thiếu gia nhìn thấy gì đó mới có thể một mực cứ khóc thế.”

Tỳ nữ còn lại lườm nàng kia một cái, “Tỷ thấy muội cả ngày đoán mò nghi thần nghi quỷ, trên đời này nơi nào có quỷ. Nếu có thật, muội kêu ra cho tỷ xem một chút.”

Tịch Tích Chi nháy mắt mấy cái, thoáng hiện nụ cười xấu xa, ai nói trên đời không có quỷ? Chẳng qua các người không nhìn thấy thôi. Nàng lại nhặt lên một viên đá khác, ném qua hướng nàng ta.

Trên đùi đột nhiên bị cái gì bắn vào, tỳ nữ dừng nói chuyện, nhưng không nghĩ đến chuyện ma quỷ mà quay đầu nhìn bốn phía.

“Không có người mà? Sao bắp đùi lại bị thương chứ.” Tỳ nữ vuốt vuốt chân, nghi ngờ nói.

Bà vú mắng: “Hai người các người đứng ở đây mò mẫm làm gì, còn không qua đây nghĩ biện pháp. Đợi lát nữa Hữu Tướng đại nhân trở lại, ngài nhìn thấy tiểu thiếu gia vẫn còn khóc, ta xem các người giải thích thế nào.”

Bà vú tầm bốn mươi năm mươi tuổi, đặc biệt kiêng kỵ những chuyện kia. Con người đến một tuổi nhất định sẽ luôn có chút mê tín. Mới vừa rồi bà nghe thấy lời nói thâm của hai tỳ nữ, trong lòng bà đã thấy bất mãn.

Hai tỳ nữ không dám tiếp tục nói, mới vừa bước được một bước, chuẩn bị đi qua cùng đồ tiểu thiếu gia cùng bà vú. Ai ngờ cái môn của hai người đồng thời bị bắn phải.

Tỳ nữ không tin chuyện ma quỷ lúc này xoay người, nhìn về phía tỳ nữ lớn hơn với mình một cái đầu, hung dữ mắng: “Vương Vi, ngươi cho rằng Lý Du Nhi ta dễ lừa gạt vậy sao? Vừa rồi ngươi đánh môn ta phải không?”

Trong phòng chỉ có ba người, bà vú cách xa bọn họ nên tự nhiên không thể nào đánh nàng, khả năng duy nhất đó là Vương Vi vừa ăn cướp vừa la làng.

Tỳ nữ nọ uất ức chảy nước mắt, “Không phải là muội, không phải là muội. Cái môn của muội cũng bị đập mà.” Mới vừa nói xong, bắp đùi đột nhiên lại đau, Vương Vi che bắp đùi, “Lại đến, lại đến rồi! Muội nói rồi gian phòng này bất thường, tỷ còn không tin! Nhất định có vật kì quái gì đó trên cột chúng ta!”

‘ Vật kì quái ’ được nói đến lại cầm thêm một hòn đá nhỏ bắn về phía Lý Du Nhi. Vì đầu nàng nhỏ nên chỉ cần trốn phía sau cửa là không ai nhìn thấy được. Bây giờ nàng đang hả hê đắc ý vì Đan Chỉ thần công bách phát bách trúng của mình.

Cái môn Lý Du Nhi lại bị đánh, nhìn về phía Vương Vi. Vương Vi đang đứng đối diện nàng, nàng ta đang đưa môn và lưng về phía nàng, nàng ta căn bản không thể ra tay.

Trong phòng có ba người, ai cũng không phải vậy nhất định có người khác.

Xem xét bốn phía, Lý Du Nhi nhìn thấy mấy viên đá nhỏ trên đất, cảm hận nói: “Ta muốn nhìn xem ai đang tác quái, có bản lĩnh thì đi ra, chớ ẩn ẩn núp núp.”

Nàng nhặt một viên đá nhỏ lên, nhìn ra ngoài cửa, nhanh chóng chạy ra ngoài. Cả người Vương Vi không được tự nhiên, lại không muốn ở lại trong phòng, nhìn thấy Lý Du Nhi chạy ra ngoài càng cảm thấy gian phòng bất thường, vội vàng chạy ra ngoài cửa.

Tịch Tích Chi dựa vào thân thể nhỏ bé, nhảy vào trong bụi hoa, trong nháy mắt bụi hoa rậm rạp chẳng chịt che mất bóng dáng của nàng.

Hai tỳ nữ chạy qua bên người nàng, từ từ đi xa cho đến khi không thấy được bóng dáng, Tịch Tích Chi mới lần nữa đi ra.

“Hai đứa hầu gái này thật vô dụng, chờ Hữu Tướng đại nhân hỏi đến, ta sẽ cáo trạng các người.” Bà vú tự tăng thêm can đảm ỉnh, ôm đứa trẻ không ngừng dỗ dỗi.

Tiếng khóc đứa trẻ liên tục không dứt, từng đợt từng đợt vang lên bên trong căn phòng.

Bà vú nói không sợ đó là giả, từng giọt mồ hôi lạnh rơi trên trán bà đã sớm tiết lộ tâm tư của bà.

Lại làm chiêu cũ, Tịch Tích Chi lấy hòn đá nhỏ đầu tiên bắn vào người bà ta, sau đó thân thể nhỏ nhỏ dùng sức xô cửa. Cửa phòng phát ra tiếng vang kéo kẹt.

Bà vú sợ hết hồn, xoa mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn về phía cửa. Chẳng lẽ chân tướng đúng như lời Vương Vi nói, phòng này có gì bất thường sao? Càng nghĩ càng sợ, bà vú nói đứt quãng, “Là ai. Là ai đang giả trò giả thần giả quỷ, đi ra cho ta, đợi lát nữa ta mà bắt được thì sẽ để quản gia trừng trị người nên đời.”

Bà vú ôm đứa trẻ sợ đến phát run cả người, tuy sợ nhưng lại muốn tìm hiểu kĩ. Bà cất bước, rụt đầu, đi từng bước một đến phía cửa.

Thấy cá đã cắn câu, Tịch Tịch Chi nhanh chóng núp kỹ.

Chờ bà vú đi ra, ngoài cửa phòng không có một bóng người.

Chung quanh tĩnh lặng không có một tia động, nhưng càng yên tĩnh càng khiến người ta sợ. Bà vú vừa vỗ lồng ngực của mình, vừa an ủi bản thân nói: “Ban ngày ban mặt chỗ nào có quỷ, đừng tự hù dọa mình, bình tĩnh. bình tĩnh.”

Bà ôm đứa trẻ, lại đi vào ngồi trong phòng, đặt đứa trẻ lên giường, đắp kín chăn bông cho nó. Bà vú vốn là người rất nhát gan, trải qua việc lúc này, con người không ngừng quét bốn phía.

Tịch Tịch Chi lại vọt tới cửa lần nữa, cửa phòng vang lên ‘kèo kẹt’ không ngừng. Nàng cảm mấy hòn đá nhỏ còn lại ném toàn bộ vào phòng, lực ném mạnh hơn trước mấy lần, bà vú bị hòn đá đập ngay chính giữa, bị dọa sợ hét lên.

“Có. Có quỷ” Bà vú hô to, vội vàng chạy ra bên ngoài.

Tịch Tịch Chi đi ra từ sau cửa phòng, cười gian ‘xèo xèo’. Nàng nghênh ngang đi vào phòng, nhảy bật lên giường đứa trẻ.

Có lẽ do cả người con chồn nhỏ có chứa đựng Linh Khí của trời đất, tiếng khóc đứa trẻ dần dần nhỏ đi, đôi mắt linh động nhìn thẳng vào con vật như quả cầu trắng đáng yêu.

< align=“center” style=“margin-left:-9px; margin-bottom:7px;”>

54. Chương 54: Người Đã Biết Trăm Sẽ Bao Che Cho?

Móng vuốt con chồn nhỏ khoát lên mu bàn tay đứa bé, kêu ‘chít chít’ hai tiếng muốn bảo nó đừng khóc.

Đứa trẻ sao nghe hiểu được ý Tịch Tịch Chi biểu đạt, nhưng lại rất thích động vật đáng yêu. Nó không chớp mắt nhìn con vật tròn tròn màu trắng, nháy mắt chảy ra nước mắt, bộ dáng nó đáng yêu khiến Tịch Tịch Chi thấy thương tiếc.

Không dám làm chậm trễ thời gian hơn nữa, hai móng vuốt của Tịch Tịch Chi tóm lấy lắc tay Phỉ Thúy, cẩn thận dùng sức kéo ra ngoài. Nhưng lắc tay giống như mọc rễ trên tay, nàng kéo ra nhưng nó không dịch chuyển.

Tịch Tịch Chi mất rất nhiều sức, nhưng lắc tay không xê dịch tí nào.

Tịch Tịch Chi chết lặng người nhìn lắc tay, miệng lại nhai mắng chửi một hồi.

Nếu nàng có tu vi kiếp trước thì lý nào lại để mặc một chiếc lắc tay làm hại người. Tịch Tịch Chi không chịu thua, hai móng vuốt vừa lôi kéo vừa dùng linh khí rót vào chiếc lắc đối đầu với nó.

Tin tưởng vững chắc ý nghĩ tà ác không thể thắng chính nghĩa, Tịch Tịch Chi cắn chặt răng, dùng linh khí đánh lui hắc khí quấn lấy đứa trẻ không buông. Mặc dù tu vi Tịch Tịch Chi không cao, nhưng thân thể này có linh khí cực kỳ tinh khiết. So với người tu tiên tầm thường, nàng hiểu biết rất rõ về linh khí. Độ tinh khiết của mỗi tia linh khí gấp mười lần so với người khác hấp thu.

Đối kháng một lúc lâu khiến Tịch Tịch Chi cảm thấy có phần quá sức, nhiều lần thiếu chút nữa bị tà khí cản trở lại.

Ngán ngùi một nén nhang lại làm Tịch Tịch Chi cảm giác như đã qua một thời gian dài đằng dặc.

Một tiếng ‘lách cách’ vang lên, chiếc lắc tay rốt cuộc buông ra cổ tay đứa bé. Tịch Tịch Chi mệt mỏi thở dài một hơi, nhanh chóng kéo lắc tay, thuận lợi rút ra khỏi tay đứa bé.

Đứa bé nức nở mấy tiếng rồi dừng lại tiếng khóc. Sắc mặt nó đã vô cùng tái nhợt, đôi môi nhỏ đỏ mọng đã mất màu từ lâu.

Tịch Tịch Chi tụ khí vào đan điền, trong cơ thể còn lưu một phần tư linh khí. Hai chân nàng hung hăng đạp lắc tay, nếu không phải vì cái lắc tay này thì một thân linh khí của nàng cũng sẽ không bị vét sạch. Muốn linh khí khôi phục lần nữa, ít nhất phải chờ hai ba ngày. Nghĩ đến, Tịch Tịch Chi lại cảm thấy tức giận.

Tuy nàng đã lấy lắt tay ra khỏi cổ tay đứa bé nhưng tà khí đã xâm nhập vào trong cơ thể nó không vì thế mà biến mất.

Người ta nói ‘cứu người thì cứu cho chót, đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên’. Tịch Tịch Chi lại ngồi xổm xuống, móng vuốt cào ngón tay béo múp của nó, đưa từng luồng linh khí vào để tinh lọc xua đuổi tà khí trong cơ thể đứa bé.

Quá trình này chống đối dễ dàng hơn nhiều so với cái lắt.

Vào lúc nàng sắp làm xong, ngoài cửa truyền đến một âm thanh hồng hốt, “Hữu Tướng đại nhân, thật. . . . thật có quý, vừa rồi có rất nhiều viên đá nhỏ tự nhiên bay đến đập vào người nô tì, cửa còn không ngừng kêu kẻo kẹt.”

“Nói bậy, lão phu là mệnh quan triều đình, có yêu ma quỷ quái nào dám vào phủ ta quấy rối.” Lưu Phó Thanh Tâm nghĩ đến cháu trai, nâng ống tay áo chạy ào vào phòng.

Đi theo sau lưng ông còn hơn mười người, trong đó cũng có An Hoằng Hàn.

Trong nháy mắt bọn họ bước vào cửa phòng, lập tức nhìn thấy đứa trẻ cùng con chồn nhỏ nằm trên giường.

Lưu Phó Thanh lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó bình tĩnh đi tới. An Hoằng Hàn đi nhanh hơn hẳn một bước chân vượt trước, người khác không nhìn ra sự khác thường của con chồn nhỏ, chẳng lẽ hẳn sống lâu ngày cùng con chồn nhỏ còn không nhìn ra?

Thân thể Vân chồn khê run rẩy, vẻ mặt mệt mỏi, vùng lông quanh trán đều bị mồ hôi thấm ướt.

Tịch Tịch Chi truyền xong một luồng linh khí cuối cùng, nghĩ muốn trốn nhưng đã quá muộn. Thân thể nàng chậm rãi dịch chuyển sang bên phải, móng vuốt nhanh chóng bắt được lắt tay nhằm giấu nó.

Cái lắt này mà rơi vào dân gian nhất định sẽ gặp phải sóng gió, chỉ có ở bên cạnh nàng mới có thể yên tâm vô sự.

“Chuyện gì đã xảy ra?” An Hoằng Hàn không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ôm lấy con chồn nhỏ. Hắn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn con chồn nhỏ trong lòng, nhìn thấy cái lắt tay trên móng vuốt nó.

Chút chút. Tịch Tịch Chi hao phí quá nhiều linh khí nên có phần mệt mỏi, kêu với An Hoằng Hàn hai tiếng liền an tĩnh lại.

Số linh khí mà nàng khổ sở tu luyện giờ hao phí không thừa một tia nào, mấy ngày nữa nàng phải chăm chỉ tu luyện hơn để sớm khôi phục linh khí.

“Tiểu. Tiểu thiếu gia đừng khóc.” Bà vú giật mình hô to.

Trên giường đứa trẻ lại khôi phục thần thái, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên sống động, thỉnh thoảng cười ‘ha ha’.

Đuôi mắt Lưu Phó Thanh nhìn thấy chiếc lắt tay trên cổ tay đứa bé không thấy, nhưng ông không dám truy cứu, hay nói các khác thông minh như Hữu Tướng ông đã nghĩ đến một số chuyện.

“Lâm nhi không khóc là tốt rồi, cháu ngoan của ông.” Lưu Phó Thanh ôm đứa bé, không ngừng khê vuốt lưng nó, vui mừng cười cong khóe miệng.

Ống tay áo của An Hoằng Hàn nhẹ nhàng phát động, phủ lên nửa người con chồn nhỏ, vừa vịn che đi cái lắt tay mà nó đang nắm.

Dù nói thế nào đây cũng là lễ vật người khác tặng, nếu lấy đi trước mặt nhiều người thì khi Tả Tướng biết sẽ nhắc lên một hồi sóng gió.

Đứa trẻ ‘hi hi’ cười hướng con chồn nhỏ, vươn tay muốn sờ nó. Đáng tiếc khoảng cách quá xa với lại có một vị Đế Vương nào đó đang đứng tỏa ra khí thế nghiêm nghị khiến đứa trẻ không thực hiện được mong muốn như ý mình.

Thấy cháu trai ngừng khóc, trái tim Lưu Phó Thanh đang treo lơ lửng đã hạ xuống, “Nếu không còn chuyện khác thì mời tất cả các vị trở lại tiếp tục uống rượu dùng bữa thôi. Ban ngày ban mặt nào có quỷ thần gì xuất hiện, theo lão phu, tất cả là do bà vú đã già nên mắt mờ sinh ra ảo giác.”

Bà vú mở miệng phản bác, “Nhưng Vương Vi cùng Lý Du Nhi cũng nhìn thấy.”

Bà vừa mới nói đã thấy Hữu Tướng đại nhân trừng mắt về phía bà. Suy cho cùng bà cũng chỉ là người làm của phủ Thừa Tướng đại nhân, nhìn thấy Hữu Tướng ra hiệu liền ngay lập tức ngậm miệng.

Dù sao chuyện vừa rồi không hề dối trá, đến giờ, bà vẫn cảm thấy đau khắp người.

Tịch Tích Chi giả bộ không liên quan đến mình, ngồi vắt giò yên lặng xem vẻ mặt của bà vú và Lưu Phó Thanh. Dù sao chuyện cần làm, nàng đều đã làm xong rồi. Hôm nay nàng mệt đến mức chỉ muốn lăn ra ngủ, ngáp một cái, Tịch Tích Chi cầm ống tay áo An Hoằng Hàn lên, lén chui vào trong đó rồi nằm trong ngực hắn để ngủ, nàng muốn dựa vào giấc ngủ để khôi phục thể lực.

An Hoằng Hàn cảm thấy trong ngực có nhiều hơn một con vật, dùng sức vỗ sống lưng con chồn nhỏ. Con chồn này đã bắt đầu hiểu được hắn sẽ bao che cho nó sao?

Chiếc lắc tay vô cùng lạnh lẽo không giống như loại Ngọc Thạch... Cái lạnh ngấm vào trong tay như hàn khí mà băng đá phát ra.

An Hoằng Hàn nhú mào, cúi đầu nhìn xuống con chồn nhỏ, có lẽ con chồn này muốn chiếc lắc tay không phải vì thích nó.

Tịch Tích Chi cũng không lo lắng chiếc lắc làm hại đến An Hoằng Hàn bởi vì hắn là cửu ngũ chí tôn(1), bất kỳ vật tà ma nào cũng phải nhượng bộ lui binh. An Hoằng Hàn là chân long thiên tử(2) được trời cao che chở, khí Thiên Tử vây khắp người, loại khí tức này là khắc tinh của những thứ vật tà ma.

(1)Cửu ngũ chí tôn: ý chỉ bậc đế vương có nguồn gốc từ trong quẻ bói Kinh dịch ở trung quốc cổ.

(2)Chân long thiên tử: là rồng là con của trời

Hễ có yêu ma đến gần hắn thì sẽ hao tổn nguyên khí(3) của bản thân.

(3)Nguyên khí: là sức sống, sinh lực.

Nói cách khác, nếu không phải do Tịch Tích Chi tu tiên thì cũng không thể sống bên cạnh An Hoằng Hàn.

Tịch Tích Chi ngáy o o, gối đầu lên cánh tay An Hoằng Hàn, trên khuôn mặt, hai mắt nhắm nghiền, chóp mũi truyền ra hơi thở vững vàng.

An Hoằng Hàn vốn còn muốn mang con chồn nhỏ đi dạo xung quanh nhưng xem bộ dạng này của nó thì hắn chỉ có thể bỏ ý nghĩ đấy. Dù sao còn rất nhiều cơ hội xuất cung về sau, hắn cũng không vội nhất thời.

“Hữu Tướng, trầm hồi cung trước.” Đứng ở bên cạnh Lưu Phó Thanh, An Hoằng Hàn nhỏ giọng nói.

Lưu Phó Thanh vốn tính toán giữ lại, nhưng lời nói vừa đến khước miệng lại không phát ra, chỉ nhả ra một câu: “Cung tiễn bệ hạ.”

55. Chương 55: Người Nói Cổ Ý, Người Nghe Có Lòng

Bước chân An Hoằng Hàn gấp gáp đi ra ngoài phủ Thừa Tướng, lập tức nhìn thấy Lâm Ân còn quỳ ở tại chỗ, hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn, nói: “Hồi cung.”

Lâm Ân đắm đắm vào hai đầu gối phải quỳ đến ê ẩm, đáp lại nói: “Tuân lệnh bệ hạ.”

Ông vốn rằng bệ hạ sẽ ăn xong cơm tối mới hồi cung, không ngờ bây giờ mới qua một hai canh giờ, bệ hạ đã ra đây. Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra? Lâm Ân nhìn thấy con chồn nhỏ nằm yên ngủ trong ngực bệ hạ, trong đầu ông đột nhiên hiểu ra.

Điện Bàn Long, ánh sáng chiếu như ban ngày, tất cả cung nữ thái giám đều rút khỏi nội điện, đứng trông chừng ở phía ngoài.

Trong đại điện rộng lớn chỉ còn có hai người và một con chồn.

An Hoàng Hàn cầm chiếc lắc Phỉ Thúy trong tay, quan sát đi quan sát lại. Chiếc lắc Phỉ Thúy tầm thường sao có thể lạnh lẽo thế này? Điều làm hắn nghi ngờ không giải thích được là đeo chiếc lắc tay khiến hắn có cảm giác không thoải.

Chẳng lẽ đây chính là trực giác vương giả trời sinh.

“Lâm Ân, người cầm.” An Hoàng Hàn đưa chiếc lắc tay cho Lâm Ân.

Lâm Ân khúm núm nhận lấy, nghi ngờ nhìn mấy lần, không phải là chiếc lắc được tạo thành từ Phỉ Thúy sao? Trong hoàng cung, đồ vật như thế này nhiều không kể xiết.

“Có cảm giác gì?” Ngón tay gõ lên mặt bàn theo nhịp, An Hoàng Hàn dò hỏi.

Lâm Ân như không sờ tới được suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng(1), mơ hồ nói, “Nô tài xem chất lượng chuỗi Phỉ Thúy này rất trong, bóng loáng, là món đồ trang sức đẹp.”

(1)Nguyên văn câu này là “ ” = “Trương Nhị hòa thượng mặc bất cứ đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng.

Giọng nói An Hoàng Hàn nhanh chóng trở nên u ám, “Trẫm không có hỏi người điều đó, trẫm hỏi người cầm trong tay có cảm giác gì?”

Lâm Ân sợ hãi, hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống đất, “Bẩm bệ hạ, nô tài thật sự không có cảm giác gì, chiếc lắc Phỉ Thúy này bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa.”

Bình thường?

Trong đầu An Hoàng Hàn nắm bắt được hai chữ mấu chốt của Lâm Ân, lạnh lùng nhếch miệng cười cợt. Nếu nó thật sự bình thường thì cái lạnh thấu xương trong đó giải thích như thế nào?

Nhìn vẻ mặt Lâm Ân không giống dối trá, An Hoàng Hàn phân phó Lâm Ân, nói: “Đưa chiếc lắc tay cho trẫm.”

Xem ra Lâm Ân không cảm nhận được điểm khác thường của chiếc lắc tay.

“Vâng, bệ hạ.” Lâm Ân lau mồ hôi lạnh trên trán, định đưa chiếc lắc cho bệ hạ, lại ngạc nhiên phát hiện ra chiếc lắc dính vào lòng bàn tay ông dù kéo thế nào cũng không ra.

Phát hiện ra điểm khác thường, Lâm Ân sợ hãi hét lên, “Bệ Bệ hạ. Không lấy ra được.”

Hình như có thứ gì đó đâm vào da, mới vừa rồi ông còn không phát hiện ra, cho đến khi nhấc chiếc lắc ra thì trên tay mới cảm thấy đau.

An Hoàng Hàn nâng lên chút hứng thú, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào chiếc lắc tay. Vì con chồn nhỏ còn nằm ngủ trên đùi hắn nên hắn cũng không có đi đến mà kêu Lâm Ân lại gần bàn.

Về mặt Lâm Ân hốt hoảng đặt tay lên trên bàn, “Bệ hạ, chiếc lắc tay này rốt cuộc có vấn đề gì?”

Trước kia, ông không gặp qua chuyện lạ kiểu này nên lần đầu tiên gặp, ông sợ hãi liên tục toát mồ hôi lạnh.

An Hoàng Hàn bình tĩnh lạnh nhạt phân phó Lâm Ân thử rút ra mấy lần, nhưng bất kể Lâm Ân dùng sức mạnh lớn đến đâu, chiếc lắc tay vẫn không chút dịch chuyển.

“Trẫm tới thử xem.” Khi ngón tay An Hoàng Hàn đến gần chiếc lắc, nó dường như gặp phải vật đe dọa, sợ hãi run run lên, lách cách buông bàn tay Lâm Ân ra.

“Thú vị. Thú vị.” An Hoàng Hàn nói liền hai tiếng, lật đi lật lại chiếc lắc tay. Thì ra là như vậy, khó trách phản ứng khi đó của con chồn nhỏ lớn thế, bất chấp hắn ngăn cản đều muốn lao ra cướp chiếc lắc.

Lâm Ân bưng bàn tay đau đớn rã rời, nâng lên nhìn, bề ngoài không có bất kỳ vết thương nào nhưng lại đau đến nỗi ông phải cắn chặt răng.

“Nếu người khó chịu thì đi Thái Y Viện để thái y xem cho người.” An Hoàng Hàn ném chiếc lắc lên bàn, tùy ý nói về hướng Lâm Ân.

Chuyện này quá lớn, Lâm Ân cũng không muốn biết nhiều hơn. Hơn nữa lòng bàn tay Lâm Ân giống như bị đốt cháy khét, nóng rực làm ông phải lêu vôi vài lần, nghe được sự phân phó của bệ hạ thì lập tức đi ra ngoài điện Bàn Long.

Biết con chồn nhỏ sẽ lâu tỉnh lại, An Hoàng Hàn mang tấu chương ra phê duyệt để giết thời gian.

Thời gian trôi qua vội vã, chớp mắt mặt trời đã lặn phía tây.

Sau khi Tịch Tích Chi ngủ đủ, nàng lật người, chống bụng lên trời, móng vuốt che miệng ngáp hai cái. Yếu ớt mở mắt ra, lập tức nhìn thấy gương mặt tuấn tú quen thuộc phía trên. Đột nhiên nghĩ đến cái gì, con chồn nhỏ rướn cổ lên, nhìn bốn phía xung quanh.

“Không cần nhìn, chúng ta đã trở lại hoàng cung.” Nhìn thấy con chồn nhỏ ủ rũ cúi đầu, An Hoàng Hàn liền đoán được suy nghĩ trong lòng nó.

Chít chít. Không hài lòng kêu lên, nàng thật vất vả mới được xuất cung một lần, lại không chơi được bao lâu đã phải trở về hoàng cung. Con chồn nhỏ cắn hai móng vuốt, không ngừng lẫu bầu.

“Đừng có dùng ánh mắt trách cứ nhìn trẫm, là ai đột nhiên ngủ ngon khi ở trong phủ Thừa tướng? Trẫm còn tính toán trước tiên đến lầu Phụng Tiên ăn món đặc sản ở chỗ đó, không ngờ đều bị nhà người phá rối.” An Hoàng Hàn cố ý thất vọng thở dài, dường như còn đau lòng hơn so với con chồn nhỏ.

Người nói cố ý, người nghe có lòng. Tịch Tích Chi hồi hận đến xanh cả ruột, nghe nói lầu Phụng Tiên là tửu lâu đệ nhất ở Kinh Đô, bên trong tiểu nhị đều là nam nhân tuấn mỹ, đồ ăn không những làm ngon mà càng vừa miệng, đã có tiếng nhiều năm rồi.

Chít chít. Bây giờ chúng ta đi, nói không chừng còn có thể ăn được bữa cơm tối. Tịch Tích Chi vỗ vào bụng nhỏ của mình, ý bảo bọn họ khẩn trương xuất cung.

An Hoàng Hàn bị nó chọc cười, khoe miệng nâng lên thoáng nở nụ cười, “Ngự Thiện Phòng đã chuẩn bị thức ăn ngon, trẫm là vua một nước phải tự làm gương không thể lãng phí lương thực mà dân chúng vất vả khổ sở trồng được.”

Viện có! Tất cả đều viện có!

Nếu hần sợ lãng phí thì tại sao mỗi lần dùng bữa thức ăn đều không ít hơn ba mươi món! Hơn nữa còn là thịt cá, tổ yến vây cá.

“Không nói lạc đề nữa, người giải thích cho trẫm xem chuyện chiếc lắc tay này là thế nào?” Mỗi lần nhìn thấy bộ dáng xù lông của con chồn nhỏ, tâm tình An Hoàng Hàn liền đặc biệt thoải mái. Thấy dáng vẻ con chồn nhỏ thờ phì phò, hần rất muốn ôm nó vào trong ngực để chà đạp.

Ngón tay khê vuốt bộ lông con chồn nhỏ, thỉnh thoảng hần không nhịn được xoa bóp phần thịt non của con chồn nhỏ mồm mím.

Vừa nhắc tới chiếc lắc tay, Tịch Tích Chi liền bực mình một hồi. Nàng nhìn thấy chiếc lắc tay đặt ở trên bàn, nhảy lên đập cho nó mấy phát. Linh khí nàng vất vả khổ sở lẳng đọng được, hiện tại không còn thừa một tia nào nữa.

Con chồn nhỏ không ngừng lải nhải kêu, kể rõ nguyên nhân cho An Hoàng Hàn, giải thích nửa ngày, nàng mới nhớ tới An Hoàng Hàn nghe không hiểu ngôn ngữ của mình.

Ủ rũ ngồi bệt ở trên bàn, móng vuốt Tịch Tích Chi lắc chiếc lắc tay, không biết nên bắt đầu nói từ chỗ nào.

56. Chương 56: Biết Rất Nhiều Bí Mật

An Hoằng Hàn giống như ý thức được điều đó, cau mày, nói, “Trẫm hỏi, người chỉ cần gạt đầu hoặc lắc đầu là được.”

Suy xét một lúc, dường như chỉ có biện pháp đấy, Tịch Tích Chi bèn gạt đầu với hần.

“Bên trong chiếc lắc này có cất giấu gì đó?” Giọng nói An Hoằng Hàn chứa đựng từ tính quay quanh bên tai Tịch Tích Chi.

Lắc tay có chứa tà khí, nói cách khác không phải là tà khí bị cất giấu ở bên trong?

Tịch Tích Chi trịnh trọng gạt đầu.

“Có hại đối với thân thể con người?”

Tịch Tích Chi tiếp tục gạt đầu.

“Chỉ có người và trẫm mới cảm nhận được?” Với phản ứng vừa rồi của Lâm Ân thì chiếc lắc tay này trong mắt bọn họ căn bản không có bất kì chỗ khác thường. Nhưng mà một khi An Hoằng Hàn cầm chiếc lắc tay liền cảm nhận được tia tà khí trong đó.

Đổi lại là ai khác có chút tu vi hoặc người trời sinh có cặp mắt Âm Dương cũng có thể nhìn thấy điểm khác thường của chiếc lắc tay.

Tịch Tích Chi nghĩ, lắc đầu, kêu ‘chít chít’ một đồng lời.

An Hoằng Hàn nào nghe hiểu được ý nó kêu nhưng nhìn dáng vẻ vội vàng giải thích của nó cũng đoán được mấy phần, “Trừ trẫm cùng người còn có những người khác có thể cảm nhận được, chỉ là loại người đó rất ít?”

Lần này, Tịch Tích Chi gạt đầu.

An Hoằng Hàn giữ ngôi vua nhiều năm, trước kia tranh đoạt ngôi vị hoàng đế đã từng có một vài huynh trưởng, hoàng đệ mời vu sư(1) đến giúp họ bí mật hành hạ đối phương. Ngày trước, An Hoằng Hàn cũng không tin quỷ thần, do thứ đồ đó như có như không, còn không bằng dùng thủ đoạn của bản thân tự đi tranh giành càng thêm hiệu quả. Cho nên đến khi gặp loại chuyện này, An Hoằng Hàn mới tin vài phần.

(1)Vu sư: kiểu như chức nghiệp phù thủy, chuyên yểm bùa, nguyên rửa,

An Hoằng Hàn đã hiểu đại khái chân tướng sự việc, từ trước đến giờ, Tả Tướng luôn dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, không ngờ đến cả chiêu này cũng nghĩ ra. Chắc chắn, chiếc lắc này có người cố ý thêm vật gì đó vào trong nhằm giết hại cháu trai Hữu Tướng.

An Hoằng Hàn không cảm thấy hứng thú với sự tranh đấu gay gắt giữa hai vị Thừa tướng. Nhưng trong Kinh Đô có một Vu Sư lại làm khiến An Hoằng Hàn để ý.

Con người có pháp thuật vô cùng ít ỏi, được chia làm hai kiểu, một kiểu là người có phẩm chất cao quý, có tín ngưỡng riêng của bản thân, thường là các hòa thượng và đạo sĩ; kiểu khác là người có nhân phẩm thấp kém, chuyên giúp tàn sát người khác chính là Vu Sư.

Hai kiểu người này tu luyện pháp thuật, có sự khác biệt rất lớn. Kiểu người trước coi nhiệm vụ lấy việc giúp đời làm niềm vui. Nhưng trong đa số kiểu người đó, người thật sự có được pháp thuật thường là cao tăng đắc đạo. Còn kiểu người sau vì tiền tài, họ chuyên làm chuyện hại người lợi mình.

Nhìn sắc mặt của An Hoằng Hàn trở nên nặng nề, Tịch Tích Chi thức thời ngậm miệng, không kêu loạn ‘chít chít’.

Cách lúc lâu, An Hoằng Hàn đột nhiên ngẩng đầu lên, hô, “Ảnh Vệ.”

Âm thanh vang lên không lớn nhưng lời vừa nói khỏi miệng, nháy mắt ngoài cửa sổ, hai bóng đen nhanh chóng vọt thân vào phòng.

Hai nam tử mặc áo choàng màu đen quỳ gối xuống dưới đất, hành lễ nói: “Tham kiến bệ hạ.”

Tịch Tích Chi quay thân thể mồm mĩm lại, nhìn chăm chăm hai Ảnh Vệ trước mặt. Đây là lần thứ hai nàng gặp bọn họ, Tịch Tích Chi đối với hai từ ‘ Ảnh Vệ ’ vẫn rất tò mò. Nếu sau khi An Hoàng Hàn kêu Ảnh Vệ liền xuất hiện thì chẳng phải đối thoại giữa nàng và hắn cũng bị bọn họ nghe được sao?

“Hai người các người mang theo mười Ảnh Vệ nữa, bí mật quan sát tình hình trong phủ Tả Thừa Tướng, nhớ đừng làm người khác phát hiện được. Mặt khác, các người điều tra xem trước khi Tả Tướng đi, dẫn theo những người nào đi Phong Châu.”

Tuy pháp thuật Vu Sư không đủ để uy hiếp đến an toàn của An Hoàng Hàn. Nhưng nếu Tả Tướng yêu cầu Vu Sư đối phó với nhiều đại thần trong triều thì chuyện này sẽ trở nên khó xử lý. Tốt nhất Tư Đồ Phi Du không có tâm tư đó, nếu không cho dù ông ta là người có tài thì An Hoàng Hàn hẳn sẽ nhất định chặt đầu ông ta.

“Tuân lệnh bệ hạ.” Ảnh Vệ nhận nhiệm vụ xong liền tung người nhảy ra khỏi cửa sổ.

Ánh mắt Tịch Tích Chi vẫn không chớp nhìn chăm chú theo.

“Bọn họ đi rồi, người còn đang nhìn cái gì?” An Hoàng Hàn rất bất mãn với việc con chồn nhỏ nhìn chăm chăm người khác, nhíu lông mày, mạnh mẽ quay đầu con chồn lại.

Chút chút. Tịch Tích Chi nói ra nghi hoặc của bản thân, hết chỉ miệng mình lại chỉ miệng An Hoàng Hàn.

Tịch Tích Chi càng lúc càng cảm thấy việc giao tiếp giữa hai người có vấn đề, sợ An Hoàng Hàn không hiểu ý của nàng, nàng nghĩ hết cách dùng cả động tác khoa tay múa chân.

“Người lo lắng đối thoại giữa chúng ta bị bọn hắn biết sẽ truyền ra ngoài?” Ngón tay An Hoàng Hàn vỗ về chơi đùa bộ lông con chồn nhỏ, hắn có thể cảm nhận được bộ lông xù đang hòa tan lạnh giá trong lòng mình.

Thấy An Hoàng Hàn cuối cùng hiểu, Tịch Tích Chi gật mạnh đầu một cái.

“Đừng lo chuyện ấy, cả cuộc đời của chín mươi chín Ảnh Vệ chỉ trung tâm với Đế Vương triều đại đương thời. Từ lúc bắt đầu khi bọn họ thì đã tiếp nhận huấn luyện bí mật, không tiếp xúc người nào khác ngoài Đế Vương. Hơn nữa, bọn họ đã ăn tâm đan từ nhỏ, cách ba tháng phải dùng thuốc giải ngân tâm đan một lần để kéo dài tính mạng.”

Ngân Tâm Đan là bí dược trong hoàng thất. Trừ Dược Sư luyện chế được thì những người khác chưa từng gặp qua phương thuốc Ngân Tâm Đan. Loại đan dược này ít nhiều tạo thành một đảm bảo cho Ảnh Vệ trung thành.

Sau khi Tịch Tích Chi nghe thế, trong lòng cảm thấy đồng tình với bọn họ. Cả đời đám Ảnh Vệ có phải rất đáng buồn hay không? Một đời chỉ có thể sống cuộc sống trong chỗ tối, mặc cho Đế Vương sai khiến.

An Hoàng Hàn phân phó thái giám truyền lệnh, dùng xong bữa ăn, liền ôm con chồn nhỏ đi tắm, tẩy sạch một thân toàn bụi, sau đó nằm ngủ trên long sàng.

Ánh trăng Hoa xuyên thấu qua ô cửa sổ mở rộng, từng luồng sáng chiếu lên trên sàn nhà tạo ra những dấu ấn màu bạc. Đèn lồng treo bên ngoài hành lang, phát ra thứ ánh sáng màu vàng yếu ớt, ánh lửa chớp lóe.

Đêm tối đen như mực, xung quanh hoàn toàn vắng lặng.

Con chồn nhỏ vốn đang ngủ, đột nhiên mở cặp mắt màu xanh thẳm ra, lặng lẽ vén lên chăn bông, leo ra khỏi cạnh người An Hoàng Hàn. Nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn, thấy An Hoàng Hàn đang ngủ say, Tịch Tích Chi vươn người nhảy lên, vũng vàng tiếp đất.

Nàng tung tăng chạy ra ngoài điện, phải hao hết sức lực toàn thân mới đẩy ra một khe hở ở cửa chính đủ để nàng đi qua khe hở. Bên ngoài mười mấy thị vệ gác đêm, Tịch Tích Chi khẽ bước nhẹ chân, rón ra rón rén chui ra ngoài.

Ỗ vào thân thể bé nhỏ, Tịch Tích Chi chạy nhanh ra ngoài, lao ra khỏi điện Bàn Long.

Nàng không biết rằng, lúc nàng vừa rời khỏi, người trên giường đã sớm mở mắt..

Tất cả hành động kỳ quái của con chồn nhỏ đều bị An Hoằng Hàn thu vào đáy mắt, hẩn nửa ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa chính, nở nụ cười nhạt không dễ phát hiện. Càng ngày càng trở nên thú vị.

Một con chồn nhỏ chỉ hiểu tiếng người nào có công việc gì mà bận rộn như vậy? Trong chiếc lắc tay có tà khí, nó biết. Người nào có thể nhìn thấy tà khí, nó cũng biết. Hơn nữa lúc trả lời vấn đề, con chồn nhỏ không chút nào phải suy tính hay do dự, dường như trả lời những vấn đề này rất dễ dàng đối với nó.

Con chồn nhỏ mới chỉ được sinh mấy tháng, cho dù thông minh thì những chuyện này không thể không cần thầy dạy cũng biết. An Hoằng Hàn lấy một cái áo khoác phủ thêm lên người, không làm kinh động bất luận kẻ nào, im hơi lặng tiếng từ cửa sổ biến mất ở trong đêm đen.

Biết càng nhiều bí mật hoàng cung, Tịch Tích Chi càng cảm giác không an toàn. Nói thẳng ra, bây giờ nàng sống phụ thuộc vào An Hoằng Hàn. Nếu đến một ngày An Hoằng Hàn không còn hứng thú nàng nữa thì Tịch Tích Chi nàng cũng không còn đường sống để đi.

Trong thân thể nàng không có một chút linh khí bảo vệ, muốn lấy tính mạng nàng dễ như trở bàn tay. Trong hoàng cung, linh khí trong ao Thanh Nguyên là dư thừa nhất, cho nên thừa dịp đêm tối, Tịch Tích Chi chạy chậm trên con đường đến thẳng ao Thanh Nguyên để sớm tu luyện. Hiện giờ khôi phục lại linh khí mới là chuyện tình cấp thiết nhất.

57. Chương 57: Sự Việc Bị Bại Lộ

Lần trước nàng vào thanh nguyên trì rất dễ dàng là do thái giám trông chừng lỏng lẻo. Tịch Tích Chi núp trong bóng tối, lén lút chạy đến cạnh bụi tre, nhìn về phía cổng ao Thanh Nguyên.

Hai thái giám đứng một phải một trái canh cửa chính, thỉnh thoảng tay đưa vỗ miệng ngáp.

Trừ chỗ ngoài cổng chính có treo một chiếc đèn lồng chiếu sáng thì những chỗ khác đều tối đen như mực.

Tịch Tích Chi nhặt một hòn đá nhỏ lên, ném hướng ngược lại nơi nàng đứng, hòn đá vừa văng đập xuống chỗ đối diện bụi tre. Bụi tre lao xao lay động.

Tinh thần hai thái giám run lên, “Có động tĩnh, đi qua xem.”

Trời ban đêm đen thui, bụi trúc bên kia không một tia ánh sáng. Hai thám giám không ai dám một mình đi qua, một người đi trước một người theo sau xách đèn lồng từ từ đi đến kiểm tra.

Thừa dịp bọn họ không để ý, Tịch Tích Chi hưng phấn dùng hết sức chạy như bay vào ao Thanh Nguyên. Nàng vừa bước vào ao Thanh Nguyên liền cảm thấy cả người linh hoạt gấp bội, từng tia linh khí vây quanh cơ thể nàng.

Có thể do linh khí toàn thân bị vét cạn nên Tịch Tích Chi càng thêm nhạy cảm với những tia linh khí. Từng tia linh khí như hiện hình quanh tròn xung người nàng. Càng tới gần ao, linh khí càng trở nên tinh khiết tràn đầy.

Tịch Tích Chi vui sướng hít sâu hai hơi, bộ dáng hưởng thụ đi đến gần ao nước nhìn. Ánh trăng phản chiếu trên mặt ao tỏa ra từng gợn sóng ánh sáng màu bạc, cá Phượng Kim Lân vẫy đuôi càng nhìn càng thấy lấp lánh ánh sáng trắng làm tăng thêm một phần xinh đẹp.

Ngồi ở trên bãi cỏ xanh, Tịch Tích Chi tụ khí vào đan điền, thả lỏng toàn thân hấp thu linh khí vào cơ thể.

Linh khí dưới ao nước đột nhiên thay đổi phương hướng, một bộ phận lớn mạnh mẽ lao tới chỗ con chồn nhỏ. Bằng ánh mắt người thường không thể nhìn thấy, từng tia từng tia chui vào thân thể Tịch Tích Chi.

Mỗi khi tu luyện, Tịch Tích Chi đều rất chuyên tâm. Dù bốn phía gió thổi cỏ lay động cũng không liên quan gì tới nàng.

An Hoằng Hàn mặc trên người chiếc áo khoác màu xanh dương, không mang theo bất kỳ thái giám thị vệ, đi theo sau con chồn nhỏ tới cổng ao Thanh Nguyên. An Hoằng Hàn không phải người tu tiên, nhưng cũng từng tiếp xúc qua vài hòa thượng đạo sĩ. Dù nhiều hay ít, hắn cũng có chút hiểu về chuyện đó.

Nhìn thấy hành động khác thường của con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn tự giễu cười mỉa, thế nhưng mình lại chẳng hay biết gì lâu như vậy. Khó trách con chồn nhỏ nghe hiểu được tiếng người, thì ra nó là đã sớm mở ra Linh Khiếu(1).

(1)Linh Khiếu: ý là có ý thức, biết suy nghĩ, được hiểu là mở mang về đầu óc, trí tuệ, biết nhận thức.

Hai thái giám đi dọc theo bụi tre tìm một vòng không thu được tin tức gì, vừa định quay trở lại tiếp tục canh giữ cổng ao thì nhìn thấy một bóng người từ xa đi đến.

“Xem ngươi còn tránh đi đâu, đêm khuya mò mẫm dám chạy đến đây đi dạo! Ngươi là người chỗ nào mà dám đến ao Thanh Nguyên. Cẩn thận không ta báo tổng quản Lâm làm theo luật lệ chém đầu ngươi.” Thái giám nói chuyện có chút tức giận, vội vã chạy đến hướng đó.

Một tên thái giám khác dụi dụi mắt, kêu lên, “Tham kiến bệ hạ.”

Hai đầu gối quỳ bụp xuống đất, sợ đến tóc thẳng dựng đứng. kéo lấy tên thái giám kia, ấn hắn cùng hành lễ.

An Hoằng Hàn chậm rãi dừng lại, vẻ mặt lạnh lùng như có thể đóng băng mọi thứ trong nháy mắt. Vì chuyện con chồn nhỏ gạt hắn, tối nay tâm tình hắn vốn không tốt, lúc này thậm chí có người dám đụng vào đầu đao, An Hoằng Hàn đi ngược lại về phía thái giám kia, “Muốn đầu trẫm? Lá gan không nhỏ đó.”

Đồng thời, An Hoằng Hàn bất ngờ lấy khí thế sét đánh không kịp bịt tai nhấc chân đạp mạnh vào đùi tên thái giám.

An Hoằng Hàn là người từng tập võ, hơn nữa võ công cao vô cùng, một cước này không có ý giữ lại đường sống, trực tiếp đạp tên kia cách xa phía ngoài bốn, năm mét.

Thái giám đụng vào bụi tre làm cây trúc lắc lư lay động, âm thanh sần sật vang lên.

Thái giám phụt ra một ngụm máu tươi ở tại chỗ, co quắp người mấy cái, cuối cùng dừng giãy giụa.

Tên thái giám còn lại bị dọa sợ không dám thở mạnh, e sợ bệ hạ tức giận đạp hắn ta một phát nữa.

An Hoằng Hàn lạnh lùng quét mắt về phía hắn ta, nhìn một cái rồi xoa người đi tiếp về phía ao Thanh Nguyên.

Thái giám chảy mồ hôi đầy đầu, vội vàng phải đi nhìn tên thái giám kia, ngón tay tìm tòi hô hấp của hắn, sợ hãi lão đảo lui về sau hai bước. Chết rồi.

Theo con đường quen thuộc tiến vào ao Thanh Nguyên, An Hoằng Hàn đứng cách đó không xa, nhìn con chồn nhỏ toàn thân là bộ lông màu trắng bạc đang chuyên tâm ngồi xếp bằng, hắn đứng yên lặng không phát ra âm thanh nào.

Vì sao ao Thanh nguyên tồn tại, không phải đơn giản như suy nghĩ của mọi người. An Hoằng Hàn là Đế Vương nên biết bố cục hoàng cung rõ như lòng bàn tay. Chuyện người khác không biết nhưng hắn lại biết được, ví dụ như linh khí ao Thanh Nguyên vượt xa những nơi khác.

Nếu không phải ao Thanh Nguyên xây dựng ở tại hoàng cung thì chỗ tu luyện tốt lại phong thủy này sớm đã bị yêu ma quỷ quái chiếm giữ.

Ban đêm yên tĩnh, gió mát hây hây thổi, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng côn trùng kêu vang đánh vỡ sự tĩnh lặng đêm tối.

An Hoằng Hàn không lên tiếng quấy rầy, con chồn nhỏ tu luyện bao lâu, hắn liền đứng tại chỗ bấy lâu, từ đầu tới cuối, hắn chưa từng thay đổi tư thế giống như một pho tượng đá được điêu khắc.

Không biết qua bao lâu, chân trời dần dần hiện lên, con chồn nhỏ đang đắm chìm trong tu luyện, bộ lông chột run rẩy động đậy, thở dài một hơi, một mỗi vươn lưng.

“Rất cuộc tu luyện đủ rồi?” An Hoằng Hàn nâng chân, chậm rãi bước đến gần.

Tịch Tích Chi bỗng chốc run khắp người, cho rằng mình nghe nhầm, rung rung lỗ tai.

“Trẫm hỏi ngươi tu luyện đủ rồi?”

Âm thanh lạnh lẽo vang lên lần nữa, lần này Tịch Tích Chi dám khẳng định một trăm phần trăm là âm thanh An Hoằng Hàn. Hoảng sợ nhanh chóng xoay người lại, Tịch Tích Chi run rẩy nhìn về An Hoằng Hàn đang đứng phía sau nàng.

An Hoằng Hàn nhìn chằm chằm con chồn nhỏ từ trên cao xuống, gương mặt tuấn tú cương nghị giống như băng tuyết đóng băng.

“Từ trước đến giờ lời trẫm nói không nhắc lại đến lần thứ ba.” An Hoằng Hàn không giống như khi bình thường, vừa nhìn thấy con chồn nhỏ liền khom lưng ôm lấy nàng.

Sự khác biệt này khiến trong lòng Tịch Tích Chi sợ hãi. .

Tịch Tích Chi sẽ không ngốc đến nỗi cứng rắn đối chọi với An Hoằng Hàn, nàng gật đầu kêu ‘chít chít’. . . [Tu luyện đủ rồi].

Nàng không có biểu hiện lúng túng sau khi bị bại lộ, mà trong lòng nàng chỉ nghĩ làm sao để bình ổn lại lửa giận của An Hoằng Hàn.

Nàng không muốn lưu lạc đến kết cục như bọn thái giám cung nữ trước đây.

Tịch Tích Chi chạy đến cọ xát vào ống quần An Hoằng Hàn, biểu hiện đáng vẻ gần gũi với người.

An Hoằng Hàn thờ ơ, cúi đầu nhìn nàng, hỏi “Người bắt đầu tu luyện từ lúc nào? Có người chỉ dạy hay không?”

Theo hần được biết, con chồn này mới lớn có mấy tháng. Mà trong thời gian ngắn ngủi này, nó có thể đột phá mở ra Linh Khiếu nghe hiểu tiếng người thì thiên phú hẳn là hơn người hoặc phải có sự chỉ dạy của cao nhân(2)?

(2)Cao nhân: người tài, có tài trí hơn người.

Kỳ thực suy đoán của An Hoằng Hàn đang lệch lạc, bởi Tịch Tích Chi nhờ mang theo trí nhớ kiếp trước cho nên mới có thể nghe hiểu ngôn ngữ của nhân loại. Về phần vị cao nhân thì vị sư phụ của Tịch Tích Chi đại khái có thể coi là một nửa cao nhân.

Tịch Tích Chi sợ An Hoằng Hàn không hiểu, móng vuốt nâng lên hai ngón.

“Đã tu luyện hai tháng? Chính là bắt đầu từ ngày ngươi vào cung liền bắt đầu tu luyện?” Xem ra hần sơ sót, vậy mà không phát hiện ra sự khác thường của con chồn nhỏ.

“Người nào dạy ngươi?” An Hoằng Hàn khá hiếu kỳ với việc này, bởi cao nhân ẩn cư trong dân gian rất nhiều, khó có thể gặp được một người.

Nếu hần có thể lôi kéo cao nhân đó phục vụ cho quốc gia thì sẽ là một chuyện vô cùng có lợi.

Đáng tiếc cuối cùng tính toán của An Hoằng Hàn không thể nào thực hiện được vì vị cao nhân kia không sống ở thế giới này.

58. Chương 58: Danh Sư Xuất Cao Đồ(1)?

(1)Ý nói có thầy giỏi thì ắt phải tạo ra học trò giỏi

Kiếp trước là sư phụ dạy nàng, còn kiếp này thì do bản thân Tịch Tích Chi dựa vào con đường tu luyện trước đó mà làm lại từ đầu, không hề có người nào chỉ dạy nàng.

Hơn nữa ánh mắt lạnh lùng của An Hoằng Hàn phát sáng trong đêm khiến Tịch Tịch Chi nàng cảm thấy không thoải mái.

Một lúc lâu, con chồn nhỏ vẫn giữ yên lặng.

“Không chịu nói?” An Hoằng Hàn đi hai bước về phía trước, hắn ghét nhất con chồn nhỏ có chuyện gạt mình. Tối nay nếu không phải hắn giữ lại lòng nghi ngờ thì không biết đến lúc nào mới phát hiện ra bí mật con chồn nhỏ tự mình tu hành.

Tịch Tịch Chi không có can đảm chống đối với An Hoằng Hàn, kêu lên hai tiếng ‘chít chít’ đáng thương.

Cơn giận của An Hoằng Hàn dần dần giảm bớt, bình tĩnh hỏi “Người kia ở đâu?”

Mặc dù nhiều lần Tịch Tịch Chi mơ hồ không hiểu ý hắn nhưng lần này đầu óc nàng nhanh chóng hoạt động. Nàng nghe thấy An Hoằng Hàn hỏi vậy liền biết hắn đánh chủ ý vào sư phụ. Nhưng bất đắc dĩ là lúc Tịch Tịch Chi nàng mười ba tuổi thì sư phụ nàng đã phi thăng, ngay đến nàng cũng không biết tìm ông ở chỗ nào.

Tịch Tịch Chi thành thật nói cho An Hoằng Hàn, nàng nâng móng vuốt lên chỉ hướng bầu trời. Nơi xa, mặt trời đang mọc lên, ánh sáng rực rỡ sáng rực phía chân trời.

An Hoằng Hàn kinh ngạc nhìn con chồn nhỏ, có người tu hành cả đời cũng không khó có thể đắc đạo thăng thiên, không ngờ sư phụ con chồn nhỏ có lai lịch lớn như vậy. Chuyện duy nhất làm hắn tiếc nuối là không có cách nào gặp được sư phụ con chồn nhỏ.

Hắn thất thần nhìn con chồn nhỏ, có câu ‘Danh sư xuất cao đồ’, nếu có cao nhân thu con chồn nhỏ làm đồ đệ thì hắn con chồn nhỏ như vậy phải có thiên phú rất cao. Không biết về sau nó có thể tu luyện tới trình độ nào? Hắn cũng không phải có ý muốn lợi dụng con chồn nhỏ, chỉ là trong lòng ôm một phần tò mò mà thôi.

Tịch Tịch Chi thu nạp linh khí suốt cả một đêm, linh lực lại chỉ khôi phục được chừng một thành. Nhưng chuyện may mắn nhất chính là linh lực bên trong thân thể Tịch Tịch Chi càng mạnh hơn trước, mật độ dày đặc hơn một tầng.

Khó trách người đời đều nói ‘Được cái này, mất cái kia’. Vì giải cứu cháu trai Hữu Tướng, nàng mất đi một thân linh khí lại đổi lấy căn cơ(2) càng thêm ổn định hơn.

(2)Căn cơ: là nền móng, cái gốc tu luyện, cơ sở ban đầu.

Toàn thân Tịch Tịch Chi mệt mỏi kinh khủng, nàng chỉ muốn ngủ, mệt nhọc gấp hai cái, đôi mắt trở nên mơ hồ không rõ.

Nhưng An Hoằng Hàn không thấy buồn ngủ chút nào, hắn còn một đồng lớn nghi ngờ chưa tan, có rất ít chuyện có thể khiến hắn nhìn không thấu. Có lẽ hắn nên đi hỏi người kia nhìn xem con chồn nhỏ rốt cuộc có lai lịch như thế nào.

“Trở về điện Bàn Long.” An Hoằng Hàn nháy mắt đột nhiên hết tức giận, khom lưng ôm con chồn nhỏ, dùng ống tay áo phủ che nàng lại.

Tịch Tịch Chi sững sốt một hồi lâu, chớp mắt mấy lần, xác định trên khuôn mặt lạnh lùng của An Hoằng Hàn không có chút tức giận, mới yên tâm nằm ngủ trong ngực hắn.

Thật là nam nhân khó hiểu.

Lúc thì trong cơn tức giận, khi lại trở thành đáng vẻ không có chuyện gì.

Ngáp liên tiếp mấy phát, Tịch Tịch Chi dựa vào cánh tay An Hoằng Hàn, ngủ say.

An Hoằng Hàn vội vàng trở về điện Bàn Long đối y phục, liền vội vàng vào lâm triều. Trước đây, hắn thường thức đêm cho nên một đêm không ngủ, hắn cũng sẽ không cảm thấy thân thể khó chịu. Hắn ngồi trên ghế rồng, vẫn giữ khí phách nghiêm nghị chần nhĩp toàn trường.

Ngoại trừ việc Phong Châu xảy ra lũ lụt thì dân gian cũng không có chuyện lớn nữa, An Hoằng Hàn phân phó các bộ làm tốt chuyện tình thuộc trách nhiệm bản thân, rồi mất hứng thú nói ‘bãi triều’.

Mới vừa ôm con chồn nhỏ bước vào Ngự Thư Phòng, An Hoằng Hàn lập tức phân phó nói: “Lâm Ân, tuyên Thái y Từ vào điện.”

Lâm Ân hơi khom lưng, nghe thấy lời nói hoàng thượng, ông theo phản xạ có điều kiện đáp lại: “Nô tài tuân lệnh.”

Cách rất lâu sau, Lâm Ân chậm rãi ngẩng đầu lên, buồn bực nhìn chòng chọc con chồn nhỏ một cái. Con chồn nhỏ không bị thương, sao còn tuyên Thái y Từ đến đây?

Không dám nhiều lời, cũng không dám hỏi, Lâm Ân dè dặt trong lòng xuống, vội vã chạy ra Ngự Thư Phòng.

An Hoằng Hàn không chút nhàn rỗi, vừa vào đại điện, liền đi tới ngai sau thư án, tay cầm bút, phê duyệt tấu chương.

Cung nữ thái giám phụ trách phục vụ bên trong Ngự Thư Phòng không dám phát ra một âm thanh, ngay đến đi bộ cũng phải nhón chân, e sợ quấy rầy bệ hạ xử lý chính sự.

Mà An Hoằng Hàn còn phân tâm, thỉnh thoảng nhìn con chồn nhỏ ngủ say. Trong lòng hắn không biết đang suy nghĩ chuyện gì, tay cầm đặt bút xuống viết, nhưng lại chậm chạp không viết ra được một chữ.

Một trận những tiếng bước chân vang lên từ xa lại gần.

Lão nhân râu bạc đi tuốt ở đằng trước, nhìn thấy An Hoằng Hàn, liền thi lễ, “Tham kiến bệ hạ, không biết bệ hạ tuyên triệu lão phu có chuyện gì quan trọng?”

Lão nhân họ Từ nho nhã lễ độ, vuốt chòm râu bạc nói.

An Hoằng Hàn đặt bút lông xuống, lông mày nhíu lại, phân phó nói: “Toàn bộ thái giám cung nữ lui ra khỏi Ngự Thư Phòng, trầm có chuyện nói cùng thái y Từ có chuyện nói.”

Lâm Ân cảm giác thấy hôm nay bệ hạ có điểm khác thường, kỳ quặc nhìn thái y Từ một cái, ngoắc tay với mọi người, dẫn đầu đi ra Ngự Thư Phòng.

Cánh cửa chính khép lại, bên trong Ngự Thư Phòng rộng lớn, yên tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Ngón tay An Hoằng Hàn vuốt ve bộ lông con chồn nhỏ, động tác vô cùng dịu dàng như lo lắng không cẩn thận sẽ quấy rầy mộng đẹp của con chồn nhỏ.

Lão đầu họ Từ nhìn thấy tất cả, bí ẩn cười một tiếng, “Xem ra bệ hạ đã biết được chuyện đó.”

Giọng điệu nói chuyện của ông hết sức chắc chắn. Mỗi câu mỗi chữ chỉ đơn giản nói tóm tắt chỉ ra đúng trọng điểm.

Lông mày An Hoằng Hàn nhíu lại, không giận dữ nhưng toát ra uy nghiêm, cặp mắt sắc bén quét về phía lão nhân, trầm giọng nói: “Lão đã sớm biết được, tại sao vẫn không nói cho trẫm? Nếu không phải trong lúc vô tình trẫm phát hiện ra thì không biết bí mật này sẽ bị chôn giấu bao lâu.”

Giọng An Hoằng Hàn nói cũng không lớn, hoặc có thể nói, hắn sợ đánh thức con chồn nhỏ trong ngực, cố ý giảm thấp giọng điệu. Nhưng sự lạnh lẽo trong lời nói vẫn khiến người ta cảm nhận được rõ ràng.

Lão giả không chút nào khiếp sợ, như cũ biểu lộ bộ dạng bình thản ung dung, khoe miệng duy trì một nụ cười hòa ái, “Có cái gọi là Thiên Cơ Bất Khả Lộ, lão phu làm sao dám không vâng theo ý ông trời chứ? Hơn nữa, coi như lão phu nói thì sẽ thế nào? Chẳng lẽ bệ hạ sẽ vì con chồn kia tu tiên liền hạ quyết tâm đuổi đi nó?”

Ánh mắt lão nhân họ Từ chưa có mù, hai tháng nay ông sống ở trong hoàng cung, bệ hạ sủng ái mọi điều với con chồn nhỏ đều bị ông xem vào trong mắt.

Một con chồn nhỏ đáng yêu lại đường đường lấy được sự cưng chiều của hoa đế nước Phong Trạch? Ngay đến quý phi cũng không có phúc phận đó mà rơi toàn bộ lên thân con chồn nhỏ. Chẳng lẽ thói đời thay đổi? Một đám nữ quyến xinh đẹp như hoa còn không đánh lại được một sủng vật đầy lông lá là con chồn nhỏ?

An Hoằng Hàn đã mang theo cơn giận dữ, hẩn nhìn chăm chăm vào mắt lão nhân như có thể toát ra ngọn lửa.

“Tu tiên thì thế nào? Chỉ cần cái gì là của trẫm thì đừng hòng nghĩ chạy ra khỏi lòng bàn tay trẫm. Dùng năng lực của lão nói cho trẫm biết. . . . lại lịch của con chồn nhỏ là gì?” Lời nói của hẩn bình tĩnh không chút phập phồng mang theo băng hàn lạnh thấu xương.

“Thứ lỗi cho lão phu không thể trả lời, ý trời đã an bài như vậy, chúng ta hãy thuận theo tự nhiên thì tốt hơn.” Về mặt lão đầu họ Từ như lúc thường, ông lắc đầu một cái, không nói một chữ về vấn đề này.

Ánh mắt An Hoằng Hàn lạnh lùng nheo lại, “Người không sợ trẫm sẽ giết chết người?”

Kèm theo những lời này là bầu không khí tỏa ra sát khí.

59. Chương 59: Việc Xấu Làm Không Ngừng Không Dừng!

Cho dù lão nhân gặp qua nhiều sự việc sóng to gió lớn nhưng vẫn bị khí thế của An Hoằng Hàn khiến bị kinh sợ. Nhưng ông cũng là người cố chấp, ông cắn chặt răng không chịu nói.

“Bệ hạ giết lão phu, chẳng lẽ muốn gây ra chiến tranh giữa hai nước?” Lão nhân họ Từ lần đầu tiên tự khai rõ thân phận để lấy lợi thế cho bản thân.

Ngược lại, An Hoằng Hàn cười lạnh, “Trẫm có gì phải sợ?”

Tính tính An Hoằng Hàn háo chiến, thủ đoạn tàn nhẫn, đã từng khơi lên mấy lần chiến tranh xâm lược, chính để đem lãnh thổ quốc gia đổ đem vào khối bản đồ nước Phong Trạch.

“Bệ hạ, hai nước khai chiến thì đối với một quốc gia nào cũng không có chỗ tốt. Chúng ta đều lùi một bước như thế nào?” Vì đại cục suy nghĩ, lão nhân họ Từ nói: “Năng lực lão phu không thể hiểu hết ý trời, chuyện biết được nhất định có hạn. Huống chi lão phu không phải con dân nước Phong Trạch, cũng không thuộc sự cai quản của bệ hạ.”

An Hoằng Hàn nghiêm mặt, liếc nhìn ông nói: “Mặc dù lão không phải người nước Phong Trạch nhưng nơi lão đang đứng chính là quốc thổ nước Phong Trạch. Vậy thái y Từ nói xem, trẫm có quyền trị tội lão hay không?”

Chỉ cần lão ở trên mảnh đất nước Phong Trạch thì không có chuyện gì hẩn không thể làm chủ.

Tùy tiện tạo một tội danh cho lão nhân họ Từ thì lão không thể không phải chết. Cho dù giết ông ta sẽ phá vỡ bang giao giữa hai nước, nhưng chuyện mà An Hoằng Hàn làm từ trước đến nay không hề tiếc phải trả giá cao.

“Bệ hạ, ngài là vua một nước, chẳng lẽ chỉ vì ham muốn của bản thân liền không chú ý đến sự sống chết của dân chúng? Chiến tranh chỉ đem đến sự tha hương cầu thực, nhà tan cửa nát cho dân chúng.” Lão nhân họ Từ hết sức khuyên bảo, nhưng cũng sợ thật sự chọc giận An Hoằng Hàn nên cố gắng không mở miệng nói về chuyện kia.

“Ít thuyết giáo mấy từ nhân nghĩa anh hùng ấy cho trẫm đi, trẫm chỉ hỏi lão. . . . Con chồn nhỏ cái lại lịch gì?” An Hoằng Hàn tức giận muốn đập bàn, bàn tay chỉ thiếu chút là rơi vào trên thư án, lại mạnh mẽ dừng lại giữa không trung.

Hẩn nhìn thoáng qua con chồn nhỏ đang nằm trên đùi, thấy nó đang ngủ say, chậm rãi thu hồi chưởng lực.

Lão nhân họ Từ cười rung cả bộ râu, “Bệ hạ, lại lịch của con chồn nhỏ thật sự quan trọng đến vậy? Ngài cũng nói rồi đó, coi như con chồn nhỏ tu tiên thì ngài cũng sẽ không dễ dàng thả nó rời đi. Không bằng chúng ta đổi sang một chuyện khác, nói một chút về chuyện tương lai của ngài và con chồn nhỏ?”

Đa số khó có thể nắm giữ được người tu tiên trong tay, bởi vì bọn họ hoặc là thích ẩn cư rừng núi không hỏi đến việc ở đời; hoặc là kiêu ngạo không chịu gò bó thích lưu lạc trong giang hồ.

Vấn đề này thành công hấp dẫn sự chú ý của An Hoằng Hàn, chuyện đã qua sao có sức hút bằng chuyện tương lai sắp xảy ra?

“Lão nói.” Hai chữ đã tuyên bố quyết định của An Hoằng Hàn.

Lão nhân họ Từ thở phào nhẹ nhõm, “Lời tiên đoán trước khả năng cuối cùng cũng có hạn, lão phu chỉ có thể đem chuyện biết nói cho đệ hạ, xin đệ hạ chớ trách.”

An Hoằng Hàn gật đầu với ông, nhưng trong lòng ‘hừ’ lạnh một tiếng. Lão nhân này cũng không phải người khôn khéo bình thường, dù ông ta cố ý giấu giếm một chút sự việc đã biết, An Hoằng Hàn cũng không còn biện pháp khác. Bởi vì hắn không phải con giun trong bụng lão nhân họ Từ kia nên nào biết trong đầu ông ta đang suy nghĩ cái gì.

Lão nhân họ Từ móc ba miếng tiền đồng từ trong tay áo, hai tay hợp lại, sau đó trên dưới lay động làm tiền đồng lộn lộn trong lòng bàn tay, lắc chung sáu lần tạo que mới đem tiền đồng đặt xuống mặt bàn. Lão nhân họ Từ giật mình hít sâu, sau đó chỉ hướng quả cầu trắng nhỏ trong ngực An Hoằng Hàn, “Căn cứ theo que tượng thì thấy, tương lai sau này, đệ hạ và con chồn này có mối quan hệ phức tạp với nhau.”

“Nói rõ ràng một chút, trẫm không cần nghe lời nói nhảm(1).” An Hoằng Hàn duỗi ngón tay ra, chải chuốt bộ lông con chồn nhỏ, tâm tình nhưng lại theo lời mà dâng cao.

(1)Lời nói nhảm: là lời nói vô dụng, không chút hữu ích, không có giá trị.

Lão nhân họ Từ lại nghiêm túc nhìn vị trí sắp xếp của tiền đồng, hi vọng đọc được nhiều thông tin hơn từ bên trong đó, nhưng mặc ông vắt hết óc thì vẫn chỉ nhìn ra được một nửa tin đó.

Cau mày, lão nhân họ Từ đi tới đi lui, bồi hồi hồi lâu sau, khó khăn lắc đầu. Ngoài y thuật inh, bản thân ông chỉ có bản lãnh tiên đoán là lợi hại nhất, còn lần này. Nhưng lần này lão nhân họ Từ lại không tính ra được cái gì.

Chẳng lẽ lại lịch con chồn nhỏ khác với con người, cho nên số mệnh tương lai không ai biết trước?

“Đây chính là lời nói nhảm lão nghĩ nói cho trẫm?” An Hoằng Hàn xem xét sắc mặt lão nhân, nhìn ra đầu mối, sắc mặt hắn đã trở nên âm trầm, nói chuyện trầm nhẹ nhẹ khí lạnh.

Lão nhân họ Từ nói kiểu một năm một mười: “Đệ hạ đoán trúng rồi. Lão phu không có biện pháp tính ra được.”

An Hoằng Hàn cười lạnh nói: “Trên đời vẫn còn có chuyện thái y Từ tính không ra được?”

“Lão phu không phải thần tiên, dĩ nhiên không thể nào biết hết mọi chuyện được. Nếu không tại sao thiên hạ có thể có thiên tai hại người?” Lão nhân họ Từ không chút hốt hoảng, cầm lại ba miếng tiền đồng. Tương lai con chồn nhỏ giống như một màn sương mù, mơ hồ, không thấy rõ.

Bình thường như vậy thì có hai nguyên nhân. Một là, tương lai con chồn nhỏ có quan hệ với ông; hai là, con chồn nhỏ có dính líu sâu xa với hoàng gia. Nếu như thuộc loại thứ hai thì con chồn nhỏ sẽ có một sự kiện quan trọng được ghi chép vào trong lịch sử. Mà chuyện đó, ông trời đã sớm an bài, sao phạm nhân như ông có thể dòm ngó?

An Hoằng Hàn cũng đồng thời nghĩ đến điểm này, hắn không chịu tổn thất, nên sao chịu bỏ qua? Tiếp theo nói: “Đã như vậy, thái y Từ có nên nói lại lịch con chồn nhỏ cho trẫm hay không? Bởi vì trao đổi người vừa nói, trẫm không nghe thấy bất kỳ nội dung hữu ích nào.”

Lão nhân họ Từ thua người không thua trận, không chịu lui bước, nói “Đệ hạ, ngài là vua một nước, tại sao có thể lật lọng phủ nhận? Lão phu đã tính qua tương lai con chồn nhỏ, tuyệt đối không giấu giếm bất kỳ chuyện gì. Theo đạo lý mà nói, trao đổi đó đã hoàn thành.”

Trong mắt An Hoằng Hàn, thứ không đáng giá tiền nhất chính là cam kết. Trong hoàng cung, lời nói dối nhiều không kể xiết, nếu hắn ngu ngốc đi tin tưởng hết thì hắn sẽ không sống đến giờ.

Lão nhân họ Từ hiểu rõ tính cách của An Hoằng Hàn, đành giành nói trước: “Bệ hạ, so với việc để lão phu nói chân tướng cho ngài, còn không bằng chờ con chồn nhỏ chính miệng nói với ngài. Mặc dù kết quả như một, nhưng hai cách lại có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.”

Lý do này rất có sức thuyết phục người, đáng tiếc An Hoằng Hàn là người thông minh, biết việc gì có lợi ích lớn nhất ình.

“Nói xong rất khôn khéo, vậy thái y Từ lại nói cho trăm, con chồn khi nào có thể nói tiếng người? Là một năm, mười năm, hay là trăm năm.”

Thái y Từ suy tư một hồi, hồi tưởng quẻ tượng kì quái vừa rồi, nói: “Không nhiều hơn một tháng.”

Lần này, An Hoằng Hàn dần dần bình ổn lại sự tức giận của mình, “Lão lui ra đi.”

Ánh mắt chuyển sang nhìn con chồn nhỏ, trong trạng thái con chồn nhỏ đang mơ màng gáy khò khò. An Hoằng Hàn vừa nghĩ tới kỳ hạn thời gian lão nhân họ Từ vừa nói, không khỏi nở một nụ cười. Hắn chưa bao giờ mong chờ qua bất cứ chuyện gì, còn lần này, trong lòng lại toát ra một ý nghĩ rất muốn nghe thấy giọng nói của con chồn nhỏ.

Mỗi lần nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn của con chồn nhỏ nói chuyện ‘chíp chíp’ không ngừng, An Hoằng Hàn không nhịn được muốn chọc cười nó một phen.

Âm thanh tiếng gáy ngủ vang vọng trong đại điện.

An Hoằng Hàn cố tình nhắc chiếc bút lông sạch, dùng đầu ngọn bút lông quét qua chóp mũi con chồn nhỏ.

Con chồn nhỏ đang ngủ như chết, đột nhiên hắt xì, móng vuốt xoa xoa lỗ mũi, lại say sưa tiếp tục mộng đẹp. Cái miệng nho nhỏ ‘chep chep’ lú lo đôi câu, đáng vẻ không vừa ý.

Một khi suy nghĩ xấu xa của An Hoằng Hàn nổi lên thì nhất định không ngừng không ngớt. Hắn lần lượt dùng bút lông trêu chọc con chồn nhỏ.

Con chồn nhỏ tiếp tục hắt xì hơi, rồi vẫn cứ ngủ gà ngủ gật xua đuổi vật gây khó chịu cho nó.

Nàng mở mắt ra, liền nổi giận dùng dùng nhìn chằm chằm An Hoằng Hàn, nghiêng răng một hồi!

Quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác là chuyện rất thất đức!

60. Chương 60: Không Chơi Phạt Con Chồn Thê!

Hai hàm răng trên dưới vang lên kéo kẹt như hận không thể rút gân uống máu An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn làm như không nhìn thấy, gác bút lông, nhíu mày nói: “Bây giờ đã giữa trưa rồi, người còn muốn ngủ đến khi nào? Chẳng lẽ không muốn dùng bữa hả ? Trăm gọi người nhiều lần, nhưng người ngủ say như lợn chết, không có phản ứng gì.”

Tịch Tích Chi dần dần tiêu hết cơn tức, nhỏ giọng lầm bầm một câu, thật có gọi nàng sao? Tại sao nàng không nghe thấy.

Kỹ thuật biểu diễn của An Hoằng Hàn vô cùng cao, Tịch Tích Chi liếc mắt nhìn hắn lúc lâu, vẫn không nhìn ra chút dấu vết nào, nàng hậm hực thu hồi ánh mắt. Bụng đột nhiên vang lên âm thanh ‘ừng ực cô lồ’, thật sự đói bụng.

“Lâm Ân, phân phó Ngự Thiện Phòng mang thức ăn lên.” An Hoằng Hàn lật người con chồn nhỏ lại, vỗ về chơi đùa cái bụng mềm nhũn của nàng, cách một lúc sẽ dùng ngón tay đâm chọc cái bụng trắng nõn của nàng.

Ân thanh Tịch Tích Chi cắn răng nghiêng lợi chưa từng chấm dứt. Bệ hạ đại nhân thân ái, hôm nay ngài lại phát điên cái gì! Còn quang minh chính đại ăn đậu hũ của nàng. Tịch Tích Chi giùng giàng muốn xoay

người che đi cái bụng nhỏ. Nói thế nào, nàng cũng là một hoàng hoa khuê nữ(1), sao đậu hũ có thể dễ dàng để nam nhân ăn tùy tiện.

(1)Hoàng hoa khuê nữ: ý chỉ con gái mới lớn, con gái nhà lành trong sạch.

Nhưng so với bàn tay dùng sức của An Hoằng Hàn thì chút giây giụa của Tịch Tịch Chi không hề có tác dụng.

Vì Tịch Tịch Chi bị người khác đánh thức nên sau khi rời giường vốn mang theo bực tức, lúc này An Hoằng Hàn còn cố ý đùa giỡn nàng, nàng không nhịn được trong lòng lửa giận cháy bùng bùng, há miệng, cắn một phát vào bàn tay đang làm loạn kia.

Lâm Ân mới vừa dẫn dắt đám cung nữ mang thức ăn vào Ngự Thư Phòng, nhìn thấy một màn này, bị dọa sợ đến nỗi tay cầm phát trần run lên. Trời ạ, con chồn nhỏ không muốn sống!

Giây phút Tịch Tịch Chi cắn lên, lập tức hối hận. Tại sao nàng có thể cắn ‘cơm cha áo mẹ’ cơ chứ, ngộ nhờ An Hoằng Hàn Sinh tức giận, mình sẽ chờ bị người ta chặt làm trăm mảnh rồi. Chạm đến da An Hoằng Hàn, Tịch Tịch Chi không dám cắn thật, hàm răng cọ xát qua mu bàn tay hằn liền lập tức lùi về miệng.

Hàm răng con chồn nhỏ sắc nhọn xẹt qua, An Hoằng Hàn lại cảm thấy cảm xúc cũng không tệ lắm. Hàm răng nó cũng không sắc bén, cho dù có cắn thật cũng không bị thương nhiều.

Nhìn thấy con chồn nhỏ hiểu được việc ghìem dây cương trước bờ vực(2), ánh mắt An Hoằng Hàn thoáng qua ý đùa cợt, khoe miệng che giấu nụ cười lạnh, “Lá gan người càng lúc càng lớn, lại dám cắn trộm? Chẳng lẽ trộm càng nuông chiều người...người lại càng không biết điều?”

(2) Câu nói hoàn chỉnh là ghìem dây cương ngựa trước bờ vực thẳm: ý nói biết dừng lại đúng lúc, không làm quá mức.

Tịch Tịch Chi ủ rũ cúi đầu, giả bộ đáng vẻ biết ăn năn hối hận. Kì thực, trong lòng nàng đang mắng người nào đó một trận, rõ ràng hằn trêu chọc nàng trước, nhưng soa mỗi lần đều biến thành ngược lại trở thành nàng! Chẳng lẽ nàng lúc nào cũng bị hằn đổ tội?

Về mặt biểu lộ tâm tình cực độ kích động của con chồn nhỏ đã bán đứng nàng.

An Hoằng Hàn thích nhất trêu chọc nó, nhìn thấy bộ đáng con chồn nào đó lo lắng hãi hùng, trong lòng hằn cũng trở nên thoải mái.

“Bày ra đáng vẻ hận thù sâu như biển kia cho ai nhìn, người không phục?” Ba chữ cuối được An Hoằng Hàn đặc biệt kéo dài âm điệu lúc nói.

Ở bên cạnh hằn đã lâu, nghe thấy âm điệu đó, Tịch Tịch Chi lập tức sợ hãi giật thót mình. Lúc An Hoằng Hàn nổi giận luôn dùng giọng điệu này nói chuyện.

Tịch Tịch Chi lập tức nâng đầu nhỏ lên, há miệng lải nhải giải thích. Bộ đáng vội vàng, vẻ mặt sinh động làm tâm tình An Hoằng Hàn rất tốt. Chẳng qua để trêu chọc con chồn nhỏ nên khuôn mặt An Hoằng Hàn lạnh lùng không chút biến hóa, giả bộ nổi giận.

“Trăm không nuôi con sói mất trắng.” An Hoằng Hàn cố ý giơ mu bàn tay lên, đưa mắt nhìn dấu răng sắp biến mất ở phía trên.

Tịch Tịch Chi thật có lòng muốn chết. Nàng cắn hằn không dùng sức, lão nhân gia nhà hằn da dày thịt béo có chỗ nào bị thương! Cho dù nàng thật sự cắn thì chắc chắn hằn cũng không thể bị đau bởi mấy cái răng yếu ớt của nàng..

Có câu nói ‘bụng Thừa Tướng có thể chống sào đẩy thuyền’ (3), mà chức vị An Hoằng Hàn còn lớn hơn Thừa Tướng, sao đến một sai lầm nhỏ của nàng cũng không thể dễ dàng tha thứ chứ.

(3) ý nói tấm lòng bao la rộng lớn.

Trong lòng con chồn nhỏ nào đó không ngừng phỉ báng An Hoằng Hàn, cần nhằn thầm nói xấu hằn. Nhưng hành động thực tế lại khác hoàn toàn so với nội tâm của nàng, nàng chân chó(4) tiến tới trước mặt của, An Hoằng Hàn, dùng ánh mắt vô tội, long lanh nhìn một vị Đế Vương phúc hắc.

(4)Chân chó: ý nói sự nịnh bợ, lấy lòng.

“Sủng vật không nghe lời, trầm nuôi có tác dụng gì? Lâm Ân, người nói xem, sủng vật dám cắn chủ nhân, trầm còn có nên tiếp tục hay không?” Cố ý nói cho con chồn nhỏ nghe, An Hoằng Hàn thở dài một hơi dường như không đưa ra quyết định chắc chắn được.

Con chồn nhỏ trong nháy mắt nóng nảy, trong nháy mắt xù lông rồi. Cái gì cũng không trông nom không để ý, bốn chân ôm chặt lấy bàn tay An Hoằng Hàn, kiên quyết không để cho An Hoằng Hàn có cơ hội bỏ rơi nó.

Lâm Ân bị điểm danh, nhưng bàn tay bị thương còn chưa khỏi, tình trạng tinh thần không tốt, nói chuyện có chút suy yếu, “Không. Không nên nuôi.”

Tịch Tích Chi mắng to với Lâm Ân, bình thường nhìn ông cũng là một người tốt, sao vừa đến giây phút quan trọng lại liến giởn nào tre chiều ấy! Nhìn thấy một luồng hắc khí lượn quanh lòng bàn tay Lâm Ân, Tịch Tích Chi hả hê rầm rì hai tiếng, đây chính là kết cục đáng đời của ông. Chờ đến lúc ông đau đến chết đi sống lại, nàng mới giúp ông trừ đi tà khí, coi như cho ông một trận dạy dỗ. Bảo ông không giúp nàng một tay, ngược lại cùng phe với An Hoằng Hàn.

“Hả?” An Hoằng Hàn ý vị thâm trường nói: “Không nên nuôi sao?”

Tịch Tích Chi lè lưỡi, cố gắng liếm láp dấu răng trên mu bàn tay An Hoằng Hàn cho đến khi tiêu hủy chứng cứ, Tịch Tích Chi oai phong lẫm liệt kêu gọi An Hoằng Hàn.

“Đừng tưởng rằng dấu răng biến mất, trầm sẽ tha ngươi.” An Hoằng Hàn hưởng thụ con chồn nhỏ liếm láp, tiếp xúc được đầu lưỡi mềm mại nộn nộn, An Hoằng Hàn vô cùng yêu thích cảm giác đó, trong đầu chuyển đoán trăm lần, nói: “Liên phạt ngươi.”

Nói còn chưa dứt lời, dưới tình thế cấp bách con chồn nhỏ đột nhiên nhảy trên đầu vai An Hoằng Hàn, móng vuốt béo mập chặn lại miệng An Hoằng Hàn.

Động tác vẫn duy trì giữa hai người, toàn trường thái giám cung nữ cách mấy giây sau mới phản ứng được. Cơ hồ tất cả bả vai mọi người đều rung nhẹ nhẹ, trong đại điện, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười trộm.

Trong nháy mắt sắc mặt An Hoằng Hàn trở nên âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn một vòng, mọi người đều sợ hãi mặt mũi trắng bệch, không dám phát ra âm thanh nào nữa.

Móng vuốt con chồn nhỏ còn che miệng của hắn, An Hoằng Hàn rất muốn tức giận, thậm chí đánh nó một trận. Nhưng nghĩ trở lại, hắn lại không nỡ. Không thể làm gì khác bỏ móng vuốt béo mập ra, An Hoằng Hàn thở dài nói: “Trầm vừa nói phạt ngươi...ngươi liền che miệng trầm. Rốt cuộc ngươi là chủ nhân, hay là trầm là chủ nhân?”

Chút chút. [Ngươi].

Tịch Tích Chi ngồi bệt trên đầu vai An Hoằng Hàn, cúi đầu rũ rượi phờ phạc, đầu nghiêng sang một bên không nhìn nữa. Không nuôi nàng nữa thì thôi, dù sao trong cơ thể nàng còn có một thành linh lực, nếu nàng dùng toàn lực thì có lẽ còn có cơ hội chạy ra khỏi hoàng cung.

Chỉ là. Một khi làm vậy, sau này sẽ không có đồ ăn ngon vào miệng. Thậm chí có thể về sau nàng phải ăn thịt sống giống như động vật khác.

Vừa nghĩ tới miếng thịt tươi hồng rực lầy nhầy máu, Tịch Tích Chi có chút buồn nôn, che miệng muốn ói. Nếu nàng phải biến thành dạng đó thì nàng tình nguyện làm một động vật ăn đồ chay.

An Hoằng Hàn nhíu mày, bắt được con chồn nhỏ, nâng lên đặt trong lòng bàn tay, đập cái móng nàng một cái. Hắn dùng sức vừa phải, sẽ không làm bị thương con chồn nhỏ, lại có thể khiến nàng cảm thấy đau khổ.

“Lần sau tái phạm, trầm liền phạt ngươi gấp đôi.”

Tịch Tích Chi không ngờ An Hoằng Hàn có thể trách phạt mình như vậy, thẹn thùng uốn éo thân thể, dùng cái móng hướng về phía mặt của An Hoằng Hàn. Nếu hắn đánh móng nàng thì nàng còn mặt mũi nào mà sống, huống hồ còn có nhiều cung nữ thái giám đang nhìn đấy.

61. Chương 61: Xem Người Còn Dám Khoe Khoang

Con chồn nhỏ sợ mất thể diện, lúc ăn trưa, nàng cảm thấy ánh mắt các thái giám cung nữ thỉnh thoảng dừng lại trên người. Có lẽ do mới vừa rồi quá mất mặt nên Tịch Tịch Chi nghĩ bọn họ cười nàng. Nàng ăn đồ ăn cũng vô cùng buồn bực, nhưng đầu sỏ làm hại nàng bị mất hết mặt mũi lại ăn nhiều hơn một bát cơm so với thường ngày.

Tịch Tịch Chi tức giận nghiến chặt răng, hóa bị phần thành sức ăn, cái đầu nhỏ đầy lông lá vùi vào trong bát, điên cuồng cắn nuốt cơm. Mới vừa ăn được hai cái, nàng cảm thấy vô vị tẻ nhạt, phum miếng cơm ra ngoài, vừa vụn bắn toàn bộ vào trên mặt Lâm Ân.

Thù hận vừa rồi đã đòi lại toàn bộ rồi. Con chồn nào đó không cảm thấy chút áy náy nào, bốn chân tức thì chạy về phía con gà quay. Dù chuyện ăn cơm là việc nhọc nhưng cũng kiên quyết không thể thua người nào đó, thua cũng phải thua cho đẹp!

Nhưng An Hoàng Hàn là người, Tịch Tịch Chi là con chồn. Cái bụng nàng nhỏ như vậy, dù ăn căng hết cỡ cũng chỉ hết hai cái đùi gà và một cái cánh con gà. Có lẽ do liên quan đến việc biến thành động vật, Tịch Tịch Chi càng thích ăn thịt hơn so với kiếp trước.

Tịch Tịch Chi nằm trên chiếc bàn lớn, hai móng vuốt không ngừng vỗ bụng nhỏ của mình, từng đợt âm thanh ‘bộp bộp’ vang vọng trong đại điện.

Lâm Ân cầm khăn lau sạch sẽ mặt của mình, khuôn mặt bị thương nhìn trời cao. Ông trời ai ghẹo ai, không chỉ muốn chịu áp lực từ bề hạ, còn phải chịu một con chồn nhỏ khi dễ.

An Hoàng Hàn ôm lấy con chồn nhỏ nào đó đã ăn quá no, ngón tay chọc vào bụng con chồn nhỏ, nơi đó trương phình rất to tròn.

“Sức ăn không nhỏ.”

Cũng không biết là khen hay chê. An Hoàng Hàn mới vừa nói xong, Tịch Tịch Chi liền đánh ‘ợ’ một cái.

Tịch Tịch Chi không có hơi sức mắng người, cứ há miệng là tiếng nấc của nàng. Ai nói ăn no cũng là một niềm hạnh phúc? Rõ ràng đây là chịu tội. Một tiếng nấc lại một tiếng nấc vang lên, Tịch Tịch Chi khổ sở chịu đựng nghĩ muốn đánh nhau, nhưng bụng phồng quá lớn, đến lật người còn thấy khó khăn.

An Hoàng Hàn nhìn ra con chồn nhỏ khó chịu, lập tức phân phó Ngô Kiến Phong nói: “Nhanh đi viện Thái Y, cầm loại thuốc tiêu hóa tới đây.”

Mọi thị vệ đều từng học qua võ nên bước đi tương đối nhanh chóng. Sau khi Ngô Kiến Phong rời khỏi đây, chỉ mất thời gian uống một ly trà, trong tay liền cầm một bình sứ nhỏ trở lại.

“Bề hạ, đây là đơn thuốc thái y Từ kê.” Ngô Kiến Phong chìa đôi tay trình lên.

An Hoàng Hàn mở miệng bình ra, đổ ra một viên thuốc, mở miệng con chồn nhỏ ra, đút vào trong.

“Lần sau xem người còn dám khoe khoang.” An Hoàng Hàn bưng tới một ly nước xanh để con chồn nhỏ nuốt trôi.

Sau khi nuốt song viên thuốc, tác dụng cũng không phải lập tức phát huy cho nên Tịch Tịch Chi khổ sở không thể nhúc nhích.

An Hoàng Hàn nhìn mà đau lòng, đặt con chồn nhỏ nằm ở trên đùi hắn, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng nó, giúp nó tiêu hóa nhanh hơn.

Nhìn An Hoàng Hàn chăm sóc mình tỉ mỉ, toàn bộ tức giận của Tịch Tịch Chi đều biến mất. Nhắc tới cũng kỳ quái, An Hoàng Hàn rõ ràng coi nó làm súc vật, mà Tịch Tịch Chi lại vui vẻ chịu đựng, không sinh ra chút chán ghét nào.

Chăm chú nhìn gương mặt tuần tú của An Hoàng Hàn, Tịch Tịch Chi hưởng thụ được hắn ‘xoa bóp’, thoải mái kêu ‘chít chít’ ‘hừ hừ’, cảm giác khó chịu cũng từ từ tiêu tan theo.

“Lâm Ân, mang thư án đến ao Thanh Nguyên, mấy ngày nay trẫm sẽ ở chỗ đó xử lý chính sự.” An Hoàng Hàn xoa bụng con chồn nhỏ, giọng điệu lạnh lùng phân phó Lâm Ân nói.

Lỗi tai như hình tam giác của con chồn nhỏ nào đó khẽ động dậy, chớp chớp mắt nhìn An Hoàng Hàn. Đi ao Thanh Nguyên xử lý chính sự, Ngự Thư Phòng không phải chỗ tốt nhất sao? Mặc dù cảnh sắc ở ao Thanh Nguyên cũng không tệ, nhưng vì nguyên nhân này mà mang cái bàn thư án qua đó có thể quá mức phiền hà hay không?

An Hoàng Hàn vỗ bụng con chồn nhỏ, nổi giận nói: “Không bị khó chịu, còn không mau chóng ngồi dậy, người thật sự xem trẫm làm nô tài sai bảo?”

Theo nguyên tắc Tịch Tịch Chi có thể hưởng thụ nhiều liền hưởng thụ nhiều, nàng bị tiếng quát đó của hắn làm giật mình vội vàng bò dậy, kêu ‘chít chít’, hình như bảo hắn ở lại Ngự Thư Phòng xử lý chính sự.

An Hoàng Hàn đưa tay vuốt trán của nàng, cúi người xuống, nhỏ giọng rỉ tai nói: “Người không phải nghĩ nhanh chóng khôi phục một chút linh lực?”

Để con chồn nhỏ tu luyện ban ngày, dù sao cũng tốt hơn buổi tối mỗi ngày nó lén lén lút lút chạy đi.

Tịch Tịch Chi không biết tính toán của hắn, chỉ cho rằng tất cả là An Hoàng Hàn suy nghĩ cho nàng, nhất thời cảm động đến hai mắt sáng lên. Nàng tiến đến, cọ xát vào cánh tay An Hoàng Hàn.

Một người một chồn thay đổi vị trí, dời nơi xử lý chính sự thành ao Thanh Nguyên.

Thư án được đặt trong lương đình, phía trên đặt rất nhiều tấu chương.

An Hoàng Hàn ôm con chồn nhỏ, ngồi trên ghế dây mây, tay cầm bút lông, nghiêm túc phê duyệt tấu chương. Thỉnh thoảng gió nhẹ thổi tới, lá trúc xanh lao xao lay động, không khí hô hấp trong lành, cả người cũng thoải mái không ít.

Con chồn nhỏ tiến vào trạng thái tu luyện, nhắm mắt nằm ở trên đùi An Hoàng Hàn, mắt nhắm lại với âm thanh bên ngoài.

An Hoàng Hàn thỉnh thoảng vỗ về chơi đùa bộ lông nàng mấy cái, mỗi khi xử lý chính sự mệt mỏi, hắn lại nhìn cá Phượng Kim Lân vùng vẫy trong hồ.

Một người một chồn ở chung vô cùng tường hòa, hình ảnh như dừng lại ngập tràn cảm giác đẹp đẽ.

Cuộc sống gió êm sóng lặng luôn luôn trôi qua rất nhanh, đảo mắt mấy ngày đã vội vã trôi qua.

Sắc trời dần tàn, mặt trời dần dần lặn xuống phía tây sau dãy núi. Ánh mây được nhuộm thành màu da cam, từng đám mây giăng khắp nơi như trong mộng ảo.

Tịch Tịch Chi chạy chậm trở lại từ ao Thanh Nguyên đến điện Bàn Long, cùng ăn xong bữa tối tắm rửa với An Hoàng Hàn, liền vô cùng ăn ý tiến vào sau rèm đi ngủ.

Trải qua mấy ngày không ngừng cố gắng tu luyện, rốt cục Tịch Tịch Chi khôi phục được bảy tám phần. Cuộc sống trôi qua thoải mái rất nhiều, mỗi ngày không chỉ đơn thuần ăn một núi sơn hào hải vị, còn được ngủ long sàng, lại còn có bàn tay An Hoàng Hàn thuận lông.

Tất cả cung nữ thái giám lui ra ngoài, cả trong điện Bàn Long chỉ có âm thanh An Hoàng Hàn cùng con chồn nhỏ hô hấp.

Ban đêm yên tĩnh, ánh nến bập bùng cháy tạo ra ánh sáng khẽ chiếu sáng đại điện. Bức đèn thỉnh thoảng bật một tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng trong đêm khuya.

Ngoài cửa sổ phía bên phải đầu giường, ánh trăng chiếu vào vừa vặn chiếu rọi một nửa chiếc giường lớn.

Lúc này An Hoàng Hàn cùng Tịch Tịch Chi đã sớm tiến vào giấc mơ đẹp, vì thế hai người đã bỏ lỡ một màn kể tiếp sắp xảy ra. Sau chiếc rèm màu vàng, toàn thân con chồn nhỏ được bao quanh một tầng ánh sáng như có như không. Theo ánh sáng không ngừng lấp lánh biến hóa, như một ảo ảnh xuyên thấu qua lớp chắn bóng có thể nhìn thấy thân thể con chồn nhỏ biến thành một nữ nhi nhỏ bé trần truồng khoảng bảy tám tuổi. Nhưng chỉ ba bốn giây sau, hư ảo đột nhiên biến mất.

Tựa như không có chuyện gì đã xảy ra, Tịch Tịch Chi như cũ là con vật màu trắng đầy lông lá, mà tất cả sự xuất hiện vừa rồi chỉ như là ảo giác, không để lại nửa điểm vết tích.

62. Chương 62: Quyển 2 Chương 1(1)

Linh lực dần khôi phục đến cấp bậc trước kia làm tâm trạng Tịch Tịch Chi trở nên tốt hơn. Nàng nhàn rỗi không có việc gì làm, mỗi ngày đều đi ra bên ngoài dạo hai vòng, sau đó vị Đế Vương nào đó bắt mài mực ở trong Ngự Thư Phòng, giữ chức kẻ hầu.

Con chồn nhỏ đau khổ dùng hai móng vuốt kẹp chặt thanh mực, liên tục quay tròn cho nàng ra mực. Bên trong nghiền mực thượng đẳng(1) là một khoảng mực đen tuyền theo quỹ đạo mài của nàng mà tạo thành từng vòng tròn.

(1)Thượng đẳng: là loại tốt nhất.

Tuy nàng đối với con người. mài mực là chuyện rất dễ dàng nhưng đổi lại thành con chồn nhỏ, dù chuyện dễ đến đâu vào tay nàng cũng sẽ biến thành chuyện khó vô cùng. Hai móng vuốt trước của con chồn nhỏ nắm thanh mực, vốn đã cầm không chắc mà còn phải khuấy động cho nàng ra mực thì đã khó càng khó hơn rồi.

Mới mài được một lúc, móng vuốt của Tịch Tịch Chi đã dần trở nên tê dại.

Thấy An Hoằng Hàn đang nghiêm túc phê duyệt tấu chương, Tịch Tịch Chi lập tức ném thanh mực xuống, ngồi xồm thử hồn hể trên bàn. Để dân gân cốt, Tịch Tịch Chi lăn tại chỗ một vòng, cho đến khi nàng thoải mái, mới nằm yên lặng, cái cằm lông lá đặt lên trên hai con móng vuốt trước không thể nàng hết được sự đáng yêu.

An Hoằng Hàn dường như sớm biết được con chồn nhỏ sẽ lười biếng, hắn đưa bút lông viết nốt chữ cuối cùng, ánh mắt chuyển sang nhìn con chồn nhỏ bên cạnh.

“Mực viết nhạt quá, tiếp tục mài. Đây là khoản nợ người thiếu trầm, thiếu nợ phải trả là đạo lý hiển nhiên.”

Gần đây trong cuộc sống, An Hoằng Hàn không ít lần nàng câu này . Mà mỗi lần Tịch Tịch Chi đều sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, về mặt nàng đau khổ cầm thanh mực lên tiếp tục tốn công sức mài mực cho người nào đó.

Bên trong ngự thư phòng, cung nữ thái giám phục vụ nhìn thấy đều không nhịn được cười thầm.

Tại sao khi bọn họ nhìn thấy con chồn nhỏ bị bệ hạ bắt nạt chẳng những không có chút đồng tình, ngược lại còn hết sức vui vẻ? Hay nàng cách khác, đáng về con chồn nhỏ trời sinh gặp cảnh khốn khó có bộ dạng như con dâu nhỏ?

Vừa nghĩ tới ba chữ ‘ con dâu nhỏ ’, trong lòng các cung nữ thầm rung mình một cái.

Mãi mới chờ đến lúc An Hoằng Hàn xử lý xong chính sự, sắc trời bên ngoài đã bắt đầu tối lại, thỉnh thoảng truyền đến một hai tiếng ve kêu, lại càng tăng thêm phần sinh động cho hoàng hôn buổi chiều.

An Hoằng Hàn khép lại tấu chương trong tay, ung dung thông thả đứng lên, “Chia các bản tấu chương ra mang đến Công Bộ cùng Hình Bộ.”

Tịch Tịch Chi lười biếng ngáp một cái, phát hiện ra cuối cùng An Hoằng Hàn cũng hiểu được lao động cần kết hợp với vui chơi, nàng tính trở về Điện Bàn Long ngủ. Tinh thần ngay tức khắc phục hồi, rũ bộ lông, nhảy xuống khỏi bàn.

Một ngày không thấy như cách ba thu, nàng rất nhớ chiếc giường mềm mại rộng lớn này. Không biết chuyện gì xảy ra, thời gian gần đây, nàng cũng không làm việc gì nhưng mỗi ngày đều cảm thấy mệt mỏi muốn chết. Cách hai ba canh giờ nàng liền mệt rã rời cả người, nàng cũng không phải loài xà, sao có tập tính ngủ đông

a. Huống chi bây giờ cũng không phải mùa đông nhưng giấc ngủ của Tịch Tích Chi lại tăng gấp bội so với ngày thường trước đây, chỉ hận không được mỗi ngày nằm lì trên giường không phải đứng dậy.

An Hoằng Hàn cũng phát hiện con chồn nhỏ khác thường, đã từng kêu Thái y Từ kiểm tra khắp người con chồn nhỏ một lần. Nhưng sau khi kiểm tra, tình trạng cơ thể tất cả đều bình thường. vì con chồn nhỏ đã kiểm tra một lần thân thể. Nhưng sau khi kiểm tra, tình trạng cơ thể tất cả đều bình thường. Theo lão nhân họ Từ nói, thân thể con chồn nhỏ không những không có chỗ không khỏe mà dáng vóc còn mập hơn trước, chắc rằng nó đang lớn nên mới thường cảm thấy mệt mỏi.

Chỉ cần thân thể con chồn nhỏ không có vấn đề thì An Hoằng Hàn liền mặc ối ngày nàng ăn xong rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn. Thỉnh thoảng sai nàng mài mực, coi như để rèn luyện thân thể.

Ôm con chồn nhỏ đi thẳng về điện Bàn Long, An Hoằng Hàn vừa bước vào điện Bàn Long, lập tức phân phó cung nữ chuẩn bị tắm rửa.

Mùi hương Long Tiên chui thẳng vào mũi, chỉ nghĩ qua mùi thơm, Tịch Tích Chi đã càng cảm thấy mệt rã rời. Năng móng vuốt lên che miệng, nàng ngáp liên tục hai phát, đôi mắt nhỏ nhỏ hơi hí lại, ánh mắt long lanh chiếu thẳng làm lòng người xem cũng trở nên mềm nhũn một nửa.

An Hoằng Hàn không nhịn được vỗ về chơi đùa bộ lông của nàng, “Gần đây ngươi lén lút làm những việc gì, sao ngày nào cũng ngáp suốt.”

Dường như oán trách hẳn, con mắt to tròn của Tịch Tích Chi trợn ngược trừng hẳn. Mỗi ngày từ sáng đến tối, không phải nàng đều ở cùng hẳn sao? Nếu nàng lén lút đi làm việc khác thì trong lòng hẳn sẽ biết hết không phải sao?

Nằm ở trong ngực An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi lười phải động đậy, mặc cho An Hoằng Hàn ôm nàng tiến vào ao tắm gội.

Ao nước ấm áp nổi hơi nước và bọt khí, âm thanh róc ran vang vọng, sương khói lượn lờ quanh ao như một bức tranh trong giấc mộng.

Hồi mới nuôi con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn từng lo lắng nàng không giỏi ở trong nước, nhờ không cẩn thận chút là có thể mất mạng nhỏ. Nhưng trải qua mấy tháng ở chung, mỗi lần hẳn nhìn thấy con chồn nhỏ bơi lội, chơi đùa đến sung sướng, An Hoằng Hàn liền dần thả lỏng cảnh giác.

Hơn nữa, dạo này chính sự tăng nhiều, mỗi ngày An Hoằng Hàn không có giây phút rảnh rỗi buông lỏng cơ thể nên hôm nay hẳn cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Hẳn khép mắt lại, dựa nửa người phía trên vào thành ao để nghỉ ngơi.

Tịch Tích Chi trôi nổi trên mặt nước như một cỗ thi thể, bộ lông trắng dài mảnh nhỏ trôi nổi xung quanh người. Tịch Tích Chi thả lỏng toàn thân, nửa người trên lơ lửng ở trên mặt nước, nước ấm vừa phải nên dù nhắm mắt ngủ nàng cũng không cảm thấy lạnh chút nào.

Lúc Tịch Tích Chi đang ngủ say, bên trong cơ thể đột nhiên giống như bị lửa đốt, nhiệt độ từ từ lên cao, mà mặt nước xung quanh lấy con chồn nhỏ làm trung tâm như đang sôi trào, bọt khí sôi ùng ục.

Tịch Tích Chi sợ hãi ngay lập tức mở mắt, thân thể giống như sắp nổ tung, đột nhiên có thể nhìn thấy rõ gân xanh cả người nàng.

Tịch Tích Chi chưa từng chứng kiến việc như vậy, cả người đau nhức khiến nàng lăn lộn trong nước. Nháy mắt, cơ thể nàng như đau đến chết điếng người, nàng đau kêu ‘chi’ một tiếng.

Cũng đúng lúc này, mí mắt An Hoằng Hàn mở ran gay lập tức.

63. Chương 63: Chương 1(2)

Ngoài việc vị trí con chồn nhỏ còn có bọt khí vẫn bốc lên cao thì không còn gì khác thường.

An Hoàng Hàn đầu tiên nhú mảy, sau đó quát mắng nói: “Đi ra ngoài cho trẫm, đừng có mỗi lần trẫm vừa nhắm mắt, ngươi liền lén lút chạy đi, cả người bản thủ tất nhiên phải tắm sạch mới được cho phép lên giường.”

Giọng nói tràn ngập từ tính vang vọng bên trong điện, sau đó lại phát trở lại.

Mà ao tắm vẫn yên lặng không có một âm thanh.

Không nghe thấy tiếng kêu gào ‘chít chít’ của con chồn nhỏ như trong tưởng tượng, An Hoàng Hàn ‘ào ào’ đứng lên ở trong nước. Từng giọt nước lặn xuống dưới người, cơ ngực săn chắc, hoàn mỹ của hắn hiện ra.

Ánh mắt sắc bén của hắn quét qua bốn phía, quan sát cẩn thận nơi con chồn nhỏ sẽ ẩn chốn.

Dưới đáy ao, Tịch Tích Chi đang còn trong cơn chấn động nên lời An Hoàng Hàn vừa nói, nàng không nghe thấy một câu.

Sau khi cả người đau đớn, Tịch Tích Chi cảm nhận được rõ ràng toàn thân mình biến hóa. Nàng không thể tin nâng lên đôi tay, đây thật sự chính xác là một đôi tay của con người, tuy chỉ có kích cỡ tương đương với củ sen, nhưng kết cấu của nó tuyệt đối không do Tịch Tích Chi hoa mắt nhìn thấy.

Mái tóc màu bạch kim dài đến eo trôi nổi trong nước, nhẹ nhàng bồng bềnh.

Cả người nàng trần truồng cuộn tròn như tư thế một thai nhi còn trong bụng mẹ, trôi nổi bên trong nước.

Tịch Tích Chi đưa tay phải sang cấu mạnh một phát vào cánh tay trái, cho đến khi cánh tay mập mạp truyền đến một trận đau thì nàng mới thật sự tin vào cảnh tượng trước mắt.

Nàng. biến hóa thành hình người rồi.

Mặc dù chỉ là một đứa trẻ bảy tám tuổi, nhưng cũng là hình dáng một con người.

Đang lúc nàng vui mừng thì trước mắt đột nhiên trôi nổi tới một vật thể là cọng lông mượt mà màu trắng bạc. Nàng nghi ngờ kéo lấy vật đó, vừa chạm vào bộ lông mềm mại, nàng liền ý thức được đó là một cái đuôi!

Hơn nữa không phải là cái đuôi của người khác mà là cái đuôi của con chồn nhỏ nào đó. Tịch Tích Chi sờ theo cái đuôi, sờ tới cái mông phía sau của mình, đau khổ xác nhận sự thật này.

Chuyện kia còn chưa tính là điều tồi tệ nhất, Tịch Tích Chi sờ lên đầu của mình, hai lỗ tai còn ở trên đầu là chuyện gì xảy ra!

Nhất định do ông trời chọc nàng chơi đây mà? Dù biến thân thì cũng phải thay đổi hoàn toàn một chút đi, đằng này hình dạng một nửa người một nửa thú, thế này còn để cho nàng đi ra gặp người làm sao!

Lúc Tịch Tích Chi đang muốn mắng to ông trời không có mắt, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng quát, “Trẫm biết ngươi núp ở trong nước, nếu không ra thì coi chừng trẫm ngày mai đưa ngươi đến Ngự Thiện Phòng, lột da nấu canh để uống.”

Tịch Tích Chi sợ hãi run người, đang tự hỏi có muốn lấy bộ dáng này đi ra ngoài hay không thì bên ngoài thân thể đột nhiên phát ra một tầng ánh sáng trong suốt.

Nàng còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đang nghi ngờ chớp mắt mấy cái, sau đó không hề biết trước thì sức lực toàn thân đã như bị rút mất, thân thể trong nháy mắt biến trở về hình dạng con chồn nhỏ lông xù.

Cảm giác mỗi một ập tới, mà do thân thể nàng còn ở dưới đáy ao một thời gian dài, đột nhiên nàng bị chuột rút không nhúc nhích được, rơi thẳng xuống chỗ nước sâu trong ao. Tịch Tích Chi vẫn tồn tại ý thức, nhìn thấy cảnh này thì sợ hãi gào thét ‘chít chít’ điên cuồng. Nhưng nàng vừa há mồm, liền sắc một ngụm nước, ho không ngừng.

Biến hình cũng thật không ổn định, mới vừa biến thân chưa đến vài giây đã đột ngột biến trở lại. Ngộ nhớ nếu lần sau không cẩn thận biến thân trước mặt người khác thì chẳng phải nàng sẽ bị xem là yêu quái sao? cũng thật không ổn. Biến thân cũng quá không ổn định rồi, mới vừa biến thân không có mấy giây, lại đột nhiên cho thay đổi trở về. Ngộ nhớ lần đó không cẩn thận ở trước mặt người biến thân, như vậy nàng chẳng phải là sẽ bị làm yêu quái? Nói không chừng thậm chí hơn còn sẽ bị nấu sống.

An Hoằng Hàn thấy có chuyện bất thường, lập tức khom lưng, chui đầu vào trong nước. Ao nước sâu một mét vừa vặn với chiều cao đứng của An Hoằng Hàn, ao nước ngập có đến nửa người dưới của hắn. Hắn thăm dò vào dưới nước, tức thì đã nhìn thấy con chồn nhỏ đang bị chuột rút chìm dần vào đáy ao.

Trái tim sợ đến đập loạn trong ngực, An Hoằng Hàn nhanh chóng bơi qua, cánh tay dài duỗi ra, vũng vàng tiếp được quả cầu lông trắng.

Tịch Tích Chi đã rơi vào trạng thái hôn mê một nửa, trong đầu nàng tự hỏi, hình như mỗi lần biến thân đều rất tiêu hao sức lực cơ thể. Mới có một lúc, Tịch Tích Chi nàng liền cảm thấy mệt mỏi đến mí mắt cũng không mở nổi.

Nhưng. cũng có một bí ẩn rồi cuộc có lời giải đáp. Đó là lý do tại sao mấy ngày gần đây Tịch Tích Chi luôn mệt mỏi ra rồi cả người!

Trong lúc Tịch Tích Chi mệt mỏi ngủ mất thì sẽ có một đám người đang phải lo lắng.

An Hoằng Hàn vớt được con chồn nhỏ lên thì thấy nàng đã nhắm chặt mắt lại, hắn vội vã đến mức không để ý đến hình tượng, ôm con chồn nhỏ, lấy áo bào treo trên bình phong, khoác qua loa lên người, vội vàng đi ra ao tắm.

Hướng ra phía ngoài kêu Lâm Ân: “Đi gọi lão nhân họ Từ đến cho thăm.”

Lần đầu tiên An Hoằng Hàn nóng lòng sốt ruột như vậy, đến tay ôm con chồn nhỏ của hắn cũng khẽ run rẩy.

Hắn dùng bàn tay vỗ nhẹ vào mông con chồn nhỏ, muốn kêu tỉnh nó, nhưng con chồn kia không có chút động tĩnh nào. Nếu không phải chớp mũi nó còn có hô hấp thì An Hoằng Hàn đã cho rằng nó đã chết rồi.

Hắn đã sớm biết không nhìn con chồn nhỏ một giây, nó sẽ gây ra họa. Vậy mà không ngờ lần này sơ sót của hắn suýt nữa gây ra mạng con chồn nhỏ.

Một vị Đế Vương bị vấy vào trạng thái tự trách bản thân.

64. Chương 64: Chương 1(3)

Nhưng thật ra thì Tịch Tích Chi chỉ là ngủ như chết mà thôi, đã đến trình độ sét đánh cũng không tỉnh lại. Mặc cho An Hoằng Hàn nóng lòng như thế nào, Tịch Tích Chi đều không biết.

Điện Bàn Long nhất thời trở nên hoảng loạn, cung nữ thái giám người người cảm thấy lo lắng, thấp thỏm cúi thấp đầu nhất có thể.

Thời gian chỉ một nén nhang mà dài như một thế kỉ trôi qua.

Khi thái y Từ bước vào cửa điện trong nháy mắt, tất cả ánh mắt của cung nữ thái giám đều tập trung vào lão. Ánh mắt họ nhìn thái y Từ như nhìn thấy chúa cứu thế, vẻ mặt mỗi người tràn trề hi vọng. Cho dù việc con chồn nhỏ hôn mê không liên quan đến bọn họ, nhưng tâm tình bệ hạ như thế nào mới là chuyện lớn nhất?

Chẳng may con chồn nhỏ bất hạnh tử vong, với tính tình tàn nhẫn hung ác của bệ hạ thì không cần nghĩ, bọn họ cũng biết cuộc sống về sau của bọn họ ra sao.

Lão nhân họ Từ phát hiện thấy bầu không khí kì quái, cũng không lên tiếng mà liền đi qua.

Nhìn thấy con chồn nhỏ ướt sũng cả người nằm ở trong ngực An Hoằng Hàn, lão nhân họ Từ không biết rõ đầu đuôi chân tướng liền hỏi: “Bệ hạ, chuyện này là sao? Sao để toàn thân con chồn nhỏ ướt sũng mà không lau khô cho nó, không cẩn thận nó bị cảm lạnh thì con chồn nhỏ càng phải chịu khổ.”

Trên khuôn mặt tuấn tú được điêu khắc của An Hoằng Hàn, đôi lông mày nhíu lại mang nét lo lắng, sắc mặt trông rất nặng nề.

Lâm Ân gấp đến mức liên tục giẫm hai chân, lôi kéo tay thái y Từ, chạy tới chỗ bên kia của bệ hạ, “Thái y Từ, ngài nhanh xem xem. Con chồn nhỏ mới vừa rồi còn đang tắm trong ao, đột nhiên liền hôn mê, kêu thế nào cũng không chịu tỉnh.”

Gương mặt đau khổ của Lâm Ân còn gấp gáp sốt ruột hơn so với vẻ mặt lạnh lùng của An Hoằng Hàn.

Giọng nói An Hoằng Hàn có chút khàn khàn, lại lộ ra sự kiên định, “Nếu không trị hết thì lần này trăm lần thật sự lấy mạng người.”

Âm thanh lạnh lùng, chứa sát khí nặng hơn so với lần trước.

Tầm mắt thái y Từ nhìn vào con chồn nhỏ trong ngực An Hoằng Hàn, xem dáng vẻ bình yên của nó cũng không giống bị bệnh.

Nhưng An Hoằng Hàn đã nói vậy thì vì suy nghĩ đến tính mạng bản thân, thái y Từ cũng tất phải coi trọng chuyện này.

Hơn nữa, tình cảm giữa con chồn nhỏ và ông cũng sâu đậm nên ông cũng không muốn nhìn thấy con chồn nhỏ xảy ra chuyện gì.

Lão nhân họ Từ đi tới ngồi xuống ghế dựa cách gần An Hoằng Hàn, ngón tay nhấn nhẹ ôm con chồn nhỏ, đầu tiên ông mở mí mắt con chồn nhỏ ra nhìn, sau đó lại mở miệng nó ra, bên trong hai hàm răng trắng bóc thẳng hàng như những viên ngọc thạch sáng long lanh.

Toàn bộ người trong điện rồng đều chăm chú nhìn lão nhân họ Từ, một động tác cũng không bỏ qua.

Mặc dù An Hoằng Hàn không nói gì, nhưng cặp mắt lạnh lùng lúc này lại mang theo nét lo lắng.

Đợi lâu vẫn không thấy lão nhân họ Từ nói kết quả, An Hoằng Hàn không còn chút kiên nhẫn, dò hỏi: “Kiểm tra ra sao rồi?”

Phân phó cung nữ lấy khăn ra, An Hoằng Hàn nhận lấy, lau bộ lông cho con chồn nhỏ.

Lão nhân họ Từ ra về bí ẩn vuốt râu, trong mắt thấp thoáng ánh sáng. Không ngờ Đế Vương nước Phong Trạch làm người khác nghe tiếng đã sợ mất mật lại vì một con chồn mà lại có biểu hiện nóng nảy.

Lão nhân họ Từ lấy khăn tay ra xoa xoa tay, khoe môi nhếch lên nụ cười ôn hòa, “Con chồn nhỏ không có việc gì, nó chỉ ngủ thiếp đi mà thôi.”

Kèm theo những lời này là những tiếng thở phào nhẹ nhõm tràn ra trong đại điện.

Lâm Ân suyết nữa tức giận đến bất tỉnh, nửa người dựa vào cột trụ bên cạnh, khó khăn lắm mới đứng vững được cả người.

Người duy nhất bình tĩnh đứng tại chỗ chính là An Hoằng Hàn, nét mặt hắn không chút thay đổi, trừ hơi thở phào nhẹ nhõm lúc đầu thì lại khôi phục dáng vẻ người lạ chớ lại gần như trước đây.

Ngón tay vuốt ve sống lưng con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn vẫn cảm thấy hoang mang. Cho dù con chồn nhỏ buồn ngủ đi nữa thì cũng không lên đang trong lúc tắm mà ngủ mê man chứ?

Hắn luôn có dự cảm có một chuyện gì đó sẽ sắp xảy ra.

Xem ra sau hắn cần trông nom con chồn nhỏ kỹ lưỡng hơn, nhờ có một ngày nó lại đột nhiên ngủ mê man thì biết làm sao? Ở trên đất còn đỡ, chứ nếu lúc tắm mà ngủ mất, hơn nữa bên cạnh nó nhờ không có ai, chẳng phải lúc đó sẽ mất mạng sao?

Trong lòng tiếng chuông báo động vang lên, An Hoằng Hàn chăm chú nhìn con chồn nhỏ, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thái y Từ thu thập xong đồ vào hòm thuốc, hành lễ cáo lui rồi đi ra khỏi điện Bàn Long.

Ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời đêm, những ngôi sao sáng lấp lánh. Lão nhân họ Từ nhìn thú vị các ngôi sao, đột nhiên thở dài, nói: “Việc đến vẫn phải đến.”

Ông vốn còn muốn ở trong hoàng cung nước Phong Trạch thêm mấy ngày, không ngờ mới chỉ mấy tháng, người kia đã tìm đến đây rồi. Chẳng lẽ muốn được ngao du một thời gian mà khó khăn đến vậy?

Một đêm này, An Hoằng Hàn thận trọng ôm con chồn nhỏ ngủ.

Trong lòng không yên tĩnh được.

Giây phút con chồn nhỏ hôn mê, An Hoằng Hàn đã tự hỏi lòng mình, nếu con chồn nhỏ cứ thế chết đi thì hẳn làm thế nào? Quả thật con chồn nhỏ gây rất nhiều rắc rối, rồi hết ăn lại chỉ biết nằm, nhưng. nếu nó cứ thế rời khỏi mình thì chắc rằng trong lòng hẳn cũng sẽ có chút mất mát.

Con chồn nhỏ thích ăn cá, đặc biệt là cá Phương Kim Lân được nuôi trong ao Thanh Nguyên. Cách mấy ngày, Tịch Tịch Chi lại chạy đến ao Thanh Nguyên bắt một con cá để ăn cho đỡ thèm, hôm nay đến số cá chỉ còn lại bảy tám con cuối cùng

65. Chương 65: Chương 1(4)

Tuy loài cá này thơm ngon, nhưng cũng chịu không nổi sức ăn của Tịch Tịch Chi.

Gặm hết một con cá Phương Kim Lân, Tịch Tịch Chi trở về chỗ, miệng ‘chép chép’. Kể sau khi được ăn loài cá này, khẩu vị của Tịch Tịch Chi càng ngày càng kén chọn hơn. Thịt cá tầm thường căn bản nàng không buồn nếm.

Thỏa mãn lau chùi miệng, Tịch Tịch Chi hài lòng kêu ‘ợ’ một cái.

Liếc nhìn An Hoằng Hàn vẫn còn đang dùng bữa, Tịch Tịch Chi nhón bốn chân, lén lút xuống dưới ghế. Còn chưa bước ra tới cửa, giọng nói lạnh lùng của An Hoằng Hàn đột nhiên vang lên, “Người định đi đâu?”

Từ lần trước Tịch Tịch Chi vô cớ ngủ mê man, An Hoằng Hàn càng trông coi nàng chặt chẽ hơn. Cũng đã hai ngày không cho nàng ra khỏi cửa, khó trách cứ rảnh rồi nàng liền muốn nghĩ chạy ra ngoài.

Chít chít. Tội nghiệp nhìn An Hoằng Hàn, đôi mắt Tịch Tịch Chi to tròn mọng nước thể hiện sự vô tội. Nuôi chó còn cần dắt cho đi dạo mà, không thể mỗi ngày đều coi nàng như bình hoa đặt tại chỗ bất động chứ.

Thời tiết bên ngoài cũng không xấu lắm, con chồn nhỏ quả thật nên ra ngoài đi dạo một chút, lấy tính cách của nàng, hai ngày không cho phép nàng phá sập điện rỗng đã là giới hạn lớn nhất rồi.

An Hoằng Hàn gác đĩa bạc, dùng khăn tay lau chùi miệng, đứng lên nói: “Đi Ngự Hoa Viên một chút.”

Tịch Tịch Chi vội vã muốn chạy ra ngoài không phải không có lý do. Bởi vì chuyện tắm rửa lần trước xảy ra, cho nên nàng rất muốn tìm một địa phương không có ai thử xem có thể vận dụng linh lực biến ảo thành người hình hay không.

Nhưng mấy ngày gần đây An Hoằng Hàn hạ lệnh cấm túc nàng, làm hại nàng mỗi ngày đều bị đám nô tài nhìn chăm chăm, không có được một chút không gian cá nhân nào.

Thật vất vả có cơ hội ra khỏi cửa đi dạo, nhưng An Hoằng Hàn lại vẫn rảnh rỗi không yên tâm hoàn toàn, muốn đi theo cạnh nàng.

Đầu nhỏ vươn thẳng, Tịch Tịch Chi đuổi sát chạy theo bước chân An Hoằng Hàn.

Cũng không phải nàng không muốn tìm cơ hội chạy đi, mà là phía sau nàng còn có hơn mười thái giám đi theo.

An Hoằng Hàn dường như cố ý an bài như thế, kẹp nàng ở giữa, ngăn cản sạch sẽ tất cả cơ hội chạy trốn mà nàng có thể.

Ngự Hoa Viên chiếm diện tích cực lớn, vừa đi vừa nhìn thực vật sinh sôi ở trong này rất khác nhau.

Bên bờ hồ, cây liễu đón gió phát phơ lay động, từng đợt gió thổi đến hòa quyện cùng các mùi hoa khác nhau xông vào mũi.

Xuyên qua con đường nhỏ lát bằng thạch đá ẩm áp, An Hoằng Hàn và con chồn nhỏ đi tản bộ thẳng đến nhà thủy tạ(2) cách đó không xa. Chưa tiến vào nhà thủy tạ đã nghe được tiếng đàn êm tai, lổ tai Tịch Tích Chi rung lên, ánh mắt dần dần chuyển qua bên đó.

(2)Nhà thủy tạ: là nhà nhỏ xây trên mặt cái ao nước để hóng mát về mùa hè, thông thường thì mặt quay về hướng Đông Nam, 4 mặt để trống để đón gió, mặt trước phải có cầu thang đưa xuống tận mặt nước để có thể ra ngồi chơi trên cầu thang ấy sát mặt nước để dọc nước chơi.

Chỉ thấy trong nhà thủy tạ đặt một chiếc bàn đàn, hơn mười nữ nhân mặc y phục xinh đẹp ngồi bên đó nói chuyện phiếm, mà tiếng đàn này thì có một người trong số bọn họ đàn ra.

Nữ nhân trong hậu cung dữ như hổ, đến bây giờ Tịch Tích Chi còn chưa thoát ra khỏi bóng ma mà những nữ nhân đó gây ra với nàng. Nhìn thấy các nàng, việc đầu tiên nàng thầm nghĩ là nhanh chóng rời đi tránh rước họa vào thân.

Nhưng. Nàng quên mất một vật sáng đứng bên cạnh nàng. Cho dù nàng ẩn núp thế nào, những người bên cạnh đã sớm gây ra sự chú ý của người khác.

Tiếng đàn lú lo bị đứt, toàn bộ đám nữ nhân kia hành lễ chào hỏi An Hoằng Hàn.

“Ra mắt hoàng huynh.” Các nữ nhân xinh đẹp trăm miệng một lời hô.

Thấy không thể né tránh, Tịch Tích Chi vội vàng tiến tới An bên chân Hoằng Hàn, ngồi chồm hổm ở nơi đó. Dù sao có ngọn núi dựa lớn là An Hoằng Hàn ở đây, nàng mới không sợ đám nữ nhân đó dám bắt nạt nàng.

An Hoằng Hàn vốn cũng không muốn bước vào nhà thủy tạ trò chuyện cùng đám nữ nhân kia, nhưng đối phương đã hành lễ, hấn không thể làm gì khác đành khẽ gật đầu, nói: “Bình thân.”

Mặc dù đám công chúa sống trong hoàng cung hàng ngày, nhưng thời gian chân chính chung đụng được với An Hoằng Hàn thì rất ít.

Lục Công Chúa An Nhược Yên cười duyên nâng bình trà lên, rót cho An Hoằng Hàn một ly trà, “Hoàng huynh đã đến đây, không như ngồi nghe Yên Nhi gảy một khúc cho người?”

Những công chúa còn lại cũng phụ họa theo nói: “Tài đánh đàn của lục tỷ cao nhất trong số bọn muội, ngay cả nhạc công cũng kém tỷ ấy đây.”

“Lục tỷ không chỉ có vóc dáng xinh đẹp, hơn nữa cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, mỗi một thứ đều giỏi hơn đám bọn muội.”

.

Lời khen ngợi liên miên không dứt, toàn bộ đều vây quanh An Nhược Yên.

Mặc kệ An Nhược Yên xuất sắc đến đâu, nói tóm lại Tịch Tích Chi không thích nàng ta. Nàng ngồi yên lặng dưới đất, nhìn khuôn mặt giả dối của nàng ta.

An Hoằng Hàn đang im lặng đột nhiên hỏi “Các người từng tỷ thí qua?”

Trong nhà thủy tạ mới vừa rồi còn tiếng huyền ảo, nhất thời lâm vào yên tĩnh toàn bộ.

Rất nhiều công chúa đều lắc đầu.

“Nếu chưa có tỷ thí qua thì sao các người biết tài đánh đàn muội ấy giỏi nhất?” Từ trước đến giờ, An Hoằng Hàn đều nói chuyện trúng tim đen, ánh mắt của hấn liếc một cái liền nhìn ra Thập Tứ công chúa đang núp mình trong đám người.

66. Chương 66: Chương 1(5)

Các vị công chúa á khẩu không trả lời được, hay chính là không biết nên trả lời như thế nào.

Tịch Tích Chi rất đồng ý những lời này, đầu nhỏ tự động gật đầu. Bất cứ việc gì nhất định phải làm hết sức mới biết mình được hay không được. Chuyện kiêng kỵ nhất là tự coi nhẹ bản thân, cho rằng mình kém người khác ở mọi khía cạnh.

Cảm giác hoàng huynh cố ý nhằm vào nàng, sắc mặt An Nhược Yên có chút xanh mét. Nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng lập tức đổi lại vẻ mặt kiêu diễm động lòng người.

“Hoàng huynh nói rất đúng, sợ là các vị tỷ muội nhường Yên Nhi mới nói vậy, các nàng ấy rất ít khi biểu diễn tài đánh đàn, có lẽ lợi hại hơn rất nhiều so với Yên Nhi đây.”

Nghe đoạn nói này, toàn thân Tịch Tích Chi nổi hết cả da gà.

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, không bằng hôm nay các người thử một trận?” An Hoàng Hàn ôm lấy con chồn nhỏ bên chân, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ phủi bụi dính trên bộ lông cho nàng.

Tịch Tích Chi chưa kịp phản ứng, cách một lúc mới nghi ngờ chớp mắt mấy cái. An Hoàng Hàn định làm gì? Bình thường không nhìn thấy hấn đối với tài nghệ đánh đàn này cảm thấy hứng thú, sao hôm nay lại có ý tưởng đột phát làm các vị công chúa tổ chức cuộc tỷ thí?

An Nhược Yên cực kỳ tự tin, từ nhỏ nàng đã đàn, nàng hoàn toàn đồng ý cuộc tỷ thí này, “Các vị tỷ muội cảm thấy thế nào?”

Đây chính là một cơ hội tạo danh tiếng, ai không muốn thử một chút? Huống chi, nếu tài đánh đàn của các nàng thật sự vượt qua Lục Công Chúa thì nhất định có thể dẫn tới sự chú ý của hoàng huynh chú, khi đó, còn phải lo không được hoàng huynh quan tâm sao?

Các công chúa nhao nhao nói đồng ý, Tịch Tích Chi nghe ra trong đó một giọng nói quen tai, rồi nàng quay đầu nhìn về một góc trong nhà thủy tạ. Một tiểu cô nương hơn mười tuổi bị xô đẩy ra mép hồ, những công chúa xung quanh dường như ghét bỏ cách tiểu cô nương ấy rất xa.

Nàng ấy căn môi, trong ánh mắt lộ ra sự kiên định, nhìn cây cầm như có quyết định quan trọng.

Tịch Tích Chi thật tò mò nàng ấy sẽ làm thế nào, ánh mắt dừng lại ở trên người nàng ấy, cách vài giây, mới dời khỏi.

An Hoàng Hàn ôm con chồn nhỏ, ngồi vào trên ghế, bưng chung trà lên, chậm rãi nhấp một ngụm, “Các muội, ai đàn trước?”

Rất nhiều công chúa nóng lòng muốn thử, hưng phấn chen tới trước.

Để biểu hiện mình biết rõ đạo nghĩa hiếu lễ nghi, An Nhược Yên dĩ nhiên sẽ không cùng các nàng ta chen lấn. Trong lòng lại cười nhạo, bình thường nịnh bợ nàng khắp nơi, vậy mà vừa đụng chạm đến lợi ích, khuôn mặt xấu xí của bọn họ đều hiện ra.

“Ta đàn trước. Ta đàn.” Vài vị công chúa xảy ra tranh chấp.

Con người màu xanh thẫm của Tịch Tích Chi chuyển động quay tròn, nàng dùng móng vuốt che hai lỗ tai nhỏ lại.

An Hoàng Hàn cũng không thích ồn ào, không đợi mấy công chúa tranh chấp ra kết quả, liền lạnh giọng quát mắng nói: “Tất cả đều rút sang một bên cho trầm, lễ nghi các người học qua ở phó viện đều vứt đi chỗ nào? Không có một chút quy củ.”

Hấn ra cơ hội này không phải người nào đều có được. Ánh mắt An Hoàng Hàn cố ý quét về phía Thập Tứ công chúa, hấn muốn nhìn một chút hoàng muội này có năng lực gì.

Nếu không đạt tới tiêu chuẩn trong lòng hấn thì hấn cũng không cần phải phí nhiều tâm tư quan sát nàng ta hơn nữa.

“Liền người tới trước thử xem.” An Hoàng Hàn điểm danh nói.

Ánh mắt của mọi người nhìn theo hướng An Hoàng Hàn chỉ, trong mắt tất cả bọn họ đều là biểu tình không thể tin được. Còn có mấy công chúa giận đến bả vai phát run, nhỏ giọng mắng An Vân Y mấy câu.

Một giọng nói đường đột vang lên, “Hoàng huynh, sao người có thể để Thập Tứ muội thử cầm? Cây cầm này nhưng là đồ vật Hoa Quý Phi trước khi chết yêu thích.”

Quý phi nương nương đời trước hoặc là tuần táng cùng tiên hoàng khi tạ thế hoặc đều bị đuổi ra hoàng cung dưỡng lão.

Mà mẫu phi Lục Công Chúa là Hoa Quý Phi bị chết tương đối sớm, nghe nói bà không chiếm được tiên hoàng sủng ái, cuối cùng uất ức bệnh nan giải mà qua đời.

An Hoàng Hàn cắt đứt lời nàng ta, lạnh lùng nói: “Trẫm nói có thể là có thể, người cứ đi thử một chút.”

Có thể được đến hoàng huynh chú ý, trong lòng An Vân Y kích động không gì sánh được, “Vâng, hoàng huynh.”

So sánh với An Vân Y hưng phấn, sắc mặt An Nhược Yên trở nên khó coi. Từ khi mất nóc nhà là Thái hậu, nàng phát hiện ra hoàng huynh đã chia một phần sự chú ý cho An Vân Y, nhưng nàng nghĩ thế nào cũng không có ngờ tới hoàng huynh sẽ không nể mặt nàng như vậy. Chẳng những để nữ nhi của nữ nhân đệ tiện kia đụng vào bảo cầm của mẫu thân nàng, hơn nữa còn ở trước mặt mọi người ủng hộ An Vân Y đánh đàn.

Nàng là công chúa có nhan sắc, tài nghệ tốt nhất trong đám tỷ muội, sao hoàng huynh luôn lạnh lùng đối với nàng như vậy? Nhớ tới năm đó mẫu phi rửa mặt bằng nước mắt, khóc lóc kể lể với nàng về cảnh tượng tiện nhân kia quyến rũ tiên hoàng, trong lòng An Nhược Yên càng tăng thêm thù hận.

Tiện nhân kia đã cướp đi sủng ái của phụ hoàng đối với mẫu phi, nàng tuyệt đối không thể bại bởi nữ nhi của tiện nhân kia!

Trong tay áo, tay nắm chặt thành nắm đấm, mặc dù An Nhược Yên hết sức che giấu cảm xúc của mình, nhưng cặp mắt tràn đầy căm hận của nàng ta đã hiện ra thế giới nội tâm trước mặt mọi người.

Mặc dù An Hoàng Hàn nhìn thấy một màn kia, nhưng sắc mặt hần không mấy may có chút biến hóa.

Bết kể mặt gì An Nhược Yên đều vô cùng xuất sắc, nhưng thiếu sót duy nhất là không đủ ấn nhãn.

Cùng cao thủ so chiêu, thường chỉ một ánh mắt một động tác có thể nhìn thấu tâm tư của đối phương. Nếu không có thể hoàn mỹ che giấu cảm xúc của mình thì tóm lại sẽ có một ngày bị kẻ địch bắt được yếu điểm.

67. Chương 67: Chương 1(6)

Tranh, tranh, tranh.

Tiếng đàn du dương chậm rãi vang lên, An Vân Y ngồi trên ghế, bộ y phục màu xanh nhạt đón gió nhấc lên vạt áo. Khuôn mặt mang theo sự ngây ngô và chút quyết tâm không đổi. Nàng ấy hết sức chăm chú, mỗi khi tiếng đàn sắp phát ra đến cao trào đều không nhin được khép mắt, mặc cho cảm giác ngoại giới làm chủ ngón tay nàng khẽ đàn.

Một ca khúc trầm bổng du dương, lúc đầu âm điệu hơi thấp như tiếng khóc lóc kể lể nói ra đau khổ trong lòng mình. Nhạc điệu lạnh lẽo, ưu tư như mang theo mọi người cùng tiến vào cảnh giới bên trong.

Xuyên thấu qua bóng dáng tiểu cô nương đó, Tịch Tịch Chi dường như nhìn thấy nàng một mình cô độc núp trong góc khi còn bé, không có ai quan tâm, không có ai mến yêu. Rõ ràng mới một đứa bé mười hai tuổi, sao có thể đàn ra khúc nhạc như vậy!

Âm thanh thê lương ngày càng xuống thấp, Tịch Tịch Chi tràn đầy đồng tình nhìn chăm chú tiểu cô nương.

Vậy mà, chớp mắt một cái, âm điệu bài hát đột nhiên lên cao như nhìn thấy hy vọng mới, trong khúc nhạc ngập tràn cảm giác kích động bức thiết.

Dáng vẻ bên ngoài của An Vân Y so ra kém An Nhược Yên, nhưng giờ phút này, nàng ấy lại càng có lực hút hơn An Nhược Yên.

Sắc mặt An Nhược Yên tái nhợt, cắn chặt môi, quả thật không thể tin được khúc nhạc này lại được An Vân Y nhát gan hèn yếu đàn đi ra. Ngày thường nhìn nàng ta trốn tránh, không chút tài hoa, không ngờ hôm nay đột nhiên toát ra ánh sáng.

Khúc đàn vừa mới hoàn thành, tiếng vỗ tay ‘bộp bộp’ vang lên.

An Hoằng Hàn vỗ bàn tay, tán dương: “Đàn được không sai, cảm xúc trong khúc nhạc rất rõ nét.” Đồng thời, rất rõ ràng nói cho hẳn biết, trong lòng tiểu cô nương này theo đuổi thứ gì.

So với mục đích An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi vỗ hai móng vuốt liền đơn giản hơn nhiều. Nàng thuần túy cho là tiểu cô nương có thể bắn ra khúc nhạc như vậy rất khó, khẳng định đã chịu khó luyện tập không ít.

Ở trong nhận thức của nàng, mười hai tuổi tuổi còn thuộc về giai đoạn ngây ngô trong sáng. Cho nên, căn bản nàng không nghĩ tới phương hướng âm mưu tranh đấu kia.

“Cám ơn hoàng huynh khích lệ.” Tiểu cô nương có bộ dạng nhút nhát, cúi đầu không dám nâng lên.

An Nhược Yên nhìn bộ dáng đó của nàng ta, càng cảm thấy tức giận, lén ‘hừ’ một tiếng.

“Người nào trong các người tiếp tục đàn?” An Hoằng Hàn nắm được móng vuốt con chồn nhỏ, vừa trêu chọc con chồn nhỏ, vừa nói.

Đám công chúa còn lại ít nhiều có chút tự hiểu lấy, nghe xong khúc nhạc An Vân Y đàn, sao dám đi lên tự rước lấy nhục? Cũng không phải tài đánh đàn của An Vân Y vô cùng cao siêu, mà là nàng ta sát nhập tình cảm vào khúc đàn. Chỉ bằng điểm này liền khiến cho khúc đàn trở nên xuất sắc không ít.

Bàn về tài đánh đàn, người ở chỗ này ai dám cùng so cao thấp với An Nhược Yên?

Rất nhiều người thấy mình không có phần thắng, nhao nhao ồn ào lên tiếng: “Không bằng Lục tỷ đàn đi, chỉ có tỷ đàn hay nhất.”

“Cũng chỉ có Lục tỷ có thể thắng được Thập Tứ hoàng muội thôi, mỗi lần tỷ đi xin nhạc công chỉ giáo, họ luôn khen Lục tỷ không dứt miệng.”

Từ lúc đầu An Nhược Yên cũng không muốn thua, nghe mọi người đều khuyên giục, trong lòng càng muốn nghĩ lấy lại thể diện.

“Như vậy ta liền thử một chút.” An Nhược Yên đi ngang qua bên cạnh An Vân Y thì hung dữ lườm nàng ta một cái, nàng nhất định phải khiến tiểu tiện nhân này thua không còn mặt nhìn người. Dám cùng nàng tỷ thí tài đánh đàn, cũng không nhìn xem bản thân mình có bao nhiêu cân lượng.

Nhìn thấy lửa chiến giữa hai nữ nhân càng đốt càng lớn, ý thức được điều đó Tịch Tích Chi kéo ống tay áo An Hoằng Hàn, ý bảo hẳn nhanh ngăn cản.

Mà An Hoằng Hàn vốn là người khơi lên lửa chiến giữa hai người sao lại đưa tay ra trợ giúp chứ? Cảnh tượng không khác biệt lắm so với dự đoán trong lòng hẳn.

An Hoằng Hàn nhẹ nhàng vuốt đám lông tơ màu đỏ trên trán con chồn nhỏ, ánh mắt lạnh lùng nhìn tất cả.

An Nhược Yên gảy dây đàn, tiếng đàn véo von vang vọng ra ngoài. Nghe trình độ lưu loát của tiếng đàn là có thể đoán được người đánh đàn đối với tài đánh đàn nắm giữ cao bao nhiêu.

Khúc nhạc mà nàng ta bắn ra có yêu cầu rất cao với kỹ thuật đánh đàn. Nếu không phải thuộc cấp bậc người đánh là nhạc công thì căn bản không thể bắn ra tiếng đàn như vậy.

Tiếng đàn của nàng ta rất êm tai, khúc nhạc không kém chút nào so với An Vân Y đàn.

Thậm chí ngay đến Tịch Tích Chi cũng tạm thời vứt bỏ chán ghét với nàng ta mà đắm chìm trong tiếng đàn.

Nhưng đang lúc Tịch Tích Chi chuẩn bị nhắm mắt lại, lẳng lẳng lắng nghe giai điệu tuyệt đẹp của tiếng đàn thì ‘phụt’ một tiếng, tiếng dây đàn đứt hoàn toàn phá vỡ khúc nhạc hoàn chỉnh.

Bởi vì khúc nhạc đàn cần kỹ thuật rất khó nên dây đàn đứt tạo một tiếng rung động mạnh, làm dây đàn không chịu nổi đàn hồi như vậy, cuối cùng đứt phụt ra, dây đàn bắn ngược lại ngón tay An Nhược Yên, một giọt máu đỏ tươi rơi xuống trên cây cầm.

An Nhược Yên nhìn chăm chăm dây đàn, rất lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Những công chúa còn lại lần đầu tiên nhìn thấy An Nhược Yên đánh đàn mà đàn đứt dây, cũng trong trạng thái vô cùng kinh sợ.

Ngược lại tâm tư An Hoằng Hàn lại rõ hết thấy dường như đã sớm ngờ tới kết quả như vậy, không có chút kinh ngạc.

Con chồn nhỏ mơ hồ nhìn chăm chăm dây đàn kia, trong lòng cũng có cùng ý nghĩ giống những người khác
Đều nói tài đánh đàn của Lục Công Chúa cao siêu, tại sao dây đàn sẽ đứt?

Khuôn mặt An Nhược Yên không nén được tức giận, gò má đỏ bừng, rốt cuộc sao có thể như vậy! Nàng đàn rõ ràng tốt hơn An Vân Y, sao dây đàn sẽ đứt! Không để ý đến đầu ngón tay chảy ra máu tươi, An Nhược Yên nắm chặt nắm tay, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay trắng nõn.

“Thắng bại đã phân.” An Hoằng Hàn ôm con chồn nhỏ đứng lên, không chút tình cảm đưa mắt nhìn An Nhược Yên một cái.

Lời này giống như ẩn hàm tầng ý tứ thứ hai, An Nhược Yên sợ hãi đến mức trái tim co rút nhanh, không. Nàng không thể nhận thua!

“Hoàng huynh, Yên Nhi còn có thể tiếp tục bắn ra một lần. Chỉ cần đổi một trận cầm, Yên Nhi nhất định có thể đàn ra khúc nhạc tốt hơn.” An Nhược Yên có vài phần chật vật nói ra, nàng ta nói vội vàng như là sợ An Hoằng Hàn vì chuyện này thất vọng với nàng ta.

Nhưng An Hoằng Hàn chưa bao giờ cho người khác có cơ hội thứ hai, lạnh lùng thu hồi ánh mắt, “Hôm nay thời gian trầm ra ngoài đã quá dài, Ngự Thư Phòng còn có rất nhiều tấu chương chờ trầm phê duyệt, hôm nay đến đây chấm dứt thôi.”

Tịch Tích Chi nằm ở trong ngực An Hoằng Hàn, nghi hoặc lật người, nhìn nhà thủy tạ cách bọn họ ngày càng xa.

68. Chương 68: Chương 1(7)

Bọn họ vừa rời đi không lâu, An Nhược Yên đột nhiên đứng lên, giơ tay liền đánh An Vân Y một bạt tai, “Đứa con mà tiện nhân sinh ra không hổ là tiểu tiện nhân, nói! Người giở trò gì với cây đàn của bốn cung!”

An Vân Y uất ức giương mắt nhìn, ánh mắt vô tội như không hiểu ý An Nhược Yên đang nói.

“Lục tỷ, muội. Muội không có.”

Lại một cái tát, nhưng lần này người tát vào mặt là một vị công chúa khác, “Còn chưa chịu nói? Sao dây đàn của Lục tỷ lại đứt!”

Những công chúa còn lại cũng đứng về phía An Nhược Yên, có cùng suy nghĩ xấu, mười mấy người vây quanh An Vân Y, không ngừng trách mắng đối phương.

Từ đầu đến cuối, tiểu cô nương cúi đầu, chịu đựng tất cả. Điều duy nhất khác biệt so với những lần trước là lần này trong đôi mắt tiểu cô nương đã không hề có nước mắt.

Rốt cuộc đi tới chỗ không nhìn thấy nhà thủy tạ, Tịch Tích Chi lại muốn đề cập đến nghi vấn vẫn quay quanh trong lòng nàng..

Móng vuốt kéo long bào An Hoằng Hàn, long bào được may từ tơ lụa phát ra âm thanh sần sật do móng vuốt ma sát tạo thành.

Cái đuôi con chồn nhỏ vậy vậy, An Hoằng Hàn liền hiểu rõ nàng đang suy nghĩ gì, gỡ bỏ thắc mắc trong lòng nàng, nói: “Dây đàn có sức chịu đựng hữu hạn, khúc nhạc An Vân Y vừa đánh xong đã đến giới hạn của cây đàn. Rồi khúc nhạc tiếp theo của An Nhược Yên đánh ra cần độ khó cao hơn nên dây đàn cũng phải rung động mạnh hơn, dĩ nhiên nó sẽ không chịu nổi, bị đứt là chuyện bình thường.”

Nếu không phải trong lòng An Nhược Yên mưu cầu chiến thắng quá lớn thì sẽ không phải chịu thua một cách thảm hại như vậy.

Nhưng nếu nàng ta chọn một khúc nhạc có trình độ hệ số khó thấp hơn thì dây đàn có thể gắng sức đến khi nàng ta đàn xong cả khúc nhạc.

Nếu tất cả chuyện này đều do An Vân Y cố ý gây ra thì tiểu cô nương mười hai tuổi này cũng thật là đáng sợ.

Con chồn nhỏ ý hiểu ý không gạt đầu, ra vẻ tiếp thu học hỏi. Sự thật chứng minh, mọi việc không thể cường cầu quá mức nếu không kết quả tất sẽ nhất định ngược lại với mong muốn.

An Hoằng Hàn có tấu chương phải phê duyệt không phải chỉ là lời nói có lệ với Lục công chúa. Vừa về tới Ngự Thư Phòng, An Hoằng Hàn lập tức lao đầu vào xử lý công việc chính sự.

Thái độ của Tịch Tích Chi trở nên khác thường, hiếm thấy nàng không đi ngủ mà thừa dịp mọi người không chú ý, lén lút trốn xuống dưới đáy bàn. Do thân thể nhỏ, lại có cái bàn ngăn cản, chỉ cần bọn họ không cố tình tìm nàng thì ngược lại, chỗ này thành chỗ ẩn thân tốt.

Tịch Tích Chi đang khổ não làm thế nào để biến thân, mặc dù dáng vẻ biến ảo thành hình người chỉ có bảy tám tuổi, nhưng dù sao cũng có bề ngoài là con người. Ít nhất nàng có thể nói chuyện, có thể cầm đũa gấp thức ăn, có thể dùng đôi chân đi bộ.

Hai móng vuốt trước đầy lông lá của Tịch Tích Chi chắp vào nhau, trong miệng nói nhỏ, “Biến ——, biến ——, biến ——”

Chẳng lẽ còn cần câu thần chú sao, nhưng lần trước biến thân, nàng chưa nói gì, chỉ đơn thuần mang tính đột phát!

Chẳng lẽ muốn thúc giục linh lực? Tịch Tích Chi thử qua các biện pháp, nhưng mặc cho nàng giãy vò thì thân thể đầy lông lá chết tiệt này vẫn không có chút thay đổi nào.

“Trốn dưới đáy bàn lại nhải kêu cái gì.” Bị đủ âm thanh kì quái của con chồn nhỏ gây huyền não làm hấn không có cách nào chuyên tâm xử lý chính sự. An Hoằng Hàn đi tới, khom lưng kéo con chồn nhỏ nào đó đi ra, định trừng phạt vô số lần nàng, hấn vỗ nhẹ nhàng sau đó ôm vào trong ngực.

Trong lòng Tịch Tích Chi đang phiền chán, đủ mọi tâm trạng buồn bực khó chịu hòa trộn một chỗ, không thể yên lòng xuống được phút nào.

“Bệ hạ, có văn thư đưa đến.” Lâm Ân cầm trong tay một phong công văn đi vào đang, đặt lên trên bàn An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn đi trở về bàn, đặt con chồn nhỏ lên bắp đùi, cầm công văn lên mở ra xem nội dung.

Sau khi xem xong, An Hoằng Hàn nói: “Thái tử nước Luật Vân đến, ngày mai có thể tới hoàng cung, phân phó Lưu Phó Thanh đi đón tiếp.”

69. Chương 69: Chương 2(1)

Nước Luật Vân? Nhớ tới quốc gia này, Tịch Tịch Chi liền giống như nhìn thấy cá Phượng Kim Lân được lột sạch vảy, đang rán trong chảo dầu.

Tịch Tịch Chi chớp mắt, con người màu xanh lam trong suốt chuyển động mấy vòng. Vừa hay ao Thanh Nguyên không còn thừa lại mấy con cá, tới thật đúng lúc.

Nếu như bị người biết Tịch Tịch Chi đơn thuần coi vị thái tử nước Luật Vân kia đến chỉ là người đưa cá thì sợ rằng tất cả mọi người phải cười đến rụng răng.

Nước Luật Vân là một trong những nước có tài nguyên và quân sự hàng đầu, tuy quốc gia này không cường đại như nước Phong Trạch nhưng thực lực không thể coi thường. Ít nhất trong các nước, nước Luật Vân tuyệt đối là quốc gia xếp số một số hai.

Lưu Phó Thanh có năng lực làm việc rất cao nên sau khi nhận được tin, ông lập tức tiến ra trạm dịch ngoài thành để nghênh đón.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tịch Tịch Chi ôm tâm trạng hiếu kỳ, chết cũng phải chui vào trong ngực An Hoằng Hàn để theo hắn vào triều.

Từng tia nắng chiếu vào điện Kim Loan bao trùm lên một vầng sáng màu vàng nhạt tạo ra sự uy nghiêm huy hoàng. Tất cả đại thần bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, chia ra đứng hai bên chính tề, trên người bọn họ đều cùng mặc chung một kiểu triều phục mang theo không khí nghiêm túc.

Ở bậc chín trên đài cao, An Hoằng Hàn trang nghiêm ngồi trên ngai vàng Kim Long, gương mặt tuấn tú không chút biểu cảm.

Đôi mắt trên khuôn mặt con chồn nhỏ mở to, cặp móng vuốt thẳng đặt lên trên đùi An Hoằng Hàn. Lỗ tai nhọn của con chồn nhỏ thỉnh thoảng rung rung hai cái, hoặc là con người chuyển động liếc xung quanh, đánh yêu đến làm mọi người muốn ôm nó vào trong lòng giầy vò một trận.

Song ngoại trừ An Hoằng Hàn ai dám thật sự động tay chân lên người con chồn nhỏ?

Các vị đại thần đều chờ đợi thái tử nước Luật Vân đến, An Hoằng Hàn cũng không ngoại lệ, rảnh rỗi không có việc gì làm, hắn liền tóm móng vuốt con chồn nhỏ, thỉnh thoảng bóp hai cái, đôi khi cố ý lật ngược bụng con chồn nhỏ lên trời, sau đó bàn tay không ngừng vỗ về chơi đùa phần lông ở giữa bụng nàng như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Tịch Tịch Chi cắn răng kêu ‘chít chít’ hai tiếng, nhiều người nhìn vậy, ít nhất hắn phải cho nàng một chút thể diện chứ. Tịch Tịch Chi giùng giàng, muốn né tránh bàn tay lớn kia.

“Bộ lông dài như vậy, trầm nhìn xem trên mình ngươi có bộ chó hay không?” An Hoằng Hàn giải thích lý do, nhưng lại giả vờ, không ngừng lật bộ lông con chồn nhỏ hết chỗ này đến chỗ khác.

Trong lòng Tịch Tịch Chi mắng to, hắn mới có bộ chó, toàn thân hắn đều có bộ chó! Tiếc rằng sức lực của nàng bé nhỏ, dù nàng giãy giụa, quấy rối ra sao cũng không chạy thoát khỏi ma trảo của vị Đế Vương nào đó. Đồng thời, lúc này, nàng càng thêm kiên định quyết tâm tu luyện thành người.

Đợi lúc nàng hóa thân thành người thì không còn một cọng lông trên người, xem khi đó hắn định làm sao kiếm cơ bắt bộ chó cho nàng bắt.

An Hoằng Hàn không biết suy nghĩ trong lòng con chồn nhỏ, nếu hắn biết thì nhất định hắn sẽ không nhịn được nâng lên khoe môi. Ngoài bắt bộ chó ra, chẳng lẽ lại không có những cái cơ khác sao?

Một người một con chồn chơi đùa hưng phấn trên ngai vàng Kim Long, nhưng các đại thần đang đứng phía dưới ngay tư thế đứng cũng chưa thay đổi đến mức cặp chân đã không chịu được run rẩy, từng giọt mồ hôi chảy ròng qua bên tai trôi xuống.

Ngay khi tất cả mọi người sắp đợi chờ không nổi nữa thì ngoài điện bỗng truyền đến một tiếng hô to: “Thái tử nước Luật Vân đến!”

Dẫn đầu là Lưu Phó Thanh, đi sau ông là hơn mười nam nhân ngoại quốc.

Trong đó có một nam nhân tuổi tầm trên dưới hai mươi khiến hai mắt mọi người bỗng phát sáng.

Ít nhất ánh mắt đầu tiên Tịch Tích Chi nhìn đã ngay lập tức phát hiện ra hấn ta trong đám người. Dĩ nhiên không thể thiếu được mối liên quan đến dáng vẻ bên ngoài của hấn ta. Nam tử mặc bộ y phục màu trắng sáng sủa, trên đầu đội chiếc mũ khảm báu vật Tử Kim, bên trán là hai hạt dây châu bằng vàng rủ xuống, còn khoe miệng luôn nở nụ cười nhàn nhạt làm cho người ta có cảm giác đang đắm chìm trong cơn gió mùa xuân.

Dùng thành ngữ ‘mặt mũi như ngọc’ để miêu tả hấn ta cũng không quá khoa trương chút nào.

Nói đến người có thể so sánh được, Tịch Tích Chi quay chiếc đầu nhỏ đầy lông lá ra sau, nghiêm túc nhìn An Hoàng Hàn mấy lần. Nàng gật đầu thật sự nghiêm túc một phát, hai nam nhân này không chỉ trái ngược nhau về bề ngoài mà ngay cả tính cách cũng hoàn toàn khác biệt nhau. Người trước thì lãnh khốc tàn bạo, gương mặt luôn lạnh lùng như người khác thiếu nợ hấn; còn người sau thì dịu dàng như gió, nụ cười nhàn nhạt không rời miệng.

An Hoàng Hàn đưa tay gõ xuống đầu con chồn nhỏ, “Người cứ chăm chú nhìn theo hấn ta, chẳng lẽ người nghĩ đứng núi này trông núi nọ?”

Đông Phương Vưu Dục nổi danh là mỹ nam tử nước Luật Vân, nghe nói hấn ta còn là một trong Tứ Đại Tài Tử nước Luật Vân. Nhưng mà. Ngàn vạn lần đừng bị vẻ ôn hòa dịu dàng bề ngoài của hấn ta lừa, nội tâm bên trong của hấn ta là một người vô cùng xảo quyệt. Nếu không thì sao có thể vững vàng đoạt được vị trí thái tử.

Con chồn nhỏ nâng đệm thịt hình hoa mai ở dưới móng vuốt mình lên, đập mạnh một cái lên mu bàn tay An Hoàng Hàn.

Mu bàn tay khẽ truyền đến một trận cảm giác đau đớn, nhưng điều đó chưa đủ để chọc giận An Hoàng Hàn. Nói cách khác, trong mắt hấn, con chồn nhỏ này chưa từng có một lần thật sự chọc giận hấn.

“Vậy mà thẹn quá hóa giận.” An Hoàng Hàn giơ tay đặt lên lưng nàng, nhìn chăm chăm dấu vết màu đỏ phía trên trán.

Bộ lông Tịch Tích Chi rum lên, cuối cùng nàng ‘rầm rì’ một tiếng, uốn éo thân thể không nhìn An Hoàng Hàn, ngồi sinh hờn dỗi, nhìn chăm chăm xuống đại điện.

“Tham kiến bệ hạ, hai tháng trước nhận được phong thư mà bệ hạ đưa tới, cho nên lần này bản điện hạ cố ý hộ tống cá Phụng Kim Lân tới đây.” Làm động tác biểu hiện lễ nghi, thái tử nước Luật Vân khẽ thi lễ, khoe miệng phơi ra dáng vẻ tươi cười thản nhiên.

Khí chất của hấn ta phi phàm, lời nói cử chỉ rất đúng mực. Ngũ quan đoan chính, cặp mắt dài hẹp lộ ra nét dịu dàng như nước.

“Chẳng qua là chuyện nhỏ, sao có thể phiền thái tử điện hạ tự mình đi một chuyến. Chỉ là. Nếu đã tới nước Phong Trạch thì trăm cũng nên tận tình làm chủ một phen, không bằng thái tử điện hạ ở lâu tại nước Phong Trạch dạo chơi mấy ngày, nhìn phong cảnh nước Phong Trạch xem.” Giống như trong lời hấn nói có thâm ý khác, An Hoàng Hàn đưa ra một cánh tay nhẹ nhàng trêu chọc con chồn nhỏ.

Lời nói mang khí phách uy nghiêm từ trên cao truyền xuống, vang vọng thật lâu trong đại điện.

Đông Phương Vưu Dục phe phẩy chiếc quạt xếp trong tay, trên nó vẽ một cây tùng còn vịnh một bài thơ khen ngạo khí cao chót vót của loài cây này.

70. Chương 70: Chương 2(2)

“Khó thể chối từ thịnh tình của bệ hạ, bản điện từ chối thì không tôn trọng rồi.”

Xem trang phục ăn mặc của hấn là một người biết thưởng thức.

Tịch Tích Chi không nhin được liếc mắt nhìn lâu mấy lần, nghe nói xem mỹ nam nhiều có thể đề cao khả năng thẩm mỹ đấy.

Nhưng. An Hoằng Hàn nhìn thấy ánh mắt ‘say mê sắc đẹp’ của con chồn nhỏ thì trong lòng cảm thấy không thoải mái. Mà hắn chỉ cho rằng loại cảm giác này là ý muốn chiếm đoạt.

Dùng sức vừa bấm đệm thịt hoa mai dưới chân con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn lạnh lùng nói: “Nhưng từng nghe nói Tiểu Diện Hồ(1) chưa? Cẩn thận dề vào miệng cộp thì bị ăn đến cận bã cũng không còn.”

(1)Tiểu Diện Hồ: nghĩa là nói con hồ biết cườ chỉ người nham hiểu khẩu phật tâm xà, bên ngoài thì nói cười vui vẻ nhưng lòng dạ thì vô cùng độc ác.

Thành công dọa con chồn nhỏ giật mình, bộ lông Tịch Tích Chi rung rung. Tập trung suy nghĩ nhìn chăm chăm Đông Phương Vũ Dục, nụ cười thoáng qua bên khóe miệng qua lời nói của An Hoằng Hàn khiến Tịch Tích Chi càng cảm thấy nó xuất phát từ âm mưu xấu, chỉ là nụ cười giả vờ. Hướng chi người đi ra từ trong hoàng cung không có một ai là đơn thuần hiền lành.

Hai móng vuốt chuyển ra trước mắt che đi, khó khăn lắm mới nhìn thấy một mỹ nam nhưng sao thói đời người lại hiểm ác đến thế.

Nhưng con chồn nhỏ có đầu óc đơn thuần đã bỏ qua một vấn đề cực lớn. Đông Phương Vũ Dục không phải người hiền lành, chẳng lẽ An Hoằng Hàn thì là người lương thiện? Hai nam nhân này đều không phải loại đèn đã cạn dầu(2).

(2)Loại đèn cạn dầu: ý nói là kẻ dễ bị bắt nạt, dễ lừa dối qua mặt.

Khí thế mạnh mẽ của An Hoằng Hàn làm người ta rất dễ bỏ qua quả cầu tròn trên đùi hắn.

Đông Phương Vũ Dục mới đầu cho đó là một khối ‘lông chồn’, thế nhưng hắn không nghĩ tới sẽ nhìn thấy khối ‘lông chồn’ kia dùng móng vuốt che hai mắt của mình. Động tác kia có chút như sợ hãi, nhưng lại có phần thiên về sự xấu hổ, tóm lại là một động vật nhỏ đáng yêu.

Cũng không biết nghĩ đến cái gì, Đông Phương Vũ Dục đột nhiên nở nụ cười sâu hơn.

An Hoằng Hàn hàn huyên mấy câu cùng Đông Phương Vũ Dục, trên khắp đại điện chỉ có âm thanh hai người không ngừng vang vọng.

“Bản điện hạ mang một rương vàng bạc châu báu từ nước Luật Vân đến, đã sai người mang vào hoàng cung, bệ hạ có muốn xem qua không? Tuy những thứ này rất bình thường, nhưng cũng là tâm ý nước ta.” Đến đất nước đối phương tự nhiên phải đưa lễ vật ra mắt, nếu không sẽ thất lễ với người ta.

An Hoằng Hàn khoát tay, nói: “Không cần, nếu là đồ thái tử điện hạ đích thân đưa tới thì sao có thể là thứ bình thường? Chắc hẳn thái tử đi đường tàu xe mệt nhọc nhiều ngày, cũng nên nghỉ ngơi, không bằng trước đi vào ở trong cung ‘Chiêu Nghi’.”

Sao không biết xấu hổ mà cự tuyệt? Đông Phương Vũ Dục tự nhiên đồng ý theo, “Nhờ bệ hạ khoản đãi, bản điện hạ lui xuống trước.”

Sau khi Đông Phương Vũ Dục đi khỏi, cả đại điện lại khôi phục yên tĩnh.

An Hoằng Hàn cất giọng nói: “Còn chuyện bẩm tấu?”

Các vị đại thần chọn một vài chuyện tình tương đối quan trọng, thương nghị trước mọi người. Sau đó một canh giờ nhanh chóng trôi qua.

Tịch Tích Chi vỗ miệng, không nhin được ngáp. Đối với chuyện nhàm chán trong triều đình, nàng không quá hứng thú. Nghe cuộc trao đổi buồn tẻ như đang gọi con sâu ngủ trong người Tịch Tích Chi đi ra.

Vừa trở lại điện Bàn Long, Tịch Tích Chi không để ý đến ăn cơm đã chạy thẳng tới giường lớn. Tịch Tích Chi nằm ở trên chiếc giường rộng rãi, mềm mại, thả lỏng toàn thân, chìm vào giấc ngủ, liền tiến cảnh giới yên tĩnh hoàn toàn, Thân thể tĩnh lặng, lòng tĩnh tâm, suy nghĩ yên tĩnh, ba tĩnh hợp nhất.

Linh khí chậm rãi vọt vào thân thể Tịch Tích Chi bằng phương thức mà con người không nhìn thấy.

Lâm Ân mới vừa sai cung nữ đi truyền lệnh, thấy con chồn nhỏ đã ngủ ở trên giường, liền hỏi thăm ý An Hoàng Hàn, nói: “Bệ hạ, có cần đánh thức con chồn nhỏ hay không?”

An Hoàng Hàn đi vào nội điện, liếc mắt nhìn, cũng đều do hấn sủng ái con chồn nhỏ thật lòng. Nếu không lúc này đánh thức Tịch Tịch Chi thì công sức tu hành trước đây đều đổ xuống sông xuống bể.

An Hoàng Hàn nhẹ nhàng khoát tay, “Bảo toàn bộ cung nữ phụ trách quét dọn nội điện lui ra, đừng quấy rầy đến giấc ngủ của con chồn nhỏ.”

“Dạ, bệ hạ.” Lâm Ân tuân lệnh đáp.

Tất cả cung nữ thái giám rón rén thối lui khỏi nội điện, trong đại điện rộng rãi sáng ngời, chỉ có con chồn nhỏ ngủ im lặng trên giường rồng.

Linh lực dày đặc vây quanh con chồn nhỏ, mà Tịch Tịch Chi dường như không cảm thấy gì, ngoại trừ hô hấp vững vàng ra thì không phát ra thứ âm thanh nào khác.

Trúc Cơ là một cảnh giới mà người Tu Tiên nhất định phải trải qua. Trước kia con chồn nhỏ tu luyện đều chỉ vì tạo nền móng vững chắc cho giờ phút này. Chỉ có thành công vượt qua cảnh giới Trúc Cơ mới có thể tiếp tục tu hành về sau. Cái gọi là núi cao được vun từ đất bằng lên chính là việc xây dựng nền móng thật chắc mới có thể xây đắp tu luyện tới đỉnh núi.

Theo luồng linh khí không ngừng tụ tập lại, toàn thân con chồn nhỏ đều bị bao trùm trong vàng sáng trắng.

Một canh giờ dần trôi qua.

Trừ việc mí mắt con chồn nhỏ động một cái thì thân thể không có chút dịch chuyển nào.

Linh khí xung quanh con chồn nhỏ từ từ trở nên dày đặc, thậm chí dùng mắt thường đã có thể thấy được.

Một tiếng ‘Rắc rắc’ vang lên, vòng vây hào quang màu trắng nứt ra một khe hở, sau đó từng vết nứt như mạng nhện bắt đầu dần kéo dài.

Sau khi kèm theo một tiếng vang động mạch thì vòng vây ánh sáng dường như sụp đổ, từng luồng ánh sáng tiêu tán trong không trung.

Một luồng linh lực mạnh mẽ toát ra khỏi đan điền làm kinh động khiến trong phút chốc Tịch Tịch Chi mở ra đôi mắt trong veo.

Thế nhưng Như vậy thành công vượt qua cảnh giới Trúc Cơ rồi?

Kiếp trước để đạt tới Trúc Cơ, sư phụ đã cho nàng ăn qua không ít Linh Đan Diệu Dược. Còn lần này, nàng chỉ dựa vào công tu luyện của mình mà đã có thể xông phá ra tầng ranh giới kia.

Tịch Tịch Chi vui vẻ không ngừng kêu lên ‘chít chít’ như để ăn mừng sự thành công, nàng ngã xuống giường lăn qua lăn lại từ đầu giường lăn đến cuối giường, lại từ cuối giường lăn đến đầu giường. Cho đến nàng mệt mỏi thở ‘o o’ mới tỉnh tâm trở lại.

Thành công vượt qua Trúc Cơ nghĩa là linh lực đã tăng nhiều.

Nói không chừng thời gian biến thân lần sau có thể duy trì dài hơn, xem như thấy được hi vọng, Tịch Tịch Chi kích động hô to một tiếng —— biến.

71. Chương 71: Chương 2(3)

Âm thanh có lực xuyên thấu ra bên ngoài khiến An Hoàng Hàn đang xử lý tấu chương bên ngoài cũng nghe thấy được, nhưng âm thanh An Hoàng Hàn nghe vào trong lỗ tai biến thành một tiếng nổ mạnh mẽ.

Tịch Tịch Chi cố gắng điều động linh lực để làm mình biến thân, nhưng không có chút phản ứng nào. Chẳng lẽ việc biến thân không gặp được, phải thuận theo tự nhiên?

Con chồn nhỏ ủ rũ cúi đầu, thôi thôi, dù sao cũng đã làm chồn lâu như vậy có nhiều hay ít đi mấy ngày cũng không có gì.

Tiếng bước chân vang lên từ xa đến gần, một bóng người màu vàng óng từ từ đến gần, trong tay An Hoàng Hàn bưng một đĩa bánh ngọt đi tới.

“Đói thì ăn.” An Hoàng Hàn đặt đĩa bánh ngọt ở đầu giường, vừa vịn chạm vào thân thể Tịch Tích Chi.

An Hoàng Hàn cảm thấy con chồn nhỏ không giống như trước lúc ngủ trưa, đôi tay hần nâng nằng lên, nhìn đi nhìn lại mấy lần, “Bộ lông dường như trở nên mượt hơn. . . .”

So với bộ lông màu trắng lúc trước, bây giờ bộ lông con chồn nhỏ càng thêm sáng rực rỡ hơn, tóm lại là rất hấp dẫn con mắt người xem.

Móng vuốt đánh vào bàn tay An Hoàng Hàn, ý bảo hần nhanh chóng buông nằng ra. Bụng kêu ‘xì xào’, nhìn thấy đĩa bánh ngọt, Tịch Tích Chi chỉ nghĩ muốn no bụng trước tiên.

Với tu cách là cơm cha áo mẹ của nằng, An Hoàng Hàn vô cùng dễ đồng ý, đặt nằng xuống, nhưng bàn tay chưa chịu thu về, vẫn không ngừng vuốt ve bộ lông nằng. Dường như. . . . hần càng ngày càng thích không muốn buông tay khỏi người con chồn nhỏ này rồi.

Trải qua mấy tháng An Hoàng Hàn hành hạ, Tịch Tích Chi đã sớm luyện ra bản lãnh ‘coi nhẹ’ tất cả. Mặc cho bàn tay đang thuận lông trên sống lưng cho nằng, hai móng vuốt Tịch Tích Chi vẫn cầm bánh ngọt ăn vô cùng thỏa mãn.

Do vượt qua cảnh giới Trúc Cơ hao phí rất nhiều thể lực của Tịch Tích Chi. Vì vậy hôm nay sức ăn của nằng tăng lên gấp đôi, hơn nữa có bài học dạy dỗ tàn khốc lần trước, Tịch Tích Chi không dám ra sức nhét bánh ngọt vào trong miệng mà chỉ để bụng ăn no bấy phần.

Hài lòng vỗ vỗ bụng, Tịch Tích Chi đắc ý lè lưỡi, liếm hết vụn bánh ngọt còn vương bên mép vào miệng.

An Hoàng Hàn nhìn thấy đầu lưỡi mềm mại khéo léo vươn ra liếm vụn bánh ngọt thì lại hồi tưởng lại cảm xúc trước đây. Bàn tay gơ lên đưa đến trước mặt con chồn nhỏ, chỉ nói một chữ. . . . Lau.

Tịch Tích Chi tròn tròn hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn An Hoàng Hàn. Nằng nghiêng răng nghiêng lợi một hồi, hần coi đầu lưỡi của nằng là khăn tay hay sao, muốn lau tay thì tự mình đi tìm khăn đi. Đầu nhỏ xoay đi, người cũng xoay ngược lại đưa lưng về phía An Hoàng Hàn.

Thấy con chồn nhỏ không chịu hợp tác, ánh mắt của An Hoàng Hàn trở nên âm trầm nhưng cũng không vì vậy mà tức giận.

“Vốn còn muốn tối nay sai ngự trù nướng một con cá Phượng Kim Lân cho người ăn, xem ra. . . . dường như không cần nữa.” Tốc độ ngữ điệu An Hoàng Hàn rất chậm, nói xong lời cuối cùng kia hơi mang theo ý tiếc nuối, cố ý nói cho con chồn nhỏ nào đó nghe.

Lỗ tai nhọn của con chồn nhỏ rung lên, rất không nghĩa khí cúi đầu. Nằng chậm rãi xoay người lại, mặt đối mặt với An Hoàng Hàn, nhanh chóng lè lưỡi ra liếm một lượt từ trên xuống.

Do động tác con chồn nhỏ quá nhanh nên An Hoàng Hàn còn chưa kịp hưởng thụ cảm giác kia thì đã kết thúc.

An Hoàng Hàn tiếc nuối lần nữa nói: “Xem ra người không muốn ăn đâu, nghe người nước Luật Vân nói, trong nhóm cá này có một con rất lớn.”

Cám dỗ! Cám dỗ một cách trần trụi!

Cần nhắc một lúc, con chồn nhỏ biết rõ An Hoàng Hàn cố ý nói như vậy, nhưng vẫn đi theo mắc lừa. Lại một lần nữa lè chiếc lưỡi trắng nõn ra liếm qua mu bàn tay An Hoàng Hàn.

Được đãi như ý nguyện nên sắc mặt An Hoàng Hàn dần dần dịu đi, “Lâm Ân, sai Ngự Thiện Phòng tối nay chuẩn bị một con cá Phượng Kim Lân.”

Nếu để cho người của nước Luật Vân biết, loài cá mà bọn họ không tiếc ngàn dặm đưa tới chỉ để lấp đầy dạ dày của con chồn nhỏ nào đó thì không biết họ sẽ nghĩ thế nào.

An Hoàng Hàn phụ trách phê duyệt tấu chương, mà Tịch Tích Chi thì phụ trách mài mực. Thỉnh thoảng tiếng mực văng khắp nơi thì chắc chắn sẽ có vài giọt như mọc thêm con chồn nhỏ tạo thêm mấy nốt ‘mụn ruồi đen nhỏ’ cho nàng.

Sắc trời dần tối, rất nhiều thái giám bắt đầu đốt đèn.

“Bệ hạ, thái tử nước Luật Vân cầu kiến.” Lâm Ân khom người, cây phất trần đặt lên khuỷu tay.

An Hoàng Hàn chậm rãi ngẩng đầu lên, tự nhiên hiểu hần ta đến vì chuyện gì, “Cho hần ta đi vào.”

Đông Phương Vưu Dục không nhanh không chậm đi tới, nhìn An Hoàng Hàn xong, đầu tiên là thi lễ một cái, sau đó mới nói: “Bản điện hạ có một chuyện muốn thỉnh giáo bệ hạ, trẻ như vậy còn tới quấy rầy bệ hạ đúng là hành động bất đắc dĩ.”

Móng vuốt Tịch Tích Chi đang mài mực bỗng dừng lại, trong lòng nói thầm, chẳng lẽ có chuyện đại sự gì?

An Hoàng Hàn không nhanh không chậm chuyển ánh mắt sang con chồn nhỏ, “Trẫm chưa nói ngừng, tiếp tục mài mực.”

Một người một con chồn đối thoại rơi vào trong tai Đông Phương Vưu Dục, hần ta nhìn theo hướng nhìn của An Hoàng Hàn, lập tức nhìn thấy con chồn nhỏ sáng nay, hai móng vuốt của nó đang nắm chặt thanh mài mực, gắng sức di chuyển thanh mực làm mực nước trong nghiên dần dần hiện ra.

Hần ta càng xem càng cảm thấy con chồn này đáng yêu, đặc biệt là bộ dáng nó nghiêm túc cầm thanh mực để mài mực.

An Hoàng Hàn phát hiện hần ta nhìn con chồn nhỏ mất hồn, có mấy phần bất mãn, lạnh lùng nói một tiếng kéo suy nghĩ của đối phương quay lại, “Thái tử có chuyện gì tìm trẫm?”

An Hoàng Hàn buông bút lông trong tay xuống, thân thể lui về phía sau, nghiêng người dựa vào thành ghế, nhìn như chỉ là tùy ý hỏi vậy.

Hôm nay Đông Phương Vưu Dục tới nước Phong Trạch dĩ nhiên không chỉ vì đưa cá Phượng Kim Lân đến. Nguyên nhân quan trọng nhất là bởi vì. . . . “Bệ hạ có từng gặp qua quốc sư trong triều ta?”

Quốc sư? Móng vuốt nắm thanh mài mực đột nhiên rơi vào nghiên mực, mực nước bắn tung tóe lên toàn thân Tịch Tích Chi.

An Hoàng Hàn nhíu mày, cũng không biết hần có nghe lời Đông Phương Vưu Dục nói hay không, tóm lại trước hết hần lấy ra khăn ra lau cho con chồn nhỏ.

Cả người Tịch Tích Chi dính mực như vừa lăn lộn bên trong nghiên mực ra.

“Thái tử điện hạ tìm quốc sư, sao lại tìm ở trong hoàng cung của trẫm?” An Hoàng Hàn không trả lời thẳng, ngược lại hỏi thăm đối phương. Mà trong lúc nói, ánh mắt của hần vẫn nhìn chăm chăm vào con chồn nhỏ, đôi tay lau bộ lông cho con chồn nhỏ.

Đông Phương Vưu Dục là một người rất có tính nhẫn nại, sẽ không bởi vì An Hoàng Hàn không có nhìn thẳng hần mà ra vẻ tức giận chút nào.

“Thực không dám dấu diếm, bản điện hạ đã tìm kiếm quốc sư gần nửa năm. Trước đó vài ngày nghe thám tử báo lại, từng ở bên trong hoàng cung nước Phong Trạch nhìn thấy bóng dáng của quốc sư, cho nên bản điện hạ lập tức ra roi thúc ngựa chạy tới. Nếu bệ hạ quả thật có gặp qua quốc sư triều ta thì chỉ cần bán cho nước Luật Vân một cái nhân tình như thế nào?”

72. Chương 72: Chương 2(4)

Âm thanh An Hoàng Hàn lạnh lùng như thường ngày, “Trẫm từng thấy. . . .”

Con chồn nhỏ kinh ngạc không khép miệng được, kêu ‘chít chít’ hai tiếng. Tiếng kêu thanh thúy đánh vỡ bầu không khí trầm lặng.

“Người cũng đã gặp.” An Hoàng Hàn nói với con chồn nhỏ, vì mực có màu đen nên dù lau khô thì mực vẫn còn bị lưu lại ở trên người con chồn nhỏ.

Lúc này, bộ dáng của con chồn nhỏ có vẻ rất buồn cười, chỗ trắng chỗ đen như một con bò sữa nhỏ.

Khác với thái độ không tập trung của An Hoàng Hàn, Đông Phương Vưu Dục vội vàng hỏi: “Xin hỏi bệ hạ, hôm nay quốc sư triều ta người ở chỗ nào?”

“Cái này.” An Hoàng Hàn dừng lại một hồi, mắt liếc quan sát hắn ta nói: “Thái tử điện hạ đến chậm, thời gian trước Từ quốc sư đã rời đi hoàng cung.”

Về mặt An Hoàng Hàn tự nhiên, cũng không vì nói ra mà thay đổi biểu hiện khuôn mặt.

Chít chít. Tịch Tịch Chi kinh ngạc kêu lên, lão nhân họ Từ đi, sao nàng không biết? Lão đầu kia cũng không có nghĩa khí, dấu gì bọn họ cũng có chút giao tình, sao có thể không chào mà đi.

“Thái y Từ từng để cho trẫm chuyển cáo với người, nhưng trẫm không cho rằng cần phải làm vậy.” An Hoàng Hàn chải chuốt bộ lông con chồn nhỏ, lần trước sau khi lão nhân họ Từ xem xong ‘bệnh’ cho con chồn nhỏ, ngày thứ hai liền lặng lẽ rời đi, chỉ phái một tiểu thái giám báo cho An Hoàng Hàn.

Khi lão đầu họ Từ vào cung, An Hoàng Hàn cũng đã nói, ông ta đi hay lưu hoàn toàn do chính ông ta quyết định.

Tịch Tịch Chi liên thoảng không ngừng mắng hai câu, ngược lại cơn tức lại đổ lên trên đầu An Hoàng Hàn. Cái gì gọi là không cần thiết chuyển cáo cho? Nàng thật lòng coi lão đầu là bằng hữu. Ông ta không chỉ giấu giếm thân phận thật, mà đến lúc gần đi thậm chí ngay một câu nói cũng không nói.

Đông Phương Vưu Dục cau mày, nhìn một người một con chồn không coi ai ra gì chỉ biết đến nhau, hắn ta cảm giác rất bất lực. Nhìn nét mặt An Hoàng Hàn không hề giống giả bộ. Huống chi nói dối cũng không có chỗ tốt gì với An Hoàng Hàn.

“Từ quốc sư mới rời đi thời gian cũng không lâu, nếu như người tăng thêm người đi tìm thì có lẽ còn có thể tìm được.” An Hoàng Hàn lên tiếng nhắc nhở, sau đó khuôn mặt lạnh lùng nói một câu, “Trẫm có chút mệt mỏi.”

Nếu còn nghe không ra ý ở trong lời thì Đông Phương Vưu Dục đã không thể ngồi lên vị trí thái tử.

“Bản điện hạ không quấy rầy bệ hạ nghỉ ngơi nữa, đa tạ bệ hạ nhắc nhở.” Đông Phương Vưu Dục bái chào rồi xoay người bước ra ngoài cửa. Khi hắn ta đi ngang qua cửa chính thì ngửi thấy được một mùi thơm, hắn ta liền dừng bước, nhìn thấy trên tay một cung nữ bưng một món cá kho tàu đi lướt qua.

Cho dù con cá kia đã thay đổi dáng vẻ bên ngoài, nhưng Đông Phương Vưu Dục nhìn một cái liền nhận ra. Đó là loài cá ở quốc gia bọn họ mà hôm nay hắn ta mới vận chuyển tới —— Cá Phượng Kim Lân.

Vốn cho rằng An Hoàng Hàn rất thích loài cá này nên mới có thể phân phó bọn họ lại đưa một nhóm nữa tới, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng. Mục đích của hắn hắn là vì ăn.

Đông Phương Vưu Dục từ từ quay đầu lại, nhìn thấy hai móng vuốt của con chồn đầy lông đang đè lên con cá, đang ăn say sưa ngon lành

Nếu là An Hoàng Hàn muốn ăn thì Đông Phương Vưu Dục nghĩ thậm chí cũng cho qua. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này thì hắn ta nâng lên nụ cười tự giễu cợt, Đông Phương Vưu Dục thầm than trong lòng, nếu có một ngày loài cá Phượng Kim Lân tuyệt chủng thì hơn phân nửa là do con chồn kia ban tặng.

Đợi con chồn nhỏ ăn xong, An Hoàng Hàn đưa tay xoa vào đám lông tơ màu đỏ rực trên trán con chồn nhỏ.

Trong nháy mắt cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân con chồn nhỏ, cả người nàng lùi về phía sau rụt lại một cái, ‘chít chít’. Tiếng kêu như không cho phép hắn đụng tới nơi đó.

“Mỗi ngày người không thể yên tĩnh một lúc sao? Nhìn toàn thân người xem hẳn thành cái bộ dáng gì rồi.” An Hoằng Hàn bắt được hai móng vuốt trước của con chồn nhỏ, thuận tay ôm nàng vào trong ngực, đứng lên nói: “Tắm rửa thay quần áo.”

Bốn chữ này vừa phát ra, hai hàng cung nữ đang đứng lẳng lẳng ở hai bên ngoài đại điện lập tức đi vào nội điện, chuẩn bị các thứ áo ngủ cho An Hoằng Hàn.

Vết mực không dễ tẩy sạch, con chồn nhỏ phải ngâm mình trong nước, tắm rửa hơn nửa canh giờ thì bộ lông trên người mới phục hồi lại trạng thái nguyên dạng của nó.

Một ngày trôi qua, cuộc sống của An Hoằng Hàn chỉ tiếp nối giữa ba điểm trên một đường thẳng, không phải lâm triều thì là xử lý chính sự.

Lâm Ân đang cầm quyển sách nhỏ trong tay, “Bệ hạ, hôm qua nước Luật Vân đưa đồ tới, tất cả đều được ghi chép vào danh sách, mời bệ hạ xem qua.”

An Hoằng Hàn nhận lấy, tùy ý mở ra vừa nhìn, “Tất cả đều là đồ trang sức? Trẫm lấy những thứ này có tác dụng gì?” ‘Bụp’ một tiếng, An Hoằng Hàn khép sách lại, “Gọi toàn bộ công chúa vào Ngự Thư Phòng.”

Tịch Tịch Chi không rõ biết chân tướng, nàng ngẩng đầu nhỏ lên, ngày thường An Hoằng Hàn đều không thích giao tiếp với đám công chúa kia, sao hôm nay lại chủ động tìm các nàng tới đây?

Khác với vẻ mặt nghi hoặc của Tịch Tịch Chi, Lâm Ân dường như đã quen với việc như vậy, “Nô tài xin đi ngay.”

Trong hoàng cung, trừ con chồn Tịch Tịch Chi nàng rảnh rỗi thì chỉ còn đám công chúa kia.

Họ vừa nhận được tin An Hoằng Hàn triệu kiến, mỗi người nóng lòng như bị lửa đốt, vội vàng chạy tới Ngự Thư Phòng, trăm cái tóc trên đầu lay động mạnh do chạy quá nhanh.

Mười mấy vị công chúa lần lượt đến đi vào, mà còn lại người nhát gan nhất An Vân Y là người cuối cùng bước vào cửa Ngự Thư Phòng.

Dáng vẻ của nàng ấy dường như khác biệt một trời một vực so với lần gặp hôm trước đó. Hai bên má in dấu năm ngón tay đặc biệt bắt mắt.

73. Chương 73: Chương 2(5)

“Thần muội. . . . Ra mắt hoàng huynh.” Gương mặt mang thương tích khiến An Vân Y không nói chuyện trôi chảy được.

Tịch Tịch Chi khiếp sợ trốn mất há hốc mồm, ánh mắt chậm rãi chuyển sang phía An Nhược Yên bên kia. Hai gò má của An Nhược Yên được bôi trát phấn son trông rất diễm lệ. Nhưng dù dáng vẻ bên ngoài nàng ta có xinh đẹp đi nữa thì lòng dạ còn độc ác hơn so với con bò cạp.

An Hoằng Hàn làm ngơ như không thấy, chỉ nhìn An Vân Y một cái rồi thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt ‘ừ’ một tiếng, không nói một chữ về chuyện nàng ấy bị tát.

An Nhược Yên thấy vậy, cuối cùng thoải mái thở ra một hơi. Chỉ cần hoàng huynh không truy cứu việc đó thì đã nói rõ hoàng huynh cũng không hoàn toàn đứng về phía của thập tức bên kia. Nàng vẫn còn nhiều cơ hội cứu vãn tình thế.

“Hôm qua thái tử nước Luật Vân đưa đến một lượng lớn đồ trang sức tinh xảo, các người thích gì liền chọn vài cái đi.”

Mấy tên thám giám bưng khay hình vuông đi vào từ ngoài điện, trên khay toàn bộ đều là trân châu mã não, vàng bạc châu báu.

Tịch Tích Chi cắn hai móng vuốt, vô cùng oán nhìn chằm chằm An Hoằng Hàn. Ánh mắt long lanh như nước đường như muốn biểu đạt. Nàng cũng muốn, nàng cũng muốn trôn châu mã não.

Bị ánh mắt đau thương buồn bã của con chồn nhỏ nhìn chằm chằm, An Hoằng Hàn dù lòng dạ cứng rắn hơn nữa cũng sẽ bị mềm hóa, “Nếu người thích thì cũng đi chọn đi.”

Dù sao chúng cũng chỉ ít đồ, trong hoàng cung còn nhiều, An Hoằng Hàn không thèm để ý chút nào.

Mà nguyên nhân Tịch Tích Chi yêu thích những món đồ trang sức này chỉ có một. Có thể đổi thành tiền. Tuy nói những thứ này đối với An Hoằng Hàn như cỏ dại trong bụi hoa, có thể tùy tiện muốn là được. Nhưng đối với Tịch Tích Chi mà nói, đây không thể nghi ngờ là một khoản của cải cực kỳ to lớn. Nếu như một ngày kia An Hoằng Hàn đá nàng văng đi thì ít nhất nàng còn có bạc phòng thân, không phải sao?

Đến lúc đó làm một con chồn nhỏ giàu đến chảy mỡ cũng không tệ.

Con chồn nhỏ tung tăng chạy đến trước mặt thái giám, mà trên tay đám thái giám đều đang nâng khay để cho đám công chúa bọn họ chọn lựa. Khoảng cách cao như vậy trở thành vấn đề lớn vô cùng. Tịch Tích Chi chạy quanh người thái giám kêu lên ‘chít chít’, ý gọi bọn họ để cái khay thấp xuống một chút, tốt nhất có thể đặt trên sàn nhà để nàng cùng lựa chọn.

Đáng tiếc!. Đừng tưởng rằng mỗi người đều thông minh như An Hoằng Hàn, có thể nghe hiểu được ngôn ngữ loài vật của con chồn nhỏ nào đó.

An Hoằng Hàn đi ra từ sau thư án, “Đặt cái khay lên bàn.”

“Vâng, bệ hạ.” Thái giám cung kính làm theo.

An Hoằng Hàn khom lưng, ngón tay xuyên qua móng trước con chồn nhỏ đến dưới nách nàng rồi sau đó ôm lấy nàng. Dù loại đồ trang sức quý giá rực rỡ chất đầy trên cái khay tròn. Tịch Tích Chi không kịp chờ đợi đập chân sau một cái, văng văng rơi xuống khay.

Có mấy cái vòng cổ Mã Não đã bị người khác chọn mất, Tịch Tích Chi nhìn tiếc nuối, hạt châu lớn lắm đó.

An Vân Y vừa ý một cây trâm cài tóc, trên cây trâm khảm một viên trân châu lớn bằng móng tay, mà chung quanh có khắc hình hoa mẫu đơn, đơn giản nhưng không mất đi vẻ cao quý.

An Vân Y vừa định đưa tay cầm lấy, không ngờ bị người khác đoạt trước một bước. Nhìn lên theo bàn tay ngọc thon dài, trước mắt nàng xuất hiện một khuôn mặt tươi cười. An Vân Y lắp bắp hô: “Lục. Lục Hoàng Tỷ.”

“Người thích cây trâm này?” Mặc dù An Nhược Yên dùng ý hỏi, nhưng trong giọng nói nàng ta lại mang theo sự khẳng định chắc chắn.

An Vân Y do dự một hồi, tự ti cúi đầu, “Muốn. Nếu Lục Hoàng Tỷ thích thì để cây trâm này cho Lục Hoàng Tỷ.”

Lời này thoáng chọc giận An Nhược Yên, nàng nắm chặt cây trâm, tức giận tăng cao, “Nếu bốn cung thích thì còn cần người nhường?”

An Nhược Yên nói khoáy, nhưng ánh mắt An Vân Y lại hồ đồ như nghe không hiểu.

Hai người tranh chấp làm mọi người chú ý đến. Thừa dịp toàn bộ bọn họ chú ý đến việc khác, Tịch Tích Chi lén lút nện bước bốn chân, nhanh như gió thổi mây trôi tàn quét qua mấy khay. Nhìn thấy vòng cổ, vòng tay, đồ trang sức các loại, toàn bộ vơ vét vào trên người.

Đồ trang sức trong mấy khay đều bị nàng dồn vào một đồng tạo thành một núi nhỏ. Còn thân hình tròn vo của nàng, ngoại trừ hai con mắt trong veo sáng rọi lộ ra bên ngoài thì những bộ phận khác đều treo vòng cổ hoặc đeo vòng tay.

Trong giờ khắc này, cuối cùng Tịch Tích Chi đã hiểu câu nói “Ngao sò tranh nhau, ngư ông đắc lợi”.

Nhìn thấy cây trâm mà Lục Công Chúa cầm trong tay có chất lượng tốt, Tịch Tích Chi chậm chậm di chuyển thân mình đi qua, kéo cây trâm lại, đột nhiên rút ra ngoài tay nàng ta.

Lục Công Chúa không ngờ có người dám giật đồ từ trong tay nàng ta, đến khi bàn tay trống không mới xoay người lại.

“Là ai không muốn sống nữa hả ?” Gần đây bởi vì chuyện của An Vân Y đã khiến cơn tức của An Nhược Yên vô cùng lớn, như một khối thuốc nổ chỉ cần có lửa chắc chắn sẽ nổ.

Nàng ta quét mắt nhìn xung quanh một vòng, “Là ai ? Dem trâm cài tóc trả lại cho bồn cung, bồn cung sẽ bỏ qua chuyện cũ.”

An Hoàng Hàn yên lặng nhìn xem cuộc vui, ánh mắt chuyển qua thân hình con chồn nhỏ bị bao trùm bởi đồng đồ trang sức.

“Lục tỷ, cây trâm ở đằng kia, không ai cầm.” Một vị công chúa trong đó nhìn thấy trên bàn dần thành một đồng châu báu, mà cây trâm đó liền cầm ở phía trên.

An Nhược Yên chỉ cho là ai trộm nhưng không dám thừa nhận, cho nên lại lặng lẽ đem cây trâm bỏ vào đồng châu báu. Nàng ta đưa tay phải rút ra, nhưng sử dụng ba phần sức lực vẫn không thành công rút ra được.

Chít chít.

Khi Tịch Tích Chi đang di chuyển, ánh mắt không cẩn thận bị vòng tay chặn lại. Con chồn nhỏ cảm giác trên cổ có người dùng sức giật đồ của nàng, con chồn nhỏ bị kích thích bản tính trời sinh bảo vệ đồ ăn, liền mạng nín lại cây trâm không buông.

74. Chương 74: Chương 2(6)

Tiếng kêu ‘ chít chít ’ đột nhiên dọa sợ đến An Nhược Yên khiến nàng ta lui về phía sau ba bước, chỉ vào ‘ đồng châu báu ’ hô: “Đây. Đây là cái gì, sao lại động đây.”

“Không. Không biết.” Những công chúa khác cũng có phản ứng không khác gì An NhượcYeen.

Người duy nhất chú ý con chồn nhỏ từng giây ngoại trừ An Hoàng Hàn, còn có thể là ai?

Hắn sải bước chân tiến về trước hai bước, đưa mắt nhìn bộ dạng đáng xấu hổ của con chồn nhỏ, khóe miệng nâng lên ý cười khê khó thể nhận ra, “Chưa từng gặp qua người nào có lòng tham như con chồn nhỏ nhà người.”

Không chỉ có vết sạch tất cả châu báu, còn đem mình biến thành bộ dạng này.

Khắp người treo quá nhiều thứ nặng, Tịch Tích Chi giằng giằng muốn giải thoát. Nhưng nàng càng giãy dụa, những chiếc vòng cổ vòng tay càng thít chặt, chặt đến nỗi khiến nàng khó thở.

Chít chít. Bị đồ trang sức ép khó thở, Tịch Tích Chi không ngừng kêu loạn.

An Nhược Yên tức giận đến hai vai run rẩy, nàng luôn không thích động vật, đặc biệt là con chồn nhỏ khắp nơi trên chọc đến nàng là nó.

An Vân Y nhút nhát hô: “Hoàng huynh, nhỏ. Con chồn nhỏ trông có vẻ rất khó chịu.”

An Nhược Yên lén trừng mắt nhìn An Vân Y, bày ra dáng vẻ làm bộ làm tịch đó cho ai xem? Chẳng qua chỉ là người nhát gan, lại dám gọi ‘ hoàng huynh ’, đồ tiểu tiện nhân căn bản không xứng làm người trong hoàng gia.

An Hoàng Hàn đưa tay gỡ ra từng chiếc vòng cổ vòng tay trên người con chồn nhỏ.

“Không có người giành với người, người muốn châu báu, trong quốc khố còn nhiều.”

Câu nói sau của hắn rước lấy sự đố kỵ của các vị công chúa. Mặc dù vừa có quốc gia tới tiến cống, hoàng huynh cũng sẽ ban thưởng chút đồ trang sức cho các nàng, nhưng lại chưa từng có ân chuẩn bọn họ vào

quốc khổ chọn lựa. Hơn nữa. . . . Quốc khổ đó là nơi người bình thường có thể vào? Đồ vật bên trong quý trọng hơn nhiều so với những thứ châu báu này.

Tròng mắt Tịch Tích Chi xoay tròn, thật sự đánh chủ ý vào trong quốc khổ. Nhưng ngay sau đó lại nghĩ, bộ châu báu trên người không cần cỏi xuống, cho dù núi vàng núi bạc đặt trước mặt nàng, nàng cũng mang không nổi.

Lại nói, phải cho An Hoằng Hàn chừa chút gia sản chứ? Nếu không nước Phong Trạch có nhiều dân chúng như vậy phải nuôi sống thế nào? Cảm giác bản thân mình là con chồn nhỏ rất có tình nghĩa sâu nặng, gạt mạnh đầu một cái, nàng chỉ muốn những đồ trang sức này là đủ nàng sống cả đời, làm người không thể ‘ quá tham lam ’.

Trên thực tế, chẳng lẽ hành động con chồn nhỏ ôm đồ trang sức không chịu buông tay không phải biểu hiện lòng tham? Cho nên sinh vật duy nhất tại chỗ thừa nhận con chồn nhỏ không tham lam chỉ có một, đó chính là bản thân nó.

Từng món đồ trang sức bị gỡ ra khỏi người Tịch Tích Chi, nàng thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó liền đến đứng chắn phía trước đồng châu báu giống như một tên sơn tặc trên rừng tuyên bố nơi này là địa bàn của nàng.

Tuy đối phương chỉ là một súc sinh nhưng sự sùng ái của hoàng huynh dành cho nó thật khiến người khác ghen tỵ, An Nhược Yên cắn chặt răng, khuôn mặt đổi thành vẻ yếu đuối vô tội, “Hoàng huynh, Yên Nhi rất thích cây trầm kia, có thể đưa cho Yên Nhi không?”

Lời nói nũng nịu kết hợp với khuôn mặt khiến người khác yêu mến là nam nhân đều sẽ mềm lòng.

An Vân Y cũng rất muốn có nhìn chăm chăm cây trầm.

Nghe câu nói thế, đầu tiên lỗ tai Tịch Tích Chi run lên, sau đó nhanh chóng bắt cây trầm giấu ra sau lưng.

So với An Nhược Yên, An Hoằng Hàn rõ ràng thiên vị con chồn nhỏ hơn, ngón tay khẽ xoa cái trán con chồn nhỏ, “Các người không còn nhỏ, chẳng lẽ không học được thứ gì từ Viện Thái Phó? Không biết chữ ‘ Khiêm nhường ’ viết như thế nào?”

Lời nói lạnh lùng khiến khắp cả người phát lạnh.

An Nhược Yên cắn chặt môi, không làm sao cam lòng, cũng không dám mở miệng đòi hỏi lần nữa, “Hoàng huynh dạy rất đúng, nghìn vạn sai lầm đều do lỗi của Yên Nhi, Yên Nhi thẹn với tổ tiên, làm mất mặt mũi hoàng gia.”

Trong mắt hàm chứa nước mắt, như sắp chảy xuống, An Nhược Yên giả vờ nâng khăn lụa lên, xoa xoa khóe mắt.

Bằng vào chút tâm tư nhỏ như vậy đã liền nghĩ muốn lừa gạt An Hoằng Hàn, vậy thì đã quá coi thường hần, hần lạnh lùng nói: “Biết được là tốt rồi.”

Khác với biểu hiện thế mạnh như An Nhược Yên, ngược lại bộ dáng nhát gan yếu đuối của An Vân Y càng làm mọi người nghiêng về phía nàng ấy.

Cũng không thể để đám công chúa đó đến một chuyến tay không mà về, nhưng An Hoằng Hàn lại không đành lòng giạt đồ từ dưới móng vuốt con chồn nhỏ, liền nói: “Lâm Ân, lại đi cầm một phả đồ trang sức tới ban cho các vị công chúa.”

Lâm Ân lĩnh mệnh xong, cùng đi ra ngoài với Ngô Kiến Phong.

Chờ đến lúc hai người bọn ông quay trở lại, trên tay mỗi người lại bùng một hộp trang sức đến. Trong hộp chứa đựng toàn bộ đều là đồ trang sức, vòng tai, lắc tay, trầm cài tóc. . . . Thứ gì nên có đều có.

Mỗi vị công chúa nhao nhao chọn một hai món đồ trang sức, sau khi cảm ơn An Hoằng Hàn ban ân liền lần lượt lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Trước khi đi, chỉ có sắc mặt một người là An Nhược Yên còn chưa tốt lắm, quay đầu lại hung hăng trừng con chồn nhỏ một cái. Chung quy một ngày, nàng nhất định làm cho tiểu súc sinh này biết tay.

Tịch Tích Chi đang kiểm lại ‘ chiến lợi phẩm ’ nên đáng tiếc không nhìn thấy cái nhìn giống như cảnh cáo kia của An Nhược Yên.

Nhưng An Hoằng Hàn lại nhìn thấy, hần hơi nhú, nâng mày kiếm lên. Người khác tốt nhất đừng đụng vào thứ gì của hần, nếu không. Bất kể là ai, hần đều sẽ không bỏ qua.

Lần trước con nhỏ đụng vào trong cái bồn Ngọc Phượng Minh, rồi đem giấu xuống gầm rồng. Lần này cũng không ngoại lệ, con chồn nhỏ đi tới đi lui ngậm châu báu vào miệng, chuyển thân mình, chui vào đáy giường, sau đó đem cửa tài sản riêng của nàng ra nhìn một chút một chút xiu chuyên chở vào chầy Ngọc Phượng Minh trong chậu.

An Hoằng Hàn nhìn bóng dáng bận rộn của con chồn nhỏ, suy tư nghĩ, nếu sau này mình ban thưởng nhiều đồ hơn nữa cho nàng thì tấm long sàng phía dưới có đủ nhét hay?

75. Chương 75: Chương 3(1)

Hai ngày mưa liên tục xối xả như trút nước, cho đến hôm nay, mặt trời mới ngượng ngùng lộ mặt.

Mùa hè nóng bức sắp trôi qua, gần đây nhiệt độ không cao không thấp làm cho Tịch Tích Chi tung tăng chạy ra ngoài.

Chắc rằng mấy ngày trước đây ngột ngạt khó chịu, thấy hôm nay trời quang mây tạnh, Tịch Tích Chi trong nháy mắt đã nhanh chóng chạy xa mấy trăm mét ra ngoài. Hai cung nữ lão đảo người chạy đuổi theo, sợ mất dấu con chồn nhỏ, khi trở về không có cách nào giao cho bộ hạ.

Nơi xa có một thảm cỏ xanh rờn, Tịch Tích Chi nhảy tung tăng chạy tới.

Ba con bướm bướm vẫy cánh bay lượn giữa không trung. Một đôi bướm và một con bướm trắng. Bọn chúng có màu sắc rực rỡ, trên mặt cánh có màu sáng bóng ánh màu hồng nhạt, cặp râu dài to cong lên.

Con chồn nhỏ chậm rãi giảm tốc độ, mới dừng lại bước chân.

Chít chít. [Mỹ nhân]. Tịch Tích Chi điên cuồng la về hướng những con bướm bướm, nàng nâng móng vuốt lên quơ quơ chào hỏi với bọn họ.

Ba con bướm bướm ưu nhã bay múa, lượn quanh người con chồn nhỏ.

Về phần bướm bướm có thể nghe hiểu tiếng con chồn nhỏ hay không còn là một ẩn số chưa biết. Nhưng trở ngại về mặt ngôn ngữ không cản trở một con chồn chơi thỏa sức chơi đùa cùng ba con bướm.

Đông Phương Vưu Dục mang theo hai tên thị vệ, đang đi dạo trong hoàng cung. Tình hình của hần có mấy phần giống với con chồn nhỏ nào đó, vì hần ta vừa tới nước Phong Trạch mấy ngày, đáng nhẽ chắc chắn phải đi ra ngoài du ngoạn xem phong cảnh. Nhưng chưa đợi hần ta ra khỏi hoàng cung, ông trời liền đối nghịch cho xuống một trận mưa lớn.

Từng tia nắng chiếu xuống khu phía tây trồng trái tạo thành một dải cầu vồng rực rỡ.

Hần ta chính là đang đi về hướng có cầu vồng.

“Thái tử điện hạ, con chồn kia. có điểm giống như sủng vật được bệ hạ nước Phong Trạch nuôi bên người.” Sau lưng một thị vệ nhìn vài lần, kinh ngạc nói.

“Nào chỉ giống như, chính là Vân con chồn đấy, không thấy trên trán nó có đám lông đỏ như lửa sao?” Trừ con chồn mập mạp do ăn cá Phượng Kim Lân thì còn có con vật đáng yêu lại động lòng người nữa? Chỉ nhìn dáng vẻ sống động của con chồn thì Đông Phương Vưu Dục tựa như đã hiểu, tại sao An Hoằng Hàn lại sủng ái nó.

Đôi trông mắt màu xanh dương cực kì trong suốt, giống như một hồ nước xanh, nhìn một cái là xem thấy rõ suy nghĩ trong lòng nó.

Quen cảnh dơ bẩn trong hoàng cung, thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhìn nó, tâm tình không khỏi sẽ thả lỏng. Bất tri bất giác cất bước chân đến gần, Đông Phương Vưu Dục lảng lạng quan sát từng cử động của con chồn nhỏ.

Bướm bướm bay cao hơn con chồn nhỏ, Tịch Tịch Chi quơ quơ móng vuốt, nhảy nhót như muốn đi bắt bướm. Bướm bướm bay thẳng một đường, con chồn liền một mực đuổi theo. Khi ánh mắt thấy sắp bắt được đến, Tịch Tịch Chi cong thân mình lên, đột nhiên nhảy bắn lên cao giữa không trung, móng vuốt vươn ra hướng phía con bướm bướm.

Bướm bướm nào ngốc đứng yên để cho con chồn nhỏ bắt, chỉ chốc lát liền bay lên cao hơn.

“Hai người các người, đi giúp nó bắt bướm.” Nhìn dáng vẻ kia của con chồn nhỏ rất thú vị, khóe miệng Đông Phương Vưu Dục nở nụ cười khê.

Tịch Tịch Chi hết sức chuyên chú chơi đùa kiểu người chạy ta đuổi cùng bướm bướm, đột nhiên, hai người cao lớn mặc y phục cấm vệ quân đi tới hướng về phía nam tử đang đứng cách đó không xa. Tịch Tịch Chi lập tức nhìn thấy Đông Phương Vưu Dục đứng đó, nhớ tới câu nói kia của An Hoàng Hàn, trong lòng mắng to một tiếng —— Tiểu Diện Hồ.

‘Phù’ một tiếng, tựa như kêu bướm bướm mau chạy.

Một con chồn ba con bướm bướm nghiêng đầu chạy trốn.

Hai thị vệ có chút há hốc mồm, tại sao con chồn nhỏ phải chạy đi? Bọn họ chỉ tuân theo ý thái tử diện hạ, giúp nó đi bắt bướm mà thôi. Chẳng lẽ con chồn này sợ người lạ?

Hai thị vệ ỷ vào chân dài, phút chốc nhảy đến trước mặt con chồn nhỏ. Bọn họ cũng học qua võ công, ra tay chính xác, một cái chớp mắt liền bắt được bướm bướm.

Cánh bướm bị hai đầu ngón tay thị vệ kẹp ở giữa, không động đậy nhúc nhích được.

Con chồn nhỏ cảnh giác quay đầu trở lại, nhe răng nhếch miệng, mang theo ý đe dọa, ‘xèo xèo’ xông vào thị vệ kêu lên.

Đông Phương Vưu Dục cho rằng con chồn nhỏ muốn con bướm bướm kia, hẳn ta phân phó nói: “Đưa bướm bướm cho Vân chồn.”

Hắn chậm rãi ngồi xổm người xuống, quan sát con chồn nhỏ ở khoảng cách gần.

Tịch Tịch Chi không chút cảm kích, ánh mắt cũng không bỏ thí cho hắn ta. Nàng cẩn thận nâng móng vuốt lên, tiếp lấy bướm bướm mà thị vệ đưa tới. Cánh bướm vì bị kẹp nên lớp phấn trên bề mặt cánh rơi xuống rất nhiều. Nó đập cánh mấy cái vẫn chưa thành công bay lên được.

Con bướm còn lại trong đôi bướm đó cũng nhanh chóng bay vòng quanh móng vuốt con chồn nhỏ, dường như nó đang lộ vẻ lo lắng.

Đông Phương Vưu Dục ngạc nhiên mở to mắt nhìn một màn trước mặt, có chút không dám tin.

Đầu nhỏ của Tịch Tịch Chi lại gần quan sát con bướm trên móng vuốt, nàng phát hiện trên thân nó có vết thương nhỏ. Nàng nổi giận đùng đùng trợn mắt nhìn Đông Phương Vưu Dục một cái, không hổ là Tiểu Diện Hồ(1), vừa nhìn thấy đã thương tổn bạn chơi cùng của nàng.

(1) Tiểu Diện Hồ: ý nói người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác.

Móng vuốt che đi phần cánh của con bướm, Tịch Tịch Chi vận chuyển linh lực trong cơ thể, dùng linh lực điều trị cho nó. Linh lực chỉ có thể tạm thời giảm bớt vết thương của con bướm, còn thương thể của nó thì chỉ có thể dựa vào nó tự mình khôi phục.

Cách một lúc, vết thương con bướm mới dần chuyển biến tốt hơn, mặc dù khi bay lên còn có phần cổ sức nhưng dưới sự trợ giúp của con bướm còn lại, nó đã thành công bay vào giữa không trung.

Tịch Tịch Chi hận không thể cào Đông Phương Vưu Dục hai phát, nhưng xem thực lực hai bên, nếu nàng đánh thua thì người chịu thiệt chính mình. Có câu ‘người lớn không chấp lỗi lầm của đứa nhỏ’, Tịch Tịch

Chi xoay người đi đuổi theo bướm bướm, dần chạy ra xa.

76. Chương 76: Chương 3(2)

Có vẻ như hần bị con chồn nhỏ chán ghét rồi.

Hồi tưởng lại ánh mắt con chồn nhỏ nhìn mình, ý nghĩ đó đột nhiên hiện ra.

Đông Phương Vưu Dục đứng lên, vỗ vỗ chỉnh sửa lại áo bào(2) của mình, gọi hai cung nữ đứng bên cạnh, dò hỏi: “Các người có biết chuyện gì xảy ra?”

(2)Áo bào: giống như áo khoác thời hiện đại.

Cung nữ ấp úng, có chút ngượng ngùng nói: “Khởi bẩm thái tử điện hạ, đây không phải lần đầu tiên Văn chồn chơi đùa như thế với ba con bướm.”

Nói cách khác, Đông Phương Vưu Dục là đang chen chân vào giữa. Trên thực tế, hành động của hần đều là xen vào việc của người khác.

Tuy cung nữ không nói ra nhưng trong câu nói đã tiết lộ ý nói đó.

Cuối cùng Đông Phương Vưu Dục cũng hiểu vì sao ánh mắt con chồn nhỏ lại tràn ngập thù địch. Mình bắt được bạn chơi của nó, nó có thể không hận mình sao?

Tự giễu cười bản thân một tiếng, Đông Phương Vưu Dục khoát khoát tay, ý bảo hai người cung nữ có thể rời đi, “Hóa ra là như vậy.”

Hần càng ngày càng cảm thấy con chồn nhỏ thú vị, không ngờ một sủng vật lại có mặt giống tính cách con người như vậy.

Sau khi Tịch Tịch Chi tạm biệt ba con bướm bướm, nàng liền chuẩn bị trở về cung tìm An Hoàng Hàn. Ai ngờ mới đi được nửa đường, đột nhiên xuất hiện một đám Trình Giảo Kim(3), phản ứng đầu tiên của Tịch Tịch Chi là tìm chỗ trốn.

(3)Trình Giảo Kim: chỉ người, vật hoặc sự cố xuất hiện, phát sinh ngoài ý muốn.

Nhưng đối phương đã sớm nhìn thấy nó.

Không biết âm thanh người nào hô to: “Là Văn chồn!”

Tiếng kêu này hoàn toàn làm tan vỡ suy nghĩ phải ẩn trốn trong lòng Tịch Tịch Chi.

Dù gì nàng cũng là sủng vật có người làm chỗ dựa, Tịch Tịch Chi thách họ dám bắt nàng làm gì, nàng dũng cảm ưỡn ngực đi về phía các nàng ta.

Con đường nhỏ xây dựng vòng qua hòn non bộ, bên kia là hồ nước sâu. Ánh nắng chiếu lên mặt nước, sóng gợn lăn tăn hiện lên bóng hòn non bộ.

Ngay lúc nàng sắp đi lướt qua, giọng nói nũng nịu như tiếng chuông bạc truyền đến, “Ồ? Hai tiểu cung nữ khi nào cũng đi theo người giờ ở chỗ nào vậy? Chẳng lẽ họ không sợ người gặp chuyện gì bất trắc sao?”

Tịch Tịch Chi làm bộ như không nghe thấy, trong lòng nói thầm, hai tiểu người hầu đó đợi một lát nhất định sẽ đuổi đến. Lúc nàng đi, nàng thấy họ bị Đông Phương Vưu Dục gọi lại hỏi chuyện rồi.

Tịch Tịch Chi không muốn trêu chọc phiền toái, bất kể An Nhược Yên khiêu khích ra sao, nàng đều làm như không nghe thấy, muốn đi vòng qua đi đường của mình.

Nhưng mà con chồn nhỏ không đếm xỉa đến lại khiến An Nhược Yên tức giận.

“Người điếc hay là câm!” Nàng ta sải bước tiến lên trước, chặn lại đường đi của con chồn nhỏ.

Mấy ngày gần đây An Nhược Yên giống như ăn phải thuốc nổ, hề không chút vừa ý liền cãi lộn.

Không có mặt An Hoàng Hàn ở đây, tự nhiên Tịch Tích Chi nàng không dám một mình đối phó với An Nhược Yên. Nàng dựa vào thân thể nhỏ bé định đi xuyên qua dưới chân bọn họ.

An Nhược Yên nhìn ra ý định của con chồn nhỏ, “Các người chặn nó lại giúp bổn cung.” Lần trước mới thù giằng cây trâm của nàng, nàng còn chưa báo thù được, tình cờ gặp phải kẻ thù cũ, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nó thể được?

Những công chúa còn lại vâng theo mệnh lệnh, đứng thành một hàng triệt để chặn lại con đường nhỏ.

Dù không nghĩ nhìn thẳng An Nhược Yên, Tịch Tích Chi cũng chỉ có thể nâng đầu nhỏ lên, nhìn nàng ta mấy lần.

“Làm sao? Người còn biết sợ? Không phải người ý là được hoàng huynh sủng ái, khắp nơi cướp đồ của chúng ta?” An Nhược Yên hung dữ hô, hoàn toàn khác với vẻ mảnh mai dịu dàng trước đó.

Chít chít. [Tránh ra].

An Hoàng Hàn có sủng ái nàng sao? Dường như ngược đãi nhiều hơn chút. Trong lòng Tịch Tích Chi cho rằng như vậy nên đáp lại vẻ hùng hồn, ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng.

Thương thế trên gương mặt An Vân Y đã dần tốt hơn. Nhìn thấy ánh mắt không lương thiện của Lục Hoàng Tỷ, nàng ấy sợ hãi rụt rè đứng ra ngoài, chắn phía trước thân con chồn nhỏ, “Lục. Lục Hoàng Tỷ, bỏ qua đi, Vân chồn là sủng vật hoàng huynh nuôi. Chúng ta không nể mặt hòa thượng, cũng phải nể mặt phật tổ.”

An Vân Y vừa nói vậy, những vị công chúa khác đều có chút chùn chân.

Bọn họ còn không đến mức vì một người là An Nhược Yên mà đi đắc tội hoàng huynh, liền rít khuyên nhủ: “Lục tỷ, ngộ nhờ hoàng huynh truy cứu thì chúng ta sẽ phải chịu phạt. Theo muội thấy, hay là để Vân chồn đi thôi.”

Dù sao lúc ban thưởng trang sức lần trước cũng đã có không ít phần dành cho các nàng. Thật sự không cần thiết vì An Nhược Yên, mà bọn họ mạo hiểm đi chọc giận hoàng huynh.

Hoàng cung chính là như vậy, khi có lợi ích thì toàn bộ mọi người đều nghĩ hết cách để nịnh bợ lấy lòng người. Nhưng nếu không có mang lại lợi ích cho bọn họ thì trong chớp mắt bọn họ sẽ đá văng người ra.

Một mực vẫn luôn sống ở thiên đường như An Nhược Yên, đột nhiên vì con chồn nhỏ và An Vân Y mà nàng ta dần rơi xuống địa ngục.

Chênh lệch lớn đến làm nàng ta không thể tiếp nhận được sự thật đó, nếu nàng không trừng trị con chồn nhỏ một phen thì lòng nàng khó tiêu được cơn tức.

Cắn chặt răng, An Nhược Yên nặn ra một câu, “Đúng, các người nói rất đúng, Nó đúng là bảo bối của hoàng huynh, ai dám bắt nạt nó.”

Lời nói chua như giấm khiến toàn thân mọi người nổi da gà.

Tịch Tích Chi không chịu nổi, bộ lông run lên, lui về sau hai bước, nàng không bỏ qua cái nhìn độc ác trong mắt An Nhược Yên.

Cặp mắt An Vân Y mang theo ngờ vực, hơn nữa cũng rất giật mình. Theo tính An Nhược Yên thì thực sự sẽ từ bỏ ý đồ?

77. Chương 77: Chương 3(3)

Những vị công chúa khác nghe vậy, nở nụ cười, “Như vậy chúng ta nhanh chóng quay lại cung Yên Vưu thôi, nghe cung nữ may vá trong cung nói gần đây đến vài tấm vải dệt thượng đẳng.”

Mỗi ngày chuyện đám công chúa bọn họ ưa thích làm nhất chính là tụ tập với nhau, thảo luận cách trang điểm, ăn mặc như thế nào.

Tịch Tích Chi thở dài, nuôi đám công chúa ăn sung mặc sướng này, An Hoảng Hàn chắc đã tiêu phí rất nhiều tiền bạc. Tịch Tích Chi rón rén thò chân bước hai bước, thấy các nàng ta thật sự không làm khó dễ mình nữa liền yên tâm lớn mật vòng qua An Nhược Yên, đi qua bên cạnh nàng ta.

Đang lúc này, đột phát xuất hiện một màn dẫn tới sự chú ý của mọi người.

Tia hung dữ lóe lên trong mắt An Nhược Yên, nàng ta giả bộ nghiêng ngã không cẩn thận va vào An Vân Y. An Vân Y đang đứng giữa An Nhược Yên và con chồn nhỏ, nàng ta đụng một cái này làm mọi người lo sợ đề phòng.

Hai cung nữ đang đuổi sát lại phía sau càng thêm hét lên một tiếng, che hai mắt của bản thân không dám nhìn.

An Nhược Yên dùng hết sức lực đụng chạm thì sao một đứa bé mười hai tuổi có thể ngăn cản được? An Vân Y không ổn định được gót chân, thân thể nghiêng sang một bên, chỉ chút nữa sẽ đề lên thân con chồn nhỏ.

Nhìn An Vân Y dần dần nghiêng về phía mình, Tịch Tích Chi sợ hãi luống cuống một trận. Con đường phía trước có An Nhược Yên cản trở, lối đi phía sau lại bị một đám công chúa chặn lại, nàng muốn không bị đè ép thành bánh thịt(ý nói bị đè bẹp dí), chỉ có một lựa chọn —— nhảy hồ! Không chút do dự nào, đang lúc thân thể An Vân Y sắp đổ rầm ngã xuống đất, Tịch Tích Chi dùng tốc độ nhanh nhất nhảy lên, sau đó chỉ nghe ‘bùm’ một tiếng, bọt nước văng lên trên mặt hồ rộng lớn.

An Vân Y nghiêng người ngã xuống đất, đau đến hít sâu vào một hơi, cùi chỏ đụng mạnh vào sàn nhà, mọi người rõ ràng nghe thấy tiếng xương trật khớp.

Rất nhiều vị công chúa sợ hãi run cả bả vai, nghe được âm thanh đó giống như bị kim châm vào người.

An Nhược Yên rất biết diễn trò, nàng ta giả bộ ngã xuống, rồi vịn tay vào hòn non bộ bên cạnh, “Thập tứ muội, muội bị sao vậy, thập tứ muội, muội không sao chứ? Đều do bốn cung không cẩn thận, đứng không vững, vấp phải tảng đá.”

Nàng ta ỷ vào những người ở nơi này đều là người phe mình, lá gan cũng lớn hơn. Mặc dù nàng giả bộ vẻ vô tội, nhưng ai cũng biết đây không phải sự thật.

“Không có. Không có việc gì.” An Vân Y đau đến sắc mặt trắng bệch, lại cố chấp nói ra những lời này. Trong lòng tự nói với mình, chuyện này không tính là gì, đau thêm nữa cũng chỉ là đau, phải chịu đựng.

Con chồn nhỏ bơi vô cùng giỏi, trừ lúc đầu giây giữa hai phát thì càng về sau càng thoải mái. Trời tuy ẩm nhưng nước vẫn có chút lạnh, nhưng vẫn trong khả năng Tịch Tích Chi nàng chịu đựng được.

Hai cung nữ gấp gáp chạy từ xa lại, vẻ mặt hoảng hốt nằm xuống nền đất gần hồ, lau mồ hôi trên trán. May thật. May thật. Họ còn tưởng một trận vừa rồi con chồn nhỏ tuyệt đối không trốn thoát, thế nhưng không ngờ con chồn nhỏ lại cái khó ló cái khôn, hiểu được tự cứu bản thân nhảy vào trong hồ.

“Người. Các người quá ức hiếp người khác.” Một tên cung nữ tuổi còn nhỏ, chắc mới được tầm 15 tuổi trong hai người cung nữ nói, nàng ta thấy rất bất bình thay cho con chồn nhỏ, trong mắt hơi nước dâng lên.

Người cung nữ còn lại lôi kéo ống tay áo nàng ta, ý bảo nàng ta ngậm ngay miệng lại. Việc làm của công chúa còn đến phiên nàng ta có thể ý kiến hay sao? Nhỡ trong lòng Lục công chúa khó chịu thì công chúa bóp chết bọn họ còn dễ dàng hơn bóp chết một con kiến.

Ý thức được bản thân mình thất lễ, cung nữ cắn chặt môi.

Một tiếng gió ‘vù vù’ vang lên, An Nhược Yên vung tay lên tát một cái vào mặt cung nữ.

“Người là thứ gì mà dám chúc trách Bẩm cung?” An Nhược Yên nói chuyện không buông tha người, chỉ hướng con chồn nhỏ đang đập trong hồ nước, “Súc sinh chính là súc sinh, kẻ phục vụ súc sinh càng không bằng súc sinh.”

Một câu nói liền mắng cả con chồn nhỏ và cung nữ.

Tịch Tích Chi cắn chặt hàm răng, Lục Công Chúa thật tưởng nàng là quả hồng mềm mà? Nói bốp liền bốp. Nhìn dáng vẻ hung dữ của An Nhược Yên thì chắc đợi khi nàng lên bờ, nàng ta còn gây phiền phức ỉn, nếu tránh tranh đấu trực diện với nàng ta chỉ có thể đơn giản là cứ ở trong nước.

Hai má đau rát, nước mắt cung nữ rơi lạch cạch xuống nền, trên mặt nàng ta hẳn rõ năm vết ngón tay đỏ lừng.

Không thể để người của mình bị bắt nạt, Tịch Tích Chi kêu gọi hướng về phía hai người cung nữ, ý bảo họ nhanh chóng bỏ đi.

Ở cùng con chồn nhỏ lâu ngày, hai người cung nữ ít nhiều có thể đoán được ý của con chồn nhỏ. Hai người cũng không muốn tranh cãi cùng An Nhược Yên, dù sao đối phương là công chúa còn bọn họ chẳng qua chỉ là tỳ nữ mà thôi.

“Nhớ kỹ cho Bẩm cung, chuyện vừa rồi, nếu nhà các người dám tiết lộ một chữ cho hoàng huynh thì như vậy. Đừng nghĩ sinh thời ở đây còn đường sống ra khỏi hoàng cung.” An Nhược Yên lộ ra một mặt ác độc của mình, hung dữ cảnh cáo hai người cung nữ.

Tịch Tích Chi nhe răng trợn mắt, nữ nhân này thật ghê tởm, nàng ta thật sự coi hoàng cung là địa bàn của nàng ta sao.

Trừ bỏ thân ở trong nước thì cũng không có vật gì khác giúp Tịch Tích Chi có thể phản kích. Nhưng nàng cũng không muốn biểu diễn linh lực trước mặt người khác, chủ yếu sợ dẫn tới hiểu lầm. Thân thể nho nhỏ bơi về phía trước, nàng chợt nhìn thấy hòn đá nhỏ phủ kín đáy hồ.

Trong lòng bỗng nghĩ ra một kế, Tịch Tích Chi ôm lấy một đồng lớn hòn đá nhỏ, nổi lên trên mặt nước. Nàng nhắm ngay phía An Nhược Yên, toàn bộ ném về hướng nàng ta.

Từ trước đến giờ, Đan Chỉ Thần Công của con chồn nhỏ đều bách phát bách trúng, An Nhược Yên bị ném chảy máu đầu, chạy bán sống bán chết. Vì hòn đá nhỏ đều vớt lên từ trong nước nên cũng thấm nước. Khi hòn đá nhỏ đập trúng An Nhược Yên thì bộ y phục đẹp đẽ trên người nàng ta lập tức liền trở nên dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi.

Nàng hả giận nhất là có một hòn đá nhỏ vừa vặn đập trúng trán An Nhược Yên.

Nhớ tới một cái tát cung nữ phải chịu, Tịch Tích Chi cười khanh khách, coi như huề nhau. Người là công chúa thì sao? Chọc nàng phát bực thì đánh không là gì. Giả dụ An Hoàng Hàn bảo vệ An Nhược Yên, cùng lắm thì Tịch Tích Chi nàng cuốn gói đi khỏi, bỏ lại hoàng cung thôi.

Dù sao phía dưới long sàng giấu một đồng lớn tiền tài của cải đủ bảo đảm nửa đời sau của nàng không cần lo ăn mặc.

An Nhược Yên coi trọng nhất chính là gương mặt như hoa như ngọc, sợ mặt mày mình bị hủy, nàng ta kéo mạnh một vị công chúa bên cạnh làm tấm mộc che chắn. Vị công chúa kia tức giận trừng mắt, còn chưa kịp tránh né đã có một vài hòn đá nhỏ đập trúng đầu nàng ta, đau đớn khiến nàng ta phải kêu la thảm thiết.

Thừa dịp lúc này, Tịch Tích Chi nhanh chóng bò lên bờ, nâng móng vuốt quơ quơ đằng trước cung nữ, nhanh chóng mang theo hai cung nữ chạy đi.

Không yên tâm quay đầu nhìn lại, nàng nhìn thấy có hai vị công chúa có lương tâm dịu An Vân Y đây, vì vậy Tịch Tích Chi quay đầu lại tiếp tục chạy như bay rời khỏi.

78. Chương 78: Chương 3(4)

Bộ lông toàn thân ẩm ướt, dính bệt vào một chỗ. Mỗi lần di chuyển một bước, bụi bặm trên mặt đất bay lên dính toàn bộ vào bộ lông Tịch Tịch Chi thành những đám lông màu xám.

Nàng kéo thân thể nặng nề trở lại điện Bàn Long, dọc theo đường đi rước lấy không ít cái nhìn chăm chú của đám cung nữ thái giám. Con chồn nhỏ cúi đầu sát mặt đất bước đi, sợ ngẩng đầu lên nhìn thấy những khuôn mặt cười nhạo.

Nàng chưa kịp lén lút chạy vào bể tắm, đột nhiên liền bị một tiếng âm thanh lạnh lùng ngăn lại, “Làm chuyện gì xấu? Đầu cũng không dám ngẩng lên.”

Dù bận vẫn ung dung bưng ly trà, cặp mắt An Hoàng Hàn lộ ra từng luồng khí lạnh, nhìn con chồn nhỏ ảo não vừa chạy về. Mới sáng sớm lúc ra cửa bộ dáng còn rực rỡ như cảnh mùa xuân, làm sao vừa ra ngoài dạo chơi lắc lư một vòng trở về thành dáng vẻ khốn trương rứt rề rồi?

Ánh mắt chuyển qua cung nữ đứng bên kia, An Hoàng Hàn vừa định hỏi chuyện gì xảy ra, lập tức phát hiện dấu vân tay đỏ trên gương mặt cung nữ.

“Các người gặp người nào?” An Hoàng Hàn không ghét bỏ cả thân con chồn nhỏ cả người bản, ôm lấy con chồn nhỏ, mở ra lông của nó, bắt đầu kiểm tra nó có bị thương không.

Mà động tác này gần như xuất phát từ bản năng An Hoàng Hàn. Cho đến khi hần lật từng chỗ trên bộ lông con chồn nhỏ vẫn không nhìn thấy bất kì chút vết thương nào, vẻ lạnh lẽo trong mắt hần mới chậm rãi lui đi.

“Gặp thái tử nước Luật Vân.” Đôi mắt khí thế cường đại của An Hoàng Hàn, cung nữ nói lắp ba lắp bắp.

“Là hần tát?” Câu nói lạnh lùng không làm người ta kịp thích ứng.

Tịch Tịch Chi gật gù đắc ý, kêu ‘chít chít’.

Cung nữ biết bệ hạ hiểu nhầm, vội vàng lắc đầu, “Không phải, không phải. Thái tử điện hạ, phải Phải” Nhớ tới câu nói cảnh cáo cuối cùng của Lục Công Chúa, cung nữ nghẹn nước mắt, do dự có nên nói hay không.

Chít chít. Con chồn nhỏ giơ lên hai móng vuốt, học dáng vẻ nữ nhân đang trang điểm, cố gắng hết sức miêu tả tố cáo với An Hoàng Hàn.Người bắt nạt nàng tới cùng là ai. Nàng là một con chồn có bụng dạ hẹp hòi, mặc dù việc mach lẻo không phải chuyện có đạo đức, nhưng nếu đã uy hiếp đến tính mạng mình, Tịch Tịch Chi sẽ không lo lắng được nhiều đến thế.

Có lần đầu tiên chắc chắn sẽ có lần thứ hai. Ai biết đến lúc nào An Nhược Yên lại tìm nàng gây phiền phức?

Làm An Hoàng Hàn hơi cảnh cáo đối phương một câu, ít nhất đối với nàng cũng là một loại bảo đảm.

Mặc dù con chồn nhỏ diễn tả không thật sự rõ ràng, nhưng chỉ một một động tác vậy lại nói cho An Hoàng Hàn biết đối phương là một nữ nhân thích trang điểm ăn mặc. Chỉ cần có chút manh mối, An Hoàng Hàn đã đoán ra một người.

“Là Lục Công Chúa?” An Hoàng Hàn bình tĩnh nói.

Xem ra gần đây An Nhược Yên càng ngày càng không biết bớt phóng túng, lại dám khi dễ sủng vật mà hần nuôi, ngay cả chút mặt mũi cũng không cho hần. Có câu nói, đánh chó phải ngó mặt chủ, An Nhược Yên thật sự là càng ngày càng to gan.

“Đi tắm rửa trước đi.” Nhìn toàn thân con chồn nhỏ bẩn thỉu, An Hoàng Hàn thu hồi suy nghĩ, cũng đến lúc giải quyết xong phiền toái là An Nhược Yên rồi.

Nhưng. Từ xưa đến nay hẳn thích thứ gì đều có chỗ hữu dụng, An Nhược Yên vốn chỉ là một quân cờ được hoàng gia nuôi dưỡng từ khi ra đời đến bây giờ, bỏ đi mà nói có phần đáng tiếc.

Căn bản không biết An Hoằng Hàn suy nghĩ việc gì, Tịch Tích Chi kéo vạt áo của hắn, ý bảo hắn nhanh đi tắm, cả người nàng dính dính khó chịu sắp chết rồi.

Đế Vương hẳn bị coi làm nô dịch sai bảo, hắn đưa tay liền nắm cái bụng trắng nõn của con chồn nhỏ, đầu chỉ An Nhược Yên không biết bột phóng túng, con chồn nhỏ này càng không biết gì gọi là ‘bột phóng túng’. Có thể đường hoàng làm cho vị Hoàng đế nước Phong Trạch tự mình phục vụ, trừ con chồn này thì còn ai có thể có phúc khí đó.

Mới vừa vào bể tắm, ao nước trong suốt lập tức liền trở nên vẩn đục. Chỉ trách trên thân Tịch Tích Chi dính quá nhiều bụi bẩn làm ô nhiễm nước trong ao.

Nhớ đến việc An Nhược Yên gây ra, Tịch Tích Chi đã cảm thấy tức giận không vui, vừa tắm vừa thì thầm. Nàng thỉnh thoảng nâng móng vuốt lên, chà xát vào bộ lông mình, cọ rửa vạt bẩn trên thân.

Khó thấy được con chồn nhỏ phối hợp, An Hoằng Hàn ngồi xổm trên bờ ao, một tay nâng con chồn nhỏ, một tay khác múc hai gáo nước đổ dọc sống lưng nó.

“Trẫm sẽ đòi lại người.”

Tịch Tích Chi không hiểu rõ nguyên do chuyển sang nhìn An Hoằng Hàn, đòi cái gì?

An Hoằng Hàn không trả lời nó, múc một muống nước tiếp tục đổ xuống từ trên đầu con chồn nhỏ.

Có vài giọt nước rơi vào mắt, Tịch Tích Chi dùng đưa đầu, bộ lông rung lên, bọt nước nhất thời văng khắp nơi, toàn bộ hất lên y phục An Hoằng Hàn.

Nhìn chằm chằm giọt nước đọng trên long bào, An Hoằng Hàn bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ thầm, lát nữa lại phải đổi một bộ long bào rồi.

Xoa bộ lông con chồn nhỏ cho đến khi không nhìn thấy vết bẩn nào nữa, An Hoằng Hàn mới lần nữa ôm lấy con chồn nhỏ.

Vừa xuống đất, Tịch Tích Chi lập tức lay động bộ lông làm văng nước còn đọng trên thân. Nàng lắc đầu nhiều quá có chút choáng váng, đầu óc hoảng loạn đi về trước vài bước, bịch một tiếng đụng vào bắp chân An Hoằng Hàn. Móng vuốt xoa xoa trán, Tịch Tích Chi nói thầm hai câu, chân sau bước lên mu bàn chân An Hoằng Hàn, sau đó lại nhảy ra cách xa hai bước.

Khóe miệng của tất cả đám cung nữ thái giám giật giật, trong lòng nói thầm, Vân chồn bị choáng váng sao? Chắc là choáng váng rồi? Đến bệ hạ cũng dám đập.

“Lá gan càng ngày càng lớn rồi, mấy ngày nay trẫm thiếu giáo huấn người nên đến đầu trẫm người cũng dám cưỡi lên?” An Hoằng Hàn nói, nhận lấy khăn mà cung nữ đưa tới, sau đó nâng con chồn nhỏ lên đặt nó ngồi vào lòng.

Chờ sau khi Tịch Tích Chi làm xong một ít động tác mới ý thức được mình đã làm ra chuyện ngu xuẩn gì! Sau đó nàng bình tĩnh hiểu ra, rụt lui đầu một cái. So với bắp chân nhà hắn, lưng bàn chân, cái trán của nàng mới thật sự là bị thương, cho tới giờ vẫn còn có chút cảm giác chóng mặt.

An Hoằng Hàn xòe bàn tay ra, liền vỗ một cái vào mông con chồn nhỏ, “Lần sau nếu còn tái phạm thì trẫm nhất định không tha cho người.”

Khăn đặt xuống đầu con chồn nhỏ, trong nháy mắt che kín toàn bộ con chồn.

An Hoằng Hàn dùng khăn xoa, lau khô bộ lông cho con chồn nhỏ.

“Tất cả các người lui hết ra.” An Hoằng Hàn đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn về cung nữ thái giám nói.

Tất cả cung nữ thái giám nhận được lệnh, từ từ thối lui khỏi phòng.

Cửa chính điện Bàn Long khép lại, một tay An Hoằng Hàn nâng lên cầm con chồn nhỏ mang theo nét cảnh cáo nói: “Về sau nhìn thấy Đông Phương Vưu Dục xuất hiện thì phải trốn thật xa, hiểu không?”

Nhớ tới chuyện bắt bướm mà hấn phân phó thị vệ làm, Tịch Tích Chi rất chi là đồng ý gật đầu ——

Một con sói đội lốt cừu.

Con chồn nhỏ nhanh chóng gật đầu, lấy lòng An Hoằng Hàn thành công, “Ngoan, chỉ ít người chưa đến nỗi bị sắc đẹp làm mê muội mất cả cái đầu suy đầu.”

Tịch Tích Chi kêu ‘chít chít’ mắng lớn, người mới bị mê muội. Tuy nàng rất ‘trong sáng’, mặc dù hai chữ trong sáng phải để trong dấu ngoặc kép!

Trong đầu hiện lên khuôn mặt của Đông Phương Vưu Dục, Tịch Tích Chi âm thầm gật đầu, đích thực rất đẹp trai! Đang muốn mê mẩn, đột nhiên, trong đầu gương mặt đó từ từ biến hình, hóa thành gương mặt núi băng vạn năm không đổi của An Hoằng Hàn.

Tịch Tích Chi bị dọa sợ rùng mình một cái, vội vàng dùng móng vuốt vỗ thân mình.

Rõ là sợ gì chứ, có nghĩ gì đó thôi mà.

Chột dạ giương mắt nhìn An Hoằng Hàn, thật ra thì. về ngoài An Hoằng Hàn không thua kém với Đông Phương Vưu Dục. Chỉ do An Hoằng Hàn rất ít nở nụ cười khiến người ta có cảm giác lạnh lùng nên có rất ít người dám ở trước mặt khen hấn tuấn tú.

Nàng chưa từng nhìn thấy An Hoằng Hàn có bằng hữu, một người mà ngày ngày sống ở trong hoàng cung, không cảm thấy cô đơn sao?

Hai con mắt Tịch Tích Chi mở to lấp lánh có hồn nhìn chăm chăm An Hoằng Hàn, càng nhìn càng thấy tuấn tú. Một dòng máu nóng xông lên não, nếu Tịch Tích Chi còn có gương mặt của con người thì nhất định có thể nhìn ra nàng đang ngượng đỏ cả mặt.

Hơn nữa, hai tay An Hoằng Hàn liên tục chà xát bộ lông của Tịch Tích Chi nàng khiến thân thể nàng không thể an phận cứ xoay qua xoay lại. Từ khi ý nghĩ đó chợt xuất hiện, đến giờ vẫn không thể ngừng lại được, lúc này Tịch Tích Chi chỉ hận không thể đập đầu chết.

Trước kia nhìn thấy sói ca, không phải nàng đều hận không thể đến gần sàm sỡ hay sao? Thế nào hôm nay đổi thành đại sói ca là An Hoằng Hàn thì ngược lại nàng muốn cách xa rồi!

Càng nghĩ càng không thích hợp, Tịch Tích Chi né tránh bàn tay An Hoằng Hàn, nhảy vũng vàng rơi xuống đất, con chồn nhỏ như một làn khói chạy về phía long sàng. Nàng leo lên đầu long sàng, vô cùng thuận thực chui vào chăn bông, trốn ở trong chăn bông không chịu lộ mặt.

79. Chương 79: Chương 3(5)

Nhìn khăn trong tay đã ướt một nửa, lông mày An Hoằng Hàn nhíu lại, không hiểu sao lúc lau khô bộ lông cho nó thì nó đột nhiên chạy đi.

Không yên tâm về sự bất thường của con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn xoa xoa bàn tay, để khăn xuống, nhắc chân từng bước một đi đến trên giường.

Trong cơ thể linh khí vọt lung tung tứ phía, Tịch Tích Chi cảm nhận được linh lực dao động, phản ứng đầu tiên chính là muốn điều chỉnh linh khí. Không đợi nàng kịp vận khởi linh lực, thân thể đã giống như bị thứ gì ghim cố định, cơ thể đột nhiên duỗi thẳng bằng, bốn cái chân đạp chân bông một cái. Ánh sáng bạc lấp lánh vây xung quanh thân thể con chồn nhỏ trong nháy mắt, cảm giác nóng rực quen thuộc lại xuất hiện, Tịch Tích Chi giãy giụa xoay người, nhưng thân thể giống như muốn nứt ra .

Sớm không biến thân, muộn không biến thân, cổ tình lúc này biến thân, ông trời người muốn thế nào!

Cảm giác thân thể bắt đầu từ từ biến hóa thay đổi, trong lòng Tịch Tích Chi hận không thể mắng lớn thành tiếng. Càng ngày càng nghe rõ tiếng bước chân đến gần, Tịch Tích Chi không dám xía gì nữa nhắm mắt lại.

Chết thì chết thôi. Chỉ cầu mong An Hoàng Hàn cho chết thống khoái chút.

Giữa long sàng, chăn bông thêu hình rồng vàng không ngừng rung rung.

Tịch Tích Chi cự kì sợ hãi.

An Hoàng Hàn theo dõi cảnh đó, trong lòng nổi ‘lộp bộp’, cho rằng con chồn nhỏ xảy ra vấn đề rồi, hẳn bước nhanh hơn đi đến long sàng. Chẳng lẽ vừa rồi lúc mới kiểm tra thân thể nó không kiểm tra kỹ, vẫn bỏ sót chỗ nào? Nếu không sao con chồn nhỏ sẽ run rẩy mãnh liệt thế kia?

Hành động đồng thời đi kèm với suy nghĩ, An Hoàng Hàn vừa mới đến gần bên giường, không chút nghĩ ngợi gì nhắc lên chăn bông.

Chăn bông nặng trĩu ở trong tay An Hoàng Hàn dường như giống một tờ giấy mỏng, không cần tốn nhiều sức trong nháy mắt đã bị hất nhắc lên.

Một nữ hài tử tầm bảy tám tuổi trần truồng đang cuộn tròn người lại, hai cánh tay trắng trẻo bé nhỏ tinh tế ôm chặt lấy hai đầu gối, cả đầu lấp lánh ánh sáng bộ tóc màu bạch kim xõa tung cả trên vai. Mà trên đỉnh đầu nàng nhú lên một đôi tai đầy lông lá đang run rẩy. Một cái đuôi dài nửa mét dính vào sát thân thể của nàng.

“Nhỏ. Con chồn nhỏ?” Âm thanh An Hoàng Hàn có chút run rẩy, từ trước đến nay khuôn mặt chưa từng thay đổi của hắn thì giờ phút này trong mắt lại tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Bất giữ được âm thanh của hắn có run rẩy, tâm tình Tịch Tích Chi lại xuống thấp một tầng.

Quả nhiên, người phạm trần có cường đại đến thế nào, nhìn thấy cảnh này vẫn sẽ lộ ra sợ hãi.

Như động vật nhỏ bị thương, nữ hài tử trần truồng không ngừng run rẩy thân mình. Cánh tay trắng nõn như củ sen từ từ vươn ra, Tịch Tích Chi vội kéo chăn bông chậm rãi khoác lên trên người mình để che kín thân thể của mình.

“Ta. Ta đây. Liền rời đi.” Tiểu cô nương có vẻ không biết làm gì, thân thể hơi run rẩy, đôi tròng mắt màu xanh thẫm chứa ánh nước. Cánh mũi xinh đẹp ướt át cắn chặt, lộ ra hai hàm răng trắng nõn.

Ôm chăn bông, Tịch Tích Chi đứng lên, một nửa phần dưới chân trắng như ngọc lộ tròn vẹn ra bên ngoài. Nàng nhắc chân lên, bước ra khỏi long sàng, chân nhỏ trắng nõn dẫm trên sàn nhà.

Chỉ cách một lúc, An Hoàng Hàn đã từ trong rung động hoàn hồn, lời nói lạnh lùng không có chút độ ấm, “Trẫm cho phép ngươi rời đi lúc nào? Khế ước bán thân của ngươi vẫn còn ở trên tay trẫm.”

Toàn thân Tịch Tích Chi chấn động, hai mắt mở to, quay đầu nhìn lại, “Nhưng lúc ngươi vừa mới nhìn thấy ta.”

“Đó không phải là sợ hãi, mà là kích động.” Bởi vì kích động, cho nên âm thanh An Hoàng Hàn mới có thể rung động.

Không ngờ biến đổi thành con người, con chồn nhỏ vẫn bộ dạng đần độn. An Hoàng Hàn ngưng mắt nhìn Tịch Tích Chi, mặc dù nàng đã hóa thành hình người, nhưng vẫn còn giữ lại một phần đặc điểm của loài thú, rất dễ nhận thấy tiến hóa chưa toàn diện.

Gò má của Tịch Tích Chi có nét phúng phính của trẻ con, khuôn mặt tròn nhỏ nhắn đáng yêu rất linh động hoạt bát. Kết hợp với hai lỗ tai mềm mại trên đỉnh đầu càng khiến trong lòng người cảm thấy mềm mại.

Bởi vì không có y phục để mặc nên Tịch Tích Chi bị nhìn chăm chăm đến nỗi xấu hổ, da mặt dày như nàng thể nhưng lại đỏ mặt. Sợ An Hoàng Hàn trêu đùa nàng, Tịch Tích Chi nhanh chóng dùng chăn bông che kín toàn thân mình.

“Xấu hổ? Từ trên xuống dưới của ngươi có chỗ nào chăm không có sờ qua chạm qua?” Thấy dáng điệu ngây ngô của tiểu cô nương, An Hoàng Hàn nổi lên suy nghĩ muốn trêu chọc nàng.

Lời này vừa nói ra, hai gò má Tịch Tịch Chi nóng như lửa đốt.

Mới vừa rồi người còn sờ soạng! Lúc này còn lau lông nữa!

Tịch Tịch Chi hận không thể tìm được một cái lỗ để chui xuống, Tịch Tịch Chi chui trong chăn bông vừa kéo xuống từ trên giường, bên trong không gian bị thu hẹp, nàng cảm thấy có chút khó thở.

Đúng lúc nàng không nhịn được nghĩ muốn vén chăn bông lên hít thở, bên ngoài cơ thể toát ra một tầng ánh sáng rực rỡ.

Có kinh nghiệm từ hai lần trước, Tịch Tịch Chi có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. Thân thể đột nhiên thu nhỏ lại, chăn bông ‘bịch bịch’ một tiếng rơi xuống.

Một màn này khiến ánh mắt An Hoằng Hàn chớp chớp, sau đó hần lần nữa vén lên chăn bông, tiểu cô nương trắng ngần vừa rồi đã biến mất, ngược lại bị thay thế bằng một con con vật nhỏ tròn vo màu trắng.

Con chồn nhỏ nằm trên mặt đất, mới một lúc như thế đã khiến nàng mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Nhớ tới lần trước con chồn nhỏ không có dấu hiệu gì đã ngủ mê man, một suy nghĩ lóe lên trong đầu An Hoằng Hàn rồi biến mất.

Thì ra là vậy sao?

Nhẹ nhàng nâng lên quả cầu mập mạp trắng muốt, An Hoằng Hàn đưa tay vuốt ve thuận lông cho nó, trong đầu lại rõ ràng in hình ảnh đáng yêu một tiểu cô nương trần truồng nhỏ nhắn co người lại.

Chuyện càng ngày càng phát triển theo hướng thú vị.

An Hoằng Hàn cẩn thận đặt con chồn nhỏ lên trên giường, sau đó kéo chăn bông qua đắp cho nó.

Câu nói ‘một tháng’ Lời lão nhân họ Từ kia nói quả thật không giả. Chỉ là, lúc này đồng thời dĩ nhiên cho hần một niềm vui lớn như vậy.

Tiếng con chồn nhỏ hô hấp vững vàng phiêu đảng trong điện. An Hoằng Hàn vuốt vuốt trán của nó, sau đó kéo cửa ra đi ra ngoài.

Đúng lúc giữa trưa, ánh mặt trời bên ngoài đang chói chang.

An Hoằng Hàn mặc một bộ long bào màu vàng kim càng phát ra khí phách siêu nhiên quanh người hần. Hần đứng chấp tay, khoe miệng thoáng hiện lên nụ cười nhạt nhòa, có thể nhìn ra được tâm tình của hần rất tốt.

Ngô Kiến Phong lấy cùi chỏ dựa vào Lâm Ân, nháy mắt với ông, “Ông xem bệ hạ. Ông nói xem chuyện gì làm tâm tình bệ hạ tốt vậy?”

Lâm Ân vung vẩy phát trần đặt ở chỗ cổ tay, không phát biểu ý kiến về việc đó, “Ta nào biết tâm tư của bệ hạ?”

Chẳng qua— bệ hạ chưa bao giờ để lộ tình cảm rõ ràng như vậy, chỉ có thể nói rằng, nhất định xảy ra một chuyện vui lớn.

Nói chung tâm tình của bệ hạ tốt thì đám nô tài bọn họ sẽ sống dễ chịu hơn chút.

“Truyền lệnh cho Cẩm Tú Sơn Trang để bọn họ chế tạo gấp ba bộ y phục chuyên dùng cho tiểu cô nương tám tuổi mặc.” An Hoằng Hàn nhẹ nhàng phát long bào, sau đó đi đổi một bộ y phục, rồi đi về phía Ngự Thư Phòng xử lý chính sự.

Lần trước phân phó Cẩm Tú Sơn Trang thuê đồ cho con chồn nhỏ làm chăn bông? Vậy lần này, bệ hạ lại vì người nào? Trong hoàng cung cũng không có công chúa tám tuổi, Lâm Ân thật sự không nhìn ra tâm tư của bệ hạ.

Thở dài một hơi, Lâm Ân mở bước chân đi truyền lời.

Giấc ngủ này của con chồn nhỏ trực tiếp ngủ thẳng tới sáng sớm ngày hôm sau. Lúc rời giường, Tịch Tịch Chi đưa hai móng vuốt nhỏ ra, vén chăn bông che ở trên người lên, mơ mơ màng màng chui đi ra, ngáp một cái, duỗi lưng một cái.

Người thấy được một mùi vị thơm ngát, Tịch Tịch Chi hơi híp mắt lại, theo đường mùi hương chỉ dẫn tiến tới bên bàn.

Chút chút. Cố gắng mở mắt ra, Tịch Tịch Chi nhìn thấy An Hoằng Hàn đã ngồi, trên bàn bày đầy các món ngon. Nhưng tất cả đồ ăn đều cùng một màu.

Bởi vì cái ghế quá cao, Tịch Tịch Chi nhảy không lên được. Cho nên nàng đưa móng vuốt ra kéo kéo ống quần An Hoằng Hàn muốn đổi phương ôm nàng ngồi lên. Nhưng An Hoằng Hàn như không có cảm giác được, như cũ ở gập thức ăn, chỉ lo bản thân ăn một mình.

Con chồn nhỏ nhe răng một hồi, hai chân trước nằm dưới bắp chân An Hoằng Hàn, bò lên thẳng như leo núi. Bởi vì mới vừa rời giường, Tịch Tịch Chi còn không biết rõ chuyện gì xảy ra, mất nhiều sức mới cuối cùng đi lên nằm trên bắp đùi An Hoằng Hàn. Nhưng trải qua một trận giãy vò như vậy, Tịch Tịch Chi mệt mỏi đến móng vuốt cũng không muốn giơ.

“Tinh thần không tệ.” An Hoằng Hàn vỗ vỗ đầu con chồn nhỏ như khích lệ .

Tịch Tịch Chi tiếp tục tốn nghiên răng. Tinh này tốt cũng không phải bị hấn bức ra ngoài? Hấn cho rằng mới sáng sớm nàng thích vận động kiểu như leo núi vậy sao?

Thở ‘hù hù’ hỗn hển mấy cái, Tịch Tịch Chi lại tiếp tục phấn đấu. Theo từ bắp đùi An Hoằng Hàn nhảy đến trên bàn.

Cung nữ thái giám đối với cảnh tượng trước mắt đã sớm coi như không thấy gì. Bệ hạ rất ít cùng ngồi cùng bàn ăn cơm với người khác, nhưng lại có thể chịu được một con chồn tùy ý đi lại ở trên bàn cơm. Nếu chuyện này truyền đi thì sợ rằng không có mấy người sẽ tin tưởng.

Mấy chục món thức ăn được sắp xếp đan xen, Tịch Tịch Chi lắc cái mõng nhỏ, ngửi mùi thơm thức ăn, vừa đi vừa nghỉ. Cho đến khi chọn trúng món ăn nàng thích ăn mới có thể dừng bước. Sau đó nàng sẽ chiếm đoạt đĩa thức ăn đó, ăn toàn bộ vào bụng.

Lấp đầy dạ dày như ý nguyện, Tịch Tịch Chi thè đầu lưỡi trắng nõn ra liếm sạch sẽ móng vuốt, vẻ mặt mang nét thoả mãn.

An Hoằng Hàn đặt chiếc đĩa xuống, đôi mắt lóe lên cảm xúc khác thường, chỉ trong chớp lát đã nghĩ tới tiểu cô nương như bước ra từ trong mộng ngày hôm qua. Hấn càng nhìn bộ dáng con chồn nhỏ càng có thể xem đến chỗ đặc điểm giống nhau.

Hôm qua thời gian ở chung quá ngắn, cũng không biết tiểu cô nương đáng vẻ con người có thể đáng yêu giống như khi con chồn nhỏ mang hình thái động vật không?

An Hoằng Hàn lấy khăn ra lau khô khóe miệng, nói với Lâm Ân: “Đi tìm Lục Công Chúa đến cho trầm.”

Hấn cũng không phải là một người chịu nhân nhượng kẻ khác, nếu An Nhược Yên có bản lĩnh gây chuyện thì đừng trách hấn trở mặt vô tình.

Đối với hấn, ‘Công chúa’ cũng chỉ là một công cụ mà thôi, công cụ không có giá trị, An Hoằng Hàn liền tự bỏ mặc. Nhưng một khi công cụ không chịu nghe lời thì tiếp tục lưu lại trong tay cũng chẳng có bất cứ ý nghĩa gì nữa.

Nhớ tới tháng trước nước Cừu đưa tới công văn, hôm nay cuối cùng An Hoằng Hàn cũng có thể cho Quốc Vương Lưu một câu trả lời chắc chắn.

Tịch Tịch Chi còn đắm chìm trong những món ngon, nghiên ngậm miệng ‘chép chép’, ngẩng đầu lên vừa vận nhìn thấy đôi tròng mắt Hoằng Hàn tràn đầy sự lạnh lùng.

80. Chương 80: Chương 4.1

Bước chân nhanh thoăn thoắt, một tay An Nhược Yên nhấc làn váy, bước vào điện Bàn Long.

Trên trán nàng ta bằng bó vải bông, ánh mắt trợn trừng nhìn con chồn nhỏ chứa đầy hận thù. Nhìn chăm chú một lúc, thu lại cảm xúc bản thân, miệng nở nụ cười nhạt, nàng ta thỉnh an nói: “Tham kiến hoàng huynh, hoàng huynh gọi Yên Nhi tới đây là có chuyện muốn phân phó Yên Nhi làm sao?”

Lông mi nàng ta dày mà dài, chớp chớp hai cái. Nếu đổi thành một nam nhân bình thường thì nhất định đã bị nàng ta quyến rũ rồi.

Bộ lông trên người Tịch Tích Chi run lên, không cảm nhận được đáng vẻ An Nhược Yên đẹp chỗ nào, ngược lại từ trong lòng sinh ra sự chán ghét. Nữ nhân này luôn đối với người trước một bộ mặt, người sau một bộ mặt khác. Nhìn quen vẻ mặt tàn nhẫn độc ác của nàng ta, đột nhiên lại thấy nàng ta ngụy trang thành bộ dáng hiền thực dịu dàng, Tịch Tích Chi nói không hết lời chán ghét.

Vỗ vỗ cái bụng tròn trịa, Tịch Tích Chi đứng dậy khỏi bàn, bốn chân nhảy lên, chạy hướng về phía An Hoằng Hàn.

Bởi vì hôm qua bị người khác thấy toàn bộ cả người trần truồng nên mỗi lần nhìn thẳng vào mắt An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi luôn có ảo giác là toàn thân nàng vẫn trần truồng xuất hiện trước mắt hắn. Đôi tròng mắt đen láy không đáy như có thể nhìn thấu mọi chuyện, cũng như nắm được suy nghĩ mọi người trong lòng bàn tay.

Kéo ra khoảng cách với An Nhược Yên, Tịch Tích Chi lại gần An Hoằng Hàn, ngồi ở bên cạnh hắn cầu xin che chở.

“Trẫm là có một chút chuyện tìm ngươi.” Giọng nói chứa sự lạnh lùng thoát ra, An Hoằng Hàn giơ tay lên, vuốt ve bộ lông con chồn, liếc mắt nói: “Nghe nói hôm qua ngươi không phải cẩn thận làm đầu bị thương?”

An Hoằng Hàn nhìn chăm chăm vết thương trên trán An Nhược Yên với tâm ý khác, trong ánh mắt lạnh lùng có tia sáng khiến người ta nhìn không thấu.

An Nhược Yên bị dọa sợ cả người run run, sau đó lại khôi phục bình tĩnh, nhưng nói chuyện lắp bắp: “Không. Không cẩn thận đã đụng vào cây cột. Nhờ hoàng huynh quan tâm, sau khi đã được thái y băng bó thì đã không có gì đáng ngại.”

Ánh mắt An Hoằng Hàn làm người ta cảm thấy áp lực chưa từng có trước đó.

Không khí vô cùng nặng nề, trong đại điện rộng rãi không có chút âm thanh. Tịch Tích Chi e sợ phá vỡ sự yên tĩnh này, ngay cả tiếng hít thở cũng tận lực khống chế thật nhỏ. Trái tim nàng đập ‘bùm bùm’, chăm chú nhìn thẳng về phía trước.

“Trẫm nói đến hôn sự của ngươi.” Một lúc lâu sau, An Hoằng Hàn phá vỡ không khí yên tĩnh, giọng nói lộ ra sự lạnh lùng.

Hai mắt An Nhược Yên trợn to, không thể tin, hoàng huynh truyền gấp nàng tới đây chính là vì chuyện này?

“Hoàng huynh, Yên Nhi còn nhỏ, chuyện lập gia đình không vội.” Tuy lời An Nhược Yên nói là vậy nhưng trong mắt lại lộ ra hi vọng. Bằng dung mạo cùng tài nghệ của nàng, nàng tin tưởng hoàng huynh nhất định sẽ vì nàng chỉ định một cuộc hôn sự tốt, môn đăng hộ đối.

Mà gần đây, thái tử nước Luật Vân vừa vặn đến, chẳng lẽ hoàng huynh muốn đem mình chỉ hôn cho hắn? Nghe nói Đông Phương Vưu Dục chưa lập thái tử phi, lấy thân phận của mình gả đi, nhất định ngồi ổn vị trí đó.

Biết An Nhược Yên hiểu sai ý mình, An Hoằng Hàn cũng không vội giải thích, chỉ nâng con chồn nhỏ lên ôm vào trong ngực, “Ngươi đã sớm đến tuổi cập kê, sao còn được coi là nhỏ?”

“Nhưng. Nhưng Yên Nhi còn muốn ở lại hoàng cung, làm bạn với hoàng huynh nhiều thêm mấy năm.” An Nhược Yên mặc cỡ mặt đỏ bừng, chậm rãi cúi đầu, kì thực trong lòng lại cực kỳ vui mừng.

Nàng cũng đã từng thấy qua diện mạo Đông Phương Vưu Dục, thái tử điện hạ có sức hấp dẫn trời sinh, là vị phụ quân mà tất cả các cô gái trong thiên hạ mơ ước.

Khóe miệng An Hoàng Hàn cười ẩn dấu sự lạnh lùng, trong nháy mắt lại biến mất, “Trẫm không cần người ở bên cạnh, có Vân chồn là đủ.”

Tịch Tích Chi chỉ tính toán yên lặng xem diễn trò, nghe thấy An Hoàng Hàn đột nhiên nói đến tên của nàng, chiếc đầu mơ hồ ngẩng lên. Ai muốn ở cùng hắn cả đời, nếu không phải giấy Khế Ước Bán Thân ở trong tay hắn, nàng đã sớm nghĩ chuồn rồi.

Chẳng qua ý nghĩ chuồn đi mới chỉ dám nghĩ mà thôi, đầu óc Tịch Tích Chi nàng vẫn còn giữ được lý trí. Với bộ dạng biến thân chưa ổn định của nàng mà đã đi ra ngoài, chẳng may bị người khác tưởng rằng yêu tinh xuống trần thì cái mạng nhỏ của nàng liền không giữ được.

Hiếm thấy An Hoàng Hàn tự nguyện hiến dâng bờ vai của hắn làm chỗ tránh gió cho nàng. Muốn để Tịch Tích Chi nàng buông tha bám vào thân cây to này vẫn có chút khó khăn. Ít nhất trước khi nàng không có năng lực tự bảo vệ mình thì người Tịch Tích Chi dựa vào chỉ có An Hoàng Hàn. Coi như có người cầm gậy đánh đuổi nàng đi, nàng cũng không nỡ bỏ đi.

“Huynh trưởng như cha, hôn nhân là chuyện lớn, dĩ nhiên do hoàng huynh làm chủ.” An Nhược Yên then thùng nâng ngẩng đầu giương mắt, nói: “Xin hỏi hoàng huynh muốn chỉ hôn Yên Nhi với ai?”

Tất cả công chúa thái giám xung quanh đều vểnh tai lên, mang theo sự tò mò. Bệ hạ sủng ái nhất Lục Công Chúa, ít nhất những người khác đều thấy bệ hạ đối xử với Lục Công Chúa coi như là rất tốt rồi. Miễn là Lục Công Chúa mở miệng thỉnh cầu thứ gì thì hiếm khi bệ hạ từ chối.

Trong lòng các thái giám, nhất là Tiểu Tuân Tử là người hồi hộp nhất, những thái giám còn lại đều cúi đầu nghiêng tai lắng nghe, chỉ mình hắn ta cố gắng rướn cổ lên nhìn về phía bên này.

“Vài ngày trước, Lưu Quốc Vương có truyền đến văn kiện cầu một cuộc hôn nhân. Chắc hẳn người cũng biết, tuy lãnh thổ nước Cừu nhỏ bé nhưng lại rất màu mỡ, chỉ cần người đồng ý gả đi thì cẩm y ngọc(1) thực không thiếu thứ gì”. Sắc mặt An Hoàng Hàn không chút thay đổi nói như đối với việc hôn sự này cũng không thêm để ý.

(1) Cẩm y ngọc thực: hiểu đơn giản là quần áo bằng gấm lụa, trang sức đẹp đẽ, thức ăn ngon lạ.

An Nhược Yên sợ hãi mặt tái nhợt, dưới ống tay áo tay nắm chặt lại thành nắm đấm, “Hoàng huynh, Lưu Quốc Vương đã trên năm mươi tuổi, huynh..... Huynh bảo Yên Nhi gả đi?”

Ai cũng biết Lưu Quốc Vương là lão già háo sắc, thường nghe được tin ông ta bắt mỹ nhân ngoài cung vào trong cung, còn từng làm chuyện hoang đường là đoạt thê tử của đại thần. Loại nam nhân hoang dâm vô độ như vậy thì nữ nhân nào tình nguyện chịu ngã vào? Huống chi phương diện nào của An Nhược Yên nàng đều rất xuất sắc, tại sao lại là nàng phải gả? Trong hoàng cung không phải còn có hơn chục vị công chúa sao?

An Nhược Yên giận dữ đỏ mặt, trở lại dáng vẻ ngượng ngùng ban đầu, cắn chặt môi.

“Trẫm đã quyết định thì sẽ không thu hồi. Bảy ngày sau sẽ có đội ngũ đưa dâu đến đưa người về nước Cừu.” An Hoàng Hàn nhíu mày một cái.

Tịch Tích Chi kinh ngạc mở to mắt, bởi vì nàng chính là sủng vật được nước Cừu tiến dâng cho An Hoàng Hàn, cho nên trước kia nàng đã từng nghe nói qua một chút chuyện về Lưu Quốc Vương. Cho dù An Nhược Yên độc ác hơn nữa thì cũng không đáng kết hợp với lão nhân kia. Cái quan trọng nhất của nữ nhân chính là tuổi thanh xuân, một khi An Nhược Yên gả đi thì cả đời nàng ta sẽ phá hủy.

81. Chương 81: Chương 4.2

Mặc dù Tịch Tích Chi có vài phần đồng cảm với cảnh ngộ của An Nhược Yên, nhưng nhớ lại cảnh tượng nàng ta không ngại đẩy ngã An Vân Y, kiểu một hòn đá ném trúng hai con chim, hại nàng cùng An Vân Y hai người đều bị thương thì nàng liền không mở miệng khuyên An Hoàng Hàn.

An Nhược Yên nôn nóng đến sắp khóc thành tiếng, khuôn mặt ướt đẫm nước mắt khiến lòng người đau xót.

“Hoàng huynh. Hoàng huynh, Yên Nhi van cầu người, không nên đem Yên Nhi gả cho Lưu Quốc Vương, về sau người nói gì, tất cả mọi chuyện Yên Nhi đều làm theo.” An Nhược Yên quỳ hai đầu gối xuống đất.

Thái giám cung nữ cũng đều không thể tin nhìn nàng ta, gả Lục Công Chúa cho Lưu Quốc Vương? Chẳng lẽ bệ hạ điên rồi sao?

Chỉ riêng trong nước Phong Trạch đã không biết có bao nhiêu công tử danh môn vọng tộc từng muốn cưới Lục Công Chúa, nhưng bệ hạ chưa từng đồng ý. Bọn họ vẫn cho là bệ hạ vô cùng thương yêu Lục Công Chúa, cho nên trước khi không tìm được vị hôn phu tốt sẽ không gả Lục Công Chúa đi.

Vậy mà lời nói ngày hôm nay lại phủ nhận nhận thức trong lòng tất cả mọi người.

An Hoàng Hàn không chút động lòng, phân phó cung nữ dọn dẹp thức ăn trên bàn đi.

Tịch Tích Chi nằm ở trong ngực hần, lén lút thò đầu nhỏ ra nhìn An Nhược Yên. Tinh thần An Nhược Yên đã chuẩn bị đến bờ vực sụp đổ, nước mắt rơi lã chã, mặc cho khóc làm nhòe hết lớp trang điểm.

“Nếu người nghĩ quỳ, vậy thì cứ từ từ quỳ, lời trẫm nói ra sẽ không thu trở lại, chuyện người lấy chồng ở xa đã là kết cục đã định.” An Hoàng Hàn không buồn liếc nhìn nàng ta thêm một cái, nhắc chân cất bước, chuẩn bị đi Ngự Thư Phòng xử lý chính sự.

An Nhược Yên giống như phát điên, ôm lấy bắp đùi An Hoàng Hàn, kêu khóc: “Hoàng huynh. Hoàng huynh không phải đau Yên Nhi nhất sao? Đừng gả muội đi có được không? Tại sao muốn muội gả đi? Muội không muốn. Muội không muốn.”

An Hoàng Hàn không thích người khác đụng vào, âm trầm lạnh lùng nói: “Người tới, kéo Lục Công Chúa ra.”

Hai người thị vệ đè lại cánh tay An Nhược Yên, gỡ mạnh cánh tay nàng ta bám lấy bên cạnh An Hoàng Hàn, lôi đi ra ngoài.

Trang sức trên búi tóc nàng ta chói sáng, đung đưa sang hai bên lệch ra khỏi, sợi tóc ngổn ngang tán loạn xuống bên tai, nước mắt nhòe khắp mặt nàng ta.

Tịch Tích Chi không nhìn nổi nhất là nhìn người khác khóc, sợ bản thân mình lại lần nữa mắc thói xấu là mềm lòng, nàng liền nâng móng vuốt lên che kín mắt của mình, tránh cho bản thân mình sau khi nhìn thấy lại phiền lòng.

Đột nhiên An Nhược Yên khóc lớn kêu to: “Có phải hay không nó. Có phải hay không vì Vân chồn, hoàng huynh người mới có thể đối với ta như vậy? Trước kia người không phải vậy, kể từ sau khi con chồn này vào cung, thứ gì tốt người đều ban cho nó, bất kể nó làm gì, người đều nuông chiều nó! Muội là muội ruột thịt của người, chẳng lẽ đến một con chồn, muội cũng không bằng sao?”

Nàng giống như bị điên gào thét vang khắp cả điện Bàn Long.

Rất nhiều cung nữ thái giám không nhịn được muốn che lỗ tai của mình, nhưng không có ai thực sự có can đảm giơ tay lên làm như vậy.

Thế nào lại đổ tội lên người nàng? Tịch Tích Chi không rõ chân tướng, mắt chớp chớp mấy cái, việc nàng ta xuất giá có dính dáng gì đến nàng chứ?

Lông mày An Hoàng Hàn nhíu chặt, trong chớp mắt xoay người lại đối mặt An Nhược Yên, nói: “Đến nước này, người còn không rõ vì sao trẫm đối với người như thế sao? An Nhược Yên, có lúc nên làm người biết thời thế thì tốt hơn.”

“Muội không hiểu. Muội không hiểu! Rõ ràng huynh mới chính là người thay đổi, rõ ràng chính huynh cấp cho con súc sinh này toàn bộ sủng ái, tại sao trái lại trách móc đến muội ?” An Nhược Yên ôm đầu, kích động la hét, mất đi hình tượng xinh đẹp động lòng người như ngày bình thường.

Chít chít. Lại một lần nữa nghe thấy hai chữ ‘súc sinh’, Tịch Tịch Chi càng cảm thấy không vừa lòng.

Khuôn mặt vốn lạnh lùng của An Hoằng Hàn lại nhanh chóng hạ xuống đông lại như băng, “Súc sinh? Vậy người là thứ gì, người đối với trẫm, ngay cả súc sinh cũng không bằng. Người đã muốn biết đáp án như vậy, trẫm cũng không ngại nói cho người biết.”

Từ trước đến giờ, chuyện hoàng gia đều thể để người ngoài tham gia, An Hoằng Hàn cho tất cả nô tài trong điện rút lui hết, cả trong đại điện trống vắng khiến người khác sợ hãi.

An Nhược Yên chật vật ngồi trên sàn nhà, nhìn vị hoàng huynh lãnh khốc vô tình, nước mắt như hạt châu không ngừng rơi, trong đầu vẫn còn vang vọng câu nói ‘súc sinh không bằng’. Nàng là công chúa nước Phong Trạch, là tiểu thư cành vàng lá ngọc nhận muôn vàn cưng chiều vào thân, sao có thể không bằng một con súc sinh!

Tịch Tịch Chi nhanh chóng mở mắt ra, nhìn xuyên qua giữa khe hở móng vuốt, len lén quan sát An Nhược Yên.

“Người có biết vì sao năm đó trẫm giết hết tất cả hoàng tử, lại duy nhất không động đến đám công chúa các người không?” Sắc mặt An Hoằng Hàn lạnh lùng đến đáng sợ, lúc nói những lời này lại toát ra ý giễu cợt.

Theo mọi người suy đoán, sở dĩ An Hoằng Hàn Chi phải làm như vậy, đơn giản bởi vì các công chúa không có bất cứ sự uy hiếp nào đối với hắn.

Lòng hiếu kì của Tịch Tịch Chi cũng bị gợi lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm An Hoằng Hàn.

An Nhược Yên lắc đầu, nói như người mất hồn: “Là Là vì cái gì?”

Trực giác nói cho Tịch Tịch Chi biết chuyện này sẽ là một đáp án kinh khủng. Nàng do dự có muốn tiếp tục nghe hay không, biết càng nhiều bí mật đồng nghĩa với việc tình cảnh bản thân sẽ càng trở nên nguy hiểm hơn. Đời có câu người biết càng nhiều bí mật thì càng không sống lâu được, Tịch Tịch Chi nàng nhưng là con chồn vô cùng quý trọng mạng sống.

Hai cái móng vuốt dần dần theo ánh mắt dời đến lỗ tai, bịt thật chặt.

Dáng vẻ này của con chồn nhỏ vô cùng đáng yêu, đặc biệt là gương mặt tròn tròn dễ thương.

Tịch Tịch Chi càng không muốn biết, An Hoằng Hàn càng không muốn nó như ý. Huống chi con chồn này không phải là nhìn ra nó không có năng lực tự bảo vệ bản thân mới nương nhờ đến chỗ hắn sao? Chỉ có khiến nó cảm thấy tình cảnh bản thân nguy hiểm, thì chắc rằng nó mới bằng lòng thành thật sống đàng hoàng ở bên cạnh. An Hoằng Hàn cố ý lấy móng nó ra, lạnh giọng nói: “Bí mật người biết còn thiếu sao?”

Về chuyện Thái hậu mất và chuyện về Ảnh Vệ, con chồn này có thể rõ ràng hơn so với bất luận kẻ nào.

Hình như là thế.

Biết nhiều một chút, hay biết ít đi một tí, cũng không có sự khác biệt nào. Tịch Tịch Chi thúc giục kêu lên hai tiếng, ý bảo An Hoằng Hàn mau nói.

82. Chương 82: Chương 4.3

Kết quả là, con chồn nhỏ lại bị vị Đế Vương phúc hắc nào đó lừa vào chỗ ngoặt.

An Nhược Yên không được ai đếm xỉa đến, vẻ mặt càng trở nên khó coi.

“Còn chưa đoán được đáp án sao?” Âm thanh lạnh lùng của An Hoàng Hàn vang lên không có chút nhiệt độ, “Việc trầm làm, từ trước đến giờ, thứ gì cũng phải có chỗ dùng đến. Để quan hệ hai nước vững chắc thì đa số phải giải quyết bằng việc liên hôn giữa hai nước. Trầm lưu lại mạng sống của đám công chúa các người chỉ là xem ở chỗ các người còn có giá trị lợi dụng mà thôi. Trầm không thích. . . . quân cờ không biết nghe lời.”

Nếu An Nhược Yên ngoan ngoãn không gây ra phiền phức thì An Hoàng Hàn còn có thể vì nàng ta mà an bài một chốn tốt. Nhưng nàng ta lại làm mọi thứ chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn, chính là tự bức mình hướng về con đường bị ‘vứt bỏ’ đó.

Tịch Tích Chi trợn trừng mắt, một mặt bội phục đầu óc An Hoàng Hàn thông minh, mặt khác lại bị loại người tính toán kĩ lưỡng như hắn làm nàng giật mình.

Nếu như mỗi người phải có giá trị lợi dụng mới có thể ở lại bên cạnh hắn thì như vậy giá trị của mình thể hiện ở chỗ nào?

Nghi hoặc nháy mắt mấy cái, Tịch Tích Chi trở nên rối rắm.

Chân tướng sự tình tàn khốc bị vạch trần, An Nhược Yên tự giấu cất tiếng cười to, không cầm được lau nước mắt, “Quân cờ. . . . Hóa ra đám công chúa ngồi trên cao chúng ta chẳng qua là quân cờ trong mắt người. Hoàng huynh, thiện lương của người đã bị đóng băng rồi, lạnh lùng đến nỗi không ai đi vào được trong lòng người!”

Tịch Tích Chi nâng móng vuốt nhỏ lên, chọc chọc vào lồng ngực An Hoàng Hàn, mềm mại, hơn nữa còn nóng ấm.

Chú ý tới động tác đó của con chồn nhỏ, An Hoàng Hàn thần nhiên liếc mắt nhìn, cũng không biết trong lòng nghĩ gì, lại nhìn ngược lại về phía An Nhược Yên, lạnh lùng nói: “Đúng thì sao? Không đúng thì sao? Chuyện này không có quan hệ gì đến người.”

Ngón tay lại nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa con chồn nhỏ, rốt cuộc có thể đi vào tim của hắn hay không, chỉ có tự hắn biết.

“Cho dù người biết sự thật thì cũng không thể thay đổi bất cứ chuyện gì, không bằng trở về chờ đợi chuẩn bị gả. Nếu còn gây thêm chuyện phiền toái nữa thì trầm tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ.” Một tay An Hoàng Hàn ôm con chồn nhỏ, kéo ra cửa chính của điện Bàn Long.

Ánh mặt trời chiếu sáng vào phòng, vừa vịn chiếu vào An Nhược Yên đang ngồi chật vật ở trên mặt đất.

“Hoàng huynh sẽ không sợ ta nói ra?” An Nhược Yên chống tay mạnh xuống đất đứng lên, người lão đảo đi mấy bước.

“Là người thông minh sẽ không làm vậy, người nói ra thì như thế nào? Không ai có thể chạy trốn khỏi vận mệnh trầm đã an bài.” Huống hồ với tính tình đám công chúa kia, cho dù muốn họ lựa chọn giữa cuộc sống giàu sang phú quý và tự do được kết hôn thì tin chắc rằng đa số sẽ lựa chọn thân phận công chúa cao quý.

Buông tha thân phận cao quý khó khăn biết bao nhiêu? Chứ chưa nói đến đám công chúa từ nhỏ đã quen ăn sung mặc sướng.

An Hoàng Hàn không nhìn An Nhược Yên thêm nữa, bước chân rời khỏi.

Tịch Tích Chi lên lên ngồi trên đầu vai An Hoàng Hàn, trong lúc lơ đãng, nàng quay đầu lại nhìn thấy An Nhược Yên vịn vào khung cửa đi ra.

“Lục Công Chúa, nô tài đưa người trở về cung Yên Vưu.” Tiểu Tuân Tử lo lắng tiến lên trước một bước, đỡ lấy An Nhược Yên.

An Nhược Yên nắm chặt tay thành nắm đấm, ‘hừ’ lạnh một tiếng, đẩy tay Tiểu Tuân Tử ra.

“Bỏ cung còn có thể đi, không tới lượt cần người đỡ.” Đừng tưởng rằng nàng sẽ dễ dàng chịu từ bỏ. Hoàng huynh, người thật sự cho rằng ta nhìn không thấy người rất coi trọng con chồn đó hay sao?

Người đã không làm ta sống dễ chịu thì ta cũng sẽ không để cho người được dễ chịu đâu!

Tiêu hóa sự kiện vừa rồi, Tịch Tích Chi ngồi xổm trên đầu vai An Hoằng Hàn, cố gắng suy tư xem mình có giá trị hay không.

Nếu như có, vậy An Hoằng Hàn cũng sẽ lợi dụng nàng như lợi dụng công chúa sao? Nếu như không có, An Hoằng Hàn sao lại phải bao ăn bao ở còn bao cả việc thuận lòng?

Tịch Tích Chi rối rắm gặm móng vuốt, đầu nhỏ gật một cái, vẫn không lí giải được.

Con chồn nhỏ không ngồi yên trên đầu vai, còn An Hoằng Hàn vừa múa bút phê duyệt tấu chương, vừa nói: “Không nghĩ ra cũng đừng nghĩ, cẩn thận người tự làm mình trở nên rối loạn.”

An Hoằng Hàn cũng không biết rõ con chồn nhỏ đang ở suy nghĩ chuyện gì, nhưng hắn lại biết, con chồn này thích tự chui đầu vào ngô cứt, nói không chừng đợi đến khi có được kết quả, thì nó đã nghĩ quanh quẩn không thoát ra được.

Dùng đề nghị An Hoằng Hàn đưa ra, Tịch Tích Chi ném tất cả ý tưởng trong đầu mình, tự nói với bản thân, thuyền đến đầu cầu tất sẽ thẳng, dù sao nếu An Hoằng Hàn dám lợi dụng nàng, thì cùng lắm nàng chạy là được.

Nghĩ đến nơi phồn hoa bên ngoài tường thành, Tịch Tích Chi lập tức thấy trong lòng vui vẻ.

“Bệ hạ, nửa tháng nữa là đến sinh nhật ngài, có phải làm theo thường lệ mở tiệc ở điện Lưu Vân hay không?” Lâm Ân khom người hỏi.

Lỗ tai nhỏ của Tịch Tích Chi run lên, sinh nhật An Hoằng Hàn? Nhìn hắn vài lần.

“Cứ tổ chức yến tiệc như bình thường.” An Hoằng Hàn tùy ý đáp lại, lại nghĩ lại một chuyện, bắt lấy móng vuốt con chồn nhỏ, rồi túm vào trong lòng bàn tay, nhíu mày nói: “Trẫm nuôi người lâu như vậy, đừng quên hôm đó tặng lễ, nếu không. . . . Trẫm cũng không cam đoan thức ăn hàng ngày của người.”

Hự hự hự? Vô số dấu chấm than xuất hiện trong đầu Tịch Tích Chi.

Tặng lễ? Hắn là vua một nước, mỹ nhân giang sơn còn thiếu cái nào? Ngược lại nhìn nàng, trên người không có một xu, trừ một bộ lông trên thân thì cái gì cũng không có. Nhớ tới bảo bối cất giấu dưới gậm giường rồng(1), Tịch Tích Chi đột nhiên rụt người lại, không phải An Hoằng Hàn có ý chiếm bảo bối của nàng chứ?

(1)giường rồng: giường dành cho vua, là nơi vua nằm nghỉ.

Nhìn thấy dáng vẻ khấn trương của con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn dễ dàng đoán được suy nghĩ của nó.

“Vàng bạc châu báu trẫm không thiếu, về phần đưa lễ vật gì thì phải xem tâm ý của người rồi.” An Hoằng Hàn nói chắc như đinh đóng cột.

Rằng trên, rằng dưới của con chồn nhỏ cọ xát với nhau, cái gì hắn cũng không thiếu thì nàng biết tặng cái gì mới tốt đây?

83. Chương 83: Chương 4.4

Tịch Tích Chi nằm ở trong ngực hắn, lại tiếp tục rối rắm vấn đề tặng lễ vật gì. Đồ quý hiếm, nàng không lấy ra được. Nhưng thứ gì không có giá trị lại sợ An Hoằng Hàn ghét bỏ. (Lim: đóng gói bản thân tặng đi là xong à *hắc hắc* Cái này chỉ sợ không ai ghét bỏ)

Nghĩ đi nghĩ lại, Tịch Tích Chi lại đi vào giấc ngủ. Mà ở trong mộng, nàng vẫn đang ở rối rắm chuyện này.

Chờ đến lúc nàng tỉnh ngủ, ông mặt trời cũng lặn xuống núi. Duỗi lưng cho đỡ mỏi, đôi mắt lim dim còn buồn ngủ của Tịch Tích Chi mở ra, phát hiện mình đã bị An Hoằng Hàn ôm trở về điện Bàn Long.

Bước nhanh hơn đi về phía cung Yên Vưu.

Hắn không biết rằng Tiểu Tuân Tử vừa rời đi, An Hoằng Hàn liền từ ao tắm ra ngoài, bình tĩnh nhìn về mặt hồ hoảng vừa rời đi kia của hắn.

Hồ hững hờ mắt thức ăn còn lưu lại trên bàn, An Hoằng Hàn hô một tiếng: “Có thể đi ra ngoài.”

Tiếng nói vừa dứt, vốn là nên rời đi Lâm Ân, từ ngoài cửa điện đi tới.

“Bệ hạ, có muốn phái người đi qua theo dõi hay không?” Lâm Ân đoán không ra tâm tư của bệ hạ, ngày thường cưng chiều con chồn nhỏ, sủng ái đến mức coi trời bằng vung. Sao hôm nay đến lúc máu chốt, bệ hạ lại có thể bình chân như vại?

May mới rồi ông còn cơ trí, đi được nửa đường, đột nhiên phát hiện ra từ trước đến nay Cẩm Tú Sơn Trang đều phân phó Tiểu Doãn Tử đến truyền lời, từ khi nào lại do Tiểu Tuân Tử truyền lời? Sau khi phát hiện bị lừa, Lâm Ân lập tức nhớ tới dặn dò hôm nay của bệ hạ cho nên chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

“Âm thầm theo dõi, nếu như có nguy hiểm thì đặt an toàn của con chồn nhỏ lên hàng đầu.” An Hoằng Hàn lạnh lùng phân phó nói.

Lâm Ân nhận lệnh xong, lập tức tìm Ngô Kiến Phong, để cho hắn nhanh chóng kêu thị vệ đi theo dõi, âm thầm bao vây cung Yên Vưu.

Cả điện Bàn Long rộng lớn, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, lúc lâu sao, An Hoằng Hàn bắt đầu đi lác đác. Ngay từ lúc vào cung, trầm từng dãy bảo qua người, bên trong hoàng cung không tồn tại lòng thương, nhưng người cố tình không nghe, lần này coi như cho người một bài học kinh nghiệm.

Người đã từng cứu mệnh Tiểu Tuân Tử, nhưng hắn. lại giúp đỡ kẻ khác hại mạng của người.

Phân phó cung nữ lau khô mái tóc đen cho hắn, An Hoằng Hàn đổi thành một bộ long bào, sau đó tiến về phía cung Yên Vưu. Hắn đã ột cơ hội, nhưng chính An Nhược Yên không biết tự quý trọng, như vậy thì đừng trách hắn lòng dạ độc ác.

Vừa mơ mơ màng màng tỉnh lại, Tịch Tịch Chi liền phát hiện tứ chi mình bị trói chặt. Ngay cả miệng cũng bị sợi dây quấn chặt lại mấy vòng, không mở được.

Xèo xèo. Lời nói mập mờ không rõ phun ra từ trong miệng Tịch Tịch Chi. Nàng nghĩ thử đứng lên, nhưng mới vừa chống được nửa người lên, do tứ chi bị trói chặt lại nên lần nữa lão đảo ngã xuống mặt đất.

Sợi dây bình thường không làm khó được Tịch Tịch Chi, vừa định dùng linh lực làm sợi dây bị đứt thì đột nhiên nghe được giọng nói của nữ nhân truyền đến trong bóng tối.

Trong mật thất tối đen, cửa lớn bị người đẩy ra phát tiếng nặng nề, An Nhược Yên bưng một chiếc đèn, đi từ bên ngoài vào.

Tiếng bước chân ‘cộp cộp’ đặc biệt vang vọng trong mật thất trống trải.

Tịch Tịch Chi tạm dừng động tác lại, yên lặng nhớ lại cảnh trước khi hôn mê. Đầu truyền đến từng trận đau nhức, ký ức của nàng mới mẻ nghĩ đến. Cuối cùng bị Tiểu Tuân Tử đánh bất ngờ.

“Không ngờ sao? Không ngờ người sẽ rơi vào trong tay Bồn cung.” An Nhược Yên nửa ngồi, lại gần Tịch Tịch Chi, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nét dữ dằn.

Đã sớm biết nữ nhân có tâm địa độc ác, nhìn thấy dáng vẻ đó xuất hiện trước mắt mình, Tịch Tịch Chi không hề cảm thấy ngoài ý muốn. Đôi tròng mắt màu xanh thẫm vô cùng bình tĩnh.

Nhưng bộ dáng bình tĩnh của Tịch Tịch Chi càng làm An Nhược Yên tức giận, “Súc sinh chính là súc sinh, đã chết đến nơi còn hồn nhiên không biết.”

Tịch Tịch Chi không thú vị nháy mắt mấy cái, ai nói nàng không biết? Nàng cũng không phải con chồn bình thường, nghe hiểu được tiếng người, trong lòng hiểu rõ hơn so với ai khác.

84. Chương 84: Chương 4.5

Càng nguy hiểm càng phải giữ vững tỉnh táo. Chỉ khi lâm vào nguy hiểm không hoảng loạn mới có thể tìm ra sơ hở của kẻ địch, sau đó bắt được cơ hội chạy trốn.

Tuy ngày thường Tịch Tích Chi ngây ngô, nhưng đầu có vẫn rất tốt. Hay nói cách khác, chỉ có tình cảm giữa người với người, nàng mới trì độ không rõ.

Sau khi tiến đến Trúc Cơ thành công, Tịch Tích Chi đã có khả năng điều động Thiên Địa Linh Khi bên ngoài, mặc dù linh lực vẫn rất yếu so với kiếp trước nhưng nếu dùng toàn lực thì tự bảo vệ bản thân không đáng ngại. Nhưng tất cả phải ở điều kiện trước tiên là An Nhược Yên lơ là, dù sao thân thể nàng quá bé nhỏ, hơn nữa mới vừa tu luyện không lâu. Loài người đối với nàng vẫn là sinh vật rất nguy hiểm.

An Nhược Yên đột nhiên đứng lên, hung dữ đe dọa: “Không phải hoàng huynh rất cưng chiều ngươi sao? Nếu như bổn cung chiến rần ngươi, sau đó đưa đến trước mặt hắn, ngươi nói. Hoàng huynh sẽ là phản ứng như thế nào?”

Ngươi điên rồi! Tịch Tích Chi chợt trợn to mắt, không thể tin nhìn chằm chằm nàng.

Nữ nhân này quả thật không muốn sống, làm chuyện này chọc giận An Hoàng Hàn căn bản là tự tìm đường chết.

An Nhược Yên cũng không rõ ràng con chồn nhỏ đang nghĩ cái gì, chỉ là. Nàng ghét con chồn nhỏ lấy kiểu ánh mắt đồng tình nhìn nàng.

Một phen bóp chặt cổ Vân chồn, An Nhược Yên giận dữ hét: “Ngươi cho rằng ngươi là thứ gì? Cũng chỉ là một súc sinh thôi, cố tình học dáng vẻ con người, còn ánh mắt của ngươi nữa, đó là ý gì? Bổn cung hận nhất chính là điểm này của ngươi.”

Tịch Tích Chi bị lắc nàng đến hoa mắt chóng mặt, đầu đau đến muốn ngất xỉu.

“Bổn cung sẽ không để cho ngươi chết dễ dàng như vậy.” An Nhược Yên ra sức lay con chồn nhỏ, ánh mắt chuyển đến cửa, “Bổn cung phân phó đồ, đã chuẩn bị xong chưa?”

Tiểu Tuân Tử đầu tiên mang vào một cái bếp lò, sau lại chuyển vào một cái chảo.

“Bẩm Lục công chúa, đã chuẩn bị ổn thỏa.” Giọng nói Tiểu Tuân Tử hơi chói tai, đổ dầu vào giữa chảo, dùng hộp quẹt đốt lửa bếp lò.

Đây là.

Tịch Tích Chi có xúc động muốn hôn mê, trước kia mỗi ngày nàng đều lo lắng An Hoàng Hàn sẽ rần nàng, ai biết đến cuối cùng trước mắt, ngược lại bị một người khác trối lại thả xuống vạc dầu!

Độc nhất lòng nữ nhân, không hề sai chút nào.

Nhưng điều khiến lòng Tịch Tích Chi nguội lạnh nhất phải là, nàng đã từng đã cứu Tiểu Tuân Tử một mạng, mà giờ khắc này hắn lại lấy oán trả ơn. Nhớ lại lời An Hoàng Hàn từng nói. Nếu như người kia không đáng giá ngươi cứu, ngươi cũng không hối hận?

Khóe miệng An Nhược Yên nhếch miệng cười lạnh lẽo, nét mặt dữ tợn, phá hủy tất cả nét đẹp của nàng ta, “Sợ rồi sao! Đắc tội Bổn cung, đây chính là kết quả nên có của ngươi.”

Loại người nào đáng sợ nhất? Đương nhiên là người liều chết. Bây giờ An Nhược Yên đã tiến vào trạng thái điên khùng, chuyện nàng ta làm ra, tất cả đều bất chấp hậu quả, bởi vì nàng ta đã đem phá hỏng đường lui của mình rồi.

Trong giữa chảo, dầu bắt đầu từ từ nổ, tiếng ‘bùm bùm’ vang lên không ngừng.

Chỉ nghe âm thanh kia cũng khiến Tịch Tích Chi cảm thấy rợn cả tóc gáy.

“Ném Vân chồn vào cho Bổn cung.” An Nhược Yên điên cuồng cười không ngừng, trong tay cầm chiếc khăn lụa che miệng ẩn giấu nụ cười.

Trong lòng từ từ trở nên lạnh lẽo, Tịch Tịch Chi đã không thể giữ được tỉnh táo như lúc ban đầu. Nếu như Tiểu Tuân Tử lần nữa bắt được nó thì nàng muốn chạy trốn khỏi tay một nam nhân trưởng thành vô cùng khó khăn. Nàng chỉ có một cơ hội, đó chính là lấy tốc độ nhanh nhất né tránh hai người, lao ra khỏi mật thất. Nếu không. với trạng thái của nàng lúc này căn bản không phải đối thủ của bọn họ.

Điều động từng luồng linh lực, Tịch Tịch Chi dẫn linh lực chậm rãi tạo thành một cơn gió, nhìn quá trình tưởng như đơn giản lại hao phí gần như tất cả linh lực của Tịch Tịch Chi. Nhắm ngay vào sợi dây đang trói chặt mình, ‘phụt’ một tiếng, sợi dây trong nháy mắt đứt ra.

Bởi vì thời gian có hạn, Tịch Tịch Chi không có thời gian đi cắt đứt sợi dây trói miệng, chỉ có thể tạm thời mặc kệ.

Dùng tốc độ nhanh nhất phóng đến trước cửa.

An Nhược Yên phát hiện Vân chồn muốn chạy, lập tức hô to: “Đuổi theo cho Bồn cung!”

Tiểu Tuân Tử vội vàng di chuyển đến trước cửa, vượt lên trước con chồn nhỏ một bước, khép cửa mật thất lại.

Tịch Tịch Chi nhanh chóng ngừng bước mới không đụng phải cửa đá. Hốt hoảng lui về phía sau hai bước, giữ một khoảng cách với Tiểu Tuân Tử.

“Xem người trốn thế nào! Tiểu Tuân Tử, thay Bồn cung bắt được nó.” An Nhược Yên từng bước ép sát từ phía sau.

Trước có lang, sau có hổ, bây giờ Tịch Tịch Chi thực sự rơi vào bước đường cùng.

Không gian trong mật thất cũng không lớn, chỉ có hai đến ba mươi mét vuông. Muốn tránh né đối diện trực tiếp với bọn họ tương đối khó khăn.

85. Chương 85: Chương 5.1

Lông dựng đứng lên, Tịch Tịch Chi gồng người, chuẩn bị tư thế phòng bị, mắt nhìn chăm chăm An Nhược Yên đang dần đến gần.

Vừa rồi trong cơ thể linh lực đã dùng toàn bộ tạo thành gió cắt, bây giờ điều động linh lực không thể hình thành được công kích. Dù sao Tịch Tịch Chi vẫn là một con chồn nhỏ, mới tu luyện được mấy tháng, sau khi linh lực dùng xong, cũng phải mất một thời gian mới có thể khôi phục lại.

Thiên hạ không có thứ gì dùng liên tục không hết, mỗi khi dùng hết thì nhất định cần phải được tiếp tế.

Chỉ là mỗi khi tiến độ tu luyện được đề cao thì linh lực sẽ trở nên mạnh hơn và thời gian kéo dài lâu hơn.

Tiếc rằng. Tịch Tịch Chi còn chưa đến trình độ đó.

“Trốn. Người tiếp tục trốn đi!” Gương mặt An Nhược Yên trở nên vận vẹo, mặt lộ nét hung dữ, “Người trốn không thoát! Thay vì phải gả ột lão già bệnh hoạn, Bồn cung còn không bằng chết. Nhưng cho dù Bồn cung phải chết cũng muốn kéo một cái đệm lưng! Không phải hoàng huynh rất cưng chiều người sao? Ha ha. Bồn cung chính là muốn xem hoàng huynh hối hận.”

Chít chít. Người bắt con chồn là nhầm rồi. Nó cũng chỉ là một sủng vật mà thôi, tóm nó uy hiếp An Hoàng Hàn, An Hoàng Hàn có thể lộ vẻ thương tiếc sao?

Tịch Tịch Chi không khỏi nghĩ đến, An Hoàng Hàn lạnh lùng tàn nhẫn như vậy, có lẽ biết nàng bị Lục Công Chúa bắt đi cũng sẽ khoanh tay đứng nhìn. Nàng cũng là một sủng vật mua vui cho người ta, An Hoàng Hàn thực sự để ý nàng sao?

Tịch Tịch Chi không xác định, cảnh giác nhìn chăm chăm An Nhược Yên .

Bởi vì cảnh giác An Nhược Yên quá mức, Tịch Tích Chi ngược lại bỏ quên Tiểu Tuân Tử đằng sau.

Tiểu Tuân Tử đột nhiên hành động, bổ nhào lên trước.

Tịch Tích Chi phản ứng nhanh nhạy, lỗ tai nghe được tiếng gió vù vù, tai khê run lên, lập tức chạy sang bên kia.

Mắt thấy thiếu chút có thể bắt được, lại bị con chồn nhỏ nhanh nhẹn chạy thoát, An Nhược Yên tức giận giẫm hai chân, “Nhất định phải bắt được nó cho Bồn cung! Hôm nay nó không thể không chết.”

An Nhược Yên sinh sống vài chục năm ở trong hoàng cung, rất rõ tính cách hoàng huynh. Trong hoàng cung, chỉ cần biến đổi nhỏ, không có gì có thể chạy thoát khỏi sự kiểm soát của hoàng huynh. Nếu nàng không nắm bắt được thời gian, đợi lát nữa hoàng huynh chạy tới, nàng liền không có cơ hội.

Nhớ tới lời nói không chút cảm tình nào của hoàng huynh Nàng chỉ là quân cờ, An Nhược Yên tức giận không chịu nổi, nhắc lần váy cũng đi đuổi theo Vân chồn.

Một con chồn trốn trốn tránh tránh, hai người đuổi theo.

Không gian quá hẹp, Tịch Tích Chi ỷ vào thân thể nhỏ bé của mình, tận lực trốn tránh. Tứ chi của nàng linh hoạt, tốc độ không chút nào giảm chậm.

An Nhược Yên cùng Tiểu Tuân Tử đuổi đến toát mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển lau mồ hôi.

“Lục Công Chúa, bắt. Bắt không được.” Đầu con chồn nhỏ quá nhỏ, mỗi khi bọn họ đuổi theo, ngăn cản đường con chồn nhỏ đi, lúc đang muốn khom lưng bắt con chồn thì con chồn đã nhanh chóng lướt qua bọn họ, tiếp tục chạy trốn rồi.

An Nhược Yên cũng nhận ra chuyện này, hận nghiêng rằng, ghé vào tai Tiểu Tuân Tử nói đôi câu.

Tịch Tích Chi không hiểu bọn họ vì sao lại dừng lại không đuổi theo nàng, đứng từ xa đối diện với bọn họ.

Tiểu Tuân Tử cất bước, đi tới hướng chiếc chảo dầu.

An Nhược Yên tàn nhẫn cười một tiếng.

Tịch Tích Chi cho là Tiểu Tuân Tử bưng chảo dầu sẽ hướng nàng dội. Dầu nóng bốc hơi ngùn ngụt. Tịch Tích Chi sợ hãi trốn lui ra sau giữ khoảng cách với Tiểu Tuân Tử.

Nhưng sự việc không phát triển giống như dự đoán của Tịch Tích Chi, Tiểu Tuân Tử bưng chảo dầu lên, hắt tất cả dầu lên đất.

Dầu đang sôi, nhiệt độ rất cao, ngay khi dội xuống đất thì trong mật thất vang lên tiếng tí tách, khói màu trắng từ từ bốc hơi bay vào không trung.

Tịch Tích Chi nhìn cảnh này càng chấn động hơn so với vừa nãy. Nếu không phải dội dầu vào nàng thì chỉ có một khả năng, bọn họ muốn phóng hỏa.

Trên sàn nhà hắt đầy dầu, ngăn cách chỗ đứng giữa con chồn nhỏ cùng An Nhược Yên và Tiểu Tuân Tử như một dòng sông ở giữa chia cắt bọn họ.

Trong tay An Nhược Yên đang mở ra một hộp diêm, ngọn lửa bỗng chốc bùng lên khê chiếu sáng mật thất tối om.

Gương mặt của nàng ánh lên ánh lửa, Tịch Tích Chi có thể nhìn thấy rõ khóe miệng An Nhược Yên nở một nụ cười nham hiểm.

“Xem ra không thể chiên rán người, nhưng tin rằng khi hoàng huynh nhìn thấy người bị thiêu chín cũng vẫn sẽ có bộ dạng kích động.” An Nhược Yên mắt trí ném que diêm, que diêm rơi xuống dầu, ngay tức thời lửa bốc cao lên nửa mét.

Mà lúc này, An Nhược Yên cười cực kỳ đắc ý, như một người cuối cùng cũng chiếm được thắng lợi.

Tiếng bước chân dần dần đi xa, cửa đá nặng nề được mở ra lần nữa, lại khép lại.

Bị ngăn cách bởi ngọn lửa cháy hừng hực, bây giờ Tịch Tịch Chi thật sợ hãi. Dùng hết sức điều động một tia linh lực cuối cùng để bảo vệ cơ thể, nhiệt độ xung quanh dần dần cao hơn, khói dày đặc lan tỏa khắp không gian, bịt kín mật thất do không có đường thoát ra. Tất cả đều tập trung trên trần mật thất hình thành một màn sương khói dày đặc.

Ánh lửa cao vút, chiếu sáng bao bọc toàn bộ không gian, lan tới hừng dữ, ngọn lửa bùng cháy điên cuồng.

Tịch Tịch Chi bị ngọn lửa dồn vào góc, móng vuốt che kín lỗ mũi, cố gắng không để bản thân hút phải khói mù. Mật thất biến thành một lò lửa thiêu, bên trong lửa cháy rừng rực, bốc cháy điên cuồng.

Cuộn mình lại thành vòng tròn, Tịch Tịch Chi bỏ móng vuốt khỏi mũi để hít thở, không ngờ lại hít vào một luồng khói, bị sặc không ngừng ho khan. Trong đôi mắt phản chiếu hình ảnh ngọn lửa cháy ngập trời.

Trong đầu chốc lát lại không ngừng hiện lên cảnh nàng và An Hoằng Hàn sống chung, không biết vì sao, đến giây phút sống còn, Tịch Tịch Chi nàng lại nhớ tới cái người vẫn luôn bắt nạt mình.

86. Chương 86: Chương 5.2

Từ lúc kí ức hiện lên trong đầu, Tịch Tịch Chi đã không còn cảm thấy sợ hãi như vừa rồi. Về mặt thần nhiên, dù sao lần này đi tới thế giới này vốn là một món lời do nàng nhất được, ít nhất nàng sống lâu được thêm mấy tháng, đây chính là chuyện mà người khác cầu không được. Nếu nói đến người chịu thiệt thòi? Như vậy không thể nghi ngờ là An Hoằng Hàn, hấn vất vả khổ sở nuôi nàng béo mập lại không đòi thu lại được chút ích lợi nào.

Khói mù càng lúc càng dày đặc, hun đốt đến mức khiến thần trí Tịch Tịch Chi ngày càng mơ hồ, đầu nặng như trĩ, suy nghĩ dần dần đứt quãng.

Phía ngoài cung Yên Vưu, mười mấy thị vệ đang âm thầm nhìn chăm chăm tình hình.

“Bẩm báo thị vệ Ngô, tẩm cung Lục Công Chúa bốc cháy rồi.” Một thị vệ mang đao cuống quýt chạy tới bẩm báo.

Trong không khí có mùi khét.

Từ xa nhìn lại, khói mù từng chút bay ra từ ngôi Lưu Ly.

Ngô Kiến Phong nhíu mày, “Mau! Đi dập hỏa.”

Bệ hạ phân phó còn tại đó, ngộ nhờ con chồn nhỏ gặp chuyện không may, bọn họ đều đừng nghĩ được sống.

Ngọn lửa càng cháy càng lớn, từng trận khói bay ra từ tẩm cung. Khi Ngô Kiến Phong dẫn người chạy đến, nơi đó đã ngập tràn trong ánh lửa. Nơi bốc cháy là tận cùng bên trong tẩm cung cho nên tạm thời còn không có cháy ra bên ngoài.

Ngô Kiến Phong nhìn khói càng ngày càng dày đặc, trái tim đông lạnh lại một nửa.

Đúng lúc ấy thì có bóng dáng hai người chạy ra khỏi tẩm cung.

Một người là Lục Công Chúa, một người còn lại là người hầu điện Bàn Long Tiểu Tuân Tử.

Ngô Kiến Phong không dám để cho bất cứ người nào chạy, nếu Văn chồn xảy ra chuyện, bệ hạ truy cứu tới, đầu hấn nhất định không giữ được, “Bắt lấy bọn họ!”

Thị vệ lĩnh mệnh, nhanh chóng để lại Tiểu Tuân Tử, một tiếng ‘rắc rắc’ liền bóp gãy cánh tay của hấn ta. Khi bắt An Nhược Yên thì thị vệ không dám dùng sức quá mạnh, bởi vì đối phương là công chúa, trước khi bệ hạ còn chưa đến, bọn họ còn không dám quá mức làm quá, chỉ tìm một sợi dây trói chặt nàng.

“Tò gan! Bồn cung là công chúa nước Phong Trạch, các người lại dám dĩ hạ phạm thượng(1).” An Nhược Yên không ngừng giãy giụa, nhưng nàng ta chỉ là một nữ nhân yếu đuối mà thôi, nơi nào chống lại được hai người thị vệ giữ chặt hai bên. Đôi tay bị trói chặt ra sau lưng, sau đó một tên thị vệ giữ lại.

(1)Dĩ hạ phạm thượng: ý nói kẻ dưới, người địa vị thấp mạo phạm, gây tội với người trên, người địa vị cao hơn.

Ngô Kiến Phong phân phó thị vệ nhanh đi dập hỏa, từng thùng nước hắt đến nơi lửa cháy hừng hực.

“Thị vệ Ngô, lửa. . . . lửa cháy quá lớn, dập mãi không tắt!” Nhìn từng thùng nước hắt về phía hỏa hoạn nhưng không có chút hiệu quả, rất nhiều thị vệ đều sốt ruột.

Ngô Kiến Phong lau mồ hôi trên trán, “Dập lửa! Còn đứng đó nói nhảm nhiều như vậy, đều không muốn sống sao!”

Lửa càng cháy càng lớn, chỉ một lát sau, liền lan ra toàn bộ cung điện. Những đồ trong cung điện, đa số là vật dễ cháy, một mối lửa liền cháy. Âm thanh ‘phùng phùng’ vang lên từng đợt, ánh lửa từng đợt hiện lên trong điện.

An Hoằng Hàn cùng đám người Lâm Ân chạy tới từ điện Bàn Long, còn chưa tiến vào cung Yên Vưu, từ xa đã nhìn thấy lửa cháy ngập trời, chiếu sáng cả một vùng trời trong đêm.

Khói dày đặc không dứt, bay thẳng lên.

Sắc mặt An Hoằng Hàn càng trở thêm lạnh lùng, bước chân nhanh chóng vào cung Yên Vưu, thấy tất cả thị vệ và thái giám đều xách theo thùng nước dập lửa, lập tức đến chỗ Ngô Kiến Phong, mở miệng liền hỏi: “Vân chồn đâu?”

Ngô Kiến Phong khẩn trương đề chuỗi kiếm, trên trán mồ hôi lạnh rùng rùng chảy ra: “Hồi. . . . Hồi bẩm bệ hạ, lúc bọn thuộc hạ phát hiện ánh lửa thì đã lập tức cứu hỏa rồi. Vân. . . . Vân chồn vẫn còn ở trong cung điện, xin bệ hạ cho thuộc hạ thêm một chút thời gian, thuộc hạ nhất định cứu ra Vân chồn.”

Hai mắt An Hoằng Hàn sắc bén, nhắc chân, không chút lưu tình đạp Ngô Kiến Phong. Dùng sức rất mạnh, khiến Ngô Kiến Phong thân ét bầy bị đạp ra xa mấy mét.

Lâm Ân sợ tới mức run rẩy hai vai, lần này, bệ hạ thật sự tức giận.

“Chờ các người dập tắt lửa, Vân chồn đã sớm chết cháy rồi! Trẫm phân phó các người trông chừng chặt chẽ, đặt an toàn Vân chồn lên hàng đầu! Phế vật(2), một đám ăn hại.” An Hoằng Hàn không khống chế được quát mắng nói, âm thanh vô cùng lạnh lẽo.

(2)Phế vật: chỉ đồ bỏ đi, kẻ vô dụng, ăn hại không làm được chuyện gì.

Ngô Kiến Phong che ngực, phun ra một ngụm máu, “Do thuộc hạ không làm tròn trách nhiệm, cầu xin bệ hạ thứ tội.”

An Hoằng Hàn nhìn hẩn một cái, cái gì cũng chưa nói lại đủ làm người ta rùng khiếp cả người.

Lửa cháy hừng hực, mạnh mẽ bốc lên.

“Trước tiên áp giả Lục Công Chúa cùng tên thái giám kia vào Thiên Lao, chờ sau khi trẫm trở về sẽ mang ra nghiêm hình thẩm vấn.” An Hoằng Hàn bình tĩnh nói hết những lời này, chậm rãi đi về phía cung điện nơi đang bị ngọn lửa bao quanh.

Đưa tay đoạt lấy thùng nước mà thái giám xách trong tay, đổ từ trên đầu xuống. Long bào trở nên ướt sũng, dán chặt vào thân thể An Hoằng Hàn, hẩn bước chân nặng nề vọt vào cung điện đang cháy, không có chút do dự.

Mọi người nhìn thấy một màn này xong, đều kinh ngạc không khép miệng được.

Lâm Ân lấy lại tinh thần đầu tiên, hô to một tiếng: “Bệ hạ, nơi đó nguy hiểm!”

Cũng không biết An Hoằng Hàn có nghe thấy hay không, tóm lại bóng dáng của hẩn đã biến mất nơi cửa chính cung điện.

Toàn bộ người bên ngoài gấp gáp hoảng loạn một trận, Lâm Ân chỉ huy thị vệ cùng thái giám dập lửa, tắt cả mọi người không dám có chút lười biếng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thế lửa vẫn không kiềm chế được, thanh xà nhà trong cung điện phát ra âm thanh ‘kẹt kẹt’, dễ nhận ra sắp giữ không được rồi.

Không lâu sau, Ngự Lâm quân cũng gia nhập đội ngũ dập lửa, tắt cả mọi người liều mạng lấy nước dập lửa.

Lo lắng bệ hạ sẽ xảy ra chuyện, Lâm Ân còn từng phái ra vài tên thị vệ vào đám cháy, tìm kiếm tung tích bệ hạ. Nhưng đã lâu như vậy, phàm là người đi vào không có một người còn sống trở về.

87. Chương 87: Chương 5.3

Lâm Ân gấp gáp liên tục toát mồ hôi hột, “Vậy phải làm sao bây giờ! Ngộ nhớ.” Ngộ nhớ bệ hạ thật sự bất hạnh tử vong, như vậy nước Phong quốc không nghi ngờ chút nào sẽ xảy ra đại loạn.

Nam nhân thuộc người trong hoàng thất Phong Trạch sớm đã bị An Hoằng Hàn chém giết hết. Nếu tính mạng An Hoằng Hàn xảy ra nguy hiểm thì chỉ với ngôi vị hoàng đế đã có thể dẫn tới nội loạn trong nước Phong Trạch.

Càng nghĩ càng kinh hãi, Lâm Ân đi tới đi lui, bản thân không thể bình tĩnh.

Ngô Kiến Phong cũng không nhàn rỗi, chịu đựng đau khổ, phân phó thị vệ tăng nhanh tốc độ dập lửa.

Thời gian một ly trà trôi qua, tắt cả mọi người bắt đầu từ từ mất lòng tin.

Lưu Phó Thanh nghe được tin chạy tới, nhìn thấy ngọn lửa cháy hừng hực, hết sức giật mình, “Bệ hạ. . . .
. . . Bệ hạ còn chưa đi ra sao?”

Cả cung điện đều bị ngọn lửa cắn nuốt, trong đêm đen, khói dày đặc cuộn cuộn.

“Hữu Tướng đại nhân.” Lâm Ân nghẹn ngào một tiếng, nói không ra lời.

Lưu phó thanh cũng thật sự sốt ruột, đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn cung điện.

Bỗng nhiên ‘bùm’ một tiếng, xà nhà không chịu nổi ngọn lửa thiêu đốt, cuối cùng gãy lìa.

Lâm Ân sợ hãi mặt không còn chút máu, hoảng sợ ngồi bệt trên mặt đất.

Ánh mắt của tất cả mọi người ngay lập tức trở nên ảm đạm, xà nhà gãy liền ý cửu tử nhất sinh(3).

(3)Cửu tử nhất sinh: ý nói nếu hi vọng mạng sống con người có mười phần thì chín phần là đã chết, một phần là hi vọng còn sống sót.

Lưu Phó Thanh là Tể Tướng một nước, trong đám người chỉ có ông là người bình tĩnh lại trước tiên, hô với mọi người: “Bệ hạ còn chưa có chết! Các người bày ra dáng vẻ thất hồn lạc phách cho ai nhìn? Bệ hạ hồng phúc tề thiên(4), chính là Chân Long Thiên Tử(5), được trời cao che chở. Coi như khó khăn lớn hơn nữa, cũng có thể giải quyết dễ dàng.”

(4) Hồng phúc tề thiên: ý nói phúc đức, vận may ngang trời.

(5)Chân Long Thiên Tử: ý chỉ là một con rồng con của trời.

Lời của ông như ọi người ăn một viên thuốc an thần.

Mọi người vừa dập lửa, vừa đưa mắt nhìn vào trong cung điện.

Cả cung điện như trải qua một lần trời long đất lở, lấy cung điện làm trung tâm, khắp vùng xung quanh lung lay, cung điện đột nhiên sụp đổ, từng đợt khói cuộn cuộn bốc lên.

Mà đúng lúc này, một bóng người màu vàng óng xuất hiện trước mắt mọi người. Hắn lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai từ trong cung điện chạy như bay ra ngoài, do nhiệt độ nóng rực, long bào sớm bị hong khô. Nhìn kỹ có thể thấy một vật màu trắng bị bệ hạ ôm chặt che chở trong ngực.

Lông mày của hắn nhíu chặt lại một chỗ, ngũ quan cương nghị, lộ vẻ lạnh lùng, mang theo khí thể uy nghiêm làm người khác không dám chống lại.

“Bệ hạ.” Lưu Phó Thanh là người đầu tiên hô lên.

Lâm Ân cùng Lưu Phó Thanh vội vàng chạy tới.

An Hoằng Hàn nghiêm mặt, vừa mở miệng đã nói: “Tuyên thầy thuốc thú y.”

Tầm mắt Lâm Ân rơi vào cánh tay An Hoằng Hàn, “Bệ hạ, tay của ngài?”

Trên cánh tay An Hoằng Hàn có một vết thương dài hai tấc(6), chảy Ti Ti máu tươi.

(6)Tấc: đơn vị đo độ dài của Trung, 10tấc = 1thước=1m

An Hoằng Hàn không thèm để ý chút nào thương thế này, ôm con chồn nhỏ đi ra ngoài. Nhìn kỹ có thể nhìn thấy một con chồn nhỏ trong ngực hắn, bộ lông bị đốt cháy, vết thương cả một vùng.

Phía đông hừng sáng, ánh nắng mặt trời hiện ra, từng luồng ánh sáng ban mai xua tan bầu trời đêm. Nhưng trái tim của tất cả mọi người lại trở nên nặng trĩu tâm sự, toàn bộ cung Yên Vưu hầu như bị đốt cháy, trở thành một vùng hoang tàn. Nhiều thị vệ và thái giám bị giữ lại để giải quyết chuyện sau đó.

Trong điện Bàn Long người vào người ra, tất cả cung nữ thái giám đều lo lắng đề phòng hầu hạ càng cẩn thận hơn.

“Bệ hạ, thầy thuốc thú y cùng thái y đều tới.” Lâm Ân mang theo hai người vào điện.

Vị thầy thuốc thú y này được sàng lọc chọn lựa từ những người trong dân chúng mấy ngày trước đó, mặc dù không thể so với lão nhân họ Từ y thuật tinh kia nhưng chữa trị bệnh ốm đau bình thường vẫn nắm chắc vô cùng.

Bởi vì do lần đầu tiên nhìn thấy bệ hạ, thầy thuốc thú y mới tới có phần căng thẳng hồi hộp, chân nam đá chân chiêu đi theo sau lưng Lâm Ân.

“Bái kiến bệ hạ.” Thầy thuốc thú y cùng thái y cùng lúc nói ra.

An Hoằng Hàn mệt mỏi day day huyết thái dương, lạnh lùng đáp một tiếng, “Bình thân.”

Giờ phút này An Hoằng Hàn đã sớm thấy bộ long bào khác, lại khôi phục vẻ lạnh lùng của bậc Đế Vương.

“Xem trước cho Vân chồn.” Hắn ngẩng đầu lên, trên trán thoáng ánh lên vẻ buồn rầu. Trong ngực, con chồn nhỏ vẫn còn trong trạng thái hôn mê, mà trên sống lưng nó có một vùng đen thui do bị bỏng, chỉ nhìn mà thấy đau lòng.

An Hoằng Hàn Cực rất ít có cảm xúc như vậy. Thậm chí đến ngay vết thương của mình, hắn cũng không buồn chú ý đến thế.

“Bệ hạ, vết thương của ngài?” Cảm giác bệ hạ quá coi trọng con chồn nhỏ rồi, Lâm Ân lên tiếng nói.

Có lẽ ngay An Hoằng Hàn cũng không phân biệt rõ ràng, rốt cuộc hắn đặt con chồn nhỏ ở vị trí nào trong lòng. Khi biết nó gặp nguy hiểm, hắn sẽ hăng hái tiến lên quên bản thân, trước hết vọt vào cứu nó. Trước kia hắn làm chuyện gì đều không nông nổi đến vậy, mỗi một chuyện, trừ phi nắm chắc trong lòng bàn tay, nếu không hắn cũng sẽ không tùy tiện ra tay.

Thế nhưng, hắn thật không ngờ, chỉ vì một con chồn sẽ làm hắn mất đi lý trí bình tĩnh mà hắn thường kiêu ngạo ngày thường.

Nhưng hắn không hối hận, bởi vì nếu hắn lại vào chạm một giây thôi thì con chồn này nhất định sẽ mất mạng trong biển lửa.

88. Chương 88: Chương 5.4

Ngón tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa bộ lông con chồn nhỏ, nhìn chỗ vết tích đen thui bị đốt, nhiệt độ trong ánh mắt An Hoằng Hàn càng lạnh lẽo tới cực điểm.

Khê đặt con chồn nhỏ lên trên bàn, An Hoằng Hàn nhíu mày nói: “Không được lưu lại sẹo, nếu không. . . . Tịch thu tài sản giết hết cả nhà.”

Một câu nói đơn giản dọa thầy thuốc thú y sợ hãi đến chân tay lạnh lẽo, “Vi thần. . . . Vi thần nhất định dùng hết sức mình chữa khỏi Vân chồn.”

Ngay sau đó không dám chần chừ, thầy thuốc thú y nhẹ nhàng mở phần lông xung quanh nơi bộ lông con chồn bị bỏng. Để kiểm tra rõ được vết thương, thầy thuốc thú y cầm một cây kéo cẩn thận cắt sạch vùng lông xung quanh cho đến khi lộ ra một vùng vết thương rộng tằm một bàn tay người.

Mới vừa rồi có bộ lông che đậy nên mọi người còn thấy không có gì. Sau một hồi cắt bỏ đi phần lông xung quanh, vùng thịt bị đốt cháy đen thui lộ ra đến khiến mọi người sợ hãi hít sâu vào một hơi.

Khí tức cả người An Hoằng Hàn càng phát ra lạnh lẽo, quả nắm tay trong ống tay áo chậm rãi càng thu chặt lại. Thù này, trăm chắc chắn đòi lại gấp bội.

“Chỉ cần có thể chữa khỏi cho Vân chồn, được liệu trong Viện Thái Y, tùy ý người dùng.” Như muốn bình ổn lại lửa giận trong lòng, An Hoằng Hàn nâng chung trà lên, uống một hơi cạn sạch.

Trong điện Bàn Long cung nữ thái giám không dám thở mạnh, rất ít khi nhìn thấy bệ hạ tức giận lớn như lúc này. Không giống với lạnh lùng như bình thường, lần này cảm xúc hết sức rõ ràng.

Lâm Ân bất đắc dĩ thở dài, lấy cùi chỏ đẩy thái y một cái, nháy mắt với ông ta, ý bảo ông ta nhanh chóng đi xem vết thương cho bệ hạ.

Trên cánh tay An Hoằng Hàn có vết thương, vết máu đã khô lại dính chặt, nhìn thấy đặc biệt kinh người.

Thái y nhắm mắt, khom người đi lên trước, nhỏ giọng bẩm báo nói: “Bệ hạ, vết thương của ngài cũng nên kịp thời xử lý, nếu không lưu lại sẹo sẽ không tốt.”

An Hoằng Hàn trầm lặng nâng cánh tay trái lên, chút vết thương này đã tính là gì? Trước kia lúc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế xảy ra đủ loại tranh đấu gay gắt, hấn bị thương còn nghiêm trọng hơn so với lần này nhiều.

Mặt không chút biểu tình vươn cánh tay đến trước mặt thái y, giống như vết thương kia không có chút ảnh hưởng nào đến hấn, An Hoằng Hàn nói: “Nhanh lên một chút.”

Thái y sợ hãi ngay lập tức lấy ra thuốc trị thương, bôi lên cho An Hoằng Hàn .

Mà thầy thuốc thú y bên kia xử lý cũng thuận buồm xuôi gió(7), lúc ông vào cung đã biết bên trong Viện Thái Y trang bị rất nhiều thuốc trị thương. Hơn nữa trong đó phần lớn thuốc là ông cũng chưa được nhìn thấy qua. Sau khi thăm hỏi qua, ông mới biết được những thứ thuốc đó là chỗ một vị thầy thuốc thú y trước đây từng lấy.

(7) Thuận buồm xuôi gió: ý chỉ việc làm thuận sẻ, thuận lợi không có gì quá khó khăn, khó giải quyết.

May nhờ ông biết nhìn trước, hôm nay mang tất cả toàn bộ thuốc trị thương đến, nếu không khéo đã rất đầu không biết chừng.

Khi thuốc mỡ hơi lành lạnh bôi xuống thân thể con chồn nhỏ thì giữa hai lông mày của con chồn nhỏ đang trong trạng thái hôn mê rõ ràng run lên một cái.

An Hoằng Hàn nhìn mà sốt ruột, đưa một tay khác ra vuốt ve cái trán của nó giống như an ủi trong im lặng.

Trước kia tuy bề hạ sủng ái con chồn nhỏ hơn nữa nhưng chung quy lại luôn có ý tứ trêu đùa. Mà giờ phút này. Lâm Ân nghĩ thầm, chỉ sợ đối xử con chồn nhỏ còn tốt hơn người nhiều lắm, ít nhất ở trong lòng bề hạ nó đã có địa vị rất cao. Nếu không làm sao bề hạ sẽ không để ý đến tính mạng nguy hiểm mà một mình xông vào cung Yên Vũ, chỉ vì cứu ra Vân chồn?

Bộ lông Tịch Tích Chi bị cắt bỏ một mảng lớn, phía sau lưng trơ trọi có phần giống đỉnh đầu bằng phẳng của nam nhân trung niên.

Dáng vẻ đó nhìn rất khôi hài, nhưng không có người nào cười được. Bởi vì chỉ cần có ai dám cười ra tiếng thì nhất định sẽ chết không chỗ chôn thân.

“Bề hạ, tình trạng vết thương của Vân chồn đã được kiểm soát. Do diện tích bị thương rất lớn nên mấy ngày sau có thể sẽ lên cơn sốt, vì thân đã kê mấy đơn thuốc, đến lúc đó mỗi ngày uống một lần là đủ.” Thầy thuốc thú y nói xong những lời này, lại bổ sung: “Trước khi vết thương tốt trở lại, không thể tắm nước, nếu không rất dễ dẫn đến vết thương sinh mủ.”

An Hoằng Hàn nghiêm túc nghe, sau đó vuốt cằm nói: “Tất cả lui ra.”

Ôm lấy con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn đặt nó lên trên đùi. Nhìn mí mắt nó đóng chặt lại, An Hoằng Hàn dịu dàng vuốt ve thuận lông cho nó, cứ lẳng lặng ngồi một lúc như vậy.

Hút vào lượng khói dày đặc, Tịch Tích Chi hôn mê suốt cả một ngày, mới từ từ tỉnh lại. Khi mở mắt ra, trong nháy mắt, lập tức nhìn thấy gương mặt tuấn tú lạnh lùng của An Hoằng Hàn, tay phải hẩn cầm bút, môi mím thật chặt, liên tục múa bút viết.

Đầu Tịch Tích Chi còn có chút mơ hồ, mắt to chuyển động chớp chớp, phát hiện ra nơi nàng đang ở không phải giường đệm trong điện Bàn Long, mà là ở Ngự Thư Phòng.

Chút chút. Âm thanh yếu đuối không giống như là của mình, Tịch Tích Chi nâng móng vuốt lên, không còn hơi sức vỗ xuống người An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn lập tức dừng bút lại, chậm rãi cúi đầu, thấy con chồn nhỏ đã tỉnh lại, đưa tay liên sờ sờ đầu của nó.

“Được giáo huấn lần này, xem sau này người còn có dám có tâm tư đi thương người hay không?” An Hoằng Hàn vừa lo lắng vừa tức giận, mở miệng đã là lời nói quát mắng.

Tinh thần Tịch Tích Chi không tốt, mí mắt khẽ vén lên. Cả người không thoải mái, hành hạ thần kinh con chồn nhỏ. Đầu óc giống như bị nhào nhot, lộn xộn không suy nghĩ gì được. Tịch Tích Chi dùng móng vuốt vỗ đầu của mình hai cái, ý định làm cho nàng tỉnh táo lại một chút.

Nếu như nàng không nhớ lắm thì ngày hôm đó, nàng cho là mình chết chắc rồi. Ngồi chồm hổm trong góc mật thất, nhìn lửa chảy hừng hực cuốn lấy tất cả. Đang trong lúc ý thức của nàng tan rã, có một bóng người màu vàng óng vọt vào biển lửa, dám ôm nàng chạy ra ngoài.

Cái đầu nhỏ đầy lông lá chuyển về phía An Hoằng Hàn, nhìn hẩn một thân long bào. Cho dù Tịch Tích Chi không cần suy nghĩ, cũng biết giây phút đó người giải cứu nàng trong biển lửa nhất định là An Hoằng Hàn. Khóe mắt nhất thời trở nên ướt át, ngoại trừ sự phụ thì chỉ có người đàn ông này đối với mình tốt nhất.

Có lẽ bởi vì bị thương, Tịch Tích Chi trở nên đặc biệt mềm yếu, lè lưỡi liềm lấp mu bàn tay An Hoằng Hàn.

Ánh mắt Tịch Tích Chi vừa vận nhìn thấy cánh tay của hẩn có một vết thương dài một tấc. Nàng nhớ rõ rằng thể lửa rất lớn nên trên xà nhà mảnh ngói không ngừng rơi xuống, khắp nơi đều là khói dày đặc không ngừng, ngói lưu ly cùng xà nhà liên tục đập xuống dưới chỗ bọn họ, An Hoằng Hàn tự mình lấy thân chắn, ôm nó lao ra khỏi ngọn lửa lớn bao vây xung quanh.

Vết thương này chính là khi đó bị thương.

89. Chương 89: Chương 6.1

Chít chít.

Tiếng kêu này mang theo sự cảm kích và phần cảm động. Tịch Tịch Chi chìa móng vuốt ra vỗ nhẹ vào mu bàn tay An Hoằng Hàn, một con chồn một người dùng phương thức trao đổi đặc biệt với nhau.

Mặc dù con chồn nhỏ không thể mở miệng nói thành lời, nhưng An Hoằng Hàn nhìn cặp mắt trong veo như nước của nó, luôn có thể dễ dàng đọc được suy nghĩ nó muốn biểu đạt.

“Trẫm cũng không biết tại sao lại xông vào cứu người.” An Hoằng Hàn nói thật, tình hình lúc ấy khiến hắn không thể suy nghĩ nhiều, suy nghĩ duy nhất hắn nói cho bản thân là nhất định phải đi cứu, “Người coi như lúc ấy trẫm hồ đồ đi.”

Đoán không được lòng dạ An Hoằng Hàn, Tịch Tịch Chi nâng đầu nhỏ lên, chăm chú theo dõi hắn. Cho dù An Hoằng Hàn không nói cái gì, nhưng Tịch Tịch Chi lại không thể làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Đại ân cứu mạng này sao có thể quên được?

Tịch Tịch Chi ngừng mắt nhìn ân nhân cứu mạng, ánh mắt sáng quắc.

Cố gắng chống người dậy, Tịch Tịch Chi vừa định đứng lên, nhưng bởi vì sức lực không đủ, lại ngã vào trên đùi An Hoằng Hàn.

Phía sau lưng nóng rát, Tịch Tịch Chi đau đến răng trên răng dưới cắn chặt đến phát run. Theo bản năng quay đầu lại nhìn vết thương, ánh mắt đầu tiên chính là phía sau lưng trợ trụ không lông, nơi đó có một sẹo do bị bỏng. Do thuốc được bôi lên làm phía trên bề mặt che phủ một lớp thuốc mỡ bóng loáng.

Tịch Tịch Chi không nhìn được kêu lên ‘chít chít’, vươn dài cổ, cố gắng muốn xem hướng đằng sau, muốn xem được rõ hơn.

Bộ lông cũng giống như y phục của Tịch Tịch Chi, một phần lớn y phục bị cắt bỏ làm nàng cảm thấy cả người không được tự nhiên giống như toàn thân trần truồng đứng trước mặt người đằng trước. Phía sau lưng truyền đến từng đợt đau đớn, Tịch Tịch Chi buồn bã ghé vào trên đùi An Hoằng Hàn, oán hận nghĩ thầm, thù này không báo thế không làm chồn.

Nàng chưa bao giờ chủ động trêu chọc người nào, nhưng ngược lại An Nhược Yên lại giận lây sang nàng, làm hại nàng chịu nổi khổ da thịt không thể nói, còn khiến nàng mất đi một phần bộ lông trơn bóng đẹp đẽ.

Cũng không giấu lại, toàn thân nàng từ trên xuống dưới chỉ có bộ lông trên thân đáng giá tiền nhất!

Thiếu nợ thì trả tiền là đạo lý hiển nhiên. Món nợ này, Tịch Tịch Chi nàng dù sao cũng phải đòi lại.

Thái giám cung nữ thấy con chồn nhỏ tỉnh, đều hướng ánh mắt về phía này.

Nhưng Tịch Tịch Chi lại không muốn để cho người khác xem bộ dáng thảm hại này của nàng, gắng sức nhắc lớp áo bào của An Hoằng Hàn lên, bao trùm chặt thân mình, ngăn cản ánh mắt người khác.

“Rõ là chết vì sĩ diện.” Tiếng nói bao hàm sự sùng bái, An Hoằng Hàn chọc chọc cái trán con chồn nhỏ.

Do bị thương nên Tịch Tịch Chi không muốn ăn, bàn bày đầy thức ăn, đặt trước mắt nàng nhưng cũng không làm nàng cảm thấy chút hứng thú. Xoay vặn cổ, Tịch Tịch Chi tìm được một tư thế thoải mái, không chút tinh thần khép mắt, lại tiếp tục đi đánh cờ cùng chu công.

Nó không ăn không uống khiến một đám nô tài lo lắng.

Lâm Ân bỏ qua uy áp mà An Hoằng Hàn phát ra, “Bệ hạ, Ngự Thiện Phòng đã thay đổi không dưới một trăm món ăn, nhưng.Vân chồn vẫn không chịu ăn cơm.”

An Hoằng Hàn xem ở trong mắt, cũng rất lo lắng. Bây giờ con chồn nhỏ đang bị thương, chỉ có bổ sung cho tốt dinh dưỡng, vết thương mới có thể nhanh chóng khép lại.

“Đi ao Thanh Nguyên bắt cá Phượng Kim Lân, bảo ngự trù làm thanh đạm cho dễ hấp thu.”

Kết quả là, mỗi ngày một con cá Phượng Kim Lân, cá nuôi trong ao Thanh Nguyên đã mất đi hơn một nửa.

Thích ý gặm hết một con cá, Tịch Tịch Chi nâng móng vuốt lau chùi miệng, cố gắng tránh đi suy nghĩ của bản thân về vết thương phía sau lưng. Nhìn tất cả mọi người dùng ánh mắt khác thường nhìn chằm chằm nàng, Tịch Tịch Chi lui về phía sau co rụt lại, nhanh chóng chạy về phía An Hoằng Hàn, kéo ống tay áo bào hắt qua, che thân mình đi.

Nhìn thấy vết thương kia, An Hoằng Hàn liền nhớ lại việc An Nhược Yên làm hại con chồn nhỏ, nhẹ nhàng vỗ con chồn nhỏ, lạnh lùng không chút thương lượng nói: “Có nghĩ muốn báo thù?”

Mặt Tịch Tịch Chi hướng về phía hắt, cắn chặt răng, đầu gật mạnh. Nó cũng không phải là quả hồng mềm, dĩ nhiên không thể nào mặc cho An Nhược Yên chà đạp.

Vết sẹo sau lưng nhắc nhở Tịch Tịch Chi từng giây từng phút rằng, mình bị An Nhược Yên làm hại đến thâm hại bao nhiêu.

Xoa bộ lông con chồn nhỏ, ánh mắt An Hoằng Hàn càng trở nên sâu thẳm, “Như thế là được rồi, sống ở trong hoàng cung, lòng dạ ác độc mới có thể tiếp tục sống được.”

Dạy bảo mấy câu, An Hoằng Hàn đứng lên, “Ngô Kiến Phong. . . .”

Hai ngày qua sống trong nơm nớp lo sợ, Ngô Kiến Phong cũng biết chuyện này tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị bỏ qua.

“Có thuộc hạ.” Hai đầu gối Ngô Kiến Phong quỳ xuống đất, chuông báo động trong lòng vang lớn, hôm đó bệ hạ rõ ràng phân phó bọn họ bảo vệ con chồn nhỏ, mà bọn họ lại xử lý hồng chuyện.

Chỉ nghĩ đến chút hậu quả, Ngô Kiến Phong đã sợ hãi, hai đầu gối như nhũn ra.

An Hoằng Hàn lạnh lùng nâng khóe môi, “Hôm nay mới biết sợ? Lúc trăm phân phó người làm việc, sao không thấy tinh thần người hăng hái vậy! Đừng tưởng rằng huynh trưởng của ngươi là Trần Quốc tướng quân, chuyện gì trăm đều khoan dung tha thứ cho ngươi. Hễ là thị vệ tham gia hành động hôm đó, toàn bộ chém đầu răn đe trước mọi người, coi như một lần nhắc nhở. Về phần ngươi. . . .”

Ngô Kiến Phong sợ hãi, đầu vai run lên, dè dặt chặt chuôi kiếm, đầu cúi thấp nhất có thể.

“Liền hạ ba bậc, phế bỏ vị trí Thị Vệ Trưởng. Khi nào học thông minh thì lúc đó sẽ phục chức trở lại.” An Hoằng Hàn nâng chân, bước đi ra ngoài, không quay đầu lại liếc nhìn ai.

Trong ngực hắt, con chồn nhỏ lén lút thò đầu ra nhìn trở lại. Thì ra là như vậy, khó trách Ngô Kiến Phong không tài không đức lại có thể trở thành Thị Vệ Trưởng điện Bàn Long. Không ngờ núi dựa sau lưng hắt ta chính là Trần Quốc tướng quân.

Cho dù Tịch Tịch Chi chưa từng thấy qua vị tướng quân kia, nhưng cũng nghe qua uy danh của hắt.

Tin đồn kể từ khi Trần Quốc tướng quân Ngô Lăng Dần mang binh xuất chinh tới nay, đánh đâu thắng đó, là một vị Tướng quân rất có tài lãnh đạo.

90. Chương 90: Chương 6.2

Sống chung cùng An Hoằng Hàn đã lâu, Tịch Tịch Chi cũng biết sơ qua tính cách của hắt. Lần đầu tiên nhìn thấy hắt cũng có lúc biết tha cho người khác, Tịch Tịch Chi cũng có phần không dám tin. Có vết xe đổ về An Nhược Yên trước đó, Tịch Tịch Chi biết, trong lòng An Hoằng Hàn đã tính toán rất nhiều.

Như vậy giữ lại Ngô Kiến Phong một mạng cũng nhất định có nguyên nhân.

Mỗi lần đau khổ nghĩ tới khả năng kia, Tịch Tịch Chi tạm thời bỏ qua cơn đau nhức phía sau lưng, lọt vào suy nghĩ sâu xa của bản thân mình.

“Cần trăm nói cho người biết sao?” An Hoàng Hàn lên tiếng nói.

Tầm nhìn từ từ nâng, ngẩng đầu lên, Tịch Tích Chi mở trừng hai mắt, lắc đầu lắc đầu.

Nàng đã nghĩ tới.

Suy cho cùng Tịch Tích Chi nàng cũng không phải ngu ngốc, dầu gì lẫn lộn mấy tháng trong hoàng cung. Hơn nữa gần đây chuyện kia của An Nhược Yên, đối với nàng có tác dụng khai mở rất lớn, sau khi tổn sức vắt óc suy nghĩ, cuối cùng Tịch Tích Chi đã cho ra được câu trả lời.

Nguyên nhân An Hoàng Hàn nuôi đám công chúa kia là bởi vì dưới gối hần không con gái, tạm thời tìm không được người đáng để chọn liên hôn. Nếu đám công chúa kia còn giá trị lợi dụng, An Hoàng Hàn dĩ nhiên không thể nào buông tha con cờ quan trọng này. Huống chi quan hệ với các nước khác, cũng như các đại thần đều phải dựa vào kết thân mới vững chắc.

Mà giống như vậy, giữ Ngô Kiến Phong ở điện Bàn Long chỉ có một nguyên nhân, đó chính là.
Dùng thế lực bắt ép Trần Quốc tướng quân.

Mặc dù An Hoàng Hàn là vua của một nước, nhưng đồng thời cũng phải đề phòng rất nhiều người, đặc biệt là những vị đại tướng quân cầm quân quyền trong tay kia.

Tịch Tích Chi nghĩ đến ý nghĩa đằng sau lời nói đó, lắc nhai khoa tay múa chân nói với An Hoàng Hàn.

Chỉ tiếc những lời này nghe vào lỗ tai An Hoàng Hàn, toàn bộ biến thành một chuỗi âm thanh bô bô chút chút.

“Có khi cho dù biết chân tướng sự việc cũng cần chôn ở trong lòng, tuyệt đối không thể nói cho người khác biết, hiểu không?” An Hoàng Hàn siêng năng giáo dục con chồn nhỏ, lại cho nó học một khóa.

Tính cách con chồn nhỏ trời sinh vẫn còn quá ngây thơ. An Hoàng Hàn chỉ mong nó có thể có năng lực tự bảo vệ bản thân, bởi vì trong hoàng cung quan hệ rất phức tạp, hơi chút sơ hở sẽ thua cả ván bài.

Tịch Tích Chi đang nói ba hoa một hồi, trong nháy mắt nhắm lại, cực kỳ trịnh trọng gật đầu, có câu nói, không nghe lời người lớn dạy thì chịu thua thiệt ngay trước mắt. Chuyện về Tiểu Tuân Tử không phải là chứng minh tốt nhất sao. So với lão giang hồ(1) An Hoàng Hàn, Tịch Tích Chi có vẻ thật sự quá non nớt. Trước khi bản thân còn chưa hóa thành hình người thì còn phải dựa vào hần.

(1)Lão giang hồ: ý chỉ người lão luyện, có nhiều kinh nghiệm, người từng trải biết đối nhân xử thế.

“Chúng ta đến Thiên lao, đợi lát nữa muốn làm như thế nào, toàn bộ theo ý của ngươi.” Giống như cố ý khảo nghiệm con chồn nhỏ, An Hoàng Hàn đem toàn bộ quyền sinh sát chuyển nhượng cho con chồn nhỏ.

Tịch Tích Chi ngây ngẩn cả người, nháy nháy mắt, lần nữa hiểu được câu nói kia.

Chút chút. Tịch Tích Chi lần nữa xác nhận.

“Sống chết của An Nhược Yên và Tiểu Tuân Tử đều do ngươi định đoạt. Nhưng Trẫm nhắc nhở ngươi, có một câu nói rất hay, lửa thiêu bất tận chỉ cần gió xuân thổi tới mầm non lại trời dậy.” Lời nói An Hoàng Hàn rất lạnh, liền giống như con người của hần, chỉ cần hần đứng trước mắt ngươi, ngươi lập tức có thể cảm nhận được uy thế cường đại.

Tịch Tích Chi khấn trương bắt lấy vạt áo trước của hần, móng vuốt thành cong lại, gắt gao níu lại áo bào hần.

Đi thẳng một mạch từ điện Bàn Long đến Thiên lao, mỗi giây mỗi phút An Hoàng Hàn đều chú ý đến cử động của con chồn nhỏ. Lòng tơ trên trán con chồn nhỏ bị mồ hôi thấm ướt, một đôi tròng mắt trong suốt chứa đầy sự đấu tranh.

An Hoàng Hàn không đành lòng, hần cũng từng nghĩ tới khiến con chồn nhỏ cất giữ lại phần hồn nhiên cuối cùng, nhưng trải qua đủ chuyện, rất rõ ràng tình huống đó là không thực tế chút nào.

Thiên lao trong hoàng cung được xây dựng rất kiên cố, thị vệ phụ trách canh gác có tận vài trăm người. Mỗi thị vệ lại chia nhau chịu trách nhiệm từng nơi khác nhau, vây lại Thiên lao kín không kẽ hở, ngay một con ruồi đều không trốn thoát được.

“Bái kiến bệ hạ.” Nhìn thấy người tới, tất cả thị vệ đều khom lưng hành lễ.

Vì bộ lông bị thương nên gần đây hễ ra khỏi cửa con chồn nhỏ đều dùng ống tay áo bào của An Hoằng Hàn che đầy toàn thân, chỉ lộ ra một cái đầu đầy lông lá.

Thiên lao cũng không phải xây dựng trên mặt đất, Tịch Tịch Chi đánh giá cảnh sắc xung quanh, cho đến khi An Hoằng Hàn ôm nàng đi theo một con đường mòn chính diện tiến đến một cửa vào, nàng mới chậm rãi lấy lại tinh thần. Một đoạn bậc thang sâu thẳm thông xuống dưới đất, nếu như không phải hai bên lối đi châm ngọn đèn thì nơi này sẽ tối tăm không ánh sáng.

“Dẫn đường.” An Hoằng Hàn hướng về phía người trông giữ cửa ngục ra lệnh.

Cho dù bệ hạ không nói ra tên phạm nhân, người trông ngục cũng hiểu, bệ hạ muốn đi gặp Lục Công Chúa.

Về chuyện Lục Công Chúa bắt cóc Vân chồn, trừ tính muốn thiêu chết chạy nó đã sớm truyền khắp hoàng cung. Hôm nay cả tòa điện cung Yên Vưu đã biến thành một cung hoang vu, gần đây còn có rất nhiều thợ thủ công vội vàng trùng tu lại cung điện lần nữa.

Trên tay phải người trông ngục cầm một chuỗi chìa khóa, dẫn mọi người vào Thiên lao.

Bậc thang rất dài, trong lòng Tịch Tịch Chi thầm đếm, cho đến khi An Hoằng Hàn cất bước chân đi được 47 bước, bọn họ mới bắt đầu đi đường bằng.

Hai bên ngọn đèn dầu hắt ra ánh sáng yếu ớt, màu vàng nhạt của ánh đèn chiếu sáng con đường phía trước. Tịch Tịch Chi được An Hoằng Hàn ôm suốt trên đường đi vào, nàng xem thấy ven đường để không ít dụng cụ tra tấn, có dụng cụ vẫn còn dính trên đó máu tươi của con người.

Cả Thiên lao tràn ngập một mùi tanh của máu tươi, Tịch Tịch Chi nghe thấy không khỏi buồn nôn, phải che lỗ mũi.

“Nhịn một chút liên đi qua.” An Hoằng Hàn thuận lông cho con chồn nhỏ, cố gắng làm nàng thoải mái hơn.

Trên tường trên đất, khắp nơi đều có thể thấy vết máu khô lại sau đó đông tụ thành những vệt màu đen thẫm. Hai móng vuốt Tịch Tịch Chi che lỗ mũi, cách một lúc lại lấy hơi để thở.

‘Lạch cạch’ một tiếng, người trông ngục cầm chìa khóa vào ổ, sau đó đẩy cửa sắt ra.

91. Chương 91: Chương 6.3

“Bệ hạ, Lục Công Chúa cùng Tiểu Tuân Tử đều ở bên trong này, tuân theo mệnh lệnh của ngài, mỗi ngày đều quét roi bọn họ một trận.” Người trông ngục nói đầu đuôi gốc ngọn(2), e sợ khiến An Hoằng Hàn trách tội bọn họ làm việc sơ suất.

(2) Đầu đuôi gốc ngọn: ý chỉ nói rõ, kể hết mọi chuyện

Tịch Tịch Chi thò đầu ra, móng vuốt túm lấy cánh tay An Hoằng Hàn, lập tức nhìn thấy An Nhược Yên cùng Tiểu Tuân Tử bị chia ra trời tại trên giá gỗ. Hai tay của bọn họ duỗi thẳng, cổ tay và khuỷu tay đều bị trói vài vòng dây thừng. Y phục mặc trên người sớm đã rách tả tơi, từng vết roi hiện rõ bề ngoài, có vết roi là vết thương mới, máu chảy đầm đìa, rất dọa người.

An Nhược Yên mất đi vẻ xinh đẹp kiều diễm ngày thường, gương mặt trắng bệch không có chút máu, cánh môi vốn đỏ thắm đã trở nên khô nứt không chịu nổi.

“Hoàng. Hoàng huynh. Tha mạng.” An Nhược Yên như nhìn thấy hi vọng, cặp mắt vốn mất đi thần thái, nhất thời phụt ra ánh sáng.

Tiểu Tuân Tử không kích động như nàng ta, đầu vẫn cúi thấp không nâng lên, nhìn hẩn ta có vẻ tình trạng thương tích nghiêm trọng hơn An Nhược Yên rất nhiều.

“Tha mạng? Trẫm vì sao phải tha người?” An Hoàng Hàn đi từng bước một đến gần, âm thanh lạnh lẽo vô tình không chút biến đổi, “Trẫm đã từng cho người một cơ hội, là người không biết quý trọng. Nếu trước kia liền nghe lời của trẫm, lấy chồng xa ở nước Cừu thì đối với người đối với trẫm đều tốt, mà người lại lần nữa khiêu khích điểm mấu chốt của trẫm.”

Nhà từ yên tĩnh, thật lâu không có ai lên tiếng.

Tịch Tích Chi vẫn còn đang do dự, bởi vì lúc trước đi trên đường, lời An Hoàng Hàn nói, không thể nghi ngờ là ám hiệu cho nàng. Nhỏ cổ tận gốc. Nhưng tay Tịch Tích Chi nàng chưa từng dính qua máu tươi, để cho nàng ngoan độc có lòng giết người, vẫn có mấy phần khó khăn.

“Hoàng huynh, Yên Nhi là muội ruột của người a! Về sau hoàng huynh gọi Yên Nhi làm cái gì, Yên Nhi nhất định làm theo. Cho dù gả đi nước Cừu, Yên Nhi cũng nguyện ý!” An Nhược Yên vội vàng hô, hai ngày này đau khổ do roi mang lại đã hành hạ thần chí nàng trở nên mơ hồ.

Nàng chỉ biết, chỉ cần có thể không ở tại nơi này, chuyện gì nàng cũng tự nguyện đồng ý làm. Nơi này không chỉ có rắn bò loạn, hơn nữa mỗi ngày những tên trông ngục đều rat a ác độc quát roi nàng, bây giờ trên người nàng không có chỗ nào lành lặn. An Nhược Yên vốn là tiểu thư cành vàng lá ngọc sống trong nhung lụa, nào có nếm qua nỗi đau khổ về da thịt, ngày thứ nhất liền chịu không được. Thế nhưng tên trông ngục căn bản không chú ý tới sống chết của nàng, vẫn cứ đánh đến 50 roi mới dừng lại.

Nàng ta khóc đến hoa lê đầm mưa, hết sức đáng thương.

Tịch Tích Chi không nâng nổi chút xíu lòng thương cảm, nàng đâu chỉ phải chịu nỗi đau khổ ngoài da mà thiếu chút nữa liền chôn thân trong biển lửa rồi!

Phần nô chưa từng có trước nay ở trong lòng xông ra, Tịch Tích Chi vung múa móng vuốt lên, đập thật mạnh.

“Cầu xin trẫm không bằng cầu xin nó.” An Hoàng Hàn chỉ vào con chồn nhỏ trong ngực, không để ý ánh mắt khiếp sợ của mọi người, nói: “Nếu như Vân chồn tự nguyện đồng ý bỏ qua cho người, trẫm lập tức thả người. Nhưng nếu như. Nó muốn tính mạng các người, trẫm cũng sẽ không nhúng tay.”

Ánh mắt An Nhược Yên chuyển sang con chồn nhỏ, rõ ràng hận đối phương tới tận xương, thế nhưng lúc này nàng vì muốn sống, giống như con chó hèn mọn hạ thấp tư thế mình, cúi đầu khuất phục nhân sai khốc lóc nói: “Cầu xin. Cầu xin người tha bổng cung, bổng cung về sau không bao giờ gây sự với người nữa.”

Lục Công Chúa lại nói xin lỗi với một con chồn? Người trông ngục đứng bên cạnh kinh ngạc không nói ra lời.

Chẳng lẽ Lục Công Chúa vẫn còn thua kém một con chồn sao? Bọn họ vốn tưởng rằng bệ hạ chỉ vì muốn dạy dỗ Lục Công Chúa một hồi, mới đưa nàng nhốt vào đại lao. Mà bây giờ đến nhất định là vì đón Lục Công Chúa trở về.

Dù sao ở trong mắt bọn họ, Lục Công Chúa chính là hoàng muội được bệ hạ sủng ái nhất. Mặc dù nàng ta phạm vào lỗi lớn hơn nữa thì mối quan hệ máu mủ giữa nàng ta và bệ hạ vẫn tồn tại. Mà con chồn kia cũng chỉ là một sủng vật mà thôi.

Nhưng. Bệ hạ lại lạnh lùng đem sự sống còn của Lục Công Chúa giao ột con chồn quyết định.

Trong nháy mắt Tịch Tích Chi có chút mềm lòng, nhưng nghe được tiếng ‘ Bổng cung ’ kia thì suy nghĩ vừa rồi trong lòng không còn tồn tại. Điều nói chó không bỏ được ăn cứt, nếu như An Nhược Yên thật sự có thể thay đổi tính tình, dần xếp ốn thỏa, vậy thì không còn là nàng ta rồi!

Không cần thận trọng cuộc sống sau này, bất cứ lúc nào nàng ta đều có thể đâm người một đao!

Trong lòng Tịch Tích Chi cảnh cáo mình, nơi này là hoàng cung, không phải những địa phương khác, người ở đây đã sớm từ bỏ lương tri, mỗi ngày mang theo một tấm mặt nạ mà sống.

“Nghĩ kĩ chưa?” Thật lâu không thấy trả lời, An Hoàng Hàn nắm lấy móng vuốt con chồn nhỏ, vuốt qua vuốt lại.

Tịch Tích Chi theo thói quen nghĩ rụt về, lại bị vị Đế Vương nào đó túm chặt.

“Tha Bồn cung, cái gì Bồn cung cũng có thể cho người, người muốn cái gì cũng có thể!” An Nhược Yên sợ hãi la lớn nói, từng giọt nước mắt không ngừng rơi. Nàng không muốn chết, không cần chết. Nàng là công chúa xuất chúng nhất trong đám người, xinh đẹp lại tài trí song toàn. Tại sao nàng phải chết, tại sao!

Tịch Tích Chi không chút nào bị mê hoặc, bởi vì An Nhược Yên có thể cho nàng, An Hoằng Hàn cũng có thể cho. Mà An Hoằng Hàn cấp cho thứ gì đó, chưa chắc An Nhược Yên lấy ra được.

Tịch Tích Chi nâng móng vuốt lên, hướng về phách cổ của mình gạch ngang một cái. Động tác này cùng với động tác lúc ‘giết người diệt khẩu’ gần như giống nhau.

An Hoằng Hàn là người trước tiên liên hiểu rõ quyết định của con chồn nhỏ, tựa như khen ngợi vỗ vỗ đầu của nàng, “Không khiến trẫm thất vọng.”

An Nhược Yên điên cuồng lắc đầu, mắt chứng điên loạn hô lớn: “Không. Không. Bồn cung không muốn chết! Tại sao! Bồn cung rốt cuộc nào sai điểm nào? Tại sao hoàng huynh ngươi luôn nghiêng về con súc sinh kia, Bồn cung cũng cúi đầu hướng nó cầu xin tha thứ, tại sao còn không chịu bỏ qua cho Bồn cung!”

Nghe từng tiếng thét chói tai, Tịch Tích Chi chặn lại lỗ tai lông lá của mình. Quả nhiên vẫn không biết hối cải, may nhờ mới vừa rồi mình không có nhân từ nương tay. Nếu không cuối cùng sẽ có một ngày, An Nhược Yên nhất định sẽ bởi vì thù hận mà tìm nàng trả thù.

“Người tự thân động thủ, hay là trẫm thay người giải quyết?” An Hoằng Hàn không có chút tình cảm nói, giống như đó là cái người sắp chết, chứ không phải muội muội có quan hệ ruột thịt với hắn.

Tịch Tích Chi suy tư một hồi, gương mặt xem xét An Nhược Yên. Mặc dù nàng rất căm hận An Nhược Yên, nhưng nàng vẫn muốn cho nàng ta được chết một cách sang trọng một chút. Nếu như đến trong tay An Hoằng Hàn thì chỉ sợ không hành hạ nàng ta tróc một lớp da, An Nhược Yên chắc chưa chết được.

Chít chít. [Ta tới].

92. Chương 92: Chương 6.4

Quyết định này nghĩa là móng vuốt Tịch Tích Chi sẽ dính máu tanh. Chuyện này đối với con đường tu tiên của nàng rất bất lợi. Bởi vì tội lỗi của nàng càng sâu nặng thì uy lực của lời kiếp sẽ càng lớn.

An Hoằng Hàn theo bản năng cau mày, bởi vì hắn cũng biết chuyện con chồn nhỏ tu luyện. Mặc dù hắn không hiểu rõ ràng Yêu Tinh tu luyện thể nào, nhưng hắn lại biết được, nếu con chồn nhỏ dính vào máu tươi thì nhất định sẽ tạo cản trở với chuyên tu luyện.

Trong đầu lại một lần hiện lên dáng dấp con chồn nhỏ biến ảo thành con người, An Hoằng Hàn thật sự không muốn bởi vì chuyện này mà khiến tiến độ tu luyện của con chồn nhỏ chậm lại.

“Chuyện này vẫn nên do trẫm an bài.” An Hoằng Hàn cũng không muốn cho An Nhược Yên chết quá dễ dàng, lại không muốn làm óng vuốt con chồn nhỏ dính máu.

Tịch Tích Chi buồn bực ngẩng đầu lên, không phải mới vừa rồi An Hoằng Hàn hỏi nàng muốn tự thân động thủ hay không sao? Thế nào lại nói một đằng làm một nẻo rồi?

Chít chít. [Làm An Nhược Yên được chết thoong khoái chút].

An Hoằng Hàn làm như không có nghe thấy, hướng về phía người trông ngục phân phó nói: “Dùng hình hỏa(3).”

(3)Hình hỏa: hình phạt thiêu sống, đốt chết.

Chỉ nghe hai chữ này, cả người Tịch Tích Chi run rẩy hai cái.

An Hoằng Hàn nheo lại mắt, lạnh lùng nói: “Người không truy cứu, không có nghĩa là trẫm không truy cứu. Trẫm làm việc, từ trước đến giờ thích tăng gấp bội hoàn trả.”

Nếu trước đó An Nhược Yên nghĩ làm Vân chồn chết cháy thì An Hoằng Hàn hẳn sẽ dùng dạng phương thức như vậy đưa nàng ta về trời.

An Nhược Yên sợ hãi mặt cắt không còn giọt máu, toàn thân phát run, “Không, không thể như vậy, hoàng huynh. . . . Yên Nhi van cầu người, Yên Nhi về sau không dám gây sự nữa.”

Âm thanh An Nhược Yên khóc lóc rồi rít vang vọng trong cả ngục tù.

An Hoằng Hàn giống như không nghe thấy, ôm con chồn nhỏ chuyển sang hướng Tiểu Tuân Tử, “Từ lúc người vừa vào điện Bàn Long, trẫm liền biết người là người Lục Công Chúa cấm vào. Đã sớm nghĩ diệt trừ người, chỉ tiếc bị con chồn ngu xuẩn nào đó cản lại. Người lại không những không cảm kích, ngược lại giúp đỡ Lục Công Chúa lấy ân báo oán.”

“Trẫm nghe nói. . . . Khi đó các người tính toán chiên dầu Vân chồn?” An Hoằng Hàn nhíu mày, không giận tự uy, mỗi một động tác xoay người đều vô cùng khí phách.

Cả người Tiểu Tuân Tử đều là vết thương, cắn miệng, không còn hơi sức nói: “Nô tài. . . . Chỉ nghe theo lệnh làm việc, xin bệ hạ tha mạng a.”

Tịch Tích Chi găm móng vuốt, ánh mắt đảo qua đảo lại nhìn Tiểu Tuân Tử phía xa. Nếu như nói An Nhược Yên có thể làm cho nàng tức giận thì Tiểu Tuân Tử như thế lại khiến lòng nàng băng giá. Từ trước đến giờ nàng đều tin tưởng người tốt có sẽ được báo đáp, người đối với người khác thật lòng, người khác cũng sẽ đối xử thật lòng như vậy đối đãi người.

Nhưng hành động việc làm của Tiểu Tuân Tử đã phá vỡ nhận thức của nàng.

“Các người đã thích chiên dầu, vậy trẫm cũng làm cho người nếm thử một chút mùi vị đó. Người tới, chuẩn bị chảo dầu.” An Hoằng Hàn ra lệnh một tiếng, lập tức có hai người trông ngục cởi sợi dây trói Tiểu Tuân Tử ra, áp giải hắn ta đi ra ngoài.

Mặc cho An Nhược Yên kêu gào thế nào, An Hoằng Hàn vẫn thờ ơ.

Tịch Tích Chi nhìn cảnh hai người bị áp giải đi, bất đắc dĩ thở dài.

“Có cái gì đáng tiếc? Hôm nay người làm rất khá. Hoằng cung giống như chém giết trên chiến trường, người không chết, chính là ta mất mạng.” An Hoằng Hàn vừa nói, vừa đi ra phía ngoài.

Tiếng bước chân của hắn tương đối vững vàng, mỗi một bước đều giống như đạp ở trên ngực người khác.

Hiệu suất làm việc của người trông ngục ô cùng cao, dĩ nhiên điều này cũng không vượt ngoài các dụng cụ tra tấn gì đó, Thiên lao vốn là nơi mọi thứ đều đủ.

Trên sân bên ngoài trời, một chiếc chảo khổng lồ đựng dầu, sôi ừng ực, dưới đáy nồi ngọn lửa cháy hừng hực. Sau khi Tiểu Tuân Tử bị người trông ngục đẩy mạnh vào, hàng loạt tiếng kêu thảm thiết thử thách màng nhĩ của mọi người.

Chảo dầu có nhiệt độ cực cao, Tiểu Tuân Tử vừa mới tiến vào liền bị nóng rút một lớp da. Cả người đều một màu đỏ, cũng không cần chờ lâu lắm, da Tiểu Tuân Tử từ từ bị chiên dầu đến thối rữa.

Tịch Tích Chi sợ hãi không dám mở mắt ra, hai móng vuốt che kín lỗ tai của mình, chui vào trong vạt áo trước ngực An Hoằng Hàn. Đây quả thực là cực hình trong cực hình(4)! Thử nghĩ nếu như lúc ấy Tịch Tích Chi không thể chạy thoát thì người xuống vạc dầu sẽ là nàng. Cả người nổi lên da gà, Tịch Tích Chi che đầu, cố gắng hết sức không nghe tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Tuân Tử.

(4)Cực hình: hình phạt nặng, cực kì khủng khiếp tàn khốc.

An Nhược Yên sợ vỡ mật, giãy giụa không ngừng kêu gào, nhưng hơi sức của nàng ta căn bản không đủ chống đối với người trông ngục. Ba lần năm lượt đã bị người trông ngục trói lên giá gỗ, thắt chặt dây. Ở dưới chân nàng, từng bó củi được đắp chồng lên.

“Không. Không. Hoàng huynh người tha cho ta đi! Ta nguyện ý gả cho Lưu Quốc Vương, chuyện gì ta cũng tự nguyện đồng ý làm!” Khuôn mặt An Nhược Yên đều là vết tích nước mắt ràn rụa, cuối cùng từ từ trở nên mơ nhạt khi ngọn lửa bùng cháy lên.

Tiếng thét chói tai của nữ tử vang lên từng đợt.

Lửa cháy hưng hực trong nháy mắt đã che lấp đi bóng dáng của An Nhược Yên

93. Chương 93: Chương 7.1

Kể từ sau khi con chồn nhỏ bị thương, An Hoằng Hàn đi nơi nào cũng mang theo nó. Vì vậy trong hoàng cung thường có thể nhìn thấy trong ngực An Hoằng Hàn ôm một quả cầu trắng. Nhưng quả cầu này dường như xấu hổ, chỉ lộ ra một cái đầu đầy lông lá, còn những chỗ khác đều bị che bởi áo bào của An Hoằng Hàn.

Từ hôm trở về trong Thiên Lao, Tịch Tích Chi cũng không biết An Nhược Yên và Tiểu Tuân Tử về sau thế nào. Dù sao cho tới bây giờ, Tịch Tích Chi không còn nghe thấy tin tức liên quan tới bọn họ, càng không biết An Hoằng Hàn xử lý hai cốt hai người đó ra sao.

“Khởi bẩm bệ hạ, vết thương của con chồn nhỏ mấy ngày nữa là có thể khép lại.” Thầy thuốc thú y kiểm tra xong cho con chồn nhỏ, chắc chắn lưỡi kinh ngạc. Thuốc cao này thật hiệu quả, thật lợi hại, mới qua hai ba ngày mà vết thương con chồn nhỏ đã đỡ không biết bao nhiêu. Không biết vị thầy thuốc thú y trước đó là người phương nào, y thuật tinh như vậy.

Chít chít. [Khi nào lông có thể dài ra?]

Đây mới là vấn đề Tịch Tích Chi nàng quan tâm nhất, nàng lắc lắc đầu, không ngừng kêu với thầy thuốc thú y. Mấy ngày nay phải sống cuộc sống thò đầu thụt đuôi khiến trong lòng Tịch Tích Chi rất đau khổ. Có câu người dựa vào y phục, phật dựa vào áo cà sa, nàng không còn lông nữa thì sao đi ra gặp người thế nào?

Sợ nhìn thấy ánh mắt khác thường người ta, mấy ngày nay Tịch Tích Chi đều không dám ra khỏi cửa đi dạo.

Thầy thuốc thú y sao hiểu được lời nói của con chồn nhỏ, ông vẫn vui đầu sắp xếp lại cái hòm thuốc nhỏ.

An Hoằng Hàn phiên dịch thay, “Khi nào bộ lông Vân chồn mới có thể dài lại lần nữa?”

Cầm một khối bánh ngọt, An Hoằng Hàn đưa tới khoe miệng con chồn nhỏ.

Tịch Tích Chi không chút nào khách sáo, ngay cả khi vị Đế Vương nào đó phục vụ, há miệng ngậm miếng bánh ngọt nhai. Bánh ngọt là món sở trường nhất của vị ngự trù béo, mỗi lần Tịch Tích Chi ăn đều không nhận được thần phục một phen.

Tịch Tích Chi hí hóp mắt lại như đang hưởng thụ, bộc lộ bộ dạng hạnh phúc, đôi mắt có chứa phần lười biếng, người xem cũng say mê vui vẻ theo.

“Chuyện này.” Thầy thuốc thú y úp úp mở mở một lúc, mở miệng nói: “Đoán chừng phải mất bốn, năm tháng nữa, về chuyện đó, vì thần cũng không có biện pháp.”

Trong tay ông cũng không có thuốc kích thích mọc lông dài ra, cho dù bệ hạ chém đầu ông thì ông cũng đành chịu.

Thần thái trong mắt con chồn nhỏ nhất thời trở nên ảm đạm. Chỉ là trong nháy mắt, nàng lại lập tức lấy lại tinh thần, đại chiến với món bánh ngọt. Một miệng một ngậm bánh ngọt làm bột phấn bắn ra bốn phía.

An Hoằng Hàn cảm nhận được tâm tình dao động của con chồn nhỏ, giọng nói càng thêm lạnh lùng, giận dữ mắng một tiếng: “Lui ra.”

Thầy thuốc thú y sợ hãi co cẳng bỏ chạy, đầu vai vác lấy cái hòm thuốc nhỏ, không ngừng lung lay phát ra âm thanh ‘bành bành’.

Lâm Ân cúi đầu, thỉnh thoảng vụng trộm nghiêng mắt nhìn bệ hạ một cái. Nhìn đi, nhìn xem. Chỉ cần chuyện có liên lụy đến con chồn nhỏ thì cảm xúc của bệ hạ luôn biểu hiện rõ.

Cầm lấy tấu chương trên thư án, An Hoằng Hàn mở ra vừa nhìn, sau đó phân phó nói: “Lâm Ân, truyền lệnh xuống, phân phó người của Ngự Thư Phòng chuẩn bị chu đáo buổi tiệc, tối nay trẫm sẽ khoản đãi thái tử nước Luật Vân.”

Gần đây An Hoằng Hàn đều bận rộn chuyện về con chồn nhỏ, luôn đẩy lùi chuyện yến tiệc lại. Đã mấy ngày trôi qua cũng không tỏ vẻ lễ tiết chào đón, về tình về lý đều không đúng. Mà bản tấu chương trong tay An Hoằng Hàn nói về chuyện này chính là do Lưu Phó Thanh bẩm tấu.

Dạ yến? Con mắt tròn vo của Tịch Tịch Chi lộ ra một tia sáng chói. Bữa dạ yến lần trước, Tịch Tịch Chi chưa lưu lại được chút ấn tượng nào, đều bởi vì dạ yến mới bắt đầu không bao lâu, nàng đã bị An Hoằng Hàn chuốc say. Hôm nay vừa nghe ngay lập tức thấy hứng thú.

Chít chít. [Ta muốn đi].

Một đôi mắt sáng quắc, thẳng tắp nhìn chăm chăm An Hoằng Hàn, Tịch Tịch Chi cực kỳ nỗ lực biểu đạt ý nguyện của nàng. Hai móng vuốt dùng sức lôi kéo vạt áo An Hoằng Hàn, không ngừng đong đưa, bộ dáng có vài phần giống như đang làm nũng.

An Hoằng Hàn cố ý nhướn mày, “Kéo hồng long bào, người định dùng cái gì bồi thường cho trẫm? Một mũi kim khâu một sợi chỉ trên long bào, tất cả đều được thêu thùa, chế tác bằng tơ vàng, chỉ một kiện, Cẩm Tú Sơn Trang phải làm gấp mà đã mất mấy tháng mới có thể chế tạo được.”

Tịch Tịch Chi bị dọa sợ hãi lui về sau, nhìn chăm chăm kiện long bào được An Hoằng Hàn mặc trên người rồi sững sờ cả người. Nếu để cho An Hoằng Hàn biết hai ngày trước nàng vừa chảy nước mũi, cố tình lai nước mũi vào người hắn thì sẽ có hậu quả như thế nào? Tịch Tịch Chi không có can đảm nói ra, bởi ngộ nhỡ vị Đế Vương nào đó bắt đền, nàng quả thật đền không được.

Tịch Tịch Chi có tất giặt mình, giả bộ dáng vẻ vô cùng bình tĩnh nhảy lên trên thư án ngồi. Thỉnh thoảng lại ngó chỗ An Hoằng Hàn phê duyệt tấu chương, mỗi khi An Hoằng Hàn chau mày vì một bản tấu chương, trong lòng Tịch Tịch Chi không diễn tả hết được sự sung sướng. Nhìn An Hoằng Hàn xử lý chính sự nhiều lần, Tịch Tịch Chi có nhận biết mấy chữ.

Nàng cũng có nghĩ đến việc để An Hoằng Hàn cho nàng đến viện Thái Phó để học, nhưng Nếu thật có thể làm vậy thì chắc chắn con chồn như nàng quá khác người thường rồi. Hiển nhiên là sống ở trong hoàng cung vẫn nên điệu thấp thì tốt hơn. Ngộ nhỡ bị người hoài nghi nàng là yêu quái thì nàng biết giải thích như thế nào!

Nằm úp sấp ở trên bàn, không được bao lâu Tịch Tịch Chi đã đi gặp Chu công rồi. Âm thanh ngáy ngủ dần dần vang lên, cái bụng con chồn nhỏ lúc lên lúc xuống một cách nhịp nhàng.

Lúc này, An Hoằng Hàn đặt bút lông trong tay xuống, hai tay nâng con chồn lên, ôm vào trong ngực, đặt nó nằm ở trên đùi hắn tiếp tục ngủ. Ngón tay vuốt đi vuốt lại bộ lông con chồn nhỏ, thật ra không đơn thuần chỉ con chồn thích loại cảm giác này, ngay cả An Hoằng Hàn cũng không biết từ bao giờ vô tình thích xúc cảm đó.

Bộ lông con chồn nhỏ mềm mại mà mượt mà, mang theo nhiệt độ cơ thể nó cho nên rất ấm áp. Nhiệt độ ấm áp như một dòng nước ấm chậm rãi chảy vào trong lòng của An Hoằng Hàn.

Hắn càng không thể kiềm chế được.

Hoàng hôn buông xuống, sắc trời dần trở nên mờ mịt.

Khi Tịch Tịch Chi vừa tỉnh lại từ trong giấc mộng, nàng nâng lên móng vuốt ngáp, vươn cái lưng mỗi, chậm quá đứng lên, bộ lông run lấy bầy, uy phong凛冽 đứng ở trên bàn. Mắt còn ngái ngủ lơ lơ, thấy sắc trời bên ngoài đã đen kịt rồi, nhớ lại lời nói buổi chiều của An Hoằng Hàn, tinh thần liền trở nên tràn trề sức sống, kêu ra hai tiếng ‘chít chít’. [Đi, đi tham gia dạ yến].

An Hoằng Hàn lại gần con chồn nhỏ, búng mạnh cái trán nó, “Thật giống người tưởng tượng đơn giản như vậy, nhưng mọi chuyện đã chuẩn bị tốt rồi.”

Lời này có ý gì? Tịch Tịch Chi bị búng đau che cái trán lại, chẳng lẽ dạ yến còn có thể có bấy? Do đã trải qua nhiều chuyện, Tịch Tịch Chi cũng trở nên đa nghi hơn.

94. Chương 94: Chương 7.2

An Hoằng Hàn ôm nó đứng dậy, chậm rãi bước ra khỏi bàn, mang theo đám người Lâm Ân, vừa tiến về phía điện Lưu Vân vừa nói: “Nước Luật Vân cũng không sống lệ thuộc vào nước Phong Trạch như nước Cửu, mặc dù bề ngoài quan hệ giữa nước Luật Vân và Phong Trạch rất tốt, nhưng một khi vào trong tối, không có hai quốc gia nào thật sự tồn tại tình hữu nghị. Lần này bọn họ đến đây, nhất định sớm đã có sự chuẩn bị, đợi đến lúc làm khó dễ nước Phong Trạch một phen. Cho nên buổi dạ yến tối nay, thay vì nói vì chiêu đãi thái tử nước Luật Vân, không bằng nói tiếp nhận sự khiêu chiến của bọn họ.”

Yên lặng nghe xong lời An Hoằng Hàn nói, Tịch Tịch Chi nghiêm túc tiêu hoá sự thật đó. Thì ra là như vậy, nói cách khác. Tối nay có trò hay để nhìn!

Con chồn nào đó thích xem náo nhiệt, càng hăng hái hơn trước nữa, hai móng vuốt vồ vào nhau phát ra tiếng vang giống như vỗ tay, đôi mắt trong sáng mang theo sự thích thú khi có người gặp hoạ.

“Tối nay quả thật sẽ rất đặc sắc.” Mặc kệ ai thắng ai thua, tóm lại một đêm này sẽ cho người ta để lại ấn tượng sâu sắc.

An Hoằng Hàn nhìn lên bầu trời đêm, những ngôi sao lấp lánh, phát ra ánh sáng thuộc về chúng.

Trong điện Lưu Vân, tất cả đại thần và sứ giả đều đã đến đông đủ. Rất nhiều đại thần tụ tập chung một chỗ nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng nghe thấy mấy tiếng cười. Quang cảnh trông chừng rất yên bình.

Nhưng đây chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi. Thực tế, sau nụ cười của bọn họ không biết cất giấu bao nhiêu âm mưu quỷ kế.

Tịch Tịch Chi nhìn nụ cười dối trá của các đại thần, sự hứng thú ban đầu giảm xuống ba phần rồi.

An Hoằng Hàn mới vừa bước vào điện Lưu Vân, tất cả đại thần đều quỳ xuống hành lễ, từng tiếng hô to: “Cung nghênh bệ hạ.”

“Bình thân.” An Hoằng Hàn tùy ý phát vạt áo một cái, ôm Vân chồn đi về phía ghế trên.

Đông Phương Vưu Dục cùng với các sứ giả khác ngồi toàn bộ phía dưới bên tay phải, trang phục của bọn họ có chỗ khác biệt so với các vị đại thần, cho nên ngay ánh mắt đầu tiên Tịch Tịch Chi liền trông thấy hắn ta.

Cung nữ bưng bầu rượu, rót rượu cho An Hoằng Hàn. Tiếng nước chảy róc rách, lỗ tai Tịch Tịch Chi nghe được không ngừng rung rung. Nhìn ly rượu kia dần dần đầy lên, Tịch Tịch Chi nuốt nước miếng một cái tiến tới, chuẩn bị uống một hớp đỡ thèm. Đúng lúc móng vuốt vừa định đụng đến, một bàn tay to từ trên trời giáng xuống, nhấc lên cái chén nhỏ đó, đặt ly rượu cách xa nàng chỉ tầm một tấc.

Cái đầu nhỏ của Tịch Tịch Chi di chuyển theo cái tay kia, dần dần nhìn lên trên, cuối cùng dừng lại ở gương mặt tuần tú của An Hoằng Hàn.

Tức giận đến mức khiến bộ lông run lên, móng vuốt Tịch Tịch Chi thò ra muốn cướp đoạt.

An Hoằng Hàn cầm ly rượu ra xa, mày kiếm vừa nhíu, “Trên lưng người có thương tích, dám uống rượu? Có phải muốn để lại sẹo hay không?” Nói xong câu này, hắn bưng ly rượu lên, chuyển qua khóe miệng, uống một hơi cạn sạch, hoàn toàn chặt đứt tưởng niệm của Tịch Tịch Chi.

Tịch Tích Chi cắn răng nghiêng lợi, trong lòng hung hăng mắng hai câu. Nhưng trong lòng nàng không mù quáng, biết An Hoằng Hàn làm như vậy đều suy nghĩ vì mình.

“Rót một chén nước trắng.” Lo lắng con chồn nhỏ thật sự khát nước, An Hoằng Hàn xoay sang cung nữ phân phó nói.

Cung nữ sững sốt hai giây, mới phản ứng lại, hồi đáp: “Nô tỳ tuân lệnh.”

Kết quả là, Tịch Tích Chi ôm chén nước trắng kia, cách một lúc lại liếm hai cái.

Dáng vẻ ngây thơ đó tức khắc dẫn tới nhiều người liếc mắt nhìn.

Tầm mắt Đông Phương Vưu Dục nhìn quả cầu trắng nhỏ, khoe miệng nhếch lên ý cười nhạt, “Thật là đáng yêu, khó trách quốc sư lại trà trộn vào hoàng cung.”

Vị quốc sư nước Luật Vân kia của bọn họ, ngoại trừ chiêm tinh xem bói thì chỉ có để ý tới động vật. Riêng trong phủ quốc sư đã nuôi một lượng lớn chim chóc thú dữ.

Từ trước đến giờ Đông Phương Vưu Dục không chú ý tới các loài động vật này nọ, bởi vì đối thủ của hắn cho tới nay đều là người. Đến nay gặp phải con chồn kia, mới cảm thấy nó mang theo sức hấp dẫn kì lạ làm cho người ta không nhận được phải hướng ánh mắt lên trên người nó.

“Cũng chỉ là một con chồn, thật không biết vì sao bệ hạ nâng niu như của quý giá. Các người nhìn kĩ coi, vết bóng sau lưng con chồn đó thành vết sẹo lớn như vậy, nếu là ta đã sớm ném nó đi, nuôi cũng mất mặt.”

Cách đó không xa một vị đại thần trẻ tuổi bực bội nói, dường như không thể thích nổi Vân chồn. Mặc dù bọn họ mặc triều phục(1), nhưng trong nội tâm không che dấu được chí khí của người mặc quần áo lụa là.(2)

(1)Triều phục: lễ phục khi vào chầu vua.

(2)Chỉ tư tưởng của con cháu nhà giàu sang quyền quý.

Như việc miệng con người không che được, vừa nhìn liền biết là người bỏ tiền dựa vào quan hệ mới leo lên được chức quan. Mỗi triều đình đều có tồn tại chỗ mục nát, nên loại chuyện như vậy thấy rất phổ biến.

Sau khi Đông Phương Vưu Dục nghe được, ánh mắt trầm xuống, “Ánh mắt nông cạn, không hiểu giá trị thực sự của nó.”

Hai người thị vệ bên cạnh thấy mơ hồ, không hiểu vị diện hạ từ trước đến giờ chừng chặc nhà mình sao lại nói vậy.

Dạ yến đã bắt đầu, Lâm Ân vỗ tay với nhạc công, âm nhạc đàn sáo từ từ ngừng lại, bên trong điện Lưu Vân trở nên yên tĩnh.

An Hoằng Hàn ngồi trên cấp chín trên đài cao, khí phách tập trung vào một thân, bưng ly rượu trên bàn dài lên, chậm rãi giơ cao, “Thái tử nước Luật Vân đường xa mà đến, trăm trước kính người một ly, xem như đón chào thái tử đã đến.”

An Hoằng Hàn uống một hơi cạn sạch.

Đông Phương Vưu Dục phất áo bào đứng lên, lộ ra nụ cười, “Ly rượu này vốn nên do bốn thái tử kính bệ hạ mới phải, bệ hạ thực sự quá khách khí.”

Hai người người một lời, ta một câu, tất cả đều là lời khách sáo.

Tịch Tích Chi ngồi ở trên bàn, cố gắng kiềm chế tính tình của mình nhìn động tĩnh của bọn họ. Đôi tròng mắt lóe sáng, một hồi xem An Hoằng Hàn một chút, một lúc lại xem mặt hổ cưỡi(3) một chút.

(3)Mặt hổ cưỡi (Nguyên văn: Tiểu Diện Hổ): nghĩa là con hổ biết cưỡi, ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác, ở đây là chỉ thái tử nước Luật Vân Đông Phương Vưu Dục.

Lời nói hai người đều rất khách sáo, nhưng bên trong đó lại mang theo chút xa cách. Lúc bọn họ nói chuyện, trong mắt giống như không có đối phương, chẳng qua chỉ đơn thuần nói mà thôi.

95. Chương 95: Chương 7.3

Tịch Tích Chi nhàm chán ngồi, trong lòng suy đoán Đông Phương Vưu Dục sẽ đưa ra gây khó khăn như thế nào.

Chăm chú nhìn vị thái tử điện hạ anh tuấn vô song kia, Tịch Tích Chi vô cùng buồn bực nghĩ, chẳng lẽ trong lòng càng nham hiểm đen tối, đáng vẻ bên ngoài lại càng trở nên đẹp trai? Vì tìm ra đáp án, Tịch Tích Chi lại quay đầu nhìn về phía An Hoảng Hàn, đồng dạng là đáng vẻ khí phách.

Hai nam nhân này đều là sói đội lột cừu, không. An Hoảng Hàn đúng là một con sói, ít nhất không giống Đông Phương Vưu Dục, đem bản thân ẩn nấp trốn tránh như vậy, mà hắn đem một mặt bản thân mình lộ ra trước mặt mọi người.

Ngay khi Tịch Tích Chi nhàm chán sắp mệt rã rời, Đông Phương Vưu Dục rốt cuộc đi vào chủ đề chính, “Bốn thái tử nghe nói tài nghệ Lục Công Chúa vô song, vốn lần này đến nước Phong Trạch, thấy còn tưởng nhanh, không ngờ mới chỉ mấy ngày, Lục Công Chúa đã không may mắn qua đời. Nhưng bốn thái tử đã sớm nghe nói nước Phong Trạch có rất nhiều tài nữ, đặc biệt muốn kiến thức một phen tài múa của bọn họ. Vì chuyện này, bốn thái tử còn cố ý dẫn theo mấy vũ cơ, muốn cho bọn họ tỷ thí một chút.”

Đông Phương Vưu Dục nói hết sức khiêm tốn, ít nhất làm cho người ta không nhìn ra hắn ta có nửa phần tự đại cuồng ngạo. Nhưng chính điểm này lại không cần phải nói rõ mục đích của hắn ta.

Múa sao? Thật ra việc này nàng vô cùng thích. So với vừa đàn vừa hát thì múa có vẻ thú vị hơn nhiều. Tịch Tích Chi vội vàng ngồi ngay ngắn, đôi mắt lóe sáng như ngọc, mong đợi nhìn phía dưới.

An Hoảng Hàn đưa tay liền vỗ nó một cái, tỏ vẻ cảnh cáo, “Sao người khác tìm trẫm gây rắc rối, người ngược lại còn cao hứng phấn khởi? Hay nói cách khác, người nghĩ muốn khuỷu tay rẽ ra ngoài(4)?”

(4)Khuỷu tay rẽ ra ngoài: trong truyện ý nói con chồn nhỏ định về phe thái tử nước Luật Vân.

Tịch Tích Chi bị hỏi á khẩu không trả lời được, dường như thân phận của nàng là sủng vật của An Hoảng Hàn, thế cũng coi như là ‘ người ’ của hắn. Nếu là ‘ người ’ của hắn thì phải giúp người thân không để ý kẻ khác. Phiên nào gặm móng vuốt, Tịch Tích Chi cảm thấy lung tung.

“Trẫm không phải muốn người chỉ đứng như một người xem, hiểu không?” An Hoảng Hàn nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông con chồn nhỏ, tránh chạm phải vết thương sau lưng nó, “Người do trẫm nuôi, vì vậy phải đứng ở phía bên này của trẫm.”

Giọng điệu bá đạo, lời nói từ trong miệng An Hoảng Hàn nói ra.

Tịch Tích Chi nói không nên lời phản bác, dù sao cũng không thể ăn không đồ ăn của hắn, ngủ giường của hắn, còn giúp người khác đả kích hắn nữa?

Chít chít. Tịch Tích Chi nâng chân phải phía trước lên, lải nhải nói một tràng dài giống như kiểu đang thề.

Dù sao ý nghĩa của nó cũng không khác nhiều với ý ‘ ta hoàn toàn đứng về phía người ’ !

Khoé miệng An Hoảng Hàn cong lên, vui vẻ nói: “Rất tốt, cuối cùng không phụ lòng trẫm nuôi người mấy tháng.”

Tịch Tích Chi khiêm tốn thụ giáo, thu hồi bộ dạng xem náo nhiệt, thành thật nghiêm túc như một con chó giữ cửa, hai con chân trước chạm đất, cái mông ngồi chồm hồm ở trên bàn. Động tác này của nó khiến hai người cung nữ bên cạnh không ngừng cười run rẩy.

An Hoảng Hàn nghiêm mặt, xoay qua chỗ các cung nữ nhìn một cái. Hai người cung nữ nhất thời không cười được nữa, nụ cười cứng ở trên mặt, cuối cùng hóa thành vẻ mặt sợ hãi, rụt cổ một cái.

“Nếu thái tử điện hạ cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, vậy trẫm cũng không thể quét nhả hứng của mọi người. Vũ cơ nước Phong Trạch ta còn nhiều, tin rằng nhất định sẽ làm thái tử điện hạ hài lòng.” Không nhìn ra vui giận, lời nói An Hoằng Hàn truyền vào lỗ tai của mọi người.

Đông Phương Vưu Dục cười một tiếng, “Bệ hạ bên kia cần một khoảng thời gian chuẩn bị, không bằng để vũ cơ nước Luật Vân ta ra sân trước?”

Nếu Đông Phương Vưu Dục dám nói thế với, như vậy nhất định có niềm tin tuyệt đối.

Ai cũng nghe ra trong lời của hắn có chứa mùi vị khiêu khích, nhưng là nước Phong Trạch là một đại quốc, đương nhiên không thể cự tuyệt yêu cầu của bọn họ, nếu không truyền đi thì còn tưởng rằng nước Phong Trạch của bọn họ sợ nước Luật Vân.

Loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên gặp phải. An Hoằng Hàn bình tĩnh như thường, đưa mắt ra hiệu với Lâm Ân ý bảo ông nhanh đi an bài mấy tên đáng dấp giống như vũ cơ ra sân. Đối phương tới địa bàn Phong Trạch khiêu khích, bọn họ chỉ có thể thắng, không thể thua.

Trong đầu Tịch Tích Chi không nghĩ nhiều chuyện như vậy. Nàng chỉ đơn giản ‘dựa vào quan hệ’ để ủng hộ An Hoằng Hàn, hi vọng hắn giành được thắng lợi cuối cùng. Móng vuốt vô mạnh vào mu bàn tay hắn, cổ vũ hắn cố gắng lên, kêu hai tiếng ‘chít chít’.

Đông Phương Vưu Dục vỗ tay ‘bốp bốp’, ngoài điện lập tức đi vào một nhóm mỹ nhân cùng một kiểu dáng y phục, bọn họ trang điểm son phấn, biến mình ăn mặc trang điểm xinh đẹp. Trên người mặc lụa mỏng, bộ ngực để hở một nửa, đường cong khêu gợi, dáng vẻ hoàn mỹ hiện ra ở trước mặt mọi người.

Các nàng mới ra sân đã có rất nhiều ánh mắt nam nhân bị hấp dẫn.

Quay đầu nhìn An Hoằng Hàn, thấy sắc mặt hắn vẫn không đổi, tâm tình Tịch Tích Chi cuối cùng tốt hơn một chút. Cho dù hắn là lang(=sói), còn không đến mức là sắc lang. Ít nhất trông hắn không giống như nam nhân khác, chăm chú nhìn bộ ngực của vũ cơ không rời.

“Cố gắng nhảy cho bốn thái tử, nhảy tốt, bốn thái tử có thưởng lớn!” Đông Phương Vưu Dục chậm rãi đứng dậy, quạt giấy phe phẩy, nói qua lời nói khích lệ.

Tất cả vũ cơ vui mừng kêu, cúi nửa người xuống nói: “Tạ thái tử điện hạ.”

Tiếng đàn sáo chậm rãi vang lên, tiếng đàn du dương đinh đinh đông đông như giọt nước đập vào rãnh, nhưng tầm mắt của mọi người lại tập trung đến trên người mười vị vũ cơ. Động tác của bọn họ cực kỳ hấp dẫn, eo thon đung đưa, bắt đầu nhảy múa.

Tịch Tích Chi mở to hai mắt nhìn, thỉnh thoảng mí mắt chớp chớp hai cái.

An Hoằng Hàn liếc mắt một cái nhận ra điệu múa của mấy nàng ta, sắc mặt nhanh chóng trở nên âm trầm, nói: “Là điệu ‘Phượng hoàng cùng bay’?”

Hắn vừa nói, đại thần phía dưới đều ồ lên. Giật mình nhìn mười tên vũ cơ này, quả thật không dám tin. Điện Lưu Vân ngay lập tức nhắc lên cao trào, tất cả các đại thần châu đầu ghé tai nghị luận âm ỉ.

“Thật sự là phượng hoàng cùng bay, các người nhìn. Động tác của các nàng cỡ nào lưu loát, hơn nữa y phục trang sức cũng giống y như đúc trong tin đồn.”

“Thật sự là động tác lưu loát nhất quán, mang theo khí thế ung dung của Phượng Hoàng.”

“Lão phu đã rất lâu không được nhìn thấy điệu múa đẹp vậy.”

Cho dù Tịch Tích Chi chưa từng nghe qua tên điệu múa này, nhưng nhìn thấy phản ứng của An Hoằng Hàn cùng các đại thần cũng đoán được lai lịch điệu múa này khẳng định không nhỏ.

96. Chương 96: Chương 7.4

“Hơn mười năm không người nào dám nhảy điệu múa này, lần này thái tử Đông Phương Vưu Dục thật dùng không ít công sức cho buổi dạ yến này.” An Hoằng Hàn bưng rượu lên, mặt không chút thay đổi uống cạn.

Tịch Tích Chi phỏng đoán tâm tư của hắn, vậy An Hoằng Hàn rốt cuộc có gì nắm chắc đây? Hay là không có nắm chắc? Tịch Tích Chi không nhìn ra được gì từ sắc mặt của hắn.

Đột nhiên Lâm Ân xuất hiện từ bậc thang phía khác ở bên ngoài, vẻ mặt lo sợ lại gần An Hoằng Hàn, nhỏ giọng bẩm báo nói: “Bệ hạ, việc lớn không tốt rồi.”

Lỗi tai Tịch Tích Chi dựng lên, có biến!

An Hoằng Hàn đã sớm dự đoán được không đơn giản, trầm giọng nói: “Nói.”

Chữ này nói rất đanh thép. Đồng thời, nói cho Tịch Tích Chi, tâm tình An Hoằng Hàn không tốt.

“Bệ hạ, nô tài mới vừa đi giáo phường(5), những ngày gần đây đám vũ cơ kia bị thổ tả(6), không thì bị trật chân, hầu như tất cả vũ cơ đều chịu chút vết thương, không thể nào lên sân khấu được.”

(5)Giáo phường: nơi quản lý, dạy dỗ nhạc công thời xưa.

(6)Thổ tả: theo tả hiểu là bị tiêu chảy đó

Tịch Tích Chi xoay người nhìn xuống phía dưới, đám vũ cơ kia bay múa nhảy, kéo dài làn váy rực rỡ màu sắc, mỗi khi các nàng nhảy lên là lúc làn váy bay lên tượng trưng cho lông đuôi Phượng Hoàng.

Nhưng thu vào mắt Tịch Tích Chi, nàng cảm giác những động tác này, tất cả đều không đâu vào đâu.

Khi các nàng ta nhảy quá mềm mại, trái lại làm không nổi bật lên khí thế cao quý thuộc về Phượng Hoàng.

Ánh mắt chuyển qua Đông Phương Vưu Dục bên kia, thần sắc Tịch Tích Chi cũng trở nên ngưng trọng, nghĩ thầm, thật là một người biết gây sự. Ngay trước mặt nói muốn hai nước tỷ thí, nói cực kỳ vinh quang, mà sau lưng lại làm chuyện mờ ám.

Chân mày An Hoằng Hàn nhíu chặt lại, “Còn tìm được người khác không?”

Cách một khoảng thời gian, hoàng cung sẽ chiêu mộ một nhóm vũ cơ từ dân chúng. Mà tài múa của vũ cơ, nhất định phải là tài nghệ đứng đầu.

“Hồi bệ hạ, tạm thời lúc này, phỏng chừng tìm không được.” Nếu là trước đây thì còn có thể khiến Lục Công Chúa tới chống đỡ một chút. Dù sao tài nghệ của An Nhược Yên nổi tiếng cả trong Hoàng Đô. Nhưng bây giờ, phóng mắt cả Hoàng Đô, tài nữ xuất sắc có thể có mấy cái?

An Hoằng Hàn cường đại hơn nữa cũng không có bản sự nghịch thiên, có thể thay đổi cục diện.

Nhìn vẻ mặt chủ nhân mình ưu sầu, lương tâm con chồn nhỏ nào đó phát ra, tự đề cử mình đi tới phía trước đứng, tại chỗ nhảy về ra trước hai cái, kêu ‘chít chít’.

An Hoằng Hàn gọi ra nụ cười có thâm ý sâu xa, “Chẳng lẽ ngươi có thể nhảy?”

Ngón tay chọc vào cái bụng mập của con chồn nào đó, trong đầu liên tưởng đến cảnh tượng một quả cầu nhảy múa, giờ phút này An Hoằng Hàn dứt bỏ tất cả ưu phiền, sung sướng cười ra tiếng.

Con chồn nhỏ bị người khác đùa giỡn, liền xù lông đẩy bàn tay to kia ra. Bằng thân thể vụng về của nàng, có thể đi ra nhảy hay không? Chẳng qua nhiều người, sự tình liền dễ làm! Thật ra nàng có biện pháp có thể thắng được đám vũ cơ múa ‘phượng hoàng cùng bay’ kia.

Giờ phút này, điệu múa đã tiến vào giai đoạn cao trào. Tiếng cười của Đông Phương Vưu Dục bên kia vang lên không ngừng, mà bên này bọn họ còn đang suy nghĩ nên ứng đối như thế nào.

Điệu múa ‘Phượng hoàng cùng bay’ này đòi hỏi thời gian rất dài, thời gian mới qua một ly trà(7), mà mới nhảy được một nửa bài. Nói như vậy, Tịch Tích Chi còn có thời gian uống cạn chung trà có thể chuẩn bị.

(7) Thời gian tính theo ly trà: ý là ngày xưa hay có tục pha trà, cần phải qua rất nhiều công đoạn ngâm âm tách, rửa dụng cụ, mà rót được ly trà rồi đến uống ly trà nhâm nhi cũng cần rất nhiều thời gian.

Tịch Tịch Chi trượng nghĩa vỗ vào ngực nhỏ của mình, lải nhải hai tiếng, giống như đang nói ‘ mọi chuyện, cứ để ta lo ’.

Khó được con chồn nhỏ nguyện ý cùng hắn đứng ở trên cùng một chiến tuyến, mặc dù An Hoằng Hàn không ôm ấp hy vọng quá lớn, cũng theo nó nói: “Thế thì đều xem người rồi.”

Lâm Ân có xúc động muốn ngắt, đây là cuộc so tài giữa hai nước, bệ hạ lại mắc bệnh hồ đồ gì rồi, sao có thể đem chuyện này giao ột con chồn đi làm? Huống chi Vân chồn chẳng qua là sủng vật mà thôi, có thể có bao nhiêu bản lãnh? Chẳng lẽ còn có thể hóa thân thành người, múa được một điệu múa kinh diễm vô song?

Nhìn thấy trong mắt Lâm Ân có ý xem thường, thần sắc An Hoằng Hàn đông cứng lại, “Thế nào? Đại Tổng Quản có ý kiến?”

Âm thanh lạnh lùng quanh quẩn bên tai, lời nói Lâm Ân mắc kẹt trong cổ họng, không dám ra nói phản bác.

Làm nô tài, thì phải tuân thủ bổn phận của nô tài.

“Nô tài không dám.” Lâm Ân cúi thấp đầu.

Tịch Tịch Chi đương nhiên biết rõ Lâm Ân nghĩ thầm cái gì, nhưng nàng không hề có chút tức giận nào, nếu như đổi lại là nàng thì cũng không thể tin một con chồn có thể giải quyết phiền toái trước mắt. Nhưng mà. Đừng quên một điểm quan trọng rằng, Tịch Tịch Chi không phải con chồn bình thường!

Nàng đi dọc mép bàn, sau đó vươn người nhảy dựng lên, vững vàng rơi xuống đất.

An Hoằng Hàn không biết con chồn nhỏ muốn đi đâu, trong lòng có chút không yên lòng, nhưng tối nay hắn là chủ nhân buổi dạ yến, hắn lại không thể dễ dàng rút người rời đi. Hơn nữa trực giác nói cho hắn biết, chuyện tiếp theo con chồn nhỏ cần làm, tuyệt đối không thể để người ta biết.

Nhìn thấy hai người cung nữ muốn đuổi theo, An Hoằng Hàn lập tức ngăn cản nói: “Tối nay không cần đi theo.”

Hai người cung nữ đồng thời sững sờ, ngừng bước chân. Trong lòng lại buồn bực, trước kia bệ hạ phân phó hai người bọn họ đi theo là sợ con chồn nhỏ chạy loạn, hoặc là bị người khác bắt nạt, thế nào hôm nay lại khác thường, không để cho họ đi theo nữa rồi?

An Hoằng Hàn không để ý tới cung nữ nghĩ như thế nào, tầm mắt dần chuyển xuống phía đám vũ cơ ở dưới.

97. Chương 97: Chương 7.5

Ánh mắt Đông Phương Vưu Dục lúc này quay sang đối mặt, nâng chén với hắn, trong ánh mắt mang theo sự lạnh nhạt, dường như tất cả chuyện ở đây đều không liên quan với hắn ta.

Có thể giả bộ đến mức này, đúng là tên hồ ly thâm tàng bất lộ.

Chẳng qua An Hoằng Hàn không có tiếp xúc nhiều lắm với hắn ta, bởi vì vị trí quốc gia của hai người khác nhau, cho nên tình huống tiếp xúc rất ít. Nâng ly rượu lên, giơ về hướng về hắn ta, An Hoằng Hàn uống một hơi cạn sạch.

Lại nói về phía con chồn nhỏ, nó chạy chậm thẳng một đường đến bãi cỏ màu xanh quen thuộc.

Nơi này chính là chỗ lần trước nàng gặp Đông Phương Vưu Dục, nhưng hôm đó có cầu vồng rực rỡ còn đêm nay chỉ có tiếng gió lạnh xào xạc.

Sau lưng là một mảnh đất trống không, Tịch Tịch Chi cảm thấy có chút lạnh lẽo, đứng tại chỗ nhảy lên vài cái để cơ thể ấm áp hơn.

Chít chít. [Mỹ nhân bướm bướm].

Chít chít.

Tịch Tịch Chi kêu liên mấy tiếng, bình thường nàng gọi vài câu, ba con bướm bướm sẽ xuất hiện.

Lần này cũng không khác trước, ba con bướm bướm bay dần từ phía xa tới, nhìn thấy con chồn nhỏ muện như vậy còn ra đây, toàn bộ chúng đều bay quanh nó, sau đó dừng lại rơi xuống trên chiếc đầu đầy lông của con chồn nhỏ. Ba con bướm bướm nhiều ngày không thấy con chồn nhỏ, nhìn thấy trên sống lưng nó bị thương, đôi cánh càng đập kịch liệt hơn, giống như đang hỏi thăm nó có đau không.

Mặc dù bọn họ không cùng ngôn ngữ nhưng đều có trí thông minh.

Sở dĩ con chồn nhỏ dám khẳng định điểm đó, bởi vì quanh thân người tu tiên thường có linh khí, cho nên chỉ cần gặp nhau, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã có thể cảm giác được một chút.

Chít chít. [Mời các người giúp đỡ một chuyện].

Tịch Tịch Chi vung móng vuốt khoa tay múa chân, cố gắng giải thích cho chúng nó nghe.

Ngôn ngữ chính là một chướng ngại rất lớn, Tịch Tịch Chi phải giải thích mất rất lâu mới miễn cưỡng biểu đạt được rõ ràng ý mình định nói. Thân thể đứng thẳng lên, bắt chước con người đi hai bước, nói cho bọn chúng biết phải biến thành hình người.

So với mới con chồn nhỏ vừa tu luyện mấy tháng thì tu vi của ba con bướm bướm bọn họ còn cao hơn. Chỉ ít mức độ linh khí quanh thân bọn họ dày đặc hơn, xa hơn Tịch Tịch Chi một khoảng lớn.

Chỉ là bọn họ đều không cần thầy dạy cũng biết, dựa vào thân mình tự động hấp thu lấy Thiên Địa Linh Khí mà đề cao tu vi. Vì vậy quá trình này rất thông thả, hơn nữa lại không có người chỉ đạo, cho nên lúc bọn họ tu luyện, rất nhiều chuyện cũng không biết.

Đây cũng là nguyên nhân mà rất nhiều yêu tinh tu luyện trăm năm vẫn không thể đắc đạo .

Tịch Tịch Chi tự mình làm mẫu, dạy chúng nó điều động linh lực trong cơ thể mình, thúc giục luồng linh lực để biến ảo thành hình người. Tịch Tịch Chi dùng sức thúc giục, không thể làm sao cho chính bản thân nàng thay đổi được. Cách một khoảng thời gian dài, Tịch Tịch Chi cũng nhiều ít sở soạn ra chút bí quyết. Cái chính là mỗi một động vật lúc vừa mới bắt đầu hóa hình đều ở trạng thái không ổn định.

Cũng không phải chỉ có nàng là trường hợp đặc biệt.

Ba con bướm bướm tuân theo yêu cầu con chồn nhỏ, vừa mới bắt đầu thúc giục linh lực, bên ngoài thân thể của bọn họ liền hiện ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt trong suốt.

Trong nháy mắt cặp mắt Tịch Tịch Chi trợn to, ‘có hy vọng’!

Đang mong đợi một màn sau đó, Tịch Tịch Chi trầm ngâm nhìn ba con bướm bướm, mí mắt cũng không dám chớp.

Lần đầu tiên bọn họ biến ảo, hao phí không ít thời gian. Cho đến khi tầng ánh sáng trong suốt chậm rãi rút đi, ba con bướm bướm đã lấy hình dáng thiếu nữ xuất hiện.

Do vừa mới biến ảo thành công, vì vậy họ còn không có mặc y phục.

Điều này dẫn đến chính mắt Tịch Tịch Chi nhìn thấy vóc dáng hoàn mỹ của ba thiếu nữ! Đồng thời, nàng cũng hiểu được, tại sao loài người luôn loan truyền Yêu Tinh một cách thần kì, nói bọn họ xinh đẹp biết bao, câu hồn phách con người bao nhiêu. Nhìn ba thiếu nữ trước mắt này một chút xem, lỗ mũi ánh mắt kia, chỗ nào cũng đều hơn hẳn người phàm trần.

Dù An Nhược Yên trước kia, sợ rằng khi thấy ba nữ Yêu Tinh này cũng âm thầm phai mờ.

Hai lần trước Tịch Tịch Chi biến ảo thành hình đều trong thời gian rất ngắn, cho nên nàng cũng chưa soi gương, cho nên càng không biết dáng vẻ mình lớn lên ra sao .

Nhìn thấy dung mạo ba vị nữ nhân trước mắt, nàng quyết định, lần biến thân lần sau, nhất định phải nhìn kỹ bản thân mình hăng nói.

Thân thể các nàng đều trần truồng, sao có thể đi ra ngoài gặp người, đây trở thành một cái vấn đề lớn. Bàn tay Tịch Tích Chi giơ hướng bọn họ, ý bảo họ đi theo nàng.

Tịch Tích Chi đã học thuộc bản đồ đường lối trong hoàng cung, lúc đi đường đều cố gắng chọn những con đường mòn không có ai đi. Đi thẳng một đường cũng chưa có ai phát hiện ra mấy người các nàng.

Đi tới nơi gọi là Hoán Y Cục, Tịch Tích Chi chỉ huy bọn họ lén lút trộm mấy bộ y phục, ình mặc vào. Lúc này, Tịch Tích Chi cảm giác được thành tựu ‘trở thành quân sư’, trong lòng không biết sáng khoái hơn bao nhiêu.

Mặc dù mặc y phục các cung nữ bình thường nhưng vẫn không thể che giấu được dung mạo xuất sắc của ba thiếu nữ này.

Chít chít. [Các người có thể nói chuyện sao?]

Từ sau khi biến ảo thành hình người, ba Yêu Tinh vẫn chưa từng mở miệng, Tịch Tích Chi chỉ đành phải hỏi trước.

Ba thiếu nữ u mê lắc đầu một cái, phát ra âm thanh ‘a a a’, có chút tương tự với người bị câm, đặc biệt muốn nói chuyện, nặn không ra một câu nói hoàn chỉnh.

Tịch Tích Chi hiểu ra, mặc dù tu vi của ba người bọn họ cao hơn so với nàng, nhưng từ trước tới nay chưa từng học qua ngôn ngữ của con người, vì vậy không nói được là điều rất bình thường. Cuối cùng gặp được người so với mình càng đơn thuần không biết gì, trong lòng Tịch Tích Chi nhất thời lấy lại thăng bằng.

Nhưng đồng thời, nàng càng lo lắng với dung mạo rực rỡ nổi bật của bọn họ xuất hiện trước mắt loài người.

98. Chương 98: Chương 7.6

Bởi vì người trong hoàng cung quá mức phức tạp.

Ngay cuộc sống Tịch Tích Chi ở trong hoàng cung cũng thở không nổi, chẳng cần nói đến ba Yêu Tinh cái gì cũng không hiểu này. Xem ra chờ dạ yến vừa kết thúc, nàng nhất định phải lập tức mang các nàng đi, tránh cho rước lấy nhiều phiền toái.

Chít chít. [Đuổi theo]. Tiếp tục vung móng vuốt, Tịch Tích Chi chạy như bay về phía Điện Lưu Vân.

Ba Yêu Tinh đều là lần đầu tiên mặc y phục loài người, cho nên lúc bước đi cũng không được tự nhiên, luôn nghiêng ngã chao đảo.

Từ cửa sau Điện Lưu Vân len lén đi vào. Nàng vừa mới bước vào cửa đã nhìn thấy Lâm Ân đứng tại nơi đó, chờ nàng.

“Tiểu Tổ Tông, cuối cùng ngài đã trở lại. Ngài còn không về, đoán chừng bệ hạ sẽ phải phái người đi tìm.” Lâm Ân khom lưng hướng con chồn nhỏ nói xong, ánh mắt chạm đến ba mỹ nhân đứng phía sau, cặp mắt trợn trừng có thể so với chuông đồng.

“Các nàng là người nào?” Sau khi Lâm Ân kinh ngạc, liền nổi lên nghi ngờ.

Dù sao một con chồn cùng ba Yêu Tinh cũng không thể nói chuyện được nên trực tiếp coi lời Lâm Ân nói như không nghe qua.

Mái tóc đen láy của ba Yêu Tinh bay bổng bồng bềnh trong không trung, khuôn mặt sạch sẽ không có bất kì chút phấn son nào, so với bất kỳ cô gái nào đều xinh đẹp hơn. Đặc biệt làn da trên người như được tạc từ ngọc.

Tịch Tích Chi đi vòng vo tại chỗ mấy vòng, gầy gầy đầu, ý bảo Lâm Ân mang các nàng đi trang điểm ăn mặc.

Có ba người giúp đỡ còn sợ không thể thắng được đám Vũ Cơ kia? Nói giỡn sao, người nào không biết bay múa dập dờn như bướm bướm, nói đến múa, ba Yêu Tinh này tuyệt đối là người trong nghề!

“Ngài. Ngài muốn cho bọn họ tỷ thí múa với nước Luật Vân?” Lâm Ân không thể tin, chỉ trong nháy mắt liền thu lại cảm xúc bản thân.

Dù sao bộ hạ đã phân phó, nếu như con chồn nhỏ thật sự có biện pháp, bất kể thắng thua đều giao cho con chồn nhỏ đi làm.

Hướng chi dung mạo ba cô nương này xuất chúng, chỉ đi ra đứng ngoài Điện Lưu Vân đã có thể hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

Không dám chần chờ nữa, Lâm Ân dẫn một con chồn và ba Yêu Tinh đi tới nơi trang điểm.

Đập vào mặt đúng là một mùi son phấn, Tịch Tích Chi hắt xì, ngồi ở ghế bên cạnh, chăm chú nhìn lão ma ma trang điểm cho ba Yêu Tinh.

Chỉ cần nhan sắc vốn có, bọn họ cũng đã đẹp lắm rồi. Lại trang điểm thêm, gương mặt đó quả thật trở nên chìm sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn.

Ước chừng nhìn được một lúc, Tịch Tích Chi từ từ hồi hồn, vung móng vuốt, ý bảo chúng ta đi! Làm cho loài người cũng nhìn một chút, Yêu Tinh chúng ta cũng có sở trường của Yêu Tinh!

Mãi đến lúc bọn họ đi rồi, trong phòng lão ma ma còn vẫn không ngừng ca ngợi nói: “Rất lâu không nhìn thấy người xinh đẹp đến vậy, cảm thấy còn xinh đẹp hơn Lục Công Chúa mấy phần.”

Sau đó là một trận tiếng cười.

Tịch Tích Chi càng trở nên mong đợi bộ dáng sau khi biến thân của mình.

Trên dạ yến, vũ điệu đã gần đi đến kết thúc.

Tịch Tích Chi đi ra ngoài từ một lối đi nhỏ, cũng không có gấp gáp đi tìm An Hoảng Hàn, mà ở cùng một chỗ với ba Yêu Tinh. Móng vuốt chỉ vào vùng đất chính giữa Vũ Cơ đang đứng, lưỡi nhai truyền đạt nói một hồi.

[Đội lát nữa ba người các người liền đi đến nơi đó múa một điệu, nhất định phải múa sở trường của mình!]

Cũng không biết ba Yêu Tinh có nghe hiểu hay không, dù sao cuối cùng bọn họ u mê gật đầu một cái.

Ba ba. Một trận âm thanh vỗ tay vang lên.

Mười người Vũ Cơ đột nhiên nhảy xoay tròn rồi tập trung lại với nhau, sau đó giống như một bông hoa mẫu đơn nở rộ, tay nắm tay, lưng cong ra bên ngoài. Họ dẻo dai giống như rắn vậy, chỉ cách mấy giây, lại đột nhiên tiếp tục chuyển hóa đội hình.

Bốn gã Vũ Cơ nửa ngồi, cánh tay hướng về phía Vũ Cơ còn lại, vung lên, lập tức lại có ba gã Vũ Cơ đập bờ vai của các nàng, đứng thẳng ở lên tựa như xây từng tầng lầu.

Nhưng chỉ hai tầng còn chưa đủ, lại có hai người Vũ Cơ tiếp tục nhảy leo lên trên các nàng, hai chân chia ra đập vào đầu vai của các nàng dưới, cánh tay vừa nhấc làm ra một tư thế hết sức đẹp đẽ.

“Được, rất đẹp, không hổ đúng là phượng hoàng cùng bay.”

“Nhiều năm chưa xem qua, hôm nay vừa nhìn mới biết điệu múa này tuyệt đẹp, động lòng người bao nhiêu.”

.

Ánh mắt Tịch Tích Chi cũng bị hấp dẫn, nàng biết, điều này cũng không phải khó khăn nhất, bởi vì người thứ mười còn không có đi lên.

Ba Yêu Tinh bên cạnh cũng nhìn vô cùng chăm chú, dường như cũng thích điệu múa này.

Đúng lúc này, hai cánh tay người Vũ Cơ cuối cùng động, đập tay giống như Phượng Hoàng cất cánh, cả người chạy về hướng nhóm múa đang xây thành bức tường người ba tầng.

Nàng ta nhón chân, cho nên người ở bên ngoài xem thấy, động tác này mang theo sự nhẹ nhàng.

Tay chân nàng ta linh hoạt vịn vào đầu vai Vũ Cơ khác, đập lên bắp đùi một Vũ Cơ khác, trong khoảnh khắc liền leo lên tới chỗ cao nhất.

Cánh tay chậm rãi động, chân phải phía sau từ từ nâng lên, giống như Phượng Hoàng đang vẩy đuôi lên, thân thể lấy hình giọt nước trình hiện ở trước mặt mọi người.

Động tác này nhìn tưởng đơn giản, nhưng muốn làm chuẩn động tác lại cực kỳ khó khăn. Bởi vì phía dưới nàng ta có ba tầng người, toàn bộ cộng lại khoảng chừng cao bốn năm mét. Muốn ở chỗ cao như vậy giữ vững thăng bằng là một chuyện không dễ dàng chút nào, nếu không, người dám múa điệu ‘phượng hoàng cùng bay’ sẽ không ít như thế.

Điệu múa kết thúc, tiếng vỗ tay ‘bộp bộp’ vang khắp cả đại điện.

Ngay cả Tịch Tích Chi cũng sinh ra lòng khâm phục, ít nhất để có thể múa được điệu múa có độ khó cao vậy, không nỗ lực cố gắng mười năm thì không thể nhảy ra được.

“Đẹp đẹp đẹp. Thật sự rất đẹp.”

“Nước Luật Vân thật là nơi địa linh nhân kiệt, tài nghệ của mười tên Vũ Cơ càng khiến hai mắt người ta toả sáng!”

.

Tiếng ca ngợi liên tục truyền vào lỗ tai mọi người.

Mười tên Vũ Cơ nhảy thời gian lâu như vậy, đã sớm mệt mỏi mặt mũi đầy mồ hôi, mới vừa kết thúc liền lấy khăn tay ra xoa mặt.

Lúc này Đông Phương Vưu Dục đứng lên, dò hỏi: “Bệ hạ bên kia đã chuẩn bị xong?”

Ánh mắt An Hoằng Hàn chuyển xuống phía dưới, rơi vào trên thân quả cầu trắng nào đó.

Hiện tại Tịch Tích Chi cùng ba Yêu Tinh đang đứng ở ngoài hành lang. Nhìn thấy ánh mắt An Hoằng Hàn chuyển tới, nàng hưng phấn bộ lông run lên, một dáng điệu ‘ta rất lợi hại’.

“Đã chuẩn bị ổn thỏa.” Giọng nói lạnh lùng của An Hoằng Hàn Bãng vang lên, tiếp theo lại nói: “Có thể bắt đầu.”

“Thế thì tốt, bốn thái tử cũng hi vọng nhìn thấy một điệu múa tuyệt vời.” Đông Phương Vưu Dục lại lần nữa ngồi xuống, bưng rượu lên, nhấp một ngụm, dường như nắm chắc phần thắng.

Tịch Tích Chi chỉ vào trong đại điện, kêu lên hai tiếng ‘chít chít’, đẩy ba Yêu Tinh đi ra.

[Để cho họ biết Yêu Tinh chúng ta cũng không thua kém gì!]

Ngày thường Ba Yêu Tinh gặp qua không ít người, vì vậy sau khi đi vào trong đại điện liền không có chút biểu tình khẩn trương nào.

“Nên đàn khúc nhạc nào?” Lâm Ân hỏi thăm con chồn nhỏ.

Tịch Tích Chi sao biết được? Nhưng mà muốn khiêu chiến với điệu ‘Phượng hoàng cùng bay’ thì khúc đàn ra nhất định không thể thua kém.

Đương nhiên là càng khó càng tốt!

Không biết nên làm sao biểu đạt ý của mình, Tịch Tích Chi đột nhiên loé lên một ý tưởng trong đầu, móng vuốt chỉ hướng Nam.

“Chỉ bên kia làm cái gì?” Lúc vừa mới bắt đầu Lâm Ân chưa kịp phản ứng, nhìn theo cái hướng đó, thấy chỉ có một gốc cây cổ thụ.

Cho đến khi Tịch Tịch Chi lặp đi lặp lại hành động chỉ mấy lần, tiểu thái giám mới lên tiếng nhắc nhở: “Đại Tổng Quản, Văn chôn chỉ là phương Nam.”

“Nam. Khó khăn(*)! Ta đã hiểu.” Lâm Ân lập tức vung phất trần, chạy tới đi hướng nhạc sĩ bên kia, phân phó nói: “Đàn bài hát càng khó càng tốt!”

(*) Ở đây con chồn nhỏ chỉ ‘phương Nam’, đọc lên là {Nán}, cũng là cách đọc của từ ‘khó/khó khăn’ trong tiếng Trung.

Sau khi an bài hết những chuyện cần làm, Tịch Tịch Chi hấp ta hấp tấp lắc cái móng nhỏ, chạy như bay về phía An Hoằng Hàn.

99. Chương 99: Chương 8.1

Một tay An Hoằng Hàn xuyên qua dưới bụng con chồn nhỏ, ôm nàng lên, ngón tay khê vuốt lông tơ của nàng, “Đến chỗ nào tìm nữ nhân?”

Ba nữ nhân này nhất định không phải người bên trong hoàng cung, bởi vì nếu tồn tại dung mạo tuyệt sắc như thế thì rất khó không khiến kẻ khác chú ý. Trong đôi mắt An Hoằng Hàn thoáng hiện lên tia sáng, nhớ đến cảnh con chồn nhỏ hoá thành hình người lúc trước. Ánh mắt hần lần nữa lại nhìn về phía bọn họ trong đại điện, tuy rằng bọn họ xinh đẹp, dù sao trong đó khuôn mặt luôn mang theo chút khí tức mị hoặc.

“Bọn họ cũng thế. ?” Lời nói tiếp theo, An Hoằng Hàn không nói hết, chỉ dừng ở nửa câu, đã đủ để khiến Tịch Tịch Chi hiểu ý tứ của hần.

Tịch Tịch Chi thoải mái gật đầu, chít chít. [Là mỹ nhân bướm bướm].

Lời con chồn nhỏ muốn nói, An Hoằng Hàn nghe không thể nghe hiểu được. Nhưng nhìn từ biểu hiện của con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn đã biết được đáp án, ba nữ nhân dung mạo xinh đẹp này, chỉ sợ cũng do Yêu Tinh hóa hình mà thành.

Nhưng con chồn nhỏ mồm mỉm này, đi chỗ nào quen biết được những Yêu Tinh này?

Không thể trách An Hoằng Hàn sinh lòng nghi ngờ, bởi vì từ trước đến giờ thanh danh của đám Yêu Tinh không hề tốt đẹp gì ở trên thế gian, chỗ nào cũng có một đám người bị Yêu Tinh hãm hại. An Hoằng Hàn lo lắng con chồn nhỏ về sau bị lừa gạt mất, ánh mắt lạnh lẽo thâm trầm nói: “Sau này ít giao du cùng những thứ không đứng đắn kia, hiểu chưa?”

Thứ gì không đứng đắn? Tịch Tịch Chi không thích nghe lời này! Bởi vì hiện tại nàng cũng là một thành viên trong tộc Yêu Tinh, An Hoằng Hàn nói như vậy, nàng cảm thấy hần không coi nàng thuộc vào tộc Yêu Tinh.

Thực ra Yêu Tinh cũng giống con người, cũng phân chia ra tốt xấu, giống như ba con bướm bướm ở phía dưới, bọn họ tu luyện đến trình độ kia đều dựa vào hút lấy Thiên Địa Linh Khí một cách đường hoàng.

Tránh thoát khỏi bàn tay to đang vuốt ve nàng, Tịch Tịch Chi thở phì phì ngồi xuống trên bàn. Trong lòng rất bức bối, âm thầm suy nghĩ, nàng vất vả tốn sức muốn đi tìm Yêu Tinh giúp một tay, trái ngược lại bị vị Đế Vương nào đó quay ra vu khống.

Nếu như hần cho rằng nàng cũng là thứ tà đạo, thì đã chẳng nuôi nàng lớn như vậy. Cũng không phải không có hần, Tịch Tịch Chi nàng liền không sống được.

Mặc dù trong lòng giận dữ, Tịch Tịch Chi vẫn hiểu rõ, bản thân vô cùng ỷ lại vào An Hoằng Hàn. Giả dụ nàng thật sự muốn rời khỏi thì nàng cũng không muốn thế.

Ý thức được lời mình nói làm tổn thương tới tâm hồn con chồn nhỏ nào đó, An Hoằng Hàn duỗi ra ngón tay đụng nó một cái.

Tịch Tích Chi cố ý nghiêng thân thể đi, không để ý tới hần.

An Hoằng Hàn lại chọc chọc bụng nhỏ của nó.

Chút chút. Tịch Tích Chi không nhịn được kêu lên hai tiếng.

“Trẫm cũng không phải trách cứ người, mà lo lắng chẳng may người gặp phải bằng hữu xấu, bị người ta lừa đi luyện thành đan thì làm thế nào? Trẫm nghe những đạo sĩ thường nói, nội đan của Yêu Tinh là nguyên liệu luyện đan rất tốt.” Mặc kệ con chồn nhỏ giận dữ thế nào, An Hoằng Hàn trong nháy mắt ôm lấy nó, kéo vào trong ngực.

Nếu ngay cả một con chồn nhỏ đơn thuần mà An Hoằng Hàn cũng xử lí không được thì sao hần có thể thống trị tốt nước Phong Trạch?

Thấy con chồn nhỏ đã có chút buông lỏng, An Hoằng Hàn không ngừng cố gắng, “Có vài Yêu Tinh hút tinh khí của loài người để đạt được thành quả tu luyện. Cho dù người không muốn thừa nhận thì đó cũng chắc chắn là sự thực. Trẫm chỉ lo lắng người đi chệch đường, người là sủng vật do trẫm nuôi, chẳng lẽ trẫm lên tiếng quản giáo người, cũng không được?”

Sao nàng có thể đi chệch đường? Tịch Tích Chi thật sự là tu tiên đứng đắn mà, so với những kẻ trong tộc Yêu Tinh, Tịch Tích Chi tuyệt đối là dòng nước trong sạch nhất trong đó.

“Chẳng lẽ trẫm lo lắng người cũng có lỗi?” An Hoằng Hàn ném ra một đòn nặng cân cuối cùng, chút cơn tức còn lại trong lòng của con chồn nhỏ nào đó hoàn toàn triệt để biến mất.

Cũng đúng, người ta quan tâm người...người phát cái gì! Trái lại Tịch Tích Chi cảm thấy thật xấu hổ, An Hoằng Hàn làm đúng nghĩa như một bằng hữu, lo lắng an toàn cho sinh mệnh con chồn của nàng, tại sao nàng có thể cáu kỉnh với hần! Kết quả là, móng vuốt Tịch Tích Chi vỗ nhẹ vào mu bàn tay của hần, tỏ vẻ áy náy của mình.

Khoé miệng An Hoằng Hàn khơi lên cười một tiếng, tính khí của con chồn này luôn tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

“Người hiểu là tốt rồi.”

Phía dưới nhạc công đã chuẩn bị ổn thỏa, cuối cùng sau khi bọn họ bàn bạc quyết định đàn một khúc ‘ Điệp Luyện Hoa ’. Bởi vì khúc nhạc này, bất kể ca từ hay là âm luật(1) đều có vẻ phù hợp với phong cách ba cô nương kia.

(1)Âm luật: hiểu đơn giản quy luật của âm thanh, ở trung hoa, thì quy luật này phụ thuộc vào Ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Lúc sau nghe xong Lâm Ân báo lại, Tịch Tích Chi cười như hoa nở. Thầm than, những nhạc công kia thật có con mắt nhìn! Chuyển đó đều bị bọn họ nhìn được.

Tiếng đàn nhẹ nhàng dần dần vang lên, tất cả mọi người cũng ngừng thở, tập trung tinh thần nhìn trong đại điện.

Trong nháy mắt khi ba nữ tử kia vừa lên sân khấu, người phía dưới đã sớm nhốn nháo, rồi rít hỏi thăm cô nương nhà nào, bộ dạng quá xinh đẹp. Không ít thiếu niên quan viên tất cả đều nhìn ba bóng hình xinh đẹp giống như bị hớp mắt hồn.

Ở đây chỉ có hai người có thể mắt nhìn thẳng không chớp, người thứ nhất đương nhiên là chủ nhân bữa tiệc An Hoằng Hàn, một người khác chính là Đông Phương Vưu Dục đang ngồi dưới.

Trừ bỏ lúc mới mở màn hần ta có thoáng chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại lấy lại dáng vẻ công tử văn nhâ dục dàng như ngọc.

“Thái tử điện hạ, ngài thấy thế nào? Thuộc hạ chưa từng nghe nói có ba nữ tử này.” Tên thị vệ bên cạnh có chút hồ đồ, nữ tử có tài múa cao siêu, đa số đều là tài nữ nổi danh.

Chỉ cần sau khi thoáng nghe ngóng, lập tức liền có thể biết được thân phận. Nhưng ba nữ tử kia giống như rơi từ trên trời xuống vậy, chưa ai từng gặp qua, thậm chí nghe nói qua.

“Yên lặng theo dõi biến hóa.” Dù sao sự tình đã đến nước này, ngoài việc bọn họ quan sát thì đã không có cách nào khác.

Tiếng đàn uyển chuyển thanh thúy chậm rãi vang lên, theo tiếng đàn, bóng dáng ba nữ tử dần dần bắt đầu có động tác. Họ lấy hình dạng một kiểu đứng hình tam giác, thành các cặp cạnh nhau. Ngay khi tiếng đàn tranh vang lên một tiếng thì đùi phải của bọn họ nâng lên, thông dong mà múa, dáng vẻ ung dung chứa ý cảnh tuyệt đẹp. Tay áo vung thật dài, phấp phồng cao thấp theo tiếng đàn, từ đó tạo thành hình dạng nước chảy, tựa như một dải lụa bay phất phơ trong gió.

Động tác của các nàng vô cùng nhẹ nhàng, mỗi một lần nhảy lên cùng xoay tròn, đều nắm giữ vô cùng tốt. Vừa giống như là bay lượn, lại giống như đang đi bộ; khi thì như đứng thẳng, khi lại giống như nghiêng nghiêng. Tựa như ba con bướm bướm xinh đẹp, đập cánh bay lượn quanh khóm hoa, tham luyến mùi hương của hoa cỏ.

So sánh với điệu múa ‘Phượng Hoàng Cùng Bay’ vừa rồi, điệu múa này độ khó có chút thấp hơn, nhưng người nhảy múa nắm giữ được tiết tấu âm nhạc và vũ điệu lại cao hơn rất nhiều. Động tác của bọn họ không chỉ thể hiện việc đặc biệt hiểu rõ âm luật, càng thêm làm người ta nhìn mà than thở.

Dường như bọn họ hiểu rõ từng nhịp một, sau đó tùy ý nhịp điệu đó dẫn dắt bọn họ biểu diễn ra điệu múa này.

Điều này không chỉ dựa vào huấn luyện là có thể cho ra hiệu quả. Mà phải nhờ vào cảm giác của những người đó đối với âm luật

Nhưng số người có thể cảm giác được âm luật vô cùng ít, bởi vì mỗi âm điệu phát ra có khác nhau, nhưng đại đa số con người nghe không ra mà thôi.

“Đẹp. Đẹp, thật sự là một điệu múa vô cùng đặc sắc!”

Tiếng vỗ tay ‘bốp bốp’ không ngừng vang lên, so với lúc trước, càng chấn động hơn.

Mặc dù ba nữ tử này không lựa chọn điệu múa có độ khó nhất để nhảy, nhưng dựa vào kỹ thuật nhảy mà bọn họ vừa biểu hiện ra thì tất cả mọi người đều hiểu, không phải người ta không biết nhảy, mà là người ta không muốn nhảy!

100. Chương 100: Chương 8.2

Yêu Tinh do Tịch Tịch Chi tìm đến nên nghe tiếng vỗ tay khích lệ, trong lòng nàng vui mừng như hoa nở. Hướng về phía An Hoàng Hàn kêu lên ‘chít chít’, hai móng vuốt lại theo tiết tấu mọi người cong lại, không ngừng vỗ tay.

“Không tồi, lần này giúp trẫm lấy lại mặt mũi.” Thấy con chồn nhỏ vui mừng như thế, An Hoàng Hàn cũng theo đó khen nànmột câu.

Nhất thời, Tịch Tịch Chi vui đến không tìm thấy đâu là hướng Bắc nữa.

Điệu múa đẹp dễ vẫn đang tiếp tục, tiếng đàn êm tai vẫn không dứt bên tai.

Các thần tử ngồi phía dưới thần tử đã sớm huyên náo nóng lòng, toàn bộ đều thảo luận điệu múa tuyệt mỹ của ba nữ tử trong đại điện.

Chỗ ngồi bên phải có bốn năm nam tử trẻ tuổi mặc trang phục triều phục màu xanh lá cây. Một nam nhân trong đó vừa nhìn đắm đuối vừa sờ lên cằm, thở dài nói: “Xinh đẹp, quá xinh đẹp! So hoa khôi của ‘ Ôn Lâu Hương ’(2) còn đẹp hơn mất phần! Trịnh huynh, người có động lòng không?”

(2) Ôn Lâu Hương: theo mình hiểu là tên một kĩ viện.

Hắn dùng tay cánh tay đẩy một vị nam tử ngồi bên cạnh, vẻ mặt bí ối, chăm chú không rời mắt nhìn tiểu mỹ nhân trong đại điện.

“Ha ha, ta thấy Lưu Tá quan người động lòng phải không? Sao? Có hứng thú hay không? Nếu không thì. Đợi lát nữa chúng ta.” Người này nói năng tùy tiện, không mang theo nghiêm túc, nhảy mắt hướng tới mấy người khác, ý tức càng thêm rõ ràng.

“Có. Đương nhiên có hứng thú!” Lưu Phi nhìn chăm chăm đám nữ tử đang nhảy múa, nhìn vòng eo nhỏ nhắn, suýt nữa chảy ra nước miếng.

Một nam tử khác ngồi bàn bên cạnh, chen miệng nói: “Nhưng mà đây là Vũ Cơ trong hoàng cung, chẳng lẽ các người không sợ bị bệ hạ biết, trách tội xuống.”

“Sợ cái gì mà sợ! Chỉ có tiểu quỷ nhất gan nhà người mới sợ, sau lưng chúng ta có người làm chỗ dựa, hơn nữa chỉ là một vũ cơ nhỏ bé mà thôi, người sợ nhiều như vậy làm cái gì!” Vị nam nhân bên cạnh hắn ta có dáng dấp lưng hùm vai gấu, vừa nhìn liền biết là quan võ.

“Phạm Vu Vĩ, lão tử nói cho người biết, người hoặc là không đi, hoặc là đừng nói nhiều lời lảm nhảm như vậy. Cũng không phải trước kia chúng ta không chạm qua Vũ Cơ, có lần nào không xử lí ổn thoả? Chỉ có người mới nhất gan thế, sợ này sợ vậy.” Trịnh Tu mở miệng liền mắng.

Nam tử không chịu nổi cơn tức, mở miệng liền phản bác: “Ai nói ta sợ nào, ta chính là nhắc nhở các người mấy câu.”

“Vậy người muốn đi hay không?”

“Đi, tại sao không đi?” PhạmVu Vĩ nói.

Đại điện rất huyền ảo, cho nên toàn bộ đoạn đối thoại của mấy người nam tử đều bị nhấn chìm.

.

Tịch Tích Chi đẩy một quả lê từ trong bát ngọc ra ngoài, hai móng vuốt ôm chặt quả lê chỉ bé hơn nàng một chút, lộ ra hàm răng trắng nõn, cắn vào một miếng nhai ngấu nghiến.

Con mắt chăm chú nhìn chăm chăm kỹ thuật nhảy của đám Yêu Tinh trên sàn, Tịch Tích Chi thấy thật tự hào, ai nói Yêu Tinh không bằng con người chứ!

Dải lụa trên tay áo phát phơ theo gió, lượn quanh ống tay áo một vòng rồi nổi lên không dứt bay lượn ra.

Bọn họ hấp dẫn ánh nhìn của mọi người, xem liền không chớp mắt.

Thời gian một ly trà trôi qua, điệu múa đã đi đến hồi kết. Điệu múa của bọn họ uyển chuyển duyên dáng, linh hoạt nhẹ nhàng như bay trong gió. Giống như bướm bướm bay, trôi nổi trong không trung, mà lúc này.một cảnh khiến mọi người khó có thể tin xuất hiện!

Bọn họ vừa xoay tròn vừa nhảy múa, vung vẩy ống tay áo, một đàn bướm trắng bay từ xa dần tới gần, bay quanh ba cô gái đang nhảy múa. Chúng giống như đang cổ vũ các nàng, bay hoặc cao hoặc vẫy lượn quanh người bọn họ.

“Nhìn. rất nhiều bướm bướm kìa.”

“Thật sự là tiên nữ trong rừng!”

.

Mắt thấy sắp đến đoạn kết, Tịch Tích Chi đẩy quả lê trong ngực ra, đôi trong mắt màu xanh thăm chăm chú nhìn phía dưới, không dám bỏ qua tí nào.

Ngay cả An Hoảng Hàn luôn thiếu hứng thú với mọi chuyện cũng theo dõi nhìn tình cảnh phía dưới. Cuối cùng hắn cũng biết thân phận thật của ba nữ tử kia, có thể kêu gọi nhiều bướm bướm như vậy, không còn nghi ngờ chút nào. Bọn họ chính là bướm bướm biến ảo thành người.

Hàng trăm nghìn con bướm bướm đêm không xuể, một con lại một con tập trung thành một bầy đàn. Mọi người nhìn kỹ quỹ đạo di chuyển của những con bướm bướm, cho đến cuối cùng. Bướm bướm lấy hình dạng một bông hoa nở rộ ra như đoá hoa đang xoè cánh.

Ba mỹ nhân nhẹ nhàng tiến lên trước đoá hoa được tạo ra từ những chú bướm bướm, vẻ mặt say mê, uốn người cúi nửa thân mình xuống giống như ba con bướm bướm lưu luyến hương hoa, thật lâu không nở rời khỏi.

“Đẹp. Đẹp. Thật sự quá đẹp rồi!”

“Ngay đến bướm bướm cũng bị hấp dẫn tới, không biết tài múa này cao siêu đến cỡ nào rồi!”

Từng đợt tiếng vỗ tay vang lên không dứt bên tai.

An Hoàng Hàn cũng liền vỗ ba tiếng, “Một điệu nhảy này, thật là khó cầu ở đời người.”

Nếu không phải có con chồn nhỏ giúp đỡ một tay thì chắc rằng những người này cả đời không thể nhìn đến một điệu múa tuyệt mỹ như vậy.

Đông Phương Vưu Dục nhìn đến say mê, lần này hẳn ta tính thua cũng đáng giá. Sợ rằng tìm khắp các quốc gia, cũng không tìm những nữ tử có được tài múa cao siêu thể này.

“Thái tử điện hạ có hài lòng?” Xoay chuyển ánh mắt, An Hoàng Hàn nhìn về phía Đông Phương Vưu Dục, ánh mắt lạnh như băng, lạnh đến mức có thể làm đóng băng tất cả được.

Đông Phương Vưu Dục thua tâm phục khẩu phục, “Bổn thái tử tất nhiên rất hài lòng. Mỹ nhân này, kỹ thuật nhảy nghiêng thành như vậy, chỉ sợ rằng trong lòng mỗi người đều biết cao thấp ra sao, cho dù bổn thái tử không muốn chịu thua thì cũng không được rồi.”

Ánh mắt tất cả mọi người đều sáng rực. Đông Phương Vưu Dục hào phóng nhận thua, ngược lại khiến không ít người khâm phục hẳn ta.

Nhận thua bởi người khác, thường mới là người lợi hại nhất. Bởi vì bọn họ sẽ không vì thất bại trước đó, mà không gượng lại được.

Về điểm này, Tịch Tịch Chi rất tán thưởng. Thấy ánh mắt của các nam nhân đều rơi vào trên người ba Yêu Tinh, Tịch Tịch Chi nhảy dựng lên, liền muốn kêu họ đi. Những người này trên triều đình không có mấy kẻ là đèn cạn hết dầu, nếu còn không đi không biết sẽ gây ra phiền toái gì.

Nhưng có một số việc, cố tình không được như ý nguyện của Tịch Tịch Chi.

Đột nhiên, từ trong đan điền thoát ra một dòng nước ấm, thân thể Tịch Tịch Chi cũng theo đó mà trở nên nóng bỏng, cả người lộ ra gân xanh.

Không trêu đùa người khác vậy chứ! Tịch Tịch Chi mắng to trong lòng. Buổi dạ yến ngày hôm nay nói ít cũng có tận mấy trăm người, nếu bây giờ biến thân, chỉ nghĩ đến một chút hậu quả sau đó, Tịch Tịch Chi liền không muốn sống nữa. Hơn nữa thời điểm biến thân, toàn thân nàng sẽ trần truồng, tư tưởng của nàng còn chưa cởi mở đến mức ấy, có thể làm cho nhiều người quan sát thân thể của nàng.

Điều chỉnh linh lực, Tịch Tịch Chi dùng hết sức lực đè xuống cảm nhận được sự đau đớn. Nhưng chút linh lực này của Tịch Tịch Chi căn bản không đủ để ngăn chặn sức mạnh biến thân.

Thật sự không chịu nổi tra tấn như vậy, Tịch Tịch Chi dùng sức kéo áo bào của An Hoàng Hàn.

An Hoàng Hàn phát hiện con chồn nhỏ khác thường, nhìn thấy nàng có vẻ rất khó chịu, lại nghĩ tới tình cảnh biến thân lần trước. Hẳn bị dọa sợ, trong nháy mắt thất sắc, sau đó nhanh chóng ôm lấy con chồn nhỏ, đi tới theo hướng đường nhỏ bên cạnh, “Lâm Ân, chuyện nơi đây giao cho người xử lý, trăm có việc gấp rời đi.”

Đột nhiên An Hoàng Hàn rời sân, dẫn tới rất nhiều người suy đoán.

Ba nữ Yêu Tinh nhìn thấy con chồn nhỏ trong ngực An Hoàng Hàn, nhắc bước chân liền muốn đuổi theo, không ngờ bị mấy tên nam tử ngăn cản, “Mỹ nhân, dung mạo thật là xinh đẹp. Tên gọi là gì? Nói cho bổn quan nghe một chút đi.”

Umh umh Ba Yêu Tinh có miệng nhưng không nói được gì, nghe không hiểu ngôn ngữ của nhân loại, nhìn thấy con chồn nhỏ đã biến mất trong tầm mắt của các nàng, nhất thời trở nên bối rối.

Ngón tay Phạm Vu Vĩ nâng cầm một Yêu Tinh lên, cẩn thận nhìn kĩ, “Làn da non mềm làm người ta xoa bóp liền không buông tay ra được.”

Làn da trơn mịn có co dãn, giống như được ngưng tụ từ sương tuyết.

Ba Yêu Tinh sợ hãi lui dần về phía sau, cho dù họ không hiểu ngôn ngữ của nhân loại, nhưng cũng hiểu thân thể của mình không phải là thứ người khác có thể tùy tiện đụng vào! Nhìn mặt mày bốn tên nam nhân gian xảo, họ xoay người liền muốn rời đi.

“Sợ cái gì? Bọn ta đều không phải người xấu, chơi cùng bọn ta sẽ rất vui vẻ đấy.” Một người nam tử khác đi đến gần, vẻ mặt bốn cợt ôm eo thon của một Yêu Tinh.

101. Chương 101: Chương 8.3

Yêu Tinh sợ hãi đến dung nhan biến sắc, phát ra âm thanh ‘ô a’.

“Chẳng lẽ câm?” Lưu Phỉ thấy ba người các nàng ta không thể nói chuyện, nhất thời cười ha hả, “Câm càng tốt, bị ức hiếp cũng không thể nói ra! Chơi càng thêm thú vị.”

Hắn ta đột nhiên kéo lấy cánh tay một Yêu Tinh, đi hướng đến con đường nhỏ vắng vẻ.

Ba người còn lại hiểu ý, bắt được hai mỹ nhân khác, đuổi theo.

“Tối nay có thể hưởng thụ rồi.”

Ba nữ Yêu Tinh ra sức giãy giụa, tay nắm chân đá bốn tên nam tử. Nhưng đến biến ảo thành hình người đều do con chồn nhỏ dạy họ, họ mới học được. Đối với việc sử dụng linh lực thì họ càng không biết chút gì, chỉ thuần túy dựa vào sức mình chống lại bốn tên nam tử.

Đêm đen như mực, trong rừng cây vắng vẻ, từng đợt âm thanh ma sát nhau vang lên, xen lẫn tiếng mấy cô gái thét thê thảm chói tai.

.

Khắp cả người Tịch Tích Chi đều cảm thấy mơ hồ đau đớn, cố gắng chịu đựng không kêu lên. Liều mạng núp ở trong ngực An Hoằng Hàn, không dám chui ra ngoài. Gân xanh run lên, dùng mắt thường của con người cũng có thể thấy được kinh mạch lồi lõm hiện lên.

Mới vừa chạy về điện Bàn Long, An Hoằng Hàn lập tức đuổi tất cả cung nữ thái giám lui ra.

Trong đại điện trống trải chỉ có một người một con chồn. An Hoằng Hàn ôm con chồn nhỏ, đặt nàng ở trên giường, “Thế nào? Vẫn cảm thấy khó chịu?”

Thấy con chồn nhỏ khó chịu đến mức cuộn mình lại thành vòng tròn, sắc mặt của An Hoằng Hàn càng mức càng lạnh lùng.

Trước đó, hắn không chính mắt thấy quá trình con chồn nhỏ biến ảo thành hình người nên không biết sẽ khổ cực đến vậy. Lúc này vừa nhìn, hắn chỉ cảm thấy trong lòng toát ra một cảm giác khó chịu. Mà cảm giác đó, ngay đến An Hoằng Hàn cũng cảm thấy xa lạ.

Ôm con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn nhẹ nhàng thuận lông cho nó, ý muốn nàng có thể cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Một tầng ánh sáng nhàn nhạt bao quanh thân thể con chồn nhỏ, lần này còn đau đớn mãnh liệt hơn gấp hai lần trước khiến Tịch Tích Chi suýt nữa không chịu nổi muốn bất tỉnh. Trong thân thể mỗi tế bào đều như đang kêu gào, hành hạ thần kinh Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi đau đến mức lặn qua lặn lại nhưng cơn đau vẫn không dừng lại.

Thân thể nàng dường như muốn nổ tung, đột nhiên, ánh sáng đại thịnh, tập kích bất ngờ khiến người ta không mở mắt ra được.

Cùng với cường độ tia sáng phai nhạt dần đi, cảm giác đau đớn toàn thân của Tịch Tích Chi cũng dần dần biến mất.

Trong nháy mắt Tịch Tích Chi mở mắt ra, lập tức nhìn thấy cánh tay nhỏ như ngó sen trắng như ngọc của mình. Một chiếc đuôi lông lá vẩy qua vẩy lại, che chắn bộ phận quan trọng cho Tịch Tích Chi. Vẫn dáng vẻ của một bé gái bảy tám tuổi lần trước, Tịch Tích Chi giơ tay lên sờ đỉnh đầu, hai lỗ tai vẫn như cũ còn tồn tại.

Nàng thất vọng cúi đầu, lỗ tai nhỏ trên đỉnh đầu cũng theo đó mà mềm nhũn rủ xuống một nửa, nghiêm nhiên là dáng vẻ ‘ta rất buồn rầu’.

An Hoảng Hàn tập trung tinh thần chú ý đến con chồn nhỏ, càng ngày càng cảm thấy Tịch Tích Chi đáng yêu đến rung động lòng người. Kể cả nàng sẽ không nói chuyện thì đôi mắt trong sáng cũng có thể thể hiện rõ ý nghĩ trong nội tâm của nó.

Chính giữa cái trán Tịch Tích Chi có một dấu ấn màu đỏ hình thoi nhỏ, ký hiệu màu đỏ như một ngọn lửa nhỏ. Quả nhiên khi con chồn nhỏ biến ảo thành hình người, thân thể nàng vẫn lưu giữ đặc thù của mỗi con thú.

An Hoảng Hàn đưa bàn tay thon dài ra, bắt được lỗ tai lông lá của con chồn nhỏ, nhéo nhéo, “Xúc cảm vẫn như trước.”

Lỗ tai của nàng mềm nhũn, thuận lông trên lỗ tai thì càng cảm thấy không thứ gì sánh được.

Trong nháy mắt khi mới bị đụng vào, lỗ tai nhỏ của Tịch Tích Chi run lên hai cái, kéo chần chệ bản thân mình, trốn vào trong.

Mặc dù trước đó có thói quen lúc làm động vật, nhưng khi nàng lấy hình dáng loài người xuất hiện vẫn chưa quen với cảm giác bị người khác đụng vào. Mặc dù thân thể này mới bảy tám tuổi, không có gì đáng xem, nhưng khi bị một người nhìn chăm chú xem nàng, nàng vẫn không cảm thấy tự nhiên.

Nhìn ra ý định trốn tránh của con chồn nhỏ, An Hoảng Hàn tạm thời không ép buộc nàng, đứng lên đi về phía chiếc tủ trong điện Bàn Long, kéo ra cánh cửa chiếc tủ, lấy một bộ y phục màu hồng bên trong.

Y phục được may từ loại tơ lụa thượng đẳng nhất, hoa thuê trên đó cũng rất tinh xảo.

“Mặc vào.” Thấy đứa nhỏ kia dùng chần bông tự quấn quanh mình, trong lòng sợ bị người khác nhìn thấy, An Hoảng Hàn đưa y phục cho nàng.

Tịch Tích Chi đưa cánh tay trắng nõn nà ra, cầm lấy y phục, vừa định đứng lên thay y phục, thấy An Hoảng Hàn còn đứng chính diện nhìn nàng, thẹn quá hoá giận nói: “Xoay người qua chỗ khác, không cho nhìn lên.”

“Đầu trở lớn hơn, lẽ nào lá gan cũng sẽ cùng to lớn hơn? Lại dám hô to gọi nhỏ với trẫm.” An Hoảng Hàn không có bất cứ hành động nào, nếu lần nào cũng nhượng bộ con chồn không biết lớn bé này thì sau này hần sẽ nhất định bị nàng ăn gấu gao.

Chỉ cần An Hoảng Hàn nghiêm mặt, bộ dạng lạnh lùng không khác gì tảng băng.

Con chồn nào đó mới vừa biến ảo không lâu, thành công bị hần dọa giật cả mình, dáng vẻ kiêu ngạo lúc này biến mất trong nháy mắt, không còn thấy bóng dáng tam hơi, gương mặt khế ửng hồng, có chút xấu hổ nói: “Dấu gì hiện tại ta cũng mang hình dáng của con người, nam nữ thụ thụ bất thân, dù sao người cũng từng nghe qua?”

Chỉ một lý do, đã liền muốn An Hoảng Hàn chịu nhượng bộ, vậy thì đã quá khinh thường hần.

An Hoảng Hàn cố ý đi về phía trước một bước, cúi đầu, mắt nhìn xuống một đứa bé đang mắc cỡ cúi thấp đầu, sắp chạm đến tận cổ, “Nếu trẫm nhớ không nhầm, trước đây lúc người hóa hình người thì sớm đã bị

trầm nhìn thấy hết. Hơn nữa, khi người không hóa hình, tắm, bôi thuốc, lau lông, chuyện nào không phải do trầm tự tay xử lý? Trầm đã sớm sờ qua toàn thân người, sao, hôm nay ngược lại biết xấu hổ rồi?”

Về mặt giả bộ không hiểu, An Hoàng Hàn đi từng bước một tới gần.

Người nào đó mắc cỡ hoàn toàn không còn mặt mũi nào rồi, ề hèm một tiếng: “Lúc đó có thể so sánh với sao?”

Khi còn là động vật, ít nhất còn có một lớp lông che chắn, bây giờ cả người nàng trần truồng đó.

102. Chương 102: Chương 8.4

“Vì sao không thể so sánh?” An Hoàng Hàn đã ngồi xuống mép giường, nhắc bộ y phục lên, xuất ra đòn sát thủ cuối cùng, “Rốt cuộc người có cần mặc y phục nữa hay không? Nếu không mặc, trầm liền ném.”

Trong lòng Tịch Tích Chi mắng to, đồ xấu xa! Đen tối!

Đây là trực tiếp uy hiếp và bức bách! Không mặc y phục thì nàng biết đi ra ngoài gặp người khác thế nào? Thấy An Hoàng Hàn thật sự muốn cầm y phục đi ra ngoài, đứa bé nào đó hoàn toàn trở lại trạng thái bình thường, thoát khỏi vẻ ngượng ngùng, cũng bắt chập trên dưới cả người không còn mảnh vải che thân, đưa tay liền kéo lấy ống tay áo bào của An Hoàng Hàn, “Muốn thay! Ai nói không thay chứ.”

Đưa lưng về phía Tịch Tích Chi, An Hoàng Hàn nở một nụ cười. Nhưng khi hắn xoay người, trên gương mặt tuần tú lại không chút biểu cảm nào nữa.

“Vậy nhanh thay đi, thay y phục cũng rề rà.” An Hoàng Hàn biểu hiện ra vẻ bất mãn, nói hai câu phàn nàn.

Hai tai trên đỉnh đầu Tịch Tích Chi rung càn gữ dội hơn, hàm răng trắng nõn cắn chặt môi, ‘hừ’ một tiếng, toàn thân trần trụi trực tiếp cầm lấy y phục, sau đó không chút che lấp mặc từng kiện y phục vào người.

An Hoàng Hàn liền đứng ở bên cạnh nàng, nhìn đứa bé thở phì phò bĩu môi, cầm y phục kéo đông kéo tây, thật lâu không có động tĩnh gì.

Trước kia con chồn nhỏ còn là động vật, An Hoàng Hàn có thể mở miệng gọi một tiếng ‘Vân chồn’ hoặc là ‘con chồn này nọ’. Nhưng sau khi nó hóa thành hình người, An Hoàng Hàn không thể kêu ra khỏi miệng như vậy nữa, nếu không sẽ khiến người khác cảm thấy kỳ lạ.

“Trầm lấy một cái tên cho người, được không?” Trong đầu An Hoàng Hàn suy xét tự hỏi một lúc, nhìn bộ dáng Tịch Tích Chi giống như dáng vẻ tinh linh.

Một đầu tóc trắng của Tịch Tích Chi xoã tung ra. Đôi tròng mắt màu xanh mang theo sự ngây thơ không rành thế sự ở đời.

“Không được.” Tịch Tích Chi một lời từ chối, nàng có tên thuộc về mình, có câu ‘một ngày là thầy, cả đời là cha’. Cái tên ‘Tịch Tích Chi’ do chính sư phụ ban tặng, mặc dù thân thể đã bị đánh đổi, nhưng nàng vẫn là đồ đệ từng được sư phụ chỉ dạy.

Nàng không dám quên, cũng không thể quên.

Sắc mặt của An Hoàng Hàn trầm xuống, “Vì sao?”

Từ trước đến giờ, Tịch Tích Chi chưa từng nói dối, nhưng nếu nói ra chuyện kiếp trước kiếp này thì ai sẽ tin tưởng lời của nàng? Huống chi muốn lừa gạt được vị Đế Vương nham hiểm xảo quyệt như An Hoàng Hàn đã khó càng thêm khó.

Cách đơn giản nhất là nói nửa thật nửa giả, sẽ càng khiến người ta tin hơn.

“Bởi lần trước vị tiên sinh dạy ta tu tiên, ông ấy lấy một cái tên cho ta rồi.” Tịch Tích Chi ấp úng nửa ngày, mới thốt ra một câu.

Đầu lông mày An Hoằng Hàn hơi nhíu lại, trong mắt lóe lên tia sáng khiến người ta không nghĩ ra hắn suy nghĩ gì, “Thật sao?”

Hai chữ này dọa thân thể Tịch Tích Chi run lên, rụt cổ một cái, lùi về phía sau, trong tay túm chặt y phục, trừ một cái áo lót bên trong, những thứ khác của bộ y phục còn chưa mặc lên người.

Nàng cho rằng An Hoằng Hàn nhất định sẽ hỏi tiếp, ai ngờ hắn trầm mặc một lúc lâu, lại hỏi “Tại sao không mặc nữa?”

Tịch Tích Chi ngượng ngùng cầm bộ y phục, “Ta. . . . Ta không biết mặc.”

Trang phục nơi này không giống với quần áo kiếp trước của nàng, cho nên Tịch Tích Chi không biết mặc là điều bình thường. Huống hồ tuy Tịch Tích Chi ở thế giới này lâu như vậy, lại chưa từng nhìn thấy các nữ nhân mặc y phục. Nhưng từng nhìn thấy An Hoằng Hàn đổi qua mấy lần, nhớ tới dáng người khêu gợi của An Hoằng Hàn, gương mặt Tịch Tích Chi nhanh chóng nóng lên, đỏ rực.

“Trẫm giúp ngươi mặc.” Khoé miệng An Hoằng Hàn nâng lên cười một tiếng, nhắc từng món y phục, mặc cho Tịch Tích Chi, “Lão nhân đó lấy cho ngươi tên chứ gì? Ngươi do trẫm nuôi, tên tự nhiên nên do trẫm lấy, tên gọi đó không bằng bỏ đi.”

An Hoằng Hàn là người bá đạo, ở trong mắt của hắn, thứ thuộc về hắn, người khác không được chạm vào.

Ngay cả tên, hắn cũng không nghĩ nhường kẻ khác.

Nhưng cái tên ‘ Tịch Tích Chi ’ đã sớm khắc sâu vào trong lòng Tịch Tích Chi, đặc biệt là sau khi rời xa sư phụ, cái tên này có thể nhắc nàng nhớ kỹ, ở một thế giới khác, sư phụ vẫn đang chờ nàng trở về.

“Không. . . . Không thể bỏ đi.” Sợ An Hoằng Hàn tức giận, Tịch Tích Chi cúi thấp đầu, cái tên đó có ý nghĩa quan trọng, tuyệt đối không thể bỏ! Nếu như mất rồi thì có nghĩa là nàng không bao giờ còn là Tịch Tích Chi nữa.

An Hoằng Hàn chỉ hỏi một câu: “Vì sao?”

Tịch Tích Chi trầm mặc không nói , nói không nên lời.

Lập lại lần nữa hỏi “Nói cho trẫm biết, vì sao?”

Tịch Tích Chi mím môi, không chịu mở miệng.

Biết ép buộc con chồn nhỏ cũng không thu được cái gì, An Hoằng Hàn cầm y phục trong tay dần dần mặc chỉnh tề cho nàng, “Trẫm cho phép ngươi giữ bí mật nhất thời, nhưng chờ đến sau này phải nói cho trẫm, trẫm không hy vọng ngươi có chuyện gạt trẫm.”

Lời An Hoằng Hàn vừa nói xong đã làm ra sự nhân nhượng lớn nhất. Bởi vì hắn tin tưởng, nếu như hắn ép hỏi thêm nữa, con chồn nhất định sẽ sợ. Dù sao chuyện này không gấp được, An Hoằng Hàn chỉ có thể thả sợi dây dài để câu con cá lớn.

Gật đầu như giã tỏi, trong lòng Tịch Tích Chi trầm nghĩ, dù sao chuyện sau này, ai cũng không nói trước được. Hơn nữa An Hoằng Hàn lại không ra kỳ hạn, nàng đại khái có thể kéo dài tới mấy năm, mấy trăm năm về sau.

“Lão lấy cái tên gì cho ngươi?” An Hoằng Hàn buông ra cổ áo tiểu nữ hài, đứng cách xa mấy bước, quan sát nó.

Gương mặt trắng ngần của Tịch Tích Chi đáng yêu giống như tiên đồng. Đôi tròng mắt linh động càng thêm thu hút ánh mắt người ta.

“Họ Tịch, tên Tích Chi.”

Tịch chính là dòng họ của sư phụ. Do Tịch Tích Chi được nhặt về nên dĩ nhiên sẽ theo họ sư phụ. Về phần tên, đương nhiên là sự kỳ vọng của sư phụ đối với nàng, hi vọng nàng quý trọng tất cả mọi thứ trước mắt.

Nhưng đến nay trước mắt của nàng, ngoại trừ vị Đế Vương cả ngày dùng việc bắt nạt nàng làm thú vui này thì không còn ai khác.

Chẳng lẽ. Còn phải quý trọng hân? Tịch Tịch Chi có phần không xác định nhìn An Hoằng Hàn, trong đầu tự hỏi, có nên đưa An Hoằng Hàn xếp vào phạm vi những người cần quý trọng hay không.

“Tịch Tịch Chi.Tên này thật sự không tồi.” An Hoằng Hàn lại đọc tên của nàng một lần, chỉ nói: “Như vậy thì liền lấy tên đó đi.”

103. Chương 103: Chương 8.5

Nhớ tới buổi dạ yến bị chính mình ném qua một bên, cũng không biết hiện tại tình hình thế nào. Ngón tay An Hoằng Hàn cùng nhau vuốt mái tóc như tơ tằm của tiểu cô nương, nhẹ nhàng nắm một chút. Có điều với năng lực xử lý của Lâm An, tin rằng chuyện đó không phải vấn đề quá lớn.

Hơn nữa An Hoằng Hàn tạm thời không muốn tách ra khỏi đứa bé, bởi vì thời gian nó biến hình cũng không lâu, cho nên An Hoằng Hàn muốn nhìn nhiều vài lần. Tâm tình đó có điểm giống như người yêu của nhau, nhìn bao nhiêu đều thấy không đủ, hận không được mỗi lần nhìn khắc dấu thật kĩ bộ dáng của đối phối vào trong đầu.

Tịch Tịch Chi bị nhìn chăm chăm rợn cả tóc gáy, lòng nói thầm, làm gì vẫn nhìn xem nàng chăm chăm như vậy? Chẳng lẽ dung mạo nàng rất xấu xí? Hay là trên đỉnh đầu lỗ tai nàng trông rất quái dị?

Vì tìm ra đáp án, Tịch Tịch Chi mang theo giọng nói non nớt vang lên, bàn tay mũm mĩm nhỏ bé chìa ra, đòi hỏi An Hoằng Hàn, “Gương, ta muốn gương.”

Ba con bướm bướm đều xinh đẹp động lòng người, nếu như dáng vẻ mình thật sự xấu xí thì Tịch Tịch Chi có khả năng muốn đâm đầu vào tường đi chết, để bày tỏ nỗi buồn bực của mình.

An Hoằng Hàn thất thần trong nháy mắt mới phản ứng được, đứa bé này là muốn xem bản thân mình trông như thế nào .

Hai bàn tay to xuyên qua dưới nách Tịch Tịch Chi, An Hoằng Hàn dễ dàng ôm lấy Tịch Tịch Chi chỉ có bộ dáng đứa trẻ bảy tám tuổi, đi tới bên phải điện Bàn Long.

Một mặt gương đồng cao bằng người, dựng ở phía trước mặt hai người.

Trong gương đồng phản chiếu ra bóng dáng của hai người, An Hoằng Hàn mặc một thân long bào màu vàng óng, phô bày khí phách bất khả xâm phạm, lông mày như lưỡi đao, từ xa nhìn lại mang theo sát khí.

Mà đứa bé trong ngực hân có một mắt to tròn vo, chăm chú nhìn bong người trong gương không rời, đến động tác chớp mắt đều nhìn rõ mồn một.

Nhảy từ trong lồng ngực An Hoằng Hàn xuống, Tịch Tịch Chi chân không bước lại gần gương đồng, muốn cẩn thận nhìn rõ hơn.

Mắt. Là màu xanh da trời.

Chính giữa trán có một vết dài nhỏ màu đỏ, giống như được điểm thêm trên trán Tịch Tịch Chi. Tịch Tịch Chi đưa tay liền sờ sờ, đoán rằng đây chắc là do nhúm lông tơ đỏ rực lửa kia biến hóa đi ra

Mái tóc dài sáng màu bạch kim, tùy ý xoắn trên đầu vai Tịch Tịch Chi.

Có câu nói, ‘hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn’. Cuối cùng Tịch Tịch Chi cũng hiểu vì sao người ta lại nói như vậy.

Điều khiến Tịch Tịch Chi không thể tiếp nhận chính là gương mặt, hai cánh tay mũm mĩm nhỏ bé, véo khuôn mặt tròn trịa trẻ con của mình.

Tại sao bướm bướm hoá ảo thành người liền thay đổi thành mỹ nhân tuyệt sắc? Nàng lại trở thành một đứa trẻ răng hồng môi hồng? Da rất nộn, rất có sức co giãn, nhưng nhìn thế nào, đều không thấy chút đáng vẻ xinh đẹp động lòng người! Mà tất cả thay thế vào đó chỉ có thể dùng từ đáng yêu.

Tịch Tích Chi ủ rũ ngẩng đầu, trong lòng không ngừng mắng to trời ạ. Sao cùng là Yêu Tinh với Yêu Tinh mà lại có sự khác biệt lớn vậy chứ?

“Không hài lòng?” An Hoằng Hàn nắm bắt được tia mắt mát mát hiện lên trên mặt đứa bé.

Đương nhiên không hài lòng! Tịch Tích Chi nhăn mặt, “Không phải đều nói Yêu Tinh có dung mạo khuynh thành, có thể mê hoặc tâm hồn người khác sao?”

Mặt An Hoằng Hàn không biểu hiện gì, khóe miệng hơi co giật nở nụ cười, lần đầu tiên nghe thấy có người nói vậy.

Bàn tay nắm lấy gương mặt mềm mại của Tịch Tích Chi, “Với bộ dáng bảy tám tuổi này, chẳng lẽ người nghĩ dựa vào đáng vẻ này, mê hoặc lòng của nam nhân? Hay là nói, con nhóc mới tí tuổi đầu nhà người đã biết tương tư?”

Tịch Tích Chi nhất thời không thể nói được gì, tức giận nghẹn đến đỏ mặt.

“Người nào tương tư chứ!” Tịch Tích Chi nghiêng hẳn nghiêng lợi một trận.

“Vậy lời vừa rồi ai mới vừa nói, là ai nói?” Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Tịch Tích Chi, An Hoằng Hàn nói: “Lời nói đó không phải ý tứ tương tư thì là gì?”

Tiếng nghiêng răng vang lên rõ rệt trong đại điện yên tĩnh.

Tịch Tích Chi tức giận đỏ mặt tía tai, nghiêng đầu đi, không nhìn vị Đế Vương nào đó. Tại sao mỗi lần nàng nói chuyện với An Hoằng Hàn nói chuyện thì mình luôn ở thế yếu!

Trên bàn giá nền lóng lánh, Tịch Tích Chi đột nhiên nhớ tới. Sau khi biến ảo thành hình người, nói chuyện cùng An Hoằng Hàn, ba Yêu Tinh kia không biết thế nào! So với Tịch Tích Chi, con chồn đạo hạnh không lớn bằng, nhưng ba con bướm bướm kia giống nhau đều không có năng lực tự vệ.

Mặc dù ba Yêu Tinh đó có đạo hạnh cao hơn Tịch Tích Chi rất nhiều, nhưng so sánh với kiếp trước của nàng thì chỉ cần ba hiệp đấu, Tịch Tích Chi có thể làm cho ba người các nàng khoanh tay chịu trời.

“Bướm bướm mỹ nhân. Mau. Chúng ta đi tìm.” Tịch Tích Chi kéo y phục của An Hoằng Hàn, vội vã muốn chạy ra ngoài.

Đột nhiên thân thể An Hoằng Hàn đứng lại, bàn tay có chứa vết chai, dùng sức lôi kéo, thành công kéo đứa bé nào đó vào trong ngực.

“Bộ dáng này của người mà muốn đi ra ngoài, không muốn sống?” An Hoằng Hàn bắt được cái đuôi của đứa trẻ, cái đuôi dài nửa mét trên không trung giãy giụa muốn thoát khỏi bàn tay An Hoằng Hàn.

Tịch Tích Chi sửng sốt một chút, đôi tay chống đỡ ở trước ngực An Hoằng Hàn, “Vậy phải làm sao bây giờ? Bướm bướm mỹ nhân chỉ nhận biết ta.”

Ngụ ý, ba người bọn họ không có nàng không được. Huống hồ là nàng mang bướm bướm mỹ nhân ra ngoài, nàng càng phải chịu trách nhiệm hoàn toàn.

“Người chờ một chút.” An Hoằng Hàn lại đi về phía hộc tủ, lấy một tấm vải đen từ bên trong ra.

Giữ lấy cái đầu nhỏ của Tịch Tích Chi, An Hoằng Hàn quấn tấm vải màu đen quanh đầu nàng, che kín lỗ tai có bộ lông mềm đang rêu rao của nàng “Đưa cái đuôi rúc vào trong làn váy, không được để lộ ra.”

Về phần màu sắc con mắt, đó cũng không phải vấn đề lớn. Có rất nhiều quốc gia, cũng tồn tại người có tròng mắt màu xanh lá cây cùng xanh da trời.

Tịch Tích Chi làm theo lời nói của An Hoằng Hàn, như thế vừa nhìn, đáng vẻ xác thực muốn bình thường hơn rất nhiều so mới vừa rồi.

Bởi vì sắc trời có vẻ tối đen, cho nên chỉ cần Tịch Tịch Chi không lộ ra, nhất định không dẫn đến sự chú ý của người khác.

Về phần thân phận của Tịch Tịch Chi, cái này càng dễ làm.

Mỗi năm, trong hoàng cung đều tuyển thêm các tiểu cô nương tầm bảy tám tuổi vào cung làm cung nữ. An Hoằng Hàn chỉ cần tùy tiện viết vài chữ, vấn đề thân phận của Tịch Tịch Chi đã có thể được giải quyết.

Hai người vừa muốn bước ra cửa phòng, An Hoằng Hàn đột nhiên lại nhìn thấy bé gái lộ ra một đoạn đuôi, đưa tay liền vỗ cái mông của nàng, quát mắng nói: “Giấu vào đi, nếu không tối nay ngươi đừng nghĩ bước ra cái cửa này.”

Lại bị đánh vào mông, mặt Tịch Tịch Chi nhất thời đỏ lên, cái đuôi nhỏ trong nháy mắt bị giấu vào trong áo khoác rộng thùng thình.

Làm Yêu Tinh, đặc biệt là một Yêu Tinh hoá hình không thành công, đó là việc vô cùng khổ sở!

.....

Hai người mới vừa bước vào điện Bàn Long đã bị rất nhiều người nhìn bằng ánh mắt kỳ quái.

Lúc trước bệ hạ vừa mới đi vào chỉ có một mình hần, sao lúc đi ra lại mang theo một tiểu cô nương? Bộ dáng tiểu nữ hài rất xinh đẹp, đôi mắt lấp lánh có hồn, như biết nói vậy. Quần áo trên người vừa nhìn đã biết là sản phẩm được làm từ Cẩm Tú Sơn Trang, đứa bé này phải có lai lịch lớn thế nào.

Cho dù thị vệ cùng thái giám đều hiếu kỳ, cũng không dám mở miệng hỏi thăm, chỉ âm thầm phỏng đoán chắc là thiên kim tiểu thư của nhà vị đại thần nào đó bị bệ hạ coi trọng. Nhưng sở thích của bệ hạ thật kỳ quái. Tiểu nữ hài này vừa nhìn liền biết là chưa qua tám tuổi.

Một đường đi thẳng ra cửa điện Bàn Long, Tịch Tịch Chi dính các loại ánh mắt kỳ quái, túm chặt áo bào An Hoằng Hàn, đi cùng một chỗ với hần.

Lần đầu tiên lấy hình thái loài người xuất hiện ở trước mặt mọi người, Tịch Tịch Chi có vẻ vô cùng khấn trương, bên cạnh trán chảy ra một vệt mồ hôi hột.

“Thả lỏng.” An Hoằng Hàn đưa tay ôm đầu vai đứa bé.

“Ừ.” Tịch Tịch Chi hít sâu một hơi, trong lòng tự nhủ bản thân, nào có dễ bị lộ như vậy! Cái đuôi với lỗ tai đều được che đậy cả rồi.

Có thể do vừa mới hóa hình không lâu, nên lúc Tịch Tịch Chi đi bộ có chút không quen, phải di chuyển từng bước rất nhỏ.

An Hoằng Hàn vì chiều nàng, cũng thả chậm bước chân.

Điện Lưu Vân.

Sau khi An Hoằng Hàn rời đi, không ít đại thần và hoàng tôn quý tộc cũng dần dần rời đi. Ngược lại, vị sứ giả nước khác là Đông Phương Vưu Dục, lại chuyện phiếm cùng mấy vị đại thần, cho đến đêm đã khuya, vẫn còn uống rượu ở Điện Lưu Vân.

Lưu Ân bận rộn vuốt đầu mẻ trán, đột nhiên nhìn thấy từ xa một bóng người màu vàng đi tới, vội vàng tiến đến, cúi người thỉnh an nói: “Ra mắt bệ hạ, sao bệ hạ còn trở lại?”

Ánh mắt dừng lại trên người tiểu cô nương được An Hoằng Hàn ôm, Lâm Ân chưa từng gặp qua đứa nhỏ này. Đặc biệt là đôi tròng mắt màu xanh dương, chỉ cần là người từng nhìn qua, nhất định sẽ không quên được.

Khi nhìn thấy quần áo đứa bé mặc trên người, Lâm Ân không thể tưởng tượng được trọn to hai mắt.

Đây không phải là y phục mà bệ hạ phân phó Cẩm Tú Sơn Trang chế tạo gấp gáp sao?

Vừa mở miệng, An Hoằng Hàn lại hỏi: “Ba người Vũ Cơ ở chỗ nào?”

Tịch Tích Chi quét mắt một vòng quanh Điện Lưu Vân, từ đầu đến cuối không có nhìn thấy bóng dáng của ba Yêu Tinh. Trong lòng có dự cảm xấu xảy ra, Tịch Tích Chi hoang mang kéo kéo An Hoàng Hàn, “Không có ở nơi này! Các nàng đâu?”

Giọng nói nghe giống như chim hoàng anh khiến ánh mắt của mọi người cũng bị hấp dẫn về hướng này.

Đông Phương Vưu Dục cũng ở trong số đó, nhìn thấy tiểu cô nương đó, nhất thời bị vẻ đáng yêu bề ngoài của đứa bé hấp dẫn ánh mắt.

“Nô tài cũng không có nhìn thấy bóng dáng ba người Vũ Cơ.” Lâm Ân hồi đáp.

Do bệ hạ thành linh đề cập đến, Lâm Ân bận việc trấn an mọi người, điều người đi xem Vũ Cơ đến tột cùng đi đâu.

Giờ này trong điện Lưu Vân, số đại thần còn lại cũng không nhiều lắm. Tất cả đều ríu rít nghị luận xem đứa bé đang đứng bên cạnh bệ hạ, rốt cuộc là ai? Bộ đáng đáng yêu quá đi mất.

104. Chương 104: Chương 9.1

“Những người khác có từng trông thấy?” An Hoàng Hàn cầm tay nhỏ bé Tịch Tích Chi, nhẹ nhàng vuốt mấy cái, ý bảo nàng đừng nóng lòng.

Bên trong hoàng cung thị vệ và thái giám rất nhiều, cho dù Vũ Cơ muốn biến mất khỏi Điện Lưu Vân, nhất định cũng sẽ có người nhìn thấy.

“Không có. Không có.”

“Hồi bẩm bệ hạ, chúng thần chỉ mãi uống rượu, thật sự không để ý.” Rất nhiều đại thần hồi đáp.

.

Càng nghe những lời này, trong lòng Tịch Tích Chi càng khó giữ được bình tĩnh, “Họ không thể đi lung tung chỗ nào!”

Tiếng nói thanh thúy của tiểu cô nương vang lên, mang theo vài phần nóng nảy. Đôi tròng mắt màu xanh trong suốt có thần thái bất thường.

“Người nào nhìn thấy? Nói ra, trẫm có trọng thưởng.” Một tay An Hoàng Hàn khoác lên đầu vai tiểu cô nương, giọng nói mang theo lạnh lẽo rét thấu xương.

Tầm mắt An Hoàng Hàn nhìn vào chỗ xa, nơi thân thể hai thị vệ đang run rẩy, cúi đầu không dám nâng lên.

Phát hiện điểm khác thường của bọn họ, An Hoàng Hàn trầm giọng nói: “Thị vệ trông chừng Điện Lưu Vân, đứng ngay ngắn cho trẫm xem, ba người Vũ Cơ sống sờ sờ biến mất trước mắt các ngươi, mà các ngươi lại không biết một chút gì, là muốn rơi đầu sao?”

Mọi người thấy bệ hạ lo lắng tìm ba người Vũ Cơ, trong lòng đều có chút suy đoán, chẳng lẽ bệ hạ thích ba người đó? Muốn thu vào hậu cung, phong làm phi tử?

Không thể trách các đại thần suy nghĩ nhiều, có nam nhân nào không ham mê cái đẹp? Chỉ là mỗi người đều có điểm khác biệt, có người có thể kiềm chế trước sự hấp dẫn của sắc đẹp, được gọi là quân tử. Nhưng có người không có được sự tự chủ như vậy, bị sắc đẹp dục vọng mê hoặc choáng váng cả đầu óc, bị vạ người phi nhỏ, kêu thành phong lưu trắng hoa.

Hơn trăm thị vệ quỳ đầy đại điện, tất cả đều cúi đầu không dám nâng lên.

“Trẫm cho các ngươi thêm một cơ hội, có ai nhìn thấy ba Vũ Cơ, nói ra, trẫm không những không phạt, ngược lại có thưởng. Nhưng ai dám biết chuyện không báo, trẫm sẽ cho đầu kẻ đó rơi xuống đất.”

Độ chân thật những lời đó, không người nào dám đi kiểm tra.

Các đại thần nhìn bệ hạ vì ba người Vũ Cơ, liền làm lớn chuyện, trong lòng đều có chút suy nghĩ riêng. Ngay cả bọn họ nhìn mỹ nhân như thế, cũng không nhìn được tán thưởng một phen, nếu bệ hạ thật sự nổi lên tâm tư kia thì bọn họ cũng hoàn toàn có thể hiểu được.

Tịch Tích Chi nóng lòng như lửa đốt, quan sát nhìn xung quanh. Nếu không phải trong lúc bất chợt nàng biến thân thì ba Yêu Tinh kia cũng không thể mất tích. Yêu Tinh do nàng tìm đến, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, tội Tịch Tích Chi nàng càng lớn.

Đã nhiều lần thấy mặt dơ bẩn bên trong hoàng cung, Tịch Tích Chi vô cùng lo lắng ba Yêu Tinh chộc phải phiền toái, không thể toàn thân an toàn.

“Làm thế nào bây giờ?” Liên tục kéo vạt áo An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi rất muốn tự thân đi tìm. Nhưng không có chút đầu mối nào, Tịch Tích Chi không thể nào tìm được.

“Còn không thành thật khai báo?” Giống như biết rõ chân tướng sự tình, An Hoằng Hàn hét to một tiếng, đuổi chân đạp vào tên thị vệ cách đó không xa.

Có lẽ bởi vì chột dạ, nên tên thị vệ kia càng run rẩy hơn, “Nô tài. Nô tài thật sự không biết ba người Vũ Cơ đi đâu.”

An Hoằng Hàn lạnh lùng nghiêm mặt, “Không biết? Thật sự không biết, hay là đang giấu giếm?”

Giọng nói rét lạnh thấu xương đập về hướng mọi người.

Người duy nhất không bị hù dọa, chỉ có một mình Tịch Tích Chi đang nóng lòng như lửa đốt.

Nàng thò đầu nhỏ ra, nghe giọng của An Hoằng Hàn, liền biết rõ tên thị vệ kia chắc biết chút gì đó, nàng mở miệng liền hỏi: “Người biết? Nói ra thì sao? Ta dùng một rương bảo vật đổi với người.”

The như lời trong miệng nàng, một rương bảo vật chính là thứ cất giấu dưới long sàng. Đó đã là toàn bộ gia sản của nàng rồi.

An Hoằng Hàn nhẹ nhàng vỗ đầu vai Tịch Tích Chi, để cho nàng bình tĩnh chớ nóng vội, “Trẫm hỏi người một lần nữa, có biết hay không?”

Tất cả mọi người nhìn ra bệ hạ đã tức giận, sợ tai họa dính vào người vô tội, tất cả mọi người lui về phía sau hai bước.

“Nô tài không biết, nô tài thật sự cái gì cũng không biết.” Thị vệ vẫn là ngậm miệng không nói ra.

An Hoằng Hàn ngược lại nhìn về một tên thị vệ khác bên cạnh, “Người cũng không biết gì?”

Tên thị vệ kia bị dọa cho sợ hãi đến thân thể run rẩy, âm thanh đứt quãng, “Nô tài. Nô tài cũng không biết.”

An Hoằng Hàn Triệt hoàn toàn không có tính nhẫn nại, “Biết chuyện không báo, kéo xuống chém.”

An Hoằng Hàn ra lệnh một tiếng, lập tức có thị vệ đè lại hai người thị vệ đó.

Tên thị vệ đó ra sức giãy giụa, nhưng vẫn không chống cự nổi sự công kích của đối phương, cuối cùng bị người bắt giữ.

Cách đó không xa, Đông Phương Vưu Dục phe phẩy chiếc quạt trong tay, khóe miệng chứa đựng một nụ cười như có như không, giống như đang xem một vở kịch hay.

Nhìn nụ cười của hắn ta, Tịch Tích Chi cảm giác hắn ta biết chút gì đó, ánh mắt trong suốt chuyển sang hắn ta, hỏi “Người có biết gì đúng không?”

Một câu nói này, khiến Đông Phương Vưu Dục đang đứng xem sững sờ chốc lát, sau đó phát hiện là đứa bé nói chuyện với mình, nhất thời dâng lên một nụ cười thân thiết, “Bốn thái tử biết một chút.”

Cặp mắt nhất thời tỏa ra ánh sáng, Tịch Tích Chi đi về phía trước một bước, vội vàng hỏi “Họ đang ở đâu?”

Nụ cười Đông Phương Vưu Dục càng sâu hơn, cẩn thận đánh giá dung mạo đứa trẻ, đôi tròng mắt màu xanh dương dường như có thể hút người ta vào trong đó.

An Hoằng Hàn trong nháy mắt bất mãn, rồi lại không nói gì. Trong lòng con chồn này sợ rằng đang rất sốt ruột, nếu không để cho nó làm một chút chuyện thì đoán chừng tính tình nàng đã sớm không chịu được.

Hai người thị vệ mới vừa nói không biết, mắt thấy sắp bị kéo xuống dưới, lại thấy đột nhiên có người đứng ra phớt bầy sự thật, sợ hãi đến la to: “Bệ hạ, nô tài biết được, chúng ta nhìn thấy qua ba vị Vũ Cơ!”

Đông Phương Vưu Dục nháy mắt với Tịch Tích Chi, nói: “Dường như có người nguyện ý lên tiếng.”

“Ừ.” Tịch Tích Chi gật đầu. Trong lòng vô cùng nghi ngờ, Đông Phương Vưu Dục rốt cuộc biết, vẫn là không biết? Mới vừa rồi một màn kia, là hẳn vì giúp nàng khiến thị vệ mở miệng, nên mới giả bộ ra dáng vẻ biết gì đó?

Thị vệ lại bị lần nữa bị kéo đến trên đại điện.

An Hoằng Hàn lạnh lùng nói một tiếng: “Nói.”

Hai người thị vệ cúi đầu, hoang mang sợ hãi hô: “Dạ Là Tá quan Lưu, Đề hạt Trịnh, Giáo đầu Lâm cùng Thị lang Phạm.”

“Bọn họ lôi kéo ba Vũ Cơ, đi hướng rừng cây nhỏ bên kia. Nô tài đã ngăn cản qua bọn họ, nhưng bọn họ nói. Nếu bọn nô tài dám xen vào việc của người khác thì sẽ giết chết bọn nô tài, còn sai bảo chúng ta không được nói với những người khác, nếu không nhất định sẽ dạy dỗ hai người nô tài.” Hai người thị vệ mặc dù là đại nam tử, nhưng giờ phút này ánh mắt lại nặn ra vài giọt lệ.

Tịch Tích Chi không quan tâm, cái thứ nhất trong nháy mắt liền hỏi: “Đi góc nào rừng cây nhỏ?”

Vừa nghe liền biết bốn quan viên kia không phải là người tốt, Tịch Tích Chi vội vã hỏi thăm thị vệ.

An Hoằng Hàn nhăn mày lại, bốn người này vốn chính là phần tử căn bản trong triều đình, chức vụ được sắp xếp cũng là chức vụ nhàn tản trong hoàng cung, không có quyền lực thực sự. Nếu không phải dựa vào quan hệ thì sao bọn họ có thể cầu xin đến một chức quan. Không nghĩ tới vẫn chưa đi ra khỏi hoàng cung, bốn người này liền dám làm xằng làm bậy

105. Chương 105: Chương 9.2

Dù sao những thứ Đông Phương Vưu Dục có thể làm, hẳn ta cũng đã làm, hẳn ta đứng ở bên cạnh, chân chính bắt đầu xem náo nhiệt.

“Bọn họ đi về hướng phía đông khu rừng cây nhỏ.” Thị vệ không dám giấu giếm nữa, Tịch Tích Chi hỏi cái gì, bọn họ liền trả lời cái đó.

Tịch Tích Chi mở ra bước chân, vội vã liền đi về phía đông. Trong lòng thầm cầu nguyện, nghìn lần đừng gặp phải chuyện không may, nhất định không xảy ra chuyện gì!

An Hoằng Hàn nheo lại mắt, “Vừa rồi cho các người nói, các người không chịu. Bây giờ cho dù đã nói, thì cũng đã muộn. Người tới, kéo ra ngoài xử tử.”

Chúng thần đã dự đoán trước được kết quả trước sau hội sẽ như vậy, không cảm giác được kỳ quái chút nào.

Về phần bốn gã quan viên, tất cả đều là những người ăn chơi trác táng ở kinh đô. Chưa nói đến việc mỗi ngày lưu luyến kỹ viện lầu xanh, mà làm việc gì cũng không chịu tập trung.

An Hoằng Hàn đuổi theo bước chân đứa trẻ, sau đó đi sóng vai cùng nó.

Xem bước chân vội vã không kịp chờ đợi của đứa bé, liền biết trong lòng nó sốt ruột đến cỡ nào. Trái tim An Hoằng Hàn thoáng có chút đau lòng, bắt đầu dĩ nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nó.

Trong rừng cây nhỏ có từng đợt âm thanh tiếng chạm vào nhau, nhưng. Đó không phải là âm thanh con người có thể phát ra. Mặc dù Tịch Tịch Chi huyền hóa thành hình người, nhưng thính lực không có giảm sút, lỗ tai bên trong chiếc khăn vải màu đen không ngừng run rẩy, tinh tâm nghe động tĩnh bốn phía.

Những tiếng rất nhỏ đó, chính là âm thanh côn trùng đập cánh, đến tận mấy nghìn con, nghe khiến người ta sợ hãi.

“Bên kia.” Tịch Tịch Chi nghe những tiếng đó, chỉ đường ọi người.

Trong rừng, truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu thê thảm như vậy, truyền vào lỗ tai, làm mọi người sợ tới mức nghĩ muốn dừng bước chân. Rất nhiều đại thần nhất gan đều co đầu rút cổ lại, theo ở phía sau.

“Chuyện này. Âm thanh này sao không giống như tiếng nữ tử?” Không biết vị đại thần nào lên tiếng nói.

Lập tức có người phụ họa: “Đúng. Nghe thế nào, đều như là tiếng nam tử kêu thảm thiết? Sao. Sao lại thế này?”

Theo lẽ thông thường mà nói, vừa nhìn đã biết ba Vũ Cơ ở thế yếu. Sao đi đến rừng cây nhỏ, mà âm thanh bọn họ nghe được lại thành ra vậy?

Tất cả mọi người đều vô cùng buồn bực, ngay cả Tịch Tịch Chi cũng không ngoại lệ.

Chỉ là trái tim vừa rồi còn đập thành thạch loạn xạ, giờ đã bình tĩnh trở lại.

An Hoảng Hàn đưa tay làm biến mất mồ hôi hột trên trán nàng, “Đừng lo lắng, không có chuyện gì.”

Ít nhất từ trận tiếng kêu thảm thiết phát ra lúc này, coi như phải chịu thiệt, thì cũng là đám cầm thú kia bị ăn khổ.

“Ừ.” Nghe ra An Hoảng Hàn trong lời nói an ủi, tịch tiếc nặng nề một đầu.

Hai người không coi ai ra gì làm ra cử động, rơi vào trong mắt mọi người, lại thay đổi thành một kiểu. Nơi nào nhìn thấy qua bề hạ quan tâm tới người khác? Hơn nữa thái độ bề hạ đối với tiểu cô nương, đều lộ ra vẻ khác biệt.

Rất nhiều đại thần rất muốn hỏi đến cùng, nhưng coi tình cảnh hiện giờ, dường như chuyện về các Vũ Cơ, càng đáng giá người ta lo lắng hơn, cho nên tất cả mọi người không hỏi ra miệng.

Dần dần đến nơi, từng đợt âm thanh ma sát, càng ngày càng vang dội.

Đêm khuya tối đen, trong rừng cây nhỏ không có ánh đèn.

Tiếp theo mọi người đột ngột đến gần, lập tức nhìn thấy một màn chưa từng phát sinh qua ở trước mắt. Bướm bướm chỉ chít đang đập cánh, không ngừng đánh vào người bốn người.

Bốn tên nam tử chạy trốn chết, bị chìm ngấm trong cơn sóng bướm bướm.

Bởi vì chỉ chít bướm bướm tụ tập cùng một chỗ, bọn họ không thấy rõ con đường phía trước, nên một lúc lại va vào đại thụ. Miệng lại càng kêu la thảm thiết, nhìn kỹ đầu của bọn họ có thể phát hiện bọn họ đã sớm đung chảy máu đầu. Đôi tay che vết thương trên đỉnh đầu, chạy trốn không ngừng.

Tịch Tịch Chi cất bước, chạy tới phía bên kia. Rốt cuộc nhìn thấy ba Yêu Tinh đứng thẳng ở đằng xa, y phục được mặc trên người các nàng đã bị xé rách không ít, một Yêu Tinh trong đó bị xé rách cả ống tay áo, cánh tay bóng loáng mịn màng phơi bày bên ngoài.

Rất rõ ràng, mới bắt đầu các nàng cũng ném phải thiệt thòi. Chỉ là đến cuối cùng, có đàn bướm bướm trợ giúp, các nàng mới thành công tránh được bàn tay ma quỷ của bốn tên nam tử.

Toàn thân Tịch Tịch Chi mang theo linh khí, mỗi bước nàng tiến lên phía trước, làn sóng những con bướm bướm liền theo đó lùi ra sau một bước.

An Hoàng Hàn đi ở bên cạnh nàng, nhìn bướm bướm bay múa đầy trời, cũng cực kỳ khiếp sợ. Đám đại thần đi phía sau bọn họ, đã sớm bị trấn động, con mắt trừng rất to.

Đông Phương Vưu Dục cũng đi theo một đường tới đây, nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái như thế, chiếc quạt trong tay đóng đưa qua lại vang lên tiếng ‘vù vù’.

“Thật là không thể tưởng tượng nổi, không ngờ tới bướm bướm cũng có thể có một mặt linh tính như thế. Không những hội cùng hợp tác khiêu vũ, còn có thể xua đuổi kẻ ác.” Đông Phương Vưu Dục vừa đi, vừa nói.

Các đại thần xôn xao lấy làm kỳ lạ.

“Bướm.” Lời vừa muốn nói ra miệng, ý thức Tịch Tích Chi mới nhớ hiện giờ nàng không phải hình dạng động vật, lời nàng nói, con người cũng có thể nghe hiểu, liền lập tức thay đổi lời nói, nói: “Các người thế nào?”

Đi tới trước mặt của ba Yêu Tinh, Tịch Tích Chi dừng bước, nhìn họ. Thân thể của các nàng có vết thương nhỏ, hẳn là trong lúc giãy giụa, không cẩn thận bị thương.

Tịch Tích Chi cảm thấy rất day dứt, mở miệng nói: “Thật xin lỗi.”

Lời này khiến ọi người mù mờ không hiểu gì. Mà người duy nhất biết chân tướng sự việc là An Hoàng Hàn, tất nhiên giữ im lặng.

Tịch Tích Chi sớm đã đoán được người trong hoàng cung không đơn giản, nhưng không ngờ nàng mới rời khỏi một lúc, những xú nam nhân bị sắc dục mê hoặc này liền nhện không được đã ra tay rồi. Cẩn rằng oán hận, Tịch Tích Chi nhìn về phía bốn tên nam nhân đang không ngừng chạy trốn trong rừng cây nhỏ, “Các người yên tâm, món nợ này, ta nhất định sẽ thay các người đòi lại.”

106. Chương 106: Chương 9.3

Không có đạo lý gì bạn chơi của mình bị ức hiếp, Tịch Tích Chi còn có thể ngồi yên không để ý đến. Huống hồ, tất cả mọi chuyện đều đáng để Tịch Tích Chi, nếu không phải nàng tìm ba Yêu Tinh múa trên sân khấu thì cũng không đến mức làm các nàng trọc tới nhiều phiền toái vậy. Tóm lại, so với Tịch Tích Chi, ba Yêu Tinh quả thật là người vô tội.

Ánh mắt ba Yêu Tinh hiện ra vẻ ngờ vực, nhìn qua nhìn lại chằm chằm tiểu cô nương chỉ có bảy tám tuổi trước mắt, mở trừng mắt nhìn, vẫn không nhận ra đối phương là ai.

Tịch Tích Chi muốn mở miệng giải thích, nhưng lại có quá nhiều người ở đây gây trở ngại, không cách nào nói ra khỏi miệng.

Ba Yêu Tinh u mê đứng tại chỗ, mặc cho gió lạnh thổi đến trên người các nàng, cũng không nhúc nhích. Nếu không phải cặp mắt kia còn đang chuyển động thì sợ rằng tất cả mọi người sẽ cho rằng họ chỉ là tượng điêu khắc mà thôi.

Nhìn bọn họ mặc vũ y(1) rách rưới, thân hình lung lay trong gió lạnh, Tịch Tích Chi có chút không đành lòng. Xoay người, liền đi kéo y phục của vị Đế Vương nào đó.

(1)Vũ y: y phục chuyên dùng cho việc biểu diễn múa.

Mà đường đường là Đế Vương nước Phong Trạch chẳng những không có ngăn cản, mà còn mặc cho đứa trẻ cởi áo khoác ngoài của hắn.

Ánh mắt của mọi người cũng chăm chú nhìn động tác của đứa trẻ.

Ngay khi y phục An Hoàng Hàn sắp được cởi ra, thân là thị vệ, Ngô Kiến Phong là người phản ứng lại đầu tiên, hô to một tiếng: “To gan! Y phục của bệ hạ, là thứ người có thể tùy tiện cởi ra sao?”

Tịch Tích Chi ngẩn người, vô tội giương mắt nhìn, trước kia nàng cũng thường cởi y phục An Hoàng Hàn kia mà, mặc dù là dùng móng vuốt cởi ra.

“Các nàng lạnh.” Ba chữ, giống như chịu ỷ khuất rất lớn.

Trái tim nhỏ của mọi người đập ‘bình bịch’ nhảy thót lên, có cảm giác giống như mình là kẻ phạm tội không thể tha thứ, là mình đang ức hiếp tiểu cô nương vậy.

An Hoàng Hàn giơ tay lên cởi áo khoác ra, đưa cho tiểu cô nương, “Người thích làm sao, liền làm thế ấy.”

Toàn bộ đại thần, thái giám cùng thị vệ không thể tin nhìn chằm chằm vào hai người, trong lòng thở dài, đó là long bào đấy! Tượng trưng cho địa vị và quyền lợi chí cao vô thượng, vậy mà bệ hạ ngài nói cho liền cho.

Khóe miệng Đông Phương Vưu Dục lộ ra một tia nghiền ngẫm, chưa từng nhìn thấy An Hoàng Hàn có một mặt này. Rồi cuộc tiểu cô nương này có lai lịch ra sao? Lại có thể khiến người đứng đầu một nước ngoan ngoãn nghe theo.

Sau khi An Hoàng Hàn rút đi áo khoác, còn mặc một tầng áo trong. Cho dù trên thân không có long bào, nhưng một thân khí thế uy nghiêm, vẫn làm cho người ta không dám xem nhẹ.

Tịch Tích Chi nhận lấy chiếc áo khoác, không để ý ánh mắt của mọi người, phủ thêm vào một Yêu Tinh.

“Che kín tốt hơn.” Vũ Y vốn có vẻ hờ hang, hơn nữa y phục của các nàng cũng bị kéo rách tung toé. Vừa rồi Tịch Tích Chi còn nhìn thấy, có mấy nam nhân không ngừng nhìn về phía các nàng bên này, kiểu ánh mắt dăm đuối đó, Tịch Tích Chi tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Chiều cao Tịch Tích Chi không đủ, nàng phải nhón chân, nâng hai cánh tay trắng nõn nà lên, cách một hồi lâu, mới khoác y phục lên cho Yêu Tinh.

Yêu Tinh kia mắt không chớp nhìn đối phương khoác áo ỳnh, khi chạm đến cặp tròng mắt màu xanh thắm thì dường như nghĩ đến cái gì, mở miệng phát ra âm thanh ‘y nha y nha’ nói chuyện. Chỉ tiếc tất cả mọi người nghe không hiểu rốt cuộc hàm nghĩa nàng ta muốn biểu đạt là gì.

“Là Là bị câm?”

Rất nhiều người phát hiện chuyện đó, triển khai nghị luận. Không nghĩ tới dáng vóc người đẹp như thế, lại không nói được thành lời.

“Còn thiếu hai kiện y phục.” Tịch Tích Chi nhỏ giọng nói thầm.

Lời này lập tức bị mọi người nghe thấy được.

Đông Phương Vưu Dục xưng phong nhận việc, “Dùng của bốn thái tử đi.”

Nói xong, Đông Phương Vưu Dục cởi ra áo khoác của mình, đưa cho tiểu cô nương, “Mau mặc vào cho các nàng đi, ban đêm rất lạnh.”

Giờ khắc này, cái nhìn Tịch Tích Chi miễn cưỡng có sự thay đổi đối với Tiểu Diện Hồ(2). Tâm địa người này cũng không xấu lắm, ít nhất còn có phong độ của nam nhân.

(2)Tiểu Diện Hồ: nghĩa là khuôn mặt hồ cười, ý nói người đối trá bề ngoài luôn cười nhưng trong lòng thì ngược lại, ở đây được dùng là biệt danh Tịch Tích Chi đặt cho Đông Phương Vưu Dục.

Đông Phương Vưu Dục đáp lại bằng một nụ cười.

Bên cạnh khuôn mặt An Hoàng Hàn trong nháy mắt trở nên âm trầm, “Ngô Kiến Phong, cởi y phục của người xuống.”

Ai cũng đều nghe được ra lời nói này mang theo lạnh lẽo, nhưng từ trước đến giờ bệ hạ vẫn nói chuyện như thế nên mọi người cũng không có nghĩ theo hướng khác.

“Tuân chỉ, bệ hạ.” Ngô Kiến Phong tuân theo An Hoàng Hàn phân phó, cởi ra áo khoác của mình, sau đó đem áo khoác đưa cho Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi từ từ mặc vào cho ba Yêu Tinh, nhân tiện kiểm tra thân thể của các nàng một lần, rồi xác định họ không có bất kỳ thương thế nghiêm trọng gì, mới thở ra một hơi.

Bốn tên ăn chơi trác táng đã bị thị vệ bắt lại, trong rừng cây nhỏ, bướm bướm cũng dứt quãng bay khỏi, ngẫu nhiên có mấy con lưu luyến không rời, đổ xuống trên người ba Yêu Tinh.

Tịch Tích Chi xoay người, hỏi An Hoàng Hàn: “Có luật pháp nào quy định không thể ức hiếp phụ nữ đẳng hoàng không?”

Trong lòng Tịch Tích Chi biết rất rõ, hẳn là có, bởi vì điều luật này là không biến đổi ở mỗi quốc gia từ xưa. Nếu thiếu đi một điều này thì quốc gia khẳng định sẽ lộn xộn.

“Có thì có, nhưng dám ở bên trong hoàng cung của trẫm gây chuyện, há có thể dễ dàng chỉ nguôi giận?” Từ trước đến giờ thủ đoạn của An Hoàng Hàn luôn tàn nhẫn, những lời này của hắn có ý tứ là, luật pháp sử phạt, chưa đủ nặng, bốn tên quan viên này tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ vậy.

Từ trước đến nay, Tịch Tích Chi luôn mềm lòng, lần này cũng phải chủ động đề nghị phạt nặng! Xem tác phong làm việc của bốn tên nam nhân bọn hắn, hiển nhiên không phải lần đầu tiên gây án. Nếu không phạt nặng thì không biết sau này sẽ có bao nhiêu thiếu nữ bị hại ở trong tay bọn họ.

Mỗi lần nghĩ đến ba Yêu Tinh thiếu chút nữa liền gặp phải bàn tay độc ác của bọn họ, Tịch Tích Chi liền nghiêng răng một hồi.

107. Chương 107: Chương 9.4

Bốn nam tử không ngờ rằng chuyện này sẽ gây náo động lớn như vậy, sau cùng còn kinh động đến cả bệ hạ, khiến bọn họ kinh hoàng sợ hãi, “Cầu xin bệ hạ tha mạng! Chúng thần. . . . Chúng thần chỉ là mang các nàng ra ngoài chơi đùa mà thôi, không có nổi lòng xấu xa.”

Giống như nghe được một truyện cười, Tịch Tích Chi ngoan độc hung ác trừng mắt, âm thanh réo rất lạnh lãnh vang lên, “Chơi đùa? Các ngươi muốn chơi đùa thể nào? Cởi hết y phục chơi sao?”

Lời Tịch Tích Chi nói đi ra ngoài, mặc dù có phần mất thể diện, tuy nhiên lại rõ ràng chỉ ra tư tưởng bản thủ trong lòng bốn người.

“Ngươi. . . . Ngươi là ai? Dám nói như vậy. . . .” Nhìn thấy có người dám lên tiếng giễu cợt bọn họ, bốn người đều có chút không phục. Nhưng thấy thái độ bệ hạ sùng ái nàng vừa rồi, nhất thời thu lại sự kiêu ngạo.

Tịch Tích Chi quay đầu lại, “Nhân chứng vật chứng đều ở đây, không phải các ngươi chết cũng không nhận chứ.”

Lo lắng Tịch Tích Chi bị chọc cho tức giận, An Hoàng Hàn nhẹ nhàng kéo nàng qua, bàn tay khoác lên đầu vai của nàng. Động tác rất thân thiết khiến mọi người cảm thấy không chân thật.

Rất ít khi nhìn thấy bệ hạ chủ động gần gũi với người khác, bất kể là hoàng thân hay là phi tử, chưa bao giờ nhìn thấy bệ hạ làm ra động tác như thế. Mà bây giờ, khi hắn kéo đầu vai tiểu cô nương qua, sao mà thành thạo như động tác này đã được làm vô số lần.

“Trẫm sẽ làm chủ cho ngươi.” An Hoàng Hàn lạnh lùng nói: “Ngô Kiến Phong, đem bốn người này giải phòng Tịnh Thân(3), thiên. Đợi trưa ngày mai mang ra chém đầu rắn đe mọi người.”

(3)phòng Tịnh Thân: là phòng để thiên nam nhân trước khi trở thành thái giám.

Cái này sao gọi là làm chủ? Rõ ràng là thiên vị mà.

Nếu như chỉ muốn đối phương chết thì tại sao trước khi chết, nhất định phải cắt mất gốc rễ của bọn hắn.

Lời này giống như của ma quỷ, quay quanh tai bốn nam nhân, “Không. Bệ hạ, tha cho chúng thần, lần sau chúng thần cũng không dám nữa.”

Bốn người đều bị dọa sợ vỡ mật, dập đầu cầu xin tha thứ một hồi.

Nhưng tâm địa An Hoằng Hàn thật sự cứng rắn, mặc cho bọn hắn dập đầu đến kêu vang, nhưng cũng làm như không nghe thấy .

“Bệ hạ, tỷ tỷ thần chính là Hoa Quý Phi, ngài là tỷ phu của thần mà, người không thể đối với thần như vậy, Lưu gia chúng thần chỉ có một mầm là thần.” Lưu Phi kêu gào nói, tứ chi nằm trên mặt đất, giống như một con chó đang quỳ.

Cùng với bộ dáng tự cao tự đại lúc trước, tưởng như hai người.

An Hoằng Hàn cau mày, tựa hồ rất không muốn nghe được lời này. Hắn quay đầu, nhìn về phía Tịch Tích Chi, phát hiện sắc mặt của nàng không có biến hóa chút nào, sẵn có phần bức mình, lại có chút may mắn. Ngay cả chính hắn cũng không biết, đây là vì sao?

Nếu như bám vào quan hệ thì có thể miễn đi cái chết. Vậy thì Thái hậu cùng An Nhược Yên đã không phải bỏ mạng.

“Kéo xuống.” An Hoằng Hàn không muốn nghe tiếng bọn họ cầu xin tha thứ nữa.

Thật ra thì Tịch Tích Chi cũng không phải không lộ vẻ gì, chỉ là không có phản ứng kịp. Trong đầu nàng vẫn bị bao quanh câu nói ‘ tỷ tỷ thần là Hoa Quý Phi ’

Từ khi nàng bị tiến dâng cho An Hoằng Hàn, mỗi đêm An Hoằng Hàn đều ở lại điện Bàn Long qua đêm, thế cho nên Tịch Tích Chi quên mất, hắn còn có mỹ nhân trong hậu cung.

Cách hồi lâu, cho đến lúc bên tai vang lên âm thanh ‘y nha y nha’, Tịch Tích Chi mới phục hồi lại tinh thần.

“Đến đây, ta mang các người trở về.” Tịch Tích Chi ngoắc hướng ba Yêu Tinh ra, thời gian họ hóa thành hình người cũng đủ dài rồi. Huống chi các nàng đến tiếng người đều chưa học qua, ở lại cái nơi hoàng cung ăn sống nuốt tươi này lâu dài, cũng không phải một biện pháp tốt.

Một câu nói này khiến các vị đại thần lại rơi vào suy nghĩ sâu xa.

Ba Vũ Cơ do tiểu cô nương này mang tới sao? Vậy rốt cuộc nàng lại có sở trường gì? Ánh mắt các đại thần chuyển qua người bệ hạ, tóm lại tin tưởng bệ hạ không có sai. Có thể để cho bệ hạ dùng ánh mắt khác đối đãi tiểu cô nương này, nhất định là có bản lĩnh hơn người.

Kì thực, bọn họ căn bản đều hiểu sai rồi.

An Hoằng Hàn đối với tiểu nữ hài này tốt như vậy, đơn giản vì một nguyên nhân, đứa trẻ chính là Vân chồn hóa thân. Nói cách khác, hắn yêu thương sủng vật của mình, lại cái gì sai sao?

Sủng vật, đương nhiên dùng để cưng chiều.

“Tất cả các vị giải tán đi, ngày mai lâm triều, nếu người nào dám đến muộn, trẫm không định dễ dàng tha thứ.”

An Hoằng Hàn nhẹ nhàng ném một câu nói, bước nhanh rời đi cùng tiểu nữ hài.

Đông Phương Vưu Dục nhìn bóng lưng của hai người, khóe môi nở nụ cười không có ngừng quá.

“Hàn Quân, người đi hỏi thăm thân phận của tiểu cô nương này.” Đông Phương Vưu Dục nảy sinh hứng thú rất lớn với Tịch Tích Chi, phân phó thuộc hạ của mình nói.

Tại sao vừa vặn nhìn tới, mình liền rất muốn giữ đôi phương giữ ở bên người?

Sau khi đi được nửa đường, An Hoằng Hàn cho lui toàn bộ cung nữ thái giám, dắt tay sủng vật của mình, cùng ba Yêu Tinh đi tới chỗ bãi cỏ màu xanh.

“Các người nên đoán được ta là ai chứ?” Tịch Tịch Chi nhìn chăm chăm đôi mắt ba Yêu Tinh, ở bên trong nhìn thấy sự tin tưởng không giữ lại chút nào. Các nàng nhất định biết được, mới nguyện ý đi theo nàng rời đi rừng cây kia.

Tịch Tịch Chi chậm rãi cúi đầu, nói chuyện mang theo sự áy náy, “Tối nay là do lỗi của ta, nếu không phải ta thì các người cũng không có thể bị bốn tên không bằng cầm thú gì đó bắt đi.”

“Đây không phải lỗi của người.” An Hoằng Hàn vỗ nhẹ lên đầu vai đứa trẻ.

Ban đêm yên tĩnh, gió mát khoan khoái từng trận thổi qua, thổi bay sợi tóc của bọn họ. Trong lúc không để ý, vết đỏ chính giữa trán Tịch Tịch Chi, khẽ chớp loé, giống như ánh sáng lóng lánh của bột huỳnh quang. Nhưng vừa vịn chỉ trong nháy mắt, lại khôi phục nguyên dạng, nhanh đến mức làm cho người ta bắt không kịp.

Chiếc khăn đen trên đầu Tịch Tịch Chi không cẩn thận bị cơn gió nhẹ thổi rơi, lộ ra một mái tóc bạch kim dài, còn có hai lỗ lai xù xì lông lá.

108. Chương 108: Chương 9.5

Ba Yêu Tinh nhìn thấy một màn này, đều thật tâm cười một tiếng, lắc đầu hướng Tịch Tịch Chi, tựa như muốn nói. Chúng ta không trách người.

Y Nha Y Nha. Ba Yêu Tinh không biết đang gì đó, dù sao Tịch Tịch Chi nghe không hiểu.

Bọn họ giống như ông nói gà bà nói vịt, Tịch Tịch Chi nhìn các nàng ấp úng đôi môi mấp máy, không đoán ra ý tứ các nàng biểu đạt. Bất đắc dĩ các nàng, lại xem bản thân, nhìn lại An Hoằng Hàn, Tịch Tịch Chi nhất thời cảm thấy. Trước kia An Hoằng Hàn Năng có thể nghe hiểu ý tứ mình muốn biểu đạt, quả thực là rất giỏi!

“Đêm đã rất khuya rồi, làm cho các nàng biến trở về bướm bướm đi, hoàng cung không thích hợp bọn họ.” So sánh với Tịch Tịch Chi, ba Yêu Tinh đến cả đối thoại với con người, đều nghe không hiểu. Ngộ nhờ bị người bán, chắc rằng còn vì người ta kiếm tiền.

Tịch Tịch Chi cũng cực kỳ đồng ý quyết định đó, lại làm mẫu lần nữa cho các nàng xem, để các nàng làm theo mình. Từ trong đan điền vận khởi từng sợi linh lực, thúc giục linh lực để biến trở về hình dạng ban đầu.

Tịch Tịch Chi vừa mới bắt đầu điều động linh lực, một tầng ánh sáng trắng nhàn nhạt, trong nháy mắt bao trùm nó lại. Tịch Tịch Chi phát hiện tóc của mình cũng có thể thúc giục linh lực, để biến thân, nhất thời vui mừng cười toét cả miệng.

Y phục không được chống đỡ, ‘phịch’ một tiếng, trong nháy mắt rơi xuống đất.

Không cách bao lâu, trong đám y phục lộn xộn, chậm rãi chui ra một con chồn và ba con bướm bướm.

Tịch Tịch Chi chui đi ra từ trong đồng y phục, hiên ngang mạnh mẽ, bộ lông run lên.

Ba con bướm bướm đập cánh, lưu luyến không rời bay vòng quanh con chồn nhỏ hai vòng, dần dần bay về phía nơi xa.

Tịch Tịch Chi nâng lên móng vuốt mồm mồm lên, giống như Miêu Chiêu Tài(4) dong đưa, như chào tạm biệt các nàng. Hẹn gặp lại.

(4)Miêu Chiêu Tài: hiểu nôm na đây chính con mèo làm bằng vàng thể hiện tài lộc, kêu gọi tiền tài được thiết kế cử động được bàn tay, nó cứ vậy vậy, thường được đặt trong các xe ô tô ngày nay.

Mặc kệ Tịch Tịch Chi là hình thú hay hình người. Bất kể thế nào An Hoằng Hàn xem đều không cảm thấy chán ghét, ngược lại càng xem, càng muốn bế nàng vào trong ngực, không để cho nàng chạy thoát.

“Còn có thể biến trở lại sao?” An Hoàng Hàn dò hỏi.

Tịch Tích Chi cũng không xác định. Hai lần trước biến thân, đều ở trạng thái không ổn định. Bất qua so với lần này, thời gian kéo dài hơn rồi.

Trong lòng Tịch Tích Chi có chút chờ mong, lại vận khởi linh lực lần nữa, xuyên qua kinh mạch, sau đó thúc giục. Hào quang màu trắng bạc lại tái hiện một lần nữa, vây quanh thân thể Tịch Tích Chi, giống như một cái kén bằng ánh sáng.

Cái kén ánh sáng từ mỏng biến dày, lại từ dày dần dần trở thành mỏng.

Khi ánh sáng mất đi một thoáng, một tiểu cô nương trắng ngần lại xuất hiện lần nữa.

An Hoàng Hàn nhặt y phục trên đất lên, tự mình mặc lên cho nàng.

“Trở về nghỉ ngơi, mấy ngày sau, không thiếu chuyện cho người làm.” An Hoàng Hàn dặt tay đứa trẻ, sau đó đi trở về.

Đầu óc Tịch Tích Chi có chút mơ hồ, “Có chuyện gì liên quan đến ta?”

“Người đã hóa thành hình người, tất nhiên phải biết đọc sách biết chữ, trăm sẽ mau chóng an bài người vào học tập ở viện Thái Phó.” An Hoàng Hàn nói sắp đặt đâu ra đấy, đem toàn bộ dự tính của bản thân nói cho Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi tức giận nghiến răng, mới vừa biến ảo hình người thành công, liền nghe được tin dữ. An Hoàng Hàn cũng quá độc ác, không cho nàng một phút nghỉ ngơi.

Trong lòng con chồn nhỏ nào đó nghĩ cái gì, sao An Hoàng Hàn lại đoán không ra chứ?

Nhưng trong cuộc sống ở thế giới con người, có vài việc, nhất định phải đi làm. Ví dụ như biết chữ, nếu như không biết chữ thì tương lai sẽ gặp phải rất nhiều chuyện, người không có biện pháp làm.

Điện Bàn Long, trong ngoài đều có cung nữ thái giám đứng phục vụ.

An Hoàng Hàn cùng Tịch Tích Chi bận rộn một ngày, đều cảm giác cả người dính dính không thoải mái.

Phân phó cung nữ chuẩn bị xong áo ngủ, An Hoàng Hàn ngồi trên ghế, nâng chung trà lên, nhấp một ngụm trà.

“Đều lui ra ngoài đi, riêng Lâm Ân lưu lại.”

Kỳ thật Lâm Ân cũng có đầy bụng câu hỏi, ví như. Con chồn nhỏ hoạt bát nhảy loạn kia đi nơi nào? Sau khi trở lại từ điện Lưu Vân, vẫn không nhìn thấy bóng dáng con chồn.

Tịch Tích Chi cầm bánh ngọt trên bàn dài lên, nhét vào trong miệng, miệng vương đầy vụn bánh ngọt.

An Hoàng Hàn dùng nắp ly trà phát phát mép chén, nhìn về phía Tịch Tích Chi ngồi bên cạnh, “Người đi phủ Nội Vụ, an bài cho nàng một thân phận.”

Lâm Ân không rõ chân tướng nhìn tiểu cô nương, quả thật tựa như người từ trên trời rơi xuống.

“Xin hỏi bệ hạ, nên cho thân phận gì?” Cung nữ cũng chia thành ba sáu chín cấp, Lâm Ân thấy bệ hạ coi trọng tiểu cô nương này, không dám tự tiện chủ trương.

“Cung nữ tùy thân cạnh trăm, tên là Tịch Tích Chi.” An Hoàng Hàn cố ý nhìn đứa trẻ một cái.

Đứa trẻ bị người nào đó thành công làm dừng lại động tác trong miệng, cắn vài miếng, nuốt trọn khối bánh ngọt trong miệng, “Tại sao là cung nữ? Chẳng lẽ không thể cho ta làm một ‘ công chúa ’?”

Nhớ tới trước kia An Nhược Yên ỷ vào thân phận đó, mới có thể hoành hành ngang ngược, Tịch Tích Chi thuận miệng nói ra.

Lời này. Khiến Lâm Ân sợ đến mức tay đang cầm phát trần run lên.

Thân phận công chúa có thể tùy ý làm sao? Những người kia đều là tiểu thư cành vàng lá ngọc.

An Hoằng Hàn không có chút nào tức giận, chỉ nói: “Vây cũng được, chỉ là. . . . Người có thể tiếp nhận vận mệnh như họ?”

Hiểu ngụ ý mà An Hoằng Hàn nói, Tịch Tích Chi chợt dạ nói, “Vây hay là thôi đi.”

So với việc làm cung nữ, dù sao cũng tốt hơn trở thành công cụ của An Hoằng Hàn.

Đáng tiếc. . . . Tịch Tích Chi xem thường tính toán của An Hoằng Hàn, điều này cũng trực tiếp dẫn đến vận mệnh đau khổ của nàng sau này.

“Đi xuống làm việc đi.” An Hoằng Hàn phân phó Lâm Ân nói, ý bảo ông có thể lui ra.

Lâm Ân hoài nghi xoay người, ngay lúc muốn bước ra cửa điện, vẫn lại không nhin được đặt câu hỏi, “Bệ hạ, có muốn phái người đi tìm Vân chồn hay không?”

Theo nhận thức của Lâm Ân, nếu trong điện Bàn Long không có bóng dáng Vân chồn thì khẳng định nó chạy ra ngoài chơi rồi.

Tịch Tích Chi nghe thấy lời đó, một hộp bánh ngọt còn chưa nuốt xuống, sặc đến mặt nàng đỏ lên. Không phải nàng đang ở đây sao? Chỉ là đại thúc vẫn chỉ đạt đến một trình độ nào đó, không phát hiện bóng dáng của nàng, ít nhất còn biết cần đi tìm nàng.

Chứ nào giống như những người khác chẳng quan tâm đến nàng.

An Hoằng Hàn nhanh chóng rót một chén nước, đưa tới khoe miệng bé gái, “Muốn ăn thứ gì, thì ăn từ từ. Uống miếng nước cho trơn cuống họng.”

Đây không phải do nàng bị dọa đến à? Tịch Tích Chi bưng ly nước, uống vài ngụm.

Lại cảm nhận được chỗ tốt khi biến thành người! Ít nhất uống nước, không cần liếm uống từng giọt từng giọt một..., bớt việc hơn.

“Tạm thời không cần tìm, trầm tin rằng nó đi bộ đủ bên ngoài, cuối cùng sẽ tự mình trở về.”

Ánh mắt Tịch Tích Chi loé sáng, mắt không chớp nhìn chăm chăm An Hoằng Hàn. Diễn trò giỏi thật, nói láo cũng không đỏ mặt, hơn nữa không có chút sơ hở.

Lâm Ân nhận lệnh xong, rút cuộc lùi ra khỏi cửa điện.

“Đi tắm rửa.”

109. Chương 109: Chương 9.6

Trước kia một khi An Hoằng Hàn nói ba chữ này, con chồn nhỏ nào đó sẽ hấp tấp chạy đi theo phía sau hắn, sau đó cùng nhau vào ao tắm rửa.

Nhưng hôm nay, con chồn nào đó mới vừa hoá thành hình người, con chồn nhỏ đã tỏ ra khác biệt.

Con chồn ngồi như cũi ở trên ghế không chịu động đậy, hai tay trắng nõn mềm mại cầm một khối bánh ngọt hình tròn, thẹn thùng nói: “Người đi trước đi, chờ người tắm xong, ta lại tắm.”

Khi nói lời này, Tịch Tích Chi mang theo chút ngưỡng ngùng, hai bên gò má cũng từ từ trở nên đỏ ửng.

An Hoằng Hàn giờ mới hiểu được. . . . Thì ra tiểu nữ hài lại xấu hổ rồi.

Xem ra lần trước dạy dỗ vẫn còn chưa đủ ghi nhớ lòng người.

Sắc mặt An Hoằng Hàn lạnh lùng, “Đã nói với người bao nhiêu lần rồi hả? Toàn thân người trên dưới, đã sớm bị trẫm xem qua sờ qua. Lại không theo trẫm đi vào, chẳng lẽ còn để trẫm phải tự mình ôm người hay sao?”

Tịch Tích Chi sợ nhất là lúc người nào đó nghiêm mặt, nhìn cảnh này, hoàn toàn mất khí phách, nhún vai. Từng sợi tóc bạch kim bay lả tả ở sau lưng, cái đuôi xù xì lông lá quét qua quét lại hai lần, chậm chạp nhảy xuống ghế, sau đó đi theo sau An Hoằng Hàn, vào ao tắm rửa.

Nhưng đi vào là đi vào, khi cởi quần áo, đứa bé vẫn không cởi ra.

“Muốn trẫm tự mình cởi cho người?” An Hoằng Hàn thâm thúy hơi nhú mày, mang theo vẻ uy hiếp.

Tịch Tích Chi sợ hãi lùi về phía sau hai bước, cắn chặt hàm răng, “Tự ta cởi!”

Trong lòng cảnh báo ỉnh, cũng không phải là chưa từng bị thấy qua, không có gì đáng ngại! Nhưng càng khuyên mình như vậy, động tác Tịch Tích Chi cởi dây áo, lại càng ngày càng chậm.

An Hoằng Hàn dù bận vẫn ung dung nhìn nàng, thừa dịp nàng không chú ý, nâng lên một nụ cười nhạt nhòa.

Tịch Tích Chi xấu hổ đỏ bừng mặt, cuối cùng đem dây y phục phức tạp kia mở ra, vừa muốn kéo y phục ra, đột nhiên dừng động tác lại, “Người. Người trước xoay người sang chỗ khác.”

Tịch Tích Chi cò kè mặc cả, liền không chịu buông mở tầng phòng tuyến cuối cùng.

“Nếu trẫm nói không thì người sẽ làm sao?” An Hoằng Hàn cũng không chịu nhượng bộ, nếu trước mỗi lần tắm rửa đều để Tịch Tích Chi nháo một trận như vậy thì cuộc sống sau này, An Hoằng Hàn liền cảm thấy phiền muộn, “Bây giờ người cũng chỉ là đứa trẻ bảy tám tuổi, trẫm lại không thể làm thế nào với người. Đừng quên, trẫm là chủ nhân của người.”

Hai gò má của Tịch Tích Chi đỏ đến mức sắp chảy ra nước, cắn răng một cái, mở dây y phục, sau đó trơn bóng như cá trạch, nhanh chóng nhảy vào ao tắm gội. Động tác làm liền một mạch, không có nửa điểm dừng lại.

Bọt nước khổng lồ văng khắp nơi, từng đợt khí nóng ẩm áp vẫn vít quanh ao tắm.

Giọt nước bắn tung toé lên người An Hoằng Hàn, mà hắn lại không tức giận, ngược lại cười ‘ha ha’ ra tiếng.

Thật lâu không có cười thoải mái, An Hoằng Hàn cảm giác đặc biệt sảng khoái.

Mà cùng với tiếng cười, gò má đứa trẻ nóng như lửa đốt.

An Hoằng Hàn rút đi y phục mặc trên người, cũng bước vào trong nước.

Khi An Hoằng Hàn xuống nước trong nháy mắt, một đứa trẻ nhanh chóng trốn sang bên mép bờ bên cạnh.

An Hoằng Hàn tạm thời không ép buộc nàng, chỉ để lại một câu nói: “Nếu không kì cọ được sau lưng thì chốc nữa chính mình tới đây.”

Tịch Tích Chi bực mình ở tại chỗ, uốn cánh tay, đưa ra sau lưng kì cọ.

Nhưng luôn có một vài nơi, Tịch Tích Chi kì cọ không tới. Bộ dáng thân thể này mới bắt quá bảy tám tuổi, thể lực cũng không tốt lắm, Tịch Tích Chi chưa kì cọ được bao lâu, liền cảm thấy cả người vô lực ghé vào bờ ao.

An Hoằng Hàn thấy, không để ý đứa trẻ giãy giụa, bắt được hai cái cánh tay nàng, để cho nàng ghé ngay ngấn vào bờ ao, sau đó cầm khăn lên, xoa bóp lưng cho nàng.

Có lẽ do dẫn thân vào làm động vật, coi như sau lưng không có lông, Tịch Tích Chi vẫn rất thích ý hưởng thụ Đế Vương phục vụ. Suy nghĩ lại bay trở lại quãng thời gian trước kia còn là một con chồn, An Hoằng Hàn sử dụng tay hắn, kỳ cọ cho nàng.

Dần dần, cảm giác mâu thuẫn trong lòng biến mất.

Ánh mắt An Hoằng Hàn lại nhìn chăm chăm chút da thịt dưới bờ vai Tịch Tích Chi, nơi đó một vết thương lớn cỡ bàn tay đã bắt đầu dần dần khép lại.

Có lẽ bởi vì hôm nay quá mệt mỏi, khi Tịch Tích Chi tắm rửa, liền không nhin được đi gặp mặt cùng Chu công. Trong cơn mơ màng, có một người bế ngang nàng, sau đó bỏ nàng vào chiếc giường lớn ẩm áp.

Tịch Tích Chi ngủ say như chết, bình thường ngủ đều là một mạch đến sáng, sét đánh cũng không tỉnh.

Từng tia nắng mặt trời chiếu vào, Tịch Tịch Chi lười biếng ngáp dài một cái, cảm giác mình gối lên một vật cứng cứng. Khó trách tối hôm qua ngủ thấy cổ đau nhức, thì ra là do gối đầu cứng. Lấy tay vỗ vỗ, một cảm giác chắc chắn vô cùng truyền về Tịch Tịch Chi. Nhéo nhéo, rất có thịt.

“Người dùng cánh tay trăm thành gối đầu rồi hả? Nhéo có thoải mái?”

Giọng nói An hoàng Hàn vang lên.

Tịch Tịch Chi sợ hãi chống nửa người lên, vội vã vươn tay tung chăn bông ra muốn chạy trốn. Khi chăn bông mở ra trong nháy mắt, khuôn mặt Tịch Tịch Chi liền biến sắc, gương mặt đỏ bừng, rồi lập tức đắp chăn lên.

“Vì Vì sao ta không mặc y phục?” Dưới chăn bông, một đứa trẻ không mảnh vải che thân.

Mới sáng sớm, Tịch Tịch Chi vừa thẹn thùng đỏ hết cả mặt.

An Hoàng Hàn giả bộ như không sao cả, kì thực trong lòng lại hết sức thương thức đáng về ngây thơ của đứa trẻ.

“Chẳng lẽ người quên? Hôm qua lúc người tắm rửa, bất tri bất giác ngủ quên mất. Nếu không phải trẫm ôm người lên long sàng, chắc rằng da của người đều ngấm mực cả rồi.” An Hoàng Hàn vén chăn bông lên, theo mép giường rời khỏi, đứng dậy đi ra ngoài.

Tịch Tịch Chi chuyển động đầu óc, tận lực nhớ lại thời điểm tắm rửa tối hôm qua Hình như đúng như lời An Hoàng Hàn nói.

Ít nhất trí nhớ của nàng, bị cắt đứt từ lúc ở ao tắm.

An Hoàng Hàn trước tiên vì mình sửa sang xong y phục, sau đó cầm lên bộ y phục nhỏ của Tịch Tịch Chi, gọi: “Tối đây.”

Tịch Tịch Chi có một lúc do dự, tránh né lui về sau.

“Chẳng lẽ chính người mặc?” Một câu nói của An Hoàng Hàn thành công khiến Tịch Tịch Chi ngoan ngoãn dễ dàng đi tới.

An Hoàng Hàn hài lòng gật đầu, nhìn toàn thân Tịch Tịch Chi trần truồng trắng trợn đứng ở trước mặt hắn, “Nếu như người có thể có khả năng học được tự mình mặc quần áo thì về sau cũng không cần trẫm làm thay.”

Kết quả là, mỗi khi An Hoàng Hàn mặc quần áo cho nàng, Tịch Tịch Chi luôn cố gắng nhìn động tác của hắn, nghiêm túc ghi nhớ.

110. Chương 110: Chương 10

An Hoàng Hàn đi vào buổi triều sớm, đương nhiên không thể nào mang theo đứa bé choai choai đi, cho nên Tịch Tịch Chi chỉ có thể ở lại trong điện Bàn Long chờ hắn.

Thái giám chuyển một chiếc giường mềm đặt ở dưới bóng cây, còn cố ý chuẩn bị chu đáo một đĩa bánh ngọt đặt trên chiếc bàn gỗ cách đó không xa, để thuận tiện cho Tịch Tịch Chi có thể đưa tay ra là lấy được.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuống, xuyên qua các tán cây rậm rạp, tạo ra lốm đốm những tia sáng lấp ló.

Tịch Tịch Chi thích ý hí hóp mắt, đáng vẻ hưởng thụ tắm ánh mặt trời.

Rất nhiều thái giám cung nữ đều vô cùng tò mò thân phận tiểu cô nương này, nhưng mặc cho bọn họ quan sát thế nào, cũng không nhìn ra chút manh mối gì. Tiểu cô nương này mỗi lần đi từ trong điện ra ngoài, trên đầu luôn luôn trùm một chiếc khăn màu đen, giống như không muốn người khác nhìn thấy vậy. Trái lại, khuôn mặt tròn trĩnh lại hết sức khiến người khác yêu thích.

Rất nhiều cung nữ lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền không nhịn được sợ hãi than, thật sự là một đứa trẻ đáng yêu.

Ngô Kiến Phong bởi vì bị giáng chức, nên nếu không phải An Hoảng Hàn phân phó, thì nhất định phải trông coi điện Bàn Long. Giống như những thị vệ bình thường kia, làm người trông cửa đứng im một chỗ. Nếu ngẫu nhiên phát hiện ra tiếng gió thổi cỏ lay, liền phải đi đến xem xét.

Nhân duyên của hắn ta vốn không tốt, lần này bị hạ cấp, càng có nhiều người chê cười hắn ta hơn. Cho nên đã nhiều ngày nay, vẻ mặt hắn ta luôn lạnh lùng nghiêm nghị.

Một cung nữ tiến đến bên cạnh hắn ta, “Thị vệ Ngô, người có biết tiểu cô nương kia từ đâu đến không?”

So với những cung nữ như bọn họ, Ngô Kiến Phong có nguồn tin tức rộng hơn. Dù sao kể cả hắn ta không có tiền đồ nữa nhưng trong nhà vẫn có một vị huynh trưởng là đại tướng quân.

“Ta làm sao mà biết? Tiểu nữ hài đó đêm qua đột nhiên xuất hiện, không ai thấy nó xuất hiện từ chỗ nào.” Bởi vì chuyện bị giáng chức nên bất kể nói chuyện với ai, Ngô Kiến Phong đều mang theo một cơn tức giận.

Bàn tay mồm mím của Tịch Tích Chi che mắt lại, ngăn ánh nắng mặt trời chói mắt, nằm trên chiếc giường êm, cơn buồn ngủ ập đến. Bên trong chiếc khăn đen giấu lỗ tai, nhưng vẫn rung rung, lắng nghe hai người đang đối thoại ở phía xa.

“Thì ra người cũng không biết sao? Sáng nay ta mới qua hỏi Tổng quản Lâm, ông ấy cũng không chịu nói cái gì, chỉ nói tiểu nữ hài đó là tiểu cung nữ mới đưa tới.” Người cung nữ kia mang theo vẻ nghi ngờ, nhìn về phía đứa trẻ đang ‘ngủ say’. Nếu thật sự chỉ là một tiểu cung nữ thì không có lý gì bị hạ đối xử với nó tốt như vậy mới đúng. Không chỉ có cho nó mặc vải may từ Cẩm Tú Sơn Trang, lại còn mỗi ngày hầu hạ nó như thờ phụng tiểu tổ tông.

Trong lòng Ngô Kiến Phong cũng nghi ngờ, nhưng hắn ta không dám suy đoán lung tung.

Đừng tưởng rằng cung nữ liền là nô tài thấp hèn, không ít quan đại thần đưa nữ nhi mình tiến vào hoàng cung tuyển tú nữ, sau đó không trúng tuyển mới biến thành cung nữ.

Nhưng. Thông thường, tuyển tú đều là chuyện sau khi đến tuổi cập kê. Tiểu nữ hài trước mắt này, chỉ mới bảy tám tuổi, nên không thuộc về nhóm trên.

Tuy đầu óc Ngô Kiến Phong không thông minh, nhưng ở trong hoàng cung lâu, vẫn học được chút đạo lý sinh tồn, “Suýt. Nhỏ tiếng chút, nhờ truyền vào tai người khác. Chuyện tình ở điện Bàn Long, nào có chỗ chúng ta được nói liên thiên? Nếu để bị hạ biết được thì chúng ta cũng phải mất mạng.” Ngô Kiến Phong nhắc nhở, sau đó đuổi tên cung nữ kia, tiếp tục đứng gác.

Tịch Tích Chi nhàm chán ngáp một cái, khó trách những cung nữ thái giám kia luôn lén lút lút lút quan sát nàng, thì ra là muốn làm rõ lai lịch của nàng.

Ngẫm lại cũng đúng, trong hoàng cung, nếu không tra rõ thân phận của đối phương mà tùy ý ra tay thì sẽ rất dễ chọc nhầm người.

Phơi nắng một lúc, Tịch Tích Chi liền đi đánh cờ cùng Chu công.

Khi An Hoảng Hàn trở lại, liền nhìn thấy một cảnh tượng. Dưới bóng râm một thân cây sum xuê, một tiểu nữ hài tầm bảy tám tuổi đang nhắm mắt, người nằm nghiêng trên chiếc giường, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng như quả anh đào. Lỗ mũi xinh xắn khe hở hấp vũng vàng, thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng ngáy khe.

Lâm Ân nhỏ giọng hỏi “Bị hạ, có muốn đánh thức hay không?”

Chỉ mới qua một đêm, trong hoàng cung, lời đồn về thân phận tiểu nữ hài đã bay đầy trời. Nhưng phiên bản người nào là đáp án chính xác, không ai biết. Liền đến Lâm Ân hầu hạ bên người An Hoảng Hàn cũng là đoán không biết.

Nhưng có một chút chuyện, trong lòng Lâm Ân rất chắc chắn. Tiểu nữ hài này tuyệt đối không thể đắc tội, bởi vì bị hạ sủng ái nàng, đó là chuyện rất rõ ràng, không có chút giả tạo nào.

“Không cần.” An Hoằng Hàn nói xong câu đó, lại khẽ bước đi đến dưới bóng cây.

Chờ đến gần nhìn kĩ, mới phát hiện đứa trẻ này, vậy mà không có chút đề phòng nào lộ ra một đoạn đuôi. May là hôm nay nàng mặc một bộ quần áo màu trắng, nếu không cái đuôi này không chừng đã bị chú ý rồi.

Nhẹ nhàng bắt được cái đuôi của nàng, nhét vào trong làn váy của nàng. An Hoằng Hàn đưa đôi tay ra, bế ngang đứa trẻ.

Lâm Ân cùng thái giám cung nữ khác nhìn thấy trợn trừng mắt, tiểu nữ hài này rốt cuộc có thân phận gì! Bệ hạ chưa bao giờ ôm qua bất kì ai, nếu như là một đại mỹ nhân vô song, bọn họ còn có vẻ dễ dàng chấp nhận. Nhưng người trong ngực bệ hạ lại là một tiểu nữ hài còn chưa lớn.

Bệ hạ rất yêu thích hài tử sao?

Cái ý nghĩ này quanh quẩn trong đầu mọi người một lúc, liền lập tức bị loại trừ.

Vẻ mặt lạnh lùng của bệ hạ sinh ra bộ dáng chó gần người, sao có thể thích hài tử được? Hay lời đồn đại trong cung là thật, bệ hạ bị luyến đồng(1)?

(1)Luyến đồng: ý nói có tình yêu với trẻ con, kiểu yêu Lolita ý.

Lâm Ân ho khan hai tiếng, kéo về suy nghĩ những người khác.

Cũng không thả Tịch Tịch Chi xuống long sàng, An Hoằng Hàn cứ như vậy ôm nàng, sau đó ngồi trên án thư, bắt đầu bắt tay xử lý chính sự.

“Lâm Ân, chuyện trầm giao phó cho người, làm như thế nào rồi hả?” An Hoằng Hàn lấy bút ra phê trên tấu chương hai bút, sau đó mở lời hỏi.

Lâm Ân đương nhiên biết được bệ hạ hỏi chuyện gì, hồi đáp: “Nô tài đã thông tri người viện Thái Phó, ngày mai liền có thể nhập học.”

Bút lông trong tay An Hoằng Hàn tạm dừng một chút, sau đó lại tiếp tục bắt đầu viết.

“Trừ lần đó ra, phân phó tiếp xuống, để Cẩm Tú Sơn Trang làm thêm vài kiện y phục của nàng, mấy ngày nữa đưa tới.”

Từ ‘nàng’ trong miệng An Hoằng Hàn, Lâm Ân liền hiểu trong lòng. Không phải là tiểu hài tử trong ngực bệ hạ sao? Bệ hạ đối xử đặc biệt với nàng, càng làm cho người ta đoán không ra thân phận. Chẳng lẽ là hài tử của cố nhân nào đó, đưa tới cho bệ hạ nuôi lớn?

Cảm thấy ý nghĩ đó có khả năng lớn nhất, nhưng nếu thật sự là như vậy thì sao bệ hạ không trực tiếp nhận làm con gái nuôi?

Cho nên, đoán không ra chính là đoán không ra.

Lâm Ân lui ra ngoài cửa, gọi một tiểu thái giám, để hắn đi tới Cẩm Tú Sơn Trang truyền lời.

Vừa định nâng chân bước đi, đột nhiên nhìn thấy hai vị nữ tử y phục lộng lẫy cách đó không xa đi tới. Trên búi tóc các nàng mang theo trăm vàng, trên mặt son phấn bôi quét rất đều, dung mạo không tính là quá xinh đẹp, nhưng cũng tuyệt đối được coi là mỹ nhân.

Lâm Ân sợ hãi đến mức phát trần run lên, cố gắng cố nặn ra một nụ cười, “Khấu kiến Hoa phi nương nương, Ninh phi nương nương. Bệ hạ đang xử lý tấu chương, không gặp người.”

Ba chữ cuối cùng, Lâm Ân cắn trọng âm rất nặng, giống như cố ý nhắc nhở hai người.

Ninh phi kéo y phục nữ tử bên cạnh một cái, “Tỷ tỷ, vậy chúng ta có muốn đi vào nữa hay không?”

Ai cũng đều biết lúc bệ hạ xử lý chính sự thì không thích người khác quấy rầy. Trừ phi là đại sự triều đình, nếu không tất cả đều phải trì hoãn lại.

Hoa phi cũng do bất đắc dĩ mới đến nơi này, Lưu gia của bọn họ chỉ có một đứa con trai độc nhất là Lưu Phỉ, nếu quả thật xảy ra chuyện gì thì chắc rằng lúc đó phụ thân sẽ không khỏi mang nàng một trận. “Vì

cái gì không đi, chẳng lẽ người không nghĩ cứu đệ đệ Phạm Vu Vĩ của người?” Hoa phi cũng là nhân vật có ánh mắt, câu nói đầu tiên đã phá hỏng đường lui của Ninh phi.

Các nàng đã không phải là lần đầu tiên thu thập cục diện rồi rảm cho bốn tên chuyên gây chuyện kia. Trước kia bọn hắc gây chuyện cũng không đến mức đến tai bệ hạ. Còn lần này. Vậy mà gây họa đến mức cả triều văn võ bá quan đều biết.

Có thể giữ được tính mạng bọn họ hay không vẫn còn là một vấn đề.

Phạm gia không chỉ có một đứa con trai là Phạm Vu Vĩ, nhưng là tỷ tỷ ruột, lại là nương nương trong hoàng cung, nếu không đi cầu tình thì chắc chắn sẽ bị miệng lưỡi mọi người nói ra nói vào. Mặc dù Ninh phi có vài phần ý tứ muốn lùi bước, nhưng vẫn gật đầu.

“Làm phiền Tổng quản Lâm đi vào truyền lời.” Hoa phi ăn nói khách khí.

Hoa phi chính là nữ nhi của Thượng thư Lưu, từ nhỏ đã được trong nhà nuôi dưỡng có phẩm hạnh tốt, cộng thêm tính tình nàng không chịu thua kém, sau khi tiến cung làm phi tử, tất cả đều thuận lợi.

An Hoảng Hàn tạm thời chưa sắc phong Hoàng hậu, cho nên cả hậu cung, quyền lợi lớn nhất liền là Hoa phi.

“Sái gia(Ta) nào dám đi? Hoa phi nương nương vẫn là đừng làm khó sái gia, người cũng biết tính khí bệ hạ.” Lâm Ân không muốn nhúng tay vào cục diện rối rắm này.

Người nào không biết đệ đệ của các nàng ta là dạng người nào? Ở ngoài cung làm xằng làm bậy thì thôi, bây giờ ngay trong hoàng cung cũng dám gây họa, liền xứng đáng chịu kết cục này.

Hoa phi nhìn ra Tổng quản Lâm không muốn giúp một tay, tháo vòng tay trên cổ tay xuống, kín đáo đưa cho Lâm Ân, “Tổng quản Lâm xin thương xót, coi như bán cho chúng ta một ân tình, về sau chỗ nào cần chúng ta giúp một tay, chúng ta cũng quyết không từ chối.”

Lâm Ân tức giận đến mức âm thanh sắc nhọn thêm mấy phần, bàn tay nhanh chóng thu hồi, “Hoa phi, Ninh phi, các nương nương coi sái gia là gì chứ!”

Nếu bị bệ hạ biết mình nhận hối lộ thì ông cách cái chết cũng không xa.

Bên ngoài gây động tĩnh lớn như vậy, An Hoảng Hàn ở bên trong làm sao có thể không biết?

Lỗ tai Tịch Tích Chi run lên, hình như cảm thấy ồn ào, mí mắt động đậy hai cái.

Sắc mặt An Hoảng Hàn càng trở nên không tốt, chỉnh chiếc khăn đen cố gắng che tiếng động bên ngoài cho đứa nhỏ trong lòng.

Nhưng một chiếc khăn vải đen sao chặn được tiếng động ồn ào bên ngoài, Tịch Tích Chi bắt mãi ‘hừ’ một tiếng, từ từ tỉnh lại. Chuyện làm đầu tiên là mở mắt ra, sau đó nhấc hai tay lên, bịt hai lỗ tai trên trên đỉnh đầu.

Người ở bên ngoài nhìn vào thì giống như nàng đang làm hành động ôm đầu.

“Ồn ào.” Hai mắt còn hơi nước, mang theo vẻ mê mang mới tỉnh dậy.

An Hoảng Hàn nhìn cặp mắt ngây thơ kia, trái tim đập dữ dội, tiếp theo trợn mắt nhìn về phía cửa điện, lạnh lùng nói: “Cho các nàng đi vào.”

Nếu đã bị đánh thức thì An Hoảng Hàn cũng sẽ không bận tâm nhiều như vậy, trực tiếp tuyên người vào nói rõ ràng, đỡ cho hai nữ nhân kia về sau trở lại phiền hắc.

Tịch Tích Chi giùng giàng muốn đứng lên thoát khỏi lồng ngực An Hoảng Hàn, nhưng An Hoảng Hàn ôm chặt, chút sức lực nhỏ bé của Tịch Tích Chi không đáng bao nhiêu. Thừa dịp lúc này, bàn tay An Hoảng Hàn chuyển ra sau lưng đứa trẻ, len lén bắt được cái đuôi lông lá của người nào đó dưới làn váy, thành công khiến đứa trẻ sợ hãi không nhúc nhích.

Cái đuôi chính là nơi yếu ớt nhất của động vật, Tịch Tịch Chi cũng không ngoại lệ. Khi bàn tay An Hoằng Hàn nắn lại cái đuôi nàng một lát, nàng lập tức cứng đờ người ở trong ngực An Hoằng Hàn, lại không dám giãy giụa kịch liệt lần nữa.

“Thần thiếp tham kiến bệ hạ.” Hai nữ nhân hành lễ.

Ánh mắt Tịch Tịch Chi chuyển xuống trên người hai người, nhớ lại trận tranh cãi âm ỉ vừa rồi, không phải do bọn họ gây ra sao? Quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, đó là tội không thể tha. Tịch Tịch Chi cắn chặt răng, trong lòng nghĩ thầm như vậy.

Đột nhiên hai chữ chui vào lỗ tai Tịch Tịch Chi, thần thiếp.

Khiếp sợ trợn to mắt, Tịch Tịch Chi lần này hoàn toàn tỉnh táo. Hai nữ nhân này là phi tử của An Hoằng Hàn?

“Tìm. Tìm được người rồi.” Ấp úng nói xong, Tịch Tịch Chi như ngồi trên bàn chông, liền muốn đứng lên, thậm chí quên cả cái đuôi của nàng còn đang bị người khác nắm.

Cho nên khi nàng đột nhiên đứng lên, cái đuôi lông lá bị xiết chặt, làm nàng đau đến hít vào một hơi, lại ngã vào lòng An Hoằng Hàn.

Phản ứng của Tịch Tịch Chi lấy lòng An Hoằng Hàn. Sợ Tịch Tịch Chi thật sự bị thương, liền nhẹ nhàng vuốt vuốt cái đuôi của nàng, sau đó buông ra.

“Lanh chanh láu táu làm cái gì.” Tùy ý nói bừa một câu, ánh mắt An Hoằng Hàn nhìn về phía nữ nhân quỳ trong đại điện, chậm chạp không nói bình thân, chỉ nói: “Nếu như hai người các ngươi muốn biện hộ xin tha cho bốn tên hỗn đản kia thì chuyện đó không còn gì phải nói, lời trẫm nói ra, từ trước đến giờ sẽ không thu hồi.”

Hoa phi, Ninh phi trong nháy mắt khó chịu, họ còn chưa kịp mở miệng, bệ hạ lại nhét một câu như vậy vào miệng các nàng. Nếu như các nàng còn thay đệ đệ nhà mình cầu cạnh thì liền có vẻ tự làm xấu mặt.

Nhưng cho dù như thế, họ cũng phải đánh cược một lần. Huống hồ, Lưu gia chỉ có một đứa con trai là Lưu Phỉ.

“Bệ hạ, chuyện đêm qua là do Lưu Phỉ không đúng, nhưng bọn họ cũng biết sai lầm rồi, cầu xin bệ hạ tha thứ cho bọn họ một lần.” Hoa phi mở miệng nói, thuận tay kéo kéo tay áo Ninh phi, ý bảo nàng ta cũng thêm chút sức.

Ninh phi có bộ dáng thanh tú, nhưng điều đó không có nghĩa nàng ta là người hiền lành, “Bệ hạ, Phạm Vu Vĩ là đệ đệ ruột với thần thiếp. Mặc dù nó không có tiền đồ, cả ngày lại chơi bời lêu lổng, nhưng cũng là máu mủ tình thân. Muốn trách thì trách thần thiếp làm tỷ tỷ không để ý dạy bảo nó, nếu không nó đã không làm ra chuyện tình hoang đường vừa rồi.”

Hai nữ nhân kẻ xướng người họa, cho dù Tịch Tịch Chi không hiểu Lưu Phỉ với Phạm Vu Vĩ trong miệng bọn họ là ai, nhưng nghe giọng điệu này, cũng biết là cầu tình chuyện tối hôm qua!

Ba Yêu Tinh gặp nguy hiểm bị bọn họ phi lễ, chuyện này sao có thể nói như vậy liền tính xong rồi hả? Tính tình Tịch Tịch Chi có vẻ thẳng thắn, hơn nữa trong lòng còn tức giận, mở miệng liền nói: “Hành vi vô lễ vốn là lỗi của bọn họ. Thân là mệnh quan triều đình, hiểu luật pháp mà còn phạm luật, tội càng tăng thêm một bậc.”

Hai nữ nhân từ đầu đã nhìn thấy tiểu nữ hài này, nhưng thấy bộ mặt ngu ngơ của nàng, giống như chưa tỉnh ngủ, căn bản không để nàng vào mắt. Lần này đối phương khiêu khích các nàng trước, trong lòng các nàng vốn đã tức giận, nhưng lại không dám phát tiết trước mặt bệ hạ nên chỉ có thể nhịn.

“Bọn họ chỉ do còn trẻ nên làm bậy thôi, làm ra một chút chuyện do xúc động là rất bình thường. Có câu nói biết sai có thể sửa, là chuyện rất tốt. Khẩn cầu bệ hạ cho bọn họ một cơ hội, sau này bọn họ nhất định sẽ không tái phạm.”

Tịch Tịch Chi tức giận rằng nanh run cầm cập, “Chỉ cần là người, sẽ vì chuyện mình làm sai mà phụ trách. Chẳng lẽ dựa vào dăm ba lời nói của người liền muốn bỏ qua cho bọn họ, cho bọn họ một cơ hội? Người

cũng không phải bọn họ, sao có thể biết bọn họ có nguyên ý thay đổi hay không? Bọn họ gây tổn thương cho người, lại nên bù đắp như thế nào?”

Tịch Tích Chi nói chuyện như tiếng pháo bắn liên tục, thẳng hướng tới hai người quỳ phía dưới.

Hoa phi không ngờ tiểu hài tử này miệng lưỡi sắc nhọn như vậy, nhất thời giận đến nói không ra lời.

An Hoằng Hàn từ nãy vẫn không có mở miệng, đưa tay liền vỗ vỗ sau lưng Tịch Tích Chi, ý bảo nàng đừng tức giận hại thân mình.

“Đã muộn rồi. Cho dù trăm tha cho bốn người bọn họ, bọn họ cũng không còn là nam nhân.”

Những lời này quanh quẩn trong đại điện, sắc mặt hai nữ nhân tái nhợt như tờ giấy.

111. Chương 111: Chương 11

Không là nam nhân vậy thì là thái giám bắt nam bắt nữ.

Lâm Ân nghe nói thế thì trên mặt thoáng qua chút mất tự nhiên, ngay sau đó thu lại tâm trạng của mình. Từ khắc tiền cung làm nô đó, thái giám bọn họ đã sớm mất đi dấu hiệu của nam nhân.

Hoa phi rơi lệ ngay tại chỗ, nâng khăn lụa lên lau nước mắt, “Bệ hạ...Nhà họ Lưu chúng thiếp chỉ có một mình nó là nam đinh, người định để gia tộc bọn thiếp tuyệt hậu ư?”

Lưu Thượng thư tới năm năm mươi tuổi mới có con, từ đó về sau liền nâng nhi tử trong lòng bàn tay, cưng chiều hần mọi đường. Điều này cũng tại cho hần cái tính tình kiêu căng ngạo mạn.

Phản ứng của Ninh phi lạnh nhạt hơn Hoa phi nhiều. Ngoài kinh ngạc lúc đầu thì không lộ ra vẻ gì khác. Nhưng nhìn Hoa phi vì đệ đệ mà khóc bù lu bù loa, nàng đương nhiên cũng không thể không có biểu hiện gì. Nếu không bị truyền ra, người ta nói nàng không tìm không phỉ, vậy thì thật khó nghe. Ninh phi che mặt khẽ khóc thút thút, điều bộ giả vờ có vẻ có vài phần hư tình giả ý.

Nữ nhân hậu cung như mãnh thú, câu này Tịch Tích Chi không dám quên một khắc nào.

Cũng không biết hôm nay xảy ra chuyện gì, hai nữ nhân này chưa từng đắc tội nàng, nàng lại nhìn không vừa mắt. Hơn nữa tâm trạng này lại còn như thể không có lửa thì làm sao có khói...

Chẳng lẽ là vì các nàng cầu xin tha thứ cho bốn người này?

Nhưng tỷ tỷ cầu xin cho đệ đệ cũng là lẽ thường.

Tịch Tích Chi quay sang nhìn An Hoằng Hàn, nhìn khuôn mặt tuần tú có vẻ lãnh khốc, cảm thấy không có sự dễ chịu trước kia, trong lòng vô duyên vô cớ bùng lên một ngọn lửa nhỏ, rất lâu không dập tắt được. Nàng không biết thế này là sao. Tóm lại, nàng phát hiện lúc không khống chế được tâm trạng thì ngọn lửa nhỏ này càng ngày càng lớn, tới cuối cùng thành tình trạng không thể vãn hồi.

“Bệ hạ, người phạt cũng đã phạt, sau này bốn người bọn nó không bao giờ có thể bắt nạt nữ nhân nhà lạnh nữa, không bằng tha cho bọn nó một mạng, cho bọn nó cơ hội sửa sai một lần nữa?” Hoa phi không ngừng cố gắng.

Cho dù phương diện kia của đệ đệ mình không được nhưng nếu có thể giữ lại một cái mạng mà trở về, nàng cũng coi như dễ ăn nói với phụ thân hơn. Nhưng nếu Lưu Phỉ gặp chuyện không may trong hoàng cung, vậy nhất định phụ thân sẽ trách mắng nàng không bảo vệ được đệ đệ.

Ninh phi cũng phụ họa mà nói mong An Hoằng Hàn có thể thả lưới một lần.

Nghe tiếng khóc suốt suốt, An Hoằng Hàn cảm thấy vô cùng khó chịu, đặc biệt là hần để ý thấy sắc mặt tiểu nhân nhi trong lòng rất khó coi. Mấy tháng này hần luôn tránh để Tịch Tích Chi tiếp xúc với phi tần.

Lúc hai nữ nhân này tìm tới cửa, trong lòng hấn cũng là ngũ vị tạp trần, hận không thể bảo hai nữ nhân này biến đi, đỡ phải thấy các nàng quý nhìn mà chướng mắt ở đây.

An Hoằng Hàn cũng làm như vậy thật, “Cút hết ra ngoài cho trẫm. Cầu xin trẫm, không bằng phân phó nô tài đi chuẩn bị cho bọn họ một cỗ quan tài thượng hạng.”

Giọng điệu An Hoằng Hàn cực lạnh, tựa như một cơn gió lạnh buốt thổi qua khiến trong lòng người ta rét run.

Hoa phi và Ninh phi đều là nữ nhân, hơn nữa trong lòng bọn họ cũng biết, dù các nàng phong sinh thủy khởi* trong cung, chỉ cần An Hoằng Hàn nói một câu, quyền thế và địa vị của ác nàng sẽ biến mất tất cả ngay lập tức. Hai người bọn họ bị dọa sợ tới mức dừng tiếng khóc ngay, tiếng nức nở quanh quẩn trong đại điện.

*Phong Sinh Thủy Khởi tức là gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc.

“Bệ hạ...” Hoa phi còn định nói gì đó.

“Biến, đừng để trẫm nói lại lần thứ ba.” An Hoằng Hàn liếc nàng đầy lạnh lẽo. Đôi mắt như bao phủ bằng tuyết, tỏa ánh sáng tàn nhẫn.

Hai nữ nhân chạy trốn chết.

Tịch Tịch Chi nhìn hai bóng dáng từ từ biến mất khỏi tầm mắt, ngọn lửa trong lòng cuối cùng cũng tắt không chế. Bàn tay nhỏ nhỏ vừa nâng lên, “bốp” một tiếng, tiếng động vang dội truyền khắp từng góc ngách trong đại điện.

Tất cả cung nữ thái giám nhìn dấu tay đỏ ửng trên mu bàn tay bệ hạ...

Lá gan của tiểu cô nương này cũng quá lớn nhỉ? Dám đánh cả vua của một nước.

Tự dưng không biết gì mà lại bị đòn khiến An Hoằng Hàn hơi ngu ngơ, sau đó ánh mắt càng lạnh hơn, “Ngay cả trẫm cũng dám đánh?”

Trước kia lúc Tịch Tịch Chi còn là con chồn nhỏ, không ít lần tát An Hoằng Hàn. Nhưng hấn chưa từng tức giận. Bởi vì một cái tát của con hồn nhỏ chẳng qua chỉ là gãi ngứa với hấn. Nhưng lần bị đánh này hơi khó hiểu cho nên hấn mới phản ứng theo bản năng, nhanh chóng làm mặt lạnh.

Thật ra thì không chỉ An Hoằng Hàn cảm thấy khó hiểu mà Tịch Tịch Chi cũng thấy thế.

Tóm lại, nhìn hấn nói chuyện với hai nữ nhân kia, trong lòng nàng như bị gai đâm. Một cái tát kia liên vung ra ngoài rất tự nhiên. Kiếp trước nàng sống với lão đầu sư phụ kia trong rừng sâu núi thẳm. Mà sư phụ của nàng là một đại lão gia, đầu có chuyện quan tâm tới vấn đề giáo dục Tịch Tịch Chi về cảm nhận.

Cho nên, vào giờ phút này nàng cũng mờ mịt. Đôi mắt kia như thể con dê con lạc đường khiến người ta vừa nhìn là thấy thương hại ngay.

“Ta không cố ý.” Tuy không phải là lần đầu tiên nhìn thấy An Hoằng Hàn làm mặt lạnh, nhưng lần này, nàng lại sợ hấn sẽ trở mặt thật, “Cùng lắm thì huynh đánh lại là được.”

Tịch Tịch Chi dút lời, vươn bàn tay mập mập mũm mĩm ra, đưa tới trước mặt An Hoằng Hàn, để hấn có thể trả thù.

An Hoằng Hàn vừa tức vừa không biết phải làm sao, nâng mu bàn tay lên trước mặt nàng, nói: “Nếu trẫm đánh nàng, tay này của nàng sẽ bị phế đi. Nói lý do xem nào.”

Lý do? Hàng mi dài của Tịch Tịch Chi chớp chớp, đồng tử xanh thẳm trong veo sáng sủa.

Nói theo tình hình thực tế: “Ta không biết.”

Nàng không biết gì thật.

Đánh ra cái tát kia, tâm trạng nàng lại khá hơn nhiều.

Tất cả mọi người có kích động muốn ngắt. Vậy bàn tay nàng hạ thủ với bệ hạ là gì? Nói đánh là đánh.

Khóe môi Lâm Ân hơi giật giật.

An Hoằng Hàn không biết phải làm sao với chuyện này...Chỉ đành coi như không có gì.

Trong khoảnh khắc hần định thu tay lại thì Tịch Tịch Chi nói tiếp.

“Ta có thể đánh thêm lần nữa không?” Đôi mắt chớp chớp đầy vô tội như thể đây chỉ là một yêu cầu vô cùng đơn giản.

Mà suy nghĩ trong lòng Tịch Tịch Chi đã sớm chệch khỏi đường ray. Nếu đánh An Hoằng Hàn mà tâm trạng nàng có thể chùng xuống vậy thì đánh thêm lần nữa không chừng tâm trạng có thể khôi phục như cũ.

Cho nên nói, có lúc Tịch Tịch Chi đơn giản như một tờ giấy trắng.

Cung nữ thái giám bị kinh hoàng tới mức mở to mắt. Chẳng lẽ đầu óc hài tử này có vấn đề? Đánh bệ hạ một lần còn chưa đủ, vậy mà còn dám nói đánh thêm lần nữa.

An Hoằng Hàn khác với những người khác. Thấy hành động của con chồn nhỏ khác thường thì nhìn ra d;đ;l;q;đ chút đầu mối. Hần nhớ lại tâm trạng mình lúc đối mặt với Hoa phi và Ninh phi thì bỗng có một giả thuyết to gan. Mà giả thuyết này vô cùng ăn khớp với tình trạng của hần bây giờ.

Sức tay Tịch Tịch Chi không lớn, thậm chí dấu đỏ nàng vừa đánh ra đã bắt đầu từ từ biến mất.

An Hoằng Hàn giơ cao tay lên, nhéo khuôn mặt mập mạp của nàng đầy bao dung, “Nàng đã muốn đánh thì đánh đi.”

Nếu đám người Lâm Ân có thể chọn cách ngắt xỉu thì nhất định bọn họ sẽ té xuống không chút do dự. Nhìn tiểu nữ hài giơ tay lên, lại tát một cái lên mu bàn tay bệ hạ thì mọi người than thở. Tiểu cô nương này u mê cũng thôi đi, sao bệ hạ cũng hồ đồ theo?

Cái tai bọc trong lớp vải đen run run, lực tay Tịch Tịch Chi lần sau nhẹ hơn lần trước, tâm trạng cũng lần sau tốt hơn lần trước. Mãi cho tới khi trong lòng nàng khôi phục lại bình tĩnh mới thu tay. Mà từ đầu tới cuối, nàng không từng nghĩ...Ví dụ như sao trong lòng nàng lại bùng lên ngọn lửa giận vô hình đó.

Ánh mắt An Hoằng Hàn trở nên vô cùng sâu thẳm, không có chút giận dữ nào. Tuy mu bàn tay đỏ đến mức như bôi mực đỏ nhưng khuôn mặt vẫn tràn đầy cưng chiều, giơ tay lên xoa nhẹ lên trán tiểu cô nương.

“Nếu nàng không muốn trầm gặp đám nữ nhân kia thì trầm sẽ cố gắng tránh.”

Một câu nói không đầu không đuôi khiến Tịch Tịch Chi ngây ngẩn sững sờ trong lòng hần.

Một lúc lâu sau, như thể thử thách thần kinh An Hoằng Hàn, nàng dò hỏi: “Sao ta không muốn huynh gặp các nàng? Chẳng phải các nàng là phi tử của huynh sao?”

Phi tử nghĩa là, theo cách nói dân gian thì đó chính là thiếp. Tịch Tịch Chi tự nhận là nàng chỉ là sủng vật của An Hoằng Hàn mà thôi, cho nên nàng cũng không muốn hòa vào cuộc sống riêng của hần.

Nói tới cuộc sống riêng, lúc này nàng mới nhớ tới mấy tháng này hần vẫn luôn ngủ lại điện Bàn Long, chưa từng tới qua đêm tại các cung điện của phi tần khác.

Không biết nghĩ tới cái gì, nàng chọc một cái vào ngực hần, thần bí mà kề sát vào tai hần, đôi mắt trong veo tỏa ánh sáng rực rỡ, nói: “Có phải huynh có bệnh khó nói gì cho nên mới luôn không qua đêm với các phi tần không?”

Tịch Tịch Chi nói tới mức vô cùng đồng tình, thêm chút thông cảm.

Đôi mắt tràn đầy thương hại lập tức khiến An Hoằng Hàn lạnh lẽo, sắc mặt càng đen hơn.

Nhìn vẻ mặt này của hần, nàng tự cho là đã đoán đúng, cam đoan đầy bi thương rằng: “Huynh yên tâm, ta sẽ không nói cho ai đâu.”

An Hoằng Hàn nên nói gì? Còn có thể nói gì? Chẳng lẽ hần là nam nhi thân cao tám thước mà phương diện kia lại không được?

Thái giám cung nữ xung quanh không biết hai người đang thì thầm gì, tất cả lén lút nhìn sang bên này.

An Hoằng Hàn không hề giải thích mà đánh một cái lên mông Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi tiếp tục hiểu lầm, “Lần này huynh báo thù, khoản nợ vừa rồi bị xóa bỏ hoàn toàn.”

Dùng câu nói nào có thể miêu tả tâm trạng lúc này của An Hoằng Hàn? Đó chính là hận không thể bóp chết tiểu cô nương tự mình là thông minh trước mặt này. Nhưng trong lòng cũng cực kỳ không nỡ tổn thương nàng dù chỉ một cọng tóc.

Tâm trạng mâu thuẫn này lần đầu tiên xuất hiện trên người hắn. Mà hắn, ngoài chỉ có thể thở dài không tiếng động, cho chút đe dọa trong lời nói thì không còn cách nào khác.

Đến buổi tối, lúc ngủ, Tịch Tích Chi không xấu hổ nữa, chui vào chăn sớm hơn An Hoằng Hàn một bước.

Vì sao nàng thả lỏng? Còn chẳng phải vì một vị đế vương nào đó ‘không được’ ư?

Bởi vì trên phương diện kia An Hoằng Hàn có bệnh không tiện nói ra, Tịch Tích Chi không còn kiêng dè gì, lập tức khôi phục lại cách ở chung trước kia.

Tắm rửa ngay trước mặt An Hoằng Hàn, thay quần áo ngay trước mặt An Hoằng Hàn, tùy tiện mà trần truồng chạy nhảy trước mặt An Hoằng Hàn.

Trong điện Bàn Long, tất cả cung nữ thái giám đã sớm lui ra ngoài.

Trong trường màu vàng ấm áp, hai người một lớn một nhỏ kề sát vài nhau. Tay An Hoằng Hàn đặt trên vai Tịch Tích Chi như thể ôm nàng vào lòng. Đôi mắt đen nhánh như đá đen lẳng lặng nhìn vào hư không.

Sẽ có một ngày, hắn khiến tiểu cô nương biết...Rốt cuộc là hắn có được hay không.

Nhưng trước lúc đó, tạm thời cứ duy trì như vậy. Hiếm khi người nào đó bỏ lòng phòng bị, không cần phải uy bức lợi dụ mỗi ngày, chịu tắm rửa.

Sáng sớm ngày hôm sau, cuộc sống học cách làm người của Tịch Tích Chi chính thức bắt đầu. Sáng sớm, nàng vừa tỉnh đã bị An Hoằng Hàn ép buộc mặc quần áo.

Nàng mơ mơ màng màng để mặc đối phương sắp xếp.

Thời gian vào triều sớm với giờ đi học với Thái phó không chênh lệch là mấy. An Hoằng Hàn xử lý tiểu hài tử không mặc quần áo nào đó tốt, sau đó gọi Lâm Ân, dặn dò: “Hôm nay ngươi không cần phải theo trăm lâm triều, đưa nàng tới viện Thái phó trước đi.”

“Vâng, bệ hạ.” Lâm Ân không hiểu vì sao bệ hạ lại đối xử tốt với hài tử này như vậy, càng thêm không dám hỏi.

Tịch Tích Chi nửa híp mắt, không muốn mở ra. Nàng nửa nằm trong lòng An Hoằng Hàn, kê cà không đứng lên.

Miếng khăn đen bọc trên đầu suýt nữa bị nàng đẩy rớt.

An Hoằng Hàn bọc kín lại cho nàng, vỗ lên cái mông nhĩ của người nào đó, “Dậy đi. Nếu không dậy, hôm nay không có cá Phụng Kim Lân mà ăn đâu.”

Nghe thế, độ rung của cái tai trong khăn đen của người nào đó lớn hơn.

Hình như lâu lắm rồi không ăn cá. Kết quả là, con sấu tham ăn của người nào đó bò ra.

Lập tức, Tịch Tích Chi nghiêm chỉnh làm xong, đồng tử như bảo thạch lóe lóe, nói với An Hoằng Hàn: “Ta muốn ăn thịt kho tàu.”

Bởi vì sau lưng bị thương cho nên thứ nàng ăn đều rất nhẹ. Ngày nào cũng hấp cái này hưng cái kia, nhạt tới mức miệng nàng cũng không cảm nhận được mùi vị gì nữa.

An Hoằng Hàn cân nhắc một lát, nghĩ tới vết thương của nàng cũng sắp khỏi, phá lệ ăn một lần cũng không có vấn đề gì quá lớn.

“Vậy thì ngoan ngoãn đi học đi, sau khi trở về trăm bảo ngự trù làm cá nường cho nàng.” Mặt An Hoằng Hàn không chút thay đổi, nói, nhưng trong lòng lại nghĩ ngày nào Tịch Tích Chi cũng ăn cá ưng không phải cách hay.

Cả hồ Thanh Nguyên chỉ có mười mấy con cá, không đủ cho nàng ăn vài bữa. Cho nên có cần phái người chuyên phụ trách vấn đề gây giống cho cá Phượng Kim Lân không nhỉ?

An Hoằng Hàn nghĩ tới chuyện này thì lập tức phân phó thái giám đi làm.

Lâm Ân là người thông minh, nghe hai người nói huyện không coi ai ra gì thì trong đầu tràn đầy nghi ngờ. Sự nghi ngờ này chỉ dám giấu trong lòng chứ không dám hỏi người trong cuộc. Tiểu cô nương kia bỗng dưng xuất hiện, bệ hạ lại coi nàng là bảo bối trong lòng bàn tay, cầm trên tay sợ vỡ ngấm trong miệng sợ tan...

Điều khiến mọi người sinh ra nghi ngờ nhất là tiểu cô nương này vậy mà cũng thích ăn cá Phượng Kim Lân!

Không nhớ tới, kể từ khi con chồn Phượng Vân tới hoàng cung đến nay, cá trong hồ Thanh Nguyên đều bị nó độc chiếm. Nghĩ tới con chồn Phượng Vân mất tích, trong lòng Lâm Ân không khỏi lo lắng. Tuy đây chẳng qua chỉ là sủng vật, nhưng dù gì thì nuôi lâu vậy vẫn sinh ra chút tình cảm.

Cho nên Lâm Ân cảm thấy ho dù bệ hạ có ‘niềm vui mới’ cũng không thể quên ‘tình yêu cũ’.

“Lâm Ân, đưa nàng tới viện Thái phó, có chuyện gì thì phái người bẩm báo cho trăm ngay lập tức.” An Hoằng Hàn phân phó, ngay sau đó nhìn về phía Tịch Tích Chi, “Trăm sẽ kiểm tra bài tập của nàng. Nếu dám lười biếng đùa giỡn cho qua thì sau này chẳng những không được ăn cá Phượng Kim Lân mà trăm còn sẽ phạt nặng nàng.”

Thực tế, Tịch Tích Chi cũng biết mình có bao nhiêu khả năng gây họa nên vô cùng thức thời mà nói: “Ta biết, nhất định sẽ không gây thêm rắc rối cho huynh.”

Lâm Ân lại phát hiện một vấn đề lớn nữa. Cho tới nay tiểu cô nương này đều tự xưng là ‘Ta’. Tuy bệ hạ sắp xếp thân phận cho nàng là cung nữ thiếp thân, nhưng nữ hài tử này lại hưa từng làm chuyện cung nữ nên làm. Tuy nàng dán mác cung nữ nhưng lại sống cuộc sống như chủ nhân.

Cầm mấy cái bánh ngọt từ trên đĩa, Tịch Tích Chi bước chân ra, sau đó vừa ăn vừa đi theo Lâm Ân tới viện Thái phó.

Với chuyện đọc sách viết chữ, trong lòng Tịch Tích Chi vẫn có vài phần chờ mong. Nếu không phải trước d;đ;l;q;đ kia chỉ là động vật nhỏ, chỉ có móng vuốt, không có tay thì nàng đã sớm bắt đầu cuộc sống biết đọc biết viết của mình.

Mấy miếng bánh ngọt xuống bụng, nàng vỗ vỗ cái bụng nhỏ, đã no rồi.

Không khí sáng sớm trong lành, nàng hít vài hơi thật tham lam, bộ dạng vô cùng thỏa mãn.

Một tòa cung điện lớn xuất hiện phía trước, trên tấm biển có khắc ba chữ lớn mạ vàng. Tịch Tích Chi từng xem bản đồ hoàng cung nên nàng biết ba chữ này, chẳng phải là “Viện Thái phó” sao?

Còn chưa đi vào nàng đã nghe tiếng đọc sách vang vang. Nàng nghi ngờ mà nháy mắt mấy cái, chỉ nghe tiếng thôi cũng biết bên trong có không ít người.

“An Hoằng Hàn có nữ nhi không?” Trong ấn tượng của Tịch Tích Chi, viện Thái phó là chỗ để nữ nhi của hoàng đế đi học, cho nên không thể trách nàng ngạc nhiên. An Hoằng Hàn chỉ mới hơn hai mươi tuổi, chính là lúc hào hoa phong nhã.

Lúc mới bắt đầu, Lâm Ân không kịp phản ứng. Sau đó nghe thế thì bị dọa tới mức miệng lưỡi lú lú lại. Thảo nào nghe mất tự nhiên thế, hài tử này vậy mà lại gọi thẳng tục danh của hoàng thượng ra!

“Tiểu tổ tông, đây là hoàng cung, đừng nói lão nô không nhắc nhở người. Hoàng cung nhiều người nhiều miệng, hơi nói sai một chút, truyền vào tai người khác thì đó chính là chuyện rơi đầu. Về phần bệ hạ có thể có nữ nhi không à? Không có. Từ khi bệ hạ lên ngôi thì rất ít qua đêm ở chỗ các phi tần. Mấy tháng gần đây lại càng thêm không đi vào lần nào, nữ nhi ở đâu ra?” Lâm Ân ra hiệu cho Tịch Tích Chi nhỏ giọng một chút, đừng để người khác nghe thấy, “Về phần người trong viện Thái phó á hả? Không phải là mấy vị quận chúa, còn có ít con cháu đại thần ư?”

Bồi dưỡng con cháu đại thần, đây cũng là chuyện qua nhiều thế hệ. Ví dụ như thư đồng của hoàng tử, thị vệ thiếp thân của hoàng tử, đều được lựa chọn từ trong số họ.

Mà góc độ nhìn vấn đề của mỗi người cũng khác nhau...

Tịch Tịch Chi chỉ bắt được một câu từ lời Lâm Ân...An Hoàng Hàn ít đi qua đêm tại các cung của phi tần.

Trong lòng càng tin vị đế vương nào đó có bệnh không tiện nói ra hơn, cho nên mới không dám qua chỗ các phi tần ngủ. Nếu không thì một nam tử tứ chi hoàn mỹ, sao tới ‘tuổi này’ rồi mà ngay cả một hài tử cũng không có? Nếu là người nhà bình thường thì còn dễ nói, nhưng An Hoàng Hàn là hoàng đế. Chẳng phải hoàng gia chú trọng nhất là huyết mạch à?

Vị hoàng đế nào trong lịch sử chẳng có một đồng nhi tử chăm sóc trước lúc lâm chung?

Tịch Tịch Chi bày ra vẻ ‘ta hiểu’. Lâm Ân thấy thế thì hơi ngơ ngác. Hắn ho khan hai tiếng, ổn định suy nghĩ của mình, mới nói tiếp: “Mau vào đi, nếu không thì muộn mất.”

Trong đại điện của viện Thái phó đặt hơn mười cái bàn lớn. Sau mỗi cái bàn đều có người ngồi. Nhìn một vòng thì độ tuổi của mọi người không giống nhau. Nhỏ nhất chỉ có năm sáu tuổi, lớn nhất là đám An Văn Y sắp cập kê.

Tịch Tịch Chi vừa xuất hiện thì lập tức dẫn tới sự chú ý của mọi người. Vừa rồi tiếng đọc sách còn vang vang, ngay lập tức trở nên lặng như tờ.

Tịch Tịch Chi có vẻ trắng nõn hồng hào, hơi giống với khuôn mặt bánh bao nóng, đáng yêu khiến lòng mọi người thất lại. Đặc biệt là đôi mắt kia, có màu của biển cả, trong suốt như có thể thấy đáy. Ngoài miếng khăn đen hơi vướng víu trên đầu thì bề ngoài đáng yêu của tiểu cô nương này quả thực chính là tiểu tiên nữ bước ra từ trong tranh.

Tất cả mọi người nhìn Tịch Tịch Chi chăm chăm khiến nàng đứng đó cũng mất tự nhiên. Lâm Ân bên cạnh thì vô cùng bình tĩnh đã thành thói quen.

Triệu Thái phó háng giọng một cái, dường như rất không hài lòng có người quấy rầy ông dạy học.

“Nếu đã tới đây còn không mau ngồi xuống? Một ngày mới bắt đầu từ sáng sớm, lãng phí thời gian này, các con có muốn bổ sung cũng không được.” Triệu Thái phó há miệng mở miệng là mang theo giọng điệu nhỏ nhẽ.

Tịch Tịch Chi nghe những lời này, trầm nghĩ, cũng đúng! Một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm, dùng để ngủ thì tốt biết mấy! Lại phải tới đọc sách tập viết sớm như vậy. Phải biết rằng một khi ngủ mà bị thức giấc thì dù có muốn bổ sung cũng không được.

Lập tức, hình tượng rực rỡ của Triệu Thái phó không ngừng phóng lớn trong lòng Tịch Tịch Chi.

Đương nhiên Lâm Ân không biết suy nghĩ trong lòng nàng, nếu không thì giận đến mức hộc máu cũng không chừng.

Tìm một chỗ ngồi, để nàng ngồi xuống, Lâm Ân nói, “Tiểu tổ tông, chờ Thái phó cho tan học thì lão nô sẽ tới đón người. Người ngàn vạn lần cứ ngày ngò ở đây cho tốt đi.”

“Ừ.” Nàng héch khuôn mặt nhỏ nhắn, gật đầu cực kỳ nghiêm túc.

Nhưng Lâm Ân vẫn không yên tâm, tự nhủ, người ngay cả bệ hạ cũng dám đánh, lỡ may đánh cả Thái phó thì chắc càng không nường tay.

“Tiểu tổ tông, nhất định phải nghe lời Thái phó đấy.” Lâm Ân liên tục dặn dò.

Tịch Tịch Chi hơi phiền, cái miệng đỏ thắm hồng nhuận khép mở: “Tổng quản đại thúc, nếu người không yên lòng thì bên kia còn có chỗ ngồi, nếu không thì ngồi xuống nghe cùng nhau đi?”

Lâm Ân nghe thế thì thật sự có một loại kích động muốn ở lại bồi học. Nhưng khi Triệu Thái phó quẳng một ánh mắt không vui tới thì hắn vẫn lắc đầu, nói: “Viện Thái phó có quy định, ngoài người hợp điều kiện ra thì những người khác đều không được dự thính.”

Cuối cùng, Lâm Ân vẫn lưu luyến không rời mà đi ra ngoài.

Ngoài viện Thái phó có rất nhiều người như Lâm Ân. Hắn đứng trên hành lang, hơi giống phụ mẫu đưa con đi học. Những thái giám kia vừa nhìn thấy đại tổng quản ở đây thì lập tức chạy qua nịnh nọt, vừa bóp vai lại vừa đấm lưng, phục vụ Lâm Ân thoải mái.

Chỗ Tịch Tích Chi ngồi hơi lệch về bên phải, lúc nhìn Triệu Thái phó thì phải hơi nghiêng mắt.

“Hôm nay có một người mới tới, Thái phó sẽ không giới thiệu gì khác. Sau khi tan học, các con muốn quen thì tự đi tìm nàng.” Tuy Tịch Tích Chi là người An Hoảng Hàn sắp xếp vào học nhưng giọng điệu của Triệu Thái phó không thể nói là thân thiện, cũng không nịnh bợ người khác, không tăng bốc người khác.

“Vâng, Thái phó.” Tất cả hài tử đồng thanh.

Tịch Tích Chi há hốc miệng, đợi tới lúc nàng định phụ họa theo thì những người khác đã nói xong rồi.

Trên bàn bày vài cuốn sách, nàng không biết chữ nên không mở ra.

Mà những người khác thì cầm một quyển sách, nhìn vào trang đang mở, đọc văn có dáng có vẻ.

Cảm giác mình không hợp với chỗ này nhưng Tịch Tích Chi cố gắng nghĩ cách hòa hợp. Không ai dám nói, vừa tới một môi trường mới là đã thích ứng được ngay. Cho nên nàng thò cái đầu nhỏ ra, kề sát lại một tiểu nam hài ngồi gần đó. Nói chính xác hơn thì là nhìn quyển sách mà tiểu nam hài cầm trong tay. Nói chính xác hơn chút nữa thì chính là làm sao để lật tới tờ mà họ đang đọc.

Tiểu nam hài chỉ khoảng mười một mười hai tuổi, dáng vẻ diện mạo rất đẹp. Bên cạnh bỗng có một cái đầu kề qua, cầu đang hết sức chuyên chú bị dọa tới mức hét lên một tiếng.

Một tiếng này khiến tất cả tiếng đọc sách ngừng lại.

Tịch Tích Chi lập tức trở thành tiêu điểm tập trung ánh mắt.

Hết lần này tới lần khác bị Tịch Tích Chi phá hoại, sắc mặt Triệu Thái phó đã rất xấu, trầm giọng hỏi: “Con làm gì vậy?”

Cho là ăn ngay nói thật thì hơi mất mặt, cho nên trong đầu nàng nhanh chóng xoay chuyển, thốt lên: “Vỡ muối!”

Vỡ một cái thật mạnh lên vai tiểu nam hài, tiểu nam hài bị dọa cũng hít một hơi.

Mà người kia còn đông dặc mà nói: “Muối bay mất rồi.”

112. Chương 112: Chương 12

“Cần quấy!” Triệu Thái phó bỗng vỗ bộp quyển sách trong tay lên bàn, dọa tất cả mọi người bị sợ tới mức tập trung tinh thần.

Tịch Tích Chi trời sinh bị thiếu một sợi dây thần kinh trong đầu, ngoài sự uy bức lợi dụ của An Hoảng Hàn với nàng còn có ích, người khác dùng một chiêu này thì chẳng có chút hiệu quả nào.

Triệu Thái phó có vài phần kiêng dè, bởi vì dù sao thì tiểu cô nương này cũng là người bệ hạ phái tới nghe giảng bài, cái gọi là không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, đành phải nghiêm d.đ.l.q.đ mặt mà nói: “Ngồi lại chỗ đi, nghe giảng cho tốt. Nếu đã bước qua cánh cửa của viện Thái thái phó nhất định phải tuân thủ quy định của viện. Nhưng nếu tùy ý phá hoại quy định thì bản Thái phó tuyệt sẽ không nương tay!” Dứt lời, Triệu Thái phó cảm cảnh mây lên, vỗ một cái lên bàn.

Lại là một tiếng bộp truyền vào tai mọi người.

Tịch Tích Chi nhìn cảnh mây to bằng ngón tay. Đây là thứ mà mọi người vẫn nói à? Coi như là cảnh cáo à?

Kiếp trước nàng chưa từng nhìn thấy, chỉ có thể thấy cảnh mây của phu tử trong sách. Lần này vừa thấy, ngoài phát hiện cảnh mây to một chút ngắn một chút thì chẳng thấy có gì khác cả.

Nhưng ai mà biết có bị đánh không? Cho dù Tịch Tích Chi không nể mặt Triệu Thái phó thì cũng phải nể mặt cảnh mây trước mặt này.

Nàng ngoan ngoãn ngồi lại, ngẩng đầu ưỡn ngực, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh.

Thấy Tịch Tích Chi ngồi như tượng, cuối cùng cũng có chút đáng vẻ, Triệu Thái phó để cảnh mây xuống, lại cầm sách bên cạnh lên, sau đó bỗng nghĩ tới nguyên nhân vài chuyện, nói: “Mở Mạnh Kinh trang thứ hai mươi lăm, chúng ta đọc tiếp.”

Cuối cùng Tịch Tích Chi cũng nghe rõ, nhanh chóng bày năm sáu quyển sách trên bàn ra, sau đó đôi mắt to sáng ngời có thần nhìn chữ trên bìa mà ngẩn người.

Loại những quyển sách có ba chữ thì còn lại hai quyển. Nàng nhìn chữ bên trên, đoán không ra quyển nào mới là Mạnh Kinh. Nàng chớp chớp đôi mắt to, nhìn tiếp sang bên cạnh. Lần này tiểu nam hài học thông minh, ít nhất nhìn thấy nàng kẻ qua thì không hét to.

Nàng liếc mắt nhìn, sau đó thấy rõ ràng hai chữ phồn thể phức tạp thì lật một quyển sách chính xác ra như thể thắng lợi.

Nghe tiếng đọc sách đầy phòng, nàng nhin không móc lỗ tai.

Nhìn cẩn thận lần nữa, trong phòng này có nhiều người nhỏ tuổi hơn nàng. Có một hài tử chỉ mới bốn năm tuổi nhưng cũng cầm sách như những hài tử lớn, đọc không ngừng. Tịch Tích Chi nhìn cậu thật lâu, sau đó nhìn đối phương xấu hổ, ngại ngùng mà quay đầu đi.

Thật ra thì trong đầu Tịch Tích Chi chỉ quanh quẩn một vấn đề. Cậu đọc hiểu những chữ phức tạp đó không? Nếu đọc hiểu thì rốt cuộc bắt đầu từ năm mấy tuổi thì cậu biết đọc biết viết? Chẳng lẽ biết từ khi còn trong bụng mẹ?

Không so sánh thì không biết, vừa so là giật mình.

Đủ loại tâm trạng nặng nề vây lấy Tịch Tích Chi, trộn chung vào với nhau. Thì ra là bề ngoài nàng bảy tám tuổi mới nhập học là đã già! Già rồi cũng thôi, quan trọng nhất là nàng không biết được mấy chữ, kém cả hài tử bốn năm tuổi.

Một thiên văn khó đọc, dần dần kết thúc trong nỗi tự oán tự trách của Tịch Tích Chi. Cho tới khi tiếng đọc sách đầy phòng biến mất nàng vẫn đang đắm chìm trong đủ loại tâm trạng bi ai.

“Đọc xong Mạnh Kinh quyển thứ mười, các con có gì không hiểu?” Triệu Thái phó hỏi. Lúc nói chuyện lại nhìn về chỗ Tịch Tích Chi như có ý...

Tịch Tích Chi hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống. Nếu nàng nói...Không hiểu chữ nào, e rằng vị Thái phó này sẽ nghe mà biến sắc ngay tại chỗ!

“Thái phó, có một chỗ Vân Y chưa hiểu.” Thập tứ công chúa đứng lên, cầm sách trong tay.

Đây là lần đầu tiên Tịch Tích Chi thấy nàng sau khi An Nhược Yên chết. Nàng ta đã thay đổi khác trước một trời một vực. Hoa phục nàng ta mặc trên người càng quý báu hơn trước không nói, khuôn mặt nhỏ nhắn như thể thay đổi thành một người khác, không nhìn thấy cái gọi là nhát gan yếu đuối lúc trước.

Triệu Thái phó nghe vấn đề An Vân Y hỏi thì giải thích một đồng đạo lý khiến đám hài tử nghe mà sững sốt ngẩn ngơ.

Nói chung Tịch Tích Chi có thể nghe hiểu nhưng không đọc được.

Nàng tự nhận mình không gây thù chuốc oán với Triệu Thái phó cho nên khi ông nhìn chăm chăm sang thì nàng còn nhìn lại.

“Con tên là...Tịch Tích Chi đúng không? Hôm nay con vừa vào học, về thiên Kinh Thi này con có hiểu không?”

Không biết Triệu Thái phó hữu ý hay vô ý! Cho dù là tốt bụng mà hỏi nàng thì lần này nàng cũng không nhận được mà khóc cha chửi mẹ. Sao Triệu Thái phó vẫn luôn chú ý tới nàng chứ? Không thèm quan tâm mà vứt nàng qua một bên chẳng phải tốt hơn à?

“Hiểu...Hiểu.” Tịch Tích Chi phùng má giả làm người mập (không hiểu mà cố tình bảo hiểu).

Về mặt Triệu Thái phó dụ lại, một câu sau đó lại khiến Tịch Tích Chi có xúc động cào tường trút giận.

“Đọc câu thứ mười hai văn này, nói cho bản Thái phó biết là có ý gì, giải thích ọi người.”

Cũng không thể trách Triệu Thái phó tìm rắc rối soi mói đâm chọc, chủ yếu là ông cho rằng hài tử này là người được bề hạ giới thiệu tới, vậy về phương diện đọc sách nhất định có thể giải thích độc đáo. Cho nên đương nhiên ông sẽ đưa ra vài vấn đề để Tịch Tích Chi trả lời. Cứ như vậy là có thể thăm dò đối phương.

Tịch Tích Chi cúi đầu đọc sách, chữ viết trên đó quanh co khúc khuỷu. Nàng nhìn thêm vài lần, có cảm giác đầu choáng mắt hoa.

Cả gần một trăm người mà viện Thái phó nhận đều dùng ánh mắt soi mói mà nhìn nàng chăm chăm.

Lâu sau không có động tĩnh gì, Triệu Thái phó đã nhíu mày lại.

Nàng ấp úng, giả vờ ho mấy tiếng: “Con...Con...Giọng hơi khàn, không thể nói chuyện được.”

Mọi người nhìn hài tử tinh quái này, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, vừa rồi chẳng phải giọng còn tốt à? Sao nói khàn là khàn ngay vậy?

Triệu Thái phó cảm cảnh mây lên, vỗ mạnh một cái, “Con cho đây là đâu? Vậy mà dám nói láo ngay trước mặt thánh hiền, chẳng lẽ trước kia không ai dạy con phải nói thật à?”

Lúc này mặt nàng đã đỏ bừng rồi.

Muốn nghe lời nói thật vậy thì nàng nói thật thôi. Có điều tức chết người nàng sẽ không đền mạng.

“Con không biết chữ.”

Năm chữ này như một búa lớn giáng lên đầu mọi người. Triệu Thái phó hoàn hồn đầu tiên, hừ mũi trợn mắt, “Phải không? Vậy con tới viện Thái phó làm gì? Chẳng lẽ là chiếm một bàn xem trò vui à?”

Tịch Tích Chi chớp mắt đầy vô tội, “Không biết thì con mới tới đây học chữ. Chẳng lẽ không phải đây là chỗ học tập à? Hay là nơi này không phải là viện Thái phó, con đi nhầm chỗ?”

Ánh mắt Tịch Tích Chi ngây thơ, mọi người thấy thế lại xấu hổ.

Mà Triệu Thái phó lại bị chọc giận gần chết. Hài tử đưa tới viện Thái phó trước kia tất cả đều đã được học vỡ lòng, không gặp ai đưa con tới đây mà một chữ cũng không biết.

“Con!” Triệu Thái phó quát lớn một chữ, rồi không nói nên lời. Cho tới khi ông nghĩ một lúc mới nói tiếp, “Nếu con đã không biết chữ vậy vừa rồi lúc bản Thái phó hỏi con, con nói đã hiểu là sao? Còn giả vờ giọng khàn? Làm người nhất định phải thẳng thắn một chút, chẳng lẽ những đạo lý này con cũng không hiểu?”

Tịch Tích Chi suy nghĩ nghiêm túc một lát, “Con hiểu. Nhưng con cũng không nói sai. Con đều nghe hiểu, chẳng qua là không biết chữ trên sách thôi. Về phần giả vờ giọng khàn? Chuyện này con nhận.”

Nàng giữ vững tinh thần dám làm dám chịu, vừa mở miệng là khai báo tất cả.

Triệu Thái phó vẫn tức, gờ cảnh mây lên, nói: “Nếu đã biết lỗi vậy phải phạt. Con qua đây.”

Tịch Tích Chi nhìn cảnh mây, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng đi qua.

“Giơ tay ra.”

Nàng làm theo lời, giơ lòng bàn tay trắng nõn hồng hào ra.

Bốp...

Một cảnh mây quạt mạnh vào lòng bàn tay nàng, lập tức tạo thành dấu đỏ.

Một phòng hài tử nhỏ nhỏ bị dọa sợ tới mức rụt cổ, chỉ có một mình An Vân Y lẳng lặng nhìn qua bên này. Lúc này trong lòng Tịch Tích Chi chỉ có một ý nghĩ! Quả nhiên là lẽ trời tuần hoàn, sớm muộn gì cũng có báo ứng. Hôm qua mới đánh vào lòng bàn tay An Hoằng Hàn, hôm nay đã bị một Thái phó đánh lại.

“Roi đầu tiên là dạy con làm người thế nào.”

“Roi thứ hai là dạy con thành thật đáng tin.”

Bốp...Lại là một tiếng vang dội.

“Roi thứ ba là dạy con không biết thì đừng giả vờ biết.”

“Roi thứ tư là dạy con không được xúc phạm phu tử.”

...

Không nhớ được bị đánh bao nhiêu roi, dù sao lòng bàn tay Tịch Tích Chi càng ngày càng đỏ, cũng càng ngày càng đau.

Nhiều lần định rút tay về nhưng vừa nghĩ tới An Hoằng Hàn thì nàng lại nhịn được. Nàng cũng không thể ỷ vào có chỗ dựa lớn thì lạm dụng chức quyền khắp nơi, lạm dụng đặc quyền mà mình có. Tuy An Hoằng Hàn sẽ không phản đối nhưng nàng còn cần thể diện.

Triệu Thái phó không hổ là người dạy học, có rất nhiều lý do đánh người trong đầu.

Đánh tới roi thứ hai mươi bảy, ông mới thu tay.

“Đây chỉ là một bài học kinh nghiệm. Nếu lần sau dám tái phạm, bản Thái phó sẽ tăng hình phạt gấp đôi.” Triệu Thái phó hơn năm mươi tuổi, đánh lâu như vậy, lại khiến mình mệt muốn chết, ngồi trên ghế thở phì phò.

Tịch Tích Chi nhìn lòng bàn tay da tróc thịt bong, cắn chặt răng, từ từ nắm lại. Từng hồi đau đớn truyền tới từ lòng bàn tay, cảm giác nóng hừng hực giày vò thần kinh nàng.

Triệu Thái phó đánh mệt, thấy cũng không còn nhiều thời gian nữa liền nói: “Giờ học hôm nay dừng tại đây. Nếu có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi riêng bản Thái phó.”

Ông khoát tay, cho nên đám hài tử lũ lượt đi ra.

Tịch Tích Chi hoàn toàn trợn tròn mắt! Nàng tới đây một lúc lâu, ngoài lần lượt bị đòn đau ra thì không học được chữ nào cả. Coi như trận đòn đau này là học phí, vậy cũng quá không có lời rồi.

Vì vậy, nàng bước hai bước lớn về phía trước, “Triệu Thái phó, con muốn học nhận chữ.”

Triệu Thái phó tức nghẹn cả thở, quay lưng lại.

“Chuyện đơn giản như vậy, chẳng lẽ không có ai trong nhà con mời phu tử cho con à?” Triệu Thái phó luôn dạy những đạo lý lớn như trị quốc, đạo làm người, chưa từng dạy người khác biết đọc biết viết. Bởi vì hài tử được đưa tới đây đều đã nhận được chữ, cho nên căn bản không cần ông phải lo lắng điều này.

Ông vừa nhắc tới người trong nhà, Tịch Tích Chi nghĩ ngay tới An Hoằng Hàn. Ít nhất ở thế giới này, nàng chỉ biết hắn, lại còn cùng ăn cùng ở, cũng coi là người nhà nhỉ?

Cho nên nàng nói đúng sự thật: “Người nhà con đưa con tới đây để học chữ với người.”

Triệu Thái phó không phản ứng kịp, sau đó nghĩ ngay, “Người nhà con là ai?”

“An Hoằng Hàn.” Tịch Tích Chi nói hai năm rõ mười, căn bản không chú ý tới đã tạt thành chấn động cho người khác.

Triệu Thái phó dựa vào ghế, suýt chút nữa thì ngã xuống. Ông nắm chặt lấy tay vịn mới miễn cưỡng không ngã, “Là... Là bộ hạ?”

“Chẳng phải hắn đưa con tới à?” Tịch Tích Chi vẫn ngây thơ.

Ngay cả lòng muốn chết Triệu Thái phó cũng có. Ông thăm đoán chẳng lẽ hài tử này là con riêng của bệ hạ từ đâu tới? Nhìn dáng dấp nàng khoảng bảy tám tuổi, nếu là bệ hạ để lại từ khi thiếu niên, vậy cũng vô cùng có khả năng.

“Con có quan hệ thế nào với bệ hạ?” Triệu Thái phó lấp bắp hỏi.

Tịch Tích Chi mở miệng định trả lời, nhưng không đợi nàng nói ra một âm tiết nào thì Lâm Ân bên ngoài đã hấp tấp xông vào.

Lâm Ân nhìn thấy Triệu Thái phó thì gật đầu, sau đó hỏi: “Tiểu tổ tông, sao rồi? Có học được một phần nửa phân nào không? Triệu Thái phó là Thái phó giỏi nhất trong hoàng cung, người được ông ta dạy ra từ đây đều là rường cột nước nhà.”

Một tiếng ‘tiểu tổ tông’ này khiến Triệu Thái phó chấn động tới mức tay chân lạnh ngắt. Thấy thái độ Lâm Ân với Tịch Tích Chi thì rõ là mọi việc như ông đoán, dọa ông sợ tới mức không nói ra nổi một chữ nào.

“Chẳng học được gì cả.” Lòng bàn tay rất đau nhưng Tịch Tích Chi vẫn giả vờ không có chuyện gì, thản nhiên mà trả lời một câu.

Khóe miệng Lâm Ân giật giật, sau đó an ủi hài tử nào đó: “Không sao. Làm gì có ai ngày đầu tiên đã biết đâu. Chúng ta về điện Bàn Long trước, có lẽ bệ hạ cũng sắp về rồi.”

Tịch Tích Chi đáp một tiếng, theo Lâm Ân ra khỏi cửa chính.

Triệu Thái phó nhìn bóng người rời đi, trái tim đập thình thịch. Tuy Thái phó bọn họ dùng cảnh mây đánh đề tử là chuyện bình thường. Nhưng...Nếu đối phương là nữ nhi của bệ hạ, vậy thì chuyện đã khác rồi. Trước miễn bàn chuyện thân phận, với tình tình kia của bệ hạ, có thể chịu để yên sao?

Vì vậy sau ngày hôm nay, hoàng cung lại dấy lên một trận sóng to gió lớn. Đủ loại lời đồn về chuyện Tịch Tích Chi là nữ nhi của An Hoảng Hàn truyền khắp nơi.

Chân Tịch Tích Chi vừa bước vào điện Bàn Long đã thấy An Hoảng Hàn mặc một bộ long bào, ngồi uống trà trên ghế.

Kề cà đi tới, nàng vươn tay định lấy một miếng bánh ngọt trên bàn nhưng giờ được một nửa lại rút về. Vết thương trong lòng bàn tay đỏ rực, đau đớn từng hồi, nhắc nhở nàng ngàn vạn lần không thể để cho người khác phát hiện ra.

“Học được gì rồi?” An Hoảng Hàn ngẩng đầu hỏi.

Tịch Tích Chi lúng túng đứng tại chỗ, suy nghĩ nên nói với An Hoảng Hàn làm sao. Chương trình học d.đ.l.q.đ của Triệu Thái phó không thích hợp với mình. Thật ra nàng không cần phải học những đạo lý kia với Triệu Thái phó. Bởi vì kiếp trước nàng đã từng học không ít, tuy cũng sắp quên hết rồi.

Bây giờ chuyện nàng cần học nhất là biết đọc biết viết.

Lâm Ân hòa giải giúp, “Bệ hạ, nàng mới tới viện Thái phó ngày đầu tiên, vậy chắc cũng chưa học được gì. Ngày đầu tiên ấy à, toàn là dùng để làm quen với môi trường.”

Tịch Tích Chi chấp tay sau lưng để người khác không nhìn thấy.

An Hoảng Hàn nhấp một miếng trà, lấy ra ý chính từ lời Lâm Ân, “Không học được chút nào?”

Tịch Tích Chi quang minh chính đại mà thừa nhận, gật đầu, “Lời Triệu Thái phó nói không hợp với ta.”

Về đạo trị quốc, nàng không dùng tới.

Nàng chỉ cần một trái tim yên bình, tu luyện thêm, sẽ có một ngày biết bay, sau đó gặp lại sư phụ.

“Lời này nên hiểu thế nào?” An Hoảng Hàn ôm tiểu hài tử, để nàng ngồi vào lòng mình.

Ban đầu nàng còn xấu hổ nhưng sau đó cũng từ từ quen được hân ôm.

“Ta không biết chữ...” Tịch Tích Chi nói: “Triệu Thái phó toàn nói đạo lý, những thứ này tạm thời ta không cần.”

“Cũng đúng.” Không biết An Hoàng Hàn nghĩ tới cái gì, đồng tử đen nhánh lóe lóe, nói: “Vây từ ngày mai trở đi, mỗi ngày trẩm rút ra một canh giờ dạy nàng tập viết. Về chuyện viện Thái phó, chờ nàng biết hết chữ rồi nói sau.”

An Hoàng Hàn cao quý biết bao, vậy mà hôm nay vì một tiểu hài tử nào đó mà chịu bỏ ra một canh giờ.

Lâm Ân đã không biết phải hình dung bệ hạ thế nào. Ít nhất trong mắt hắn, sự cưng chiều của bệ hạ với tiểu cô nương này đã sớm vượt qua tất cả những thứ khác. Con chồn Phượng Vân nâng niu trong lòng bàn tay trước kia mới mất tích hai ba ngày mà bệ hạ đã chẳng quan tâm.

“Huynh dạy ta?” Tịch Tích Chi nhắc lại lần nữa, hơi không xác định.

“Trẩm dạy nàng, chẳng lẽ có gì sai? Nàng là trẩm nuôi mà.” An Hoàng Hàn lãnh khốc vô tình mà nói. Lời này nhất thời khiến đám thái giám cung nữ suy nghĩ viển vông.

Cái gì gọi là trẩm nuôi?

Nuôi người! Nữ nhi! Hay là thê tử?

Lâm Ân cũng sững sờ, đoán không ra ý nghĩ của bệ hạ,

Mà Tịch Tích Chi nghe thế cũng thấy vô cùng có lý. Đã có An Hoàng Hàn dạy nàng biết chữ, nàng không cần phải dậy sớm tới viện Thái phó hàng ngày. Huống hồ, những thứ mà Triệu Thái phó dạy căn bản không thích hợp với nàng.

Cũng giống như...Một đứa trẻ vừa sinh ra, ngay cả nói cũng chưa biết mà người đã muốn nó đọc những bài văn bỏ đi. Hình thức học tập nhảy cấp này không phải ai cũng có thể thích ứng được.

“Vây cũng được.” Làm phiên người thân dù sao cũng tốt hơn làm phiên người ngoài nhiều.

An Hoàng Hàn thấy tiểu hài tử đồng ý thì không nhịn được mà nhéo một cái lên mặt nàng.

Mập mạp phúng phính, nhéo vô cùng có cảm giác.

Nhưng Tịch Tích Chi lại không vui. Ai bằng lòng để mặt mình mặc cho người khác xoa bóp nhào nặn như bột mì hàng ngày chứ? Thừa dịp An Hoàng Hàn định ra tay lần nữa, nàng nhanh chóng quay mặt đi.

“Lâm Ân, truyền lệnh.” Hắn không quên chuyện đã nhận lời với tiểu hài tử.

Khi cung nữ mỹ mạo mặc quần áo giống nhau bưng thức ăn lên, Tịch Tích Chi liếc thấy cá Phượng Kim Lân thơm ngào ngạt đầu tiên. Thịt cá nướng vàng óng bóng loáng, từ xa đã ngửi thấy mùi hương. Tay Tịch Tích Chi động dậy mạnh mẽ, nhìn cung nữ bày thức ăn lên bàn.

Nàng định cầm đũa, tay vừa cong lại đã dẫn tới đau đớn từ vết thương. Tuy lòng bàn tay không chảy máu nhưng có một cục bầm lớn.

Không muốn để cho An Hoàng Hàn nhìn ra sơ hở, nàng duy trì tư thế cũ, không động dậy.

An Hoàng Hàn nhìn ra vẻ mặt nàng khác thường, trẩm giọng hỏi: “Không hợp khẩu vị?”

Nhưng những món ăn này toàn là hân phân phó Ngự thiện phòng làm theo khẩu vị của con chồn nhỏ nào đó, dày công nấu thành món ngon. Cho nên có thể loại trừ khả năng này. Nhưng bình ð;đ;đ thường con chồn nhỏ thích ăn thức ăn ngon nhất, sao nhìn thấy đồ ngon mà lại không động lòng?

An Hoàng Hàn suy đi nghĩ lại, nhớ tới chuyện Thái hậu trước kia. Con chồn nhỏ vì bị thương cũng trà cơm không màng.

Bởi vì bây giờ Tịch Tích Chi đã biến thành hình người, khiến người ta đau đầu không ít, cho nên An Hoàng Hàn kiểm tra cũng hơi bất tiện, chỉ có thể dò hỏi trước: “Có phải khó chịu ở đâu không? Hay tâm trạng không tốt?”

Câu trước lại đúng. Nhưng nàng vẫn lắc đầu, “Bỗng không có khẩu vị.”

Đương nhiên đây chỉ là lời nói dối, thực ra, nàng muốn ăn cá biết bao nhiêu. Miệng thèm ăn tới mức chảy cả nước miếng...

Đồng tử Tịch Tịch Chi lóe lên, muốn lừa hồ ly An Hoằng Hàn rõ ràng là chuyện không thể.

Hắn gác đũa, hỏi lại: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nàng im miệng không nói, “Không có gì thật mà.”

Chỉ là bị Thái phó đánh vào lòng bàn tay...Tuy hơi đau nhưng cũng không phải vết thương nặng. Huống hồ mới ngày đầu tới viện Thái phó, nếu bị An Hoằng Hàn biết nàng bị đánh vào lòng bàn tay, chẳng biết sẽ nhạo báng nàng thế nào.

“Lâm Ân, ngươi nói đi.” Hắn quay sang hỏi Lâm Ân.

Lâm Ân ngẩn người. Hắn vẫn luôn đứng ngoài viện Thái phó, cho nên cũng không biết chuyện gì xảy ra bên trong.

“Bệ hạ, nô tài không biết. Nhưng lúc nô tài vào đón người thì thấy nàng đang nói chuyện với Thái phó.” Lâm Ân bảm bảo chi tiết, không dám nói lời vô ích.

Mắt An Hoằng Hàn càng u ám, mơ hồ có khuynh hướng bùng nổ. Bỗng hắn kéo tay nàng qua, mở tay ra nhìn. Lòng bàn tay vốn trắng nõn hồng hào bây giờ đỏ bừng. Nhìn vết thương thì thấy là do bị cành mây đánh.

Thái phó dạy học trong hoàng cung đều được cho chút quyền hạn. Ví dụ như lúc đệ tử không nghe lời thì có thể chọn đánh bằng cành mây, phạt đứng, nhảy cóc các kiểu để đệ tử càng an phận thủ thường hơn.

Nhưng nhìn vết thương này, làm thế nào An Hoằng Hàn cũng không bình tĩnh được. Hắn không nở tồn thương nàng một cọng tóc mà lại bị người khác đánh. Người nói xem, hắn tức giận bao nhiêu?

Tịch Tịch Chi cúi đầu, hơi chột dạ, “Nếu huynh muốn cười thì cứ cười đi.”

Ngày đầu tiên nhập học đã bị Thái phó dạy dỗ. Chẳng phải truyền ra là một chuyện cười à? Một tiểu hài tử sợ mất thể diện nào đó lập tức co lại thành một cục, hận không thể biến thành đống vế con chồn nhỏ, rúc vào ngực An Hoằng Hàn để mọi người không nhìn thấy.

An Hoằng Hàn tức giận, vỗ vào bàn một cái, nói đầy âm ngoan tàn nhẫn: “Ai dám cười trăm lần cắt đầu lưỡi hắn.”

Cả đại điện yên tĩnh, không ai dám phát ra một chút tiếng động nào.

Hắn kéo tay nàng kiểm tra đi kiểm tra lại, phân phó Lâm Ân đi lấy thuốc trị thương.

“Vì sao Triệu Thái phó đánh nàng?” Tuy An Hoằng Hàn tức giận nhưng còn chưa tới mức mất lý trí. Tính tình Triệu Thái phó khá nghiêm cẩn, đối xử với học trò càng thêm nghiêm khắc có tiếng. Nhưng Tịch Tịch Chi là người hắn đưa qua, vậy cũng quá không nể mặt hắn.

Tịch Tịch Chi nói hết hai mươi bảy tội danh mà Triệu Thái phó dạy nàng cho An Hoằng Hàn. Lúc nói chuyện còn cố ý học ra vẻ người lớn như lão đầu kia.

113. Chương 113: Chương 13

“Vậy à?” An Hoằng Hàn lạnh lùng hỏi lại một tiếng, ly trà trong tay lập tức vỡ vụn, tiếng rắc rắc tràn đầy đại điện, “Trẫm không phát hiện ra nàng có nhiều khuyết điểm như vậy. Triệu Thái phó vừa gặp nàng lần đầu đã có thể liệt kê ra hai mươi bảy điều.”

Ai cũng có thể nghe ra hàn ý u ám trong lời bệ hạ.

Triệu Thái phó này đơn giản là chán sống muốn tìm chết. Rõ ràng vị tiểu tử tông này là người bệ hạ thích. Người khen nàng thì không sao, vậy nhất định bệ hạ sẽ vui vẻ. Nhưng Triệu Thái phó d.đ.l.q.đ lại đưa đầu

vào lưỡi dao, không biết sống chết mà nói ra hai mươi bảy khuyết điểm của Tịch Tịch Chi, vừa tổn hại nàng vừa đắc tội với bộ hạ.

Hơn nữa có rất nhiều khuyết điểm trong đó là không có thật.

Thử hỏi có ai nghe thấy hài tử nhà mình bị mắng mà còn cao hứng được? Không mắng lại đã là chịu nói lý rồi đó.

“Lâm Ân, tuyên Triệu Phi Dịch tới điện Bàn Long.” An Hoằng Hàn gọi cả họ lẫn tên.

Tịch Tịch Chi nhìn vào lòng bàn tay mình, hơi lúng túng mà nói: “Huynh định báo thù cho ta à? Nhưng Triệu Thái phó dạy ta cũng là bình thường mà.”

Ban đầu đúng là nàng quấy nhiễu lớp học, sau đó đúng là nói dối thật.

An Hoằng Hàn không cho là vậy, “Phàm là thứ của trẫm, ngoài trẫm ra những người khác không thể chạm vào chứ đừng nói là đánh.”

Cầm bàn tay nhỏ bé non nớt của Tịch Tịch Chi, An Hoằng Hàn cầm thuốc trị thương, bôi cho nàng. Nhìn từng đường roi in trong lòng bàn tay nàng, hấn càng thêm tức giận.

Tìm một cái khăn lụa bằng bó đơn giản cho Tịch Tịch Chi, An Hoằng Hàn nhìn vết thương của nàng cực kỳ chăm chú.

Vết thương nhỏ này bình thường chỉ qua vài ngày là sẽ tự động biến mất.

Nhưng dù có là vết thương nhỏ đi chăng nữa, xuất hiện trên người Tịch Tịch Chi, An Hoằng Hàn cũng khó mà đè nén lửa giận bùng cháy.

“Triệu Phi Dịch lại hạ tay độc ác như vậy, người của trẫm mà cũng dám động.”

Mỗi lời mỗi câu của An Hoằng Hàn đều khiến người ta suy nghĩ xa xôi.

Đám cung nữ thái giám xung quanh đã sớm nghĩ đi đâu. Người của trẫm...Rốt cuộc là ai?

Tịch Tịch Chi nắm lòng bàn tay không để An Hoằng Hàn nhìn vết thương. Bụng kêu òng ọc, nàng nâng tay còn lại lên cầm đĩa. Vừa nhấc lên, vươn ra gấp thức ăn, hai chiếc đĩa liền rơi ra khỏi bàn tay kẹp đĩa. Người bình thường rất ít sử dụng tay trái, cho nên lúc gấp thức ăn, dù sao cũng khó khăn.

Nhìn ra tiểu hài tử này đói bụng, An Hoằng Hàn dùng khăn lau tay, sau đó cầm hai chiếc đĩa lên, lọc hết xương cá ra, đưa thịt cá tới khoe môi Tịch Tịch Chi, “Ăn.”

Tuy An Hoằng Hàn dứt thức ăn là xuất phát từ lòng tốt, nhưng gương mặt và khí thế oai nghiêm đáng sợ lại như thể đang ép nàng ăn thuốc độc vậy.

Tịch Tịch Chi thật sự thèm ăn không chịu nổi, mở miệng ra, ngậm lấy miếng thịt cá, nhai hai ba cái, cảm thấy còn chưa đủ, “Muốn nữa.”

Hưởng thụ sự chăm sóc của An Hoằng Hàn, một tiểu hài tử nào đó nheo mắt lại. Bộ dạng này vẫn giống như lúc nàng còn là con chồn nhỏ, rất giống. Thấy thế thì trong lòng An Hoằng Hàn run rẩy.

Mọi người thấy mặt ‘hiền lành’ như vậy của bộ hạ, hận không thể dụi dụi day day mắt, nhìn xem có phải mình xuất hiện ảo giác không.

Tịch Tịch Chi không nghĩ nhiều như vậy, chỉ lo ăn cá. Cá Phượng Kim Lân giòn tan ngon miệng đã sớm bắt lấy khẩu vị động vật nào đó làm tù binh.

“Bộ hạ, Triệu Thái phó đã tới.” Lâm Ân cất bước đi tới, Triệu Thái phó già gầy vào mộ theo phía sau.

Mặt Triệu Phi Dịch hoảng hốt, trên đường đi nghĩ rất nhiều đối sách đều là làm sao để thoát tội. Nhưng khi ông vừa bước vào điện Bàn Long đã nhìn thấy bộ hạ luôn làm mặt lạnh với mọi người lại cầm đĩa cho hài tử kia ăn.

Nếu cảnh tượng này truyền ra, e rằng không mấy ai tin. Nhưng chuyện như vậy đã xảy ra xác xác thực thực.

Triệu Phi Dịch sững sốt hồi lâu, mãi cho tới khi An Hoằng Hàn quát lớn một tiếng: “Thấy trẫm mà không hành lễ, chẳng lẽ Triệu Thái phó quên hết thi thư lễ nghĩa học được rồi à?”

Lời này của An Hoằng Hàn rõ ràng mang theo ý gây khó khăn. Đôi mắt với ánh mắt sắc bén như hùng ưng càng khiến người ta nhìn là sinh ra khiếp đảm.

Triệu Phi Dịch quỳ bộp xuống đất, nằm rạp ra. “Khẩu kiến bệ hạ, mới vừa rồi là vi thần nhất thời phân thân, xin bệ hạ thứ lỗi.”

Ông dạy học nhiều năm trong cung, đã chứng kiến bao nhiêu sóng to gió lớn. Lần đầu tiên thấy bệ hạ cứng chiều một hài tử như vậy, ngoài ngạc nhiên, còn lại là lo lắng sợ hãi.

Hôm nay lúc tiểu cô nương kia rời đi, ông đã biết mình chọc phải rắc rối rồi!

Nhìn cảnh tượng vừa rồi, bệ hạ ‘nhu tình như nước’ biết bao! Có thể để một vị đường đường là đế vương tự tay đứt, sao thân phận có thể thấp được? Trong lòng càng tin rằng nhất định hài tử này là con riêng của bệ hạ hơn.

An Hoằng Hàn như không nhìn thấy sự hốt hoảng của ông, hỏi: “Triệu Thái phó có biết trẫm tìm người vì chuyện gì không?”

Tịch Tích Chi ăn hết con cá Phượng Kim Lân, tay trái cầm một miếng bánh ngọt nhét vào miệng, coi như tráng miệng sau khi ăn.

Lòng bàn tay đau nhưng nàng cũng không giận thật. Bởi vì trước kia sư phụ thường nói nghiêm sư xuất cao đồ, hoàng kinh còn hạ xuất hảo nhân (thầy nghiêm dạy ra trò giỏi, gậy gai vàng dạy ra người tốt). Năm đó lúc tu tiên, khi nàng lười biếng, sư phụ còn ác hơn lão đầu này nhiều.

“Vi thần sợ hãi, không biết bệ hạ chỉ chuyện gì?” Triệu Phi Dịch giả vờ ngu ngơ.

Tịch Tích Chi lén kéo quần áo An Hoằng Hàn, “Chuyện không nghiêm trọng vậy đâu. Vết thương này dưỡng hai ngày là khỏi thôi.”

Hơn nữa nhìn Triệu Thái phó đã lớn tuổi, dù An Hoằng Hàn không giết ông thì ông cũng không sống được mấy năm nữa, không bằng để đối phương sống yên ổn qua ngày. Nhưng An Hoằng Hàn không nghĩ vậy. Hắn không quan tâm tới lời khuyên của nàng, neho mắt lại đầy tà mị lạnh lùng, trong lời nói thờ ơ mang theo chút lạnh bạc, “Triệu Thái phó, nghe nói hôm nay người dạy dỗ hài tử này?”

Nghe nói ở đâu! Chỉ là nghe nói mà An Hoằng Hàn đã gọi người tới.

Triệu Phi Dịch thầm than lớn một tiếng trong lòng, đã sớm biết giấy không gói được lửa, nhắm mắt mà nói: “Vi thần chỉ làm theo bốn phận của mình, dạy đệ tử không nghe lời.”

Lời này nói ra cũng có vài phần khí phách.

Nhưng không ai đứng bên ông ta thật. Nhìn vết thương trong lòng bàn tay của Tịch Tích Chi xem! Nếu dạy bảo nhẹ nhàng thì cũng thôi đi, nhưng lòng bàn tay kia đỏ như bị lửa thiêu. Ai mà lại đối nhân xử thế như Thái phó này chứ? Đánh người mà không nương tay chút nào.

Lâm Ân nhìn thấy cũng đau lòng, thầm mắng to Triệu Dịch Phi mặt người dạ thú.

An Hoằng Hàn cầm khăn lụa lên, lau vụn bánh ngọt trên khóe môi Tịch Tích Chi, cũng không thèm nhìn Triệu Phi Dịch, “Triệu Thái phó biết trẫm kỵ cái gì nhất không?”

Hắn một mực quanh co, để Triệu Phi Dịch hơi hiểu không rõ.

Ngay cả Tịch Tích Chi cũng hơi mơ hồ mà nhìn hắn, “Huynh kỵ cái gì?”

Sao nàng lại hỏi vậy? Còn không phải là sợ ngộ nhỡ không cẩn thận mà chọc tới hắn, cái mạng nhỏ của mình sẽ bị đùa chết à? Để hắn nói ra, trong lòng mình cũng có thể có một cơ sở.

Triệu Thái phó bị dọa sợ tới mức mồ hôi lạnh tuôn như mưa, “Vi thần...không biết.”

An Hoằng Hàn cười lạnh, rõ ràng là phát ra tiếng cười nhưng lại mang theo cái lạnh thấu xương.

“Trăm kỵ nhất là có người dám động vào đồ của trăm!” Giọng hắn càng lạnh hơn, lạnh khiến lòng người run rẩy.

Tịch Tích Chi và Triệu Phi Dịch cùng kinh ngạc, duy trì im lặng.

Đương nhiên Tịch Tích Chi biết tính tình An Hoằng Hàn. Lúc người này ra tay tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay. Mà ý thức địa bàn của người ngồi trên cao cũng cực kỳ mạnh mẽ. Điều này vô d.đ.l.q.đ cùng giống vua sói trong bầy sói. Chúng trời sinh có sự kiêu ngạo của mình, không cho phép những sinh vật khác dám giương oai ở địa bàn của mình.

Dù Triệu Thái phó bình tĩnh tự nhiên cỡ nào thì khi An Hoằng Hàn nói ra những lời này, tất cả nguy trang đều tan vỡ.

“Bệ...Bệ hạ, vi thần không có ý đó.” Triệu Phi Dịch tâm hoảng ý loạn muốn giải thích.

An Hoằng Hàn vỗ bàn đầy tức giận, “Vậy ngươi có ý gì? Người của trăm dễ bắt nạt vậy à? Để mặc ột Thái phó như ngươi nói đánh là đánh?”

Lời bảo vệ được An Hoằng Hàn nói ra không chút kiêng dè.

Lời này cũng là nói ọi người, địa vị Tịch Tích Chi trong lòng An Hoằng Hàn, rốt cuộc cao bao nhiêu.

“Vi thần là vô ý, xin bệ hạ thứ tội ạ.” Triệu Thái phó hô lên như bị điên.

Tịch Tích Chi cảm thấy giọng nói này hơi chói tai, đặc biệt là tuổi Triệu Thái phó đã lớn, khàn giọng hô to, cảm thấy có ảo giác tê tâm liệt phế, chỉ sợ một hơi thở không ra được, bỗng chết thẳng cẳng.

Nàng lẳng lẳng nhìn, đồng tử nhìn hai người An Hoằng Hàn và Triệu Phi Dịch, quanh quẩn qua lại.

“Thứ tội? Nếu trăm bỏ qua cho ngươi thì lấy cái gì dập tắt lửa giận của trăm?” An Hoằng Hàn nhếch mày đầy lạnh lùng, giọng điệu nói chuyện đóng băng tứ chi người ta, khiến người ta lạnh như băng, “Kéo xuống chém. Ngày mai dán hoàng băng, chiêu thu (tuyển) Thái phó tiến cung lần nữa.”

Câu nói sau cùng bay nhẹ nhàng vào tai mọi người, Triệu Thái phó càng bị dọa tới mức trợn mắt há hốc miệng.

Lúc ông tới đây từng nghĩ, cho dù An Hoằng Hàn gây khó khăn ông tới đâu đi nữa cũng sẽ không tổn thương tới tính mạng. Bởi vì ông dạy nhiều năm như vậy, biết không ít quan to đại thần, rất nhiều thần tử thấy ông đều phải gọi một tiếng ‘Thái phó’. Tuy ông không cục cựa tận tụy vì Phong Trạch quốc như những đại thần kia, nhưng dù sao cũng vì Phong Trạch quốc mà đào tạo không ít nhân tài.

“Bệ hạ...Bệ hạ người không thể đối xử với vi thần như vậy. Vi thần chỉ phạm một sai lầm nhỏ mà thôi.”

Nghe Triệu Phi Dịch cầu xin tha thứ luôn miệng, An Hoằng Hàn hơi có vài phần phiền chán.

Hai thị vệ tiến lên đề Triệu Phi Dịch, định kéo người xuống. Ông ta không phục mà nhao nhao ồn ào, xem ra miệng chưa từng ngừng.

Lúc này, bỗng Tịch Tích Chi đứng lên, “Ban cho cái chết có phải quá nghiêm trọng không? Ông ta chỉ đánh ta có hai mươi bảy roi thôi.”

Huống hồ dù tính tình Triệu Phi Dịch hơi tệ, động một chút là trừng phạt người, nhưng người này đã đóng góp biết bao nhiêu cho Phong Trạch quốc. Nếu cứ vì một chuyện nhỏ mà giết ông như vậy, e rằng khó làm yên lòng dân.

Tịch Tích Chi không muốn An Hoằng Hàn vì nàng mà phạm sai lầm lớn như vậy.

Hắn làm mặt lạnh nhìn về phía nàng. Vì sao hài tử này lại vì chuyện của người khác mà tranh cãi với hắn?

“Tha ông ta? Tại sao? Nếu ông ta đã động vào thứ của trăm, há có thể không trả giá thật lớn?”

“Nhưng cái giá này quá nghiêm trọng.” Tịch Tích Chi cũng không nhường bước.

Cung nữ thái giám xung quanh yên lặng không dám phát ra một chút tiếng động. Mà trong lòng bọn họ đều không hẹn mà cùng thầm nghĩ hài tử này quá không muốn sống nữa rồi, ngay cả lời d;đ;l;q;đ của bệ hạ mà cũng dám phản bác. Bệ hạ nói muốn giết ai, sao bọn họ có thể có quyền can thiệp?

Tịch Tích Chi là người tu tiên, rất quan tâm tới chuyện nhân quả báo ứng. Đặc biệt là trên người An Hoằng Hàn dính quá nhiều huyết khí sát khí. Nếu còn giết chóc như vậy nữa, trước sau gì cũng có một ngày hại người hại mình.

“Có nghiêm trọng không là do trẫm định đoạt.” An Hoằng Hàn không nhượng bộ, bá đạo và cường thế mà nói ra những lời này.

Tịch Tích Chi cắn răng, ăn nói rõ ràng: “Sao lại dựa vào huynh định? Ta mới là người bị hại, đương nhiên là ta quyết định.”

Nàng tức đỏ mặt.

Về mặt hấn cũng không tốt hơn là bao.

Lần đầu tiên hài tử này dám gào với hấn...Lại còn là vì một người không liên quan gì.

“Bằng vào những lời này của nàng, trẫm càng muốn giết ông ta hơn.” An Hoằng Hàn sợ không dám thừa nhận rằng đây là ghen tỵ trần trụi.

Hấn ghét thấy nàng bảo vệ ai đó ngoài hấn ra...

Trái tim Tịch Tích Chi bị dọa sợ tới mức đập thành thạch, méo miệng, tựa như quả bóng cao su bị xì hơi, “Ngoài giết người, mặc huynh xử trí. Được không?”

Nàng bắt đầu nói điều kiện. Tuy trong tay nàng không có bất kỳ lợi thế nào nhưng lại vô cùng tin chắc rằng nhất định hấn sẽ đồng ý.

Tịch Tích Chi nghĩ, tuy Triệu Thái phó này không có thực quyền trong triều đình, nhưng ông ta đào tạo ra rất nhiều đệ tử. Nếu vì việc nhỏ như vậy mà giết ông ta, sợ rằng tới lúc đó sẽ có một đám thần tử tới cầu xin tha thứ.

An Hoằng Hàn không sợ khó ổn định lòng dân gì, chỉ là một Thái phó nhỏ nhoi, chưa khiến chỗ ngồi của mình lung lay được.

Đôi mắt ngập nước của Tịch Tích Chi chuyển động, dùng cách cũ trước đây, ôm tay An Hoằng Hàn bắt đầu cọ xát. Nếu không phải vật áo chặn đuôi lại nàng nhất định sẽ dùng nó lắc cùng.

Bộ dạng Tịch Tích Chi vốn đáng yêu, bây giờ lại bày ra đáng vẻ làm nũng này khiến mọi người thấy thế mà trái tim đập thành thạch, suýt chút nữa không gánh được sức nặng.

Nhưng An Hoằng Hàn vẫn cảm thấy chưa đủ. Hấn vươn tay捏o khuôn mặt trắng nõn của tiểu hài tử, chạm vào làn da vô cùng mịn màng, một cảm giác thoải mái chảy vào trong lòng, trong phút chốc liền dập tắt lửa giận ngay lập tức.

“Nếu nàng hôn trẫm thì trẫm sẽ cân nhắc giữ tính mạng ông ta.” Nhìn vào đôi môi đỏ thắm của Tịch Tích Chi, An Hoằng Hàn bỗng nhớ tới khi còn là con chồn nhỏ nàng đã từng hôn hấn một lần. Không biết sau khi biến thành hình người, hai cảm giác này có gì khác nhau không?

Sắc mặt tiểu hài tử nào đó lập tức trở nên cứng lại, hàm răng va vào nhau lập cập. Cho dù nàng không lên tiếng, tất cả mọi người đều biết nàng đang thầm mắng người.

Thực ra, mọi người thật không đoán sai. Tịch Tích Chi gào thét từng đợt trong lòng, toàn là mắng An Hoằng Hàn vô sỉ phúc hắc quá âm hiểm!

Cuối cùng vẫn là nàng thua nửa phần khí thế, từ từ kè sát vào hấn, còn chưa trả bằng hành động thực tế thì mặt nàng đã đỏ bừng.

Thấy nàng chậm chạp không động, An Hoằng Hàn cố tình nói: “Thời gian không đợi người, biết đâu một khắc sau trẫm đổi ý, không muốn thả người.”

Hứ! Uy hiệp trắng trợn! Tịch Tích Chi không đếm xỉa gì, lấy tốc độ cực nhanh, đôi môi hôn lên má An Hoàng Hàn.

Cảm giác mềm mềm ướt ướt đánh úp về phía hấn ngay lập tức, khiến hấn sa vào đó. Cảm giác lần này càng mãnh liệt hơn trước. Cảm giác này khiến đại não hấn lâm vào trạng thái trống rỗng.

Thời gian phẳng phất như dừng lại, động tác giữa hai người dường như trở thành hình ảnh dừng lại mãi mãi.

Bức họa này bày ra trước mặt mọi người, tràn đầy ấm áp và vui sướng.

Mấy giây sau, Tịch Tích Chi mới từ từ đứng thẳng, đồng tử màu lam ngập nước như tỏa sáng long lanh khiến người nhìn vào mà tâm thần nhộn nhạo.

“Hôn...Hôn.” Tịch Tích Chi xấu hổ mà kéo vạt áo An Hoàng Hàn.

Câu nói này mang theo chút làm nũng khiến hấn không nhin được mà nở nụ cười, “Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.”

Tịch Tích Chi thầm nói, rốt cuộc là nàng vì ai hả? Là vì mình mềm lòng, không nhin được mà cầu xin cho Triệu Thái phó? Hay là vì muốn tẩy An Hoàng Hàn dính ít máu tanh chút? Dường như cũng có, lại dường như nghiêng về về sau hơn một chút.

Nghĩ một lát, không nghĩ ra, nàng hoàn toàn vứt bỏ vấn đề này.

“Cũng không phải trước kia chưa từng hôn trầm? Đứng đó làm gì? Còn không nhanh ngồi xuống.” Vô cùng thích hành động tiểu hài tử không biết làm gì này, lông mày An Hoàng Hàn cũng mang theo ý cười.

Sự chú ý của mọi người đều tập trung ở câu nói phía trước. Trước kia từng hôn! Rốt cuộc vị tiểu chủ nhân này là ai?

Tịch Tích Chi ngậm miệng không nói lời nào, giữ vững im lặng mà nhìn hấn.

Hấn vươn tay vỗ vỗ lên vai nàng để nàng thả lỏng.

“Triệu Thái phó.” Hấn chuyển mắt, nhìn Triệu Phi Dịch bằng ánh mắt lạnh như băng, “Xem phân thượng người cầu xin tha thứ thay người, trầm tha cho người một mạng. Nhưng...Nổi đau da thịt, nhất định trầm phải để người cũng ném thử một chút. Người đau, kéo xuống thưởng năm mươi đại bản.”

Người đã dám đánh Tịch Tích Chi hai mươi roi mây vậy thì trầm thưởng cho người một trận hèo, xem như là đòi lại. Xem xem sau này còn ai dám động thổ trên đầu thái tuế...

Miễn là không tổn hại tới tính mạng Triệu Phi Dịch thì nàng cũng không xin tha nữa.

Mắt thấy Triệu Phi Dịch sắp bị kéo ra ngoài, An Hoàng Hàn thêm một câu: “Triệu Phi Dịch đạo đức thầy giáo không tốt, hành vi không kiểm điểm, tùy ý đánh đệ tử, trong mắt không coi ai ra gì, khó có thể đảm nhiệm chức Thái phó. Ngay trong ngày hôm nay thu lại mũ Thái phó, cách chức làm bình dân, cả đời không được bước vào Hoàng Đô một bước, nếu không thì chém không cần hỏi.”

Giọng nói này có chứa từ tính đặc biệt, phối với khuôn mặt vô tình lãnh khốc của An Hoàng Hàn, càng thêm khiến người ta khiếp đảm.

Giờ khắc này, tất cả những thứ Triệu Phi Dịch có trước đó bị hủy hết trong chớp lát.

Nửa đời sau của ông, cũng cứ như vậy mà bị phá hủy.

“Bệ hạ...” Tiếng Triệu Phi Dịch lưu luyến không rời cầu xin tha thứ, kích thích màng nhĩ của mọi người.

Mãi cho tới khi ông bị thị vệ lôi ra cách điện Bàn Long rất xa, dường như mọi người vẫn còn có thể nghe thấy giọng ông,

Tịch Tích Chi thở dài một hơi, hơi không rõ ràng mạch lạc, thông thả mà nói: “Có phải ta là yêu tinh phiên phức không? Vì sao người khác gặp ta lần đầu tiên đều không có chuyện tốt gì?”

“Dù nàng là yêu tinh phiền phức, cũng là yêu tinh phiền phức đáng yêu.” An Hoằng Hàn vươn tay nhéo khuôn mặt phúng phính của tiểu hài tử. Yêu tinh phiền phức đáng yêu, hẳn phải đi đâu mà tìm? Thiên hạ này chỉ có một người thôi.

Tịch Tích Chi đỏ mặt lần nữa, xoay người qua không nhìn hắn, đỡ phải để hắn nhìn thấy mặt như cơm nhão của mình.

Nhìn đồ ăn đầy bàn, lúc này nàng mới nhớ tới, vừa rồi hắn vẫn đút ỉnh ăn nhưng hắn lại không động một miếng nào.

“An Hoằng Hàn...Huynh ăn đi, đồ ăn sắp nguội rồi.” Nàng chỉ vào đồ ăn, chớp chớp mắt nhìn hắn nói.

Một tiếng ‘An Hoằng Hàn’ này khiến tất cả mọi người kinh hồn bạt vía, trợn to mắt.

Cung nữ thái giám cả phòng không thể tin được, không thể tin được là mình nghe thấy câu kia.

Tục danh của bộ hạ là có thể tùy ý gọi à?! Lâm Ân thầm than thở. Sáng sớm mới cảnh cáo vị tiểu tổ tông này, nàng hay rồi, tất cả đều như gió thoảng bên tai.

“Bộ hạ, nàng...Nàng nhất thời nhanh miệng, kính xin bộ hạ thứ tội.” Lâm Ân chưa bao giờ thích lo chuyện bao đồng nhưng mỗi khi nhìn thấy đôi đồng tử kia của Tịch Tích Chi thì cảm thấy như đã từng quen biết, sau đó không kìm lòng nổi mà đưa tay ra xin tha giúp đối phương.

Lúc này nàng mới phát hiện lại thuận miệng mà gọi cái tên này...

“Lần sau ta sẽ sửa...” Bởi vì rất chột dạ, giọng nàng nhỏ đi vài phần, né người ra xa, sợ hắn tức giận mà một chưởng đập chết nàng.

Thời gian trôi qua từng giây từng khắc, An Hoằng Hàn chậm chạp không có động tĩnh. Nhưng tâm cam tỳ phổi mọi người như bị treo lên, chỉ sợ bộ hạ càng giận thì tai họa ngập đầu.

“Trẫm từng nói để nàng sửa à?” Lần đầu tiên nghe thấy hài tử này kêu tên hắn, bởi vì quá mức kinh ngạc cho nên mới quên làm ra phản ứng.

Trước khi chưa lên ngôi, cái tên này cũng từng được người khác gọi. Nhưng không biết tại sao khi Tịch Tích Chi gọi ba chữ này, An Hoằng Hàn lại cảm thấy máu toàn thân sôi trào, tựa như có thứ gì đó khuấy động tâm trạng hắn, khiến hắn kích động.

Trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh, ngũ quan như điêu khắc không có vẻ mặt gì nhưng không ai biết trong lòng hắn đã sớm nóng lên.

“Trẫm không nói sửa, sau này cứ gọi như vậy.” Một câu này của An Hoằng Hàn hoàn toàn khiến mọi người ngổn ngang trong gió.

Tịch Tích Chi cũng nghi ngờ mà chớp chớp mắt, không phải đều nói không được gọi thẳng tục danh của đế vương à?

“Có thể không hợp lý không?” Hình như hoàng cung vô cùng coi trọng lễ tiết, Tịch Tích Chi chỉ sợ nàng gọi vậy thì người khác sẽ nói nàng dĩ hạ phạm thượng, được sủng mà kiêu.

Đồng tử lạnh lùng của An Hoằng Hàn tụ lại, “Trẫm bảo có thể, ai dám nói một chữ ‘không’ thì trẫm chém rơi đầu hắn ngay.”

An Hoằng Hàn chưa bao giờ nói đùa. Những lời này của hắn hoàn toàn chặn miệng mọi người.

Đồng thời cũng loại bỏ một lời đồn ở đây...Đó chính là hài tử này không phải con riêng của bộ hạ! Nào có nữ nhi nào dám gọi thẳng tên phụ thân.

Nhưng...Không phải nữ nhi, vậy hài tử này rốt cuộc đến từ đâu!

“Gọi lần nữa.” An Hoằng Hàn vuốt ve khuôn mặt tiểu hài tử, hận không thể nhéo mãi không buông.

Lúc hắn bóp rất chú ý sức lực mình dùng, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt tiểu hài tử ửng đỏ thì lập tức buông ra. Bởi vì da tiểu hài tử rất mềm, không chịu được bóp.

Nhưng An Hoàng Hàn lại vô cùng thích xúc cảm này, tựa như xoa bóp mặt nàng, giữa hai người có thể càng thêm thân thiết.

Bất kể làm chuyện gì, làm nhiều hơn cũng thành thói quen! Cứ cách một lúc Tịch Tích Chi lại bị hấn bóp mặt, bóp tới mức nàng bình tĩnh! Mỗi khi hấn vươn tay qua thì mắt nàng cũng không chớp.

“An Hoàng Hàn!” Tịch Tích Chi cắn răng nghiêng lợi, dùng nghĩ khí oán trách hành động vô sỉ của hấn. Mặt nàng không phải bột mì, không phải dùng để nắn.

Như không nghe thấy bất mãn trong lời nói, hấn nói tiếp: “Gọi lại.”

“An — Hoàng — Hàn.” Tịch Tích Chi nhấn từng chữ.

Ép người quá gấp không phải là cách hay, cho nên hấn nhéo thêm một lát rồi buông ra.

Mỗi lần nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn đóng đóng mở mở, nói ra ba chữ kia, tâm trạng hấn rất tốt, dường như không trải qua chuyện không vui về Triệu Thái phó trước đó.

Dùng bữa xong, hấn tiếp tục làm đế vương cần cù, mà tiểu hài tử nào đó đầu tiên là đi ngủ một giấc, sau đó lúc rảnh rỗi có thể tán gẫu thì chạy tới bãi cỏ xanh, dạy ba con bướm tu tập thuật pháp, làm vậy để sau này chúng có thể có sức tự vệ.

Tuy bây giờ đạo hạnh của Tịch Tích Chi không cao, nhưng mang theo kinh nghiệm kiếp trước, tu luyện rất thuận buồm xuôi gió.

Thời gian cứ trôi qua như vậy, không ngờ trên đường trở về nàng lại gặp phải một người.

Hình như là con hổ biết cười đã từng giúp nàng.

114. Chương 114: Chương 14

Hai người chạm mặt nhau, Đông Phương Vũ Dục đã nhìn thấy tiểu nhân nhi từ cách đó không xa. Khóe môi nhếch lên thành nụ cười, hấn phe phẩy quạt trong tay, bước chậm tới phía Tịch Tích Chi.

“Không ngờ đi dạo một lát cũng có thể gặp muối.” Từng câu từng chữ của Đông Phương Vũ Dục mang theo chút dụ dỗ, cách ăn mặc vẫn nhã không dính chút khí vẩn đục của hoàng cung, tựa như hấn chỉ sinh ra làm quý công tử thế gia, chưa từng tham dự vào tranh đấu tàn khốc trong hoàng cung.

Vậy mà vừa hay điều này nói cho Tịch Tích Chi biết rằng hấn là một người vô cùng giỏi ngụy trang. Loại người này thường có tính nhẫn nại cực mạnh. Hấn và An Hoàng Hàn vô cùng giống nhau, chỉ có điều mặt nạ mà mỗi người đeo hoàn toàn trái ngược nhau.

Một là tao nhã lịch sự, một là lãnh khốc vô tình.

Cái nhìn của Tịch Tích Chi với người này là phức tạp.

Như An Hoàng Hàn từng nói, người này hoàn toàn không đơn giản như bề ngoài. Khuôn mặt tuấn tú mang theo nụ cười, vô cùng hợp với cái danh hổ biết cười. Mà lần hấn ra tay cứu giúp trước lại khiến Tịch Tích Chi rất cảm kích.

Lúc nàng nói chuyện không khỏi tỏ thái độ mềm mỏng, “Thái tử điện hạ thật có nhã hứng. Sao tản bộ mà tản tới đây vậy?”

Đông Phương Vũ Dục cười nhạt, quạt trong tay quạt ra làn gió hơi mát mẻ, “Nếu bản điện nói không phải bản điện tình cờ đi dạo tới đây?”

Lời của hấn vô cùng chọc người suy nghĩ sâu xa. Hai thị vệ sau lưng cũng vẻ mặt vất óc suy nghĩ. Mấy ngày gần đây chỉ cần Thái tử điện hạ có thời gian rảnh thì luôn đi dạo tới bãi cỏ xanh. Nói thật là ở đây

ngoài sân cỏ xanh biếc thì không có cảnh đẹp vô cùng hấp dẫn người gì. Bọn họ thật không hiểu nổi suy nghĩ của điện hạ nhà mình. Rốt cuộc chỗ này có cái gì đáng để lưu luyến quên về?

Tịch Tích Chi lại không biết nói tiếp thế nào, hồi lâu sau mới hỏi: “Vậy huynh vì cái gì mà đến?”

Đôi mắt Đông Phương Vưu Dục đảo quanh một vòng để dò xét, dường như không nhìn thấy thứ hấn mong đợi, thở một hơi thật dài.

“Bản điện cũng không lừa gì muội. Muội cũng biết con chồn Phượng Vân mà bộ hạ nuôi chứ? Bản điện từng gặp ở đây một lần. Con chồn này vô cùng đáng yêu, cực kỳ khiến người ta yêu thích. Dù sao bản điện sống trong hoàng cung cũng không có chuyện gì để làm, cho nên muốn tới đây ôm cây đợi thỏ, xem con chồn kia có còn đến không.”

Tịch Tích Chi ngốc lảng một lát mới hiểu được Đông Phương Vưu Dục là vì nàng mà tới. Trong mắt lóe lên chút nghi ngờ, nàng nói: “Con chồn kia đáng yêu như vậy thật à? Nghe nói An Hoảng Hàn cũng vô cùng yêu thích?”

Nghe đối phương gọi thẳng tên thật của An Hoảng Hàn, Đông Phương Vưu Dục kinh ngạc trong nháy mắt, ngay sau đó cười ha ha, phe phẩy quạt trong tay thật mạnh, “Muội nói xem có đáng yêu hay không? Con chồn kia rất có tính người, đặc biệt là đôi mắt long lanh như nước, bất cứ ai nhìn thoáng qua cũng đều phải mềm lòng.”

Ánh mắt Đông Phương Vưu Dục bỗng nhìn về phía đồng tử màu xanh da trời của tiểu hài tử, không biết tự hỏi gì mà nói chậm rãi thật nghiêm túc: “Nói tới ánh mắt, mắt muội và con chồn kia vô cùng giống nhau, đều là màu xanh da trời, tựa như châu báu vậy.”

Đông Phương Vưu Dục không keo kiệt lời khen ngợi chút nào.

Hai thị vệ phía sau hấn kinh ngạc tới nỗi không khép được miệng. Mỗi ngày Thái tử điện hạ rút ra nửa canh giờ tới đây, vậy mà lại vì muốn gặp con chồn kia. Phải biết rằng bọn họ còn nhiều chuyện chưa hoàn thành ở Phong Trạch quốc, ví dụ như tìm tung tích quốc sư. Chuyện này cho tới bây giờ còn chưa có chút đầu mối nào.

“Thái tử điện hạ, thuộc hạ nghe nói chẳng phải con chồn Phượng Vân kia đã mất tích hai ba ngày rồi sao? Ngài đợi ở đây cũng không ổn.” Sở Thái tử điện hạ làm chậm trễ chuyện quan trọng, một thị vệ nhắc nhở.

Sắc mặt Đông Phương Vưu Dục u ám, dường như trách thuộc hạ xen vào việc của người khác.

“Nhắc tới rất đúng lúc, ngày muội tới cũng là ngày không thấy bóng dáng con chồn Phượng Vân đó.” Dường như Đông Phương Vưu Dục vô cùng thích con chồn Phượng Vân. Lúc nói tới đây vậy d.đ.l.q.đ mà lại mang theo chút tiếc nuối, “Nếu muội thấy con chồn kia nhất định sẽ thích. Có thể làm cho đế vương một đời của Phong Trạch quốc nâng trong lòng bàn tay, có chỗ nào bình thường được?”

Về mặt Tịch Tích Chi mất tự nhiên, khoe miệng hơi giật giật. Nàng thầm nói, ngày nào mình cũng thấy con chồn kia! Chẳng qua là nàng không phát hiện mình khiến người ta yêu thích như vậy thật. Hơn nữa, An Hoảng Hàn nào có nâng nàng trong lòng bàn tay, ngoài mỗi ngày lấy bắt nạt làm thú vui, nhưng cái loại bắt nạt cũng cho thấy mình là món đồ chơi để hấn lấy làm vui.

Tiếng phản kháng trong lòng Tịch Tích Chi càng ngày càng nhỏ, dần dần lại nghĩ tới, mỗi lần bị bắt nạt đều là An Hoảng Hàn báo thù lại một trận. Mỗi lần bị thương này đều là An Hoảng Hàn tự mình bôi thuốc cho nàng. Còn cả Phượng Kim Lân nữa. Cả quý giá như vậy mà hấn cũng không tiếc để nàng ăn. Tắm, mặc quần áo, chải lông, việc nào hấn cũng từng làm.

Tính toán những chuyện này, hình như An Hoảng Hàn không khiến nàng thiệt thòi, hơn nữa còn vô cùng tốt.

Kết quả là, một tiểu hài tử nào đó xấu hổ.

“Thái tử điện hạ giới thiệu vậy khiến muội cũng muốn gặp.” Tịch Tích Chi giả vờ cảm thấy hứng thú.

Đông Phương Vưu Dục phe phẩy quạt, mỉm cười, “Không vội, thế nào cũng có cơ hội. Theo bản điện thấy thì sau khi con chồn Phượng Vân mất tích, bộ hạ không vội vàng đi tìm, chắc chắn là biết nó ở đâu. Cho

nên thế nào sau này cũng có thể gặp lần nữa.”

Tịch Tịch Chi thay đổi triệt để cách nhìn với hắn, không hổ là Thái tử Luật Vân quốc! Lại có thể đoán được tới mức này.

“Nói cũng đúng.” Tán gẫu với người khác chuyện của mình, lại còn dưới tình huống đối phương không biết gì, Tịch Tịch Chi luôn hơi chột dạ. Nhớ kỹ An Hoảng Hàn từng nói, ít tiếp xúc với Đông Phương Vũ Dục, cho nên nàng hơi muốn rời đi, đỡ phải có liên quan gì tới hắn.

“Muội đi về trước. Nếu Thái tử điện hạ còn muốn đi dạo, thứ uội không thể phụng bồi.” Lúc Tịch Tịch Chi nói chuyện luôn cố gắng để mình nói khách sáo một chút. Mà gần như những lời này đều là lén học từ An Hoảng Hàn. Ngày nào cũng thấy hắn đồ sớ với các đại thần, nàng cũng dần dần biết một chút.

Nàng vừa định nâng chân rời khỏi đó thì bỗng bị Đông Phương Vũ Dục gọi lại, “Đợi đã, không biết nên gọi muội thế nào?”

Đông Phương Vũ Dục nói cực kỳ khách sáo.

Cái gọi là không đưa tay đánh người mặt cười, vả lại hắn cũng không gây khó dễ gì nàng nên nàng nói: “Muội tên là Tịch Tịch Chi.”

Đông Phương Vũ Dục lẩm bẩm nhắc lại một lần, nở nụ cười, “Ba ngày sau, Phượng Tiên cư sẽ tổ chức cuộc tranh tài thưởng thức mỹ thực, không biết muội có hứng thú không?”

Tịch Tịch Chi lập tức dừng bước. Bảng hiệu Phượng Tiên cư tiếng tăm lừng lẫy như sấm bên tai, hễ là người tới Hoàng Đô một chuyến, không tới đó ăn mỹ thực thì coi như chuyến đi vô ích.

Thấy nụ cười nơi khóe môi Đông Phương Vũ Dục, Tịch Tịch Chi cảm thấy không đơn giản. Huống hồ người ta đường đường là một Thái tử gia, sao lại muốn mời một tiểu hài tử đi ăn cơm? Nnafg không dám đồng ý lập tức, sợ đối phương sẽ dùng thủ đoạn gì đó.

Đồng tử linh động lóe lên rồi tắt.

Không thể trách nàng sinh nghi, đây là hoàng cung, nơi ăn tươi nuốt sống.

Đông Phương Vũ Dục cũng nhìn ra chút manh mối, nhưng hắn không vì thế mà từ bỏ, nói tiếp: “Trận tranh tài thưởng thức mỹ thực này năm năm mới tổ chức một lần. Nếu muội không muốn đi thì cũng chỉ có thể chờ năm năm nữa thôi. Nghe nói lấy được danh hiệu đệ nhất còn có thể có phần thưởng là một ngàn lượng bạc.”

Đồng tử Tịch Tịch Chi tỏa ra tinh quang, tất cả lực chú ý đều tập trung trên một ngàn lượng bạc này. Có ăn, có cơ hội kiếm lời, không đi thì chính là kẻ ngốc.

Nhưng nàng không trả lời Đông Phương Vũ Dục ngay, chỉ nói: “Muội phải về bàn bạc với người nhà.”

Dù sao bên cạnh nàng còn có một An Hoảng Hàn, không cần cứ phải chen chúc một chỗ với Đông Phương Vũ Dục. Nếu An Hoảng Hàn không bằng lòng thì tới lúc đó nàng sẽ phản bội, đi cùng với Đông Phương Vũ Dục ra khỏi hoàng cung, hỗn ăn hỗn uống. (hỗ ở đây là trà trộn vào)

Tạm biệt Đông Phương Vũ Dục, trong đầu nàng toàn là Phượng Tiên cư. Lần trước xuất cung chưa được thưởng thức món ăn chiêu bài của Phượng Tiên cư, đã lâu như vậy, nếu không phải hắn nhắc tới thì nàng cũng sắp quên mất.

Càng nghĩ tới Phượng Tiên cư, Tịch Tịch Chi càng muốn chảy nước miếng.

Nàng vội vàng chạy vào điện Bàn Long, tiếng bước chân bịch bịch vang dội khác thường. An Hoảng Hàn cầm một quyển sách trong tay, nghe tiếng bước chân quen thuộc, lập tức ngẩng đầu lên nhìn cửa điện, “Chịu về rồi?”

Tịch Tịch Chi bấu bới, chưa ra ngoài một canh giờ, sao hắn lại như đang khởi binh hỏi tội vậy? Vì xoa dịu hắn, cố gắng khuyên hắn xuất cung đi chơi, nàng nặn ra nụ cười, “Bàn bạc với huynh một chuyện.”

Chạy chậm tới, nàng ngồi lên cái ghế bên cạnh hắn, liếc quyển sách trên tay hắn, cho dù nàng không biết chữ nhưng nghĩ một chút là biết với tính cách của hắn thì chắc chắn sách này là đạo trị quốc gì đó.

An Hoằng Hàn chú ý thấy vẻ mặt tiểu hài tử thoảng chút hưng phấn, không nói theo nàng mà hỏi: “Vừa rồi nàng gặp ai?”

Tịch Tích Chi sững sốt một chút, nói theo tình hình thực tế: “Đông Phương Vưu Dục.”

Về mặt An Hoằng Hàn lập tức âm trầm, “Nói những gì?”

“Thật ra thì cũng không có gì. Huynh ấy bảo ba ngày sau Phương Tiên cư sẽ có một trận tranh tài thưởng thức mỹ thực.” Nhớ tới những mỹ vị hương thơm ngào ngạt kia, Tịch Tích Chi lau miệng, chỉ sợ nước miếng chảy xuống.

Quyền chủ đạo lúc đầu, bằng mấy câu đơn giản giữa hai người đã tới tay An Hoằng Hàn.

Nàng kéo ống tay áo hắn, lắc lắc, “Lần đó chẳng phải huynh nói muốn tới ăn món chiêu bài của Phương Tiên cư ư? Chi bằng hai ngày nữa chúng ta xuất cung đi ăn?”

Đồng tử long lanh nước như thể một con vật đang nhìn hắn với sự mong đợi tha thiết.

Bàn tay cầm sách của hắn hơi run lên, suýt chút nữa để lộ suy nghĩ của mình. Không lộ chút biểu cảm nào, hắn buông cuốn sách trên tay xuống, “Đây đã là chuyện mấy tháng trước, gần đây trẫm không muốn xuất cung.”

Thế giới bên ngoài rất hỗn tạp rất loạn, huống chi nàng căn bản không từng tham gia tranh tài ở Phương Tiên cư, sao biết có bao nhiêu người? Tới lúc đó người chen người đẩy, rất dễ gặp rắc rối.

Tịch Tích Chi lập tức ỉu xiu, nhưng nàng không muốn vì vậy mà bỏ qua, liều mạng quần lấy An Hoằng Hàn, lay lay ống tay áo hắn. Bộ dạng ngây thơ như thể nói ‘Huynh không dẫn ta đi, ta sẽ làm phiền chết huynh.’

Với ai An Hoằng Hàn cũng tàn nhẫn, chỉ riêng với hài tử này là không có cách nào. Mày hắn hơi nhú lại, nói: “Trẫm phái người xuất cung, để bọn họ mua món ăn chiêu bài của Phương Tiên cư về?”

Tịch Tích Chi ngây ngốc nhìn hắn chằm chằm, hoàn hồi mà nói: “Chờ mua về thì thức ăn đã nguội.”

“Nếu không thì trẫm phân phó người mời đầu bếp vào cung cho nàng?” An Hoằng Hàn vỗ vỗ vai tiểu nhân nhi, ánh mắt vô cùng cứng chiều.

Tịch Tích Chi cắn răng, hung hăng mà nói: “Cho dù là lúc làm sủng vật, cũng đã từng chuồn ra ngoài!”

Cả ngày giam trong hoàng cung, An Hoằng Hàn không buồn bực, nàng cũng sẽ buồn bực. Huống hồ hoàng cung có hoa lệ hơn nữa thì cũng giống một cái lồng giam, khóa chặt người bên trong lại. Trừ phi chết, bằng không cả đời không được giải thoát.

Thử hỏi vị bệ hạ tài trí song tuyệt này, cả ngày ngây ngốc trong hoàng cung cũng không cảm thấy chán ghét à? Sao không ra ngoài thả lỏng tâm trạng?

Tịch Tích Chi thở phò phò ngồi trên ghế, dời tầm mắt, không nhìn An Hoằng Hàn một cái.

Thái giám cung nữ xung quanh thở mạnh cũng không dám thở, lần đầu tiên nhìn thấy có gười dám nổi giận với bệ hạ. Tiểu cô nương kia nói sủng vật gì đó là sao? Chẳng lẽ bệ hạ nuôi nàng, coi nàng như sủng vật, nuôi tới mức vui vẻ?

Nghĩ tới chuyện này, trong lòng mọi người hiểu được ít nhiều. Thảo nào bệ hạ vô cùng cứng chiều hài tử này. Thì ra là coi đối phương như sủng vật mà nuôi. Như lúc Cừu quốc tiến cống con chồn Phương Vân, khi đó chẳng phải bệ hạ cứng chiều lắm sao? Nhưng bây giờ, con chồn Phương Vân mất tích mới mấy ngày, bệ hạ cũng chẳng quan tâm.

Thì ra là thân phận hài tử này cũng giống con vật kia, cùng trên một đường.

Về mặt An Hoằng Hàn càng ngày càng lạnh. Tuy vừa bắt đầu quả thật hắn coi nàng như sủng vật mà nuôi nhưng sau khi phát hiện suy nghĩ trong lòng thì lại không nghĩ như vậy.

Hai chữ ‘sủng vật’ được nói ra từ miệng Tịch Tích Chi, lập tức khiến An Hoằng Hàn vô cùng tức giận.

Nói chuyện cũng không khống chế nổi chừng mực, “Đây là những gì nàng nghĩ?”

Thấm chút ý lạnh, mọi người không nhin được mà rùng mình.

Tịch Tích Chi cắn chặt răng, lấy hết dũng khí mà phản bác, “Không phải là ngĩ mà là sự thật.”

Những lời này hoàn toàn khiến mặt An Hoằng Hàn lạnh mặt, trong mắt không có chút cảm xúc nào. Hắn vỗ d,đ,l,q,đ một cái thật mạnh lên bàn, tiếng bốp thật to khiến mọi người bị dọa run rẩy.

“Cút ra ngoài.”

Những lời này như kim đâm vào trái tim Tịch Tích Chi. Nàng càng cắn chặt đôi môi cánh hoa hơn khiến nó không còn chút máu nào. Nàng đứng lên, định chạy ra ngoài...

An Hoằng Hàn nhìn dáng vẻ đáng thương này của nàng, thu lại tâm trạng của mình, vươn tay kéo, lập tức ôm tiểu hài tử vào lòng.

“Trẫm không bảo nàng biến. Tất cả cung nữ thái giám cút hết ra ngoài cho trẫm.”

Chỉ sợ bị bệ hạ giận chó đánh mèo, mọi người nghe tiếng vội vàng chạy ra ngoài. Lâm Ân đi sau cùng, khoanh khắc bước ra cửa thì đóng cửa lại thay hai người.

Tịch Tích Chi giãy giụa muốn thoát khỏi vòng ôm của An Hoằng Hàn nhưng sức tay hắn vô cùng lớn, căn bản nàng không có đường phản kháng. Hai tay nàng bị hắn nắm chặt, không thể động đậy.

Tiểu hài tử chống cự khiến An Hoằng Hàn hơi tức giận. Tay hắn luồn vào váy nàng, nắm lấy cái đuôi một cách chính xác, khẽ kéo kéo. Đuôi xù lông, xúc cảm vô cùng tốt. Sau khi Tịch Tích Chi giật hai cái thì không kiềm được mà vuốt ve một hồi.

“Ngoan ngoan ngậy ngốc ở đó cho trẫm.”

Đuôi chính là nhược điểm của động vật. Khoanh khắc An Hoằng Hàn vừa đụng vào thì lập tức lông cả người nàng dựng lên, đồng tử mở lớn, lập tức dừng giãy giụa.

“Huynh...Huynh buông ra.” Nàng vươn tay ra định đẩy bàn tay nắm lấy đuôi mình của hắn ra.

Làm sao An Hoằng Hàn để nàng được như ý. Bàn tay to vỗ một cái, đánh mạnh lên mông tiểu hài tử, dùng giọng điệu dạy dỗ mà nói: “Trẫm nuôi nàng mấy tháng, tình tình nóng nảy càng phát hiện hử? Ba ngày hai bữa nổi giận với trẫm?”

Tịch Tích Chi cắn chặt môi, không nói lời nào, tất cả cảm giác tập trung trên cái đuôi bị An Hoằng Hàn bắt lấy.

Tay hắn thật ấm áp, nắm chặt cái đuôi nàng, khiến người ta vừa cảm thấy nguy hiểm lại vừa cảm thấy an toàn.

Mỗi lần chống lại An Hoằng Hàn ngay mặt, ngọn lửa nhỏ trong lòng nàng luôn bị dọa không thấy tăm hơi. Cho nên lần này nàng đưa lưng về phía hắn, nhất định không nhìn hắn.

“Ta chỉ là muốn ra ngoài đi dạo một chút. Lần tới hỉ yến đầy tháng tôn tử Hữu tướng, chỉ đi dạo một vòng rồi chúng ta lại về. Ta không kịp nhìn phong cảnh Hoằng Đô.” Là người đều không cam lòng. Tới thế giới này lâu như vậy, ngoài hoàng cung này quen thuộc một chút, bên ngoài có đáng về gì, nàng hoàn toàn không biết.

An Hoằng Hàn cũng biết nàng buồn bức quá lâu. Chỗ nào trong hoàng cung nàng cũng đã đi qua. Có rất ít thứ có thể khơi lên hứng thú của nàng.

“Muốn xuất cung lắm à?” An Hoằng Hàn hỏi.

Tịch Tích Chi thầm phun một bãi nước miếng trong lòng. Nếu không muốn xuất cung, sao nàng lại dính vào nguy hiểm khi chọc lão nhân gia người tức giận, cãi lộn với người?

Gật đầu vô cùng thành khẩn, nàng nói: “Nếu ta không đi dạo một chút sao biết tặng gì cho huynh vào thọ yến cho tốt?”

Nàng nói tới hợp tình hợp lý.

Sắc mặt An Hoàng Hàn dịu đi rất nhiều. Ý lạnh trên mặt từ từ tan đi, “Nàng lại kiếm có.”

Không kiếm có sao có thể để lão nhân gia người đồng ý?

Đôi mắt to tròn tròn của Tịch Tích Chi nhìn hẩn, thừa dịp tâm trạng hẩn tốt, thật cẩn thận mà rút cái đuôi ra.

“Nếu tới hôm thọ yến mà tặng quà trăm không hài lòng, trăm sẽ tìm nàng tính sổ.” An Hoàng Hàn ôm tiểu hài tử, sửa sang lại quần áo cho nàng. Khi nhìn thấy miếng khăn đen che trên đầu nàng thì gờ tay vén lên, nắm lấy lỗ tai lông xù, khẽ sờ sờ.

Lập tức cảm thấy hơi ngứa, tai Tịch Tích Chi run run, không dám phát ra chút chống cự nào.

Thật vất vả An Hoàng Hàn mới đồng ý xuất cung, đương nhiên mọi chuyện nàng phải thuận theo hẩn. Nếu không hẩn buồn bực, có thể đập ngã tường.

“Vậy thì ra ngoài một chuyến. Nàng có thể suy nghĩ một chút trước xem muốn mua thứ gì, tới lúc đó mua về luôn.” Lo vừa nãy hủ Tịch Tích Chi sợ, An Hoàng Hàn vừa ngất nhéo tai nàng vừa nói.

Về mặt An Hoàng Hàn rất bình tĩnh nhưng mắt lại nhìn nàng chăm chú, không rời đi một giây phút nào.

Tịch Tích Chi thuộc loại người mau quên, khoảnh khắc nghe An Hoàng Hàn đồng ý đã sớm quăng những không vui trước đó ra sau đầu rồi. Hơn nữa nàng cảm thấy dù hẩn nổi giận, chỉ cần chịu bằng lòng xuất cung cũng đáng giá!

Thầm tính toán sau khi ra ngoài thì mua đồ ăn ngon đồ chơi vui gì, khéo môi nàng hiện ra nụ cười.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã qua ba ngày.

Trời rất trong, vạn dặm không mây, thỉnh thoảng có làn gió mát thổi tới, cuốn vài sợi tóc trên trán Tịch Tích Chi lên.

Nàng thay một bộ quần áo, đứng trước cửa điện Bàn Long. Đôi mắt đảo qua đảo lại, nhìn điện bên, gấp không chịu nổi mà đi qua đi lại.

An Hoàng Hàn nhìn dáng vẻ lo lắng này của nàng, lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

Hẩn không nhốt nàng trong lồng, sao nàng lại như thể mấy trăm năm không được ra ngoài vậy? Nhìn bộ dạng này của nàng, hẩn vừa tức vừa buồn cười.

Mặc món áo bào sau cùng, hẩn chỉnh lại ngay ngắn, sau đó cất bước đi về phía Tịch Tích Chi.

Hẩn mặc cẩm bào màu xanh đậm, chỗ vạt áo có ngạo mai thêu bằng tơ vàng. Tơ vàng quấn quanh từng đoá ngạo mai một cách hoàn mỹ, mỗi khi ánh mặt trời chiếu xuống sẽ tỏa ra ánh vàng mờ mờ, càng tăng thêm phần cao quý cho An Hoàng Hàn.

Tịch Tích Chi nhìn ngây người, nuốt nước miếng một cái, hồi hồn lại.

Bộ dạng An Hoàng Hàn đẹp trai không ai dám phản đối, bình thường luôn mặc long bào khiến người ta cảm thấy cao cao tại thượng, không thể chạm tới. Mà hôm nay thay một bộ quần áo, tuy khí chất cao quý và khí phách vẫn tồn tại như trước nhưng càng có thể làm nổi bật khuôn mặt anh tuấn kia.

An Hoàng Hàn đi tới cạnh Tịch Tích Chi, nắm tay nàng rất tự nhiên, “Không phải là vội xuất cung à? Bây giờ thất thân gì vậy?”

Bị một câu nói của An Hoàng Hàn kéo suy nghĩ về, Tịch Tích Chi gật đầu đầy hưng phấn.

Cung nữ thái giám đứng sau cũng mê mẩn, nhưng không đơn thuần chỉ bởi vì dung mạo như đ;đ;l;q;đ thiên nhân của bệ hạ. Khi Tịch Tích Chi đứng chung một chỗ với An Hoàng Hàn, nghĩ kỹ một chút thì thấy áo bào màu xanh của bệ hạ vô cùng xứng đôi với đôi mắt màu xanh da trời của nàng.

Nhưng đối phương một là bệ hạ xa không với tới, một là hài tử chỉ mới bảy tám tuổi, sao bọn họ lại nảy ra ý nghĩ như vậy?

Lần xuất cung này, An Hoằng Hàn không giống trống khua chiêng, chỉ dẫn theo hai nô tài là Lâm Ân và Ngô Kiến Phong.

Vừa ra khỏi hoàng cung, bọn họ an vị trên xe ngựa đã sớm chuẩn bị tốt. Xe ngựa vô cùng bình thường, không khác gì xe của gia đình bình thường.

“Đi dạo một chút trước nhé? Hay tới thăm Phượng Tiên cư?” An Hoằng Hàn lên tiếng hỏi thăm.

Bây giờ còn cách giữa ngày một hai canh giờ, có đủ thời gian để tiểu hài tử này dạo phố.

Đương nhiên là Tịch Tịch Chi chọn về trước không chút do dự.

An Hoằng Hàn vén màn xe, phân phó với bên ngoài: “Ngô Kiến Phong, đợi lát nữa tới cửa khu buôn bán thì dừng xe.”

“Không phải nói ở Phượng Tiên cư rất nhiều người à? Chúng ta không đi giành chỗ trước hả?” Vì lần tranh tài thưởng thức mỹ vị này mà nàng đã hỏi thăm được không ít tin tức từ chỗ cung nữ.

Nghe nói ngày náo nhiệt nhất ở Phượng Tiên cư là ngày tranh tài. Cung nữ nói tới mức vô cùng khoa trương, gì mà người đông nghìn nghịt, nhốn nháo, ngựa xe như nước, không còn chỗ trống, hễ là từ ngữ miêu tả đông người đều được cung nữ lựa ra nói hết.

Lâm Ân nghe vậy thì không nhịn được mà cười gượng.

Ngô Kiến Phong nhìn Tịch Tịch Chi đầy khinh bỉ, sau đó đánh xe tiếp.

Tịch Tịch Chi không biết mình nói sai cái gì, vẻ mặt khó chịu, mím chặt môi.

Tuy Lâm Ân cười nhưng tuyệt đối không phải là cười nhạt mà chỉ là bị vấn đề ngây thơ của nàng làm buồn cười.

Khóe môi An Hoằng Hàn cũng nhiễm chút ý cười, hai tay vuốt vuốt ngón tay út của Tịch Tịch Chi, không giải thích.

Cuối cùng vẫn là Lâm Ân tốt bụng mà nói: “Bệ hạ là cử nữ chí tôn, sao có thể giành chỗ với bách tính?”

Nếu là vậy thật, truyền ra còn chẳng phải bị mọi người chê cười.

“Trẫm đã sớm phái người báo cho Phượng Tiên cư biết, sắp xếp xong nhã gian, tuyệt đối có thể để nàng thấy cuộc so tài ngoạn mục.” An Hoằng Hàn cưng chiều mà vuốt đầu ngón út của nàng, nhìn móng tay trắng nõn nà, không nhịn được lại sờ thêm một chút.

Tuy bộ dạng Tịch Tịch Chi duy trì độ tuổi bảy tám tuổi, nhưng đôi tay này lại thon dài, vô cùng xinh đẹp. Đặc biệt là móng tay, vô cùng sáng bóng.

115. Chương 115: Chương 15

Khu buôn bán rất náo nhiệt, đủ loại tiểu thương thét to trên đường, người ra người vào tấp nập khách điếm hai bên rất đông.

An Hoằng Hàn nắm tay Tịch Tịch Chi đi trên đường, Lâm Ân và Ngô Kiến Phong một phải một trái đi theo.

Tịch Tịch Chi thấy gì cũng mới lạ, hễ là thứ không biết thì nhất định phải hỏi rõ ràng mới bằng lòng đi tiếp.

Nàng hỏi nhiều nhất là các thứ đồ nho nhỏ, còn có một ít món ăn vặt đặc sắc.

Nhìn thấy một miếng ngọc thạch khắc trúc xanh, nàng nhìn thêm vài lần nhưng không nói muốn mua.

An Hoằng Hàn bên cạnh đã lấy lên, nói: “Trả tiền.”

Lâm Ân biết hôm nay xuất cung, chắc chắn cần dùng tới bạc, cho nên hôm qua chuẩn bị chút bạc vụn bỏ vào túi. Hắn lấy một thỏi bạc vụn ra, đưa cho tiểu thương.

Tiểu thương thấy đổi phương ra tay hào phóng, cúi đầu khom lưng nịnh nọt: “Nếu không thì mấy vị khách quan xem thêm một chút? Chỗ này của ta còn có vài thứ đồ chơi nhỏ, tuyệt đối là đồ tốt.”

Tịch Tích Chi cầm mấy miếng ngọc thạch hình bầu dục, trong suốt sáng long lanh, tuy nhìn khá đẹp nhưng thứ này lại không đáng tiền, vừa nhìn liền biết là dùng ngọc thạch cấp thấp làm giả thành hàng thượng đẳng. Một mặt ngọc thạch khắc hai cảnh trúc xanh, chi chi tiết tiết, xanh biêng biếc lại có lực. Trên đầu miếng ngọc thạch dùng một sợi dây đỏ cột, không hề hoa lệ.

Đương nhiên không thể tin lời tiểu thương. Ai cũng nói bà Vương bán dưa mè khen mè dài đuôi, ai biết tiểu thương này nói thật hay giả? Nếu muốn mua đồ tốt thì phải dựa vào nhãn lực của mình.

Xoay người, nàng lại đi dạo tiếp với An Hoằng Hàn.

Nàng vuốt ve miếng ngọc thạch nhỏ trong tay, chu môi, “Dùng mười lượng bạc mua thứ này, hơi lỗ.”

Xúc cảm của miếng ngọc thạch này không tốt như ngọc thạch trong hoàng cung. Sờ ngọc thạch thượng đẳng đã quen, nàng cũng ít nhiều nhận ra được sự khác nhau.

Mặt An Hoằng Hàn không chút thay đổi, thờ ơ, thản nhiên mà “Ừ” một tiếng, dường như không đặt chuyện này trong lòng.

Tịch Tích Chi cho rằng tự tìm mất mặt, vẫn không nhịn được mà nói: “Lần sau đừng thấy ta nhìn cái gì cũng mua. Tuy thứ này đẹp mắt nhưng không đáng cái giá này.”

Nghĩ tới mười lượng bạc này, nàng còn đau lòng thay hân. Để mấy tiểu thương kia kiếm lời, không bằng đưa bạc cho nàng.

“Thật là một tiểu hám tiền, chỉ là mười lượng bạc mà thôi.” An Hoằng Hàn vươn tay phất tóc trên trán nàng, để tóc mai không che mắt nàng.

Tịch Tích Chi ra sức lẩm bẩm hai tiếng, “Người có biết mười lượng bạc có thể đổi được bao nhiêu thứ không? Rất nhiều bách tính ngay cả ẩm nô cũng không làm được, mười lượng bạc đủ cho họ sống mấy tháng. Chúng ta càng mua thứ như vậy thì càng thúc đẩy những người đó bán hàng giả.”

Biết tiểu hài tử nói rất có lý, An Hoằng Hàn không phản bác. Nhưng thật thật giả giả trên đời, sao có thể nhìn thấu hết?

Hoàng Đô Phong Trạch quốc rất sầm uất, người đến người đi, thỉnh thoảng có tiếng bánh xe ngựa vang lên.

Tịch Tích Chi thật vất vả mới ra được một lần, đương nhiên phải chơi cho đủ vốn. Đông nhìn một lát, tây xem một chút, bạc trong túi Lâm Ân càng ngày càng ít, đồ Ngô Kiến Phong cầm trong tay càng ngày càng nhiều.

Nhìn trúng chút bánh ngọt mới mẻ, nàng lại tạm thời ăn không vô, sẽ dùng giấy dầu gói lại, để Ngô Kiến Phong cầm, chờ sau khi hồi cung thì từ từ giải quyết tiếp những vật phẩm cần quét được này.

Bỗng một mùi thơm ngào ngạt bay vào mũi, nàng hí hí mắt. Tưởng rằng đây là mùi thơm của thức ăn ngon tỏa ra, kéo kéo ống tay áo An Hoằng Hàn, đi về phía bên kia.

Đồ Ngô Kiến Phong cầm trong tay đã sắp cao tới vai hắn. Hắn đặt cầm lên đồng hồ, đề phòng bị đổ, nghiêng ngả lão đảo đuôi theo. Rõ ràng hắn là thị vệ, sao bỗng trở thành gã sai vặt cầm đồ.

Thật không biết những thứ này có ích gì? Tuy là đồ chơi nho nhỏ, cho dù tặng người ta cũng không cầm trong tay được. Còn có cả vài cái trống bỏi. Cái này dùng làm gì? Tiểu hài tử ba tuổi chưa chắc đã chơi.

Dựa theo mùi thơm dẫn đường, Tích Tích Chi càng ngày càng tới gần mục tiêu. Nhưng cách càng gần thì nàng càng cảm thấy hơi kỳ lạ. Hương thơm này khiến người thần hồn điên đảo. Rốt cuộc là thứ gì?

” An Hoằng Hàn, huynh có ngửi thấy mùi gì không?” Nàng khó tin mà giật giật ống tay áo hắn.

Hắn nhúu mày ngay lập tức , vừa mới nhìn rõ ràng càng đi càng hoang vắng thì hắn đã hơi mơ hồ . Nghe nàng hỏi vậy thì trong lòng lập tức đề cao cảnh giác .

” Không nghĩ thấy gì .”

Ngô Kiến Phong và Lâm Ân cũng không thấy đầu mối gì , vô cùng nghi ngờ . Ở đó có mùi gì à ? Chẳng lẽ nàng nghĩ lầm rồi ?

Nàng cố gắng hít mũi một cái , mùi hương này nồng như vậy đậm như vậy , sao lại không nghĩ thấy?

Chẳng lẽ có thứ gì mà người phàm không cảm giác được ?

Mấy ngày gần đây linh lực của Tịch Tích Chi lại tăng thêm một chút , cũng bắt đầu tu tập thuật pháp . Gặp mấy yêu tinh đơn giản còn có thể chống được một lúc , nếu gặp phải yêu tinh lợi hại thì nàng không có cách nào .

Bọn họ đứng trước một tòa nhà , nàng cố gắng phân biệt chữ trên tấm biển , muốn đọc lên nhưng khả năng có hạn , nàng không nhận ra chữ nào cả .

Lâm Ân bên cạnh vô cùng kinh ngạc mà kêu thành tiếng :” Đây chẳng phải là nhà Lưu Thượng thư ư ?”

Ba chữ Lưu Thượng thư lập tức khiến Tịch Tích Chi nhớ tới vị Hoa Quý phi kia .

Nàng nói với An Hoàng Hàn bằng giọng chua lè :” Là nhà nhạc phụ huynh .”

Vị chua trong giọng nói , ngoài bản thân Tịch Tích Chi không phát hiện ra , những người khác đều nghe rõ mồn một .

An Hoàng Hàn nở nụ cười . Tuy nàng vẫn còn trong giai đoạn u mê nhưng đã biết ghen , vậy chứng tỏ trong lòng là có hắn . An Hoàng Hàn chưa từng cảm thấy trong lòng sung sướng như vậy , vươn tay nhéo khuôn mặt tiểu hài tử .

” Sao nàng lại chạy tới đây ?” An Hoàng Hàn vô cùng rõ ràng Tịch Tích Chi chạy tới đây cũng không phải vô tình .

Hương thơm này là gì ? Lại xảy ra chuyện gì ?

An Hoàng Hàn không thích có thứ gì vượt ra khỏi tầm kiểm soát của hắn . Hắn thích một mình nắm lấy quyền lực và cũng có năng lực đó , để chuyện chỉ tiến hành theo khổng chế của hắn .

Nói chuyện hơi bất tiện , hai hàng lông mày thanh tú của Tịch Tích Chi hơi cau lại ,” Chúng ta qua kia nói .”

Ý là sẽ lặng lẽ nói cho An Hoàng Hàn .

Lâm Ân và Ngô Kiến Phong đều rất kinh ngạc nhưng vẫn duy trì im lặng .

An Hoàng Hàn và Tịch Tích Chi tới chỗ không người , Lâm Ân và Ngô Kiến Phong đứng cách đó hơn mười thước .

Xác định bọn họ không nghe được , nàng mới từ từ nói :” Nhất định là trong đó có thứ gì đó . Ta không phân biệt được là yêu hay là ma . Nhưng nhất định không phải là thứ tốt .”

Hương thơm này rất không bình thường . Trước kia nàng đều sống trong rừng sâu núi thẳm , ở đó lại có sự phụ bày trận pháp , cực ít có yêu tinh có thể tiến công , cho nên nàng cũng không tiếp xúc nhiều với những thứ này.

An Hoàng Hàn nghiêm túc lắng nghe , có tâm ý khác mà nhìn về phía Lưu phủ . Xem ra gần đây lão gia hỏa Lưu Thượng thư kia lại không an phận . Chẳng lẽ là muốn báo thù cho nhi tử ông ta ? Nhưng nghĩ lại một chút , lấy tính tình thận trọng của Lưu Huy thì nào dám có dũng khí đối nghịch với mình ?

Không phải bởi vì chuyện này , vậy chắc chắn là có chuyện khác .

” Mùi thơm này ... ” Tịch Tịch Chi cố gắng nhớ lại những thứ sư phụ dạy trước kia , cau mày vắt óc suy nghĩ hồi lâu , bỗng một luồng linh quang thoáng qua đầu nàng . Nàng khiếp sợ , hạ thấp giọng , nói :” Mùi thơm này ... Có lẽ là có người đang luyện đan !”

Luyện đan ? Vậy chắc chắn là yêu tăng hoặc là yêu đạo .

Mà nguyên liệu dùng để luyện đan , Tịch Tịch Chi cũng không rõ lắm . Điều này phải xem đối phương định luyện chế đan dược gì ...

” Chúng ta vào xem một chút ?” Ở bên ngoài đoán mò không bằng đi vào tìm hiểu thực hư . Tịch Tịch Chi nhìn An Hoằng Hàn chằm chằm , chờ hắn ra quyết định trước .

Hắn nắm tay nhỏ bé của nàng , sắc mặt không thay đổi ,” Với linh lực của nàng , sau khi đi vào có thể đánh bại yêu tăng yêu đạo này không ? Ta thấy không chừng còn bị người ta bắt đi luyện đan . Trước bình tĩnh đã , tuần sau sẽ phái người điều tra một phen . Hôm nay chúng ta xuất cung là để du ngoạn , về chuyện này , giao cho trầm đi , tạm thời đừng nghĩ nữa .”

Làm chuyện gì cũng không nên bứt dây động rừng . Mục đích Lưu Thượng thư luyện đan là gì , bọn họ tạm thời còn chưa biết . Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng . An Hoằng Hàn tuy tàn bạo lãnh khốc nhưng tính nhẫn nại tuyệt đối vượt qua gấp mấy lần người bình thường .

Từ phương diện nuôi dưỡng Tịch Tịch Chi là có thể nhìn ra tính nhẫn nại của hắn tốt cỡ nào . Nếu đổi lại là người khác chỉ sợ đã sớm không nhịn được mà làm rõ rồi .

Tịch Tịch Chi vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ . Mùi thơm này quá mức nồng , rất rõ ràng là không bao lâu nữa đan dược sẽ ra lò .

” Lát nữa tranh tài sẽ bắt đầu . Nàng muốn xen vào việc người khác trầm cũng không cần . Nhưng một khi tranh tài qua đi , trầm sẽ không ra ngoài với nàng nữa .” Giọng nói lãnh khốc không lên xuống của An Hoằng Hàn ẩn ẩn ý nhắc nhở nàng rằng qua thôn này sẽ không có điểm nào nữa .

Sau khi nàng suy đi nghĩ lại , cố đề ý nghĩ xen vào việc người khác trong đầu xuống ,” Vậy chúng ta nhanh tới Phượng Tiên cư đi .”

Chờ tới khi tới đó , nàng nhất định phải thoải mái thoải mái mà ăn một bữa , còn tiện thể thắng một lượng bạc về . Tuy nàng không kén ăn nhưng miệng cũng nổi tiếng là có lưỡi vàng . Chỉ cần vào miệng nàng , mùi vị gì cũng có thể nhận ra . Kiếp trước , sư phụ ít nói những lời này nhất .

An Hoằng Hàn đứng tại chỗ búng tay hai cái ...

Nàng không hiểu mà nhìn động tác này của hắn .

Hắn nói với không khí :” Phái người canh chừng động tĩnh trong Lưu phủ , nếu có gì dị thường , báo lại lập tức .”

Lần này nàng đã hiểu , Lâm Ân và Ngô Kiến Phong đứng đằng xa , hắn không thể gọi ảnh vệ ra , cho nên chỉ có thể phân phó với không khí . Tóm lại ảnh vệ nghe thấy được , chắc chắn sẽ đi làm .

Thấy hắn để ý chuyện này như vậy , nàng không lo lắng nữa , thúc giục hắn nhanh tới Phượng Tiên cư .

Phượng Tiên cư nằm ở khu vực trung tâm Hoàng Đô . Ở đây người lui tới nhiều nhất , lượng người đi lại lớn nhất .

Mấy người Tịch Tịch Chi vừa tới đây đã thấy đám người nhón nha nhón nháo , chen vai thích cánh . Cửa Phượng Tiên cư lại càng đứng đầy người , ngay cả chỗ phía ngoài cũng không có khe hở nào .

Đám cung nữ kia không lừa nàng thật . Nhìn trận thế này một chút xem , nếu không phải tới sớm , sợ rằng ngay cả cửa cũng không chen vào được .

” Làm sao bây giờ ?” Lấy thân thể nhỏ nhỏ này chen vào , chờ chen được thì e rằng đã bẹp như lá trúc rồi !

Lâm Ân cũng bị dọa sợ tới mức run lên ,” Bệ hạ , nếu không chúng ta đi vào từ cửa sau ?”

Suy nghĩ của Ngô Kiến Phong không nhanh nhạy bằng Lâm Ân , thấy trận thế này đã sớm bị dọa tới mức không có cách gì .

An Hoằng Hàn hừ lạnh lùng , nói :” Chúng ta cũng có thể nghĩ ra được đi vào từ cửa sau , chẳng lẽ người khác không nghĩ ra ?”

Cho dù đi tới cửa sau , e rằng chỗ đó cũng kín người .

Phượng Tiên cư là một công trình kiến trúc hình tròn , tổng cộng có ba tầng , tầng thứ hai và tầng thứ ba đều là nhà gian , tầng càng cao thì càng cần nhiều bạc .

An Hoằng Hàn ngẩng đầu lên , ánh mắt sáng rực , dường như đã nghĩ ra cách gì , chỉ nói một tiếng :” Đi theo .”

Tay phải ôm lấy vai Tịch Tích Chi, hần bay lên không, vận khinh công, bay về phía lầu hai Phượng Tiên cư. Xung quanh lầu hai có rất nhiều cửa sổ mở rộng, rộng hơn nửa thước, đủ để người đi qua.

An Hoằng Hàn cạy vào võ công tốt, điểm mũi chân lên đầu người đen đen phía dưới trên đường, đạp thẳng mà lên.

Tịch Tích Chi lại cảm thán lần nữa, không ngờ lại được lính hội cảm giác ‘Bay’ thêm một lần, lại là nhờ sức An Hoằng Hàn. Hai cái tay nhỏ bé ôm chặt cổ hần, đề phòng mình té xuống. Đám dân chúng phía dưới thấy có người ‘bay’ thì nhìn sang bên này đầy tò mò.

Tịch Tích Chi và An Hoằng Hàn lập tức trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Lầu hai cách mặt đất ít nhất bảy tám thước, nhưng cũng không biết vì sao nghĩ tới chuyện kẻ sát vào hần, nàng không sợ hãi chút nào. Dường như nàng biết rất rõ rằng nhất định hần sẽ bảo vệ mình, sẽ không để mình bị thương.

Một cánh cửa sổ trên nhà gian lầu ba mở rộng ra, thoáng hiện bóng dáng người màu trắng đứng cạnh cửa, lẳng lặng nhìn một màn xôn xao phía dưới.

Giọng nói từ tính lại dịu dàng khiến người ta cảm thấy như được tắm gió xuân.

“Còn tưởng rằng muội ấy sẽ không tới đây chứ? Thì ra là chỉ không muốn đi cùng bản điện.” Thở dài bất đắc dĩ, Đông Phương Vưu Dục nhìn hai người ôm nhau giữa không trung, trong mắt lóe lên cảm xúc khác thường.

An Hoằng Hàn và Tịch Tích Chi nhảy lên lầu hai rất thuận lợi, sau khi nhảy vào cửa sổ thì dọa người bên trong sợ tới mức thét chói tai từng hồi.

“Câm miệng!” Quát một tiếng, giọng An Hoằng Hàn lạnh lùng, dọa mọi người sợ tới mức rùng mình một cái.

Khách nhân bên trong nhà gian không chịu nổi khí thế cường đại của An Hoằng Hàn, tất cả im như ve sầu mùa đông.

Ngô Kiến Phong công Lâm Ân, theo sát vào.

Lâm Ân hơi có chứng sợ độ cao, cho nên lúc đặt chân lên sàn nhà, tay chân còn hơi run rẩy, “Hừ...Hừ chết lão nô rồi.”

“Nhìn chút tiền đồ của ông kia.” Ngô Kiến Phong không đề phòng mà hừ lạnh một tiếng, nói đầy khinh thường.

Tịch Tích Chi nhìn không quen tác phong của hần, thừa dịp hần không chú ý thì hung hăng liếc xéo hần một cái. Ý vào võ công mình cao cường, nhục mạ người già trẻ em yếu đuối, cũng không phải là anh hùng.

“Lâm Ân, đưa một túi ngân lượng cho bọn họ.” An Hoằng Hàn phỉ phỉ vạt áo của mình, sau đó sửa sang lại miếng khăn đen che trên đầu cho tiểu hài tử.

May mà lúc hần vận khinh công cố ý dùng tay còn lại đè miếng khăn đen lại, nếu không đã bị lộ rồi.

Lâm Ân mới hoàn hồn từ dư âm của kinh sợ, liền nghe được câu này, ngón tay run run luồn vào áo, lấy ra một túi ngân lượng, khách khí mà nói với những khách nhân kia: “Chủ nhân nhà ta mượn qua, thông cảm cho.”

Một túi bạc này có ít nhất một trăm lượng, mấy khách nhân kia nhìn thấy mà cười như hoa nở. Vốn lần này bao nhả gian tổn không ít tiền, thấy có người đưa bạc cho bọn họ, ai sẽ mất hứng?

Một khách nhân trong đó hai mắt tỏa sáng cầm túi tiền, ha ha cười nói: “Không ... Không sao, huynh muốn mượn đường thì cứ tùy tiện mà mượn.”

Dù sao kiếm được bạc, ai không muốn chứ?

”Lâm Ân, dẫn đường.” An Hoằng Hàn tựa như không nhìn thấy, tuyệt không tiếc chút bạc này.

Hắn chính là đế vương Phong Trạch quốc, ai dám nói giàu qua cả hắn? Một trăm lượng trong mắt hắn chỉ là một con số nhỏ, có lẽ ngay cả số nhỏ cũng không hơn.

Có lẽ người tiếc bạc duy nhất chỉ có mình Tịch Tích Chi.

Hành lang lâu ở Phượng Tiên cư được chạm rồng ở giữa, từ tầng thứ hai tầng thứ ba có thể nhìn thấy cảnh tượng ở tầng thứ nhất. Trước đây ở giữa lâu một đầu bày bàn, nhưng hôm nay lại tạp thành đài tranh tài.

Tịch Tích Chi vừa đi theo An Hoằng Hàn giữa hành lang Phượng Tiên cư vừa quan sát bố cục ở đây. Không hổ là tửu lâu đệ nhất Hoàng Đô, những thứ kia, tuy không tinh mỹ bằng trong ung nhưng cũng coi như vô cùng hiếm thấy trong dân gian rồi.

Chuyện khiến người ta thấy vui tai vui mắt chính là tiểu nhị ở đây đều là mỹ nam mặc đồng phục. Mới một lát mà nàng đã nhìn thấy nhiều tuần nam rồi!

Cười khúc khích, nàng thò đầu nhìn liên tục.

”Chảy nước miếng kia.” An Hoằng Hàn lạnh lùng nói, bóp vai tiểu hài tử một cái, ý bảo nàng thu bớt biểu cảm lại.

Dùng ánh mắt đăm đăm nhìn hắn cũng thôi đi, lại dám dùng ánh mắt như thế mà nhìn người khác ...

Trong lòng An Hoằng Hàn cực kỳ khó chịu, mơ hồ bắt đầu hối hận không nên đưa nàng tới Phượng Tiên cư. Nhìn xem, vừa mới vào mà đã nhìn đám tiểu nhị kia không gián đoạn, chẳng lẽ bề ngoài hắn anh tuấn như vậy mà còn không để nàng nhìn đủ?

Nàng nâng tay áo bên phải lau nước miếng, lau một nửa, không phát hiện khóe môi ướt, nước đâu ra? Bỗng nàng trợn to mắt, xù lông, ”Ta mới không chảy nước miếng.”

Vai Lâm Ân không nhịn được mà hơi giật giật, thảo nào bề hạ thích tiểu hài tử này như vậy, không ngờ lại thú vị như thế.

Lâm Ân dẫn đường, đi lên tầng thứ ba.

Trong mỗi một nhả gian có bố trí một lan can hướng về phía trung tâm Phượng Tiên cư, cách lan can không xa bày bàn ghế. Những khách nhân ngồi ở đây có thể thấy rõ mồn một động tĩnh ở lầu một.

”Chính là đây.” Lâm Ân đẩy cửa ra, cung kính mời An Hoằng Hàn vào trước.

Phân phó tiểu nhị dâng trà, đưa bánh ngọt lên.

An Hoằng Hàn ôm Tịch Tích Chi ngồi trên ghế. Góc nhìn gian nhả gian này của bọn họ vô cùng tốt, vừa hay có thể nhìn thấy, chính diện lầu một.

Hai tiểu nhị bưng bánh ngọt và trà vào, thấy người ngồi bên trong có tướng mạo xuất chúng, tất cả đều kinh ngạc trong chớp mắt. Hôm nay người tới Phượng Tiên cư có rất nhiều nhân vật lớn, chỉ riêng quần áo trang sức của một lớn một nhỏ trước mặt cũng có thể đoán được chắc chắn thân phận không thấp.

”Mời dùng từ từ.” Tiểu nhị bày bánh ngọt lên bàn.

Đồng tử Tịch Tích Chi lóe sáng , nhìn tiểu nhị chăm chăm không tha , bỗng nói một câu :” Tiểu ca , huynh bao nhiêu tuổi ?”

Thấy tiểu hài tử nói chuyện với mình , tiểu nhị kia ngẩn người , một chút ý cười hiện lên trên khuôn mặt tuần tú ,” Năm nay tiểu nhân hai mươi .”

Miệng Tịch Tích Chi cười làm hiện ra hai má lúm đồng tiền ,” Có gia đình chưa ? Nhà ở đâu ? Tên họ là gì ?”

Tiểu nhị không rõ hỏi chuyện này làm gì , vẻ mặt hơi xấu hổ , có điều tôn chỉ phục vụ của bọn hắn ở Phượng Tiên cư là nhất định phải làm cho khách hàng vui lòng.

” Tiểu nhân còn chưa lấy vợ , nhà ở phố tây , sống ở ... ”

Tiểu nhị còn chưa nói hết thì sắc mặt An Hoàng Hàn đã u ám rất đáng sợ , lạnh lùng mà nói :” Đi ra ngoài !”

Hai chữ hùng hồn mạnh mẽ dọa tiểu nhị sợ tới mức tay cầm khay run run , nghiêng ngả lao đảo mà chạy ra ngoài .

Tịch Tích Chi không hề biết sai , rất thất vọng mà bĩu môi ,” Người ra còn chưa hỏi xong mà ?”

” Làm trò trước mặt trẫm , quyền rũ nam nhân , có hỏi xem trẫm có đồng ý không chưa ?” An Hoàng Hàn nhéo mạnh khuôn mặt phúng phính của tiểu hài tử , vẻ mặt lạnh băng băng .

Tịch Tích Chi không biết phải làm sao để hất cái tay kia ra , nhưng khi thấy bộ mặt tức giận này của hắn thì không có can đảm đó ,” Ta ... Ta quyền rũ chỗ nào ?”

Nàng đang nghiêm chỉnh sống như một tiểu hài tử ! Huống hồ dù nàng quyền rũ nam nhân , còn cần phải báo cáo à ?

” Còn nói không có ?” Giọng nói lạnh lùng của hắn ngừng lại , sau đó nói tiếp :” Vậy nàng hỏi nhiều vấn đề vậy làm gì ? Có cần hỏi trong nhà hắn có mẹ già vợ con nữa hay không ?”

Tịch Tích Chi cắn răng nghiêng lợi , kêu lên đầy kích động :” Dù muốn quyền rũ thì cũng phải quyền rũ người nhiều bạc như huynh trước . Huynh vừa suất , thân phận lại cao , ai lại bỏ gần tìm xa chứ !”

Khóe môi An Hoàng Hàn nhếch lên thành nụ cười , nhưng nụ cười này khiến người ta không đoán ra được hàm nghĩa trong đó .

” Thì ra là nàng còn biết trẫm toost ?” Từ từ buông khuôn mặt bị nhéo đỏ của tiểu hài tử ra , hắn nói :” Nếu nàng muốn quyền rũ trẫm , trẫm cho phép nàng đấy .”

Ba người có mặt ở đâu cũng sợ tại chỗ , nhìn thẳng vào An Hoàng Hàn chăm chăm .

Một tiểu hài tử nào đó đỏ mặt , ấp úng mà nói :” Ai ... Ai muốn quyền rũ huynh !”

” Nếu nàng bằng lòng , bất cứ lúc nào trẫm cũng hoan nghênh nàng tới quyền rũ .” Lời gần như là tán tỉnh được thốt ra từ trong miệng An Hoàng Hàn . Mỗi câu không rời hai chữ ‘ quyền rũ ’ , vẻ mặt không xấu hổ chút nào , như đang nói lý với người khác vậy , nói tới vô cùng nghiêm túc .

Tịch Tích Chi xấu hổ rút đầu vào cổ , khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực trắng nõn nà , tràn đầy lực hấp dẫn cực lớn , dụ An Hoàng Hàn đưa tay ra bóp .

Hắn cũng làm vậy thật , còn khen ngợi một câu :” Da rất mềm .”

Có thể không mềm à ? Nàng thăm mắng trong lòng , cũng không nhìn xem thân thể này mới mấy tuổi . Bây giờ nàng non nớt như măng mới mọc vậy .

” Bệ hạ , sắp bắt đầu tranh tài .” Lâm Ân khê thông báo , ánh mắt nhìn đài tranh tài sôi nổi phía dưới ,” Chúng ta có nên cược một chút không ?”

Trước kia Tịch Tích Chi chưa từng tham gia cuộc so tài này nên không hiểu mà hỏi :” Cược gì cơ ?”

An Hoàng Hàn nhìn Lâm Ân , để hắn giải thích .

” Cái gọi là đánh cược chính là cược xem ai thắng . Đây là lúc tranh tài ở Phượng Tiên cư , đặc biệt mở ra đánh cuộc . Người nhìn bên kia một chút ... ” Ngón tay Lâm Ân chỉ về phía mái hiên bên phải lầu một , ở đó bày một chiếu bạc , trên đó viết tới số hai mươi ” Nếu người chọn người kia thắng vậy thì đặt tiền , cũng sẽ thắng theo . Về chuyện thắng bao nhiêu thì còn phải xem tỷ lệ đặt cược .”

Tịch Tích Chi lập tức hứng thú . Kiếp trước bị sư phụ cấm đánh bạc cho nên về chuyện này , nàng không hiểu chút nào .

Nghe Lâm Ân nói xong , nàng chỉ vào chiếu bạc ,” Ta muốn đặt !”

Đương nhiên An Hoằng Hàn biết tính tình của nàng ,” Nàng muốn đặt bao nhiêu ?”

” Chúng ta mang theo bao nhiêu bạc ?” Nàng lắc cánh tay hắn , trong lòng kích động , hỏi .

An Hoằng Hàn chưa bao giờ quan tâm tới tiền , lạnh lùng mà nhìn về phía Lâm Ân .

Lâm Ân trầm suy nghĩ một vòng , nghiêm túc tính toán tiền bạc trong túi ,” Không mang nhiều bạc , nhưng tô tài mang theo rất nhiều ngân phiếu , tổng cộng tất cả chừng ba vạn hai .”

Tịch Tích Chi kích động , vỗ tay một cái , hô to một tiếng đầy hưng phấn :” Đặt hết !”

An Hoằng Hàn nhíu mày , chỉ hỏi :” Đặt cho ai ?”

Đồng tử màu xanh da trời của Tịch Tích Chi cùng với hai má lúm đồng tiền nho nhỏ nơi khóe môi , đáng vẻ đáng yêu này thật khiến người ta hận không được hung hăng chà đạp nàng một trận .

Nàng vươn ngón tay mập mạp ra , chỉ vào mình ,” Đương nhiên là đặt ta ... ”

116. Chương 116: Chương 16

Tuy ba vạn hai không phải con số lớn nhưng cứ ném ra tùy ý như vậy thì vẫn tiếc vô cùng.

Lâm Ân cho là tai mình xuất hiện tình trạng nghe lầm, lấp bắp mà nói: “Đặt...Thật à?”

Nếu vừa nãy An Hoằng Hàn không lộ vẻ gì thì bây giờ trong đồng tử thoáng chút cân nhắc, “Đặt.” Sau đó nắm lấy cảm tiểu hài tử, “Trẫm cho nàng mượn vốn đánh bạc, nàng định trả trẫm lãi mấy phần?”

Tịch Tích Chi kinh ngạc trợn to mắt, sao An Hoằng Hàn không chịu chút thiệt thòi nào vậy?

“Chia 5:5, được không?”

“Lỡ mà thua...Nàng tính trả lại tiền vốn cho trẫm thế nào?” Ngón tay hắn khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng.

Hàng mi dài đen nhánh của nàng chớp chớp, nói rất chắc chắn: “Nhất định sẽ thắng. Ta có nắm chắc. Nhớ thua thật, cùng lắm thì lấy bảo bối ta nhét gầm giường trả nợ cho huynh.”

An Hoằng Hàn lắc đầu, dẫn dắt từng bước, dẫn nàng nhảy vào cái bẫy của mình, “Trẫm không thiếu tiền. Nhớ mà nàng thua thì hôn trẫm một cái.”

Cũng không phải chưa từng hôn, Tịch Tích Chi định gật đầu ngay lập tức.

Bỗng hắn kề sát vào tai nàng, hạ giọng nói: “Lần này không phải là hôn nhẹ lên má là có thể xong chuyện. Hôn môi được không?”

Tịch Tích Chi cả kinh, quay đầu lại nhìn hắn, nhìn theo hai cánh môi mỏng, hơi không dám xác định mà nói: “Có thể đổi điều kiện được không?”

Mặt càng lúc càng đỏ, nàng từ từ cúi thấp đầu. Theo nàng biết, người phàm hôn môi chính là chuyện chỉ người yêu nhau mới làm. Chẳng qua nàng chỉ là sủng vật An Hoằng Hàn nuôi, sao lại phải hôn môi hắn? Càng nghĩ càng thấy khác biệt, mặt nàng cũng càng lúc càng đỏ.

“Bệ hạ, tranh tài sắp bắt đầu. Rốt cuộc chúng ta đặt hay không đặt cược?” Lâm Ân hỏi.

Theo thời gian càng lúc càng gấp rút, những người dưới lầu đã sớm hăng giọng kêu to. Rất nhiều người vây chặt lấy chiếu bạc, ngay cả chỗ đặt chân ở lầu một cũng không có. Người chen chúc người, toàn là đầu người đen thui.

An Hoằng Hàn không hề kích động, vẫn ngồi thẳng người, đôi mắt lạnh lẽo dưới hàng mày kiếm nhìn phía dưới, khóe môi nhếch lên thành nụ cười nhàn nhạt.

“Nếu không quyết định thì hôm nay chúng ta cũng chỉ có thể làm người xem.” Hắn cố ý giục Tịch Tích Chi ra quyết định.

Vừa nghĩ tới vượt mất cơ hội tốt lớn này, không kiếm bạc trắng, Tịch Tích Chi đã cảm thấy thê thảm, lòng hơi ngứa. Nàng cắn răng, đứng lên từ trên đùi hắn, “Ta muốn tham gia, đặt.”

Nụ cười nơi khóe môi An Hoằng Hàn càng sâu hơn, vỗ tay như cổ vũ, “Vậy là nàng đồng ý rồi đấy nhé. Lâm Ân, xuống lầu đặt tiền.”

“Vâng, bệ hạ.” Lâm Ân liếc nhìn đầu người đen thui bên dưới đầy sợ sệt. Người nhiều như vậy, e rằng tới lúc hắn chen tới bên đó thì ngay cả thở cũng thở không được.

Lâm Ân vừa đi không bao lâu thì dưới lầu vang lên một tiếng trống chấn động bầu trời, tiếng thùng thùng truyền khắp mọi góc ngách Phượng Tiên cư.

Một giọng nữ tử vô cùng lạnh lót vang lên, “Thời gian cũng không còn nhiều lắm, hôm nay chính là ngày tranh tài ném thử thức ăn năm năm một lần của Phượng Tiên cư. Mời khách quan muốn tham gia lên đài. Chúng ta đã sắp xếp vòng tranh tài thứ nhất.”

Nữ nhân này mặc một bộ quần áo màu đỏ, lộ ra không khí vui mừng. Khuôn mặt cũng cực kỳ xinh đẹp, miệng nói chuyện cũng vô cùng linh hoạt, có thể khơi lên không khí của toàn trường.

Không phải ai cũng có thể tham gia tranh tài. Trước khi lên đài còn cần nộp hai mươi lượng bạc phí báo danh. Dù sao Phượng Tiên cư cũng là nơi làm ăn buôn bán, nào chịu lỗ vốn bao giờ.

Tịch Tích Chi chỉ vào đài tranh tài, “Ta muốn đi xuống.”

“Vừa đúng lúc, trẫm đưa nàng đi.”

Tịch Tích Chi không đoán ra lời này của An Hoằng Hàn là có ý gì. Không đợi nàng hoàn hồi thì hắn đã ôm eo nàng, bay vọt qua lan can lầu ba tới lầu một.

Cảnh tượng này khiến toàn bộ lầu chú ý, rất nhiều người thấy võ công An Hoằng Hàn rất cao cường, lúc bay tựa như con hùng ưng nhìn mọi người bằng ánh mắt cao ngạo, đều vỗ tay bôm bốp.

Một nhà gian khác ở lầu ba.

Đông Phương Lưu Dục lẳng lặng ngồi nhìn cảnh tượng này, “Bệ hạ Phong Trạch quả đúng là khiến người khác chú ý ...”

“Bọn họ là muốn làm gì?” Thị vệ bên cạnh nghi ngờ mà dò hỏi.

Đông Phương Vưu Dục chậm rãi cười, nâng chung trà lên nhấp một miếng, “Đương nhiên là tham gia tỷ thí. Nếu bọn họ đã tới Phượng Tiên cư, sao chịu làm quần chúng không ai biết?”

Bất kể hai người kia thế nào, khi đứng trước mặt người khác đều có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đông Phương Vưu Dục cũng không cam lòng ngồi yên lặng như vậy, đứng lên, phất phất áo bào của mình.

“Bọn họ cũng đã tham gia, bản điện há có lý nào lại không đi?” Vạt áo không gió mà bay, hắn đứng trên hành rất thoải mái. Hắn mặc cẩm bào màu trắng, vô cùng thu hút ánh nhìn. Mái tóc đen nhánh tung bay, xõa tung sau người, ngũ quan anh tuấn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

An Hoằng Hàn ôm Tịch Tích Chi chạm đất, vừa ngoảnh đầu lại đã thấy Đông Phương Vưu Dục đứng trên lầu ba.

Tịch Tích Chi đã sớm đoán được hần quay lại , cho nên không ngạc nhiên chút nào .

An Hoằng Hàn khẽ bóp vai Tịch Tích Chi ,” Hôm nay nàng muốn thắng e rằng hơi khó .”

Tịch Tích Chi mù mịt nhìn hần ,” Tại sao ?”

“ Đợi lát nữa nàng sẽ biết .” An Hoằng Hàn mím thật chặt môi , không lên tiếng nữa .

Đông Phương Vưu Dục nở nụ cười , phi thân xuống , phóng về phía đài .

Đôi mắt Tịch Tích Chi càng chớp không ngừng . Không ngờ bình thường đáng dấp Đông Phương Vưu Dục là công tử nho nhã , vậy mà lại mang theo một thân võ nghệ .

Đông Phương Vưu Dục đáp xuống cạnh hai người , mỉm cười gật đầu với họ xem như chào hỏi .

Nếu ba người đều đã ở ngoài cung , chắc chắn phải bỏ những lễ tiết kia , nếu không thì lộ thân phận là chơi không vui rồi .

Vị nữ tử chủ trì cuộc tranh tài thấy có hai tuần nam lên đài thì cười tới mức mắt híp lại thành một đường . Không chỉ nàng ta mà còn rất nhiều nữ tử cũng bị bề ngoài của An Hoằng Hàn rồi sau đó tới Đông Phương Vưu Dục bắt làm tù binh .

Đi qua bên cạnh giao bạc , An Hoằng Hàn ném ra ngân phiếu một trăm lượng để người Phụng Tiên cư ghi danh ,” Ba người .”

Tịch Tích Chi chớp mắt mấy cái , khẽ kéo vạt áo hần ,” Ở đâu ra ba người ? Chỉ có mình ta thôi .”

Đông Phương Vưu Dục lại ngẫm hiểu , phe phẩy quạt ,” Thì ra là hai người cũng có hứng thú tham gia , cảm ơn vì hai mươi lượng bạc này .”

An Hoằng Hàn không nói gì . Đối phương chính là Thái tử Luật Vân quốc . Tuy nói hai mươi lượng bạc không nhiều lắm , nhưng nếu chủ nhân một nước là An Hoằng Hàn có mặt ở đây , đương nhiên không thể để đối phương móc tiền túi ra được .

“ Hai người các huynh cũng muốn tham gia ?” Tịch Tích Chi ngạc nhiên mà nhìn An Hoằng Hàn và Đông Phương Vưu Dục . Thân phận và địa vị của hai người này bên nào cũng cao hơn người bình thường . Huống hồ bọn họ lại không thiếu tiền , tới đây tham gia náo nhiệt làm gì ?

Rất ít khi thấy An Hoằng Hàn có đánh giá gì về món ăn , nàng thầm lẩm bẩm không biết hần có bao nhiêu phân lượng ?

Đông Phương Vưu Dục càng khó hiểu hơn . Số lần nàng và hần gặp mặt , đếm đếm ngón tay cũng có thể đếm rõ .

Ngộ nhờ bọn họ có nghiên cứu về thức ăn ngon thật ... Suy nghĩ một chút về ba vạn hai này của mình , kiên quyết không thể để rơi vào túi người khác . Đây chính là nàng hi sinh ‘ nhan sắc ‘ để đổi !

Tranh tài từ từ mở màn , lầu một kín chỗ , đường đi cũng chật kín người .

Bắt đầu theo tên người ghi danh , cả đài đã có hơn hai mươi tuyển thủ đứng .

Tịch Tích Chi cố gắng duỗi dài cổ ngẩng ngửa . Chuyện liên quan tới ba vạn hai , nàng phải cầm chắc chức vô địch .

Tiếng cười nhỏ duyên dáng truyền vào tai mỗi người . Vị nữ tử chủ trì so tài che miệng cười ,” Năm nay náo nhiệt hơn mọi năm nhiều . Căn cứ vào thống kê bên chiếu bạc , hôm nay đặt nhiều hơn mọi năm gấp bốn năm lần ! Cuộc so tài thử món ăn hôm nay chính thức bắt đầu . Xin vui lòng cho chúng ta biết một ngàn lượng bạc sẽ rơi vào tay ai ?”

Tiếng nữ tử vừa dứt , hơn mười gã sai vặt xách rất nhiều bàn gỗ bày ra trên đài , xếp hàng ngay ngắn .

“ Vậy để bắt đầu vòng so tài đầu tiên , mời hai mươi lăm vị tuyển thủ chia ra đứng trước một cái bàn .”

Tốc độ Phụng Tiên cư mang món ăn lên rất nhanh . Bọn họ bên này vừa mới xếp thành hàng xong thì một đám tiểu nhị tuần nam mặc đồng phục đã bưng món lên .

Trên bàn bày đầy các loại món ăn , mỗi loại đều tỏa hương thơm phức .

Tịch Tích Chi nhỏ người nên đứng đầu tiên . Mà bên cạnh nàng chính là An Hoàng Hàn , kế bên phải hẳn là Đông Phương Vưu Dục .

Hai nam nhân khí độ bất phàm , khí chất cao quý bẩm sinh , càng khiến rất nhiều người muốn bắt chước cũng không được .

“ A ... Hài tử bảy tám tuổi đó cũng tham gia à ? Phượng Tiên cư đùa phải không ? Một tiểu hài tử sao có thể thắng được người trưởng thành ?”

Rất nhiều người thấy Tịch Tích Chi thấp bé đứng trên đài , vô cùng nổi bật thì đều quang ánh mắt kỳ quái qua .

Tất cả đều tỏ vẻ khinh thường , hét lên :” Một tiểu hài tử không đi học với cha mẹ , chạy tới Phượng Tiên cư xem náo nhiệt cái gì ?”

“ Đúng đó , nhìn thấy người thứ ba hàng thứ hai không ? Đó chính là người thắng cuộc so tài năm ngoái . Một tiểu hài tử nên làm gì thì làm đi .”

Tịch Tích Chi nghe những lời này thì rất không hài lòng mà lẩm bẩm hai tiếng . Sắc mặt An Hoàng Hàn bên cạnh cũng càng ngày càng âm hàn , mơ hồ có khuynh hướng bộc phát .

Lâm Ân vừa đặt cược xong thì nghe thấy mấy tiếng khó nghe này , tức giận tới mức cắn răng .

“ Thật là lũ có mắt như mù .”

Cả Phượng Tiên cư ồn ào tới lật trời , rồi rít muốn đuổi Tịch Tích Chi xuống đài .

Nữ tử chủ trì so tài hơi khó xử ,” Hài tử này nộp hai mươi lượng bạc , cũng hợp với quy củ .”

Tịch Tích Chi cũng phản bác :” Tranh tài thử món ăn có quy định điều nào về tiểu hài tử không được tham gia không ? Chẳng lẽ các người sợ bị tiểu hài tử thắng sẽ mất mặt à ?”

Một câu này của nàng lập tức kích thích những người phía dưới .

“ Khẩu khí của tiểu hài tử này cũng không nhỏ ! Chúng ta chỉ sợ bọn con thất bại sẽ khóc cha gọi mẹ thôi.”

Những lời này lập tức đâm trúng trái tim nhỏ bé của Tịch Tích Chi . Bởi vì kiếp trước nàng là cô nhi , cho nên rất kiêng hai từ ‘ cha mẹ ‘ này . Nàng cắn chặt răng vào môi , khuôn mặt nhỏ nhắn không hề có chút máu nào .

An Hoàng Hàn nhìn không nổi nữa , lạnh lùng mà nheo mắt , quan sát người vừa nói câu kia ,” Sao ? Các người rất có ý kiến với hài tử ta nuôi trong nhà à ?”

Sắc mặt hắn lạnh như băng , khuôn mặt tuấn tú như đao khắc , tràn đầy lạnh lẽo .

Mọi người nhìn thấy mà bị dọa sợ tới mức toàn thân run rẩy .

Toàn thân An Hoàng Hàn đầy khí thế , tất cả đều là luyện ra từ những gì trải qua , gộp nhặt từng ngày . Ngay cả văn võ bá quan trên triều đình nhìn thấy cũng đều bị dọa sợ tới mức run như cây sậy , chứ nói chi là những bình dân bách tính chưa từng gặp mặt .

Rất nhiều người than thở , không dám nhắc lại chuyện này .

Đông Phương Vưu Dục lắc lắc quạt ,” Ta nói các người cũng thật là . Đều là người lớn , cần gì tị nạnh với một tiểu hài tử ? Chẳng lẽ không sợ truyền ra sẽ mất mặt à ? Đều nói anh hùng không hổ xuất xứ , sao một tiểu hài tử thì không thể tham gia ? Chỉ cần bản thân có bản lĩnh thật sự thì còn gì phải sợ ?”

Vừa rồi bị An Hoàng Hàn dọa sợ hết hồn, bây giờ lại một tuấn nam đứng ra chỉ trích hành vi đáng xấu hổ của bọn họ, mặt rất nhiều người không giữ được, càng thêm nói không ra một câu phản bác.

Nữ tử chủ trì vội vàng hòa giải, cười ha ha nói: “Không sao, không sao, mọi người tiếp tục. Mọi người xem thức ăn cũng nguội rồi. Tiểu hài tử muốn tham gia thì tham gia đi, dù sao chúng ta cũng sẽ không xét trên phân thượng nàng là tiểu hài tử mà xuôi theo dòng nước, mọi người nói có đúng không?”

Đã có người đưa một bậc thang, đương nhiên những người khác cũng thuận theo đó mà leo xuống. Có vài người định gây chuyện thì bị quân sự bắt ra ngoài.

Không quan tâm tới ánh mắt của mọi người, An Hoằng Hàn đi tới trước mặt tiểu hài tử, dùng ngón tay đẩy hàm răng đang cắn chặt môi của Tịch Tích Chi ra.

“Không được cắn, cắn nữa sẽ rách da.”

Những lời này không lạnh lùng như vừa nãy, tuy không tới nỗi dịu dàng nhưng đã không còn lạnh thấu xương như vừa rồi.

Tịch Tích Chi từ từ nhả môi ra, “Ừ.” Hờ hững đáp một tiếng, sau đó bảo An Hoằng Hàn về vị trí của mình.

Nữ tử chủ trì lau mồ hôi trên trán. Tranh tài hôm nay thật hữu kinh vô hiểm.

“Phượng Tiên cư cho thời gian một nén nhang, mời mọi người nếm thử món ăn trên bàn, sau đó viết nguyên liệu ra trên giấy Tuyên Thành. Món ăn trên bàn các vị đều khác nhau, cho nên tuyệt đối không thể có hiện tượng ăn gian. Bây giờ...Bắt đầu!”

Vết thương trong lòng bàn tay Tịch Tích Chi đã sắp khỏi. Nàng nắm đũa lên, gấp một miếng thức ăn cho vào miệng.

Phượng Tiên cư không hổ là tửu lâu đệ nhất. Mùi vị của món ăn này không kém món của đại trù trong cung. Hơn nữa hẳn là món ăn xuất phát từ tay những người khác nhau thì mùi vị đều có điểm khác. Ăn quen thức ăn trong hoàng cung, thỉnh thoảng ăn thức ăn trong Phượng Tiên cư, Tịch Tích Chi cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Nàng nếm thử rất vui vẻ, không hoảng không loạn mà nhận ra nguyên liệu làm ra.

Vừa định cầm bút viết chữ, vẻ mặt nàng đã lúng túng, ngẩng đầu nhìn người chủ trì, “Đại tỷ tỷ, muội không biết viết chữ. Tỷ viết giúp muội được không?”

Một tiếng ‘đại tỷ tỷ’ này ngọt ngào êm dịu, ngọt tới mức khiến người nghe như được ăn một viên đường.

Nữ chủ trì đỏ lập tức bước tới, cười nói: “Muốn viết gì? Để tỷ tỷ giúp muội.”

Tịch Tích Chi tiếp tục giả vờ đáng yêu, một tiếng lại một tiếng ‘đại tỷ tỷ’, chọc rất nhiều người không khỏi vênh tai lên nghe, hận không phải tiếng ‘đại tỷ tỷ’ trong lời tiểu hài tử đó là mình.

An Hoằng Hàn hơi ăn dấm, bất đắc dĩ mà liếc bên kia một cái, nếm thử món ăn, sau đó đề chữ lên giấy Tuyên Thành.

Đông Phương Vưu Dục bên kia cũng không chậm chạp, gần như giống An Hoằng Hàn, cũng nếm xong một món thì lập tức đề bút viết lên.

Tịch Tích Chi len lén nhìn hai người mấy lần, càng cảm thấy áp lực trong lòng thật lớn.

Chẳng lẽ vì vậy nên vừa nãy An Hoằng Hàn mới nói ‘Hôm nay nàng muốn thắng, e rằng hơi khó’? Nhìn dáng vẻ vân đạm phong khinh của hai người này, hình như căn bản không để cuộc tranh tài này vào mắt.

Tịch Tích Chi nếm hết năm món ăn, nói ra tên và nguyên liệu rất dễ dàng. Trước kia nàng sống trong núi sâu, vì chỉ có hai người là nàng và sư phụ, cho nên chuyện nấu cơm làm thức ăn đều do mình nàng ôm. Sư phụ kia của nàng luôn phải tay không làm, ngoài dạy nàng tu luyện mỗi ngày thì sẽ không làm chuyện đứng đắn gì.

Mà khẩu vị của sư phụ rất xảo quyệt, nếm cũng không nếm cùng một loại thức ăn.

Nhưng nàng cũng chỉ biết làm mấy món thường ăn trong gia đình mà thôi ...

Sư phụ luôn nói dùng nàng chưng làm thức ăn cho chó, chó cũng không ăn. Cho nên sư phụ thường xuyên xuất núi, mang về chút món ăn ngon đồ thềm, dần dà, nàng cũng dưỡng thành đầu lưỡi vàng. Có điều nàng cũng không kén ăn, bất kể có phải mỹ vị hay không, chỉ cần có thể lấp đầy bụng là nàng đã thỏa mãn rồi.

Theo một nén nhang từ từ cháy hết, thời gian kết thúc.

Một tiếng trống vang lên , tiếng nữ tử lại vang lên lần nữa ,” Trận đầu tiên đã xong . Vậy để chúng ta xem một chút ai sẽ ở lại , ai sẽ rời đi ... ”

Trong tay nữ tử cầm đáp án đã được chuẩn bị xong từ trước , đi tới trước mỗi cái bàn , kiểm tra đáp án người dự thi viết ra .

Muốn dựa vào một cái lưỡi mà nói ra tên và nguyên liệu món ăn là một chuyện vô cùng khó .

Nữ tử kiểm tra hết bốn năm tờ giấy Tuyên Thành trên bàn , chỉ có một người dự thi được giữ lại , có thể thấy được độ khó không như bình thường .

Sau đó nữ tử đi tới trước mặt An Hoằng Hàn , kiểm tra một cách nghiêm túc vài lần , lộ ra nụ cười ,” Chúc mừng huynh , đáp án hoàn toàn đúng .”

Nghe thế , đồng tử Tịch Tích Chi xoay vòng vòng , không ngờ An Hoằng Hàn thật có chút tài năng , chân nhân bất lộ tướng . Trước kia chưa từng nghe hắn nói kiến giải về mỹ thực như vậy .

Vừa rồi Tịch Tích Chi nói chuyện hòa thuận vui vẻ với nữ chủ trì cho nên khi nàng ấy đi tới thì không căng thẳng chút nào , còn có thể nháy mắt mấy cái với nàng ấy .

” Ta xem trước một chút .” Nữ tử liếc nhìn hàng chữ trên giấy Tuyên Thành , sau đó đối chiếu với kết quả thì kinh ngạc mà mở to mắt ,” Vậy mà hoàn toàn đúng rồi .”

Nàng vốn tưởng tiểu cô nương này tham gia thi đấu chỉ là chơi một chút mà thôi , dù sao muội ấy mới chỉ bảy tám tuổi , vừa nhìn đã thấy không được .

Tất cả những người phía dưới đều nhao nhao bàn luận một cách nhiệt tình , như thể không tin được những lời này .

Rất nhiều người sinh ra nghi ngờ :” Thật hay giả ? Tiểu cô nương kia đáp đúng thật à ? Chắc chắn không phải là nàng nhường chứ ?”

Bị rất nhiều người chất vấn , Tịch Tích Chi và nữ tử cũng không quá vui vẻ . Nữ tử là người Phượng Tiên cư , cho nên chắc chắn sẽ không cãi vã với khách nhân , nở nụ cười nhạt ,” Nếu mọi người không tin thì có thể tự mình đi lên đối chiếu , xem ta có nói sai không .”

Theo những lời này , rất nhiều người yên lặng .

Nếu nữ tử đã dám mở miệng vậy thì chắc chắn vô cùng nắm chắc , ai bằng lòng lên tự đòi mất mặt chứ ?

” Tiểu muội muội , chúc mừng muội , muội cũng có thể vào phòng tiếp theo .”

Sau đó nữ tử đi xem đáp án của những người khác ...

Đông Phương Vưu Dục cũng vượt qua .

An Hoằng Hàn nhìn tiểu hài tử chằm chằm , nói như khích lệ :” Không ngờ bản lĩnh tham ăn của nàng cũng có thể phát huy tác dụng .”

Tịch Tích Chi hừ hừ hai tiếng . Đó là đương nhiên . Kiếp trước ăn mỹ vị đã nhiều , hưởng hồ kiếp này lại nương nhờ bên cạnh An Hoằng Hàn , ăn không ít đồ tốt .

Đặc biệt là cá Phượng Kim Lân , chính là mỹ vị ngon nhất nàng từng ăn .

Sau vòng thi thứ hai chỉ còn lại bảy người .

Thức ăn vòng này càng tinh xảo hơn lần trước , mùi vị cũng vô cùng ngon . Nhưng muốn đoán ra nguyên liệu thì hơi khó . Bởi vì món ăn càng ngon thì quá trình nấu càng nhiều . Mà trong lúc đó , rất nhiều mùi sẽ biến thành mùi phụ trợ . Lại có rất nhiều người sẽ bị mùi khác át đi .

Tịch Tích Chi gấp một miếng thức ăn , sắc mặt không còn thoải mái như vừa rồi , từ từ nhai nuốt rất lâu , mới vậy đại tỷ tỷ tới viết tên giúp nàng .

Qua vòng so tài đầu tiên vừa rồi , rất nhiều người cũng đã nhìn Tịch Tích Chi với cặp mắt khác xưa , không còn khinh thường như vừa nãy .

Qua nửa nén nhang nàng mới miễng cường nói ra tên năm món ăn và nguyên liệu , giơ tay lau mồ hôi trên trán , không nhịn được mà thở dài một hơi .

An Hoàng Hàn đã sớm làm xong , nét chữ mạnh mẽ trải khắp trên giấy . Mỗi một nét tựa như con người hẳn , vô cùng có khí phách.

Tịch Tích Chi xoay người nhìn Đông Phương Vũ Dục . Hắn đang cầu mày vắt tóc suy nghĩ , bút lông trong tay dừng lại rất lâu .

Cách rất xa , tịch tịch Chi thò đầu nhìn chữ của hắn . Còn chưa thấy rõ đã bị nữ tử chủ trì cắt ngang .

” Vòng thứ hai còn chưa hoàn thành , nhớ đừng nhìn lung tung xung quanh , không thì có thể bị dính tội sao chép đó .”

Tịch Tích Chi bĩu môi , chỉ có thể rụt đầu lại .

Thời gian trôi qua từng phút từng giây , một nén nhang từ từ hóa thành tro bụi .

Nữ tử chủ trì đối chiếu lần nữa , lần này lại đi tới chỗ ba người .

Chỉ giữ lại An Hoàng Hàn , tịch tịch Chi , Đông Phương Vũ Dục và người thắng cuộc thi lần trước .

Người kia tên là Hứa Du , nghe nói rất nổi tiếng trong Hoàng Đô . Hễ là nơi nào có tranh tài mỹ thực đều có thể thấy bóng dáng hắn .

Hắn mặc áo bào màu tro với áo choàng ngắn , trên mặt tràn đầy tự tin , ánh mắt nhìn ba người tràn đầy khinh thường .

Trong lòng tịch tịch Chi không quá thích hắn , chỉ liếc nhìn rồi dời mắt đi .

” Tranh tài đã sắp bước vào thời khắc kích động lòng người nhất rồi ... Sau đây sẽ đổi lại hình thức so tài , không còn chia ra ném thử năm món ăn khác nhau mà là để bốn vị dự thi cùng ném một món ăn . Tóm lại , ai có thể kiên trì tới cuối cùng thì người đó chính là người đoạt giải trong cuộc tranh tài của chúng ta . Nghĩ tới một rương bạc trắng óng ánh , mọi người có thể không động lòng không ?”

Lời nói kích động lòng người của nữ chủ trì vừa ra khỏi miệng , lập tức khiến tiếng vỗ tay vang lên khắp nơi .

Người ngồi trên lầu hai và ba đều hơi có thân phận và địa vị . Trong này cũng có không ít người làm quan trong triều , thấy bệ hạ và Thái tử Luật Vân quốc cùng tham gia tranh tài ở dân gian đã đủ giật mình . Vậy mà điều khiến bọn họ càng giật mình hơn là ba người bọn họ chen lên trước mấy cái tên khác hết .

Trong một nháy mắt .

” Lưu Thượng thư , nữ nhi của ông làm phi trong cung , có biết tiểu cô nương xinh đẹp kia là ai không ?”

Người được gọi là ‘ Lưu Thượng thư ’ lắc đầu ,” Lão phu chưa từng nghe nói . Chỉ nghe nói tiểu cô nương này là thành linh xuất hiện , thân phận rất khiến người ta không đoán ra .”

Cũng không biết nghĩ tới cái gì , nam tử trung niên ngồi đối diện khẽ nói :” Lưu Thượng thư , chúng ta đều là người cao tuổi trong triều , tuy hôm nay quyền thế rất cao nhưng cuối cùng sẽ có ngày cáo lão hồi hương , vẫn phải có vật bảo đảm mới được . Ông hiểu không ?”

Lưu Thượng thư hoảng hốt trong chốc lát , thở dài một tiếng ,” Đương nhiên lão phu biết . Nhưng chuyện này cũng không phải lão phu muốn xảy ra là có thể xảy ra . Bây giờ nữ tử của lão phi đã đi , chỉ còn một nữ nhi là Hoa phi , đương nhiên muốn bồi dưỡng .”

Nhưng Hoa phi vào cung đã ba năm mà bụng vẫn không có động tĩnh gì . Vì chuyện này ông đã từng nói với nữ nhi không ít lần .

” Ông biết không , ông nhìn một chút ... Trước không bàn tới chuyện hài tử kia có phải là con của bệ hạ không , tóm lại bệ hạ thích hài tử đó , để nữ nhi ông nhanh sinh một đứa , chung quy cũng không sai .”

Lưu Thượng thư gật đầu tán đồng .

Tranh tài càng về sau càng khó , khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Tích Chi cau chặt . Hai hàng lông mày thanh tú nhú lại thành một cục , ba lần bốn lượt gấp thức ăn bỏ vào miệng , nếm thật kỹ .

117. Chương 117: Chương 17

Thời gian An Hoảng Hàn và Đông Phương Vưu Dục nếm cũng càng ngày càng dài.

Mấy món ăn bưng lên đầu tiên, tất cả mọi người đều qua.

Cho tới khi cùng nếm.

Trong đĩa toàn là thịt, dựa vào bề ngoài món ăn thì không nhìn ra đặc trưng gì. Mùi vị tuyệt hảo, ăn miếng lqđ đầu tiên thì thấy hơi cay, nếm cẩn thận thì lại có thể cảm nhận được chút ngọt.

Nguyên liệu phụ trợ ừ vị gần như bị hai vị này át mất.

Tịch Tích Chi ăn vài lần, vẫn không kết luận được. Nàng chớp mắt mấy cái, nhìn ba người kia. Bọn họ cũng cau mày, hình như chưa cho ra được kết luận.

Cố gắng tự hỏi rốt cuộc món ăn này là thứ gì nấu thành, đồng tử sáng trong của Tịch Tích Chi tràn đầy nghi ngờ.

“Giấy, mực, bút, nghiên.” An Hoảng Hàn vắt óc suy nghĩ hồi lâu, là người đầu tiên phá vỡ sự yên lặng.

Tịch Tích Chi chớp mắt vài cái đầu kinh ngạc. Tốc độ của An Hoảng Hàn cũng quá nhanh đi? Mới một lát như vậy mà đã cho ra kết luận rồi.

Hứa Du thắng lần trước cũng không tốt hơn Tịch Tích Chi là bao. Đôi đũa gấp món ăn không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn không nghĩ ra được.

Đông Phương Vưu Dục vẫn duy trì bề ngoài ôn nhã, ngoài hơi nhú mày thì không biểu hiện ra chút hoang mang rối loạn gì.

Hồi lâu sau, Đông Phương Vưu Dục đi về bàn mình, nhắc bút bắt đầu viết, “Cuối cùng cũng nghĩ ra, lần tranh tài nếm thử món ăn này, Phương Tiên cư đúng là hao tổn tâm huyết.”

Tịch Tích Chi hơi hoảng, tự nhủ hai người các huynh sao lại lợi hại vậy chứ? Sao ông trời lại thiên vị bọn họ, không chỉ cho bọn họ địa vị tối cao, tài phú vô địch, thậm chí đến cả mỹ vị bọn họ cũng vô cùng hiểu rõ.

Hàm răng trắng tinh của Tịch Tích Chi cắn chặt đũa, đôi tai lông xù dưới miếng khăn đen run lên rồi run lên không ngừng.

Trong đầu bỗng xuất hiện linh quang, nàng nhanh chóng bắt lấy linh cảm đó, gọi người chủ trì tới giúp nàng viết ra nguyên liệu.

Cái miệng nhỏ đo đỏ khẽ mở khẽ khép, nàng dán sát vào tai đại tỷ tỷ, từ từ nói ra từng loại nguyên liệu.

Hứa Du thấy ba người bọn họ đều phẩm ra rồi còn mình mình vẫn không có chút đầu mối nào thì trong lòng hoàn toàn hoảng loạn. Hắn không để ý ba bảy hai một gì, nhắc bút viết ngay. Về phần nguyên liệu viết ra có đúng hay không vậy chỉ có thể nhờ vào may mắn.

Thời gian một nén nhang từ từ trôi đi.

Quần chúng phía dưới rất kích động mà nhìn cảnh tượng này. Rất nhiều người đặt cược, đương nhiên không thể d;đ;l;q;đ đặt tiền trên người một tiểu hài tử. Thấy lần nào An Hoảng Hàn cũng cho ra đáp án nhanh nhất nên không ít người đặt nặng tay cho hắn thắng.

Tịch Tích Chi khẽ cắn môi, bàn tay trắng như phấn dưới ống tay áo nắm chặt. Ba vạn hai đó, kiên quyết không thể thua.

Nữ chủ trì lại đối chiếu đáp án, “Qua mấy hiệp ném thử, độ khó càng lúc càng lớn. Ở đây...Rất không may là sẽ có một vị dự thi sẽ phải rời đi.”

Theo tiếng nói vừa dứt của nữ chủ trì, rất nhiều người bắt đầu nghị luận thật lớn.

“Chắc chắn là tiểu hài tử kia...Ta đã nói một tiểu hài tử nào có bản lĩnh cao như vậy.”

“Là tiểu hài tử không sai, đáng đáp mới bảy tám tuổi, có thể biết được bao nhiêu.”

Trong mắt bọn họ, nàng có thể qua nhiều cửa như vậy thật không dễ dàng. Mấy người dự thi còn lại đều là nhân vật lợi hại. Chẳng đường tranh tài của tiểu hài tử này e rằng cũng đã đi tới hồi cuối.

Nhưng nữ chủ trì lại cười, lắc đầu, vẻ mặt đầy thất vọng, “Người sẽ phải rời đi lần này là...Hứa Du. Món ăn này tổng cộng tốn hai mươi tám loại nguyên liệu. Hứa Du không chỉ viết nhiều hơn năm loại nguyên liệu mà còn viết sai ba loại.”

Nàng vốn kỳ vọng khá lớn vào Hứa Du, vì người này từng tham gia nhiều cuộc tranh tài mỹ vị, hơn nữa còn thường giành thắng lợi cuối cùng.

Còn lần này, vậy mà hắn lại không đánh lại ba người này. Một vị trong đó còn là hài tử bảy tám tuổi.

Toàn trường xôn xao, không thể tin mà trừng mắt.

Tiểu hài tử này lại thành công lần nữa! Chuyện này nghĩa là sao? Nghĩa là hài tử này lợi hại hơn Hứa Du nhiều.

Hứa Du bị vây trong khiếp sợ chưa hoàn hồi. Khuôn mặt không còn chút máu nào, hơi đứng không vững, lảo đảo mà đi xuống đài.

Cuộc tranh tài sẽ không vì một người rời đi mà dừng lại.

Trận đấu cuối cùng chính là tranh tài giữa ba người Tịch Tích Chi, An Hoảng Hàn và Đông Phương Vưu Dục.

Tịch Tích Chi quay lại nhìn hai người một chút. Sự nắm chắc hoàn toàn trước đó đã giảm xuống phân nửa. Nàng thầm mắng to các huynh đứng là nhàn rồi không có chuyện gì làm, lại không thiếu tiền, sao lại tới tranh bạc với nàng?

“Càng ngày càng kích động lòng người nhỉ? Ba vị dự thi cuối cùng trên đài, ai mới có thể mang một ngàn lượng bạc về nhà đây?” Giọng nữ chủ trì vô cùng mềm mại giòn giã động lòng người, một cái nháy mắt một nụ cười vô cùng quyến rũ.

“Hiệp này...Hy vọng có thể cho ra được thắng bại. Kế tiếp chính là một loại canh mà đầu bếp Phương Tiên cư đặc biệt nấu ra . Xem xem ba vị có thể nói ra những nguyên liệu của chén canh này không . Sau đây bắt đầu tranh tài .”

Tịch Tích Chi , An Hoảng Hàn , Đông Phương Vưu Dục , mỗi người được chia một chén canh .

Chén canh này là chất lỏng màu trắng sền sệt . Tịch Tích Chi nhìn vài lần , ngay cả mảnh rau cũng không thấy . Nàng thôi thôi , nhấp một miếng , lập tức mùi hương thơm ngát tràn vào khoang miệng , người như bước vào núi rừng , một luồng gió mát mẽ lùa vào người .

Chén canh này tuyệt đối chứa không ít nguyên liệu quý giá .

Tịch Tích Chi không nhìn được mà cầm chén lên , uống thêm một miếng . Nếu có thể tìm được cách nấu ra chén canh này , nhất định nàng phải bảo ngự trù ngày nào cũng nấu ỉnh .

Nghĩ đi nghĩ lại thấy hơi lạc đề , nàng mới nặng nề kéo suy nghĩ về , lẳng lặng bắt đầu suy nghĩ , làm sao mới có thể nấu thành chén canh này .

Không thể không nói thử thách lần này khó hơn mấy lần trước nhiều .

Mấy lần trước coi như bọn họ còn có thể nhìn thấy món ăn nguyên vẹn , còn lần này chỉ có một chén canh .

An Hoảng Hàn vừa nhấp một miếng liền cau mày , hình như cũng không đoán ra nguyên liệu .

Đông Phương Vưu Dục càng khổ não hơn , sau khi uống một miếng thì dùng mũi ngửi , dường như muốn gửi ra chút đầu mối .

Thời gian cũng chỉ có một nén nhang , giờ đã cháy hết nửa , mà ba người chưa nói câu nào .

“Canh này ... “ Không biết An Hoằng Hàn nghĩ tới cái gì mà nhìn chén canh rất lâu .

Tịch Tích Chi bị những lời này của hắn dọa sợ tới mức tim thót lên .

“ Ha ha ... Xem ra hình như người dự thi này có lẽ đã có manh mối .” Người chủ trì thêm dầu vào lửa bên cạnh . Người đặt An Hoằng Hàn thẳng bên dưới càng thêm hô từng đợt cổ gắng lên .

Ba vạn hai lượng bạc , cộng thêm một ngàn lượng bạc ! Tịch Tích Chi mới không hào phóng như vậy , chịu păng phí ! nàng gờ chân đạp lên An Hoằng Hàn một cước .

Nếu là bình thường thì cho Tịch Tích Chi mười lá gan nàng không dám làm thế . Nhưng lúc này không giống trước . Dưới sự hấp dẫn của ba vạn hai , cho dù bị An Hoằng Hàn đánh một trận nàng cũng phải đáp .

Hắn từ từ quay đầu qua , khóe môi nhếch lên thành nụ cười không rõ ý tứ , nhìn thẳng vào hành động xù lông của tiểu hài tử nào đó .

Lòng Tịch Tích Chi thâm lộp bộp , chỉ sợ hắn tức giận , muốn cái mạng nhĩ của nàng tại chỗ , rứt cổ một cái , tụt nhũ , đừng nhìn ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm ta .

Đông Phương Vưu Dục chú ý tới hành động của hai người , hơi thở dài một hơi .

Chén canh này thật đúng là làm khó hắn . Hắn đã ăn rất nhiều sơn hào hải vị , có kiến giải nhất định với món ăn , nhưng mấy trận trước cũng hơn phân nửa là nhờ vận may thôi .

Người chủ trì đứng trên đài , hơn nữa còn có rất nhiều người nhìn chăm chăm , An Hoằng hàn không tiện nói quá nhiều . Hắn kẻ sát lại Tịch Tích Chi , đứng bên cạnh nàng , khẽ nói một câu ,” Nếu nàng muốn thắng , phải đồng ý một điều kiện của trẫm .”

Khỏi phải nói một điều kiện , mười điều kiện , trăm điều kiện Tịch Tích Chi cũng bằng lòng !

Nàng quơ cái đầu nhỏ , gật đầu .

“ Điều kiện vẫn là hôn trẫm , là hôn môi ... “

Nếu nàng vẫn không rõ cái gì gọi là phúc hắc thêm vô sỉ , vậy về mặt lúc này của An Hoằng Hàn chính là đưa hai người từ diễn kịch ra đời thật .

Bất kể là thắng hay thua thì Tịch Tích Chi đã sớm nhảy vào bẫy của một con sói xám lớn nào đó rồi ...

“ Nghĩ rõ ràng chưa ? Nếu nàng muốn thua vậy trẫm sẽ viết đáp án ra ngay lập tức .” An hoằng Hàn nói rất thờ ơ nhưng lại uy hiếp Tịch Tích Chi khắp nơi !

Nàng hận không thể nhào lên đồng quy vu tận với hắn . Mà hành động thực tế lại là khẽ kéo tay áo rộng của hắn , gật đầu với hắn .

Hảo hán không chịu thiệt trước mắt , dù sao cũng phải hôn , không bằng kiếm nhiều bạc về , bù đắp chỗ trống trong lòng nàng .

An Hoằng Hàn vô cùng hài lòng , nụ cười nơi khóe môi sâu hơn ,” Vậy này mau nghĩ ra đáp án chút đi . Trẫm đồng ý để nàng thắng chứ không có nghĩa Đông Phương Vưu Dục bằng lòng .” Ánh mắt hắn chuyển sang hướng Đông Phương Vưu Dục . Lúc này hắn ta vẫn đang ném canh .

Động tác của hắn rất ưu nhã , mặc hoa bào , lộ ra khí thế cao quý thuộc về hoàng gia .

Có lẽ là phát hiện có người nhìn hắn cho nên hắn ngược lên , vừa hay nhìn thấy ánh amwst của An Hoằng Hàn .

Còn một đối thủ mạnh mẽ như vậy , Tịch Tích Chi không dám lơ là chút nào . Nàng nâng đủ mười phần tinh thần , bưng chén lên lần nữa , tỉnh tể ném một miếng .

Vẫn là mùi vị thấm vào lòng người , nàng không nhịn được mà cảm thán .

Một cảm giác như gió mát thổi qua , chảy khắp toàn thân khiến nàng hết sức thoải mái .

Cũng vào lúc này , gần như nàng biết một chút về nguyên liệu làm ra chén canh này . Nàng bắt lấy chút linh cảm đó không dám lơ lửng , uống tiếp một miếng . Dần dần , toàn bộ một chén canh đầy đã thấy đáy .

Mới một lúc như vậy mà Tịch Tích Chi đã ăn không ít thứ , không kiềm được mà ợ một cái .

Có điều ... May mà đáng giá .

118. Chương 118: Chương 18

” Đại tỷ tỷ , muối biết chén canh này dùng nguyên liệu gì rồi . Tỷ viết giúp muối đi .” Nàng vừa ợ vừa kêu người chủ trì tới .

Nữ chủ trì vừa định nhắc bút viết thì Đông Phương Vưu Dục bên cạnh bỗng nói :” Khỏi phải viết , muối nói thẳng ra đi ... Ta bỏ cuộc . Ta thật sự không đoán ra được nguyên liệu của chén canh này .”

Hắn đã dùng hết toàn lực mà suy nghĩ , chỉ tiếc vẫn không có bản lĩnh này . Vả lại , hắn tham gia lần tranh tài này chẳng qua là vì giúp vui mà thôi , cũng chưa từng nghĩ nhất định phải lấy được cái danh đệ nhất .

Ngay cả bộ hạ Phong Trạch cũng chịu lui xuống thứ hai , nếu hắn lấy cái danh đệ nhất , vậy chẳng phải cố ý quét mặt mũi của An Hoằng Hàn à ?

Trong lòng hắn hơi cân nhắc . Luật Văn quốc và Phong Trạch quốc phải duy trì quan hệ hữu nghị bề ngoài . Bởi vì một khi quan hệ của hai quốc gia căng thẳng tan vỡ , vậy đều ảnh hưởng vô cùng lớn tới mỗi nước .

Người chủ trì dời mắt về phía An Hoằng Hàn , hỏi :” Vị công tử này thì sao ? Huynh xem thời gian một nén nhang sắp qua , huynh đã nghĩ ra đáp án chưa ?”

An Hoằng Hàn chuyển khuôn mặt lãnh khốc về phía Tịch Tích Chi , có lẽ là nghĩ tới chuyện vui về gì đó , khóe môi từ từ nhếch lên thành nụ cười ,” Không nghĩ ra.”

Một nén nhang từ từ cháy hết ...

Mặt nữ chủ trì hơi cứng ngắc ,” Vậy ... Vậy thì để vị tiểu muội muội này nói một chút về đáp án trước đi .”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn của Tịch Tích Chi lắc lư , gật đầu , mở miệng nói ra một đồng nguyên liệu . Thỉnh thoảng còn thêm quan điểm của mình , nói XX cùng với XX có thể khiến mùi vị càng đậm đà hơn để mọi người hiểu rõ về món ăn này .

Nữ chủ trì cảm đáp án vừa được đưa tới trong tay , nghe chuỗi tên Tịch Tích Chi nói ra thật cẩn thận . Càng đối chiếu thì nàng ta càng cảm thấy tiểu cô nương này lợi hại ...

Không chỉ có thể ném ra nguyên liệu sử dụng trong canh mà còn đưa ra vài chỗ chưa được .

” Vậy mà hoàn toàn đúng rồi ! Danh hiệu đệ nhất lần so tài này chính là vị tiểu muội muội này .”

Tiếng vỗ tay vang lên bôm bốp . Người vỗ tay chính là Đông Phương Vưu Dục . Hắn nở nụ cười ,” Giỏi ... Thật là rất lợi hại , tuổi còn nhỏ mà có thể có kiến giải độc đáo về món ăn như vậy .”

Theo tiếng vỗ tay vang lên , những quần chúng khác cũng bắt đầu vỗ tay bốp bốp theo .

An Hoằng Hàn cũng nở nụ cười vui mừng , đi tới bên cạnh Tịch Tích Chi , ôm vai nàng ,” Đừng quên thứ nàng nợ trẫm .”

Tịch Tích Chi bị dọa sợ tới mức người run lên ...

Một ngàn lượng bạc đủ để đầy một rương lớn . Cho nên để lúc mang đi dễ hơn , Phương Tiên cư rất tri kỷ mà đổi thành ngân phiếu .

Nữ chủ trì cầm ngân phiếu trong tay , quơ vài cái trong không trung ,” Xem ra hôm nay một ngàn lượng bạc của chúng ta phải đưa cho tiểu muội muội rồi ! Bây giờ hài tử cũng không phải lợi hại bình thường . Nhìn xem , bộc lộ hết tài năng trong nhiều người dự thi như vậy , trở thành người chiến thắng cuối cùng .”

Tịch Tích Chi thầm nghĩ , có lẽ phải đánh một dấu ngoặc kép cho chữ người thắng lợi này . Bởi vì An Hoằng Hàn nghĩ ra đáp án nhanh hơn nàng một bước , chẳng qua là bị nàng ngăn trở .

Cầm ngân phiếu đại tỷ tỷ đưa tới , nàng nhìn con số viết bên trên , tất cả tâm trạng buồn rầu đều bị quăng đi .

Sau đó nữ chủ trì nói rất nhiều lời khen ngợi , chỉ tiếc nàng không nghe lọt một câu nào . Tất cả tinh lực đều tập trung tới bên chiếu bạc . Lâm Ân đặt ba vạn hai , mà tỉ lệ đặt cược là 1 : 150 , ước chừng lời 150 lần .

Vì rất nhiều người đặt bạc rải rác , cho nên khi tất cả tiền được gom lại một chỗ thì cao bằng ngọn núi nhỏ .

Tịch Tích Chi trợn mắt há hốc miệng mà nhìn đồng bạc kia , chảy cả nước miếng .

Bên này người chủ trì vừa nói xong , nàng lập tức xông về phía chiếu bạc .

Lâm Ân bày ra khuôn mặt như khổ qua , nhiều bạc vụn như vậy , phải đưa về hoàng cung thế nào đây ?

Tranh tài vừa kết thúc , rất nhiều người rời khỏi như thủy triều .

Tịch Tích Chi và An Hoằng Hàn cũng đi tới chiếu bạc ...

Nhìn bạc trắng lóa và ngân phiếu , nàng nhanh chóng cầm lấy một thỏi bạc , nâng trong lòng bàn tay .

” Xem này ... Thắng .” Số bạc này đủ để nàng sống rất lâu !

Đông Phương Vưu Dục cũng đi theo sau , nhìn mắt tiểu cô nương híp lại thành một đường , không khỏi thầm nghĩ , thì ra là không chỉ là con mèo nhỏ tham lam mà còn là người vô cùng tham tiền .

An Hoằng Hàn nhìn nàng đầy yêu chiều , sắp tới lúc hẩn thu phúc lợi rồi .

Chương 18:

“Còn muốn tới tiền trang không?” Sợ mình sẽ không nhận được mà bắt lấy tiểu hài tử hôn môi, An Hoằng Hàn dời đề tài.

Tịch Tích Chi nhìn một xe ngân lượng này, cuối cùng trong lòng cũng thoải mái một chút.

“Ngô Kiến Phong, đánh xe ngựa tới tiền trang Duy Phú.” An Hoằng Hàn ôm tiểu hài tử không muốn buông ra, kêu với bên ngoài.

Một tiếng này lập tức khiến hai người bên ngoài mờ mịt. Ngô Kiến Phong ngoảnh lại nhìn Lâm Ân, khẽ buồn bực mà nói: “Bệ hạ làm sao vậy? Một hồi muốn về cung, một hồi lại muốn đi tiền trang...”

Lâm Ân cũng đoán không ra, chỉ nói: “Chúng ta là nô tài, chỉ cần dựa theo những gì chủ tử phân phó mà làm.”

Lâm Ân có thể bình an vô sự mà sống bên cạnh An Hoằng Hàn vài năm cũng là bởi vì lòng hiếu kỳ của hẩn không mạnh, sẽ không tùy ý đoán suy nghĩ của An Hoằng Hàn như đám đại thần kia.

Thử hỏi ai sẽ lòng bày hết suy nghĩ của mình trần trụi trước mặt người khác? Tâm tư của đế vương là không thể phỏng đoán nhất.

Điều Lâm Ân làm tốt nhất chính là điều này.

“Khó trách trời sinh mạng người là làm nô tài.” Ngô Kiến Phong nói một câu đầy khinh bỉ, giơ roi ngựa lên, đánh vào lưng ngựa. Xe ngựa tăng tốc, nhanh chóng chạy về phía tiền trang.

Tịch Tích Chi nhàn rỗi không có chuyện gì làm, an vị trong xe ngựa đếm bạc. Thật ra thì nàng cũng không muốn đếm, bạc như hòn núi nhỏ, ai đếm mà không phí sức? Nhưng toàn thân nàng không được tự nhiên, đặc biệt là lúc An Hoằng Hàn nhìn nàng thì trái tim vẫn đập dồn dập điên cuồng.

Hôm nay Từ lão đầu không có ở đây, nếu không chắc chắn đã hóa thành con chồn nhỏ để Từ lão đầu kiểm tra giúp một chút, xem có phải thân thể nàng đã mắc bệnh gì không.

Nhìn dáng vẻ căng thẳng bối rối của Tịch Tích Chi, trong lòng An Hoằng Hàn tràn đầy dịu dàng.

Tiền trang Duy Phú chính là tiền trang lớn nhất Hoàng Đô. Gửi bạc ở đây tuyệt đối có thể tin được.

Tịch Tích Chi vừa bước vào cửa đã nhìn thấy người làm trong tiền trang đang bận rộn.

Trên quầy có một người quản sự đang gầy bàn tính, thấy có người đến thì lập tức lộ ra nụ cười của kẻ buôn bán, “Mấy vị khách d/đ/l/q/đ quan muốn lấy bạc hay muốn gửi bạc? Chọn tiền trang Duy Phú chúng ta là chính xác đấy.”

“Chúng ta tới vì danh tiếng của tiền trang các ông. Ta muốn dùng bạc đổi chút ngân phiếu.” Đầu Tịch Tích Chi thấp hơn quầy một khúc, phải ngẩng đầu lên nhìn người quản sự.

Mỗi khi tiền trang đổi ngân phiếu đều sẽ thu chút phí thủ tục. Cho nên nghe thấy có người muốn đổi ngân phiếu, chắc chắn tiền trang sẽ vỗ tay hoan nghênh.

Người làm nhìn tướng mạo tiểu cô nương này phi phạm, đặc biệt là quần áo trên người, vừa nhìn là biết tơ lụa thượng đẳng, cười đến mức càng thêm cố gắng, “Tiểu cô nương muốn đổi bao nhiêu?”

Tịch Tích Chi chớp mắt đầy nghi ngờ, “Ta cũng không rõ là bao nhiêu, nói chung ta có một xe bạc.”

“Một xe...?” Người làm mở to mắt, không thể tin được, “Có một xe thật à?”

Đây là khoản buôn bán lớn bao nhiêu chứ?

Người làm nhanh chóng đi ra từ sau quầy, vẻ mặt tươi cười mà nhìn Tịch Tích Chi, “Tiểu cô nương để bạc ở đâu? Cuộc trao đổi này, chắc chắn chúng ta sẽ làm.”

Lời của người làm càng nghe càng giống thương nhân lừa tiền tiểu hài tử. Tịch Tích Chi chớp mắt mấy cái đầy nghi ngờ. Nếu không phải đây là cửa tiền trang Duy Phú thật thì nàng còn cho rằng mình đã đi vào hắc điểm.

“Ở ngay ngoài cửa. Các ông phái người đi kiểm tra, đếm xem rốt cuộc có bao nhiêu.” Tịch Tích Chi chỉ về phía cửa chính, ở đó có một chiếc xe ngựa đang đỗ.

Người làm vội vàng kêu người qua giúp đỡ, vén rèm xe lên nhìn thì thấy bên trong toàn là bạc vụn, ít nhất cũng có mấy trăm vạn lượng...

Tuy bọn họ làm việc nhiều năm như vậy ở tiền trang nhưng đây cũng là lần đầu tiên thấy có người cầm nhiều bạc tới đổi như vậy.

Người làm lắp ba lắp bắp mà hỏi :” Cô nương biết tổng cộng ở đây có bao nhiêu lượng bạc không ?”

An Hoằng Hàn đứng bên cạnh Tịch Tích Chi , vẻ mặt băng hàn đầy khí thế khiến người ta nhìn mà sinh ra sợ hãi .

” Cũng là bởi vì không biết nên mới để các ông kiểm tra lại . Động tác nhanh chút , lát nữa chúng ta còn có chuyện phải làm .” Tịch Tích Chi học An Hoằng Hàn , cố gắng giữ sắc mặt nghiêm nghị , nói với người làm .

Người làm nào có dám chậm trễ hai vị kim chủ này , luôn miệng vâng dạ ứng tiếng , lập tức phân phó người mang bạc vào .

Bởi vì số lượng bạc quá nhiều , bọn họ chia ra mang mấy lần mới chuyển hết và tiền trang , điều động năm sáu người làm chia ra đếm bạc .

Người làm của tiền trang bưng trà ngon lên , để mấy người An Hoằng Hàn và Tịch Tích Chi ngồi bên cạnh chờ bọn họ đếm ra kết quả .

” Nàng không sợ bọn họ tính kế nàng , tính thiếu số lượng bạc à ?” An Hoằng Hàn ngồi nghiêm chỉnh trên ghế , vẫn không đụng tới chung trà . Hễ là xuất cung , hẳn đều rất có lòng cảnh giác với trà nước bánh ngọt đưa tới , chưa bao giờ đụng vào những thứ này .

Thấy Tịch Tịch Chi định nâng chung trà lên uống một ngụm , hần cũng lập tức ngăn trở nhưng không giải thích nguyên nhân .

Tịch Tịch Chi sững sờ mà nhìn hần ,” Tính kế ta ?” Vừa rồi nàng vẫn không nghĩ tới vấn đề này , khi An Hoằng Hàn nói ra mới lập tức phát hiện mình không thể lơ lửng . Những thứ kia đều là bạc mà nàng chịu nhiều đau khổ mới thắng về , sao có thể để thứ khác tính kế ?

Tịch Tịch Chi ngoắc ngoắc ngón tay với đại tổng quản , để Lâm Ân cúi người , sau đó cúi xuống bên tai hần , khẽ nói :” Lâm Ân , ngươi đi chú ý tới bọn họ đi .”

Lâm Ân lau mồ hôi trên trán , thầm nói , sao trời sinh hần lại có mạng vất vả chứ ? Vừa nghỉ ngơi được một chút lại bị phái ra làm lao động tay chân rồi ? Có điều thấy bề hạ coi trọng tiểu hài tử này như vậy , đương nhiên Lâm Ân không dám phản bác ý của nàng . Hần cung kính đáp lại một tiếng ,” Vâng ” , rồi đi qua bên kia canh chừng .

Lần này Tịch Tịch Chi hoàn toàn yên tâm , uể oải dựa vào ghế . Đôi đồng tử màu xanh da trời như báu vật đảo quanh khắp nơi , dường như với thứ gì cũng đều tràn đầy cảm giác mới lạ .

Đợi chừng một canh giờ đám người làm kia mới nói rõ số lượng bạc ra .

Người làm tính bàn tính , hạt châu vang lên lách cách ,” Vừa rồi chúng ta đã kiểm tra lại , tổng cộng là 462 vạn lượng .”

Tịch Tịch Chi nghe mấy chữ này thì hết sức hài lòng . Vốn lúc Phượng Tiên cư cho bạc đã sớm tính hết rồi . Để tiền trang Duy Phú đếm lại bạc , không phải chỉ có một nguyên nhân , chuyện này cho thấy chắc chắn họ là người thành thật .

Thấy bọn họ kiểm tra lại không nhiều không ít hơn , nàng đứng lên từ trên ghế ,” Vậy thì đổi đi .”

” Vâng , đúng .” Người làm vội vàng gật đầu , phân phó người trông coi sổ sách vào lấy ngân phiếu . May mà bình thường tiền trang bọn họ trừ nhiều ngân phiếu , bằng không hôm nay miếng thịt béo này nhất định không nuốt trôi được .

Người làm trông coi sổ sách cầm một chồng ngân phiếu ra ,” Mỗi tấm ngân phiếu là một vạn lượng bạc lẫn . Mỗi nơi đều có cửa hiệu tiền trang Duy Phú chúng ta , cho nên cô nương ó thể tùy ý đổi . Phí thủ tục đổi ngân phiếu là 1% cho nên tổng số ngân phiếu ở đây là 445 vạn năm ngàn hai . Mời cô nương nhận lấy .”

Người làm cung kính đưa ngân phiếu cho Tịch Tịch Chi . Nàng vươn tay nhận lấy , chỉ cảm thấy bỗng nhiên giàu có khiến nàng thấy không thật .

” Thời gian không còn sớm , chúng ta phải trở về .” An Hoằng Hàn từ từ đứng lên . Trong hoàng cung còn có nhiều chính vụ nhờ hần phê duyệt , nếu không trở về thật e rằng tối nay phải thức trắng đêm thẩm tra xử lý tấu chương rồi .

Ra ngoài hơn nửa ngày , hôm nay Tịch Tịch Chi cũng đã chơi đủ . Hơn nữa hôm nay kiếm được bạc , cho nên nàng không phản kháng chút nào , vô cùn nghe lời mà đi theo hần cùng trở về .

Nửa ngày không ở trong hoàng cung , tấu chương tích lũy khá nhiều rồi . An Hoằng Hàn bước vào hoàng cung liền lqđ đi thẳng tới ngự thư phòng . Tịch Tịch Chi là cung nữ ‘ thiếp thân ’ đương nhiên cũng bị lôi đi cùng . Trong ngực nàng cất mấy trăm vạn lượng ngân phiếu , lúc bước đi đều cảm thấy lảng lảng .

An Hoằng Hàn ngồi sau án thư , chấp bút viết . Mà Tịch Tịch Chi thì ăn một đĩa bánh ngọt , vừa đếm ngân phiếu của mình , trong đầu suy nghĩ lát nữa nên giấu ở chỗ nào .

Cuối cùng , nàng vẫn quyết định giấu ở trong chậu Phượng Minh bằng ngọc lưu ly . Vừa về tới điện Bàn Long nàng lập tức định chui vào gầm giường giấu đồ .

Nhưng bây giờ có một chuyện đau đầu là chui gầm giường hơi bất tiện . Nàng thò đầu xem xét bốn phía điện Bàn Long đang không có cung nữ thái giám . Nàng thúc giục linh lực , biến thành con chồn nhỏ lần trước . Lập tức quần áo trên người như quả bóng cao su xì hơi , rơi xuống trong nháy mắt .

Trong vạt áo xốc xếch là một cục tròn tròn mập mập nho nhỏ .

Con chồn nhỏ màu trắng bạc mập hơn tháng trước một vòng , người cũng hơi lớn lên . Đẩy chồng ngân phiếu , nàng giấu từng tờ một vào chậu Phượng Minh bằng ngọc lưu ly .

Nàng rũ lông . Mấy ngày nay làm người đã quen , bỗng lại biến trở về động vật bốn chân nên hơi không quen , lúc đi thì đông lay tây lệch .

Đang định biến thân về thì ngoài cửa bỗng truyền tới một loạt tiếng bước chân . Nàng lập tức bất động , thò đầu nhìn ra ngoài , chỉ thấy Lâm Ân và Ngô Kiến Phong và tất cả nô tài đều vào .

An Hoảng Hàn đi phía trước , long bào màu vàng kim vô cùng chói mắt .

Vừa vào tới không lâu hần liền nhìn thấy quần áo tán loạn trên đất . Sắc mặt hần khê thay đổi , cau mày , thâm nghĩ chẳng lẽ con chồn nhỏ lại đột nhiên biến trở về ? Nghĩ tới tiểu nhân nhi đáng yêu kia , hần vô cùng không nỡ .

Nhưng dù biến trở về thì hình thú của Tịch Tích Chi cũng vô cùng khiến người yêu mến .

Lâm Ân là người đầu tiên nhìn thấy con chồn nhỏ dưới gầm giường , kinh ngạc mà hô to gọi nhỏ :” Bệ hạ ... Con chồn Phượng ... Phượng ... Vân trở về ! Người nhìn đi , ở dưới gầm giường .”

Ánh mắt mọi người đều chuyển về phía gầm giường , chỉ nhìn thấy một cục màu trắng lớn cỡ bàn tay , ôm chặt cột đầu giường , đôi đồng tử màu xanh da trời đang nhìn về phía bên này .

Dáng vẻ đáng yêu khiến mọi người nghiêng ngả .

Biểu hiện của Lâm Ân là cao hứng chân thành nhất , nụ cười nơi khóe môi chưa từng ngừng . Mà ánh mắt bọn họ nhìn thấy một đồng quần áo trên mặt đất thì hơi buồn bực . Rõ ràng quần áo này là của hài tử kia , sao bỗng cởi ra ném ở đây ?

Nhưng không ai quan tâm tới vấn đề này , bởi vì con chồn Phượng Vân bệ hạ cưng chiều nhất đã trở về !

Vốn Lâm Ân còn đang suy nghĩ , nếu con chồn Phượng Vân không thể về nữa thì có nên kêu người đi tìm không . Mà hôm nay , con chồn Phượng Vân bình an trở về điện Bàn Long , bọn họ cũng yên tâm .

Tịch Tích Chi bước từng bước nhỏ ra khỏi gầm giường .

Trên khuôn mặt lạnh lùng của An Hoảng Hàn không có chút cảm xúc , chỉ ôm lấy con chồn nhỏ , nâng trong lòng bàn tay , vuốt vuốt trán nó đầy cưng chiều .

”Ợi lát nữa trẫm mới hỏi nàng nguyên nhân , bây giờ ăn tối trước .”

Giọng lãnh khốc của An Hoảng Hàn bay bổng , tất cả mọi người tự giác cúi đầu .

Tịch Tích Chi nằm trong lòng hần , tự hỏi , sao lúc mình là hình người thì chỉ cần hần làm ra một động tác thân mật nhỏ xíu nào thì trái tim đã đập thình thịch ? Mà khi là hình thú thì tất cả động tác thân mật của hần lại có vẻ tự nhiên như vậy ?

Nàng suy nghĩ thật lâu nhưng từ đầu tới cuối không nghĩ ra huyền cơ trong đó .

119. Chương 119: Chương 19

Tin tức sau khi con chồn Phượng Vân mất tích lại trở về lập tức truyền khắp cả hoàng cung. Tất cả mọi người vô cùng tò mò mấy ngày nay con chồn nhỏ chạy đi đâu. Tiếc rằng con chồn Phượng Vân chỉ là một con chồn, dù bọn họ tò mò thế nào cũng không thể biết được sự thật.

Trên bàn ăn hình chữ nhật toàn là mỹ vị. Tịch Tích Chi giơ móng vuốt của mình lên nhìn, từ từ vươn một cái ra, thành công kéo được một cái đùi gà. Sau đó nàng đưa vào miệng.

Cắn một miếng, xé một miếng thịt ra, ăn rất ngon.

An Hoằng Hàn như có điều suy nghĩ, cách một lúc lại dừng gấp thức ăn, nhìn về phía con chồn nhỏ.

Người con chồn nhỏ tròn vo, lại mập một vòng. Lúc nâng trong lòng bàn tay vô cùng có cảm giác. Bất kể nhìn dáng vẻ Tịch Tịch Chi ở hình người hay thú, hẳn đều cảm thấy vô cùng đáng yêu, hận không thể cứ nhìn nàng như vậy.

Chờ ăn cơm xong, tắm xong, hẳn bắt lấy con chồn nhỏ, để nàng nằm trong lòng mình, nói ra nghi ngờ, “Sao lại biến trở về?”

Theo lẽ thường mà nói cách nhiều ngày như vậy cũng không bỗng nhiên biến thân, sao trong thời gian ngắn như vậy mà nàng lại đột nhiên biến trở về?

Nàng ngẩng cái đầu nhỏ lên nhìn hắn, ập a ập úng không lên tiếng.

Tịch Tịch Chi l.q.d im lặng khiêu khích sự chú ý của An Hoằng Hàn, “Nói, là bởi vì cái gì?”

Lúc Tịch Tịch Chi hình thú không thể mở miệng nói tiếng người. Lời thoát ra toàn là tiếng chít chít. Thấy sắc mặt hắn càng ngày càng băng hàn hơn, chung quy nàng cũng không có lá gan kia, nhảy ra khỏi lòng bàn tay hắn, rơi xuống đất.

Một vòng ánh sáng mờ mờ bao bọc lấy thân thể con chồn nhỏ ngay lập tức, theo ánh sáng tản đi, tiểu nữ hài bảy tám tuổi toàn thân xích lô đứng trước mặt An Hoằng Hàn.

Hắn ung dung nhìn cảnh tượng này, quét nhìn toàn thân Tịch Tịch Chi qua lại mấy lần.

“Nói xem chuyện này là sao? Sao lại biến trở về?” An Hoằng Hàn khoanh hai tay trước ngực nhìn nàng.

Nàng vươn tay che vị trí quan trọng. Ánh mắt hắn quá trực tiếp khiến nàng sợ tới mức xấu hổ.

“Ta...Ta muốn đi giấu bạc mà thôi. Ai ngờ vừa nghĩ ra thì huynh đã dẫn Lâm Ân thành linh bước vào.” Hai má Tịch Tịch Chi đỏ ửng, đôi đồng tử ngập nước vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác.

An Hoằng Hàn càng nhìn dáng vẻ này của nàng thì ánh mắt càng ngày càng trầm.

Biết không thể tiếp tục như vậy nữa, hắn gõ ngón tay lên bàn, “Tuy bây giờ đã là mùa thu nhưng nàng để thân thể trần trụi như vậy mà không lạnh à? Ngộ nhỡ cảm lạnh thì có phải lại cần trăm mồi ngự y cho nàng không?”

Hắn vừa nói xong thì nàng liền xấu hổ, điên cuồng vọt tới cạnh tủ, lục lọi quần áo của mình.

Không quan tâm tới ánh mắt quan sát của An Hoằng Hàn, nàng đưa lưng về phía hắn, bắt đầu mặc đồ, động tác vô cùng nhanh chóng lưu loát, như có thứ gì đó đang thúc giục nàng vậy.

Khoác một chiếc áo mỏng, nàng lại khoác thêm một chiếc áo khoác rồi đi qua.

Cuối cùng ánh mắt An Hoằng Hàn cũng kiềm nén trở nên bình thường, hờ hững gật đầu, “Ngủ đi. Ngày mai nên biến trở về hình người. Nhìn nàng lúc ăn cơm xem, khắp móng vuốt toàn là dầu.”

An Hoằng Hàn có thể tìm cớ mà gần như không cần dùng đầu óc, lập tức có thể đưa ra một cái cớ.

Tịch Tịch Chi đơn thuần đáng yêu nào có phải là đối thủ của hắn, đàn độn u mê nhảy ngay vào bẫy của đối phương, lại còn cho rằng đối phương nói rất có lý. Đôi đồng tử quay mòng mòng, sáng lóng lánh hơn bất cứ thứ gì.

An Hoằng Hàn đứng lên, kéo tay tiểu hài tử, đi về phía long sàng.

Ngủ trên long sàng đã quen, Tịch Tịch Chi l.q.d bất kể đi tới chỗ nào cũng có vẻ khá quen giường! Đồng thời nàng cũng biết nếu bây giờ bảo nàng ngủ một mình một giường, vậy chắc chắn không ngủ được. Thế nào nàng cũng phải dựa vào vai An Hoằng Hàn mới có thể ngủ.

Trong mấy tháng sống chung, những hành động này đã sớm bắt tri bắt giác biến thành thói quen.

Phía chân trời đen như mực chợt lóe một ánh sao , chiếu sáng cả vùng đất .

Trong màn lục màu vàng ấm áp , một lớn một nhỏ dựa sát vào nhau cùng đi vào giấc ngủ . Gió khẽ thổi bay một góc rèm cửa , vừa hay có thể thấy vẻ mặt hai người khi ngủ .

Sáng sớm ngày hôm sau , chuyện con chồn Phượng Vân mất tích lại truyền khắp hoàng cung . Mà lần này vẫn giống lần trước , An Hoằng Hàn không phái người đi tìm , chỉ hờ hững mà nói một câu :” Chờ chơi đủ tự nó sẽ về .”

Trước kia ngày nào bệ hạ cũng ôm con chồn Phượng Vân , suốt ngày gần như không thả xuống đất cho nó đi . Vậy mà bây giờ lại áp dụng chính sách nuôi thả , bất động không quan tâm tới con chồn Phượng Vân mất tích mấy ngày .

Có điều đa số người không để chuyện này trong lòng . Bởi vì chẳng qua con chồn Phượng Vân chỉ là một con sủng vật bệ hạ nuôi . Không có nó , bệ hạ cũng sẽ không mất đi lạng thịt nào , cần gì phải khổ sở tìm về ?

Nhưng đồng thời chuyện con chồn Phượng Vân mất tích cũng thành cái cớ để rất nhiều người có lòng dùng để tới gần An Hoằng Hàn . Có không ít quan viên trong triều đình ngày nào cũng phái ra rất nhiều người đi tìm tung tích nó , mong tìm ra tội đưa tới trước mặt bệ hạ tranh công .

Có thể được An Hoằng Hàn khen ngợi chính là giấc mơ cả đời của những người này . Bởi vì chuyện đó nghĩa là bọn họ có được vinh hoa phú quý , quyền thế địa vị .

Tịch Tích Chi không có chút tính tự giác nào với việc mình dẫn tới rối loạn . Nàng từ từ tỉnh lại , chuyện đầu tiên chính là dụi dụi đôi mắt ngái ngủ , sao đó cực kỳ không muốn mở ra một đường nhỏ , dò xét mấy lần mới từ từ ngồi dậy .

An Hoằng Hàn đã mặc xong long bào màu vàng , ngọc quan tơ vàng trên đầu đã sớm đội xong .

Hắn cúi người , hơi khom người , vuốt vuốt đôi tai xù lông của Tịch Tích Chi .

“ Sống trong điện Bàn Long thật tốt đi , đừng có chạy lung tung .” Trước kia nàng chỉ là con chồn nhỏ , rất nhiều người sẽ không xem nàng như chướng ngại vật của mình . Mà nay không giống xưa , nàng có được cái thân phận ‘ con người ‘ trong sáng này , vậy không thể tránh khỏi rất nhiều chuyện .

Cũng không biết có nghe rõ ràng không , nói chung nàng lắc lắc đầu , hình như là gật đầu .

An Hoằng Hàn không làm sao được với nàng , lại sợ bộ dáng nửa hình người của nàng bị người ta nhìn thấy , cầm miếng khăn đen đội lên cho nàng ,” Luôn luôn chú ý một chút , trong hoàng cung lắm thầy nhiều ma , một khi lộ tẩy thì trăm cũng không thể giữ được nàng .”

Cổ ý dùng lời nói hù dọa tiểu hài tử , hắn thấy hai mắt nàng tròn to , dường như cơn buồn đã tan đi , mới yên tâm thu tay lại . Vừa định rời đi , hắn lại bỗng cảm thấy cái đuôi sau lưng Tịch Tích Chi đóng đũa , khuôn mặt lạnh lùng của hắn càng lạnh hơn :” Chẳng lẽ muốn trăm chém cái đuôi kia đi mới biết giấu nó đi à ?”

Tịch Tích Chi rất không có cốt khí mà ưỡn thẳng lưng , cái đuôi màu trắng bạc xù lông sau lưng từ từ chui vào làn váy .

Sắc mặt An Hoằng Hàn lúc này mới tốt hơn , sau đó ném ra ngon ngọt ,” Đợi lát nữa trăm phân phó thái giám đi ngự thiện phòng bảo bọn họ chuẩn bị một con cá Phượng Kim Lân cho nàng .”

Biết tiểu hài tử này thích thứ gì nhất , cho nên hắn vô cùng dễ dàng dụ dỗ được nàng mặt mày rạng rỡ .

“ Một lời đã định .” Tịch Tích Chi xốc chân bông , đồng tử lóe sáng rạng rỡ nhìn An Hoằng Hàn chằm chằm .

Mỗi tiếng nói cử động của hắn cũng bá đạo một cách tự nhiên . Hắn chính là vương giả trời sinh , bất kể một câu nói , một động tác nào cũng có thể thể hiện ra uy tín của hắn , không ai dám khiêu khích ranh giới cuối cùng của hắn .

Cung nữ thái giám chuẩn bị cho Tịch Tích Chi một đồng bánh ngọt , rất dễ để nàng xem như đồ ăn vặt mà ăn khi đói bụng .

Hôm nay sau khi hạ triều , An Hoằng Hàn cũng không trở về điện Bàn Long mà là đi ngự thư phòng xử lý chính vụ . Bởi vì hôm qua xuất cung du ngoạn tốn quá nhiều thời gian nên hắn có rất nhiều chuyện phải làm .

Tịch Tích Chi ngẩn trong điện Bàn Long , rảnh rỗi buồn chán liền muốn đi ra ngoài . Nhưng vừa nghĩ tới trên đầu mình có hai cái tai dài khác hẳn người bình thường lại thu chân về , nhìn trời ngẩn người trên ghế mây tiếp .

Lâm Ân lẳng lẳng trông coi bên cạnh , tự nhủ tiểu hài tử này không nóng à ? Trên đầu luôn bọc một cái khăn đen .

Tiếng bước chân truyền tới từ đằng xa , cái tai nhahy bén của Tịch Tích Chi run lên , mắt nhìn về phía cửa chính điện Bàn Long .

Theo tiếng bước chân tới gần , người xung quanh cũng nghe thấy . Lâm Ân rất buồn bực . Lúc này lại có ai tới điện Bàn Long ? Cho nên hắn thò đầu ra nhìn .

“ Ô ... Lâm tổng quản ở đây à ? Có phải bệ hạ cũng ở điện Bàn Long không ?” Hoa phi bước từ xa tới gần . Nàng xách làn váy , bước từng bước sen về phía này .

“ Không có đâu , bệ hạ đang xử lý chính vụ ở ngự thư phòng .” Mặt mày Lâm Ân cứng rắn khi nói ra những lời này .

Tịch Tích Chi cũng quay đầu nhìn nàng , chỉ thấy trên mặt Hoa phi không có chút đau khổ nào . Chẳng phải tỷ ta vừa mất đệ đệ ư ? Sao lúc này còn rảnh mà tới điện Bàn Long dạo ?

Hoa phi liếc mắt liền nhìn thấy tiểu cô nương bên cạnh Lâm Ân , nhớ tới lời đồn đãi lan truyền gần đây , lập tức cười không nổi . Nàng thần nghĩ cẩn thận , rốt cuộc tiểu cô nương này có lợi lộc thể nào ?

“ Vị này chính là Tịch cô nương ?” Hoa phi quen thuộc mà ngồi vào cái ghế bên cạnh , vừa ngồi xuống đã bắt chuyện với Tịch Tích Chi .

Tịch Tích Chi sợ nhất là những nữ nhân như bọ cạp này , hận không thể tránh xa chừng nào tốt chừng đó , lập tức đứng lên , nói :” Hôm nay thời tiết rất tốt , tar a ngoài phơi nắng , Hoa phi muốn chờ An Hoàng hân thì xin cứ tự nhiên .”

Một tiếng ‘ An Hoàng Hân ‘ này lập tức khiến hoa phi đổi sắc mặt .

Ai cũng biết tính cách An Hoàng Hân bá đạo , ai dám gọi thẳng tục danh của hắn , vậy thì chẳng phải là tìm chết à ? Ánh mắt Hoa phi nhìn Tịch Tích Chi không còn khinh thường mà là lộ ra chút địch ý .

Tịch Tích Chi bị nàng ta nhìn tới mức sợ nổi da gà , một khắc cũng không muốn ở lại đây . Còn chưa đi ra nàng đã bị bóng dáng Hoa phi chặn lại .

“ Gần đây người được bàn luận nhiều nhất trong hoàng cung chính là Tịch cô nương . Như vậy , bệ hạ cũng không ở đây , chỉ bằng chúng ta nói chuyện nữ nhân một chút ?” Khóe miệng Hoa phi mang theo ý cười nhưng nụ cười này không đạt tới đáy lòng .

Tịch Tích Chi nghe những lời ‘ khách sao ‘ này , lập tức cũng nghe ra hàm ý trong đó . Chẳng phải là muốn tìm nàng nói chuyện mà là chắc chắn nội dung cuộc nói chuyện không có hại cũng chẳng có chút lợi nào với mình .

Sao Tịch Tích Chi sẽ ngốc nghếch mà đồng ý ?

“ Ta và tỷ không quen . Trong hậu cung còn ba nghìn giai lệ khác mà , tỷ có thể đi tìm các tỷ ấy nói ,” Tịch Tích Chi lùi lại mấy bước , kéo khoảng cách với Hoa phi .

Tịch Tích Chi chưa từng gia tiếp với Hoa phi nhưng từng nghe nói không ít chuyện về nàng ta . Ai không biết người nắm quyền trong hậu cung chính là Hoa phi ? Đắc tội nàng ta , vậy chắc chắn cuộc sống trong hoàng cung không dễ chịu gì .

Hoa phi không ngờ Tịch Tích Chi sẽ từ chối mình một cách quả quyết như vậy , mặt hơi dài ra ,” Bây giờ Tịch cô nương cũng sống ở hoàng cung , nói chuyện với bốn cung một lát , dù sao cũng chẳng có chỗ nào xấu , có phải không ?”

Tịch Tích Chi lại không cho là như vậy . Nàng cũng không phải đám phi tử trong hậu cung , cần gì phải bước chân vào trồn lẩn trong đó ?

120. Chương 120: Chương 20

“Muội chỉ muốn ra ngoài đi dạo, Hoa phi có rảnh rồi nói chuyện với muội, không bằng nên ghĩ làm sao để nắm vững trái tim An Hoảng Hàn.” Tịch Tịch Chi cố gắng bình ổn sự khó chịu trong lòng, không muốn dây dưa gì với nữ nhân này.

Vừa nhìn là thấy Hoa phi chính là thuộc loại nhân vật không thể trêu chọc. Nàng chỉ muốn sống cuộc sống thật yên lặng, âm mưu quỷ kế gì, nàng không có hứng thú.

“À? Tịch cô nương muốn đi ra ngoài đi dạo? Vừa hay bồn cung có thời gian, không bằng cùng tản bộ.” Hoa phi không định bỏ qua lúc này, bất kể Tịch Tịch Chi nói thế nào cũng luôn quán lấy nàng không buông.

Tịch Tịch Chi có xúc động mắng người nhưng lại cứng rắn nhịn xuống.

“Không cần, muội bỗng lại không muốn đi.” Tịch Tịch Chi ngồi trở lại ghế, trong lòng thầm mắng da mặt người này cũng quá dày rồi. Nàng đã nói ra lời đuổi người mà Hoa phi còn như không nghe thấy.

Hoa phi cũng thuận thế ngồi vào ghế bên cạnh, phân phó cung nữ: “Còn không châm trà cho bồn cung? Chẳng lẽ các người không hiểu phép tắc trong hoàng cung à?”

Lời bình luận về Hoa phi trong cung rất nhiều. Có vài người nói nàng quản lý hậu cung vô cùng trật tự có lý. Nếu không có gì nhầm lẫn thì chắc chắn bệ hạ sẽ phong nàng làm Hậu. Cũng có người nói Hoa phi ý thể hiếp người, thường xuyên đánh mắng nô tài. Sau khi bị bệ hạ biết, chắc chắn khó thoát tội.

Có điều những điều này chẳng qua là lời đồn mà thôi, không có căn cứ thực sự nào, không ai có thể dùng nó để làm gì Hoa phi. Làm bất cứ chuyện gì cũng phải nhìn bằng chứng mà nói chuyện.

Hoa phi nâng chung trà lên, nhấp một miếng, trong nháy mắt đôi môi chạm vào ly trà, ắn xuống hai dấu môi son đỏ đỏ.

“Tịch cô nương, đừng căng thẳng, hôm nay bồn cung chỉ muốn nói chuyện hòa bình mà thôi. Muội cũng đã vào cung vài ngày nhưng bệ hạ cũng không tỏ rõ thân phận của muội...Nói thật, chỉ sợ nói ra thân phận ‘cung nữ thiếp thân’ này ra cũng không có mấy ai tin.” Hoa phi liếc nhìn trà Đại Hồng Bào trước mặt Tịch Tịch Chi. Đây chính là thứ nước khác mới tiến cống vài ngày trước liền đưa hết ỉnh nàng hưởng dụng.

Hoa phi lập tức ghen ghét nhưng không biểu lộ ra.

Tịch Tịch Chi lắng lắng nghe những lời này, từ từ suy nghĩ ý tứ trong lời nói của nàng ta. Thì ra là nội dung cuộc nói chuyện nữ nhân này muốn nói chính là xung quanh thân phận của mình.

Suy nghĩ một chút thấy cũng đúng. Tất cả đám nữ nhân này đều là phi tử của An Hoảng Hàn, lo nhất không phải là bị thất sủng à?

Tịch Tịch Chi từ từ ngẩng đầu lên, “Thân phận có quan trọng vậy không? Muội không tranh giành cái gì với các tỷ.”

Mối quan hệ giữa nàng và An Hoảng Hàn chính là chủ nhân và sủng vật. Có điều sao nàng có thể nói ra?

Hoa phi nhìn miệng Tịch Tịch Chi ngậm thật chặt, âm thầm cắn răng nhưng lại bày ra khuôn mặt tươi cười thân thiết.

“Tịch cô nương nói đùa à? Chỉ cần là thứ muội thích, sao bồn cung lại không biết ngượng mà đi tranh? Nhất định sẽ dâng vào tay muội.” Hoa phi nói những lời khách sáo, thính thoảng che miệng cười hai tiếng.

Tịch Tịch Chi nhìn dáng vẻ làm bộ làm tịch của nàng ta, càng ngày càng khó chịu. Nàng vô cùng muốn rời đi, lại bị đối phương quán chặt lấy.

Hoa phi đi vào chính đề, “Nghe nói muội ngủ chung với bệ hạ?”

Bộ não nhỏ của Tịch Tịch Chi lập tức chết máy. Bình thường ngủ cùng An Hoằng Hàn đã quen, hơn nữa lại không thấy có người nói tới chuyện này. Nàng đã sớm coi chuyện này là chuyện đương nhiên. Vừa nghe Hoa phi nói ra thì giận tới mức suýt chút nữa nôn ra máu.

Chỉ nhìn vẻ mặt đối phương Hoa phi cũng đã xác định được đáp án. Nàng ta truy hỏi tiếp: “Tịch cô nương, danh dự là quan trọng nhất với một cô nương. Bỗng cung thấy tuổi muội còn nhỏ, có biết ngủ chung với nam tử có nghĩa là gì không?”

Tịch Tịch Chi suy nghĩ theo lời Hoa phi, lập tức nghĩ tới ở phạm trần chỉ có phu thê là sẽ ngủ chung một chỗ. Nhưng nàng và An Hoằng Hàn là phu thê à? Câu trả lời rất rõ ràng.

” Muội mới bảy tuổi.” Tịch Tịch Chi sững sờ trong chốc lát, nhanh chóng kiểm cố giải vây ình, nói số tuổi của mình rất nhỏ.

Tiểu hài tử ngủ chung với người trưởng thành, dù sao cũng không có vấn đề gì ?

Hoa phi thật vất vả mới moi ra một chút đầu mối, đương nhiên sẽ đuổi theo tới tận cùng, ” Tiểu hài tử ngủ với người trưởng thành đúng là chuyện thường xảy ra. Nhưng quan hệ của muội với đệ hạ là thế nào? Huống hồ dù là hài tử nhà mình, lúc năm sáu bảy tuổi đã sớm nên ngủ một mình. Chẳng lẽ Tịch cô nương sợ tới ?”

Giao tiếp với người lão luyện như Hoa phi, khí thế Tịch Tịch Chi có vẻ yếu hơn rất nhiều. Nàng không ngừng trầm mắng to, nữ nhân này quan tâm quá nhiều.

Mà lúc này Hoa phi đang ngưng thần nhìn vẻ mặt Tịch Tịch Chi, muốn nghiệm chứng tin đồn có thật hay không? Những lời đồn này có không ít là về chuyện hài tử này là con của đệ hạ. Sao Hoa phi có thể không đề cao lòng cảnh giác?

” Hoa phi nương nương, tỷ cũng đừng quanh co với muội. Muội không phải hài tử của An Hoằng Hàn.” Tịch Tịch Chi sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, ” Tỷ nhìn chút đi, đôi mắt lỗ mũi cái miệng của muội, điểm nào có nửa phần tương tự với An Hoằng Hàn?”

An Hoằng Hàn thuộc loại tuấn nam băng sơn lãnh khốc mà mình hiển nhiên là một tiểu hài tử có khuôn mặt búp bê.

Nghe Tịch Tịch Chi nói xong, cuối cùng tảng đá lớn trong lòng Hoa phi cũng rơi xuống.

” Tịch cô nương, vậy bản cung sẽ không quấy rầy muội nữa. Có điều bản cung vẫn khuyên muội một câu, làm chuyện gì cũng khó tránh khỏi gây ra lời ra tiếng vào. Điều chúng ta kiêng kỵ nhất là danh tiếng, tốt nhất Tịch cô nương nên cân nhắc đi.”

Đây là lời khuyên à? Rõ ràng là lời cảnh cáo.

Tịch Tịch Chi nặn ra nụ cười cứng ngắc, đáp lại: ” Cảm ơn Hoa phi nương nương nhắc nhở, muội sẽ nhớ kỹ.”

Không phải là ám chỉ nàng phải kéo khoảng cách với An Hoằng Hàn? Nếu ngay cả ý này mà nghe cũng không hiểu thì nàng chính là vô cùng ngu ngốc.

Nàng cố gắng muốn quên đi như lời Hoa phi nói nhưng càng muốn quên thì lại càng nhớ rõ.

Có phải cũng nên phân giường ngủ không?

Đây là một vấn đề đáng để suy nghĩ, cũng không phải bởi mấy câu nói của Hoa phi mà là vì đúng như lời nàng ta, lời người rất đáng sợ. Quan hệ càng thân thiết với An Hoằng Hàn thân thiết càng tạo nhiều kẻ thù. Hôm nay chỉ là một Hoa phi, khó đảm bảo sau này Ninh phi Liễu phi Thục phi thay phiên nhau ra sân!

Tịch Tịch Chi dựa vào ghế mây, ngẩn người khá lâu, mãi cho tới khi An Hoằng Hàn về điện Bàn Long mới kêu suy nghĩ về.

Thức ăn đầy bàn , Tịch Tích Chi lại thấy tẻ nhạt vô vị , trong đầu toàn nghĩ ... Có nên phân giường ngủ không ? Nếu phân giường ngủ thật vậy chẳng phải giường của mình là chậu Phượng Minh bằng ngọc lưu ly à ?

Thời gian dần trôi , màn đêm từ từ rơi xuống , sau khu Tịch Tích Chi và An Hoằng Hàn cùng tắm xong thì nàng chỉ mặc một bộ áo mỏng . Tờ lụa màu trắng khiến khuôn mặt trắng nõn nà càng thêm đáng yêu .

Nàng đứng bên giường thật lâu vẫn không động đậy . Nàng nhìn giường , vẫn còn tự hỏi chuyện kia .

An Hoằng Hàn nhảy bén phát hiện tiểu hài tử khác thường , " Thất thần cái gì ? Còn không nhanh đi ngủ , ngày mai lại muốn ngủ nướng à ?"

Mặt Tịch Tích Chi đỏ lên , ngay sau đó từ từ nói ra một câu : " Ta ... Ta ... tối nay muốn ngủ một mình . Trong hoàng cung có nhiều nhiều phòng như vậy , tùy tiện trải cho ta một cái giường được không ?"

Ánh mắt lạnh lẽo của An Hoằng Hàn trở nên u ám , bàn tay nhắc chân bông lên từ từ thu lại , " Vì sao bỗng muốn ngủ một mình ? Có phải ngủ trên long sàng này khó chịu không ? Ngày mai trẫm có thể phân phó người thay cái khác ."

" Rất thoải mái ." Tịch Tích Chi buột miệng nói , tự nhủ giường này mềm mại , hướng hồ nàng ngủ đã quen , nào có thể khó chịu ?

" Vậy thì vì sao ?" An Hoằng Hàn làm mặt lạnh , nhìn tiểu hài tử , nhớ lại chuyện hôm nay Lâm Ân bẩm báo , hỏi : " Có phải có liên quan tới Hoa phi không ?"

" Không liên quan gì tới tỷ ấy ." Tịch Tích Chi thành thật mà nói .

" Không liên quan ?" Hần nheo mắt , " Nhưng không liên quan thật vậy sao nàng lại nói ra yêu cầu này ?"

Trước kia hai bọn họ ngủ cùng nhau , chưa từng nghe nàng nhắc tới muốn phân giường ngủ .

Đặc biệt là lúc vừa cho phép nàng ngủ trên long sàng , một con chồn nhỏ nào đó cao hứng tới mức nhảy lên .

Bị ánh mắt lạnh lùng của An Hoằng Hàn nhìn chăm chăm tới mức mất tự nhiên , giọng nàng nhỏ đi vài phần , " Thật ra là có vài phần liên quan . Ta cảm thấy Hoa phi không nói sai . Ta cũng không phải con ruột của huynh , không phải phi tử , ngủ cùng huynh trên một cái giường sẽ dẫn tới rất nhiều lời chỉ trích ."

Điều quan trọng nhất chính là nữ nhân hậu cung của huynh có ai là đèn đã cạn dầu ? Tịch Tích Chi chỉ muốn tránh bị các nàng tìm mình gây phiền phức .

" Thì ra là vậy ... " An Hoằng Hàn tiến lên vài bước , ôm eo tiểu hài tử , kéo về phía trước người mình . Nàng dựa vào ngực hắn , " Nếu chỉ là như thế thì căn bản không cần phải lo lắng . Chỉ cần có trẫm ở đây , ai dám nói xấu , trẫm cắt đầu lưỡi hắn ngay . Hướng hồ cho tới nay đều ngủ cùng trẫm , chẳng lẽ nàng cho rằng nàng phân giường ngủ thì bọn họ sẽ không nói ra nói vào sau lưng à ?"

Có vài chuyện chỉ cần làm một lần vậy thì có lau xóa cỡ nào cũng không hết .

Cho dù Tịch Tích Chi chịu phân giường ngủ , bọn họ vẫn sẽ nhớ trước kia hai người cùng ăn cùng ở .

Đồng tử Tịch Tích Chi xoay tròn vài vòng , cũng cảm thấy có chuyện vậy thật .

" Đừng quan tâm tới những ánh mắt của người khác ." An Hoằng Hàn xốc chân bông , để Tịch Tích Chi vào ngủ , " Lời đồn trong hoàng cung có rất nhiều nhưng là thật lại không có nhiều . Cho dù bọn họ nghi ngờ lung tung cũng không thay đổi được sự thật , để ý nhiều như vậy chỉ khiến mình càng thêm phiền muộn ."

Mỗi một câu của An Hoằng Hàn đều là khuyên Tịch Tích Chi .

Nàng cũng không phải đầu gỗ , đương nhiên có thể nghe hiểu mấy phần ý trong lời hắn , đơn giản là để nàng đừng để ý những lời nói bậy vô vị đó .

Trong nháy mắt sờ tới giường , một chút mâu thuẫn cuối cùng của nàng cũng đã biến mất .

Sao phải vì người khác nghĩ thế nào mà nàng phải rời bỏ cái giường mềm mại thoải mái này ?

Lúc nằm dài tron giường với An Hoằng Hàn , hai người ngủ như trước kia . Có điều trong màn đêm tĩnh lặng , hai mắt sắc bén của An Hoằng Hàn lại mở ra đầy lạnh lùng .

Hoa phi thật là to gan ... Vậy mà dám chạy tới chỗ hấn châm ngòi chia rẽ , để Tịch Tích Chi xa lánh mình . Lâu không để ý hậu cung , lá gan của đám nữ nhân này càng lúc càng lớn .

Thời gian trôi qua rất nhanh , chớp mắt một cái đã trôi qua mấy ngày . Mà việc này cũng đại diện cho việc sinh nhật của An Hoằng Hàn càng ngày càng gần .

Hậu cung phi tần , tất cả đại thần của triều đình đều đi tìm báu vật xung quanh , cho tới ngày sinh nhật của bệ hạ thì làm vui lòng người .

Tịch Tích Chi cũng không ngoại lệ , mắt thấy hai ngày nữa là sinh nhật An Hoằng Hàn , nàng lại ngay cả tặng quà gì cũng chưa nghĩ ra . Tặng ngọc thạch à ? Trong hoàng cung có rất nhiều . Tặng dây chuyền châu báu hả ? An Hoằng Hàn không phải nữ nhân , chắc chắn không thích những thứ đồ này .

Kết quả là , Tịch Tích Chi cả ngày không có việc gì lại nhìn bầu trời xanh ngây người .

121. Chương 121: Chương 21

An Hoằng Hàn vừa bước vào cửa đã thấy Tịch Tích Chi mang vẻ mặt băn khoăn. Hấn vươn tay xoa trán nàng, “Nghĩ sớm vài ngày không tốt à? Bây giờ sắp tới rồi mới biết thời gian cấp bách. Nếu trăm không hài lòng thì sẽ phạt nàng thật nặng đấy.”

Tịch Tích Chi nghe những lời này thì run rẩy hồi thần.

An Hoằng Hàn nheo mắt, ôm tiểu hài tử, đi về phía bàn, “Lâm Ân, phân phó ngự thiện phòng mang thức ăn lên.”

Mắt thấy sinh nhật An Hoằng Hàn kề sát, gần đây rất nhiều thái giám trong hoàng cung đã bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị. Điện Lưu Vân chuyên môn dùng để thiết yến càng thêm có nhiều bóng dáng thái giám cung nữ ra ra vào vào bận rộn.

Tịch Tích Chi cầm đĩa bạc, gấp mấy miếng cải xanh cho vào miệng. Nàng hơi chột dạ nhìn An Hoằng Hàn mấy lần, ấp a ấp úng hỏi: “An Hoằng Hàn, huynh thích thứ gì?”

Thay vì phỏng đoán lung tung còn không bằng hỏi thẳng hấn cho dễ. Đôi đồng tử long lanh ngập nước của Tịch Tích Chi nhìn hấn chằm chằm, mong hấn ột đáp án.

An Hoằng Hàn đặt đĩa bạc trong tay xuống, nhíu mày, “Là quà nàng tặng trăm, chẳng lẽ còn phải để tự trăm chọn? Chỉ sợ thứ trăm muốn nàng không cho được thôi.”

Tịch Tích Chi bị dọa sợ tới mức cái đầu nhỏ rụt lại, nói cũng đúng. An Hoằng Hàn là ai chứ? Ngồi trên giang sơn vạn dặm, tài phú quyền thế chẳng thiếu bên nào. Để hấn chọn một món quà thật, có lẽ mình phải dùng bản lĩnh thật sự.

Tịch Tích Chi tiếp tục u buồn...Tặng quà gì mới được đây?

Vô tri vô giác buồn rầu tự hỏi hai ngày, rốt cuộc trong đầu nàng nghĩ ra một cách. Bàn tay mồm mồm vỗ lên bàn một cái, nhảy dựng lên từ trên ghế, “Có rồi!”

Hai chữ này dọa thái giám cung nữ trong điện sợ tới mức run lên, tự nhủ, vị tiểu chủ tử này nổi điên gì vậy? Kích động như vậy làm cái gì?

Thời gian luôn trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã qua hai ngày, rốt cuộc nghênh đón tới sinh nhật An Hoằng Hàn. Tinh thần tất cả mọi người trong cung phấn chấn, mong quà mình tặng có thể có được sự vui vẻ của bệ hạ, thu được tiếng cười của người.

Ban đêm, điện Lưu Vân được thắp đầy đèn lồng sáng rực, huy hoàng khí thế rực rỡ vô cùng. Rất nhiều đại thần có mặt trước, cầm quà của mình tới chỗ thái giám đăng ký. Thỉnh thoảng họ châu đầu ghé tai nói chuyện mình tặng gì. Dạ yến hôm nay có vẻ không áp lực như mấy lần trước.

Tịch Tích Chi thò cái đầu nhỏ ra khỏi cây cột trong điện. Tối nay nàng thật vất vả mới tránh khỏi ma trảo của An Hoằng Hàn, len lén chạy tới. Nàng nghiêm túc quét nhìn điện Lưu Vân một vòng, thấy hắc đang ngồi trên long ỷ, không hề phát hiện ra mình. Nàng rón ra rón rén chạy ra ngoài điện.

Nếu đã muốn tặng quà cho An Hoằng Hàn thì nhất định phải làm cho đối phương vui vẻ mới phải. Thứ đáng giá thì nàng không có nhưng nàng lại có ba trợ thủ tốt. Chẳng phải đi lại trong thiên hạ đều dựa vào bằng hữu sao? Tịch Tích Chi làm điều này vô cùng tốt.

Đầu tiên là về điện Bàn Long lấy cái bọc nàng đã chuẩn bị, sau đó lập tức đi về phía bãi cỏ xanh, gọi ba con bướm bướm ra.

Qua mấy ngày nàng dạy dỗ, ba con bướm bướm có thể nói vài lời đơn giản.

“Tỷ...Tỷ...Tối.” Một người hóa thành hình bướm lấp bắp nói.

Tịch Tích Chi hơi nóng vội mở cái bọc ra, lấy ba bộ quần áo từ trong đó ra, “Các muội mặc vào nhanh đi. Dạ yến sắp bắt đầu, tới lúc đó còn phải dựa vào các muội chống đỡ. Nếu có người dám kéo muội đi, lên tiếng đùa giỡn thì cũng đừng khách sáo với hắc!”

Ba con bướm bướm gật đầu hiểu rõ, “Tỷ...yên tâm. Bọn...muội...nhất định khiến...bệ hạ nhà tỷ...hài lòng.”

Da mặt Tịch Tích Chi lơ mơ giật giật. Cái gì gọi là ‘bệ hạ nhà tỷ’? Nhưng chỉ nghĩ ngờ trong chớp mắt, thời gian cấp bách hoàn toàn khiến nàng quên vấn đề này đi, thúc giục ba nữ tử toàn thân xích lô nhanh mặc quần áo vào.

Có kinh nghiệm lần trước, ba yêu tinh biến thành hình người xong thì đều có vẻ thành thạo hơn rất nhiều. Chúng đi theo sau Tịch Tích Chi, đi thẳng qua hành lang đình Lâu Vũ, tới cửa điện Lưu Vân.

Ba người các nàng vừa xuất hiện lập tức chọc ra một hồi bàn luận nhiệt tình.

Điều múa lần trước đủ để khiến người ta thấy dư âm vô hạn. Chỉ tiếc lại chỉ nhìn thấy một lần. Rất nhiều đại thần phú thương hỏi thăm tung tích ba nữ tử khắp nơi nhưng các nàng lại như im hơi lặng tiếng che giấu tung tích. Trên thế gian này không tìm được một chút dấu vết nào của các nàng.

”Đợi lát nữa các muội ra múa một điệu. Chuyện này ta đã nói với Lâm Ân. Múa là sở trường của các muội, nhất định phải thật xuất sắc. Chuyện kéo dài thời gian phải dựa vào các muội.” Tịch Tích Chi nói vô cùng trịnh trọng. Nếu không phải nàng quá lùn thì nhất định sẽ tới vỗ vỗ lên vai ba yêu tinh.

”Biết...Biết rồi.” Nói chuyện hơi cà lăm nhưng ba tên yêu tinh đều gật đầu.

Tịch Tích Chi vô cùng tin tưởng võ nghệ của các nàng, không hề lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì.

Lâm Ân không hiểu sao Tịch Tích Chi lại sắp xếp như vậy, càng không hiểu vì sao nàng lại ngàn cân vạn dặm hắc phải giấu diếm bệ hạ. Nhưng cuối cùng Lâm Ân vẫn lựa chọn giúp Tịch Tích Chi. Cũng không có gì lạ, ai bảo hắc nhiều tuổi như vậy cũng không chịu nổi tiểu hài tử làm nũng.

”Tiểu Tổ Tông, người ngàn vạn lần phải kiềm chế chút. Nếu bệ hạ biết lão nô có chuyện giấu diếm người thì đầu lão nô không giữ nổi đâu.” Lòng Lâm Ân vẫn còn sợ hãi, sợ muốn chết.

Tịch Tích Chi chớp mắt mấy cái, giả vờ đáng yêu tiếp, ”Lâm đại thúc, người yên tâm đi. Ta tuyệt đối sẽ không để An Hoằng Hàn tức giận mà sẽ khiến huynh ấy vui vẻ. Người giúp trông nom các nàng trước, đợi lát nữa chuyện khiêu vũ sẽ giao cho người.”

Lâm Ân cảm thán, thảo nào bệ hạ lại không có cách nào với tiểu hài tử này. Ngay cả mình cũng không cách nào chống cự được mị lực của khuôn mặt tươi cười này mà. Nhìn cái mũi nhỏ cái miệng nhỏ này đi, chỗ nào không khiến người thích cơ chứ?

”Được, được, tiểu tổ tông phải nhanh lên, đừng để bệ hạ chờ lâu.”

Tịch Tích Chi cho Lâm Ân một ánh mắt yên tâm , ý bảo rằng sẽ tuyệt đối không để xuất hiện bất cứ sai lầm nào .

Tiếng đàn sáo dần dần vang lên, ba yêu tinh đi vào đại điện dưới sự chỉ thị của Tịch Tích Chi , lập tức chọc ra một tràng tiếng la hét của mọi người . Hễ là người từng xem kỹ thuật múa của các nàng cũng đều không nhận được mà khen ngợi liên tục .

Tựa như bướm bướm tung cánh bay , ba yêu tinh mặc váy lụa màu hồng nhạt , từ từ bắt đầu nhảy múa . Mỗi động tác giống như đã trải qua trăm ngàn lần tập luyện , vô cùng xinh đẹp và tinh chuẩn . Mỗi một cái xoay người và nhảy lên của các nàng đều câu lấy trái tim của mọi người , không nhận được mà quăng ánh mắt vào trong đại điện .

Lâm Ân nhìn các nàng khiêu vũ đã sắp nhập thần , lập tức phẩy phát trần , chạy từng bước nhỏ lên đài cao chính bậc , ngây ngốc hầu hạ bên cạnh An Hoằng Hàn .

Nhìn thấy hấn trở về , An Hoằng hàn nghiêng người nhìn về phía Lâm Ân , hỏi :” Tịch Tích Chi chạy đi đâu ?”

Vừa rồi không phải hấn không nhìn thấy bóng dáng của nàng mà là cố ý giả vờ như không nhìn thấy . Dù sao nghĩ tới chuyện hài tử này là muốn cho mình kinh hãi , nếu mình chỉ dùng một câu đã vạch trần thì chẳng phải sẽ khiến nàng thất vọng à ?

Lâm Ân thầm thở dài , muốn giấu qua mắt bề hạ là chuyện khó khăn hơn tất cả .

Hấn thành thành thật thật hồi đáp :” Tịch cô nương không nói cho lão nô , chỉ nói qua nửa khắc đồng hồ sẽ trở lại .”

An Hoằng Hàn thản nhiên ừ một tiếng , sau đó lại đưa ánh mắt vào ca múa tưng đại điện . Nhìn ba yêu tinh nhẹ nhàng nhảy múa , hấn không si mê như những người khác . Tựa như cho dù là đồ tốt cỡ nào trong thiên hạ , đặt trước mặt hấn cũng chỉ là hư vô , không thể nào ảnh hưởng tới hấn một chút nào .

Ngự thiện phòng .

Tiếng lạch cạch vang lên , tất cả nồi chén muôi chậu cứ cách một lát lại vang lên thật to .

Khuôn mặt ngự trù mặt mày đau khổ ,” Vị cô nương này ... Người ... Người bỏ cái đĩa xuống đi . Người muốn mượn bếp lò , chúng ta ưon còn không được à ?”

Tất cả ngự trù nhìn hài tử kia lại sắp làm vỡ đĩa , lập tức chịu thua . Ngay từ khi nữ hài tiến vào , bọn họ cũng không có suy nghĩ gì , ai ngờ bọn họ từ chối lời mượn bếp lò của nàng xong thì nữ hài tử đập vỡ một thứ .

Hôm nay chính là thọ yến của bề hạ đó ! Nếu không làm ra món ăn , chậm một nửa giây thì đầu của bọn họ đều phải chuyển nhà rồi . Toàn bộ ngự trù đều cho rằng nữ hài tử này cố ý tới quấy rối cho nên kêu thái giám thị vệ tới bắt nàng lại .

Nhưng đám thái giám thị vệ kia vừa nhìn thấy đối phương thì tất cả chẳng ngó ngang gì tới , chỉ liếc mắt thông cảm ,” Vị này chính là hài tử gần đây bề hạ cưng chiều nhất , cũng chính là Tịch cô nương người trong cung đều biết .”

Vì vậy ngự thiện phòng liền xuất hiện cục diện này .

Tịch Tích Chi thở phì phò , đập mấy cái đĩa , chậu cũng là việc tốn sức . Thấy bọn họ đồng ý thì lập tức thả cái đĩa trên bàn .

“ Các người nói sớm thì chẳng phải là được rồi à ?” Như còn oán giận đối phương đồng ý chậm , khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cực kỳ đáng yêu .

“ Tịch cô nương , người tạm tha nô tài đi . Trì hoãn thời gian làm thức ăn nữa thì cả ngự thiện phòng chúng ta đều phải đi gặp Diêm Vương gia rồi .” một ngự trù trong đó kêu gào , vẫn hy vọng nàng đừng phá đám nữa .

Tịch Tích Chi vỗ vỗ bụi dính trên tay ,” Ta chỉ mượn một cái bếp lò mà thôi . Chờ ta dùng xong rồi sẽ trả lại cho các người , không mượn lâu đâu . Nếu các người đồng ý sớm thì có lẽ bây giờ ta đã xong rồi .”

Tịch Tích Chi nói rõ ràng mạch lạc , tóm lại rõ ràng chính là nàng không để ý tới nhưng lại thành để ý .

Trong lòng đám ngự trù có khổ không nói nên lời , từng người một chỉ có thể nhìn nàng thở dài thêm thắm . Dù hôm nay bọn họ làm món ăn chậm , bị bệ hạ trách phạt thì bọn họ cũng chỉ có thể nhận là gặp hạn thôi ! Ai bảo bọn họ gặp một tiểu gia hỏa không nói lý lẽ như vậy chứ .

Ngự trù mập khoát khoát tay ,” Tất cả mọi người giải tán , nhanh đi làm chuyện của mình đi . Tịch cô nương , người muốn làm món gì , nhanh làm đi . Nếu cần người trợ thủ thì cứ việc nói , nô tì giúp người làm .”

Tịch Tích Chi nghĩ một lát , đang định nói hần giúp một tay , sau đó lại lắc đầu ,” Một mình ta có thể làm được .”

Nếu muốn tặng quà cho An Hoằng Hàn thì đương nhiên phải do chính tay nàng làm . Nếu làm từ tay người khác , sau đó tặng cho hần thì phần tâm lòng này sẽ không chạm tới nơi sâu nhất .

Tịch Tích Chi nghĩ như vậy , liền đuổi ngự trù mập đi .

Lại nói Tịch Tích Chi cũng có giao tình với ngự trù mập . Bởi vì cá Phượng Kim Lân ăn trước kia đều là do ngự trù mập làm .

Thủ nghệ của ông là giỏi tới mức không từ nào có thể miêu tả .

Tịch Tích Chi tìm một túi bột mì , sau đó bỏ vào chậu nhào rồi bỏ thêm nước , bắt đầu nhào bột . Mỗi một động tác đều cực kỳ dụng tâm . Từ khi nàng chuyển kiếp tới thế giới này vẫn chưa từng tự xuống bếp rat ay , còn lần này là vì sinh nhật An Hoằng Hàn nên nàng quyết định ra tay làm một lần .

122. Chương 122: Chương 22

Tay áo xắn tới khuỷu tay, khuôn mặt phúng phính của Tịch Tích Chi dính rất nhiều bột mì. Đôi tay nhỏ bé không những nhào bột, trong lòng thầm nghĩ, trước kia An Hoằng hàn luôn coi khuôn mặt tròn tròn của mình như bột mì mà nhào, còn lần này, nàng lại chân chân thật thật nhào bột mì.

Kiếp trước nàng cũng từng nhào bột mì cho nên về khía cạnh quy trình thao tác vẫn vô cùng hiểu rõ. Có điều nàng đã coi trọng thể lực của mình. Mới nhào không bao lâu đầu nàng đã đầy mồ hôi, cánh tay nhỏ mỗi tới mức không muốn động.

Tuy ngự trù mập luôn nấu ăn làm cơm nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ nhìn sang bên này. Thấy Tịch Tích Chi hơi mệt, để cái muôi lớn xuống, lau lòng bàn tay dính dầu mỡ vào tạp dề đeo ngang hông, đi tới, nói: “Tịch cô nương, nếu người mệt thì để nô tì làm cho.”

Từng nghe những lời đồn về hài tử này nhưng ngự trù mập vẫn giúp nàng. Và lại, càng nhìn tiểu cô nương này ông càng cảm thấy vô cùng giống con chồn kia, đều đáng yêu như vậy.

“Không cần.” Tịch Tích Chi thở hển hển, nhào bột tiếp, “Tự ta có thể làm.”

Lúc nhào bột gần xong, nàng giơ tay áo lau mồ hôi. Sau đó nàng vắt bột thành những sợi dài và mảnh bằng nhau.

Quần áo vốn lộng lẫy của Tịch Tích Chi vì bột mì mà trở nên vô cùng dơ dáy bẩn thỉu.

Nước trong nồi lớn sôi lên, nàng thấy độ nóng ổn, liền ném bột đã vắt vào. Nàng làm chính là mì trường thọ. Mì này vô cùng dài, lúc vắt không dễ dàng. Độ cao của Tịch Tích Chi có hạn nên chỉ có thể nhón chân lên, nhìn mì sôi ùng ục trong nồi.

Rất nhiều ngự trù nhìn chăm chăm động tĩnh bên này, không ít người đều đã đoán ra hài tử này định làm gì.

Ngự trù mập cũng khen ngợi, khích lệ một cái, “Hài tử này rất tình thâm ý trọng.”

Nếu không phải là quan tâm đối phương thì sao có thể sẵn lòng đích thân xuống bếp? Huống hồ hài tử này còn nhỏ như vậy.

Bỏ gia vị xong, Tịch Tích Chi cầm đũa gấp sợi mì lên. Nàng không dám dùng sức quá mạnh, chỉ sợ gấp gãy sợi mì. Động tác của nàng vô cùng cẩn thận nghiêm túc, chuyên tâm gấp sợi mì trong nồi ra, sau đó trộn gia vị, rắc hành thái nhỏ các loại lên.

“Đại công cáo thành.” Nhìn mì trường thọ trong khay, lòng nàng vui vẻ nở đầy hoa.

Hai cái tay nhỏ bé nâng cái khay lên, nàng cất bước đi ra ngoài.

“Ta đã làm xong chuyện của mình, trả bếp lò cho các người.”

Ngự trù mập lập tức phân phó người qua dọn dẹp, sau đó lại tiếp tục nấu ăn, mong đừng làm lỡ giờ mang đồ ăn lên.

Ra ngoài từ ngự thiện phòng, Tịch Tích Chi như một con mèo hoa nhỏ, trên mặt đồng một vết tây một cục bột, trên váy áo cũng đầy bột màu trắng. Trên đường ra khỏi ngự thiện phòng, nàng không biết bị bao nhiêu người vây xem.

Chỉ tiếc thần kinh Tịch Tích Chi thô, căn bản không để ý tới những người đang nhìn nàng. Ánh mắt nàng chỉ nhìn mì trường thọ chăm chăm, sợ có sơ xuất gì, lúc đi đường cũng cố gắng đi chậm hết mức.

Vòng qua hành lang dài, Tịch Tích Chi lén lén lút lút chạy vào từ cửa sau điện Lưu Vân. Bước chân của nàng rất ổn, duy trì cân bằng, cố gắng để mì trường thọ không bị sánh ra ngoài.

Ca múa vẫn tiếp tục, ba yêu tinh siêng năng khiêu vũ, tựa như quên mất hoàn cảnh nơi này, hòa mình vào bụi hoa. Bọn họ mặc sức múa, mỗi động tác đều vô cùng có sức quyến rũ, không biết mê hoặc trái tim biết bao nhiêu Thiếu công tử ca.

Tịch Tích Chi chậc chậc lưỡi. Ba yêu tinh các nàng không chỉ rất xinh đẹp mà kỹ thuật múa càng là tuyệt nhất, sao có thể không khiến người ta say mê?

Tầm nhìn thu hồi về từ trong đại điện, nàng cẩn thận từng li từng tí che chở mì trường thọ, đi tới đài cao chín bậc. Nàng cố gắng đi đường vòng, một hồi thì lại trốn ra sau lưng thị vệ, muốn bóng dáng thị vệ che mình đi.

Nhưng nàng đã đánh giá thấp khả năng quan sát của An Hoảng Hàn.

“Nếu đã trở về thì còn ẩn ẩn nấp nấp làm cái gì? Nàng cầm cái gì ở trong tay vậy?” Dạ yến đã bắt đầu từ lâu, không nhận được quà nên đương nhiên tâm trạng An Hoảng Hàn không thể tốt được, giọng điệu nói chuyện mang theo chút lạnh như băng.

Tịch Tích Chi hoảng sợ, kê cà đi ra từ phía sau thị vệ, vươn tay nâng cái khay trong tay lên, “Là mì trường thọ.”

Thấy mặt An Hoảng Hàn u ám lạnh lung, trái tim nhỏ của Tịch Tích Chi nhảy thành thịch, nỗi lòng can đảm, đi về phía long ỷ.

An Hoảng Hàn nhíu đôi mày kiếm, dường như rất không hài lòng, đôi mắt quét tiểu hài tử tới tới lui lui.

Khay mì trường thọ này dù gì cũng là Tịch Tích Chi khổ khổ cực cực làm ra, nhìn thấy ánh mắt đối phương như thế, nàng hơi nổi giận. Nàng bĩu môi trừng hằm, thở hồng hộc mà nói: “Nếu huynh không thích thì ta sẽ không tặng.”

Mày An Hoảng Hàn càng nhíu sâu hơn: “Trẫm nói những lời này lúc nào?”

“Về mặt của huynh như vậy không phải là đng nói không thích à?” Tịch Tích Chi bưng mì trường thọ lên, che chở chặt chẽ.

“Trẫm không nói thế.” An Hoằng Hàn vẩy tay với nàng, ý bảo nàng tới đây.

Tịch Tích Chi bán tính bán nghi đi tới, tự nhủ, nếu huynh thích sao lại nhú mào? Không biết lão nhân gia sưng mặt lên là dọa người cỡ nào à?

An Hoằng Hàn vươn tay nhận lấy mì trường thọ, đầu tiên là nhìn liếc qua rồi để trên bàn. Hắn giơ tay lên, dùng áo bào lau mặt nàng, sau đó phỉu sạch bột trên mặt trên người nàng.

“Trẫm nhú mào không phải vì tô mào này mà là vì dáng vẻ của nàng.” An Hoằng Hàn vừa lau sạch vết bẩn trên áo Tịch Tích Chi vừa nói: “Toàn thân bẩn thỉu mà không sợ làm mất mặt trẫm? Lần sau không cần nàng vào ngự thiện phòng, phân phó đám đầu bếp kia làm là được rồi.”

Tịch Tích Chi chớp mắt mấy cái. Sắc mặt An Hoằng Hàn không tốt là bởi vì toàn thân nàng nhếch nhác?

“Ý nghĩa khác nhau. Nếu là quà tặng sinh nhật huynh thì phải tốn tâm tư, tự mình làm.” Tịch Tích Chi nói vô cùng nghiêm túc. Tuy An Hoằng Hàn thường xuyên bắt nạt nàng nhưng nàng cũng biết..... Nam nhân này là thật lòng đối xử tốt với nàng.

Ngoài sự phụ ra, có lẽ chỉ có An Hoằng Hàn đáng để nàng quý trọng nhất.

Tầm mắt An Hoằng Hàn lại thả vào trên mì trường thọ, “Nhìn không tệ, không biết mùi vị ra sao đây?”

“Nếm thử một chút chẳng phải sẽ biết à?” Tịch Tích Chi cầm đũa bạc lên, đưa cho hắn.

Hắn gấp một sợi mì, đang định cắn xuống thì nàng hô, “Mì trường thọ không được để đứt.”

An Hoằng Hàn dùng đũa bạc quấn sợi mì, lúc này mới phát hiện tô mì này chỉ có một sợi.

“Ừ.” Thản nhiên đáp lại một tiếng, hắn lại gấp sợi mì lên đưa vào miệng lần nữa.

Tuy mùi vị mì không sánh được với tay nghề của ngự trù nhưng vừa nghĩ tới là tay tiểu tử nào đó làm ra, An Hoằng Hàn chỉ cảm thấy mỹ vị thế gian cũng bình thường thôi.

Mì trường thọ vô cùng dài cho nên lúc ăn sẽ có rất phiền phức, đặc biệt dáng vẻ ăn mì nhìn rất buồn cười. Mà tất cả những thứ này không xảy ra trên người An Hoằng Hàn. Hắn tao nhã gấp sợi mì, từ từ chậm rãi đưa vào trong miệng.

Lâm Ân và các thái giám nhìn cảnh tượng này đều cảm thấy hơi khó tin. Sao bệ hạ lại nghe theo quyết định của người khác? Vì sao tiểu cô nương này bảo người không được cắn gãy sợi mì, bệ hạ lại ăn như vậy thật?

Tịch Tích Chi hài lòng nhìn An Hoằng Hàn, mãi cho đến khi đoạn cuối cùng của sợi mì vào miệng hắn mới lộ ra lúm đồng tiền.

“Chắc hẳn huyng có thể sống lâu trăm tuổi.....”

Thái giám cung nữ xung quanh bị dọa sợ tới mức hít một hơi. Những lời này mà nói ở dân gian thì hoàn toàn không có vấn đề. Nhưng nhười mà nàng nói lại đường đường là bệ hạ Phong Trạch quốc. Miễn là vua một nước thì chắc hẳn phải dùng từ vạn tuế để miêu tả! Mà Tịch Tích Chi lại chỉ nói trăm tuổi.

Rất nhiều người cũng thấy chắc chắn tiểu cô nương này sẽ gặp tai họa. Nhưng An Hoằng Hàn lại vươn tay đẩy cung chiêu, khẽ xoa cái trán nàng.

Tịch Tích Chi tu tiên, vậy chắc chắn tuổi thọ sẽ không ngắn, chỉ cần có thể lên trời là có thể thọ sánh với trời. Mà An Hoằng Hàn thì khác. Tuy hắn hưởng hết vinh hoa thế gian, có được vị trí chí cao vô thượng lại là thân thể người phàm. Bất kể giờ đây phong hoa cỡ nào, luôn sẽ có một ngày phải về với đất mẹ.

Nghĩ tới khả năng này, mắt An Hoằng Hàn lạnh như băng rất đáng sợ. Ánh mắt sâu thẳm lóe lên vài cái.

Phân phó cung nữ dọn cái khay đi, ôm vào lòng mình, Đức lực bá đạo làm nàng hơi khó hiểu.

Ba yêu tinh phía dưới thấy Tịch Tích Chi bên này đã xong việc thì từ từ kết thúc, chậm rãi thối lui.

Tịch Tích Chi đã phân phó các nàng múa xong thì tự đi về. Thời gian các nàng sống trong cung cũng không ngắn, vẫn biết đường.

Có điều vì lý do an toàn, Tịch Tịch Chi vẫn phân phó Lâm Ân tìm mấy thái giám hộ tống các nàng đi.

Tất cả đại thần trong điện Lưu Vân thì thầm với nhau, nhìn như bô cùng vui vẻ. Dạ yến lần này không chỉ có đại thần tới tham gia mà hậu cung nữ quyến cũng không ít. Hễ là phi tử có hàm trên đều đến đông đủ.

Tịch Tịch Chi thoáng nhìn thì thấy có khoảng hai ba mươi mỹ nhân ngồi dưới. Hoa phi Ninh phi cũng ngồi trong số đó.....

Hành động giữa An Hoàng Hàn và Tịch Tịch Chi có không ít người nhìn thấy. Nhưng tất cả mọi người đều thức thời, không dám nói lên nửa chữ.

“Hoa phi, tỷ nhìn một chút. Bệ hạ ôm nữ hài tử kia trước mặt mọi người. Bây giờ nàng ta còn nhỏ, không tạo thành song gió gì, có điều..... Sau này khó mà chắc chắn được.” Ninh Phi oán hận nghiêng răng, len lén đánh giá cảnh tượng trên đài cao.

Ngay từ đầu Hoa phi đã chú ý tới, chỉ không ngờ nàng đã cảnh cáo người kia mà người đó không thu lại nửa phần, lại càng chạy càng gần tới bệ hạ.

Hoa phi là một nữ nhân khá có tâm kế, nét mặt vẫn duy trì bình tĩnh, “Ninh phi, nàng ta chỉ là một đứa bé, chúng ta há có thể so bì với một đứa bé? Không sợ mất thân phận à?”

Dù muốn chỉnh đối phương, các nàng cũng không thể thể hiện rõ ràng như thế.

Chỗ ngồi các công chúa cách các phi tần không xa. Kể từ khi An Nhược Yên chết đi, Thập Tứ công chúa vốn không ai biết tới được bệ hạ cưng chiều. Chẳng những thường được bệ hạ ban thưởng mà còn trở thành công chúa đứng đầu. Công chúa đối nghịch với nàng khắp nơi trước kia đều cậy quyền cậy thế mà leo lên đầu nàng.

Vừa hay An Vân Y nghe được hết lời Hoa phi và Ninh phi, cũng nhìn theo ánh mắt của các nàng, nhìn về phía đài cao cấp chính. Lần đầu tiên nàng gặp nữ hài tử kia chính là ở viện Thái phó. Nhưng không hiểu tại sao nữ hài kia tới một lần lại không tới nữa.

Gần đây lời đồn về Tịch Tịch Chi rất nhiều nhưng không ai đoán ra thật giả trong đó.

Nhìn nữ hài không có chút liên quan nào tới hoàng thất dựa vào lòng hoàng huynh, trong lòng An Vân Y từ từ sinh ra chút ghen tỵ. Nàng làm nhiều như vậy toàn là vì lấy được sự chú ý của hoàng huynh, rõ ràng đã nắm được tất cả trong tay, không ngờ lại nhảy ra một chương ngại vật vào thời khắc mấu chốt.

123. Chương 123: Chương 23

Đôi mắt Tịch Tịch Chi trong veo không nhiễm bụi trần, một lát nhìn An Hoàng Hàn, lát nữa lại nhìn các đại thần ngồi bên dưới.

Tuy nói là sinh nhật An Hoàng Hàn nhưng không có mấy ai dám cất tiếng cười to, hoặc là nói, dù bọn họ cười cũng là ngoài cười trong không cười, vẻ mặt thuần túy là giả vờ.

“Những lần sinh nhật trước của huynh đều làm thế này à?” Nàng cảm thấy dạ yến như vậy chẳng khác gì lúc trước. Chẳng lẽ An Hoàng Hàn không thấy buồn chán à?

“Dạ yến lần nay xem như tốt hơn.” Thử nhớ lại sinh nhật trước kia, An Hoàng Hàn nắm tay nhỏ bé của Tịch Tịch Chi chơi đùa, “Trước khi chưa đăng cơ, sinh nhật của trẫm toàn là ngầm độ sức giữa các hoàng tử. Kể từ khi lên ngôi mới miễn cưỡng có được sự rảnh rỗi. Nhưng vẫn sẽ có vài thích khách xông tới, giúp vui cho dạ yến.”

Trái tim nhỏ bé của Tịch Tịch Chi đập thành thạch. Vì sao chuyện nguy hiểm như vậy mà An Hoàng Hàn lại dùng giọng điệu vân đạm phong khinh như thế để nói ra?

Trong lòng nàng hơi thông cảm với hắn. Tuy địa vị của hắn rất cao nhưng ngày nào cũng phải đề phòng những người khác. Ngay cả loại chuyện vốn nên vui vẻ này cũng phải chú ý khắp nơi xem có người hại hắn hay không.

“Thu ánh mắt thông cảm của nàng lại đi.” An Hoàng Hàn vươn tay che mắt Tịch Tích Chi, “Trẫm không cần bất cứ kẻ nào thông cảm. Gió mưa nhiều như vậy, trẫm đều cố gắng vượt qua. Chẳng lẽ còn sợ vài tên thích khách?”

“Không phải là thông cảm.” ...Là đau lòng.

Tịch Tích Chi vươn bàn tay nhỏ bé, thở dài, vỗ vỗ lên vai hắn, “Sau này ta sẽ qua sinh nhật với huynh.”

Dường như là hứa hẹn, nàng từ từ nói ra những lời này. Mà giờ khắc này, nàng cũng không hiểu tại sao mình lại nói thế.

“Lời này là nàng nói đó. Nếu có nuốt lời, trẫm quyết không khoan dung.” Khóe môi An Hoàng Hàn nhếch lên thành nụ cười nghiền ngẫm, dường như trong lòng đã nghĩ ra đối sách gì đó.

Có loại cảm giác bị cộp dùng móng vuốt đè lại, tùy ý mà đùa giỡn. Tịch Tích Chi bị dọa sợ tới mức rụt đầu, thậm chí nói, bình thường An Hoàng Hàn đều không cười, bây giờ cười một tiếng nhất định là có gian kế!

“Trẫm đáng sợ như vậy à?” Nhìn thấy tiểu hài tử cách một lúc lại rụt đầu, hắn trầm giọng hỏi.

Tịch Tích Chi nhanh chóng lắc đầu. Cái đầu nhỏ lắc như trống bỏi. Dĩ nhiên đây là hành động trái lương tâm. Chẳng phải lão nhân gia đáng sợ mà là vô cùng đáng sợ! Đầu trâu mặt ngựa thấy huynh cũng phải đi đường vòng, huống hồ chỉ là một con chồn nhỏ như nàng.

An Hoàng hàn không tính toán nhiều như vậy. Dù sao để tiểu hài tử sợ hắn cũng không có hại mà còn có lợi.

Tiếng đàn sáo uyển chuyển nghe rất bùi tai, tất cả mọi người nâng chén uống rượu.

Thỉnh thoảng có mấy người chạy về phía An Hoàng Hàn mời rượu. Hắn nhận một chén lại một chén, tựa như thứ hắn uống không phải là rượu mà là nước.

Tịch Tích Chi nhìn khuôn mặt không hề gợn sóng của hắn, thậm chí, tửu lượng của hắn thật tốt quá. Rất nhiều ly rượu xuống bụng mà không hề say.

An Hoàng Hàn ôm Tịch Tích Chi trong lòng rước lấy rất nhiều sự chú ý. Rất nhiều người khe khẽ bàn về chuyện của nàng. Trước kia ai có thể thân thiết như vậy với An Hoàng Hàn? Dù là phi tử được sủng ái nhất cũng không thấy có thể ngồi trong lòng hắn.

“Bệ hạ, vi thần có một món quà muốn tặng cho người ngay trước mặt mọi người, mời bệ hạ xem một chút.” Một nam tử trung niên đi ra khỏi đám người. Ông ta mặc triều phục màu xanh thẫm, vừa nhìn bề ngoài là biết là văn thần.

Tịch Tích Chi cố gắng nhìn mấy lần. Dám tặng quà trước mặt mọi người, vậy khẳng định là bảo bối nhất đẳng. Nàng ngồi ngay ngắn, nhìn phía dưới chằm chằm, chờ người kia nói.

An Hoàng Hàn không có nửa phần hứng thú. Bởi vì quà của rất nhiều người dâng trước có thể thấy rất ít đồ chơi mới lạ.

Đại thần này chính là Phạm Nghi, cũng chính là phụ thân của Ninh phi.

“Mấy ngày trước vi thần nghe nói bệ hạ bị mất con chồn Phượng Vân mà mình cưng chiều cho nên phải rất nhiều người đi tìm. Trời không phụ người có lòng, hôm qua rốt cuộc vi thần nhận được tin tức của con chồn Phượng Vân. Hơn nữa còn bắt được nó trở về.” Lúc Phạm Nghi nói thì cực kì kiêu ngạo. Bởi vì đại thần đi tìm con chồn Phượng Vân trước cũng không có mình ông ta mà là rất nhiều.

Rất nhiều ánh mắt mọi người đều ném về phía Phạm Nghi, hơi ngạc nhiên mà nói: “Tìm được rồi? Người chúng ta phải ra đều không tìm được tin tức gì. Phạm đại nhân tìm được ở đâu?”

Lời này của Phạm Nghi lập tức dẫn tới sự chú ý của Tịch Tích Chi và An Hoàng Hàn. Vốn vẻ mặt không chút để ý cũng thay đổi thành ngưng trọng.

Rằng Tịch Tích Chi va vào nhau cồm cộp, thăm mắng to, nói láo mà cũng không cần bản thảo à? Chẳng phải con chồn Phượng Vân chính là nãng à? Nàng chưa từng đi đâu, càng thêm không bị mất tích.

An Hoằng Hàn khá bảo trì bình thần, đưa tay vỗ nhẹ lên lưng nàng, “Xem trước một chút.....”

Bề ngoài Phạm Nghi rất giống vân nhân chính nhi bát kinh nhưng lời ông nói ra lại khiến nàng cho rằng tính tình ông khó ưa.

Nàng là chính chủ đó. Vậy mà dám nói khoát mà không biết ngược là tìm được con chồn Phượng Vân.

“Nếu Phạm đại nhân không ngại thì lấy ra xem một chút. Nếu là con chồn mà trăm nuôi kia thì nhất định trăm sẽ trọng thưởng hậu hĩnh.” Ngón tay An Hoằng Hàn lén đưa vào trong váy Tịch Tích Chi, sờ cái đuôi xù lông, vuốt ve lúc lên lúc xuống.

Nếu hỏi Tịch Tích Chi chỗ nào nhạy cảm nhất? Đương nhiên là chấm đỏ giữa trán và cái đuôi dài phía sau mông.

Khi ngón tay An Hoằng Hàn vừa đụng tới đuôi, nàng lập tức rời đi. Nhưng nàng không chống lại được sức lực bá đạo của người nào đó nên không thể thực hiện được.

“Vi thần phân phó nô tài đi lấy.” Phạm Nghi nháy mắt với thái giám ở điện lên. Tên thái giám kia lập tức mở bước chân, đi ra điện Lưu Vân.

Sau đó, lúc thái giám về thì mang theo một cái lồng trong tay. Trong lồng quả thật có một con chồn thú cưng như vậy, dáng dấp gần như giống hình thú của Tịch Tích Chi như đúc. Toàn thân màu trắng bạc, giữa trán có một nhúm lông tơ màu lửa đỏ.

Tịch Tích Chi dụi dụi mắt. Sao lại thế này?

Đương nhiên Tịch Tích Chi dám khẳng định con chồn trong lồng không phải nàng. Nhưng vì sao Phạm Nghi lại có thể bắt được một con chồn Phượng Vân vào cung? Chẳng lẽ con chồn Phượng Vân này là họ hàng xa với Tịch Tích Chi, hay họ hàng gần?

Nàng duỗi dài cổ, nhìn ra ngoài, “An Hoằng Hàn, ban đầu huynh có từng hỏi sứ giả nước Cừu xem bọn họ bắt ta từ đâu tới không?”

Vốn là họ bắt được nàng, chẳng phải nàng vô cùng rõ ràng sao?” An Hoằng Hàn hỏi ngược lại.

Lần này hoàn toàn hỏi khó nàng rồi, Ban đầu khi nàng chuyển kiếp tới thì đã trên đường tới Phong Trạch quốc rồi, sao biết nhiều chuyện như vậy? Nhưng nếu có một con chồn Phượng Vân thì hẳn là cũng có con khác.

Dù sao về vấn đề lai giống chồn, tất phải có đực cái.

Tịch Tích Chi nghi ngờ, chớp mắt mấy cái, nghĩ như vậy, cũng không biết nàng là do con chồn nào sinh ra?

Động vật nhỏ trong lồng hiện ra trước mắt mọi người. Lông trắng tinh xinh đẹp như trước kia, nhưng so với con trước thì con này hình như thiếu đi chút linh động. Tính tình nó cũng vô cùng nhát gan. Kể từ khi bị đưa lên đại điện thì con chồn này vẫn luôn cuộn tròn, run run rẩy rẩy.

Rất nhiều người đều tin vào hai mắt mình cho nên lúc nhìn thấy dáng vẻ con chồn kia thì nhao nhao nói, “Vẫn là Phạm đại nhân quan hệ rộng, chỉ mới mấy ngày đã tìm con chồn Phượng Vân về.”

“Phạm đại nhân thật lợi hại. Vi thần cũng từng phái người đi tìm nhưng không có chút tin tức nào.”

“Ha ha, Phạm đại nhân tìm được thứ bệ hạ cưng chiều, đợi lát nữa bệ hạ sẽ ban thưởng cho ông thật tốt.”

.....

Rất nhiều tiếng khen ngợi xung quanh Phạm Nghi.

Tịch Tích Chi lại cao hứng không nổi, lời đến khóe miệng, nói ra một cách rất tự nhiên, “Ông chắc chắn con này là chồn Phượng Vân?”

Bị người khác nghi ngờ như vậy, vẻ mặt Phạm Nghi cứng ngắc, sau đó khôi phục bình thường, “Đương nhiên con chồn này là sủng vật của bệ hạ. Người nhìn bộ dáng kia một chút, khác con chồn bệ hạ nuôi chỗ nào? Tịch cô nương, vi thần là bề tôi trung thành của bệ hạ, sao có thể lừa dối người?”

Nói quang minh chính đại như vậy, nàng cũng không dám gạt bừa. Nàng thầm nhủ nếu con chồn này của ông là thật vậy vậy ta coi là gì?

Lòng bàn tay An Hoằng Hàn vỗ khe khẽ lên đùi nàng, ý bảo nàng yên tâm một chút, đừng nóng vội.

“Dâng lên cho trẫm xem một chút.” Hắc lạnh lung nói, trên mặt không chút biểu cảm khiến người ta không đoán ra được tâm tư hắc.

Đông Phương Vũ Dục cũng tham gia dạ yến hôm nay. Hắc là Thái tử Luật Vân quốc, không có lý nào người đang ở Phong Trạch quốc mà không tham gia sinh nhật An Hoằng Hàn. Nhìn thấy cảnh tượng này, hắc phe phẩy quạt trong tay. Lần này có trò hay để xem rồi.

Tuy hắc chưa từng gặp con chồn kia nhưng có thể chắc chắn con chồn trong đại điện không phải là nó. Chỉ nhìn ánh mắt hai người là có thể nhìn ra một phần nửa điểm ngạc nhiên. Ngay cả hắc cũng nhìn ra được, huống chi là An Hoằng Hàn khôn khéo.

Suy nghĩ một chút đến kết quả của Phạm Nghi, Đông Phương Vũ Dục lại càng thông cảm gấp bội.

Phạm Nghi thấy bệ hạ có hứng thú với con chồn này, nụ cười trên khóe môi lại nở rộng thêm.

Lâm Ân tâm tâm niệm niệm con chồn Phượng Vân này rất nhiều ngày, hơn nữa còn nghĩ tới sự yêu thích của bệ hạ với nó, tự đi xuống đài cao chín bậc, tự mình cầm lấy cái lồng. Khoảnh khắc hắc cầm cái lồng thì nói như trách móc: “Người con chồn này, thật khiến trái tim người ta ngừng đập, vừa chạy là chạy mấy ngày, khiến chúng ta lo lắng.”

Dù Lâm Ân oán trách thế nào, con chồn trong lồng kia vẫn cuộn tròn, run cầm cập như cũ, nhìn cũng không thèm nhìn hắc một cái, tựa như không nghe hiểu lời hắc.

Lâm Ân thấy dáng vẻ này của con chồn nhỏ thì không nhịn được mà lộ ra ngạc nhiên. Bọn họ chung sống với con chồn Phượng Vân đã quen, đương nhiên biết tính cách tinh quái của nó, cô cũng có nhân tính.

An Hoằng Hàn dời mắt sang cái lồng, đưa tay mở cửa lồng ra, có thể nói kéo con chồn kia ra không hề dè dặt chút nào, nhìn qua nhìn lại vài lần. Hắc không nói thật cũng chẳng nói giả, chỉ nhìn xuống Phạm Nghi, hỏi: “Phạm ái khanh bắt được con chồn nghịch ngợm này ở đâu?”

Phạm Nghi dương dương tự đắc, “Vi thần chỉ tình cờ tìm được mà thôi. Có lẽ là vì vi thần rất có duyên với nó.”

Tịch Tích Chi cắn răng nghiêng lợi. Quý mới có duyên với ông! Trước ngày hôm nay, nàng chưa từng gặp qua lão thất phu này.

Sắc mặt An Hoằng Hàn âm u, ngón tay dời về phía long tơ màu lửa đỏ giữa trán nó, xoa nhẹ qua lại mấy cái.

Nếu Phạm Nghi có gan dùng con chồn này để lừa gạt hắc, vậy thì nhất định không thể nghi ngờ rằng nó là thật.

124. Chương 124: Chương 24

“Quả thật rất có duyên...” An Hoằng Hàn nói những lời ý vị sâu xa, ngón tay vuốt vuốt ẩn ký giữa trán con chồn, “Phạm đại nhân vì dạ yến này mà hao tâm tổn sức không ít. Con chồn Phượng Vân này, chỉ sợ không dưới mười vạn lượng bạc là không mua được nhỉ?”

An Hoằng Hàn từ từ nói, từng lời khiến người ta thụ sủng nhược kinh.

Rất nhiều đại thần ào ào trợn to hao mắt, nhìn con chồn Phượng Vân chăm chú.

“Không...Không phải là thật chứ?”

“Khi quân phạm thượng chính là tội lớn đó!”

“Lá gan của Phạm đại nhân cũng quá lớn, lại dám dùng một con chồn giả để lừa bệ hạ.”

Bên dưới như chảo dầu sôi, miệng tất cả đại thần đóng đóng mở mở, nói chuyện không ngừng.

An Hoằng Hàn chau mày, “Câm miệng hết cho trẫm.”

Tiếng vừa dứt, toàn bộ điện Lưu Vân yên lặng như tờ, yên tĩnh tới mức một cây kim rơi cũng nghe tiếng.

“Con chồn Phượng Vân này là thật chứ không phải giả. Nhưng cũng không phải là con trẫm nuôi.” Ngón tay An Hoằng Hàn từ từ chuyển qua cổ con chồn. Hắn đối với người và vật luôn luôn không nhân từ nương tay. Chỉ cần hắn khẽ dùng sức, con chồn kia phải chết không thể nghi ngờ.

Tịch Tích Chi nhận ra ý định của hắn, đưa tay cướp đi con chồn kia, “Dù gì cũng là đồng loại của ta, sai lại muốn nó chết?”

Giọng nàng rất nhỏ, chỉ nói với mình An Hoằng Hàn cho nên trong mắt người ngoài, hai người chỉ như đang thăm thàn.

An Hoằng Hàn không phản bác, cũng không cướp con chồn kia đi. Hắn hướng mắt về phía các đại thần, quét mắt một lượt, sau đó nhìn về phía Phạm Nghi, nói: “Phạm Đại Nhân định giải thích chuyện này thế nào?”

Phạm Nghi bị sợ tới mức tay chân lạnh buốt, toàn thân run rẩy, quỳ xuống, “Thần...Thần chỉ là muốn giúp bệ hạ tìm sủng vật về, chưa từng nghĩ tới con chồn này lại là giả. Bệ hạ, vi thần tận hiến cho Phong Trạch mấy thập niên, chẳng lẽ nhân phẩm của vi thần mà người còn không tin được ư? Vi thần tuyệt đối không dám nói dối dù chỉ một chút.”

Phạm Nghi hiên ngang lẫm liệt nói, hoàn toàn khác với dáng vẻ dương dương tự đắc vừa rồi.

Ninh phi vẫn chú ý tới tình hình toàn trường, thấy phụ thân nhà mình phản ứng rất nhanh thì lau lau mồ hôi đổ ra trên trán.

Hoa phi liếc mắt nhìn nàng, “Nếu phụ thân muội lừa gạt người, là người khác thì cũng thôi đi, nhưng một khi lừa gạt tới trên đầu bệ hạ, muội cho là có mấy loại hậu quả? Tỷ tỷ ta khuyên muội nên chuẩn bị sẵn sàng trước, đừng tưởng rằng lấy một cái cơ đơn giản là có thể ngăn chặn lòng điều tra tiếp của bệ hạ.”

Trong lòng Ninh phi thất thượng bát hạ. Nàng có thể có quyền thế như bây giờ ở hậu cung, phần lớn là dựa vào quan hệ của phụ thân. Nếu phụ thân gặp chuyện không may, vậy thì thân phận địa vị của mình cũng sẽ theo đó mà giảm xuống.

Hoàn cung chính là chỗ thực tế nhất. Người có quyền có tài thì người ta sẽ phía sau tiếp trước mà nịnh bợ người. Nếu người hai bàn tay trắng thì nhất định sẽ bị người ta châm chọc khiêu khích. Nhìn Thập tứ công chúa kia mà xem, chẳng phải là ví dụ tốt nhất sao?

Trước kia nàng ta bị người chèn ép, chưa từng có một ngày sống dễ chịu. Mà hôm nay...Đẩy ngã An Nhược Yên, trở thành công chúa được chào đón nhất.

“Người cho rằng trẫm sẽ tin lời nói dối của người thật à? Chỉ cần trẫm hơi điều tra một chút về lai lịch con chồn này này chẳng lẽ còn không rõ ràng?” An Hoằng hàn không chịu bỏ qua, bắt lấy nhược điểm của Phạm Nghi không buông ra.

Hễ là đại thần trên triều đình, ai không lục đục với nhau, nghĩ hết cách được An Hoằng Hàn chú ý? Nhưng thay vì dùng cách đầu cơ trục lợi thì không bằng dẫn sự chú ý của An Hoằng Hàn thì đáng tin hơn.

Trong lòng Phạm Nghi biết một khi chuyện bại lộ thì nhất định bệ hạ sẽ không dễ dàng tha thứ ỉn.

“Bệ hạ, vi thần không biết con chồn này không phải là sủng vật của người thật. Vi thần cũng là bị người ta lừa gạt. Chuyện này không có liên quan gì tới vi thần! Lòng trung thành của vi thần có nhật nguyệt chứng giám.”

Nghe những lời tầm thường này, Tịch Tịch Chi không nhin được mà hắt hơi một cái. Những lời này, không biết tiên sinh đã giảng bao nhiêu lần. Nhưng không ngờ có người nói vậy thật.

“Phạm đại nhân, trăm không xử oan người tốt. Người đã luôn nói mình không rõ, vậy trăm sẽ không lấy mạng người bây giờ.” An Hoằng Hàn nói bình tĩnh không song, “Người đâu, giải Phạm đại nhân vào thiên lao trước. Chờ trăm tra rõ rồi sẽ quyết định. Vì sự trong sạch của mình, tin là Phạm đại nhân sẽ không để ý mấy ngày tai ương lao ngục.”

Tuy nói là giọng điệu thương lượng nhưng nhìn khuôn mặt lãnh khốc lạnh lẽo của hắn thì ai cũng biết đây là mệnh lệnh.

Vôn Phạm Nghi không dám nói gì, “Vi thần tuân lệnh.”

Mà sự thật y như An Hoằng Hàn đoán. Chẳng qua là Phạm Nghi vì để đạt được sự coi trọng của An Hoằng Hàn mà cố tình nhờ các mối quan hệ, tìm được đường lên Cửu quốc, vận chuyển một con chồn Phượng Vân về đây. Nhưng không ngờ con chồn này vừa vào tay bệ hạ thì đã bị vạch trần nguyên hình.

Hai thị vệ áp vai Phạm Nghi đi ra khỏi điện Lưu Vân.

Tựa như long trời lở đất, Ninh phi nhìn bóng lưng cha biết mất, không dám quay đầu lại. Cho dù có thể che quá khứ lại không, sau này nhất định địa vị của Phạm Nghi ở trên triều cũng giảm xuống.

“Trăm cảnh cáo các người, đừng chơi trò bịp bợm dưới mí mắt trăm. Muốn vinh hoa phú quý không khó, nhưng điều kiện tiên quyết là các người có giá trị đó. Triều đình không nuôi người vô dụng.” Giọng An Hoằng Hàn lộ ra chút khí phách.

Đại thần tại đây đều bị thu hút bởi khí thế toàn thân An Hoằng Hàn, tất cả quỳ xuống đất, cúi đầu hô: “Chúng thần hiểu.”

Hiếu? Có lẽ qua không bao lâu nữa sẽ quên.

An Hoằng Hàn cũng không muốn nhiều lời với lần này, vung tay lên, “Tất cả đứng lên đi. Hôm nay trăm mệt rồi, dạ yến lần này đến đây là kết thúc.”

Vốn cái gọi là dạ yến không có gì đáng mong đợi. Dây dưa với đám đại thần này ở điện Lưu Vân còn không bằng ôm hài tử nhà mình về điện Bàn Long ngủ.

So với An Hoằng Hàn trẻ tuổi sức lực dồi dào, Tịch Tịch Chi mới là mệt thật. Vừa rồi ngồi trong lòng An Hoằng Hàn, nàng không nhin được mà ngáp.

Nhìn con chồn nhỏ trong lòng Tịch Tịch Chi, An Hoằng Hàn cảm thấy hơi chướng mắt. Một thứ gì đó, chỉ cần có một là đủ rồi.

“Lâm Ân, cầm con chồn này đi ném.”

Lời nói lạnh lung truyền vào tai Tịch Tịch Chi khiến nàng càng ôm chặt con chồn Phượng Vân hơn. Người khác thì không rõ sự bi thương khi làm sủng vật, chẳng lẽ nàng còn không biết? Vừa nghĩ là biết con chồn này không có thần thức. Nếu ném nó đi, sợ rằng không sống được mấy ngày.

“Ta muốn nuôi.” Nếu mọi người đều là đồng loại, đương nhiên nàng không thể mặc kệ không quan tâm.

Lâm Ân cũng thấy quyết định của Tịch cô nương rất hay, phụ họa, “Bệ hạ, tin rằng chồn Phượng Vân cũng có bằng hữu. Hai con chồn thì vừa hay có đôi rồi.”

Lâm Ân không nói những lời này thì An Hoằng Hàn còn có thể để con chồn này lại. Nhưng Lâm Ân vừa nói ra câu này, vẻ mặt hắn càng thêm âm trầm. Hắn nghiêng người nhìn bên cạnh Tịch Tịch Chi. Thứ của hắn đương nhiên phải do hắn nuôi. Về phần bằng hữu? Không cần phải nói nữa.

“Trăm nói cầm đi ném, đừng để trăm nói lần thứ hai.”

Lửa giận khó hiểu của bệ hạ khiến Lâm Ân không biết phải làm sao, vội vàng cúi đầu ứng tiếng, “Nô tài tuân lệnh, sẽ đưa nó đi.”

Lâm Ân chỉ vào thứ khiến bệ hạ phát ra uy áp, đưa tay đoạt lấy con chồn trong lòng Tịch Tích Chi. Mà con chồn kia ăn bản không biết số mạng sau này, vẫn nhát gan, người run lẩy bẩy.

Tịch Tích Chi định cản đường Lâm Ân thì bị An Hoằng Hàn nắm chặt tay.

“Ta muốn nuôi nó.” Nàng tuyên bố lần nữa.

“Trẫm không cần hai con sủng vật giống nhau.” Ý của hần là chỉ cần một con chồn Phượng Vân.

Tịch Tích Chi tức tới mức nghiêng rằng, lòng than, chẳng phải chỉ là một con chồn à? Lại không ăn được bao nhiêu thứ, dùng không hết bao nhiêu bạc, vì sao không thể nuôi chứ?

Mắt thấy Lâm Ân sắp ôm con chồn Phượng Ân đi, nàng thầm muốn thoát khỏi bàn tay to đang nắm chặt tay mình.

Hạnh động của hai người khiến những đại thần phía dưới chú ý.

Tuy con chồn Phượng Vân kia không phải là sủng vật của bệ hạ nhưng nó cũng vô cùng quý giá trên thế gian này gần như là tuyệt chủng rồi. Đã rất lâu chưa có chuyện thế này xảy ra.

Nghe bệ hạ nói muốn vứt con chồn kia đi, tất cả mọi người đều cảm thấy đáng tiếc.

So với con chồn Phượng Vân này, đương nhiên Đông Phương Vưu Dục chỉ thích con trước. Nhưng nhìn ánh mắt cực kỳ muốn giữ con chồn kia của Tịch Tích Chi, hần không kiềm được mà chìa tay giúp đỡ, “Bệ hạ, bản điện có chuyện muốn nhờ.”

Đông Phương Vưu Dục lập tức dẫn tới sự chú ý của mọi người...

An Hoằng Hàn nắm chặt bàn tay nhỏ đang giãy dụa của Tịch Tích Chi, giam nàng trong lòng mình, “Mời Thái tử Luật Vân quốc nói.”

Đông Phương Vưu Dục hắng giọng, khụ hai tiếng, “Bản điện cũng vô cùng yêu thích con chồn Phượng Vân. Nếu bệ hạ không cần nó, chi bằng tặng nó cho bản điện? Nhất định bản điện sẽ đối xử với nó thật tốt?”

Đầu tiên là An Hoằng Hàn nhíu mày. Bởi vì không muốn ăm ỉ căng thẳng với Tịch Tích Chi nên hần nhìn về phía nàng, ý bảo nàng ra quyết định.

Có người nhận nuôi con chồn Phượng Vân thì không còn gì tốt hơn. Tịch Tích Chi quan sát Đông Phương Vưu Dục mấy lần. Tuy người này có biệt hiệu là hổ biết cười nhưng tâm địa cũng không tệ lắm. Con chồn Phượng Vân vào tay hần, còn không tới mức bị ngược đãi.

“Cho hần.” Hai chữ, nàng nói cho An Hoằng Hàn biết quyết định của mình.

An Hoằng Hàn vẫy tay với Lâm Ân, “Nếu thái tử điện hạ mở miệng muốn, sao trẫm có thể không để ý? Lâm Ân, đưa con chồn Phượng Vân cho thái tử điện hạ.”

Đông Phương Vưu Dục cũng không biết làm sao với lần này. Tuy nói là hần thích con chồn Phượng Vân nhưng thích và nuôi là hai chuyện khác nhau. Thật không hiểu tại sao chỉ bằng một ánh mắt, một động tác của hài tử kia lại khiến hần ra quyết định như vậy.

Đông Phương Vưu Dục đưa tay nhận lấy con chồn, ôm vào lòng. Lông con chồn Phượng Vân vô cùng mềm mại, vuốt lên vô cùng êm ái. Thảo nào trước kia An Hoằng Hàn luôn ôm con chồn kia, thì ra là có nguyên nhân.

“Dạ yến liền giải tán đi. Các vị đại nhân cũng về nghỉ ngơi sớm đi.” An Hoằng Hàn phát phát áo bào, đứng lên, kéo bàn tay nhỏ của Tịch Tích Chi, rời khỏi đài cao chín bậc từ bên hông.

Tịch Tích Chi ngoảnh đầu lại nhìn Đông Phương Vưu Dục, thấy hần đang vuốt ve lông con chồn nhỏ kia, lúc này mới yên tâm.

Đền được trong viện Bàn Long sáng trưng. Khi An Hoằng Hàn bước vào điện, tất cả cung nữ thái giám đều khom người hành lễ.

Vì chuyện con chồn Phượng Vân kia mà Tịch Tịch Chi vẫn giận dỗi An Hoằng Hàn cho nên luôn không để ý tới hắn. Sau khi tắm xong, nàng chui vào chăn, bắt đầu ngủ.

125. Chương 125: Chương 25

Hai cung nữ đang cầm khăn lau mái tóc ướt rượt cho An Hoằng Hàn.

Hắn giương mắt nhìn về phía hải tử đang nằm trong màn màu vàng kim, tuy giọng điệu lạnh như băng nhưng lại lộ ra vẻ cưng chiều, “Lau khô tóc trước rồi hãy ngủ, nếu không bị cảm lạnh thì trầm cũng sẽ không tuyên thái y giúp nàng đâu.”

Lỡ tai Tịch Tịch Chi đang nằm dưới chăn run lên, đôi mắt màu xanh da trời như tỏa sáng dưới hoàn cảnh tối tăm.

Nàng vươn tay sờ mái tóc màu bạc ướt đẫm, quyết định vẫn nên đi ra ngoài lau khô rồi lại chui vào chăn. Đúng như lời An Hoằng Hàn, không lau khô tóc mà đi ngủ thì nhớ bị nhiễm lạnh mà cảm lạnh thì khổ một cũng là mình.

Một trận tiếng loạt soạt vang lên trong chăn, nàng kéo cái khăn đen ra, đội lên đầu rồi che kín cái đuôi, xốc chăn lên, định đi ra.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng la của thái giám, “Bệ hạ, Hoa phi nương nương cầu kiến.”

Mây kiếm nhú lại ngay lập tức, đôi mắt lạnh lẽo sáng rực của An Hoằng Hàn hơi không vui. Không đợi hắn đuổi Hoa phi đi thì một bóng dáng nữ nhân đã xuất hiện ở cửa điện.

Tịch Tịch Chi nửa ngồi trên giường, kinh ngạc mà nhìn về phía cửa chính. Rốt cuộc là Hoa phi có mục đích gì khi tới đây lúc này? Mắt đối mắt với nàng, Tịch Tịch Chi cảm nhận được sự độc ác trong mắt nữ nhân kia một cách rõ ràng.

Sợ rằng lần trước mình không nghe lời nàng khiến nàng cực kỳ tức giận. Cuộc sống sau này của mình trong hoàng cung nhất định sẽ có không ít rắc rối.

Hoa phi bưng một cái khay trong tay, bày trên bàn, đặt lên một chén canh. Nước canh bốc hơi nóng nghi ngút. Nàng vừa vào điện thì tất cả mọi người đã ngửi thấy một mùi hương thơm ngát.

Tinh thần Tịch Tịch Chi chấn động. Nàng vô cùng quen thuộc với mùi hương. Chẳng phải là mùi ngửi thấy lần đó ngoài cung sao?

Lòng nàng tràn đầy cảnh giác nhìn chén canh. Tịch Tịch Chi bất kể thứ gì, lập tức đứng lên từ trên giường, chạy về phía An Hoằng Hàn. Hai chân nhỏ không đi giày, cứ chạy chân không như vậy. Sàn nhà đá cẩm thạch lạnh như băng khiến nàng cảm thấy hơi lạnh. Nhưng không có gì có thể ngăn cản bước chân của nàng.

An Hoằng Hàn quát một câu: “Có biết lạnh không? Sao không đi giày?”

Hắn vươn tay ra, ôm tiểu hài tử, để hai chân nàng cách mặt đất, kéo nàng vào lòng mình.

“Chén canh kia có vấn đề. Chính là mùi thơm đó.” Nàng cũng không nói rõ nguyên nhân nhưng nàng biết chắc chắn chén canh đó có cho thêm thứ gì đó.

E dè Hoa phi nên nàng cố ý hạ thấp giọng, kề sát vào tai An Hoằng Hàn mà nói. Một hành động thân mật như vậy lập tức dẫn tới sự bất mãn của Hoa phi.

Vốn bệ hạ đã mấy tháng không bước chân vào cung của phi tần nào. Nay không tới thì thôi, lại cưng chiều một tiểu cô nương như vậy, sao có thể không khiến người ta ghen tỵ?

Đương nhiên An Hoằng Hàn tin Tịch Tịch Chi đơn thuần dễ thương hơn hồ ly tinh Hoa phi âm hiểm xảo trá. Hắn khẽ gật đầu, ý bảo với Tịch Tịch Chi rằng mình đã hiểu.

Hôm nay vừa xảy ra chuyện Phạm Nghi, bây giờ lại thêm một Hoa phi tới gây phiền phức. Hai nhà bọn họ cũng thật không để người ta yên tĩnh, không để dù chỉ một khắc nhàn hạ cho người khác.

“Đêm đã khuya, Hoa phi vẫn nên về sớm đi.” An Hoằng Hàn như không nhìn thấy chén canh trong tay nàng, mở miệng nói lời đuổi người.

Nét mặt Hoa phi cứng ngắc, giả vờ tỏ vẻ bị thương, “Bệ hạ, hôm nay thần thiếp hầm một chén canh, cố ý đưa tới đây cho người. Cho dù người muốn đuổi thần thiếp đi thì cũng xin cho thần thiếp thấy người uống hết chén canh này. Đây là do thần thiếp tự nấu, hao hết không ít tâm huyết.

Nàng nói nghe rất cảm động, đáng vẻ đáng thương, cho dù là ai nhìn thấy cũng sẽ không kiềm được mà mềm lòng.

Nhưng nếu đối phương lại là An Hoằng Hàn lãnh khốc vô tình, vậy thì phải xem lại rồi.

An Hoằng Hàn cũng không ngửi ra mùi thơm trong chén canh kia, nhưng Tịch Tích Chi hiểu rõ về mùi hương này như thế, đương nhiên đoán được hoa phi lại giả bất thiện (người tới không có ý đồ tốt). Ánh mắt dừng trên khuôn mặt mỹ lệ của Hoa phi vài giây, sau đó quay đầu qua chỗ khác. Hắn lạnh lùng nói, “Nếu trẫm muốn uống canh thì sẽ phân phó ngự trù làm. Hoa phi vẫn lên bưng về, tự uống đi.”

Bị từ chối khắp nơi khiến nọ cười nơi khác môi Hoa phi bị đánh tan. Nhưng nghĩ tới có được chén canh này không dễ, nàng lại nở nọ cười lần nữa.

“Bệ hạ, canh ngự trù nấu sao bị kịp với canh của thần thiếp, có tấm lòng hơn?” Hoa phi lẩn lộn trong cung nhiều năm, trong lòng biết rõ làm thế nào để khơi gợi lên sự thương tiếc của nam nhân, giả vờ nức nở hai tiếng, “Bệ hạ, đây là tấm lòng của thần thiếp mà...”

Tấm lòng? An Hoằng Hàn híp mắt lạnh. Đúng là tấm lòng. Có điều cũng là tấm lòng bất lợi với hắn.

Tịch Tích Chi lấy cùi chỏ chọc vào ngực An Hoằng Hàn, lắc đầu với hắn. Cho dù Hoa phi có nói gì cũng kiên quyết không thể uống chén canh này. Trước không nói tới vấn đề nguyên liệu có vấn đề, riêng mùi thơm này đã khiến người ta cảm thấy không bình thường, chắc chắn là có âm mưu quỷ kế.

Không cần Tịch Tích Chi nhắc nhở, đương nhiên trong lòng An Hoằng Hàn có sắp xếp.

“Hậu cung giai lệ ba ngàn, người trẫm phụ lòng còn thiếu à?”

Từ trước đến nay An Hoằng Hàn nói chuyện luôn không nể mặt, mỗi một câu đều đánh thẳng vào trái tim đối phương.

Về mặt Hoa phi ngưng trọng, tiếng khóc nhỏ dần. Chẳng phải là lời này của bệ hạ nói cho nàng biết mình cũng chỉ là một trong số phi tần? Chẳng có chút khác biệt nào với hắn?

Nói cái gì là đả kích lớn nhất với Hoa phi thì chính là điều này.

Tịch Tích Chi luôn chú ý tới tình hình của Hoa phi, thấy nàng bỗng im lặng thì hơi mù mịt.

“Bệ hạ, thần thiếp tiến cung làm phi đã ba năm, tấm lòng với bệ hạ càng chưa từng thay đổi. Tuy thần thiếp biết lòng người chưa từng đặt trên người thần thiếp nhưng vẫn say đắm bệ hạ như cũ. Chẳng lẽ thần thiếp vì người hầm canh một đêm cũng không được ạ?” Khoảnh khắc dứt lời, nước mắt Hoa phi nhanh chóng rơi xuống.

Dáng người nàng vốn xinh đẹp, bây giờ đáng vẻ buồn bã rơi lệ càng khiến người ta lo lắng theo.

Chiêu này có lẽ còn có ích với nam nhân khác. Nhưng tới An Hoằng Hàn thì chiêu này lại không thể thực hiện được. Hắn ghét nhất chính là nữ nhân yếu đuối không có năng lực, thấy khó khăn thì chỉ biết rơi nước mắt.

Ý lạnh trong mắt càng nhiều hơn, hắn vỗ bàn một cái, “Khóc nữa trẫm lập tức tước vị trí phi tử.”

Giọng điệu hắn vô cùng lạnh lùng, tiếng nói vừa dứt, dọa cho Hoa phi dừng tiếng khóc thút thít lại. Từ trước tới nay lời hắn cực kỳ có uy tín. Bởi vì mỗi câu hắn nói ra thì chắc chắn sẽ thực hiện. Nếu Hoa phi còn dám khóc, e rằng hắn không chỉ không uống chén canh này mà ngay cả chính nàng cũng sẽ bị phạt theo.

Tịch Tích Chi khe thở dài, Nữ nhân này cũng thật không biết điều. Rõ ràng An Hoằng Hàn đã nói không uống, lại mặt dày mày dạn nghĩ hết đủ mọi cách để ép hần uống.

“Cho rằng trẫm không biết tư tưởng của ngươi và Lưu thượng thư à? Hần như đã biết mọi chuyện từ lâu, mắt lạnh nhìn sắc mặt Hoa phi đột nhiên thay đổi lớn, lại nói tiếp, “ Nếu quả thật chén canh này là chén canh bình thường, ngươi sẽ mạo hiểm nguy hiểm chọc giận trẫm mà ép trẫm uống à? Hoa phi, ngươi cho rằng mắt trẫm mù à?”

Từng chữ đâm vào lòng Hoa phi, Người khác không biết, chẳng lẽ nàng ta không biết à? Từ khi bước vào điện Bàn Long thì mình vẫn thấp thỏm lo lắng. Nghe An Hoằng Hàn làm rõ ra càng khiến bị dọa sợ tới mức mồ hôi lạnh đổ ròng ròng.

“Bệ ... Bệ hạ nói gì vậy? Thần thiếp không hiểu?” Tay Hoa phi bưng chén canh hơi run.

Cho dù nàng ta không chịu thừa nhận nhưng ánh mắt và hành động của nàng ta đã sớm bán đứng mình.

Tịch Tích Chi nhảy ra từ trong lòng An Hoằng Hàn, đi tới trước mặt Hoa phi, “Chén canh này..... Tỷ nấu thế nào?”

Đừng nói cho nàng rằng đây là dùng lửa nhỏ từ từ hầm thành. Nàng không tin chỉ một ít nguyên liệu mà mùi thơm ngào ngạt này lại tràn đầy mê hoặc như vậy. Dĩ nhiên người phàm không ngửi được nhưng đối với người tu tiên như nàng thì mùi thơm này xuất hiện cực kỳ bất thường.

Đương nhiên là bốn cung dính thân xuống bếp, nấu canh cho bệ hạ.” Bị một tiểu hài tử chất vấn khiến thể diện Hoa phi bị mất hết.

Tịch Tích Chi kẻ sát vào chén canh kia, ngửi cẩn thận, lập tức bịt chặt mũi, không chịu nổi mùi thơm nồng nặc này.

“Ngươi đã muốn trẫm uống như vậy thì không bằng uống trước một ngụm thử đi?” An Hoằng Hàn thờ ơ nói, dáng vẻ không khác gì lúc bình thường.

Nhưng chỉ một câu này đạ thành công khiến mặt Hoa phi không còn chút máu.

Hoa phi nhìn chén canh trong tay chằm chằm, không biết nên trả lời như thế nào. Lúc nàng ta bị An Hoằng Hàn nhìn chăm chú tới mức không thở được thì rốt cuộc cũng mở miệng nói, “ Bệ hạ, đây chính là chén thuốc cường thân kiện thể, nữ tử không uống được.”

Lời này của nàng ta vừa nói ra thì tất cả mọi người đổi sắc mặt.

Về mặt An Hoằng Hàn lạnh lùng rất khó coi.....

Tịch Tích Chi phì cười một tiếng, không ngờ đây là thuốc ở phương diện kia? Phải chăng hần không được? Nghĩ tới chuyện trước kia, cùng chén thuốc Hoa phi bưng tới lúc này, nàng lại càng tin thêm một phần.

Nàng vỗ vỗ vai hần như an ủi, “Ta sẽ không nói ra.”

Trong lòng mọi người buồn bực. Nhiều người nhìn thấy như vậy, người không nói ra thì người khác cũng đoán được.

Mặt An Hoằng Hàn càng lạnh lùng hơn nhưng không bị những lời này của Hoa phi lừa, “Là thuốc kia thật à? Cho dù ngươi muốn thêu dệt lý do thì cũng phải thêu dệt một cái khác.”

Hoa phi quỳ bực xuống, “Thần thiếp không nói láo... Là thuốc kia thật.”

“Người đâu.” An Hoằng Hàn lạnh lùng ra lệnh, “Bóp miệng Hoa phi để nàng ta uống vào.”

Hoa phi sợ tới mức quỳ lui lại vài bước, xin An Hoằng Hàn tha thứ không ngừng. Một hàng nước mắt chảy xuống cằm nàng ta, cả mặt cả gò má tràn đầy nước mắt.

Thị vệ nghe theo mệnh lệnh của An Hoằng Hàn, giắt lấy chén thuốc trong tay Hoa phi, bóp miệng nàng ta rồi đổ vào trong.

Hoa phi cố gắng dùng hết sức phản kháng, nhưng là một nữ nhân thì sao có thể là đối thủ của hai đại nam nhân. Chưa được vài cái đã bị chế trụ, không thể động đậy.

“Bệ hạ... Bệ hạ tha mạng.”

An Hoằng Hàn hừ một tiếng, kéo tay nhỏ bé của Tịch Tích Chi, ôm nàng, “Nếu chỉ là một chén canh thuốc bình thường thì không khiến người uống chết được. Cho nên Hoa phi có thể yên tâm.”

Người xung quanh đều than bệ hạ bạc tình. Tuy nói Hoa phi không khiến người ta yêu mến nhưng dù sao cũng là phi tần của bệ hạ. Một câu “không khiến người uống chết” khiến người ta hơi xót xa.

Rất nhiều giọt thuốc tràn ra từ khóe môi Hoa phi, bắn đầy đất.

Hai thị vệ sống chết đè lại nàng ta, buộc nàng ta uống hết chén canh.

Càng uống thì sắc mặt Hoa phi càng hồng hào.

126. Chương 126: Chương 26

Tịch Tích Chi thấy cảnh tượng này thì đôi lông mày thanh tú cau chặt lại.

Cho tới khi Hoa phi uống hết chén thuốc, mặt nàng ta đỏ như sắp nổ tung, chỉ nhìn đã thấy người ta sợ hãi.

“Sao lại thế này?” Tịch Tích Chi hơi buồn bực, không hiểu vì sao Hoa phi lại có tình trạng này.

Nếu chỉ là thuốc ‘cường thân kiện thể’, dù nữ nhân uống cũng sẽ không có phản ứng lớn như vậy.

“Bệ...Bệ hạ tha mạng...” Búi tóc của Hoa phi xốc xếch, quỳ rạp xuống đất, nước mắt làm vể mặt nàng ta trở nên mơ hồ.

“Tha mạng?” An Hoằng Hàn quát lớn, “Chuyện cho tới bây giờ mà Hoa phi còn không khai thật? Rốt cuộc chén thuốc này là gì? Người và Lưu Thượng thư bí mật làm gì, trẫm không quản được. Nhưng một khi uy hiếp trẫm thì người cho rằng trẫm còn có thể để mặc không quan tâm à?” An Hoằng Hàn vừa nói vừa dừng, cực kỳ uy hiếp. Hai mắt sắc bén như hùng ưng nhìn nữ nhân quỳ trên đất chằm chằm, “Thẳng trước Lưu thượng thư mời một đạo sĩ kỳ lạ vào phủ, người cho rằng trẫm không tra được những chuyện này?”

Hoa phi sợ tới mức giật mình, không thể tin mà nhìn về phía An Hoằng Hàn.

Về mặt này của nàng ta hoàn toàn nói ọi người biết suy đoán của bệ hạ không phải là giả.

“Nếu người không nói thì trẫm sẽ đưa chén canh này cho đám thái y xem một chút. Tin rằng bọn họ hẳn có cách tra ra chút đầu mối.”

Hoa phi luống cuống trợn cước, đập đầu xuống đất, hai má đỏ tới mức như bị lửa mạnh thiêu đốt, khóe môi vì lúc vừa uống canh bị kéo rách nên chảy ra chút máu.

Tuy Tịch Tích Chi hơi không nỡ nhưng vẫn duy trì lý trí. Nữ nhân này dám bưng loại canh này cho An Hoằng Hàn uống, không biết lòng dạ có bao nhiêu tàn nhẫn. Thông cảm kẻ địch chính là tàn nhẫn với mình.

“Trong canh...bổ thêm Dục Tử Tán.” Hoa phi gào khóc.

Cung nữ thái giám trong quanh bị dọa sợ tới mức trừng to mắt, ngay cả Tịch Tích Chi cũng không thể tin được mà nhìn Hoa phi.

Mặt An Hoằng Hàn âm trầm rất đáng sợ, đôi mắt như bao phủ hàn băng không tan đi được, ngăn cách tất cả tình cảm con người.

“Hoa phi, lá gan của ngươi rất lớn!” An Hoằng Hàn tức giận, vỗ bàn.

Dục Tử Tán là thứ gì? Nghe tên thì cảm thấy là đồ tốt nhưng tác dụng của thuốc lại khiến người ta không dám khen tặng. Hương khói của con người tiếp nối đời đời, chính là thuận theo đạo trời. Nhưng có vài người lại cầu không được. Bình thường những người này sẽ nghĩ hết cách để có con. Dưới sự hấp dẫn như vậy, rất nhiều phương thuốc dân gian ra đời.

Dục Tử Tán chính là một trong số đó.

Tịch Tích Chi không hiểu lắm về thứ này. Kiếp trước nàng chỉ từng xem một thiên ghi lại về thứ này trong Tàng Thư Các của sư phụ.

Tóm lại là không phải là thứ tốt. Nghe nói muốn luyện thành Dục Tử Tán cần thu thập bảy bảy bốn mươi chín linh hồn trẻ sơ sinh, sau đó đưa vào lò luyện đan, từ từ luyện mấy ngày.

Nghĩ tới mùi hương này, Tịch Tích Chi ghê tởm tới mức buồn nôn.

Dùng Dục Tử Tán để mang thai, dù sinh ra được thì trong xương đã mang theo tà khí. Bởi vì tuy những linh hồn trẻ sơ sinh này được luyện thành nhưng vẫn còn chút tàn dư.

Hơn nữa, hễ là dùng Dục Tử Tán thì sau này cả đời nam nhân này không thể có con.

Tịch Tích Chi nhìn An Hoằng Hàn rồi lại nhìn Hoa phi. Tính toán của Hoa phi lại đánh thật đủ vang dội. Không chỉ có thể mang long chủng của An Hoằng Hàn mà còn có thể cắt đứt hậu họa. Nhưng phần tâm tư này lại quá ác độc.

“Bệ hạ... Bệ hạ tha mạng ạ! Là thiếp nhất thời bị che tâm trí mới làm ra việc này, cầu xin bệ hạ tha mạng ạ!” Nước mắt Hoa phi khiến lời nàng ta không tròn tiếng, vừa khóc vừa dập đầu.

Nàng ta chưa từng nghĩ rằng chuyện sẽ bị bại lộ. Rõ ràng tất cả đều trong kế hoạch nhưng lại xuất hiện một khâu sơ sót.

Toàn thân khó chịu tới mức run lên, người Hoa phi như thể sắp nổ tung, run như cây sậy.

“Dám làm ra chuyện thế này còn dám cầu xin trăm tha mạng?” An Hoằng Hàn lạnh lẽo nói, đôi mắt bắn ra ánh sáng tàn nhẫn, “Người đâu, kéo Hoa phi xuống, dùng cực hình. Còn về Lưu Thượng thư? Dám giúp đỡ nữ nhi trợ Trụ vi ngược, vậy trăm cũng không thể tha thứ cho ông ta dễ dàng. Tước bỏ chức Thượng thư của ông ta, tịch biên gia sản, diệt cả nhà.”

Nghe thấy câu nói sau cùng, Hoa phi cứng ngắc tại chỗ, càng cố gắng dập đầu cầu xin tha thứ.

An Hoằng Hàn luôn đối nhân xử thế tàn bạo, đặc biệt là người gây bất lợi ỉn thì hắn càng thêm không hạ thủ lưu tình. Ngay từ lúc Hoa phi định ra tay làm như thế thì kết quả này đã được định rồi.

An Hoằng Hàn phát tay, phân phó: “Kéo nữ nhân này xuống.”

Cái gọi là cực hình được phân thành rất nhiều loại. Nếu bệ hạ không phân phó dùng nhiều vậy thì chắc chắn chính là dựa theo cách cũ... Thiên đao vạn quả. Chỉ nghe từ này đã khiến người ta rợn tóc gáy. Một đao cắt xuống nhưng không đủ để trí mạng, mãi cho tới khi mỗi một tấc thịt trên thân thể đều bị cắt đi thì người ta mới từ từ chết đi. Chết kiểu này vô cùng khủng khiếp.

Nhưng Tịch Tích Chi không biết tất cả những điều này. Nàng chỉ biết rằng lần này Hoa phi chạy trời không khỏi nắng.

“Ngô Kiến Phong, người mang người tới Lưu phủ.” Giọng nói bình tĩnh của An Hoằng Hàn vang lên, ánh mắt lại nhìn về phía Ngô Kiến Phong, giao nhiệm vụ.

Vốn từ lần Ngô Kiến Phong bị tước chức vẫn không được bệ hạ nhìn thẳng, bây giờ lại bỗng giao nhiệm vụ khiến hắn lập tức nở nụ cười, “Nô tài tuân lệnh.”

Sau đó, hắn dẫn theo một đám thị vệ ra ngoài.

Hoa phi bị hai thị vệ kéo tới chỗ dùng cực hình ở thiên lao. Bởi vì vừa trải qua chuyện khiến cho người ta không vui nên cả điện Bàn Long yên lặng tới đáng sợ. Tất cả cung nữ thái giám không dám thở mạnh, người nào cũng khúm núm cúi đầu, chỉ sợ bệ hạ tức giận sẽ phát giận lên người bọn họ.

Tịch Tích Chi ngồi trong lòng An Hoằng Hàn, trong đầu cũng trăm chuyển ngàn hồi. Đám phi tần hậu cung vì để mang long chủng của hắn mà có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Chắc hẳn chuyện này không phải xảy ra lần đầu tiên. Có điều cách Hoa phi dùng thật sự quá ác liệt.

Nhìn nước canh bồn thỉu rầy đầy mặt đất, An Hoằng Hàn nhú chặt mày, nói: “Người đâu, dọn dẹp sàn nhà sạch sẽ.”

Chỉ cần nhìn thấy bãi đen ngòm bồn thỉu đó là hấn lại nhớ tới khuôn mặt nữ nhân kia.

“Vâng, bệ hạ.” Vài cung nữ thái giám hành lễ, một khắc cũng không dám chậm trễ, cầm khăn bắt đầu lau vết bẩn trên đất.

“Huỳnh đừng giận.” Tịch Tích Chi nhìn ra tâm trạng An Hoằng Hàn không tốt, kéo kéo tay áo hấn, mong hấn đừng bị chọc tức.

An Hoằng Hàn cười lạnh, “Chút chuyện này còn chưa đủ để chọc trẫm giận thật...”

Mắt nhìn cung nữ thái giám xung quang, hấn khẽ nói bên tai nàng: “Trẫm muốn để bọn họ sợ hãi...”

Làm vua một nước, nhất định phải có uy tín. Tuy nói ra hai chữ “tàn bạo” sẽ khiến người ta nghĩ rằng người này vô cùng kinh khủng nhưng cũng vẫn có thể xem như một cách hay. Ít nhất thì khiến người khác sợ người thì mới có thể nể người ba phần.

Tịch Tích Chi cố gắng tiêu hóa những lời này, sau đó gật đầu rất tán thành.

“Ta hiểu.”

Lặng lặng ngồi trong lòng An Hoằng Hàn, nàng gật đầu thật mạnh với hấn.

Có lẽ người ngoài nhìn vào thì hấn lãnh huyết vô tình nhưng trong lòng nàng thì hấn đối xử với mình rất tốt. Dù là chuyện thế nào thì hấn cũng cưng chiều nàng. Tuy hai người chưa hề làm rõ nhưng Tịch Tích Chi coi đối phương rất tốt, rõ ràng nhớ trong đầu.

Tay chân cung nữ thái giám rất nhanh nhẹn, không bao lâu sau sàn nhà đã được dọn sạch sẽ bóng loáng.

“Lui ra hết đi.” An Hoằng Hàn kéo tay Tịch Tích Chi, đứng lên, cho lui toàn bộ cung nữ thái giám.

Cửa điện từ từ khép lại. Điện Bàn Long lớn như vậy được ánh đèn chiếu sáng rực rỡ.

Tịch Tích Chi vén cái khăn đen che trên đầu, đôi mắt trong suốt không nhiễm bụi trần lóe sáng.

Trong khoảnh khắc miếng khăn đen được vén lên, mắt An Hoằng Hàn hơi sáng lên, dường như vô cùng giật mình.

Tịch Tích Chi không hiểu gì cả, hỏi: “Huỳnh nhìn ta chăm chăm vậy làm gì?”

Ánh mắt An Hoằng Hàn khiến nàng cảm thấy mất tự nhiên. Ánh mắt nóng bỏng như thế như thế có thể thiêu đốt tất cả.

“Nàng đi soi gương đi.” Giọng hấn lạnh như băng, mang theo chút đùa giỡn, dường như vô cùng mong đợi chuyện gì đó.

Nàng càng thêm nghi ngờ, thăm nhủ, ánh mắt kia của huỳnh có liên quan gì tới gương? Nửa tin nửa ngờ gật đầu, nàng nâng chân lên, bước từng bước về phía gương đồng cao bằng người.

Gương đồng hơi vàng tuy nhiên nó có thể soi rõ mọi thứ.

Gương và người thật việc thật luôn ngược nhau. Tịch Tích Chi nhìn thấy vẻ mặt An Hoằng Hàn trong đó càng khoa trương hơn.

Nàng lấp bắp, chỉ vào gương, nói: “Tai... Tai không còn.”

An Hoằng Hàn nhú mày, nắm lấy hai cái tai cạnh má nàng, “Chẳng phải ở đây còn có hai cái à?”

Nàng không chịu yếu thế, vuốt ve hai bàn tay, “Không phải ta nói hai cái tai này, mà là hai cái tai trên đầu cơ.”

Hai tay nàng sờ tới sờ lui trên đầu, không thấy hai cái tai lông xù thật.

Không còn hai cái tai đó, sau này nàng không cần phải sống cuộc sống che miềng vải đen mỗi ngày. Nhìn mái tóc màu trắng bạc, nàng lập tức ủ rũ, “Tuy không có tai nhưng màu tóc vẫn không thay đổi. Dáng vẻ này ra ngoài vẫn khiến người ta chú ý.”

Tịch Tích Chi sợ nhất ánh mắt khác thường của người ta. Nếu dùng dáng vẻ này ra ngoài thì nhất định nàng sẽ trở thành tiêu điểm của mọi người.

An Hoằng Hàn lại không cho là như vậy. Hề là thứ trên người tiểu hài tử thì hắn đều thích. Hắn cuốn một lọn tóc màu trắng bạc của nàng, vuốt ve lên xuống, “Trẫm thích mái tóc màu trắng bạc của nàng, khác người không có gì không tốt.”

Có hắn đứng sau nàng, dù ánh mắt người khác thế nào thì còn không phải đều thu lại?

“Nhưng... Có phải quá quái dị không?” Nàng vẫn không yên lòng. Nào có ai có mái tóc trắng bạc? Dù bạc tóc sớm cũng không thể như nàng.

“Có trẫm ở đây ai dám nói quái dị?” Hắn kéo tay nàng, đi về phía giường, “Chẳng lẽ ngày nào nàng cũng che miềng khăn đen, không cảm thấy phiền à?”

Nàng đã nghĩ như vậy từ lâu cho nên mỗi tối vào lúc điện Bàn Long không có ai, nàng đều thả mái tóc ra, không che miềng vải đen.

“Đã vậy thì đừng đeo nữa.” Hắn kéo miềng khăn đen trong tay nàng qua, ném thẳng xuống đất không chút chân chừ.

Tịch Tích Chi nhìn cái khăn đen từ từ rơi xuống, sau đó gật đầu theo.

127. Chương 127: Chương 27

Ngày mới vừa lên, từng luồng ánh sáng mặt trời chiếu vào điện, không bao lâu sau, cung nữ thái giám trong điện Bàn Long bắt đầu bận rộn. Một đám người hầu hạ An Hoằng Hàn mặc quần áo, một số người thì múc nước vắt khăn lau mặt cho hắn, sau đó còn có một nhóm người liên tục bưng thức ăn lên, rất bận rộn.

Ngày nào cảnh tượng này cũng trình diễn ở đây. Bởi vì An Hoằng Hàn phải vào triều sớm nên đương nhiên đám cung nữ thái giám phải thức dậy sớm hơn.

Tịch Tích Chi thò cái đầu nhỏ ra khỏi chăn, thăm thở dài, thân phận địa vị chênh lệch luôn quyết định số phận của rất nhiều người. Nàng khẽ thở dài, cảm thấy mình trở nên đa sầu đa cảm. Nàng vỗ thật mạnh lên cái đầu nhỏ của mình, xua những ý nghĩ kia đi.

Tuy cái tai trên đầu đã biến mất nhưng cái đuôi sau mông vẫn còn.

Nhưng thứ gì cũng có quá trình, nếu tai có thể biến mất thì chắc chắn cái đuôi cũng sẽ biến mất không thấy đâu trong tương lai không xa.

Tịch Tích Chi không cảm thấy nản lòng chút nào, cái đuôi lông xù run lên trong chăn, sau đó rụt vào trong quần áo, uy phong lẫm lẫm đi ra.

Khi nàng ra khỏi noãn trường màu vàng, cung nữ thái giám vừa bận rộn đều dừng hành động trong tay lại, rất nhiều người ngạc nhiên tới mức không ngậm được miệng.

Trước kia mỗi lúc Tịch Tích Chi chui ra khỏi chăn đều che khăn trên đầu cho nên khi nàng không che miềng khăn đen rồi đi ra, hiện thân trước mặt rất nhiều người thì tất cả mọi người đều bị dáng vẻ đáng yêu đến mức chết người của nàng giết chết trong nháy mắt.

Lúc trước thấy khuôn mặt phúng phính của tiểu cô nương đã thấy vô cùng đáng yêu. Bây giờ lại thêm mái tóc màu trắng bạc càng khiến nàng như mộng ảo. Nhưng nếu không phải người này chân chân thật thật đứng trước mặt bọn họ thì nhất định họ sẽ cho rằng mình xuất hiện ảo giác.

Nàng bị mọi người nhìn chăm chăm tới mức xấu hổ, bước nhanh về phía An Hoằng Hàn, kéo bàn tay to của hắn qua, trốn sau lưng hắn.

Khoảnh khắc nàng chui ra khỏi chăn cũng đã chuẩn bị đón nhận ánh mắt khác thường của mọi người. Nhưng không ngờ ánh mắt họ lại quá nóng bỏng khiến nàng không dám ngẩng đầu nhìn.

Biết tiểu hài tử dễ xấu hổ, An Hoằng Hàn nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Làm xong việc rồi? Tất cả thất thân cái gì? Không cần mạng thì trẫm có thể tiễn các ngươi một đoạn.”

Cung nữ thái giám hoàn hồi lại từ trong khiếp sợ, bị dọa sợ tới mức quỳ xuống cầu xin tha thứ không ngừng.

An Hoằng Hàn chỉ hừ lạnh một tiếng, giọng điệu không lên xuống, “Còn không mau hầu hạ trẫm thay quần áo? Làm trễ chuyện lâm triều thì trẫm sẽ chém đầu các ngươi.”

Đây cũng là lần đầu tiên Lâm Ân nhifnt hấy toàn bộ diện mạo của Tịch Tích Chi, hơi há miệng ra rồi từ từ khép lại. Không biết vì sao hắn cảm thấy như đã từng quen tiểu hài tử này. Đặc biệt là mái tóc bạc khiến người ta liên tưởng tới con chồn Phượng Vân đã mất tích.

Chỉ cần là thuộc hạ của An Hoằng Hàn, hiệu suất làm việc đều vô cùng cao. Hắn và Tịch Tích Chi đang ngồi trên ghế dùng bữa, ngoài điện Bàn Long truyền tới tiếng ‘Nguyên Thái úy cầu kiến’.

Trước kia Tịch Tích Chi chưa từng nghe nói về nhân vật như thế, chớp chớp mắt, nhìn về phía oai cửa. Chỉ thấy một vị nam tử trẻ tuổi mặc triều phục sải bước vào điện. Mặt hắn thiên hướng nho nhã nhưng bước đi lại vô cùng phóng khoáng. Hai phong cách hoàn toàn khác nhau xuất hiện trên người hắn khiến người ta không cảm thấy mâu thuẫn chút nào.

Tuổi hắn chừng hai mươi ba, bộ dạng rất tuấn tú. Tuy không bì kịp loại hoa mỹ như Đông Phương Vưu Dục nhưng chắc chắn có thể được ca ngợi là tuấn tú lịch sự.

“Vi thần tham kiến bệ hạ.”

Lúc hắn cúi chào chỉ hơi khom người, nói chuyện không giống mấy thần tử già nua ra vẻ nho nhã mà lại mang theo chút cà lờ phất phơ.

“Bình thân.” An Hoằng Hàn đặt ánh mắt lên người hắn, “Nguyên Húy, làm xong chuyện rồi?”

Nguyên Húy cũng là một nhân vật lợi hại. Chỉ bằng vào năng lực của mình mà còn trẻ như vậy đã có thể ngồi lên vị trí Thái úy.

“Hồi bệ hạ, vi thần phái người đi thăm dò suốt đêm, đã tìm được manh mối. Nghe thám tử báo lại, gần đây Phạm đại nhân thường xuyên thư từ với bên Cừu quốc. Vi thần tìm được thứ này trong nhà ông ta.” Nguyên Húy lấy ra mấy lá thư từ trong tay áo bào, đưa cho Lâm Ân.

Ánh mắt chạm tới nữ hài tử bên cạnh An Hoằng Hàn, thấy mái tóc trắng bạc của nàng thì lóe lên, dường như rất giật mình.

Lâm Ân nhận lấy thư, sau đó đưa cho An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn mở phong thư ra, rút giấy viết thư, quét mắt, “Quả nhiên không ngoài dự đoán của trẫm. Phạm Nghi tìm được một con đường vận chuyển một con chồn Phượng Vân từ Cừu quốc qua đây thật. Ông ta cũng có đủ lòng.”

Cho nên vì tốt cho ông ta, không ngại mua một con chồn Phượng Vân từ Cừu quốc xa xôi qua đây.

Tịch Tích Chi lắng lắng nghe, dò hỏi: “Vậy Cừu quốc còn chồn Phượng Vân không?”

Bởi vì xem xong thư rồi nên An Hoằng Hàn đáp rất khẳng định, “Không có. Ít nhất từ sách thì thấy trên đời này chỉ có hai con chồn Phượng Vân. Ngoài con trẫm nuôi, một con khác đã tặng cho Thái tử Luật Vân Quốc.”

Thì ra là như vậy. Thật không cảm thấy thất vọng, trong lòng Tịch Tích Chi rất bình tĩnh.

Nguyên Húy vẫn luôn chú ý tới hành động giữa hai người, càng nhìn càng cảm thấy thái độ đối xử của bệ hạ với tiểu cô nương này rất khác. Trước kia cũng truyền ra tin bệ hạ cưng chiều vị công chúa nào nhưng còn chưa tới mức này.

Ánh mắt Nguyên Húy càng thêm không che giấu, cứ nhìn thẳng hai người như vậy.

An Hoằng Hàn quay sang, vẫn lạnh lùng nhìn hần.

Ánh mắt lạnh thấu xương băng hàn khiến người ta không kiềm được mà rùng mình. Nguyên Húy giả vờ ho khan hai tiếng, thu hồi tầm mắt. Hần tự nhủ chẳng phải ta chỉ nhìn vài lần thôi à? Sao lại tới mức dùng ánh mắt như lang như hổ nhìn ta chằm chằm vậy?

“Lâm Ân, cầm thư này tới thiên lao, báo cho bọn hần biết giữa trưa hôm nay lấy tội khi quân xử trảm Phạm Nghi.” An Hoằng Hàn lạnh lùng nói, giọng không có chút tình cảm, tỏa ra khí lạnh như hàn băng.

“Người cũng lui ra đi.” Thấy Nguyên Húy còn đứng đó, An Hoằng Hàn mở miệng đuổi hần đi.

Đừng tưởng rằng An Hoằng Hàn không chú ý tới. Ánh mắt Nguyên Húy vẫn nhìn tiểu cô nương bên cạnh hần chằm chằm. Khác người thì nhất định sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt của người khác. Nhưng người khác dòm ngó thứ thuộc về mình luôn khiến An Hoằng Hàn cảm thấy trong lòng khó chịu.

An Hoằng Hàn giơ tay lên ôm chặt lấy Tịch Tích Chi đang uống cháo, suýt chút nữa thìa cháo vẩy ra ngoài, “Huỳnh làm gì vậy? Ta còn đang dùng bữa, để ta xuống, tự ta ngồi.”

Trước kia chỉ là con chồn nhỏ, bị người ta ôm ôm ấp ấp thì thôi đi. Không ngờ biến thành hình người mà ma chướng của hần vẫn không thu về. Tịch Tích Chi buông thìa, dùng ngón tay cạy tay An Hoằng Hàn ra. Nhưng sức tay hần rất lớn, ôm không buông tay, mặc cho nàng nắn bóp cấu hần cũng đều không động đậy. Kết quả là, không bao lâu sau, một tiểu hài tử nào đó liền hừ hừ hai tiếng thỏa hiệp.

“Ăn xong rồi thì đi theo trẫm đi.”

Não Tịch Tích Chi còn chưa phản ứng kịp, đần độn u mê mà hỏi: “Đi đâu?”

“Đương nhiên là vào triều sớm.” An Hoằng Hàn lơ đãng, dường như những lời này là điều bình thường, ai cũng nên biết.

Không chỉ Tịch Tích Chi mà những cung nữ thái giám ở đây cũng đều giật mình, trừng to mắt. Ở thời đại này tuy nữ tử không phải là vật phụ thuộc vào nam tử nhưng vẫn không có địa vị để lâm triều. Những lời này của An Hoằng Hàn quả thực khiến người ta suy nghĩ xa xôi. Rốt cuộc bệ hạ đặt tiểu cô nương này ở vị trí nào mà lại để nàng lâm triều theo?

Lâm triều là thời gian bàn bạc việc quan trọng của một quốc gia. Những người không có nhiệm vụ đều không được đi vào. Mà tiểu cô nương thân phận không rõ ràng này lại được An Hoằng Hàn cho phép đi vào triều sớm! Nàng lấy thân phận gì để tham gia lâm triều?

Tịch Tích Chi cảm nhận được ánh mắt khác thường của mọi người, khe khẽ kéo kéo áo bào của An Hoằng Hàn, “Ta không đi.”

Nếu vào triều sớm thật thì sự tồn tại của Tịch Tích Chi liền phơi bày trước mặt mọi người. Phi tần của An Hoằng Hàn đã đủ đáng sợ, lại còn thêm đại thần triều đình, Tịch Tích Chi có xúc động muốn đập đầu vào tường.

Mặt An Hoằng Hàn lạnh lùng khí coi, không hề thương lượng đường sống. Nếu Tịch Tích Chi đã đi theo hần thì đương nhiên hần sẽ tuyên bố rõ ràng với mọi người... Người này là của hần, nếu có người dám dòm ngó thì cũng đừng trách hần trở mặt vô tình.

Tịch Tích Chi nào có nghĩ nhiều như An Hoằng Hàn, chỉ biết rằng đây là hần đẩy nàng lên lưỡi kiếm mà thôi.

Nàng lắc đầu, mặc kệ hần nói dù cũng không chịu đi.

An Hoằng Hàn không sốt ruột, chỉ thản nhiên nói: “Nàng không đi cũng được, sau này đừng nghĩ tới chuyện ăn cá Phụng Kim Lân nữa.”

Làm lỡ tai con chồn nhỏ chỉ biết có ăn run lên. Nàng đã nghiệm mùi vị cá Phượng Kim Lân, không cho nàng ăn cá đó chính là muốn mạng của nàng.

Lập tức nàng đổi sắc mặt, vô cùng ngoan ngoãn nghe lời, đứng đưa cánh tay An Hoàng Hàn, “Ta đi!”

“Nói vậy từ đầu thì đã không cần phải lãng phí nhiều miệng lưỡi như vậy của trẫm rồi.” An Hoàng Hàn cuộn một lọn tóc trắng của tiểu cô nương lên chơi, khẽ xoắn vãi cái.

Trong lòng Tịch Tích Chi giận tới mức nghiến răng. Nếu không phải người nào đó không biết xấu hổ mà dùng cá Phượng Kim Lân để uy hiếp thì nàng sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ à? Có lẽ tật xấu tham ăn cũng là vị sư phụ kia lấy cho nàng. Nhìn nàng bây giờ xem! Khẩu bị hoàn toàn bị một vị đế vương nào đó nắm rất chắc.

Như An Hoàng Hàn mong muốn, Tịch Tích Chi đi theo hắn vào triều sớm.

Khi Tịch Tích Chi với mái tóc trắng bạc xuất hiện, tất cả mọi người vô cùng chấn động. Bọn họ từng gặp rất nhiều người tóc bạc nhưng chưa từng thấy loại thuần túy như Tịch Tích Chi. Mái tóc trắng tinh không lẫn chút tạp chất.

Dáng vẻ của nàng tựa như một tinh linh rơi xuống phạm trần. Một đôi mắt trong veo ngậy thơ không hiểu sự đời. Khuôn mặt phúng phính vui vẻ, mịn màng tới mức khiến người ta không nhận được muốn nhéo một cái.

An Hoàng Hàn nắm tay Tịch Tích Chi, đi lên ghế Kim Long.

Cho tới khi An Hoàng Hàn ôm hải tử như tinh linh kia ngồi xuống mọi người mới phục hồi tinh thần lại. Bệ hạ vậy mà lại ngồi chung long ỷ với tiểu cô nương kia?! Đây là cảnh tượng khiến người ta khó tin cỡ nào.

Ngai vàng có nghĩa là quyền lực và địa vị cao nhất, bình thường đều chỉ có đế vương mới có thể ngồi. Mà hôm nay An Hoàng Hàn lãnh huyết vô tình tàn nhẫn hung ác độc ác lại ôm một tiểu cô nương ngồi đó?

Nhìn chúng đại thần không thốt nên lời, An Hoàng Hàn đánh tan sự yên lặng đầu tiên, “Chẳng lẽ hôm nay lại không có chuyện bẩm tấu?”

Nào có ai dám phản bác quyết định của An Hoàng Hàn? Dù các đại thần thấy hai người ngồi chung long ỷ cũng không ai dám đứng ra nói một chữ ‘Không’.

Trong lòng Tịch Tích Chi trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đôi mắt lấp lánh nhìn phía dưới chăm chú, không dám buông lỏng chút nào.

128. Chương 128: Chương 28

“Thần có chuyện bẩm tấu.”

Một giọng nói quen thuộc truyền vào tai Tịch Tích Chi.

Nàng thò cái đầu nhỏ ra từ trong lòng An Hoàng Hàn nhìn ngó, lập tức nhìn thấy Nguyên Húy đứng bước ra cũng vô cùng hấp dẫn ánh mắt của người khác.

“Có chuyện gì bẩm tấu?” An Hoàng Hàn thấy tiểu nhân nhi trong lòng nhìn phía dưới chằm chằm không chớp mắt, giơ tay lên nhéo vào đùi nàng.

Chỉ dùng ba phần sức lực nhưng sự đau đớn rất nhỏ này đủ để cảnh cáo một tiểu hải tử không biết trời cao đất rộng.

Tịch Tích Chi thò tay định đập bàn tay to của An Hoàng Hàn nhưng đối phương đã nhận ra ý của nàng từ lâu, tay kia nắm chặt hai tay nàng không cho nàng có chút sức chống lại nào.

Động tác nhỏ của hai người trên long ỷ không bị những người khác nhìn thấy. Người nhìn thấy duy nhất chính là đại tổng quản Lâm Ân. Có điều với tính tình cẩn thận của Lâm Ân, cho dù có người cầm đao đặt trên cổ hắn chắc hắn cũng không dám mở miệng nói ra.

Hai tay Nguyên Húy chấp vào nhau, “Bẩm bệ hạ, chưa đầy hai ngày nữa chính là lễ đi săn ba năm một lần. Có triệu tập đại thần tam phẩm trở lên núi Du Vân săn không?”

Mắt thấy ngày cũng sắp tới mà quần thần không có chút động tĩnh nào cho nên lúc này Nguyên Húy mới nói ra vấn đề này.

Rất nhiều đại thần cũng phụ họa, “Đây chính là quy củ tổ tiên đã định, đương nhiên không thể quên.”

“Đúng vậy. Ba năm trước là Ngô tướng quân giành thắng lợi đó. Hình như lần đó đánh được một con mãnh hổ.”

“Lễ đi săn cũng là lúc giải trí, cũng có thể cho chúng ta biết một chút về võ nghệ của võ quan, đương nhiên là chuyện tốt.”

Rất nhiều đại thần lập tức bắt đầu bàn bạc về vấn đề Nguyên Húy đưa ra.

Tịch Tích Chi lắng tai nghe, một hồi thì ngó ngó bên này, một lát lại ngó ngó bên kia. Tóm lại nghe thấy tiếng bàn tán hết sức phấn chấn của mọi người, có thể nào nàng cũng không cao hứng nổi. Đi săn với loài người mà nói là vô cùng bình thường. Bởi vì vốn các loại thịt bọn họ ăn đều là cắt từ trên người động vật ra. Nàng cũng thích ăn thịt nhưng phải tự tay giết một con vật thì nàng lại không làm được.

Cá...Là một trường hợp ngoại lệ. Bởi vì nàng thích ăn nhất là thịt cá. Bây giờ lại càng thêm không thể quên được mùi vị cá Phượng Kim Lân.

“Thần khẩn cầu giao chuyện đi săn ở Du Vân Sơn cho vi thần, nhất định vi thần sẽ làm thỏa đáng.” Nguyên Húy nói vô cùng tự tin, vẻ mặt hào hứng.

An Hoằng Hàn suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu, nói: “Trẫm tin năng lực làm việc của Nguyên ái khanh. Tuy lễ đi săn mỗi ba năm đều có nhưng trẫm vẫn hy vọng người có thể làm vài trò mới, thứ cũ kỹ xem nhiều sớm muộn gì cũng ngán. Nguyên ái khanh, người hiểu chứ?”

Dường như trong lời An Hoằng Hàn có ý gì đó, mỗi một câu đều nhắc nhở Nguyên Húy.

Nhưng góc độ suy nghĩ của mỗi người khác nhau, lực chú ý của Tịch Tích Chi tập trung hết ở nửa câu sau. Thứ cũ kỹ xem nhiều sớm muộn gì cũng sẽ ngán? Ý là không chừng ngày nào đó An Hoằng Hàn sẽ chán ghét nàng?

Đôi mắt Tịch Tích Chi trong veo như nước, nhìn An Hoằng Hàn chăm chăm như muốn nhìn ra nguyên nhân.

Ban đầu hắn không hiểu ánh mắt nàng như thế là thể hiện điều gì. Sau này nhớ lại lời của mình thì hiểu ra, xoa xoa trán nàng, “Đừng suy nghĩ nhiều. Không phải trẫm nói với nàng. Người duy nhất không khiến trẫm cảm thấy chán ghét trên thế giới này chính là nàng.”

Lời này của hắn cũng không phải là giả, chỉ đơn giản nói ra từ con tim.

Khi những lời này vừa ra khỏi miệng thì Tịch Tích Chi ngẩn người, hơi không xác định mà nhìn hắn. Hắn cũng không phải người giỏi thể hiện tình cảm của mình nên khi hắn nói ra những lời tuyệt vời này khiến nàng cảm thấy không thể tin được.

Nhưng chỉ cần hắn nói thế thì chắc chắn là sẽ làm được. Theo ý hắn, nhất định sẽ không vứt bỏ mình, để mình làm một con chồn nhỏ không nhà để về.

Bất tri bất giác, Tịch Tích Chi đã coi An Hoằng Hàn như người nhà mình từ lâu, coi hoàng cung như nhà mình. Tuy cái nhà này có rất nhiều thứ khiến người ta đau đầu nhưng chỉ cần người đó ở đâu thì đó chính là nhà.

“Vi thần tuân chỉ.”

Phía dưới truyền tới tiếng Nguyên Húy, gọi hai người hồi thần.

An Hoằng Hàn lạnh mắt nhìn các vị đại thần, nói một câu, còn có chuyện gì bẩm tấu?

Sau đó lại bàn bạc vài chuyện nhưng Tịch Tích Chi không nghe lọt. Bởi vì trong đầu nàng toàn nghĩ tới lễ đi săn. Cũng không phải mong đợi lễ đi săn tới mà là nàng hơi thông cảm cho động vật trong núi Du Vân.

Kể từ khi chuyển kiếp thành động vật, lập trường của Tịch Tích Chi liền chuyển tới chỗ bọn chúng. Nghe có người muốn lòng giết đồng loại của mình thì đương nhiên trong lòng khó chịu.

“Bãi triều...” Tiếng the the của thái giám quanh quần trong đại điện.

An Hoằng Hàn ôm vai tiểu hài tử, đứng lên, rồi đi từ con đường nhỏ bên cạnh long ỷ, lúc Tịch Tích Chi còn là chồn cũng lên triều sớm với An Hoằng Hàn nên vô cùng quen thuộc con đường này.

Sau đó hai người tới ngự thư phòng, An Hoằng Hàn chấp bút phê duyệt tấu chương còn Tịch Tích Chi thì ở bên cạnh mài mực cho hắn.

“Sau này ta có thể không đi không?” Không biết qua bao lâu, Tịch Tích Chi bỗng nói một câu.

Đầu tiên là An Hoằng Hàn không phản ứng kịp, sau này nghĩ ra, lập tức nói: “Nàng cảm thấy thế nào? Trẫm sẽ đi.”

Tịch Tích Chi ấp a ấp úng, cắn chặt môi, để nàng nhìn động vật bị săn giết thì chắc chắn không làm được cho nên định không đi thì tốt hơn.

“Ta không muốn đi.” Tịch Tích Chi nói rõ yêu cầu của mình lần nữa.

Bút lông trong tay An Hoằng Hàn dừng lại, chỉ hỏi: “Vì sao?”

Hai chữ này đã lộ ra tâm trạng của hắn. Mắt hắn nhìn nàng chăm chú. Loại cảm giác áp bách cường đại khiến người ta không hít thở được.

Tịch Tích Chi hít sâu, nặn ra một câu: “Chính là không muốn đi.”

“Hôm nay nàng đã nói rất nhiều lần ‘không muốn đi’, nàng cho rằng trẫm sẽ bằng lòng à? Trẫm cũng sẽ đi, bất cứ chuyện gì cũng có trẫm ở đây, nàng đừng lo.” Đường như muốn cho Tịch Tích Chi yên tâm, hắn giờ tay lên vỗ vỗ tiểu hài tử, khiến người ta bớt buồn.

Nhưng Tịch Tích Chi không thả lỏng lòng được, tự nhủ, là huynh muốn ta đi. Tới lúc đó chọc phải tai vạ gì thì huynh nhất định phải gánh!

Thấy mực ở ngòi bút nhạt đi, An Hoằng Hàn chấm một chút trong nghiên, nói: “Qua nhiều ngày như vậy, bản lãnh mài mực của nàng lại tinh tiến rồi.”

Tịch Tích Chi tức tới mức nghiến răng. Còn không phải là bị người nào đó bắt mài mực? Trước kia, đã khi nào nàng làm tên sai vặt, hầu hạ bên cạnh người khác, là người mài mực chứ?

Nàng nhìn về phía đầu sỏ gây tội, còn đối phương lại vô cùng nghiêm túc giải quyết chính vụ.

Chẳng lẽ trời sinh mệnh nàng là bị chèn ép?

Nghĩ tới đây, Tịch Tích Chi tức giận, cắn cắn đầu ngón tay.

Mà dáng vẻ mềm mại đáng yêu này lập tức khiến cung nữ thái giám trong ngự thư phòng thấy mà tâm thần động dậy, ca thán rằng tiểu cô nương này thật đáng yêu.

Hoạt động trong lễ đi săn chủ yếu là võ quan tham dự, còn đa số quan văn thì đều là vào giúp vui mà thôi. Bởi vì lễ đi săn sắp bắt đầu nên các võ quan đều bày thế trận chờ quân địch. Hai ngày này càng chăm chỉ tập luyện thuật cưỡi ngựa và bắn tên, mong vào ngày lễ đi săn giành được một phần thưởng tốt.

Người thắng cuối cùng trong trận đi săn này vẫn được phần thưởng như cũ. Mà phần thưởng này chính là một lời hứa của bệ hạ. Chỉ cần là không gây hại tới gốc rễ quốc gia thì mọi người có thể tùy ý nói lên yêu cầu.

Một lời hứa của đế vương là quý giá cỡ nào? Đương nhiên mọi người đều nghĩ hết cách để giành giật.

Lần lễ đi săn này gặp được thời tiết tốt hiếm có. Tịch Tịch Chi dùng mu bàn tay che ánh nắng mặt trời ngẩng đầu nhìn ngắm xung quanh.

Đại thần và nữ quyền đứng đầy xung quanh. Hàng ngũ bọn họ rất ngay ngắn, chia ra làm hai nhóm đứng bên đường.

Ở giữa là một chiếc xe ngựa màu vàng kim hoa lệ, bề ngoài được chế tạo vô cùng tinh xảo. Một lá cờ thêu Bàn Long đại diện cho thân phận của chủ nhân chiếc xe.

Tịch Tịch Chi vừa đi lên tới bên ngoài thì ánh mắt đã bị chiếc xe ngựa này hấp dẫn.

Hai con ngựa trắng đá đốm vó, mũi thở phì phò, phun ra từng vòng sương trắng.

Đây chắc là ngựa tốt hạng nhất! Tịch Tịch Chi nhìn xe ngựa, lại nhìn ngựa. Lần xuất cung này thật phô trương lãng phí, chênh lệch với hai lần trước khá xa. Từ khía cạnh này cũng có thể nhìn ra sự coi trọng của Phong Trạch quốc với lễ đi săn.

An Hoằng Hàn đi qua đám người, kéo tay Tịch Tịch Chi, cùng ngồi lên xe ngựa.

“Xuất phát.” Hắc ra lệnh, xe ngựa từ từ mà đi.

Võ quan cưỡi ngựa đi hai bên, quan văn ngồi xe ngựa theo sau.

Toàn bộ đội ngũ vô cùng có thứ tự. Tịch Tịch Chi xốc màn xe lên, luôn nhìn ra phía ngoài.

Bọn họ đi thẳng ra ngoại ô, không dừng lại chút nào trên đường.

Phong cảnh ngoại thành khác xa nội thành Hoàng Đô. Bên ngoài gần như đều là núi liền núi, màu xanh ngắt phủ kín không gian. Tịch Tịch Chi nhìn khoảng rừng xanh ngắt, lập tức nhớ tới cuộc sống ẩn cư với sư phụ trước kia....

Suy nghĩ từ từ bay xa, nàng hơi nhớ nhưng lão gia hỏa hành hạ nàng tu luyện mỗi ngày.

Không biết đợi tới ngày nàng lên trời có còn cơ hội có thể gặp sư phụ trên đó không? Có lẽ cơ hội rất mong manh nhỉ?

Nhận ra Tịch Tịch Chi thất thần, An Hoằng Hàn xoay mặt nàng, “Nàng đang nghĩ gì?”

Vừa rồi nàng khiến người ta có cảm giác như giữa hắc và nàng có một tầng sa mỏng rõ ràng cách gang tấc lại như thể nàng sắp biến mất...

Điều An Hoằng Hàn không thể chấp nhận nhất là có một ngày nàng sẽ rời hắc mà đi. Thấy vẻ mặt nàng như vậy, chuông báo động trong lòng hắc kêu vang.

“Ta...” Nhớ sư phụ.

Tịch Tịch Chi không nói ra, lấy im lặng chống lại An Hoằng Hàn.

“Ngoan ngoãn ở bên cạnh trẫm, hiểu chưa?” Lời như thể cảnh cáo được nói ra từ miệng hắc. Giả dụ nàng có can đảm dám rời khỏi hắc thật thì hắc không thể bảo đảm sẽ làm ra chuyện gì.

Nàng sưng sốt một hồi, cắn chặt răng, không dám trả lời vấn đề trực tiếp.

Khi tu luyện thành, không chút nghi ngờ nào rằng nàng sẽ chọn lên trời. Bởi vì lên trời là cách duy nhất để có thể trở về thế giới trước kia. Tuy nàng sống ở thế giới này nhiều tháng nhưng nói cho cùng thì vẫn là người từ bên ngoài tới.

Có câu tục ngữ là “là rụng về cội”, vốn Tịch Tịch Chi không ở nơi này, sao có thể không rời đi được?

Nàng im lặng lâu như vậy khiến tâm trạng hắc giảm xuống, giọng ghen tỵ lạnh như băng đến thấu xương, “Trả lời trẫm.”

Rất ít khi hắc dùng giọng điệu này nói chuyện với nàng, nên khi nàng nghe thấy câu này thì không kìm chế được mà run lên.

129. Chương 129: Chương 29

“Ta...” Tịch Tích Chi ấp úng, từ đầu tới cuối nói không nổi câu kia. Ngay cả nàng cũng không rõ vì sao mình không dám nói cho An Hoằng Hàn...Sớm muộn gì mình cũng sẽ rời đi.

Sắc mặt An Hoằng hàn âm trầm tới đáng sợ. Tịch Tích Chi trốn tránh vấn đề đã khiến hắn lơ mơ đoán ra được gì đó.

“Cho nàng cơ hội cuối cùng. Nói mau, nếu không nhất định trăm sẽ khiến nàng hối hận không kịp.” An Hoằng Hàn híp đôi mắt lạnh, vô cùng lạnh giá mà quan sát Tịch Tích Chi. Thứ gì hắn muốn lấy được, từ trước tới nay không có thứ nào có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay hắn. Cho nên Tịch Tích Chi cũng thế. Ví dụ như nàng dám chạy trốn thì chắc chắn hắn sẽ có cách để giữ người nàng lại cạnh mình. Có điều cách thức sẽ khiến tất cả mọi người đều không vui.

Tịch Tích Chi bị dọa sợ tới mức lông tơ cả người dựng lên, “Ta...Sẽ không rời đi.”

Ít nhất tạm thời ta sẽ không rời đi.

Tịch Tích Chi lặng lẽ thầm thì trong lòng, không dám nói thật cho An Hoằng Hàn biết. Nhìn sắc mặt hắn, nàng dám thề rằng nếu mình nói thật là phải đi thì những ngày sau đó chắc chắn khó sống.

Về mặt An Hoằng Hàn dụ đi một chút nhưng phần băng hàn này vẫn không xua đi được, “Nhớ kỹ lời nàng đã nói. Khế ước bán thân của nàng vẫn còn ở chỗ trăm, dù muốn đi cũng phải xem trăm có đồng ý hay không.”

Nghĩ tới khế ước bán thân, đương nhiên Tịch Tích Chi giận tới mức nghiêng răng. Nàng thầm nói, chờ về điện Bàn Long, nhất định phải đi tìm khế ước bán thân, lên xé đi, xem sau này An Hoằng Hàn uy hiếp nàng thế nào.

Nhìn ra lòng Tịch Tích Chi không hề phục, An Hoằng Hàn nhíu mày nói tiếp: “Có còn nhớ mấy chữ dạy nàng biết bữa trước không?”

Lòng Tịch Tích Chi lộp bộp. An Hoằng Hàn không nói chuyện này thì nàng sắp quên mất. Hai ngày này nàng toàn nghĩ tới chuyện lễ đi sẵn cho nên căn bản không đặt tâm tư lên chuyện biết đọc biết viết. Bảng chữ mẫu đã sớm bị nàng ném ra sau đầu rồi.

“Xem ra là không.” An Hoằng Hàn cố ý kéo dài âm, dọa nàng sợ tới mức trái tim nhỏ bé đập thành thịch.

So với phu tử của viện Thái phó, cách giáo dục của An Hoằng Hàn vô cùng nghiêm khắc. Dưới mí mắt hắn mà dám lười biếng vậy thì chắc chắn là bị phạt. Lần trước Tịch Tích Chi đã bị phạt đứng một buổi trưa, đứng tới mức hai cái chân nhỏ của nàng run rẩy.

Sợ hắn lại phạt nữa, nàng quyết định đánh đòn phủ đầu, ôm cánh tay hắn đóng đưa, cái đuôi giấu trong váy cũng từ từ lộ ra, lung lay kịch liệt giữa không trung. Bộ dáng ngốc nghếch đáng yêu mềm mại này hơi giống với chó con lắc đầu vẫy đuôi, muốn đòi thứ mình thích từ chủ nhân.

An Hoằng Hàn bất vi sở động, “Mới thế mà đã muốn lấy lòng trăm? Tự nàng tính đi, nàng bắt đầu biết chữ được mấy ngày hả? Mà mấy ngày này nàng lại chỉ học được 308 chữ cái. Tiến độ như vậy mà không cảm thấy xấu hổ à?”

Mặt Tịch Tích Chi hiện lên hai đóa mây đỏ, trong lòng toát ra chút xấu hổ. Nàng tự nhủ mình cũng dùng tâm tư học, có điều chữ phồn thể quá mức phức tạp. Hơn nữa nét bút trong chữ cũng đặc biệt nhiều. Không chỉ phải biết chữ mà còn phải viết chữ. Lần nào học vài chữ, bình thường cũng lãng phí hết năm sáu tờ giấy Tuyên Thành, tay cầm bút càng đau đớn nhức mỏi tới khó chịu.

“Sau khi trở về chắc chắn ta sẽ học thật tốt.” Tịch Tích Chi cam đoan cực kỳ trịnh trọng.

An Hoằng Hàn nhíu mày bất mãn, “Còn phải đợi sau khi trở về?”

Tịch Tích Chi cắn chặt răng, không biết nên bù đắp lỗi lầm như thế nào.

“Lần này huynh muốn phạt thế nào?” Nàng chớp chớp mắt, “Có thể dùng phạt đứng không? Đắm tay bóp chân được không?”

An Hoàng Hàn từ từ lắc đầu, hình như không hứng thú với chuyện đắm tay bóp chân, dáng vẻ vân đạm phong khinh khiến người ta gấp tới mức phát điên.

“Chúng ta cần phải sửa lại cách trừng phạt.” Hắn thích đòi phúc lợi cho mình nhất. Lần trừng phạt Tịch Tích Chi trước, thấy lúc nàng đi bộ cũng hơi không xong, trong lòng mình cũng không chịu nổi. Cho nên đương nhiên lần này phải đổi một cách khác, “Hễ là lúc nàng không học đọc học viết đạt tiêu chuẩn, nhất định phải hôn trầm, hiểu không?”

An Hoàng Hàn nắm cằm nhỏ của Tịch Tích Chi, mắt nhìn nàng chăm chăm.

Khuôn mặt nàng tròn trịa mang theo nét trẻ con, có hai cằm, xúc cảm lúc nắm vô cùng tốt. An Hoàng Hàn không nhịn được mà vuốt ve qua lại, vô cùng thích nắn nóp khuôn mặt tiểu hài tử.

Tịch Tích Chi cố gắng coi thường bàn tay coi mặt nàng như bột mì mà tùy tiện nắn bóp kia, lòng oán hận mắng, sao hắn thích dùng cách hôn để trừng phạt như vậy? Trước kia cũng không biết đã hôn bao nhiêu lần, nàng từ từ thành thói quen. Nàng không xấu hổ chút nào, tiến tới trước mặt An Hoàng Hàn, hôn một cái lên mặt hắn.

Đôi môi phần nộn dán sát vào khuôn mặt tuấn tú của An Hoàng Hàn.

Khóe môi hắn nhếch lên thành nụ cười. Xem ra khả năng tiếp thu của hài tử này không tệ. Trước kia mỗi lần kêu nàng hôn mình đều đỏ mặt, mà bây giờ mí mắt cũng không chớp một cái.

“Lần này tạm tha nàng. Sau khi trở về nhất định phải học hết bảng chữ mẫu. Trầm sẽ kiểm tra bài tập của nàng, đừng nghĩ tới chuyện lười biếng.” Nói ra lời cảnh cáo cuối cùng, An Hoàng Hàn ôm Tịch Tích Chi, để nàng ngồi trong lòng mình.

Xe ngựa từ từ đi về phía trước, cảnh tượng hai bên rất náo nhiệt.

Cách một lúc Tịch Tích Chi lại vén rèm xe nhìn ra ngoài. Suốt ngày sống trong hoàng cung, ngày nào cũng nhìn thấy tường cao ngói lưu ly, khi ra ngoài nhìn thấy phong cảnh tự nhiên thì tâm trạng nàng cũng dần trở nên thoải mái.

Hít thật sâu mấy hơi, bộ dạng nàng say mê.

Núi Du Vân cách ngoại thành không xa, là chỗ đi săn thuộc về hoàng thất chỉ có hoàng tộc mới được hưởng thụ. Chỗ này chính là nơi tổ chức lễ đi săn của các triều đại, chỉ có hoàng tộc mới được săn giết động vật trong núi. Mỗi khi các loài thú trong núi giảm đi, hoặc là chủng loại giảm đi, hoàng gia cũng sẽ bắt động vật từ chỗ khác tới, sau đó đưa vào.

Cho nên nếu nói ngọn núi nào có nhiều loài động vật nhất thì không phải là núi Du Vân là không đúng.

Hễ là động vật đều có dã tính, đặc biệt là núi Du Vân, khắp nơi tràn đầy nguy hiểm.

Xe ngựa đi thẳng tới chân núi, chạy lên sườn núi. Đi lên nữa thì thuộc về phạm vi săn bắn.

Một tòa thành cung xây ở sườn núi, là điểm dừng chân được xây dựng để hoàng thất tới săn bắn nghỉ lại.

Thái giám vén rèm xe lên. Tịch Tích Chi nhìn thấy cửa cung ở đối diện. Tuy không bì kịp sự xa hoa ở hoàng cung nhưng có thể xây hành cung lớn như vậy tại ngọn núi cao như thế, là chuyện không hề dễ dàng, không biết hao phí bao nhiêu nhân lực và tài lực.

Vừa ra khỏi xe ngựa, An Hoàng Hàn nói ngay: “Bây giờ sắp tới giữa ngày, chờ ăn trưa xong chúng ta tiếp tục lên núi săn.”

Đây không phải là lần đầu tiên tham gia săn bắn nên An Hoàng Hàn biểu hiện vô cùng tùy ý, dường như căn bản không coi chuyện này ra gì.

Tịch Tích Chi khác hẳn. Chẳng những đây là lần đầu tiên nàng tham gia lễ săn bắn mà trong lòng còn có một cái gai. Nàng thò đầu nhìn xung quanh, vừa hay thấy được mấy con sóc nhảy nhót cạnh rừng cây.

Chỉ nhìn vị trí địa lý của núi Du Vân, còn cả phong cảnh xung quanh cũng biết phong thủy chỗ này vô cùng tốt, nếu không thì cũng không thể sinh ra nhiều sinh linh như vậy.

Nghĩ tới mục đích chuyến đi này của bọn họ, Tịch Tịch Chi mặc niệm cho các loài động vật.

Nếu nàng đã tới đây thì cũng đừng mong giết hại các sinh linh tiếp. Tịch Tịch Chi lén nắm tay. Hôm nay nhất định nàng phải phá hoại lễ săn bắn. Dù sao An Hoằng Hàn đã từng nói bất kể nàng làm chuyện gì cũng đều có hắc ở đây.

An Hoằng Hàn đã nói như thế thì nàng còn có thể sợ ai?

Nàng bước vào hành cung với An Hoằng Hàn, trăm thái giám cung nữ đã cung kính chờ đợi từ lâu, đứng thẳng hai bên. Thấy An Hoằng Hàn bước vào, tất cả quỳ xuống, hô to: “Cung nghênh bệ hạ giá lâm.”

Giọng nói vô cùng vang dội, chấn động tới mức Tịch Tịch Chi móc móc tai.

Lần lễ săn bắn này không chỉ có đại thần Phong Trạch quốc tới mà cả người ngoài là Đông Phương Vưu Dục cũng đi theo góp vui.

Cung điện thiết yến mời khách giữa hành cung khá lớn, chỉ riêng chỗ ngồi đã có hơn trăm.

Lâm Ân kêu mọi người đi vào, tận tâm tận trách duy trì trật tự.

An Hoằng Hàn ngồi chỗ cao nhất. Vì không muốn tách ra với Tịch Tịch Chi cho nên cố ý phân phó nô tài đặt thêm một cái bàn nhỏ bên cạnh. Vì vậy trong hành cung xuất hiện cảnh tượng như thế này. Trên đài cao, hai cái bàn một lớn một nhỏ đặt song song nhau. Nam tử anh tuấn lãnh khốc, mê đảo rất nhiều nữ tử. Mà tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Đặc biệt là mái tóc trắng của Tịch Tịch Chi, tựa như tuyết trắng tinh khiết khiến người ta không dời mắt được.

Nàng nào định chú ý tới ánh mắt của người khác? Lực chú ý của hai con mắt to sáng lấp lánh đã bị bánh ngọt trên bàn hấp dẫn từ lâu rồi.

Người khác không biết nàng, chẳng lẽ An Hoằng Hàn còn không hiểu? Thấy ánh mắt như con mèo tham ăn của nàng, cưng chiều nói: “Nàng muốn ăn thì ăn đi.”

Ý là đừng mất tự nhiên.

Tịch Tịch Chi chờ câu này đã lâu. Làm gì ăn gì cũng có quy củ, bình thường vua một nước còn không động đũa thì ai dám giành trước một bước?

“Huynh ăn trước một miếng đi.” Đơn giản là nàng chỉ suy nghĩ cho quyền lợi mới nói ra khỏi miệng một câu như vậy. Nhưng người nghe lại không nghĩ thế.

Lần đầu tiên An Hoằng Hàn nghe lời như quan tâm thì ngẩn ra chốc lát, “Trẫm không đói.”

Tịch Tịch Chi thầm rống, huynh không đói bụng nhưng ta đói! Bụng đang sôi ùng ục ùng ục đây này. Khuôn mặt nàng lo lắng, nhìn hắc, gần như cầu xin mà nói: “Huynh.... Huynh ăn một miếng, hình như miếng thịt kia không tệ lắm.”

Tịch Tịch Chi tùy tiện chỉ vào một món ăn trên bàn, mong dẫn dắt sự thèm ăn của hắc.

Nhưng hắc cũng không thèm nhìn một cái, “Tạm thời trẫm không muốn ăn.”

Lại là câu này. Tịch Tịch Chi càng cảm thấy vô lực. Nàng tự nhủ, huynh không muốn ăn cũng đừng liên lụy hơn một trăm người bọn họ không ăn theo. Nhìn An Hoằng Hàn mãi không chịu động đũa, bụng nàng sôi òng ọc, cuối cùng không giữ được thành trì đói bụng, cầm đũa, gắp một miếng thịt trong đĩa, kề sát mặt hắc, sau đó đưa miếng thịt tới trước mặt hắc, “Ăn một miếng đi.”

Bụng lại kêu lên ùng ục, tiếng này vừa hay để An Hoằng Hàn nghe thấy.

Hắc như có điều suy nghĩ, cúi đầu, nhìn bụng nhỏ của Tịch Tịch Chi, “Thì ra là vậy. Có điều nàng đã gấp gấp muốn dứt cho trẫm ăn như vậy, vậy đương nhiên trẫm không ngại thỏa mãn nàng.”

Mở miệng ngậm lấy miếng thịt, hần nhai từ từ, chậm rãi nuốt, quý khí toàn thân tản ra.

Thấy cuối cùng hần cũng ăn một miếng, Tịch Tích Chi vừa định lui về ai ngờ phía sau truyền tới một tiếng... Sau đó...

Hai vai nàng run rẩy rồi run rẩy. Nàng còn chưa ăn được miếng nào đâu.

130. Chương 130: Chương 30

Giả vờ như không nghe thấy, nàng bước tiếp, định về lại bàn vuông của mình, sau đó đặc biệt ăn nhiều thức ăn.

“Tiếp tục.” Hai chữ đơn giản mà nhạt nhẽo lại truyền vào tai nàng.

Trên đài cao không chỉ có hai người An Hoằng Hàn và Tịch Tích Chi mà còn có mấy thái giám và cung nữ hầu hạ.

Tầm mắt bọn họ đã chuyển từ bên bệ hạ sang trên người Tịch Tích Chi, thăm buồn bực. Lá gan Tịch cô nương này thật đúng là vô cùng lớn. Bệ hạ đã nói tới lần thứ hai mà còn vờ như không nghe thấy.

An Hoằng Hàn ung dung, dường như trong lòng đã sớm đoán được kết quả, “Trẫm nói một lần cuối cùng...Tiếp tục.”

Tiếp tục...Tiếp tục...Huynh không có tay à? Ăn bữa trưa còn cần người hầu hạ. Dù là hầu hạ nhân vật quan trọng, bên cạnh có nhiều cung nữ thái giám như vậy, sao lại cố tình muốn nàng gấp thức ăn? Nàng dẹp cái bụng kêu ùng ục, lòng thăm mắng to An Hoằng Hàn khinh người quá đáng. Bụng này còn chưa được lấp đầy, nào có tâm trạng mà dứt đồ ăn cho người khác?

Nhưng trong đầu lại không có tiền đồ mà hiện ra dáng vẻ An Hoằng Hàn nổi giận. Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Ai bảo nàng ăn của hần, ở của hần còn ngủ với hần! Không nghe lời hần, chỉ sợ sau này mình cũng không có đồ ăn, không có chỗ ngủ.

Từ từ dừng bước chân lại, nàng chậm chậm xoay người lại, đi tới bên cạnh hần lần nữa, ngồi xổm xuống.

Khóe môi An Hoằng hàn hiện ra nụ cười thực hiện được mục đích, đưa tay捏 mặt tiểu hài tử, “Măng không tệ, gấp thêm một miếng.”

Hành động thân mật không coi ai ra gì của hai người rơi vào trong mắt tất cả đại thần phía dưới.

Đồng tử thâm thúy của Đông Phương Vưu Dục lóe lóe, khóe môi nở nụ cười bất đắc dĩ. Vốn cho là An Hoằng Hàn cưng chiều nữ hài này chẳng qua cũng vì thú vị mà thôi. Mà nhìn thái độ hôm nay dường như An Hoằng Hàn đã động chân tình, ít nhất tình cảm không ai chen vào nổi giữa bọn họ khiến người khác hâm mộ.

Tâm trạng các đại thần ngồi phía dưới mỗi người một khác. Có người nghi ngờ thân phận của nữ hài này, có người lại thăm cảnh giác, còn có người là vô cùng ghen tỵ và ước ao.

Thập tứ cô chúa và đám phi tần cũng đến hết, thấy cảnh tượng này thì trong lòng đủ loại cảm xúc.

Vì chuyện cha Ninh phi bị xử trảm nên thân phận địa vị trong hậu cung bị rớt xuống ngàn trượng. Trên triều đình không ai có thể đứng ra nói chuyện, huống hồ nàng lại không được cưng chiều nên người trước đây nịnh hót nàng khắp nơi cũng từ từ xa cách nàng.

Tịch Tích Chi vất vả cầm chặt hai chiếc đũa bạc, mỗi khi An Hoằng Hàn nói ra tên một món ăn, nàng lập tức vẫy hai cái tay nhỏ đi gấp.

Mà An Hoằng Hàn như thể ăn tới nghiện, thay phiên kêu tên mỗi loại món ăn nhiều lần. Hai tay nhỏ của nàng mỗi nhừ nhưng vẫn cắn chặt răng không nói. Nàng thăm mắng hần không ngừng. Vừa rồi còn nói không đói bụng, nhìn bây giờ xem, đã ăn hết bao nhiêu đồ rồi!

Bụng kêu òng ọc, bắp chân nàng cũng ngồi xổm tới mức hơi mệt, trán từ từ thấm ra từng giọt mồ hôi.

An Hoằng Hàn thấy dường như tiểu hài tử khó chịu, vươn tay ray ôm nàng, để nàng ngồi vào lòng mình.

“Trẫm no rồi.”

Nghe thấy ba chữ này, Tịch Tích Chi như thể nhìn thấy mặt trời ban mai, lòng lập tức tràn ngập ánh sáng, cũng không quản vẫn còn ngồi trong lòng An Hoằng Hàn, duỗi dài cái tay rảnh, kéo lấy đùi gà trong đĩa, đưa lên miệng gặm.

Có lẽ là bởi vì làm chồn đã quen nên nàng cho rằng gặm đùi gà thì đương nhiên phải dùng tay cầm, càng thêm có hương vị.

Nhưng tướng ăn không có chút hình thượng nào của nàng trong mắt các đại thần khác liền lộ vẻ vô cùng không có quy củ. Rất nhiều người nhìn lên dài cao không đồng ý, cực không thích tiểu hài tử làm ra hành động vô lễ như vậy.

“Tiểu cô nương này thật không có phép tắc. Nhìn cái tay bẩn thỉu, đầy dầu mỡ kia. Bồn cung đoán rằng chắc chắn bệ hạ sẽ trách phạt nàng ta.”

Cũng không biết là vị phi tử nào nói. Tất cả mọi người đều biết bệ hạ thích sạch sẽ, độ coi trọng sự sạch sẽ trong môi trường xung quanh cũng không phải bình thường. Nếu tiểu cô nương này dám ăn đồ trong lòng bệ hạ vậy nhất định không thoát được số mạng bị trách phạt.

Xung quanh đôi môi phẩn nộ của Tịch Tích Chi dính đầy dầu mỡ.

An Vân Y nhìn về phía nàng, lại nhớ lại bộ dạng lúc mình soi gương. Nàng biết bàn về diện mạo thì chắc chắn nàng không bì kịp tiểu cô nương này. Nhưng ... Ngay cả An Nhược Yên nàng cũng đả ngã được, chẳng lẽ còn sợ một nữ hài tám tuổi à?

Nàng giơ tay lên sờ sờ cây trâm trên búi tóc, khoe môi nở nụ cười ngọt ngào. Chỉ cần có người kia giúp mình thì chắc chắn mình có thể vượt qua cửa ải khó khăn.

Kiểu dáng trâm cài tóc cực kỳ đẹp dễ, một đóa hoa mẫu đơn hoa lệ càng thêm giống một đóa hoa thật đang nở rộ. Kể từ khi có sự giúp đỡ của hần nàng mới có thể có được những thứ trước kia không có. Tất cả mọi thứ nằm trong tầm tay, nàng không thể buông bỏ. Nàng không chỉ cần cảm y hoa phục mà còn cần sự chiều chuộng của hoàng huynh. Sao nàng có thể tặng sự cứng chiều ột tiểu cô nương chẳng liên quan gì?

“Hãy chờ coi, nhất định bệ hạ không chịu nổi tiểu hài tử bẩn thỉu đó.” Rất nhiều người khê bàn luận.

Như là chứng minh cho suy đoán của bọn họ, khi An Hoằng Hàn giơ cánh tay dài lên thì ánh mắt tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng nhìn sang.

Nhưng điều ngoài dự đoán của người ta là hần chỉ lạnh lùng nói một tiếng: “Khăn.”

Cung nữ gần người rồi mới phản ứng được, nhanh chóng cầm một cái khăn tay đưa cho An Hoằng Hàn.

Hần vươn tay nhận lấy khăn lụa, thấy Tịch Tích Chi gặm hết một cái đùi gà thì giơ tay lên lau sạch khoe môi cho nàng.

“Nàng không sợ mất mặt à? Nhiều người nhìn vậy mà thật không ngờ là ăn chẳng có tướng gì cả.” Giọng điệu của hần không có tức giận mà lại tràn đầy trêu chọc.

Tịch Tích Chi chớp mắt một cái. Lúc đầu nàng không hiểu, sau đó dư quang khoe mắt quét tới mọi người ngồi phía dưới thì mặt đỏ tới mức như bị lửa đốt. Ánh mắt mọi người đều tập trung lên nàng và An Hoằng Hàn. Tầm mắt trần trụi không che giấu khiến nàng hận không tìm được cái lỗ để chui xuống.

Đói bụng đã lâu, nàng vút đồ tất cả một cách tự nhiên, ôm chặt đùi gà bắt đầu gặm.

Trước khi là chồn nên không có hình tượng mà gặm đùi gà, tất cả mọi người không dùng ánh mắt khác thường mà quan sát nàng. Mà bây giờ không giống lúc xưa, nàng đã biến thành người. Là người thì có rất nhiều điều bất đắc dĩ.

Tịch Tích Chi kéo vạt áo An Hoằng Hàn, định che đi bóng đánh của mình, ít nhất không để người khác nhìn thấy mặt mình.

Nhận ra tiểu hài tử xấu hổ, An Hoằng Hàn cũng không trêu chọc nàng nữa, “Các vị ái khanh ăn nhanh đi, chỉ có ăn uống đầy đủ thì lát nữa mới có hơi sức đi săn. Hiếm khi có ngày thời tiết tốt như hôm nay, nhất định mọi người phải nắm chặt cơ hội.”

“Vi thần tuân chỉ.” Quần thần trăm miệng một lời.

Rất nhiều người vì thái độ khác biệt của bệ hạ với tiểu cô nương mà có cách nhìn khác nhau.

Về mặt An Vân Y khác thường, nhìn Tịch Tích Chi chăm chăm, mâu quang lóe lên sự ghen tỵ rồi biến mất.

“Các người có thể tra được thân phận của tiểu cô nương này không?” Đông Phương Vưu Dục khẽ nói với hai thị vệ sau lưng. Từ rất lâu trước đó hắn đã ra lệnh hàn quân đi tra xét nhưng tới lúc này vẫn không có chút tin tức nào.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa Đông Phương Vưu Dục và những người khác là hắn không thích suy đoán mà thích dùng khả năng của mình để đi tìm hiểu chân tướng một việc.

Hai thị vệ này là trợ thủ đắc lực hắn mang tới từ Luật Vân quốc, làm việc cũng lợi hại hạng nhất.

“Thuộc hạ không thể tìm được chút tin tức nào, xin Thái tử điện hạ thứ tội.”

Chẳng những Đông Phương Vưu Dục không tức giận mà lại khẽ cười, “Cũng đúng, bệ hạ Phong Trạch cũng chiều nàng như vậy, sao có thể để lại chút tin tức nào cho người khác tra xét?”

Không truy cứu thuộc hạ làm việc bất lực, Đông Phương Vưu Dục khoát tay ý bảo bọn họ khỏi phải truy xét nữa.

Dù sao luôn có một ngày hắn sẽ biết tất cả mọi chuyện, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Đầu bếp trong hành cung kém hơn ngự trù cho nên món ăn cũng không ngon như trong cung. Có thể những thức ăn này là cực kỳ ngon so với nhà dân chúng bình thường rồi.

Tịch Tích Chi gặm đùi gà xong đã cảm thấy rất no, vỗ vỗ cái bụng nhỏ no như cái trống, thỏa mãn mà ngã vào ngực An Hoằng Hàn, hít mất đầy hương thụ.

Dáng vẻ thanh thoi này đã trở thành hành động mang tính dấu hiệu một tiểu hài tử nào đó đã ăn xong.

Mỗi khi An Hoằng Hàn nhìn thấy Tịch Tích Chi lộ ra vẻ mặt như vậy thì trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác tự hào. Vì tiểu hài tử là hắn nuôi nên trong mắt hắn, mỗi một thứ của nàng đều tốt tới mức khó có thể bói móc.

Sau khi bữa trưa kết thúc, An Hoằng Hàn sắp xếp mọi người lên núi tiếp.

Ở giữa sườn núi xây một cái cột gỗ nặng. Những cột gỗ này chính là đặc biệt được xây lên, cao chừng hai thước. Những cây cột này không chỉ để phòng dã thú trên đỉnh núi thành linh chạy xuống mà còn có thể cảnh cáo mọi người rằng đi xa hơn sẽ bước vào khu vực nguy hiểm,

Rất nhiều nữ quyến dừng bước. Phần lớn mọi người ở lại hành cung uống trà. Chỉ có vài nam tử trẻ tuổi khỏe mạnh mới theo An Hoằng Hàn lên núi săn bắn.

“Huynh cũng muốn đi?” Nhìn thấy An Hoằng Hàn mặc kỵ trang màu lam, Tịch Tích Chi hơi không cao hứng, nói.

Người khác đi săn thì nàng có thể chấp nhận bởi vì nàng không quen những người đó. Nhưng An Hoằng Hàn lại cho nàng cảm giác khác. Bởi vì nàng đã sớm coi hắn là một người nhà.

“Trẫm là chủ nhân một nước, nàng nghĩ rằng trẫm có muốn đi không?” An Hoằng Hàn ngưng thần cau mày, xoa xoa trán Tịch Tích Chi.

“Biết.” Tịch Tích Chi khẽ đáp, nhưng trong lòng nàng cũng không ừ ừ. Nàng thầm nhủ các huynh đã muốn săn bắn như vậy còn mình lại cố tình để bọn họ không được như ý.

“Có muốn đi theo không?” Hấn tin mình có khả năng bảo vệ nàng an toàn. Vả lại hôm nay có rất nhiều nữ quyền tới hành cung, để nàng ở chung một chỗ với họ hấn lo sẽ xảy ra chuyện.

Tịch Tích Chi chớp chớp mắt, giả vờ ngáp hai cái, bộ dáng rất mệt mỏi, “Không đi, ta muốn đi ngủ. Hành cung có giường chứ?”

Dứt lời cũng không thông qua sự đồng ý của hấn mà đi về.

Trong mắt An Hoàng Hàn lóe lên ý cười, nhưng không ngăn cản, xoay người, nói: “Những người khác theo trẫm lên núi.”

Lần lễ săn bắn, đại ca của Ngô Kiến Phong – Ngô Lăng Dàn cũng tới. Chính là hấn là người đoạt giải quán quân lần lễ săn bắn trước cho nên lúc này hấn mặc một bộ kỵ trang màu đen, toàn thân hiên ngang. Hấn khoảng ba mươi tuổi, bộ dạng khôi ngô mạnh mẽ, vóc người còn cường tráng hơn Ngô Kiến Phong một chút.

Thấy đội ngũ từ từ đi xa, Tịch Tích Chi từ từ xoay người, liếc nhìn An Hoàng Hàn cười ngửa đi phía trước.

131. Chương 131: Chương 31

Tịch Tích Chi cũng không định về hành cung ngủ thật. Nàng đi thẳng với các nữ quyền, trong đầu suy nghĩ cách thoát thân. Nhưng không biết vì sao đám nữ nhân Thập tứ công chúa và Ninh phi luôn chuyển mắt sang phía nàng, không cho nàng có chút cơ hội nào.

An Vân Y chủ động nhích lại gần, “Tịch cô nương, mối quan hệ của muội với hoàng huynh tốt lắm à?”

Nàng chớp chớp mắt, thầm nói, chuyện này còn phải hỏi à? An Hoàng Hàn là bạn thân của nàng, quan hệ của hai người tuyệt đối không thể dùng lời để diễn tả.

Lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng nàng không dám nói thế. Điều nói lòng độ lượng của nữ nhân nhỏ nhen, hơn nữa lòng của phụ nữ hậu cung lại càng vừa độc vừa nhỏ nhen, “Mối quan hệ của muội và An Hoàng Hàn thua thân huynh muội các tỷ.”

Một tiếng ‘An Hoàng Hàn’ khiến rất nhiều nữ quyền quay đầu lại.

Trong mắt các nàng đều không hẹn mà cùng bày tỏ một ý...Tục danh của bệ hạ là người có thể gọi à?

Không muốn chọc đám nữ nhân này coi mình là cái đinh trong mắt, Tịch Tích Chi rất thức thời sửa lại cách xưng hô: “Quan hệ của muội và bệ hạ rất bình thường. Là bệ hạ thất muội bơ vợ một mình, không có người thân chăm sóc nên mới nhận nuôi.”

Lời nàng nói không có nửa phần giả dối. Trên thế giới này nàng vốn không có ai có thể dựa vào. Mà An Hoàng Hàn chính là chỗ dựa vững chắc nhất của nàng, còn là áo cơm cha mẹ của nàng.

Về mặt đám nữ nhân này lại trở lại nguyên trạng, “Tịch cô nương, cơm có thể ăn bậy nhưng không thể nói loạn. May hôm nay muội không gọi tục danh của bệ hạ trước mặt người khác đấy. Nếu bị người khác nghe thấy vậy thì tội này là vô cùng lớn. Mọi người đều là nữ nhân cho nên phải chăm sóc lẫn nhau. Muội nói xem có phải hay không?”

Các nàng ý vào số tuổi mình lớn hơn Tịch Tích Chi, cảm thấy dù một tiểu cô nương có khả năng thế nào cũng không nặng bao nhiêu cho nên cũng không để Tịch Tích Chi vào mắt. Mà cho dù có vài nữ nhân đầu óc thông minh một chút, dù sự thật không phải thế cũng không mở miệng giải thích.

Đương nhiên Tịch Tích Chi sẽ không cứng đối cứng với các nàng. Hướng hồ chỉ cần đối phương không ra tay với nàng thì tuyệt đối nàng sẽ không trêu chọc đối phương trước. Đây là vấn đề nguyên tắc.

“Các vị nương nương nói đúng. Đương nhiên chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau.” Mâu quang Tịch Tích Chi chợt lóe. Nàng không muốn dây dưa với các nàng nhiều, che bụng giả vờ đau, “Muội...Hình như muội ăn

phải đồ thiêu. Muội phải đi nhà vệ sinh. Các vị nương nương, muội đi trước đây, nhanh trở về hành cung đi.”

Không đợi các nàng nói gì nàng liền chạy về phía trước.

Một đám nữ nhân phía sau không nhìn được mà chế nhạo, “Nhìn dáng vẻ kia của nàng đi. Thật không biết có điểm nào mà hấp dẫn ánh mắt của bệ hạ nữa. Chắc là tại gặm đùi gà không có quy củ nên bây giờ mới tiêu chảy.”

Rất nhiều phi tần vừa bàn bạc vừa từ từ trở về hành cung.

Trong lúc này, An Vân Y không nói một câu nào. Bởi vì không biết địa vị của đối phương trong lòng hoàng huynh trước nên nàng không dám tùy tiện ra tay. Đây cũng là người kia dạy cho nàng, chỉ có nhìn được tức giận mới có thể là người thắng cuối cùng.

Ánh mắt nàng đuổi theo bóng dáng Tịch Tích Chi mãi cho tới khi không nhìn thấy dấu vết mới thu hồi.

Tịch Tích Chi thở dốc, quay đầu nhìn lại, xác định không thấy bóng dáng đám phi tần mới dừng bước.

Từ khi vào hoàng cung, ám ảnh của nàng với nữ nhân càng lúc càng lớn. Cứ là nữ nhân nàng biết thì gần như không có ai là người tốt. Thảo nào nói hoàng cung là nơi ăn tươi nuốt sống. Nhìn bản tính của những người này xem, sắp bị phai mờ gần hết rồi.

Nằm trên một thân cây đại thụ, nàng thò đầu ra nhìn xung quanh, xác định không có ai theo tới mới bước chân quay lại.

Vì để tránh chạm mặt đám nữ quyến kia, nàng cố ý chọn con đường nhỏ vắng vẻ mà đi.

Núi Du Vân không hổ là chỗ hoàng thất săn bắn. Nàng đi xuyên qua cây cối, thấy không ít thỏ hoang và gà rừng. Bởi vì nàng đi theo con đường tu tiên nên toàn thân mang theo linh khí. Có lẽ người phàm không cảm nhận được nhưng theo thiên tính của động vật thì sẽ tới gần nàng theo bản năng.

Vuốt ve đầu mấy con thỏ trắng nhỏ, nàng dừng lại, chạy lên trên núi.

Những con đường nhỏ vắng vẻ này đã nhiều năm không có ai đi, chỗ đi qua toàn là lớp lá khô dày.

Tiếng lạo xạo lạo xạo tràn ngập cả khu rừng.

Đi một lúc, cuối cùng nàng nhìn thấy cột gỗ cách đó không xa. Bởi vì An Hoảng Hàn đi tuần nên trên núi canh phòng rất nghiêm ngặt, cách vài thước là có thể thấy một thị vệ đứng gác.

Không dám hành động thiếu suy nghĩ, nàng dừng bước, nhìn xung quanh phía trước.

Với trình độ tu luyện của Tịch Tích Chi còn chưa tới mức bay lên không. Cho nên muốn tránh khỏi tầm mắt của thị vệ là một vấn đề khá lớn.

Tịch Tích Chi lo lắng nấp sau thân cây. Bởi vì cảm xúc quá vội vàng nên xung quanh dao động khá lớn. Tại trên đầu bỗng xuất hiện.

Giơ tay lên che hai cái tai lông xù, nàng kinh hồn bạt vía thở dài. May mà lúc này không có người nhìn thấy, nếu không khó mà giữ được cái mạng nhỏ của mình. Linh quang chợt lóe trong đầu, nàng nhéo cái tai lông xù của mình, dùng cách vô cùng theo khuôn khổ. Hai má lúm đồng tiền nho nhỏ xuất hiện nơi khóe môi, thúc giục linh lực trong cơ thể, biến hóa toàn thân. Một luồng ánh sáng màu trắng bạc bao lấy người nàng. Ngay lập tức người nàng như co lại, từ từ nhỏ đi.

Quần áo rơi lộn xộn đầy đây, nàng lắc lừng, lấy hình thú chui ra từ trong đồng quần áo.

Nếu là cuộc săn bắn, tin rằng nàng lấy hình chồn đi vào cũng sẽ không chọc bất cứ sự chú ý của ai.

Không chần chừ nữa, nàng nhìn vào khoảng không, dùng tốc độ nhanh nhất, chạy vọt ra ngoài như tên rời cung.

Một bóng dáng nho nhỏ màu trắng bạc xẹt qua từ giữa khe hở của cái cột gỗ,

Thị vệ bên cạnh nhìn thấy cũng không nghĩ nhiều. Bởi vì trên núi có không ít chồn trắng, chồn có nhiều loại, tuy đây là giữa sườn núi nhưng thấy một hai con vẫn không có gì đáng ngạc nhiên.

Thắng lợi dễ dàng như vậy khiến Tịch Tích Chi cao hứng rất lâu.

Vì không mặc quần áo cho nên nàng muốn biến về hình người có vẻ là không thể. Bước bốn chân, nàng nhìn đông ngó tây nhìn nhìn, đi thẳng lên núi.

Đám người An Hoảng Hàn đã cưỡi ngựa tới phía trước từ lâu cho nên vùng này không có bóng người. Có điều thỉnh thoảng vẫn có thể nhìn thấy vài thị vệ đi tuần.

Hình tượng con chồn Phượng Vân quá mức đi sâu vào lòng người. Sợ bị người nhận ra, Tịch Tích Chi cố gắng tránh đối mặt với thị vệ, vừa chạy vừa né không ngừng.

Thân thể của nàng rất nhỏ, lại linh hoạt, bình thường trốn sau đại thụ cũng không ai nhìn thấy được bóng dáng của nàng.

Tăng nhanh tốc độ, nàng nhảy nhảy nhót nhót chạy như bay. Một trận tiếng động ồn ào truyền tới từ phía trước, thỉnh thoảng xen lẫn vài tiếng dã thú gào rú. Tịch Tích Chi cẩn thận lắng nghe, hình như tiếng gào đó là tiếng sói.

Tuy tính tình sói hung tàn nhưng nàng lại không thể thấy chết mà không cứu. Nàng vung móng vuốt nhỏ, lè mà lè mẽ đi ra từ phía sau đại thụ.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thì thấy người quen. Một nam tử khôi ngô mạnh mẽ ngồi trên con ngựa màu đỏ. Mặt của hắn có vài nét giống với Ngô Lăng Phong. Điều khác nhau duy nhất có lẽ chính là hắn khiến người ta cảm thấy càng thêm đủ khí thế.

Bên cạnh hắn còn có hai võ tướng cưỡi ngựa, kéo cung tên.

“Để ba người chúng ta tỷ thí một chút. Mũi tên của ai chính xác hơn...”

Cung tên của ba người Ngô Lăng Dền được kéo căng tới mức lớn nhất. Không chút nào nghi ngờ rằng chỉ cần mũi tên rời cung thì sức lực này tuyệt đối có thể lấy tính mạng người khác.

Con sói kia bị ba mặt giáp công, vây chặt vào giữa, mỗi khi nó định chạy trốn từ khe hở thì lập tức có một con ngựa khác ngăn cản đường đi của nó.

Mất thấy tình hình cấp bách, Tịch Tích Chi dùng móng vuốt lượm một cục đá nhỏ ném về phía móng con ngựa. Con ngựa hí lên một tiếng, nhấc hai vó lên trời. Người ngồi trên lưng nó giật mình dưới tình thế cấp bách, chỉ có thể kéo cương ngựa, ổn định con ngựa.

Tịch Tích Chi không ngừng cố gắng, thừa dịp người đó tự loạn trận cước, nhặt hòn đá nhỏ lên lần nữa, ném về phía hai con ngựa khác.

Tiếng ngựa hí vang vọng cả núi rừng.

Chút chút... nàng kêu mấy tiếng về phía con sói ở giữa, nhấc nó nhanh chạy đi. Ngôn ngữ của sói và chồn không giống nhau nhưng xuất phát từ bản năng cầu sinh, con sói kia không phụ mong đợi của Tịch Tích Chi, nhanh chóng nhấc chân chạy như bay về phía xa.

Cũng đúng lúc này, Ngô Lăng Dền phỉ trước đã ổn định con ngựa, mắt nhìn con sói chạy qua, liếc thấy con chồn nhỏ màu trắng đứng bên cạnh đại thụ. Bởi vì khoảng cách hơi xa nên bọn họ không thấy rõ lắm đám lông màu đỏ giữa trán Tịch Tích Chi, chỉ cho rằng có một con chồn từ đâu xông ra phá hỏng chuyện tốt của bọn họ.

“Đuổi theo!” Ngô Lăng Dền ghét nhất có người dám phá hỏng chuyện của hắn. Bất kể là người hay là động vật, hắn luôn không bỏ qua.

Hai võ quan khác cũng bởi vì bị ngựa yêu của mình bị run rẩy mà nổi giận đùng đùng. “Con chồn này lại biết chúng ta định làm gì, dám ra tay cứu sói. Đây chính là chuyện lạ trong thiên hạ. Khi nào thì sói và chồn vậy mà lại trở thành một nhà thế?”

Không rảnh để ý lời khó nghe của bọn họ, Tịch Tịch Chi nhấc chân bỏ chạy, tự nhủ, để cho bọn họ bắt được thật, chỉ sợ hôm nay cái mạng nhỏ của nàng sẽ phải chôn vùi ở đây.

Nhìn ra ý định của con chồn nhỏ, ba người Ngô Lăng Dân lập tức quơ roi ngựa, đuổi theo.

Nàng biết bốn chân của nàng ngắn, nào có thể chạy qua chân dài của ngựa, cho nên cố gắng chon búi rậm đầy cỏ dại mà chạy. Thấy bụi gai thì nàng chui vào trong. Cái đầu nhỏ của nàng chui qua chui lại trong bụi gai không có bất cứ nguy hiểm nào. Mà ngựa thì khác. Ngựa cao hơn một thước, chui vào bụi gai thì rõ ràng không có cửa.

Lúc ba người đuổi tới phía sau thì đã muộn. Mắt thấy con chồn nhỏ chui vào bụi gai nhưng lại vô kế khả thi.

Một võ tướng trong số đó nói: “Nếu không thì chúng ta đốt bụi gai xem nó còn trốn thế nào? Không trút cơn giận này, lão tử nuốt không trôi.”

Dứt lời, tên võ tướng nhổ một bãi nước miếng.

Tịch Tịch Chi núp trong bụi gai, nhìn ra bên ngoài. Thảo nào rất nhiều người đều nói tướng sĩ thô lỗ. Nhìn người này xem, không phải là ví dụ vô cùng sinh động à?

Người kia vươn tay móc ra hỏa chiết tử (đồ đốt lửa), còn chưa kịp đốt đã bị Ngô Lăng Dân dùng một chưởng đánh bay.

Về mặt Ngô Lăng Dân âm lãnh, nói: “Đầu người bị lừa đá có phải không? Chỗ này là nơi săn bắn của hoàng gia, dám đốt một cành cây một ngọn cỏ ở đây, lão tử thấy người là không muốn sống nữa.”

Hắn nói không phải không có lý. Hễ là thứ của hoàng gia, chỉ cần có người dám phá hỏng vậy thì hãy chờ rơi đầu đi.

132. Chương 132: Chương 32

Hai người còn lại bình tĩnh đại ngộ, giơ tay lên tát mình: “Ngô Tướng quân nói đúng, suýt chút nữa thì thuộc hạ đã gây ra sai lầm rồi.”

Ngô Lăng Dân nhìn bụi gai rậm rạp, cũng không cam lòng. Nhưng vì một con chồn mà đáng để mạo phạm bệ hạ thật à? Dù thế nào thì chuyện này cũng không có lợi.

Quất roi ngựa, Ngô Lăng Dân quay đầu đi, “Quên đi, chỉ là để một con sói chạy mất thôi. Đợi lát nữa chúng ta giết thêm mấy con, nhất định phải được danh đệ nhất.”

Tình tình võ tướng đều không thể nào tốt. Miệng hai tên võ tướng mắng xúi quẩy. Vừa săn con đầu tiên đã bị con chồn nhỏ thích chỗ mũi vào chuyện của người khác phá hỏng. bọn họ vừa hùng hùng hổ hổ vừa cười ngựa đi xa.

Tịch Tịch Chi núp trong bụi gai, đôi mắt màu xanh lam xoay vòng vòng, không ngừng nhìn xung quanh. Sợ đối phương chỉ cố tình giả vờ để dụ mình ra ngoài. Cho tới nửa khắc đồng hồ sau nàng vẫn không phát hiện bọn họ quay trở lại, mới yên tâm mà to gan chạy ra ngoài.

Lông dính vài mảnh lá, nàng rung lông, lập tức khôi phục thành con chồn nhỏ người gặp người thích.

Tịch Tịch Chi thoát ẩn thoát hiện khắp nơi, chỉ cần nhìn thấy có người giơ cung tên lên săn động vật thì lập tức nhắt hòn đá nhỏ lên, bắn vào con ngựa người đó cười khiến con ngựa nổi điên, để bọn họ bắn lệch. Nàng không hề rảnh rỗi, không chỉ kêu bọn thú vật chạy trốn mà còn bảo bọn chúng cố gắng thông báo cho những động vật khác.

Tất cả động vật đều sống trên một núi, ít nhiều gì cũng có chút liên lạc.

Đoàn kết nhất là bầy sói. Một con sói hú lên là những con sói khác từ từ tập hợp bên đó. Trong núi Du Vân còn có rất nhiều cọp và sư tử nhưng ít hơn bầy sói. Dưới sự kêu gọi của Tịch Tích Chi, bọn chúng đều dần dần tập trung lại một chỗ.

Khắp rừng toàn là động vật đen thùi lùi. Đủ loại động vật, không phân biệt được giống loài, không có bất kỳ ngăn cách nào mà tập trung một chỗ. Ngay cả gấu đen táo bạo nhất ngày thường cũng bỏ tính tình xuống, thành thành thật thật mà ngồi xổm trên đất.

Đương nhiên Tịch Tích Chi không thể thả bầy dã thú này ra khỏi núi Du Vân. Bởi vì một khi bọn chúng xuống núi thì khó mà đảm bảo được sẽ xảy ra chuyện gì ngoài dự đoán. Tuy nàng muốn giúp bọn chúng thoát được tai ương sẵn sẵn lần này nhưng tuyệt đối cũng sẽ không để chuyện nguy hiểm xảy ra.

Toàn thân nàng màu trắng bạc, đứng giữa các loài động vật có vẻ vô cùng nổi trội.

Ngó đầu nhìn thì thấy tuy tư thế ngồi của tất cả các động vật rất lộn xộn nhưng bọn chúng lại vô cùng tự động ngồi thành hàng. Mỗi mỗi loài động vật đều phân ra ngồi xổm chung một chỗ. Đặc biệt là đám phía bên phải, bầy rắn chi chít khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Vì không thể nói chuyện nên tiếng Tịch Tích Chi phát ra toàn là chít chít.

Chỉ cần là tất cả động vật tập trung ở đây vậy thì bọn An Hoảng Hàn không tìm được mục tiêu sẵn, trận đi săn này sẽ kết thúc.

Tịch Tích Chi chào hỏi bầy thú đông đảo, đi về chỗ vắng vẻ.

“A...Sao lâu vậy mà không thấy một con vật nào?” Một võ tướng nói, vô cùng khó tin.

Ai cũng biết động vật trên núi Du Vân nhiều nhất, bình thường chỉ cần đi vài bước là có thể nhìn thấy ba con. Mà vì sao hôm nay lại khác thường như vậy?

“Sao lại thế nào? Sao ngọn núi này lại như thể trống không vậy? Không có dấu vết một con vật nào?”

“Không thì... Đi thêm vài bước nữa xem.”

Rất nhiều quan võ đều bàn tán ầm ĩ.

Đi rất lâu mà vẫn không thấy chút dấu vết động vật, là ai thì trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

An Hoảng Hàn cười ngựa đi đằng trước, tuy có chút xú không hiểu nhưng không tỏ vẻ ngạc nhiên. Động vật trong núi Du Vân đột nhiên biến mất, vậy nhất định là có nguyên nhân. Có thể trong thời gian ngắn như vậy mà làm được tới mức này, rất rõ ràng rằng không phải do người làm ra.

An Hoảng Hàn suy nghĩ một lúc, nghĩ tới chỗ biểu hiện kỳ lạ của Tịch Tích Chi trước khi đi lập tức có đáp án. E rằng chỉ có nàng mới dám không nghe theo ý mình, đối nghịch với mình.

“Quy củ đi săn sẽ không thay đổi. Nếu trước giờ Dậu mà không có ai săn được dã thú thì lần lễ đi săn này sẽ không có người thắng.”

Giọng nói lạnh lùng của An Hoảng Hàn truyền vào tai mọi người.

Bình thường mỗi khi tới ngày lễ đi săn, ai bắt được dã thú nhiều nhất thì người đó là kẻ thắng. Mà hôm nay bọn họ đã vào núi Du Vân được một canh giờ, vậy mà không thu hoạch được chút gì.

Lời hứa của đế vương quý giá biết bao. Tất cả mọi người tranh nhau đến võ đài. Nghe ý kiến của An Hoảng Hàn thì không có ai bắt được con mồi thì phần thưởng lần này sẽ biến mất, ai mà nhận được? Rất nhiều quan võ đều ào ào tản ra, tìm kiếm con mồi khắp nơi, mong có thể bắt được con mồi, thành người thắng lợi cuối cùng.

An Hoảng Hàn cũng không nhiều lần, thấy quan võ ào ào rời đi mới phân phó với Lâm Ân: “Đi hỏi thăm thị vệ tuần tra xem có phát hiện ra điều gì khác thường không?”

Nhiều động vật bỗng biến mất như vậy, không thể nào không để lại chút manh mối nào. Từ chỗ thị vệ có thể biết được một phần nửa phần tin tức.

Tuy Lâm Ân có nghi ngờ nhưng không dám hỏi ra lời, làm theo lời An Hoằng Hàn phân phó, tìm vài thị vệ hỏi thăm.

An Hoằng Hàn cầm dây cương ngựa, lẳng lặng cười ngựa. Mắt hắn nhìn xung quanh, cây cối à dày đặc, tràn ngập sức sống.

“Hồi bẩm bệ hạ, theo chỗ bọn thị vệ bẩm báo thì bọn họ rất rất nhiều động vật chạy tới phía tây rồi.” Lâm Ân cầm phát trần, từ từ đi tới.

Nếu thị vệ đã từng nhìn thấy động vật thì chắc chắn động vật trên núi Du Vân không mất tích, nhất định chuyện này có điều kỳ lạ.

An Hoằng Hàn không nói gì, khê động cương ngựa, đi về phía tây.

Lâm Ân chạy bộ, vội vàng đuổi theo.

Tịnh Tích Chi và những động vật đi tới góc vắng ở phía tây. Tiểu bạch thỏ luôn chui qua bên này, tựa như gặp đồng loại, mấy con thỏ người chen ta đẩy, cố gắng tới gần người nàng. Thân thể Tịnh Tích Chi vốn nhỏ, hôm nay lẫn vào trong đàn thỏ trắng cũng sắp không ai biết là chồn hay là thỏ.

Ngao...

Thỉnh thoảng vang lên mấy tiếng gầm của dã thú, vang vọng trong khu rừng.

Tịnh Tích Chi muốn ngăn cản bọn chúng gào nhưng ngôn ngữ không thông. Dù nàng nói nhưng không có động vật nào nghe theo. Đặc biệt là cọp và sư tử, là vua của muôn thú đã quen đứng trên cao hơn tất cả, sao có thể nghe một con chồn nhỏ ra lệnh?

Cảnh tượng này khiến nàng lo lắng, thầm nói, rống tiếp thì nàng dẫn đàn thú đi lánh nạn còn có ý nghĩa gì?

Diện tích núi Du Vân rất lớn nên nhất thời nửa khắc khó tìm được chỗ này.

An Hoằng Hàn giục ngựa chạy về phía này, cũng có không ít võ tướng đi theo. Bỗng nghe được tiếng dã thú gầm, lập tức cao hứng bừng bừng mà quơ múa roi ngựa, vội vàng đuổi theo.

An Hoằng Hàn thơ ơ liếc mắt, thông thả mà đi như cũ.

“Nhanh... Nhanh nghe đi, có tiếng tru của sói, bên kia...”

Rất nhiều võ tướng nghe thấy tiếng cũng đều hô to gọi nhỏ, cười ngựa chạy về phía tây. Bọn họ cười rất nhanh, chỉ sợ chậm chân hơn người khác.

“Đi cũng không ích gì.” An Hoằng Hàn lạnh lùng nói, dường như vô cùng không thèm quan tâm.

Lâm Ân hơi không hiểu ý của lời này nhưng không đoán quá sâu, chỉ có thể nuốt nghi ngờ vào bụng.

Bọn họ càng tới gần thì tiếng dã thú càng rõ ràng hơn.

Cành cây rậm rạp che ánh sáng mặt trời lại, tạo thành từng tia lóm đốm. Đám võ tướng kết bè kết đội đi về phía trước. Cảnh tượng chân thật trước mắt hoàn toàn dọa mọi người sợ tới mức há hốc miệng. Bầy thú đông đảo đang ngồi kề sát nhau cùng một chỗ. Ngay cả động vật là thiên địch cũng không công kích đối phương.

Tất cả mọi người không thể tin được đời mình có thể nhìn thấy bức tranh sống động như vậy, lắp bắp nói: “Chuyện này... Chuyện này là thật ư? Trời ạ, ở đây ít nhất cũng có một trăm loài. Sao bọn chúng có thể chung sống hòa bình?”

Gì mà một núi không thể chứa hai cọp, nhìn năm sáu con cọp bên kia, vậy mà lại an tĩnh nằm trên đất chợp mắt.

Rốt cuộc là làm sao làm được thế này?

Rất nhiều người chưa từng thấy cảnh tượng như vậy. Tất cả bị dọa sợ tới mức không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Có mấy võ tướng nhìn thấy nhiều động vật như vậy thì hận không thể giơ cung tên lên bắn. Nhưng còn chưa kéo dây cung đã bị người khác ngăn cản.

“Ngàn vạn lần đừng giương cung bắn tên. Nhiều động vật như vậy, tùy tiện bắn một con, chọc giận bọn nó, hôm nay chúng ta đừng nghĩ dễ dàng rời khỏi đây.” Tuy tính Ngô Lăng Dàn không tốt nhưng đầu óc xoay chuyển khá nhanh. Thấy những người khác rục rịch thì dùng lời nói chặn bọn họ lại trước.

Danh hiệu Trấn quốc tướng quân của Ngô Lăng Dàn cũng không phải giả. Lời hắn nói vô cùng có tác dụng. Đám võ tướng cũng thu cung tên của mình về, đứng kề nhau để ngừa ngộ nhỡ đã thú bạo động thì bọn họ có thể ứng phó kịp thời.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Nhiều động vật tụ lại một chỗ như vậy, ngộ may xảy ra sự cố...”

Đám người Ngô Lăng Dàn cũng không đoán được nhưng hắn dám khẳng định nhất định những đàn thú này tập trung một chỗ là có nguyên nhân.

Không đợi hắn nghĩ ra ba bảy hai mươi mốt, võ tướng bên cạnh chợt hô: “Ngô Tướng quân, người nhìn xem, có phải con thỏ trong đám kia hơi quen mắt không?”

Có một con ‘thỏ trắng’ có màu lông hơi khác. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi nó tỏa ra ánh bạc óng ánh, lông vô cùng lộng lẫy.

Vì bị những đàn thú khác bao vây từng vòng cho nên bọn họ chỉ có thể nhìn từ xa. Chỉ có thể nhìn thấy con ‘thỏ trắng’ kia phúng phính hình như đáng yêu hơn những con thỏ khác.

“Đúng là hơi quen mắt.” Ngô Lăng Dàn trầm ngâm một lát, bưng tỉnh đại ngộ, cắn răng nói: “Chẳng phải là con chồn phá hỏng chuyện tốt của chúng ta à? Các người nhìn kỹ đi. Thân thể nó dài hơn con thỏ một khúc, đuôi cũng hơi khác với thỏ.”

Qua sự nhắc nhở của hắn, hai võ tướng khác cũng nhận ra, đều hận không thể lột ra Tịnh Tích Chi.

“Nhất định là nó phá đám.”

Một võ tướng trong số đó đoán.

Nhưng trong đó cũng có người tinh mắt, thấy quả cầu màu trắng thì hơi không xác định, nói: “Hình như nó là con chồn Phượng Vân thì phải? Dáng dấp rất giống.”

“Chuyện này... Có thể. Con chồn Phượng Vân mất tích nhiều ngày, ai biết nó chạy đi đâu?”

Rất nhiều người có ý kiến khác nhau.

“Có lẽ chờ bệ hạ tới rồi tính tiếp đi?”

Đàn thú cũng không có hiện tượng bạo động cho nên đa số mọi người bình tĩnh lại. Sợ gây ra tiếng động quá lớn, chọc giận bầy thú nên các đại thần cũng cố gắng tránh phát ra tiếng động. Trong rừng núi chỉ có tiếng gió thổi lá rụng là vang nhất.

Tịnh Tích Chi đã phát hiện ra có người tới từ lâu, thấy bọn họ không giơ cung lên đi săn thì trà trộn vào đám thỏ trắng, giấu mình đi.

133. Chương 133: Chương 33

Rất nhiều động vật thấy loài người công theo cung tên tới trước mặt cũng đều cảnh giác, cong người lên, làm ra hành động bất cứ lúc nào cũng có thể công kích. Đặc biệt là cọp và sư tử có thân hình lớn, đều đứng vòng ngoài, thỉnh thoảng ngửa đầu rống hai tiếng.

Tịch Tích Chi chỉ sợ bọn chúng khiêu khích gì loài người dẫn tới lộn xộn, kêu chút chút không ngừng.

Từng con rắn phun ra nuốt vào cái lưỡi đỏ rực, uốn người khiến người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy. Có rất nhiều con rắn từ từ leo lên cây, treo ngược người lên, dường như chỉ cần có người hành động thiếu suy nghĩ thì bọn chúng sẽ lập tức chìa răng độc ra.

Tịch Tích Chi thấy cảnh tượng này thì trong lòng vô cùng nóng nảy.

Nàng liếc nhìn lại nhưng không thấy bóng dáng An Hoằng Hàn. Nếu hắn ở đây thì nàng còn có thể bày tỏ ý của mình, ý bảo hắn dẫn đám quan võ này đi.

Vì hàng năm núi Du Vân đều có hoàng tộc lên đi săn cho nên đàn thú ở đây vẫn ôm mối thù với con người. Thấy con người với dáng vẻ vũ trang đầy đủ thì càng thêm đỏ mắt.

Có mấy con rắn thừa dịp mọi người không chú ý đã tới dưới chân mọi người, luồn qua.

Tịch Tích Chi nghe thấy tiếng lột sột loạt soạt thì sợ tới mức lập tức nhìn về phía đó. Một con rắn đen thui phát sáng, lớn bằng cổ tay đã quấn lấy cổ chân một con ngựa, bò lên. Hai cái răng độc cong cong trong miệng như ẩn như hiện.

Mọi người phát hiện ra sự tồn tại của con rắn này rất nhanh, kêu lên sợ hãi liên tiếp, “Rắn! Lưu Tướng quân, xuống ngựa nhanh.”

Tướng quân kia nghe thấy tiếng kêu của mọi người, đầu tiên là sửng sốt, sau đó thấy con rắn kia cách bấp chân mình chỉ vài tấc thì sợ tới mức xoay người xuống ngựa.

Có thể là biên độ động tác này của hắn quá lớn khiến con rắn kia cho rằng đối phương định phản kích, thân thể đang cong bỗng duỗi thẳng ra, đầu rắn hình tam giác thành linh tấp tới bấp chân đối phương.

Tốc độ nhanh như tia chớp, chỉ mấy hơi thở, tất cả mọi người nhìn vào chỗ con rắn phun nọc độc.

“Thái y...Nhanh tuyên thái y.”

Trong đám người, không biết là ai phản ứng trước, gào lên.

Sắc mặt Lưu tướng quân lập tức trắng bệch, người co giật, sùi bọt mép, té xuống đất không gượng dậy nổi.

Một quan võ đứng gần hắn nhất không suy nghĩ nhiều, giơ kiếm trong tay lên, chém về phía con rắn độc kia. Thân rắn chia làm hai, lúc bị chặt đứt, hai khúc thân rắn còn động đậy vài cái, cuối cùng dừng tất cả hành động lại.

Cảnh tượng máu tanh này khiến hai mắt tất cả đã thú gần như bị máu nhuộm đỏ. Từng đôi mắt đỏ sẫm nhìn chằm chằm vào loài người không buông tha.

Tịch Tích Chi thảm thán lớn, hồng bét!

Những người này cũng quá không thức thời. Bọn họ chém chết con rắn kia, chẳng phải là khiến đàn thú tức giận à?

Đàn thú vốn an tĩnh, một con tiếp một con dựng thẳng người, do cộp và sư tử dẫn đầu, từ từ di chuyển về phía con người. Thở trắng và sọc không có lực công kích thì nấp hết phía sau, không tiến lên.

Tịch Tích Chi đứng trong đàn hổ trắng, đi qua đi lại đầy lo lắng.

Bầy rắn, mãnh hổ, gấu đen lên một lượt.

Tuy đám võ tướng thân trải trăm trận lại có võ công nhưng đối mặt với đàn thú đông hàng nghìn hàng vạn thì vẫn hơi lực bất tòng tâm.

Móng vuốt dã thú vì quanh năm săn mồi nên vô cùng sắc bén. Một vuốt chụp xuống thì đứt khoát là da tróc thịt bong. Gấu đen dựa vào mình da dày thịt béo, giữ nhiệm vụ tiên phong, không ngừng vung móng vuốt về phía loài người.

Mà cộp và sư tử vốn chính là tay săn mồi mạnh mẽ, hôm nay lại có rất nhiều trợ thủ, lúc cần xé đều không để lại chút sức lực thừa thãi nào.

Đa số thái giám theo tới lần này không có bản lĩnh tốt như đám quan võ. Dã thú công kích về phía họ không có chút đường sống nào. Lập tức, tiếng kêu thảm vang khắp núi rừng.

Tịch Tích Chi bước bốn chân chạy về phía đàn thú hỗn loạn, định ngăn cản bọn chúng nhưng không biết dùng cách gì.

Đám quan võ giờ kiếm vung đao, chống lại sự tấn công của đàn thú. Bọn họ ra tay vô cùng độc ác, đao kiếm sắc bén không ngừng chém về phía dã thú. Một con sói trong số đó đã bị võ tướng chém đứt một chân.

Tịch Tích Chi thấy cảnh máu me này, suýt chút nữa thì nôn ra.

Trong lòng sinh ra cảm giác tự trách lớn lao. Rốt cuộc nàng triệu tập tất cả động vật lại với nhau là đúng hay sai? Vì sao chuyện lại tới mức này?

Tịch Tích Chi như con thoi trong lúc hỗn loạn, cố gắng ở mức lớn nhất để ngăn cản. Tiếc là bây giờ nàng chỉ là một con chồn nào có khả năng ngăn cản những động vật này bạo động?

Viên cầu thịt nho nhỏ màu trắng bạc trong đàn thú không còn sự che chở của thổ trắng, vô cùng dễ thấy.

Ngô Lăng Dân liếc thấy con chồn kia, nhớ lại hôm nay bị nó phá hỏng nhiều lần, thừa dịp hỗn loạn, định lấy tính mạng của nó. Vì hơi e dè vừa rồi có người khác nói có thể nó là con chồn Phượng Vân nên hắn không dám bắn tên trước mặt mọi người, chỉ có thể ngầm thừa dịp người khác không chú ý để bắn lên.

Tiếng gào của dã thú, tiếng đao kiếm nổi nhau, nhiều tiếng động đình tai nhức óc.

Khi An Hoảng Hàn đi tới cánh rừng này thì nhìn thấy cảnh tượng này.

Mâu quang âm hàn quét bốn phía liên tục. Hắn biết chỉ cần hắn không có mặt bên cạnh Tịch Tích Chi một khắc thì nhất định con chồn nghịch ngợm này sẽ gây chuyện. Nhìn cảnh tượng hôm nay xem, bảo người ta kết thúc thế nào đây?

Vốn Đông Phương Vưu Dục cũng cưỡi ngựa tìm kiếm con mồi khắp nơi, bỗng nghe thấy từng hồi tiếng gào của dã thú ở phía tây, ngựa không ngừng vó chạy tới.

“Bệ hạ! Bọn động vật này làm sao vậy?” Đông Phương Vưu Dục chưa từng nhìn thấy nhiều loài dã thú tự tập lại với nhau như vậy cho nên hơi trợn mắt há hốc miệng.

An Hoảng Hàn lạnh lùng mà nhìn người quản lý khu rừng, im lặng, không nói gì, dường như không muốn trả lời vấn đề của hắn.

Nguyên Húy đứng bên cạnh chỉ có thể tiếp lời: “Bệ hạ cũng vừa đuổi tới, chuyện cụ thể thế nào cũng không biết.”

Tình cảnh vô cùng hỗn loạn, tiếng của bọn họ cũng bị chìm trong đó.

“Bệ hạ, ngài đang tìm cái gì à?” Thấy ánh mắt An Hoảng Hàn luôn quanh quẩn trong đàn thú không ngừng, Nguyên Húy ôm theo ba phần nghi ngờ, hỏi.

Mặt An Hoảng Hàn lạnh lùng, dường như không thích người khác suy đoán ý nghĩ của hắn.

“Con chồn Phượng Vân.” Hắn lạnh lùng mà nói ra ba chữ, bước về phía hỗn loạn.

Ba chữ này khiến Nguyên Húy và Đông Phương Vưu Dục đều sửng sốt.

Điều đáng ngờ thứ nhất chính là dù con chồn Phượng Vân mất tích thì sao lại chạy tới núi Du Vân xa ngoài ngàn dặm?

Điều đáng ngờ thứ hai là vậy mà bệ hạ lại lo cho sự an nguy của con chồn Phượng Vân? Kể từ khi nó mất tích, chẳng phải hắn luôn chẳng quan tâm gì tới nó sao?

Cho nên nói, tâm để vương thiên biến vạn hóa khiến người ta nắm không được đoán không ra.

Nếu An Hoảng Hàn muốn tìm con chồn Phượng Vân thì đương nhiên Nguyên Húy không thể nhân rồi. Hắn nhìn thấy An Hoảng Hàn ngay cả an nguy của mình cũng không để ý, đi thẳng vào trong hỗn loạn thì hắn cũng vội vàng đuổi theo.

Lâm Ân tay trái già không chặt, thấy dã thú nhào tới thì tránh cũng tránh không kịp, may nhờ Đông Phương Vưu Dục kéo tay hắn mới tránh khỏi nguy hiểm bị dã thú cắn đứt cánh tay.

“Lâm tổng quản nên ngậy ngốc ở xa thì tốt hơn. Ở đây quá mức nguy hiểm.” Đông Phương Vưu Dục nhếch môi cười khiến người ta như tắm trong gió xuân.

Vốn trong lòng Lâm Ân còn cảm kích, nghe thấy hắn nói thế thì càng cảm thấy người này không tệ. Nếu hắn không phải là Thái tử nước khác thì có lẽ hắn có thể có thêm một bằng hữu.

“Đa tạ Thái tử điện hạ cứu mạng.” Lâm Ân vô cùng lễ độ, cúi người với hắn, sau đó lui lại từng bước, kéo dài khoảng cách.

Thân là thuộc hạ của bệ hạ, nếu quá thân cận với hoàng tử nước khác, bị bệ hạ phát hiện ra, cái mạng nhỏ của hắn không còn dài nữa.

Lâm Ân vẫn nhớ bổn phận của mình cho nên không dám vượt qua chút nào.

“Phân phó người tìm xung quanh xem.” Bởi vì có quá nhiều động vật cản trở cho nên tầm mắt An Hoàng Hàn có hạn. Hắn vừa đi vừa phân phó với Nguyên Húy.

Lần đầu tiên Nguyên Húy thấy hắn có lúc nghiêm túc như vậy nên mắt cũng không kiểm được mà quan sát nét mặt biểu hiện ra rất nhỏ của hắn.

Mắt An Hoàng Hàn lạnh lùng, mắt liếc về phía Nguyên Húy, “Đừng tưởng rằng trầm trọng dụng người thì người có thể tùy tiện đoán bậy tâm tư của trẫm. Nếu có lần sau thì trẫm quyết không khoan dung.”

Nguyên Húy đối mắt với ánh mắt lạnh như băng của hắn, dù sao thì khí thế vẫn yếu hơn một phần. Đặc biệt là ý lạnh lộ ra trong ánh mắt lạnh lùng của hắn khiến Nguyên Húy có ảo giác như trong trời đông gió rét. Thảo nào người đời đều nói An Hoàng Hàn khiến người ta nghe tiếng đã sợ mất mật, chỉ riêng khí thế khiến người ta khiếp đảm này đã đủ để dọa rất nhiều người.

Các loại động vật ồn ào pha lẫn vào nhau.

Tai Tịch Tích Chi vô cùng thính, các tiếng động chui vào tai nàng thì trực tiếp thử thách màng nhĩ của nàng. Nàng hận không thể có thêm hai móng vuốt để bịt tai lại nhưng lại không thể.

Ngô Lăng Dân vẫn quan sát hoàn cảnh xung quanh, thấy không có người chú ý bên này thì từ từ gờ cung tên lên, chậm rãi kéo ra, nhắm ngay hướng Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi quá bận tâm chạy xung quanh nên không chú ý tới động tĩnh của người khác.

Ngô Lăng Dân kéo cung tên tới mức căng nhất, đôi mắt sắc bén đuổi sát theo bóng dáng nho nhỏ của Tịch Tích Chi.

“Để xem hôm nay mi còn có mạng mà chạy không...” Ngô Lăng Dân thâm hung hăng nhếch lên một nụ cười lạnh, nắm chắc thời cơ, buông dây cung ra.

Mũi tên mang theo tiếng xé gió bắn thẳng về phía Tịch Tích Chi.

Bằng vào thích lực hơn người của mình, nàng lập tức quay lại, nhìn về phía Ngô Lăng Dân. Một mũi tên sắc nhọn đang lớn dần trong mắt nàng. Nàng trợn to mắt, cố gắng xoay người bỏ chạy.

Cùng lúc đó, An Hoàng Hàn vừa nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ của Tịch Tích Chi, còn chưa kịp đi qua đã thấy mũi tên lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía nàng. Khí thế toàn thân hắn lập tức trở nên vô cùng lạnh lùng.

Ánh mắt lạnh chuyển sang hướng Ngô Lăng Dân, cái nhìn kia khiến Ngô Lăng Dân nổi da gà toàn thân.

Cung tên hắn cầm suýt chút nữa thì tuột ra khỏi tay, rơi ra.

Không có thời gian nghĩ nhiều, An Hoàng Hàn vận khinh công xông ra ngoài.

Đám võ tướng thấy bóng dáng màu vàng kim xẹt qua, lập tức xông tới, chờ thấy rõ người đó chính là bệ hạ thì tất cả không kiểm được mà lên tiếng hoan hô đầy ngạc nhiên. Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là bệ hạ lại xông về phía con chồn kia.

“A... Đó chẳng phải là con chồn Phượng Vân à?” Lâm Ân cũng chạy qua, nhìn bóng dáng trắng tinh, vừa phát ra tiếng than sợ hãi, sau đó thấy mũi tên kia thì bị dọa sợ tới mức cả kinh thất sắc, “Nhanh....Nhanh.... Có tên.”

Tịch Tích Chi đông trốn tây lui, cố gắng tránh khỏi mũi tên kia.

Thấy An Hoằng Hàn đang chạy về phía này thì nàng lập tức chuyển hướng, chạy về phía hắc.

134. Chương 134: Chương 34

Tài bắn cung của Ngô Lăng Dân cực giỏi, dùng bách phát bách trúng để miêu tả cũng không quá đáng. Hễ là dưới tên của hắn thì cực ít có hy vọng còn sống.

An Hoằng Hàn rõ điều này nhất cho nên mới căng thẳng như vậy.

Tăng nhanh tốc độ, quần áo An Hoằng Hàn tung bay, xoay người nhắc con chồn nhỏ đang chạy nhanh lên.

Khoảnh khắc khi ngón tay An Hoằng Hàn tiếp xúc tới mình, không biết vì sao, trái tim đang đập mạnh của Tịch Tích Chi bỗng an tĩnh lại. Dường như nàng cảm thấy chỉ cần có An Hoằng Hàn ở đó thì mình cũng sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào.

Mà sự thật cũng là như vậy.

Vòng ôm của An Hoằng Hàn khiến nàng cảm thấy an tâm một cách khó hiểu.

Một tay An Hoằng Hàn ôm chặt con chồn nhỏ, một tay khác vươn nhanh ra, gần như chỉ là một động tác tùy ý nhưng lại tiếp lấy mũi tên chứa khí thể như thiên quân kia một cách vững vàng. Tất cả mọi người nhìn không chớp mắt, khi ngón tay An Hoằng Hàn khẽ cong, bẻ gãy mũi tên thì trái tim mọi người cũng đập thành thịch theo.

Ngô Lăng Dân càng bị dọa tới mức mồ hôi lạnh đổ ròng ròng. Bàn về võ công thì võ công của bộ hạ tuyệt đối không kém hơn mình. Chỉ riêng bàn về chiêu thức võ học chỉ tùy ý đưa tay là có thể tiếp được mũi tên của hắn mà nói thì thấy chỉ có thể là cao thủ trong cao thủ mới làm được.

Nếu bộ hạ có thể tiếp được mũi tên chuẩn xác không lầm, vậy thì có lẽ người bắn tên cũng không trốn khỏi cặp mắt bộ hạ.

Ngô Lăng Dân lo lắng nhất chính là điều này. Sắc mặt hắn vô cùng khó coi. Khí thể vốn oai phong lẫm lẫm cũng từ từ yếu đi.

Tịch Tích Chi giơ móng vuốt lên lau mồ hôi lạnh. Nàng tự nhủ mũi tên vừa rồi thật không có mắt, suýt chút nữa là lấy cái mạng nhỏ của mình. Nghĩ tới mũi tên kia, Tịch Tích Chi nghĩ ngay tới người bắn tên một cách tự nhiên. Nàng xoay cái đầu nhỏ xù lông, nhìn về hướng bắn tên thì thấy đám người Ngô Lăng Dân.

Trong tay Ngô Lăng Dân đang cầm cung tên, ánh mắt hắn lơ đãng, vẫn nhìn An Hoằng Hàn chằm chằm. Ánh mắt hắn đã tiết lộ tâm trạng hắn. Tịch Tích Chi lập tức rút ra được kết luận, nhất định là Ngô Lăng Dân đã bắn lên.

Bởi vì An Hoằng Hàn tới nên rất nhiều võ tướng đứng bên cạnh hắn, bảo vệ an nguy cho hắn.

“Ngô — Lăng — Dân.” An Hoằng Hàn nhấn từng chữ tên hắn, ý lạnh như băng trong giọng nói khiến người ta rùng mình.

Tuy Ngô Lăng Dân làm Trấn quốc tướng quân nhưng khí thể toàn thân kém xa An Hoằng Hàn không chỉ một nửa. Hắn xoay người xuống ngựa, quỳ gối xuống đất ngay lập tức, “Có vi thần.”

Ngoài các võ tướng nghiêm túc chiến đấu với dã thú, ánh mắt những người khác đều tập trung trên người Ngô Lăng Dân.

Ai cũng biết hấn dựa vào thân phận, luôn tự cho là đúng, giấu cợt những quan viên khác khắp nơi. Thấy bây giờ hấn kinh hồn bạt vía mà quỳ xuống, trong lòng mọi người đều theo đó mà tốt lên, không hèn mà cùng thâm nghĩ, thật là ác giả ác báo.

“Về trăm sẽ tính sổ với người. Chuyện người làm vừa này trăm thấy rất rõ ràng.”

Những lời này cho thấy hấn sẽ không bỏ qua cho Ngô Lăng Dần. Với hành động của Ngô Lăng Dần càng thêm rõ ràng.

Thấy Đông Phương Vưu Dục vẫn đứng tại chỗ không động đậy, An Hoằng Hàn xoay người nhìn hấn, nói: “Thái tử điện hạ định xem náo nhiệt bao lâu nữa? Chẳng lẽ không muốn đưa tay trợ giúp, tháo gỡ cảnh lửa cháy xem lòng mày này giúp trăm sao?”

An Hoằng Hàn nói chuyện không tính là khách sáo, có lẽ là bởi vì vừa rồi suýt nữa thì Tịch Tích Chi bỏ mạng nên sắc mặt hấn vô cùng âm trầm, ai cũng có thể nhìn ra.

Đông Phương Vưu Dục bị điểm tên đầu tiên là ngẩn ra, sau đó phản ứng kịp. Trước kia dù thế nào An Hoằng Hàn cũng nhìn hấn không vừa mắt, dùng đủ mọi lý do đường hoàng qua loa cho có lệ, còn lần này, có lẽ là tức giận thật sự nên mới có thể không khách sáo không thêm che giấu với mình.

Dù Đông Phương Vưu Dục không muốn quan tâm chuyện này, chỉ cần An Hoằng Hàn nói ra khỏi miệng thì hấn không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hấn gật đầu phụ họa: “Bệ hạ nói đùa, chỉ là bản điện thấy quan võ của quý quốc đánh túi bụi với dã thú, lại chiếm thế thượng phong, vốn tưởng rằng không cần bản điện giúp đỡ cho nên mới chậm chạp không ra tay.”

Không mấy ai tin tưởng lý do khách sáo của hấn.

Người hơi có mắt nhìn là nhận ra được trên người rất nhiều quan võ có nhiều vết thương, rất rõ ràng lần đối chiến với dã thú này không chiếm được lợi.

Đông Phương Vưu Dục nói thế không phải là mình không đưa tay ra giúp mà chỉ tìm một cái cớ tương tự thôi.

Tịch Tích Chi nhìn Đông Phương Vưu Dục thêm mấy lần. Người này luôn khiến người ta có cảm giác khác nhau. Có đôi khi cảm thấy hấn không tệ. Có đôi khi lại cảm thấy tính tình hấn máu lạnh, nụ cười chỉ là giả vờ ngoài mặt mà thôi.

Tóm lại, ngoài An Hoằng Hàn thì Đông Phương Vưu Dục là người khiến Tịch Tích Chi đoán không ra nhất.

Thân phận địa vị của hai nam nhân này khiến người khác hâm mộ không thôi.

Hai móng vuốt của Tịch Tích Chi gác lên tay An Hoằng Hàn. Đôi mắt nhỏ nhìn Đông Phương Vưu Dục, tự hỏi hấn có thể giúp đỡ cái gì? Vì sao An Hoằng Hàn chắc chắn hấn có thể giải quyết chuyện này.

Phải biết rằng dưới sự công kích của dã thú, hơn một trăm quan võ không chiếm bao nhiêu ưu thế. Mà dù thân phận Đông Phương Vưu Dục cao hơn nữa thì cũng chỉ là một kẻ phàm phu tục tử mà thôi, có thể có cách gì trị đàn thú?

Dường như đọc hiểu sự nghi ngờ trong mắt con chồn nhỏ, An Hoằng Hàn gơ tay vuốt ve bộ lông của Tịch Tích Chi, vuốt ve bụi bặm dính trên người nàng, “Chẳng lẽ nàng không biết Thái tử Luật Vân quốc là một người thoỉ tiêu rất hay à?”

Chuyện này liên quan gì tới thoỉ tiêu?

Tịch Tích Chi càng thêm hồ đồ.

Những người còn lại cũng như nhớ ra gì đó, mặt đều lộ vẻ vui mừng mà nhìn Đông Phương Vưu Dục như thể có hấn ở đó thì đàn thú phiền phức này cũng đã được giải quyết.

“Thái tử điện hạ nhanh thoỉ tiêu đi, chúng ta sắp không đỡ được rồi.” Nhiều quan võ vừa đánh với mãnh thú vừa cố gắng hô về phía bên này.

Lúc thì Tịch Tịch Chi nhìn An Hoằng Hàn, lúc thì nhìn Đông Phương Vưu Dục, không biết trong lòng bọn họ muốn làm gì...

Đông Phương Vưu Dục giả vờ khụ hai tiếng, “Bản điện sẽ cố gắng hết sức. Dù sao cũng chưa từng gặp nhiều dã thú như vậy, bản điện cũng không chắc chắn thành công.”

Làm người không thể nói hết lời, Đông Phương Vưu Dục làm điều này rất tốt. Nếu hắn làm hết sức mà không được vậy thì cũng vô kế khả thi. Điều kiện tiên quyết là không đắc tội Phong Trạch quốc, lại bán đủ nợ nhân tình.

Trong lòng Tịch Tịch Chi thầm hơi khâm phục Đông Phương Vưu Dục. Mỗi lần hắn nghĩ tới chuyện gì đều nghĩ toàn diện như vậy. Tuy hắn không thể hiện tài hoa trên bất cứ khía cạnh nào nhưng trong tiềm thức Tịch Tịch Chi biết người này vô cùng không đơn giản.

Nói cách khác, người có thể trở thành đế vương kế nghiệp Luật Vân quốc thì sao có thể đơn giản?

An Hoằng Hàn lại lạnh lùng mà nhìn hắn, trong ánh mắt mang theo ý thức giục.

Đông Phương Vưu Dục cũng muốn giải quyết chuyện này sớm. Dù sao nhiều dã thú tự tập lại như vậy cũng không phải chuyện đùa. Ngộ nhớ chúng bạo động, xông xuống núi thì không biết sẽ có bao nhiêu dân chúng gặp nạn.

Ngón tay hắn luồn vào vạt áo trước ngực, lấy ra một cây tiêu ngọc xanh biếc trong veo. Cây tiêu này chính là Từ quốc sư tặng. Người khác thì chỉ cho rằng ông là một quốc sư nhưng không ai biết Từ quốc sư tồn tại với vai trò là một người thầy của hắn.

Về bản lĩnh thổi tiêu này cũng là Từ quốc sư tự mình dạy hắn.

Đông Phương Vưu Dục từ từ nâng tiêu ngọc lên, nhếch khóe môi. Một làn điệu dễ nghe nổi lên, từ từ bay ra.

Vừa bắt đầu Tịch Tịch Chi không cảm thấy giai điệu này có gì đặc biệt. Nhưng tới cuối cùng thì càng nghe càng mê mẩn, tâm thần hơi cảm thấy nhộn nhạo. Tế bào toàn thân nàng cũng không còn căng thẳng như vừa rồi, tâm tình từ từ buông lỏng, thoải mái tự tại không nói nên lời.

Dường như đã sớm đoán được tình hình này, An Hoằng Hàn cúi đầu nhìn con chồn nhỏ trong lòng, giơ tay vuốt ve bộ lông của nàng.

Tịch Tịch Chi lên tinh thần, nhìn về phía cây tiêu trong tay Đông Phương Vưu Dục. Tiêu ngọc như mang theo ma lực có thể khiến động vật tâm tình khí hòa. Không chỉ Tịch Tịch Chi như vậy mà dã thú toàn trường cũng dần dần ngừng động tác công kích lại, hơi hóp mắt, ngồi xổm xuống đất, tập trung lắng nghe tiếng tiêu Đông Phương Vưu Dục thổi ra.

Tịch Tịch Chi thầm nghĩ vừa nhìn màu ngọc này là biết là bảo bối hạng nhất, cũng không biết đáng bao nhiêu bạc.

Càng nghe càng buồn ngủ, mí mắt Tịch Tịch Chi đánh nhau. Nhưng lại không muốn vì vậy mà bỏ qua tiếng tiêu êm tai, nàng dùng móng vuốt vỗ vào mặt mình, muốn mình tỉnh táo nhưng không có chút tác dụng nào. Cơn buồn ngủ ào tới như thủy triều, cuốn thần kinh Tịch Tịch Chi trong nháy mắt. Mí mắt khép lại, nàng nằm trong lòng An Hoằng Hàn ngủ say.

Những động vật khác cũng không ngoại lệ, trong núi, một đám đông dã thú ngủ trên đất.

Tất cả võ tướng từ từ thu hồi kiếm, cố gắng ít phát ra tiếng động nhất để tránh đánh thức những dã thú kia.

“Vẫn là Thái tử điện hạ có khả năng chế ngự bầy dã thú này.” An Hoằng Hàn vừa vuốt ve bộ lông con chồn nhỏ, vừa khách sáo nói mấy câu với Đông Phương Vưu Dục.

Thổi tiêu mất không ít thời gian, Đông Phương Vưu Dục hơi miệng đắng lưỡi khô, nhận lấy nước người hầu đưa tới, nhấp một miếng,

“Bệ hạ quá khen.”

Tài nghệ của Thái tử điện hạ xuất sắc, không cần phải quá mức khiêm tốn.”

Nếu dã thú không công kích loài người nữa thì An Hoằng Hàn cũng phải tính sổ với Ngô Lăng Dân. Ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo, “Người đâu, bắt Ngô Lăng Dân lại cho trẫm.”

Những lời này nói ra quá đột ngột khiến tất cả võ tướng sửng sốt. Ngô Tướng quân không phạm sai lầm, vì sao bệ hạ lại ra quyết định như vậy.

Người Ngô Lăng Dân run lên, dường như không thể tin được vào những lời tai mình nghe thấy. Bệ hạ lại muốn bắt giữ hắn? Lại chỉ là vì một con chồn nhỏ? Đáng không? Chẳng lẽ một Trấn quốc đại tướng quân hắn mà còn thua một thứ đồ chơi?

Ngô Lăng Dân cắn răng, nói: “bệ hạ, vi thần có tội gì? Chọc giận bệ hạ vì chuyện gì?”

Không nghĩ tốt lý do, tuyệt đối Ngô Lăng Dân không dám nói như vậy.

An Hoằng Hàn đoán được suy nghĩ của hắn, cười lạnh, “Chẳng lẽ trẫm còn phải chỉ lỗi của Ngô tướng quân ra à?”

Suy cho cùng thì lòng dạ sâu không bằng An Hoằng Hàn nên hắn chỉ ném ra một câu thì Ngô Lăng Dân liền nghe theo những lời này, nhảy vào bẫy.

“Vi thần chỉ ra tay nhầm, bắn chệch mũi tên, suýt chút nữa làm hại con chồn Phượng Vân bỏ mạng. Chẳng lẽ một sai lầm nho nhỏ mà bệ hạ lại định trị tội vi thần?”

Những lời này của Ngô Lăng Dân vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều biết mũi tên kia là do hắn bắn ra.

Trong số quan võ, tài bắn cung của hắn cũng là số một số hai. Nghe thấy câu này, tất cả mọi người đều sinh ra nghi ngờ. Dù tình cảnh hỗn loạn nữa, là một võ tướng xuất sắc cũng không nên xảy ra sai lầm như vậy.

135. Chương 135: Chương 35

Lời Ngô Lăng Dân vừa ra khỏi miệng tựa như tự tát mình một cái. Không nhìn chuẩn mục tiêu, làm một võ tướng khôn khéo có tiếng, tuyệt đối sẽ không bắn mũi tên trong tay ra. Bởi vì tên bắn ra một mũi thì ít đi một. Trên chiến trường, vũ khí là vô cùng quan trọng. Ngô Lăng Dân thân là Tướng quân, chẳng lẽ không hiểu?

An Hoằng Hàn lạnh lùng nhếch khóe môi, “Chỉ là sơ xuất thật à?” Tiếng bỗng ngừng một chút, mang theo băng hàn thấu xương. An Hoằng Hàn nói tiếp: “Nhưng trẫm thấy rõ ràng là người giương cung bắn tên, một câu sơ xuất, người cho rằng trẫm tin à?”

Tuy những quan võ còn lại có nghi ngờ nhưng không dám nói ra. Bởi vì An Hoằng Hàn chính là đế vương Phong Trạch quốc, mỗi một câu của hắn đều là thánh chỉ. Nếu hắn nói đã tận mắt nhìn thấy vậy thì người không thể phản bác lại, bằng không kết cục của người sẽ trở nên vô cùng thê thảm.

Tất cả mọi người im lặng không nói, nhìn Ngô Lăng Dân bằng ánh mắt phức tạp, không ai xin tha cho hắn, cũng không có ai thông cảm hắn. Ai cũng biết bệ hạ cưng chiều con chồn Phượng Vân này nhất, chẳng những nhân nhượng nó khắp nơi mà còn chăm sóc ăn uống và cuộc sống hàng ngày của nó một cách tỉ mỉ. Có người dám muốn hại chết con chồn Phượng Vân, người làm chủ như An Hoằng Hàn có thể không tức giận à?

Hai võ tướng đi theo sau lưng Ngô Lăng Dân cũng có quan hệ tương đối sâu với hắn. Thấy Ngô Lăng Dân gặp nạn cũng không kiềm được mà lộ vẻ mặt lo lắng. Quan hệ trong triều đình cực kỳ phức tạp. Vốn bọn họ chính là thuộc hạ của Ngô Lăng Dân, nếu hắn bị phạt giáng chức thì cuộc sống sau này của bọn họ nhất định sẽ không dễ chịu.

“Bệ hạ, vi thần đứng sau lưng Ngô Tướng quân. Vi thần có thể làm chứng mũi tên Ngô Tướng quân bắn ra lúc ấy đúng là sơ xuất.” Hai tên võ tướng cùng quỳ xuống đất.

“Mắt người nhìn thấy mũi tên Ngô Lăng Dàn bắn ra là sơ xuất? Vậy trẫm thấy thì tính thế nào?” An Hoằng Hàn bắt vi sở động, quét mắt nhìn xung quanh vài lần, “Đây không phải chỗ nói chuyện. Người đâu, giải Ngô Lăng Dàn xuống trước.”

Có lẽ là tiếng động quá lớn, có hai con cộp ở nơi xa khẽ động hai cái.

Không dễ dàng gì mới trấn an được đàn thú, nếu gây rắc rối nữa, bọn họ liền được không bù nổi mất.

Đông Phương Vưu Dục hòa theo: “Hôm nay hòng bản điện không thể thổi được khúc tiêu thứ hai, mọi người rút lui khỏi núi Du Vân trước thì ổn hơn.”

Giọng hần hơi khàn như thể đó là chuyện thật.

Ngô Lăng Dàn không dám phản kháng. Bởi vì võ tướng ở đây tuyệt đối có khả năng bắt hần lại. Nếu hần phản kháng thì cơ hội cuối cùng để giữ mạng lại cũng mất. Khi hai thị vệ áp vai hần, hần không hề giãy giụa.

“Vi thần không nói dối, cầu xin bệ hạ tra rõ chân tướng, trả lại trong sạch cho vi thần.”

Hần nói rất hiền ngang lăm liệt như thể An Hoằng Hàn vu oan hần vậy.

Nhưng những lời này vào tai An Hoằng Hàn chỉ khiến hần nổi nóng. Ngón tay khẽ vuốt bộ lông con chồn nhỏ, động tác vô cùng dịu dàng nhưng giọng điệu lại cực kỳ cường thế bá đạo, “Nói vậy là mắt trẫm nhìn lầm? Ngô Lăng Dàn, trẫm chưa bao giờ để ai bị oan. Nếu người dám bắn lên tên thù nên nghĩ tới sẽ có kết quả thế nào. Còn nữa, người ý vào mình là Trấn quốc tướng quân nên không để trẫm vào mắt?”

Có thể nhìn ra được An Hoằng Hàn tức giận thật sự, tất cả võ tướng đều cúi đầu nhìn mặt đất, lòng thầm thở dài. Ngô Lăng Dàn nói vậy có lẽ không còn mạng mà sống. Làm vua một nước, sao hần có thể dễ dàng tha thứ thần tử có nghi ngờ với hần? Đây là vạn vạn không thể được.

An Hoằng Hàn dẫn mọi người, ôm con chồn nhỏ ngủ say trong lòng, nâng chân rời đi.

“Đã tới thời hạn. Lễ đi săn hôm nay kết thúc ở đây.” An Hoằng Hàn nhìn sắc trời, mở miệng tuyên bố.

Những người khác nào dám có dị nghị? Dù vừa rồi trong lúc hỗn loạn săn được vài con dã thú nhưng người nói miệng không bằng không chứng thì ai tin lời người?

Lâm Ân thấy có mấy vị đại thần thất thần bất động, lên tiếng hô: “Mấy vị đại nhân, đuổi theo đi, ngộ nhỡ dã thú sau lưng tỉnh lại, e rằng lại xảy ra một cuộc ác chiến.”

Lâm Ân nói rất khách sáo, có lòng tốt nhắc nhở mấy người bọn họ.

Các đại thần lập tức bước nhanh đuổi theo, chỉ sợ đàn dã thú phía sau tỉnh lại.

Khi đám người An Hoằng Hàn lên núi đi săn, người hầu trong hành cung đã cho ngựa ăn no từ lâu. Xe hai ngựa kéo dừng ngoài hành cung, vô cùng có trật tự.

Lâm Ân đi đầu đến bên cạnh xe ngựa, vén rèm xe lên cho An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn ôm con chồn nhỏ vào trong, ngồi lên tấm da hổ. Ánh mắt hơi sâu xa, nhìn con chồn nhỏ chăm chăm. Nếu vừa rồi không phải hần tới kịp thời thì mũi tên kia sẽ bắn trúng Tịch Tích Chi rồi. Trước kia đối với bất cứ thứ gì An Hoằng Hàn cũng không thấy hứng thú, mà ý nghĩa của Tịch Tích Chi với hần lại khác.

Hần vuốt bộ lông con chồn nhỏ, suy nghĩ xem về Hoàng Đô thì trị Ngô Lăng Dàn thế nào.

Nếu dám đả thương người của hần vậy thì nhất định phải trả giá đắt.

Bởi vì tiếng tiêu không còn nên Tịch Tích Chi ngủ say một lúc thì dần dần tỉnh lại. Con bunn ngủ vừa rồi quá đột ngột khiến nàng hơi khó hiểu. Mơ mơ màng màng mở mắt ra, nàng dùng móng vuốt dụi dụi mắt định để mình tỉnh táo hơn. Nhớ lại tiếng tiêu vừa rồi, nàng lập tức phát hiện ra điều khác thường. Chỉ nghe tiếng tiêu có thể khiến người ta ngủ? Điều này cũng quá thần kỳ.

Đôi mắt long lanh của Tịch Tích Chi mở thật to. Bộ dạng ngạc nhiên cộng với hai cái tai lông xù run lên không ngừng khiến ai cũng muốn ôm nàng không buông tay. Nhưng người duy nhất có thể làm được điều đó chỉ có An Hoằng Hàn.

“Tiếng tiêu của Đông Phương Vưu Dục nổi tiếng là êm tai, nếu không thì tên tuổi của hắn ở Luật Vân quốc cũng không nổi như vậy. Có điều.... Thân phận của hắn không giống người thường cho nên nghe được một khúc tiêu hắn thổi là chuyện vô cùng khó.” An Hoằng Hàn từ từ giải thích cho nàng.

Cái danh một trong tứ đại tài tử của Đông Phương Vưu Dục cũng không phải là hư danh. Năm đó hắn chính là nhờ một khúc tiêu này mà thành công chen vào hàng tứ đại tài tử, cộng thêm khuôn mặt tuấn tú khiến không ít nữ tử trầm mẩn.

Tịch Tích Chi thầm gật đầu. Thì ra là Đông Phương Vưu Dục còn có bản lĩnh này. May mà trước kia hắn không thổi tiêu với mình, nếu không chắc chắn mình không chống lại buồn ngủ tập kích. Có điều... Ngộ nhỡ có một ngày bị mất ngủ thì hắn lại có chỗ dùng.

Nếu Đông Phương Vưu Dục biết Tịch Tích Chi có suy nghĩ này có lẽ sẽ giận dữ vô cùng.

Xe ngựa lắc lư trên đường, xuống núi dễ hơn lên núi nhiều, cho nên tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều.

Khi đám người Tịch Tích Chi về Hoằng Đô thì sắc trời đã tối đen. Vẫn có nhiều người đi trên đường, rất nhiều tiểu thương bán đồ đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về.

Bởi vì lúc Tịch Tích Chi vào xe với An Hoằng Hàn ở hình thức cho nên không thể biến hình người bây giờ.

Đây cũng là một vướng mắc tồn tại trong lòng Lâm Ân.

Khi từ hành cung về, Lâm Ân phát hiện Tịch cô nương không về theo. Mà bộ hạ vô cùng cứng chiều hải tử kia, bây giờ mất tích mà lại chẳng quan tâm, y như lúc con chồn Phượng Vân mất tích. Bỗng nhiên xuất hiện lại bỗng dưng biến mất.

Cửa cung khổng lồ hoa lệ xuất hiện trước mắt mọi người. An Hoằng Hàn thấy sắc trời đã tối, vén rèm xe lên, nói với mọi người: “Hôm nay các vị đại thần cũng mệt rồi, không cần tiễn tiễn hồi cung, về nghỉ ngơi hết đi.”

Nói không mệt là giả. Sáng sớm đã ngồi xe ngựa lên núi Du Vân, sau đó ban đêm lại vội vàng chạy về. Đặc biệt là lễ đi săn lần này càng khiến người rầu rĩ hơn những lần trước. Trước kia đi săn đều là dựa vào tài bắn cung trên lưng ngựa mà thắng, mà hôm nay, bọn họ lại đánh lớn một trận với dã thú.

Rất nhiều thái giám bị thương, trong hai chiếc xe ngựa cuối cùng là người bị thương.

Trong lòng Tịch Tích Chi thấy rất có lỗi với bọn họ, biết vừa vào cửa cung thì nhất định đám thái giám này sẽ được đưa tới viện Thái y trước cho nên thừa dịp An Hoằng Hàn tạm biệt quần thần thì nhảy ra khỏi xe ngựa, chạy về phía hai chiếc xe đi cuối.

Vừa tới gần thì nghe thấy từng hồi tiếng kêu đau.

Mang theo áy này, nàng chui vào trong xe ngựa, thấy mấy thái giám toàn thân đầy máu dựa vào vách xe mà ngồi. Công kích của dã thú không thể coi thường. Trên tay một thái giám trong số đó bị cắn rơi một miếng thịt, nhìn vô cùng kinh người.

Chút chút chút....

Tịch Tích Chi mở miệng nói lời xin lỗi nhưng làm thế nào thì đối phương cũng nghe không hiểu. Nhưng một con chồn nhỏ đáng yêu như vậy vẫn khiến tâm trạng những thái giám này từ từ tốt hơn. Đặc biệt là đôi mắt của con chồn nhỏ, luôn khiến người ta vừa nhìn đã thấy toàn thân thoải mái.

Có một thái giám chống người lên, định vuốt ve con chồn nhỏ. Động tác này đơn giản chỉ là phát tra từ trong lòng. Bàn tay hắn mang theo máu nhưng đã khô.

Tịch Tích Chi không tránh đi. Bởi vì nàng chính là đầu sở gây nên, cho dù đối phương muốn đánh nàng thì nhất định nàng cũng phải chịu, không được phản kháng.

Đang lúc tay đối phương sắp đụng được vào người nàng thì màn xe được vén lên một lần nữa.

Khuôn mặt quen thuộc của An Hoằng Hàn xuất hiện trước mặt Tịch Tích Chi.

Hắn nhìn thấy động tác của thái giám, ánh mắt lập tức lạnh lẽo. Khí thể toàn thân tỏa ra, ép tới khiến người ta không thở nổi.

Nô tài trong hoàng cung vốn mang theo bảy phần sợ sệt, ba phần kiêng dè An Hoằng Hàn. Đặc biệt là thái giám cung nữ hầu hạ bên cạnh hắn. Bọn họ hiểu thủ đoạn của người này hơn ai hết.

Thái giám kia run rẩy rút tay về, giãy giụa thân thể định quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là vậy mà An Hoằng Hàn lại không nói gì, vươn tay ôm lấy con chồn Phượng Vân, quay đầu rời đi, dường như không nhìn thấy bàn tay định chạm vào người con chồn Phượng Vân.

Toàn bộ người bị thương trong xe đều không thể tin được... Bệ hạ bỏ đi dễ dàng như vậy, lại còn không có ý trị tội hắn?

“Phân phó người đưa bọn họ đi chữa trị.” An Hoằng Hàn trở về xe ngựa của mình, phân phó với Lâm Ân.

Tuy hắn ghét có người đụng vào thứ thuộc về hắn nhưng chuyện này cũng phải xem tình hình. Vừa rồi hắn cũng từng nghĩ chém tên thái giám kia nhưng khi thấy ánh mắt tự trách của con chồn nhỏ thì hoàn toàn thu hồi ý định này.

Tịch Tích Chi đã đủ tự trách, nếu ngay cả tên thái giám kia mình cũng không bỏ qua cho, chỉ sợ sẽ bị nàng ghi hận.

“Lần sau trước khi làm chuyện gì nhất định phải suy nghĩ chu đáo.” Về chuyện dã thú tụ tập, An Hoằng Hàn cảm thấy nàng làm vô cùng không ổn. Nếu đổi lại là hắn thì nhất định hắn sẽ không chọn cách kêu bày thú mà sẽ tìm cách ngăn cản lần lễ đi săn này tiến hành.

Tịch Tích Chi cũng tự kiểm điểm mình. Khi An Hoằng Hàn chỉ ra sai lầm của mình thì nàng gật đầu hai cái, đáng vẻ buồn bã.

“Nếu có lần sau thì có thể tìm trăm bàn bạc.”

Bàn bạc...? Hai mắt Tịch Tích Chi lập tức trợn to.

136. Chương 136: Chương 36

Bàn bạc? Bàn bạc xem làm thế nào để phá hoại tổ chức lễ đi săn của huynh à?

Đây chẳng phải là giúp đỡ kẻ khác hủy đài của mình à?

Tịch Tích Chi rất nghi ngờ mà chớp chớp mắt. An Hoằng Hàn cũng đồng ý loại làm ăn lỗ vốn này?

Tuy lễ đi săn này không quan trọng với bản thân An Hoằng Hàn nhưng ít nhiều gì cũng có tác dụng trong việc kéo các quan hệ trong quan viên triều đình.

“Đừng nghi ngờ, chỉ cần là nàng muốn thì trăm sẽ cố gắng làm được.” Ngón tay An Hoằng Hàn chọc chọc đám lông tơ màu lửa đỏ trên trán con chồn nhỏ.

Như thể có một dòng điện mãnh liệt lan khắp toàn thân Tịch Tích Chi. Sắc trời đã tối, đám lông đỏ trên trán nàng sáng lấp lánh. Khoảng khắc khi ngón tay hắn chạm vào đám lông màu lửa đỏ thì màu đỏ đậm hơn vài phần, tỏa ánh sáng dịu dàng.

Người Tịch Tích Chi mềm nhũn, ngồi liệt trong lòng An Hoằng Hàn, cố gắng nâng móng vuốt đặt lên bàn tay đang vuốt ve mình nhưng đã dùng hết tất cả sức lực, không thể di chuyển móng vuốt được.

Trên dưới toàn thân Tịch Tịch Chi chỉ có hai điểm yếu. Điểm thứ nhất chính là đám lông tơ màu lửa đỏ trên trán, đặc biệt là buổi tối, lúc đám lông sáng lên là khi chỗ đó cực kỳ nhạy cảm. Điểm thứ hai chính là cái đuôi lông xù phía sau mông.

Mà ngày nào chỗ Tịch Tịch Chi không cho người khác chạm vào này cũng bị một vị đế vương nào đó túy ý làm bậy mà vô về. Điều khiến người khác tức giận nhất là Tịch Tịch Chi không có chút đường phản kháng nào cả.

Cái gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn, An Hoằng Hàn chính là khắc tinh của Tịch Tịch Chi.

Nàng cắn răng nghiêng lợi, nghiêng kèn kẹt vang dội.

Vậy mà đáng vẽ con chồn nhỏ càng tức giận tới mức xù lông càng khiến lòng An Hoằng Hàn thỏa mãn. Con chồn này chỉ thuộc về mình hắn, ai cũng không thể cướp đi.

Ngón tay thoải mái mái mà xoa lên lông tơ của nó...

Tịch Tịch Chi tức tới mức lông run lên, vò nữa thì nàng cũng dừng mong có sức mà tức. Thấy An Hoằng Hàn xoa đám lông đỏ tới nghiến, nàng mở cái miệng nhỏ nhắn, ngậm chặt lấy ngón tay hắn.

Vốn hắn không cố ý chọc nàng, ngón tay được khoang miệng ấm áp của nàng ngậm có cảm giác ấm áp cực kỳ dễ chịu.

Tịch Tịch Chi không dám dùng răng cắn, chỉ khẽ ngậm, đáng vẽ uất ức như tiểu tức phụ.

“Vì sao không dùng sức mà cắn? Biết đâu nàng cắn trắm một miếng trắm sẽ không vô về lông tơ của nàng nữa.”

Biết lời hắn nói chính là nói ngược với lòng, nàng không bị mắc lừa tiếp đâu. Thấy hắn không chút sợ hãi, mặc cho nàng cắn ngón tay mình, nàng có chút cảm giác thất bại. Nàng tự nhủ, nam nhân này chính là nhìn trúng nàng không dám dùng sức cắn nên mới dám ăn hiếp mình không kiêng nể gì như thế.

Nàng định rút miệng về thì bỗng ngón tay trong miệng hơi động một chút.

Khóe môi An Hoằng Hàn nhếch lên thành nụ cười khó hiểu, ngón tay khuấy động trong miệng nàng, đụng vào cái lưỡi mềm mại của nàng.

Vì trong miệng có ngón tay nên miệng nàng không khép được, chỉ có thể dùng đầu lưỡi đẩy ngón tay hắn, muốn nó rút ra. Nhưng nàng vừa làm vậy thì lại vừa hay khiến An Hoằng Hàn được như ý.

Đầu lưỡi Tịch Tịch Chi rất trơn, sờ rất ướt át.

An Hoằng Hàn rất thích cảm giác này, không kiềm được mà chọc thêm vài cái.

Tịch Tịch Chi chỉ thấy đối phương không có ý rút ngón tay về mà lại đâm vào lưỡi mình, có hồ đồ nữa cũng cảm thấy không bình thường! Nàng vất vả hết sức đẩy ngón tay hắn ra mà người nào đó lại như tìm được đồ chơi, xoa lấy lưỡi nàng!

Kể gì có thể chết chứ không thể chịu nhục, một cơn tức xông lên đầu, Tịch Tịch Chi mở miệng ra, gắng sức cắn, hạ miệng không chút lưu tình.

Cắn quá đột ngột khiến An Hoằng Hàn không kịp phản ứng đã bị hàm răng nhọn của nàng cắn phải.

Da ngón tay rách ra, ần ần mang theo tơ máu.

An Hoằng Hàn nhướng mày, “Nàng lại dám cắn thật.”

Nhìn ngón tay bị cắn ra máu, An Hoằng Hàn từ từ mở miệng nói, giọng không nghe ra hỉ nộ.

Nghĩ ra không suy nghĩ của hắn, nàng sợ tới mức nhảy xa ra hai trượng.

Chít chít...

Một hồi tiếng kêu to như kháng nghị, như uất ức mà nói là huynh chọc ta trước, tất cả đều là tự vệ chính đáng!

“Nàng nói xem, một giọt máu của trăm trị giá bao nhiêu bạc?” An Hoằng Hàn lấy khăn ra, lau lau giọt máu dính trong lòng ngón tay.

Hành động của hắn vô cùng chậm chạp, dường như cố ý làm cho làm cho Tịch Tích Chi xem.

Gan Tịch Tích Chi vốn nhỏ, đặc biệt là đối mặt với nam nhân lãnh khốc vô tình An Hoằng Hàn này, gần như lần nào cũng đều bị dọa tới mức não nhỏ lại.

Không hiểu ý trong lời hắn, nàng lựa chọn im lặng.

An Hoằng Hàn nói tiếp: “Người có thể làm cho trăm chảy máu mà không trả giá gần như không có trên đời.”

Bởi vì mỗi người khiến hắn chảy máu cũng đều không có kết quả tốt.

Tịch Tích Chi rung mình, thầm nói, An Hoằng Hàn sẽ không nghĩ cách trừng trị nàng chứ? Cộng thêm tai họa vừa chọc trên núi Du Vân hôm nay, đoán chừng nàng cũng chạy trời không khỏi nắng.

Chít chít... Đây cũng là nàng dưới tình thế cấp bách mới làm ra việc như vậy, không thể chỉ trách mình nàng. Nếu không phải An Hoằng Hàn cố ý chọc đầu lưỡi nàng, sao nàng lại cần hắn?

Mặt dày bào chữa ỉn, Tịch Tích Chi, uốn ngực lên, giả vờ đáng vẻ vô cùng có lý, nghiêm túc mà nói lý với An Hoằng Hàn.

Chỉ tiếc nàng chít chít quắc quắc một hồi lâu mà An Hoằng Hàn không nghe được chút nào.

“Có thể nghĩ ra dùng cái gì để bồi thường rồi hả?” Giọng nói lãnh khốc của hắn vang lên.

Tịch Tích Chi hận hận nghĩ thầm, chẳng phải là ngón trở rách chút da thôi sao, lại còn la hét muốn nàng bồi thường, thật là nam tử không có khí phách. Trong lòng vừa mắng An Hoằng Hàn xấu xa, ngoài mặt lại giả vờ đáng vẻ chân thành hối hận.

“Cứ làm theo quy củ trước đây đi.” An Hoằng Hàn lắc lắc ngón tay, đưa tay tới trước mặt Tịch Tích Chi.

Nàng thầm giật mình. Lần trước An Hoằng Hàn từng nói phạm sai lầm sẽ phải hôn hắn. Nói vậy chẳng phải hôm nay nàng lại phải hôn à?

Nàng nhìn móng vuốt của mình. Bây giờ nàng đang trong hình thú, nghĩ tới cảnh tượng phải hôn hắn, nàng liền cảm thấy không được tự nhiên.

Tịch Tích Chi lắc lắc đầu.

Vì sống chung với con chồn nào đó lâu nên An Hoằng Hàn vô cùng hiểu rõ suy nghĩ của Tịch Tích Chi. Thấy nàng không muốn, hắn nói tiếp: “Biến về hình người.”

Tịch Tích Chi lắc đầu tiếp, thầm nói, bây giờ không có quần áo che thân thể. Biến về hình người thì chẳng phải là toàn thân trần trụi à.

Tuy toàn thân đã bị An Hoằng Hàn thấy hết nhưng nàng vẫn sẽ cảm thấy xấu hổ.

An Hoằng Hàn nghiêm mặt, “Không biến về thật? Vậy trăm chỉ có thể dùng cách khác hầu hạ nàng. Suy nghĩ một chút cho trăm. Rốt cuộc mười tám dụng cụ tra tấn người trong địa lao cái nào hợp với nàng...”

Lời nói âm trầm truyền vào tai Tịch Tích Chi. Vì từng ở địa lao nên nàng trần ngập cảm giác sợ hãi với nơi đó. Nghe An Hoằng Hàn định dùng cực hình hầu hạ mình, một con chồn nhỏ nào đó rất không có cốt khí mà người run lên, sau đó bất chấp tất cả, thúc giục linh lực, bắt đầu biến thân.

Thấy đạt được mưu kế, An Hoằng Hàn thầm nhếch môi lên. Thật là con chồn nhỏ dễ gạt gẫm...

Hai tay đặt trên vai hắn, nàng kề sát vào hắn, cái miệng nhỏ nhắn hồng hào hôn lên đôi môi đối phương.

Hành động liên tiếp vô cùng nhanh, có thể dùng cụm từ đơn giản làm liền một mạch để miêu tả.

Hưởng thụ cảm xúc này lần nữa, bức tường băng trong lòng An Hoằng Hàn từ từ hòa tan. Chỉ có Tịch Tích Chi theo bên cạnh hắn thì tâm trạng hắn mới thay đổi theo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ ửng, cảm thấy hai má nóng bừng như phát sốt.

“Hôn... Hôn.” Sợ An Hoàng Hàn chối cãi, đôi môi nhỏ nhắn hồng hồng vừa rời khỏi đôi môi đối phương liền mở miệng nói.

Mãi tóc màu bạc xõa tung sau lưng Tịch Tích Chi, toàn thân xích lô, nhìn nàng tựa như một tinh linh rơi xuống phàm trần. Đôi mắt vô tội như con nai khiến người ta say mê.

Dáng vẻ xấu hổ của Tịch Tích Chi khiến lòng An Hoàng Hàn khê động. Có điều hắn không chế tâm trạng của mình vô cùng tốt, không tỏ vẻ khác thường chút nào.

“Lần này tạm tha cho nàng, lần sau tái phạm thì tăng hình phạt gấp đôi.” An Hoàng Hàn vừa cởi áo khoác ngoài choàng lên cho tiểu hài tử nào đó. Ai ngờ vừa quay đầu thì nàng đã biến thành chồn.

Tịch Tích Chi đỏ mặt, tim đập nhanh, chỉ sợ dáng vẻ này bị An Hoàng Hàn nhìn thấy nên thừa dịp đối phương xoay người, lập tức biến về con chồn nhỏ. Ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao, tựa như trái tim nhỏ này không thuộc về mình nữa, luôn đập cuồn cuộn loạn không ngừng.

An Hoàng Hàn không bắt nàng biến về hình người. Bởi vì Tịch Tích Chi lấy hình thú vào xe ngựa, nếu ra ngoài lại thành hài tử tám tuổi thì điều này đồng nghĩa với việc chọc phải trỉ trích.

Xe ngựa đi thẳng qua cửa cung, dừng trước điện Bàn Long.

Tất cả cung nữ thái giám đều đứng chờ đón bệ hạ về, đứng thành hai hàng thật ngay ngắn.

An Hoàng Hàn ôm con chồn nhỏ đi ra từ trong xe ngựa, toàn thân mặc long bào màu vàng kim, khuôn mặt cương nghị lộ ra chút lạnh lùng.

Cung nữ thái giám thấy thứ trong lòng bệ hạ đều sửng sốt.

Gần đây con chồn Phượng Vân luôn im hơi lặng tiếng biến mất, lại đột nhiên xuất hiện, mà trong thời gian này không có bất cứ ai tìm được tung tích của nó. Thấy con chồn Phượng Vân được bệ hạ ôm về, tất cả mọi người hơi kinh ngạc.

“Lâm Ân, phân phó người chuẩn bị sẵn quần áo cho tắm. Tắm muốn tắm rửa thay quần áo.” An Hoàng Hàn ra lệnh, rất nhiều người bắt đầu bận rộn.

An Hoàng Hàn ra hạ lệnh, phân phó thị vệ tạm thời giải Ngô Lăng Dân vào địa lao, chờ ngày mai thẩm vấn lại.

Ngô Kiến Phong theo sau hắn trở về điện Bàn Long, trên đường cũng không yên lòng, toàn suy nghĩ tới chuyện huynh trưởng nhà mình. Hắn không có tiền đồ gì, toàn nhờ thân phận huynh trưởng mới được vào cung làm thị vệ. Hơn nữa lần phạm sai lầm trước cũng là bệ hạ nể mặt huynh trưởng mới có thể tha cho hắn một mạng. Nếu bùa hộ mạng của hắn không còn, sau ngày ngộ nhỡ hắn chọc giận bệ hạ nữa thì sống sẽ không dễ chịu gì.

Cân nhắc thiệt hơn liên tục, vẻ mặt Ngô Kiến Phong lo lắng, cúi đầu.

Đang lúc An Hoàng Hàn ôm con chồn nhỏ định vào ao tắm thì Ngô Kiến Phong bỗng quỳ hai gối xuống đất, lên tiếng xin xỏ: “Bệ hạ, chuyện đi săn hôm nay, tuy huynh trưởng thần có chỗ sai, nhưng tội không đáng chết, xin bệ hạ xử nhẹ.”

Ngô Kiến Phong dập đầu một cái cực kỳ vang dội, tiếng vang khắp đại điện.

Tịch Tích Chi thò cái đầu nhỏ ra từ trong lòng An Hoàng Hàn. Bình thường không nhận ra Ngô Kiến Phong là người trọng tình cảm, không ngờ lúc huynh trưởng sắp chết hắn lại chịu đứng ra cầu xin tha thứ.

An Hoàng Hàn dùng giọng nhỏ nhất nói với Tịch Tích Chi: “Không phải hắn xem xét trên phần tình cảm.”

Loại người như Ngô Kiến Phong chỉ có lúc lợi ích của mình bị động tới mới dám có gan đứng ra.

137. Chương 137: Chương 37

Có lẽ hần nghĩ không có khuynh hướng làm chỗ dựa, cuộc sống trong hoàng cung của mình không tốt mới có thể bất chấp nguy hiểm mà đứng ra cầu xin tha thứ cho huynh trưởng.

Chẳng lẽ chỉ một yếu tố tình cảm mà cũng không có?

Trong lòng Tịch Tích Chi buồn bực, lại nghĩ tới tình thân trong hoàng cung vốn ít ỏi. Dù là hai người Ngô Lăng Dân và Ngô Kiến Phong không phải là hoàng tộc nhưng sinh trong gia tộc lớn vẫn tồn tại rất nhiều minh tranh ám đấu. Theo như lời An Hoằng Hàn thì khả năng tồn tại của điều này là cực lớn.

“Xử lý nhẹ? Vậy Ngô thị vệ nói cho trẫm biết xem nên nhẹ tới mức nào? Là đánh gây hay là chỉ cảnh cáo ngoài miệng?” An Hoằng Hàn nâng chung trà lên, nhấp một miếng, trong lời nói mang theo chút châm chọc.

Hần vẫn không coi trọng năng lực và tính tình của Ngô Kiến Phong, thái độ với hần là không mặn không nhạt. Huống hồ cậ đại thụ Ngô Lăng Dân này đổ thì Ngô Kiến Phong sẽ không có chút chỗ dùng nào.

An Hoằng Hàn cũng không phải là người khác nói gì thì làm vậy. Hần luôn quyết đoán, có thủ đoạn trừng phạt người khác, nào có nửa phần cho người khác xen vào?

Không thể không cho Ngô Kiến Phong thể diện, An Hoằng Hàn đặt ly trà xuống, “Trẫm muốn phạt thế nào còn chưa tới lượt người hỏi tới. Hơn nữa, người muốn cùng gánh tội với Ngô Lăng Dân? Nếu là vậy thật thì trẫm cũng có thể thành toàn cho người.”

Ngô Kiến Phong rung mình, huynh trưởng nhà mình dám dắc tội với bệ hạ, quá nửa là chạy không khỏi tội chết. Đồng tội với hần, chẳng phải là phụng bồi hần chịu chết?

Ngô Kiến Phong là người rất sợ chết, làm chuyện gì cũng sợ hãi rụt rè. Nghe An Hoằng Hàn nói thế thì bị dọa sợ tới mức mặt cắt không còn hột máu, vội vàng lắc đầu, “Không... Không, không phải thuộc hạ muốn cầu xin tha thứ cho huynh trưởng, bệ hạ hiểu lầm rồi. Nhưng nếu mũi tên kia là do huynh trưởng bắn thật, thuộc hạ nào dám bao che. Thuộc hạ tuyệt đối không có ý xin tha cho huynh ấy.”

Ngô Kiến Phong thay đổi đề tài câu chuyện quá nhanh.

Chỉ riêng điều này đã đủ để nhận ra hần nhỏ mọn.

Tịch Tích Chi đồng thời bất đắc dĩ mà lắc đầu. Thật đúng là bị An Hoằng Hàn nói trúng rồi. Ngô Kiến Phong là xuất phát từ lợi ích bản thân mới nghĩ giúp Ngô Lăng Dân cầu xin tha thứ. Nhìn dáng vẻ thâm hại của hần bây giờ dường như vô cùng sợ An Hoằng Hàn sẽ tính cả hần vào tội một lúc.

Nếu là vì huynh đệ thật, chôn cùng một huyết thì có gì đáng sợ?

Chỉ với mấy câu đơn giản đã kiểm tra được người này có thật lòng hay không.

Hai móng vuốt của Tịch Tích Chi nắm chặt áo bào An Hoằng Hàn. Đôi mắt phát sang long lanh, chuyển động tới tới lui lui như tự hỏi chuyện gì. Đương nhiên nàng khẳng định trăm phần trăm người bắn tên chính là Trần quốc tướng quân Ngô Lăng Dân. Bởi vì nàng cực kỳ ít gây thù chuốc oán với người khác nên người có thể nhẫn tâm muốn mạng của nàng cũng không nhiều. Huống hồ tuy lúc trên núi Du Vân, tình cảm vô cùng hỗn loạn nhưng nàng lại nhìn thấy mũi tên kia bay tới từ chỗ Ngô Lăng Dân.

Ngô Lăng Dân có đầy đủ động cơ giết con chồn, vả lại hần cũng có khả năng đó.

Vừa đi vào ao tắm, An Hoằng Hàn liền cho toàn bộ cung nữ thái giám lui.

Trong thùng tắm bằng gỗ lớn như vậy chỉ có một mình con chồn đang tắm thỏa thuê.

Trên núi nhiều bùn đất bụi bặm, nàng ra ngoài đi dạo một vòng, cảm thấy cả người dính dính rin rít rất khó chịu. Nàng thấy ao tắm ấm áp, lập tức nhảy khỏi lòng An Hoằng Hàn, chạy thẳng tới ao. Động tác kia vô cùng nhanh, như thể người rất lâu chưa được ăn cơm lại nhìn thấy một cái đùi gà thơm phức đầy thịt.

Tùm một tiếng, bọt nước văng khắp nơi.

Toàn thân Tịch Tích Chi cuộn lại thành một cục, nhảy vào ao nước. Bởi vì ao đủ sâu nên nàng cũng không sợ đập hỏng người mình, cứ tùy tiện tiện mà nhảy vào như vậy.

“Trẫm tận mắt nhìn thấy Ngô Lăng Dân bắt tên, sẽ không để hắn bị oan cho nên nàng yên lòng. Trẫm không để người tốt bị oan.” Ánh mắt An Hoằng Hàn như có thể nhìn thấu tất cả mọi chuyện trên thế gian.

Khi hắn nói những lời này ra khỏi miệng. Tịch Tích Chi sợ tới mức lông toàn thân đang ướt nhẹp cũng run lên, thầm nói, sao lần nào suy nghĩ của nàng cũng như phơi bày trần trụi trước mặt An Hoằng Hàn vậy? Vì sao hắn luôn biết chuyện nàng suy nghĩ trong lòng.

“Ánh mắt nàng đã nói cho trẫm tất cả.” Hắn cũng không phải thần nên không đọc được suy nghĩ trong lòng người khác. Nhưng hàng năm nghĩ cách giao tiếp với thần tử mưu mô sâu sắc kia nên hắn nắm rất chính xác tâm tư trong lòng người khác.

Mà Tịch Tích Chi đơn giản như một tờ giấy trắng nên trong lòng nàng đang suy nghĩ gì càng dễ đoán. Đây cũng là cách thức đặc biệt để An Hoằng Hàn có thể trao đổi với nàng. Nếu là những người khác, đoán chừng nghĩ tới nỗ lực cũng không nhìn ra rốt cuộc con chồn Tịch Tích Chi này định làm gì.

Nếu hắn đã nói tận mắt nhìn thấy thì nàng có thể yên tâm.

Người muốn giết nàng thì nàng cũng sẽ không để yên. Nếu không phải thân thủ mình linh hoạt, cộng thêm An Hoằng Hàn dốc sức giúp đỡ thì chỉ sợ đã bị mũi tên kia xuyên qua từ lâu. Có vài chuyện Tịch Tích Chi có thể khoan dung độ lượng nhưng một khi uy hiếp tới tính mạng mình thì ai có thể thản nhiên được?

Người nào cũng đều quý trọng tính mạng của mình. Tịch Tích Chi còn chưa muốn chết, lại có ai có quyền cướp đoạt sự sống của nàng?

Bốn chân ngẩn đập nước không ngừng. Nàng men theo bờ ao, bơi vài vòng.

Thấy con chồn nhỏ bơi tới mức sung sướng, khoe môi An Hoằng Hàn nhếch lên thành nụ cười, Nuôi con chồn này như nuôi trồng một cái cây vui vẻ. Chỉ cần có nàng bên cạnh hắn thì tâm trạng hắn luôn sẽ trở nên tốt hơn.

Bơi hồi lâu, nàng kiệt sức, ngửa người ra như con cá chết, trôi trên mặt nước. An Hoằng Hàn đứng dậy đi tới, nâng thân thể nhỏ nhỏ của nàng lên, “Nàng cho rằng bơi vài vòng là có thể rửa sạch bụi đất trên lông à?”

Rõ ràng không thể...

Hắn vuốt lông nàng, rửa sạch cho nàng. Sâu trong lông dính rất nhiều bụi bặm. Hắn múc một gáo nước lên, dội lên, sau đó xoa bóp mấy cái, chắc chắn lông nàng sạch sẽ mới rửa tiếp những chỗ khác.

Hưởng thụ sự phục vụ thuộc về An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi thoải mái mà nheo mắt lại.

Vì ao tắm chính là suối nước nóng được cải tạo lại nên bất kể tắm bao lâu thì nước chỗ này vẫn vô cùng ấm áp. Tịch Tích Chi nằm trong lòng bàn tay An Hoằng Hàn, híp mắt nghỉ ngơi.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mí mắt Tịch Tích Chi nặng nề khép lại, dần đi vào giấc ngủ.

An Hoằng Hàn thấy con chồn nhỏ ngủ thiếp đi thì đứng lên, ôm nàng ra khỏi ao tắm. Để không đánh thức nàng, lúc hắn lau khô lông cho nàng thì cực kỳ cẩn thận nghiêm túc, động tác vô cùng dịu dàng.

Nếu người khác nhìn thấy cảnh tượng này thì chắc chắn sẽ không tin rằng người làm hành động nhẹ nhàng kia chính là bệ hạ mà người ta nghe tiếng đã sợ mất mật.

Sao điểm tuyết trên màn đêm đen nhánh, lấp lánh, cực kỳ rực rỡ.

Hành lang cung điện treo từng dãy đèn lồng như ánh sao trên trời, cũng phát sáng rực rỡ.

Một đêm này, có người ngủ rất ngon cũng có người cả đêm khó ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, về chuyện Ngô Lăng Dân đã âm ỉ tới mức văn võ cả triều đều biết. Nhưng bị khí thế của An Hoằng Hàn thu hút, không ai dám cầu xin tha thứ cho Ngô Lăng Dân. Cho nên lần lâm triều này vô cùng nặng nề, các đại thần chỉ nói vài câu, không hề nói thêm gì.

An Hoằng Hàn lặng lẽ ôm con chồn nhỏ, thỉnh thoảng quét mắt về phía thần tử dưới điện.

Tuy Ngô Lăng Dân chỉ đơn giản bởi vì bắn chết con chồn Phượng Vân mà bị trị tội thì hơi không đáng nhưng để hấn quản lý binh quyền lâu dài thì An Hoằng Hàn cũng không thấy là ý hay. Nhân cơ hội lần này tước đoạt quân quyền của hấn là một lựa chọn tốt.

“Các vị ái khanh cũng đã biết chuyện hôm qua trên núi Du Vân?” Tuy hỏi như vậy nhưng trong lòng An Hoằng Hàn biết đoán chừng trong một đêm tất cả đại thần ở đây đã nghe được hết từ lâu.

Bởi vì Ngô Lăng Dân giao thiệp khá rộng, trong triều có không ít người dính líu tới. Một khi hấn ngã xuống, hướng gió trong triều đình sẽ thay đổi. Vì đường lui của mình cùng với phát triển tương lai, những đại thần này đều phải nghĩ kỹ cách đối phó.

“Chúng thần rõ.” Quần thần hô to.

An Hoằng Hàn gật đầu hài lòng, “Đã vậy thì dù trăm xử phạt Ngô Tướng quân thế nào, các vị cũng sẽ không có dị nghị chứ?”

Tuy là hỏi nhưng tất cả mọi người đều rõ trong lòng bệ hạ đã có định đoạt từ lâu. Nói vậy chỉ là để đưa đẩy cho xong chuyện. Nếu bọn họ dám cầu xin tha thứ cho Ngô Lăng Dân thật thì kết quả chờ bọn họ tuyệt đối sẽ nghiêng về phía cạnh tồi tệ.

“Thần không có dị nghị”.

Ai cũng không biết thủ đoạn của An Hoằng Hàn, đoán chừng cho dù còn mạng trở về thì tin rằng cũng chỉ là sống không bằng chết.

“Đã như vậy, các vị ái khanh theo trăm tới trường đấu võ một chuyến.” An Hoằng Hàn đứng lên từ long ỷ, ôm con chồn nhỏ, đi xuống đài cao.

Đôi mắt Tịch Tích Chi mịt mờ do mới tỉnh ngủ, cố gắng mở to hai mắt nhìn An Hoằng Hàn vài lần, không biết vì sao hấn lại muốn tới trường đấu võ. Không phải vừa rồi mới nói chuyện Ngô Lăng Dân à? Sao bỗng nói đi tới trường đấu võ?

Cái gọi là trường đấu võ chính là nơi chuyên dùng để tập võ trong hoàng cung. Hoàng tử còn nhỏ và vài thị vệ bậc cao đều được huấn luyện trong trường đấu võ.

Tịch Tích Chi từng nghe thái giám nhắc tới chỗ này. Bởi vì nàng không hứng thú với nó nên chưa từng đi tới.

Nàng cảm thấy kỳ lạ không thôi, quần thần phía dưới cũng thấy thế.

Từ trước tới nay suy nghĩ của bệ hạ luôn khiến người ta nghĩ không ra, như vừa rồi, suy nghĩ của hấn chuyển quá nhanh, tới nỗi mọi người không theo kịp tiết tấu của hấn.

“Đi tới đó các người sẽ hiểu.” An Hoằng Hàn từ từ nói, mang theo chút khiến người ta hứng thú.

Móng vuốt nhỏ của Tịch Tích Chi khê vỡ lên mu bàn tay An Hoằng Hàn, mong hấn có thể nói với mình. Ai ngờ câu trả lời chỉ là một nụ cười một ánh mắt của hấn.

Mệnh lệnh kỳ lạ của An Hoằng Hàn được truyền ra ngoài rất nhanh.

Đông Phương Vưu Dục nhận được tin này cũng hơi tò mò An Hoằng Hàn định làm gì.

“Chúng ta cũng đi xem xem.” Hấn nói với hai thị vệ, phe phẩy quạt, đi ra ngoài từ cung điện mình tạm ở lại.

Trường đấu võ cách cung điện một khoảng cho nên chờ tới khi bọn họ chạy tới đó đã tốn không ít thời gian.

“Bệ hạ đang định đi đâu vậy?” Giả vờ vô tình gặp được, Đông Phương Vưu Dục giờ nụ cười chiêu bài lên chào hỏi.

Về chút tâm tư này của đối phương, há An Hoằng Hàn lại không biết? Nếu tới tham gia náo nhiệt thì đương nhiên hấn sẽ không quản nhiều.

“Trăm định tới trường đấu võ, nếu Thái tử điện hạ muốn đi thì cũng có thể đi cùng.”

138. Chương 138: Chương 38

Điều Đông Phương Vưu Dục chờ chính là câu nói này, lập tức thuận theo ý An Hoảng Hàn mà nói: “Nếu bệ hạ đã nói vậy thì đương nhiên bản điện cũng phải đi cho biết một chút.”

Lắc lắc cây quạt trong tay, khóe môi Đông Phương Vưu Dục nhếch lên thành nụ cười nhạt nhưng ý cười không đạt tới đáy lòng. Ánh mắt rơi vào con chồn nhỏ trong lòng An Hoảng Hàn, hắn không kiềm chế được mà bật cười. Bất kể so sánh thế nào thì con chồn Phượng Vân này cũng khác một trời một vực với con mình nuôi.

Không phải tất cả động vật đều bắt chước được đôi mắt linh động kia.

Thấy hắn nhìn chằm chằm, Tịch Tích Chi lễ phép chít chít hai tiếng, coi như là chào hỏi. Dù nói thế nào thì người này cũng không làm hại tới chuyện của nàng mà còn giúp nàng không ít việc. Làm người khi làm việc phải để lại ba phần đường sống. Nếu đối phương không coi nàng là kẻ thù thì đương nhiên nàng cũng sẽ không tự tìm rắc rối mà đối đầu với hắn.

Hành động giữa Đông Phương Vưu Dục và con chồn nhỏ không tránh được ánh mắt của An Hoảng Hàn.

Dục vọng độc chiếm của hắn luôn rất mạnh. Hắn vươn tay vỗ vỗ lên cái mõng của con chồn nhỏ để cảnh cáo.

Tịch Tích Chi đang chú tâm, đầu óc không suy nghĩ kịp, nghe răng trợn mắt kêu lên với An Hoảng Hàn, thậm chí nói, ta không trêu đùa huynh, sao lại đánh mõng ta? Huống hồ nhiều đại thần nhìn vào như vậy, không giữ cho nàng chút thể diện được à?

Không để ý tới con chồn nhỏ nào đó sẽ diện tới chết, An Hoảng Hàn nhắc chân, bước vào đại môn trường đấu võ.

Người hầu nô tài trong trường đấu võ đã nhận được tin tức từ lâu, nghe nói bệ hạ muốn đi qua thì tất cả bày trận sẵn sàng, không dám chậm trễ chút nào.

Quan văn và quan võ đều đứng cùng một chỗ, vô cùng chỉnh tề tiêu sai đi sau lưng An Hoảng Hàn.

“Cung nghênh bệ hạ.” Giáo đầu (người dạy) trường đấu võ và thị vệ đang huấn luyện đều quỳ xuống hành lễ.

An Hoảng Hàn chỉ liếc một cái rồi thu hồi tầm mắt, “Bình thân.”

Theo tiếng nói, mấy trăm người đứng hết lên từ trên đất.

Tịch Tích Chi cố gắng nhìn xung quanh. Diện tích trường đấu võ trước mặt rất lớn. Bên cạnh khoảng đất trống hình tròn còn đặt kệ để vũ khí đao kiếm kích. Có rất nhiều thị vệ đang quơ tay, đang tập luyện.

Lần đầu tiên tới chỗ thế này, Tịch Tích Chi ít nhiều thấy tò mò. Đôi mắt màu xanh da trời quan sát qua lại.

Mà suy nghĩ không đơn giản như Tịch Tích Chi, tất cả những đại thần khác đều đoán mục đích bệ hạ tới đây.

An Hoảng Hàn cũng không phải một người không có lửa sao có khói. Hắn tới đây chắc chắn là vì chuyện gì đó.

Vì chuyện huynh trưởng nên Ngô Kiến Phong bị đả kích rất lớn, cả buổi trưa đều rã rượi, lo lắng cuộc sống sau này phải làm sao khắp nơi.

“Lâm Ân.” An Hoảng Hàn lại lạnh giọng nói.

Tinh thần Lâm Ân chấn động, lập tức hơi khom người, bước tới trước mặt An Hoảng Hàn.

“Có nô tài.”

“Phân phó thị vệ đi giải Ngô Lăng Dền từ địa lao tới đây.” Giọng lạnh như băng, có sự lãnh lẽo thấu xương.

Mọi người nghe vậy thì đều nảy ra khiếp đảm từ trong lòng. Bọn họ đã nói sao bệ hạ có thể rảnh rỗi mà tới trường đấu võ. Thì ra là vì chuyện Trấn quốc tướng quân. Nhưng... Dù định phạt thì có liên quan gì tới trường đấu võ?

Tịch Tích Chi gơ móng vuốt nhỏ lên, che miệng lại, ngáp hai cái.

Lỗ tai lông xù run run, rốt cuộc sẽ trừng phạt tên xấu xa kia à? Nàng ngồi ngay ngắn trong lòng An Hoằng Hàn, chính nhi bát kinh mà nhìn phương xa chăm chăm.

Ngô Kiến Phong nắm chặt nắm đấm, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Từng giọt mồ hôi rơi xuống không ngừng từ trên trán.

Ngô Lăng Dền bị giải tới rất nhanh. Bởi vì một đêm không rửa mặt chải đầu nên tóc hăn hơi rối. Râu quanh cằm dài ra một chút, trông có vài phần thảm hại.

Đây cũng là lần đầu tiên những đại thần khác thấy dáng vẻ này của Ngô Lăng Dền. Có người vui sướng khi người gặp họa, cũng có người vì thế mà lo lắng.

Ngô Lăng Dền đợi trong lao một ngày, tin rằng cùng lắm bệ hạ chỉ phạt nhẹ hăn. Bởi vì dù gì hăn cũng là Trấn quốc tướng quân. Hăn có năng lực và học vấn, sao bệ hạ có thể vì một sai lầm nhỏ mà muốn lấy mạng hăn?

Bị thị vệ áp vai bắt quỳ xuống, hai cánh tay Ngô Lăng Dền bị trói chéo sau người. Làm vậy có thể hạn chế tự do của hăn, khiến hăn không thể lộn xộn.

“Trẫm phải tính sổ chuyện hôm qua với ngươi thật tốt.” Vuốt ve lông chồn nhỏ, An Hoằng Hàn nói lạnh lạnh, từng chữ mang theo ý lạnh, đóng băng lòng người khiến người ta run lên.

“Thần chỉ nhất thời lỡ tay, cũng không phải cố ý bán con chồn Phượng Vân. Bệ hạ, vi thần trung thành với người mấy năm, chẳng lẽ người còn không tin vi thần?” Ngô Lăng Dền cúi đầu, giả vờ vô cùng tức giận.

Nhưng dáng vẻ này trong mắt An Hoằng Hàn thì ngoài giả vờ chỉ còn lại dối trá.

Người trung thành với hăn trong đám quần thần này chỉ có số ít. Nếu không phải xem trên phân thượng lợi ích thì ai bằng lòng bán mạng cho hăn? Nếu nói tiếp cận hăn không hề có lý do, e rằng cho tới bây giờ thì chỉ có mình Tịch Tích Chi.

“Thứ của trẫm mà người ta nói muốn đựng là đựng à? Ngô Lăng Dền, ngươi cho rằng chơi chút trò này là có thể qua được mắt trẫm? Nếu chỉ là vì chuyện ngươi bán con chồn Phượng Vân thì quả thật trẫm không thể làm gì ngươi. Bởi vì nếu làm thế thì trẫm sẽ mất đi lòng dân, âm ỉ tới mức các quần thần cảm thấy bất an.”

An Hoằng Hàn lên ngôi nhiều năm, sao ngay cả thứ mang tính chất bình thường thế này cũng không biết? Ngô Lăng Dền là nhìn trúng điều này mới cho là mình khiến hăn không có cách nào. Nhưng chuyện An Hoằng Hàn muốn làm, sao có thể theo ý người khác?

An Hoằng Hàn nói thẳng như vậy khiến Ngô Lăng Dền sợ tới mức người run lên. Bệ hạ luôn không nói lời vô căn cứ. Nếu hăn dám nói thế thì chắc chắn có chứng cứ xác thực. Người khác không biết Ngô Lăng Dền âm thầm làm những chuyện gì nhưng trong lòng hăn biết. Vốn tưởng rằng trời biết đất biết người biết ta biết, không ngờ bí mật như vậy mà cũng truyền vào tai bệ hạ.

Ngô Lăng Dền đã không còn bình tĩnh từ lâu, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

“Chột dạ?” Từ từ nói ra ba chữ này, hai mắt An Hoằng Hàn híp lại đầy lạnh lùng.

Những đại thần khác đều sững sốt, tất cả không biết ý bệ hạ là gì.

Tịch Tích Chi cũng nghi ngờ mà nhìn Ngô Lăng Dền. Chẳng lẽ người này ngoài bản lén mình còn giấu ngầm làm những chuyện xấu khác?

“Vi thần không biết bệ hạ đang nói chuyện gì.” Ngô Lăng Dền vệt chết còn cứng mồm.

Ngô Kiến Phong hồi hộp nhìn lên, trong lòng cũng cực kỳ nghi ngờ. Nhà họ Ngô bọn họ trong Hoàng Đô cũng được coi là một gia tộc lớn, đặc biệt là đời họ xuất hiện Trấn quốc tướng quân Ngô Lăng Dân, càng tăng thêm danh tiếng.

Cây đại thụ này bỗng bị ngã, dù là ai cũng sẽ hoảng sợ.

“Nghe không hiểu? Theo trầm thấy thì người không thấy chứng cứ sẽ không chịu khai báo thành thật.”

Tịch Tích Chi nằm trong lòng An Hoằng Hàn, dựng thẳng cái tai dài lên, muốn nghe tới cuối cùng.

“Xin hỏi bệ hạ, chuyện người nói là gì?” Có vài đại thần nghe như lọt vào sương mù, không kiềm được mà hỏi.

Ngô Lăng Dân hồi hộp tới mức mồ hôi lạnh đổ đầm đìa, nắm đấm nắm thật chặt.

“Không dám nói à? Phải chờ trầm vạch trần chân tướng?” An Hoằng Hàn đã không muốn nói lời vô ích, thấy Ngô Lăng Dân ngậm miệng không nói, sắc mặt âm trầm tới mức kinh người, “Người đâu, mang trứng cứ lên, xem người còn ngụy biện thế nào?”

Hai mắt Ngô Lăng Dân trợn to. Chẳng lẽ bệ hạ biết chuyện đó thật à...

Cho tới bây giờ, trong lòng hắn vẫn giữ chuyện này.

Trên nguyên tắc lòng xem kịch vui, lòng tò mò của Tịch Tích Chi bị An Hoằng Hàn khơi lên. Nghe hắn nói có chứng cứ, hai cái lỗ tai lông xù càng run hơn.

Tuy Đông Phương Vưu Dục cũng tới để giúp vui nhưng cách một lát sẽ chuyển ảnh mắt tới trên người con chồn Phương Vân. Thấy đáng vẻ đáng yêu kia của nó thì luôn không kiềm được mà nở nụ cười. Càng nhìn càng thấy đáng yêu, càng nhìn càng muốn nuôi nó bên cạnh. Tiếc rằng ý nghĩ này lượn trong lòng hắn một vòng thì lập tức bị hắn ném ra sau đầu. Với tính cách cương chiều con chồn nhỏ của An Hoằng Hàn thì sao có thể nhường con chồn này?

Nếu bị hắn biết được ý nghĩ của mình, e rằng người này cũng sẽ nghĩ hết cách nhằm vào mình.

Không nên trêu chọc nam nhân có ham muốn độc chiếm mãnh liệt.

Một thái giám bưng một cái khay đi vào. Trong khay đựng mấy phong thư và hai thứ vũ khí.

Tất cả mọi người không đoán ra được ý của An Hoằng Hàn là gì nhưng Ngô Lăng Dân nhìn thấy hai thứ này thì lập tức thay đổi sắc mặt.

Một tay An Hoằng Hàn ôm con chồn nhỏ, một tay khác cầm kiếm trong khay, “Các vị ái khanh nói xem, vật trong tay trầm là gì?”

Chẳng phải rất rõ ràng à?

Trong đầu quần thần chỉ có một ý nghĩ này. Chẳng phải ấn ký trên lưỡi kiếm kia là vũ khí chuyên dụng của Phong Trạch quốc à?

“Hồi bẩm bệ hạ, thứ trong tay người chính là vũ khí các tướng sĩ sử dụng để giết địch khi ra trận.” Rất nhiều người nói cùng một đáp án.

An Hoằng Hàn gật đầu hài lòng, sau đó lại cầm lên một thanh kiếm khác, “Vậy thanh kiếm này thì sao?”

Lần này mọi người càng thêm nghi ngờ, thậm chí, chẳng phải hai thanh kiếm này đều giống nhau à? Chẳng lẽ trong này còn có huyền cơ gì?

“Các người không nhìn ra bất cứ điểm khác biệt nào?” Ngón tay An Hoằng Hàn vuốt ve lưỡi kiếm như thể cực kỳ bất mãn với câu trả lời của bọn họ.

Khuôn mặt lạnh lùng của An Hoằng Hàn trầm xuống, tất cả mọi người sợ tới mức rụt cổ lại.

Tịch Tích Chi thò cái đầu nhỏ ra từ trong tay An Hoằng Hàn, thấy hắn không phản đối thì đưa móng vuốt nhỏ ra, dùng đầu nhọn của móng tay gõ mũi kiếm. Nàng không nghiên cứu về vũ khí nên không thấy có gì khác nhau.

Nàng nhảy lên, lại gõ thanh kiếm trước, lúc này mới phát hiện ra điều khác biệt. Nghe tiếng kiếm phát ra thì thấy hơi khác. Người khác nghe không ra sự khác nhau nhưng thính lực con chồn nhỏ nhạy bén, vô cùng rõ ràng điểm khác nhau giữa hai thứ.

Âm sắc hơi khác, chắc chắn hai thanh kiếm này dùng nguyên liệu khác nhau.

Tịch Tích Chi nghĩ ra hai khả năng này, lập tức kêu lớn chút chút một hồi.

An Hoàng Hàn nhìn con chồn nhỏ vài lần, tay vuốt ve lông nàng, ý bảo nàng im lặng. Ngay cả con chồn còn hiểu, sao đám đại thần này lại không rõ?

Hắn gơ lòng bàn tay lên, bỏ mạnh về phía thanh kiếm kia...

Tim mọi người cũng bị dọa sợ tới mức đập mạnh lên, suýt nữa thì không gánh được sức nặng. Thân thể người là máu thịt, sao có thể va chạm với đao kiếm sắc bén? Làm vậy chẳng phải đồng nghĩa với việc lấy trứng chọi đá à? Một chưởng này bỏ xuống, chỉ sợ bàn tay không phế đi thì không được.

Tịch Tích Chi cũng sợ hết hồn bởi hành động này của An Hoàng Hàn, người run lên như thể có một sức mạnh kỳ lạ thúc giục nàng ngăn cản. Nàng nhảy lên, ôm chặt lấy cánh tay hắn. Ai cũng có thể nhìn ra dáng vẻ lo lắng của nàng.

139. Chương 139: Chương 39

Móng vuốt ôm chặt cánh tay hắn như thể con gấu quần lấy cây đại thụ. Tịch Tích Chi là một con chồn nhỏ, cho dù dùng hết sức bám lấy tay hắn cũng không hề ngăn cản hắn làm như vậy được.

Mọi người sợ tới mức mắt trừng tới cực hạn, bất kể là ai cũng đều sợ hãi khi nhìn thấy cảnh tượng tại đây.

Lâm Ân khó hiểu mà nhìn hành động của bệ hạ, phát trần trong tay cũng sắp bị hắn bẻ gãy. Từ trước đến nay bệ hạ là một người thông minh, sao phải làm chuyện tổn thương tới mình như vậy?

Trái tim Tịch Tích Chi đập thành thịch, cảm xúc lo lắng chưa từng có cuốn qua trái tim nàng. Dù thiên kiếp tới, thiên lôi đánh xuống nàng, nàng cũng không từng sợ ruột như thời khắc này. Vì sao chỉ một hành động làm tổn thương mình của An Hoàng Hàn đã khiến tâm trạng này xảy ra thay đổi kịch liệt như vậy?

Nàng không biết, cũng không muốn biết. Móng vuốt giữ chặt cánh tay hắn, thật chặt, thậm chí tới nỗi chọc ra mấy vết máu màu đỏ.

Con chồn nhỏ không hề che giấu cảm xúc.

An Hoàng Hàn thấy con chồn bám trên cánh tay mình thì không kiềm được mà bật cười. Từ trước tới nay hắn luôn làm việc có chừng mực, sao con chồn lại hồ đồ như vậy? Nhưng biểu hiện vội vàng thật lòng của con chồn nhỏ khiến tâm trạng hắn từ từ trở nên tốt hơn.

Người xung quanh rất nhiều. Khi bọn họ thấy nụ cười nơi khóe miệng bệ hạ thì không nhận được mà ngạc nhiên.

Bệ hạ không cười. Dù có cười thì cũng là cười lạnh, châm biếm chứ chưa từng cười tự nhiên như giờ khắc này. Mà chuyện hôm nay bệ hạ làm lại khiến người ta không kiềm nổi. Quần thần lập tức quỳ xuống đất, triều phục đại thần màu xanh thẫm phủ đầy, quỳ đầy trên đất.

“Bệ hạ...” Quần thần la lên.

Các đại thần muốn nói gì, trong lòng An Hoàng Hàn biết. Nhưng bàn tay hắn không vì thế mà dừng lại, bỏ thẳng về phía thanh kiếm kia.

Trong chớp mắt...

Rất nhiều người ngừng thở.

Thân thể tròn xoe của Tịch Tích Chi hơi run lên vài cái, móng vuốt ôm tay An Hoằng Hàn chặt thêm vài phần.

Nhưng chuyện khiến người ta trợn mắt há miệng còn ở phía sau. Chỉ nghe rằng rắc một tiếng, thanh kiếm kia gãy thành mấy khúc, rơi lạch cạch xuống đất.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn cảnh tượng này. Vũ khí các tướng sĩ Phong Trạch quốc là dùng huyền thiết thượng đẳng chế tạo mà thành, tuyệt đối cứng rắn vô cùng. Nhưng vì sao bệ hạ bỏ một chưởng xuống thì thanh kiếm này lại trở nên yếu ớt kinh khủng như vậy? Một thanh vũ khí tốt có thể giúp các chiến sĩ phát huy tốt hơn trên chiến trường, cho nên dù có thể nào bọn họ cũng tuyệt đối không dám ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu. Một cuộc chiến tranh quan trọng thế nào với một quốc gia thì vũ khí quan trọng thế đó với tướng sĩ.

“Nhìn thấy hết chứ?” An Hoằng Hàn thu tay về như không có chuyện gì xảy ra, lại ôm chặt thân thể nhỏ nhỏ của Tịch Tích Chi, gỡ nàng xuống từ tay mình.

Bởi vì nàng căng thẳng tới mức quá dùng ức nên tay hấn bóp ra một dấu ấn màu đỏ nhỏ trên người nàng.

Nàng mờ mịt chớp mắt mấy cái, ánh mắt còn dừng trên lòng bàn tay của An Hoằng Hàn, nào có một chút dấu vết bị thương nào? Vốn nàng tưởng một chưởng này của hấn bóp xuống thì chắc chắn bàn tay sẽ trở nên huyết nhục mơ hồ. Nàng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng bây giờ lại xuất hiện cảnh tượng này.

Chít chít... Nàng kêu hai tiếng với An Hoằng Hàn, vẫn khó tin như trước, bắt lấy cánh tay hấn, nhìn qua nhìn lại vài lần.

Hành động này của con chồn nhỏ hoàn toàn lấy lòng An Hoằng Hàn. Tuy hấn không nở nụ cười nhưng trong lòng lại vô cùng thích nàng lo lắng cho cảm xúc của hấn.

“Trẫm không sao.” Như là để con chồn nhỏ nào đó yên tâm, hấn nói ra những lời này.

Các đại thần xung quanh đều không hiểu, chỉ cho là bệ hạ nói như vậy đơn giản là để bọn họ yên tâm.

“Bệ hạ, người làm gì vậy?” Thấy bệ hạ bình an vô sự, các đại thần lại bắt đầu hỏi thăm nguyên nhân chuyện này. Hữu tướng Lưu Phó Thanh là người đầu tiên hỏi ra, hai hàng lông mày muối tiêu nhíu chặt lại với nhau.

Lưu Phó Thanh được coi là một trung thần, ít nhất thì ông cống hiến cho Phong Trạch quốc nhiều hơn Tả tướng Tư Đồ Phi Du.

“Các người không phát hiện ra điều gì khác nhau giữa hai thanh kiếm này à?” Như không hài lòng vì các đại thần phản ứng chậm, giọng hấn vô cùng lạnh lùng.

Sắc mặt Ngô Lăng Dân tái nhợt tới đáng sợ, quả nhiên... Bệ hạ đã biết được. Hấn cho là mình làm tới mức không chệ vào đâu được, sẽ không bị ai biết nhưng bất kể là làm thế nào vẫn không lừa gạt được mắt bệ hạ. Nếu mới bắt đầu hấn còn giữ một phần may mắn, vậy thì giờ khắc này hấn đã không còn hy vọng.

Nếu bệ hạ đã đưa hai thanh kiếm này đặt trước mặt mọi người thì không hề nghi ngờ gì là đã biết chuyện kia rồi.

Đa số các vị đại thần có thể làm quan trong triều đều dựa vào trí tuệ hơn người của mình, suy nghĩ nghiêm túc một lát là có thể nghĩ ra chân tướng chuyện này.

Tuy tuổi tác Hữu tướng Lưu Phó Thanh đã cao nhưng lòng không hề hồ đồ. Ông sờ ria mép như đại triết đại ngộ, “Bệ hạ, ý người là Ngô tướng quân thay xà đối cột, tự mình đánh tráo vũ khí các tướng sĩ?”

Vì để tiến thêm một bước xác nhận chân tướng sự tình, Lưu Phó Thanh đi lên trước, quan sát sự khác nhau giữa hai thanh kiếm một cách tỉ mỉ.

Tuy ông là quan văn nhưng mắt nào cũng có hiểu biết, nghiêm túc xem xét hai thanh kiếm cũng nhìn ra chút đầu mối.

Những người khác ào ào bước lên trước, không xem không biết, vừa xem liền phát hiện vấn đề ở đâu.

Ngô Kiến Phong cũng đi bên cạnh An Hoằng Hàn, nghe tin này sợ tới mức hồn vía lên mây. Lần này huynh trưởng trốn không thoát. Tự mình đánh tráo vũ khí chính là tội lớn nhất. Vốn tưởng rằng chỉ cần để nhiều đại thần cầu xin tha thứ giúp thì ít nhất bệ hạ cũng mở lưới một lần, tha cho huynh ấy một mạng. Mà nhìn tình hình bây giờ thì chắc chắn chuyện rở đầu đã thành không thể tránh được.

Ngô Lăng Dân bị chém đầu nghĩa là vận mệnh của nhà họ Ngô sắp hết.

Vừa bắt đầu Tịch Tích Chi cũng đoán được điểm khác nhau giữa hai thứ nên không thật bất ngờ với kết quả này. Nhưng... Ngô Lăng Dân đánh tráo vũ khí rồi làm gì? Sao hẳn lại phải đánh tráo vũ khí?

Ai cũng biết đây chính là tội lớn, ai lại vô duyên vô cớ làm chuyện này?

Lòng tham của con người cũng chỉ là tiền tài và nữ nhân. Vừa nhìn loại người Ngô Lăng Dân là biết chỉ có điều thứ nhất... Tiền tài.

Quả không ngoài dự đoán của Tịch Tích Chi, An Hoằng Hàn cầm ba phong thư trong khay lên.

“Thân là Trần quốc tướng quân nhưng bởi vì lòng tham của mình mà đánh tráo vũ khí quốc gia chế tạo.” Giọng điệu lạnh lùng của An Hoằng Hàn dừng lại, mở phong thư ra, mở ra trước mặt mọi người, “Bí mật cầu kết với phường đức Tích Vân, làm hàng giả, sau đó dùng vũ khí thay xà đối cột được bán cho những người khác. Ý định này rất không tệ, không biết Ngô tướng quân chiếm được bao nhiêu lợi trong chuyện này?”

Mở thư ra theo thứ tự, đưa cho những đại thần khác, An Hoằng Hàn để tất cả mọi người xem rõ ràng nội dung phong thư.

Sắc mặt Ngô Lăng Dân tái nhợt, quỳ trên mặt đất như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngất xỉu.

“Lần này ngươi chịu nhận tội chưa?” Giọng nói lạnh lẽo của An Hoằng Hàn lại vang lên.

Giọng nói xuyên qua trái tim Ngô Lăng Dân như mũi tên khiến tim hắn bỗng ngừng đập.

“Ngô tướng quân, ngươi... Ngươi thật hồ đồ!” Lưu Phó Thanh tức tới mức vung phong thư lên, đi qua đi lại, giậm chân hô, “Ngươi là tướng quân một nước, Phong Trạch quốc có lỗi với ngươi chỗ nào mà ngươi lại làm ra chuyện như vậy, ngươi muốn quốc gia chúng ta bị giết toàn quân à?”

Lưu Phó Thanh cực kỳ tức giận, dáng vẻ hận không thể rút gân Ngô Lăng Dân.

Tuy lời nói khó nghe nhưng lại biểu đạt rất rõ ý. Lời ông rất đúng. Với vũ khí hạ đẳng như vậy, sao có thể chinh chiến sa trường? Tuy binh khí chỉ là công cụ giúp đỡ các tướng sĩ nhưng lúc phân thắng thua cũng có tác dụng quan trọng.

“Ngô tướng quân, ngươi là muốn chôn vùi giang sơn Phong Trạch quốc, sao ngươi xứng đáng với cái danh “Trần quốc tướng quân!”

“Sai sai sai, Ngô tướng quân, ngươi sai quá rồi!”

Từng hồi tiếng mắng bao quanh Ngô Lăng Dân.

Vốn hắn là người sĩ diện, nghe mấy tiếng này, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ.

Tịch Tích Chi nhìn cảnh tượng trước mắt thì thâm than tự gây nghiệt không thể sống. Xem kết cục của Ngô Lăng Dân hôm nay xem...

Vốn là Trần quốc tướng quân được người tôn kính, mà giờ khắc này lại bị người phỉ nhổ.

“Chứng cứ chính xác, Ngô Lăng Dân ngươi còn có gì muốn nói?” Ngón tay An Hoằng Hàn vuốt ve cái tai con chồn nhỏ, nói không để ý lắm.

“Vi thần... Vi thần... Xin bệ hạ tha mạng. Đây chẳng qua là vi thần đi nhầm đường trong nhất thời, từ nay về sau nhất định vi thần sẽ thống cải tiền phi (sửa lại sai lầm trước kia một cách triệt để).” Dứt lời, hắn dập đầu xuống đất.

Tiếng bịch bịch vô cùng vang dội.

Sớm biết có ngày hôm nay, hà tất lúc trước còn làm.

Đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng Tịch Tích Chi. Nằm trong lòng An Hoằng Hàn, đôi đồng tử trong veo như nước của nàng chứa chút thông cảm.

“Trẫm sẽ không bỏ qua bất cứ người nào ức hiếp nàng.” An Hoằng Hàn dùng giọng cực nhỏ mà nói, nhỏ tới mức chỉ có hai người hắn và Tịch Tích Chi nghe thấy.

Trái tim đập thịch một cái, nàng sững sờ mà nhìn An Hoằng Hàn. Trước đây hắn từng nói những lời thế này. Mà mỗi lần bị ức hiếp, hắn đều có cách đánh trả lại giúp nàng. Đầu tiên là Thái hậu, sau đó là công chúa, lần nào An Hoằng Hàn cũng đứng về phía nàng.

Nói không xúc động là giả. Khó có được một người bằng lòng đứng về phía mình không hỏi nguyên do như vậy.

Chút chút... nàng kêu hai tiếng với An Hoằng Hàn.

Dù nghe không hiểu lời con chồn nhỏ nhưng hắn lại biết... Con chồn nhỏ ngốc nghếch này đang bày tỏ ý cảm ơn của mình.

Nhưng điều hắn muốn không chỉ là cảm ơn mà thôi.

Nhìn vào đôi mắt xanh da trời trong veo kia, hắn trầm nghĩ, có lẽ lần gặp nhau đầu tiên đã nhất định sau này hắn rơi vào tay giặc.

“Người đâu, dùng dây thừng to, trói chặt tay chân Ngô Lăng Dân.” An Hoằng Hàn ra lệnh.

Hai thị vệ cầm dây thừng to, trói chặt tay chân Ngô Lăng Dân. Dây này không giống dây thừng bình thường mà là dùng gân bò chế thành, dù người có giãy giụa mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc của nó.

“Mỗi người chia ra cầm một cung tên.” An Hoằng Hàn lấy một cây cung tên từ giá vũ khí, mắt lóe lên ánh sáng tàn nhẫn.

Tịch Tích Chi được hắn đặt lên ghế...

Hơi không hiểu hắn làm vậy là có ý gì, đôi mắt nàng tràn đầy nghi ngờ.

Mỗi vị đại thần cũng được đưa một cây cung, ngay cả quan văn cũng có.

140. Chương 140: Chương 40

Có vài quan văn cả đời chưa từng chạm vào cung tên, ngay cả tư thế cơ bản nhất cũng không làm được, cầm cung tên sững sờ tại chỗ.

Lưu Phó Thanh vừa nhận được cung tên thì không nhin được mà hỏi: “Bệ hạ, ý người là gì?”

Ông nhìn cung tên qua lại vài lần, thật không hiểu bệ hạ định làm gì. Nếu bàn về bắn tên thì thế nào dám quan văn bọn họ cũng thua quan võ. Sao ngay cả bọn ông cũng được chia cung tên?

Cung tên An Hoằng Hàn cầm chính là cung bằng bạc chuyên dụng của hắn. Ánh mặt trời chiếu lên cây cung, tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Bộ cung tên này như tính cách hắn, đều khoa trương và thô bạo.

Đường cong hoàn mỹ, cong nửa vòng cung, chỉ riêng nhìn cách chế tạo đã biết chắc chắn cung tên này không phải tầm thường.

“Nghe cho trẫm!” An Hoằng Hàn từ từ rút một mũi tên từ trong ống tên, “Trẫm không quan tâm các người là quan văn hay là võ tướng, hễ bắn trúng Ngô Lăng Dân thì trẫm trọng thưởng. Đồng thời, trẫm cảnh cáo các người, đừng chơi trò vô ích với trẫm. Trẫm biết hết nhất cử nhất động của các người. Nếu chạm tới ranh giới cuối cùng cả trẫm, đừng ai nghĩ tránh được.”

Xen lẫn ý cảnh cáo nặng nề, An Hoằng Hàn lạnh mắt nhìn quần thần.

Khí thể toàn thân hắn cực kỳ lạnh lùng, dù là ai thấy cũng đều nảy sinh khiếp đảm từ trong lòng.

“Chúng thần hiểu.” Làm quan trong triều đình sao có thể không biết tính cách bệ hạ lãnh khốc. Xem người đắc tội người của hắn xem có ai có kết quả tốt? Lấy Lục công chưa An Nhược Yên mà nói, rõ ràng là muối ruột thịt mà lại rơi vào con đường chết tàn nhẫn như vậy.

Tay chân Ngô Lăng Dàn bị trói chặt, hai thị vệ đẩy hắn vào trong trường đấu võ. Ngô Lăng Dàn nghe thấy lời bệ hạ thì đã sợ tới mức mồ hôi lạnh ròng ròng từ lâu. Hắn nghĩ chuyện kia bị bại lỗ sẽ có cái chết ra sao nhưng tuyệt đối không ngờ bệ hạ lại bảo cả đại thần cầm cung tên bắn hắn...

Vạn tiễn xuyên tâm, một cho bệ hạ còn nghĩ ra. Vì hai chân không thể bước đi nên Ngô Lăng Dàn muốn chạy trốn cũng chỉ có thể bật nhảy như thỏ.

Kết quả là, trong trường đấu võ rộng rãi chỉ có mỗi dáng Ngô Lăng Dàn nhảy về phía xa. Về mặt hắn nóng nảy như thể sau lưng có lũ lụt thú dữ. Không có ai đối mặt với cái chết mà dám nói mình không sợ hãi hất nào. Dù thần kinh bách chiến như Ngô Lăng Dàn, nghe lệnh chết của bệ hạ cũng sợ tới mức kinh hồn tang đảm.

Thấy dáng vẻ chạy trốn đầy hoảng sợ của Ngô Lăng Dàn, khóe môi An Hoằng Hàn nhếch lên thành nụ cười lạnh, nói với các đại thần, “Hiểu thì bắn cho trảm! Ai dám bắn tên lưu tình thì trảm cũng trị tội cả người đó.”

Nghe tin này, rất nhiều người giơ cung tên trong tay lên, nhắm bóng dáng của Ngô Lăng Dàn mà bắn.

Đầu Ngô Kiến Phong bị vây trong trạng thái đờ đẫn, vẫn vô tri vô giác chưa hồi thần, cho tới khi mũi tên đầu tiên được bắn ra mới kéo lại dòng suy nghĩ của hắn.

Sao An Hoằng Hàn có thể bỏ qua cho hắn? An Hoằng Hàn phân phó Lâm Ân đưa cho hắn một bộ cung tên.

“Người là thị vệ thiếp thân của trẫm, bàn về chức vị cũng không thấp, người cũng bắn cho trẫm.” Hắn nói rất tùy ý như thể đây chỉ là một yêu cầu bình thường.

Mà Ngô Kiến Phong thì sợ tới mức hai đầu gối đập bịch xuống đất, “Bệ hạ, huynh ấy là huynh trưởng ruột của thuộc hạ, dù huynh ấy phạm vào tội tày trời thì mối dây máu mủ giữa chúng thần cũng không chém đứt được. Nếu thuộc hạ cầm tên bắn huynh ấy thì chẳng phải là thí huynh ư? Chuyện không theo lẽ thường cơ này, thuộc hạ tuyệt đối không dám làm.”

Hắn nói cực kỳ có lý nhưng hai chữ “thí huynh” kia lại khiến người ta suy nghĩ miên man.

Không ai trong Phong Trạch quốc không biết chuyện An Hoằng Hàn giết cha giết huynh. Rõ ràng những lời này của Ngô Kiến Phong không qua não đã nói ra. Đây chẳng phải là thâm châm chọc hành động thí huynh của bệ hạ à?

Quả nhiên sắc mặt An Hoằng Hàn trở nên âm u, lạnh lùng mà nói: “Thì ra là người còn kiêng dè tình nghĩa huynh đệ. Nhưng... Có câu nói, trung nghĩa lưỡng nan toàn (khó vẹn cả trung lẫn nghĩa), hôm nay trẫm sẽ để người chọn lựa, xem người chọn tình thân hay trung thành với triều đình.”

Những lời này hoàn toàn khiến mọi người thảm than kể sách của bệ hạ thật ác độc, bất kể là Ngô Kiến Phong chọn thế nào thì chung quy người thiệt hại vẫn là hắn.

Lựa chọn tình thân vậy thì sẽ đắc tội với bệ hạ, nghĩ là biết hậu quả. Nhưng một khi chọn triều đình thì sao người nhà họ Ngô chịu để yên? Chỉ sợ sau ngày hôm nay, mọi người trong nhà họ Ngô sẽ coi Ngô Kiến Phong là kẻ thù, hắn sẽ không có chỗ sống yên ổn trong nhà họ Ngô. Nói cách khác, hắn sẽ mất đi núi dựa là nhà họ Ngô.

Sống trong hoàng cung, đa số các mặt còn phải xem trong nhà có bao nhiêu quyền thế. Vì sự ủng hộ của gia tộc thì người mới sống lẫn trong hoàng cung được.

Tịch Tích Chi yên yên lặng lặng mà nhìn, cực kỳ kinh thán với lựa chọn mà An Hoằng Hàn nói ra. Xem ra đắc tội ai không thể đắc tội hần, nếu không thì chết thể nào cũng không biết. Nhìn huynh đệ nhà họ Ngô mà xem, hôm nay không ai có kết quả tốt.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Ngô Kiến Phong chậm chạp không nói câu trả lời.

Xung quanh hoàn toàn yên lặng, không ai dám phát ra tiếng động.

Không thích tốn thời gian như vậy, An Hoằng Hàn nhíu hàng mày kiếm, “Nếu người không quyết định vậy trẫm sẽ mặc định là người chọn tình thân...” Nói tới cuối cùng, giọng hần lạnh như băng tới đáng sợ.

Ngô Kiến Phong sợ tới mức run lên, vội vàng nói: “Đương nhiên thuộc hạ trung thành với bệ hạ.”

Ở đây cũng có vài người dòng thứ nhà họ Ngô, nghe thấy câu này đều khinh bỉ Ngô Kiến Phong một hồi.

Dù những đại thần khác không nói gì nhưng có thể nhìn ra thái độ với Ngô Kiến Phong trong mắt.

Tịch Tích Chi cũng thở một hơi thật dài, không khác suy đoán trong lòng nàng chút nào. Ngô Kiến Phong này vốn coi trọng lợi ích trước mắt, để giữ được tính mạng mình mà không quan tâm những người khác cũng có thể hiểu được.

“Bắn!” An Hoằng Hàn ra lệnh một tiếng.

Vừa rồi đã có không ít đại thần bắn tên nhưng vì hơi xa nên không may mắn bắn trúng. Mà còn có rất nhiều quan võ còn chưa kịp bắn tên, chỉ nghe động tĩnh bên bệ hạ và Ngô Kiến Phong, toàn bộ dừng động tác trong tay lại.

Ngô Kiến Phong run rẩy giơ cung tên trong tay lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng từ hai bên tóc mai, hai tay hần run run, cắn chặt răng.

Lực chú ý của Tịch Tích Chi tập trung trên Ngô Kiến Phong, thấy trong lòng hần còn chút chần chừ. Cuối cùng nàng cũng tìm được chút an ủi, ít nhất hần không tàn nhẫn tới mức lập tức giơ cung lên, bắn về phía Ngô Lăng Dân. Nghĩ vậy, nàng nghĩ tới An Hoằng Hàn rất tự nhiên. Vậy lúc An Hoằng Hàn giết huynh đệ có từng chần chừ không?

Thấy dáng vẻ An Hoằng Hàn lạnh như băng, nàng đoán không được.

Cung tên kéo căng nhất, một tiếng xé gió, xẹt qua trường đấu võ trống trải.

Tất cả mọi người thấy mũi tên của Ngô Kiến Phong rời cung, bay về phía Ngô Lăng Dân.

Ngô Lăng Dân thấy người bắn tên cũng sửng sốt. Vì tuy quan hệ của hần và Ngô Kiến Phong không thân nhưng chưa tới mức đao kiếm gặp nhau. Thấy đệ đệ ruột của mình cầm cung bắn mình, tâm trạng này nghĩ là biết.

Tài bắn cung của Ngô Kiến Phong cũng được coi là giỏi. Có thể là bởi vì căng thẳng nên bàn tay hơi run, cho nên mũi tên kia chỉ bắn trúng vai Ngô Lăng Dân. Máu tươi chảy xuống, nhiễm đỏ áo bào của Ngô Lăng Dân. Hần nhìn mũi tên cắm trên vai mình, trợn mắt hung hăng liếc Ngô Kiến Phong.

Vài năm hần làm Trấn quốc tướng quân đã giúp chức quan nhỏ của Ngô Kiến Phong không ít. Vậy mà cuối cùng lại đối được kết quả thể này, sao hần có thể cam tâm!

Miệng bị bịt khăn vải nên Ngô Lăng Dân có muốn mắng cũng không mắng ra khỏi miệng, chỉ có thể dùng ánh mắt hung ác trừng Ngô Kiến Phong.

Như xem kịch vui, An Hoằng Hàn lạnh mắt nhìn tất cả. MÀ Đông Phương Vưu Dục cách hần không xa cũng không lộ dao động gì như hần.

“Thất thần làm gì? Không bắn tên nhanh đi!” Thấy hồi lâu những đại thần khác không động tĩnh gì, An Hoằng Hàn quát, dọa các đại thần khác sợ tới mức nhắc cung tên lên, bắn về phía Ngô Lăng Dân.

Vì bị dây thừng hạn chế nên vốn hành động của Ngô Lăng Dân rất chậm chạp, lại thêm vai trúng một mũi tên, chảy máu quá nhiều nên cả khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

Cộng tất cả các đại thần trong trường đấu võ có khoảng một hai trăm người. Khi bọn họ giờ hết cung tên trong tay lên thì tạo thành cơn mưa tên.

Ngô Lăng Dân thấy cơn mưa tên chi chít, đứng tại chỗ bất lực, muốn nhấc chân nhưng không nhảy ra được bước nào.

Rất nhiều mũi tên đâm vào người hắn. Lúc này hắn như một con nhím, máu tươi đầm đìa, té thẳng xuống đất, co quắp.

Các đại thần đều cho rằng như vậy là xong, dù sao Ngô Lăng Dân cũng đã ngã xuống đất không dậy nổi.

An Hoằng Hàn lạnh lùng giơ cung tên lên, bắn một mũi về phía Ngô Lăng Dân, “Trẫm có nói dừng chưa? Tiếp tục bắn hết cho trẫm. Ngô Kiến Phong, trẫm chưa chuẩn cho ngươi dừng.”

Thuật bắn cung của An Hoằng Hàn rất chính xác, mỗi lần giơ cung lên thì chắc chắn có thể bắn trúng Ngô Lăng Dân.

Ngô Lăng Dân như cái búa ngấm, té xuống đất, để các mũi tên bắn về mình không ngừng, gần như mỗi một chỗ trên người đều bị cắm tên.

Máu tươi chảy đầy đất, thấy Ngô Lăng Dân té xuống đất, co giật một lúc, cuối cùng ngừng giãy dụa, mọi người thăm nghĩ, bị nhiều mũi tên bắn trúng như vậy thì nhất định mạng này không còn.

“Từ giờ trở đi Phong Trạch quốc không còn Trần quốc tướng quân.” An Hoằng Hàn đặt cung tên xuống, ôm lấy con chồn nhỏ, vuốt ve lông nàng. “Tìm vài thị vệ thu dọn xác Ngô Lăng Dân. Nếu hắn dám làm chuyện tổn hại tới Phong Trạch quốc thì dù chết cũng không thể chôn cất, tùy tiện tìm một chỗ chôn đi.”

Đương nhiên chỗ đó là bãi tha ma. Ở đó xác chất thành đống. Bởi vì có quá nhiều xác người chồng chất nên ở đó mùi thối xông lên tới tận trời, các loại côn trùng cũng thích sống ở đó.

Ngẫm lại tướng quân một đời mà cuối cùng chết, cũng không thể nhập thổ vi an (vào đất là bình yên), mọi người cảm thấy bi thương. Nhưng nghĩ tới tội của Ngô Lăng Dân lại cảm thấy hắn chết chưa hết tội.

Móng vuốt nhỏ của Tịch Tích Chi lay lay tay áo bào của An Hoằng Hàn, trong đầu toàn là khoảnh khắc Ngô Lăng Dân chết đi. Hình ảnh máu tanh này vẫn luôn hiện lên trong đầu nàng, thật lâu cũng không xua đi được. Càng nghĩ càng buồn nôn, nàng dùng hai móng vuốt nhỏ che miệng lại, suýt chút nữa thì phun ra.

Phát hiện con chồn nhỏ khác thường, An Hoằng Hàn hơi cau mày, “Sao vậy?”

Tịch Tích Chi lắc cái đầu nhỏ, từ từ hít thở mấy hơi, dần dần chuyển biến tốt.

141. Chương 141: Chương 41

“Nếu có lần sau thì trẫm sẽ cố gắng không mang nàng ra ngoài.” Bởi vì đã quen đủ loại chuyện tàn nhẫn trong cung nên hắn thấy cảnh tượng đầm máu vừa rồi rất nhỏ nhặt không đáng kể.

Tịch Tích Chi lập tức lắc đầu, kêu chút chút hai tiếng, rất không hài lòng khi An Hoằng Hàn nói thế. Chỉ là nàng tưởng tượng lại hình ảnh kia nên hơi buồn nôn mà thôi. Nếu sáng sớm An Hoằng Hàn hỏi nàng có muốn đi cùng hay không thì nhất định nàng sẽ đi. Vì chuyện Ngô Lăng Dân không tránh khỏi liên quan tới mình, sao có thể giao toàn bộ trách nhiệm cho An Hoằng Hàn gánh?

Cái gọi là có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu, Tịch Tích Chi sẽ không làm rùa đen rút đầu, chỉ biết trốn sau lưng An Hoằng Hàn.

Ánh mắt kiên định của con chồn nhỏ khiến An Hoằng Hàn cảm thấy vui mừng trước nay chưa từng có. Có con chồn này cùng tiến lùi với mình, hình như là một chuyện tốt.

Ánh mắt sâu xa không đáy, An Hoằng Hàn vươn ngón tay ra vuốt ve bộ lông óng mượt của con chồn nhỏ, hình như vuốt ve mỗi một cọng lông trên người nàng tới tận tận, hận không thể ôm con chồn nhỏ, vĩnh viễn không thể rời nhau.

“Về điện Bàn Long.”

An Hoằng Hàn vừa nói câu đó, lập tức có nhiều thái giám đi theo.

Lâm Ân đi bên phải An Hoằng Hàn, bảo mọi người đi nhanh lên. Đám đại thần cũng đứng trong trường đấu võ, không biết tiếp theo nên làm thế nào. Bọn họ bắt Ngô Lăng Dàn một mũi tên vậy là đại diện cho việc có quan hệ đối địch với nhà họ Ngô. Điều khúc mắc này khiến không ai dám giúp đỡ nhà họ Ngô. Chắc chắn nhà họ Ngô chỉ có thể lụn bại theo.

Hơi sức toàn thân Ngô Kiến Phong như bị rút sạch, hai chân không còn chút sức nào, ngồi bệt xuống đất, không nghe lọt một tiếng thét nào của thái giám xung quanh.

Mất đi sự ủng hộ của nhà họ Ngô, vậy cuộc sống sau này của hắn chỉ có thể nơm nớp lo sợ.

Như thể trời sụp, hai tay Ngô Kiến Phong ôm chặt đầu, ngồi xổm trên đất không biết phải làm sao.

Ngự thiện phòng đã chuẩn bị xong bữa trưa từ lâu. Tịch Tích Chi và An Hoằng Hàn vừa bước vào điện Bàn Long đã ngửi thấy mùi thơm của các loại thức ăn trên bàn.

Nhưng vì vừa rồi khó chịu nên Tịch Tích Chi không có chút khẩu vị nào. Thấy đùi gà thích nhất mà nàng cũng không thèm ăn nổi.

Phát hiện con chồn nhỏ khác thường, An Hoằng Hàn đặt bát đĩa xuống, nói với Lâm Ân: “Phân phó ngự thiện phòng nướng một con chó Phụng Kim Lân.”

Tại Tịch Tích Chi run lên nhưng vẫn không có bất cứ động tác nào. Suy nghĩ một chút, số lượng cá Phụng Kim Lân vốn có hạn, mà hôm nay mình lại không thèm ăn, dù An Hoằng Hàn phân phó người nướng cá, e rằng mình cũng nuốt không trôi.

Vì số lượng ít cho nên càng cần phải hạn chế.

Tịch Tích Chi đi từ từ qua, giơ móng vuốt nhỏ lên chụp lấy An Hoằng Hàn, chít chít hai tiếng, ý bảo đừng phân phó thái giám nướng cá.

Lần đầu tiên thấy mình phân phó người nướng cá Phụng Kim Lân mà con chồn vẫn không muốn ăn. Sắc mặt An Hoằng Hàn không tốt, như thể bắt mất với chuyện xảy ra, “Nàng đã không muốn ăn vậy cũng đừng ăn, cả người toàn là mỡ, nên giảm mập đi một chút.”

Nữ nhân kỳ nhất cái gì? Đương nhiên là người khác làm trước mặt mọi người, nói nàng mập.

Nhìn cung nữ thái giám xung quanh run vai cười trộm, Tịch Tích Chi lập tức xù lông, móng vuốt vồ mạnh về phía An Hoằng Hàn. Nàng thầm mắng mình hài lòng gấp bội với thân hình của mình. Xem tay chân nhỏ này xem, chạy nhanh hơn nhiều. Chìm đắm trong sự thỏa mãn, đôi mắt ngập nước của con chồn nhỏ trừng An Hoằng Hàn mấy lần.

Hắn cầm chặt đĩa bạc, gấp một cái đùi gà đặt trước mặt con chồn nhỏ, “Ăn một cái đùi gà trước đi. Nếu không phải giảm cân thì ăn thật ngon cho lắm.”

Tịch Tích Chi đang nôn nóng, có câu nói rất hay là hóa bị phần thành thèm ăn! Cho nên nàng cầm cái đùi gà, cắn mạnh, xé một miếng thịt, nhai kỹ trong miệng.

Con chồn nhỏ mắt tích là rất nhiều ngày cho nên rất lâu không thấy cách thưởng thức đáng yêu như thế của nàng, không ít cung nữ nhìn chăm chăm bên này không chớp mắt.

Tuy An Hoằng Hàn không thích người khác dòm ngó thứ của mình nhưng nếu đối phương không có ý xấu thì hắn cũng không ngăn cản.

Thấy con chồn nhỏ ăn rất ngon, An Hoằng Hàn cũng đẩy đĩa bạc ra gấp thức ăn.

Ăn cơm xong với hấn, nàng vỗ vỗ cái bụng tròn căng của mình, sau đó ngã vào lòng An Hoằng Hàn không nhớ gì nữa. Nàng ợ hai cái tìm một tư thế thoải mái, bắt đầu ngủ.

An Hoằng Hàn làm đệm người nhưng không một lời oán giận, chịu một nhọc mà ôm lấy nàng, sau đó lạnh lùng liếc nhìn những thái giám cung nữ khác.

Tuy bề hạ không nói rõ ý tứ nhưng tất cả mọi người đều biết đây là lời cảnh báo bọn họ, cảnh cáo họ không được phát ra một chút tiếng động, quấy rầy con chồng Phượng Vân ngủ trưa.

Cung nữ chịu trách nhiệm dọn dẹp thức ăn thừa nhẹ động tác, cẩn thận từng li từng tí mà bưng mâm trong tay, lau sạch bàn, chỉ sợ trong lúc đó xảy ra sai lầm, phát ra tiếng động đánh thức con chồng Phượng Vân. Mỗi lần thấy nó trở mình ngủ cũng đều dọa các nàng sợ gần chết.

Trong hoàng cung, làm cung nữ thái giám hầu hạ trong điện Bà Long là khổ nhất. Vì cung nữ thái giám vào đây gần như có rất ít người có thể còn sống ra ngoài. Người sống cạnh bề hạ mà đã vài năm chưa chôn vùi tính mạng như Lâm Ân đã ít càng thêm ít.

Có rất nhiều chính vụ quần thân nên sau khi An Hoằng Hàn cơm nước xong cũng không nghỉ ngơi mà đi thẳng tới ngự thư phòng.

Tấu chương chất đống trên bàn khiến người ta nhìn là sinh ra cảm giác sợ hãi. Chỉ có An Hoằng Hàn như nhìn đã thành quen, tập mãi thành quen, đi tới ngồi xuống, sau đó đặt con chồn nhỏ lên đùi, lao vào xử lý công việc chính vụ.

Thỉnh thoảng con chồn nhỏ phát ra hai tiếng ngáy khiến hấn không kiềm chế được mà nở nụ cười nhạt. Chỗ có con chồn nhỏ này hấn đều cảm thấy tâm trạng tốt.

Cầm bút lên, hấn chăm chú phê duyệt tấu chương, thỉnh thoảng lông mày như ngọn núi khẽ nhú, dường như gặp chuyện khó xử lý.

Cuộc sống của Tịch Tích Chi chính là ăn no rồi ngủ, ngủ đủ rồi ăn, thỉnh thoảng rảnh rỗi có thể tán gẫu hoặc đi dạo hai vòng.

Nằm trên đùi An Hoằng Hàn cực kỳ thoải mái, nàng hoan hỉ mà ngủ một giấc, xoa xoa đôi mắt ngái ngủ nhập nhèm, từ từ tỉnh ngủ. Tịch Tích Chi trong trạng thái mờ mịt mở mắt ra, ngáp hai cái, đáng vẻ ngủ không đủ.

Vừa định đứng dậy thì phát hiện vốn mình không ngủ trên đùi An Hoằng Hàn. Nàng cố gắng mở to hai mắt, rũ lông, đi trên ghế một vòng. Lúc này ngự thư phòng không một bóng người, ngay cả cái bóng cũng không thấy. Trước kia lúc An Hoằng Hàn xử lý chính vụ, bên cạnh luôn có một đám thái giám cung nữ vây ngồi hầu hạ.

Phát hiện khác thường, Tịch Tích Chi không hiểu là vì sao. Vì tìm đáp án, nàng nhảy ra khỏi ghế, sau đó nhìn xung quanh một lần.

Trong ngự thư phòng yên tĩnh, vô cùng trống trải.

Tiếng bước chân của nàng vang lên bịch bịch không ngừng.

Vòng quanh bình phong, nàng tìm tất cả mọi chỗ nhưng vẫn không có bóng dáng An Hoằng Hàn. Dù hấn ra ngoài nhưng sao lại không đưa nàng theo? Nghĩ tới mình bị ném lại trong ngự thư phòng không một bóng người, nàng lên bực bội.

Nàng chạy nhanh tới cửa, hai cái móng vuốt nhỏ cố gắng đẩy cửa chính nhưng làm sao thì nó vẫn không nhúc nhích.

Cảm nhận sự bí ải của động vật nhỏ, cơn tức trong lòng nàng càng bốc cao. Nàng tự nhủ, An Hoằng Hàn bỏ lại nàng mặc kệ cũng thôi đi, ngay cả cửa cũng đối đầu với nàng. Nàng dùng hết sức, thật vất vả mới đẩy được cửa chính ra một khe nhỏ. Không chần chừ chút nào, nàng lách mình ra ngoài.

Làm người hành động dễ hơn, đổi lại một con chồn nhỏ làm thì cũng mệt tới ngất ngư rồi. Vừa ra khỏi cánh cửa, Tịch Tích Chi ngồi dưới đất không nghĩ được gì.

Lâm Ân vẫn đứng ngoài cửa ngự thư phòng, thấy con chồn nhỏ chạy ra một mình thì sững sốt một lát, đi tới gần, nghi ngờ mà nói: “Sao lại thế này? Sao con chồn Phượng Vân lại đi ra?”

Cung nữ thái giám cũng nghi ngờ.

Tịch Tích Chi bị mọi người vây xem cũng hơi mờ mịt, không biết ý bọn họ là gì. Chẳng lẽ nàng không thể đi ra?

“Lâm tổng quản, con chồn nhỏ đã ra rồi, vậy chẳng phải chúng ta có thể vào hầu hạ rồi hả?” Vài thái giám lục tục hỏi.

Vừa rồi bọn họ bị bệ hạ ra lệnh lui ra, mà trong lòng bọn họ nghĩ, nguyên nhân bệ hạ làm vậy là vì bọn họ đã quấy rầy mộng đẹp của con chồn nhỏ. Cho nên khi con chồn Phượng Vân đi ra, các cung nữ thái giám cũng không kiềm được mà hỏi.

An Hoằng Hàn không ra? Nhưng vừa rồi nàng không tìm được bóng dáng hấn mà! Nàng dám chắc chắn trăm phần trăm là trong ngự thư phòng không có chỗ nào che giấu được người lớn như An Hoằng Hàn. Huống hồ dù sao hấn cũng sẽ không cố ý giấu nàng mà trốn đi.

Nghe thấy đám thái giám nói thế, đủ loại nghi ngờ trộn lại trong lòng Tịch Tích Chi.

Đúng lúc này, cửa ngự thư phòng kẹt một tiếng, An Hoằng Hàn đẩy cửa ra, đứng trên bậc thềm.

Hai mắt Tịch Tích Chi trợn thật lớn, vô cùng khó tin cảnh tượng trước mắt. Vừa rồi rõ ràng hấn không có trong phòng! Sao có thể đi ra từ bên trong?

An Hoằng Hàn chưa bao giờ để ý ánh mắt của những người khác nhưng khoảnh khắc khi hấn chạm tới ánh mắt của con chồn nhỏ thì lòng mảy như ngọn núi khẽ nhú, khom lưng ôm lấy nàng.

“Trẫm nói sao không thấy tung tích nàng, thì ra lại lén chạy ra đây rồi.”

Đối với người giành lời mình, Tịch Tích Chi thấy vô cùng tức giận. Rõ ràng người vừa rồi không thấy tung tích là huynh, sao có thể kẻ xấu cáo trạng trước chứ?

Cảm xúc của Tịch Tích Chi không thoát khỏi ánh mắt An Hoằng Hàn. Hàng mày hấn càng cau chặt, rất rõ ràng vừa rồi sau khi con chồn nhỏ tỉnh lại thì phát hiện chút đầu mối. Nhưng còn chưa tới lúc giải thích nên hấn cũng không muốn nói cho Tịch Tích Chi biết nhiều chuyện như vậy.

Hấn khẽ vuốt vuốt lông nàng, “Vào hầu hạ hết đi.”

Nếu bệ hạ đã phân phó, tất cả thái giám cung nữ đều lên tinh thần, đi vào trong.

Cái đầu nhỏ của Tịch Tích Chi vốn không thông minh, bị hành động đột nhiên biến mất rồi lại đột nhiên xuất hiện của An Hoằng Hàn xoay vòng tới chóng mặt, mất phương hướng.

“Có vài chuyện tới lúc nàng nên biết thì sẽ được công bố.” Không muốn con chồn nhỏ nào đó đi tìm tòi nghiên cứu chân tướng, An Hoằng Hàn nói ra những lời này. “Biết quá nhiều không có lợi ỉnh. Trước kia chẳng phải nàng lo biết nhiều bí mật sẽ không sống lâu à?”

Lời cảnh cáo của hấn thành công hù được con chồn nhỏ tò mò nào đó. Đúng như hấn nghĩ, lòng tò mò của Tịch Tích Chi khiến nàng định vào nhà tìm xem có cơ quan gì không. Ai ngờ An Hoằng Hàn nói một câu liền hoàn toàn ngăn cản lòng tò mò của nàng.

142. Chương 142: Chương 42

Tuy Tịch Tích Chi không đi tìm tòi nghiên cứu chuyện này nhưng mỗi lần vào ngự thư phòng thì nàng luôn không kiềm được mà hết nhìn đông tới nhìn tây, định tìm chút manh mối. Nhưng An Hoằng Hàn tâm tư kín đáo, sao có thể để lộ ra chút sơ hở?

Khi nhìn thấy đôi mắt con chồn nhỏ nhìn lảo liên xung quanh, hắn cũng không biết làm sao.

Xử lý xong chính sự, hắn sắp xếp lại tấu chương cho ngăn nắp, ôm lấy con chồn nhỏ về điện Bàn Long.

Như hàng ngày, hắn cho các cung nữ thái giám lui. Trong điện Bàn Long lớn như thế chỉ còn lại hai người Tịch Tịch Chi và An Hoàng Hàn.

Sau khi tắm xong, An Hoàng Hàn nâng chung trà lên, nhấp một miếng, “Còn không biến về nhanh? Phải đợi trẫm nói nàng mới bằng lòng biến về hình người?”

Tuy nói mình thích hình thú của Tịch Tịch Chi nhưng khi ở hình người nàng có nhiều biểu cảm hơn, có thể để An Hoàng Hàn liếc là biết cảm xúc của hài tử nào đó.

Tịch Tịch Chi bị gọi tên ngẩn người, rũ bộ lông ướt nhẹp.

Lấy hình dạng một con chồn để sống, quả thật hơi bất tiện. Nhưng luôn biến qua lại hình người và hình thú, khó đảm bảo ngày nào đó có người phát hiện ra.

Nàng nghĩ tới điều này, bỗng không muốn biến về hình người nữa. Nhờ may ai đó biết chuyện này vậy thì nguy.

“Trẫm chưa bao giờ thích nói lần thứ hai...” An Hoàng Hàn nhíu mày, hình như vô cùng không hài lòng với chuyện Tịch Tịch Chi vẫn không động đậy.

Nàng sợ nhất là hắn làm mất âm trầm, đầu nhỏ nhanh chóng thiên vị, bị sợ tới mức lập tức nhấc cái chân mập mạp nhỏ nhắn lên, vọt vào sau bình phong, chạy tới trước tủ quần áo, đi tìm quần áo của mình.

Dưới ánh mắt nóng bỏng của An Hoàng Hàn, nàng thúc giục linh lực, khiến mình biến thân.

Về thuật biến thân, Tịch Tịch Chi đã vô cùng thuần thục. Khi hóa thành hình người thì cảm ngay lấy quần áo mặc lên, hết sức gọn gàng. Đang lúc mặc gần xong thì nàng bỗng sinh ra cảm giác kỳ lạ. Hình như rõ ràng chưa làm chuyện gì đó mà mình lại không nhớ ra được.

Cố gắng nhớ lại thứ tự mình vừa mặc quần áo, nàng cho là mình mặc nhầm nên mới sinh ra cảm giác kỳ lạ như vậy.

Thấy nàng đứng một lúc lâu sau bình phong không đi ra, An Hoàng Hàn đặt ly trà xuống, đi tới, lập tức thấy mặt một tiểu hài tử nào đó bần khoản suy nghĩ chuyện gì đó, “Về mặt này là có ý gì?”

Hắn đã giải quyết thay nàng những người dám trêu chọc nàng. Huống hồ bây giờ cũng không có mấy người dám chọc giận nàng. Cho dù là ai cũng sẽ nhìn trên thể diện của hắn, cố gắng nhường nhịn nàng.

“Ta cũng không biết.” Tịch Tịch Chi thành thành thật thật trả lời, cảm thấy trong lòng hơi mất tự nhiên. Vừa rồi chắc chắn là nàng đã quên chuyện gì đó. Nàng không xác định mà hỏi An Hoàng Hàn: “Có phải ta quên làm chuyện gì rồi?”

An Hoàng Hàn quét mắt nhìn toàn thân Tịch Tịch Chi một lượt, tầm mắt dừng lại sau lưng tiểu hài tử. Hình như có chỗ nào đó xảy ra điều gì kỳ lạ, hắn gật đầu với nàng.

“Rốt cuộc là gì?” Nàng chớp chớp mắt, bộ dạng ngây thơ trong sáng. An Hoàng Hàn đi vòng quanh nàng hai vòng, “Nàng có thể cố gắng suy nghĩ một chút...”

Khóe môi nở nụ cười, dường như hắn vô cùng thích dáng vẻ mờ mịt như con dê con này của tiểu hài tử. Đặc biệt là đôi mắt màu xanh da trời long lanh nước, dường như chính là báu vật trân quý nhất thiên hạ.

Nhíu hàng mày thanh tú, nàng vắt hết óc cũng không nghĩ ra là vì sao, “Huynh nói đi.”

“Sao trẫm phải nói? Nói có lợi gì?” An Hoàng Hàn thích trêu đùa con chồn nhỏ nhất, cơ hội có thể kiếm lợi thì tuyệt đối không buông tha.

Lợi ích? Tịch Tịch Chi lại chớp mắt liên tục, tự nhủ, huynh chẳng thiếu thứ gì, sao lần nào cũng keo kiệt vậy.

“Hôn...Hôn một cái?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Tịch Chi đỏ lên, nói ra những lời này. Cũng không thể trách nàng lại nghĩ vậy. Chẳng phải lần nào đưa ra yêu cầu thì An Hoàng Hàn cũng đều nói là hôn nhẹ

ôm ôm ấp áp à? Một tiểu hài tử nào đó cũng tập mãi thành quen cho nên nghe hấn nói có lợi gì thì đương nhiên không thể ngoại lệ mà nghĩ về chuyện này.

Bị chọc cười bởi vẻ mặt của Tịch Tích Chi, nụ cười nơi khóe môi An Hoằng Hàn càng lớn.

“Lợi ích này cũng có thể suy nghĩ, vậy thì...Xem biểu hiện của nàng.” Ngưng thần nhìn khuôn mặt con chồn nhỏ đỏ bừng, một cảm xúc khác thường thoáng qua đôi mắt đen láy sâu sắc của An Hoằng Hàn, nhanh tới mức khiến người ta bắt không được, sờ không thấy.

Vì để nghi ngờ của mình có được lời giải thích hợp lý, Tịch Tích Chi sinh lòng can đảm, lòng thăm cảnh cáo mình, dù sao cũn không phải là lần đầu tiên, không việc gì đáng phải xấu hổ. Nhất hồi sinh, nhị hồi thực (Một lần thì lạ, hai lần thì quen)! Không biết chuyện này đã là lần thứ mấy, ngáp ngáp ngừng ngừng thì không phải là anh hùng thật sự!

Vì chiều cao có hạn, Tịch Tích Chi thấp hơn An Hoằng Hàn một đoạn, muốn tới gần hôn lên mặt hấn thì vô cùng khó khăn.

An Hoằng Hàn cũng phát hiện ra chuyện này, đi tới ghế ngồi xuống, “Nếu lợi ích thì nàng nên chủ động.”

An Hoằng hàn vươn ngón tay gõ gõ bàn. Tiếng vang có cảm giác vô cùng nhịp nhàng, tựa như phở ra một khúc ca dao.

Tịch Tích Chi khom người xuống, vừa định hôn lên má phải An Hoằng Hàn, không ngờ hấn lại quay đầu đi, vừa hay chạm vào đôi môi cánh hoa của nàng. Nàng định rút đầu về nhưng đã muộn. An Hoằng Hàn đè đầu nàng lại, áp môi tới.

Tuy không phải là lần đầu tiên miệng đối miệng nhưng nàng vẫn cứ đỏ bừng mặt như cũ. Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, suýt nữa thì nàng thở không nổi mà ngắt đi.

Nàng từ chối hai cái, lại lập tức bị An Hoằng Hàn đè lại.

Hấn thoả thích mà đòi lấy đôi môi Tịch Tích Chi, tựa như hôn cho đủ vốn mới bằng lòng buông tay.

Mãi cho tới khi Tịch Tích Chi khó thở, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tới mức không thể đỏ hơn được nữa hấn mới buông lỏng tay ra.

“Căng thẳng như vậy làm gì? Không phải là lần đầu tiên.” Ngón tay vén sợi tóc trên trán Tịch Tích Chi lên, hấn cầm trong tay chơi đùa, ánh mắt lại nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang thở hổn hển đối diện.

càng nhìn càng thấy đáng yêu, càng nhìn càng muốn nâng niu trong lòng bàn tay.

An Hoằng Hàn biết hấn đã hết thuốc chữa rồi. nếu không sao lại như vậy với một con chồn.... cảm thấy hứng thú với một hài tử đáng đáp tám tuổi?

“nàng xốc quần áo mình lên xem.” Thu được lợi, đương nhiên hấn sẽ giải thích nghi ngờ giúp Tịch Tích Chi.

Nàng còn chưa hoàn hồn từ trong nụ hôn kia, bỗng nghe được câu này thì hơi ngẩn ngời. chờ phản ứng kịp thì lập tức xốc váy lên nhìn. Bên trong ngoài hai cái chân như củ cải đỏ ra thì không còn gì.

“Không có gì cả.” nàng chớp mắt nghi ngờ, không hiểu câu kia của An Hoằng Hàn có ý gì.

Hấn lắc đầu bất đắc dĩ, dường như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Sao con chồn này lại lơ mơ như vậy chứ?

“là bởi vì không có gì nên mới kỳ lạ.” nếu như bình thường thì mỗi lần nàng thay quần áo ra ngoài, chắc chắn hấn phải nhắc nàng một lần là giấu đuôi vào trong làn váy. Còn lần này An Hoằng Hàn thấy đáng về sau khi biến đổi của con chồn nhỏ thì lập tức phát hiện ra vấn đề ở đâu.

Tịch Tích Chi bừng tỉnh đại ngộ!

“Cái đuôi! Cái đuôi biến mất.” nàng sờ sờ phía sau mình, thấy cái đuôi long xù đông vầy tây lắc lúc trước đã biến mất.

thảo nào hôm nay thay quần áo nàng cảm thấy quên mất chuyện gì, chẳng phải là bởi vì đuôi biến mất sao!

Vì nguyên nhân này nên bị một đề vương xấu bụng nào đó chiếm lợi.... ngấm lại là thấy không đáng.

Tịch Tích Chi cắn răng, đáng về hận không thể nhào lên đồng quy vu tặc với An Hoằng Hàn.

Mà hắn đã sớm quen điệu bộ một tiểu hài tử nào đó phát điên lại không dám làm gì. Nụ cười nơi khoé môi vẫn không biến mất, lẳng lặng nhìn đôi mắt tiểu hài tử nào đó, “không còn sớm nữa, nghỉ ngơi trước, ngày mai trăm sẽ kiểm tra tiến độ học chữ của nàng.”

Cổ ý nói ra câu sau, An Hoằng Hàn thấy được vẻ mặt ngạc nhiên của tiểu hài tử nào đó, tâm trạng lại tốt hơn nhiều.

Tịch Tích Chi nhăn mặt. Kể từ khi hồi cung nàng chưa kịp ôn chữ, sao có thể nhớ hết những chữ phồn thể phức tạp kia được? vừa nghĩ tới An Hoằng Hàn sẽ kiểm tra, nàng có kích thích khi bị gặp trở ngại.

Từ trước tới nay, lần đầu tiên Tịch Tích Chi ngủ mà không yên. Trong giấc mơ luôn thấy ngày mai mình lại viết sai chữ, bị An Hoằng Hàn trừng phạt. Càng nghĩ càng kinh hãi, nàng sợ tới mức người đầy mồ hôi lạnh, tỉnh lại từ trong mộng.

Trời còn chưa sang rõ, hơi u ám.

Tịch Tích Chi sợ đánh thức An Hoằng Hàn, rón rén bò ra từ trong chăn bông. Nghĩ chẳng may không viết được chữ thật, nàng liền đau đầu từng hồi. suy nghĩ vì thể diện, vì không để cho An Hoằng Hàn coi thường, bất kể thế nào mình cũng phải biết hết mười mấy chữ này.

Một khi quyết định, Tịch Tích Chi liền lập tức tràn đầy động lực. Nàng nhón chân lên, lấy quần áo trên bình phong, mặc từng thứ vào. Tất cả động tác đều cố gắng khống chế không để phát ra tiếng động. nàng cẩn thận đẩy cửa phòng ra, lén chạy ra ngoài.

Lúc nàng luyện chữ, đa phần đều ở ngự thư phòng nên bảng chữ mẫu cũng xếp ở ngự thư phòng. Để nàng lặng yên ra ngoài rất không đáng tin nên kế sách lúc này chỉ có thể là chạy tới ngự thư phòng luyện chữ.

Cung nữ thái giám gác đêm bên ngoài thấy cửa hé ra một khe nhỏ, còn tưởng rằng bị hạ thức dậy. Vừa định hành lễ thì phát hiện là một bóng người lùn xùn!

Đây chẳng phải là Tịch cô nương à?

Tất cả mọi người trừng lớn mắt. ai cũng biết hôm đó tới phía sau núi Du Vân đã không thấy tung tích Tịch cô nương. Mà bây giờ lại đột nhiên đi ra từ điện Bàn Long, có thể không khiến người ta ngạc nhiên ư?

Tịch Tích Chi vừa tỉnh ngủ, nào có nghĩ nhiều như vậy. nhìn thấy cung nữ thái giám nhìn mình chằm chằm thì chỉ sợ bọn họ phát ra tiếng động, quấy rầy An Hoằng Hàn ngủ nên giơ tay lên đặt trước miệng, làm động rác dừng lên tiếng.

Ai cũng biết vị Tịch cô nương này là tiểu tử tông trong điện Bàn Long. Nàng bảo dừng lên tiếng, một đám cung nữ thái giám chỉ có thể ngậm miệng thật chặt. Nhưng trong lòng thì vô cùng nghi ngờ vì sao nàng lại thành linh xuất hiện?

Thật ra thì sau khi Tịch Tích Chi dậy không lâu thì An Hoằng Hàn đã mở mắt ra. Có điều hắn muốn xem xem rốt cuộc nàng định làm gì nên mới lựa chọn lặng im.

Đứng bên cửa sổ, nhìn bóng dáng nho nhỏ biến mất ở khúc quanh, An Hoằng Hàn gọi ra ngoài, “mau thay quần áo cho ta.”

Cung nữ thái giám nối đuôi nhau ra ngoài, cầm trong tay long bào An Hoằng Hàn phải mặc, còn cả đai ngọc và trang sức.

Đầu Tịch Tích Chi còn lơ mơ, có lẽ là bởi vì nguyên nhân ngủ không được ngon giấc.

Vừa tới ngự thư phòng, Tịch Tích Chi bước nhanh tới.

Ngự thư phòng là chỗ quan trọng để An Hoằng Hàn xử lý chính vụ nên không có lệnh của hắn thì không ai có thể vào. Nàng còn chưa đẩy cửa ra đã bị thị vệ hai bên ngăn lại.

Người hầu lâu trong ngự thư phòng đều biết vị tiểu chủ tử Tịch Tích Chi này.

Mắt thấy nàng nên đương nhiên họ không dám thờ ơ, “Tịch cô nương, bệ hạ phân phó, người không thể đi vào một mình.”

Lời thị vệ nói là thật. Tuy Tịch Tích Chi khá thân thiết với An Hoằng Hàn nhưng chưa từng có lần nào nàng vào một mình. Nếu đã chịu trách nhiệm về sự an toàn của ngự thư phòng, đương nhiên bọn thị vệ không dám lơ là.

Tịch Tích Chi dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, “ta không thể vào à?”

Những lời này vô cùng vô tội, tựa như một tiểu hài tử xin người kẹo mà người lại cố tình không cho.

Tất cả mọi người sinh ra cảm giác có tội, nhưng quân lệnh như núi, bệ hạ không phân phó, bọn họ cũng không dám tự thả người vào ngự thư phòng.

“chuyện này thật không có cách nào.” Thị vệ cầm kiếm, bất đắc dĩ mà nói.

Tịch Tích Chi không có ép bọn họ, vừa định đi về, xoay người thì thấy bột bóng dáng mây vàng kim đang đi tới cách đó không xa. Phản ứng đầu tiên của nàng là vội vàng đi nấp. còn chưa kịp bước đi thì đối phương đã kêu tên nàng.

“đứng lại cho trẫm.”

bốn chữ truyền đến khiến hai chân nàng như bị buộc chì, vô cùng nặng nề, không có chút sức nào.

Rút đầu, Tịch Tích Chi ngượng ngừng mà quay đầu về.

“Sáng sớm đã chạy đi, cũng không báo cho trẫm một tiếng? lén lén lút lút định làm gì?” An Hoằng Hàn nói lời như hưng sư vấn tội.

Mấy thị vệ giữ cửa thối thối may mắn, xem bộ dạng này của bệ hạ đi, may mà bọn họ không để Tịch cô nương vào, nếu xảy ra sai lầm thì đầu của bọn họ phải chuyển nhà rồi.

“không làm gì cả thật mà.” Tịch Tích Chi mạnh miệng, không nói.

Dù này im lặng không nói thì hẳn cũng có thể đoán được sơ sơ. Có lẽ là mình nói muốn kiểm tra tiến độ biết đọc biết viết của nàng nên mới sang sớm đã chạy tới ngự thư phòng, định luyện tập.

An Hoằng Hàn đi tới trước mặt Tịch Tích Chi, đặt tay lên đầu vai nàng, “nàng cho rằng trẫm không biết à?”

Khí thế toàn thân hẳn khiến người ta sợ hãi, dù là Tịch Tích Chi đã ở chung với hắn trong thời gian dài vẫn có vài phần sợ hãi.

Tịch Tích Chi mím chặt môi, cứ không chịu nói, như một tiểu hài tử làm sai chuyện.

“mấy người các người nghe đây cho trẫm.” An Hoằng Hàn chuyển ánh mắt về phía các thị vệ/

Mấy thị vệ sửng sốt một lát mới phản ứng được là bệ hạ nói chuyện với bọn họ, lập tức quỳ xuống đất.

“sau này ngoài trẫm thì chỉ có nàng mới có thể tùy ý vào ngự thư phòng, biết chưa?” lời này của An Hoằng Hàn quá đột ngột khiến Tịch Tích Chi hơi trở tay không kịp.

Vừa rồi còn có dáng vẻ tìm người tính sổ, sao mới chớp mắt mà đã thay đổi rồi?

“trẫm cho nàng thời gian một nén nhang. Trẫm lâm triều xong sẽ kiểm tra tiến độ biết chữ của nàng. Nếu nàng không nhận xong chữ thì trẫm sẽ phạt nàng theo thường lệ.” hắn xoa xoa cái trán tiểu hài tử, lúc nói chuyện lại lạnh như băng.

Thái giám cung nữ xung quanh đều toát mồ hôi thay Tịch Tích Chi. Hễ là ai nghe thấy bệ hạ nói hai chữ ‘trừng phạt’ đều không kiềm được mà nghĩ tới mười tám loại cực hình.

Xem Tịch cô nương này có bộ dáng da mịn thịt mềm, có lẽ ngay cả vòng cực hình thứ nhất cũng không chịu nổi, có thể đi thẳng xuống gặp Diêm Vương.

Người khác nhau thì suy nghĩ cũng khác nhau. Lúc này trong đầu Tịch Tích Chi toàn là hình ảnh hôn môi tối qua. Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, hận không thể đập đầu vào tường, vô cùng buồn bực.

“ngoan ngoan ở ngự thư phòng cho trăm.” sợ Tịch Tích Chi lại chạy ra ngoài gây họa, An Hoằng Hàn dặn dò một câu trước khi đi.

Nàng mở miệng định phản bác nhưng lời nói đến khoe môi lại vô cùng thức thời mà im miệng. cãi nhau với An Hoằng Hàn trước mặt mọi người chẳng phải là làm trò cười cho người ta à? Làm cho người nào đó không có bậc thang để bị bẽ mặt là thảm.

“ta biết rồi.” Tịch Tích Chi cắn chặt răng, trả lời.

“Lâm Ân, người ở lại ngự thư phòng.” An Hoằng Hàn xoay người phân phó Lâm Ân. Để một mình nàng lại ngự thư phòng, suy cho cùng hấn vẫn không yên lòng. Để đại tổng quản Lâm Ân lại, nhờ may xảy ra chuyện gì thì Lâm Ân còn có thể chống được một lúc.

Tiến An Hoằng Hàn xong, Tịch Tích Chi và Lâm Ân cùng vào ngự thư phòng.

Nàng đi thẳng tới phía án thư, tìm bằng chữ mẫu của mình, bắt đầu viết theo.

Một móc một sổ, viết rất chăm chú.

Lâm Ân hầu hạ bên cạnh, chỉ than rằng tiểu cô nương này thật khiến người ta thích. Mũi này mắt này, tất cả đều lộ vẻ linh động.

Thời gian một nén nhang trôi qua rất nhanh, gần như chỉ chớp mắt một cái.

Tịch Tích Chi một long đặt lên trên chữ, viết từng tờ giấy Tuyên Thành rồi lại mở tờ khác, trên thư án gần như phủ kín giấy.

Từ khoảnh khắc bước qua cửa cung, Lâm Ân liền hoàn toàn vô duyên với hài tử. thấy Tịch Tích Chi chăm chỉ học tập như vậy, trong lòng cảm thán không ngừng, càng ngày càng cảm thấy Tịch cô nương khiến người ta thích thú. Hài tử có thể được bề hạ cưng chiều quả thật không tầm thường.

Một loạt tiếng bước chân truyền tới từ bên ngoài. Tai Tịch tích Chi run lên, lập tức nhìn qua.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, An Hoằng Hàn và rất nhiều cung nữ thái giám đã lâm triều xong.

Thầm đọc thuộc lòng mấy lần, Tịch Tích Chi xác nhận mình không hề viết sai năng năm mươi chữ này mới bằng lòng nghỉ tay.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tịch Tích Chi lẩm nhẩm, hai mắt híp chặt lại như thể chỉ sợ mạch suy nghĩ bị cắt đứt.

“có thể nhớ chưa?” An Hoằng Hàn vừa vào, thấy dáng vẻ này của con chồn nhỏ thì không nhin được mà nổi lên suy nghĩ trêu chọc. hấn ngồi vào ghế bên cạnh, nhìn giấy Tuyên Thành bày trên bàn.

Nhắc một tờ giấy bên, hấn kiểm tra một cách nghiêm túc. Thể chữ bên trên loằng ngoằng rất khó đọc. Bởi vì nét bút không cứng rắn nên có không ít mực chảy ngoằn ngoèo xung quanh.

Mặt Tịch Tích Chi lo lắng, nhìn hấn,” ta đã viết rất nghiêm túc.”

Nhưng luyện chữ không phải chuyện một sớm một chiều. kiếp trước nàng viết chữ rất khó đọc, càng đừng nói tới bây giờ lại ở cùng với vị đế vương An Hoằng Hàn này!

An Hoằng Hàn không chỉ có tài năng chính trị xuất sắc mà còn viết thể chữ cứng cáp có lực khiến người khác bội phục.

Nàng từng xem rất nhiều lần, cũng từng bắt chước rất nhiều lần nhưng mãi không thể viết được.

Chỉ nhìn chữ An Hoằng Hàn là có thể biết người này cực kỳ tự tin, vô cùng có chủ kiến, khí phách và liêu lĩnh.

“Chuẩn bị xong chưa?” An Hoằng Hàn phân phó cung nữ sắp xếp ngăn nắp giấy Tuyên Thành trên bàn, vứt hết những tờ Tịch Tích Chi đã dung, thay giấy mới.

Tịch Tích Chi dám nói không à? Nàng cắn răng, “Chuẩn bị xong”

“vậy thì được rồi. nếu lát nữa không viết ra được, nhất định trăm sẽ phạt nàng. Có câu nói nghiêm sự xuất cao đồ, nàng nói có đúng không?” thu bằng chữ mẫu lại, khoe môi An Hoằng Hàn nở nụ cười thần nhiên, dường như rất mong đợi chuyện sau đó.

143. Chương 143: Chương 43

Tịch Tích Chi nào dám phản bác. Vị vua nào đó nói một câu đi về phía trái, nàng cũng không dám đi về phía phải. Nàng thấp thỏm ngồi xuống hàng hoàng, gật đầu với An Hoằng Hàn ý bảo đã chuẩn bị xong.

Nhắc bút lông, nàng cố gắng nhớ lại chữ trong đầu.

Mỗi khi An Hoằng Hàn đọc lên một chữ nàng bắt đầu viết ngay. Nàng viết rất nghiêm túc, cố gắng viết từng nét thật đúng. Nhưng kiểu chữ nàng viết ra lại khiến người ta dở khóc dở cười.

An Hoằng Hàn lẳng lặng ngồi bên cạnh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của tiểu hài tử, cảm giác thỏa mãn tự nhiên mà sinh.

Mãi cho tới khi viết hết năm mươi chữ ra hần mới đi tới bên cạnh án thư kiểm tra.

Trên tờ giấy Tuyên Thành toàn là nét chữ chỉ chít như nòng nọc. Tuy nhìn không đẹp nhưng có thể nhìn ra đối phương cố gắng cỡ nào trong từng nét bút.

Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngửa đầu nhìn An Hoằng Hàn, tựa như sợ hần nói sai chỗ nào.

Đôi mắt lo lắng sợ sệt của tiểu hài tử khiến hần lại nổi lòng truềnh đưa, “Ồ đây...Cả ở đây, dường như cũng...”

Lời bị ngắt, trái tim nhỏ của Tịch Tích Chi theo đó mà run rẩy.

“Ở đó cô vẫn đề? Ở đâu?” Một cái đầu nhỏ lập tức kề sát vào trước mặt An Hoằng Hàn, ánh mắt trong veo như nước quét qua chỗ tay hần chỉ. Tịch Tích Chi suy nghĩ nghiêm túc một lát, lắc đầu vô cùng khẳng định, “Rõ ràng chữ này viết như vậy, sai ở đâu chứ?”

An Hoằng Hàn không nhịn được bật cười, thật là một tiểu hài tử dễ lừa.

“Trẫm có nói sai à?” Từ đầu tới cuối hần không nói ra một chữ “sai” nào. Nàng cứng họng không trả lời được, thậm chí to nham hiểm, quá nham hiểm! Người này đơn giản là muốn truềnh đưa nàng, chọc nàng cho vui! Hàm răng trên của Tịch Tích Chi nghiêng kèn kẹt xuống hàm dưới, trợn mắt không phục.

Nàng càng bày ra vẻ này càng khiến hần cảm thấy sung sướng. Hần quét mắt hết tờ giấy Tuyên Thành, biết chữ trên đó không viết sai. Nhưng truềnh chọc Tịch Tích Chi quả thực khá thú vị. Hần bày tờ giấy trên bàn, gật đầu với nàng, “Lần này có tiến bộ nhiều, ít nhất không sai chữ nào.”

Nàng thở phào một hơi, vẻ mặt căng thẳng lập tức giãn ra. Nàng ngồi bệt xuống ghế, nửa nằm vô cùng thoải mái.

Thái giám cung nữ đứng xung quanh rất nhiều. Bọn họ thấy một tiểu hài tử cứ tùy tiện mà ngồi trên ghế, không để ý rằng đang ở cạnh bệ hạ thì thầm cảm thán...Gan tiểu hài tử này thật lớn. Lúc bệ hạ xử lý chính vụ là ngồi trên cái ghế này, vậy mà cũng dám giành ngồi.

Bị rất nhiều ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm, Tịch Tích Chi cứng ngắc mà quay đầu, hơi khó hiểu nhìn xung quanh. Nàng đâu có làm gì? Sao tất cả lại dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng chằm chằm?

Thấy An Hoằng Hàn vẫn đứng bên cạnh như cũ, không có hành động gì. Dù nàng có chậm chạp cỡ nào cũng phát hiện ra có gì đó không đúng.

An Hoằng Hàn tới Ngự Thư phòng chỉ để xử lý chính vụ, mà vào giờ phút này, cái bàn duy nhất trong phòng đã bị mình chiếm, hần nên đi đâu để đọc tấu chương?

Hiểu được vấn đề này, nàng lập tức bật lên từ trên ghế, định trả lại chỗ ngồi cho An Hoằng Hàn.

Đúng lúc này, một tiếng hô to của thái giám truyền vào từ ngoài cửa.

“Bệ hạ, Thái tử Luật Vân quốc cầu kiến.”

Tại Tịch Tích Chi dựng lên. Đông Phương Vưu Dục tới? Hắn tới làm gì? Mấy ngày gần đây nàng rất ít giao tiếp với hắn, số lần hắn chủ động tới Ngự Thư phòng lại càng hiếm.

Có câu vô sự bất đẳng tam bảo điện, có lẽ lần tới này của Đông Phương Vưu Dục không đơn giản.

“Huynh ngồi đi.” Tịch Tích Chi kéo kéo tay áo An Hoằng Hàn ý bảo hắn ngồi xuống ghế. Vua của một nước không ngồi, người chiếm lấy vị trí không rời đi, chẳng phải là muốn chết à?

Thấy An Hoằng Hàn ngồi vào ghế, nàng vừa định đứng xa một chút, ai ngờ tay lại bị người ta kéo lại, trời đất đảo lộn một hồi, chẳng mấy chốc nàng đã ngã vào vòng ôm của An Hoằng Hàn.

“nàng đã nhường chỗ cho trẫm, sao trẫm có thể để nàng đứng?” An Hoằng Hàn cười như không cười.

Tịch Tích Chi thầm kêu gào. Chỗ này vốn chính là của huynh! Nàng nào có tặng cho hắn? nàng chỉ trả lại chỗ ngồi cho chủ nhân mà thôi.

Hành động của hai người rơi vào mắt người khác. Bọn cung nữ thái giám đều vô cùng nghi ngờ cảnh tượng trước mắt. Có khi bệ hạ có ý với Tịch cô nương nhưng đối phương lại chỉ là một hải tử bảy tám tuổi mà thôi.... Có lẽ ngay cả tình yêu là gì cũng không hiểu. Trong lòng bệ hạ nghĩ gì thật khiến người ta không đoán ra được.

“tham kiến bệ hạ.” sau khi Đông Phương Vưu Dục vào phòng thì hành một lễ trước.

Hắn nho nhã, khoe môi nhếch lên thành nụ cười hờ hững luôn khiến người ta có cảm giác rất thân thiết.

Cũng là vì dáng vẻ này mà mê hoặc không ít ánh mắt người đời.

“thái tử điện hạ tìm trẫm có chuyện gì?” An Hoằng Hàn đi thẳng vào vấn đề, không muốn quanh co với hắn.

Tuy khoe môi Đông Phương Vưu Dục nhếch lên nhưng trên mặt lại hiện lên chút lo lắng. nếu không phải là không có cách thì hắn cũng sẽ không tìm tới chỗ An Hoằng Hàn. Trên địa bàn của người khác, dù sao việc hắn có thể điều động nhân lực vật lực cũng có hạn. Rõ ràng còn sợ răn nhà, trên địa bàn người khác, đương nhiên Đông Phương Vưu Dục không thể tự do như ở nước mình.

“bản điện có một chuyện muốn nhờ, mong rằng bệ hạ đồng ý.” Hắn làm đủ lễ nghi, toàn thân toả ra quý khí thuộc về hoàng thất. tuy thua khí thế mãnh liệt xung quanh An Hoằng Hàn nhưng so với những người khác thì.... Lại vô cùng xuất chúng.

“thái tử điện hạ nói nghe thử xem.” An Hoằng Hàn mở một tấu chương, dường như vô cùng tùy ý mà nói ra những lời này. Nhưng đừng thấy dáng vẻ hắn không chút để ý, thực ra hắn vô cùng coi trọng mục đích tới ngự thư phòng lần này của Đông Phương Vưu Dục.

Tịch Tích Chi cũng bị khơi lên long tò mò, dựa vào long An Hoằng Hàn, nhìn hắn không chớp mắt. dù không hỏi ra lời nhưng ai cũng hiểu rõ rang ánh mắt kia viết ‘rốt cuộc là chuyện gì? Nàng cũng muốn biết.’

Cảm xúc của Tịch Tích Chi được biểu đạt hết bằng ánh mắt.

Đông Phương Vưu Dục thấy Tịch cô nương lại bỗng nhiên xuất hiện, ngoài mặt thì không lộ ra chút ngạc nhiên nào, dường như tập mãi thành quen với sự xuất hiện của nàng rồi. Hắn từ từ lấy ra một ngọc bội từ trong túi áo, đưa cho Lâm Ân rồi từ từ nói:” Bệ hạ, chuyện này liên quan tới an nguy của Từ quốc sư, xin bệ hạ nhất định phải tạo điều kiện.”

Vừa nghe thấy liên quan tới Từ lão đầu, mắt Tịch Tích Chi chớp chớp, tràn đầy kinh ngạc.

Từ quốc sư có địa vị ra sao ở Luật Vân quốc, ai cũng biết.

Luật Vân quốc vô cùng coi trọng việc dự đoán mọi chuyện. mỗi một đời quốc sư đều trả qua quá trình tuyển chọn đặc biệt. mà Từ quốc sư lại là người xuất sắc nhất trong đó, hễ là chuyện ông từng dự đoán thì đều chưa từng thất bại.

Giao tình của Tịch Tích Chi với Từ lão đầu không tệ, nghe thấy ông gặp nạn, trái tim cũng treo lơ lửng,” Từ quốc sư xảy ra chuyện gì?”

Đông Phương Vưu Dục quay sang nhìn nàng, chỉ thấy mặt mày nàng lo lắng. hắn quen biết rất nhiều người. có vài phần nắm chắc việc xem sắc mặt người khác, ít nhất từ vẻ mặt của Tịch Tích Chi cho thấy không phải giả vờ.

Nhưng tại sao lại như vậy? theo hắn thấy, tiểu cô nương nàng không biết Từ quốc sư mới đúng. Nhưng vì sao một tiểu cô nương không quen biết lại quan tâm tới quốc sư của nước hắn?

An Hoằng Hàn lãnh khốc như băng vẫn không có vẻ mặt gì, như thể thờ ơ với chuyện Đông Phương Vưu Dục nói.

Đông Phương Vưu Dục hơi không vững vàng,” Ngọc bội này chính là vật tùy thân của Từ quốc sư. Thứ này chính là thê tử đã chết của ông để lại, từ trước tới nay luôn bất ly thân. Hôm qua bản điện phải thám tử ra ngoài ngoại ô thì tìm thấy thứ này, xung quanh có dấu vết lộn xộn, cho nên bản điện nghi ngờ có người gây bất lợi cho quốc sư.”

Nghe lời kể lại của Đông Phương Vưu Dục, trái tim Tịch Tích chi thất lại. Từ lão đầu biến mất lâu như vậy, không có tin tức gì, không ngờ nghe lại tin tức của ông lần nữa lại là một tin xấu.

“từ trước tới nay Luật Vân quốc ta và Phong Trạch quốc luôn có quan hệ ngoại giao tốt đẹp, bệ hạ, quốc sư nước ta gặp nạn, ngài có thể nào ngồi yên không quan tâm?”

Nói tới mức này, không giúp thì quả là không thể nào nói được.

Nhưng An Hoằng Hàn không tỏ vẻ gì như Đông Phương Vưu Dục đang nôn nóng như bị lửa đốt, thậm chí sự lo lắng cũng không có.

“Trẫm cũng biết thái tử điện hã nóng lòng, nhưng trời đất bao la, tìm người như mò kim đáy biển. Huynh bảo trẫm tới đâu tìm người giúp?” An Hoằng Hàn lật tấu chương, ra vẻ như đang phê duyệt một cách nghiêm túc. Nhưng đọc hay không thì chỉ có mình hắn biết.

Nhìn như từ chối nhưng lại thâm lộ ra huyền cơ.

Đông Phương Vưu Dục không phải mới biết An Hoằng Hàn ngày đầu tiên, đương nhiên lập tức hiểu ý hắn, “Luật Vân quốc ta bằng lòng tiến cống nhiều hơn gấp đôi, chỉ cầu bệ hạ tìm quốc sư cho chúng ta trước.”

Hình như cảm thấy chưa đủ, An Hoằng Hàn vẫn không gật đầu bằng lòng.

Tịch Tích Chi trong lòng hắn đã không kiên nhẫn được từ lâu. Từ lão đầu chính là bạn vong niên của nàng, sao nàng có thể ngồi yên không quan tâm.

“Ta bằng lòng giúp huynh.” Tịch Tích chi nhảy ra khỏi lòng An Hoằng Hàn,” Từ lão đầu mất tích ở đâu? Chúng ta nên đi xem sao?”

Tịch Tích Chi tử chủ trương khiến An Hoằng Hàn cảm thấy bất đắc dĩ. Hải tử này thật thiếu kiên nhẫn. Nếu hắn khai thác tiếp từ lời Đông Phương Vưu Dục, không biết chừng còn có thể nhân cống phẩm các thứ lên gấp mấy lần. bây giờ bị Tịch Tích chi làm xáo trộn, rõ ràng chuyện này là không thể.

“Tịch cô nương, muội bằng lòng giúp bản điện?” dường như cảm thấy lời Tịch Tích chi quá tự tin, Đông Phương Vưu Dục hơi thấy không tin được.

Theo Đông Phương Vưu Dục thấy, tuy Tịch Tích Chi được An Hoằng Hàn cưng chiều nhưng không có nửa phần quyền lợi nào. Nói giúp một tay là giúp thế nào?

“Chẳng lẽ ta không được à?” Tịch Tích Chi hỏi ngược lại.

“Cũng không phải không được, nhưng lần này tìm người này cần số lượng người đông đảo, dù Tịch cô nương đi cũng có thể tổn công vô ích.” Đông Phương Vưu Dục ăn ngay nói thật. nhìn dáng vẻ của Tịch Tích Chi cũng biết nàng được cưng chiều từ nhỏ. Nếu lúc tìm quốc sư còn phải phân người chăm sóc nàng, đây chẳng phải là gây thêm phiền phức à?

Tịch Tích chi không nghĩ nhiều như vậy. nàng chỉ một lòng muốn tìm Từ lão đầu nhanh một chút. Ông đã già, có lẽ cũng không chịu được mấy lần hành hạ. ngộ nhờ gặp nguy hiểm thật thì phải làm sao....

“An Hoằng Hàn, huynh chọn vài người cho ta dung, được không?” Tịch Tích Chi xoay người, nói. Người duy nhất nàng có thể nhờ giúp đỡ cũng chỉ có mình An Hoằng Hàn.

Yêu cầu thẳng thắn như vậy khiến tất cả mọi người sửng sốt một trận.

Mọi người thầm nghĩ ngay cả thái tử điện hạ cầu xin bệ hạ giúp đỡ mà người cũng không chịu đồng ý. Nếu là nàng vừa mở miệng bệ hạ đã bằng lòng, sao thái tử điện hạ có thể chịu nổi? chẳng phải rõ ràng không để thái tử Luật Vân quốc vào mắt à?

144. Chương 144: Chương 44

Sắc mặt Đông Phương Vưu Dục rất khác, dường như cũng cảm thấy không ổn với những lời này của Tịch Tích Chi.

Nếu An Hoằng Hàn vì thế mà đồng ý thì thật là không nể mặt hân. Bởi vì chẳng lẽ thân phận Thái tử một quốc gia như hân mà còn không bì nổi với tiểu cô nương này?

“Huynh không đồng ý à?” Tịch Tích Chi thấy thật lâu An Hoằng Hàn không đáp lời, hơi không xác định được mà hỏi.

An Hoằng Hàn im lặng hồi lâu, cuối cùng mới lên tiếng: “Vì sao trẫm không bằng lòng? Nàng và Thái tử điện hạ đều muốn cứu Từ quốc sư như vậy, đương nhiên trẫm không thể ngồi yên không để ý tới. Hơn nữa chuyện trên núi Du Vân lúc trước, may mà có thái tử điện hạ giúp một tay, coi như trẫm trả lại huynh một nhân tình.”

Lùi một bước để tiến ba bước, lời An Hoằng Hàn vừa cho Đông Phương Vưu Dục thể diện lại vừa thỏa mãn mong muốn của tiểu cô nương.

Người ở đây vẫn đang nghi ngờ với vấn đề vừa rồi. Nhưng không ai dám hỏi ra lời bởi vì họ đều biết kết quả khi hỏi ra không có chỗ tốt cho ai cả.

Đông Phương Vưu Dục lẩn lộn nhiều năm trong quan trường, rất hiểu cách nhìn mặt lẹ lưỡi, càng thêm khôn tự cầu lấy nhục, “Bệ hạ bằng lòng là được rồi. Có thể phái người đi ngay lập tức không? Bản điện lo quốc sư gây ngốc một khắc thì thêm một phần nguy hiểm.”

Tịch Tích Chi cũng hơi lo lắng, sợ Từ lão đầu đã già không chống được tới khi bọn họ tới đã lìa đời, khẽ kéo vạt áo An Hoằng Hàn, “Cứu người như cứu hỏa, không thể chậm trễ được.”

Nhận ra tiểu hài tử nóng lòng, An Hoằng Hàn chỉ có thể thỏa hiệp, “Phái 3000 ngự lâm quân ra ngoại thành trước, tìm tung tích Từ quốc sư. Về phần chân dung thì sao? Hân là thái tử điện hạ đã chuẩn bị sẵn chứ?”

“Đã chuẩn bị ổn thỏa.” Chuyện Đông Phương Vưu Dục tìm quốc sư không phải là một hai ngày cho nên lúc nào trong tay cũng có bức họa của quốc sư.

“Ta cũng muốn đi tìm.” Tịch Tích Chi lại lên tiếng. Để cho nàng ngây ngốc chờ tin trong hoàng cung, làm sao nàng có sự kiên nhẫn đó?

An Hoằng Hàn không yên tâm để Tịch Tích Chi tìm người. Trong hoàng cung nhiều nô tài mới miễn cưỡng có thể để ý không cho tiểu hài tử không gây họa, ra ngoài cung, chẳng phải là sẽ bị nàng lật trời à? Huống hồ có Đông Phương Vưu Dục bên cạnh nàng, hân càng không yên tâm.

“Bệ hạ, để Tịch cô nương cùng đi đi, bản điện sẽ đảm bảo sự an toàn uội ấy, nhất định trả lại ngài nguyên vẹn không tổn hao gì.” Đông Phương Vưu Dục cũng rất có cảm tình với Tịch Tích Chi. Tuy vừa rồi An Hoằng Hàn đồng ý với yêu cầu của nàng chứ không đồng ý với hân khiến trong lòng ả hơi khó chịu, nhưng hân sẽ không trút cơn giận lên một tiểu hài tử.

Bởi vì ánh mắt Tịch Tịch Chi quá trong sáng, liếc mắt một cái là có thể nhận ra nàng không cố ý tổn hại tới thể diện của hần Tịch toán với một tiểu hài tử đơn thuần không phải là phong cách của Đông Phương Vưu Dục.

An Hoằng Hàn nhíu mày, dường như rất không thích nghe thấy Đông Phương Vưu Dục nói ra những lời này.

“Không cần, trẫm sẽ đích thân chăm sóc người của trẫm.”

Mỗi khi An Hoằng Hàn nói “người của trẫm”, cung nữ thái giám xung quanh đều nghĩ rằng, rốt cuộc là ai!

“Nàng đã muốn đi vậy ơ! lát nữa trẫm sẽ xuất cung với nàng, vừa hay xem xem là ai dám làm mưa làm gió trong lãnh thổ của trẫm.” Hai tay An Hoằng Hàn đặt bên eo tiểu hài tử.

Tịch Tịch Chi rất sợ nhột cho nên không an phận mà lộn xộn. Hai tay nhỏ cầm trên tay An Hoằng Hàn định đẩy ra nhưng không biết làm sao mà sức tay An Hoằng Hàn rất lớn, nàng dùng hết sức cũng không có cách nào dời bàn tay ra.

An Hoằng Hàn nhận ra ý vùng vẫy của tiểu hài tử, khẽ nói:” Sao? Chẳng lẽ không xuất cung nữa hả?”

Một câu nói thành công khiến Tịch Tịch Chi dừng động tác trong tay.

Chỉ cần An Hoằng Hàn nói một câu, nàng không thể bước ra khỏi cửa hoàng cung.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng Tịch Tịch Chi vẫn cúi đầu. ai bảo An Hoằng Hàn nắm quyền lớn, lời nói có trọng lượng lớn chứ?

Nghe thấy An Hoằng Hàn muốn đích thân đi về phía trước, Đông Phương Vưu Dục hơi không tin được. có phải hần hơi quá tốt với tiểu cô nương không? Trong hoàng cung còn rất nhiều chính vụ chưa giải quyết, vậy mà lại ra ngoài tìm người giúp hần? theo những gì Đông Phương Vưu Dục biết, An Hoằng Hàn chưa bao giờ có thời gian rảnh rỗi như vậy.

Chưa từng thấy An Hoằng Hàn tốt như vậy với ai bao giờ, mỗi người chỉ biết than thở không chân thật.

“Thái tử diện hạ ra cửa chờ trẫm trước, trẫm thay thường phục rồi đi với các huynh.” An Hoằng Hàn nói không nhanh không chậm, cầm tay Tịch Tịch Chi , đi ra đại môn

An Hoằng Hàn về điện Bàn Long thay quần áo với Tịch Tịch Chi , sau đó mới ra ngoài từ đường ngầm.

lần xuất cung này, Tịch Tịch Chi không rảnh rỗi mà đi dạo trên đường phố như lần trước. nàng ngồi xe ngựa suốt trên đường, đi theo Đông Phương Vưu Dục ra ngoại thành.

Phong cảnh ở ngoại thành rất đẹp, thời tiết hôm nay lại khá trong xanh, không ít công tử tiểu thư cũng ra ngoài đạp thanh.

Rất nhiều cô nương thấy hai suất ca An Hoằng Hàn và Đông Phương Vưu Dục đều không khỏi quảng ánh mắt qua bên này. Nếu không phải ngự lâm quân tuần tra xung quanh quá mức uy vũ, e rằng rất nhiều cô nương đã chạy tới bắt chuyện.

Chỉ nhìn bề ngoài khí độ bất phàm của hai người cũng biết chắc chắn thân phận không đơn giản. nếu không sao có thể cùng xuất hiện với ngự lâm quân hoàng cung. Hơn nữa thấy khí thế của bọn họ, rất hiển nhiên là người chỉ huy ngự lâm quân.

“mấy người các người qua bên kia tìm kiếm xem có thể thấy manh mối không.” An Hoằng Hàn phái mấy ngự lâm quân qua bụi cỏ bên phải.

Đông Phương Vưu Dục nhìn mà suốt ruột, tìm khắp nơi một lúc nhưng không có chút đầu mối nào.

“ngọc bội của quốc sư được phát hiện tại đây. Ta đã phái một đội người ngựa tới tìm, tiếc là không có chút tin, tiếc là không có chút tin tức có ích nào.” Đông Phương Vưu Dục chỉ vào cỏ dại ven đường, ý bảo chỗ này chính là chỗ phát hiện ngọc bội.

Tịch Tịch Chi đi bên cạnh An Hoằng Hàn, vẫn lẳng lặng nghe hai người nói chuyện, không xen miệng nào.

Tất cả công tử cô nương đi đập thanh đều bị ngự lâm quân chặn bên ngoài, không cho phép họ bước vào phạm vi tìm kiếm.

Điều này là chuyện An Hoằng Hàn có thể làm được mà Đông Phương Vưu Dục lại không thể. Lần trước hắn tới tìm đầu mối luôn có không ít dân chúng tới đây đập thanh mà không chịu rời đi, gây trở ngại cho quá trình tìm kiếm của hắn.

“quốc sư đã mất tích gần một ngày, có lẽ cho dù có đầu mối cũng đã sắp biến mất.” An Hoằng Hàn nhìn quang cảnh xung quanh. Chỗ này chính là chỗ rất nhiều du khách thích tới ngắm cảnh, thường thì chỗ nhiều người thì thời gian đầu mối tồn tại cũng sẽ giảm đi.

Đông Phương Vưu Dục cũng không ôm nhiều hy vọng với lần này, “bệ hạ, mở rộng phạm vi tìm kiếm ra đi, có lẽ còn có thể tìm được chút đầu mối từ chỗ khác.”

Không được buông bỏ hy vọng, không tìm được quốc sư, hắn không có cách nào về ước ăn nói với phụ hoàng.

Tịch Tích Chi cũng đồng ý, “rất có thể là lúc Từ lão đầu ra ngoài thành du ngoạn thì không cẩn thận bị người nào đó bắt đi rồi. thái tử điện hạ thử nghĩ xem có phải Từ lão đầu có kẻ thù nào không?”

“kẻ thù?” Đông Phương Vưu Dục đã từng nghĩ tới khả năng này nhưng lập tức tự bác bỏ, “không thể. Từ trước tới nay quốc sư luôn là người hiền lành, không thể đắc tội ai...”

Tính tình hiền lành cũng không sai. Chung sống với Từ lão đầu thời gian dài, đương nhiên Tịch Tích Chi cũng biết ưu điểm này của ông.

“có lẽ là kẻ thù của nước huynh không muốn Từ quốc sư về, cố tình đặt bẫy ông?” Tịch Tích Chi lại đoán tiếp, cảm thấy không thể nào mà vô duyên vô cớ Từ lão đầu lại mất tích.

An Hoằng Hàn vẫn luôn lạnh mặt nghiêm túc lắc đầu, nói: “có thể có khả năng này. Nếu là như vậy thật thì thật rắc rối.”

Đông Phương Vưu Dục cũng mặt ủ rũ mày chau, “tóm lại kính xin bệ hạ dốc sức giúp đỡ tìm quốc sư nước ta, chờ sau khi tìm được Từ quốc sư, nhất định Luật Văn quốc sẽ hậu tạ ân đức của bệ hạ.”

Đông Phương Vưu Dục không giống như những vương tôn quý tộc khác ngày nào cũng chỉ biết tiêu xài hoang phí, bày ra dáng vẻ cao quý. Khi có khó khăn hắn sẽ cúi thấp, biết ẩn nhẫn. chỉ bằng điểm này hắn đã vượt xa những hoàng tử khác.

“thái tử điện hạ nói quá lời.” An Hoằng Hàn khách sáo một câu, phân phó ngự lâm quân lục soát tiếp.

phạm vi lục soát rộng ra gấp đôi, tất cả mọi người tìm thật cẩn thận mỗi một tấc đất.

chuyện điều động ngự lâm quân truyền khắp Hoàng Đô rất nhanh. Rất nhiều lời đồn đãi vô căn cứ cho rằng có một người rất quan trọng mất tích. Có điều không ai biết thông tin về thân phận người kia. Tất cả mọi người chỉ biết rằng bệ hạ đang tìm một người.

“ba hướng đông nam tây đã tìm hết, không có đầu mối.” không ít ngự lâm quân bẩm báo.

“chỉ còn hướng bắc thôi.” Đông Phương Vưu Dục hơi thất vọng. vì lần này điều 3000 ngự lâm quân. Nếu ngay cả đầu mối của một người cũng không tìm được vậy thì thật khiến người ta thất vọng.

“đừng nản lòng.” Nhận ra tâm trạng Đông Phương Vưu Dục không tốt, Tịch Tích Chi an ủi một câu.

Nhìn vào đôi mắt trong veo của tiểu cô nương, Đông Phương Vưu Dục cố gắng hết sức không chế tâm trạng của mình, “bản điện hạ không sao, cảm ơn Tịch cô nương đã quan tâm.”

An Hoằng Hàn vươn tay nhéo lên cánh tay Tịch Tích Chi. Hành động tương tự như cảnh cáo khiến người ta rất khó tưởng tượng.

Bởi vì hành động của An Hoằng Hàn rất nhỏ nên cũng không có mấy người phát hiện ra. Nhưng Đông Phương Vưu Dục cách bọn họ khá gần nên thấy rõ ràng.

Cảnh nhìn cách thức chung sống giữa hai người hắn càng cảm thấy kỳ lạ. cảm giác như bệ hạ không coi đối phương như một tiểu hài tử để cưng chiều mà là dung một cách khác để chiều chuộng này.

Đông Phương Vưu Dục không dám nói ra, vì chuyện này sẽ liên quan tới số mạng của rất nhiều người.

“bẩm bệ hạ, có manh mối rồi.” một ngự lâm quân chạy thật nhanh tới từ đằng xa.

Đông Phương Vưu Dục phản ứng nhanh nhất, mở miệng hỏi ngay:” có đầu mối?”

Thị vệ kia không dám nghe lời hấn, đầu tiên là liếc nhìn bệ hạ, nhận được lệnh mới trả lời:” có một lão nông nói sang sớm hôm qua lúc ông ta lên núi làm ruộng có gặp ông cụ trong bức họa. Ông ta còn từng nói mấy câu với Từ quốc sư.”

Một đầu mối lớn như vậy lập tức khiến tinh thần tất cả mọi người chấn động.

“lão nông kia ở đâu? Mang tới đây gặp trẫm.” An Hoằng Hàn lạnh lùng phân phó, tay khoắc lên vai Tịch Tích Chi , hành động cực kỳ thân thiết.

Đông Phương Vưu Dục càng nhìn càng thấy kỳ quặc, cho dù hài tử có đáng yêu thế nào.... Sự cứng chiều An Hoằng Hàn thể hiện ra có phải hơi bá đạo?

“thuộc hạ tuân chỉ.” Ngự lâm quân lập tức xoay người quay lại, dẫn một lão nông tới.

lão nông khoảng sáu bảy mươi tuổi, nếp nhăn phủ kín khuôn mặt. bởi vì năm tháng vội vã trôi qua, mặt mày ông hiện đầy tang thương.

145. Chương 145: Chương 45

Có lẽ là lần đầu tiên thấy cảnh tượng lớn như vậy nên lão nông căng thẳng, đầu cúi thấp, không dám nhìn xung quanh.

“Người nói gì với ông cụ kia?” An Hoằng Hàn đứng trước mặt ông cụ, khí thế ép tới mức người khác không thở nổi.

Các đại thần thấy An Hoằng Hàn cũng rụt đầu rụt đuôi, càng đừng nói tới một dân đen nhỏ bé.

Rất ít khi gặp người khí độ phi phạm, lão nông căng thẳng, lau mồ hôi, “Hôm qua thảo dân trồng rau cải trên ruộng, ông cụ kia đi tới từ con đường nhỏ, thảo dân liền thuận miệng chuyện trò mấy câu với ông ta. Nghe giọng điệu của ông ta thì hình như là đi về phía vực Đoạn Tràng.”

“Vực Đoạn Tràng?” Tịch Tích Chi kêu lên, lấy tên gì chẳng được, vậy mà lấy một cái tên ưu thương như thế.

Vì sao rất nhiều công tử tiểu thư thích tới chỗ này chơi cũng không thoát khỏi liên quan tới vực Đoạn Tràng. Chỉ nghe tên cũng biết nhất định là liên quan tới chuyện tình yêu. Sự tích cũng đúng là như vậy. Nghe nói trăm năm trước có một đôi tình nhân nhưng nhà gái lại mắc một bệnh lạ, không chữa được mà chết. Nhà trai cực kỳ bi thương, an táng nữ tử ở chỗ này, canh chừng bên mộ cả ngày, không ăn không uống cho tới lúc chết.

Mối tình này sâu tới mức đứt ruột đứt gan, khiến tất cả mọi người xúc động.

Nghe Lâm Ân giới thiệu về vực Đoạn Tràng, toàn thân Tịch Tích Chi nổi da gà. Thì ra là mỗi một thế giới đều có chuyện xưa cũ rích như vậy. Nhưng Từ lão đầu tới đó làm gì? Chẳng phải thê tử ông đã mất sớm sao?

Mà rất hiển nhiên vực Đoạn Trường là nơi tình nhân hẹn hò, hoặc là nơi thê non hẹn biển.

Tịch Tích Chi thật không hiểu nổi vì sao Từ lão đầu muốn tới đây, bất kể là nghĩ từ hướng nào cũng không tìm được nguyên nhân.

An Hoằng Hàn và Đông Phương Vưu Dục cũng nghĩ thế. Nếu là bởi vì tình yêu thì chắc chắn có thể loại trừ nguyên nhân này. Bởi vì tính tình Từ quốc sư rất chung thủy, thê tử qua đời nhiều năm nhưng chưa từng nạp thiếp, vẫn luôn sống một mình.

Phần chung tình này còn được không ít người nói khen ngợi. Đông Phương Vưu Dục càng vô cùng kính nể quốc sư, nghĩ tới lý do này thì bác bỏ ngay lập tức.

“Ông cụ kia còn từng nói gì với người? Có nói đi đâu không?” Đông Phương Vưu Dục có vẻ khá nóng lòng.

Tịch Tích Chi cũng gật đầu. Trước không quan tâm mục đích Từ lão đầu tới đây. Người ta đi đâu mới là quan trọng nhất.

“Đi vực Đoạn Trường. Hễ là người tới đây hầu như đều đi tới đó. Thảo dân thấy vẻ mặt ông ta vội vàng, trời còn chưa sáng đã vội vã lên núi, hơn nữa cũng đi về phía vực Đoạn Trường, không sai.” Tuy nói là nói vậy nhưng vẻ mặt lão nông chứng tỏ ông ta cũng không tin.

An Hoằng Hàn cũng không tin lý do kia, dò hỏi tiếp: “Gần đây vực Đoạn Trường có chuyện gì mới lạ không?”

“Mới lạ?” Lão nông nghi ngờ, nghĩ một lát, sau đó như bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Có... Có một việc. Mấy ngày trước có người nói thấy một con hồ ly toàn thân trắng như tuyết. Nghe nói ánh mắt con hồ ly này phát sáng, còn có người thấy con Bạch Hồ cười mây đạp gió nữa. Nhưng chỉ là tin đồn, ít nhất ngày nào thảo dân cũng trông trộm trên núi nhưng chưa từng thấy.”

Tịch Tích Chi chớp mắt mấy cái, “Chẳng lẽ là hồ ly đắc đạo?”

Thường thì chỉ có động vật đắc đạo mới có thể cười mây đạp gió. Không ngờ hôm nay xuất cung lại có thể nghe được tin tức này.

“việc này thảo dân cũng không biết. nói chung động vật kiểu hồ ly hơi tà môn. Thảo dân chỉ muốn an phận sống qua ngày, không muốn trêu chọc hồ tiên hay hồ yêu các loại. chuyện thảo dân biết chỉ có như vậy.” lão nông run rẩy cúi đầu, không có chút giấu diếm.

Đông Phương Vưu Dục bắt được chút thông tin có ích từ trong lời lão nông, phe phẩy quạt trong tay tạo ra gió mát,” quốc sư thích động vậy mới lạ nhất. có lẽ nghe thấy tin đồn như vậy mới có thể chạy lên núi. Có điều sao lại đi vội vàng như vậy? quốc sư định làm gì?”

Đông Phương Vưu Dục sống với Từ quốc sư thời gian dài nên vô cùng hiểu ông. Từ quốc sư là một người chậm chạp điển hình, sống nhiều năm, ông lấy dáng vẻ dân đạm phong khinh để đối mặt với người đời. Đông Phương Vưu Dục vô cùng ít thấy ông vội vàng. Mà là lời lão nông có thể nghe ra lúc Từ quốc sư lên núi vô cùng gấp gáp.

Chỉ riêng điều này đã mang ý nghĩ sâu xa.

“đi vực Đoạn Trường tìm đầu mối.” An Hoằng Hàn nắm tay Tịch Tích Chi , ra lệnh với ngự lâm quân.

Tất cả mọi người sợ uy phong của An Hoằng Hàn nên khi hắn nói ra những lời này thì toàn bộ ngự lâm quân lập tức xếp thành đội, đi lên núi theo hàng lối.

“cho ông ta chút tiền thưởng.” trước khi đi, An Hoằng Hàn phân phó với Lâm Ân.

Hắn luôn thưởng phạt phân minh, nếu lão nông đã cung cấp đầu mối thì thưởng là hợp lý.

Tịch Tích Chi thấy lão nông ăn mặc rách rưới cũng cực kỳ ủng hộ quyết định này của An Hoằng Hàn . Bạc chỉ là một con số với An Hoằng Hàn nhưng với lão nông có lẽ chính là thu hoạch đổi lấy bằng mấy năm lao động vất vả.

Một túi bạc nặng trĩu được đưa tới tay lão nông. Lão nông không phản ứng kịp trong thời gian ngắn, mãi tới lúc đám người An Hoằng Hàn đi xa mới quỳ xuống hô to,” tạ ơn bệ hạ ban thưởng.”

Bởi vì hàng ngày có rất nhiều công tử tiểu thư tới đây đạp thanh nên đường núi này không coi là gập ghềnh.

Tịch Tích Chi song vai với An Hoằng Hàn , đi theo sau là các thái giám cùng với rất nhiều ngự lâm quân.

Đông Phương Vưu Dục chuyên tâm lo lắng cho an nguy của Từ quốc sư, vừa đi đường vừa phân tích tình trạng của quốc sư bây giờ.

“bệ hạ, người thấy thế nào với chuyện này?” Đông Phương Vưu Dục hỏi.

An Hoằng Hàn quay sang, nhìn hần, lạnh lùng nói:” quan điểm? trẫm có thể có ý kiến gì? Vừa rồi chúng ta lục soát ở chỗ ngọc bội rơi cũng không phát hiện ra dấu vết đánh nhau. Vậy chỉ có thể có hai nguyên nhân. Thứ nhất, Từ quốc sư đi với người quen, không cẩn thận đánh rơi ngọc bội. thứ hai, đối phương quá mức cường đại nên Từ quốc sư không có đường phản kháng, ngọc bội rơi vào lúc tranh chấp. thái tử điện hạ nói xem, khả năng nào lớn hơn?”

An Hoằng Hàn thành công ném vấn đề lại cho Đông Phương Vưu Dục .

Vừa nghĩ tới khả năng sau, tâm trạng Đông Phương Vưu Dục vô cùng nặng nề.

“đừng nghĩ tới khả năng xấu. có lẽ chúng ta quá lo lắng thôi.” Tịch Tích Chi thấy sắc ặt hần thay đổi, bật thốt nên lời an ủi người.

trong mắt An Hoằng Hàn chợt loé ánh sang lạ thường rồi biến mất, dường như rất không thích Tịch Tích Chi tiếp xúc quá nhiều với Đông Phương Vưu Dục . Hần vươn tay bóp một cái ở eo nàng.

Đánh lén lút bất thành linh một cách chính xác khiến nàng không đoán trước được, sợ tới mức hét lên.

Người xung quanh lập tức bắn ánh mắt qua, lấy Tịch Tích Chi và An Hoằng Hàn làm trung tâm, tất cả mọi người nhìn vào bàn tay bệ hạ đặt trên eo của tiểu hài tử nào đó như tìm tòi nghiên cứu.

Hành động giữa hai người quá mập mờ khiến người ta không khỏi suy nghĩ xa xôi.

Nếu không phải tuổi Tịch Tích Chi quá nhỏ, có lẽ tin đồn về bọn họ đã sớm truyền ra ngoài.

Mặt Tịch Tích Chi lập tức đỏ lên, hần hần trừng An Hoằng Hàn . Bị mọi người nhìn chăm chăm, nàng càng mất tự nhiên, trốn sau lưng An Hoằng Hàn , cô gắng hết sức giấu bóng dáng mình đi.

Thế nhưng ánh mắt bốn phương tám hướng quá nhiều, dù nàng có trốn thế nào cũng rất khó thoát khỏi ánh mắt mọi người.

“nhìn cái gì? Còn không nhanh lên đường.” An Hoằng Hàn nheo đôi mắt lạnh, mọi người sợ tới mức rùng mình, lập tức bước về phía trước.

mặt Tịch Tích Chi ửng đỏ, thấy tất cả mọi người mắt nhìn thẳng, đi về phía trước thì thở phào hai cái, bình ổn tâm trạng của mình.

“sợ như vậy làm gì? Không phải lần đầu tiên trẫm ôm eo nàng. Bọn họ muốn nói gì thì mặc kệ đi.” An Hoằng Hàn không để ý ánh mắt của người khác, bàn tay vẫn đặt trên eo Tịch Tích Chi , không nói ra chút nào.

Nàng vốn da mặt dày nhưng so với vị vua xấu bụng nào đó thì chính là gặp sư phụ.

“huynh.... Huynh buông ra.” Sợ hành động quá lớn khiến người khác chú ý, Tịch Tích Chi khẽ quát với An Hoằng Hàn .

Nhắm trúng vào tính cách không dám khoa trương của Tịch Tích Chi , An Hoằng Hàn nhúu đôi mày kiếm,”nàng có thể chọn cách lớn tiếng hơn một chút, biết đâu trẫm sẽ thả nàng....”

Một tiểu hài tử nào đó hoàn toàn tức giận. vì sao mình luôn bị hần ăn sạch vậy! ngay cả cơ hội xoay mình cũng không có!

Kết quả là, Tịch Tích Chi cúi đầu như đưa đám, mặc cho ahh ôm eo nàng đi lên núi.

Phong cảnh vực Đoạn Tràng không tẻ. màu xanh trải dài, có thể thấy không ít cổ thụ chọc trời.

Tịch Tích Chi cố gắng coi thường bàn tay trên eo, chuyển toàn bộ lực chú ý sang rừng cây xung quanh. Luôn ngây ngô trong hoàng cung, có rất ít cơ hội đi lại, mỗi khi thấy phong cảnh đồng quê nàng đều không nhận được mà cảm thán thế giới bên ngoài thật rộng lớn. không có minh tránh ám đầu như trong cung, cũng không có phi tử lục đục tranh thủ tình cảm

Tuy trong tên vực Đoạn Tràng có một chữ “vực” nhưng địa thế không hiểm trở. Nguyên nhân có cái tên này hơn phân nửa là bởi vì câu chuyện xưa khiến người ta xúc động kia.

Dưới sự dẫn dắt của An Hoàng Hàn , mọi người đi tới bên cách núi.

Đông Phương Vưu Dục nhìn khắp nơi cũng không phát hiện thứ đáng ngờ,” quốc sư có thể tới chỗ này thật à?”

Nói thật, Đông Phương Vưu Dục vô cùng không dám xác định.

Tịch Tịch Chi lắc đầu, nói:” tìm thử xem. Dù sao cũng không sai, huynh nói có đúng không? Nếu đã tới đây biết đâu có thể gặp Bạch Hồ như lời lão nông?”

Bởi vì liên quan tới mình nên Tịch Tịch Chi khá hứng thú với chuyện ly kỳ cổ quái. Nếu có thể gặp con Bạch Hồ kia, xem xem nó là chính hay tà, nên chuẩn bị tâm lý thật tốt. là chính thì thảo luận đạo lên trời với nó. Là tà đạo thì đương nhiên phải nghĩ hết cách để trừ đi. Bởi vì cách tu luyện tà đạo quá hại người hại mình.

Đi một vòng trên vách núi, phái toàn bộ ngự lâm quân đi, tìm khắp núi một lúc.

Địa thế vực Đoạn Tràng khá cao, điều này cũng có nghĩa tầm nhìn khá rộng. có câu nói đứng được cao thì nhìn mới xa. Câu này đúng là có căn cứ.

Tịch Tịch Chi đứng trên vách đá, nhìn đồi núi chập trùng trước mặt, có cảm giác rằng tất cả chúng đều nhỏ. Có lẽ An Hoàng Hàn có thể cảm nhận được cảm giác này càng rõ ràng hơn. Bởi vì địa vị của hắn vẫn luôn cao cao tại thượng. hắn như một ngọn núi lớn đứng sừng sững, mà núi nhỏ xung quanh chính là chúng sinh. Hắn luôn đứng trên chỗ cao nhất, mắt nhìn xuống tất cả những người khác. Đây chính là khoảng cách giữa hắn và người khác.

146. Chương 146: Chương 46

Ngự lâm quân chia làm bốn đội, đi về phía đông nam tây bắc tuần tra thật cẩn thận.

An Hoàng Hàn và Tịch Tịch Chi đi dạo, làn gió mát mẻ phát qua mặt mang theo hơi lạnh. Bây giờ tiết trời đã từ từ chuyển sang thu. Tịch Tịch Chi hít lấy không khí thôn quê, không kiềm được mà cảm thấy trong lòng dễ chịu. Nếu không có chuyện phiền lòng của Từ lão đầu thì nàng còn có thể dừng lại đây thêm một lúc để ngắm phong cảnh.

Ngoài ngự lâm quân của An Hoàng Hàn, Đông Phương Vưu Dục cũng mang theo một đội người ngựa của mình nhưng người khá ít, chỉ có mười mấy người.

“Có tin tức gì không?” Đông Phương Vưu Dục thấy thống lĩnh ngự lâm quân quay về thì lập tức hỏi.

Nhưng ngự lâm quân nổi tiếng được huấn luyện nghiêm khắc. Trong lòng bọn họ chỉ có một mình An Hoàng Hàn mới là chủ tử. Với lời nói của những người khác họ luôn không dễ dàng nghe theo.

Có lẽ biết trạng thái mình không được không chế tốt, Đông Phương Vưu Dục phe phẩy quạt trong tay như thể mong quạt ra chút gió mát, có thể lắng sự lo lắng trong lòng lại. An Hoàng Hàn không tính toán nhiều như vậy, chỉ lạnh lùng nói: “Không nghe thấy thái tử điện hạ hỏi ngươi à? Ngươi không trả lời, chẳng phải tỏ ra Phong Trạch quốc chúng ta vô lễ?”

Suy nghĩ của An Hoàng Hàn luôn khiến người ta đoán không ra. Thống lĩnh ngự lâm quân cũng là kẻ thức thời. Nghe thấy giọng điệu hạ hạ không tốt, thái độ của hắn lập tức thay đổi, cúi người chào Đông Phương Vưu Dục, “Mới vừa rồi là thuộc hạ mạo phạm, có lẽ là do gió lớn nên mới không nghe rõ câu hỏi của thái tử điện hạ. Cả núi này đã được ngự lâm quân tìm kiếm nhưng không phát hiện có gì khác thường.”

Hắn lại nhìn về phía An Hoàng Hàn tiếp, một mực cung kính hỏi: “Bệ hạ còn muốn tìm tiếp không?”

Tình cảnh không có chút thu hoạch nào khiến tất cả mọi người hơi nản lòng.

An Hoằng Hàn không trả lời, chỉ nhìn lại Đông Phương Vưu Dục như thể đang chờ hắn ra quyết định.

Đương nhiên trong lòng Đông Phương Vưu Dục muốn tìm tiếp. Bởi vì với hắn, Từ quốc sư vừa là thầy vừa là bạn. Ông đột nhiên mất tích sao hắn có thể không lo lắng? Còn định tỉnh cầu An Hoằng Hàn tìm tiếp, không ngờ có một giọng nói non nớt trong trẻo vang lên trước hắn.

“Sao lại không tìm? Ta tin Từ lão đầu ở đây.” Cũng không biết chuyện gì xảy ra, dù sao trong lòng Tịch Tích Chi cũng có linh tính rằng chắc chắn Từ lão đầu chưa xuống núi.

Nàng buông bàn tay An Hoằng Hàn đang nắm tay mình ra, chỉ xuống đáy vực, “Các người đã tìm phía dưới chưa?”

Câu này lập tức khiến mọi người cảnh giác.

Thống lĩnh ngự lâm quân không thể tin được mà kêu lên: “Tịch cô nương nói đùa ă? Tuy vực này không cao nhưng người té xuống cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Trán Đông Phương Vưu Dục chảy ra dòng mồ hôi lạnh, đi tới vách đá, tập trung tinh thần nhìn đáy vực. Vách núi này cao khoảng mười thước, dưới đáy trải đầy đá. Nếu người té xuống đập vào đá thì quả thực là không thể sống được.

“Sao Tịch cô nương biết chắc chắn Từ quốc sư ở dưới?” Thống lĩnh ngự lâm quân nói.

Vì sao? Tịch Tích Chi cũng không rõ. Đây chỉ là trực giác của nàng mà thôi. Huống hồ ngự lâm quân đã tìm bốn phương tám hướng, chẳng phải chỉ có đáy vực là chưa tìm sao? Nếu đã lục soát thì đương nhiên là phải làm khá toàn diện một chút.

Tịch Tích Chi vừa định mở miệng khuyên thì An Hoằng Hàn bên cạnh như phát hiện ra gì đó, “Các người nhìn cành cây trên vách đá xem.”

Nhìn theo hướng ngón tay An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi thấy rõ một miếng vải rách giắt trên cành cây.

Phát hiện đầu mối, lập tức có ngự lâm quân đi tới vách núi, lấy miếng vải rách về. Vì cành cây kia ở trên vách đá nên lúc vươn tay lấy mảnh vải vẫn có vài phần nguy hiểm. nhưng cũng may ai trong ngự lâm quân cũng đều là người có võ công cao cường, chút khó khăn vốn không là gì trong mắt bọn họ.

“đừng đưa cho trẫm, đưa cho thái tử điện hạ.”

ngự lâm quân nghe lời An Hoằng Hàn phân phó, đưa mảnh vải cho Đông Phương Vưu Dục .

Đông Phương Vưu Dục đưa tay nhận lấy, nhìn cẩn thận vài lần, càng nhìn càng lo lắng chuyện thiên về hướng tưởng tượng của mình.

“là của Từ lão đầu à?” Tịch Tích Chi đi tới nhìn, chỉ bằng một miếng vải rách mà có thể nhìn ra manh mối thật? chẳng phải vải quần áo của mỗi người không khác nhau lắm à?

“để thái tử điện hạ ra quyết định đi. Dù sao hắn khá quen với Từ quốc sư.” An Hoằng Hàn vén một lọn tóc màu bạc bên tai của tiểu hải tử chơi đùa, nhìn dấu đỏ hình thoi giữa trán nàng, vô cùng nhớ nhung mà vươn tay sờ sờ. nhưng nghĩ tới chỗ đó không thể tùy tiện vuốt ve, hắn thu lại phần ý định này của mình.

Đông Phương Vưu Dục lật qua lật lại, nhìn rất lâu,” đây là vải quốc sư thường dùng, mà mảnh vải mang theo mùi trà Bích Loa Xuân thoang thoảng, sẽ không sai.”

Hắn rất hiểu cách sống của quốc sư. Sở thích của Từ quốc sư có rất nhiều, phẩm trà là thích nhất. mà người này còn hơi quái gở, không thích uống trà khác, chỉ thích Bích Loan Xuân. Cho nên hề tới gần ông là có thể ngửi thấy mùi trà này trên người ông.

Tịch Tích Chi bừng tỉnh đại ngộ. thảo nào nàng cảm thấy mùi này quen như vậy! trước kia chẳng phải lúc Từ lão đầu còn trong hoàng cung từng mời nàng uống Bích Loa Xuân một lần. nhớ tới là trà ngon, Tịch Tích Chi lại hơi thèm ăn. Nàng tự nhủ chờ chuyện xong xuôi nhất định phải đòi lá trà chỗ An Hoằng Hàn , tự mình pha một ấm uống.

“đi xuống tìm.” An Hoàng Hàn ra lệnh, ngự lâm quân lập tức đi vào con đường nhỏ bên cạnh xuống đáy vực.

Tịch Tích Chi cũng không muốn rảnh rỗi, xung quanh nhận việc:” ta cũng đi.”

An Hoàng Hàn cau mày, rất muốn ngăn cản nhưng Tịch Tích Chi bày ra vẻ mặt không thể không đi.

Đương nhiên Đông Phương Vưu Dục không có ý kiến khác, thật vất vả mới có tin tức của quốc sư, nhất định là sẽ đi theo xem thử.

Đường nhỏ xuống đáy vực rất gấp ghe, bình thường không có nhiều người đi đường này cho nên lúc ngự lâm quân đi phải dùng kiếm chém bớt cỏ dại mới có thể đi về phía trước.

An Hoàng Hàn sợ tiểu hài tử té nên vẫn luôn kéo tay nàng, che chở cho nàng đi, tránh khỏi bước chân nàng không ổn định mà xảy ra chuyện gì.

Sự bảo vệ của An Hoàng Hàn với tiểu hài tử không hề che giấu nên tất cả mọi người đều thấy rõ ràng.

Đông Phương Vưu Dục thầm cảm thán, đế vương lãnh huyết vô tình trong lời đồn mà lại cũng sẽ có một mặt cẩn thận như vậy. có lẽ nói ra sẽ không ai tin....

Đi khoảng nửa nén nhang, bọn người An Hoàng Hàn mới lần lượt tới đáy vực.

Đá dưới đáy vực chằng chịt, vô cùng lộn xộn.

Tịch Tích Chi vừa đứng vững chân bỗng nghe thấy một hồi tiếng lộp lộp soạt rất nhỏ. Đầu nhỏ nhanh chóng chuyển qua, nhìn về phía sườn bên, một bóng dáng màu trắng thoáng hiện qua trước mắt.

Nàng thấy rất rõ ràng, đó là một con thú, có tai dài lại nhọn, một cái đuôi lông xù vô cùng rêu rao.

Không chỉ Tịch Tích Chi thấy mà không ít ngự lâm quân cũng thấy con thú này.

“a.... Là Bạch Hồ, có Bạch Hồ thật.”

có thể là tiếng kêu sợ hãi của bọn họ kinh động tới con hồ ly. Nó quay đầu nhìn lại, nhìn thẳng mọi người. nó không quay đầu lại mọi người còn không cảm thấy kỳ lạ. bởi vì tuy Bạch Hồ rất hiếm nhưng cũng có thể thấy được.

“đôi mắt.... của nó có thể phát sáng.”

Không biết là ai kêu lên, lập tức có rất nhiều người nhìn về phía hồ ly.

Tịch Tích Chi cũng chú ý tới, đồng tử con hồ ly này phát ra ánh sáng màu xanh biếc yếu ớt như một ngọn lửa.

Phát hiện này khiến bọn họ nhớ tới lời lão nông nói.

“yêu quái.... Là yêu quái.”

Bất kể là triều đại nào đều tràn đầy sợ hãi với chuyện quỷ thần.

An Hoàng Hàn vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng, không có quá nhiều cảm xúc, chỉ hơi nhíu chân mày lại, nhìn vào mắt Tịch Tích Chi trước hỏi:” nàng thấy thế nào?”

Cho dù An Hoàng Hàn không nói hết lời thì nàng cũng biết rõ rốt cuộc hắn muốn hỏi gì.

“là yêu.” Tịch Tích Chi từ từ nói ra hai chữ

chỉ có động vật theo tà đạo thì hai mắt mới có ánh sáng xanh mờ mờ. huống hồ xung quanh con hồ ly này có một làn khí đen mà người phàm không nhìn thấy được. đó cũng là dấu hiệu đặc biệt của yêu tinh.

Mặt lạnh lùng của An Hoàng Hàn nặng nề, có lẽ cũng nghĩ như Tịch Tích Chi. Nếu nơi này có hồ yêu vậy thì an nguy của Từ lão đầu hắn là vấn đề khiến người ta vô cùng lo lắng.

Hai người nói khẽ nên không ai nghe thấy.

Có lẽ không muốn vướng víu với con người nên xung quanh con Bạch Hồ kia dần dần hiện ra từng làn sương mù. Sau đó sương mù tạo thành thứ giống mây, nâng con Bạch Hồ lên, bay nhanh đi.

Cười may đập gió.

Rất nhiều người không dám tưởng tượng một con hồ ly lại có thể bay lên trời. nhìn theo con hồ ly bay đi xa, mọi người vẫn chưa hồi thần.

Cuối cùng là An Hoằng Hàn phá tan tình trạng im lặng,” chuyện hôm nay không được truyền ra ngoài, nếu không.... Chém tại chỗ.”

Nếu truyền chuyện vực Đoạn Tràng có hồ yêu ra, chỉ sợ sẽ tạo thành hoang mang ọi người trong Hoàng Đô. Vì để tránh tổn thất không cần thiết, nhất định có vài chuyện phải giấu dân chúng.

Nắm chặt mảnh vải trong tay, sắc mặt Đông Phương Vưu Dục rất khó coi. Hồ yêu? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì hẳn tuyệt đối sẽ không tin.

“thái tử điện hạ, huynh cần phải chuẩn bị sẵn sàng. Có lẽ chuyện Từ quốc sư có liên quan tới yêu ma quỷ quái, có thể cứu về hay không trăm không dám đảm bảo.” An Hoằng Hàn nói lời cảnh cáo trước mặt mọi người. ngộ nhớ Từ quốc sư xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hẳn chỉ có thể giảm trách nhiệm tới mức thấp nhất.

Đông Phương Vưu Dục không phải người không nói lý lẽ. dù loại người lợi hại thế nào cũng không thể so với yêu tinh. Bởi vì đối phương có pháp thuật mà bọn họ chỉ có xác thịt phàm trần.

“bê hạ yên tâm, bản điện hiểu.” Đông Phương Vưu Dục đành phải thở dài một hơi, mắt vẫn nhìn chăm chăm theo hướng con Bạch Hồ rời đi.

“vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?” Tịch Tích Chi nghi ngờ hỏi, là nên đuổi theo Bạch Hồ hail à ở nguyên tại chỗ tra đầu mối?

“dù chúng ta đuổi theo bây giờ thì đuổi được à? Khinh công có khác hơn nữa cũng không sánh bằng bản lĩnh cười mây đập gió của yêu tinh.” An Hoằng Hàn dừng chấp tay, trong đồng tử che đầy ý lạnh,” hướng hồ hôm nay chúng tay không hề chuẩn bị, tùy tiện đi bắt yêu, thua thiệt chỉ có mình thôi.”

Phân tích xong hết mọi chuyện, hẳn ra quyết định cuối cùng,” tìm manh mối về Từ quốc sư ở đây vực trước, chờ về Hoàng Đô trăm sẽ nghĩ cách từ yêu tinh kia.”

Với quyết định này, Tịch Tích Chi rất không chắc chắn.

Tuy thời gian ở chung với Bạch Hồ vừa rồi quá ngắn, nhưng nàng dám khẳng định trăm phần trăm là tuy con hồ ly này đi theo tà đạo nhưng vẫn chưa từng giết người. bởi vì yêu tinh đã giết người sẽ có dính khí tanh mùi máu. Hơi thở này không chạy ra khỏi mắt Tịch Tích Chi .

Vì Bạch Hồ bỗng nhiên xuất hiện, trong lòng rất nhiều ngự lâm quân cũng sợ hãi. Lúc đi qua đồng đá lởm chởm tìm kiếm, tinh thần căng tới cực điểm, chỉ sợ lại có một con yêu quái xuất hiện từ chỗ nào đó.

147. Chương 147: Chương 47

Ngự lâm quân tìm hồi lâu vẫn không có chút đầu mối. Mắt thấy sắp tới giữa trưa, trong hoàng cung còn có rất nhiều tấu chương chờ An Hoằng Hàn xử lý. Có thể chờ nửa ngày đi ngoại thành điều tra chuyện quốc sư mất tích đã là cực hạn mà An Hoằng Hàn làm được.

“Dừng ở đây đi, để lại một phần ngự lâm quân canh giữ ở chỗ này, những người còn lại theo trăm hồi cung. Về chuyện Từ quốc sư, chúng ta hồi cung rồi bàn bạc thật kỹ lưỡng, nghĩ xem nên làm thế nào.”

Cách bây giờ cũng chỉ có thể như thế.

Tịch Tích Chi rất rõ ràng thực lực của mình, nếu gặp con hồ yêu kia thật thì có lẽ chỉ có thể nhận thua.

Nếu An Hoằng Hàn đã tỏ vẻ nắm chắc như vậy, tin là nhất định hẳn đã có cách đối phó.

Về mặt Đông Phương Vưu Dục lo lắng những cũng không có cách nào. Thứ nhất, đây là lãnh thổ Phong Trạch quốc, người nói được làm được là An Hoằng Hàn. Thứ hai, đây cũng là lần đầu tiên hẳn gặp loại yêu tinh như thế này nên cũng không dám hành động tùy tiện.

Nặng nề nghiêm mặt, An Hoằng Hàn nắm tay nhỏ bé của Tịch Tịch Chi, về từ đường cũ.

Trong lòng ngực lâm quân bị để lại đầy vực sợ hãi nhưng khổ nỗi bệ hạ ra lệnh, chỉ có thể sống chết chống đỡ. Bọn họ xóc mười hai phần tinh thần, quan sát tất cả động tĩnh xung quanh. Mỗi người cách nhảy không hơn sáu thước. Khoảng cách này không dài, có thể giúp người khác cấp tốc chạy tới hiện trường khi có tình huống xảy ra đột ngột.

Đáy giày dính rất nhiều bùn đất, Tịch Tịch Chi vừa bước vào điện Bàn Long thì một hàng dấu chân nhỏ đã hiện lên trên đá cẩm thạch trắng tinh. Kẻ đầu tiên còn không có chút tỉnh tự giác nào, vẫn nghênh ngang nhảy vào nhà, đặt cái móng nhỏ lên ghế, ngồi xuống.

An Hoằng Hàn đi phía sau, đi theo dấu chân Tịch Tịch Chi tới, nhìn từng dấu chân không khác nhau là mấy, khóe môi nổi lên ý cười nhàn nhạt. Mà nụ cười ý nghĩa sâu xa này không ai có thể thấu hiểu được.

Bởi vì bệ hạ thỉnh thoảng sẽ trở về điện Bàn Long dùng bữa vào buổi trưa nên trước đó thái giám cung nữ đều quét dọn điện sạch sẽ một lần. Nhìn sàn nhà bị một hài tử nào đó làm dơ, bọn họ mặt nhăn mày nhíu.

“Nhìn chuyện tốt nàng làm kia.” An Hoằng Hàn đi tới cái ghế bên cạnh nàng ngồi xuống, lập tức có cung nữ bưng trà lên.

Tịch Tịch Chi chớp mắt mấy cái đầy nghi ngờ, tự nhủ vừa rồi nàng không làm chuyện gì cả mà? nếu là chuyện tốt có lẽ cứ nhận, chắc sẽ không sai!

“Vậy huynh định thưởng cho ta cái gì?” Còn chưa rõ nguyên nhân sự việc nàng đã nghĩ tới lấy lòng thế nào.

Đôi mắt long lanh khiến tâm thần người khác nhận nhạo.

Khóe môi An Hoằng Hàn từ từ nhếch lên thành một nụ cười, “Nàng muốn thưởng gì?”

Nghe tới đó, Tịch Tịch Chi đã mở cờ trong bụng. Bình thường An Hoằng Hàn đều nghĩ làm sao trừng phạt nàng. Phần thưởng ư? Đây là lần đầu tiên nghe thấy.

“Nướng thêm hai con cá Phượng Kim Lân được không?” Đời này Tịch Tịch Chi thích ăn uống ngủ nhất, rất rõ ràng hài tử nào đó ngủ là cực phẩm, vậy chỉ có “ăn” là có hứng thú.

“Sở thích cũng không nhỏ.” Giọng An Hoằng Hàn ngừng lại, mắt híp lại, chậm rãi hỏi: “Nàng biết...Nàng làm chuyện gì tốt?”

Tịch Tịch Chi ấp úng nhưng không trả lời được.

Đã đoán được một tiểu hài tử nào đó không biết rõ mọi việc mà trả lời qua loa từ lâu, An Hoằng Hàn duỗi một ngón tay chỉ sàn nhà đá cẩm thạch, “nhìn xem đó là cái gì?”

Tịch Tịch Chi mang theo nghi ngờ quay sang, sau đó cúi đầu nhìn, chẳng phải dấu chân nhỏ lộn xộn này là do mình hay sao? Lập tức người nào đó hiểu rõ câu vừa rồi của An Hoằng Hàn là có ý gì!

“ta....” Nàng rất muốn bào chữa ình nhưng trong đầu toàn là hồ dán, không nghĩ ra được cái cớ nào.

Phần thưởng? không khác một trận trừng phạt.

Tịch Tịch Chi giơ chân lên, nhìn đáy giày mấy lần, dính đầy bùn đất. mà nhìn đáy giày An Hoằng Hàn đã chà hết bùn đất từ trước khi bước vào điện từ lâu, cho nên trong cung điện lớn như vậy chỉ có dấu chân của mình nàng.

Có lẽ bởi vì xấu hổ, mặt Tịch Tịch Chi hơi ửng đỏ, “cùng lắm thì ta dọn dẹp sạch sẽ cho huynh là được.”

“dọn dẹp thế nào?” kể từ khi nuôi con chồn nay, An Hoằng Hàn chưa bao giờ để nàng làm việc vặt.

Tịch Tịch Chi bấu cái miệng nhỏ, quay sang hỏi cung nữ bên cạnh, “có giẻ lau không?”

vừa nhìn Tịch Tích Chi da mịn thịt mềm cũng biết là vị chủ tử sống trong nhung lụa. Nghe nàng cần giẻ lau, nhiều cung nữ thái giám không phản ứng kịp. sao bọn họ dám để nàng làm chuyện như vậy, vội vàng quỳ xuống,” Tịch cô nương, để chúng thần dọn dẹp sàn nhà là được, người cứ ngồi đi.”

Dù bệ hạ không tỏ thái độ nhưng bọn họ biết rõ chắc chắn bệ hạ không nhìn được cảnh Tịch cô nương cầm giẻ lau đi dọn sàn nhà.

Lâm Ân hầu bên cạnh cũng nghĩ như vậy trong lòng. Dù sao bệ hạ cưng chiều Tịch cô nương cũng không giống bình thường.

Người duy nhất bằng lòng nhìn Tịch Tích Chi quét dọn sàn nhà trong tất cả có lẽ chỉ có một người, đó chính là Ngô Kiến Phong. Cũng không biết tại sao, mỗi khi nhìn thấy mái tóc bạc của tiểu hài tử này, còn cả đôi mắt màu lam kia hẳn đều sẽ nghĩ tới con chồn Phượng Vân

- đầu sở làm hại đại ca hẳn chết, làm hại gia tộc vứt bỏ hẳn.

Rõ ràng động vật không liên quan gì tới người nhưng Ngô Kiến Phong càng nhìn càng không vừa mắt. ánh mắt hẳn nhìn Tịch Tích Chi tràn đầy địch ý.

An Hoằng Hàn phát hiện chuyện này, nhú mày rất khê không ai phát hiện ra. Đặt một thuộc hạ lúc nào cũng có hết phát nổ bên cạnh cũng không phải là một lựa chọn tốt. xem ra còn phải tìm một cơ hội diệt trừ Ngô Kiến Phong mới có thể bảo đảm sẽ không xảy ra vấn đề.

“cho nàng.” Hai chữ này nói ọi người quyết định của An Hoằng Hàn,” nếu nàng đã muốn dọn sàn nhà như vậy thì để nàng làm thử đi. Nếu không cả ngày ăn ngủ, ngủ ăn chẳng khác gì nuôi một con heo con.”

Tịch Tích Chi tức tới cắn răng nghiêng lợi! ải à heo con chứ! Nàng là chồn, chồn Phượng Vân chính tông!

Chỉ tiếc lời hò hét trong long tiểu hài tử không thể truyền vào tai An Hoằng Hàn. Đang lúc nổi nóng, nàng vươn tay nhận lấy giẻ lau cung nữ đưa tới, nhấn vào bồn nước, sau đó vắt sạch, cầm lên.

“yên tâm, nhất định ta sẽ dọn sạch sẽ cho huynh.”

An Hoằng Hàn trả lời có dáng có vẻ,” vậy là tốt nhất.”

Thấy An Hoằng Hàn bày ra vẻ lạnh nhạt, lửa giận trong long Tịch Tích Chi lại càng dâng cao, tim gan tỳ phổi suýt chút nữa bị giận tới mức bốc khói. Nàng nắm lấy giẻ lau, đứng tại chỗ, thật lâu không nhúc nhích như thể một pho tượng đá.

“các người lui hết ra đi, ở đây không cần các người.” An Hoằng Hàn lạnh giọng phân phó.

Lâm Ân đang chần chừ có nên lui ra ngoài hay không, bởi vì bệ hạ nói các người, hẳn thật không chắc trong đó có cả mình hay không.

“Lâm Ân, người cũng lui ra ngoài.” Thấy vẻ mặt Lâm Ân, giọng lạnh khốc của An Hoằng Hàn lại vang lên lần nữa.

Tất cả thái giám cung nữ nghe theo mệnh lệnh, lui từng bước một ra khỏi đại môn, đứng ngoài cửa.

Cả điện yên tĩnh không ai nói chuyện.

Tịch Tích Chi xắn tay áo lên, nhìn trộm cửa mấy lần, xác định không ai nhìn lén mới thở phào một hơi.

“không ai nhìn lén đáng vẻ thất bại của nàng đâu. Còn không dọn dẹp nhanh? Chẳng lẽ trăm bảo cung nữ thái giám lui hết ra cho nàng còn chưa đủ?”

nuôi con chồn nào đó mấy tháng, An Hoằng Hàn há lại không biết tâm tư nhỏ của nàng. Vừa rồi chậm chạp không nhúc nhích là không bỏ được thể diện, sợ người ta cười nhạo nàng thất bại.

Tịch Tích Chi chu miệng hừ một tiếng, vừa thăm mắng An Hoằng Hàn vừa khom lưng lau dầu chân bùn trên sàn nhà.

Vì dấu chân in lại không lâu nên chưa khô. Tịch Tích Chi lau khan ướm lên, chẳng những không sạch mà còn càng lau càng bẩn. nhưng tốn thêm chút sức thì chỗ nào có dấu chân vẫn sẽ biến mất không thấy gì nữa.

Tịch Tích Chi nỗ lực chiến đấu với dấu chân bùn, thỉnh thoảng hà hơi lên sàn nhà hai cái như lau kính.

Hành động vụng về, vừa nhìn là đoán ra được không thường làm việc nhà.

An Hoằng Hàn cầm một chén trà trong tay, trong mắt toàn là bóng dáng một tiểu hài tử nào đó.

Lúc Tịch Tích Chi lau dấu chân vô cùng nghiêm túc, thường xác định dấu chân không còn nữa mới lau vết tiếp theo.

Nước sạch trong bồn bẩn rất nhanh.

Nàng đứng lên, vừa định bưng chậu nước đi thay thì thấy An Hoằng Hàn nhìn mình chăm chăm với dáng vẻ xem kịch vui. Nàng là người chết vì sĩ diện, thấy vẻ mặt này của hắn thì giận tới mức xù lông tại chỗ.

Nàng cắn chặt răng, oán hận nói: “chẳng phải huynh còn tấu chương phải xử lý à?” ít nhất đừng nhìn chăm chăm nàng mãi, nàng đã cảm thấy rất mất mặt rồi.

Khoé môi An Hoằng Hàn từ từ nhếch lên, “hôm qua trẫm đã xử lý xong tấu chương, chẳng qua là dụng lý do này có thể hồi cung sớm một chút mà thôi. Thay vì lãng phí thời gian bên ngoài còn không bằng về cung ngây ngô cho tốt. nàng nói có đúng không?”

“huynh không buồn bực à?” ngây ngô cả ngày trong hoàng cung, cho dù nó có lớn cỡ nào nhưng phong cảnh bên trong gần như giống nhau. Nhìn lâu vẫn sẽ cảm thấy chán.

“cái này phải xem tâm trạng của nàng.” Như một người trải qua rất nhiều tang thương, đồng tử lạnh lùng của An Hoằng Hàn tràn đầy thản nhiên, “thứ trẫm gặp nhiều hơn nàng, trước khi chưa lên ngôi trẫm từng có một toà phủ đệ ngoài cung. Khi đó trẫm cũng thường hay ra ngoài du ngoạn.”

Có điều khi đó đi du ngoạn thương xảy ra chút xíu ngoài ý muốn. cũng có lúc xảy ra vở kịch ám sát linh tinh gì đó. Có thể sống tới cuối cùng hay không còn phải xem bản lĩnh của người đó.

Nghe thấy tin tức này Tịch Tích Chi giận tới mức suýt nữa đau sót hông. Vì cho tới bây giờ An Hoằng Hàn chưa từng nhắc tới chuyện này nên nàng còn tưởng rằng hắn vẫn luôn như vậy, không thích xuất cung du ngoạn. nhưng sự thật cũng đúng vậy, hắn đã nhìn thấy hết phong cảnh đẹp nên mới không có hứng thú với bất cứ thứ gì.

“ngày nào đó dẫn ta tới phủ đệ của huynh chơi được không?” Tịch Tích Chi rất tò mò về chỗ ở trước kia của An Hoằng Hàn.

Dường như có ký ức không muốn nhớ lại, hắn lắc đầu, “chuyện đã qua, đừng nhắc tới nữa.” Xoay chuyển lời nói, An Hoằng Hàn nhanh chóng chặn chủ đề, “lau sạch sàn nhà chưa?”

Tịch Tích Chi cúi đầu nhìn, vừa rồi chỉ lo nói chuyện phiếm với hắn mà quên lau vết chân rồi.

“còn không làm tiếp mau? Có lẽ đợi lát nữa ngự thiện phòng sẽ tới dọn thức ăn lên, trẫm sẽ không vì nàng mà làm trễ thời gian dung bữa.”

Uy hiếp trần trụi! một con chồn nào đó chỉ sợ mất thể diện sợ nhất là bị người nhìn thấy, lập tức vung cánh tay nhỏ, bắt đầu bận rộn, nhất định phải lau sạch vết chân trước khi ăn trưa.

148. Chương 148: Chương 48

Trên biển tòa nhà dùng thể chữ rồng bay phượng múa mạ vàng, khắc ba chữ ‘Hàn vương phủ’.

Tịch Tích Chi chớp chớp đôi mắt trong veo như nước, Hàn vương? Cũng đúng, trong tên An Hoàng Hàn cũng mang theo một chữ ‘Hàn’. Nhưng cho tới bây giờ hắn chưa từng nhắc tới mình đã từng được phong vương.

“Chuyện này có gì kỳ lạ? Hễ là hoàng tử có chút năng lực thì ai cũng sẽ có thân phận vương gia sau khi trưởng thành, sau đó có tòa nhà ngoài cung?” Cảm thấy vẻ mặt Tích Tích Chi quá mức ngạc nhiên, An Hoàng Hàn kéo tay nàng, bước về phía trước hai bước, ý bảo Lâm Ân nhanh gõ cửa, đừng làm chậm trễ thời gian.

Có lẽ Lâm Ân lâu chưa tới nơi này, nhìn cánh cửa tòa nhà đóng chặt, chỉ sợ bên trong không có ai trả lời. Có điều thấy bệ hạ như biết rõ tình trạng chỗ này, chỉ có thể nhắm mắt gõ cửa.

Cạch cạch cạch, tiếng động vang lên.

Tịch Tích Chi đứng sững vai với An Hoàng Hàn, nhìn đại môn chầm chầm.

Hồi lâu sau, đại môn kéo kệt một tiếng, mở ra từ bên trong.

Người ra mở cửa là một ông cụ ăn mặc mộc mạc, tuổi chừng năm mươi, khoe mắt đầy nếp nhăn. Có lẽ là đã già nên mắt không dùng được. Ông cụ dụi dụi mắt, nói: “Gõ cửa làm gì? Chủ nhận không có nhà.”

Hễ là người thông minh đều biết chủ nhân Hàn vương phủ là vua một nước.

Cho nên đừng thấy ông cụ này ăn mặc mộc mạc, ở chỗ này không ai dám cho ông nhìn sắc mặt.

Sau khi An Hoàng Hàn chuyển vào hoàng cung, tòa nhà này liền bỏ không, chỉ để lại vài người hầu trông chừng.

“Chu quản gia.” Giọng nói không cao thấp truyền tới từ đằng xa.

Cho dù rất nhiều năm không nghe thấy giọng nói này nhưng ông cụ nhận ra ngay lập tức, sợ tới mức hai đầu gối mềm nhũn, khom lưng định hành lễ.

“Khấu kiến bệ...”

“Ở bên ngoài không cần đa lễ. Còn không nhanh mở cửa ra cho chúng ta đi vào?” An Hoàng Hàn không nhiều lời với ông, bước vài bước vào trong nhà.

Tịch Tích Chi theo sát phía sau, lấy tốc độ chạy bộ mà đuổi theo bước chân An Hoàng Hàn.

Đại môn lại khép lại, Chu quản gia thấy bốn bề vắng lặng, cuối cùng lấy dũng khí hỏi: “Khấu kiến bệ hạ. Không biết người về phủ vì chuyện gì?”

Chu quản gia trông nom ở chỗ này rất nhiều năm, vốn tưởng rằng lúc còn sống cũng không thể nhìn thấy bệ hạ lần nữa. Không ngờ hôm nay bệ hạ lại đột nhiên đến thăm.

“Sao? Chẳng lẽ Chu quản gia không hoan nghênh trẫm? Tòa nhà này thuộc sở hữu của trẫm, có chỗ nào không thích hợp à?” An Hoàng Hàn đi vào đại sảnh. Hắn vô cùng quen thuộc với cách bài trí trong này. Tuy đã cách nhiều năm nhưng ký ức vẫn hiện rõ.

Tịch Tích Chi có vẻ khá tò mò, kể từ khi vào cửa vẫn nhìn đông nhìn tây. Tuy tòa nhà này ít khi có khách nhưng lại quét dọn vô cùng sạch sẽ, bụi hoa bên cạnh con đường nhỏ cũng được cất tĩa vô cùng chỉnh tề.

“Không...Nô tài không có ý này.” Chu quản gia sợ An Hoàng Hàn tức giận, sợ tới mức hai đầu gối quỳ xuống lập tức.

Tuy rất nhiều năm không phục vụ An Hoàng Hàn nhưng tính cách hắn ra sao, Chu quản gia vẫn hiểu vô cùng rõ. Không chọc tới hắn thì hắn sẽ không can thiệp vào chuyện gì. Nhưng một khi chọc giận hắn thì đó chính là không thể không chết.

Trước kia hễ là người hầu nô tài nha hoàn vào Hàn vương phủ, ai cũng phải nơm nớp lo sợ sống qua ngày.

“Không phải thì tốt.”

An Hoàng Hàn lạnh mắt nhìn ông, hỏi tiếp: “Người kia có còn ở đó không?”

Người kia khiến Tịch Tịch Chi sinh ra nghi ngờ.

Vì sao một người thu yêu hàng ma lại ở đây? Chẳng lẽ còn có nội tình gì?

Đang lúc nàng nghĩ lung tung thì bị người bên cạnh vỗ một cái lên vai.

“Nghĩ cái gì vậy? Tới lúc nàng nên biết thì sẽ biết thôi. Bây giờ đi theo trẫm.” Ôm vai tiểu hài tử, An Hoằng Hàn ra hiệu Chu quản gia dẫn đường.

Chu quản gia không kiềm được mà nhìn Tịch Tịch Chi thêm vài lần. Lần đầu tiên thấy có người có thể tới gần bệ hạ như vậy, hơn nữa còn ở khoảng cách gần như thế. Nhìn hành động giữa hai người là biết không phải chuyện ngày một ngày hai.

Nhớ tới vị Tịch cô nương trong lời đồn gần đây, Chu quản gia đoán được tám chín phần mười.

Thảo nào bệ hạ thích hài tử này như vậy. Nhìn lông mày đôi mắt, chỗ nào không khiến người ta yêu mến?

Đi qua con đường tối vắng vẻ, đoàn người An Hoằng Hàn dừng trước một gian nhà gỗ nhỏ. Nhà gỗ đã có từ rất nhiều năm, gỗ xung quanh đã ngả màu vàng úa, cùng với rừng cây um tùm xung quanh cũng vô cùng hài hòa tốt đẹp.

Tịch Tịch Chi cố gắng ngóng vào nhà gỗ, lòng nghĩ tới vị thể ngoại cao nhân theo lời An Hoằng Hàn. Vừa tới gần nơi này nàng đã cảm giác được một luồng linh khí dồi dào. Rất hiển nhiên có người bố trí trận pháp ở đây, tụ tập tất cả linh khí xung quanh lại một chỗ.

Chỉ riêng bản lĩnh này người trong nhà gỗ đã đủ để người khác nhìn bằng ánh mắt khác.

Nhớ năm đó, lúc Tịch Tịch Chi vẫn còn trong núi sâu, sư phụ nàng cũng dùng chiêu này để thay đổi bố cục phong thủy ở chỗ ở khiến khá nhiều yêu tinh muốn tu luyện không ngừng luồn vào chỗ bọn họ. Nhưng không ai có thể thành công. Bởi vì sư phụ nàng không chỉ có bố trí trận pháp mà còn bố trí một mê trận khiến những yêu quái còn chưa tới gần đã chóng mặt mà chuyển hướng.

“Chẳng lẽ trẫm tới đây cũng không đủ tư cách để Phùng chân nhân ra ngoài đón giá à?” An Hoằng Hàn yên lặng bình tĩnh đứng trước nhà gỗ, vừa lên lời là những lời lạnh lẽo thấu xương.

Tịch Tịch Chi nghe thấy giọng điệu này thì cảm thấy là lạ. Nếu An Hoằng Hàn muốn hàng phục hồ yêu thì chắc chắn sẽ nhờ vị Phùng chân nhân này giúp. Nhưng thái độ của hắn với Phùng chân nhân cũng không được coi là tốt.

Ngày nào Chu quản gia cũng đều vâng lệnh An Hoằng Hàn phân phó, cho người đưa thức ăn tới phòng này. Nhưng đến bây giờ cũng không từng nhìn thấy người bên trong ra ngoài. Mỗi lần lúc ông đưa thức ăn, tới trước cửa đều là kêu một tiếng. Sau đó đặt thức ăn xuống rồi rời đi.

Có một lần ông tò mò nên để thức ăn xuống, cố ý nấp sau cây đại thụ cách đó không xa, muốn thấy người trong nhà gỗ rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Nhưng đợi lâu mà người bên trong như biết sự tồn tại của ông, cố ý không xuất hiện.

Sau đó Chu quản gia từng dò xét nhiều lần nhưng lần nào cũng kết thúc thất bại. Nếu không phải mỗi lần tới thu bát đĩa, thấy thức ăn bên trong đã hết, ông tuyệt đối không tin trong này có người ở.

“Phùng chân nhân còn làm bộ với trẫm? Chẳng lẽ là muốn cho trẫm chờ người ba năm ngày mới ra ngoài tiếp giá?” An Hoằng Hàn nói chuyện đối lập khắp nơi.

Ít nhiều gì Tịch Tịch Chi cũng biết tính tình của An Hoằng Hàn, rất ít nhìn thấy hắn có lúc bất đắc dĩ. Bất kể hắn nói những câu mang tính kích thích bao nhiêu, người trong nhà gỗ vẫn không hề động đậy. Xung quanh yên tĩnh như không có bất cứ thứ gì tồn tại.

“Sao không xông vào?” Với năng lực và thủ đoạn của An Hoằng Hàn, Tịch Tịch Chi tỏ vẻ không hiểu.

Giọng nói trong trẻo này như tiếng hoàng oanh ca hát. Giọng Tịch Tịch Chi mang theo sự ngây thơ của trẻ con, tràn đầy hồn nhiên và trong sáng.

Chu quản gia cảm thán không ngừng, không chỉ bộ dạng đẹp mà ngay cả giọng nói cũng vô cùng bắt lòng người làm tù binh.

An Hoằng Hàn nhíu mày, dường như vô cùng không muốn trả lời vấn đề này, đưa tay chỉ về phía nhà gỗ, “Nàng nhìn kỹ đi, có lẽ nàng mới có thể nhìn ra được đầu mối.”

Nàng nhìn theo hướng tay hắn về phía cánh cửa nhà gỗ. Một tầng ánh sáng yếu ớt mắt thường không thể nhìn thấy được bao quanh nhà gỗ, nếu không nhìn kỹ rất dễ bị người ta coi thường. Nàng thầm than, đây rõ ràng là kết giới! Người bên trong này nhất định không đơn giản.

“Đây chính là nguyên nhân.” Trừ phi người bên trong tự nguyện ra ngoài, nếu không dù là chủ nhân một nước như An Hoằng Hàn cũng không có cách nào.

Tịch Tích Chi rất rõ ràng đạo hạnh của mình chắc chắn không bằng người bên trong. Muốn phá kết giới để xông vào có lẽ vẫn không thể.

Chẳng lẽ hôm nay đi không công một chuyến?

“Phùng chân nhân, hôm nay yêu ma lộng quyền, cũng là lúc để người phát huy sở trường. Chẳng phải các người luôn lo nghĩ cho người phạm sao? Chẳng lẽ cứ mặc cho yêu ma làm hại người phạm?”

An Hoằng Hàn nói lời khiêu khích rất có lý, chỉ cần là người có chút lương tâm chắc chắn bằng lòng giúp một tay.

Sau đó từng giây từng phút trôi qua, bên trong nhà vẫn không có động tĩnh gì.

Tịch Tích Chi vừa hóa hình không lâu nên phần lớn linh lực đều dùng để duy trì hình người. Linh lực để nàng có thể sử dụng trong cơ thể vô cùng ít. Nhưng vì An Hoằng Hàn, nàng vẫn ra một quyết định. Tuy hơi liều lĩnh nhưng dù sao cũng tốt hơn ngồi chờ chết.

Một luồng linh lực vây quanh đầu ngón tay nàng, ánh sáng màu bạc mang hình một con gió lốc nho nhỏ. Bàn tay nhỏ của nàng vừa nhấc liền ném linh lực tới cửa gỗ. Nhìn như lộn xộn nhưng thực ra nàng nhìn ra kết giới không thể nào không có chỗ hở, tìm đúng khe hở này mới ném linh lực ra.

Tựa như cục đá rơi vào nước, tầng ánh sáng hơi yếu bảo vệ kia như gợn sóng, rung lên không ngừng.

Bỗng, một kinh lực mạnh mẽ ập về phía Tịch Tích Chi. Nàng thầm than hồng бет, vừa rồi chắc là đã bắn sai chỗ, nếu không sao kết giới có thể vô duyên vô cớ phát động công kích với nàng?

Sợ liên lụy với An Hoằng Hàn, nàng đẩy hắn ra, tránh sang bên cạnh.

Đúng lúc này, một giọng nói già nua truyền ra từ trong nhà gỗ, “Không có chút đạo hạnh mà dám xông vào chỗ này của ta, cẩn thận chết như thế nào cũng không tìm được nguyên nhân.”

Làm ra vẻ lại mang theo chút nghiêm túc.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Tịch Tích Chi về giọng nói này.

Nàng vận tất cả linh lực tạo thành một vòng bảo vệ, vây xung quanh mình thật chặt, mong có thể ngăn trở sức mạnh bắn ngược lại của kết giới.

Hành động này khiến người ở đây đều cảm thấy vô cùng giật mình.

Cái gọi là linh lực, An Hoằng Hàn là người phạm nên đương nhiên không cảm nhận được. Nhưng bọn hắn lại có thể cảm giác được một luồng gió rất mạnh...

An Hoằng Hàn phản ứng nhanh nhất, gần như là khoảnh khắc Tịch Tích Chi đẩy hắn ra đã hiểu chuyện gì xảy ra. Hắn lãnh khốc quát: “Mấy năm không gặp, tính tình Phùng chân nhân ngày càng nóng nảy! Ngay cả người của trẫm cũng dám đả thương.”

Bên trong nhà gỗ phát ra tiếng cười ha ha, hình như cảm thấy vô cùng hứng thú với những lời này của An Hoằng Hàn.

“Vốn tưởng rằng ngươi là minh quân, không ngờ cũng là đồ ngu ngốc vô năng! Ngươi xác định thứ bên cạnh ngươi... Có phải...?” Người không?

Không đợi Phùng chân nhân nói xong, An Hoằng Hàn giơ tay bỏ về phía cây bên cạnh. Răng rắc, cành cây to bằng cánh tay gãy ngay lập tức.

“Trẫm biết hay không không cần người quan tâm.”

149. Chương 149: Chương 49

Khí thế An Hoằng Hàn kinh người, dọa Lâm Ân và Chu tổng quản sợ tới mức rùng mình. Đây là lần đầu tiên thấy có người dám đánh nhau với bệ hạ.

Khí thế quanh An Hoằng Hàn lạnh như băng, như thể một thứ ăn mòn trái tim mọi người.

Tịch Tích Chi dùng hết sức ngăn cản dư âm làn sóng kết giới bắn ngược lại, cái miệng nhỏ nhắn cắn chặt vô cùng.

“Thấy người không có đạo hạnh gì lại có thể chống đỡ lâu như vậy, cũng không dễ dàng gì.” Lão đạo sĩ mặc trường sam màu tro, có lẽ là áo bào này mặc đã lâu, giặt đã hơi bạc.

Tịch Tích Chi không dám phân tâm. Thời gian tu luyện của nàng cũng không dài, nếu không tập trung tinh thần chống lại có lẽ sẽ lập tức bị kết giới đánh thổ huyết.

An Hoằng Hàn không thích có người dám đả thương người của hắn nhất. Thấy trán Tịch Tích Chi toát từng dòng mồ hôi lạnh đã nổi trận lôi đình, “Phùng chân nhân, còn không dừng tay nhanh! Muốn trẫm giết 3000 đệ tử Tuệ Vân Quan của các người thì mới bằng lòng dừng tay à?”

Tuệ Vân Quan chính là đạo quán nổi tiếng nhất Phong Trạch quốc. Từ khi thành lập tới nay có không ít cao nhân đắc đạo từ đây. Tiếng tăm và danh vọng của Tuệ Vân Quan vượt xa tất cả mọi đạo quán, vẫn đứng trên đỉnh núi cao nhất.

Dường như đã đoán được An Hoằng Hàn sẽ uy hiếp như thế từ lâu, Phùng chân nhân lại cười, “Tính cách bệ hạ vẫn không có thay đổi gì, không chỉ có thủ đoạn âm ngoan mà tính tình cũng tàn bạo như thế.”

Nhưng sự uy hiếp của An Hoằng Hàn rất rõ ràng có ảnh hưởng tới ông. Ông phất tay áo, một cơn gió mạnh mẽ phóng về phía Tịch Tích Chi.

Nàng lão đạo hạ xuống, suýt chút nữa là văng ra ngoài mấy thước.

Quả nhiên là cao nhân! Có lẽ đạo hạnh của người này không kém sư phụ là mấy. Có lẽ chỉ cần nghiên cứu thật tốt thì cách ngày lên trời không xa.

“Thấy người chưa từng làm việc ác, hôm nay lão đạo nể mặt bệ hạ, sẽ không tính toán với người. Nhưng nếu người dám làm chuyện gì trái với lẽ trời thì nhất định lão đạo sẽ không bỏ qua cho người. Cho dù là bệ hạ đứng ra bảo đảm lão đạo cũng thu người không tha!”

Về mặt Phùng chân nhân nghiêm túc, nói chuyện đầy ra đây.

Tịch Tích Chi là người vô cùng tự mình biết mình, nắm rõ thực lực của mình hoàn toàn không cùng một bậc với ông, đương nhiên sẽ không nói gì. Nhưng chính vì vậy nàng lại rất hâm mộ lão đạo này. Ít nhất ông không phải là đạo sĩ thói làm trái với lương tâm, biết được yêu tinh cũng chia ra chính tà, sẽ không thu yêu diệt ma mù quáng.

Lâm Ân và Chu tổng quản nghe những lời này vẫn không hiểu lắm. Rõ ràng là một hài tử, sao Phùng chân nhân lại đối xử với nàng như vậy?

Nghe giọng điệu của ông thì rất rõ ràng nguồn gốc hài tử này bất chính. Nhưng bệ hạ che chở nàng khắp nơi, lại rõ ràng nàng vô cùng quan trọng. Lời rất mâu thuẫn khiến bọn họ không đoán ra chân tướng. Cho dù trong lòng có vài phần nghi theo hướng kia nhưng bọn họ cũng không có lá gan nói ra.

“Trẫm không muốn nghe người nói nhảm. Ngoài thành có một con hồ yêu, người tùy tiện đi thu đi.” An Hoảng Hàn ba bước làm hai bước đi tới trước mặt Tịch Tích Chi, kéo tay nhỏ bé của nàng, kiểm tra đi kiểm tra lại xem có bị thương hay không.

Xác định tiểu hài tử không bị chút tổn thương nào, đôi lông mày nhíu chặt của hắn mới từ từ giãn ra. Lạnh lùng nhìn Phùng chân nhân, cái nhìn kia lạnh khốc như băng như thể cảnh cáo đối phương nếu vừa rồi Tịch Tích Chi có huyên không may thì nhất định hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Phùng chân nhân mơ hồ nhận ra đầu mối, ánh mắt quanh quẩn giữa hai người An Hoảng Hàn và Tịch Tích Chi. Ông lắc đầu đầy bất đắc dĩ, rất xúc động mà nói: “Bệ hạ, cho dù người là vui một nước, có thiên thần che chở nhưng có vài chuyện không thể cưỡng cầu được, vẫn nên buông bỏ sớm đi thì tốt hơn.”

Mắt ông không mù, khoảng khắc khi Tịch Tích Chi đứng trước mặt ông, ông đã rất rõ ràng rằng tuy tiểu hài tử này thuộc hàng yêu quái nhưng đi theo con đường tu tiên. Linh khí vây quanh tiểu hài tử vô cùng sạch sẽ. Có thể tu luyện tới cảnh giới như thế đúng là không dễ.

“Chuyện của trẫm không cần người can thiệp.” Muốn hắn buông tay? Còn khó hơn lên trời. Thứ hắn nhận định thì làm gì có lúc buông tay? Nếu ông trời ngăn cản hắn vậy thì hắn không đội trời chung với ông trời.

Phùng chân nhân rất muốn nói gì đó nữa nhưng khi tiếp xúc với đôi mắt lạnh khốc của hắn thì cuối cùng vẫn nuốt lời vào bụng.

Vì sao lại không nghe khuyên bảo như vậy chứ? Giữ một yêu tinh tu tiên bên cạnh, ngoài không có lợi cho đôi bên ra thì không có bất cứ chỗ tốt nào. Một mặt là cản trở tiến độ tu luyện của tiểu hài tử kia, mặt khác là ảnh hưởng tới đế vương một quốc gia. Đừng tưởng rằng ông không nhìn ra, rõ ràng rằng tình cảm của An Hoảng Hàn dành cho tiểu yêu tinh là không tầm thường.

“Thôi thôi, lão đạo cũng chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, nào có thể trông nom mọi chuyện? Chỉ cần bệ hạ có thể luôn tự cân nhắc.” Phùng chân nhân phát phát tay áo bào, lại thở dài một tiếng.

Tịch Tích Chi vẫn yên lặng không xen lời, trong đầu lại tự đánh giá lời Phùng chân nhân nói.

Có lẽ lời này có tác dụng, nàng cũng suy nghĩ lại tình hình tu luyện mấy tháng gần đây. Tuy nàng đi theo con đường tu tiên nhưng không có nghĩa là cắt đứt mọi tình cảm. Có rất nhiều cao tăng đắc đạo thường nói ‘Tu tiên thì phải chặt đứt tơ tình’, thật ra thì lời này cũng không hoàn toàn đúng. Cũng không phải là chặt đứt tình cảm mà là không dính vào tình cảm.

Sư phụ đã từng nói chỉ cần cố gắng tu hành thì sẽ có một ngày lên trời. Về phần tình cảm... Có thể trả giá ít thì trả giá ít. Bởi vì một khi lên trời thành công, người sẽ buông bỏ tất cả trong trần thế, tới lúc đó người không bỏ được ở khắp nơi sẽ chính là mình.

Có bao nhiêu người đã từng vì tình yêu thế gian mà buông bỏ cơ hội lên trời?

Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều cao nhân thích ẩn cư, không hỏi thế tục. Một khi bước vào phàm trần, dính tình cảm mà còn muốn buông bỏ thì vô cùng khó khăn.

“Tiểu nha đầu, người cũng phải suy nghĩ một chút tiếp theo nên làm thế nào.” Phùng chân nhân nhìn Tịch Tích Chi một cách bí ẩn.

Hai người cũng không nói rõ nhưng trong lòng bọn họ đều hiểu.

“Phùng chân nhân, đừng chọc giận trẫm, người không biết phải im miệng à?” An Hoảng Hàn không dễ dàng tha thứ nhất là có người muốn cướp đi thứ thuộc về hắn từ bên cạnh hắn! Đặt biệt là ham muốn chiếm lấy Tịch Tích Chi một cách điên cuồng.

“Lão đạo cũng nên im miệng, bệ hạ đừng nổi giận.” Phùng chân nhân thở dài thật khế.

An Hoảng Hàn đã giận đùng đùng, nếu không phải sức kiên nhẫn của hắn luôn tuyệt cao thì e rằng đã không chế không được mà bùng nổ từ lâu.

Cầm thấy sức An Hoảng Hàn nắm tay mình tăng lên không chỉ một lần, Tịch Tích Chi hơi đau, định rút tay về. Nhưng chỉ cần tay nàng hơi động một chút thì sẽ bị An Hoảng Hàn nắm thật chặt ngay. Nàng giãy mấy cái nhưng tay đối phương như sắt khiến nàng hoàn toàn không có cơ hội rút lui.

“Đã qua nă nă, Phùng chân nhân có nghĩ ra chút đầu mối nào về chuyện kia không?” Ôm chặt vai Tịch Tích Chi, An Hoằng Hàn đứng mặt đối mặt với Phùng chân nhân.

Nói tới chuyện này, sắc mặt Phùng chân nhân thay đổi ngay lập tức.

“Bệ hạ, cho dù người nhốt lão đạo mười năm nữa, lão đạo cũng không nói gì hết. Trời có quy củ của trời, há người phạm trần chúng ta có thể phá vỡ?” Coi như Phùng chân nhân cũng có vài phần khí phách.

Tịch Tích Chi sinh ra lòng tò mò với lần này, thảo nào An Hoằng Hàn đối lập với Phùng chân nhân khắp nơi, thì ra là không ngờ hắn nhốt Phùng chân nhân một cách tàn nhẫn suốt năm năm! Nhưng... Bằng tu hành của Phùng chân nhân, chỉ một Hàn vương phủ có thể vây được ông ư?

An Hoằng Hàn vẫn chú ý tới vẻ mặt tiểu hài tử thay đổi, nhận ra suy nghĩ trong lòng nàng, từ từ nói: “Có đôi khi nhốt một người cũng không phải chỉ dùng vũ lực mới có thể giải quyết. Có thể nhốt trái tim người kia mới là cách có ích nhất.”

Hắn là bắt được cái chân đau của Phùng chân nhân mới có thể hạn chế tự do của ông.

Phùng chân nhân hừ mũi trợn mắt, “Chuyện Bạch Hồ lão đạo sẽ tự đi. Nếu bệ hạ không còn chuyện gì khác thì về trước đi. Nhà gỗ này của lão đạo không thể chứa nổi vị Phật đáng kinh ngài.”

“Lúc đi thu yêu thì báo cho trăm một tiếng, trăm sẽ đi cùng. Chuyện này không chỉ liên quan tới an nguy bách tính mà cũng liên quan tới bang giao giữa Luật Vân quốc và Phong Trạch quốc. Trăm đoán chuyện Từ quốc sư mất tích phần lớn là liên quan tới con hồ yêu này. Lần này không chỉ phải thu yêu mà còn phải tìm ra tung tích Từ quốc sư. Phùng chân nhân, người hiểu chưa?”

Tuy Phùng chân nhân không vào triều làm quan nhưng ít nhiều gì cũng hiểu tình hình gần đây của Phong Trạch quốc. Nghe An Hoằng Hàn nói như vậy cũng rất coi trọng.

“Lão đạo nghe lời bệ hạ phân phó.”

“Vậy là tốt nhất. Không còn sớm nữa, trăm sẽ không quấy rầy Phùng chân nhân thanh tu.” Dứt lời, An Hoằng Hàn xoay người ôm lấy Tịch Tích Chi quay về.

Chu quản gia cũng là người thông minh, đương nhiên biết cuộc nói chuyện hôm nay tuyệt đối không thể để người thứ năm biết, nếu không cái mạng nhỏ của ông nhất định không bảo đảm được.

Từ sau khi từ Hàn vương phủ về cung, sắc mặt An Hoằng Hàn vẫn âm trầm, có cảm giác mây đen áp xuống.

Tay bé nhỏ của Tịch Tích Chi đã bị kéo phát đau, làm sao An Hoằng Hàn cũng không buông tay, nàng cũng không dám mở miệng kêu.

Thấy mặt An Hoằng Hàn âm trầm Tịch Tích Chi đã cảm thấy sợ. Người hôm nay chọc giận hắn chắc chắn không phải nàng, ngàn vạn lần đừng phát giận với nàng. Nếu không mình thành dê con chịu tội thay, đó thật là đau thương vô cùng.

Cho tới khi dùng xong bữa tối An Hoằng Hàn vẫn không nói một lời.

Đôi mắt to tròn của Tịch Tích Chi thỉnh thoảng nhìn trộm hắn hai cái, xem thử sắc mặt hắn có chuyển tốt hay không.”

“Nếu không thì chúng ta bắt Phùng chân nhân, đánh ông ta một trận điên cuồng?” Tịch Tích Chi hỏi dò, dù sao nàng cũng không bắt được Phùng chân nhân, nhiệm vụ khó khăn này chỉ có thể giao cho An Hoằng Hàn.

“Nàng cho rằng... Trăm tức giận Phùng chân nhân vô lễ với trăm?” An Hoằng Hàn chuyển mắt qua trên người một tiểu hài tử nào đó, ánh mắt sâu không lường được, như thể có thể hút người vào đó.

Tịch Tích Chi nhìn đôi mắt đen bóng như đá đen đến mê mẩn, càng nhìn càng si mê.

“Chẳng lẽ không phải?” Nàng chớp chớp mắt, dù sao cũng không phải là nàng chọc giận hắn chứ? Thề với trời, nàng chưa làm chuyện gì cả.

Động đưa bạc rất ít, An Hoằng Hàn gơ tay lên, “Không cần hầu hạ, tất cả lui xuống.”

Lâm Ân và Ngô Kiến Phong đều liếc nhìn Tịch Tịch Chi, trong lòng không hện mà cùng thầm nghĩ gần đây số lần bệ hạ lên nói chuyện với tiểu hài tử này càng ngày càng nhiều.

150. Chương 150: Chương 50

Trong đại điện vô cùng trống trải, chỉ có Tịch Tịch Chi và An Hoằng Hàn mắt to trừng mắt nhỏ.

Có lẽ bởi vì tâm trạng không tốt nên An Hoằng Hàn mất đi kiên nhẫn thường ngày, nhìn thẳng tiểu hài tử nào đó, nói: “Chỉ là một Phùng chân nhân, còn chưa đủ để chọc giận trẫm. Nàng thử suy nghĩ một chút xem, hôm nay vì sao trẫm tức giận?”

Tịch Tịch Chi trừng mắt nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên sự nghi ngờ.

Hôm nay nàng chưa từng làm gì, chẳng lẽ là chuyện mình không cẩn thận chạm vào kết giới, bị bắn ngược lại?

Nhưng về chuyện đó, nàng một mình chống lại, cũng không đem nguy hiểm tới cho hần, cho nên hần cũng không tới nổi tức giận mới phải.

Nghĩ như thế, nàng cây ngay không sợ chết đứng, lắc đầu, “Ta không biết.”

Bốn chữ khiến An Hoằng Hàn đỏ khóc đỏ cười.

“Lúc Phùng chân nhân nói những lời kia, trong lòng nàng có từng nghĩ tới cái gì không? Đừng định lừa gạt trẫm, muốn đoán ra suy nghĩ trong lòng nàng với trẫm là chuyện vô cùng dễ dàng.”

Tịch Tịch Chi không dám có nửa phần nghi ngờ những lời này. Tâm An Hoằng Hàn như gương sáng, có thể chiếu rõ ràng cách nghĩ trong lòng người khác. Đặc biệt là Tịch Tịch Chi, trước kia lúc bị An Hoằng Hàn nhìn thấu còn ít à?

Nàng chếp miệng mấy cái, định tìm một lý do để qua loa trước. Nhưng mắt vừa nhấc thì vừa hay thấy đôi mắt lạnh khốc vô tình của An Hoằng Hàn, sợ tới mức chút tâm tư này lập tức không còn sót lại chút gì. Nàng bị hần ăn sạch, nếu không sao lại sợ hần như thể chuột thấy mèo.

“Ta...Ta có từng nghĩ một cách.” Nàng thành thật nói, không giấu chút gì.

Mắt An Hoằng Hàn lại âm u một lần nữa, như thể phủ đầy hàn băng, đồng tử không chút độ ấm.

Nhưng nếu bình thường Tịch Tịch Chi đã nhìn quen ánh mắt như vậy của hần chắc chắn sẽ không sợ nữa. Nhưng bây giờ không đúng lúc, nàng càng nhìn càng thấy kinh hãi. Trong lòng nàng nghĩ thế nào thì nói như thế, “Ta đi theo con đường tu tiên, Phùng chân nhân nói vậy cực kỳ có lý. Cuối cùng có một ngày ta sẽ phải lên trời, tới khoảnh khắc đó ta sợ ta sẽ không bỏ được. Nếu vừa bắt đầu đã cố gắng bỏ ra ít thì ra sẽ đi một cách tiêu sái.”

Đạo lý này không chỉ Tịch Tịch Chi biết mà An Hoằng Hàn cũng biết.

Nhưng vừa nghĩ tới tiểu hài tử sẽ rời khỏi hần, hần liền không khống chế được tâm trạng của mình! Đây chính là nguyên nhân hần tức giận.

Về mặt An Hoằng Hàn lạnh lẽo tới mức đáng sợ, híp mắt, lạnh lùng hỏi: “Có còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp nhau trẫm từng nói những lời gì không?”

Đề tài chuyển quá nhanh, cái đầu nhỏ của nàng hơi không phản ứng kịp.

“Nói cái gì?” Đã lâu như vậy, Tịch Tịch Chi nào có thể nhớ được? Huống hồ lần đầu tiên gặp nhau An Hoằng Hàn nói nhiều như vậy, sao nàng có thể biết hần ám chỉ câu nào?

“Không nhớ rõ à? Vậy để trẫm nhắc lại cho nàng.” An Hoằng Hàn kéo hai tay Tịch Tịch Chi, tiểu hài tử không chống cự chút nào mà đổ vào lòng hần.

Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên ngồi trong lòng An Hoàng Hàn, Tịch Tích Chi thấy bốn bề vắng lặng nên càng thêm không cần bàn khoăn tới thể diện, yên tâm ngồi trên đùi hắn.

Thấy chẳng những tiểu hài tử không sợ mà lại còn tìm một tư thế thoải mái mà ngồi, sắc mặt An Hoàng Hàn hơi mất tự nhiên. Nhưng chút hành động thân thiết này vẫn không đủ để xóa đi lửa giận trong lòng hắn. Hắn cố ý néo cánh tay mập mạp của tiểu hài tử, “Trẫm đã từng nói nếu nàng cố ý tránh né trẫm thì trẫm sẽ chém đứt hai chân nàng, xem nàng tránh tiếp thế nào?”

Bàn tay từ từ chuyển tới đùi Tịch Tích Chi, An Hoàng Hàn vỗ vỗ tràn đầy cảnh cáo, “Đừng mưu tính khiêu chiến với ranh giới cuối cùng của trẫm. Trẫm đã nói thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Trẫm không đồng ý cho nàng rời đi trước, nếu nàng có hành động gì...Trẫm sẽ dùng một chút thủ đoạn đặc biệt để cắt đứt con đường trong lòng nàng. Nàng hiểu không?”

Hắn cố ý giảm thấp giọng ở ba chữ cuối cùng.

Khí thể toàn thân hắn vốn vô cùng kinh người, cộng thêm giọng nói lạnh lùng, quả là có thể hù được rất nhiều người.

Trái tim nhỏ bé của Tịch Tích Chi đập điên cuồng, càng sợ hãi hơn khi nghe thấy lần đầu tiên.

Đã biết An Hoàng Hàn là một nam nhân vô cùng cường thế từ lâu, vốn tưởng rằng chung sống với hắn thời gian lâu như vậy, quan hệ giữa bọn họ coi như là chủ nhân và súc vật, dù gì cũng có chút tình cảm! Khi An Hoàng Hàn nói ra những lời này, trái tim Tịch Tích Chi ít nhiều gì cũng bị tổn thương. Nhưng nàng thu tâm trạng lại rất nhanh, không để An Hoàng Hàn tìm ra chút đầu mối nào.

“Ta hiểu.” Nàng cắn răng nặn ra ba chữ này.

An Hoàng Hàn vẫn quan sát vẻ mặt của tiểu hài tử, thấy nàng tử thân tới mức sắp rơi lệ, tâm trạng của hắn cũng theo đó mà chìm xuống. Nhưng không vì vậy mà hắn sẽ thu hồi lời vừa rồi. Vào một lúc nào đó phải dọa nàng một chút mới có thể ổn định lòng nàng. Nếu không ngộ nhờ ngày nào đó tiểu hài tử nào đó bỗng nhiên chạy trốn, hắn biết đi đâu tìm nàng về?

“Vậy là được rồi. Ngoan ngoãn sống bên cạnh trẫm, biết chưa?” An Hoàng Hàn vuốt ve cái trán Tịch Tích Chi, sau đó lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng thường ngày. Không có khí thể lạnh giá khiến người ta sợ hãi, uy áp toàn thân hắn tản ra lập tức ít đi một nửa.

Tịch Tích Chi hơi thở phào một hơi, nàng vẫn quen với dáng vẻ này của hắn hơn.

“Đi ngủ trước, có lẽ ngày mai bên Phùng chân nhân sẽ đưa tin tới. Trước khi bắt yêu, chúng ta phải dưỡng đủ tinh thần.” An Hoàng Hàn ôm ngang Tịch Tích Chi lên, đi về phía ao tắm.

Tịch Tích Chi đã quen với ngực hắn, thả lỏng người, nằm trong lòng hắn.

“Huynh cứ chắc chắn như vậy à? Chẳng phải Phùng chân nhân không nói là có đi hay không à?”

“Đó là nàng không hiểu ông ta.” Nhớ lại ấn tượng người kia cho hắn, An Hoàng Hàn nói ra không chút chần chừ.

Tuy đã nhiều năm Phùng chân nhân không hỏi thể tục nhưng nói cho cùng ông vẫn là người vô cùng có trách nhiệm. Nghe nói có người phạm gặp Bạch Hồ, chắc chắn ông sẽ không thờ ơ mặc kệ. An Hoàng Hàn là đảm chắc điểm này của ông mới có thể lệnh ông đi bắt yêu không chút kiêng dè.

Hai người im lặng hồi lâu, mãi cho tới khi tắm xong vẫn không nói câu nào.

Màn đêm đen kịt, vô cùng yên lặng. Ánh nến leo lét hơi chiếu sáng cả đại điện.

“Trẫm hỏi nàng, ví dụ nàng cuối cùng có ngày lên trời, lúc ra đi có thể có vài phần không nở không?” An Hoàng Hàn như thể đang lăm bằm lấu bấu với không khí.

Tại Tịch Tích Chi run lên, không dám tưởng tượng lời này là từ miệng An Hoàng Hàn nói ra. Không nở? Đó là chắc chắn. Ít nhất nàng cho rằng nàng không phải là người lãnh khốc vô tình, không chặt đứt được tất cả tư tình.

Vậy thì vì sao không đành lòng đây? Là cảm y ngọc thực ở trần thế hay là những thứ khác? Tịch Tịch Chi ngoảnh đầu lại theo bản năng, nhìn về phía khuôn mặt lơ mơ của An Hoàng Hàn. Nếu nói ai chiếm trọng lượng lớn nhất có lẽ không phải là An Hoàng Hàn thì không thể.

“Sẽ.” Tịch Tịch Chi nói như đinh chém sắt.

Dường như có được đáp án hài lòng, An Hoàng Hàn thản nhiên ‘ừ’ một tiếng, “Ngủ đi.”

Tâm trạng căng thẳng lập tức giãn ra. Nàng hơi thở ra một hơi, bọc chăn, gật đầu.

Đêm trôi qua rất nhanh, ít nhất nàng cảm thấy ngủ chưa đủ thì ánh mặt trời ngày hôm sau đã tỏ rực rỡ.

Trong đại điện vang lên tiếng lạch cạch rất nhỏ. Tuy cung nữ thái giám không chế tiếng bước chân đến mức nhỏ nhất nhưng vài tiếng vang vẫn không thoát khỏi tai Tịch Tịch Chi.

Hai tai nhúc nhích, nàng cố gắng nhận biết nguồn gốc phát ra những âm thanh này. Có tiếng nước chảy ào ào, hẳn là tiếng cung nữ vắt khăn rửa mặt cho An Hoàng Hàn. Còn có tiếng va chạm lạch cạch, hẳn là tiếng chêm đĩa chạm vào nhau phát ra tiếng vang.

Thính lực quá mức nhạy bén cũng có lúc không phải là chuyện tốt. Ví dụ như bây giờ! Mỗi lúc An Hoàng Hàn sắp vào triều sớm, nàng luôn bị đủ mọi tiếng động đánh thức. Bị đánh thức nên nàng vô cùng không hài lòng, lăn qua lộn lại trên giường, quần chăn lẫn vài vòng.

Tiếng động bên này dẫn tới sự chú ý của An Hoàng Hàn rất nhanh. Hắn giơ tay lên sửa sang lại vạt áo, quay đầu sang thì chống lại một đôi mắt ngủ chưa đủ của tiểu hài tử nào đó.

Tịch Tịch Chi mở lớn mắt đầy đáng thán, đáng vẽ hùng hổ, trợn mắt nhìn An Hoàng Hàn, cuốn chăn lẫn tiếp.

“Bây giờ còn một nén nhang cho nàng ngủ. Lát nữa xuất cung với trẫm, Phụng chân nhân đã chờ ngoài cung rồi.”

Lấy giọng bình tĩnh nói xong những lời này, An Hoàng Hàn giương mắt nhìn về phía Lâm Ân.

Lâm Ân lập tức hiểu ý, phân phó cung nữ bưng một chén cháo thịt nóng hơi hổi tới.

Ngửi thấy mùi thơm, tinh thần Tịch Tịch Chi chấn động, lập tức bò lên từ trên giường. Trước kia có cái tai và cái đuôi lông xù nên ngày nào lúc rời giường nàng cũng phải giấu đuôi đi, không thể để lộ ra bộ mặt thật. Mà bây giờ nào còn lo lắng ánh mắt của người khác. Nàng vươn tay, đoạt lấy chén cháo từ trong tay Lâm Ân.

Lúc chưa nhìn thấy chén cháo thịt nàng còn không thấy đói, khi ngửi thấy mùi thơm, con sâu tham ăn bị lôi ra ngay.

Hít mạnh hai hơi, nàng cầm muống lên mức một muống, đưa vào trong miệng. Tài nấu nướng của sư phụ mập quả thật rất cao. Mỗi lần ăn đồ ăn ông nấu, nàng đều cảm thấy vô cùng ngon lành.

151. Chương 151: Chương 51

Cách vài ngày, trong hoàng cung sẽ có thái giám chịu trách nhiệm dọn dẹp cỏ dại riêng. Cho nên tuy Tịch Tịch Chi ngồi cạnh bụi hoa nhưng số lần nhổ hoa cỏ của nàng lại vô cùng ít.

Ngáp một cái đầy bất đắc dĩ, cái đầu nhỏ của nàng đã gật lên xuống. Trong lòng thầm oán sao An Hoàng Hàn vẫn chưa trở lại, chờ thêm lát nữa có lẽ nàng đã đi đánh cờ với Chu Công rồi.

Một loạt tiếng bước chân truyền tới từ đằng xa. Nàng xoay người theo bản năng, thấy một đôi giày thêu tơ vàng xuất hiện trước mặt mình.

Ngày nào cũng sống chung với An Hoằng Hàn, nàng nhìn một cái là nhận ra chủ nhân của đôi giày. Con rồng giương nanh múa vuốt trên mũi giày kia chẳng phải là biểu tượng tốt nhất cho An Hoằng Hàn ư? Nàng từ từ nâng khuôn mặt nhỏ bé lên, mắt đối mắt với An Hoằng Hàn.

Hắn vươn tay kéo tay tiểu hài tử để nàng đứng lên từ dưới đất.

“Chán đến mức này rồi à? Có lòng dạ thanh thoi để tới đây nhỏ cở, không bằng đi ngự thư phòng luyện viết chữ thật tốt.” An Hoằng Hàn lướt qua hàng mi che kín đôi mắt như lưu ly của Tịch Tích Chi, lời dạy dỗ bật ra khỏi miệng theo thói quen.

Dường như vì nuôi dưỡng con Tiểu Điều không hiểu chuyện này mà hắn bồi dưỡng được rất nhiều thói quen. Ví dụ như không có chuyện gì sẽ giám sát tình hình học chữ học viết của tiểu hài tử, giúp nàng giải quyết chút chuyện rắc rối. Chỉ cần là chuyện liên quan tới Tịch Tích Chi, bất kể là ăn uống ngủ, hắn cũng đều hỏi tới. Thử hỏi trước kia khi nào thì hắn trông nom những chuyện rườm rà này? Dù là người thân cùng chung huyết thống hắn cũng không làm được tới mức này.

Thời gian này chỉ có một mình Tịch Tích Chi mới có được đãi ngộ người khác cầu cũng không được.

Thậm chí có thể nói, chỉ cần nàng mở miệng yêu cầu, miễn là trong khả năng của An Hoằng Hàn thì hắn đều sẽ cố gắng làm được.

“Muộn rồi.” Chu miệng, nàng khẽ nói hai chữ như oán giận.

Lúc trước An Hoằng Hàn nói thời gian là một nén nhang, tới bây giờ cũng vô cùng đúng giờ, chưa từng để nàng chờ lâu. Mà lần này lại muộn không ít thời gian, vậy cũng khó trách nàng sẽ buồn chán mà lòng hoang sợ.

“Vừa rồi bàn bạc hai việc quốc sự với các đại thần nên mới làm trễ thời gian. Trẫm đi thay quần áo, nàng chờ đó cho trẫm.” Nếu là ngày trước thì chắc chắn hắn sẽ không giải thích cho bất cứ ai vì sao lại tới trễ. Nhưng một khi đối tượng biến thành Tịch Tích Chi thì không hẳn như vậy. Nếu không cần thiết, có rất ít chuyện hắn giấu nàng.

Tuy đầu óc Tịch Tích Chi không thông minh lắm nhưng cũng biết phân biệt nặng nhẹ. Bất kể chuyện gì đứng trước quốc sự cũng thành nhỏ bé. Nàng không tới mức cố tình gây sự, từ một tiếng, ý bảo hắn nhanh lên.

Thay một bộ cẩm bào màu xanh đậm, An Hoằng Hàn đi ra ngoài với Tịch Tích Chi từ cửa cung phía nam.

Lâm Ân và Ngô Kiến Phong đi sát theo sau, một trái một phải.

So với đại tổng quản Lâm n, gần đây sắc mặt Ngô Kiến Phong rất khó coi. Đi đến chỗ nào cũng đều có thể nghe thấy lời ra tiếng vào về hắn. Tịch Tích Chi chưa từng đi hỏi thăm nhưng cũng nghe mấy cung nữ lên thảo luận. Kể từ khi chuyện giết huynh kia xảy ra, nhà họ Ngô liền chiêu cáo thiên hạ rằng từ nay về sau không còn liên quan gì tới Ngô Kiến Phong, còn dùng một mối lửa đốt hết những thứ hắn để lại Ngô phủ.

Tính tình Ngô Kiến Phong khi giải quyết công việc vốn không tốt, không có nhà họ Ngô che chở, không ít thái giám cung nữ trong cung cũng châm chọc hắn.

Tịch Tích Chi liếc hắn, thấy dáng vẻ hắn vẫn ỉu xiu, sắc mặt buồn bã thì hơi thông cảm. Nếu người này không thể tỉnh lại vậy thì chỉ có thể phế đi. Đả kích cũng không đáng sợ, có câu nói, ngã từ đâu thì đứng lên ở đó. Chỉ có chịu đựng được đả kích thì người mới có thể đạt được mục đích của mình.

Nếu ngay cả điểm cố gắng này Ngô Kiến Phong cũng không làm được thì nàng chỉ có thể thở dài với lần này.

“Nàng ít quan tâm chuyện của người khác đi. Hắn cũng không phải người tốt.” Khẽ nhéo lên cánh tay nàng, An Hoằng Hàn cảnh cáo. Ngay cả huynh đệ ruột thịt của mình mà cũng xuống tay được, Ngô Kiến Phong có thể là một người lương thiện à? Người này đã tỏ rõ mình là một con sói mặt trắng.

Dù người cứu hắn một lần, e rằng sau này lúc hắn cần ngược lại người một miếng cũng chắc chắn sẽ không mềm lòng.

Nàng trừng mắt, gật đầu với hắn. Sống trong hoàng cung lâu như vậy, ít nhiều gì nàng cũng hiểu được nguyên tắc trong đó. Dù thông cảm cho Ngô Kiến Phong nhưng còn chưa tới mức vươn tay giúp đỡ lung tung.

Tiếng nói chuyện giữa hai người rất nhỏ, không truyền vào tai Lâm Ân và Ngô Kiến Phong. Trong mắt bọn họ, bệ hạ và Tịch cô nương chỉ đang khẽ nói chuyện với nhau thôi.

Một chiếc xe ngựa mộc mạc đỗ tại cửa cung. Một người dựa vào cạnh đó, mặc vải đay thô, không hề khác với lúc gặp nhau hôm qua. Tịch Tích Chi vừa nhìn qua, đúng lúc Phùng chân nhân quay đầu lại, không hẹn mà gặp ánh mắt nàng.

Ánh mắt Phùng chân nhân già nua và nghiêm túc, tuy không bị nổi với khí thế của An Hoằng Hàn nhưng cũng đủ uy hiếp những người khác.

Tịch Tích Chi gật đầu với ông một cái đầy lễ phép, coi như là chào hỏi.

Phùng chân nhân cũng không phải người không nói lý. Thấy Tịch Tích Chi chào hỏi trước cũng gật đầu với nàng, coi như là đáp lại.

Quan hệ giữa hai người không tính là thân thiết, cũng không tính là đối địch. Tuy hai người đứng trên lập trường khác nhau nhưng giữa họ cũng không xung đột lợi ích.

“Tham kiến bệ hạ.” Phùng chân nhân hành lễ với An Hoằng Hàn.

“Phùng chân nhân cần gì phải hành đại lễ? Hãy bình thân. Có chuẩn bị ổn thỏa chưa? Trẫm không muốn lãng phí thời gian, không có bất cứ thu hoạch gì.” An Hoằng Hàn nghiêm mặt, lạnh giọng nói.

Tịch Tích Chi đứng bên cạnh hắn nên nhìn hết thái độ của hắn với Phùng chân nhân trong mắt.

“Bệ hạ không tin tưởng lão phu có thể thay người khác đi bắt yêu. Lão phu cũng không phải không đi không được.” Phùng chân nhân cũng đoan chính, hàng mày dài lại trắng như tuyết lên như thể không hề sợ An Hoằng Hàn.

Nhưng so với ngọn núi băng vạn năm như An Hoằng Hàn, Phùng chân nhân có biểu hiện lạnh lùng hơn nữa cũng không bị được nửa phần của hắn.

“Vậy à? Xem ra Tuệ Vân Quán cũng không quan trọng.” An Hoằng Hàn lạnh lùng híp mắt, quan sát nhất cử nhất động Phùng chân nhân thể hiện ra, “Phùng chân nhân, người hắn nên biết tính trẫm luôn nói được là làm được, đừng cố gắng khiêu chiến với sự kiên nhẫn của trẫm.”

Hỏi tại sao Phùng chân nhân lại bằng lòng khuất phục An Hoằng Hàn? Vậy thì không nghi ngờ chút nào là vì Tuệ Vân Quán là tử huyết của ông. Ông có thể không quan tâm chuyện khác nhưng Tuệ Vân Quán là tâm huyết của sư tổ bọn ông, có nói gì đi nữa ông cũng phải dốc hết sức bảo vệ.

“Bệ hạ, lão phu nói đùa thôi, người cần gì cho là đúng.” Khí thế yếu đi một phần, cuối cùng Phùng chân nhân là người cúi đầu nhường từng bước một.

An Hoằng Hàn lạnh lùng thờ ơ gật đầu, “Chỉ sợ có người đùa mà thành thật.”

Hai người nói chuyện như đánh đố khiến Tịch Tích Chi nghe rất hao tâm tổn sức. Đợi tới khi bọn họ nói xong thì nàng chỉ có thể ngáp hai cái.

“Đi ngoài ô rồi nói.” An Hoằng Hàn nói xong câu đó thì Lâm Ân lập tức kéo màn xe cho hắn.

Hắn ôm lấy vai tiểu hài tử nào đó, ngồi vào xe ngựa, thấy Phùng chân nhân vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, “Phùng chân nhân cũng vào ngồi đi. Nếu bị người khác nói lung tung, bảo trẫm vô lễ với ngài cũng không tốt.”

Tịch Tích Chi vừa hay cầm túi nước lên uống, nghe những lời này thì phun nước đánh “phì” một cái.

Thử hỏi... Lúc nào thì An Hoằng Hàn lễ độ với người khác? Thấy ai cũng bày ra vẻ mặt lạnh lùng như thể người ta thiếu hắn mấy trăm vạn lượng bạc vậy.

Có lẽ bị những lời này dọa sợ, sắc mặt Phùng chân nhân hơi mất tự nhiên nhưng ông nói theo lời hắn, “Nếu bệ hạ đã nói vậy mà lão phu từ chối thì có vẻ vô lễ rồi.”

Tuy chiếc xe ngựa này không xa hoa như trong cung nhưng có thể chứa được ba người, hướng hồ tiểu hải tử như Tịch Tích Chi cũng không chiếm bao nhiêu diện tích. Từ khi vào xe ngựa nàng vẫn luôn ngồi trong lòng An Hoảng Hàn.

Hành động thân thiết gần bó giữa hai người rơi vào mắt Phùng chân nhân. Ông càng cảm thấy không ổn. Bệ hạ là chân mệnh thiên tử, sao có thể ở cùng với yêu quái?

Phùng chân nhân thỉnh thoảng đưa mắt qua nhìn bên này khiến Tịch Tích Chi không hiểu mình đã đắc tội với ông ở đâu. Ánh mắt kia của ông như thể có thù oán gì với nàng. Chẳng lẽ Phùng chân nhân còn tính toán chuyện nàng xông vào kết giới hôm qua?

Nhưng nàng lại cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Xe ngựa lại đi ra ngoại thành, đám người Tịch Tích Chi đi theo con đường lần trước tới vực Đoạn Tràng.

An Hoảng Hàn vẫn không hủy bỏ mệnh lệnh cho nên còn để lại một nhóm ngự lâm quân canh giữ dưới đáy vực. Mấy người hắn vừa tới đã dẫn tới sự chú ý của ngự lâm quân.

“Tham kiến bệ hạ.” Tất cả ngự lâm quân hành lễ, hành động cực kỳ đều.

Gọi đô thống ngự lâm quân tới, An Hoảng Hàn hỏi: “Có phát hiện ra điều gì khác thường không?”

Dù hắn chưa nói hết tất cả nhưng mọi người đều hiểu hắn hỏi chuyện Bạch Hồ. Về yêu tinh, rất nhiều người cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nên trong lòng cũng tràn đầy sợ hãi.

Thấy vị đạo sĩ bên cạnh bệ hạ, trong lòng mọi người đều không hẹn mà cùng nghĩ rằng có lẽ đây là đại sư trừ yêu bệ hạ tìm tới. Nhưng sao vị đại sư này lại ăn mặc giản dị như vậy? Vị đại sư nào chẳng có một bộ quần áo như nhau? Có câu nói người dựa vào quần áo, Phật dựa vào kim trang mà.

Thấy ánh mắt kỳ lạ của mọi người, Phùng chân nhân vẫn bình thản ung dung.

Tịch Tích Chi hừ một tiếng. Đây mới gọi là chân nhân bất lộ tướng. Bình thường người lợi hại nhất thường không coi trọng danh lợi, nhân vật như Phùng chân nhân có rất nhiều trên phố. Ví dụ như lần đầu tiên nàng gặp Từ lão đầu, chẳng phải ông ta cũng chỉ là một ông cụ ra vẻ bình thường?

“Hồi bẩm bệ hạ, chỗ này không có gì khác thường.” Tổng thống lĩnh ngự lâm quân trả lời.

An Hoảng Hàn gật đầu coi như là trả lời, “Là thứ gì các người cũng không tìm ra được?”

Trong lời nói mang theo ý lạnh như băng khiến tổng thống lĩnh ngự lâm quân bị dọa sợ tới mức hai đầu gối run lên.

“Ví dụ như hang núi hay là những chỗ bí mật khác, các người không đi tìm à?” Thông thường, yêu tinh tu luyện đều tìm một hang núi, đặc biệt là động vật như hồ ly.

Phùng chân nhân nhìn Tịch Tích Chi đầy tán thưởng, ánh mắt kia như muốn nói cũng có chút thông minh.

An Hoảng Hàn liếc tổng thống lĩnh ngự lâm quân, ý bảo hắn nhanh trả lời.

“Ngày hôm qua sau khi bệ hạ rời đi, thuộc hạ đã phái ra hai đội người ngựa đi thăm dò tình hình xung quanh, quả thật phát hiện ra hai hang núi.”

152. Chương 152: Chương 52

“Có thể qua đó dò xét không?” An Hoảng Hàn tiếp tục truy vấn.

Sắc mặt thống lĩnh ngự lâm quân cứng đờ, hôm đó sau nhìn thấy Bạch Hồ, trong lòng bọn họ đều có chút sợ, nhìn thấy sơn động tối đen, đâu dám chui vào nơi đó chứ?

Nhìn thấu đáp án, vẻ mặt An Hoằng Hàn lạnh lẽo, “Đây chính là ngự lâm quân trăm nuôi dưỡng sao? Một chút can đảm cũng không có, trăm nuôi các người có tác dụng gì? Từ bây giờ, người không phải là thống lĩnh ngự lâm quân nữa! Người tới, kéo người này xuống chém.”

Thống soái tốt mới có thể bồi dưỡng được thuộc hạ tốt. Thử hỏi thống lĩnh mềm yếu vô năng như vậy, người dưới tay hắn sẽ có mấy phần bản lãnh?

Nhìn ra An Hoằng Hàn có dấu hiệu nổi giận, Tịch Tích Chi đưa tay nhỏ bé ra, kéo kéo bàn tay của hắn. Bất luận người nào gặp yêu tinh, sợ rằng cũng sẽ mang ba phần khiếp đảm. Tịch Tích Chi cũng không ngoại lệ, năng lực của mình không có cường đại như trước, năng ở trong mắt yêu tinh khác, bất quá chỉ là một mầm đồ nhắm, đoán chừng còn chưa đủ nhét kẻ răng cho người ta.

“Sợ hãi chính là bản năng của con người, bệ hạ cần gì phải lấy tánh mạng người ta?” Phùng chân nhân vẫn luôn nhìn không quen thủ đoạn thống trị tàn bạo của An Hoằng Hàn, bây giờ nghe thấy hắn muốn chém giết thuộc hạ, càng thêm cảm thấy không ổn. Mặc dù An Hoằng Hàn thân là nhất quốc chi quân, các loại yêu ma không thể tới gần, nhưng trên người hắn lại mang sát khí rất nặng, đây là tích lũy nợ máu từng ngày mà tạo thành.

Lưng đeo nợ máu càng nhiều, đến cuối cùng kết cục càng thêm bi thảm.

“Bệ hạ vẫn nên làm nhiều việc thiện, tha cho hắn một mạng đi.” Phùng chân nhân phát phát tay áo.

Tịch Tích Chi cũng cho là ông nói cực kỳ có đạo lý, An Hoằng Hàn không cảm nhận được cỗ sát khí này, nhưng thân là người tu tiên, Tịch Tích Chi và Phùng chân nhân lại cảm nhận được rất rõ ràng.

“Bãi nhiệm chức vị của hắn là được rồi, không cần thiết tăng thêm máu tanh.” Tịch Tích Chi quơ quơ cánh tay của hắn, muốn thuyết phục hắn.

Nếu nói ai là khắc tinh của An Hoằng Hàn, không phải Tịch Tích Chi thì còn có thể là ai. Nghe được lời khuyên của nàng, ý niệm giết người đã thối lui hai phần.

Nhìn thấy sắc mặt bệ hạ hòa hoãn, tất cả mọi người không thể tin được.

Thống lĩnh ngự lâm quân cũng là người thường xuyên nhìn sắc mặt người khác để sống qua ngày, lập tức hô: “Cầu xin bệ hạ tha thứ thuộc hạ một lần, sau này thuộc hạ nhất định sẽ không dám tái phạm.”

“Thật muốn trăm bỏ qua cho hắn?” Ánh mắt chuyển sang Tịch Tích Chi, tìm kiếm câu trả lời của đối phương.

Tịch Tích Chi nhất thời biến thành đối tượng chú ý của mọi người, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ngượng ngùng, khẽ hiện lên chút đỏ ửng.

“Đúng, dù sao hắn không có phạm sai lầm lớn, khuyên người phải có lòng khoan dung.” Tịch Tích Chi nói hết những lời này, liền trốn sau lưng An Hoằng Hàn, tận lực tránh khỏi ánh mắt tò mò của những người khác.

Phùng chân nhân tán thưởng gật đầu một cái, sau đó ánh mắt chuyển sang ánh mắt lạnh lẽo của An Hoằng Hàn. Cho dù không phải là loài người, đáy lòng đứa bé này cũng là thiện lương. Quanh thân nàng vây quanh linh khí của thiên địa, cực kỳ tinh khiết, nhìn ra được chưa từng làm chuyện sai lầm gì. Chỉ cần thêm chút cố gắng, chắc chắn sau này sẽ có một ngày tu thành chánh quả.

Thấy An Hoằng Hàn coi trọng một người như vậy, trong lòng Phùng chân nhân nổi lên chút mơ hồ. Đây rốt cuộc là đúng, hay là sai? Nhìn cử động mới vừa rồi, rất rõ ràng nếu như có đứa bé này ở đây, cơ hội sát sinh của An Hoằng Hàn sẽ giảm bớt rất lớn. Nhưng người - yêu khác đường, mình nên để mặc cho bọn họ liều mạng sao?

Về điểm này, Phùng chân nhân tạm thời còn không quyết định được.

“Biến, đừng để trăm nhìn thấy người nữa.” An Hoằng Hàn phát áo bào một cái, xoay người đưa lưng về phía mọi người.

Thống lĩnh ngự lâm quân thật vất vả mới nhặt về một cái mạng, tự nhiên sẽ không ngu đến mức đi chọn giật An Hoằng Hàn. Nhanh chóng đứng lên từ dưới đất, lão đảo chạy về hướng xa xa.

Thống lĩnh không có ở đây, rất nhiều ngự lâm quân đều hoảng sợ ở trong lòng, không biết nên làm gì tiếp theo.

“Quả nhiên phế vật dạy dỗ, chính là phế vật, thu hồi cảm xúc sợ hãi của các người. Nếu bị trẫm nhìn thấy, các người ai cũng đừng mơ còn mạng để sống.” An Hoằng Hàn nheo mắt lạnh lại, tràn ngập ý cảnh cáo.

Hắn cần thuộc hạ, phải có dũng có mưu, không phải chỉ biết ăn bổng lộc triều đình, cả đời tầm thường.

Đại đa số sắc mặt ngự lâm quân đều trở nên khó coi.

Phùng chân nhân âm thầm thở dài một hơi, lời lẽ tầm thường nói: “Mọi người an tâm, có lão phu ở đây, các người sẽ không có cái gì ngoài ý muốn. Ít nhất không có một yêu tinh nào có thể thoát khỏi tay lão phu. Các người mang lão phu đi sơn động nhìn một chút, lão phu cũng không yêu cầu các người đi vào.

Không gian trong sơn động vốn nhỏ, nhiều người, ngược lại không dễ hành động.”

Tịch Tích Chi cũng cho là như vậy, một sơn động không lớn, đi vào mấy người còn có thể có không gian chuyển động sao? Nếu càng nhiều người, chẳng may bên trong phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì, ngược lại rút lui không kịp.

“Nghe được lời nói của Phùng chân nhân không? Còn không nhanh dẫn đường? Hay là nói, các người cho là trẫm rất rảnh rỗi, thời gian chính là dùng để lãng phí?” Lúc An Hoằng Hàn nói chuyện, hỏa khí không nhỏ. Cộng thêm một thân uy phong, ngự lâm quân bị dọa lập tức co cổ lại.

Trường Kỳ - trợ thủ của thống lĩnh ngự lâm quân đứng ra từ trong đội ngũ, biểu hiện của hắn trấn định hơn những người khác. Khi bệ hạ cách chức thống lĩnh đại nhân, hắn biết cuối cùng cơ hội của hắn cũng đến.

“Bệ hạ, để thuộc hạ mang ngài đi.” Dung mạo người này mi thanh mục tú, chỉ là nhìn ánh mắt của hắn liền biết người này tính toán tương đối tỉ mỉ.

Ít nhất lúc này có người dám đứng ra nói chuyện, An Hoằng Hàn không khỏi nhìn hắn hai lần, “Dẫn đường.”

Lần đầu tiên lấy được chú ý của bệ hạ, vô luận là thuộc hạ cũng sẽ vui mừng đến hươ tay múa chân. Người ngự lâm quân kia lập tức treo nụ cười ở bên miệng, đi trước dẫn đường ọi người.

“Xung quanh sơn động có khá nhiều hoa cỏ cây cối?” Đi vài bước Tịch Tích Chi liền mở miệng hỏi thăm. Nàng chính là dựa vào nhật nguyệt tinh hoa mà tu luyện, cho nên cách tu luyện của yêu tinh, hoặc nhiều hoặc ít cũng có mấy phần hiểu rõ.

Nếu như nàng đoán không sai, con Bạch Hồ kia nhất định sẽ tìm chỗ tương đối tràn đầy linh khí để tu luyện. Mà chỗ đó, bình thường hoa cỏ cây cối tương đối rậm rạp.

“Đến gần vách đá kia một chút, gần đây có không ít quả dại. Rất nhiều ngự lâm quân trông coi hái được không ít từ nơi đó, ăn rất ngon.” Người này có vẻ rất hay nói, dọc theo đường đi nói không ít lời, hướng chỉ là đoạn đường núi mình hiểu rõ, gần như là nói vài lần.

Tịch Tích Chi vừa đi vừa nghe. Trong lòng sinh ra hứng thú không nhỏ với quả dại trong lời nói của hắn. Trước kia sống ở trong núi sâu, vào lúc rảnh rỗi, Tịch Tích Chi cũng thường đi hái quả dại ăn.

Sơn động cách đây vực không xa, chỉ trong chớp lát, toàn bộ mọi người đã tới trước cửa sơn động.

Tịch Tích Chi liếc mắt đã nhìn thấy bên cạnh rừng cây, từng quả dại màu hồng ửng át quỳnh rũ treo đầy nhánh cây. Chỉ là liếc mắt nhìn, liền khiến người ta muốn ăn. Tịch Tích Chi nhìn không được nuốt nước miếng, khó trách từ xa đã ngửi được một cỗ mùi thơm, thì ra là tỏa ra từ quả này.

“Ta có thể đi hái một quả không?” Ngắc đầu liền hỏi thăm ý kiến An Hoằng Hàn, không có được sự đồng ý của hắn, Tịch Tích Chi nào dám tự mình đi hái.

An Hoằng Hàn quay đầu liếc mắt nhìn quả đó, hình như không có gì khác thường, vừa định gật đầu, Phùng chân nhân bên cạnh liền mở miệng nói: “Nếu như người không sợ đạo hạnh đau khổ tu luyện bị hủy trong nháy mắt, người cứ ăn.”

Tịch Tích Chi bị dọa, bàn tay nhỏ bé đang vươn ra liền dừng ở giữa không trung.

“Quả này có độc sao?” Tịch Tích Chi không hiểu nhất mắt với Phùng chân nhân.

Phùng chân nhân sờ râu, lắc đầu nói: “Còn lợi hại hơn chất độc, người muốn ném thử một chút hay không?”

Tịch Tích Chi có tắc tâm nhưng không có tắc đảm, càng nhìn quả này, càng thấy được có vấn đề. Hình như tươi đẹp có chút quá mức rồi, ngược lại làm cho người ta cảm giác không chân thực.

“PCC có thể giải thích cho trăm một chút không?” An Hoằng Hàn giơ tay lên hái xuống một quả trái cây, xoay ở trong tay nhìn mấy lần.

“Người nhìn không ra sự khác thường?” PCC tạm thời không trả lời, chỉ là hỏi Tịch Tích Chi đáp án.

Tịch Tích Chi thành thật lắc đầu, “Không nhìn ra.”

Quả này lại không có mang yêu khí, Tịch Tích Chi thật sự không có năng lực nhìn ra khác thường.

Phùng chân nhân hái một quả xuống, trong nháy mắt bóp vỡ, rất nhiều nước trong quả đó chảy xuống theo khe hở trên tay ông.

“Hiện tại thế nào?”

Tịch Tích Chi không dám tin mở to mắt, trong nháy mắt trái cây bị bóp vỡ, từng luồng yêu khí tỏa ra từ bên trong.

“Những người ăn trái cây đó? Toàn bộ đứng ra, đi qua một bên chờ đợi, chờ sau khi chúng ta ra khỏi sơn động, sẽ giải quyết chuyện này.” Phùng chân nhân nói đầu ra đẩy, mở ra bước chân liền đi về phía trước.

Tịch Tích Chi đứng nguyên tại chỗ, không biết nên hay không nên đi vào.

An Hoằng Hàn vươn tay liền ôm đầu vai của nàng, “Người cũng đi vào với trăm. Những người khác ở lại giữ ở bên ngoài, Phùng chân nhân theo trăm đi vào là được.”

An Hoằng Hàn mới vừa nói xong, liền đưa tới một mảnh xôn xao.

“Bệ hạ, như vậy không ổn, chẳng may bên trong xảy ra chuyện gì, chúng thần ở bên ngoài, sợ rằng trợ giúp không kịp.” Vừa nghe bệ hạ chỉ muốn mang một người đi vào, ngự lâm quân vừa mới đứng ra kia lại mở miệng nói chuyện.

153. Chương 153: Chương 53

Ít nhất Tịch Tích Chi không có vì sợ hãi mà lùi bước, điểm này khiến An Hoằng Hàn thật vui mừng. Xem ra con chồn nhát gan này cũng là phân thời điểm, bình thường mình sử dụng các chiêu đe dọa với nàng, liền bị hù tới co chặt cổ lại. Không ngờ vừa đến thời khắc nguy nan, nàng cũng không lùi bước chút nào.

“Như vậy thì đi vào với trăm.” An Hoằng Hàn không yên lòng để Tịch Tích Chi ở bên ngoài với ngự lâm quân, trong nhận thức của hắn, thứ gì của mình, đương nhiên phải do mình quản.

“Nhìn sơn động này từ xa, không nhìn ra bất kỳ khác thường. Nhưng một khi người tới gần, sẽ phát hiện xung quanh bày ra một đạo kết giới, chính vì đạo kết giới này, yêu khí bên trong mới không có lộ ra ngoài.” Phùng chân nhân duỗi ngón tay ra, vừa đụng vào hư không, một tầng màng mỏng trong suốt như là sóng nước dập dờn. Các ngự lâm quân đều là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ríu rít lấy làm kỳ quái.

Tịch Tích Chi và An Hoằng Hàn tỏ rõ trấn định tự nhiên, dù sao kết giới này đã lĩnh giáo ở chỗ của Phùng chân nhân rồi.

Phùng chân nhân búng ngón tay một cái, kết giới ‘ầm ầm’ một tiếng bể tan tành, từng mảnh giống như thủy tinh nhanh chóng nứt ra.

Tịch Tích Chi nhìn thủ pháp và linh khí phát ra của Phùng chân nhân, trực tiếp thán phục người này lợi hại. Chỉ trong nháy mắt vùng lên, liền dễ dàng phá giải kết giới.

Trong nháy mắt khi kết giới bể tan tành, một cỗ yêu khí mạnh mẽ thoát ra từ bên trong.

Tịch Tích Chi là loại hấp thu linh khí thiên địa, cực ít tiếp xúc với yêu ma, có một chút không thoải mái, nắm bàn tay An Hoằng Hàn, trong lúc không để ý liền nắm thật chặt.

Nhận thấy được chỗ khác thường của nàng, An Hoằng Hàn cầm ngược tay nhỏ bé của nàng, tận lực dùng thân thể của mình ngăn ở trước mặt nàng, vì nàng che gió che mưa.

Qua một lúc, yêu khí dần dần nhạt đi, Tịch Tích Chi cố gắng thở dốc vài hớp không khí mới mẻ, mới khôi phục lại bình thường.

Phùng chân nhân đi ở phía trước, mở đường cho An Hoằng Hàn và Tịch Tích Chi. Trong tay hắn cầm một chiếc gương, cũng chính là kính chiếu yêu mà mọi người thường nói. Trong miệng vừa đọc xong mấy câu chú ngữ, bàn tay Phùng chân nhân nhanh chóng mang theo một ánh sáng trắng nhàn nhạt, bàn tay phất qua kính diện, trong một nháy mắt đó, mặt kính chiếu yêu vốn là ổ vàng lại chiếu xạ ra từng đợt ánh sáng nhẹ nhàng.

“Bệ hạ, xin đi theo sau lưng lão phu, đừng cách quá xa.”

“Trẫm biết.” An Hoằng Hàn ôm đầu vai của Tịch Tích Chi, cùng nhau đi vào trong sơn động, lưu lại một đám ngự lâm quân hơi giật mình ở phía sau.

Lâm Ân lo lắng chà chà bước, sao bệ hạ không phân phó ông đi vào, ông cũng không dám tùy tiện theo sau. Liếc mắt nhìn Ngô Kiến Phong bên cạnh, Lâm Ân đi vài bước, tận lực cách xa hắn một chút. Có lẽ người khác không nhìn ra cái gì, nhưng Lâm Ân thông minh, cũng hiểu được Ngô Kiến Phong - người này cuối cùng sẽ không còn dư lại quá nhiều ngày. Phàm là người từng chọc giận bệ hạ, còn có thể sống trên đời này, người cho rằng có thể có mấy người?

Sợ rằng ngoại trừ Vân Chồn và Tịch cô nương, cõi đời này không còn có ngoại lệ.

Sau khi đi sâu vào sơn động một đoạn đường, đám người An Hoằng Hàn vượt qua mấy cúa queo, hoàn toàn không nhìn thấy Ngự Lâm quân ở cửa vào sơn động. Ánh sáng trong sơn động cực kỳ mơ hồ, nếu không phải kính chiếu yêu phát ra ánh sáng, chiếu sáng sơn động, tất cả bên trong đều là một mảnh tối đen.

Nhiệt độ sơn động này tương đối thấp, có lẽ là bởi vì nơi này chính là nơi yêu quái tu hành. Thanh thoảng vài cơn gió lạnh ‘vù vù’ thổi qua, cảm giác đặc biệt dọa người.

“Xem ra đạo hạnh của ngươi còn kém, chút yêu khí này đánh thẳng vào cũng không đỡ được.” Đại khái nhìn ra Tịch Tích Chi cực kỳ ít tiếp xúc với yêu ma, giọng nói Phùng chân nhân dần dần hòa hoãn, “Sau này ít đi nơi có yêu khí ngất trời, mặc dù ngươi tu tiên, nhưng vẫn tránh không được có yêu tính trong cơ thể. Một khi yêu tính bị kích động ra, như vậy cả đời chỉ có thể là yêu, ngươi có hiểu không?”

Phùng chân nhân vừa đi vừa nói, hi vọng Tịch Tích Chi đủ khả năng kiềm chế bản thân, đừng đi về phía yêu đạo. Con đường đó, cuối cùng là không đường về, một khi bước lên thì không thể quay đầu lại.

Tịch Tích Chi nghiêm túc nghe Phùng chân nhân dạy bảo, đột nhiên cảm thấy người này cũng không tệ lắm. Mặc dù cá tính bảo thủ lại quật cường, nhưng lại là người vô cùng tốt.

“Ta sẽ ghi nhớ dạy bảo của Phùng chân nhân.”

“Hi vọng ngươi có thể làm được, mà không phải là nói một chút mà thôi.” Phùng chân nhân đi ở phía trước, nhảy thêm hai bước, đột nhiên lại mở miệng nói: “Có biết quả mọc bên ngoài, chính là cái gì không?”

Tịch Tích Chi trừng mắt nhìn, nhớ tới không ít ngự lâm quân đã ăn quả này rồi, không biết có vấn đề gì không?

“Loài người ăn sẽ có tác hại gì?” Tịch Tích Chi không biết quả đó gọi là gì, ngược lại đầu tiên là lo lắng an nguy đám người kia.

Điểm thành công này khiến Phùng chân nhân xóa bỏ chán ghét đối với nàng, “Quả này được gọi là ‘Hóa Yêu Quả’.....”

Ba chữ, khiến thân thể nhỏ của Tịch Tích Chi run rẩy. Nhờ An Hoằng Hàn đỡ nàng, mới không có lộ ra bối rối quá lớn.

Hóa Yêu Quả, chính là một loại quả âm độc. Đối với loài người sẽ không sinh ra thương tổn quá lớn, nhưng mà đối với yêu tinh tu tiên, lại là ‘độc dược’ trí mạng. Trước kia Tịch Tích Chi từng nghe sư phụ nói tới loại quả này, vì chuyện này, sư phụ còn liên tục cảnh cáo nàng, đừng thấy quả đại liền đi hái, cẩn thận sau này chắc chắn sẽ có một ngày mắc mưu chịu thiệt.

Khi đó nàng lơ đãng, tâm nói, quả đại chín, không tới hái ăn hết sẽ rất đáng tiếc, rất lãng phí?

Sau này sư phụ mới chậm rãi giải thích cho nàng, nói ra tác dụng của ‘Hóa Yêu Quả’, cộng thêm nói về mấy chuyện xưa của Hóa Yêu Quả, ý đồ muốn ngăn cản Tịch Tích Chi nhìn thấy quả đại liền hái. Nàng cho là chuyện xưa này chỉ là sư phụ thêm dè dặt vô cơ, hù dọa nàng mà thôi, lại không nghĩ rằng đối một thế giới, thật gặp loại quả này.

“Biết tác dụng của quả này không?” Phùng chân nhân tiếp tục đặt câu hỏi.

An Hoằng Hàn vẫn không thích nói chuyện, trừ nhú mày hai cái, từ đầu chí cuối, không có bất kỳ biểu cảm gì.

“Phàm là người tu luyện, chỉ cần cần Hóa Yêu Quả một cái, như vậy đạo hạnh toàn thân đều sẽ bị cuốn trôi, từ đó rơi vào yêu đạo, vạn kiếp bất phục.” Đây là lý do gọi là ‘độc dược’ với Tịch Tích Chi.

Đạo hạnh đối với người tu luyện chính là toàn bộ của bọn họ, trong một đêm tước đoạt tất cả của họ, không phải là độc dược vô hình giết người nhất sao?

Mới vừa rồi may có Phùng chân nhân ngăn cản mình, nếu không mình sẽ vĩnh viễn không thể nào phi thăng. Không thể phi thăng, đó chính là Tịch Tích Chi không thể nào trở lại quỹ đạo nhân sinh kia.

Câu trả lời của Tịch Tích Chi không làm Phùng chân nhân thất vọng, ông tán thưởng gật đầu, “Coi như người còn có chút kiến thức, nhớ.....vô luận làm chuyện gì, cũng phải suy nghĩ trước hậu quả, lỗ mãng liều lĩnh đi làm, bình thường mất sẽ nhiều hơn được.”

Trong nháy mắt An Hoằng Hàn nhanh chóng nhú chặt chân mày, hấn ghét nhất có người thuyết giáo với Tịch Tích Chi, trừ hấn ra.

Tịch Tích Chi vừa định trả lời, còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, liền bị An Hoằng Hàn bên cạnh giành nói trước: “Phùng chân nhân, người của trẫm còn không cần người tới dạy dỗ. Nhiệm vụ hôm nay của người, chỉ là thu yêu phục ma, trẫm cũng không mời người tới làm lão sư dạy học.”

Lời nói lạnh lẽo khiến sơn động âm u, càng thêm tràn ngập một loại cảm giác âm trầm.

Cũng may ba người đều là người từng trải việc đời, sẽ không vì không khí lạnh cứng mà sinh ra cảm xúc sợ hãi.

Phùng chân nhân liếc mắt nhìn Tịch Tích Chi, rồi liếc nhìn An Hoằng Hàn, hình như tự hỏi chuyện gì, ánh mắt cũng cực kỳ khó dò. Trình độ coi trọng của bệ hạ đối với tiểu yêu tinh này, dường như vượt qua mức bình thường rất nhiều! Mới quen biết một ngày, mà Phùng chân nhân đã nhìn ra quan hệ của hai người vô cùng thân mật.

“Lão phu chỉ là nhắc nhở một câu mà thôi, cũng không có lên tiếng dạy ai.” Phùng chân nhân suy nghĩ, cũng xoay chuyển vô cùng nhanh, gần như là trong nháy mắt, đã nghĩ ra câu hỏi trả lời An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn híp mắt lạnh, “Giống như lời Phùng chân nhân, đó là tốt nhất, Phùng chân nhân cũng biết tính trẫm, cho nên ngàn vạn đừng cố gắng chọc giận trẫm, nếu không một khi trẫm nổi giận, muốn bình ổn lửa giận trong lòng trẫm, vậy thì rất khó khăn.”

Nếu cảnh cáo trong lời nói cũng nghe không ra, như vậy Phùng chân nhân liền uống làm người rồi.

“Lão phu sao dám? Bệ hạ, sắp đến chỗ sâu trong sơn động, hay chúng ta trước nhìn một chút yêu vật kia rồi hãy nói.” Kính chiếu yêu trong tay phát ra ánh sáng kịch liệt, Phùng chân nhân vung bàn tay lên, người nhẹ như yển nhảy vào chỗ sâu trong sơn động.

An Hoằng Hàn từng học võ, mặc dù không theo kịp Phùng chân nhân – người tu luyện này, nhưng tốc độ cũng là cực nhanh, gần như là không phân cao thấp với Phùng chân nhân.

Chỗ sâu đều là một mảnh tối mờ mịt, đưa tay không thấy được năm ngón.

Ánh sáng kính chiếu yêu nhanh chóng yếu đi, chỉ cách mấy giây, liền nhanh chóng trở nên âm đạm không có ánh sáng, dung hợp với bóng tối xung quanh thành một mảnh.

Thấy tình trạng như vậy, trong lòng ba người đều vang lên tiếng chuông báo động.

Phùng chân nhân lại một lần nữa đọc đi đọc lại chú ngữ, bàn tay phát qua mặt kính, muốn lần nữa sử dụng kính chiếu yêu, nhưng mặc dù kính chiếu yêu hoàn hảo không chút tổn hại, lại không còn tác dụng. Phùng chân nhân thấy thế, cũng không thử lại nữa, thu kính chiếu yêu vào trong ngực, “Xem ra nơi này có bẫy, bệ hạ cẩn thận.”

Tịch Tích Chi thầm than một tiếng, không cần ông nhắc nhở, bọn họ cũng biết có bẫy rồi! Nếu không nơi này làm sao một chút ánh sáng cũng không có gió rét bốn phương tám hướng thổi qua càng thêm phần phạt phần phạt.

Tịch Tích Chi cảm thấy có chút lạnh, lôi kéo vạt áo, tận lực tránh khỏi gió lạnh đánh tới.

Đại khái biết Tịch Tích Chi lạnh, hai cánh tay mạnh mẽ của An Hoằng Hàn ôm nàng thật chặt, để cho nàng tựa vào trong ngực hắn.

Lòng ngực của An Hoằng Hàn rất ấm áp, đặc biệt là trái tim đang đập kia, khiến người ta có cảm giác an toàn. Tịch Tích Chi tham lam ấm áp như vậy, rúc vào trong lòng hắn. Bởi vì trong bóng tối, Phùng chân nhân cũng không thấy rõ, cho nên Tịch Tích Chi không chút cố kỵ nào.

Phùng chân nhân móc ra hỏa chiết tử, muốn thử có thể đốt hay không, ai ngờ ngọn lửa mới vừa cháy lên, trong nháy mắt liền bị dập tắt.

“Xem trận pháp bố trí ở nơi này, vô luận là ánh sáng hay là lửa, đều không thể đuổi đi bóng tối.” So với kết giới ở cửa sơn động, trận pháp này hiển nhiên mạnh hơn rất nhiều.

Phùng chân nhân tạm thời không nghĩ ra biện pháp, trong sơn động rộng rãi chỉ có tiếng gió lạnh gào thét.

“Nếu không chúng ta đi xung quanh một chút, xem thử có thể đi ra khỏi trận pháp không?” Tịch Tích Chi cảm thấy cứ kéo dài như vậy cũng không phải là biện pháp.

An Hoằng Hàn lập tức hủy bỏ, “Không được.”

Tịch Tích Chi nâng đầu nhỏ lên, mặc dù đang ở trong bóng tối, không nhìn thấy gương mặt của An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi lại theo thói quen làm như vậy. Chỉ cần có An Hoằng Hàn ở đây, Tịch Tích Chi không cảm thấy chút sợ hãi nào.

Phùng chân nhân đại khái cách vị trí bọn họ một khoảng cách, giọng nói chột xa chột gần, làm cho người ta đoán không ra chỗ của ông. Đây có lẽ cũng là một tác dụng của trận pháp, khiến mọi người phân tán, không cách nào xác định được vị trí của đồng bạn.

154. Chương 154: Chương 54

“Trận pháp này tràn đầy uy lực, nếu không cẩn thận chạm vào cơ quan, cho dù có lão phu ở đây, cũng không nắm chắc có thể an toàn rút lui.” Cảnh cáo trước, Phùng chân nhân suy nghĩ một hồi, chậm rãi nói ra với hư không tối đen.

Tịch Tích Chi cực kỳ tin tưởng năng lực của Phùng chân nhân, có thể làm cho ông nói ra như vậy, có lẽ trận pháp này rất khó khăn giống như mình nghĩ.

Nhưng ở nguyên tại chỗ cũng không phải là biện pháp, bọn họ nên làm gì?

So với Phùng chân nhân lẻ loi, Tịch Tích Chi vẫn còn tương đối may mắn, ít nhất khi tiến vào chỗ sâu trong sơn động, vẫn có An Hoằng Hàn đi theo bên cạnh. Dựa vào lồng ngực ấm áp của An Hoằng Hàn, trái tim không ổn định của Tịch Tích Chi càng lúc càng bình tĩnh. Quả nhiên trong lòng nàng vẫn tin tưởng, có An Hoằng Hàn ở đây, như vậy khẳng định mình sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, xung quanh trừ gió lạnh thổi tới vù vù, nơi này không có bất kỳ động tĩnh gì.

Xem ra con yêu tinh kia vì ngăn cản người tiến vào sơn động, hao phí không ít khổ tâm.

“Để lão phu suy nghĩ trước, biện pháp sớm muộn sẽ có.” Tiếng nói mơ hồ, quanh quẩn một chỗ trong cả sơn động.

Tịch Tích Chi không thể xác định phương hướng của Phùng chân nhân, chỉ có thể nhận nhận ‘ừ’ một tiếng với hư không.

Lửa không đốt được, trong sơn động tối mờ không có ánh sáng, hình như có thứ gì đó đang ẩn núp, bất cứ lúc nào cũng có thể cho bọn họ một kích trí mạng. Lần đầu tiên cảm giác được tiếng hít thở của mình, lại có thể lớn tiếng như vậy.

Dĩ nhiên lúc một người không nhìn thấy được, thính lực thường sẽ tăng thêm, bởi vì đây là cảm giác duy nhất của họ đối với bên ngoài. Trước mắt một mảnh đen như mực, hai mắt Tịch Tích Chi giống như bị mù, mất đi tác dụng. Thính lực của nàng vốn là tương đối nhạy cảm, hiện giờ yên tĩnh, thính lực càng tăng cường thêm gấp mấy lần.

Nghe tiếng gió lạnh lẽo, toàn bộ da gà của Tịch Tích Chi đều nổi lên. Tâm tình càng trở nên kích động, Tịch Tích Chi lại càng không khống chế được biến hình, trên đầu đột nhiên xuất hiện hai lỗ tai đầy lông lá.

Có lẽ phát hiện thân thể mình biến hóa, Tịch Tích Chi nâng tay nhỏ bé trắng nõn non mềm lên, sờ sờ đỉnh đầu. Quả nhiên không ngoài dự đoán, lỗ tai lông lá đã chui ra.

Đưa trẻ trong ngực lộn xộn, dẫn tới sự chú ý của An Hoằng Hàn, “Sao vậy?”

Tịch Tích Chi áp ứng, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Lỗ tai nhô ra.”

An Hoằng Hàn giơ bàn tay lên, liền dời đến đỉnh đầu của nàng, sờ tới lỗ tai lông nhung mềm mại kia, trong nháy mắt hiểu đây là vì sao rồi.

Bàn tay An Hoằng Hàn mang theo cảm giác ấm áp, Tịch Tích Chi giống như lúc ở trong hình thú, nâng đầu nhỏ lên cọ xát.

Động tác này nhanh chóng lấy được cảm tình của An Hoằng Hàn, khiến An Hoằng Hàn không khỏi khẽ mỉm cười. Chỉ là nụ cười nhạt này, bởi vì tầm mắt quá mức mơ hồ nên không có người nhìn thấy

Gió lạnh thổi qua bên tai Tịch Tích Chi, Tịch Tích Chi lôi kéo vạt áo. Cùng lúc đó tiếng gió sinh ra theo quỹ đạo, lục lọi ra được một chút đầu mối. Gió lạnh thổi qua khuôn mặt nàng, mà từng đợt gió lạnh đều từ một phương hướng.

Chỗ có gió thổi vào, không phải nghĩa là có cửa ra sao?

Ở trong sơn động tối đen, âm thanh khiến người ta không phân rõ vị trí, hỏa chiết tử lại không đốt được, biện pháp duy nhất của bọn họ chính là xuống tay từ quỹ đạo của gió. Tịch Tích Chi tận lực thả lỏng thân thể, cố gắng cảm giác quỹ đạo của gió, thân thể chậm rãi xoay sang bên phải. Trong bóng tối, Tịch Tích Chi trừng mắt nhìn, “Gió thổi tới từ bên kia.”

Gió rất lạnh, từng luồng thổi qua gương mặt non mềm trắng nõn của Tịch Tích Chi.

Một câu thức tỉnh người trong mộng, An Hoằng Hàn lập tức hiểu ý trong lời nói của nàng. Từ khi bọn họ bắt đầu đi vào sơn động, liền đặt toàn bộ lực chú ý ở việc đốt lửa, ngược lại bỏ quên hướng gió.

Chỉ là nghe tiếng gió lạnh gào thét, bọn họ tuyệt đối phán đoán không ra hướng gió, đó là bởi vì trải qua xử lý đặc biệt của trận pháp, âm thanh tạo thành từng trận tiếng vang, truyền đến từ bốn phương tám hướng. Âm thanh có thể thay đổi, nhưng hướng gió sẽ không! Gió chỉ có thể phát ra từ một hướng.

Lúc bọn họ vào động, đi qua mấy cửa quẹo, gió bên ngoài hoàn toàn không thể thổi tới chỗ sâu. Đáp án duy nhất chính là từ một cửa động khác.

“Rất thông minh.” Tán dương nói ra ba chữ, An Hoằng Hàn khen ngợi sò sò lỗ tai lông lá của Tịch Tịch Chi.

Tịch Tịch Chi dậm chân, dù gì lỗ tai cũng cực kỳ nhạy cảm, An Hoằng Hàn luôn nắm lỗ tai của nàng, khiến nàng cảm thấy không thoải mái. Điều động linh lực, Tịch Tịch Chi muốn thu hai lỗ tai lại, nhưng bất luận nàng thúc giục linh lực thế nào, cặp lỗ tai lông lá kia vẫn mọc trên đỉnh đầu, không chịu biến mất.

“Đi ra ngoài trước rồi nói.” An Hoằng Hàn mở ra bước chân, đi theo phương hướng gió thổi tới.

Phùng chân nhân cũng là người thông minh, tự nhiên hiểu ý trong lời nói vừa rồi của Tịch Tịch Chi, không chờ nữa, cũng từng bước đi tới nơi nguồn gió.

Đường xá cực kỳ dài dằng dặc, càng đi về phía trước, Tịch Tịch Chi phát hiện sức gió càng lớn. Nhiều lần Tịch Tịch Chi suýt bị sức gió đẩy ra, nhờ An Hoằng Hàn nắm chặt cánh tay của nàng, nàng mới không có bị gió cuốn đi.

Lúc bước đi phải cố hết sức, đặc biệt là thân thể nhỏ bé của Tịch Tịch Chi, vốn là gầy yếu. Đến cuối cùng, gần như đều là An Hoằng Hàn ôm lấy nàng, mới đi tới được chỗ nguồn gió.

Nguồn gió rất nhỏ, cao khoảng nửa thước, đám người An Hoằng Hàn chỉ có thể khom lưng, rồi chui vào.

Phùng chân nhân sợ hồ yêu cài bẫy, đi tuốt ở đằng trước đám đương tiên phong. Cửa động từ nhỏ hẹp trở nên to lớn, Phùng chân nhân móc ra kính chiếu yêu, lần nữa đọc chú ngữ, lần này không để ọi người thất vọng, mặt kính chiếu yêu phát ra một tầng ánh sáng mãnh liệt, trong nháy mắt chiếu sáng cả sơn động.

Mà lúc này đây, bọn họ đã thoát khỏi trận pháp tối đen kia. Trải qua chuyện lần này, Tịch Tịch Chi suy đoán chủ nhân sơn động phải là một yêu quái tinh thông trận pháp. Như trận pháp mới vừa rồi, rất dễ dàng mê hoặc tầm mắt của mọi người.

Tịch Tịch Chi quét mắt liếc chung quanh, nhìn thấy ở giữa xếp đặt rất nhiều lá cờ nhỏ, lá cờ nhỏ xếp đặt theo quy luật cao thấp không đều. Trước kia Tịch Tịch Chi từng nhìn thấy qua trận pháp này ở tàng thư các của sư phụ, liếc mắt một cái liền nhận ra được, “Đây là Tụ Phong Trận.”

Tụ Phong Trận, chính là một trận pháp đặc biệt, có thể khiến cho chỗ không có gió, sinh ra gió mạnh dữ dội. Tịch Tịch Chi nhìn về phía cửa động, trận pháp này rất rõ ràng là dùng ở nơi đó, khó trách vừa rồi bọn họ không đốt lửa được, nhất định là do trận pháp này giở trò quỷ.

Nhưng nghe sư phụ nói, thế gian hiếm khi có người biết trận pháp này. Ngay cả quyển sách kia đều là từ một vị lão bằng hữu, tốn không ít công phu mới lấy được đến tay.

“Tụ Phong Trận?” Có lẽ Phùng chân nhân cũng nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn về phía Tịch Tịch Chi, “Người xác định đây là Tụ Phong Trận?”

“Chẳng lẽ Phùng chân nhân không biết? Người xem cách xếp đặt của ba mặt lá cờ nhỏ này, chiếm giữ ba hướng đông, nam, tây, duy chỉ không có ở hướng bắc..... Mà phương Bắc, chính là chỉ hướng gió thổi ra. Tất cả gió đều thổi mạnh về hướng đó, cho nên vừa rồi lúc chúng ta đi vào mới có thể khó khăn như vậy. Ta may mắn gặp qua trận pháp. Tụ Phong Trận, cho nên ta dám khẳng định.” Tịch Tịch Chi nói rất chắc chắn, mặc dù đời trước nàng thích lừa dối, không thích tu luyện pháp thuật, nhưng thường bị sư phụ ép buộc nhìn trận pháp.

Bởi vì sư phụ nói, vào ngẫy phi thăng, nếu như lời kiếp quá mãnh liệt, rất nhiều trận pháp có thể phát huy tác dụng, còn có thể vì con chặn lại không ít uy lực của thiên lôi.

Chỉ tiếc..... Tịch Tịch Chi xui xẻo hồ đồ, không đợi nàng bày xong trận pháp, lời kiếp đã đến. Lời kiếp đột nhiên liền giáng xuống làm hại nàng chưa chuẩn bị được chút nào. Nếu không phải sư phụ cho nàng món

pháp bảo này, ngăn cản đợt công kích cuối cùng cho nàng, ngay cả cơ hội sống lại nàng cũng không có, nhất định sẽ hồn bay phách tán.

“Sư tôn của người là vị cao nhân nào?” Phùng chân nhân không tin một tiểu yêu lại có thể biết một trận pháp cao thâm như vậy, chỉ có thể hoài nghi đến trên đầu sư phụ của nàng. Vả lại, tu vị của Phùng chân nhân ở cả Phong Trạch quốc cũng là số một số hai, nghe nói còn có nhân vật lợi hại như vậy, đương nhiên muốn đi gặp một lần, thảo luận về đạo pháp cao thâm một chút.

Vấn đề này lập tức hỏi khó Tịch Tịch Chi, dường như trước kia An Hoằng Hàn cũng đã hỏi vấn đề giống như vậy, lúc ấy nàng trả lời thế nào? Cố gắng nghĩ lại một chút, Tịch Tịch Chi đang nhớ lại, bên cạnh đã có một giọng nói nói trước nàng: “Sư phụ nàng đã phi thăng.”

Phùng chân nhân không thể tin trọn to mắt, lấy ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Tịch Tịch Chi. Phi thăng, chính là ước muốn một đời của mỗi người tu tiên, Phùng chân nhân cũng không ngoại lệ. Chỉ tiếc tu tiên dễ dàng, phi thăng khó khăn. Ông khổ tu mấy chục năm, lại không thể hiểu thấu đạo thiên cơ, đắc đạo thành tiên.

Lần này Phùng chân nhân hoàn toàn buông xuống phòng bị với Tịch Tịch Chi, đã có cao nhân thu nàng làm đồ đệ, chắc hẳn cũng là vật nhỏ có tiền đồ không giới hạn. Lại nói, thế gian cũng không thiếu yêu tinh có thể tu thành chánh quả, có lẽ có mình giúp nàng một tay, nàng cách chánh đạo cũng không xa.

“Thì ra là như vậy, nếu quen biết sớm mấy năm, không chừng còn có thể gặp mặt một lần.” Trừ thở dài, Phùng chân nhân đã không còn gì để nói.

Mà Tịch Tịch Chi lại cảm thán trong lòng, cho dù ngài sinh ra sớm mười năm, cũng không thể nhìn thấy sư phụ nàng. Bởi vì hai người căn bản không ở cùng một thế giới, giống như nàng..... Chẳng qua là bởi vì một lần ngoài ý muốn, mới lưu lạc đến thế giới này.

“Phá hủy trận pháp này.” An Hoằng Hàn dạo quanh lá cờ nhỏ một vòng, từ đầu đến cuối đều cảm thấy không ổn, nếu bọn họ muốn trở về theo đường cũ, trận pháp này sẽ tạo thành trở ngại không nhỏ, vẫn sớm phá hủy thì tốt hơn.

Phùng chân nhân và Tịch Tịch Chi cũng cực kỳ đồng ý, cũng nhau gật đầu.

“Lão đạo tuân lệnh.” Phùng chân nhân rút kiếm gỗ đào ở bên hông ra, trong miệng lại đọc vài câu chú ngữ.

Tốc độ đọc của ông rất nhanh, đến mức Tịch Tịch Chi không nghe rõ ràng rốt cuộc ông đang đọc cái gì.

Quơ múa kiếm gỗ đào, Phùng chân nhân giơ kiếm chém tới ba mặt lá cờ nhỏ, động tác cực nhanh, Tịch Tịch Chi thậm chí có thể nghe tiếng gió vù vù.

Bịch một tiếng, ba mặt lá cờ nhỏ rơi xuống.

Gió mạnh dần dần biến mất, lúc này, cả sơn động không còn gió lạnh âm hàn nữa.

Đúng lúc này, một tiếng ‘rắc’ thanh thúy vang lên, dẫn tới sự chú ý của Tịch Tịch Chi.

Tịch Tịch Chi nhanh chóng quay đầu, nhìn về chỗ phát ra âm thanh, chỉ thấy trong sơn động nhỏ hẹp cách đó không xa, một con hồ ly màu trắng đang nhìn chòng chọc vào bọn họ. Âm thanh vừa rồi, chính là nó không cẩn thận dẫm lên gỗ khô mà phát ra.

Hồ ly dựng đứng con người, nhìn rất là dọa người. Ánh mắt nhìn chằm chằm Tịch Tịch Chi, hình như có mấy phần không hiểu. Mà khi nhìn thấy Phùng chân nhân đứng sau Tịch Tịch Chi, bị dọa đến run rẩy, xoay người chạy vào trong sơn động nhỏ hẹp.

155. Chương 155: Chương 55

Cửa động quá mức nhỏ hẹp, bán kính không dài hơn năm tấc, nam nhân trưởng thành hoàn toàn không thể đi vào đi. Mà nhìn xung quanh sơn động, không còn con đường nào khác. Cho dù An Hoằng Hàn và Phùng chân nhân muốn đuổi theo, cũng không có biện pháp vào cửa động nhỏ hẹp đó.

Ánh mắt Phùng chân nhân chuyển sang bộ dáng bảy tám tuổi của Tịch Tịch Chi, ánh mắt lộ ra vẻ suy tính, có chút chần chờ.

An Hoằng Hàn khôn khéo cỡ nào, vừa nhìn thấy Phùng chân nhân suy nghĩ sâu xa nhìn Tịch Tịch Chi, lập tức đoán được tâm tư của ông, “Không thể nào, đạo hạnh nàng quá kém, sau khi đi vào, có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Hắn tình nguyện đặt mình vào nguy hiểm, cũng sẽ không để cho Tịch Tịch Chi nửa phần nguy hiểm. Bất tri bất giác trong khoảng thời gian ở bên nhau này, Tịch Tịch Chi sớm trở thành nhược điểm trí mạng của An Hoằng Hàn, là nghịch lân không thể xâm phạm nhất.

“Bệ hạ, xin ngài nghỉ lại. Trong sơn động, chỉ có ba người, nếu nàng không vào, lần này chúng ta chỉ có thể không công mà lui. Bệ hạ, không phải ngài còn muốn cứu quốc sư Luật Vân quốc sao? Không thể vì nhỏ mà mất lớn.”

Phùng chân nhân nói, cũng có mấy phần đạo lý.

Từ lão đầu đã mất tích nhiều ngày, sống chết chưa biết. Nếu không sớm ngày cứu ông ra, sợ rằng sẽ muộn, nhất định nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng Phùng chân nhân đánh giá thấp địa vị Tịch Tịch Chi ở trong cảm nhận của An Hoằng Hàn, coi như Từ quốc sư gặp nguy hiểm, An Hoằng Hàn cũng không nỡ để Tịch Tịch Chi mạo hiểm. Nếu Từ quốc sư gặp chuyện không may, hẳn nhiên là đưa gấp đôi vật phẩm, bồi thường tổn thất cho Luật Vân quốc. Nhưng nếu là Tịch Tịch Chi gặp chuyện không may, An Hoằng Hàn không dám tưởng tượng mình sẽ làm ra chuyện hoang đường gì!

Nhìn ra ý tứ kiên định của bệ hạ, Phùng chân nhân thở dài một hơi, “Nếu bệ hạ lựa chọn như vậy, lão đạo cũng không dám nói thêm cái gì. Chỉ là. Lần này hồ yêu trốn đi, muốn bắt nó lần nữa, sẽ rất khó khăn.”

Sơn động này đã bại lộ, hồ yêu nhất định sẽ lần trốn, sau này muốn tìm ra tung tích của nó, đồng nghĩa với khó càng thêm khó.

An Hoằng Hàn cũng nghĩ đến đến điểm này, nhưng vẫn không thể đã động tâm hấn như trước.

“Ý trăm đã quyết, nhiều lời vô ích.” An Hoằng Hàn vừa định xoay người rời đi, không ngờ lúc tay khoác lên vai Tịch Tịch Chi, đột nhiên bị người gạt đi.

Cặp mắt run lên, hình như An Hoằng Hàn nghĩ tới chuyện gì, lập tức đưa tay bắt lấy y phục của Tịch Tịch Chi. Vậy mà bàn tay vừa mới vươn ra, liền rơi vào khoảng không. Trong nháy mắt Tịch Tịch Chi liền biến trở về hình dáng con chồn nhỏ, chạy ra ngoài từ bên chân An Hoằng Hàn.

Tịch Tịch Chi cũng không phải cố ý không nghe theo ý của hắn, mà là nàng và An Hoằng Hàn bất đồng. An Hoằng Hàn có thể nhìn Từ lão đầu hăm sâu vào nguy hiểm, không để ý tới, nhưng nàng lại không được. Lúc vừa tới thế giới này, nhờ Từ lão đầu giúp nàng chữa bệnh, nàng vĩnh viễn không thể quên Từ lão đầu - người bạn vong niên này.

Từ lão đầu gặp nạn, sao nàng có thể bỏ mặc? Mặc dù Tịch Tịch Chi sống ở rừng sâu núi thẳm, nhưng cũng đọc qua mấy quyển thánh hiền chi thư, biết tri ân đồ báo.

Mất thấy đã tìm được manh mối, sao Tịch Tịch Chi có thể lùi bước?

Tịch Tịch Chi vừa biến hình xong, liền nhanh chóng vọt vào cửa sơn động nhỏ hẹp. Nó nhỏ hơn bạch hồ, cho nên cửa động đối với nó là phi thường rộng rãi.

Vẻ mặt An Hoằng Hàn lạnh lẽo, một đôi mắt giống như bao trùm hàn băng vạn năm, tỏa ra khí lạnh thấu xương.

Phùng chân nhân chỉ đứng ở bên cạnh hắn, cảm thấy da gà toàn thân đều nổi lên. An Hoằng Hàn một thân khí thế cường đại, cho dù ai nhìn thấy, cũng sẽ vô cùng sợ. Trước kia Phùng chân nhân trải qua rất nhiều đau khổ, nhưng đứng ở trước mặt An Hoằng Hàn, khí thế thấp vẫn thấp hơn một cái đầu.

“Tốt lắm, lời của trẫm cũng dám không nghe theo?” Lời nói cực kỳ lạnh lẽo, lãnh ý tỏa ra khiến người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Tịch Tích Chi bị dọa tới mức thân thể nhỏ vừa chui vào động liền dừng một chút, chậm rãi xoay người, mặt ngó An Hoằng Hàn.

Phùng chân nhân cũng cực kỳ giật mình, cái vật nhỏ này động một chút là núp ở sau lưng của An Hoằng Hàn, lá gan rõ ràng rất nhỏ, lần này chẳng những không vâng lời An Hoằng Hàn, còn nguyên ý tự mình mạo hiểm chui vào cửa động nhỏ hẹp, phải biết. ... Nơi đó nguy hiểm bao nhiêu, đến Phùng chân nhân cũng không dám xác định.

Chít chít..... Tịch Tích Chi nhanh chóng kêu hai tiếng với An Hoằng Hàn, hình như muốn giải thích.

Lần đầu tiên Phùng chân nhân nhìn thấy chân thân của Tịch Tích Chi, không thể tin tiểu yêu tinh bảy, tám tuổi vừa rồi lại là Vân Chồn bên cạnh bệ hạ. Mặc dù ông bị nhốt ở Hàn vương phủ, cả ngày không đi ra ngoài, nhưng từ quần gia nơi đó, ông cũng nghe đến chuyện của con chồn nào. Vì sao liếc mắt một cái liền nhận ra? Hay là vì đám lông nhung mà ngọn lửa giữa trán con chồn quá mức rêu rao.

“Thì ra là vậy.” Cuối cùng Phùng chân nhân cũng hiểu những tin đồn gần đây về Vân Chồn và Tịch cô nương.....

Hóa ra bệ hạ sủng ái đều là cùng một người, chưa từng có thay đổi.

Bệ hạ giống như nam nhân lãnh huyết vô tình, hoặc là không hề có tình cảm đáng nói, hoặc là sẽ sa chân vào vũng bùn. Theo quan sát của Phùng chân nhân, rõ ràng An Hoằng Hàn đã có tình cảm đặc biệt với con chồn này.

Khó trách luôn bảo vệ nàng, không để cho bất luận kẻ nào đến gần.

“Trở lại! Nếu không đừng trách trẫm vô tình.” Tiếng nói lộ ra cảnh cáo nghiêm trọng, đôi mắt lạnh lẽo của An Hoằng Hàn nhìn chăm chú con chồn nhỏ ở cửa động.

Trong nháy mắt Tịch Tích Chi hơi do dự, nhưng nhớ tới Từ lão đầu đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, nâng móng vuốt nhỏ lên rồi buông xuống lần nữa.

Chít chít..... Con chồn nhỏ vung qua lại bốn cái móng vuốt, biểu đạt ý của nó với An Hoằng Hàn. Tịch Tích Chi rất tự hiểu mình, biết mình không thể nào đánh bại con Bạch Hồ kia, cho nên biện pháp duy nhất của nó chính là dùng mình làm mồi, dẫn con bạch hồ ra, sau đó giao cho Phùng chân nhân xử lý.

An Hoằng Hàn và nó chung sống lâu ngày, từ ngôn ngữ tứ chi của nó, có thể đoán ra ý nghĩ của nó. Nhưng..... cho dù như thế, An Hoằng Hàn vẫn không nỡ để Tịch Tích Chi đặt mình vào nguy hiểm, lời nói tuyệt tình không khỏi nói ra khỏi miệng, “Nếu như ngươi đi, đừng trách lát nữa trẫm không cứu ngươi. Tính tình của trẫm, ngươi nên rõ ràng, chỉ cần có thể đạt được mục đích, trẫm sẽ không từ thủ đoạn. Nếu như ngươi quyết ý muốn làm đồ bỏ, như vậy trẫm nhất định thành toàn ngươi.”

Ý nghĩa của đồ bỏ..... Đó chính là dùng xong liền ném, sẽ không có kỵ an nguy của quân cờ.

Tâm Tịch Tích Chi nhất thời rơi xuống đáy cốc, hóa ra đối với An Hoằng Hàn, nàng chỉ là một tồn tại có cũng được mà không có cũng không sao. Vừa nghĩ tới hắn không thèm quan tâm đến sống chết của mình, một cỗ lửa giận hừng hực thổi quét qua nội tâm Tịch Tích Chi, khiến nàng không khống chế được tâm tình của mình.

Không cứu thì không cứu, Tịch Tích Chi cắn răng rống lên một tiếng, giống như đang cáo biệt, nhìn An Hoằng Hàn một lần cuối cùng, không do dự vọt vào cái cửa động nhỏ hẹp kia. Sau khi chết, cũng lắm thì

mười tám năm sau lại là một anh hùng hảo hán, không có gì đáng sợ! Không để ý an nguy của Từ lão đầu, lương tâm của Tịch Tích Chi sẽ bất an cả đời.

Sắc mặt An Hoằng Hàn âm trầm đến đáng sợ, khí thế rét lạnh toàn thân khiến người ta sợ hãi,

“Đứng lại cho trẫm.”

Tịch Tích Chi hơi dừng lại bước chân, nhưng không có dừng lại, tiếp tục đi về phía trước.

An Hoằng Hàn đánh một chưởng về phía bên phải vách núi, nhất thời, trên vách đá cứng rắn xuất hiện một chưởng ấn lồi lõm.

Phùng chân nhân thầm than một tiếng, lần đầu tiên bệ hạ biểu hiện tức giận rõ ràng như vậy.

Ánh mắt lạnh lẽo chuyển sang Phùng chân nhân, trong mắt An Hoằng Hàn đều là rét lạnh, hình như có thể đóng băng tất cả, “Người có thể thỏa mãn rồi? Đây chính là kết quả người muốn.”

Mới vừa rồi cho dù Phùng chân nhân không nói gì, nhưng ánh mắt của ông lại nói cho An Hoằng Hàn biết, vừa bắt đầu ông ta liền đánh cái chủ ý này, muốn cho Vân Chồn vào động, dụ hồ yêu ra, dễ dàng tróc nã yêu tinh.

Phùng chân nhân dùng hết toàn lực ổn định dòng suy nghĩ của mình, “Lão đạo cũng không có bắt Tịch cô nương đi vào, không phải sao?”

Mặc dù ông nghĩ như vậy, nhưng dưới sự cảnh cáo của An Hoằng Hàn, ông nào dám mở miệng? Cho dù ông không muốn sống, trên dưới Tuệ Vân Quán còn có mấy ngàn mạng người? Chọc giận An Hoằng Hàn, Tuệ Vân Quán của bọn họ, một người cũng đừng nghĩ chạy thoát.

An Hoằng Hàn hừ lạnh một tiếng, quả đấm trong tay áo chậm rãi nắm chặt, “Tốt nhất người khẩn cầu nàng không xảy ra việc gì, nếu không..... Trẫm sẽ để Tuệ Vân Quán của người chôn theo.”

An Hoằng Hàn nói chuyện từ trước đến giờ đều chắc chắn, nếu hần nói như vậy, chuyện sẽ thành định số.

Lông mày xám trắng của Phùng chân nhân nhíu lại thật chặt, bệ hạ lại vì một con tiểu yêu tinh, không tiếc dùng 3000 tánh mạng đệ tử của Tuệ Vân Quán tới đây uy hiếp ông! Nên nói hần có tình, hay là vô tình đây? Chỉ sợ trong mắt hần, 3000 tánh mạng cũng không bì nổi nửa phần con yêu tinh kia.

“Bệ hạ, vẫn nên thả lỏng thì tốt hơn.” Mặc dù không biết An Hoằng Hàn đánh tâm tư gì với vật nhỏ kia. Nhưng nhất quốc chi quân quá thân cận với yêu nghiệt, chung quy vẫn không phải là chuyện tốt. Đặc biệt là tiểu yêu tinh kia, đã trở thành nhược điểm của An Hoằng Hàn.

Làm đế vương một nước, kiêng kỵ nhất chính là động tình.

“Không cần người quản.” Bốn chữ ngắn gọn của Phùng chân nhân tiếp tục mở miệng nói chuyện, An Hoằng Hàn đi vài bước tới cửa động, nhưng cửa động lại quá nhỏ, nếu không hần nhất định sẽ cùng tiến vào trong với Tịch Tích Chi.

Con chồn kia trừ ăn với ngủ, còn biết cái gì? Vừa nghĩ tới Tịch Tích Chi, một mình đi mạo hiểm, trong lòng An Hoằng Hàn liền nổi giận một trận. Không xảy ra chuyện cũng may, nếu là gặp chuyện không may, An Hoằng Hàn thật không dám nghĩ.

Lần đầu tiên An Hoằng Hàn cảm thấy thời gian trôi qua chậm chạp như thế, chấp tay đứng, một đôi mày kiếm nhíu chặt, chưa từng buông ra chút nào.

Cái động này nhỏ hẹp, lại sâu thẳm. Bốn phía không có ngọn đèn dầu, Tịch Tích Chi chỉ là dựa vào cảm giác, từng bước đi vào bên trong. Bởi vì không thấy rõ, cho nên thường xuyên bị đụng đầu. Đầu nhỏ bộp...một tiếng, không cần thận đụng phải đá, đau đến Tịch Tích Chi không nhịn được kêu ra tiếng.

Tiếng kêu này theo quỹ đạo, sinh ra từng trận tiếng vọng, không bao lâu sau liền truyền đến phía còn lại, rơi vào trong lỗ tai của An Hoằng Hàn. Trái tim căng thẳng, chân mày An Hoằng Hàn nhíu càng chặt.

“Bệ hạ, chớ lo lắng, lão đạo nhìn con vật nhỏ kia rất có phúc duyên, nhất định sẽ bình an vô sự.”

“Phùng chân nhân biết xem tướng từ lúc nào vậy? Không phải giang hồ đạo sĩ mới có thể nói lời nói đó sao?” An Hoằng Hàn không nề mặt bất cứ ai, hiện tại trong lòng hắn giận dữ, cực kỳ tức giận.

Sắc mặt Phùng chân nhân cứng đờ, ông cũng chỉ là muốn an ủi đệ hạ mà thôi, ai ngờ đệ hạ mở miệng chính là gai. Nếu như ông biết thuật biến thân, khẳng định sẽ không để cho con chồn kia đi mạo hiểm, đây cũng là hành động bất đắc dĩ.

Tịch Tích Chi đi xuyên qua sơn động nhỏ hẹp, càng đi về phía trước, càng không nhận biết được phương hướng. Cả sơn động, tựa như không có điểm cuối. Giống như tiến vào mê cung, Tịch Tích Chi không tìm được cửa ra cuối cùng.

156. Chương 156: Chương 56

Trong đó đã sớm không có bóng dáng Bạch Hồ, Tịch Tích Chi sờ soạng đi tới, hy vọng có thể đuổi theo con Bạch Hồ kia.

Có lẽ là ông trời nghe được tiếng lòng của Tịch Tích Chi, cửa động trống không đột nhiên vang lên một đạo âm thanh không thuộc về nàng. Tiếng bước chân bạch bạch truyền vào lỗ tai của Tịch Tích Chi. Hai lỗ tai lông lá run lên, Tịch Tích Chi suy đoán. Động này gần đến điểm cuối rồi.

Cuối sơn động, chiều rộng dần dần trở nên lớn hơn, khoảng hơn mười mét vuông.

Con hồ ly thời này, rõ ràng không phải Xuyên Sơn Giáp (1), sao lại ở chỗ sâu trong huyệt động này.

Thả nhẹ bước chân, Tịch Tích Chi rón rén đến gần nơi phát ra âm thanh.

Ở cuối động, ánh sáng màu xanh mỏng manh chớp lóe, bầu không khí làm cho người ta cảm thấy hết sức đè nén.

Không đợi Tịch Tích Chi đi tới điểm cuối, một giọng nam liền vang lên, “Mị Cơ, xem chuyện tốt của người đi! Nếu không phải người tùy tiện xuất hiện ở trước mặt nhân loại, tiết lộ hành tung, sẽ khiến cho An Hoằng Hàn chú ý sao? Thật là thành công không có, bại sự có thừa.”

Tiếng quát mắng không ngừng vang lên trong sơn động.

Giọng nói âm trầm của nam tử, chỉ nghe thôi cũng làm cho người ta rợn cả tóc gáy. Mũi người người, Tịch Tích Chi ngửi thấy được một cỗ yêu khí. Thế nhưng trong cỗ yêu khí này, hình như có điểm bất thường. Tịch Tích Chi vắt hết óc nghĩ đáp án, suy tư thật lâu, cũng nghĩ không ra tại sao.

Vì để tìm được nhiều manh mối, Tịch Tích Chi tiến thêm hai bước, núp ở cửa sơn động, lộ ra đầu nhỏ quan sát.

Một bóng dáng màu đen đứng ở cách đó không xa, hắn đưa lưng về phía Tịch Tích Chi, thế cho nên Tịch Tích Chi không thấy rõ khuôn mặt của hắn. Hắn mặc một thân cẩm bào màu đen, ở trong ánh sáng lục u u, rất dễ làm cho người ta bỏ qua bóng dáng của hắn.

Lúc đầu tiên nhìn thấy người nọ, Tịch Tích Chi lại không thể tin trọn to hai mắt. Cái bóng dáng kia rõ ràng chính là loài người, vậy mà quanh người hắn lại mang theo yêu khí. Cỗ yêu khí này tỏa ra còn mãnh liệt hơn Bạch Hồ, đặc biệt là bên cạnh người kia còn vây quanh tầng tầng sát khí, vừa nhìn đã thấy không phải là người lương thiện.

Yêu tinh và nhân loại giao thiệp với nhau, khẳng định là không có chuyện tốt!

Loài người có yêu khí, có hai loại. Loại thứ nhất chính là tiếp xúc quá nhiều với yêu ma, dính vào yêu khí. Loại tình huống này mức độ tương đối nhẹ, chỉ cần sau này tránh không tiếp xúc, sẽ dần dần chuyển biến tốt đẹp. Loại thứ hai tương đối khó giải quyết.

Tịch Tích Chi có thâm ý khác nhìn chăm chăm bóng người màu đen đỏ, loại tình huống thứ hai chính là. người nọ đã vào yêu đạo. Phương pháp xử lý loại người vào yêu đạo có rất nhiều loại, biện pháp nhanh nhất chính là cắn nuốt nội đan của yêu tinh. Nội đan chính là tinh hoa tu luyện của yêu tinh, loài người nuốt vào liền có thể tăng cao yêu lực.

Nhưng được cái này thì mất cái kia, nhìn người nam tử này một thân cẩm bào màu đen, Tịch Tích Chi liền đoán được một chút chân tướng. Người này rõ ràng cho thấy là loại thứ hai, khó trách toàn thân yêu khí ngất trời! Cái này cần dùng bao nhiêu nội đan, mới có thể đạt đến trình độ như vậy.

Bạch Hồ rụt đầu, thân thể phủ phục nằm ở bên chân nam tử, tư thế kia liền giống như quỳ xuống cầu xin tha thứ. Hai mắt Bạch Hồ nhiễm nước, hình như rất uất ức, nhỏ giọng rên hai tiếng, cũng không dám phát ra bất kỳ phản bác nào.

Nhớ tới hóa yêu quả trông ở ngoài sơn động, Tịch Tích Chi không khỏi lộ ra nghi ngờ, chẳng lẽ con Bạch Hồ này cũng là ăn nhầm quả đó, mới có thể rơi vào yêu đạo? Tịch Tích Chi cảm thấy vô cùng có khả năng, nhìn ánh mắt của con Bạch Hồ kia, Tịch Tích Chi luôn cảm thấy tính cách nó rất hồn nhiên. Ít nhất theo hơi thở nó phát ra, con Bạch Hồ này còn chưa từng sát sinh.

“Phế vật, một súc sinh chỉ biết khóc lóc sụt sùi!” Nam tử tức giận vung bàn tay lên, một cổ gió lốc mãnh liệt đánh về phía Bạch Hồ.

Bạch Hồ không hề có lực chống đỡ, trong nháy mắt bị bắn ra ngoài mấy mét. Sơn động vốn là nhỏ hẹp, Bạch Hồ rầm một tiếng đụng phải vách núi. Tro bụi rơi tán loạn khắp nơi, cả sơn động tràn ngập rất tro bụi.

Tịch Tích Chi nhìn mà thương Bạch Hồ, người nam tử mặc cẩm bào áo đen kia rốt cuộc là người phương nào? Lại có thể chỉ huy Bạch Hồ làm việc.

Sống lưng Bạch Hồ bị đụng mạnh, thân thể cứng ngắc một hồi, mới đứng lên từ trên mặt đất.

“Chủ Thượng, Mị Cơ biết sai, Mị Cơ cũng không phải cố ý. Chỉ là hôm đó ta tính trở về động nghỉ ngơi, đột nhiên gặp một nhóm người lên đường núi, cho nên chuyện mới phát sinh như vậy.” Miệng Bạch Hồ nói tiếng người, tiếng nói mang theo một cổ cảm giác mê hoặc lòng người.

Mất một lúc sau, Tịch Tích Chi mới hồi hồn từ trong giọng nói nũng nịu kia. Chỉ sợ là nam nhân, chỉ cần nghe thấy tiếng nói mị hoặc như thế, cũng sẽ không nhận được mà tâm thần nhận nhao.

Nhưng những thứ này đều không phải là mấu chốt! Phàm là hồ ly tu luyện thành yêu, cũng không tránh khỏi bản lĩnh mê hoặc người, đây cũng chính là chuyện mọi người đều biết, cho nên Tịch Tích Chi cũng không cảm thấy kỳ quái. Kỳ quái chính làcon Bạch Hồ vừa rồi lấy hình thú nói chuyện!

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Trước kia, lúc Tịch tích chi còn là hình thú, đã thử rất nhiều biện pháp, đều không thể nói tiếng người, mà con Bạch Hồ kia lại nói được! Có thể không khiến nàng cảm thấy kỳ quái sao?

Đều là động vật, sao lại khác nhau lớn như vậy?

“Sai! Hoàn toàn sai!” Nam tử tức giận xoay thân thể lại, đối mặt chính diện với Bạch Hồ, “Biết rõ gần đây Từ quốc sư mất tích, An Hoằng Hàn chắc chắn phái người nghiêm túc lục soát, ngươi lại còn chạy lung tung, thật không sợ dẫn tới sự chú ý của người khác sao?”

Tịch Tích Chi lên mười hai phần tinh thần, muốn nhìn thấy diện mạo của hắn. Một đôi mắt trong veo như nước không chớp nhìn chăm chăm phía trước, sợ rằng lỡ mất cảnh này.

Nam tử từ từ xoay người, Tịch Tích Chi nâng đầu nhỏ lên, dần dần chuyển ánh mắt lên trên mặt hắn. Vừa thấy, tức giận đến mức mắng to trong lòng! Trên mặt còn đeo một tấm mặt nạ màu bạc, mặt nạ chế tạo vô cùng tinh xảo, che chắn gần hết khuôn mặt của hắn, chỉ lộ cằm. Bờ môi của hắn tương đối mỏng, khiến người ta vừa nhìn liền không nhận được cảm thấy hắn là loại người bạc tình kia.

“Mị Cơ biết sai, cầu xin Chúa Thượng tha thứ.” Móng trước của hồ ly phủ trên mặt đất, nằm sấp không dám ngẩng đầu.

Tịch Tích Chi nhìn một màn này, có vài phần đồng tình.

Bởi vì đứng ở cửa động, Tịch Tích Chi không dám có động tác quá lớn, sợ đưa tới chú ý của bọn hắn. Trước phải xác định Từ lão đầu có trong động hay không? Tịch Tích Chi lại lộ đầu nhỏ ra một chút xiu, muốn nhìn rõ bên trong động đến tột cùng là quang cảnh như thế nào?

Đúng lúc này, Bạch Hồ cách đó không xa nhìn thấy nàng, đầu tiên nàng ta chớp mắt một cái, sau đó tựa hồ cảm thấy nghi hoặc.

Cái nhìn này khiến Tịch Tích Chi sợ tới mức bước chân không ổn, lão đảo ngã xuống bên cạnh. Đối diện Tịch Tích Chi chính là người nam tử, cử động này của Tịch Tích Chi, trong nháy mắt dẫn tới sự chú ý của đối phương.

Ánh mắt của nam tử trầm xuống, lập tức nhìn tới chỗ nàng.

Tịch Tích Chi kinh hồn bạt vía nhìn thấy tất cả, vừa định nhấc chân bỏ chạy, thế nhưng nhìn thấy góc bên phải để một chiếc ghế, trên ghế trói một người, người kia chính là Từ lão đầu mất tích nhiều ngày!

Cho dù mắt Từ lão đầu bị miếng vải đen che, thế nhưng Tịch Tích Chi nhận ra ông không chút trở ngại.

Quả thật là đám yêu nghiệt này quấy phá, bắt trói Từ lão đầu.

Chút chút.....Tịch Tích Chi tức giận đến la to, nhưng biết chỉ một mình nàng thì không phải đối thủ của đối phương. Xoay người liền muốn chạy đi tìm viện binh. Nhìn sắc mặt xám trắng của Từ lão đầu, một bộ dạng tiêu tụy vì bệnh, Tịch Tích Chi sợ ông tùy thời có thể đi đời nhà ma.

Trong miệng Từ lão đầu bị nhét một khối vải, mắt lại bị che bởi miếng vải đen mỏng, cho nên hoàn toàn không biết chuyện bên ngoài.

Tịch Tích Chi rất tò mò, rõ ràng người trưởng thành không thể nào tiến vào huyết nhỏ hẹp này, nhưng ở chỗ sâu nhất lại có thể phát hiện Từ lão đầu và tên nửa người nửa yêu đó.

“Con.....con chồn kia...” Bạch Hồ đóng mở miệng.

Tịch Tích Chi nhìn đối phương lấy hình thú nói tiếng người, cực kỳ không quen, sợ tới mức lui về phía sau hai bước.

Tiếng cười tâm trầm, vang dội cả sơn động, nam tử áo đen ôm ngực đi tới chỗ Tịch Tích Chi, “Ha ha, trời cũng giúp ta, không ngờ ở chỗ này, lại có thể phát hiện ra Vân Chồn. Nghe nói An Hoảng Hàn sủng ái nhất con Vân Chồn và Tịch cô nương kia.....Ngược lại có thể xem là một quân cờ tốt.”

Nghe giọng điệu của hắn, Tịch Tích Chi lập tức hiểu hắn và An Hoảng Hàn chính là quan hệ thù địch.

Nhưng nàng là một con chồn, tại sao có thể trở thành cờ đây? Người này chẳng lẽ đầu óc hồ đồ?

“Bắt lấy nó.” Giọng nói nam tử vừa chuyển, phát ra mệnh lệnh với Bạch Hồ.

Đối phó với một con chồn, một con Bạch Hồ vẫn còn dư dả. Hướng chỉ con hồ ly chính là dã thú trong rừng núi, rất là quen thuộc với kỹ xảo săn mồi. Nam tử vô cùng tin tưởng Bạch Hồ sẽ không làm hắn thất vọng, sau khi nói xong câu đó, liền tự tin đứng ở một bên quan sát.

Sao Tịch Tích Chi có thể đứng tại chỗ để người ta bắt? Thay đổi phương hướng, liền trở về đường cũ. Nàng tăng tinh thần, nhanh chóng chạy trốn. Bạch Hồ vẫn ở phía sau không ngừng đuổi theo, tứ chi của nó vốn lớn, vì không để cho đối phương đuổi theo, Tịch Tích Chi liền xuất ra toàn bộ sức mạnh để chạy trốn.

An Hoảng Hàn chờ ở bên ngoài một chút, tầm mắt gần như không hề rời khỏi cửa động. Cho dù mặt hắn lạnh lẽo, nhưng người nào nhìn cũng đoán được bệ hạ đang lo lắng cho con chồn đó.

Tịch Tích Chi dám một mình đi trước dò đường, phần này dưng khí làm Phùng chân nhân bội phục, lại nói cũng không dễ dàng gặp được một yêu tinh thật lòng tu tiên, Phùng chân nhân cũng không hi vọng nó gặp chuyện không may. Hướng chỉ trước đó đến lời nói tục An Hoảng Hàn cũng đã nói ra, nếu Vân Chồn gặp chuyện không may, muốn chôn theo toàn bộ Tuệ Vân Quan của ông. Phùng chân nhân không quan tâm tánh mạng của mình, nhưng lại không thể trơ mắt nhìn đồng môn sư huynh đệ chết oan.

“Bịch bịch bịch” tiếng bước chân đang chạy, truyền ra từ cửa động nhỏ hẹp.

An Hoằng Hàn lập tức ưỡn thẳng sống lưng, nhìn về phía cửa động. Ánh mắt liếc nhìn Phùng chân nhân, ý bảo ông nhanh chuẩn bị nếu sau lưng Vân Chồn dẫn tới những vật khác nhất định phải bắt lại.

Phùng chân nhân móc ra từng món pháp bảo trong tay áo bào, cùng An Hoằng Hàn chia ra đứng ở hai bên trái phải của cửa động.

An Hoằng Hàn chính là nhất quốc chỉ tôn, bất kỳ yêu ma quỷ quái nào đều không đến gần được, vì khí thế đế vương xung quanh người hẳn có thể chống lại khí yêu ma.

Chít chít.....Còn chưa chạy đến cửa động, Tịch Tịch Chi đã lớn tiếng hô lên hai lần.

Hồ ly sau lưng chạy quá nhanh, Tịch Tịch Chi ra sức chạy như điên, nhưng thiếu chút nữa đã rơi vào móng hồ ly. Nhiều lần suýt bị Bạch hồ níu cái đuôi, thiếu chút nữa liền bị nó bắt được. Lòng Tịch Tịch Chi nóng như lửa đốt, chạy như điên, nhìn thấy rộng rãi bên ngoài cửa động, bật thân lên, bay thẳng nhào tới.

An Hoằng hàn nhìn thấy hành động này của con chồn, trong lòng hơi căng thẳng, vươn tay vững vàng tiếp được một quả bạch cầu mũm mĩm nào đó.

Bạch Hồ thấy chuyện không ổn, muốn nhanh chóng dừng bước chân, nhưng không đợi nó dừng chân, một cái lưới tràn đầy hào quang màu vàng óng phủ xuống đầu nó.

Chú thích:

(1)Xuyên Sơn Giáp: con tê tê.

157. Chương 157: Chương 57

Một bộ lông màu trắng thuần, Tịch Tịch Chi cuộn rút thành một đoàn, khi phát hiện An Hoằng Hàn vững vàng ôm lấy thân thể nhỏ bé của nó, lòng vẫn còn sợ hãi, thở dài một hơi. Bởi vì mới vừa rồi chạy trốn quá nhanh, Tịch Tịch Chi vừa dừng lại, không ngừng thở. Tứ chi vô lực nằm ở trong ngực An Hoằng Hàn, thiếu chút nữa liền rơi vào móng hồ ly rồi! Cố ý chuyển đầu nhỏ qua nhìn về phía Bạch Hồ, ánh mắt Tịch Tịch Chi dừng lại ở trên móng vuốt của nó.

Có chút tự ti nâng móng vuốt nhỏ của mình lên, xem xét móng vuốt. tròn tròn nhuận nhuận, không hề bén nhọn. Liếc sang móng vuốt của con hồ ly kia, vô cùng sắc bén. Nếu như mới vừa rồi mình thật bị nó bắt được, nhất định sẽ mất đi mạng nhỏ này.

Tịch Tịch Chi vô lực thở dài lần nữa, nói: Cùng là yêu, sao lại có khác nhau lớn như vậy?

Tầm lưới phủ về phía Bạch Hồ, giống như có sinh mạng, vào một khắc tầm lưới tiếp xúc với thân thể Bạch Hồ, kim quang hiện ra, từ từ bọc thân thể Bạch Hồ lại, trói chặt Bạch Hồ, khiến nó không nhúc nhích được.

Chỉ trong nháy mắt, Bạch Hồ không hề có đường phản kháng, lập tức bị Phùng chân nhân thu phục.

Cái lưới kia giống như lưới đánh cá, một khi có cá vào lưới, còn muốn chạy trốn khỏi lưới, vậy thì sẽ rất khó khăn.

Bạch Hồ khổ sở giãy giụa mấy lần, bởi vì bị tầm lưới cuốn lấy, tứ chi không cách nào đứng thẳng được, chỉ có thể lăn lộn ở trên đất, muốn thoát khỏi trói buộc của tầm lưới.

Khổ sở rên vài tiếng, phiêu đảng trong sơn động. Bạch Hồ càng giãy dụa, tầm lưới càng xiết chặt. Nhìn tầm lưới phát ra kim quang, Tịch Tịch Chi lại cảm thấy hơi khó chịu, móng vuốt nhỏ bám chặt tay áo bào của An Hoằng Hàn, cố vẽ có chút khấn trương.

“Người tu tiên, chỉ cần lão đạo không ra tay với người, kim võng này tuyệt đối sẽ không bắt lấy người, không cần lo lắng quá mức.” Phùng chân nhân phát giác biểu hiện khác thường của con chồn nhỏ, mở miệng an ủi một câu. Món pháp bảo này của ông, trong thiên hạ, có một không hai.

Bạch Hồ nhìn thấy Phùng chân nhân, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi. Lăn lộn trên mặt đất muốn chạy đi, ai ngờ lại lăn tới bên cạnh An Hoằng Hàn. Còn chưa lăn đến dưới chân, Bạch Hồ giống như là đụng vào thứ gì, trong nháy mắt lại bị bắn ngược trở về mấy mét.

Tịch Tích Chi mở to hai mắt, rõ ràng nhìn thấy mới vừa rồi trước mặt An Hoằng Hàn đột nhiên xuất hiện một vật kim quang, chính là đạo kim quang kia ngăn cản Bạch Hồ, bắn ngược nó trở về.

Khí thể để vương quả nhiên bá đạo.

Nhưng tại sao nó và An Hoằng Hàn chung đụng lâu như vậy, đạo kim quang này lại chưa từng xuất hiện qua? Rất nhiều nghi vấn chiếm cứ ở trong đầu Tịch Tích Chi.

Có lẽ là nhìn ra đứa trẻ mặt ủ mày ê vì cái gì, An Hoằng Hàn nhẹ nhàng vuốt ve lông của nó, “Đừng quên, người chính là người tu tiên, sao có thể đánh đồng người với bọn họ?”

Phùng chân nhân cũng đồng ý những lời này, “Trên người người tạm thời không có có nhiễm yêu khí, cho nên rất nhiều thứ cũng sẽ không tạo tác dụng với người.”

Ngụ ý, chính là nếu như một khi người nhiễm khí yêu tà, không chỉ không thể dựa vào gần An Hoằng Hàn, hơn nữa những pháp bảo hàng yêu phục ma khác cũng sẽ tạo tác dụng với người.

Lời này là một nhắc nhở với Tịch Tích Chi, bất quá bọn hắn lo lắng cũng là dư thừa. Tịch Tích Chi một lòng muốn thành tiên, làm sao sẽ nhiễm khí yêu ma? Không biết sau khi phi thăng, thể giới phía trên có giống nhau không?

Tịch Tích Chi tự nhiên hi vọng sau khi phi thăng, chính là cùng một thể giới, như vậy nàng có thể tìm được tung tích sư phụ.

Tịch Tích Chi kéo kéo ống tay áo của hắn, ấp úng muốn biểu đạt ý của mình, vừa mở miệng cũng là chút chút thú ngữ. Tịch Tích Chi cực kỳ muốn biến thành hình người, nhưng ánh mắt di động đến Phùng chân nhân bên kia, lập tức bỏ đi cái tâm tư đó. Mặc dù nàng quen trần truồng trước mặt An Hoằng Hàn, nhưng còn chưa thể nhắm mắt làm ngơ, để người khác xem.

Tâm tư nhỏ của Tịch Tích Chi, sao An Hoằng Hàn không biết? Ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc cái trán con chồn nhỏ, “Phùng chân nhân, người bắt Bạch Hồ kia xong thì đi ra ngoài trước đi, trẫm có chút việc cần nói với Vân Chồn.”

Phùng chân nhân lại không ngu ngốc, vừa nghe những lời này, cũng biết bệ hạ là muốn ông rời đi. Ông cũng là người biết điều, gật đầu nói: “Lão đạo tuân chỉ.”

Bàn tay vung kim võng lên, kim võng dần dần trôi lơ lửng trên mặt đất, từ từ bay về phía Phùng chân nhân.

Phùng chân nhân đưa tay liền nắm chặt cái lưới nhỏ, khiến Bạch Hồ không thể động đậy, “Yên phận một chút cho lão đạo, nếu không lão đạo lập tức phá hủy đạo hạnh của người, đánh người trở về nguyên hình.”

Hai mắt Tịch Tích Chi nhìn Bạch Hồ.

Hình như lời nói Phùng chân nhân có tác dụng với nó. Bạch Hồ thật bị dọa đến không dám giãy giụa loạn nữa.

Tịch Tích Chi nhớ lại tất cả mọi thứ trong sơn động, càng cảm thấy sơn động này nhất định là còn có cửa ra vào khác, nếu không tên nửa người nửa yêu đó làm sao có thể không thông qua nơi này liền đến được chỗ sâu nhất của sơn động?

Nóng lòng muốn nói cho An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi đưa móng vuốt ra, vỗ vỗ mu bàn tay hắn.

Ánh mắt của An Hoằng Hàn nhanh chóng lạnh lẽo, nhìn Phùng chân nhân lạnh lùng nói: “Còn không mau đi? Chẳng lẽ muốn trẫm lặp lại lần nữa.”

Giọng nói của An Hoằng Hàn không tốt, cho dù ai nghe cũng không nhận được rung mình. Con Bạch Hồ trong ngực Phùng chân nhân vốn đã rất sợ, bị khí thể của An Hoằng Hàn chấn động, co rút thành một cục, không nhìn được phát run.

“Lão đạo đi ngay, đi ngay....Bệ hạ cần gì tức giận.” Không dám chọc giận thiên uy, Phùng chân nhân vừa nói vừa xoay người đi ra khỏi sơn động.

Bởi vì nơi này chính là huyết động của yêu tinh, Phùng chân nhân dĩ nhiên không yên lòng để bệ hạ một mình đơn độc lại bên trong. Đứng chờ ở chỗ nguồn gió trong sơn động tối đen không dám tự mình rời đi.

“Biến trở về hình người.” An Hoằng hàn phân phó một tiếng, đặt con chồn nhỏ ở trên đất. Nhặt lên y phục Tịch Tịch Chi cởi ra lúc trước, An Hoằng Hàn vỗ vỗ bụi bặm từng món một, sau đó đưa tới trước mặt của Tịch Tịch Chi.

Tịch Tịch chi không có thời gian ngượng ngùng, trong đầu nàng đều là nhanh chóng muốn nói cho An Hoằng Hàn tung tích của Từ lão đầu. Chẳng may trẻ nãi, có lẽ tên nửa yêu đó sẽ chuyển Từ lão đầu đến nơi khác, sau này muốn tìm được tung tích Từ lão đầu, vậy thì càng khó hơn.

Điều động linh lực thúc đẩy mình biến thân, một đạo ánh sáng màu bạc bọc Tịch Tịch Chi, sau khi ánh sáng rút đi, một đứa trẻ bảy, tám tuổi xích lõa toàn thân lại xuất hiện. Dấu ấn hình thoi màu đỏ giữa trán Tịch Tịch Chi, kiều diễm ướt át, giống như cánh hoa hồng màu đỏ.

Ánh mắt An Hoằng Hàn dời khỏi dấu ấn đỏ, chậm rãi mở miệng hỏi: “Ngươi vội vã muốn nói cái gì? Phát hiện tung tích Từ quốc sư?”

An Hoằng Hàn dùng một giọng trật tự uyển chuyển nói ra, loại không khí này khiến người ta không cảm giác khẩn trương chút nào.

Tịch Tịch Chi cân nhắc một lúc, nói: “Không chỉ vậy, ta còn phát hiện một người ở bên trong.....Không, phải nói là nửa người. Hắn đã rơi vào yêu đạo, không phải người, cũng không phải yêu. Ít nhất ta cho là.....đạo hạnh của người đó cao hơn Bạch Hồ rất nhiều, hơn nữa Bạch Hồ cũng là nghe lệnh y.”

Đã sớm đoán được Từ quốc sư mất tích không đơn giản, Từ quốc sư ở mất tích trong nội thành Phong Trạch Quốc, ít nhiều gì sẽ ảnh hưởng bang giao hai nước. Chỉ là lấy thực lực của Phong Trạch Quốc, vẫn không e sợ bất kỳ một quốc gia nào, bọn họ là đệ nhất cường quốc trong lục quốc, tuyệt đối có tư cách tự tin. Dù là như thế, An Hoằng Hàn cũng sẽ không bỏ qua người gây rối phía sau màn. Lần đầu tiên có người dám đến Phong Trạch Quốc giương oai, nếu không bắt được người này, An Hoằng hàn còn mặt mũi nào mà tồn tại?

“Nửa yêu sao? Xem ra gần đây Phong Trạch Quốc không thái bình chút nào, liên tiếp xuất hiện thiên tai**.” Trước hết chính là hồng tai, hôm nay là Từ quốc sư mất tích”. Không biết nghĩ đến cái gì, An Hoằng Hàn hiếm khi lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

Vừa nhìn thấy sắc mặt hắn biến thành nặng nề, hô hấp Tịch Tịch Chi cũng căng thẳng theo, lòng nói, đây không phải yên tĩnh trước cơn bão chứ?

Ánh mắt An Hoằng Hàn đảo qua, nhìn thấy bộ dạng lo lắng đề phòng của một đứa bé, không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt khó có thể nhận ra, “Trẫm cũng không nói gì, ngươi bày ra dáng nặng nề kia cho ai coi? Có trẫm ở bên cạnh ngươi có vô luận là gió hay mưa, đều có trẫm cản trở, cản gì lo lắng?”

Cho dù để mình gặp chuyện không may, An Hoằng Hàn cũng sẽ không để Tịch Tịch Chi chịu bất cứ thương tổn gì. Cái ý nghĩ này đột nhiên toát ra trong đầu, thậm chí không có bất kỳ suy tính nào, liền bật thốt ra, An Hoằng Hàn quen sống một thân một mình, trong mắt hắn, ngoại trừ chính hắn, liền không có những người khác. Đây là lần đầu tiên hắn muốn cố gắng bảo vệ một người, mặc dù đối phương cũng không phải thật sự là ‘người’.

Thấy một lúc lâu sau, An Hoằng Hàn vẫn không có phản ứng, Tịch Tịch Chi có chút không nhịn được, kéo áo bào của hắn, ”Mau mau đi tìm Từ lão đầu, ta thấy khí sắc ông ấy không tốt, còn không cứu ra, ta sợ sẽ xảy ra chuyện.”

Nhớ lại sắc mặt Từ lão đầu lúc này, Tịch Tịch Chi lo lắng trùng trùng. Lúc trước thân thể Từ lão đầu cũng coi như là khỏe mạnh, nhưng là người lớn tuổi, tinh lực dĩ nhiên không bằng lúc còn trẻ. Tịch Tịch Chi sợ bộ xương già của Từ lão đầu không chịu được giày vò, chẳng may chết thì thảm rồi.

“Đi ra ngoài trước rồi nói, nếu người nọ có thể vào chỗ sâu trong sơn động, chỗ này khẳng định không chỉ một cửa động, đợi lát nữa trẫm phân phó ngự lâm quân tìm kiếm.” Chính sửa vạt áo cho Tịch Tích Chi, An Hoằng Hàn dắt tay một đứa trẻ, đi ra ngoài.

Vuốt bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tịch Tích Chi, cực kỳ thoải mái. An Hoằng Hàn không ngừng ve, chưa bao giờ cảm thấy ngán.

Quả nhiên không ngoài phán đoán của An Hoằng Hàn, mặc dù Phùng chân nhân lui ra ngoài, cũng không có đi quá xa. An Hoằng Hàn và Tịch Tích Chi vừa chui ra chỗ nguồn gió, đã nhìn thấy Phùng chân nhân ôm một cục tròn màu trắng bị tấm lưới che phủ thật chặt, đứng ở khúc quanh.

An Hoằng Hàn lạnh lùng nhìn ông ta một cái, chỉ nói: “Từ quốc sư bị một kẻ nửa yêu bắt, giấu ở chỗ sâu trong huyết động. Nơi này khẳng định không chỉ một cửa vào, chúng ta phân phó người nhanh chóng đi tìm.”

Nửa yêu? Phùng chân nhân nghe thế từ như thế, không khỏi hơi lộ ra kinh ngạc.

Không chỉ là yêu tinh, cũng có rất nhiều người, vì trường sinh bất lão, lấy được bản lãnh phi thiên nhập địa mà không tiếc bất cứ giá nào, rơi vào yêu đạo. Từ nửa yêu này, Phùng chân nhân nghe qua không ít, trước kia cũng từng trừng trị qua mấy kẻ nửa người nửa yêu. Nhưng họ đa số chính là người tâm thuật bất chánh, đến trước khi chết, cũng cực ít hiểu được hối cải.

Khê thở dài một hơi, Phùng chân nhân hình như có mấy phần phiền muộn, “Nơi này yêu khí ngất trời, chẳng lẽ cũng có liên quan với tên nửa yêu này?”

Tịch Tích Chi lập tức nói toàn bộ chuyện mình biết cho ông ta, “Trên người nửa yêu mang theo yêu khí, càng mãnh liệt hơn Bạch Hồ, hơn nữa đạo hạnh rất cao.”

Ít nhất đây là ấn tượng đầu tiên người nọ cho Tịch Tích Chi, mặc một thân cẩm bào màu đen, còn có giọng nói âm trầm, luôn khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

158. Chương 158: Chương 58

Xuất hiện một nam tử thần bí như vậy, cũng không phải chuyện tốt. . Nếu người kia dám đối nghịch với An Hoằng Hàn, ít nhất phải có hậu thuẫn cường đại, nếu không làm sao sẽ không chút nào e ngại quyền thế và địa vị của An Hoằng Hàn? Suy đoán có khả năng nhất, có hai loại. Loại thứ nhất, tên nửa yêu kia chính là người của những quốc gia khác, vì khơi mào bất hòa giữa Phong Trạch quốc và Luật Vân quốc, cố ý bắt đi Từ quốc sư, khiến cho quan hệ hai nước trở nên bế tắc. Loại thứ hai, tên nửa yêu kia chính là người của Phong Trạch quốc, hơn nữa còn hận An Hoằng Hàn thấu xương, đa số là người trong triều đình.

“Bốn phía vực Đoạn Tràng đều là núi, muốn tra ra được cũng không dễ dàng, huống chi ai có thể bảo đảm trong khoảng thời gian này, nửa yêu sẽ không dời Từ quốc sư đi lần nữa?” Nghe xong lời nói của Tịch Tích Chi, Phùng chân nhân mở miệng lần nữa nói.

Hai hàng lông mày của An Hoằng Hàn nhất thời nhíu lại, sắc mặt âm trầm, ngược lại nhìn về phía Bạch Hồ vừa bị bắt ở trong ngực Phùng chân nhân, “Nó chắc chắn biết, đừng quên nơi này chính là nơi ở của con hồ ly này, chắc hẳn nó hiểu rõ nơi này nhất.”

An Hoằng Hàn một lời thức tỉnh người trong mộng, Tịch Tích Chi lập tức nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Nó có thể mở miệng nói chuyện, mới vừa rồi trong động, ta nghe nó nói chuyện với nửa yêu.”

Những lời này vừa nói ra, không chỉ An Hoằng Hàn và Phùng chân nhân đều khiếp sợ, ngay cả con Bạch Hồ kia cũng trừng lớn mắt.

Mới vừa rồi ở chỗ sâu trong huyết động, trừ nàng và chủ thượng, chỉ còn dư lại một con chồn. Như vậy bé gái này chẳng phải là. ?

Càng nghĩ càng thấy phải chuyện nghiêm về suy đoán của mình. Ánh mắt của Bạch Hồ tràn đầy rung động, sợi tóc ngân bạch, còn có tròng mắt màu xanh thẳm kia, cùng với dấu ấn màu đỏ giữa trán, mỗi một chỗ đều giống con Vân Chồn kia như đúc.

“Nói chuyện?” Phùng chân nhân đưa tay nâng Bạch Hồ lên, cũng là lần đầu tiên nghe được loại chuyện như vậy. Phàm là yêu tinh, chỉ cần lúc là hình thú, đều không thể nói tiếng người, đây chính là chuyện mọi người đều biết. Đột nhiên có một ví dụ khác thường như vậy, sao Phùng chân nhân có thể không coi trọng?

Tầm mắt An Hoằng Hàn cũng tập trung trên người Bạch Hồ, hình như cũng ôm mấy phần hứng thú với con chồn này.

“Nói.” Chỉ một chữ, làm cho người ta không sản sinh được bất kỳ cảm xúc phản kháng nào.

Thân thể Bạch Hồ run lên, cực kỳ sợ hãi khí thế phát ra trên người An Hoằng Hàn. Nó rúc đầu, sợ hãi cúi đầu không dám đánh giá An Hoằng Hàn.

Cách hồi lâu, Bạch Hồ vẫn không có mở miệng, tính nhẫn nại của An Hoằng Hàn rốt cuộc mất hết, “Không mở miệng. . . . ?” Lạnh lùng kéo dài giọng nói, khí thế mãnh liệt uy áp tỏa ra, An Hoằng Hàn đi lên phía trước hai bước, giơ tay lên liền rút bảo kiếm từ trong vỏ ra, gương mặt anh tuấn, không nhìn ra chút cảm xúc nào, tất cả biểu hiện đều vô cùng lãnh huyết, kiếm chống đỡ ở cổ Bạch Hồ, “Không nói sao? Như vậy trầm lập tức lột da của ngươi.”

Cùng một lời nói, trước kia An Hoằng Hàn cũng từng nói với Tịch Tích Chi. Nhưng giữa hai người, có bất đồng thật lớn.

Tịch Tích Chi cảm giác được một cỗ sát ý mãnh liệt, cỗ sát ý này cùng quán lấy với sát khí trên người An Hoằng Hàn. Không nghi ngờ chút nào, nếu Bạch Hồ không mở miệng nói chuyện, như vậy thanh kiếm này chắc chắn lấy tánh mạng nó.

Thân thể Bạch Hồ run rẩy càng thêm lợi hại, một đôi mắt màu trắng dừng đứng nhìn về phía An Hoằng Hàn. Con người lóng lánh tràn đầy ánh sáng thanh u nhàn nhạt, Tịch Tích Chi cũng chú ý từng cử động của Bạch Hồ, nhìn tròng mắt tràn đầy mị hoặc của Bạch Hồ, chỉ cảm thấy tâm thần nhộn nhạo, liền muốn xông tới bảo vệ nó. Loại tâm tình này tới cực kỳ đột ngột, thời gian nàng chưa kịp suy tư, liền khiến cho nàng bước ra một bước nhỏ.

Cũng may Tịch Tích Chi còn tồn tại lý trí, chỉ trong nháy mắt, hồi hồn trong ánh mắt của Bạch Hồ. Con Bạch Hồ này sử dụng Hồ Mị thuật với An Hoằng Hàn!

Hồ ly am hiểu nhất chính là mê hoặc lòng người, mà con Bạch Hồ này đã thành tinh, dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Ánh mắt kia diễm đam đáng yêu, tràn đầy vô tội, làm cho người ta không nhận được ra tay giúp đỡ, đi trợ giúp nàng.

Tịch Tích Chi lo lắng nhìn về phía An Hoằng Hàn, sợ Hồ Mị thuật có tác dụng với hắn. Vậy mà An Hoằng Hàn vẫn duy trì nét mặt than vừa rồi, vẫn không có thay đổi, ngay cả lông mày cũng không lay động một cái.

Tịch Tích Chi buồn bực quay đầu, lại nhìn Phùng chân nhân một chút. Phùng chân nhân trấn định đứng ở một bên, hình như mới vừa rồi, tất cả chỉ là ảo giác của nàng.

Ánh mắt An Hoằng Hàn nhìn Tịch Tích Chi, chậm rãi mở miệng liền nói: “Chỉ chút đạo hạnh này của ngươi, sao đủ để mê hoặc trầm?”

Nêu so định lực An Hoằng Hàn tuyệt đối là người nổi bật nhất. Hắn đã nhìn rõ giàu nghèo, sanh lý tử biệt của thế gian, còn có cái gì đủ mê hoặc hắn?

Tịch Tích Chi vừa nghĩ, hình như đúng là như vậy. Ít nhất nàng chưa từng nhìn thấy An Hoằng Hàn tỏ vẻ mưu cầu danh lợi đối với vật gì, thật là nam nhân khó đoán.

“Nơi này cũng chỉ có ngươi mới có thể trúng Hồ Mị thuật của yêu nghiệt kia.” Phùng chân nhân bắt đắc dĩ lắc đầu, bộ dáng kia tựa như đang nói đạo hành người không đủ, còn phải chăm chỉ tu luyện.

Tịch Tích Chi cũng biết lúc này, nàng vô cùng yếu ớt. Nhưng nàng có thể có biện pháp gì? Nàng trọng sinh đến dị thể, chỉ mới mấy tháng, coi như căn cơ rất tốt, cũng không thể lợi hại đến đâu.

Vì bị An Hoằng Hòa và Phùng chân nhân khi dễ, con chồn nào đó ở trong lòng định ra ình một kế hoạch tu luyện, cần phải nâng tu vi lên, không thể dựa vào cây to An Hoằng Hàn này sống qua ngày nữa.

Bảo kiếm trong tay An Hoằng Hàn, tiến vài phần vào cổ Bạch Hồ, bộ lông trắng nơi cổ Bạch Hồ bị từng giọt máu tươi nhuộm đỏ, đau đến Bạch Hồ nhe răng gào thét một tiếng.

Đều là động vật, Tịch Tích Chi dĩ nhiên không muốn nhìn thấy cảnh tượng này. Nhưng vừa nghĩ tới thân phận của đối phương và an nguy của Từ lão đầu, Tịch Tích Chi dĩ nhiên biết mình nên làm cái gì, không nên làm cái gì, đứng lẳng lẳng ở một bên, không dám có động tác.

Bạch Hồ bị dọa đến tròng mắt phát ra một chút lệ quan, ở dưới uy hiếp của An Hoằng Hàn, cuối cùng run rẩy mở miệng, “Sơn động bên kia có cơ quan.”

Giọng nói cũng nện mang theo tiếng khóc nức nở, khiến Tịch Tích Chi không khỏi nổi lên một thân nổi da gà. Không hổ là hồ ly tinh, ngôn hành cử chỉ cũng tràn đầy một cỗ mỉa mai. Tịch Tích Chi dò xét cẩn thận con Bạch Hồ này một hồi, trong lòng thầm nghĩ, hoàn hảo nó còn chưa có hóa thân thành người hình, nếu không á có thể ngăn cản mị lực của nó?

“Phùng chân nhân, vì sao nó có thể có lấy hình thú nói tiếng người?” Đây là nghi vấn luôn quay xung quanh đầu Tịch Tích Chi.

Trước kia nàng thử qua rất nhiều biện pháp nói chuyện, cuối cùng đều thất bại.

Phùng chân nhân cũng không hiểu, “Có lẽ có cơ hội gì đó thôi.....” Ánh mắt thâm thúy nhìn Bạch Hồ chỉ có thể đành hoàng nói rõ, “Đúng...Hóa Yêu Quả.”

Hóa Yêu Quả, làm cho bọn họ rơi vào yêu đạo không sai. Nhưng đồng thời, cũng tồn tại một tác dụng khác, đó chính là khiến cho yêu lực bọn chúng tăng lên rất nhiều. Coi như không có biến hình, cũng có thể mở miệng nói chuyện trước.

Bạch Hồ chính là dựa vào mỗi ngày ăn một Hóa Yêu Quả, tu vi mới có thể tăng trưởng nhanh như vậy.

Bạch Hồ nói rõ ràng tất cả đầu đuôi góc nhọn mọi chuyện.

Thì ra là như vậy.....

Chỉ là chuyện trước tiên phải nói, đi nuốt chừng Hóa Yêu Quả, chuyện như vậy Tịch Tích Chi tuyệt đối không làm được. Bởi vì con đường nàng phải đi, nhất định là phi thăng, bởi vì nhỏ mà mất lớn, tuyệt không có lỗi.

“Chỉ đường.”

Nghe Bạch Hồ nói xong tác dụng của Hoa Yêu Quả, An Hoằng Hàn lạnh lùng nói một tiếng.

Hai chữ ‘chỉ đường’, ý nghĩa bọn họ sẽ không buông tầm lưới quán quan Bạch Hồ ra, như vậy Bạch Hồ cũng không thể có cơ hội chạy trốn. Không thể không nói, thời điểm nào đó, An Hoằng Hàn đành bàn tính phải nói là vô cùng tuyệt diệu.

Tịch Tích Chi âm thầm bội phục, không hổ là nhất quốc chi chủ.

Phùng chân nhân ôm Bạch Hồ đi ở phía trước, dựa vào chỉ dẫn của Bạch Hồ, một đường đi ra ngoài. Tịch Tích Chi và An Dương hàn cùng nhau đi ở phía sau, duy trì khoảng cách nhất định với Phùng chân nhân.

Ba người mới vừa đi ra sơn động, ánh mắt Ngự Lâm quân lập tức nhìn sang bọn họ. Khi nhìn thấy con hồ ly bị quán chặt trong ngực Phùng chân nhân, nhất thời lộ ra vẻ mặt hưng phấn. Quả nhiên bệ hạ mời tới cao nhân không giống bình thường, lúc này vừa mới ra tay, yêu tinh liền hàng phục.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của mọi người, An Hoằng Hàn lạnh lùng mở miệng, “Đừng vui mừng quá sớm, nơi này không chỉ có một con yêu tinh là Bạch Hồ.”

“Ý bệ hạ là gì?” Ngự lâm quân dẫn đường cho bọn họ lúc trước, lại một lần đứng ra hỏi.

An Hoằng Hàn cũng không phải người có hởi tất đáp, hướng chỉ hấn đối với quyền uy của mình, có dục vọng khống chế cực kỳ mãnh liệt, ghét nhất có người dám làm ra hành động không theo lời của hấn.

“Toàn thể ngự lâm quân nghe lệnh.”

An Hoằng Hàn vừa dứt lời, từng hàng ngự lâm quân đứng chỉnh tề ở trước mặt của hấn, mỗi người nghiêm chỉnh chờ đợi.

“Bao vây đầy vực vực Đoạn Tràng lại, có bất kỳ gió thổi cỏ lay, lập tức bấm báo. “Vì phòng ngừa nửa yêu chạy trốn, phải làm chút đề phòng.

“Chúng ta mau mau đi tìm Từ lão đầu.” Tịch Tích Chi kéo kéo tay áo bào của An Hoằng hàn, ý bảo hấn đi nhanh một chút. Mới vừa rồi ở trong sơn động đã làm trễ nãi không ít thời gian, nếu còn chậm trễ, hậu quả khó mà lường được.

“Tất cả đều lên tinh thần, coi chừng thật tốt, nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn, trăm sẽ hỏi tội các ngươi.” An Hoằng Hàn phát áo bào một cái, xoay người mang theo Tịch Tích Chi liền rời đi.

Dưới chỉ dẫn của Bạch Hồ, đám người An Hoằng hàn đi tới một phía khác của sơn động. Nơi này cỏ cây tươi tốt, tương đối bí mật. Nếu không phải quan sát cẩn thận, rất khó phát hiện ra cửa động cao hơn nửa mét đó. Chung quanh có thật nhiều cỏ dại cản trở, sơn động chỉ lộ ra một chút.

“Chính là chỗ này. Mỗi lần ta đều tiến vào bằng cửa trước sơn động, mà chủ thượng là đi đường này.” Từ trước đến giờ nàng và chủ thượng đều là tách ra đi, sợ dẫn tới sự chú ý của người khác, gặp phải phiền toái không cần thiết.

“Trước đi vào xem một chút.” An Hoằng Hàn phát mở cỏ dại xung quanh, đi trước làm gương.

Phùng chân nhân rất muốn giành đi phía trước, nhưng bệ hạ đã đi vào rồi, ông cũng không dám làm trái ý của hấn.

Ánh sáng trong sơn động này tương đối sáng ngời, đường đi cũng không cso quanh có như vừa rồi. Phùng chân nhân một tay ôm Bạch Hồ, một tay cầm kính chiếu yêu, chiếu sáng con đường phía trước.

Lòng Tịch Tích Chi tràn đầy lo lắng cho an nguy của Từ lão đầu, bước chân vội vã đi theo An Hoằng Hàn.

Nhưng rất nhanh, bọn họ phát hiện trước mặt không có đường, chỉ phát hiện khắp nơi đều là tro bụi che kín vách núi.

“Cơ quan ở đâu?” An Hoằng Hàn lạnh lùng đặt câu hỏi.

159. Chương 159: Chương 59

Trong ba người bọn họ, Bạch Hồ sợ nhất chính là An Hoằng Hàn lạnh lùng. Một khi nhìn thấy hấn nghiêm mặt lên, nó lại bị hù đến toàn thân phát run.

Tứ chi bị tấm lưới quấn quanh gắt gao, Bạch Hồ đến nâng móng vuốt cũng không được, chỉ có thể tiếp tục mở miệng nói: “Bên phải vách núi có một chỗ nhô ra, dùng sức ấn xuống là có thể mở cơ quan ra.”

Bạch Hồ cầu nguyện ở trong lòng, hi vọng chủ thượng mau mau rời đi, nếu không chủ thượng trách tội nàng nói cơ quan cho loài người, tánh mạng của nàng liền khó giữ rồi. Nàng đi theo bên cạnh chủ thượng làm việc nhiều năm, dĩ nhiên biết được hấn bụng dạ nham hiểm. Cũng không phải nàng chưa từng nghĩ qua việc thoát khỏi ma chướng của chủ thượng, nhưng nói dễ hơn làm?

Phùng chân nhân sợ Bạch Hồ xảo trá, nhanh tiến một bước đi tới trước vách núi, vươn tay sờ soạng, không lâu sau, liền sờ tới chỗ nhô ra như lời Bạch Hồ nói. Chạm rãi dùng sức, Phùng chân nhân từ từ đẩy mạnh chỗ hơi nhô ra.

Tiếng rắc rắc vang lên trong sơn động.

Ba người Tịch Tịch Chi nhanh chóng lui về phía sau hai bước, chỉ thấy nơi vách núi trước mặt kia từ từ nhấc lên trên, cho đến khi lộ ra một cửa người trưởng thành có thể đi qua.

“Tiến vào từ nơi này có thể đi tới chỗ sâu trong huyết động.” Giọng nói Bạch Hồ yếu ớt gần như khiến người ta không nghe được.

Tịch Tịch Chi quay đầu nhìn hai mắt Bạch Hồ, vô luận là về mặt hay động tác, nàng đều có thể cảm thấy Bạch Hồ xuất phát từ sợ hãi sâu trong nội tâm. Xem ra chủ thượng sau lưng nàng ta cũng không phải là nhân vật đơn giản gì. Bởi vì chưa từng nhìn thấy đối phương ra tay, cho nên trong lòng Tịch Tịch Chi cũng không rõ, rốt cuộc là đạo thuật của Phùng chân nhân tốt, hay nửa yêu kia lợi hại hơn.

An Hoảng Hàn nhắc bước chân liền bước vào bên trong. Từng đợt ánh sáng xanh âm u trong huyết động, mang theo một chút âm trầm kinh khủng. Chỉ là không khí như vậy không đủ khiến ba người khiếp đảm.

Lúc Tịch Tịch Chi vừa bước vào, e sợ dẫn tới sự chú ý của nửa yêu, không dám làm ra cử động quá lớn, cho nên đối với hoàn cảnh bên trong động, cũng không có xem xét quá mức cẩn thận. Hội này vừa tiến đến, Tịch Tịch Chi lập tức chuyển động đầu nhỏ, quét nhìn hoàn cảnh.

“Mới vừa rồi ta đúng là nhìn thấy Từ lão đầu ở nơi đó.” Tịch Tịch Chi duỗi ngón tay ra, chỉ về góc bên cạnh. Ai ngờ đầu nhỏ vừa mới chuyển qua, liền trừng lớn mắt.

Vốn Từ lão đầu bị trôi trên ghế, đã sớm không còn thấy bóng dáng, thay vào đó chính là một bóng đen. Trong góc u ám, một bóng người ngồi dựa lưng vào ghế, vắt chân, hình như đang đưa mắt nhìn bọn họ.

Trong lòng Tịch Tịch Chi lập bộp một tiếng, không khỏi kéo kéo vạt áo An Hoảng Hàn.

An Hoảng Hàn theo phương hướng Tịch Tịch Chi chỉ, chậm rãi nhìn sang, cau mày, sau đó lại khôi phục vẻ mặt bình thường. Cái sơn động này cũng không lớn, nhìn một chút liền có thể thu hết toàn cảnh vào trong đáy mắt. Từ quốc sư. . . . không có ở nơi này, đã sớm biến mất không thấy nữa.

Xem ra trước khi bọn hắn chạy tới, nửa yêu đã dời Từ quốc sư đi rồi. Chỉ là nếu dời đi? Tại sao chính hắn lại ở lại? Hay là nói, nửa yêu này quá mức tự tin, cho rằng đạo hạnh của mình lợi hại hơn Phùng chân nhân?

Tịch Tịch Chi và Phùng chân nhân chia ra đứng ở hai bên trái phải của An Hoảng Hàn, Tịch Tịch Chi nhìn thấy ‘người’ đó lần nữa, vẫn có thể cảm nhận được cảm giác âm trầm. Đặc biệt là bây giờ, cả người hắn núp ở trong bóng tối, làm cho người ta không nhìn thấy toàn bộ người hắn.

“Chủ. . . . chủ thượng.” Bạch Hồ run rẩy thân thể, giọng nói đứt quãng. Cuộn rút thành một đoàn, trong đôi mắt Bạch Hồ tràn đầy sợ hãi.

“Câm miệng! Đồ vô dụng! Chỉ bắt một con chồn, ngược lại rơi vào trong tay của kẻ địch, phế vật!” Giọng nam cực kỳ âm hàn. . . .

Loại cảm giác âm hàn này không giống với An Hoảng Hàn. Trong giọng nói người này, hình như mang theo một cỗ tà khí, có thể làm cho người cảm thấy hơi thở của bóng tối.

Bạch Hồ run rẩy càng thêm lợi hại, trong ánh mắt nhiễm một tầng nước mắt.

Trầm mặc, trừ trầm mặc, vẫn là trầm mặc.

Đầu của nam tử mặc cẩm bào màu đen hơi di chuyển, quay đầu nhìn về phía An Hoảng Hàn.

Cười châm biếm hai tiếng, tiếng nói khàn khàn trầm thấp vang lên, “Bệ hạ Phong Trạch quốc. Nghe đồn không bằng gặp mặt, ngài quả thật có bản lãnh, lại có thể tìm tới đây. Chỉ là nếu người không tìm được nơi này, như vậy bốn tôn ngược lại xem thường người, dù sao làm đối thủ, thế lực phải ngang nhau. Nếu không lúc đầu với nhau, sao có thể có thú vị?”

Tiếng cười của nam tử phiêu dăng cả sơn động, tạo thành từng đợt tiếng vang.

Tịch Tịch Chi không khỏi rung mình một cái, đây là lần đầu tiên trừ An Hoảng Hàn, cảm nhận được cảm giác giá rét từ trên người khác.

An Hoằng Hàn lên ngôi nhiều năm, một thân khí thế không phải người bình thường có thể so sánh. Hắn không có bất kỳ động tác gì, thậm chí ngay cả vẻ mặt cũng không có chút thay đổi, chỉ là lạnh lùng nâng khóe môi lên, tạo thành một độ cong, giống như tràn đầy giễu cợt, ánh mắt nhìn đối phương cực kỳ khinh thường.

“Thật sao?” Mở miệng hỏi ngược lại, An Hoằng Hàn lạnh lùng nói: “Những lời này không chỉ có một mình ngươi nói với trẫm.....Nhưng có thể sống đến hôm nay, đến một người cũng không có.”

Muốn thắng được hắn? Vậy phải xem có bản lĩnh hay không.

An Hoằng Hàn chính là trải qua sóng to gió lớn, mới bò đến địa vị hôm nay. Chỉ vài ba lời liền muốn hù dọa hắn? Đó là chuyện không thể nào.

“Chúng ta có thể thử xem.” Nam tử không hề e ngại, cười lạnh một tiếng, tiếp theo nói: “Chúng ta đánh cuộc đi?”

Tịch Tích Chi nghi ngờ theo dõi hắn, đánh cuộc? Đánh cuộc gì?

“Nói.” An Hoằng Hàn càng sẽ không sợ hãi người nào, nếu đối phương nói ra, hắn liền không có khả năng lùi bước, nếu không sao xứng với thân phận vua một nước của hắn?

Phùng chân nhân là người cực kỳ cẩn thận, nghe được bệ hạ nhanh đồng ý yêu cầu của đối phương nhanh như vậy, cảm thấy quá mức qua loa.

“Bệ hạ! Chúng ta có thể nào đánh cuộc với một yêu nghiệt? Mất thân phận của chúng ta.” Phùng chân nhân lo lắng dậm chân bước, không đồng ý hành động này của bệ hạ.

Tịch Tích Chi cũng sợ có bấy, âm thầm ngắt lòng bàn tay của An Hoằng Hàn, giống như là đang trách cứ hắn đồng ý quá nhanh. Mà An Hoằng Hàn không có bất kỳ cử động nào, hình như tất cả chuyện này không đáng giá hắn quá mức coi trọng.

“Bốp bốp bốp” tiếng vỗ tay vang lên, nam tử mặc cẩm bào màu đen chậm rãi đứng lên, “Bệ hạ không hổ là bệ hạ, tự tin như thế. Nếu đánh cuộc, như vậy nhất định phải công bằng, nếu không đối với người, đối với bản tôn, đều là một loại khinh nhờn.”

Vừa nhìn đối phương, Tịch Tích Chi liền hiểu rõ người này khẳng định cũng sống an nhàn sung sướng, là người đứng ở quyền thế tốt cùng. Bởi vì chỉ có thứ người như thế, mới có thể nói chuyện như vậy.

“Ít nói lời vô ích.” An Hoằng Hàn nheo mắt lạnh lại, hình như không muốn lãng phí thời gian.

Đối phương chẳng những không nổi giận, mà ngược lại, cười ha hả: “thật sao? Chỉ là trước khi đánh cuộc, chúng ta có nên định tiền đánh cuộc hay không? Không có tiền đánh cuộc, làm sao sẽ tìm được niềm vui thú? Ngài nói phải không? Bệ hạ Phong Trạch quốc.”

Đối phương chẳng những không tức giận, ý khiêu khích trong lời nói còn rất rõ ràng.

Tịch Tích Chi rất không thích có người lấy tư thái này nói chuyện với An Hoằng Hàn. Trải qua mấy tháng chung đụng, lòng của Tịch Tích Chi đã sớm ở bên phía An Hoằng hàn. Kẻ địch của hắn, dĩ nhiên cũng là kẻ địch của mình.

“Ngươi muốn đánh cuộc gì?” Lời nói vẫn không mặn không nhạt, thái độ An Hoằng Hàn làm cho người nhìn không thấu.

Trước đó, mỗi một lần Tịch Tích Chi đều lập lời nước đôi. Lại không thấy kiên quyết đồng ý đánh cuộc với hắn, cũng không có nói phản đối.

Trong lòng Tịch Tích Chi âm thầm giơ ngón tay cái lên, không hổ là lão giang hồ trên triều đình, đối với người ,đối với chuyện, hắn đều cân nhắc cực tốt.

Nam tử mặc cẩm bào màu đen tự nhiên sẽ hiểu chỗ tính toán của An Hoằng Hàn, “Như thế nào? Chúng ta đánh cuộc tung tích cầu Từ quốc sư? Trong vòng một tháng nay, bốn tôn sẽ đảm bảo an toàn của Từ quốc sư, nhưng nếu người tìm được, như vậy bốn tôn liền đưa Từ quốc sư hoàn hảo vô khuyết trở về. Nhưng nếu không tìm được....” Ánh mắt của hắn dời đến trên người Bạch Hồ, lại nhìn thoáng qua Vân Chôn, cố ý cười

nói: “Liền đưa con Vân Chồn kia cho bốn tôn.....Một con sủng vật có thể đổi lấy một quốc sư, đây là mua bán rất có lời?”

Đổi thành người khác, nhất định sẽ không chút do dự ném một con sủng vật ra. Bởi vì quốc sư đối với một nước là quan trọng bậc nào? Mà một con sủng vật, dù quan trọng hơn nữa, nhưng mà cũng chỉ là đồ chơi thôi.

Ai ngờ sắc mặt An Hoằng Hàn đại biến, trong đôi mắt lộ ra ý lạnh, “Xem ra lần đánh cuộc này, chúng ta không thể tiếp tục.”

Thứ khác, An Hoằng Hàn có thể cười trừ, duy chỉ có chuyện liên quan đến Tịch Tích chi là không được.

Hắn không thể dễ dàng tha thứ có người đánh chủ ý lên Tịch Tích chi.

“Thì ra bệ hạ máu lạnh vô tình, cũng sẽ có chuyện không dám làm sao? Dân gian đồn đại bệ hạ giết người không chớp mắt, chưa bao giờ sinh ra lòng thương hại với bất kỳ người nào, nhưng đối với con chồn này..... Bốn tôn mới vừa biết bệ hạ cũng là người có tình cảm.” Nam tử mặc cẩm bào màu đen há mồm chính là giễu cợt, giống như là đang nhạo báng An Hoằng hàn.

Tính tình An Hoằng hàn, ai không biết?

Chợt nhìn thấy hắn coi trọng một con sủng vật như thế, dĩ nhiên đều sẽ không nhịn được kinh thán.

“Ha ha.....Coi như bệ hạ không đồng ý! Bốn tôn cũng đã quyết định.” Nam tử cười lạnh hai tiếng, mắt diếc tai ngơ với cự tuyệt của An Hoằng Hàn, “Bốn tôn liền giữ lại một mạng của Từ quốc sư, bệ hạ, ngài nên nhanh lên. Về phần con chồn kia.....Nếu bệ hạ thua, bốn tôn chắc chắn mang nó đi.”

Nam tử tràn đầy tự tin, lấy năng lực của hắn, muốn trộm một vật từ hoàng cung Phong trạch quốc, cũng sẽ không quá khó khăn. Chỉ là đổi thành trộm Vân Chồn, vậy thì tính khiêu chiến sẽ lớn hơn.

Về mặt Tịch Tích Chi tràn đầy nghi ngờ, lòng nói, nó khi nào thì trở nên đắt giá như vậy rồi hả? Người này lại muốn cướp nó từ bên cạnh An Hoằng Hàn.

Nhưng Tịch Tích Chi nhìn một thân màu đen của đối phương, liền hoàn toàn tức giận. Nếu là một mỹ nam, có lẽ Tịch Tích Chi còn có thể suy nghĩ chủ động đi theo hắn đi. Nhưng mà cách ăn mặc của người này, tỏ rõ hắn không phải người tốt. Đi theo một chủ nhân như vậy, không nghi ngờ chờ nó chính là những ngày tháng khổ sở!

Hơn nữa đối phương là kẻ địch của An Hoằng hàn, chẳng may ngược đãi nó, phát tiết hận ý với An Hoằng Hàn lên người nó, chẳng phải bản thân thật vô tội sao?

Càng nghĩ càng thấy không đáng tin, Tịch Tích Chi cho là.....Nàng vẫn là thành thật bám cây to An Hoằng Hàn này thì tốt hơn, ít nhất An Hoằng Hàn chăm sóc cẩn thận, ăn mặc, đi, ở của nàng. Thỉnh thoảng còn có thể phát một chút phúc lợi cho sủng vật, cho ăn một con Phượng Kim Lân Ngư.

“Phùng chân nhân, thay trẫm bắt lấy hắn!” An Hoằng Hàn không thích nói nhảm, thích dùng hành động thực tế, ra lệnh một tiếng, Phùng chân nhân lập tức vút Bạch hồ xuống, rút kiếm gỗ đào ra, đâm về phía nửa yêu.

Bàn tay của An Hoằng Hàn khoác lên vai Tịch Tích Chi dùng động tác tuyên thệ quyền sở hữu, “Đồ của trẫm, không cho phép người khác dòm ngó. Những kẻ dám dòm ngó đều phải trả giá thật lớn, hiểu không?”

160. Chương 160: Chương 60

“Đây cũng là câu bốn tôn thường nói. Bệ hạ, chúng ta chờ xem.” Trong nháy mắt kiếm gỗ đào của Phùng chân nhân đã tiến tới trước mắt, mà nam tử áo đen không có bất kỳ động tác nào, giống như đã sớm biết một kiếm kia của Phùng chân nhân hoàn toàn sẽ không tạo thành uy hiếp với hắn.

Bạch Hồ trên đất thừa cơ hội này, lập tức lặn đến bên cạnh. Chỗ cuối cùng của vách núi này là một cái lỗ nhỏ, chui vào, nhanh chóng trốn đi.

Tịch Tích Chi vừa định đuổi theo, lại bị An Hoằng Hàn kéo tay. Từng có lần đầu tiên, An Hoằng Hàn làm sao sẽ cho phép loại chuyện như vậy xảy ra lần nữa? Huống chi vẫn không biết trong hang nhỏ kia có nguy hiểm gì hay không. An Hoằng Hàn không thích Tịch Tích Chi đi mạo hiểm, nàng chỉ cần ngoan ngoãn đợi bên cạnh mình, hẳn sẽ tận lực bảo hộ nàng an toàn, về phần những thứ khác, toàn bộ do hắn ngăn cản là được.

“Yêu nghiệt, nhìn lão đạo làm sao thu thập ngươi.” Năm ngón tay kết ấn, Phùng chân nhân vẽ ra một đạo phù vô hình ở giữa hư không, nhanh chóng giơ kiếm đánh tới bóng đen trong góc âm u.

Bóng dáng của nửa yêu chẳng những không có bất kỳ cử động nào, ngược lại cười ba tiếng ha ha ha, “An Hoằng Hàn. Nhớ đánh cược của chúng ta! Bỏ tôn mong đợi kết quả một tháng sau.”

Kiểm gỗ đào ở trên hư không vẽ ra một đạo tàn ảnh, lộ ra một ánh huỳnh quang màu trắng nhạt. Kiểm quang chạm đến bóng dáng nửa yêu thì xuất hiện một màn khiến mọi người trợn mắt hốc mồm. Chỉ thấy nơi kiểm quang quét qua, bóng dáng của nam tử mặc cẩm bào màu đen biến ảo thành một điểm sáng rồi tiêu tán đi.

Trong nháy mắt, mây kiếm An Hoằng Hàn liền nhú lại.

Tịch Tích Chi cũng sửng sốt mất một lúc, “Ảo ảnh thuật trong truyền thuyết?”

Ảo ảnh thuật, tên cũng như nghĩa, có thể biến ảo thành một phân thân. Pháp thuật này tương đối hiếm thấy, có rất ít người tinh thông. Tịch Tích Chi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi có chút giật mình.

Khó trách mới vừa rồi bóng dáng kia vẫn dấu kín trong bóng đêm, thì ra đây chỉ là phân thân nửa yêu đặt trước mặt bọn họ.

Khoảng cách thao túng phân thân không thể quá xa.

Nghĩ đến điểm này, Tịch Tích Chi lập tức quay đầu nhìn bốn phía, ý đồ tìm được bóng dáng của nam tử áo đen.

“Hẹn gặp lại sau.” Tiếng nói âm trầm, truyền đến từ cửa sơn động.

Ba người An Hoằng Hàn lập tức quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một nam tử mang mặt nạ màu bạc, đôi tay ôm ngực, đứng đối diện với bọn họ.

Nhìn theo qua, Tịch Tích Chi có thể nhìn thấy ý lạnh âm trầm trong mắt hắn. Loại ý lạnh này khác với ý lạnh mà An Hoằng Hàn toát ra, ánh mắt của hắn trong veo, mang theo ý ác độc sắc bén. Mà trong đôi mắt lạnh lùng của An Hoằng Hàn, trừ lạnh, vẫn là lạnh, làm cho người ta nhìn thấy là vô tình.

Mặc dù hai người có khí chất giống nhau, tuy nhiên nó làm cho người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng.

“Đuổi theo.”

Vừa dứt lời, An Hoằng Hàn đã nói lỏng lực giữ tay Tịch Tích Chi, phi thân liền đuổi theo tới cửa sơn động.

Phùng chân nhân cũng không dám rời ở phía sau, bởi vì chuyện Phân Thân thuật, cũng hiểu chút ít thực lực của người này. Không dám dễ dàng khinh địch, Phùng chân nhân cùng đuổi theo.

Vậy mà nam tử mặc cẩm bào màu đen sớm đoán được bọn họ sẽ đuổi tận không buông, đã có chuẩn bị trước.

“Hôm nay không thể phụng bồi, bệ hạ đừng quên ước hẹn một tháng, tánh mạng Từ quốc sư được nắm giữ ở trong tay của ngài.” Nói xong câu đó, thân hình nửa yêu lóe lên, dùng lấy tốc độ cực nhanh rời khỏi cửa sơn động, tốc độ nhanh đến chỉ còn lại bóng dáng.

Tu vi của Tịch Tích Chi không cao như bọn họ, đến Phi Hành thuật cũng chưa học qua. Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng trừ lo lắng, thì không còn biện pháp gì khác. Càng phát ra kiên định quyết tâm muốn tu luyện thật tốt, tay nhỏ bé của Tịch Tích Chi nhấc lên vấy lên chạy đuổi theo tới cửa sơn động.

Mà Tịch Tích Chi làm gì đủ khả năng so bì với tốc độ của ba người bọn họ?

Tịch Tích Chi mệt mỏi thở hổn hển, nhưng không nhìn thấy bóng người phía trước.

Mới vừa đuổi theo ra khỏi sơn động, đã nhìn thấy một đám ngự lâm quân vây ở hai bên trái phải.

Tịch Tích Chi vỗ vỗ ngực, cố gắng ổn định hô hấp của mình, “Nhìn thấy bọn người An Hoằng Hàn đi đâu không?”

Những ngự lâm quân nghe được ba chữ ‘An Hoằng Hàn’, không phản ứng kịp. Sau lại nhớ tới tục danh của bộ hạ, bị dọa đến suýt nữa cắn đầu lưỡi của mình. Lòng nói, vị này tiểu cô nương thật là không muốn sống, tục danh của bộ hạ cũng dám gọi thẳng.

Ngược lại Lâm Ân bên cạnh đã sớm thành thói quen, cúi đầu đi tới chỗ Tịch Tích Chi, “Hướng phía đông, chỉ là tốc độ kia. Chúng ta không đuổi kịp. Tịch cô nương, lão nô thấy ngài vẫn là ngoan ngoãn ở chỗ này, chờ bộ hạ trở lại.”

Lâm Ân không sợ cái khác, chỉ sợ vị tiểu tử tông này đi qua, sau đó gây ra nhiều loạn.

Bộ hạ sủng ái nàng, đó là chuyện không gì sánh nổi. Nếu Tịch cô nương không may, đầu bọn họ chính xác là phải dọn nhà.

Tịch Tích Chi xoay người nhìn về phía đông, nhìn ra xa, một bóng người cũng không thấy.

Suy nghĩ một chút tốc độ của mình, quả thật không đuổi kịp ba người bọn họ, Tịch Tích Chi không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ ngóc tại chỗ, chờ An Hoằng Hàn trở lại.

Thời gian dần dần trôi qua, ánh nắng hè chói chang chiếu xuống, Tịch Tích Chi nâng tay áo bào lên lau mồ hôi.

Lâm Ân thấy, lập tức lấy bình nước tới, đưa cho Tịch Tích Chi, “Tịch cô nương, hôm nay nóng bức, trước uống ngụm nước giải khát.”

Tịch Tích Chi không kiêu cách, cũng rất quen thuộc với Lâm Ân, nhận lấy liền uống một ngụm.

Lâm Ân có thể bỏ đến vị trí đại tổng quản, đa số vẫn là xem bản lĩnh của ông. Bản lĩnh nhìn sắc mặt mà nói chuyện, lợi hại đến cỡ nào! Nàng chẳng qua chỉ muốn lau một chút mồ hôi trên trán, mím môi, người khác liền đoán được tâm tư nàng.

Có thể phục vụ ở bên cạnh An Hoằng hàn, quả nhiên không phải tầm thường.

Nghĩ đến hai chữ ‘tầm thường’, Tịch Tích Chi vô ý quay sang Ngô Kiến Phong bên kia.

Ngô Kiến Phong làm thị vệ đã nhiều năm, nhìn thấy Tịch Tích Chi quăng ánh mắt tới cũng nhìn ngược trở về. Chỉ là trong ánh mắt kia luôn mang theo chút khinh thường. Đặc biệt là lúc nhìn Lâm Ân, hình như trong ánh mắt đều viết, nhìn bộ dáng chân chó kia của ông, cũng chỉ có thể làm nô tài cả đời.

Tịch Tích Chi không thích bộ dáng tự cao tự đại của hắn, đặc biệt là sau khi hắn thoát khỏi quan hệ với Ngô gia, hắn có tư cách gì mà xem thường Lâm Ân. Bởi vì Lâm Ân là nô tài chẳng lẽ chính hắn không phải? Bỏ thân phận qua một bên, hắn cái gì cũng không phải.

“Bộ hạ.....” Ngự lâm quân ở nơi xa la lên.

Tịch Tích Chi nhìn sang, chỉ thấy An Hoằng hàn và Phùng chân nhân cùng trở về. Mà sắc mặt của bọn họ đều viết không tốt, hình như xảy ra chuyện gì không vui. Tịch Tích Chi nhìn sau lưng bọn họ một chút, không nhìn thấy bóng dáng của nửa yêu, rất dễ nhận thấy là hắn trốn thoát.

“Một tháng sau, còn có cơ hội bắt hắn lại.” Tịch Tích Chi an ủi, tin tưởng người kia sẽ nói được làm được, một tháng này cũng sẽ không làm khó Từ lão đầu.

An Hoằng Hàn không nói gì, chỉ nhàn nhạt ‘ừ’ một tiếng, xem như là trả lời.

Tịch Tích Chi cảm giác có cái gì không đúng, nhưng lại không nói ra được không đúng ở chỗ nào. Giương mắt nhìn Phùng chân nhân, sắc mặt của ông cũng cực kỳ khó coi.

Áp ứng, Tịch Tịch Chi vẫn nhin không được hỏi, “Có phải xảy ra chuyện gì rồi đúng không?”

“Không có việc gì.” An Hoằng hàn sờ sờ cái trán nàng.

Đổi lại ngày trước, Phùng chân nhân nhất định sẽ khinh thường liếc nhìn nàng một cái, sau đó nói lại “có thể có chuyện gì, con chồn như người vẫn là nên chăm sóc mình cho tốt.” Nhưng lần này, Phùng chân nhân cũng giống như An Hoằng Hàn, đáp lại Tịch Tịch Chi một câu “Không có việc gì”.

Bọn họ càng như vậy, Tịch Tịch Chi càng cảm thấy bọn họ có chuyện gạt nàng. Tịch Tịch Chi cũng không dám mở miệng hỏi, An Hoằng Hàn không nói cho nàng, nhất định là có lý do của hắn, Tịch Tịch Chi không muốn tự tìm mất mặt.

“Phùng chân nhân, ngự lâm quân đã ăn Hóa Yêu Quả rồi thì nên làm cái gì?” Tịch Tịch Chi bởi vì đời trước lười biếng, rất ít kiến thức về phương diện này. Huống chi nàng đi theo sư phụ tu tiên, đều là học tập thuật pháp, cũng không có học làm sao giả cứu người bị yêu tinh hủy hoại.

Tịch Tịch Chi không nói, Phùng chân nhân thiếu chút nữa đã quên chuyện này, tức giận vỗ trán một cái, “Nhìn ta đây già mà hồ đồ!” Xoay người liền hô với ngự lâm quân: “Phàm là ngự lâm quân ăn Hóa Yêu Quả rồi, đều bước ra khỏi hàng.”

An Hoằng Hàn lôi kéo tay nhỏ bé của Tịch Tịch Chi, đứng ở một bên quan sát Phùng chân nhân sẽ giải cứu bọn họ như thế nào.

Về mặt An Hoằng Hàn rất nhạt, gần như là không có chút biểu cảm.

Phùng chân nhân móc ra một xấp là bùa từ trong áo bào. Ngón tay có quy luật vẽ vài nét bút ở phía trên, tương tự như viết lời chú. Tịch Tịch Chi cố gắng nhìn một hồi, không nhìn ra hắn rốt cuộc vẽ phù gì đây.

“Đốt, găm vào trong nước uống.” Phùng chân nhân vỗ tay một cái, tựa hồ cảm giác đầu vai đang nặng, rồi lại nhẹ, cả người đều thoải mái.

Tịch Tịch Chi có chút không hiểu, “Đơn giản như vậy thôi sao?”

Không chỉ Tịch Tịch Chi trầm nghi hoặc, ngay cả đám ngự lâm quân kia cũng là nhị trượng đích hòa thượng mặc bất trứ đầu não (1)

“Nhưng nếu là người ăn quả này, lão đạo liền không có cách nào cứu người. Nhưng bọn họ ăn quả này, lại bất đồng.....Yêu khí chỉ ở lại bên trong cơ thể của bọn họ, không cách nào tống ra. Chỉ cần uống xong một chén nước phép, liền có thể đuổi yêu khí bên trong cơ thể của bọn họ.” Phùng chân nhân nghiêm túc giải thích cho Tịch Tịch Chi.

Bởi vì Tịch Tịch Chi vốn chính là yêu, chỉ là nàng và những yêu tinh khác không giống nhau, đi chính là đường tu tiên. Cũng chính là bởi vì vậy, nàng càng thêm cần giữ mình trong sạch, bởi vì một khi dính yêu khí, vậy thì không thể nào có cơ hội tu tiên.

Tịch Tịch Chi nghe giải thích của ông, hiểu rõ đạo lý bên trong.

Không biết là người thị vệ nào nhỏ giọng nghị luận ở trong đám người “Nếu không uống chén nước phép này, chúng ta sẽ có nguy hiểm gì?”

Ăn quả này đã mấy canh giờ, bọn họ cũng không cảm thấy cái gì khác thường.

Tịch Tịch Chi nhìn đám ngự lâm quân kia một chút chỉ thấy trong thời gian ngắn ngủi, ấn đường của bọn họ đã biến thành màu đen. Những người bình thường này dĩ nhiên không nhìn thấy, nhưng nếu là người có đạo hạnh lại có thể thấy rất rõ ràng. Trừ người có tu vi,, còn có một loại người có thể nhìn thấy, đó chính là mắt âm dương mà mọi người thường nói.

Phùng chân nhân hừ lạnh một tiếng, hình như rất ghét có người nghi ngờ lời của ông, “nếu các người không muốn uống, lão đạo cũng không ép buộc các người. Nhưng nếu như sau này các người bị thứ gì quẩn lên, đừng trách lão đạo không nhắc nhở các người.”

Ông nói thứ gì đó, nhất định không phải là thứ tốt. Trả gấu chuyện Bạch Hồ, bọn họ đều tin rằng trên đời có quỷ thần vừa nói. Bị dọa đến lập tức móc hỏa chiết từ ra đốt lá bùa, sau đó đổ vào bên trong bát, nhanh chóng uống cạn.

An Hoằng Hàn nhìn sắc trời một chút, chỉ nói: “Thời gian không sớm, hồi cùng.” Ngược lại nói với Phùng chân nhân: “Chuyện tìm tung tích nửa yêu, liền giao cho Phùng chân nhân, chớ để trầm thất vọng.”

Chú thích:

(1) Trượng Nhị hòa thượng mặc bất trứ não đầu (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

161. Chương 161: Chương 61

“Lão đạo tuân chỉ. ”

Coi như bệ hạ không phân phó, Phùng chân nhân cũng sẽ không để nửa yêu này làm hại thế gian. Sát khí vây lượn quanh thân nửa yêu, không biết đã dụ dỗ làm hại bao nhiêu người. Vì dân chúng dẹp yên suy nghĩ, Phùng chân nhân nhất định sẽ ra tay.

“Ngự lâm quân đi theo trầm hồi cung.” Nắm cánh tay Tịch Tích Chi, An Hoằng Hàn tiến hai bước về phía trước.

Sau khi Phùng chân nhân đi tới dưới chân núi, liền cùng đám người An Hoằng Hàn mỗi người đi một ngã. An Hoằng Hàn không có giữ lại, bởi vì so với ngự lâm quân trong hoàng cung kia, hắn tin tưởng Phùng chân nhân sẽ có biện pháp tìm ra tung tích nửa yêu.

Trở lại hoàng cung, Lâm Ân lập tức phân phó cung nữ thái giám, chuẩn bị tắm rửa thay quần áo cho bệ hạ.

Ở bên ngoài bị nắng gắt chiếu cả ngày, Tịch Tích Chi cũng cảm thấy cả người dính dính không thoải mái. Nghe được Lâm Ân nói với cung nữ như vậy, cười tươi như hoa.

An Hoằng Hàn lại bắt đặc dĩ lắc đầu, hình như đối với bộ dáng này của Tịch Tích Chi, không hề có sức chống cự.

Bọn họ mới vừa hồi cung, không lâu liền nghe được tin tức nói là Đông Phương Vưu Dục cầu kiến.

Tịch Tích Chi nâng chén nước lên nhấp hai cái, giương mắt nhìn thấy Đông Phương Vưu Dục đang đi tới từ bên ngoài.

Mệt mỗi một ngày, An Hoằng Hàn cũng có chút mệt mỏi. Sau khi nhìn thấy Đông Phương Vưu Dục, sắc mặt không tốt chút nào.

“Thái tử điện hạ, tin tức ngược lại linh thông, trầm chân trước mới vừa hồi cung, người chân sau đã tới rồi.” An Hoằng Hàn khoát tay áo, ý bảo Lâm Ân dâng trà cho hắn.

Mặc dù không hoan nghênh đối phương đến, nhưng lễ cần có, vẫn phải làm đủ rồi. Nếu không truyền đi, không có thể diện chính là Phong Trạch quốc.

“Ban thưởng ghế ngồi.” An Hoằng Hàn ý bảo Đông Phương Vưu Dục ngồi ở ghế đối diện.

Đông Phương Vưu Dục giống như không nhìn thấy trên mặt lạnh của An Hoằng Hàn mang theo bất mãn, vẫn duy trì phong độ nhanh nhẹn, theo ý An Hoằng Hàn ngồi vào đối diện.

Nếu bàn về ẩn nhẫn, Đông Phương Vưu Dục tuyệt đối coi như là một nhân vật lợi hại trong đó. Ít nhất quen biết hắn trong khoảng thời gian này, Tịch Tích Chi chưa từng nhìn thấy hắn phát giận, đối với thuộc hạ cũng là cực kỳ tha thứ.

Mặt hiện lên vẻ ngưng nghị, Đông Phương Vưu Dục nhìn khắp nơi mấy lần, hình như rất là cố kỵ cung nữ thái giám xung quanh.

Chỉ một ánh mắt, một động tác, liền không tiếng động nói cho An Hoằng Hàn biết tiếp theo hắn muốn nói chuyện gì.

An Hoằng Hàn hiểu ý, giơ tay lên, “Đều lui ra đi, trầm và thái tử điện hạ có chuyện quan trọng muốn nói.”

Lâm Ân phục vụ An Hoằng Hàn nhiều năm, há có thể không nhìn ra đầu mối trong đó, vung phũ trần, hét lớn mọi người mau chóng rời đi.

Tịch Tích Chi vừa định đứng lên, đi theo Lâm Ân ra ngoài, ai ngờ bị An Hoằng Hàn đưa tay một phát bắt được.

An Hoằng Hàn nhướn lông mày, ánh mắt liếc ghế ngồi bên cạnh, coi như không lên tiếng, ánh mắt kia cũng nói cho Tịch Tích Chi là phân phó nàng ngồi xuống.

Tịch Tích Chi đứng cũng không được, ngồi cũng không xong. Lòng nói, các người muốn chuyện, sao nhất định phải giữ nàng? Nàng cũng không muốn biết quá nhiều bí mật, đặc biệt là về tranh đấu gay gắt giữa hai người An Hoằng Hàn và Đông Phương Vưu Dục.

Vì sống thêm vài năm, Tịch Tích Chi chỉ muốn không để ý đến chuyện bên ngoài.

“Tịch cô nương, chuyện này người cũng biết, cho nên không cần tránh.” Đông Phương Vưu Dục rất thức thời khuyên, tiếng nói chuyển một cái, lại nói với An Hoằng Hàn: “Bệ hạ, hôm nay bản điện hạ tới quấy rầy bệ hạ, chỉ vì muốn biết tung tích quốc sư. Quốc sư đã mất tích nhiều ngày, mắt thấy gần đây lấy được một chút manh mối, bản điện hạ cực kỳ gấp gáp muốn tìm được ông.”

Nếu không phải bởi vì Từ quốc sư mất tích quá kỳ lạ, hắn còn không đến mức gấp gáp. Kể từ khi biết Từ quốc sư rơi vào tay yêu tinh, hắn chưa từng ngủ một giấc ngon, vẫn lo lắng Từ quốc sư có an toàn hay không.

Nếu không phải hôm nay An Hoằng Hàn không thông báo hắn cùng nhau đi tới vực Đoạn Tràng, hắn nhất định sẽ đi theo. Ở trong cung lo lắng chờ đợi hồi lâu, mới đợi được An Hoằng Hàn trở lại, hắn chỉ muốn biết được rốt cuộc Từ quốc sư thế nào rồi.

“Bệ hạ có bắt được hồ yêu?” Căn nhắc dùng từ, Đông Phương Vưu Dục mở miệng nói. Hắn đoán chánh ngồi ở trên ghế, cả người tôn quý, mặc dù trong lòng gấp gáp, nhưng bề ngoài lại không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nóng lòng nào.

Có thể lấy tình cảm của mình, không chế đến trình độ này, tương đối không dễ dàng

Tịch Tích Chi vụng trộm giơ ngón tay cái lên, quả thật là một cao nhân. Nếu sau này lúc hắn lên làm vua Luật Vân Quốc, như vậy cũng có thể tưởng tượng được những ngày sau này của Luật Vân Quốc.

“Làm thái tử điện hạ thất vọng, hồ yêu đã chạy trốn, cũng không thể giải cứu quốc sư của người trở về. Trong một tháng nay, Từ quốc sư tạm thời sẽ không có nguy hiểm tánh mạng.” An Hoằng Hàn nói xong mấy câu nói đó, miệng khép lại, hình như không muốn nhiều lời.

Trong nháy mắt, Đông Phương Vưu Dục ở đối diện liền nhíu mày, vốn tưởng rằng bệ hạ ra tay có thể cứu về quốc sư, không ngờ cuối cùng là kết quả này. Chỉ là câu nói kia của bệ hạ ‘trong một tháng, tạm thời sẽ không có nguy hiểm tánh mạng’ là có ý từ gì?

Đông Phương Vưu Dục vừa định mở miệng hỏi thăm, không ngờ lại tiếp xúc được ánh mắt lạnh thấu xương của An Hoằng Hàn, rất thức thời ngậm miệng lại. Bộ dáng muốn nói lại thôi không muốn để chỗ hắn biết.

Mặc dù Đông Phương Vưu Dục không hiểu có chuyện gì, nhưng không nghi ngờ chút nào, nếu mình tiếp tục hỏi nữa, An Hoằng Hàn tuyệt đối sẽ không khách khí với mình.

Tịch Tích Chi cũng đoán được An Hoằng Hàn không muốn nói chuyện nữa yêu cho Đông Phương Vưu Dục. Đây dù sao cũng là chuyện phát sinh trong Phong Trạch quốc, huống chi thân phận nửa yêu này không rõ, mục đích gì càng thêm không có người biết, bại lộ quá sớm, dễ dàng bứt dây động rừng.

“Thái tử điện hạ tạm thời an tâm, trong vòng một tháng, Từ lão đầu sẽ không xảy ra chuyện. Chúng ta chỉ cần trong thời gian này tìm ra.....tung tích của hồ yêu, sẽ có cơ hội tìm Từ lão đầu về”. Không dám nói ra hai chữ ‘nửa yêu’, nhớ lại một chút nửa yêu và hồ yêu vốn là cá mè một lứa, chỉ cần tìm được một người trong bọn họ, khẳng định sẽ có tung tích của Từ quốc sư.

Đông Phương Vưu Dục chỉ đành phải thở dài, đứng lên nói: “Như vậy bản điện hạ chỉ có thể yên lặng đợi tin tốt của bệ hạ, hôm nay không còn sớm, bản điện hạ sẽ không quấy rầy bệ hạ nghỉ ngơi.”

Vốn An Hoằng Hàn cũng không hoan nghênh hẳn, nghe nói như thế, sắc mặt hòa hoãn rất nhiều, khẽ gật đầu với hẳn.

“Từ lão đầu người hiền có trời phù hộ, thái tử điện hạ không cần quá mức lo lắng.” Tịch Tích Chi có thể làm, chỉ là tận lực an ủi hẳn. Quan hệ của hẳn và Từ quốc sư chắc hẳn là không tệ, nếu không cho dù Từ lão đầu chính là quốc sư, Đông Phương Vưu Dục cũng sẽ không thể tận tâm tận lực như thế.

“Hi vọng như thế, nếu có thể cứu quốc sư về, Đông Phương Vưu Dục ta sẽ không tiếc bất kỳ giá nào.” So với đám huynh đệ tỷ muội có liên hệ máu mủ trong hoàng cung kia, sự tồn tại của Từ quốc sư với hẳn càng thêm trọng yếu. Ông không đơn thuần chỉ là quốc sư Luật Vân quốc, còn là sư tôn của hẳn.

Sư tôn gặp nạn, hẳn làm sao có thể ngồi yên không để ý đến?

“Trẫm hiểu tâm tình của ngươi, nhưng chỉ có thể từ từ tìm kiếm manh mối.” Mặc dù An Hoằng hàn chính là đế vương một nước, nhưng hẳn cũng không thể thần tốc xử lý tất cả mọi chuyện. Ví như con chồn ở bên cạnh này, không phải mình còn phải thuần dưỡng một thời gian sao?

“Bệ hạ nói đúng lắm, bản điện hạ cáo lui trước.” Đông Phương Vưu Dục là tự mình biết mình, biết được An Hoằng hàn cũng không hoan nghênh mình, thi lễ, xoay người thối lui khỏi Bàn Long Điện.

Chân của hẳn mới vừa bước ra Bàn Long điện, Tịch Tích Chi liền không nhịn được mở miệng hỏi thăm tính toán của An Hoằng Hàn.

“Chúng ta tra như thế nào đây?” Lúc nửa yêu biến mất, một chút đầu mối cũng không lưu lại, tìm ra được, đó chính là mò kim đáy biển.

Nhưng An Hoằng Hàn cũng không lộ rõ vẻ mặt sốt ruột, trật tự mạch lạc nâng chén trà lên, nhấp một ngụm. “Nửa yêu này bắt đi Từ quốc sư, không phải là đối nghịch với trẫm? Chúng ta chỉ cần chờ đợi, hẳn sớm muộn sẽ hiện thân lần nữa.”

Có một số việc có một, sẽ có hai. Mục đích của nửa yêu, dù bọn họ nói không biết, nhưng sau này hẳn chắc chắn xuất hiện lần nữa ở trước mặt của An Hoằng Hàn.

Suy nghĩ một chút đúng là như vậy, Tịch Tích Chi gật đầu một cái.

“Đi tắm.” An Hoằng Hàn đứng lên nói.

Làm người bồi tắm, Tịch Tích chi sớm quen mỗi ngày đều tắm rửa chung với An Hoằng hàn. Cùng nhau đi vào ai trì tắm rửa, từng đợt nhiệt khí nhẹ nhàng vây quanh hai người. Dù gì bây giờ Tịch Tích Chi cũng là hình dáng con người, ao nước vừa khéo qua đầu vai của nàng, vừa động một chút đã phải sắc một ngụm nước.

Lúc ở trong nước, Tịch Tích chi không dám lộn xộn quá mức, đôi tay khoác lên bên cạnh ao, duy trì tư thế ngâm nước thoải mái.

An Hoằng Hàn nhìn nét mặt thoải mái của tiểu hài tử, tâm tình cũng dần dần chuyển biến tốt.

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện nửa yêu, khó tránh khỏi sẽ liên tưởng đến tiểu hài tử này rồi cuộc cũng sẽ phi thăng. Vì giữ nàng ở lại bên cạnh mình, mình có nên sử dụng biện pháp hay không? Càng nhìn tiểu hài tử này, An Hoàng Hàn càng thêm không buông tay được.

Ai cũng biết Vân Chồn, chính là vật sở hữu của hắn. Nếu là vật của hắn, như vậy thì đừng nghĩ thoát khỏi bên cạnh hắn.

Dựa vào vách tường trên ao trì, An Hoàng Hàn ngồi nghỉ ngơi ở đối diện Tịch Tích Chi, thỉnh thoảng mở đôi mắt ra nhìn hai mắt tiểu hài tử, đề phòng nàng không cẩn thận ngủ, sau đó trượt vào trong ao trì.

Ngày trôi qua thật sự nhanh, đảo mắt lại qua hai ngày.

Mỗi ngày Tịch Tích Chi đều sống cuộc sống giống như con heo nhỏ, mỗi ngày chỉ phụ trách ăn ngủ, được An Hoàng Hàn nuôi đến trắng trẻo mập mạp

Nằm ở trên giường êm, một đầu tóc màu ngân bạch của Tịch Tích Chi xộc xệch khoác lên đầu vai.

Giờ phút này, An Hoàng Hàn đang chấp bút xử lý chính vụ, hình như phát hiện cái gì, động tác trong tay dừng lại, ngược lại nhìn về phía Tịch Tích Chi, “Buồn bực? Nhàm chán?”

Nhìn nét mặt buồn đến chết của tiểu hài tử, An Hoàng Hàn không nhịn được bật cười, quả thật là một con chồn không thể rảnh rỗi.

Có thể không nhàm chán sao? Cả ngày cuộc sống đều là ba điểm trên một đường thẳng, không phải lâm triều, chính là Ngự Thư Phòng, hoặc chính là Bàn Long điện. Trải qua cuộc sống mỗi ngày đều nhìn An Hoàng Hàn, hắn không buồn bực, Tịch Tích Chi cũng buồn bực.

Ở trên giường nệm lăn hai vòng, Tịch Tích Chi điềm đậm đáng yêu nhìn An Hoàng Hàn, ánh mắt kia như muốn nói.....Ta muốn ra ngoài.

Lâm Ân ở một bên nhìn, trực tiếp thán phục bộ dáng nũng nịu này của Tịch cô nương, có thể trực tiếp giết người trong nháy mắt. Nhìn đám cung nữ xung quanh đi, mỗi một người đều nhìn chăm chăm Tịch cô nương không tha. Nếu không phải thân phận địa vị đặt ngay trước mắt, nói không chừng hai cung nữ này đã sớm nhào tới, ra sức nhéo gương mặt của Tịch cô nương.

Hình như phát hiện cái gì, ánh mắt của An Hoàng Hàn quét một vòng trong Ngự thư phòng. Ánh mắt lạnh lùng, trực tiếp làm cho người ta lạnh lẽo từ tận đáy lòng.

Toàn bộ mọi người rùng mình một cái, bị dọa đến lập tức thu hồi ánh mắt của mình, lại không dám nhìn sang Tịch cô nương bên kia.

“Trẫm xử lý chính vụ sắp xong rồi, như vậy liền đi Ngự Hoa Viên dạo một chút.” Khép lại tấu chương trong tay, An Hoàng Hàn đi ra từ sau thư án.

162. Chương 162: Chương 62

Lỗi tai Tịch Tích Chi run lên, có chút không xác định nhìn một chồng lớn tấu chương trên thư án, thật xử lý xong sao? Nàng nhớ rõ ràng An Hoàng Hàn có một thói quen, thích đặt hết tấu chương cần xử lý ở phía bên phải, sau đó xử lý một lần, như vậy sẽ không lộn xộn. .

Tịch Tích Chi nhìn tấu chương thật cao ở bên trái, cảm thấy hoài nghi.

“Người thật xử lý xong?” Ánh mắt Tịch Tích Chi nhìn chăm chăm chồng tấu chương, rất là nghi ngờ.

An Hoàng Hàn cảm thán trong lòng, bình thường ngốc nghếch hồ đồ, sao đến lúc này, đầu nhỏ của Tịch Tích Chi lại đột nhiên thông suốt? Chỉ là có thể lưu ý thói quen nhỏ này của hắn, cũng nói lên con chồn nào đó cũng không phải không có tim không có phổi, vẫn biết quan tâm hắn.

Tâm tình An Hoằng Hàn nhất thời khá một chút, cũng không để ý tấu chương trên thư án, bàn tay khoác lên trên đầu vai Tịch Tịch Chi, “Trẫm nói. . . . đã xử lý xong, bên kia là xử lý xong rồi, người dám có dị nghị gì ư?”

Khí thế cả người An Hoằng Hàn vốn đã cực kỳ dọa người, lúc này nghiêm mặt lên, mỗ hài tử không có can đảm lập tức biến sắc, lắc đầu với hắn, không biết xấu hổ nói: “Xử lý xong.”

Chỉ là nhìn một chồng tấu chương, trong lòng Tịch Tịch Chi lại có tính toán, An Hoằng Hàn là muốn đi chơi với nàng.

Hai người cùng đi con đường nhỏ trong hoàng cung, con đường phủ kích đá ẩm, lúc đạp lên sẽ có tiếng vang. Nhưng khi người đi đã lâu, sẽ cảm thấy một tiếng rồi một tiếng, rất thú vị.

Từ trước đến giờ, Lâm Ân và Ngô Kiến Phong đi theo hai bên trái phải của An Hoằng Hàn, như hình với bóng. Hai người đi ở phía sau, một đường đi theo bước chân của An Hoằng Hàn, vẫn duy trì một khoảng cách, không dám đến gần quá mức, cũng không dám rời đi quá xa. Cách quá gần, sợ nghe được cuộc nói chuyện giữa bệ hạ và Tịch cô nương; cách quá xa, lại lo lắng chẳng may bệ hạ gọi bọn họ, bọn họ sẽ không nghe được.

Cho nên nói, vô luận thân phận gì, nghề nghiệp gì cũng tràn đầy bất đắc dĩ.

Ánh mắt Ngô Kiến Phong nhìn Tịch Tịch Chi luôn mang theo một chút địch ý.

Tịch Tịch Chi vừa quay đầu, không cẩn thận nhìn thấy ánh mắt của hắn, bị dọa đến trong lòng hồi hộp. Nàng chọc tới hắn khi nào? Tại sao hắn nhìn mình chăm chăm như vậy.

Ngô Kiến Phong cũng phát hiện ánh mắt của mình quá tiết lộ tâm tư, lập tức quay đầu đi, thu lại tâm tình của mình. Hắn luôn không ưa mái tóc màu trắng bạc kia của Tịch cô nương, cặp mắt màu xanh cũng sẽ làm hắn liên tưởng tới con Vân Chồn nào đó chỉ biết hại người.

“Bệ hạ, đi dạo lâu như vậy, phía trước có một lương đình, không bằng đi vào nghỉ ngơi một chút?” Lâm Ân nhìn thấy Tịch Tịch Chi không ngừng nâng tay áo bào lên lau mồ hôi, phỏng đoán Tịch cô nương nhất định là mệt mỏi, cho nên nói lên đề nghị này.

An Hoằng Hàn cũng đã sớm chú ý tới cử động của Tịch Tịch Chi, xem ra cả ngày trừ ăn ra chính là ngủ, cũng không phải là một biện pháp. Nhìn thể lực của nàng đi, lúc này mới đi bao lâu đâu, liền không ngừng thở hổn hển.

“Bắt đầu từ ngày mai, giờ mẹo rời giường, cùng trẫm chạy một vòng quanh Bàn Long điện.” Đi vào lương đình, An Hoằng Hàn mới vừa ngồi xuống không lâu, liền mở miệng nói.

Sau khi Tịch Tịch Chi nghe, giật mình nhảy dựng lên từ ghế đá. Chạy bộ? Hơn nữa còn là chạy quanh Bàn Long điện? Bàn Long điện chính là cung điện lâm triều ở bên ngoài, là một cung điện lớn nhất. Chạy một vòng quanh Bàn Long điện, ít hơn nửa canh giờ là không thể nào chạy xong.

Nhất thời, Tịch Tịch Chi lo lắng cho đôi chân đáng thương của mình. Trước kia lúc còn là con chồn nhỏ, luôn bị An Hoằng Hàn ôm vào trong ngực, hoàn toàn không cần xuống đất đi bộ, đã sớm dưỡng thành thói xấu lười biếng của nàng. Nàng thích ngủ nướng, hôm nay lại muốn sáng sớm bị kéo ra ngoài chạy bộ, đây là cực kỳ bi thảm?

“Có thể không đi không?” Tịch Tịch Chi nhỏ giọng hỏi, đại khái cũng biết lời An Hoằng Hàn nói ra, lúc thu về là cực ít, cho nên lúc hỏi câu này là tràn đầy lo lắng.

“Người cho là thế nào?” Ánh mắt lạnh lẽo đảo qua, An Hoằng Hàn lơ đãng nhìn Tịch Tịch Chi.

“Ta cho là có thể!” Vì suy nghĩ cho cuộc sống tốt đẹp sau này của mình, Tịch Tịch Chi kiên quyết phải làm chống cự cuối cùng, lắc đầu nhỏ tiến tới trước mặt An Hoằng Hàn, “Có câu nói, nhất thiên chi kế tại vụ thân (1), cho nên sáng sớm.....chính là dùng để ngủ!”

Nửa câu nói trước còn có chút có lý, nghe nửa câu sau, mày kiếm An Hoằng Hàn đều nhú lại rồi.

“Sáng sớm ngày mai phải chạy bộ, không thể nghe theo lời người nói.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Tịch chỉ xụ xuống, vẫn không hề nản chí nói: “Sáng sớm đương nhiên là dùng để ngủ, buồn ngủ mà không được ngủ, sao tinh thần có thể sung mãn qua hết cả ngày!”

“Nguy hiểm,” Lời nói không hề phập phồng, nói ra từ trong miệng của An Hoàng Hàn. An Hoàng Hàn giờ tay lên búng một cái lên trán Tịch Tịch Chi, hình như hơi trừng phạt một chút.

An Hoàng Hàn nắm giữ lực đạo vô cùng tốt, cho nên lần này sẽ không khiến Tịch Tịch Chi quá đau, nhưng cũng đủ dạy dỗ nàng.

Tịch Tịch Chi che trán, chu cái miệng nhỏ nhắn, một bộ dáng không hài lòng.

“Đây là người lấy cố lười biếng, càng ngủ càng thích ngủ, chỉ có nghiêm khắc kiểm chế bản thân, mới có thể có thành tựu.” An Hoàng Hàn quét mắt nhìn toàn thân Tịch Tịch Chi, cúi người lại gần lỗ tai của nàng nói: “Chẳng lẽ người không muốn nhanh chóng tu luyện đắc đạo? Không có thân thể khỏe mạnh, xem sau này người làm thế nào.”

Mặc dù Tịch Tịch Chi đang tu luyện phép thuật, nhưng hàng yêu phục ma và lúc phi thăng đều cần hao phí thể lực, không có một thân thể khỏe mạnh, cơ hội vượt qua kiểm tra là cực kỳ khó khăn.

Cho dù Tịch Tịch Chi bất mãn, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Suy nghĩ biểu hiện ở sơn động vào hai ngày trước, mình một chút thực lực cũng không có. Tuy có tinh lực ở trong thân thể, nhưng còn không đấu lại An Hoàng Hàn- một người phạm tục.

“Nghĩ thông suốt là tốt nhất.”

Chẳng may ngày nào đó linh lực mất đi hiệu lực, thể lực liền phát huy được tác dụng. An Hoàng Hàn cũng là suy nghĩ cho Tịch Tịch Chi, giống như nàng lười biếng sống qua ngày, sau này lôi kiếp đến, chẳng may có chuyện bất trắc, An Hoàng hàn không dám tưởng tượng.

Mới vừa ngồi ở trong lương đình một lúc, liền có cung nữ bưng tới mấy đĩa bánh ngọt mỹ vị.

Tịch Tịch Chi ngẩng đầu nhìn Lâm Ân một cái, đây nhất định là do Lâm Ân phân phó, bởi vì chỉ có ông mới tử mĩ như thế. Tất cả bánh ngọt đều là bánh Tịch Tịch Chi thích ăn, chỉ nhìn thoáng qua Tịch Tịch Chi liền không nhận được đưa tay nhỏ bé ra lấy.

Thích thú ăn xong một khối, Tịch Tịch Chi vừa định đưa tay đi lấy khối thứ hai, một giọng nói thanh thúy của thiếu nữ truyền đến từ ngoài lương đình, “Ra mắt hoàng huynh, không ngờ hôm nay tới Ngự Hoa Viên du ngoạn, có thể có duyên gặp hoàng huynh. Hoàng huynh, chúng ta đã không gặp nhiều ngày rồi.”

Tịch Tịch Chi chậm rãi dừng miệng lại, sau đó nâng đầu nhỏ lên, nhìn ra phía ngoài.

Một đám công chúa mười một, mười hai tuổi trang điểm xinh đẹp đi tới vây quanh.

Cái gọi vô tình gặp được....Tịch Tịch Chi sẽ không tin tưởng. Nhất định là bọn họ nghe được tiếng gió, nói là An Hoàng Hàn đến Ngự Hoa Viên, cho nên mới ngựa không ngừng vó chạy tới, giả vờ ngẫu nhiên gặp được, sau đó tới trò chuyện.

Tịch Tịch Chi cũng xem như là nhìn thấu tính toán thường dùng của đám công chúa này, giả bộ như không có chuyện gì, tiếp tục ăn bánh ngọt của mình.

An Hoàng Hàn chỉ nhìn bọn họ một cái, liền thu hồi ánh mắt.

“Không ngờ ở cung điện của mình cho tốt, ra ngoài dạo chơi cái gì?” An Hoàng Hàn đưa tay ngắt một quả nho, sau khi lột vỏ đưa tới khóe miệng Tịch Tịch Chi.

Tịch Tịch Chi theo thói quen nuốt vào, cảm giác chua ngọt đúng như suy nghĩ của nàng, vui vẻ nhắm nháp hai lần.

Cử động thân mật này rơi vào trong mắt một đám công chúa, vừa hâm mộ, vừa ghen tỵ.

Một tia hung ác lóe lên ở trong mắt An Vân y, nàng nhìn cử chỉ thân mật giữa hai người, quả đám trong tay áo dần dần nắm chặt. Nàng tốn bao nhiêu sức lực mới được hoàng huynh sủng ái, còn không hưởng thụ được bao lâu, lại đột nhiên xuất hiện ra một Trình Giáo Kim Tịch cô nương tranh giành. Khiến người

không hiểu là, sao hoàng huynh lại nguyện ý giữ một cô gái bảy, tám tuổi có thân phận không rõ ở bên cạnh.

Nhớ lại con Vân Chồn trước kia, so sánh với nhau, An Vân Y vẫn tương đối có thể tiếp nhận con sủng vật kia. Bởi vì sủng vật được cưng chiều hơn nữa, cũng chẳng qua là một con vật, có thể nào đánh đồng với con người?

“Hồi bẩm hoàng huynh, chúng ta đều là tỷ muội thân sinh, hiếm khi mới gặp nhau, thời tiết hôm nay lại tốt, nên tất cả đều tụ họp với nhau, muốn thưởng thức, xúc tiến một chút tình cảm.”

Câu nói cuối cùng kia là không thể tin nhất.

Trong hoàng cung, chỉ có ích lợi, làm gì có tình cảm.....

Chỉ là trên mặt nổi, không có bất luận kẻ nào sẽ phơi bày lời nói dối này. Bởi vì có tầng lời nói dối này mới có thể duy trì khuôn mặt giả dối của bọn họ.

“Xem ra tình cảm mấy người tỷ muội các người rất tốt.” Nói không rõ là châm chọc hay là khoe khoang. Tóm lại lời nói này của An Hoảng Hàn cũng làm ọi người cảm thấy không thoải mái, nhưng lại không có bất kỳ người nào dám nói thêm cái gì.

Bởi vì giá phải trả Tề Uy quốc tiến dâng mấy rương bảo vật, đợi lát nữa để Lâm Ân mang các người đi qua nhìn một chút.” Bóc một quả nho cuối cùng, An Hoảng Hàn nhận lấy khăn tay Lâm Ân đưa tới lau tay.

Ánh mắt của hắn không nhìn thẳng đám công chúa kia, mặc dù miệng nói ban thưởng, lại không nhìn thấy mấy phần thật lòng.

Càng là vẻ mặt không quan tâm, càng khiến lòng An Vân Y mang tức giận.

Mới vừa rồi, hoàng huynh không đối xử với Tịch cô nương như vậy! Mặc dù khi đó hoàng huynh cũng không cười, nhưng vẻ mặt lại mang một chút thỏa mãn, giống như đối phương thoải mái, tâm tình của hắn cũng sẽ thoải mái. Mà khi hoàng huynh đối mặt với các nàng, gương mặt đó chỉ có lưu lại bằng hàn thấu xương, không có một chút nét mặt nào đáng nói.

Tại sao chênh lệch lớn như thế?

Nàng đã đánh bại An Nhược Yên, thành công khiến tất cả công chúa xoay chung quanh nàng. Đáng lẽ sủng ái của hoàng huynh cũng nên thuộc về nàng, mà Tịch Tích Chi đột nhiên xuất hiện, khiến giấc mộng đẹp của nàng hoàn toàn bị phá hủy. Tất cả mắc xích đều không phạm sai lầm, sai chính là Tịch Tích Chi xuất hiện.

An Vân y càng nghĩ càng tức giận, chỉ là nàng cũng là một người cực kỳ nhẫn nại. Thật vất vả mới đạt được, nàng không thua nổi. Nếu không phải bởi vì người nợ trợ giúp mình, nàng cũng không có biện pháp đi tới bước hôm nay. Nàng không có đường lui.....cũng không thể cô phụ kỳ vọng của hắn.

“Cảm ơn hoàng huynh ban thưởng.” An Vân y dẫn các vị công chúa hành lễ tạ ơn.

Không nhìn đối phương một lần, An Hoảng Hàn chỉ tùy ý gật đầu một cái.

“Ăn đủ chưa?” Ngược lại nhìn về phía Tịch Tích Chi ngồi bên cạnh, An Hoảng Hàn giơ tay lên hất rơi bột bánh ngọt trên khóe miệng nàng.

Tịch Tích chi vỗ vỗ bụng nhỏ phình ra của mình, gật đầu nói: “Rất no rồi.”

Vẫn là Bàn đầu bếp kiểu khẩu vị của nàng, mỗi một bánh ngọt đều rất hợp ý nàng.

Chú thích

(1) Nhất thiên chi kể tại vụ thân: Ngày tiếp theo là ở chỗ sáng sớm.

163. Chương 163: Chương 63

An Hoằng Hàn nhận lấy khăn tay cung nữ đưa tới, giơ tay lên lau khóe miệng cho Tịch Tích Chi. Động tác thân mật khắng khít này chọc cho không ít người vừa ghen tỵ vừa hận. An Vân Y cẩn cánh môi thật chặt, nhìn ngón tay thon dài của hoàng huynh xẹt qua khóe môi cô gái kia.

Rõ ràng tất cả nên thuộc về nàng, lại bị người khác không tốn chút sức nào cướp đi, sao có thể khiến nàng cam tâm?

“Tình cảm của hoàng huynh và Tịch cô nương thật tốt.” Hình như trong tán dương còn có chứa những hàm nghĩa khác.

Ánh mắt An Hoằng Hàn nhanh chóng lạnh lẽo, ngay cả Lâm Ân đứng ở bên cạnh cũng rung mình một cái.

Hắn thừa nhận Thập Tứ công chúa quả thật rất thông minh, ít nhất không ai có thể ngáng chân được Lục Công Chúa, mà nàng ta lại làm được. Nhưng trong hoàng cung, đặc biệt là ở trước mặt An Hoằng Hàn, lại không có chỗ cho phép nàng ta giương oai. Lâm Ân trầm nghĩ trong lòng, chỉ cầu Thập Tứ công chúa tự mình hiểu lấy, nếu không phí hết tâm tư có được tất cả, sớm muộn cũng sẽ bị cuốn trôi như dòng nước.

Ánh mắt An Hoằng Hàn âm trầm chỉ trong nháy mắt, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt ban đầu, “Các người chỉ cần làm xong bốn phận một công chúa, những chuyện khác. đừng động tới, các người tiếp tục ở chỗ này ngắm hoa đi.”

Một câu cuối cùng hiển nhiên là không muốn tiếp tục dây dưa với các nàng, đám công chúa đều nghe ra ý tứ trong lời nói, chỉ có thể cực kỳ đáng tiếc nhìn An Hoằng Hàn đứng dậy đi xa.

An Hoằng Hàn và Tịch Tích Chi chân trước mới vừa đi, sắc mặt của An Vân Y liền biến đổi lớn, vươn tay liền đập bệ toàn bộ đĩa trên bàn đá.

Công chúa khác kìm nén đến không dám thở mạnh, hôm nay An Vân Y đã sớm là công chúa được sủng ái nhất, dẫn đầu tất cả mọi người nhìn lên. Đắc tội nàng, không khác gì với việc đắc tội An Nhược Yên năm đó.

Vốn Ngô Kiến Phong đi theo An Hoằng Hàn rồi đi, lúc này quay đầu lại nhìn lương đình một cái, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng dáng Thập Tứ công chúa. Trong đôi mắt lóe ra một tia tinh quang làm người ta nhìn không thấu, giống như nghĩ ra âm mưu quỷ kế gì đó.

Đúng lúc Lâm Ân cách hắn không xa, vừa vặn nhìn thấy trong mắt Ngô Kiến Phong chợt lóe lên ánh mắt ác độc.

Trong lòng suy đoán rất nhiều khả năng, Lâm Ân không khỏi quay đầu lại nhìn Thập Tứ công chúa một cái. Rất dễ nhận thấy, mới vừa rồi Ngô Kiến Phong là đánh chủ ý lên Thập Tứ công chúa. Suy nghĩ một chút thì vô cùng có khả năng, trong hoàng cung Ngô Kiến Phong sớm đã không còn chỗ dựa, nếu không tìm nhân vật lợi hại bảo bọc, hắn sớm muộn gì cũng đừng nghĩ có thể lẫn lộn, đoán chừng Thập Tứ công chúa đã trở thành ứng cử viên trong lòng hắn. Chỉ là. Ngô Kiến Phong ơi Ngô Kiến Phong, chẳng lẽ người không thể dùng đại não suy nghĩ một chút sao, đi theo một công chúa chỉ muốn tranh thủ tình cảm thì có thể có tiền đồ gì.

Còn không đến mức xen vào việc của người khác, Lâm Ân thở dài hai tiếng, bước nhanh đuổi theo bước chân của An Hoằng Hàn.

Một bàn tay của Tịch Tích Chi bị An Hoằng Hàn dắt, một tay khác vuốt ve bụng nhỏ, một bộ dáng thỏa mãn vì được ăn uống no đủ.

“Nhớ kỹ sau này nhìn thấy đám công chúa kia liền mau chóng rời khỏi, ít giao thiệp với bọn họ.” Đối với Tịch Tích Chi đơn thuần giống như một tờ giấy trắng, An Hoằng Hàn vẫn luôn không an tâm. Mặc kệ trước kia tính cách An Vân Y như thế nào, nhưng bây giờ nàng ta đã thay đổi, biến thành một thiếu nữ đáng sợ.

Cho dù tuổi của nàng ta rất nhỏ, nhưng tâm cơ nặng hơn người bình thường. Nếu không, An Hoằng Hàn cũng sẽ không nhìn trúng nàng ta.

Bởi vì lúc trước từng có tiếp xúc với An Vân Y, cho nên Tịch Tích Chi nhớ lại tiểu cô nương yếu đuối vô năng trước kia, hiện tại trái ngược, ai nấy đều thấy được như hai người khác nhau. Mặc dù người sau tương đối rực rỡ chói mắt, nhưng ở trong mắt Tịch Tích Chi, cảm thấy bộ dáng nàng ta còn không còn thuận mắt như trước kia. Bởi vì ánh mắt một người không che giấu được quá nhiều ý đồ, ánh mắt của nàng ta đã bị tạp chất ô nhiễm.

“Ta hiểu.” Tịch Tích Chi nhỏ giọng trả lời, cực kỳ tiếc hận.

Chỉ một đứa bé.

Truy xét tung tích Từ lão đầu, ngự lâm quân vẫn đang âm thầm tiến hành. Đông Phương Vưu Dục cũng thường xuyên chạy tới Ngự Thư Phòng, mỗi lần đều là hỏi thăm chuyện phát triển như thế nào.

Tịch Tích Chi nhìn ở trong mắt, hiểu sự nóng ruột của hắn.

Buổi chiều, sau khi lại thương lượng chuyện này một hồi với Đông Phương Vưu Dục, An Hoảng Hàn liền dẫn Tịch Tích Chi trở về Bàn Long điện nghỉ ngơi. Mặt trời chiều ngả về tây, mây ở phía chân trời bị ánh hoàng hôn nhuộm thành màu hồng quả quýt, xa xa nhìn lại, thu hết một mảnh cảnh đẹp vào mắt.

Tịch Tích Chi đi theo bước chân của An Hoảng Hàn, đi ở trên rộng, ánh mắt nhìn nằng hoàng hôn chiếu xuống từ trong mây, không khỏi ngẩn người.

Trước kia ở bên trong rừng sâu thẳm, nàng cũng thường ngắm mặt trời lặn về phía tây. Nhưng mà năm đó chỉ có một mình nàng cô đơn ở trên tảng đá lớn bên dòng suối, lẳng lặng chờ ánh hoàng hôn hoàn toàn tắt bóng, sau đó chậm rãi đi về phòng trúc. Mà thời khắc này, bên cạnh nàng đứng một người, vị trí, thời gian, địa điểm, lệch với hướng quỹ đạo trước kia.

Việc đời khó liệu.....cuộc sống vô thường.

“Chớ lộ ra vẻ mặt ưu thương như vậy.” Chẳng biết từ lúc nào, bước chân vào An Hoảng Hàn đã dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo không còn tồn tại nữa, thay thế chính là ưu phiền thật sâu. Hình như vào giờ phút này hắn đang ưu phiền, trong lòng quẩn quít không giải được phiền não.

Trái tim Tịch Tích Chi ‘thình thịch’ giật mình, đôi mắt nhiễm nước chớp chớp. Ưu thương? Thật sự có sao?

Có lẽ là ở thế giới khác quá lâu rồi, trở nên nhớ nhà.....nhớ sự phụ.

“Ta không có.” Tịch Tích Chi vệt chết còn cứng mồm.

Lúc trước, lão đầu kia cả ngày trừ ép buộc nàng luyện công, còn có thể làm cái gì?

Tịch Tích Chi kiên quyết không thừa nhận nàng đang nhớ sự phụ, chậm rãi cúi đầu.

Có lẽ đoán được cái gì, An Hoảng Hàn duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng phát liễu vuốt sọc tóc trên trán nàng. Từng cử động đều vô cùng dịu dàng. Nếu có thái giám, cung nữ khác ở đây, khẳng định không thể tin được một màn trước mắt này.

Ngay cả Lâm Ân cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.....

“Người chưa từng nói với trẫm, người đến từ đâu.....” Vén tóc nàng, giọng nói đặc biệt lạnh lẽo của An Hoảng hàn vang lên lần nữa, “nhưng mà nếu người đã đến hoàng cung, tất cả của trẫm, Bàn Long điện chính là nhà của người.”

Câu nói đầu tiên ‘người từng nói với trẫm, người đến từ đâu.....’ khiến Lâm Ân lộ ra suy nghĩ sâu xa.

Bệ hạ lại giữ một tiểu hài tử có lai lịch không rõ ở bên người? Khi nào bệ hạ cũng sẽ làm ra quyết định hồ đồ như vậy? Lai lịch không rõ, vậy thì có nghĩa có rất nhiều thứ không biết. Từ trước đến giờ, bệ hạ làm việc đều là cực kỳ ổn định, sẽ không để cho bất cứ chuyện gì làm lệch hướng cục diện hắn không chế.

Lâm Ân nhìn về phía Tịch Tích Chi, mái tóc màu trắng bạc kia cũng không phải người Phong Trạch quốc. Trước kia ông cho rằng cô bé này là do bệ hạ và nữ tử dị quốc sinh ra, mà nghe lời nói bây giờ, ông hoàn toàn triệt để bỏ đi ý nghĩ kia. Như vậy, tại sao bệ hạ sẽ thu dưỡng bé gái này? Đừng nói thiện tâm, bởi vì An Hoảng Hàn chưa bao giờ có thứ kia.

Nhà.....Tịch Tích Chi vừa nhấc mắt, quả thật bất tri bất giác nàng đã sớm coi An Hoằng Hàn là người nhà. Coi như thật muốn rời đi, có lẽ cũng là không muốn. Sao sư phụ không ở nơi này, nếu không nàng.....

Nhiều giả thiết hơn nữa, cũng không thể thực hiện.

“Sau.....sau này ta sẽ nói cho người biết.” Bây giờ còn chưa đến lúc. Tịch Tích Chi không dám mở miệng nói rõ lai lịch của nàng với An Hoằng Hàn.

“Trầm luân luôn chờ.”

Hắn đã không cần dùng năng lực của mình đi thăm dò, cũng không làm áp lực với nàng, hắn chỉ làm chính là chờ.”

Lúc mây người trở về Bàn Long điện, trời đã hoàn toàn tối. Từng dãy đèn lồng được thắp sáng, cung nữ, thái giám trong Bàn Long điện lần lượt đứng ở hai bên, yên tĩnh chờ đợi An Hoằng Hàn phân phó.

Vốn Lâm An để cung nữ chuẩn bị tắm rửa thay y phục cho bệ hạ, lại để cho người ta thêm chút Long Tiêu Hương. Ngô Kiến Phong vẫn mang theo kiếm, chờ đợi ở chỗ không xa, không yên lòng nhớ lại chuyện buổi chiều hôm nay.

Lâm Ân đi tới, dùng phát trần đâm chọc hắn một chút, kéo hắn về hiện thực từ bên trong suy nghĩ, “Ngô thị vệ, ta khuyên người vẫn đừng đánh quá nhiều chủ ý xấu, nếu không chắc chắn sẽ có một ngày ngược lại hại chết mình.”

Dù sao cộng sự mấy năm, Lâm Ân cũng lo lắng Ngô Kiến Phong thật nghĩ không ra mà đi nhầm đường, bị tư tâm vây quanh, vẫn nhắc nhở một câu.

Nhưng tốt bụng của ông lại làm cho Ngô Kiến Phong cảm nhận khuất nhục lớn lao. Hắn vốn là đệ đệ của Đại tướng quân, sống ở sanh môn thế giá, so với một thái giám xuất thân hạ lưu, thân phận cao không chỉ một nửa đầu. Lúc này nghe được Lâm Ân nói mình như vậy, ngược lại cho là ông đang chế giễu.

“không cần người mèo khóc chuột giả từ bi,” Ngô Kiến Phong nói xng, nhấc chân liền nhảy qua một bước, kéo ra khoảng cách với Lâm Ân.

Hắn là một bộ dáng dầu muối không vào khiến Lâm Ân cũng cảm thấy không thể làm gì. Lời nói tốt khuyên bảo không có được kết quả, như vậy chỉ có thể mặc kệ thôi.

Tịch Tích Chi và An Hoằng Hàn tắm rửa ra ngoài, trong Bàn Long điện hạ đã sớm không có bóng dáng cung nữ, thái giám.

An Hoằng Hàn cầm khăn trong tay, lau khô tóc cho Tịch Tích Chi. Mà tiểu hài tử nào đó được An Hoằng Hàn phục vụ, lại đường hoàng hưởng thụ, trong miệng còn ngậm một khối quế hoa cao, ăn rất ngon.

Nhìn vẻ mặt của tiểu hài tử này, An Hoằng Hàn lại không khỏi nổi lên tâm tư trêu chọc, ngón tay gõ cái trán của tiểu hài tử, ý vị sâu xa nói: “Quả thật nên hưởng thụ thật tốt, dù sao sáng sớm ngày mai người cũng phải chịu đựng. Sau này muốn ngủ nướng, đó là không thể rồi.”

Vừa nhắc tới ngủ nướng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Tích Chi nhất thời sụp xuống. Quế Hoa Cao trong miệng cũng biến thành vô vị tẻ nhạt.

Đầu nhỏ cố gắng suy tư đối sách, vốn Tịch Tích Chi là một người lười biếng, ngủ chính là đại sự hạng nhất trong đời, tại sao có thể nói bỏ qua liền bỏ qua. Lúc mới đến dị thế, vì để mình có phần năng lượng tự vệ, Tịch Tích Chi tu luyện đi sớm về tối. Vậy mà có hiệu quả sao? Có hiệu quả sao? Mỗi lần kiên trì không tới mấy ngày, liền hoàn toàn cáo phá.

“Chúng ta chạy bộ vào lúc chạng vạng được không? An Hoằng Hàn, người ngẫm lại xem, khi đó còn có thể ngắm mặt trời lặn, chúng ta còn có thể vừa chạy, vừa thưởng thức cảnh đẹp.” Hao phí cố gắng suy nghĩ ra một lý do. Không thể đánh an tâm tư của An Hoằng Hàn, như vậy Tịch Tích Chi chỉ có thể đổi lại thời gian tới chạy bộ, ít nhất tốt hơn việc lãng phí thời gian.

An Hoằng Hàn có chuyện lạ gật đầu một cái, hình như cũng đồng ý lời nói này.

Đang lúc Tịch Tích Chi cho là hần sẽ thay đổi chủ ý, hần mở miệng nói: “Người nói cũng đúng, nếu muốn rèn luyện thân thể, như vậy chỉ chạy bộ vào sáng sớm là không đủ, lúc chạng vạng chúng ta cũng tiếp tục chạy. Một ngày hai lần, như vậy có thể giúp người rèn luyện thể lực.”

Bánh ngọt trong tay Tịch Tích Chi ‘bịch’ một tiếng, rơi xuống đất. Cái này gọi là.....tự gây nghiệt, không thể sống! An Hoàng Hàn nhất định là cố ý vụn vẹo ý của nàng! Chạy cái gì, mệt chết đi được, chạy quanh một vòng Bàn Long điện đã muốn mạng người rồi. Nếu gần tối chạy thêm một lần nữa, Tịch Tích Chi nghĩ là không muốn sống chẳng.

164. Chương 164: Chương 64

Không còn hơi sức ngã ở trên long sàng, hai mắt Tịch Tích Chi vô thần nhìn chằm chằm xà nhà, tiếp tục vì mình than thở! Quả nhiên, tính toán ở trước mặt An Hoàng Hàn, kết quả cuối cùng chỉ có mua dây buộc mình. Nghĩ tới sáng chiều mỗi ngày đều phải chạy quanh Bàn Long điện một vòng, hai chân Tịch Tích Chi bị dọa đến có chút mềm nhũn.

“Tối nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai. . . .” An Hoàng Hàn giống như là cố ý muốn tàn phá ý thức của Tịch Tích Chi, nói chuyện chỉ nói phân nửa, để Tịch Tích Chi mơ màng vô hạn.

Ở trên giường trở mình một cái, Tịch Tích Chi ôm lấy chăn bông, lăn mấy vòng. Cảm xúc khó chịu trộn lẫn ở trong lòng, hận không được tổ về buồn bực khi gặp trở ngại.

Trong giấc mộng, Tịch Tích Chi cũng một lòng nghĩ chuyện này, một đêm ngủ không ngon, trần trọc trở mình, cau mày.

An Hoàng Hàn ngủ cùng giường sạp, sao có thể không biết? Chỉ là lúc cần thiết, hần chỉ có thể độc ác. Nếu bởi vì mềm lòng nhất thời mà thúc đẩy tình tình lười biếng của Tịch Tích Chi càng phát triển đến khó thu thập, như vậy sau này Tịch Tích Chi gặp nguy hiểm, lại không thể tự vệ, vậy phải làm sao?

Nhìn tiểu hài tử không cẩn thận đá văng chăn bông ra, trong bóng tối, An Hoàng Hàn mượn ánh trăng xuyên qua cửa sổ, từ từ đắp chăn bông lên cho tiểu hài tử.

Đêm, nói dài cũng dài, nói ngắn cũng ngắn.

Ánh nắng sáng sớm chiếu ra từng luồng, kéo ra một ngày mới.

Tịch Tích Chi trần trọc trở mình đến quá nửa đêm mới chậm rãi ngủ. Vừa ngủ yên không lâu, hàng loạt tiếng ồn ào truyền đến từ bên ngoài. Phản ứng đầu tiên của Tịch Tích Chi chính là giơ tay lên che lỗ tai, kéo chăn bông qua che mình không lộ một chút nào, chui vào trong chăn tiếp tục ngủ.

Lâm Ân và thái giám, cung nữ đã sớm bận rộn bắt đầu chuẩn bị công việc, bồn ngọc dùng để rửa mặt, ngọc quan dùng để buộc tóc, y phục hôm nay bệ hạ sẽ mặc, tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng. Bởi vì hôm qua bệ hạ đã nói sẽ mang theo Tịch cô nương đi chạy bộ buổi sáng, đám cung nữ, thái giám sợ xử lý chuyện không tốt, thức dậy càng sớm hơn bình thường, tận tâm tận lực chuẩn bị đầy đủ toàn bộ vật dụng cần dùng.

Cách thời gian lâm triều còn một lúc, An Hoàng Hàn không mặc long bào vào, mà là đổi một áo khoác màu xanh dương rộng thùng thình. Áo khoác này mặc tương đối mát mẻ, thích hợp để chạy bộ nhất.

“Bệ hạ, người xem có muốn đánh thức Tịch cô nương hay không?” Lâm Ân thấy cung nữ mặc xong y phục cho An Hoàng Hàn, lập tức mở miệng hỏi thăm.

Không có chỉ ý của bệ hạ, cấp cho Lâm Ân mười lá gan, ông cũng không dám đi gọi tỉnh Tịch cô nương. Người nào không biết bệ hạ sủng ái Tịch cô nương? Chẳng may bệ hạ đổi ý, muốn để Tịch cô nương tiếp tục ngủ, nếu Lâm Ân đánh thức nàng, như vậy đầu nhất định sẽ dọn nhà.

An Hoàng Hàn quay đầu nhìn về phía màn trướng màu vàng ươm, trên giường rộng to lớn, trong chăn bông có một đoàn cao cao nhô lên.

“Còn không nhanh rời giường?” An Hoằng Hàn mở ra bước chân, chậm rãi đi tới.

Bước chân của hắn rất ổn, âm thanh bịch bịch làm cho tâm người ta rất áp lực.

Vốn thính lực Tịch Tịch Chi rất tốt, nghe tiếng bước chân, trái tim nhỏ cũng run rẩy theo quy luật đó.

“Trẫm biết người đã tỉnh, chẳng lẽ quên hôm qua trẫm đã nói gì?” An Hoằng Hàn ngồi vào bên mép giường, vén chăn bông màu vàng kim lên.

Nhất thời lộ ra nửa thân thể uốn éo của Tịch Tịch Chi, một khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì ở trong chăn kín mít đã lâu, cho nên kìm nén đến đỏ bừng. Nhưng ánh mắt kia lại nhắm thật chặt, hình như vẫn còn ngủ say.

Nhìn Tịch Tịch Chi ngủ yên ổn, An Hoằng Hàn quả thật có một chút không nhẫn tâm đánh thức nàng. Nhưng đây chẳng qua là không đành lòng mà thôi, tâm tình như vậy còn chưa đủ để cho An Hoằng Hàn thay đổi quyết định. Đưa tay liền dùng sức vỗ cái mông của Tịch Tịch Chi, thành công kêu tỉnh tiểu hài tử còn trong giấc ngủ.

Bất mãn bĩu môi, Tịch Tịch Chi hừ hừ hai tiếng, lật người ôm chăn bông tiếp tục ngủ say. Không quan tâm An Hoằng Hàn sử dụng ‘bạo lực’, mắt càng không mở ra chút nào.

“Không sai, có thể ngủ.” Sắc mặt của An Hoằng Hàn vẫn không thay đổi, lạnh lẽo giống như ngăn cách tất cả mọi người ở bên ngoài, không để cho bất luận kẻ nào đi vào trái tim của hắn.

Ai nói Tịch Tịch Chi không tỉnh? Lấy thính lực của nàng, cộng thêm cái võ mông kia, dù là heo cũng tuyệt đối không ngủ được. Nhưng.....suy nghĩ cho cái chân củ cải đỏ của mình, Tịch Tịch Chi chỉ có một lựa chọn.....đó chính là giả bộ ngủ.

Chỉ nghĩ tới diện tích của Bàn Long điện, Tịch Tịch Chi lại bị hù đến đùi mềm nhũn. Chỉ cần nàng kéo dài thời gian tới lui, An Hoằng Hàn vào triều sớm, nàng cũng không cần đi chạy bộ rồi. Ai bảo An Hoằng Hàn thân là nhất quốc chi quân, không thể bỏ bê triều chánh.

Trong lòng tính toán thời gian, ước chừng còn khoảng một khắc.

Tịch Tịch Chi sống chết không chịu rời giường, ôm chặt lấy chăn bông không buông tay.

Thái giám, cung nữ xung quanh cũng chờ đến sốt ruột, vốn thời gian của bệ hạ rất quý báu, phân ra một chút thời gian đi chạy bộ rất không dễ dàng.

An Hoằng Hàn hiểu rõ tâm tư của nàng, há lại sẽ không hiểu lòng dạ hẹp hòi của Tịch Tịch Chi? Ánh mắt hơi lóe lên, nói với Lâm Ân: “Bưng một chậu nước lạnh tới.”

Lâm Ân đầu tiên là không phản ứng kịp, ngăn người trả lời: “Bệ hạ, cung nữ đã chuẩn bị tốt nước cống, chờ Tịch cô nương rửa mặt. Nước lạnh.....không tốt cho thân thể.”

Ánh mắt An Hoằng Hàn lạnh lẽo, hình như không thích Lâm Ân nói tiếp: “Trẫm nói là nước lạnh.”

Lặp lại lời nói của mình lần nữa, An Hoằng Hàn mơ hồ đã chứa một tia tức giận.

Lâm Ân bị dọa đến cả người run lên, vội vàng cúi đầu phân phó cung nữ ra ngoài múc nước.

Không chỉ một mình Lâm Ân nghi hoặc, phàm là cung nữ, thái giám ở chỗ này đều vô cùng buồn bực hành động này của bệ hạ. Lấy sự sùng ái của bệ hạ đối với Tịch cô nương, ngay cả ăn cá đều muốn lấy xương cá ra rồi mới đưa đến bên miệng nàng. Để cho nàng dùng nước lạnh rửa mặt? Tại sao bệ hạ sẽ làm chuyện không tốt cho thân thể này?

Tịch Tịch Chi giả bộ đang ngủ, trên thực tế, lỗ tai hoàn toàn không che giấu, trong lúc lơ đãng run lên lấy bậy.

Chuyện An Hoằng Hàn phân phó, không có bất kỳ người nào dám chậm trễ. Chỉ một lúc sau đã có người bưng một chậu nước lạnh đi vào phòng.

Nghe tiếng bước chân của cung nữ, trong lòng Tịch Tịch Chi càng thêm rối rắm.

“Trẫm hỏi người một lần nữa, có dậy hay không?” Giọng nói của An Hoằng Hàn không có một chút độ ấm, lạnh băng giống như hàn băng vạn năm.

Ở chung với An Hoằng Hàn đã lâu, Tịch Tịch Chi dĩ nhiên không sợ giọng nói này, nhưng mà bây giờ nghe, nội tâm vẫn không nhịn được mà sợ hãi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Tịch Tịch Chi vẫn nằm ở trên giường không có động tĩnh.

Trong nháy mắt, không khí xung quanh giống như ở trở nên ngột ngạt, tất cả cung nữ thái giám đều cúi đầu, không dám phát ra một chút tiếng vang nào.

Càng an tĩnh, Tịch Tịch Chi càng cảm thấy đáng sợ.

“Xem ra người đã quyết định tiếp tục giả bộ ngủ.”

Nghe được ba chữ ‘giả bộ ngủ’, Tịch Tịch Chi sợ tới mức trái tim nhỏ căng thẳng. Thì ra, An Hoằng Hàn đã sớm nhìn thấu tính toán của mình..... Tự hỏi có muốn nhanh rời giường hay không, mí mắt Tịch Tịch Chi đã bắt đầu dần dần mở ra. Nhưng bởi vì nàng đưa lưng về phía đám người An Hoằng Hàn, cho nên không ai thấy được.

“Đưa chậu nước cho trẫm.” Năm chữ lạnh lùng, làm cho người ta không nhịn được rung mình.

Tất cả cung nữ, thái giám đều kinh hồn bạt vía nhìn bệ hạ, không biết hần sắp làm chuyện gì.

Nhận lấy chậu nước từ trong tay cung nữ, đầu tiên An Hoằng Hàn lấy tay bỏ vào trong chậu nước, cảm thấy nước hơi ấm, chợt nhấc tay, nước văng khắp nơi, toàn bộ bay về phía Tịch Tịch Chi.

Nước ào ào nện trên người của Tịch Tịch Chi, Tịch Tịch Chi có thể không có cảm giác sao? Nước xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà, rơi từ cổ xuống chân bông.

An Hoằng Hàn muốn làm cái gì? Trong đầu Tịch Tịch Chi quay một vòng, đột nhiên bị dọa đến nhảy dựng từ trên giường. Nếu lại không hiểu, Tịch Tịch Chi thật có thể xưng là ngu ngốc! Rõ ràng An Hoằng Hàn muốn dùng nước lạnh dội tỉnh nàng!

Nước lạnh liên tục dội vào người, Tịch Tịch Chi đá văng chân bông, xoay người đối diện với An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn thấy Tịch Tịch Chi đã đứng lên lại đưa chậu nước cho cung nữ, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, hình như có chút bất mãn Tịch Tịch Chi nhanh như vậy đã rời giường, “Trẫm vốn tưởng rằng phải dội người cả một chậu nước.....người mới có thể tỉnh lại. Hôm nay ngủ đủ rồi?”

Ngủ đủ rồi? Không nhìn thấy hai mắt gấu mèo của nàng sao? Tịch Tịch Chi tức giận chu cái miệng nhỏ nhắn. Cái miệng nhỏ nhắn màu hồng đào chu lên, làm cho người ta có suy nghĩ tàn bạo.

An Hoằng Hàn chỉ nhìn thoáng qua, liền suýt nữa không nhịn được, nhanh chóng nhìn chỗ khác.

“Ngủ đủ rồi.” Tịch Tịch Chi rất muốn nói “không ngủ đủ”, nhưng chạm đến đôi mắt lạnh như băng của An Hoằng Hàn, nhất thời lời nói đã đen khóe miệng, nhưng vẫn không nói ra được.

Trong lòng sinh ra một cỗ hờn dỗi, chẳng biết tại sao, nghĩ tới An Hoằng Hàn dùng nước lạnh dội mình, tâm tình Tịch Tịch Chi liền hồng hồng đến rồi tỉnh rồi mù.

“Còn không ngoan ngoãn rời giường thay quần áo?” An Hoằng Hàn tiếp nhận y phục của Tịch Tịch Chi từ trong tay cung nữ, đưa cho Tịch Tịch Chi.

Tịch Tịch Chi nào dám không theo, cho dù trong lòng tức giận, nhưng còn không có đánh mất lý trí đi chọc giận An Hoằng Hàn, thuận theo nhận lấy y phục mặc vào.

Nhìn bộ dáng hờn dỗi của Tịch Tịch Chi, An Hoằng Hàn lập tức nhíu mày. Phương pháp này của hắn cũng hoàn toàn là bất đắc dĩ, nếu lần này dung túng Tịch Tịch Chi, như vậy lần sau thì sao? Lần lượt dung túng chỉ sẽ tạo thành nàng càng ngày càng lười biếng.

“Nếu không rời giường, đợi lát nữa liền không cho ăn đồ ăn sáng.” An Hoằng Hàn xoay người đi ra ngoài hai bước, không nhìn về mặt Tịch Tịch Chi.

Tịch Tích Chi tức giận, nghiêng rằng nghiêng lợi, trong đời Tịch Tích Chi thích nhất hai chuyện, chính là ăn và ngủ. An Hoằng Hàn lập tức phá hư toàn bộ hai chuyện, Tịch Tích Chi há có thể không hận sao? Hàm răng nghiêng ‘kết kết’ vang dội, Tịch Tích Chi quay đầu nghiêng qua một bên, hừ một tiếng.

Tịch Tích Chi mặc một quần lụa mỏng rộng rãi, váy này hình như là may để chạy bộ, cổ ý phân phó Cẩm Tú sơn trang máy gấp, Tịch Tích Chi sờ tới chất vải, lập tức nhận ra được. Ý phục mặc trên người Tịch Tích Chi đều là sản phẩm của Cẩm Tú sơn trang, quen mặc tơ lụa thượng đẳng, mặc những thứ y phục khác, Tịch Tích Chi chắc chắn sẽ cảm giác không quen.

Loại cảm giác này khiến Tịch Tích Chi cảm thấy không thoải mái.

Thở phì phò đi theo An Hoằng Hàn bước ra khỏi cửa chính Bàn Long điện, Tịch Tích Chi khởi động tay chân, làm vận động nóng người.

Hôm nay đã tốn không ít thời gian dùng để gọi Tịch Tích Chi rời giường. Thấy tiểu hài tử không chút hoang mang lắc lư tay chân, An Hoằng Hàn hoàn toàn không có biện pháp với nàng, đây cũng là cố ý trì hoãn thời gian sao?

“Xem ra hôm nay trăm chỉ có thể chạy nửa vòng với ngươi, còn dư lại nửa vòng, do Lâm Ân giám sát ngươi chạy xong, đừng nghĩ lười biếng.”

Khóe môi Tịch Tích Chi nhếch lên lúm đồng tiền nhỏ, trong nháy mắt cứng ngắt. Vốn tưởng rằng chỉ cần kéo dài tới khi An Hoằng Hàn vào triều sớm, nỗi khổ ép buộc chạy bộ của Tịch Tích Chi liền kết thúc! Vậy mà An Hoằng Hàn lại dùng chiêu này đối phó nàng, còn để Lâm Ân giám sát. Vừa nghĩ tới An Hoằng Hàn chạy ít nửa vòng, trong lòng Tịch Tích Chi không thăng bằng, lập tức bộc phát.

165. Chương 165: Chương 65

“Chạy bộ có thể giúp nâng cao thể lực, loại vận động có lợi cho thể xác và tinh thần, sao ngươi có thể không tham gia chứ?” Trong nháy mắt Tịch Tích Chi bùng nổ, nện ra nụ cười với An Hoằng Hàn.

Nhưng Tịch Tích Chi đang nổi nóng, đã bỏ quên một vấn đề cực lớn. Chỉ nghe An Hoằng Hàn mở miệng nói: “Ngươi cũng biết vận động khỏe mạnh có lợi cho cả thể xác và tinh thần, sao vừa rồi lại cố gắng trì hoãn thời gian? Thời gian hôm nay của trăm đã không đủ dùng, nhiều lắm là chạy nửa vòng là phải bắt đầu lâm triều rồi.”

Ý trong lời nói của An Hoằng Hàn là giao toàn bộ trách nhiệm cho Tịch Tích Chi. Sự thật cũng là như thế.
.....

Nếu không phải Tịch Tích Chi cố ý trì hoãn thời gian, bây giờ bọn hắn đã sớm chạy nửa vòng rồi. Bỗng nhiên tiểu hài tử xấu hổ, chậm rãi cúi đầu, không tìm được lý do phản bác.

“Coi như ngươi có lý.” Thở phì phò hừ một tiếng, Tịch Tích Chi nghiêng đầu sang bên kia.

Nàng cũng biết được nguyên nhân An Hoằng Hàn làm như thế là vì tốt cho mình. Nhưng nghĩ tới không thể ngủ nướng, Tịch Tích Chi vẫn có mấy phần không hài lòng. Nhưng chỉ là không hài lòng mà thôi, thật không có thật sự phát giận.

“Nếu lời của trăm có lý, còn không nhanh chạy bộ? Ngươi muốn kéo dài tới lúc nào?” An Hoằng Hàn giơ tay lên búng một cái lên trán Tịch Tích Chi.

Sức lực không lớn, chỉ có hơi đau.

Tịch Tích Chi quệt miệng, trợn mắt nhìn An Hoằng Hàn một cái.

Đã tốn quá nhiều thời gian, An Hoằng Hàn không tiếp tục cho Tịch Tích Chi cơ hội đổi ý, kéo lấy cánh tay tiểu hài tử, lôi kéo nàng liền bắt đầu chạy chậm.

Vì suy nghĩ cho đôi chân ngắn của tiểu hài tử, tốc độ chạy bộ của An Hoằng Hàn rất chậm. Chỉ là tốc độ như vậy, lại tương đương chạy nhanh với Tịch Tịch Chi.

Trong ngày thường không rèn luyện thân thể, Tịch Tịch Chi chạy mấy bước liền mệt mỗi thở hổn hển, mồ hôi hột bên trán dính ướt tóc.

Dọc theo tường cung Bàn Long điện, có xây dựng một lối đi nhỏ. Tịch Tịch Chi và An Hoằng Hàn liền chạy bộ theo đường nhỏ này. Tịch Tịch Chi mệt mỗi thở không ra hơi, mà nhìn lại An Hoằng Hàn, từ đầu đến cuối không có bất kỳ một điểm không ổn nào, hô hấp cực kỳ vững vàng, hình như chạy bộ không có bất kỳ ảnh hưởng gì với hắn.

Tịch Tịch Chi càng nhìn bộ dạng này của hắn, càng thấy được thể lực của mình thật có chút vấn đề.

“Hiện tại biết hâm mộ rồi hả?” Đã sớm quan sát vẻ mặt Tịch Tịch Chi, An Hoằng Hàn thấy nàng nhìn mình chăm chăm, dùng giọng điệu dạy dỗ nói: “Chỉ cần người kiên trì mỗi ngày, sớm muộn gì cũng chạy một vòng, sẽ không còn như thế?”

Tịch Tịch Chi hừ hai tiếng, nhưng không có phản bác. Bắp chân chạy đến ê ẩm, vì không muốn mất thể diện, chỉ có thể tiếp tục kiên cường chống đỡ tiếp tục chạy.

An Hoằng Hàn nhìn vẻ mặt cố gắng chống đỡ của Tịch Tịch Chi, vừa đau lòng, nhưng cũng vui mừng.

Hắn hiểu, mặc dù Tịch Tịch Chi ồn ào nói không muốn chạy bộ. Nhưng một khi quyết định, như vậy tuyệt đối sẽ kiên trì tới cùng, sẽ không dễ dàng buông tha. Chuyện này đối với Tịch Tịch Chi cũng giống như chuyện tu tiên, vừa mới bắt đầu liền lấy đây là mục tiêu, một mực cố gắng.

Cung nữ, thái giám cũng không có nhân rồi, bệ hạ và Tịch cô nương đang nỗ lực chạy bộ, sao bọn họ dám không chạy theo? Mỗi khi Tịch Tịch Chi và An Hoằng Hàn tiến tới một khoảng cách, tất cả cung nữ thái giám liền đuổi theo, sợ bệ hạ muốn sai bảo bọn họ mà không tìm được người.

Lâm Ân lớn tuổi, cộng thêm thân thể vốn hơi mập. Đây có thể nói là khổ cho ông, không chạy được mấy bước, sẽ phải thở gấp một chút. So với Tịch Tịch Chi, bộ dáng Lâm Ân càng thêm thất bại.

Ngô Kiến Phong vốn là thị vệ, mỗi ngày đều ở đây luyện công, cho nên chút lộ trình này đối với hắn, cũng chỉ là một đĩa đồ ăn.

Bắp chân càng ngày càng nhức mỏi, Tịch Tịch Chi mệt mỏi hận không được ngồi xuống nghỉ ngơi. Nhưng lại không muốn để mọi người thấy chuyện cười của nàng, cũng không muốn làm cho An Hoằng Hàn thất vọng, chỉ có thể tiếp tục mở bắp chân ra, tiếp tục chạy.

Nhìn Tịch Tịch Chi có lòng kiên trì, An Hoằng Hàn một tắc cũng không rời canh giữ ở bên cạnh nàng.

Lâm Ân thật sự không chịu nổi đau khổ này, nên bắp đùi một cái, khom nửa người thở, hô với An Hoằng Hàn ở phía trước: “Bệ hạ, đã đến lúc rồi, nên vào triều sớm thôi.”

Tiếng hô hoán này của Lâm Ân khiến tất cả thái giám, cung nữ chạy bộ theo cũng nhanh đều dừng bước, chờ bệ hạ nhanh đi vào triều sớm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Tịch Chi nhất thời sụp đổ, ít đi An Hoằng Hàn làm bạn, cảm giác trong lòng Tịch Tịch Chi không quá thoải mái. Chỉ là nàng phân rõ được chuyện nặng nhẹ, từ từ dừng bước, đối diện An Hoằng Hàn, “Người đi đi, ta sẽ chạy xong nửa vòng còn lại.”

Nếu đã đồng ý phải chạy bộ, Tịch Tịch Chi sẽ không bày trò nữa.

Lâm Ân rất muốn đi theo An Hoằng Hàn lâm triều, dù sao lúc lâm triều, ông chỉ cần đứng ở bên cạnh bệ hạ thét hai tiếng, mà ở nơi đây giám sát Tịch cô nương chạy bộ, vậy thì đồng nghĩa với bồi chạy. Ai cũng biết cái nào tương đối thoải mái hơn, cho nên Lâm Ân chỉ có thể buồn bã thở dài.

“Khẩn.” An Hoằng Hàn nói ra một chữ, làm cho người ta nhìn không thấu.

Tịch Tịch Chi quay đầu nhìn về phía hắn.

An Hoằng Hàn không kiêng kỵ ánh mắt của những người khác, nhận lấy khăn từ trong tay Lâm Ân, bàn tay dần dần đưa tới gần cái trán của Tịch Tịch Chi, giơ tay lên lau mồ hôi cho nàng, động tác thông thả, không nhìn ra chút vội vàng nào.

Lâm Ân nhìn sắc trời một chút, bây giờ đã sáng trưng, các đại thần cũng chờ không ít thời gian rồi.

“Bệ hạ, còn không qua, chỉ sợ các đại thần đã đợi đến nóng nãy.” Lâm Ân nhìn áo bào bệ hạ mặc trên người lát nữa còn cần đổi một thân long bào mới có thể đi lâm triều. Chỉ là thay quần áo, lại tốn không ít thời gian.

Càng nhìn càng cảm thấy nóng lòng, Lâm Ân muốn nhiều lời thúc giục mấy câu, nhưng không có lá gan đó, chỉ có thể đứng tại chỗ lo lắng phát sốt.

“Người nhanh đi vào triều sớm đi, ta nhất định sẽ chạy xong.” Nâng tay nhỏ bé lên, xoa cái trán một chút, Tịch Tịch Chi nói đảm bảo với An Hoằng Hàn.

Nhưng An Hoằng Hàn há lại sẽ lo lắng cái này? Càng thấy tiểu hài tử muốn hấn an tâm rời đi, hấn càng không nỡ bỏ lại một mình nàng. Vuốt vuốt sợi tóc tán loạn trên đầu vai của Tịch Tịch Chi, trong giọng nói lạnh lẽo của An Hoằng Hàn xen lẫn một tia cảm xúc, “Vậy hãy để cho bọn họ chờ, không phải người nói vận động này có lợi cho cả thể xác và tinh thần sao? Vì để trẫm khỏe mạnh, cho bọn họ chờ thêm một nén nhang thì như thế nào?”

An Hoằng Hàn nói một trận có chút đạo lý, nhưng chỉ vì chạy bộ mà làm trễ nải thời gian lâm triều, thật sự là đáng giá sao?

Lâm Ân kinh ngạc há to miệng, không khép được.

Trước kia bệ hạ cha từng lâm triều muộn lần nào, ngày hôm nay lại vì một lý do đơn giản như vậy, để ấy người đại thần đó chờ? Là ông nghe lâm sao? Vừa nghĩ đến lý do trong lời bệ hạ, Lâm Ân càng cảm thấy không thể tin tưởng. Quay đầu đúng lúc nhìn thấy Tịch Tịch Chi cũng đang kinh ngạc, trong lòng đột nhiên sáng tỏ.

Bệ hạ rõ ràng chính là không bỏ được Tịch cô nương.....Nếu không làm sao sẽ không đi lâm triều?

“Còn thất thần cái gì? Không nhanh truyền lời cho các đại thần?” Chán ghét có người dám suy đoán tâm tư của mình, ánh mắt An Hoằng Hàn nhìn Lâm Ân tràn đầy lạnh lẽo, hình như có thể đóng băng tất cả.

Lâm Ân sợ tới mức run rẩy một chút, nhanh chóng cúi đầu, không dám nghĩ đến những chuyện khác. Ông phục vụ bên cạnh bệ hạ nhiều năm, không phải là dựa vào ‘ít nói, ít nghĩ’ mới sống đến bây giờ sao? Mới vừa rồi thiếu chút nữa liền phạm vào cấm kỵ của bệ hạ.

Chỉ trong mấy giây, tánh mạng Lâm Ân đã mấp mé ở bên bờ vực sinh tử.

Tịch Tịch Chi thần kinh thô, không phát hiện sự khác thường giữa An Hoằng Hàn và Lâm Ân, vẫn đang suy nghĩ có nên khuyên An Hoằng Hàn lên trên lâm triều hay không?

Hình như nhìn thấu tâm tư của tiểu hài tử, An Hoằng Hàn lại mở miệng nói một lần nữa: “Trẫm chỉ nói bọn họ chờ, cũng không phải không vào lâm triều.”

An Hoằng Hàn nói chuyện đương nhiên, hấn quả thật có tư cách đó, bởi vì hấn chính là nhất quốc chỉ quân, địa vị ở trên vạn người.

“Nô tài tuân chỉ.” Lâm Ân nào dám không nghe lệnh, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Xem ra hôm nay các đại thần phải đợi.....

“Tiếp tục.” Đơn giản hai chữ, nói cho Tịch Tịch Chi biết, An Hoằng Hàn vẫn sẽ tiếp tục chạy bộ với nàng.

Kết quả là, tiểu hài tử nào đó luôn dùng đủ thủ đoạn tồi tệ muốn trốn tránh chạy bộ đã hoàn toàn xấu hổ. Cũng chỉ có An Hoằng Hàn mới có thể hết sức giúp đỡ nàng như vậy, đừng tưởng rằng nàng dần dần ngốc liền nghe không ra ý tứ trong lời nói của An Hoằng Hàn.

Hấn nhất định là muốn chạy bộ với mình, mới có thể lựa chọn lấy một cái cớ, ở lại chỗ này với nàng.

Tịch Tích Chi nhận tâm ý của An Hoằng Hàn. Cũng chỉ có người nam nhân này, mới có thể khoan dung bảo vệ mình như thế.

“Còn không mau chạy? Chẳng lẽ cảm thấy thời gian trăm còn lãng phí chưa đủ”. An Hoằng Hàn giơ tay lên liền dắt tay nhỏ bé của Tịch Tích Chi, cùng nhau chạy về phía trước.

Mặc dù giọng điệu của An Hoằng Hàn không tính là dịu dàng, nhưng Tịch Tích Chi nghe thấy, không khỏi lộ ra một nụ cười. Trong lòng suy đoán, có lẽ An Hoằng Hàn ở trong thâm cung lục đục đấu đá với những người khác quá nhiều, cho nên quen che giấu cảm xúc của mình ở dưới mặt nạ, làm cho người ta nhìn không thấu, cũng không cho phép đoán.

“Ta chạy ngay đây.” Trong thân thể giống như tràn đầy nhiệt tình, Tịch Tích Chi mở chân củ cải đỏ ra, bước chân cố gắng giữ vững chạy đều với An Hoằng Hàn.

Dĩ nhiên ‘chạy đều’ này đều là do An Hoằng Hàn thả chậm tốc độ, mới có thể làm được. Nếu An Hoằng Hàn thật muốn chạy nhanh, hai cái chân ngắn này của Tịch Tích Chi làm sao có thể đuổi kịp?

Sau khi chạy quanh Bàn Long điện một vòng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Tích Chi đỏ bừng, mồ hôi cũng dính ướt tất cả sợi tóc lên trán.

Vào một khúc dừng lại kia, Tịch Tích Chi trực tiếp ngã vào trong ngực An Hoằng Hàn, bấp chân nhúc đến độ không đứng được.

Mây kiếm của An Hoằng Hàn hơi nhú, hình như cực kỳ đau lòng. Nhưng vẻ mặt như thế chỉ xuất hiện một giây, liền nhanh chóng bị An Hoằng Hàn che giấu, từ đầu đến cuối không có bất kỳ người nào nhìn thấy.

Tịch Tích Chi mệt mỏi, đến hơi sức giơ tay lên cũng không có, cả người tựa vào trong ngực An Hoằng Hàn, cũng lười động một cái.

“Mệt mỏi liền nằm đi” An Hoằng Hàn bế ngang Tịch Tích Chi, đi vào bên trong Bàn Long điện.

Lúc này Lâm Ân cũng thông báo cho các vị đại thần xong, chạy về từ bên ngoài. Nhìn thấy một màn này, nhanh chóng sai cung nữ, thái giám thông minh lanh lợi một chút, chớ chọc bệ hạ nổi giận.

Hôm nay Tịch Tích Chi cực kỳ mệt mỏi, nằm ở trong ngực An Hoằng Hàn không bao lâu liền hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, đánh cờ với Chu Công.

Nhìn vẻ mặt ngủ bình yên của nàng, trái tim An Hoằng Hàn hình như tìm được một không gian yên lặng. Đi vào trong Bàn Long điện, An Hoằng Hàn phân phó Lâm Ân vén chăn bông lên, sau đó đặt Tịch Tích Chi lên giường.

Nhỏ giọng, nói với Lâm Ân: “Để toàn bộ cung nữ thái giám đều lui ra khỏi nội điện, chớ quấy rầy nàng ngủ.” Nhẹ nhàng đắp chăn bông lên cho nàng, giọng nói An Hoằng Hàn hình như so với bình thường ít đi một phần rét lạnh.

166. Chương 166: Chương 66

“Trông coi cho tốt.” Những lời này chính là An Hoằng Hàn xoay người nói với Lâm Ân.

Dung nhan ngủ say của mẫu hậu tử, hô hấp vững vàng, hai gò má nhiễm màu hồng nhạt, nhìn cực kỳ đáng yêu.

Có lẽ là bởi vì chạy bộ cực kỳ hao phí thể lực, lần này Tịch Tích Chi ngủ đặc biệt say, không hoảng hốt lo sợ khó ngủ cả đêm giống như tối hôm qua. Xem ra phàm là cất giấu chuyện trong lòng, Tịch Tích Chi sẽ không thể ngủ thoải mái được.

An Hoằng Hàn yên tĩnh đứng ở một bên nhìn rất lâu, không có chút ý muốn rời đi.

Đều nói hoàng đế không vội, thái giám đã gấp. Lời này từ phương diện khác mà nói, vô cùng có đạo lý. An Hoảng Hàn không vội, đó là bởi vì không ai dám thúc giục hắn. Mà đại tổng quản Lâm Ân lại không giống, thân phận của ông không chỉ cao vô thượng bằng An Hoảng Hàn, phải nhìn sắc mặt người ở khắp mọi nơi trong triều đình. Lúc này mới vừa qua khỏi không lâu, liền có mấy đại thần phân phó tiểu thái giám tới truyền lời rồi.

Lo lắng chần chừ bước chân, Lâm Ân tiến lùi đều khó.

“Bệ hạ.” Do dự một lúc, rốt cuộc Lâm Ân vẫn làm ra một quyết định, “Nô tài sẽ trông chừng Tịch cô nương thật tốt, sẽ không để cho bất kỳ ai đến gần. Người xem thời điểm cũng không còn sớm, có phải chúng ta nên đi lâm triều trước không? Đoán chừng sau khi hạ triều, Tịch cô nương cũng nên tỉnh.”

Tận lực nói chuyện chu đáo, không chọc cho An Hoảng Hàn phải nổi giận.

Tính toán nhỏ nhặt này của Lâm Ân, há có thể lừa gạt được cặp mắt của An Hoảng Hàn. Mới vừa rồi, mấy tiểu thái giám ở bên ngoài quơ tay múa chân với Lâm Ân, tựa hồ đang nói lời gì đó, An Hoảng Hàn đều thấy tất cả rất rõ ràng.

Những chuyện này cũng không quan trọng, cho nên An Hoảng Hàn vẫn không đến mức vì thế mà tức giận.

Cuối cùng liếc mắt nhìn dung nhan ngủ say của Tịch Tích Chi, An Hoảng Hàn xoay người, phân phó cung nữ thay quần áo cho hắn.

Lâm Ân nhìn thấy bệ hạ cuối cùng cũng nguyện ý lâm triều, khóe miệng không khỏi lộ ra một chút tươi cười. Phục vụ bệ hạ, thật sự rất khó khăn. Không chỉ có mỗi ngày phải lo lắng tánh mạng người thân của mình, còn phải chịu đủ mọi sự tàn phá của các vị đại thần.

Xem đi xem đi, vô luận như thế nào, chịu tội luôn là bọn họ - đám nô tài vô tội.

Sau khi phục vụ An Hoảng Hàn thay quần áo, Lâm Ân cũng không có đi theo lâm triều, mà là chờ đợi ở ngoài cửa.

Bên trong Bàn Long điện to lớn, chỉ có một mình Tịch Tích Chi yên lặng ngủ.

Sau hai ngày Tịch Tích Chi dậy sớm, đi theo An Hoảng Hàn chạy bộ. Mặc dù mỗi lần chạy xong, chân đều đau đớn khó nhịn, nhưng Tịch Tích Chi cũng không có bỏ cuộc, vẫn kiên trì như cũ.

Kiên trì một thời gian dài, cuối cùng cũng nhận được hồi báo. Sau vài ngày, Tịch Tích Chi từ từ thích ứng với cuộc sống chạy bộ vào sáng sớm, sẽ không sau khi chạy xong liền nằm ở trên giường êm gáy khò khò nữa.

Mặt trời sáng rực nhô lên cao, từng ánh nắng rực rỡ chiếu xuống.

Tịch Tích Chi nằm ở trên thư án, trong tay còn nắm một cây bút lông, hình như cực kỳ nhàm chán, một đôi mắt màu xanh thắm xoay qua đông rồi xoay quay tây, chính là không có chút hứng thú với bất cứ thứ gì.

“Tiểu tổ tông, ngài có muốn ăn chút gì hay không? Bệ hạ đang ở trong ngự thư phòng thương nghị quốc sự với các đại thần, có lẽ còn cần một thời gian rất lâu mới trở về.”

Nhìn Tịch Tích Chi nhàm chán, Lâm Ân e sợ vị tiểu tổ tông này buồn bực đến hỏng, khẩn trương tiến lên hỏi thăm.

Cung nữ thái giám xung quanh cũng sợ không phục vụ tốt nàng, một đám khúm núm yên lặng chờ Tịch Tích Chi phân phó.

Đây không phải lần đầu tiên Tịch Tích Chi nhìn thấy cảnh tượng này, đã sớm tập mãi thành quen. Lắc đầu một cái với Lâm Ân, ý bảo không muốn ăn gì hết, “Ta không đói bụng.”

“Vậy có muốn ra ngoài đi dạo một chút không?” Lâm Ân hỏi lần nữa.

Tịch Tích Chi vẫn lắc đầu nhỏ, “Không muốn đi.”

Hôm nay Tịch Tích Chi chính là không có chút tinh thần, chuyện gì cũng không muốn làm. An Hoằng Hàn và các đại thần thương nghị quốc sự, đã qua một canh giờ. Tịch Tích Chi thật đoán không ra có đại sự gì đáng giá để An Hoằng Hàn phải thảo luận.

Rất ít thấy có chuyện gì có thể chiếm dụng thời gian dài của An Hoằng Hàn như vậy.

Trong lòng suy nghĩ cái gì, Tịch Tích Chi bất tri bất giác nói ra miệng: “Gần đây xảy ra đại sự gì sao?”

“Đại sự?” Lâm Ân lặp lại trong miệng một lần, có lẽ nghĩ đến cái gì, vỗ bàn tay, “Có! Có! Từ nay trở đi, tả tướng Tư Đồ đại nhân sẽ thu quân hồi triều, gần đây chuyện nghị luận nhiều nhất chính là chuyện này.”

Mặc dù mấy tháng trước, Tư Đồ Phi Du cố ý giấu giếm chuyện nạn lụt ở Phong Châu. Chỉ là nghe những đại thần khác nói, hai , ba tháng nay Tư Đồ Phi Du một mực tận tâm tận lực xử lý chuyện nạn lụt. Trước mắt nạn lụt Phong Châu đã được khống chế, ông ta cũng đã giảm tổn thất của Phong Trạch Quốc đến mức thấp nhất.

Nhớ tới lão đầu Tư Đồ Phi Du kia, Tịch Tích Chi thật sự không có nổi một chút hảo cảm. Co với hữu tướng Lưu Phó Thanh, quả thật chính là một người ở trên trời, một người ở dưới đất.

“Thì ra là thế.” Tịch Tích Chi nhàm chán chống cằm khó trách gần đây An Hoằng Hàn lại bận rộn chính vụ như vậy, thì ra là về chuyện ở Phong Châu. Phong Châu vừa trải qua thiên tai, sau này chắc hẳn sẽ có rất nhiều chuyện phải xử lý.

Phải trấn an dân tâm như thế nào, đó là trọng yếu nhất.

“Tình hình thiên tai ở Phong Châu như thế nào?” Tịch Tích Chi muốn hỏi chính là dân chúng ở nơi đó, dù sao thiên tai** mang cho bọn họ, chỉ có khổ sở vô tận. Bao nhiêu người trôi giạt khắp nơi, tan cửa nát nhà.....

Đối với loại câu hỏi này của Tịch Tích Chi, Lâm Ân chưa từng nghe qua. ở trong mắt của ông, Tịch Tích Chi trái ngược với hoàng cung dơ bẩn, là người vô cùng tinh khiết, có một tấm lòng thiện lương.

“Dân chúng cũng đã ổn định rồi, chỉ là.....Rất nhiều phòng ốc ở Phong Châu đều bị lũ lụt phá hủy, nếu muốn xây dựng lại, cần tới một thời gian.” Mà trong thời gian này, bởi vì bên kia mới trải qua thiên tai, rất dễ dàng bùng phát ôn dịch. Nhưng nếu xử lý không thỏa đáng, hậu quả khó mà lường được.

Sắp xếp chỗ ở cho dân chúng là một vấn đề.

Mặc dù Lâm Ân không nói ra, nhưng trong lòng Tịch Tích Chi lại hiểu rất rõ.

Đoán chừng thời gian này, An Hoằng Hàn bận rộn.....Không chỉ cần phái người điều tra tung tích Từ lão đầu, còn cần quản lý tất cả công việc của Phong Châu.

Lại nghĩ tới mỗi ngày An Hoằng Hàn đều bận rộn như vậy, buổi sáng không những không thể ngủ nướng, còn phải bớt chút thời gian chạy bộ với mình, nhất thời Tịch Tích Chi cảm giác lỗi của mình rất lớn. Lắc lắc đầu nhỏ, Tịch Tích Chi cảm thấy nên giúp An Hoằng Hàn làm chút gì đó, nếu không sẽ thật có lỗi với An Hoằng Hàn?

Nhưng mình lại có thể làm cái gì đây? Tịch Tích Chi suy nghĩ, cuối cùng vẫn không nghĩ ra được.

Đúng lúc này, thái giám bên ngoài Bàn Long điện hô to một tiếng ‘bệ hạ hồi cung’/

Nghe được tiếng nói này, Tịch Tích Chi lập tức ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc nắm bút lông trong tay, làm bộ như một bộ dáng đang cố gắng luyện chữ.

Lâm Ân và chúng cung nữ thái giám nhìn thấy, cũng cả kinh trừng lớn mắt.

An Hoằng Hàn mặc long bào màu vàng, một thân khí phách thiên thành, chuyện thứ nhất khi vào cửa chính là mở miệng hỏi thăm: “Lâm Ân, hôm nay nàng luyện chữ có lười biếng không?”

Trong lòng Lâm Ân thầm nghĩ, cả buổi sáng Tịch cô nương đều dùng để ngăn người, người nói có lười biếng hay không? Vừa định mở miệng trả lời, ánh mắt lại đúng lúc chống lại đôi mắt Tịch Tích Chi.

Tịch Tịch Chi dùng sức tròng mắt liếc ông một cái, làm cho câu nói của Lâm Ân mắc kẹt ở cổ, phun không ra, cũng nuốt không được.

“Ta không có lỗi gì.” Không đợi Lâm Ân do dự ra quyết định, Tịch Tịch Chi liền giành trả lời. Mà trong lòng lại cực kỳ chột dạ, cả một buổi sáng, nàng không viết được một tờ giấy Tuyên Thành.

Gò má của Tịch Tịch Chi khê ửng hồng, một đôi mắt giống như con nai con thuần khiết, ánh mắt mơ hồ bất định, chính là không dám nhìn chính diện An Hoàng Hàn.

Chỉ là vẻ mặt này của nàng, chẳng lẽ An Hoàng Hàn còn đoán không ra tiểu tử này nói dối? Thật là một hài tử không biết nói dối. Chính bởi vì vậy, người ở trước mắt này mới đáng được hắn thật tâm đối đãi, không phải sao?

Lâm Ân bị dọa đến trong lòng hồi hộp, trong lòng thái giám cung nữ khác cũng không hèn mà cùng suy nghĩ đến.....Tịch cô nương thật là không muốn sống! Lại dám phạm tội khi quân! Đây chính là tội lớn rơi đầu đấy.

An Hoàng Hàn chậm rãi xoay người lại, đôi mắt nhìn chằm chằm Tịch Tịch Chi không rời, nhưng từ đầu đến cuối không có hơi thở nào nói dối của Tịch Tịch Chi.

Chỉ là hắn càng không nói câu nào, càng khiến Tịch Tịch Chi sợ hãi. Tay nhỏ bé ở sau lưng không gắt gao nắm lại thật chặt.

“Vừa rồi ngươi và đại thần thương nghị lâu như vậy khẳng định mệt mỏi, ta xoa bóp vai cho ngươi.” Cũng không biết là chột dạ, hay là bởi vì gì khác, Tịch Tịch Chi thuận miệng nói một câu liền chạy ra ngoài.

Mặc kệ là từ nguyên nhân gì, nghe lời nói như thế, An Hoàng Hàn cũng kinh ngạc một phen. Một tiểu hài tử nguyên ý phục vụ cho hắn, An Hoàng Hàn làm sao có thể buông tha cơ hội này?

“Vừa đúng đầu vai trẫm có chút mỏi.” An Hoàng Hàn thuận thế ngồi vào trên ghế, nhìn qua Tịch Tịch Chi, ý bảo nàng nhanh chóng bóp đi.

Có một lần, Tịch Tịch Chi lừa dối không hoàn thành nhiệm vụ luyện chữ, An Hoàng Hàn đã phạt nàng rất nặng. Bây giờ vì giảm bớt chút tội lỗi, Tịch Tịch Chi càng thêm ra sức làm hắn vui lòng. Tay nhỏ bé của Tịch Tịch Chi vốn đã mềm nhũn, vì để cho An Hoàng Hàn cảm thấy thoải mái, nàng đã dùng hết toàn lực bóp vai cho hắn.

Thật vất vả mới hưởng thụ được phục vụ như vậy, An Hoàng Hàn không khỏi khép hai mắt lại.

Nhìn vẻ mặt An Hoàng Hàn hiếm khi thả lỏng, Tịch Tịch Chi không khỏi ngây người một hồi. Trước kia phàm là có người đang ở đây, An Hoàng Hàn sẽ không thả lỏng một chút nào, thời điểm có vẻ mặt này là cực nhỏ.

Dần dần, Tịch Tịch Chi cũng không phân biệt được rốt cuộc là bóp vai cho hắn vì giảm bớt lỗi lầm, hay chỉ muốn nhìn vẻ mặt buông lỏng của hắn mà bóp vai.

Lâm Ân nhìn không khí giữa hai người vô cùng hài hòa, len lén phất tay về phía mọi người, để toàn bộ cung nữ thái giám đều lui ra khỏi Bàn Long điện.

Trong điện yên lặng, không có một tiếng vang. Thời gian giống như dừng ở thời khắc này, để bức tranh này trở thành hình ảnh vĩnh cửu.

“Thế nào? Hôm nay lấy lòng trẫm như vậy? Có phải lại ít luyện chữ đúng không?” nhìn thời cơ không sai biệt lắm, An Hoàng Hàn há mồm nói.

Tịch Tịch Chi còn chưa kịp phản ứng kịp, đã nhìn thấy An Hoàng Hàn mở đôi mắt đen nhánh ra, gần như là bật thốt lên, “Ta chỉ là thấy ngươi mệt mỏi.....mệt.....”

Thốt lời này ra khỏi miệng, Tịch Tịch Chi cũng không nhịn được sửng sốt.

Đôi mắt An Hoàng Hàn lấp lánh giống như hắc diệu thạch, hình như bắt giữ được thứ gì, khóe miệng khẽ nhếch ra một nụ cười, “Còn nói ngươi không có lấy lòng trẫm?”

“Không có!” Tịch Tịch Chi há mồm phản bác, lúc đầu nàng quả thật lấy lòng An HOÀNG HÀN, nhưng sau đó.....bất tri bất giác liền bỏ đi ý nghĩ kia, chỉ là muốn nhìn vẻ mặt thả lỏng của hắn, mới tiếp tục bóp vai cho hắn, cũng không có ý nghĩ khác.

167. Chương 167: Chương 67

“Thật sao? Thấy tiểu gia hỏa người cuối cùng cũng sinh ra lương tâm rồi.” An HOÀNG HÀN ý vị thâm trường gật đầu một cái, những lời này khiến thái giám cung nữ xung quanh không khỏi bật cười.

Tịch Tịch Chi ngượng ngùng đỏ mặt, nàng lúc nào thì không có lương tâm? Mở lớn hai mắt sạch sẽ trong suốt ra, rất không hài lòng nhìn An HOÀNG HÀN chằm chằm.

Vậy mà ánh mắt Tịch Tịch Chi tự nhận là rất uy nghiêm này, ở trong ánh mắt lạnh lùng của An HOÀNG HÀN, ngược lại có chứa một chút vẻ nũng nịu. Hắn chẳng những không thu liễm, ngược lại quay đầu nhìn về phía Lâm Ân, hỏi “Lâm Ân, người nói xem, lời vừa rồi của trẫm có phải nói bậy hay không?”

Lâm Ân vốn đang cười trộm, đầu vai run lên, đột nhiên nghe thấy bệ hạ gọi tên mình, bị dọa đến lập tức đứng thẳng.

“Hồi bẩm bệ hạ, lời bệ hạ nói không sai.”

Cấp cho Lâm Ân mười lá gan, ông cũng không dám nói trái lời bệ hạ. Một màn trước mắt này, rõ ràng là bệ hạ muốn trêu chọc Tịch cô nương. Lâm Ân cố ý quay đầu liếc mắt nhìn Tịch Tịch Chi một cái, nhớ lại lời kia của bệ hạ lại cảm thấy rất có đạo lý. Mỗi ngày Tịch cô nương ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, từ khi vào cung đến giờ, còn không có làm qua một chuyện chính sự gì. Bệ hạ nuôi nàng, tuy nói tự nguyện không có chút lý do nào. Nhưng một người được nuôi trong thời gian dài như vậy, chẳng lẽ trong lòng sẽ không sinh ra cảm xúc gì sao?

Nếu đổi thành Lâm Ân mình, ông nhất định sẽ cảm giác áy náy. Bởi vì ăn uống chùa, mặc dù những ngày sau này trôi qua rất thoải mái, tuy nhiên vẫn sẽ khiến người ta không thoải mái.

Tịch Tịch Chi cắn chặt răng, hình như cũng nghĩ đến điểm này nên không có phản bác. Sự thật chính là như thế, nàng vẫn được an hồng cho ăn uống rất tốt, so với chăm sóc người thân thì càng thêm đề tâm, mà Tịch Tịch Chi còn chưa có làm qua chuyện gì. Chỉ là. . . . không phải nàng là sủng vật của An HOÀNG HÀN sao? Sủng vật không phải là nên được chủ nhân nuôi à?

Ngay vào lúc này, đôi mắt đen tuyền của An HOÀNG HÀN nhìn lại.

Cái nhìn này nhất thời khiến Tịch Tịch Chi sinh ra một chút áy náy! Người khác coi nàng là đồ chơi, mà chính nàng kiên quyết không thể đối đãi mình như vậy mới đúng! Mỗi ngày đi theo An HOÀNG HÀN ăn không uống không, cần phải trả lại một ít mới được.

“Ai. . . . ai nói ta không có lương tâm, người xem. . . .” Tịch Tịch Chi chỉ mình trái tim nhỏ đập thành thích của mình, “Không phải ở trong này sao?”

Hừ hừ hai tiếng, có lẽ cảm thấy chột dạ, trong nháy mắt Tịch Tịch Chi liền quay đầu đi, không dám nhìn thẳng An HOÀNG HÀN.

An HOÀNG HÀN nhìn bộ dáng ngây thơ của Tịch Tịch Chi, trong lúc lơ đãng khoe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

“Thật sao? Để trẫm nhìn cho rõ.” An HOÀNG HÀN không cho Tịch Tịch Chi lùi bước, kéo cánh tay của nàng, một tay kéo tiểu nhân nhi vào trong ngực của mình.

Tịch Tịch Chi sớm đã quen hắn ôm ấp trong ngực, không có bất kỳ phản kháng nào. Chỉ là khi chống lại đôi mắt như hắc diệu thạch của An HOÀNG HÀN, không biết tại sao tim lại đập rất lợi hại

Trước kia Tịch Tịch Chi chưa bao giờ thể nghiệm qua cảm giác này, tay nhỏ bé từ từ di động đến vị trí tim. Trong lòng suy đoán mình có thể bị bệnh hay không? Nếu không sao tìm lại đập lợi hại như vậy. Hôm nay Từ lão đầu lại không ở nơi này, tuy trong hoàng cung có thầy thuốc thú y, nhưng lại thua kém y thuật của Từ lão đầu, Tịch Tịch Chi hoàn toàn không dám tin tưởng thầy thuốc thú y này.

Phát giác được vẻ khác thường của Tịch Tịch Chi, ánh mắt An Hoằng Hàn ngưng tụ, hỏi “Thế nào?”

Trái tim nhỏ của Tịch Tịch Chi đập càng thêm lợi hại, vội vàng lắc đầu, “Không có. . . . không có việc gì.”

Khuôn mặt nhỏ bé từ từ đỏ hết, Tịch Tịch Chi không an phận ở trong ngực An Hoằng Hàn giãy dụa mấy cái, tính nhảy ra ngoài.

Sao An Hoằng Hàn có thể dễ dàng đạt được ý đồ, không phải hẳn thích nhất bộ dáng xấu hổ của tiểu hài tử này sao? Giả bộ làm cái gì không biết, An Hoằng Hàn gờ bàn tay lên, đặt lên trán Tịch Tịch Chi, “Sao trán lại nóng như vậy? Có phải bị cảm lạnh rồi không?”

Tịch Tịch Chi chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong ngực của hắn, không muốn để cho An Hoằng Hàn nhìn thấy mình lúc này.

Giọng buồn bực đáp lại: “Không có. . . . không có.”

Nàng đơn thuần chỉ là mắc cỡ đỏ bừng cả mặt!

Lâm Ân không nhịn được cười trộm lần nữa, cũng chỉ có lúc ở cùng Tịch cô nương và Vân Chồn, tâm tình bệ hạ mới có thể thoải mái như thế. Cho dù về mặt bệ hạ vẫn lạnh lẽo, người lạ chớ lại gần, nhưng Lâm Ân đi theo ở bên cạnh hắn nhiều năm vẫn có thể nhìn ra một chút cảm xúc của bệ hạ, nếu không sao có thể bình an vô sự sống đến bây giờ?

“Không? Vậy sao mặt lại đỏ như thế?”

Trong lòng Tịch Tịch Chi thầm mắng... An Hoằng Hàn nhất định là cố ý! Nhất định là cố ý! Nếu không làm sao sẽ dây dưa vấn đề này không tha.

Thái giám, cung nữ xung quanh không nhịn được nhỏ giọng bật cười, nhưng sợ dẫn tới chú ý của bệ hạ, chọc cho hắn nổi giận, nên tận lực che giấu nụ cười của mình.

Khuôn mặt nhỏ bé của Tịch Tịch Chi hồng như một quả táo, ai nói nàng ăn không ở không chứ! Từ lúc bắt đầu, nàng đã tận lực tìm chuyện để làm.

Sau khi giữ vững quyết tâm, trong lòng Tịch Tịch Chi nhất thời nắm chắc rồi, sẽ không né tránh nữa, chui ra từ trong ngực An Hoằng Hàn, “Còn không nhanh dùng bữa? Bụng của ta đói muốn chết rồi.”

Tịch Tịch Chi vỗ vỗ bụng nhỏ của mình, gào to với An Hoằng Hàn.

Một tia sáng loé lên trong mắt An Hoằng Hàn, ánh mắt này khiến cho người ta nhìn không thấu, trong nháy mắt liền thu lại cảm xúc, làm cho người ta không nhìn ra một tia khác thường. An Hoằng Hàn sửa sang lại vạt áo một chút, nhìn về phía Lâm Ân nói: “Phân phó Ngự thiện phòng chuẩn bị thức ăn.”

Sau khi ăn trưa xong, Tịch Tịch Chi tiếp tục làm con sâu nhỏ lười biếng ngủ, mà An Hoằng Hàn công việc bận rộn, tự nhiên tiến về phía Ngự thư phòng xử lý chính vụ.

Trong Bàn Long điện yên tĩnh, sau khi Tịch Tịch Chi ngủ say, toàn bộ cung nữ, thái giám cũng bị lệnh cưỡng chế thối lui ra khỏi cửa phòng.

Mà Tịch Tịch Chi vốn nên ngủ say, giờ khắc này nằm ở trong chăn, tự hỏi làm sao báo đáp An Hoằng Hàn! Miễn cho bị người khác nói thành không có lương tâm.

Ánh mắt trong veo như nước mở thật to, trong đầu Tịch Tịch Chi đều nhớ chuyện này. Suy nghĩ hồi lâu, vẫn đánh không lại sâu ngủ đột kích, cuối cùng đi đánh cờ với Chu Công.

Trong lúc ngủ mơ, một tầng ánh sáng nhàn nhạt bao bọc thân thể Tịch Tịch Chi. Hình như lần này Tịch Tịch Chi có cảm giác trong giấc mơ, chỉ cảm thấy có một tầng ấm áp gì đó bao quanh nàng, nàng giống

như nằm ở trong ao trì, tất cả xung quanh đều rất âm áp, chỉ là cảm giác như vậy đều bị Tịch Tịch Chi giải thích nguyên nhân là do chần bông.

Nhưng nếu nàng mở mắt ra, chắc chắn phát hiện tầng chần bông kia sớm đã bị nàng đá sang bên cạnh.

Vào giờ phút này, ánh sáng nhàn nhạt không ngừng lưu chuyển bên ngoài thân thể nàng. Loại ánh sáng nhàn nhạt này giống y như lúc Tịch Tịch Chi hoá thành hình người, đều mang theo màu sắc huyền ảo.

Ước chừng sau nửa canh giờ, cuối cùng Tịch Tịch Chi thức tỉnh từ trong mộng. Chưa từng có giấc ngủ trưa nào ngủ ngon được như thế. Tịch Tịch Chi không nhận được vượn lưng mồi, đá đá chân, bò dậy từ trên giường, tóc trắng bạc mềm mại không có chút lộn xộn.

Tịch Tịch Chi bò dậy, đầu tiên là nghĩ tới An Hoằng Hàn. Đoán được hiện tại khẳng định hấn vẫn còn chiến đấu hăng sai với tấu chương, trong đầu Tịch Tịch Chi lập tức nghĩ đến Trước kia không phải nàng thường thay An Hoằng Hàn mài mực sao! Mặc dù khi đó còn là bộ dáng con chồn nhỏ, nhưng tốt xấu gì cũng coi là đã làm việc cho An Hoằng Hàn, sao có thể tính là không có lương tâm đây?

Vì vẫn hồi hình tượng của mình, sau khi Tịch Tịch Chi sửa sang lại vạt áo, đi giày vào, vội vã kéo cửa chính Bàn Long điện ra. Đi mài mực giúp người khác, vậy không thể gọi là không có lương tâm chứ?

Chậm rãi đẩy cửa chính ra, sau khi Lâm Ân phát hiện động tĩnh bên này, lập tức đi về phía Bàn Long điện. Gần đây bệ hạ xử lý chính vụ đều không mang theo ông, mỗi ngày ném ông ở Bàn Long điện phụ trách chăm sóc sinh hoạt hằng ngày của Tịch cô nương. Có lúc ông đều cho là, ông đã sớm không phải Đại Tổng Quản, mà biến thành tiểu thái giám cận thân của Tịch cô nương, chuyện lớn nhỏ gì cũng phải tự mình xử lý.

“Tiểu tổ tông, ngài mới vừa tỉnh ngủ, đừng chạy nhanh như thế, cẩn thận té”. Lâm Ân nhìn thấy nàng vội vã xông ra ngoài, sợ nàng không để ý vấp ngã.

Những cung nữ, thái giám khác cũng cực kỳ sợ hãi, cả một đám cực kỳ hoảng sợ.

“Tịch cô nương, ngài chậm một chút...chậm một chút...” Nhiều tiểu cung nữ không chịu nổi kích thích như vậy, từng người một hô to ra tiếng.

“Đuổi theo....nhanh đuổi theo.” Lâm Ân nhanh chóng vung phát trần, mở ra bước chân đuổi theo. Lòng nói hôm nay Tịch cô nương làm sao thế nhỉ? Trước kia lúc rời giường, cũng phải gọi ba, bốn lần. Hôm nay lại nổi điên tự mình rời giường không nói, còn đột nhiên chạy ra ngoài.

Trong đầu cung nữ, thái giám khác cũng tràn đầy nghi ngờ. Chỉ là không nên hỏi bọn họ, bọn họ còn không dám mở miệng, chỉ có thể lòng như lửa đốt đuổi theo.

Đừng nhìn Tịch Tịch Chi chân ngắn, tay ngắn, nhưng tốc độ chạy bộ cũng cực nhanh, cách đám cung nữ, thái giám phía sau một đoạn đường rất dài.

“Đường này hình như là đi Ngự thư phòng.” Đuổi theo Tịch Tịch Chi chạy một đoạn đường dài, Lâm Ân rất nhanh ý thức được cuối con đường này là chỗ nào. Tịch cô nương vừa rời giường, chạy nhanh như vậy, chính là vì đi gặp bệ hạ?

Ngự thư phòng cách Bàn Long điện cũng không xa, Tịch Tịch Chi thở hổn hển chạy vội tới Ngự Thư Phòng, trán thấm ra một tầng mồ hôi.

Thị vệ phụ trách trông coi nhìn thấy Tịch cô nương đến có một chút kinh ngạc. Rất nhiều thị vệ đều do dự không quyết, không biết nên ngăn lại đường đi của Tịch cô nương hay không? Dù sao lúc bệ hạ xử lý chính vụ, ghét nhất có người quấy rầy.

Đang lúc có người muốn xông tới ngăn trở, một thị vệ từng trải khác ở bên cạnh lập tức đề kiếm của hấn xuống, “Vừa nhìn người liền biết là người mới tới, lần trước bệ hạ đã ra lệnh qua, Tịch cô nương có thể ra vào Ngự thư phòng bất cứ lúc nào. Nếu như người muốn đầu người khó giữ được, người có thể ngăn trở thử một chút.

Lời này của hấn lập tức khiến mấy tên thị vệ muốn ngăn trở dừng bước.

Thị vệ phụ trách trông coi Ngự thư phòng thường xuyên bị thay thế, cho nên rất nhiều thị vệ mới tới đều không hiểu rõ lắm về chuyện lúc trước.

Tịch Tịch Chi một đường không trở ngại đến trước cửa, giơ tay lên chậm chậm đẩy cửa phòng ra. Vì không để cho An Hoằng Hàn chú ý, Tịch Tịch Chi tận lực thả nhẹ động tác, không dám phát ra một chút âm thanh. Mà những người khác càng không dám, bệ hạ có thể dễ dàng tha thứ Tịch cô nương quấy rầy không có nghĩa có thể dễ dàng tha thứ cho bọn họ. Bọn họ còn không muốn mạo hiểm như vậy, vì suy nghĩ cho tánh mạng của mình, bọn họ đều không dám thử mạo, lẳng lặng nhìn động tác Tịch Tịch Chi.

Lâm Ân thiếu chút nữa không thắng được chân, làm phiền thị vệ bên cạnh đỡ ông một chút, nên không va vào cửa.

Chuyện đầu tiên ông phản ứng kịp, chính là xoay người ra hiệu với đám cung nữ sau lưng, ý bảo bọn họ cũng nhỏ giọng một chút, đừng để âm thanh chạy theo quấy rầy bệ hạ bên trong phòng.

168. Chương 168: Chương 68

Chậm rãi đẩy cửa ra một khe hở nhỏ, tay nhỏ bé của Tịch Tịch Chi di động đến bên miệng, thở dài một tiếng, chậm rãi bước vào bên trong phòng.

Lâm Ân và bọn thị vệ cũng yên lặng nhìn động tác Tịch Tịch Chi, cho đến khi cửa chính Ngự Thư Phòng khép lại một lần nữa, mọi người mới thở ra một hơi dài, lau mồ hôi bên trán, trong lòng mọi người không hèn mà cùng thở dài. phục vụ bệ hạ thật là không dễ dàng.

Bên trong Ngự Thư phòng đốt Long Tiên Hương được dùng cho hoàng thất, Tịch Tịch Chi ngửi mùi hương này, lập tức đoán được An Hoằng Hàn khẳng định đang ưu phiền vì tấu chương.

Không dám phát ra bất kỳ tiếng bước chân nào, Tịch Tịch Chi quen thuộc bước tiếp, vòng qua bình phong, nhìn thấy An Hoằng Hàn đang ngồi sau thư án. An Hoằng Hàn hơi nhú mồm, đôi mắt sắc bén như kiếm, giống như đang suy tư chuyện gì, tất cả tiếng vang chung quanh đều bị hấn xem nhẹ.

Hiếm khi nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc như thế của An Hoằng Hàn, Tịch Tịch Chi không khỏi có chút tò mò, rốt cuộc là tấu chương gì có thể làm khó An Hoằng Hàn? Trước kia một phong tấu chương đến trên tay hần, không phải đều giải quyết dễ dàng sao, cực ít tấu chương có thể dừng trong tay hần vượt quá một khắc đồng hồ.

Tịch Tịch Chi lẳng lặng đứng ở sau tấm bình phong, cho đến sau một nén nhang, vẫn không nhìn thấy An Hoằng Hàn thay đổi bất kỳ động tác gì. Lần này, hoàn toàn gợi lên lòng hiếu kỳ của Tịch Tịch Chi.

Tịch Tịch Chi rón rén đi ra từ phía sau bình phong, nhón chân, lặng lẽ đến gần An Hoằng Hàn.

Có lẽ là bởi vì quá mức nghiêm túc, thế cho nên An Hoằng Hàn không có phát hiện bên trong phòng có thêm một người. Một đôi mắt đen nhánh vẫn không hề rời khỏi bản vẽ trên thư án. Bản vẽ được chế tạo từ da trâu, nhìn có chút khô vàng, mang theo tang thương của năm tháng.

Đôi mắt như nước của Tịch Tịch Chi chớp một cái, mắt vừa nhìn, trên thư án đâu phải đặt tấu chương, mà là bản đồ. Nói là bản đồ, Tịch Tịch Chi lại nhìn không ra mấy đường vẽ trên giấy là cái gì? Nghi ngờ gãi đầu nhỏ, Tịch Tịch Chi lại tiếp tục tiến về phía trước một bước.

Trước đó An Hoằng Hàn quả thật bối vì quá mức nghiêm túc mà bỏ quên hoàn cảnh bên ngoài, nhưng trong nháy mắt khi Tịch Tịch Chi đến gần, An Hoằng Hàn đã sớm phát hiện đối phương. Thấy tiểu hài tử cũng cau mày nhìn chằm chằm bản vẽ, An Hoằng Hàn đưa tay phát một cái, che bản vẽ trên thư án lại. Tất cả động tác đều cực nhanh, cho tới khi Tịch Tịch Chi nghiêng mắt nhìn đến một cái.

“Nhìn đủ rồi chưa?” An Hoằng Hàn vừa nhắc mắt lạnh, thẳng tắp chống lại Tịch Tịch Chi.

Lực chú ý của Tịch Tịch Chi đều tập trung trên bản đồ, đột nhiên một giọng nói vang lên ở bên tai, liền thoả mái đáp lại: “Còn chưa xong.”

Ba chữ vừa ra, Tịch Tịch Chi hoàn toàn tỉnh ngộ. Yếu ớt nhìn An Hoằng Hàn, thấy đáy mắt hẩn mang theo chút băng hàn, sợ tới mức trái tim nhỏ run lên. Cũng không phải bởi vì An Hoằng Hàn cố ý bày ra một bộ dáng lạnh lẽo, mà là bản thân hẩn chính là như vậy. Từ trước đến giờ, rất ít khi nhìn thấy hẩn cười. Giờ phút này, tâm Tịch Tịch Chi trống rỗng, cho nên nhìn thấy bộ dáng kia của An Hoằng Hàn, khó tránh khỏi sẽ có chút sợ hãi.

“Thật sao?” An Hoằng Hàn không chút hoang mang hỏi, không có chút quẫn bách khi bị phát hiện.

Tịch Tịch Chi trừng mắt nhìn những đường trên bản vẽ da thú, tuy nhiên lộn xộn, nhưng lại hình như mang theo quy luật. Nghĩ sâu xa một hồi, Tịch Tịch Chi không hiểu nhìn chằm chằm An Hoằng Hàn, chẳng lẽ An Hoằng Hàn muốn phá giải cái gì từ trong bản vẽ sao?

“Đó là cái gì vậy?” Thấy bị An Hoằng Hàn cố ý che bản đồ, Tịch Tịch Chi do dự hồi lâu, cuối cùng mở miệng.

Vẻ mặt An Hoằng Hàn trở nên lạnh lẽo, hình như không muốn nói cho nàng biết, “Người đừng quan tâm, chuyện này không thể nói cho người biết.”

Lần nữa nghe được câu này, trong lòng Tịch Tịch Chi không có cảm giác. Trước kia, chuyện gì An Hoằng Hàn cũng gạt nàng.

“Người. . . . muốn phá giải ra cái gì từ bên trong phải không?” Tầm mắt dần dần chuyển tới trên thư án.

An Hoằng Hàn nhíu nhíu mày, vuốt vuốt trán Tịch Tịch Chi, hình như sau khi cân nhắc chuyện nặng nhẹ, mới từ từ nói, “Vật này đã ở trong tay trăm vài năm, nhưng vẫn luôn không tìm được biện pháp phá giải.”

Chẳng lẽ An Hoằng Hàn mới vừa rồi mặt ủ mày ê.... Chỉ vì vật đó, có thể làm khó An Hoằng Hàn ư?

Nghi vấn này hiện lên ở trong đầu Tịch Tịch Chi, trong nhận thức của nàng, An Hoằng Hàn chính là một người cực kỳ thông minh, không chỉ có hùng thao vĩ lược, mà thủ đoạn còn hơn người. Nếu như hẩn cũng phá giải không được, như vậy rốt cuộc bức vẽ này có bao nhiêu khó khăn?

“Ta cũng muốn nhìn một chút.” Tịch Tịch Chi đưa ngón trỏ ra, chỉ bản đồ An Hoằng Hàn đang che.

Nếu đã bị Tịch Tịch Chi nhìn thấy, An Hoằng Hàn cũng không còn tính toán sẽ tiếp tục giấu nàng. Đã từng có bao nhiêu người vì bản đồ này mà tranh đến bể máu? Lại nói bản đồ này cũng cực kỳ có lai lịch. Dù chính An Hoằng Hàn cũng phải tốn không ít khổ công phu mới có được nó.

Cho dù Tịch Tịch Chi thấy được thì như thế nào? Phá giải không được bí mật bên trong, cuối cùng bản đồ này cũng chỉ là một tờ giấy lộn, không có một chút tác dụng nào.

Bản đồ lần nữa hiện ra ở trước mặt Tịch Tịch Chi, giấy Tuyên Thành ố vàng vừa nhìn đã biết trải qua rất nhiều năm tháng, rất nhiều chỗ đã nổi lên nếp gấp.

Tịch Tịch Chi vươn ngón tay nhỏ phẩn nộn ra, sờ sờ tờ giấy, “Bản đồ này... cất giấu bí mật hoặc là chuyện xưa gì sao?”

Nếu không phải có nguyên nhân, Tịch Tịch Chi không tin An Hoằng Hàn sẽ ngăn người với bản đồ.

Giọng nói của Tịch Tịch Chi giống như chim hoàng oanh hót, cực kỳ dễ nghe. Mỗi lần nghe được giọng thanh thúy của tiểu hài tử này, tâm tình phiền chán của An Hoằng Hàn đều sẽ tìm được một khoảng không gian yên lặng. Không có bất kỳ che giấu nào, An Hoằng Hàn gạt đầu với nàng, “Có, chuyện xưa này đã lưu truyền hơn một ngàn năm rồi.”

Tịch Tịch Chi nháy một đôi mắt nước long lanh, hơn một ngàn năm?

“Không sai, chính là ngàn năm.... Vật này chính là bảo đồ được hoàng tộc An thị lưu truyền qua nhiều thế hệ. Trừ đế vương mỗi đời, những người khác không thể có được.” Năm đó lúc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, vì vật này, An Hoằng Hàn cũng tốn không ít khổ tâm.

Vốn cũng không muốn phá giải bí mật bên trong, tất cả đều bởi vì sự xuất hiện của Tịch Tịch Chi, hẳn mới lấy bản đồ này ra, muốn phá giải bí mật bên trong.

Cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, Tịch Tịch Chi vẫn còn đang tiêu hoá. Có thể truyền lưu ngàn năm gì đó, nhất định chính là bảo bối, khó trách đến An Hoằng Hàn cũng không thể làm gì được nó.

Chuyện xưa hơi dài, tạm thời tuyệt đối nói không rõ ràng. An Hoằng Hàn vươn tay liền kéo tiểu hài tử qua, để cho nàng ngồi ở trong lòng mình, mà trên thư án trước mặt bọn họ, bày ra bản đồ đó.

Con đường quanh co ngoằn ngoèo giao lại với nhau, không thể sắp xếp rõ đầu mối.

Tịch Tịch Chi một lúc thì nhìn An Hoằng Hàn, một lúc lại nhìn bản đồ, chờ chuyện xưa bắt đầu.

“Có từng nghe qua bốn chữ “Chân Long Thiên Tử” chưa?” An Hoằng Hàn nắm tay nhỏ bé của Tịch Tịch Chi, vuốt vuốt ở trong tay, nghiêm túc nhìn khuôn mặt tiểu hài tử. Cặp mắt trong suốt như nước, luôn làm cho người ta nhìn mãi không chán.

Tịch Tịch Chi hơi sững sờ, không biết An Hoằng Hàn nói lời này có dụng ý gì. Chỉ là vẫn dần lại tính tình, gạt đầu với hắn, “Đây là đương nhiên.”

Tuỳ tiện kéo một đứa bé ở trên ngã tư đường hỏi, đối phương khẳng định đều biết ‘Chân Long Thiên Tử’, chính là chi nhất quốc chi quân.

“Nếu như trăm nói với người, bốn chữ này có lai lịch lớn, người có tin hay không?” An Hoằng Hàn dừng lại một chút, cực kỳ nghiêm túc. Tiếp theo hắn nói chuyện khá mơ hồ, tuyệt không phải người bình thường có thể tiếp nhận.

“Vì sao không tin? Ta đi đường tu tiên, tự nhiên biết hoàng tộc vẫn được trời cao che chở.”

Về truyền thuyết hoàng tộc, há có thể ít? Chỉ là trên một vài quyển sách có ghi lại rất nhiều phiên bản, chỉ là sự thật như thế nào thì không có ai rõ ràng.

Giơ tay lên vuốt ve trán Tịch Tịch Chi hai cái, chống lại cặp mắt trong suốt của nàng, An Hoằng Hàn nói: “Trừ bản đồ này, nhiều thế hệ hoàng tộc An thị truyền lại ở trên gia phả, ghi lại chuyện này.”

Gia phả hoàng thất, trừ đế vương một nước, bất luận kẻ nào cũng không được chạm vào. Bởi vì trong gia phả ghi lại quá nhiều bí mật, nếu lưu danh hậu thế hết toàn bộ, sẽ tạo thành cục diện không thể bù đắp.

“Chuyện này phải nói từ ngày trăm lấy được gia phả đó.” Không có bất kỳ kích động nào, bên trong ngự thư phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của hai người.

Có lẽ biết chuyện An Hoằng Hàn nói kể tiếp vô cùng quan trọng, Tịch Tịch Chi không khỏi nín thở.

An Hoằng Hàn đứng lên từ ngai vàng, lôi kéo tay nhỏ bé của Tịch Tịch Chi, đi vòng qua sau nội điện.

“Khắp nơi trong hoàng cung tràn đầy cơ quan, Ngự thư phòng cũng không ngoại lệ.” Nói xong, An Hoằng Hàn nắm bình hoa để ở trên giá sách bên cạnh, dùng sức xoay sang phải một cái, “Gia phả hoàng thất đặt ở nơi này.”

Vách tường chậm rãi di động, lộ ra một lối đi nhỏ dành ột người.

Tâm tình Tịch Tịch Chi càng khẩn trương hơn, nếu không phải tuyệt đối tin tưởng, không có đế vương nào sẽ đưa gia phả cho những người khác xem.

Phần tin tưởng này khiến Tịch Tịch Chi vô cùng cảm động. Trong đôi mắt không khỏi nhiễm lên chút ánh nước, mở bước chân ra, đuổi theo bước chân của An Hoằng Hàn.

Hai bên lối đi nhỏ đều được khảm dạ minh châu, ánh sáng mờ ảo chiếu sáng con đường phía trước. Hai người Tịch Tịch Chi và An Hoằng Hàn đi mấy thước, đi tới một mật thất. Trong mật thất để rất nhiều bảo rương, trên vách đá còn treo rất nhiều bản đồ xinh đẹp trân quý.

Tịch Tịch Chi tiến đến gần nhìn kỹ, phía cuối bản vẽ đều là dấu ấn của các đời đế vương trước. Xem ra đều là dấu tích thật sự của đế vương đã qua đời, tất cả đều là vật báu vô giá.

Phía trên bàn được điêu khắc bằng ngọc thạch chỉ đặt một rương gỗ nhỏ.

Tịch Tích Chi liếc mắt liền nhìn thấy rương gỗ nhỏ, giương mắt nhìn về phía An Hoàng Hàn, trong ánh mắt tràn đầy ý hỏi.

An Hoàng Hàn không tránh né chút nào, gật đầu, “Ồ trong đó chính là gia phả hoàng thất.”

Con người Tịch Tích Chi có chút co lại.

An Hoàng Hàn đi tới trước bàn, mở nắp rương gỗ nhỏ lên, làm lộ ra một quyển sách có bìa ngoài màu vàng.

An Hoàng Hàn cầm sách lên, đưa cho Tịch Tích Chi, hiểu rất rõ nội dung bên trong quyển sách, mở miệng nói: “Nhìn kỹ hết tờ thứ nhất, người sẽ biết rõ chuyện xưa, hôm nay trẫm sẽ nói với người.”

Đôi tay nhận lấy gia phả, trong đầu Tịch Tích Chi đều là nghi ngờ, vì hiểu rõ chân tướng, Tịch Tích Chi nghe theo lời của hắn, lật tờ thứ nhất ra. Đối với chữ viết của thế giới này, Tịch Tích Chi vẫn không rất quen thuộc, chỉ là tốn chút công sức, vẫn có thể hiểu được.

Cố gắng nhìn mỗi một chữ trong tờ thứ nhất, Tịch Tích Chi càng nhìn xuống, càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Cho đến khi xem xong, vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, lắp bắp mở miệng hỏi: “Chuyện này...đây là sự thực sao?”

Quả thật không dám tưởng tượng... hoàng tộc An thị lại có một quá khứ như vậy.

169. Chương 169: Chương 69

“Đã qua ngàn năm, ai biết thật giả?” An Hoàng Hàn quay người lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Tịch Tích Chi.

Hơn ngàn năm, chân tướng sự việc không cách nào tìm hiểu được. Nhưng nếu muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ với Tịch Tích Chi, đây cũng là cơ hội duy nhất của An Hoàng Hàn, vô luận như thế nào, An Hoàng Hàn cũng sẽ không buông tha.

Giơ tay lên vuốt vuốt sợi tóc mềm mại của Tịch Tích Chi, An Hoàng Hàn chỉ phun ra ba chữ, “Người tin không?”

Tịch Tích Chi trừng mắt nhìn tấm da, ngón tay vuốt ve trang sách ố vàng, “Tin.”

“Tin cái gì?” Mắt lạnh của An Hoàng Hàn chợt lóe, hình như là cực kỳ hài lòng với câu trả lời của Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi đưa gia phả trả cho hắn, “Trên tờ thứ nhất viết, thiên địa sơ khai, vì quản lý chuyện nhân gian nên thiên đế sai một vị tiên hạ phàm làm đế vương nhân gian. Trong vòng trăm năm, phải quản lý nhân gian mưa thuận gió hòa, sau khi làm một thời gian, không chịu nổi lợi ích hấp dẫn, càng trở nên ngu ngốc vô năng, trở nên tàn bạo ích kỷ háo sắc, cuộc sống dân chúng khổ không thể tả. Sau khi thiên đế biết được chuyện này, giận tím mặt, lập tức hủy bỏ hết tất cả chức vụ của hắn ở nhân gian, lần nữa phái một vị tiên phẩm đức tuyệt hảo hạ phàm, nhưng qua trăm năm, kết quả vẫn không thay đổi. Vì vậy, thiên đế hiểu một đạo lý, người kiên định hơn nữa khi ở dưới lợi ích hấp dẫn quá lớn, cũng dễ dàng rơi vào oai đạo.”

Mặc dù Tịch Tích Chi chỉ nhìn chuyện xưa này một lần, lại khắc ở trong đầu nàng vô cùng rõ ràng. Nhìn một chút biểu cảm của An Hoàng Hàn, Tịch Tích Chi tiếp tục mở miệng nói: “Sau này. . . . thiên đế lại nghĩ ra một biện pháp. Nếu quản lý nhân gian mấy trăm năm sẽ làm tâm linh của bọn hắn bị ô nhiễm, như vậy nếu trong thời gian ngắn, kết quả sẽ không giống?”

Giọng nói của Tịch Tích Chi ngừng lại một chút, nói tới chỗ này, cũng chính là bắt đầu của chuyện xưa.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới hoàng tộc An thị sẽ có một câu chuyện truyền kỳ không muốn người biết như vậy. Khó trách lúc Tịch Tích Chi lật xem sách sử, phát hiện trăm ngàn năm qua, chỉ có hoàng tộc An thị

ổn định giang sơn, chưa từng có bất kỳ quốc gia nào có thể lật đổ bọn họ. Phong Trạch quốc vẫn luôn là nước cường giả nhất trong các quốc gia, chưa bao giờ thay đổi qua.

“Thiên đế hỏi quần thần, có người nào nguyện ý chủ động hạ phạm đảm đương để vương phạm giới hay không? Nhưng mà trước đó, thiên đế nói ra một điều kiện, điều kiện này khiến mọi người nghe mà biến sắc. Thiên đế yêu cầu. nếu người nào hạ phạm làm vua, như vậy phải buông tha tất cả mọi thứ của thần tiên, lấy thân thể người phạm quản lý nhân giới.”

Đau khổ tu luyện thăng tiên, lại có ai nguyện ý buông tha tất cả đây? Rất nhiều thần tiên đều lùi một bước.

“Lúc này duy chỉ có một thần tiên chủ động bước ra một bước, đứng ở trước mặt thiên đế, quỳ một chân trên đất tiếp nhận nhiệm vụ này, vị thần tiên kia là. tổ tiên hoàng tộc An thị, là hóa thân của ngũ trảo kim long.”

Sau khi xem xong bản gia phả này, Tịch Tích Chi liền biết nguồn gốc của bốn chữ ‘Chân Long Thiên Tử’, cũng không phải là tin đồn vô căn cứ. Hoàng tộc An thị thật sự chính là hóa thân của chân long, Tịch Tích Chi cực kỳ vì bội phục tổ tiên An thị. Nếu không phải hần, thiên hạ cũng sẽ không thái bình như thế. Có thể nói như vậy, hôm nay mặc dù bề ngoài quan hệ các quốc gia không tệ, nhưng lòng tham loài người là vô hạn, Tịch Tích Chi dám nói, mỗi quốc gia đều muốn mở rộng quốc thổ, xưng bá thiên hạ. Nhưng có một cường quốc Phong Trạch quốc ngăn ở trước mặt, coi như đã tâm bọn họ lớn hơn nữa, cũng không có lá gan dám đối nghịch với Phong Trạch quốc.

Tịch Tích Chi chớp chớp, nói xong tất cả chuyện xưa, nhìn An Hoằng Hàn, không thể nói một câu.

Có lẽ nhìn ra lo lắng của Tịch Tích Chi, mắt lạnh của An Hoằng Hàn nhìn thẳng, ngược lại nhìn về phía nàng, “Đừng tưởng rằng trăm không biết tâm tư nhỏ của ngươi. Nếu trăm có tâm xưng bá thiên hạ, thiên hạ này đã sớm thuộc về trăm.”

Cho nên không xưng bá thiên hạ, là bởi vì An Hoằng Hàn cho rằng không cần thiết. Trọng trách trên vai hần đã rất nặng, không cần gia tăng phiền não ỉnh.

Nhẹ nhàng nhéo gương mặt của tiểu hài tử, An Hoằng Hàn cảm giác rất tốt, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ bé của Tịch Tích Chi vì vậy mà trở nên đỏ rực, An Hoằng Hàn vẫn nhìn không được thu tay lại.

“Trên gia phả ghi lại, chỉ là một phần mà thôi.” Chuyện thật sự quan trọng như vậy, làm sao có thể để lại đầu mối trên thế gian.

Nói tới chỗ này, ánh mắt An Hoằng Hàn đã chứa một phần nghiêm túc.

Tịch Tích Chi hiểu... Lời nói tiếp theo của An Hoằng Hàn mới là quan trọng nhất. Tâm tình không khỏi trở nên khẩn trương, hai tay Tịch Tích Chi ở trong tay áo chậm rãi nắm lại, trán cũng rịn ra chút mồ hôi, “Cái gì mà thật sự quan trọng như vậy?”

Bất tri bất giác Tịch Tích Chi liền nói ra nghi vấn trong lòng, đây cũng chính là chuyện hôm nay An Hoằng Hàn muốn nói cho nàng biết.

An Hoằng Hàn bày bản đồ kia ra lần nữa, trên mặt giấy ố vàng, các đường giao nhau phức tạp, khiến người ta nhìn không thấu.

An Hoằng Hàn lại bày bản đồ ra ở trước mặt Tịch Tích Chi, từng câu từng chữ cực kỳ thận trọng nói ra: “Trước khi mỗi đời tiên hoàng qua đời, đều nói bí mật này cho đời đế vương kế tiếp, mà đế vương đời này chính là trăm. Ngươi có biết năm đó tổ tiên An thị hạ phạm như thế nào không?”

Tịch Tích Chi thành thật lắc đầu một cái, chẳng lẽ thiên đế phế bỏ thần lực của tổ tiên An thị, sau đó giáng hần hạ phạm? Nhưng một chiêu này chính là biện pháp đối phó tội nhân, tổ tiên An thị chính là làm việc cống hiến cho thiên địa. Nếu thiên đế dám đối đãi với hần như thế, chẳng phải sẽ kích thích sự phẫn nộ của dân chúng?

Vì vậy, Tịch Tích Chi lần nữa mờ mịt.

“Đúng như người suy nghĩ, thiên đế không dám thi hành cực hình với tổ tiên, liền hao phí suy nghĩ ra một biện pháp.”

Nghe An Hoằng Hàn nói, trong lúc lơ đãng ánh mắt Tịch Tích Chi đã chuyển tới trên bản đồ, trong lòng chỉ cảm thấy liên quan mật thiết.

“Vậy biện pháp là gì?” Tóm lại không phải là biện pháp tốt gì, trong lòng Tịch Tích Chi âm thầm suy nghĩ. Tu vi cả đời đều bị hủy trong chốc lát, cho dù ai cũng cảm thấy tiếc hận.

“Chân thân của tổ tiên chính là ngũ trảo kim long, tu luyện cả đời cũng tập trung vào một viên long châu. Thiên đế nghĩ biện pháp, chính là khiến tổ tiên phun ra long châu, mất toàn bộ tu vi. Làm như thế, tổ tiên trở nên không khác người phàm. Chỉ là coi như phun ra long châu, tổ tiên vẫn là thân thể thần tiên, sẽ không trải qua sinh lão bệnh tử, biện pháp tạm thời chỉ xóa bỏ tiên tịch của tổ tiên.”

An Hoằng Hàn nói tới chỗ này, toàn thân Tịch Tích Chi căng cứng, vội vã hô ra miệng: “Xóa bỏ tiên tịch, chẳng khác nào không thể trở về tiên giới rồi sao?”

An Hoằng Hàn gật đầu, coi như là trả lời, “Có lẽ người cũng cảm thấy biện pháp xóa bỏ tiên tịch này rất tàn nhẫn và vô tình. Người nghĩ tới, sao thiên đế lại không biết? Cho nên hẳn thiết lập một bí pháp, giữ long châu ở nhân gian, cam kết sau khi tổ tiên trăm tuổi, nếu muốn trở lại tiên giới, chỉ cần tìm về long châu, để long châu trở về cơ thể, liền có thể lần nữa đắc đạo thăng tiên.”

Ánh mắt long lanh như nước của Tịch Tích Chi chợt trừng lớn, bình tĩnh hiểu, ra nói: “Tám bản đồ này chính là chỗ cất giấu giữ long châu?”

“Còn không dần lắm.” An Hoằng Hàn cười như không cười khen một câu, khiến gương mặt Tịch Tích Chi đỏ lên.

Nàng rất dần sao? Tịch Tích Chi tự nhận là không có!

“Nhưng làm kẻ bề trên đều có cùng một đặc điểm, biết là cái gì không?” Lời nói xoay chuyển, ánh mắt An Hoằng Hàn trở nên vô cùng sắc bén.

Tịch Tích Chi hoàn toàn đoán không ra ý nghĩ của hắn, mới vừa rồi tâm tình của hắn cũng không tệ lắm, sao đột nhiên mặt liền trở nên âm u?

Lắc đầu một cái, Tịch Tích Chi thành thật đáp: “Không biết.”

An Hoằng Hàn nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của nàng, than nhẹ một tiếng, tựa hồ đang thở dài, rốt cuộc Tịch Tích Chi vẫn còn quá đơn thuần.

“Từ khi đế vương đều trải qua những mưa gió gian khổ mới đạt được địa vị vạn người kính ngưỡng, cho nên lòng của bọn họ đã sớm trăm ngàn vết thương, sẽ không buông lỏng cảnh giác với bất kỳ kẻ nào, đặc biệt là đối với thân tử của mình.” Giống như là nói việc mình đã từng trải qua, nét mặt An Hoằng Hàn khiến trong lòng Tịch Tích Chi không khỏi co rút đau đớn một chút.

Tịch Tích Chi cũng không hiểu tại sao lại đau, chỉ là lúc nhìn An Hoằng Hàn, không khỏi vươn tay nắm bàn tay của hắn.

Không tiếng động an ủi quanh quẩn ở giữa hai người, hình như cảm nhận được nhiệt độ truyền tới bàn tay, ánh mắt sáng rực của An Hoằng Hàn nhìn tới đây.

“Như vậy thiên đế có từng làm cái gì với tổ tiên An thị không?” Lúc Tịch Tích Chi nói đến đây, cực kỳ khẩn trương. Mặc dù thời đại kia đã qua ngàn năm, nàng vẫn không khỏi toát mồ hôi đầm dề thay tổ tiên An thị.

Không phủ nhận, cũng không thừa nhận, An Hoằng Hàn tiếp tục nói: “Phàm nhân phải trải qua sống và chết, nếu đã lột bỏ tiên tịch, tổ tiên cũng đã trở thành một thành viên của phàm nhân. Nếu trước khi chết, hắn không tìm về long châu, hắn cũng chạy không thoát số chết.”

Tịch Tích Chi coi như ngu xuẩn đi nữa, nhìn bản đồ, cũng nghĩ đến một điểm, không thể tin được nói: “Tổ tiên An thị không thể trở về tiên giới đúng không? Nếu không bản đồ giấy này làm sao còn ở trên tay người?”

Không thể trách Tịch Tịch Chi suy đoán như vậy, mà tất cả mọi thứ ở đây đều nói cho Tịch Tịch Chi đáp án này.

“Người đoán đúng rồi.” An Hoằng Hàn nhìn bản đồ, cười lạnh một tiếng, “Tổ tiên chết vào năm tám mươi ba tuổi, mà lúc bảy mươi tuổi đã bắt đầu tìm kiếm nơi trong bản đồ. Nhưng đáng tiếc, đáng tiếc tìm mười ba năm, hắn cuối cùng vẫn không thể tìm được.”

Mười ba năm? Tịch Tịch Chi kinh ngạc tròn to mắt. Chẳng lẽ trước khi thiên đế sai hắn hạ phàm, chưa nói cho hắn biết biện pháp phá giải bản đồ sao? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Càng nghĩ, Tịch Tịch Chi càng cảm thấy sợ.

Vốn tưởng rằng thiên giới chính là chỗ tốt nhất, mà nghe An Hoằng Hàn nói một phen, trong lòng Tịch Tịch Chi đã có một suy đoán khác.

“Từ đầu chí cuối, thiên đế không có ý định để tổ tiên tìm được nơi đặt long châu...” An Hoằng Hàn tiếp tục cười lạnh, tràn đầy giễu cợt với chuyện này, “Hắn muốn cho tổ tiên và đời sau, đời đời kiếp kiếp bán mạng cho hắn, quản lý nhân giới cho hắn, không bao giờ trở về thiên giới.”

Cái cách ven toàn đôi bên này, thực sự không tồi.

Tịch Tịch Chi cả kinh lùi về phía sau một bước, âm lượng không khỏi cất cao, “Chẳng lẽ bản đồ là giả sao?”

“Là thật, nhưng cũng là giả, có gì khác biệt sao?”

Những lời này của An Hoằng Hàn khiến Tịch Tịch Chi hoàn toàn mơ hồ, Tịch Tịch Chi từ trạng thái u mê lắc đầu với hắn, ý bảo mình không nghe rõ.

Vậy mà không giống như Tịch Tịch Chi dự liệu, An Hoằng Hàn cũng không giải thích với nàng, mà là đặt gia phả lại rưng rưng, “Chuyện xưa tới đây thì hết, nếu như còn có chỗ nào không hiểu người chỉ có thể từ từ suy nghĩ.”

Ngụ ý, hắn sẽ không nói thêm gì nữa.

“Còn thất thần cái gì? Còn không nhanh đi ra ngoài, ở bên trong Ngự thư phòng một thời gian dài không có động tĩnh, sẽ khiến người khác hoài nghi.” An Hoằng Hàn dắt tay nhỏ bé của Tịch Tịch Chi, cùng nhau trở về đường lúc đến.

170. Chương 170: Chương 70

Dựa theo tất cả lời nói của An Hoằng Hàn trong mật thất, mang cho Tịch Tịch Chi khiếp sợ to lớn, cả người nàng vẫn bị vây trong trạng thái hỗn loạn. Nếu không phải An Hoằng Hàn dắt nàng rời đi, đoán chừng nàng đến đông nam tây bắc cũng không phân rõ được.

Nghi ngờ vây quanh trong đầu Tịch Tịch Chi, lòng mảy may thanh tú nhú lại thật chặt, suy xét bản đồ này là thật hay giả.

Nếu thiên đế muốn An thị ở lại nhân gian đời đời kiếp kiếp, bản đồ này phải là giả? Nếu không, chẳng may An thị trở lại thiên giới, chẳng phải là phá hư kế hoạch của hắn sao? Nhưng mà, trong lòng Tịch Tịch Chi lại có một phần hi vọng bản đồ là thật, mâu thuẫn tràn đầy nội tâm của nàng.

An Hoằng Hàn vẫn quan sát cử động của nàng, nhìn nàng cau mày, trong hai mắt tràn đầy nghi ngờ, nhẹ nhàng vuốt vuốt cái trán của nàng, “Cần gì suy nghĩ nhiều như vậy? Tổ tiên không tìm được bí mật cất giấu trong bản đồ, không có nghĩa là trăm cũng không tìm được. Nếu hắn là thiên đế, đưa cho gì đó, liên không phải giả, nếu không sẽ làm mất thân phận của hắn?”

Làm một kẻ bề trên, cần nhất chính là uy tín. Nếu không có uy tín, có người thần tử nào sẽ nguyện ý bán mạng cho người.

Chuyện này tuy nói là thiên đế tính toán tổ tiên An thị, nhưng từ đầu đến cuối, thiên đế không có nói qua bất kỳ một lời nói dối nào. Nếu truy cứu tới, thiên đế chỉ cần nhẹ nhàng một câu ‘đều do trăm thiết kế bản

đồ giấy quá khó khăn, nếu không tổ tiên An thị làm sao lại bỏ mạng tại nhân giới. ? Cộng thêm khóc vài tiếng, chảy vài giọt nước mắt, tin tưởng không có ai sẽ hoài nghi đến trên đầu hấn.

An Hoằng Hàn làm đế vương vài năm, đã nhìn các thủ đoạn lừa bịp này cực kỳ thấu đáo. Đây chính là thủ đoạn trong lời mọi người thường nói.

“Ta cũng sẽ giúp ngươi tìm.” Tịch Tích Chi nhỏ tiếng thì thầm nói, chôn đầu nhỏ, trong lúc lơ đãng liền nói ra những lời này.

Bởi vì những tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, cho nên cũng không để An Hoằng Hàn nghe được.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, Tịch Tích Chi lại ôm một phần hi vọng, muốn cho An Hoằng Hàn tìm được long châu trong bản đồ. Coi như không quay lại thiên giới, ít nhất cũng cầm lại đồ thuộc về tổ tiên An thị.

Nhưng hấn vừa đi, Phong Trạch quốc sẽ làm thế nào? Nghĩ đến đây, Tịch Tích Chi lại cảm thấy mình không nên ích kỷ. Các loại tâm tình phiền não trộn lẫn, khiến Tịch Tích Chi càng phiền muộn.

Thoáng một cái, đã qua mấy ngày.

Hôm nay hoàng đô cực kỳ náo nhiệt, rất nhiều đại thần đều là vẻ mặt tươi cười.

Tịch Tích Chi nhìn vài đại thần đi qua trước mắt, từ từ nổi lên suy nghĩ, hôm nay chính là ngày Tả Tướng Tư Đồ Phi Du hồi triều.

Tuy Tịch Tích Chi không có đi Phong Châu, nhưng cũng nghe không ít lời đồn đại, nghe được sau khi Tư Đồ Phi Du đến đó, đã khống chế tình hình thiên tai cực nhanh, hơn nữa xử lý tốt tất cả công việc ở Phong Châu. Vốn cần thời gian ít nhất nửa năm, vậy mà ông ta lại chỉ dùng ba tháng, chẳng những khống chế tình hình thiên tai, hơn nữa cũng trấn an dân chúng địa phương.

Khó trách ông ta có thể làm được Tả thừa tướng, chỉ là phần năng lực làm việc này cũng làm người ta không khỏi bội phục.

“Tịch cô nương không ra tham gia náo nhiệt sao? Hôm nay có rất nhiều đại thần đều chạy đi chúc mừng Tư Đồ đại nhân lập công lớn, gần như đều ở bên ngoài Ngự Thư phòng chờ đợi đấy.” Lâm Ân vùng phát trần, đi ra từ trong Bàn Long điện. Nhìn thấy Tịch Tích Chi một mình nhàm chán đứng ở ngưỡng cửa, liền không nhịn được phun ra một câu.

Tịch Tích Chi vừa nghe, nhất thời lắc đầu một cái. Tại sao nàng phải đi nịnh nọt Tư Đồ Phi Du? Nàng vốn không thích tính tình ông ta, còn nữa, nàng sống ở bên trong hoàng cung, chỉ là vì ăn không uống không, tại sao phải chen vào triều đình, lội vào lớp nước đục đó.

“Không đi.”

Có lẽ cũng biết mình lỗ lòi, sắc mặt của Lâm Ân cứng đờ, hận không thể tát mình hai cái.

Mấy ngày nay chỉ vì chuyện Tư Đồ đại nhân hồi triều, ông liền bận tối mày tối mặt.

“Bệ hạ đang tiếp kiến Tư Đồ đại nhân ở Ngự Thư Phòng, nếu không cũng sẽ không để ngài một mình không quần không hoi. Có lẽ một lúc nữa, bệ hạ có thể dành ra thời gian bồi ngài.” Lâm Ân lại chuyển đề tài.

Lời nói này thành công thu hút sự chú ý của Tịch Tích Chi, Tịch Tích Chi chớp mắt, xem xét Lâm Ân, trong ánh mắt mang theo không hiểu, “Ta không thể rời bỏ An Hoằng Hàn như vậy sao?”

Chỉ mới không gặp hai canh giờ!

Lời này khiến Lâm Ân bị sặc đến ho khan một tiếng, một đôi mắt lão luyện xoay chuyển nhìn Tịch Tích Chi vài lần. Lòng nói, nếu không phải người đang nghĩ tới bệ hạ, làm sao sẽ bày ra bộ dáng bất đắc dĩ như vậy? Bình thường lúc bệ hạ ở bên cạnh người, vẻ mặt kia đều là vô cùng sinh động khiến người ta yêu thương.

Tiếng ho khan liên tiếp phiêu đảng ở bên trong Bàn Long điện.... Rất nhiều cung nữ, thái giám đều quàng ánh mắt tò mò tới.

Tịch Tích Chi vẫn không hiểu hỏi: “Tổng quản đại thúc, cổ họng ông làm sao á? Có muốn ta tìm thái y cho ông không?”

Tịch Tích Chi vừa nói liền đứng lên, muốn kéo cung nữ bên cạnh, bảo nàng đi truyền thái y.

Lâm Ân vừa nhìn, thiếu chút nữa hai mắt trợn ngược té xỉu, vội vàng bắt lấy tay Tịch Tích Chi, vội vã hô: “Tiểu tổ tông, ta không có việc gì, thật không có việc gì.”

“Không có việc gì thì sao lại ho khan?” Tịch Tích Chi chớp mắt, cũng không biết có phải cố ý hay không? Dù sao cũng khiến Lâm Ân tức giận đến suýt té xỉu.

Vậy mà vị tiểu tổ tông này vẫn một bộ dáng thiên chân vô tà, còn có bộ mặt phớt tỉnh dạy dỗ: “Tổng quản đại thúc, có bệnh phải chữa. Nếu kéo dài, bệnh nhẹ cũng sẽ thành bệnh nặng nghiêm trọng, còn sẽ nguy hiểm tánh mạng. Những năm gần đây, chỉ một mình ông phục vụ An Hoằng Hàn, để cho hắn sống tương đối thoải mái. Nếu ông đi rồi, chẳng may những người khác phục vụ An Hoằng Hàn không tốt, vậy phải làm sao đây?”

Tịch Tích Chi nói một tràng, ánh mắt cung nữ, thái giám xung quanh nhìn Lâm Ân càng ngày càng kỳ quái. Trong ánh mắt của bọn họ, đều không hẹn mà cùng biểu đạt một ý tứ... Lâm tổng quản rốt cuộc mắc bệnh gì? Còn có thể nguy hiểm tánh mạng!

Rất nhiều ánh mắt đều mang theo thương hại, giống như Lâm Ân lập tức phải về tây phương.

Sắc mặt của Lâm Ân hết xanh lại đỏ, giận đến đỏ mặt tía tai, nhìn thấy ánh mắt người chung quanh, trái tim thiếu chút nữa gánh vác không được. Lòng nói, Tịch cô nương, có phải ngài cố ý chỉnh ông không? Ông cũng không đắc tội ngài! Coi như nhầm chán, cũng không thể bắt ông trên đùa!

Phần lớn cung nữ, thái giám trong Bàn Long điện đều nhận được ân huệ của Lâm Ân, nghe tin tức như thế, tất cả đều nhói tim một phen. Nhiều cung nữ không nhịn được mở miệng an ủi ông, càng phụ họa lời nói Tịch Tích Chi, “Lâm tổng quản, nếu ngài bị bệnh, không bằng nghỉ ngơi một chút đi. Dù sao bệ hạ vẫn chưa về, không cần vội vàng. Nô tỳ sẽ đi mời thái y cho ngài ngay, ngài chờ một lát.”

Lâm Ân hoa mắt, lòng nói, mình trên chộc ai rồi hả!

“Không cho đi, ta không có bệnh! Ta bị bệnh chỗ nào!” Rống lên với cung nữ kia một câu, Lâm Ân bắt đắc dĩ che trán, nhìn một chút! Tất cả đều là chuyện tốt Tịch cô nương gây ra.

Lâm Ân không chộc nổi, cuối cùng trốn đi! Quay đầu nhìn về phía Tịch Tích Chi, khom người ăn nói khép nép cầu xin tha thứ. “Tịch cô nương, người ta cho tiểu nhân đi! Tiểu nhân thật không có bệnh, không cần thái y xem bệnh.”

Nhìn một màn trước mắt này, Tịch Tích Chi tiếp tục vô tội nháy mắt mấy cái, “Ta cũng cho là thế, hôm nay sắc mặt tổng quản đại thúc hồng nhuận sáng bóng, quả thật không giống đáng về có bệnh.”

Lâm Ân lại bị sắc phải ho khan mấy tiếng! Vội vàng che miệng, không để ỉnh ho khan ra ngoài, tránh cho lại chộc Tịch Tích Chi nói ông có bệnh. Mặt mũi ông đỏ hồng, không phải là bị người chộc giận sao? Lại nói sắc mặt ông hồng nhuận sáng bóng! Lâm Ân thật sự không biết nên đáp lại như thế nào.

Vì giữ lại mấy phần mặt mũi của mình, sắc mặt Lâm Ân cứng ngắc phất tay một cái với cung nữ, thái giám, “Đều lui ra đi, một đám vây quanh nơi này làm cái gì? Công việc trong tay làm xong rồi sao?”

Lâm Ân bày ra chút uy quyền, vẫn tương đối có chút đáng vẻ. Rốt cuộc đi theo An Hoằng Hàn đã lâu, ông tai nghe mắt thấy nên cũng nhiễm được rất nhiều.

“Tịch cô nương, sắp... sắp tới giữa trưa rồi, ta vẫn là đi Ngự thư phòng xem một chút, xem thử khi nào bệ hạ trở lại dùng bữa, ngài cứ chờ ở đây trước đi.” Lâm Ân lau mồ hôi lạnh trên trán, lấy cớ liền muốn bỏ chạy.

Tịch Tích Chi dĩ nhiên nhìn thấu bối rối của Lâm Ân, gật gật đầu nói: “Vậy ông kêu An Hoằng Hàn nhanh trở lại một chút, ta đợi rồi.”

Câu nói cuối cùng kia chui vào lỗ tai Lâm Ân, Lâm Ân lập tức phân phó cung nữ, thái giám đi Ngự thiện phòng chuẩn bị một đĩa bánh ngọt trước, “Tịch cô nương, người ăn bánh ngọt lấp bao tử trước đi, đợi lát nữa bệ hạ sẽ trở lại.”

Nói xong, Lâm Ân lợi dụng tốc độ nhanh nhất đi ra khỏi Bàn Long điện. Nhìn kỹ bước chân của ông, có thể nhìn ra ông đi rất gấp, không có ổn định như bình thường.

Thời điểm gần đây bệ hạ sủng ái Tịch cô nương, ai cũng nhìn ở trong mắt, cho nên cả Bàn Long điện, không có người nào dám vô lễ với nàng. Lâm Ân vừa đi, cung nữ, thái giám lập tức cảm thấy áp lực trở nên lớn hơn, e sợ chọc giận Tịch cô nương, hoặc là không chăm sóc tốt nàng, bánh ngọt trái cây bưng lên không ngừng gián đoạn.

Lại qua nửa canh giờ, lần này Tịch Tích Chi thật sự đói bụng, nằm ở trên bàn, lưỡi động đây. An Hoàng Hàn cũng thiết là, hôm nay buổi trưa đã qua lâu rồi, vẫn còn không có trở lại!

Một tiểu thái giám vội vã chạy vào phòng, sau khi nhìn thấy Tịch Tích Chi liền quỳ xuống hành lễ, “Ra mắt Tịch cô nương, nô tài phụng lệnh bệ hạ, truyền lời về trước.”

“Nói cái gì?” Tịch Tích Chi khẩn trương nhìn hắn.

“Bệ hạ nói, hôm nay buổi trưa mở tiệc chiêu đãi Tư Đồ đại nhân, cho nên liền thiết yến ở Lưu Vân điện. Nô tài tới đây mời Tịch cô nương qua dùng bữa.” Lúc tiểu thái giám nói chuyện, rất lễ phép.

Tịch Tích Chi đói bụng đợi được tin tức này, các loại cảm xúc khó chịu trộn lẫn lại ở trong lòng.

Nhưng khó chịu thì khó chịu, Tịch Tích Chi còn không có mất trí. Tư Đồ Phi Du làm việc có công, hồi triều, đương nhiên phải ngợi khen một phen. Nếu không làm như vậy, phương diện thưởng phạt phân minh này của An Hoàng Hàn nhất định sẽ rơi vào miệng lưỡi mọi người.

“Biết, ta qua liền.” Tịch Tích Chi đứng lên từ trên ghế, đi theo phía sau tiểu thái giám, cùng nhau đi tới Lưu Vân điện.

Còn chưa bước vào cửa chính Lưu Vân điện, Tịch Tích Chi đã nghe thấy các loại âm thanh huyền ảo. Thật lâu không tham gia yến tiệc, Tịch Tích Chi có vẻ không được tự nhiên một chút. Nhưng bụng đã sớm đói dẹp lép rồi, Tịch Tích Chi sờ sờ bụng đáng thương của mình, mở bước chân ra đi vào Lưu Vân điện.

Mọi người đều biết quan hệ thân mật của Tịch cô nương và bệ hạ, cho nên khi mọi người thấy Tịch Tích Chi xuất hiện, không có chút cảm giác kỳ quái nào.

Người duy nhất ở đây chưa từng nhìn thấy Tịch Tích Chi, chính là Tư Đồ Phi Du vẫn luôn rời khỏi Hoàng Đô, quản lý thiên tai ở Phong Châu.

Tịch Tích Chi vừa bước vào Bàn Long điện, thái giám ghé vào lỗ tai ông, nhỏ giọng giải thích thân phận của Tịch Tích Chi cho ông, và quan hệ không minh bạch với bệ hạ.

171. Chương 171: Chương 71

Tư Đồ Phi Du có thâm ý khác nhìn Tịch Tích Chi một cái, ánh mắt kia cực kỳ sắc bén tĩnh mịch, tựa như đang tính toán âm mưu gì đó.

Tịch Tích Chi bị ông nhìn chăm chú không được tự nhiên, dời ánh mắt đi đánh giá chung quanh. Trong nháy mắt, ánh mắt liền rơi vào trên người nam tử một thân cẩm bào màu đen phía sau ông ta, cũng không biết có phải mình đa tâm hay không? Tịch Tích Chi cảm giác người kia có điểm không đúng, nhưng lại không nói ra được chỗ nào không đúng.

Lại tiếp tục nhìn mấy giây, Tịch Tích Chi vẫn không nhìn ra có gì không ổn.

“Vị này chính là Tịch cô nương mà bệ hạ sủng ái nhất đúng không?” Thấy Tịch Tích Chi nhìn chăm chăm vào sau lưng mình, Tư Đồ Phi Du lập tức nói.

Một lúc lâu sau Tịch Tích Chi mới phản ứng được, ánh mắt lại một lần nữa chuyển qua trên người của Tư Đồ Phi Du, “Tư Đồ đại nhân.”

Tiếng nói ‘Tư Đồ đại nhân’ này, Tịch Tích Chi gọi cực kỳ lễ độ, đồng thời khiến người chung quanh nhìn lại.

Ánh mắt An Hoảng Hàn đã sớm di động đến bên này, nhìn thấy Tịch Tích Chi đã đến, khẽ gật đầu với nàng. Sau đó lại quay đầu nói với Lâm Ân mấy câu, hình như để cho ông đi chuẩn bị món ăn Tịch Tích Chi yêu thích.

“Là một tiểu cô nương không tệ.” Lấy một loại giọng điệu trưởng bối, Tư Đồ Phi Du khen một câu.

Hai người nói chuyện rơi vào trong lỗ tai Lưu Phó Thanh, hình như có một tầng ý tứ khác. Ông thân là Hữu thừa tướng, vốn đã không hợp với Tư Đồ Phi Du, ở trên triều đình không ngừng tranh đấu với nhau, ngay cả ở những chỗ bí mật cũng âm thầm đấu đá.

Tịch Tích Chi dĩ nhiên hiểu quan hệ của hai người không hòa hợp, nhưng mà bởi vì quan hệ bọn họ không hòa hợp mới có thể quân thúc đối phương, không đến nỗi khiến quyền thế triều đình nghiêng về một phương. Cho nên nói, quan hệ hai người này đối địch, ngược lại khiến cho An Hoảng Hàn an tâm không ít.

“Người được bệ hạ sủng ái, tất nhiên không tệ. Chẳng lẽ đi Phong Châu một chuyến khiến Tư Đồ đại nhân trở nên hồ đồ rồi sao?” Lưu Phó Thanh nhấp một ngụm rượu, cười nhạo một tiếng.

Mọi người đối với tranh đấu giữa hai người, đã nhìn thấy qua rất nhiều lần, không có bất kỳ người nào mở miệng ngăn cản hoặc là khuyên bảo.

Hai người rất nhanh liền tranh đấu, Tịch Tích Chi bị kẹp ở giữa, không biết làm sao để lui ra ngoài.

Sau khi phát hiện Tịch Tích Chi quẫn bách, An Hoảng Hàn cười nhạt một tiếng, đứng lên từ long ỷ, đi về phía Tả thừa tướng.

Hắn vừa đứng dậy, liền dẫn tới sự chú ý của mọi người. Dù sao tâm tư vị đế vương này tựa như kim dưới đáy biển, sâu không lường được, khó có thể nắm bắt. Nếu hắn nổi giận, chỉ sợ bây giờ không có người nào không sợ hãi.

Lưu Phó Thanh và Tư Đồ Phi Du đột nhiên dừng cãi vã, miệng Lưu Phó Thanh lần nữa mở ra, “Vi thần tham kiến bệ hạ.”

Hai người cùng cúi đầu, hình như ý thức được yến tiệc còn chưa bắt đầu liền xảy ra tranh cãi, đã đánh mất thể diện của bệ hạ.

Trên khuôn mặt của An Hoảng Hàn không có một chút biểu cảm nào, trông mắt lạnh lẽo càng không mang theo một chút tình cảm. Ánh mắt đầu tiên là nhìn Tư Đồ Phi Du một cái, sau đó lại dời đến trên người Lưu Phó Thanh, chậm rãi mở miệng nói: “Lưu khanh gia, hôm nay chính là ngày Tư Đồ thừa tướng hồi triều, chộc cho tất cả mọi người không vui, vậy thì không tốt đâu.”

Nghe được những lời này của bệ hạ, trong mắt Tư Đồ Phi Du lóe lên ánh sáng, vừa định thừa thắng truy kích, khiến bệ hạ phát lửa giận đến trên người Lưu Phó Thanh, hòa một ván. Không ngờ không đợi ông mở miệng, An Hoảng Hàn lại lần nữa mở miệng lên tiếng: “Mấy tháng không thấy, tính khí Tư Đồ thừa tướng vẫn không thay đổi. Nhìn thấy Lưu khanh gia, vẫn không thiếu được một phen cãi vã.”

Lúc nói lời này, An Hoảng Hàn thoải mái đến gần Tịch Tích Chi, đặt bàn tay lên đầu vai của nàng, lấy tư thái của một người bảo hộ, đứng ở bên cạnh nàng.

Sắc mặt của Tư Đồ Phi Du nhanh chóng cứng đờ, hôm nay ông cũng không định tìm phiền toái cho Lưu Phó Thanh, ai bảo lão già này không thức thời, ông vừa tới bữa tiệc không bao lâu liền ra chữ

ông. Nhìn động tác thân mật giữa bệ hạ và Tịch cô nương, ánh mắt Tư Đồ Phi Du loé lên một cái, hình như càng xác định một quyết định.

Ánh sáng trong mắt của ông không thoát khỏi ánh mắt của An Hoàng Hàn, chỉ thấy An Hoàng Hàn nhướng mày, ánh mắt nhìn Tư Đồ Phi Du đã trở nên băng hàn thấu xương.

“Vi thần biết sai, xin bệ hạ tha thứ. Vi thần... chẳng qua chỉ đùa một chút với Lưu đại nhân thôi. Quan hệ của chúng ta tốt lắm, sao sẽ gây gỗ thật chứ? Ngài nói, phải hay không? Lưu đại nhân?” Mấy câu cuối cùng, Tư Đồ Phi Du chính là cần rằng nói ra.

Sẽ có ai tin tưởng những lời nói giải vây này của ông? Huống chi lý do này, ông đã dùng không dưới mười lần. Nhưng mà mặc dù lòng dạ bọn họ biết rõ, cũng sẽ không phơi bày ra mặt. Bệ hạ có thể ột bậc thang, đó là quá tốt. Ai dám can rõ ở trước mặt của An Hoàng Hàn?

“Dĩ nhiên...dĩ nhiên chỉ là đùa giỡn, hôm nay Tư Đồ đại nhân hồi triều, vi thần nghênh đón còn không kịp, làm sao có thể tranh cãi âm ỉ? Tranh cãi nhỏ cũng có thể xúc tiến tình cảm.”

Tịch Tích Chi bị An Hoàng Hàn kéo đi, nhưng vẫn quan sát về mặt hai người. Nàng rõ ràng nhìn thấy Tư Đồ Phi Du rất khinh thường hừ một tiếng, nhưng bởi vì về mặt đó chỉ trong nháy mắt, cũng không có quá nhiều người lưu ý đến.

Quả nhiên, triều đình chính là nơi dối trá nhất.

Trong lòng Tịch Tích Chi không khỏi cảm thán một câu.

Lưu phó Thanh và Tư Đồ Phi Du để tỏ rõ quan hệ của bọn họ tốt vô cùng, kẻ vai sát cánh, giống như một đôi huynh đệ ruột thịt nâng đỡ giảng hoà.

Làm đế vương nhiều năm, An Hoàng Hàn tự nhiên sẽ không bị hai người bọn họ lừa gạt. Chỉ cần bọn họ không ở nơi này tranh cãi âm ỉ, coi như lý do thực tế không phù hợp, hắn cũng sẽ tiếp nhận. “Nếu là như vậy, đó là tốt nhất. Dù sao có Tả, Hữu thừa tướng giúp đỡ, trẫm mới có thể khiến cho bách tính sống càng thêm an nhạ thái bình. Đều ngồi xuống đi, trì hoãn tiếp nữa, món ăn cũng sắp lạnh.”

Ôm eo nhỏ của Tịch Tích Chi, An Hoàng Hàn bước từng bước một đi tới trên ngai vàng.

Mấy lần yến hội trước, An Hoàng Hàn cũng sẽ chuẩn bị cho nàng một bàn nhỏ, cho nên Tịch Tích Chi theo thói quen quét nhìn chung quanh, xem một chút có vị trí thuộc về mình không?

An Hoàng Hàn giơ tay lên liền vỗ vai nàng một chút. “Không cần nhìn, hôm nay không có kẻ người chuẩn bị ghế ngồi cho người.”

Tịch Tích Chi sững sốt một chút, ngay sau đó xù lông tròng mắt liếc hắn một cái.

Vốn trước đó, cung nữ thái giám trong Bàn Long điện đã sớm chuẩn bị tốt bữa trưa. Nàng nghe theo An Hoàng Hàn phân phó, chạy tới từ Bàn Long điện thật xa, lại còn không có chỗ trống để ngồi xuống ăn cơm? Càng nghĩ trong lòng càng không vui, Tịch Tích Chi thở hổn hển chu môi, nhỏ giọng nói thì thầm cái gì đó.

Nhiều đại thần nhìn như vậy, lại khiếp sợ uy thế của An Hoàng Hàn, Tịch Tích Chi không có cam đảm tranh cãi với An Hoàng Hàn, miệng mím lại nói: “Vậy ta trở về Bàn Long điện.”

Nơi này không cho người ta ăn cơm, nàng tự nhiên tìm được chỗ ăn cơm! Vừa nghĩ tới cao lương mỹ vị, bụng nhỏ của Tịch Tích Chi lần nữa không chịu thua kém kêu lên ùng ục.

Lỗi tai An Hoàng Hàn khẽ động, tầm mắt rơi xuống bụng nhỏ của tiểu hài tử. “Đói thành như vậy rồi, còn muốn chạy khắp nơi? Không sợ ở nửa đường, đói đến chóng mặt sao?”

“Phân phó Ngự thiện phòng mang thức ăn lên.” Ôm eo của Tịch Tích Chi, An Hoàng Hàn để nàng cùng ngồi ở trên long ỷ với mình.

Ngai vàng này lớn hơn ghế ngồi bình thường rất nhiều, dù ba người trưởng thành ngồi xuống, cũng là dư dả.

Tịch Tích Chi vừa ngồi xuống, tầm mắt bốn phía đều nhìn lại.

Trước đó nàng đã ngồi chung long ỷ với bệ hạ, có rất nhiều người nén giận, không dám hé răng. Nếu như lần trước bệ hạ chỉ là thỉnh thoảng vui vẻ, như vậy lần này đây? Bọn họ tuyệt không tin tưởng bệ hạ không biết ngồi chung long ỷ là ý tứ gì?

Lưu Phó Thanh là người ngay thẳng, rất muốn chỉ ra hành động này của bệ hạ không ổn, nhưng vừa định nói ra khỏi miệng, lại đúng lúc chống lại ánh mắt lạnh lẽo thấu xương của An Hoàng Hàn. Nếu không nhìn ra cảnh cáo trong mắt của bệ hạ, ông cũng sống uống phí nhiều năm rồi.

Cung nữ phụ trách bưng thức ăn ra ra vào vào.

Thấy Tịch Tịch Chi vẫn chu miệng, An Hoàng Hàn giơ tay lên vén tóc rơi bên trán nàng, “Nạn lụt ở Phong Châu làm Phong Trạch quốc tổn thất một lượng lớn lương thực, hơn nữa chỉ trấn an dân chúng, đã tiêu hao không ít nhân lực, tài lực.”

Tịch Tịch Chi chớp mắt mấy cái, mày kiếm nhếch lên, “Chẳng lẽ lúc này chúng ta không nên tiết kiệm lương thực sao?”

An Hoàng Hàn liếc mắt nhìn thức ăn để trên bàn....

“Cùng trầm dùng bữa có gì không được? Nhưng nếu người có thể ăn xong một bàn thức ăn, không còn sót lại một hạt cơm, như vậy trầm lập tức phân phó thái giám chuẩn bị bàn ghế cho người.”

Tịch Tịch Chi quét mắt sang bàn một cái, bị dọa đến nuốt một ngụm nước miếng, trên bàn ít nhất cũng có hơn ba mươi món ăn. Sờ sờ bụng nhỏ của mình, nếu như không còn dư một chút thức ăn nào, chẳng phải sẽ căng nổ bụng ư?

Nàng sợ tới mức lập tức lắc đầu. “Tiết kiệm là phẩm đức tốt! Huống chi dân chúng Phong Châu còn sống trong nước sôi lửa bỏng, cho nên vẫn nên tiết kiệm một chút thì tốt hơn.”

Tịch Tịch Chi nghiêng đầu một chút, cũng không dám để An Hoàng Hàn lấy thêm một bộ bàn ghế cho nàng. Mặc dù ngồi ở bên cạnh An Hoàng Hàn sẽ rước lấy ánh mắt của nhiều người, nhưng vì suy nghĩ cho thể xác và tinh thần của mình, Tịch Tịch Chi cho rằng đây là đáng giá!

Lâm Ân nhìn vẻ mặt sinh động của Tịch Tịch Chi, lại liên tưởng đến vẻ mặt đau khổ sống không nổi Bàn Long điện của tiểu hài tử nào đó, nhất thời cảm thấy bộ dáng này của nàng tương đối làm người khác ưa thích. Quả nhiên mình đoán không lầm, Tịch cô nương chính là không thể rời bỏ bệ hạ.

“Lâm Ân, còn không nhanh cho nàng thêm một bộ bát đĩa.” An Hoàng Hàn vuốt vuốt ly rượu trong tay, nhắc ánh mắt lợi hại nhìn về phía Lâm Ân, khiến Lâm Ân lập tức hồi hồn từ trong suy nghĩ, âm thầm cảnh cáo mình, sống ở bên cạnh bệ hạ, tuyệt đối không thể phỏng đoán quá nhiều tâm tư của chủ tử.

“Làm tốt bổn phận của người.” Lạnh giọng cảnh cáo một câu, An Hoàng Hàn thu hồi ánh mắt lại, nhìn sang Tịch Tịch Chi.

Tịch Tịch Chi nắm đĩa bạc, vừa định ra tay gấp thức ăn, bên tai đột nhiên vang lên lời nói nhỏ nhẹ của An Hoàng Hàn, “Biết tại sao Lưu Phó Thanh nhìn thấy người và Tư Đồ Phi Du nói chuyện lại nổi giận không?”

An Hoàng Hàn vừa nhắc tới chuyện này, Tịch Tịch Chi lập tức nhớ lại hình ảnh vừa rồi. Đúng vậy? Nàng chỉ hô một tiếng ‘Tư Đồ đại nhân’, Lưu Phó Thanh giống như ăn thuốc nổ, cãi vả với Tư Đồ Phi Du. Nếu bàn về nguyên nhân, Tịch Tịch Chi vẫn thật sự không hiểu được.

Thành thật lắc đầu, Tịch Tịch Chi nói: “Bọn họ vốn bất hòa, gây gỗ còn cần nguyên nhân sao?”

“Đừng nghĩ chuyện quá đơn giản.” An Hoàng Hàn gõ bàn một cái, “Bọn họ quả thật bất hòa, nhưng gây gỗ, phải có một ngòi nổ chứ?”

“Ngòi nổ?” Tịch Tịch Chi càng thêm mơ hồ, mặt u mê nhìn An Hoàng Hàn.

172. Chương 172: Chương 72

An Hoàng Hàn bắt đắc dĩ thở dài một hơi rồi nói: “Người thật sự không nghĩ ra là tại sao hả?” Nhẹ nhàng điểm cái mũi của Tịch Tịch Chi, ánh mắt An Hoàng Hàn dời ra phía xa, cung điện lầu các đứng sừng sững

thật cao, ánh mắt của hắn trở nên cực kỳ tĩnh mịch, tựa như nổi lên cái gì đó, nhưng lại không thể hoàn toàn biểu đạt hết ra ngoài “Nguồn gốc của ngôi nỏ kia chính là người, hiểu chưa?”

Đôi mắt to long lanh như nước của Tịch Tích Chi lập tức trợn to, “Sao lại là ta? Ta lại không trêu chọc bọn họ.”

Nhưng mỗi ngày người ngây ngô an phận, gần đây cũng không có gây họa, Tả, Hữu thừa tướng đấu tranh, còn lâu nòng mới chen vào.

Tịch Tích Chi và An Hoằng Hàn gần như là cạ sát lẫn tai mà nói chuyện, động tác thân mật giữa hai người khiến không ít người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Bệ hạ giống như băng sơn ngàn năm chưa bao giờ thích gần gũi người ngoài, vậy mà bây giờ nhìn xem, người một lời, ta một câu với một tiểu hài tử, thân thiết hơn người khác nhiều.

“Cho dù người muốn an phận thủ thường, nhưng có vài người sẽ không theo ý của người.” An Hoằng Hàn nâng ly rượu lên, nhấp một hớp rượu ngon thượng đẳng, “Trả lời thăm, bây giờ người là ai?”

Ai? Tịch Tích Chi không biết gì, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, “Ta không phải là người, ta là con chồn.”

Những lời này suýt nữa khiến cho nét mặt của An Hoằng Hàn không nghiêm được, tay cầm ly rượu không khỏi từ từ nắm chặt lại, sức lực lớn đến kinh người. Ly rượu không chịu nổi sức mạnh như vậy, vang lên tiếng ‘rắc rắc’, gần như là sắp vỡ vụn.

Mặc dù Lâm Ân ở bên cạnh không nghe rõ cuộc nói chuyện giữa hai người, nhưng càng nhìn ly rượu kia thì chân mày càng nhíu sâu. Mới vừa rồi còn rất tốt, vì sao chỉ trong thoáng chốc, vẻ mặt bệ hạ lại trở nên kinh khủng như thế?

Rắc rắc một tiếng, tiếng ồn ào tràn ngập trong đại điện, mảnh vụn của ly rượu theo bàn tay của An Hoằng Hàn dần dần chảy xuống. Cũng may tiếng nói tiếng cười trong đại điện cực kỳ náo nhiệt, cho nên chút âm thanh này cũng không khiến cho những người khác chú ý. Chỉ có mấy tên thái giám, cung nữ hầu hạ ở hai bên An Hoằng Hàn là thấy rõ, một đám người rụt đầu, không dám chọc giận thánh nhan.

Tịch Tích Chi cách An Hoằng Hàn gần nhất, nhìn chằm chằm vào mảnh vụn trên bàn dài, trong lòng sợ đến mức run rẩy dữ dội, vẫn chưa ý thức được mình nói sai điều gì. Người vốn không phải là người, không phải ư?

“Bây giờ người là tâm phúc bên cạnh trẫm.” Suy cho cùng thì An Hoằng Hàn vẫn là nhân vật lớn, ổn định lửa giận trong lòng rất nhanh, khôi phục lại cách nói chuyện lạnh lùng, trên mặt cũng không có chút biểu cảm, “Vừa rồi người hô một tiếng ‘Tư Đồ đại nhân’, làm cho Lưu Phó Thanh sinh ra cảnh giác. Bởi vì người sống ở bên cạnh trẫm mỗi ngày, gần đây lại đi cùng trẫm, bất kỳ người nào lôi kéo được người đều có chỗ tốt, không có chỗ xấu. Nhưng nếu người thật sự nghiêng về Tả thừa tướng Tư Đồ, như vậy nhất định sẽ tạo thành uy hiếp đối với Lưu Phó Thanh.”

An Hoằng Hàn phân tích tình thế vừa rồi, mỗi một câu nói đều nói đến trọng điểm, khiến Tịch Tích Chi không khỏi toát mồ hôi đầm đề. Một câu nói vừa rồi của người lại phát sinh nhiều việc như vậy?

“Vì ngăn cản người tiến thêm một bước để nói chuyện với Tả thừa tướng Tư Đồ, đương nhiên Lưu Phó Thanh phải phá hư ngay.” Lúc này mới có sự kiện tranh cãi ban này.

“Nhưng mà ta lại chưa từng muốn tham gia vào chuyện triều đình, ta sẽ không nghiêng về bất kỳ một người nào trong số bọn họ.” Tịch Tích Chi gơ tay lên thề, nói với An Hoằng Hàn.

Mỗi ngày nhìn thấy An Hoằng Hàn và các đại thần đồ sộ, so đúng đầu mưu, Tịch Tích Chi nhìn cũng ngán, làm sao có thể thò một chân vào trong?

“Người nghĩ như vậy, nhưng người khác lại không nghĩ như vậy. Người trong triều đình đánh chủ ý lên người, không phải là ít.” Lưu Phó Thanh và Tư Đồ Phi Du chỉ là hai người trong đó mà thôi.

Vừa nghĩ tới mình đã bị rất nhiều người theo dõi, Tịch Tích Chi cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, như ngồi bàn chông. Khi gấp thức ăn, cũng cảm thấy vô vị tẻ nhạt.

“Ít tiếp xúc với bọn họ, hiển nhiên sẽ bình an vô sự.” An Hoàng Hàn nhẹ nhàng đùa nghịch sợi tóc bên tai Tịch Tịch Chi, thủ thủ nói: “Sống ở bên cạnh trẫm, chính trẫm sẽ bảo vệ người bình an.”

Tịch Tịch Chi gật đầu giống như con gà mổ thóc, nào dám có nửa phần phản kháng, “Ta hiểu.”

Bởi vì theo như lời hai người nói, đều rất cần giữ bí mật, cho nên khoảng cách giữa bọn họ vốn rất gần. An Hoàng Hàn cúi đầu, liền có thể ngửi thấy được mùi thơm ngát tỏa ra từ tóc của tiểu hài tử nào đấy, đó là mùi của hương liệu sử dụng lúc tắm rửa.

Càng nhìn Tịch Tịch Chi bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn sinh động đáng yêu, An Hoàng Hàn cũng không thể tự kiềm chế.

Nếu không có người ở bên người, vậy sẽ nhàm chán biết bao?

“Quân thần đều đến đông đủ rồi phải không?” Trở lại chuyện chính, An Hoàng Hàn chỉnh sửa lại vạt áo một chút, nhìn về phía chỗ ngồi của các vị thần tử.

Quân vương một nước vẫn chưa động đũa, những đại thần khác càng không dám có bất kỳ cử động nào. Người duy nhất dám động đũa ở trước An Hoàng Hàn, không phải là Tịch Tịch Chi thì còn là ai. Cũng có rất nhiều người đã nhìn thấy hành động đó của Tịch Tịch Chi, đặc biệt là cung nữ thường hầu hạ ở hai bên của An Hoàng Hàn càng không cảm thấy kỳ lạ chút nào.

“Thưa bệ hạ, các vị đại thần đều đã đến đông đủ.” Lâm Ân thấy An Hoàng Hàn hỏi, trong nháy mắt lập tức trả lời đầu tiên.

An Hoàng Hàn gật đầu hài lòng, bàn tay khoát lên đầu rồng điêu khắc trên tay vịn, một thân khí phách uy hiếp toàn trường, “Hôm nay chính là ngày Tả thừa tướng Tư Đồ xử lý xong nạn lụt hồi triều. Tư Đồ ái khanh chính là công thần một nước, nhiều lần lập được công lao hiển hách cho Phong Trạch quốc, lần này lại cứu dân chúng trong lúc nguy nan, không thể bỏ qua công lao. Tiệc rượu này, là trẫm đặc biệt chuẩn bị để tẩy trần đón gió cho Tư Đồ ái khanh.”

Mỗi một câu nói của An Hoàng Hàn đều lộ ra sự coi trọng đối với Tư Đồ Phi Du. Tư Đồ Phi Du rất hiếm khi nghe bệ hạ khen bản thân, nhất thời cảm thấy nở mày nở mặt, đặc ý hả hê nhìn Lưu Phó Thanh một cái, giống như đang thị uy. Trái ngược nhau, sắc mặt Lưu Phó Thanh trở nên vô cùng khó coi, giận đến mức râu dưới cằm cũng run lên.

Gã sai vật hầu hạ bên cạnh ông thấy vậy, lập tức giơ cây quạt lên, quạt gió cho ông, hình như muốn dùng biện pháp này để tiêu trừ cơn tức.

An Hoàng Hàn ngồi ở ghế trên, đương nhiên thu hết vẻ mặt của các vị đại thần phía dưới vào mắt, vẻ mặt không thay đổi, An Hoàng Hàn tiếp tục nói: “Bởi vì ba tháng trước, Tư Đồ ái khanh giấu giếm chuyện nạn lụt ở Phong Châu, cho nên lần này lấy công chuộc tội. Chỉ có điều nghĩ đến chuyện vì nạn lụt mà bỏ ra không ít tâm huyết, vẫn đáng ngợi khen, trẫm liền ban cho Tư Đồ ái khanh vạn lượng hoàng kim.”

Vừa nghĩ tới một vạn lượng hoàng kim, Tịch Tịch Chi cũng đau lòng thương tâm cho An Hoàng Hàn! Mặc dù quốc khố dồi dào, nhưng cứ ban cho lão hồ ly Tư Đồ Phi Du kia như vậy, Tịch Tịch Chi nghĩ thế nào cũng đều không cam lòng.

“Tạ bệ hạ ban thưởng, đây là chuyện thần nên làm.” Hôm nay Tư Đồ Phi Du kiếm đủ mặt mũi, đứng ra từ phía sau bàn, hai đầu gối quỳ xuống đất.

An Hoàng Hàn nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, nhưng vì chỗ ngồi cách phía dưới quá xa nên không nghe thấy gì, hần nói: “Nếu trẫm ban cho người thì người cứ nhận đi, trẫm không thích có người dám nghịch ý trẫm, chẳng lẽ Tư Đồ ái khanh muốn thử một lần?”

Ý trong lời nói, không tính là khách khí. Tư Đồ Phi Du cũng không dám được voi đòi tiên, khom lưng tạ lễ.

“Đều ngồi xuống dùng bữa đi.” An Hoàng Hàn cầm đũa bạc lên, gấp một miếng Phượng Kim Lân Ngư đưa vào trong chén của Tịch Tịch Chi.

Cho dù không có ai nói gì, nhưng tất cả mọi người đều biết, bệ hạ đặc biệt chuẩn bị Phượng Kim Lân Ngư này cho Tịch cô nương. Người có thể có lộc ăn hưởng thụ loại thức ăn ngon cỡ này, cũng chỉ có một mình

nàng.

Rất nhiều đại thần cũng muốn thừa cơ hội này lôi kéo làm quen với An Hoàng Hàn, nhưng khi nhìn thấy hần bày ra khuôn mặt băng sơn vạm vỡ năm không đổi, rất nhiều đại thần đều đánh trống lui binh. Chỉ có mấy lão thần tử đức cao vọng trọng mới dám lên mời mấy ly rượu.

Trong khi đó Tư Đồ Phi Du càng quần lấy An Hoàng Hàn không thả, gần như mời một ly, lại một ly.

Lưu Phó Thanh càng không ưa thói quen của ông ta, bưng ly rượu lên, thở phì phò uống một hơi cạn sạch, mắng một câu, “Tiểu nhân đắc chí.”

Ngay từ đầu tiên gặp mặt, Tịch Tịch Chi cũng biết tử lượng của An Hoàng Hàn cực tốt. Nhìn một ly lại một ly rượu xuống bụng hần, mà sắc mặt vẫn không thay đổi chút nào, càng bội phục tử lượng của hần hơn.

Tư Đồ Phi Du là lão hồ ly từng trải ở quan trường đã lâu, cũng giỏi về xã giao.

“Mặc dù Tư Đồ ái khanh lớn tuổi, thế nhưng tử lượng vẫn giống như trước kia.” An Hoàng Hàn lắc lắc ly rượu.

“Bệ hạ nói đùa, tử lượng của vi thần nào so được với bệ hạ, chẳng qua hôm nay vui vẻ, khó tránh khỏi uống nhiều hơn mấy ly.”

Không ít công chúa cũng tới tiệc rượu lần này, dĩ nhiên An Vân Y cũng ở trong hàng ngũ này. Gần đây nàng ta khá được cưng chiều, thường cách một đoạn thời gian, bệ hạ sẽ ban cho nàng ta không ít thứ, rất nhiều người nhìn nàng ta với con mắt khác. Có thể từ một công chúa không được sủng ái, một lần xoay người liền biến thành công chúa có quyền thế nhất, cũng không phải là điều mà người thường có thể làm được. Cho nên rất nhiều đại thần đều nịnh bợ nàng ta, lấy lòng nàng ta khắp nơi, muốn để cho nàng ta nói mấy câu tốt đẹp ở trước mặt bệ hạ.

Chỉ tiếc, người khác lại không biết... Nàng ta được cưng chiều chỉ là vẻ bên ngoài mà thôi, hoàng huynh trừ ban thưởng đồ cho nàng ta ra, số lần gặp mặt nàng ta cũng cực ít. Nếu không phải nàng ta tự tạo cơ hội, có lẽ một tháng cũng không thấy được hoàng huynh ba lần.

Giờ nàng ta mới hiểu được vị trí trước kia của Lục hoàng tử là vị trí nào, cũng là công chúa, coi như nàng xoay người, nhưng vẫn không thay đổi được địa vị ở trong lòng hoàng huynh. Nhìn tiểu cô nương bên cạnh hoàng huynh mà xem, rõ ràng vô thân vô cố, lại có thể nhận đủ sủng ái của hoàng huynh, tại sao không công bằng như vậy.

An Vân Y dần dần siết chặt nắm đấm trong tay áo, trong lòng càng không cam tâm mà đứng lên.

Bưng ly rượu trên bàn lên, đi từng bước tới chín bậc đài cao.

Hình như có một luồng oán khí mãnh liệt vây lượn ở xung quanh, Tịch Tịch Chi ghé đầu nhìn, mắt vừa vặn nhìn thấy ánh mắt oán hận của An Vân Y. Ánh mắt ấy cực kỳ tàn nhẫn, hoàn toàn không giống như một tiểu cô nương nên có. Trong lòng Tịch Tịch Chi không khỏi thở dài một hơi, thì ra quyền thế thật sự có thể thay đổi tâm hồn một người.

Ở thời điểm nàng vừa đến đệ thế, trong lòng tiểu cô nương kia ít nhất còn ôm một phần hồn nhiên, mà bây giờ thì sao? Có lẽ đã bị hoàng cung tràn đầy tranh chấp quyền thế mài mòn.

“Hoàng huynh, hoàng muội cũng kính huynh một ly, hy vọng cuộc sống của dân chúng Phong Trạch quốc ở dưới sự dẫn dắt của hoàng huynh càng ngày càng an lạc thái bình.” Khi nói câu này, An Vân Y cố ý nhìn Tịch Tịch Chi một cái, hình như rất không hài lòng đối với việc nàng ngồi ở bên cạnh hoàng huynh.

Coi như vị trí kia không thuộc về nàng ta nhưng cũng nên để một người có tư cách hơn nàng ta ngồi lên, mà không phải một tiểu hài tử tám tuổi

Ghen tỵ và thù hận trong mắt nàng ta, đâu thể tránh thoát khỏi ánh mắt của An Hoàng Hàn? An Hoàng Hàn nhủ thầm, chỉ hy vọng nàng ta không nên giẫm vào vết xe đổ của An Nhược Yên.

“Tâm ý của hoàng muội, trẫm xin nhận, chỉ có điều nữ hài tử nên uống ít rượu thì tốt hơn.” Nói xong câu đó, An Hoàng Hàn uống một hơi cạn sạch.

173. Chương 173: Chương 73

Câu nói đó khiến An Vân Y đang cầm ly rượu, không biết có nên uống tiếp hay không. Chần chừ hồi lâu, cuối cùng An Vân Y cũng nâng ly rượu lên uống. Cho dù hoàng huynh nói nữ tử không nên uống nhiều rượu, nhưng ly rượu này là nàng kính trước, huống chi hoàng huynh đã uống xong, nếu nàng không uống, chẳng phải là thất lễ sao?

Tịch Tích Chi thật sự không thích lục đục đầu đầu, nhìn thấy An Hoàng Hàn và Thập Tứ công chúa độ sức, nhàm chán ngáp một cái.

Tuy hoàng cung hoa lệ, nhưng không khí bên trong lại vô cùng áp lực.

Sống ở chỗ này càng lâu, gánh nặng tâm linh càng nặng.

Trong đại điện, một nhóm vũ cơ uốn éo cơ thể, múa một vũ điệu mê hoặc lòng người, mỗi một động tác đều khiến cho người xem không khỏi nhìn chăm chú.

Hôm nay Ngô Kiến Phong cũng đi theo đến điện Lưu Vân, lửa giận trong lòng hắn vẫn chưa lắng xuống, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt vô tư của Tịch Tích Chi, lúc nào cũng khiến cho hắn không thể không nghĩ tới số kiếp đau buồn của mình. Ngô gia đuổi hắn ra khỏi cửa, làm hắn trở thành chó nhà có tang(1). Tại sao lại có người có thể sống cuộc sống không buồn không lo như vậy? Ngay cả bệ hạ máu lạnh vô tình cũng sung ái nàng ta thế kia? Tại sao đời người lại bất công như vậy chứ?

Ngô Kiến Phong nắm chặt nắm đấm trong tay áo, trong mắt thoáng hiện lên một chút ánh sáng hung ác. Ánh mắt chậm rãi nhìn về phía An Vân Y, tựa như hạ quyết tâm, thoáng dùng sức cắn răng.

Vị trí hắn đứng tương đối khuất, cho nên không có ai nhìn thấy vẻ mặt của hắn. Ngay cả An Hoàng Hàn cũng về quan sát lòng người, lần này cũng không chú ý tới vẻ mặt của hắn.

Tư Đồ Phi Du dựa vào tiệc rượu lần này, kiểm lại mặt mũi mình. Gần đây trên triều, ông thuộc loại phong quang vô hạn, dường như có thể có xu thế hạ thấp Lưu Phó Thanh.

Không thèm để ý tranh đấu gay gắt giữa hai người bọn họ, Tịch Tích Chi cầm đĩa bạc, tự mình ăn đồ ăn của mình. Gắp một miếng Phụng Kim Lân Ngư vào trong miệng, nhóp nhép hai cái, Tịch Tích Chi luôn cảm thấy ăn hoài không chán. Có câu ‘đồ tốt cần phải chia sẻ với mọi người’, ăn một mình là không có đạo đức, cho nên Tịch Tích Chi rất tự giác gắp một miếng thịt cá, bỏ vào trong chén của An Hoàng Hàn.

“Đừng cố uống rượu, thức ăn nguội rồi.” Tịch Tích Chi ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn vào trong chén của hắn, ý bảo hắn nhanh chóng ăn đi.

Hiếm khi được tiểu hài tử này gắp đồ ăn mình, An Hoàng Hàn có thể không hành diện sao?

Nhưng một màn này rơi vào trong mắt của Tư Đồ Phi Du, lại càng khẳng định địa vị của Tịch cô nương ở trong lòng bệ hạ hơn. Bệ hạ chú ý nhất chính là gọn gàng sạch sẽ, đặc biệt là lúc ăn thức ăn, từ trước đến giờ đều không thích người khác gắp thức ăn cho hắn. Nhớ có lần có một vị phi tần vì muốn lấy lòng bệ hạ, gắp một miếng thức ăn cho bệ hạ ở trước mặt mọi người, ai biết bệ hạ không những không cảm kích, còn trực tiếp lới người đó xuống chém đầu.

Ở dưới ánh mắt của mọi người, An Hoàng Hàn dùng đĩa bạc gắp miếng thịt cá này lên, đưa vào trong miệng. Động tác của hắn lộ ra khí chất tôn quý, khiến người ta không thể không sinh ra áp lực trong lòng.

“Hôm nay Tư Đồ đại nhân mới là nhân vật chính, các vị khanh gia đừng vây lấy trẫm, kính Tư Đồ đại nhân nhiều rượu một chút.” An Hoàng Hàn tìm được một lý do cực tốt, để các đại thần xung quanh rời đi, giao phiên toái này cho Tư Đồ Phi Du.

Lời nói này cực kỳ đường hoàng chính đáng, khiến người ta không thể cự tuyệt.

Một đại đội thần tử lập tức chen chúc mà đến, vây quanh Tư Đồ Phi Du.

Tịch Tích Chi vừa thấy tình thế chuyển biến, không nhịn được giơ ngón tay cái lên, “An Hoàng Hàn, người thật là âm hiểm, để nhiều đại thần mời rượu ông ta như vậy, chẳng lẽ muốn chuốc say ông ta sao?”

An Hoàng Hàn nhếch miệng nở nụ cười lạnh lùng, “Ông ta say, dù sao cũng tốt hơn trầm say.”

Tiệc rượu vẫn tiếp tục như cũ, tiếng nói tiếng cười không ngừng.

Đợi đến khi rượu thịt cơm no, thời gian đã qua hơn phân nửa.

Tịch Tích Chi đã quen với việc nghỉ trưa mỗi ngày, cho nên cứ ngáp ngắn ngáp dài.

“Nếu mệt rồi thì về nghỉ ngơi đi.” Cầm lấy bàn tay nhỏ của Tịch Tích Chi, An Hoàng Hàn nói.

Tịch Tích Chi cũng không muốn tiếp tục nán lại nơi này nữa, người tới điện Lưu Vân vốn là vì giải quyết âm mưu, hiện giờ bụng đã lấp đầy, dĩ nhiên nên ngủ một giấc thật ngon. Vừa định gật đầu đồng ý, Lưu Phó Thanh ở cách đó không xa đột nhiên đi tới.

“Tham kiến bệ hạ.” Đầu tiên Lưu Phó Thanh hành lễ, sau đó lại khom người chào Thập Tứ Công chúa ở bên cạnh, thể hiện lễ nghi thần tử rất thích hợp.

Mặc dù Lưu Phó Thanh thích tranh cường đấu thắng với Tư Đồ Phi Du, nhưng từ bản chất mà nói, hai người không giống nhau. Lưu Phó Thanh cầu kiến An Hoàng Hàn, nhất định là có chuyện, ông không giống như những đại thần khác thích mời rượu lấy lòng người nào đó. Lúc từ chỗ ngồi đi tới, trong tay không cầm ly rượu nào.

An Hoàng Hàn nghiêm mặt, hỏi: “Lưu khanh gia có chuyện tìm bẩm?”

Mặc dù sắc mặt của An Hoàng Hàn vẫn lạnh lùng, nhưng Tịch Tích Chi lại có một cảm giác, đó chính là An Hoàng Hàn đối đãi với Lưu Phó Thanh tuyệt đối là coi trọng hơn Tư Đồ Phi Du. Nhưng vì để cân đối thế cục quyền lợi triều đình, hẳn mới dùng con cờ Tư Đồ Phi Du này ngăn ngừa tạo thành quyền thế không cân bằng, tiếp đó tránh khơi ra tranh đấu.

Đầu tiên Lưu Phó Thanh liếc nhìn Thập Tứ công chúa ở bên cạnh một cái, rồi mới nhìn sang An Hoàng Hàn gật đầu nói: “Vi thần quả thật có chuyện muốn bẩm tấu.”

Tịch Tích Chi cố nán lại thêm một lát, muốn nghe thử chuyện Lưu Phó Thanh sẽ nói tiếp đó, yên lặng ngồi ở bên cạnh An Hoàng Hàn, khẽ đứng đưa hai cái chân củ cải đỏ.

An Vân Y thấy nàng ngồi thảnh thơi như thế, nhất là còn ngồi gần hoàng huynh, tâm tình lập tức thấy không thoải mái.

“Lưu ái khanh nói nghe thử xem, có chuyện gì lại chọn bẩm tấu vào lúc này.” An Hoàng Hàn gõ gõ lên mặt bàn, chờ Lưu Phó Thanh mở miệng.

Lưu Phó Thanh phát phát tay áo bào: “Vi thần nhìn thấy Thập Tứ công chúa cũng có ở đây, cho nên mới chọn bẩm tấu lúc này, quấy rầy nhã hứng của bệ hạ, là tội của thần.”

“Khanh cũng đừng nói lời khách sáo nữa, Lưu ái khanh nhanh chóng nói thẳng vào vấn đề chính đi.” An Hoàng Hàn ôm đầu vai của Tịch Tích Chi, cùng nhau ngồi ở đó, ánh mắt dừng lại ở trên người Lưu Phó Thanh. Đối với thần tử này, hẳn ít nhiều cũng tương đối khoan dung, bởi vì ông ta là một vị quan tốt hiếm thấy. Mặc dù cũng thích tranh đấu, nhưng những tranh đấu này không nguy hại đến an nguy của Phong Trạch quốc.

Lưu Phó Thanh lại gật đầu một cái, không hoảng hốt không ngạo mạn lấy ra một phong thư từ trong tay áo, “Làm phiền Lưu tổng quản đưa cho bệ hạ xem qua.”

Toàn bộ ánh mắt của Tịch Tích Chi đều rơi vào trên lá thư, chớp chớp mắt, suy nghĩ không ra dụng ý của Lưu Phó Thanh. Ấn tượng của nàng đối với vị đại thần này cũng không tệ lắm, có thể khiến cho ông ta giữ kỷ phong thư như thế, chắc hẳn là vô cùng quan trọng.

An Hoàng Hàn cầm lấy phong thư từ trong tay Lâm Ân, mở phong thư ra, bắt đầu nhìn xem.

Sau khi xem xong, sắc mặt của An Hoàng Hàn vẫn không thay đổi, nhưng trên trán dường như có thêm vẻ lo âu, ánh mắt cũng dần dần chuyển sang trên người Thập Tứ công chúa.

Tịch Tích Chi nằm trong cnh tay của An Hoằng Hàn, muốn thấy nội dung trong phong thư, thế nhưng bản thân nàng lại không quen thuộc đối với chữ viết của thế giới này, tốc độ đọc chữ thua kém An Hoằng Hàn rất nhiều. Trong khoảng thời gian ngắn An Hoằng Hàn đã xem xong bức thư, còn nàng lại chỉ xem xong hai hàng chữ.

Hơn nữa hai hàng chữ này có mấy chữ nàng không biết...

Bất đắc dĩ bĩu môi, Tịch Tích Chi lại nhận thức được “thất học” thật đáng buồn.

“Ai bảo người không cố gắng học chữ, cuối cùng lúc này cũng biết tác dụng của học chữ rồi sao?” Nhìn rõ ý nghĩa trên mặt cực kỳ bi thương của tiểu hài tử, An Hoằng Hàn không hề lưu tình vạch trần nội tâm của nàng.

Tịch Tích Chi hừ một tiếng, ngượng ngùng nghiêng đầu, không nhìn An Hoằng Hàn nữa.

An Hoằng Hàn không tiếp tục trêu chọc nàng nữa, bởi vì chuyện viết trong thư, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

“Theo ý của Lưu ái khanh là... lần hòa thân này nên phái Thập Tứ công chúa đi?” Thấy Lưu Phó Thanh đang nhìn chăm chăm vào Thập Tứ công chúa không tha, An Hoằng Hàn đã đoán được ý của đối phương.

Lưu Phó Thanh gật đầu không chút kiêng dè, “Vi thần cho rằng Thập Tứ công chúa chính là đối tượng được chọn lần này.”

Vừa rồi Thập Tứ công chúa vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ làm sao đưa Tịch Tích Chi đi, sau đó đọc chiếm sủng ái của hoàng huynh. Lúc này đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, chợt tỉnh ngộ nhìn sang, “Hòa... hòa thân gì?”

Giọng nói mang theo sự run rẩy, An Vân Y mở to hai mắt, khó tin những lời vừa mới nghe. Hòa... thân? Trái tim nhảy dồn dập “thình thịch” sắc mặt An Vân Y tái nhợt, sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Giật mình với biểu hiện của An Vân Y, Tịch Tích Chi nghi ngờ nhìn về phía người. Bình thường công chúa nghe thấy tin tức này, không phải đều nên hỏi thăm đối phương là nam tử của quốc gia nào trước sao? Tại sao Thập Tứ công chúa nghe thấy tin tức này, lại sợ hãi đến mức sắc mặt tái nhợt không có chút sức lực vậy.

Đều mang theo nghi ngờ, An Hoằng Hàn và Lưu Phó Thanh cũng phát hiện sự khác thường của An Vân Y.

“Thập Tứ công chúa, có phải người không thoải mái hay không?” Lưu Phó Thanh lên tiếng hỏi thăm.

Ánh mắt của rất nhiều người đều chuyển về phía bên này, sắc mặt của An Vân Y tái nhợt đến đáng sợ, dường như có thể té xỉu bất cứ lúc nào.

“Có cần nô tỳ mời thái y hay không?” Lâm Ân phân phó hai cung nữ nhanh chóng đến dìu Thập Tứ công chúa, sợ nàng ta bất ngờ ngã xuống.

Dưới ánh mắt ân cần của vô số người, hồi lâu sau, An Vân Y nâng tay lên dùng khăn lụa lau mồ hôi lạnh, “Không... không cần làm phiền thái y, bốn cung không sao.”

Bàn tay trong ống áo của An Vân Y nắm chặt lại, cắn chặt răng, mở miệng nói: “Hoàng huynh, Y Nhi còn nhỏ. Huống chi rất nhiều hoàng tử cũng chưa xuất giá tại sao Y Nhi có thể gả ra ngoài trước các tỷ ấy chứ?”

Lời của nàng ta đều hợp tình hợp lý, nhưng biểu hiện lúc này của nàng ta, cộng thêm câu này, càng khiến người ta sinh ra nghi ngờ.

Khoé miệng An Hoằng Hàn nở một nụ cười lạnh lùng, chỉ là trong nháy mắt rồi biến mất không dấu vết, khiến người ta không thể bắt được, “Hoàng muội không hỏi thử xem trăm sắp xếp chuyện hôn sự của hoàng muội như thế nào? Đối phương chính là lang quân như ý được rất nhiều nữ nhân tha thiết ước mơ, từ chối sớm vậy, chẳng lẽ không sợ mất đi cơ hội tốt?”

Ai cũng biết trước giờ bệ hạ không nói đùa, nếu hắn nói như vậy, đối phương tuyệt đối là một đối tượng lý tưởng cực kỳ hoàn mỹ. Ở đây có rất nhiều công chúa cũng rục rịch gốc đầu dây, nhưng khiếp sợ khí lạnh do An Hoằng Hàn tỏa ra, nên không có bất kỳ một ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tư Đồ Phi Du bị rất nhiều đại thần chuốc rượu, lúc này đã hơi ngà ngà say, khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng trở nên say khướt, không khống chế được men say của mình, Tư Đồ Phi Du ợ một hơi rượu, “Vi... vì thần cả gan, xin hỏi bệ hạ là quốc gia nào đề thân với Phong Trạch quốc?”

Ông nói chuyện dứt quãng, lúc đi thì xiên xiên vẹo vẹo, hoàn toàn dựa vào hai thái giám dìu dắt.

Lưu Phó Thanh trước sau như một nhìn không quen tác phong của ông ta, thấy bộ dạng say rượu của ông ta thì càng thêm giận dữ, chỉ vào thái giám bên cạnh hô lên. “Đứng ngay ngốc ở đó làm gì, còn không mau chóng chuẩn bị canh giải rượu cho Tư Đồ đại nhân.”

Chú thích:

(1) Chó nhà có tang: ví với mất nơi nương tựa, lang thang đây đó.

174. Chương 174: Chương 74

Sờ sờ chòm râu hoa râm, Lưu Phó Thanh hừ một tiếng, thổi mây trợn mắt nhìn Tư Đồ Phi Du. Mặc dù ông chưa nói ra khỏi miệng, nhưng những ai nhìn thấy dáng vẻ chán ghét kia của ông, cũng biết trong lòng ông đang mắng Tư Đồ Phi Du tổn hại mặt mũi hoàng gia.

Dù sao cũng là thừa tướng của một nước, vậy mà say thành bộ dạng này, còn ra thể thống gì nữa!

Thái giám và cung nữ giỏi nhìn sắc mặt mà nói chuyện, nhìn thấy Lưu đại nhân giận dữ như thế, người nào cũng đều tăng nhanh bước chân, chạy đi phân phó Ngự Thiện phòng chuẩn bị canh giải rượu.

“Nữ nhân bất trung lưu, chẳng lẽ hoàng muội còn muốn sống ở trong hoàng cung này cả đời?” Giọng của An Hoằng Hàn dường như đã lạnh hơn rất nhiều, từng tia khí lạnh vây quanh đám người, làm cho người ta lạnh cả sống lưng.

An Vân Y là người trong cuộc đương nhiên vô cùng sợ hãi, mặc dù hiện nay nàng trở thành công chúa được cưng chiều nhất, nhưng ở trước mặt hoàng huynh, nàng vẫn luôn không dám can rỡ. So với Tịch cô nương bên cạnh hoàng huynh, có lẽ một công chúa như nàng hoàn toàn không có bất kỳ phân lượng nào.

Nhưng vừa nghĩ tới việc phải xuất giá... An Vân Y cắn răng nói: “Nếu có thể ở lại hầu hạ bên cạnh hoàng huynh, cho dù cả đời Vân Y không xuất giá, cũng rất nguyện ý.”

Ánh mắt của nàng che che giấu giấu, khiến lòng người sinh hoài nghi.

Đặc biệt là người thông minh như An Hoằng Hàn, sao có thể không nhìn ra ý từ chối trong lời nói của An Vân Y?

Tịch Tích Chi cũng cực kỳ buồn bực, nàng hiểu rất rõ một từ ‘công chúa’, đại biểu hàm nghĩa gì đối với An Hoằng Hàn. Nếu đối phương là vị hôn phu tốt, xuất giá là tốt nhất, nếu không kết quả suy sụp như An Nhược Yên mới là chuyện bi ai nhất.

“Người không suy nghĩ kỹ lại chút sao?” Có lẽ là thương xót chuyện trước đây của Thập Tứ công chúa, Tịch Tích Chi không nhin được mà nói ra một câu hỏi thăm.

Lời hỏi thăm này khiến An Vân Y sinh ra mấy phần do dự, nàng lo lắng nếu mình chống lại ý của hoàng huynh thì sẽ làm hại mình mất đi sủng ái. Nhưng vừa nghĩ tới người sau lưng lặng lẽ ủng hộ mình, bày mưu tính kế ỉn, để mình vật ngã An Nhược Yên kia, nàng lại cắn răng nói: “Tất cả những lời Vân Y nói đều là lời từ đáy lòng, Vân Y còn nhỏ, chỉ muốn luôn được ở gần hoàng huynh, không vội chuyện xuất giá.”

Một tiếng ‘rắc rắc’, ly rượu trong tay An Hoằng Hàn vỡ nát thay cho câu trả lời.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về bàn tay của An Hoằng Hàn, chỉ thấy từng mảnh vụn rơi xuống từ khe hở của bàn tay hắn, còn bàn tay hắn chẳng bị thương chút nào, hắn lạnh giọng quát: “Phàm là những thứ trăm có thể cho hoàng muội, cũng có thể thu hồi bất cứ lúc nào. Hoàng muội không vội, không có nghĩa

là người khác không vội. Thân là công chúa của một nước, phải chuẩn bị hiến thân vì nước bất cứ lúc nào. Điểm này, hoàng muội có hiểu không?”

Đây là lần đầu tiên An Hoằng Hàn nói ra lời bất cận nhân tình(1) ở trước mặt mọi người.

Ai cũng hiểu thân là công chúa, lúc nào cũng có thể bị phái đi hòa thân, cho nên các đại thần cũng ngầm hiểu trong lòng mà không nói.

Dù sao phong thư chính là do Lưu Phó Thanh lấy ra, cho nên ông cũng không muốn làm chuyện quá căng thẳng. Cát bước đi về phía trước hai bước, Lưu Phó Thanh nói với Thập Tứ công chúa: “Công chúa điện hạ, bệ hạ cũng chỉ nghĩ cho chuyện chung thân của người, người nhất định sẽ hài lòng với việc hôn sự này, cự tuyệt quá sớm không phải là cử chỉ sáng suốt.”

Lưu Phó Thanh vừa nói ra, càng khiến nhiều người tò mò.

Không biết là nước nào đề xuất hòa thân, thế nhưng lại khiến An Hoằng Hàn và Hữu thừa tướng Lưu Phó Thanh không ngừng khen tốt.

Tịch Tích Chi thừa dịp An Hoằng Hàn không chú ý, đoạt lấy lá thư từ trong tay của hắn. Thấy An Hoằng Hàn cũng không ngăn cản hành động của nàng, Tịch Tích Chi le lưỡi, hậm hực mở lá thư ra.

“Tam hoàng tử Huy Anh quốc nghe danh Thập Tứ công chúa quý quốc xinh đẹp như hoa đã lâu, đặc biệt viết thư khẩn cầu hôn sự với bệ hạ Phong Trạch quốc, mong bệ hạ thành toàn.” Một câu nói thật đơn giản, theo tiếng đọc chậm trúc trắc của Tịch Tích Chi từ từ nói ra.

Ba chữ ‘Huy Anh quốc’ truyền vào trong lỗ tai mọi người, sắc mặt của rất nhiều người đầu tiên là khó coi, sau đó nhanh chóng chuyển tốt.

Huy Anh quốc chính là một quốc gia lân cận Cừ quốc, binh lực, tài lực xê xích không nhiều so với Luật Vân quốc. Bởi vì cách Cừ quốc rất gần, cho nên Huy Anh quốc vẫn như hổ rình mồi đối với Cừ quốc, muốn chiếm cục thịt béo Cừ quốc làm của riêng.

Đừng xem diện tích quốc thổ Cừ quốc nhỏ, nhưng địa sản phong phú, kỳ tài, phú lực vượt xa các quốc gia lớn khác.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, khiến Cừ quốc trở thành thịt béo trong mắt những quốc gia khác, không ít quốc gia lân cận cũng đã từng phát động chiến tranh với nước này. Nếu không phải có Phong Trạch quốc che chở chỉ sợ tiểu quốc này đã sớm trở thành một phần của những quốc gia khác.

Vào bảy năm trước, Huy Anh quốc từng phát động chiến tranh đối với Cừ quốc.....

Cũng chính năm đó, quốc chủ Cừ quốc cầu trợ Phong Trạch quốc, An Hoằng Hàn phái binh trợ giúp Cừ quốc, mới có thể giữ được Cừ quốc, không để dân chúng Cừ quốc luân lạc làm đầy tớ nước khác. Từ đó cũng kết ân oán với Huy Anh quốc, nhưng Phong Trạch quốc chính là cường quốc bậc nhất, cho dù Huy Anh quốc có căm giận lớn hơn nữa, cũng không dám phát tiết với Phong Trạch quốc, chỉ có thể nuốt căm giận vào bụng.

Mặc dù bọn họ không dám làm gì Phong Trạch quốc, thế nhưng mấy năm qua, cũng không có giao thiệp nhiều với Phong Trạch quốc.

Chủ động cầu hôn với Phong Trạch quốc, sao lại không làm cho người ta kinh ngạc?

“Chẳng lẽ ý của Huy Anh quốc là muốn lấy lòng nước ta?” Không ít đại thần đều không khỏi trầm nghĩ như vậy.

“Chắc là vậy? Có ai không biết Tam hoàng tử của Huy Anh quốc gần gũi với Đoạn quốc chủ nhất, không chừng quốc chủ kế nhiệm tiếp theo chính là hắn. Phái hắn đi hòa thân, ý này còn không rõ sao?”

Rất nhiều đại thần đều nghị luận âm ỉ.

Nói đến Tam hoàng tử từ Huy Anh quốc, đó cũng là một nhân vật nổi tiếng. Mặc dù còn chưa được phong hàm “Thái tử”, nhưng sớm đã có phong hàm Thái tử thực sự. Nghe nói hắn chính là một người văn tài võ học xuất sắc nhất trong tất cả các hoàng tử, Đoạn quốc chủ đã sớm giao chuyện triều chính cho hắn xử lý.

Mà điều khiến ọi người hài lòng nhất chính là Tam hoàng tử Đoàn Vũ Phi vẫn chưa cưới chính thất. Nếu Thập Tứ công chúa gả làm chính thất của hắn, chờ sau khi Đoàn quốc chủ bách niên quy lão, nàng ta chính là nhất quốc chi mẫu.

Hai nước kết thân, đây là việc lớn cỡ nào.

Rất nhiều đại thần đều không khỏi đứng về phía An Hoằng Hàn và Lưu Phó Thanh, rồi rít khuyên Thập Tứ công chúa. Nói hôn nhân này là chuyện tốt. Không chỉ lợi cho quốc gia, còn có trăm điều lợi mà không một điều hại đối với nàng.

Ánh mắt các vị công chúa tràn đầy hâm mộ và ghen tỵ, trắng trợn nhìn chằm chằm vào An Vân Y. Hình như muốn nói, tại sao hôn sự tốt đều không rơi vào trên đầu bọn họ.

Nhìn phản ứng của mọi người, mặc dù Tịch Tích Chi không hiểu rõ lắm về Tam hoàng tử kia, nhưng cũng biết hôn sự này nhất định là chuyện tốt. Nghi ngờ nháy mắt mấy cái, không biết An Vân Y có thể cân nhắc thử hay không?

“Hoàng muội còn muốn huỷ chuyện hôn sự này không? Phải biết rằng Đoàn hoàng tử coi trọng hoàng muội, chính là phúc khí của hoàng muội” Ánh mắt An Hoằng Hàn lạnh như băng, chăm chú nhìn An Vân Y. Giống như đối phương dám nói một chữ “không”, hắn sẽ lập tức nổi giận, hậu quả khó mà lường được.

An Vân Y hé mở đôi môi đỏ thắm, sắc mặt vô cùng trắng bệch, nhìn xung quanh một vòng. Nàng cũng biết, nếu mình không đáp ứng hôn sự này, sợ rằng sẽ không chỉ chọc giận hoàng huynh, ngay cả đám đại thần kia cũng sẽ không bỏ qua ình.

Nếu như bị người nào đó phát hiện sự khác thường, mà khiến cho ‘hắn’ bộc lộ trước mọi người, tội của nàng càng lớn hơn.

“Chuyện chung thân đại sự, toàn bộ nghe theo hoàng huynh an bài.” Hơi sức cả người giống như bị rút cạn, An Vân Y cắn răng nặn ra những lời này, trong lòng bàn tay đã đầy mồ hôi lạnh.

An Hoằng Hàn lạnh lùng ‘ừ’ một tiếng, hài lòng với đáp án này. “Đây mới là hoàng muội tốt của trẫm, nhìn sắc mặt hoàng muội không tốt lắmđi, nên hồi cung nghỉ ngơi trước đi.”

Điện Lưu Vân giống như nồi nóng mới nở, khắp nơi đều tràn đầy âm thanh thảo luận. Rất nhiều đại thần thỉnh thoảng nói về sự tích tài năng của Tam hoàng tử, thỉnh thoảng nói về hôn sự của Thập Tứ công chúa và Tam hoàng tử.

An Hoằng Hàn nhìn một màn này, chỉ hừ lạnh một tiếng, hình như không để chuyện này ở trong mắt.

Tịch Tích Chi bưng chén nước uống một hớp, trả lá thư lại cho An Hoằng Hàn.

Sau khi An Hoằng Hàn nhận lấy, tùy ý ném xuống đất, “Nội dung trong thư này đã để ọi người biết hết rồi, không còn giá trị nữa.”

An Hoằng Hàn quay đầu nhìn vào hai mắt Lâm Ân, “Lâm Ân, trẫm có chuyện phân phó ngươi đi làm.”

Lâm Ân hầu hạ An Hoằng Hàn nhiều năm, cũng có chút ăn ý, thận trọng tiến tới trước mặt của An Hoằng Hàn.

“Phái mấy người âm thầm trông chừng Thập Tứ công chúa, nếu như có chuyện gì, lập tức bẩm báo.” Không nên trách An Hoằng Hàn sinh lòng nghi ngờ, nếu oán, chỉ có thể oán biểu hiện vừa rồi của An Vân Y, làm cho người ta trăm điều khó hiểu.

Người đang hoài nghi điều gì vậy?” Giọng Tịch Tích Chi rất nhỏ, sợ lời này bị người khác nghe được.

“Chẳng lẽ ngươi không có nghi ngờ gì sao?” Ngày thường An Hoằng Hàn rất ít tiếp xúc với các vị công chúa, nhưng nhìn biểu hiện vừa rồi của An Vân Y, cũng biết đại khái trong lòng nàng ta đã có đối tượng.

Nhưng thân phận của người đó, không biết là ai?

An Vân Y có thể có thủ đoạn leo lên vị trí ngày hôm nay, nhất định ánh mắt cũng không kém, ngược lại hắn muốn xem ai có thể bắt trái tim nàng ta làm tù binh.

Ý của bệ hạ, ít nhiều gì Lâm Ân cũng đoán được mấy phần, “Nô tài tuân lệnh.”

Vừa nói xong, Lâm Ân liền nhấc bước chân, đi ra ngoài từ lối nhỏ bên cạnh. Có lẽ là đi tìm mấy người trung thành, sau đó thời thời khắc khắc coi chừng động tĩnh của An Vân Y.

Nói không hiểu kỳ, đó là giả. Tịch Tịch Chi cũng rất muốn biết người An Vân Y thích là ai?

Tiệc rượu vẫn đang tiếp tục, sau khi Tư Đồ Phi Du uống canh giải rượu do cung nữ bưng tới, thần trí tỉnh táo không ít, rất nhanh lại gia nhập trong hàng ngũ thảo luận hôn sự của Thập Tứ công chúa.

Tịch Tịch Chi lại ngủ gật, không có hứng thú ngáp một cái.

An Hoàng Hàn lưu ý đến động tác nhỏ của nàng, vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng, “Nàng trở về ngủ đi, đoán chừng tiệc rượu còn phải qua một lúc nữa mới có thể giải tán.”

Hắn còn rất nhiều chuyện cần xử lý, đặc biệt là chuyện Huy Anh quốc gửi thư đề thân (2) vào hôm nay. Lát nữa hắn cần phải thương lượng với mấy đại thần, khẳng định không thể đi ngủ với Tịch Tịch Chi.

Cho dù hắn không nói ra miệng, Tịch Tịch Chi cũng đoán được mấy phần.

Không muốn trở thành gánh nặng của hắn, Tịch Tịch Chi khéo léo gật đầu, bước xuống khỏi bảo tọa.

“Vậy ta về trước đây.”

“Hai người các người đi theo, nếu Tịch cô nương có phân phó gì, cứ việc thỏa mãn.” An Hoàng Hàn nói với hai cung nữ bên cạnh, phân phó bọn họ chăm sóc cho Tịch Tịch Chi thật tốt.

Bệ hạ cũng ái Tịch cô nương, tất cả mọi người đều nhìn ra. Ai nhìn thấy Tịch cô nương, không phải đều coi nàng như Bồ Tát mà cúng vái sao? Hai cung nữ vâng dạ đi theo bước chân của Tịch Tịch Chi, rời khỏi Lưu Vân điện.

Nằm trên màn trường ẩm màu vàng kim, trong đầu Tịch Tịch Chi suy nghĩ một chút về người An Vân Y thích, lựa chọn ra mấy người, cuối cùng đều bị nàng phủ nhận. Cuối cùng dứt khoát không nghĩ nữa, nhắm mắt lại, an tâm ngủ.

Tịch Tịch Chi ngủ rất say, đến nỗi không phát hiện thấy xung quanh thân thể của nàng dần dần hiện ra ánh sáng nhàn nhạt.

Chú thích:

(1) Bất cận nhân tình: không hợp tình người.

(2) Đề thân: Đề nghị kết thông gia.

175. Chương 175: Chương 75

Hào quang màu trắng bạc giống như tầng tầng sóng lớn, trên dưới nhấp nhô bao quanh Tịch Tịch Chi. Động tác giống như trẻ con, cuộn rút mà ngủ, cái miệng nhỏ nhắn thỉnh thoảng chép chép hai cái, giống như mơ thấy đang ăn cái gì ngon.

Ánh sáng nhàn nhạt cực kỳ nhu hòa, giống như ánh mặt trời ấm áp vào mùa đông.

Chớp mắt một cái, ở giữa không trung hư vô, bóng dáng của Tịch Tịch Chi đột nhiên phóng đại, cũng không phải thực thể, chỉ là một tầng quang ảnh nhàn nhạt, thấy được, nhưng không cảm nhận được. Chỉ trong nháy mắt, tầng hư ảnh kia lại nhạt đi, giống như chưa từng xuất hiện, thật sự giống ảo giác của một người.

Từ đầu đến cuối, Tịch Tịch Chi vẫn ngủ say, không cảm giác được bất kỳ khác thường nào, ngủ vô cùng điềm tĩnh.

Thời gian vội vàng trôi qua, lúc không có xảy ra chuyện lớn, luôn làm cho người ta cảm thấy những ngày này quá yên lặng, rồi lại hết sức nhàm chán. Tịch Tịch Chi rất muốn giúp đỡ tìm kiếm tung tích của Từ lão đầu, nhưng một người sức yếu, không biết tìm từ đâu, một chút đầu mối cũng không có. Dùng lời An Hoàng Hàn mà nói, chính là ‘người ít gây rắc rối, sống ở trong hoàng cung thật tốt, chớ thêm trở ngại chính là giúp đỡ tốt nhất’.

Khi An Hoàng Hàn nói những lời này, Tịch Tịch Chi còn bực bội một lúc lâu. Nhưng thời gian càng dài, lại cảm thấy hắn nói rất có đạo lý.

Mấy ngàn ngự lâm quân ở xung quanh hoàng cung, lục soát nhiều ngày như vậy, vẫn không tìm được một chút tung tích của Từ lão đầu. Nàng cũng không phải là thần tiên, sẽ không bấm ngón tay tính toán, càng thêm không tính ra được chỗ ở của Từ lão đầu. Nếu như sau khi xuất cung, không cẩn thận gây phiền toái cho An Hoàng Hàn, đó mới là không dễ thu dọn.

Mấy ngày nay, Đông Phương Vưu Dục - thân là thái tử Luật Vân quốc cũng không có nhàn rỗi, phái người đi khắp nơi hỏi thăm tin tức của Từ lão đầu, không ngừng thu thập các loại tin đồn về hồ yêu.

Gần đây Tịch Tịch Chi không nhìn thấy bóng dáng của hắn, nhiều tiệc rượu, hắn đều chưa từng xuất tịch.

Nằm ở trên bàn gỗ lim, tay phải Tịch Tịch Chi nắm một cây bút lông, đầu ngọn bút dính mực nước đen nhánh, Tịch Tịch Chi nhìn mấy tờ giấy Tuyên Thành để ở trên bàn, nhất thời mặt ửng mầu ê, như ăn phải một miếng Hoàng Liên.

Bên tai phiêu đảng tiếng nói nghị luận quốc sự của các đại thần, Tịch Tịch Chi thỉnh thoảng nghe lén một lúc, cũng biết không ít tình trạng gần đây của Phong Trạch quốc.

Trong tay An Hoàng Hàn đang cầm một phong tấu chương, cầm bút phê duyệt, không làm ra hành động nào để ý tới thuộc hạ đang bấm báo chuyện ở phía dưới.

Khi người cho là hắn không có nghiêm túc lắng nghe, hắn lại có thể nói ra đúng chỗ thiếu sót của người, khiến đại thần cảm thấy áp lực gấp bội.

Tịch Tịch Chi thấy hắn có công phu chuyên tâm như thế, hận nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu nàng cũng có thể vừa luyện chữ, vừa suy nghĩ viễn vông, thật là tốt biết bao.

Chỉ là suy nghĩ một chút, rất không có khả năng, Tịch Tịch Chi chỉ có thể than thở, lắc đầu tiếp tục luyện chữ.

An Hoàng Hàn bớt chút thời gian nhìn sang bên cạnh, vừa vặn nhìn hết một màn này vào trong mắt, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười nhạt. Mỗi lần đến thời điểm luyện chữ, nàng luôn biểu hiện bộ dáng bi tráng như sắp lên chiến trường giết giặc.

Chỉ là, ngược lại rất thú vị.

“Bấm báo bệ hạ, cuộc sống của dân chúng ở Phong Châu đã bắt đầu khôi phục lại, tin tưởng không lâu sau, cuộc sống của dân chúng sẽ khôi phục lại như trước.” Lưu Phó Thanh đứng nghiêm túc ở phía dưới, cầm trong tay văn thư được phương xa ra roi thúc ngựa đưa tới, trên đó viết tình huống gần đây của Phong Châu.

Ti Đồ Phi Du cũng ở trong ngự thư phòng, nhìn khuôn mặt già nua của Lưu Phó Thanh, cảm giác không thoải mái. Còn nữa, xử lý nạn lụt ở Phong Châu, tất cả đều là công lao của mình, tại sao có thể để đối thủ một mất một còn đoạt đi.

“Đó là tất nhiên, tuy vì thần bất tài, nhưng cũng hiểu đạo lý dân sanh chính là gốc rễ của một nước. Khi vì thần sắp trở lại từ Phong Châu, cuộc sống dân chúng Phong Châu đã từ từ đi vào quỹ đạo”

Ý của lời này, hình như muốn nói vừa rồi Lưu Phó Thanh bấm báo như vậy, toàn bộ đều là lời vô nghĩa.

Sắc mặt Lưu Phó Thanh biến đổi ngay tại chỗ, giận đến hừ một tiếng.

Lửa giận vô hình ở trong mắt hai người bắn vào nhau đến bốc lửa, Tịch Tịch Chi nhìn vẻ mặt ganh đua của hai người, lại nhìn một chút vẻ mặt lạnh lẽo của An Hoàng Hàn đang ngồi ở phía trên, nhất thời cảm thán..... làm đế vương một nước, thật không dễ dàng.

Tàu chương trong tay An Hoằng Hàn bị ném lên bàn, bộp một tiếng, nhất thời dập tắt lửa giữa hai người.
“Trẫm ngồi ở chỗ này, cũng không phải xem hai người các ngươi tranh đấu. Trẫm muốn biết, lần này nạn lụt ở Phong Châu rốt cuộc đã tổn thất bao nhiêu?”

Lương thực thì không cần phải nói, nhất định là một hạt thóc cũng không thu được.

Nhưng số người mất tích vì nạn lũ và phòng ốc bị phá huỷ vì lũ lụt.... còn các loại tổn thất khác nữa.

Số liệu về phương diện này, đương nhiên là Tư Đồ Phi Du tương đối rõ ràng, dù sao ông cũng đã chạy qua đó một chuyến.

“Hồi bẩm bệ hạ, số người mất tích có hơn 320 người, số tử vong đạt tới 100 người, về phần dê bò và súc vật..... có chừng hơn ngàn con. Phía đông Phong Châu, phòng ốc bị phá huỷ tương đối nghiêm trọng, chỉ là trước khi đi, vi thần đã phân phó quan viên địa phương nhanh chóng sắp xếp người xây dựng lại nhà của dân chúng, tin tưởng chưa tới nửa tháng sẽ làm xong.”

Nghe Tư Đồ Phi Du đã an bài, sắc mặt của An Hoằng Hàn hòa hoãn rất nhiều, nhưng vẫn toả ra khí lạnh như cũ, chỉ gật đầu với Tư Đồ Phi Du, nói: “Tư Đồ ái khanh làm không tệ.”

Mấy ngày gần đây Tư Đồ Phi Du phong quang vô hạn, làm trong lòng Lưu Phó Thanh - đối thủ một mất một còn tự nhiên khó chịu. Nếu đối phương một khi đắc thế, vượt qua mình, như vậy kết quả của mình, tiếp theo sẽ rõ.

Ánh mắt của ông và Tư Đồ Phi Du đồng loạt rơi xuống bàn án nhỏ cách đó không xa.

Nơi đó, Tịch Tích Chi đang nắm bút lông, nỗ lực luyện chữ.

Tuy rằng đều đánh chủ ý lên Tịch Tích Chi, nhưng quyết định trong lòng hai người hoàn toàn bất đồng.

“Hôm nay thương nghị đến đây thôi, hai vị ái khanh cũng đi về nghỉ ngơi đi.”

“Vậy vi thần cáo lui.” Nghe ra ý tứ đuổi người trong lời nói, Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh cũng không dám dừng lại lâu, thi lễ với An Hoằng Hàn một cái, liền nhanh chóng mở ra bước chân rời đi.

Cửa ngự thư phòng, ‘két’ một tiếng liền khép lại.

Khoé miệng An Hoằng Hàn hàm chứa nụ cười lạnh, “Suy nghĩ của bọn họ lại có lúc nhất trí.”

Chỉ là..... nhất trí này lại làm cho An Hoằng Hàn cảm thấy vui vẻ một chút.

Ánh mắt dời về phía Tịch Tích Chi..... Nhưng nếu có một thứ gì đó có thể đặt ở trước mặt nàng, để cho nàng lựa chọn, rốt cuộc nàng sẽ chọn cái gì?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện ở trong đầu An Hoằng Hàn liền càng không thể vãn hồi. Hắn rõ ràng biết mình không nên đi thăm dò, lại không nhịn được. Dù sao mỗi người đều hi vọng biết mình ở trong suy nghĩ của người khác, rốt cuộc đoạt được vị trí cao bao nhiêu.

Trong bình hoa, cắm một bó hoa tươi mới hái từ ngự hoa viên. Đây là việc làm cung nữ sẽ làm mỗi ngày, để cho không khí trong ngự thư phòng càng thêm mát mẻ tự nhiên. Nhìn đoá hoa kiều diễm ướt át kia, cánh hoa hồng phấn giống như màu sắc của gò má nữ tử.

Đột nhiên, An Hoằng Hàn nhớ tới gương mặt xấu hổ của Tịch Tích Chi, tựa hồ tìm được điểm tương tự giữa hai người.

“Về sau đều cắm loại hoa này.” Nói với cung nữ phục vụ bên cạnh, ánh mắt An Hoằng Hàn nhìn chằm chằm bó hoa tươi.

Tịch Tích Chi không khỏi nâng đầu nhỏ lên, tầm mắt dần dần chuyển qua bình hoa, nhìn kỹ bó hoa kia một chút, không có cảm giác quá xinh đẹp. So với Lam Linh hoa nhìn thấy ở ngự hoa viên lúc trước, bó hoa này bình thường đến không thể bình thường hơn.

Nhớ tới Lam Linh hoa, tự nhiên Tịch Tích Chi nhớ lại thái hậu.

Thời gian trôi qua lâu như vậy, mỗi lần nhớ tới thái hậu, tâm tình Tịch Tích Chi đều sẽ trở nên ngọt ngào. Mà tương tự, có phải An Hoằng Hàn cũng giống mình hay không? Kể từ sau khi thái hậu qua đời, hẳn chưa bao giờ lộ ra bất kỳ tia bi thương nào.

Trong lòng hai người đều nghĩ đến chuyện khác nhau, nhìn hoa tươi mắt hờn một lúc lâu.

Lại qua hai ngày, một ngày nọ, An Hoằng Hàn nhận được phong thư đến từ Huy Anh quốc. Trên đó viết vào khoảng năm ngày sau, Tam hoàng tử Huy Anh quốc sẽ tới Phong Trạch quốc cầu hôn.

Từ Huy Anh quốc đến Phong Trạch quốc, chỉ cưỡi ngựa đã phải mất nửa tháng.

Năm ngày sau?

“Xem ra Đoàn Vũ Phi đã sớm lên đường từ Huy Anh quốc.” An Hoằng Hàn ném phong thư lên bàn, nâng ánh mắt lên, xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài.

Mặc dù Tịch Tích Chi không biết Tam hoàng tử này, nhưng từ hành động cầu thân của hắn, cũng biết là nhân vật lợi hại. Phong thư cầu thân mới đến hai ngày, chẳng lẽ hắn đã sớm nghĩ tới An Hoằng Hàn sẽ đáp ứng mối hôn sự này?

“Lâm Ân, phân phó ngự thiên Phòng, năm ngày sau thiết yến ở Lưu Vân điện, nghênh đón Đoàn hoàng tử đến.” Có bạn từ xa tới, An Hoằng Hàn tự nhiên không thể thất lễ với người ta.

Huống chi hôn sự này ảnh hưởng bang giao hai nước.

Vân Cung.

Có người vui vẻ, có người buồn.

Hôm đó sau khi hồi cung từ Lưu Vân điện, An Vân Y vẫn buồn buồn không vui. Trên khuôn mặt phẫn nộ, đôi mày thanh tú uẩn nùng, chưa từng buông ra.

“Công chúa, nên dùng thiện rồi, hôm nay ngự thiên phòng đặc biệt nấu cho ngài một chén tổ yến.” Một hàng cung nữ tiến vào từ cửa, trong tay bưng món ngon đủ loại hình dáng, màu sắc.

“Đi ra ngoài!” Một tiếng quát mắng, An Vân Y ném đi tất cả đồ ăn trong tay cung nữ.

Choảng choảng, tất cả đều là âm thanh chén đĩa bể tan tành.

Tất cả cung nữ thái giám sợ hết hồn, lần đầu tiên nhìn thấy Thập Tứ công chúa tức giận lớn như vậy.

Ở trong mắt bọn họ, tuy rằng sau khi Thập Tứ công chúa đắc thế, càng ngày càng trở nên khó hầu hạ, nhưng vẫn bảo trì bề ngoài dịu dàng động lòng người. Khi nàng xé tầng ngụy trang này ra, khiến người ta cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi.

Bọn cung nữ thái giám ngốc lảng ở một bên, nhiều cung nữ phản ứng kịp, lập tức quỳ trên đất, hô công chúa tha mạng.

“Biến, mỗi một người đều cút ra ngoài cho bốn cung.” An Vân Y ném tất cả đồ ăn, tức giận hô to với mọi người.

Nàng không muốn gả, thật không muốn gả ra ngoài! Tại sao hoàng huynh muốn ép nàng xuất giá!

Một khi thuận theo sắp xếp của hoàng huynh, đến Huy Anh quốc, như vậy nàng và hắn không còn khả năng! Gục xuống bàn, nước mắt của An Vân Y bất tri bất giác chảy xuống.

Trong Vân Cung to lớn như vậy, không có một người, yên tĩnh, chỉ có tiếng khóc yếu ớt bất lực của An Vân Y.

“Thập Tứ công chúa, khóc cũng không giải quyết vấn đề.” Một giọng nói từ xa đến gần, từ đằng xa dần dần truyền vào trong lỗ tai An Vân Y.

“Cút” Không muốn có người nhìn thấy bộ dạng khóc rống hôm nay của mình. An Vân Y quát một tiếng về phía cửa chính.

Người tới không những không giận, ngược lại phát ra một trận tiếng cười.

176. Chương 176: Chương 76

“Nếu như ta cắt, chỉ sợ công chúa chỉ còn cách gả đến Huy Anh quốc thôi.”

Giọng nói của người đó có hơi mơ hồ, trước cửa không hề có ai xuất hiện.

Vừa nghe thấy ba chữ “Huy Anh quốc”, cả người An Vân Y giống như xù lông lên, giọng nó khẽ run, “Người có cách gì?”

An Vân Y biết rõ, chuyện gì mà hoàng huynh đã nói qua thì rất hiếm khi đổi ý, cho nên nàng không dám ôm hy vọng quá lớn. Nhưng mà dù hy vọng có nhỏ đến đâu, An Vân Y cũng quyết không buông tay. Vì hấn, vì tình yêu của nàng, nàng sẽ cố gắng đấu tranh.

Nàng không muốn mất hết tất cả giống như Lục hoàng tử, trở thành hai bàn tay trắng, cũng không muốn mất đi hạnh phúc của bản thân.

Ai cũng có lòng tham, nàng cũng không ngoại lệ.

Chỉnh lại quần áo một chút, An Vân Y nhanh chóng ổn định lại cảm xúc của bản thân, “Làm người cứ úp mở như vậy, sao có thể khiến bản cung tin tưởng người. Nếu người chắc chắn có cách giúp bản cung tháo gỡ phiền muộn, vì sao không dám ra đây gặp mặt.”

Người ngoài cửa im lặng vài giây, sau đó liền vang lên tiếng cười, “Thập tứ công chúa nói đúng, Ngô Kiến Phong gặp qua thập tứ công chúa.”

Ngô Kiến Phong mặc trang phục của thị vệ, hông bên phải đeo bội kiếm.

Hắn cũng được coi là một nhân vật có tiếng ở trong cung. Nhưng giọng nói này, lại khiến người ta không quá coi trọng.

Thấy người tới là Ngô Kiến Phong, sắc mặt An Vân Y liền sụp đổ. Hy vọng duy nhất trong lòng nàng liền bị nghiền nát, khóe môi thoáng qua nụ cười giễu cợt, “Thì ra là Ngô thị vệ! Chính bản thân người còn khó bảo toàn, lại còn muốn giúp bản cung?”

Giống như đang cười nhạo hấn không biết lượng sức mình, sắc mặt An Vân Y thay đổi khác hẳn lúc này.

Mỗi lần có người châm biếm bản thân, sắc mặt của Ngô Kiến Phong đều sẽ khó chịu, lần này cũng không ngoại lệ, nhưng nghĩ đến có thể chỉnh hài tử kia một trận, hấn có thể nhịn, mặc kệ đối phương mỉa mai, “Nô tài biết công chúa kinh thường nô tài, nhưng mà Thập Tứ công chúa... Chẳng lẽ người thật sự muốn bỏ qua cơ hội này, gả đến Huy Anh quốc? Nô tài có một cách, không biết công chúa có muốn nghe hay không?”

Tính tình Ngô Kiến Phong như thế nào, cả hoàng cung đều biết.

Trong nháy mắt An Vân Y bắt đầu do dự.

Nhìn thấy đối phương vẫn chưa tin tưởng mình, Ngô Kiến Phong cười nhẹ, “Thập Tứ công chúa, nghe qua cách của nô tài thì người cũng đâu có mất gì. Còn về việc người có đồng ý hợp tác với nô tài hay không, chúng ta có thể bàn sau.”

Lời này của hấn đánh trúng tâm tư của An Vân Y, An Vân Y bị lời này hấp dẫn, gật đầu nói: “Vậy người nói đi, bản cung nghe thử.”

Không hề để ý đến việc chủ tớ, Ngô Kiến Phong tự nhiên kéo ghế, ngồi xuống đối diện An Vân Y.

Sắc mặt An Vân Y lập tức trở nên khó coi, nhưng vẫn cắn răng nhịn xuống. Dù sao nếu như hấn thật sự có cách hay, lúc này vẫn không nên xé mặt nạ xuống.

Gần đây Ngô gia loạn vô cùng, ngoài thời điểm phát tiền tiêu vật hàng tháng ở trong cung thì Ngô Kiến Phong không có dư chút bạc nào. Thấy trên bàn có bình trà ngon, liền đưa tay rót ỉnh một chén. Trước đây, mỗi ngày hấn đều được ăn thức ăn ngon, trà tốt...

Nhưng mà những điều đó đều bị thay đổi toàn bộ trong một đêm cách đây không lâu.

“Thập Tứ công chúa đã từng gặp qua Đoàn hoàng tử? Đoàn hoàng tử nói là ái mộ người từ lâu, người cảm thấy việc này có bao nhiêu phần là thật?”

An Vân Y cũng là người có đầu óc, hừ lạnh một tiếng, “Một chút cũng không có.”

Chỉ sợ Đoàn hoàng tử nhìn trúng điểm nàng là công chúa được sủng ái nhất hiện giờ, vì vậy mới có thể nói những lời này. Cái gì mà ái mộ đã lâu, toàn bộ đều nói dối.

“Vậy thì được rồi.” Ngô Kiến Phong nhấp một ngụm trà.

An Vân Y không hiểu câu vừa rồi có nghĩa là gì, “Người nói cái gì?”

“Công chúa còn chưa hiểu sao? Nếu Đoàn hoàng tử đã không để ý đến người, như vậy chúng ta liền có cơ hội, để cho hân lựa chọn người khác, đây chính là một cơ hội của chúng ta?” Ngô Kiến Phong đặt chén trà xuống, khoe miệng thoáng qua một nụ cười nham hiểm, giống như trong lòng đã sớm chọn được người.

“Tiếp tục nói.” Giống như nhận thấy điều gì đó, An Vân Y giục hân nói tiếp.

“Tất cả bất ngờ, đều có thể do con người tạo ra. Công chúa nói thử xem lời này có đúng không?” Ngô Kiến Phong cười lớn.

An Vân Y cân nhắc lời này của hân, một lúc sau liền nói: Ý của người là khiến Đoàn hoàng tử yêu công chúa khác, để người đó gả đi, sẽ không phải là bản cung nữa?”

Ánh mắt An Vân Y sáng lên, cho dù tạm thời nàng chưa mở miệng đồng ý, Ngô Kiến Phong biết nàng sẽ tin vào lời hân nói. Xem ra Thập Tứ công chúa vẫn còn quyết tâm không lấy chồng ở nước khác.

“Muốn gả đi cũng không nhất định là công chúa, hiện giờ Thập Tứ công chúa hận nhất là ai? Ha ha, tin rằng nô tài nói như vậy, người liền biết nô tài đang nói đến ai.” Ngô Kiến Phong không nói ra thân phận của người kia, chỉ là ném vấn đề này cho An Vân Y.

An Vân Y không phải là đồ ngốc, nghe như vậy liền hiểu vì sao Ngô Kiến Phong bày mưu tính kế ỉn.

“Thì ra người cũng có mục đích.” Nếu nói hiện giờ ai là kẻ địch lớn nhất của nàng, thì ngoài Tịch Tích Chi, còn có thể là ai khác chứ. An Vân Y suy nghĩ trong lòng, hai mắt nhìn chăm chăm Ngô Kiến Phong, khó trách người này lại đến giúp nàng, thực là muốn mình nhờ hộ cái đình trong mắt.

Nhưng mà địch của địch chính là bằng hữu.

“Bản cung đã hiểu, bản cung đồng ý hợp tác. Người là người hầu ở Bàn Long điện, chắc người biết rõ hướng đi của nàng ta.” Nói lâu như vậy, An Vân Y có chút khô miệng, tự mình rót một chén trà.

Sau đó hai người tiếp tục nói rất nhiều chuyện.

Bàn Long điện.

Tịch Tích Chi cầm bức tranh cuộn tròn ở trên bàn, ngó nhìn An Hoảng Hàn đang chớp mắt nghỉ ngơi bên cạnh, nhanh chóng mở ra xem.

Vì sao Tịch Tích Chi lại tò mò muốn nhìn bức tranh? Không phải là vì có cái gì đó hấp dẫn nàng sao.

Nghe nói bên trong bức họa này là chân dung của Đoàn hoàng tử.

Gần đây Tịch Tích Chi thường hay nghe thấy lời đồn về Đoàn hoàng tử, nào là ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, mê hoặc vô số thiếu nữ, hầu như đều vây quanh tai nàng, cho nên khiến nàng càng tò mò.

Bề ngoài của Đông Phương Vưu Dục, tuyệt đối xứng với danh hiệu mỹ nam. Trong lòng của Tịch Tích Chi không nhận được lấy hân so sánh với Đoàn hoàng tử chưa từng gặp mặt, dù sao bọn họ đều là hoàng tử, thân phận và địa vị không kém nhau chỗ nào.

Hơn nữa, nếu như Luật Vân quốc không có gì thay đổi, thì đế vương đời tiếp theo sẽ là Đông Phương Vưu Dục.

Mỗi lần nghĩ tới đây, Tịch Tịch Chi liền cân nhắc lại thái độ của mình có phải là nên đối xử với hần tốt hơn. Có nhiều bằng hữu tốt hơn là có thêm nhiều kẻ địch mạnh, huống hồ địch nhân kia còn có khả năng sẽ lên làm hoàng đế.

Bức tranh dần dần được mở ra, một bức tranh tinh tế hiện ra trước mắt Tịch Tịch Chi.

Người được vẽ có gương mặt tinh xảo, vì sao lại nói là tinh xảo? Tịch Tịch Chi cũng không hiểu vì sao đột nhiên trong đầu lại xuất hiện từ này. Chỉ là gương mặt người trong tranh thật sự hoàn mỹ giống như gốm sứ, không chút tỳ vết.

Gương mặt tuấn mỹ, không giống với An Hoằng Hàn và Đông Phương Vưu Dục. Đó là một loại vẻ đẹp trung tính, nếu không phải là biết giới tính của người trong tranh, Tịch Tịch Chi có khả năng coi hần là nữ nhân.

Nhưng so với nữ nhân, trên trán hần lại có vài phần anh khí.

Nhìn kỹ lần nữa, Tịch Tịch Chi nhíu mày, lại cảm thấy nụ cười nơi khoé miệng của hần mang theo chút tà khí.

Chỉ là một bức tranh, sao có thể có cảm giác như vậy? Tịch Tịch Chi cảm thấy đầu óc mình hỗn loạn nên mới sinh ra cảm giác như vậy, lắc lắc đầu, muốn chính mình tỉnh táo lại.

An Hoằng Hàn vốn đang ngủ, từ từ mở mắt ra, nhìn thấy bộ dạng lắc đầu của tiểu hài tử mở miệng hỏi: “Cảm thấy người này thế nào? Có phải là rất tuấn mỹ phải không?”

Tịch Tịch Chi trừng mắt nhìn, không biết vì sao An Hoằng Hàn lại hỏi cái này.

So với vẻ trung tính, Tịch Tịch Chi vẫn nghiêng về nam nhân khí phách, càng có mị lực.... Giống như, người trước mặt.

“Ừm,... tạm được.” Tịch Tịch Chi luống cuống tay chân cuộn bức tranh lại, đặt sang một bên.

“Tạm được? Là ý gì? Đoàn hoàng tử không đủ đẹp?” Trên mặt An Hoằng Hàn không để lộ ra thái độ gì, nhưng trong giọng nói mang theo vài phần trêu chọc.

Sau khi nghe An Hoằng Hàn hỏi, Tịch Tịch Chi lộ vài phần lúng túng, trong lòng nói thầm, sao cứ để ý đến vấn đề này mãi vậy! Gương mặt của hần ta, liên quan gì đến bọn họ! Dù có anh tuấn đến đâu cũng đâu có thể chuyển đến trên người mình được.

“Cực kỳ anh tuấn!” Tịch Tịch Chi miễn cưỡng cười một tiếng, trong lòng hừ nói, nàng trả lời như vậy cũng không có sai!

“Thật là cực kỳ anh tuấn?” An Hoằng Hàn hỏi ngược lại.

Tịch Tịch Chi lặp lại một lần nữa, vô cùng ‘thành khẩn’ nói: “Hần cực kỳ anh tuấn.”

Nhưng đáp án như vậy, chẳng những không khiến An Hoằng Hàn dừng đề tài này lại, ngược lại khiến hần càng hỏi nhiều hơn. An Hoằng Hàn nâng tay phải lên, chỉ bản thân, “So với trẫm thì sao?”

Nàng không có nghe lầm đi.

An Hoằng Hàn lại hỏi vấn đề này.

Khụ khụ.... ho khan một trận, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Tịch Chi do bị sặc mà đỏ bừng lên.

Sắc mặt An Hoằng Hàn trầm xuống, nói chuyện cũng toát ra khí lạnh, “Vấn đề này khó lắm sao? Nàng không trả lời được sao?”

Không... không, một điểm cũng không khó! Chỉ là vấn đề này, khiến cho Tịch Tịch Chi cảm thấy quá kinh ngạc rồi.

Lau đi nước đọng bên miệng, Tịch Tịch Chi cố gắng để mình khôi phục lại bình thường. Giương mắt, tỉ mỉ quan sát An Hoằng Hàn, sau đó mở bức tranh ra, so sánh một chút.

Đột nhiên An Hoằng Hàn tiến sát lại, gương mặt phóng đại trước mắt Tịch Tịch Chi.

Thậm chí Tịch Tích Chi có thể nhìn rõ lông mi của đối phương, ánh mắt không tự giác chuyển qua ánh mắt của đối phương, đen sẫm mà thâm sâu, có thể khiến người khác chìm sâu trong đó.

Này... này khoảng cách này có phải là quá gần rồi không! Trong lòng Tịch Tích Chi sinh ra một cảm giác áp bách khó trách mọi người đều sợ An Hoàng Hàn, đây là cảm giác không phải người thường có thể chịu được.

Hai bàn tay nhỏ nắm chặt bức tranh, chắn ở giữa nàng và An Hoàng Hàn. Tịch Tích Chi nghĩ muốn đẩy hẳn ra, nhưng đối phương lại đoán được ý đồ của nàng, nhanh hơn nàng một bước, càng xích lại gần.

177. Chương 177: Chương 77

“Nhìn kỹ chưa?” Giọng nói từ tính lạnh lạnh của An Hoàng Hàn vang bên tai Tịch Tích Chi.

Hơi ẩm phả lên má Tịch Tích Chi, hình như cảm thấy nhiệt độ của đối phương, cho nên má Tịch Tích Chi càng đỏ lên. Một đôi mắt trong veo như nước chớp chớp liên tục, giống như một hồ nước gợn sóng.

Đôi mắt màu xanh thẫm có màu giống như nước biển, trong suốt đến mức làm người ta không tìm thấy bất cứ tạp chất nào.

An Hoàng Hàn thích tất cả những gì của đứa nhỏ kia, nhưng yêu tha thiết nhất vẫn là đôi mắt đó, bởi vì mỗi khi nhìn vào trong đôi mắt của Tịch Tích Chi, không có ưu sầu, không có bi thương, thì tâm trạng của hắn sẽ trở nên cực kỳ yên bình.

“Nhìn. . . nhìn rõ rồi.” Tịch Tích Chi phấn khích dùng toàn lực đẩy An Hoàng Hàn gần như là đang dấn vô người mình ra, cổ gồng thở dốc mấy hơi, để bình tĩnh lại.

Tịch Tích Chi càng có bộ dạng tức giận khó nhìn, càng không có chỗ phát tiết, lại càng làm cho An Hoàng Hàn cảm thấy thú vị, nhíu mày, An Hoàng Hàn nói: “Như vậy nên nói đáp án rồi chứ?”

Tịch Tích Chi thở hổn hển, không còn hơi sức hừ một cái, nói: “Vâng.”

Không ngờ mới giao phong chính diện với An Hoàng Hàn một lúc, mình đã hữu tâm vô lực(1), mặt đối mặt với hắn sẽ sinh ra cảm giác áp lực vô hình đó, chèn ép khiến người không thở được.

Thân mật cầm một ly nước trong vắt lên, An Hoàng Hàn đưa tới tay Tịch Tích Chi, “Nếu đã thông suốt, còn không mau nói ra.”

Thời gian chậm rãi trôi qua, trái tim bé nhỏ của Tịch Tích Chi đập thành thạch không ngừng, qua một lúc lâu mới ổn định lại.

Trong lòng tự nhủ, hôm nay An Hoàng Hàn sao thế nhỉ! Ba lần bốn lượt đây đưa vấn đề này.

Ổn định lại suy nghĩ, Tịch Tích Chi nắm cái ly trong tay thật chặt, vừa định mở miệng, nhưng khi đối diện với ánh mắt của An Hoàng Hàn thì ngừng lại. Nuốt một ngụm nước miếng, cuối cùng Tịch Tích Chi không chịu nổi ánh mắt thúc giục của An Hoàng Hàn, không còn cách nào đành phải mở miệng nói: “So với Đoạn hoàng tử, ta vẫn cho rằng nam tử khí phách có sức quyến rũ hơn.”

Lời này mặc dù không nói rõ An Hoàng Hàn tương đối đẹp trai, nhưng ý cũng không khác là mấy.

“Hả?” An Hoàng Hàn cố ý kéo dài âm cuối, làm hại trái tim Tịch Tích Chi cũng treo cả lên.

Lại tự nhủ, chẳng lẽ An Hoàng Hàn không hài lòng đáp án này!

Vừa định há miệng, tiếp tục giải thích, ai ngờ An Hoàng Hàn lại đột nhiên chuyển ánh mắt nhìn nàng, “Nói như thế, nàng chính là thích dạng như trâm.?”

Tịch Tích Chi nào dám phản bác, liên tục gật đầu, vâng vâng vâng.

“Tại sao không nói tiếp nữa? Theo như trăm biết, phần lớn mọi người đều thích mỹ nam tử anh tuấn tiêu sái.” Ngón tay cái của An Hoằng Hàn gõ lên bàn một cái, giả bộ là mình không hiểu.

Tịch Tích Chi gấp gáp, há miệng liền nặn ra một câu: “Rau xanh củ cải, ai cũng có sở thích riêng.”

Lời này khiến ánh mắt An Hoằng Hàn trầm xuống, tim gan Tịch Tích Chi nhảy lên loạn xạ, hoàn toàn không nhìn thấu suy nghĩ của hắn.

“Ai cũng có sở thích riêng? Yêu. . . . ? Chẳng lẽ người yêu trăm, cho nên mới có thể cảm thấy trăm có sức quyến rũ hơn Đoàn hoàng tử? Có câu nói người tình trong mắt hóa Tây Thi, có phải chính là đạo lý này hay không?”

Tịch Tích Chi không đẩy hơi lên được, suýt nữa bị nước miếng của mình làm sặc. Lần đầu nhìn thấy một kẻ thích dán vàng lên mặt mình như thế, nhưng vừa nghĩ tới thân phận của đối phương, vừa nhìn long bào trên người người nọ, Tịch Tích Chi hoàn toàn tức giận, gật đầu không được, lắc đầu cũng không xong.

“Rất khó trả lời à? Xem ra người vẫn thích kiểu nam tử như Đoàn hoàng tử hơn, lời vừa mới nói là cố ý lấy lòng trăm đúng không?”

Tịch Tích Chi hận không thể đập đầu để tỏ rõ trong sạch, nằng lầy lòng An Hoằng Hàn ở chỗ nào! Nhiều lắm là khiếp sợ khí thế kinh người của An Hoằng Hàn, nên giọng nói hơi yếu một chút, nhưng tuyệt đối không có ý lấy lòng.

Dưới tình thế cấp bách, Tịch Tích Chi hừ hừ hai tiếng, nhỏ giọng thầm nói: “Ai chả thích ngày ngày đối diện với một gương mặt còn xinh đẹp hơn cả mình chứ, huống chi người nọ còn là một nam nhân.”

Tịch Tích Chi không muốn mình xấu hổ đến chết, cho nên kiên quyết không thể như vậy. Còn nữa, nằng cũng đâu có nói dối, một nam nhân khí phách giống như An Hoằng Hàn, càng có thể làm cho người ta cảm nhận được cảm giác an toàn, đây chính là điểm sức quyến rũ của hắn.

Tuy giọng Tịch Tích Chi nhỏ, nhưng vẫn không giấu được An Hoằng Hàn bên cạnh. An Hoằng Hàn ha ha một tiếng, lập tức bật cười.

Tiếng cười này quanh quẩn khắp Bàn Long điện, làm cho người ta có một cảm giác không chân thực.

Cả người Tịch Tích Chi bối rối, ở chung với An Hoằng Hàn mấy tháng, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hắn cười thoải mái đến thế! Trong lúc lơ đãng tâm trạng tốt lên, nhưng một giây sau đó, nhớ tới lý do An Hoằng Hàn cười, vạch đen đã xâm chiếm khắp trên mặt nằng, xua đi không được.

An Hoằng Hàn cười đến mức đau hai bên sườn, “Người nói..... nếu như bị Đoàn hoàng tử nghe thấy lời vừa rồi của nằng, vậy sắc mặt của nằng sẽ như thế nào nhỉ?”

Mặc dù hắn rất ít khi tiếp xúc với các hoàng tử của quốc gia khác, nhưng An Hoằng Hàn cũng từng nghe không ít chuyện về Đoàn Vũ Phi. Nghe nói người nọ ghét nhất có người nói hắn xinh đẹp, không đề cập tới chuyện này, như vậy Đoàn Vũ Phi chính là một chàng công tử tràn đầy văn nhã, nhưng một khi có người nói hắn xinh đẹp như nữ nhân, tính khí của người này sẽ lập tức bốc phát ra.

Lúc trước An Hoằng Hàn từng nghe nói, có mấy nam nhân không có mắt, nói một câu ‘thật là một cô nương xinh đẹp’, liền bị hắn hạ độc thủ mà mất mạng.

Nghĩ đến đây, không khỏi ngừng cười, dặn dò Tịch Tích Chi: “Đến lúc thật sự gặp Đoàn Vũ Phi, tuyệt đối đừng nói về diện mạo của hắn, nếu không cho người ăn quả đắng.”

Tịch Tích Chi đang tức giận, rất không hài lòng hừ một tiếng. Năng cũng không phải con nít, làm sao sẽ không hiểu cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Đây không phải là bị An Hoằng Hàn bức đến nóng nảy, mới bật thốt lên đó sao?

Tịch Tích Chi vẫn còn đang tức giận, mà An Hoằng Hàn bên kia mặt mày đều mang theo ý cười, đưa tay đã tóm được cằm của hắn từ từ nâng lên, “Xét thấy người thích nam tử giống như trăm, hôm nay trăm liền phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị một món Phượng Kim Lân Ngư làm phần thưởng.”

Vừa nghĩ tới mùi cá đặc biệt của Phượng Kim Lâm Ngự, còn có miếng thịt mềm mại của nó, Tịch Tịch Chi thêm tới mức thiếu chút nữa chảy cả nước miếng. Gật đầu với An Hoằng Hàn, nhưng nét mặt lại cứ giả vờ không có gì là hấp dẫn, “Đây chính là người nói nhé, không cho phép đổi ý.”

“Trẫm là quân vương một quốc há có thể lật lọng.” An Hoằng Hàn dùng sức vỗ đầu vai Tịch Tịch Chi một cái, quay đầu lại dặn dò Lâm Ân: “Đi ngự thiện phòng truyền lời.”

Lâm Ân khom lưng hành lễ, “Nô tài tuân lệnh.”

Lâm Ân dần dần lui ra ngoài, đại điện chỉ có hai người Tịch Tịch Chi và An Hoằng Hàn.

Không khí yên lặng bao xung quanh hai người bọn họ.

Dưới dự dủ dõ dọa của An Hoằng Hàn, Tịch Tịch Chi chỉ có thể tiếp tục cầm bút luyện chữ. Cứ một lúc, sẽ lên nhìn An Hoằng Hàn mấy lần, sau đó ngả người xuống ghế dựa, dựa người vào thành ghế, lén lút nhàn nhạ chút ít.

Mà An Hoằng Hàn đang xử lý chính vụ, mặc dù biết hải tử kia đang lười biếng, nhưng lại cố ý làm như, không nhìn thấy, tiếp tục xử lý chính vụ. Thời điểm nào đó, ngay cả An Hoằng Hàn cũng không hiểu rõ, rốt cuộc hẳn có bao nhiêu dung túng với Tịch Tịch Chi nữa.

Những ngày này trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã tới ngày tiếp đón Đoàn hoàng tử.

Bá quan văn võ khắp triều nghiêm chỉnh chờ đợi, muốn gặp vị hoàng tử này.

Ngay cả Tịch Tịch Chi cũng có chút tò mò về Đoàn Vũ Phi, mới hừng sáng, không cần An Hoằng Hàn đánh thức nàng, nàng đã tự mình ngoan ngoan rời giường. Mà ngày trước mỗi lần vào triều, Tịch Tịch Chi chính là bị An Hoằng Hàn ôm chặt mang đến đó, lần này lại ngoan ngoan đi sau lưng An Hoằng Hàn.

Chuyến đi này, nếu trong tình huống bình thường, An Hoằng Hàn tuyệt đối sẽ vui mừng. Nhưng vừa nghĩ tới việc hôm nay Tịch Tịch Chi ngoan ngoan đi sau mình như vậy, chỉ là vì đi gặp một kẻ không quen biết, tâm trạng của hẳn lập tức u ám.

Lâm Ân đi bên cạnh rõ ràng cảm nhận được tâm tình bệ hạ biến hóa, dọc theo đường đi không ngừng suy đoán nguyên nhân, nhưng khổ nỗi nghĩ đến nát óc, cũng không tìm ra được nguyên nhân trong đó.

Tịch Tịch Chi sớm đã theo An Hoằng Hàn trải qua mấy lần lâm triều, cho nên có rất nhiều đại thần đã quen với việc nàng ngồi bên cạnh bệ hạ. Nhưng vẫn có rất nhiều đại thần cảm thấy bệ hạ mang theo một tiểu hải tử vào triều là làm mất thể diện hoàng tộc Phong Trạch quốc. Huống chi hôm nay là ngày Huy Anh quốc tới, cái này còn ra thể thống gì!

Tịch Tịch Chi đâu có mù, tất nhiên thu hết ánh mắt của đám đại thần này vào trong đáy mắt.

Sắc mặt An Hoằng Hàn vốn đã u ám, hôm nay nhìn thấy vẻ mặt của đám đại thần kia thì lại càng thêm u ám đáng sợ.

Vung tay áo, An Hoằng Hàn ngồi lên long ý, “Nếu như trong lòng các vị thần tử có lời gì, đừng ngại nói thẳng, để trẫm giải ưu sầu cho các vị.” An Hoằng Hàn khoác tay lên đầu vai Tịch Tịch Chi, cho lời nói không rõ ràng, nhưng động tác của hẳn lại tỏ rõ, hẳn tuyệt đối sẽ bảo vệ đứa nhóc này.

Rất nhiều đại thần có sắc mặt khó coi, khổ nỗi không người nào dám đứng ra nói cả. Lúc trước An Hoằng Hàn cũng đã nói lời tương tự, hôm nay ai dám đứng ra thì chỉ tự làm mất mặt mình! Chuyện này tương đương với việc khiêu khích hoàng uy của An Hoằng Hàn, là chuyện sẽ rơi đầu.

“Nếu không có lời nào để nói thì thu lại cái vẻ mặt muốn nói lại thôi của các khanh đi.” An Hoằng Hàn tức giận vỗ tay vịnh Kim Long, cả người không uy mà giận, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Tịch Tịch Chi cách hẳn gần nhất, cũng bị khí thế của hẳn làm cho khiếp sợ, bị dọa đến mức thân thể khẽ run một cái.

Quần thần lập tức quỳ xuống, tất cả thần tử trong đại điện bò lổm ngổm, không ai dám ngẩng đầu.

“Vị thần không dám, xin bệ hạ bớt giận.”

“Nghĩ các khanh cũng không có cái gan đó, còn không mau đứng lên? Chẳng lẽ các khanh muốn dùng bộ dạng như vậy nghênh đón Đoàn hoàng tử?” An Hoằng Hàn nói chuyện sắc bén, làm cho người ta không dám nổi lòng phản kháng.

Các đại thần vỗ vỗ đầu gối của mình, từng người một từ từ đứng lên, lại đứng ở vị trí cũ của mình.

An Hoằng Hàn nhìn Lâm Ân một cái, ánh mắt đại biểu cho lời sai khiến.

Sau khi Lâm Ân nhận được, cổ họng hét lớn hô: “Tuyên Tam hoàng tử Đoàn Vũ Phi của Huy Anh quốc vào điện.”

Giọng nói cao vút, vang vọng đại điện.

Trái tim tất cả mọi người đều theo tiếng của Lâm Ân mà trở nên tò mò. Không ít người đều chuyển tầm mắt đến cửa điện.

Tịch Tích Chi rướn eo, một đôi mắt trong veo như nước trực tiếp nhìn chằm chằm cửa muốn thấy phong thái của Đoàn Vũ Phi.

Bởi vì cùng là hoàng tử của quốc gia khác, cho nên hôm nay Đông Phương Vưu Dục cũng tới góp vui. Trong tay hắn cầm một cây quạt, thỉnh thoảng phe phẩy gió, trên mặt mang ý cười nhìn cửa điện. Lúc trước hắn và Đoàn Vũ Phi từng qua lại mấy lần, cho nên hiểu thủ đoạn và tính tình của người này.

Tiếng bước chân bạch bạch, dần dần đến gần.

Người duy nhất ở đây không thay đổi sắc mặt chính là An Hoằng Hàn. Ánh mắt của hắn vẫn nhìn hải tử bên cạnh, thấy vẻ mặt hưng phấn của nàng, trong lòng có một loại phiền não không nói ra được. Không phải là hoàng tử nước khác đến thôi sao, đáng giá để nàng mong đợi vậy ư?

Chú thích:

(1) Hữu tâm vô lực: Có lòng mà không có sức.

178. Chương 178: Chương 78

Nếu ai tinh mắt, nhìn thấy bộ dáng đó của An Hoằng Hàn, suy nghĩ nhiều hơn một chút, có thể nhìn ra người nào đó đang ghen. Nhưng biểu cảm của An Hoằng Hàn được che dấu vô cùng hoàn mỹ, cả khuôn mặt băng giá lạnh lùng, không sơ hở chút nào, khiến cho không người nào có thể đoán được tâm tư của hắn.

Tiếng bước chân tới gần, vài nam tử mặc quần áo kỳ lạ đi vào đại điện.

Người đi đầu mặc cẩm bào màu tím viền vàng, vô cùng hoa lệ.

Rất nhiều người cẩn thận đánh giá người tới, Tịch Tích Chi vươn cổ dài ra để nhìn xung quanh, từ đôi giày viền vàng của hắn, từ từ nhìn lên trên. Nhìn quần áo của Đoàn hoàng tử, Tịch Tích Chi cũng đoán được một nửa, người này rất chú trọng danh lợi, nhìn quần áo trên người hắn, hầu như đều có viền vàng, giống như chỉ sợ không ai biết hắn có nhiều bạc.

Loại trang phục xa xỉ này, có rất nhiều người thích, lại càng nhiều quan lớn đại thần dùng loại quần áo trang phục này để ganh đua so sánh.

Tịch Tích Chi dám nói thẳng, trong triều đình Phong Trạch quốc, không có ít hơn mười đại thần yêu cầu làm viền vàng trên quần áo. Nhưng quần áo họ làm, chắc chắn chênh lệch rất lớn so với bộ quần áo mà Đoàn Vũ Phi đang mặc.

Bởi vì chỉ cần nhìn chất vải của bộ quần áo Đoàn Vũ Phi mặc, cũng biết không phải đồ bình thường.

Ánh mắt chậm rãi nhìn vào khuôn mặt của Đoạn Vũ Phi, Tịch Tích Chi len lén thở ra một hơi, bộ quần áo trên người hẳn quá hấp dẫn mắt người khác rồi. Hơn nữa khuôn mặt của Đoạn Vũ Phi rất khó phân biệt cao thấp, càng đánh thẳng vào thị giác người ta.

Tịch Tích Chi cắn răng ghen tỵ, sự chênh lệch giữa người với người biểu hiện ở chỗ này đây! Ít nhất trong số mỹ nhân hiếm hoi mà Tịch Tích Chi gặp qua, không ai có thể so được với dung nhan của Đoạn Vũ Phi. Mặc dù lời nữ nhân ra để so sánh với nam tử, sẽ khiến người ta cảm thấy không tôn trọng Đoạn Vũ Phi. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt hẳn, rất khó để không lời hẳn ra so với nữ tử. . .

“Thật đẹp.” Tịch Tích Chi nhỏ giọng thì thầm, không nhịn được len lút bày tỏ cảm xúc.

Bởi vì bọn họ ngồi trên ghế rồng, cách các đại thần ở phía dưới một khoảng, cho nên không ai nghe thấy giọng nói nhỏ nhỏ của Tịch Tích Chi. Nếu bị nghe thấy, nhất định sẽ gặp phải một trận sóng to gió lớn.

Chỉ tiếc người khác không nghe thấy, nhưng An Hoàng Hàn ngồi bên cạnh nàng lại nghe thấy rõ ràng.

“Nước miếng chảy hết ra rồi.” An Hoàng Hàn mở miệng nói lạnh nhạt, giọng điệu lúc nói giống như gió lạnh trời đông, phất qua khuôn mặt, khiến người ta cảm thấy rét lạnh thấu xương.

Tịch Tích Chi rùng mình một cái, nhớ lại cảnh cáo của An Hoàng Hàn giành inh mấy ngày trước, không cho phép mình có ý kiến về diện mạo của Đoạn hoàng tử trước mặt những người khác. Không nghĩ vừa gặp mặt, chính mình đã không kìm lòng được nói ra miệng.

Đôi mắt xanh thẳm trong veo của Tịch Tích Chi hơi trũng lên, nàng lập tức gờ hai tay lên, che miệng mình. Bộ dạng ấy, trong lòng sợ chính mình lại nói sai rồi.

Nhưng Tịch Tích Chi hiểu, lại khác với suy nghĩ của An Hoàng Hàn.

An Hoàng Hàn biết Tịch Tích Chi hiểu sai nhưng hẳn cũng không giải thích.

Tóm lại, nhìn Tịch Tích Chi nhìn chằm chằm nam tử khác tới mức say mê, tâm trạng của An Hoàng Hàn lập tức trở nên âm u. Nếu không phải Đoạn Vũ Phi là hoàng tử Huy Anh quốc, không cho phép Tịch Tích Chi nhìn hẳn ta nhiều hơn một lần, An Hoàng Hàn đã sớm ra lệnh cho thuộc hạ làm đầu hẳn ta chuyển nhà rồi.

Cũng không biết thế nào, trong nháy mắt, lòng muốn giết người lại xuất hiện.

Nhưng lý trí nhắc nhở hẳn, tuyệt đối không thể vì vui sướng nhất thời của bản thân mà phá hoại đám cưới quan trọng của hai nước. Huống hồ Đoạn Vũ Phi chỉ tới Phong Trạch quốc cầu hôn mà thôi, không hề tạo thành uy hiếp đối với mình. Ngược lại, nếu gả An Vân Y đi, hẳn còn có thể xếp một lượng lớn nội ứng ở bên cạnh Đoạn Vũ Phi, để biết những tin tức mới nhất của Huy Anh quốc.

“Tam hoàng tử Đoạn Vũ Phi, Huy Anh quốc tham kiến bệ hạ Phong Trạch quốc.” Đoạn Vũ Phi giương mắt, chống lại ánh mắt lạnh như băng của An Hoàng Hàn. Sau đó ánh mắt dần đáp xuống người bên cạnh hẳn - Tịch Tích Chi, dường như cảm nhận được ngạc nhiên quá mức, ngay lập tức, trong đôi mắt của Đoạn Vũ Phi lộ ra sự kinh ngạc.

Ánh mắt kinh ngạc của hẳn, tất cả đại thần trong đại điện đều thấy rõ

ràng. Bên ngoài nói An Hoàng Hàn chính là một đế vương lãnh huyết vô tình, trên tay dính vô số máu tươi, với bất cứ kẻ nào cũng lạnh như băng.

Trước khi tới Phong Trạch quốc, Đoạn Vũ Phi đã hỏi không ít tin tức về An Hoàng Hàn, nghe nói hẳn vô cùng sủng ái một đứa bé 8 tuổi. Nhưng hẳn lại không ngờ, hẳn sủng ái bé gái kia đến mức này... Ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng có thể ngồi chung? Chẳng lẽ đám đại thần không có ý kiến gì sao?

Dù sao Đoạn Vũ Phi cũng là hoàng tử có kinh nghiệm quang trường, trong nháy mắt đã tiếp nhận sự thật này, thu lại sự nghi ngờ vào trong đáy lòng, khóe miệng căng lên thoáng hiện nét tươi cười.

Bề ngoài của hẳn ta đã làm cho người ta thấy vô cùng kinh diễm. Nụ cười lúc này, quả thật khiến người ta không dời mắt được.

Tịch Tích Chi che miệng, tròng mắt thật to, ánh mắt thẳng tắp không nỡ rời đi.

Nàng cũng tỏ ra như thế, càng khiến người nào đó ăn giấm.

An Hoàng đưa tay nhéo một phát vào đùi nàng, hơi đau đớn, lập tức khiến Tịch Tịch Chi hoàn hồn, trợn mắt, hung hăng nhìn hắn.

Tịch Tịch Chi không yêu thích thứ khác, chỉ thích ăn, uống, ngủ và ngắm mỹ nam! Khó khăn lắm mới tìm được một mỹ nam xinh đẹp như vậy, nói thế nào cũng phải nhìn nhiều hơn vài lần, nuôi cho đẹp mắt chứ.

Đối với người ‘không hiểu phong tình, chỉ biết gây khó dễ từ bên trong’ như An Hoàng Hàn, tất nhiên Tịch Tịch Chi hận thấu xương, cười một tiếng, đôi môi mở ra, lộ ra hai chiếc răng khểnh đáng yêu, dường như uy hiếp đe dọa đối với người nào đó.

Nhưng vẻ bề ngoài quá mức xinh xắn động lòng người, với chiếc răng khểnh lại không thể khiến người ta không cảm thấy được bất kỳ cảm giác sợ hãi nào, ngược lại khiến người ta vừa nhìn đã không nhịn được khen nàng rất đáng yêu.

Tâm trạng phiền muộn lúc nãy trong nháy mắt đã hóa thành hư không, An Hoàng Hàn vươn tay vỗ vai Tịch Tịch Chi.

Lâm Ân vẫn chờ ở bên trái, lại càng quan sát kỹ lưỡng vẻ mặt của bệ hạ. Chẳng qua tâm trạng của bệ hạ thay đổi quá nhanh, khiến ông không tìm được nguyên nhân. Nhưng ông chỉ biết rõ một chuyện, tâm trạng của bệ hạ không ổn định, luôn không thoát khỏi sự liên quan đến bé gái nào đó.

“Đoạn hoàng tử đi đường xa đến đây, không cần đa lễ.” An Hoàng Hàn nâng tay lên, để Đoạn Vũ Phi đứng ở phía dưới đừng quá câu nệ.

Ai cũng hiểu rõ lời này chỉ là lời khách sáo mà thôi, nếu người thật sự có can đảm làm càn ở đây, chọc giận An Hoàng Hàn, cho dù người là hoàng tử, cũng không trốn thoát được số mệnh phải chết.

“Bệ hạ, lần này bản điện mang tới một chút lễ mọn, mong bệ hạ đừng ghét bỏ.” Đoạn Vũ Phi nói chuyện nho nhã lễ độ, giọng nói như nước nhỏ giọt, rõ ràng mà mang theo chút mỉa mai, khiến người ta chìm vào trong đó.

Tịch Tịch Chi tiếp tục cảm thán, ông trời thật ưu ái Đoạn Vũ Phi, không chỉ cho hắn một gương mặt tuyệt mỹ, còn có giọng nói hay như vậy. Điều luyến tiếc duy nhất là... hắn lại là nam tử. Nếu hắn là nữ tử, không ít nam tử sẽ si mê hắn.

Càng nghĩ tiếp, Tịch Tịch Chi càng thấy không đáng tin! Nàng làm sao vậy, luôn luôn so sánh Đoạn Vũ Phi với nữ tử! Nếu bị hắn biết, nàng nhất định sẽ bị người ta khinh bỉ, bởi vì đây là việc không tôn trọng người khác.

Nếu chuyện này phát sinh trên người mình, Tịch Tịch Chi cũng chẳng vui vẻ gì.

Trong nháy mắt, Tịch Tịch Chi thu hồi ánh mắt ‘thèm muốn sắc đẹp’, cố gắng né tránh ánh mắt của Đoạn Vũ Phi.

Nhưng Tịch Tịch Chi tuyệt đối không thể tưởng được, nàng càng tránh, càng hấp dẫn ánh mắt của Đoạn Vũ Phi.

Nàng ngồi bên cạnh An Hoàng Hàn, vốn là vạn người để ý, bây giờ lại có bộ dạng trốn tránh, lại càng khiến người ta muốn coi như không thấy cũng khó.

Đoạn Vũ Phi nhìn nàng chăm chú, mặc dù hầu như tất cả ánh của mọi người trên đại điện đều nhìn hắn, nhưng chỉ có ánh mắt của tiểu cô nương này khiến hắn không cảm thấy chán ghét. Bởi vì trong mắt nàng là sự ngưỡng thức đơn thuần, không mang theo một chút ý niệm tà ác nào. Còn động tác quay đầu sang bên kia của nàng lại càng khiến Đoạn Vũ Phi không nhịn được mà phát ra tiếng cười nhỏ, đứa nhỏ này thật là cẩn thận, vậy mà có thể sợ hắn không cao hứng?

Nhìn một đám người trong điện, có người nào nghĩ rằng hắn quán tâm tới ánh mắt của người khác, chỉ biết theo dõi hắn trưng ra khuôn mặt tuấn tú khó có thể hình dung.

Cho nên, bóng dáng Tịch Tịch Chi như lộ ra giữa bọn họ, ai mà không chú ý đến sự hiện hữu của nàng?

Khó trách bệ hạ Phong Trạch quốc lại sủng ái nàng như vậy, nàng thật sự là một người đáng được yêu thương.

“Lễ vật Đoàn hoàng tử đưa tới, sao trẫm có thể ghét bỏ?” Hắc nhìn sang Lâm Ân.

Lâm Ân lập tức hiểu ý, thét to nói: “Đoàn hoàng tử vừa đến Phong Trạch quốc, đi đường vất vả, chắc đã mệt mỏi, chuyện lễ vật hãy giao cho bọn nô tài làm.”

“Đa tạ Lâm tổng quản, xe ngựa chở lễ vật dừng ở bên ngoài.” Đoàn Vũ Phi tỏ ý Lâm Ân có thể kiểm kê bất kỳ lúc nào.

An Hoằng Hàn quay lại vấn đề quang trọng, “Nói vậy, Đoàn hoàng tử còn chưa gặp Thập Tứ hoàng muội của trẫm, không bằng buổi chiều cùng tới Quan Vân đình uống một chén rượu?”

Đối với lời mời của An Hoằng Hàn, Đoàn Vũ Phi nào dám từ chối, “Bản điện hạ quả thật chưa từng gặp Thập Tứ công chúa. Chỉ mới nhìn thấy bức họa vẽ Thập Tứ công chúa, bản điện hạ đã khó có thể quên được nàng, lần này có thể gặp được nàng là phúc khí của bản điện hạ.”

Tình yêu tràn ngập nồng đậm đối với An Vân Y, nhưng từ trong đó, Tịch Tích Chi luôn có thể nghe ra vài phần hư tình giả ý.

Một giọng nói nhỏ bé xuất phát từ bên cạnh, “Tất nhiên là hư tình giả ý, người cho rằng hắc thật sự thích An Vân Y hả?” Chẳng qua coi trọng nàng ta được sủng ái mà thôi.

Cưới An Vân Y, hắc ta không chỉ có mặt mũi, mà còn tuyên bố với thiên hạ, hắc ta đã cưới công chúa được sủng ái nhất Phong Trạch quốc, có thể thấy được quan hệ hữu nghị tốt đẹp giữa hai nước.

Đã đánh tính toán nước đi tốt nhất.

Tịch Tích Chi thở dài một hơi, có chút đồng tình với An Vân Y, một công cụ cho đám cưới, phải lấy chồng xa ở nước khác.

“Đoàn hoàng tử đi xuống nghỉ ngơi một lúc đi, đi đường mệt mỏi đến Phong Trạch quốc, chắc chắn dọc đường không nghỉ ngơi thật tốt.” An Hoằng dựa một nửa vào long ỷ, nhìn Đoàn Vũ Phi ở phía dưới.

Đoàn Vũ Phi cũng vô cùng thức thời, hắc đã thể hiện thái độ ở trước mặt mọi người. Bây giờ đứng ở trên đại điện cũng chẳng có chuyện để làm, không lui xuống thì có thể làm gì? Chẳng lẽ đứng ở chỗ này, nghe An Hoằng Hàn bàn chuyện quốc sự?

“Bản điện hạ cáo lui.” Đoàn Vũ Phi mang theo nô bộc của hắc, rời khỏi đại điện.

Sau đó, Đông Phương Vưu Dục cũng lặng lẽ rời khỏi đại điện.

Nghe các đại thần bắt đầu bàn bạc chuyện quốc gia đại sự buồn tẻ, Tịch Tích Chi không nhịn được ngáp hai cái. Đây là hậu quả do thức dậy quá sớm! Không có cảm xúc đặc biệt, sua ngủ lập tức đánh úp. Không chống lại được sự bao vây mãnh liệt, Tịch Tích Chi dựa vào vai An Hoằng Hàn, nằm ở trong lòng hắc ngủ thiếp đi.

Đối với một màn này trong lòng các đại thần nói thẳng, còn thể thống gì nữa! Nhưng không ai dám đứng ra nói một câu không đúng với Tịch Tích Chi, chỉ có thể nhịn, tiếp tục bấm tấu.

179. Chương 179: Chương 79

Lần đầu tới Phong Trạch quốc, Đoàn Vũ Phi có rất nhiều việc cần phải làm. Chuyện thứ nhất, chính là đi đến hành cung mà An Hoằng Hàn đã sắp xếp cho hắc. Tuy rằng hắc chỉ ở tạm, nhưng mỗi phương diện ăn, mặc, ở, đi lại, Phong Trạch quốc tuyệt sẽ không bạc đãi hắc.

Hành cung của hắc và Đông Phương Vưu Dục rất gần nhau, chỉ cách một bức tường.

Vì vậy khi hần đến hành cung, đúng lúc không hẹn mà gặp Đông Phương Vũ Dục.

Hai người đều là hoàng tử của nước khác, trước đó lại từng có quen biết, cho nên khi gặp gỡ cũng trò chuyện một lúc.

Sau khi hạ triều, Tịch Tích Chi bị An Hoàng Hàn ôm trở về Bàn Long điện, dọc đường đi không ít cung nữ, thái giám, văn võ đại thần đều nhìn họ với ánh mắt ngạc nhiên. Ai cũng biết bệ hạ sủng ái Tịch cô nương, nhưng. cho tới bây giờ bọn họ vẫn chưa hề thấy bệ hạ ôm bất cứ người nào, cho dù là phi tần trong hậu cung, bệ hạ cũng rất ít khi hòa nhã với các nàng, đừng nói đến chuyện ôm bọn họ.

An Hoàng Hàn vừa mới ôm Tịch Tích Chi bước ra đại điện, lập tức cả đại điện bàn tán xôn xao.

“Rốt cuộc bệ hạ có ý gì? Sao lại có thể sủng ái Tịch cô nương đến trình độ này.” Đây là vị vua mà bọn họ biết sao? Nổi tiếng máu lạnh vô tình, nói năng thận trọng, chưa bao giờ thích gần gũi với người khác.

Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh cũng sững sờ nhìn theo hai bóng dáng đã khuất dần sau cửa lớn, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, rốt cuộc trong lòng bệ hạ đang nghĩ gì? Chẳng lẽ đó đúng thật là con gái riêng của bệ hạ ở bên ngoài? Nhưng không phải vấn đề này trước đó đã bị phủ nhận sao!

Mùa hè đã qua, khí trời đổi sang thu mát mẻ.

Tịch Tích Chi nằm sấp ở giữa màn che màu vàng kim ấm áp, ngủ rất say, chu cái miệng nhỏ nhắn hồng như hoa anh đào, gương mặt nhỏ bé trắng trẻo mũm mĩm vô cùng đáng yêu.

An Hoàng Hàn ngồi ở sau thư án, nghiêm túc xử lý chính vụ.

Tịch Tích Chi cảm thấy trên người hơi đau thì khó chịu nhíu mày, đưa tay gãi mấy cái ở mu bàn tay. Vì móng tay của nàng đều được cắt tỉa định kỳ, cho nên mu bàn tay chỉ có vài vết đỏ mờ mờ, mấy giây sau, vết đỏ ấy cũng nhanh chóng biến mất.

Nếu hiện tại Tịch Tích Chi chịu mở mắt ra xem, chắc chắn có thể nhìn thấy trên mu bàn tay nàng mọc lên một lớp lông tơ màu trắng bạc rất nhỏ và ngắn. Nếu không nhìn kỹ, tuyệt nhiên sẽ không thấy. Nhưng mà Tịch Tích Chi thần kinh thô lại cho rằng nàng bị muỗi chích, vì vậy hoàn toàn không để chuyện này ở trong lòng.

Cảm giác đau nhói chỉ dừng lại trong ít giây rồi nhanh chóng biến mất. Sau đó lớp lông tơ cũng nhạt dần, lập tức giống như có sinh mệnh chui vào da thịt non mịn của Tịch Tích Chi, chớp mắt một cái, đã biến mất khỏi bề mặt da Tịch Tích Chi, giống như chưa từng xuất hiện.

Có lẽ bởi vì động tác gãi ngứa của Tịch Tích Chi tương đối lớn, khiến An Hoàng Hàn chú ý, hần quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Tịch Tích Chi vẫn ngủ ngon như trước, ngoại trừ chấn bông trên người bị đá xa một chút, những thứ khác đều bình thường. An Hoàng Hàn buông bút lông trong tay xuống, đi tới kéo chăn bông đắp lên người nàng.

An Hoàng Hàn ở cự ly gần cẩn thận quan sát, mới phát hiện ra có điểm khác thường. An Hoàng Hàn nâng cánh tay trắng trẻo béo tròn của Tịch Tích Chi lên, dùng ngón trỏ sờ sờ mu bàn tay nàng, trên da có rất nhiều chấm đỏ nho nhỏ, hơi giống như bị muỗi chích.

An Hoàng Hàn vừa định mở miệng để Lâm Ân đi truyền thái y, nhưng lại ngạc nhiên phát hiện chấm đỏ nhỏ nhanh chóng rút đi giống như thủy triều, dần dần biến mất.

Nhìn bộ dáng Tịch Tích Chi ngủ say, trong lòng An Hoàng Hàn không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Nếu có lần sau, có lẽ hần cần phải đi tìm Phùng chân nhân hỏi thăm một chút, tìm được câu trả lời thỏa đáng hơn.

Tịch Tích Chi hồn nhiên không biết, trong lúc ngủ mơ hình như lấy được thức ăn ngon, chép chép miệng giống như đang nhai.

An Hoàng Hàn nhìn thấy nàng đáng yêu động lòng người như thế, khóe miệng hần bất giác lộ ra nụ cười nhạt cứng chiu. Mặc dù độ cong rất nhỏ, nhưng không thể nghi ngờ, quả thật hần đã cười. Cũng may giờ phút này không có cung nữ, thái giám nào ở trong Bàn Long điện, chỉ có hai người An Hoàng Hàn và Tịch Tích Chi, nếu bị người khác nhìn thấy, lại cảm giác không chân thật à xem.

Chẳng qua từ lúc Tịch Tịch Chi đến đây, ai cũng biết bệ hạ đã từ từ thay đổi rất nhiều. Ví dụ như mỗi ngày đều phải mang theo một tiểu hài tử ở bên mình thì mới có thể yên tâm. Chỉ cần Tịch Tịch Chi rời đi một chút, trái tim của bệ hạ lập tức sẽ trống rỗng. Nhớ trước kia, bất kể lúc nào bệ hạ cũng chỉ có một mình, mà giờ đây, hẳn là nơi nào có hắn thì tiểu hài tử kia cũng sẽ ở đấy.

Chờ Tịch Tịch Chi thức dậy, đã đến thời gian ăn trưa, An Hoằng Hàn căn dặn Ngự Thiện Phòng chuẩn bị Phượng Kim Luân Ngự mà Tịch Tịch Chi thích ăn nhất. Mới gần gần mấy ngày, số lượng cá Phượng Kim Luân trong Thanh Nguyên Trì đã giảm xuống đáng kể. Vì vậy không lâu sau, An Hoằng Hàn lại yêu cầu nước Luật Vân đưa tới một đám cá mới. Mục đích duy nhất chính là lấp đầy bụng con chồn nào đó.

Thời điểm nhận được tin tức này, Đông Phương Vưu Dục suýt chút nữa đã phun nước trà ra ngoài. Những người khác ở Luật Vân quốc không biết bệ hạ cần cá để làm gì, nhưng hẳn lại hiểu rõ! Chỉ sợ toàn bộ mọi người trong thiên hạ cũng đều bị lừa chẳng hay biết gì, cho rằng bệ hạ của Phong Trạch quốc cực kỳ thích loài Phượng Kim Luân Ngự này, mà sự thật thì sao? Chẳng qua là giành riêng xuống bếp mà thôi.

Nếu có một ngày Luật Vân quốc không còn Phượng Kim Luân Ngự, phần lớn là bị một đứa bé nào đó ăn sạch.

Buổi chiều, Đoạn hoàng tử và Thập Tứ công chúa hẹn gặp nhau ở Quan Vân đình.

An Hoằng Hàn để chính vụ qua một bên, phân phó Lâm Ân kêu Ngự Thiện Phòng chuẩn bị mấy cái đĩa bánh ngọt đưa đến Quan Vân đình.

Tịch Tịch Chi nhớ lại gương mặt ‘Kim Sa Cá Lặn, Bể Nguyệt Tu Hoa’ của Đoạn hoàng tử, lập tức thèm thuồng chảy cả nước miếng. Không đợi An Hoằng nói xong, bèn hét to lên: “Ta cũng đi!”

Một câu nói âm vang mạnh mẽ, khiến tất cả mọi người trong đại điện đều nghe rõ ràng.

Ánh mắt thâm thúy của An Hoằng Hàn lập tức trầm xuống. Nhắc tới Đoạn Vũ Phi, đứa nhỏ bào đo đường như rất hưng phấn, có thể không làm cho người ta hận thấu xương sao?

“Người không thể đi.” Ánh mắt An Hoằng Hàn lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào Tịch Tịch Chi, giọng điệu không cho phép thương lượng.

Tịch Tịch Chi đang hưng phấn, nghe được câu này giống như bị hắt một chậu nước lạnh, khiến nàng lạnh cóng từ đầu tới đuôi. Nghiến răng nói lầm: “Tại sao ta không thể đi?”

Lâm Ân hầu hạ ở bên cạnh, nhìn thấy sắc mặt bệ hạ âm trầm, mà đứa nhỏ nào đó còn chưa chịu từ bỏ ý đồ, trong lòng không ngừng cầu nguyện, hi vọng bệ hạ ngàn vạn lần đừng nổi giận, nếu không bọn nô tài trong cái phòng này cũng không thể tốt được.

Mấy kiếm An Hoằng Hàn dựng lên, “Người đang chất vấn trẫm?”

Tuy đó là một câu hỏi, nhưng An Hoằng Hàn lại nói với giọng trần thuật, khẩu khí lạnh như băng, làm người ta không khỏi sinh ra sợ hãi ở trong lòng.

Lâm Ân đi theo bên cạnh bệ hạ nhiều năm, dĩ nhiên nhìn ra đây là điểm báo người muốn nổi giận, không ngừng nháy mắt ra dấu cho Tịch Tịch Chi, để nàng đừng tranh luận với bệ hạ nữa, cuối cùng người phải chịu thiệt, chỉ có thể là chính nàng.

Ý tốt của đại thúc, sao Tịch Tịch Chi có thể không biết chứ? Nhưng nàng thật sự rất muốn đi Quan Vân đình nhìn một chút. Chuyện vui như thế, sao có thể thiếu nàng?

Không biết vì sao, trong lòng An Hoằng Hàn đột nhiên nảy sinh một cảm giác nguy hiểm. Với tính tình đơn thuần của Tịch Tịch Chi, hơn nữa Đoạn Vũ Phi có một mặt khác mà người đời không biết, muốn bắt cóc con chồn ngu ngốc này, không phải là chuyện dễ dàng sao. Càng nghĩ như vậy, An Hoằng Hàn càng phải ngăn cản cơ hội gặp mặt của Tịch Tịch Chi và Đoạn Vũ Phi.

Có lẽ đây là sự lo lắng dư thừa, nhưng An Hoằng Hàn không chịu được khi Tịch Tịch Chi cảm thấy hứng thú với những nam nhân khác.

“Ngoan ngoãn đợi ở Bàn Long điện cho trẫm.” An Hoàng Hàn nhìn Tích Tích Chi, cảnh cáo nàng một câu. Thấy nàng không hề có phản ứng, An Hoàng Hàn cảm thấy không ổn, lại bổ sung thêm một câu: “Nếu sau khi trẫm trở lại Bàn Long điện, không nhìn thấy ngươi, hậu quả..... ngươi nghĩ thử xem?”

Tim gan của Tích Tích Chi bị dọa sợ đến mức lập bộp, đây đúng là uy hiếp trần trụi mà.

Nhưng đối với con chồn không nghe lời Tích Tích Chi này thì đúng là có tác dụng.

“Lâm Ân, ngươi trông coi nàng cho trẫm, buổi chiều hôm nay không cho phép nàng ấy bước ra Bàn Long điện một bước, nếu không trẫm sẽ hỏi tội ngươi.”

Mũi dùi đột nhiên chĩa về phía Lâm Ân, Lâm Ân lập tức quỳ xuống lĩnh chỉ.

“Nô tài tuân lệnh, chắc chắn sẽ trông chừng Tích cô nương cẩn thận.”

An Hoàng Hàn gật đầu, mang theo một nhóm cung nữ, thái giám rời khỏi Bàn Long điện. Chỉ để lại Lâm Ân và Tích Tích Chi, mắt to trừng mắt nhỏ.

Cuối cùng Lâm Ân đấu không lại, dờ trán kêu khổ, “Tích cô nương, ngài đừng trách lão nô, hoàng mệnh khó cãi, cho dù ngài có trừng nô tài, nô tài cũng sẽ không để ngài ra khỏi Bàn Long điện một bước, cho dù là nửa bước.

Sợ Tích Tích Chi khó chịu, Lâm Ân còn cố ý khoa chân múa tay bày ra tư thế bị chặt đầu, nói cho Tích Tích Chi biết, nếu nàng vẫn khăng khăng làm theo ý mình, chỉ sợ đầu của ông sẽ dọn nhà.

Tích Tích Chi lập tức thở dài, “Đại thúc yên tâm ta sẽ không hại chết người! Cho dù thật sự có chuyện, ta cũng sẽ một mình gánh vác.”

Những lời này khiến tim của Lâm Ân nhảy vọt lên tới cổ họng, “Tích cô nương, ngài đừng lấy tính mạng của nhóm nô tài ra đùa giỡn như vậy.”

Cho dù ngài gánh vác tất cả nhưng bệ hạ sẽ đồng ý sao? Ngài cho rằng mệnh lệnh vừa rồi của bệ hạ chỉ là để trang trí, không có sức uy hiếp hay sao? Sự Tích Tích Chi thật sự to gan rồi đi, Lâm Ân không dám tách khỏi dù là nửa bước, luôn coi chừng Tích Tích Chi, hể Tích Tích Chi đi một bước, Lâm Ân cũng sẽ đi một bước.

Cung nữ, thái giám hầu hạ xung quanh, nhìn một màn này, cũng không nhịn được len lén cười nhẹ.

Về chuyện ước hẹn ở Quan Vân đình, An Hoàng Hàn đã sớm phân phó thái giám tới Vân Y cung truyền lời. Cho nên trước khi An Hoàng Hàn đến, Thập Tứ công chúa đã một thân hoa phục ngồi ở bên trong đình.

Quan Vân đình xây dựng đã lâu. Nói đến nguồn gốc của cái tên, chung quy cũng có liên quan tới phong cảnh ở đây. Mỗi khi sáng sớm mặt trời mọc và hoàng hôn mặt trời lặn, nơi này chính là địa điểm tốt nhất để ngắm cảnh. Đám mây cuối chân trời bị ánh trời chiều nhuộm thành màu hồng quả quýt, lúc đậm lúc nhạt, giống như một tầng hoa văn.

“Vân Y khẩu kiến hoàng huynh.” Giữa hai hàng lông mày thanh tú của An Vân Y mang theo một ít sầu muộn.

An Hoàng Hàn giả vờ như không nhìn thấy, đi thẳng qua, ngồi đối diện nàng. Đầu tiên là nhìn đến khuôn mặt trang điểm của nàng ngày hôm nay, nét mặt An Hoàng Hàn bình tĩnh, nhưng trong lòng không khỏi hờ hững. Lúc trước mỗi ngày đều ăn mặc nổi bật để người khác chú ý, hôm nay lại ăn mặc bình thường. Ý định đã quá rõ ràng, sao An Hoàng có thể không nhìn ra?

“Hôm nay là ngày muội và Đoạn hoàng tử gặp nhau, trẫm hi vọng muội có thể để lại ấn tượng tốt cho hắn, trở về kêu cung nữ trang điểm lại cho muội.” An Hoàng Hàn nói một câu, khiến sự chuẩn bị của An Vân Y trước khi đến đây đều hóa thành hư không.

Nhưng lại không dám phản bác ý tứ của hoàng huynh, An Vân Y chỉ có thể gật đầu trả lời: “Hết thảy nghe theo hoàng huynh.”

An Vân Y cẩn thận, đứng dậy dẫn theo hai cung nữ trở về đường cũ.

180. Chương 180: Chương 80

Đúng lúc đó, Đoạn Vũ Phi đi từ một con đường đá khác tới, nhìn thấy thiếu nữ mặc hoa phục dần dần đi xa, trong đầu lập tức đoán ra thân phận. Chân còn chưa bước vào Quan Vân đình, đã cất giọng hành lễ chào hỏi An Hoàng Hàn.

“Bệ hạ, vị vừa rồi chính là Thập Tứ công chúa sao?”

An Hoàng Hàn đưa mắt nhìn hẩn một cái, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, “Đó chính Thập Tứ hoàng muội của trẫm.”

Đoạn Vũ Phi giả bộ làm ra vẻ mặt không hiểu, nghi ngờ hỏi: “Thập Tứ công chúa đã đến đây rồi, tại sao lại rời đi? Chẳng lẽ là do bốn cung có chỗ nào đó không tốt, khiến Thập Tứ công chúa không hài lòng?”

Giữa mi tâm của hẩn mang theo vài phần nóng nảy, giống như rất sợ sẽ để lại ấn tượng không tốt trong lòng đối phương. Bộ dáng này hoàn toàn khác với biểu hiện lúc trước của An Vân Y. Chẳng qua. Cho dù Đoạn Vũ Phi làm bộ giống như thật, trong lòng An Hoàng Hàn cũng biết, hẩn chỉ đang diễn trò mà thôi. Đối phương muốn khiến mình tin tưởng một chuyện, đó chính là. hẩn yêu Thập Tứ công chúa, hơn nữa đó còn là một tình yêu không thể kiềm chế.

“Đoạn hoàng tử lo lắng quá rồi, hoàng muội của trẫm nghe nói người muốn gặp nàng, cực kỳ vui mừng, vừa rồi còn hỏi trẫm nàng ăn mặc trông như thế nào? Có thể thấy nàng cũng có mấy phần tình ý với người.” Thời điểm An Hoàng Hàn nói dối, mặt không đỏ thớ không gắp, giống như tất cả đều là sự thật, “Trẫm chỉ nói một câu, trang phục hôm nay của nàng không ổn, nàng lập tức đứng dậy trở về Vân Y cung, nói là đi trang điểm lại.”

An Hoàng Hàn nói qua loa mấy câu, từ từ đặt ly trà trong tay lên trên bàn đá, các động tác đều khéo léo, ung dung, khoan thai, khiến người ta không thể tìm ra một chút tỳ vết nào.

Lần này thì ngược lại, Đoạn Vũ Phi không biết nên nói tiếp thế nào, nhưng trong nhiều năm nay, Đoạn Vũ Phi và các lão hồ ly trên triều đình đã đánh thắng không ít giao đạo. Có lúc không tiếng động mà thắng, càng nhận thêm được sự tin tưởng của đối phương, cho nên giờ phút này, hẩn lựa chọn giữ yên lặng, lấy sự im lặng để thay thế lời nói giữa hai người.

Bên trong Quan Vân đình, An Hoàng Hàn và Đoạn Vũ Phi trò chuyện rất êm thấm, mà trong Bàn Long điện, Tịch Tịch Chi lại đứng ngồi không yên. Mỗi lần ngồi xuống được một lúc là lập tức đứng lên, giống như trên đệm có kim châm nàng vậy.

Trong tay Lâm Ân đang cầm một đĩa nho, đứng ở bên cạnh bàn, nhìn mặt mày tiểu tử tông ủ rũ, cảm thấy kinh hồn bạt vía, sợ rằng mình sẽ mềm lòng, thả nàng ra khỏi Bàn Long điện.

“Tiểu tử tông, người nên ngoan ngoãn ngồi xuống, không muốn ngồi thì đi nằm ngủ một giấc cũng được. Đợi người tỉnh dậy, chắc bệ hạ đã trở về Bàn Long điện.” Lâm Ân đặt đĩa nho ở trên bàn, dặn dò hai cung nữ bóc vỏ nho cho Tịch Tịch Chi.

Tịch Tịch Chi bĩu môi, vẫn rất muốn đi xem “Tương thân yến” của An Vân Y và Đoạn Vũ Phi một chút.

Sống trong hoàng cung đã lâu rồi, mỗi ngày trừ ăn ra chính là ngủ, gần đây đến hôn sự của Đoạn Vũ Phi và An Vân Y, có vẻ được mọi người chú ý. Dĩ nhiên Tịch Tịch Chi cực kỳ muốn đi tham gia náo nhiệt, chỉ tiếc. người nào đó lại không để cho nàng đi.

“Tổng quản đại thúc, trong Bàn Long điện thật là bực bội, chúng ta ra ngoài đi dạo chứ? Đi một lúc sẽ trở lại mà.” Đôi mắt to trong veo như nước chớp chớp với Lâm Ân. Tịch Tịch Chi bày ra vẻ mặt “Ta rất ngoan, rất nghe lời”, làm người khác không nhìn được sinh lòng thương tiếc.

Nhưng. dù gì Lâm Ân cũng là nô tài trong cung nhiều năm như vậy, sao có thể vì vẻ mặt làm nũng của Tịch Tịch Chi mà lập tức tháo vũ khí đầu hàng. Khi ông nhìn thấy gương mặt đáng yêu của Tịch Tịch Chi thì trong đầu lập tức hiện ra vẻ mặt băng sơn vạn năm không đổi của bệ hạ, nhất thời bị dọa sợ đến

lắc đầu, nói: “Tiểu tổ tông, người làm khó lão nô rồi, đi ra ngoài cũng được, nhưng đến lúc trở lại, chỉ sợ đã không thấy lão nô rồi. Nếu người vẫn muốn ra ngoài, lão nô sẽ không ngăn cản, chỉ cầu tiết thanh minh năm sau, người đốt thêm chút tiền vàng bạc cho lão nô.”

Lâm Ân vừa nói xong, nước mắt đã chảy xuống, che kín cả nếp nhăn ở hai bên mắt, nước mắt chảy ngang dọc ở trên khuôn mặt già nua.

Đúng là gừng càng già càng cay, vừa nhìn thấy tổng quản đại thúc khóc, trong lòng Tịch Tích Chi xuất hiện một chút áy náy, lấy khăn tay ra đưa cho Lâm Ân, “Đại thúc, ta không ra..... Ta bảo đảm thật không ra, thúc đừng khóc nữa.”

Ngồi ủ rũ ở trên nệm êm, Tịch Tích Chi giơ tay lên lau nước mắt cho Lâm Ân. Nước mắt của lão nhân gia, thật khiến người ta không biết phải làm sao.

“Chuyện này..... đây chính là người nói, tiểu tổ tông, nói chuyện phải giữ lời.” Nước mắt Lâm Ân thoáng chốc đã thu hồi, trông mắt trong sáng không nhìn thấy nửa chút dấu vết vừa khóc.

Biết đây chẳng qua là chiêu mà tổng quản đại thúc dùng để đối phó mình, nhưng trong lòng Tịch Tích Chi không có một chút buồn bực nào. Dù sao ông cũng vì muốn tốt ỉnh, dùng an nguy của mình mà chọc giận An Hoàng Hàn, suy nghĩ một chút, đây là một quyết định không sáng suốt.

Tịch Tích Chi trịnh trọng gật đầu, nhắc nhở bản thân thu hồi lòng hiếu kỳ lại, đừng nghĩ đến chuyện đến Quan Vân đình xem náo nhiệt.

Một buổi chiều ngán ngủ, nhưng Tịch Tích Chi lại cảm thấy cực kỳ dài, nằm ở trên giường, lật tới lật lui vẫn không thể ngủ được. Mí mắt khép lại, lại mở ra, không có chút buồn ngủ nào. Vì không muốn thời gian trở nên vô vị, Tịch Tích Chi thậm chí còn tự giác chạy đến phía sau thư án, tay cầm bút lông tập viết.

Sắc trời tối dần, mây bay trên trời cũng từ từ bị ánh trời chiều nhuộm thành màu da cam, từng đám mây với màu sắc rực rỡ hợp thành một bức tranh xinh đẹp.

Ngoài cửa phòng, một loạt tiếng bước chân truyền đến, lỗ tai Tịch Tích Chi khẽ động, còn chưa kịp ghé đầu nhìn xung quanh, đã nghe thái giám hô to: “Bệ hạ hồi cung.”

Lâm Ân vội phát tràn trong tay, khối đá lớn trong lòng cuối cùng cũng được thả xuống.

“Cung nghênh bệ hạ.”

Sau ngàn lần chờ mong, vạn lần chờ mong, cuối cùng ông cũng chờ được bệ hạ trở lại. Nếu bệ hạ về trễ thêm tý nữa, ông không chắc có thể tiếp tục trông chừng Tịch cô nương. Nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp, tính mạng của mình sẽ được an toàn. Kể từ khi bị phải đến làm nô tài ở Bàn Long điện, Lâm Ân chưa từng trải qua một ngày thoải mái. Tuy địa vị cao hơn trước kia một bậc, nhưng lại phải phục vụ hết sức đến nỗi quên mình. Mỗi lần nghĩ đến câu nói “Gần vua như gần cọp”, Lâm Ân luôn không nhịn được mà cảm khái.

Tịch Tích Chi vứt bút lông trong tay xuống, bấu môi khẽ hừ, không thèm nhìn ra cửa, xoay người đi vào trong điện, làm như không thấy người nào đó.

Dĩ nhiên biết tiểu hài tử đang tức giận nên An Hoàng Hàn cũng không vội đuổi theo, quay đầu phân phó với Lâm Ân nói: “Bảo ngụ thiện phòng chuẩn bị một con Phượng Kim Lân Ngư.”

Đối với việc dụ dỗ tiểu hài tử, An Hoàng Hà vẫn vô cùng nắm chắc.

Nhưng khi những lời này lọt vào tai Tịch Tích Chi, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau. Nhớ lúc trước, cứ mỗi lần Tịch Tích Chi tức giận, An Hoàng Hàn đều dùng chiêu này để dụ dỗ mình, hẳn thật sự xem mình là hài tử mà dụ dỗ sao? Tùy tiện tìm một món ăn ngon, đã muốn tức giận của mình tan thành mây khói? Lần này, không có cửa đâu.

Tịch Tích Chi đá giày xuống đất, leo lên giường vua. Không đắp chăn mà nằm đại lên trên.

An Hoàng Hàn theo sau tiến vào bên trong điện, khoác tay cho cung nữ, thái giám trong điện lui ra ngoài.

“Nếu muốn ngủ, trước tiên phải đi tắm cùng trẫm.” Nhìn Tịch Tích Chi mặc nguyên quần áo mà ngủ, An Hoàng Hàn cất bước đi tới.

Tiếng bước chân bạch bạch, khiến cho tim của Tịch Tịch Chi không tự chủ đập nhanh hơn.

Áp lực vô hình bao trùm toàn bộ căn phòng, trong đầu Tịch Tịch Chi lộ ra gương mặt lạnh băng, khí phách của An Hoằng Hàn, lửa giận trong lòng lập tức tiêu tan hơn một nửa! Nhưng vì nghĩ đến sĩ diện, Tịch Tịch Chi nhắc nhở bản thân, ngàn vạn lần không thể cứ bỏ qua chuyện này như vậy. Kéo chân bông qua, cả người hoàn toàn bị che kín, dường như với bộ dạng như vậy, mới có thể né tránh tầm mắt của An Hoằng Hàn.

“Ăn cơm trước, đợi lát nữa rồi ngủ tiếp.” An Hoằng Hàn không hề lo lắng đi lại gần, mặc dù lời nói lạnh như băng, nhưng lại mang theo tình cảm bình thường.

“Ngủ rồi.” Trong chăn truyền ra một giọng nói buồn buồn.

An Hoằng Hàn tức cười nhếch miệng, “Nếu người ngủ rồi, vậy giọng nói khi này là của ai?” Thấy Tịch Tịch Chi vẫn không có chút động tác đứng dậy nào, An Hoằng Hàn nói: “Sự kiên nhẫn của trẫm có hạn, cố gắng đừng khiêu chiến giới hạn cuối cùng của trẫm dậy mau.”

Lời cảnh cáo lần này làm cho lòng của Tịch Tịch Chi lạnh đi một nửa.

“Ta không đói bụng.” Trong chăn bông tiếp tục truyền ra một giọng nói buồn buồn.

“Phượng Kim Lân Ngư cũng không ăn?” An Hoằng Hàn hỏi.

“Không ăn.” Hôm nay Tịch Tịch Chi không có hứng thú với bất kỳ cao lương mỹ vị gì.

Sống chung với tiểu hài tử đã lâu, An Hoằng Hàn hiểu rất rõ tính tình của nàng, nếu không phải thất sự tức giận, thì sẽ nguôi giận rất nhanh, như ngày hôm nay, phản bác mình tận ba lần, vẫn là lần đầu tiên.

Ngồi vào mép giường, An Hoằng Hàn duỗi ngón tay ra gõ vào mép giường một cái, “Trẫm không muốn người đến Quan Vân đình, dĩ nhiên có đạo lý của trẫm. Ngược lại người..... không phải muốn đi nháo Quan Vân đình, vậy có ý định gì? Chẳng lẽ là coi trọng Đoạn hoàng tử sao?”

An Hoằng Hàn đổi sang một góc độ khác, nói chuyện với Tịch Tịch Chi. Trong lời nói mang theo vài phần trên ghẹo, cũng có mấy phần ghen tuông. Nhưng nếu Tịch Tịch Chi dám trả lời hắn là “Đúng”, thì hắn tuyệt đối sẽ không thể khống chế được tâm tình của mình.

Giọng buồn buồn truyền đến từ trong chăn bông. Bởi vì chăn bông hơi dày, giọng Tịch Tịch Chi lại nhỏ cho nên khi truyền đến tai An Hoằng Hàn đã như tiếng ruồi muỗi.

“Ai coi trọng hắn! Đó chỉ đơn thuần là thưởng thức!” Tịch Tịch Chi thề với trời, trong lòng tuyệt không có nửa điểm khinh nhờn với Đoạn Vũ Phi.

“Thật sao?” An Hoằng Hàn cố ý hỏi ngược lại một câu, trong lời nói dày đặc sự không tin, “Nếu không coi trọng hắn, sao lúc nào cũng muốn ở cạnh hắn? Tịch Tịch Chi, nếu người thật sự thích hắn, trẫm có thể làm chủ cho người.”

An Hoằng Hàn nâng cằm của Tịch Tịch Chi lên, lần đầu tiên gọi cả tên họ đầy đủ của đối phương. Ngón tay mang theo vết chai, nhẹ nhàng vuốt ve qua lại gò má của Tịch Tịch Chi, vừa mập mờ lại vừa có chút nguy hiểm.

Dường như cảm giác trên cảm thoáng cái đã phóng đại gấp mấy lần. Tịch Tịch Chi rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ của bàn tay lớn kia. Trong lòng xuất hiện một chút mất tự nhiên, để che giấu chuyện mình đang luống cuống, Tịch Tịch Chi bèn giơ tay đẩy bàn tay của An Hoằng Hàn ra.

“Ai cần người làm chủ! Người đâu phải là cha mẹ ta, dù ta có thích người nào, đó cũng là chuyện của chính ta.”

Chuyện của nàng?

Nghe được lời này, An Hoằng Hàn không khỏi cười lạnh một tiếng, ngay từ lúc con chồn nào đó xông đến bên cạnh hắn thì tất cả của nàng đã do mình nắm giữ, bất kể là tâm, hay là thân, tất cả đều là của hắn.

Chỉ là An Hoằng Hàn không hề nói ra lời này. Bởi vì một khi nói ra, chắc chắn con chồn nào đó lại muốn tranh luận với mình một phen.

181. Chương 181: Chương 81

Tịch Tích Chi như bị ai túm lấy đuôi mèo, lông dựng đứng, gào lên: “Ai... ai nhìn trúng Đoàn Vũ Phi.” Ngay cả họ tên cũng nói ra rồi, nàng nghĩ đến điều gì đó, lẩm bẩm buồn bã trong chán: “Cho dù ta nhìn trúng hần, hần cũng không nhìn trúng ta.”

Vì sao Tịch Tích Chi nói như vậy? Người nghĩ một người bình thường có thể nhìn trúng một đứa bé tám tuổi sao? Nghĩ đã thấy không thể. Tịch Tích Chi rất tự biết mình nên mới không nghĩ đến chuyện không thể đó.

Nhưng câu nói này lọt vào tai An Hoảng Hàn lại mang ý nghĩa khác hẳn. Sắc mặt hần thoáng cái trở nên âm trầm bất định, ánh mắt nguy hiểm cảnh cáo nhìn Tịch Tích Chi như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Mà suy nghĩ trong đầu cô nhóc kia không có chút tương đồng nào với ý nghĩa mà An Hoảng Hàn hiểu. Qua một lúc lâu, lâu đến mức không thấy An Hoảng Hàn ra lệnh, Tịch Tích Chi nằm trong chăn không biết gì ngược lại cảm thấy không được tự nhiên, suy nghĩ không nắm chắc, chẳng lẽ An Hoảng Hàn đã bỏ ý nghĩ gọi nàng đi ăn cơm, đi trước rồi sao?

Để xác nhận ý nghĩ của mình, Tịch Tích Chi vén một góc chăn bông lên nhằm biết sự thật. Ai ngờ vừa hé chăn liền lộ ra một đôi mắt sáng, đôi mắt lạnh lẽo thấu xương của An Hoảng Hàn, như có thể đóng băng mọi ánh mắt nhìn vào chúng, khiến người ta không thở nổi.

Tịch Tích Chi hết hồn lập tức chui vào chăn, không dám nhìn thêm chút nào.

Trong lòng thầm nói, lẽ nào An Hoảng Hàn giận thật? Đôi mắt lạnh lẽo của An Hoảng Hàn không ngừng xoay vòng trong đầu Tịch Tích Chi, lại nhớ đến những cách đối phó người sau khi An Hoảng Hàn tức giận, trái tim nhỏ bé của Tịch Tích Chi đập loạn liên hồi.

“Nghe giọng điệu của người thì đúng là cực kỳ để ý đến Đoàn hoàng tử thì phải.” Không thể không nói, đôi khi An Hoảng Hàn không hẳn là không có bất cứ tâm tình gì, chỉ ít sau khi nghe thấy câu nói của Tịch Tích Chi thì tâm tình mang tên “đổ kị” lập tức chiếm lấy tư tưởng của hần.

Dưới tay áo bào màu vàng kim, các ngón tay An Hoảng Hàn thu lại giống như đang cực lực đè nén gì đó. Sự thực cũng đúng là thế, thứ mà An Hoảng Hàn đè nén chính là cơn tức giận bất chợt ủa lên trong lòng.

An Hoảng Hàn chưa từng xem trọng người hay vật gì cả nhưng lại để tâm nhất đến Tịch Tích Chi. Nghĩ đến người trong lòng cô nhóc ấy không phải hần mà là người khác, cơn tức giận xông lên đầu thiếu chút nữa khiến hần mất lý trí.

“Không... không có, ta không để ý hần.” Lúc này mà bảo mình để ý Đoàn hoàng tử thì chỉ có người ngu thôi. Tịch Tích Chi có thể nhìn thấy cực kỳ rõ ràng lửa giận trong mắt An Hoảng Hàn. Tuy không biết là do đâu nhưng cứ nói theo An Hoảng Hàn thì sẽ không sai gì hết!

Trong đại điện yên tĩnh chỉ có hai người An Hoảng Hàn và Tịch Tích Chi, nói chuẩn xác hơn thì là một người và một chồn.

Trong hoàn cảnh quá yên tĩnh, thính lực của Tịch Tích Chi dường như tốt hơn trước, ngay cả tiếng hít thở giữa hai người cũng nghe rõ ràng hơn, khiến nàng không dám thở mạnh.

Ánh mắt của An Hoảng Hàn vẫn nhìn chăm chú vào chỗ lồi lên của chăn bông trên long sàng, cho dù người trong lòng cô nhóc nào đó không phải hần thì cũng đừng nghĩ đến việc rời khỏi hần. Bởi vì một khi rơi vào bàn tay hần rồi thì có chạy đằng trời, cả đời này nhất định chỉ có thể ở bên cạnh hần mà thôi.

“Bắt đầu từ giờ, còn dám nhắc đến bất cứ chuyện gì liên quan đến Đoàn Vũ Phi, trăm sẽ không khách khí với người nữa đâu.”

Tịch Tích Chi không dám hoài nghi tính chân thật của câu nói này chút nào, dù sao... sau khi nhìn thấy đôi mắt lạnh buốt thấu xương của An Hoảng Hàn, dáng vẻ kiêu căng của Tịch Tích Chi cũng mất sạch! Quả

nhân mình vẫn là kẻ mềm nắn rắn buông, đặc biệt lúc người nào đó nổi giận, có cho nàng mười lá gan nàng cũng không dám phản bác.

“Ta không nói đến hần nữa.” Mới bắt đầu, tiểu hài tử nào đó chiếm được thượng phong, nhưng giờ đã rơi vào tình thế bất lợi. Giọng nói càng ngày càng nhỏ, chỉ sợ chọc cho lửa giận của An Hoằng Hàn lại bùng lên.

Ít nhất từ chuyện này có thể thấy rằng mọi chuyện liên quan đến Đoàn Vũ Phi là cấm khu trước mặt An Hoằng Hàn, không thể đặt chân vào.

Nhưng sự việc có đúng như cái đầu thô kệch của Tịch Tích Chi nghĩ không? Cấm khu thực sự không phải Đoàn Vũ Phi mà là chính bản thân nàng đó.

Từ trước đến nay, An Hoằng Hàn không có hứng thú với vật hay chuyện gì cả, duy chỉ có với con chồn nào đó mà thôi.

“Ra đây ăn cơm.” Vẫn là câu nói không có chút nhiệt độ.

Trước đó Tịch Tích Chi còn dám phản bác đôi câu là mình không muốn đi ăn. Nhưng bây giờ Tịch Tích Chi chỉ có thể ngoan ngoãn bò ra từ trong chăn, làm theo ý của An Hoằng Hàn.

Người đang tức giận thì không thể trêu vào!

Tịch Tích Chi vừa mới chui ra khỏi chăn thì đã thấy đôi bàn tay thon dài tràn đầy sức mạnh đuổi tới. Phản ứng đầu tiên của nàng là né tránh nhưng đôi bàn tay kia còn nhanh hơn, thấy được động tác mờ ám của nàng nên lập tức đổi hướng đè lên đầu vai nàng.

Cả thân thể nhỏ nhắn của Tịch Tích Chi sợ đến mức cứng đờ, nàng cũng không quên vừa rồi đã làm An Hoằng Hàn không vui và các loại tin đồn ở trong cung sau khi An Hoằng Hàn nổi giận.

Sự chú ý của Tịch Tích Chi tập trung hết vào cái tay kia, lo lắng một giây sau, bàn tay này sẽ cho nàng một cái tát, hoặc là kẹp đầu vai nàng lại rồi quăng nàng đi.

Sự việc không phát triển như dự liệu, đôi tay chậm rãi dời từ đầu vai Tịch Tích Chi sang cổ áo nàng.

Tịch Tích Chi nhìn chăm chăm tay của An Hoằng Hàn rồi suy đoán động tác kế tiếp của hần. Ngón tay An Hoằng Hàn khá thon dài, các đốt ngón tay rõ ràng, mới nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy đôi tay này tràn đầy sức mạnh cường đại.

Trong lúc đang sững sờ thì cái tay kia đã di động, nhưng nó không làm ra bất cứ hành động bạo lực nào mà chỉ kéo lại vạt áo của Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi giờ mới hoàn hồn, hóa ra An Hoằng Hàn đang sửa sang lại vạt áo ỳnh.

Tiểu hài tử nào đó xấu hổ, vừa rồi nàng còn tưởng An Hoằng Hàn sẽ làm chuyện bất lợi với mình chứ.

“Ngẩng ra làm gì, còn không đứng dậy, Ngự Thiện phòng đã chuẩn bị xong hết rồi. Còn nói nữa thì ngươi sẽ phải đổi khẩu vị, nếm thử mùi vị cơm nguội thức ăn nguội đấy.” Bàn tay khoác lên đầu vai Tịch Tích Chi, động tác của An Hoằng Hàn rất quen thuộc, hành động này đã không phải lần đầu tiên.

Đầu vai bị cánh tay của An Hoằng Hàn đè lên có hơi nặng.

Không biết Tịch Tích Chi đang nghĩ gì, An Hoằng Hàn nắm cả đầu vai của nàng, dễ dàng nhắc nàng dậy.

“Đi thôi.” An Hoằng Hàn ôm Tịch Tích Chi đi ra cửa điện.

Tịch Tích Chi mặc cho An Hoằng Hàn điều khiển, một loạt vấn đề nảy ra. Vì sao lần nào cũng là An Hoằng Hàn làm chuyện khiến mình mất hứng, nhưng đến thời điểm mấu chốt nhất thì hần luôn có thể xoay chuyển tình thế khiến mình vốn nên hưng sư vấn tội lại trở nên khúm núm không dám lên tiếng.

Suy nghĩ rất lâu mà không nghĩ ra nguyên do trong đó, cuối cùng Tịch Tích Chi chẳng thêm nghĩ thêm nữa. Thấy cao lương mỹ vị bày trên bàn thì lập tức lao đến, hóa bị phần thành cơm thêm ăn. Xét cái đùi gà trên mình con gà quay nhét vào trong miệng, không kịp để ý đến ánh mắt của cung nữ, thái giám xung quanh, việc của mình thì mình làm.

Quanh mép dính đầy dầu mỡ, Tịch Tịch Chi vẫn gặm đùi gà ngon lành.

Một đôi đũa bạc gấp miếng Phượng Kim Lân Ngư bỏ vào bát của Tịch Tịch Chi.

“Ăn đi.” Không có một lời dư thừa, An Hoằng Hàn ý bảo Tịch Tịch Chi động đũa.

Đối lập với sở thích ăn Phượng Kim Lân Ngư của Tịch Tịch Chi, An Hoằng Hàn lại cực kỳ không mê được mùi vị đặc biệt vốn có của Phượng Kim Lân Ngư. Ban đầu còn cùng ăn cá với Tịch Tịch Chi, dần dần số lần ăn tăng lên, An Hoằng Hàn cũng quen thuộc vị cá, không còn cố chấp nữa.

Tịch Tịch Chi cũng không cố tình làm trái, mỹ thực dâng tận miệng nào có đạo lý không ăn?! Cầm khăn lau tay, sau đó cầm đũa bạc bắt đầu ăn cá.

Một tiểu thái giám từ ngoại điện đi vào thấy bệ hạ đang dùng bữa, không biết có nên quấy nhiễu hay không. Thấy Lâm tổng quản đứng bên cạnh liền lập tức nháy mắt ra hiệu với ông.

Lâm Ân nhanh chóng phát hiện ra sự tồn tại của tiểu thái giám, đi tới nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Lâm tổng quản, đây là thư tín đưa tới từ ngoài cung.” Tiểu thái giám lấy một phong thư trong tay áo đưa cho Lâm Ân.

Thái giám này ngày thường phụ trách truyền tin ở trong hoàng cung, thấy hắn lấy thư ra, Lâm Ân quen thói thuận miệng hỏi: “Ai đệ trình lên?”

Lâm Ân cầm bức thư nhìn mấy lần.

“Nô tài... nô tài cũng không biết.” Sáng hôm nay, phong thư này đã đặt trong phòng hắn, mặt ngoài chỉ viết rõ muốn đưa lên cho bệ hạ. Nhưng bệ hạ là ai, không biết người viết thư là ai nên tiểu thái giám cũng không dám chắc có nên nâng lên không.

Thấy bệ hạ đã ăn gần xong, Lâm Ân gật đầu với tiểu thái giám rồi đuổi hắn đi.

“Mặc kệ nội dung trong bức thư này là gì cũng đưa cho bệ hạ xem, dù sao cũng sẽ không sai.” Vạn nhất là bức thư quan trọng gì, nếu bỏ lỡ thì Lâm Ân không kham nổi trách nhiệm.

Thấy An Hoằng Hàn bỏ bát đũa xuống, Lâm Ân lập tức đứng bên cạnh. “Bệ hạ, vừa rồi có một tiểu thái giám đưa một phong thư đến, người muốn đọc qua không?”

Ánh mắt Tịch Tịch Chi lập tức quay sang, thời gian qua đã quen gió êm sóng lặng, rất ít khi có chuyện gì mới lạ. Hễ là thứ gì để An Hoằng Hàn xem không phải đều dùng tấu chương trình lên à? Lần này sao lại dùng thư?

Thực ra nghi hoặc của Tịch Tịch Chi cũng chính là nghi hoặc của Lâm Ân.

Đại thần trong triều ai mà không dùng tấu chương, viết lên đó nội dung bẩm báo rồi đưa cho bệ hạ. Nếu nói đến thư thì chỉ có khoái mã gia tiên [1] ở biên quan mới có. Nhưng nay biên quan thái bình, với lại người đưa tin cũng không phải tướng sĩ ở biên quan.

An Hoằng Hàn không chút do dự xé miệng phong thư, lấy thư ra nói: “Có lẽ có tin tức.”

Tịch Tịch Chi lập tức cả kinh. “Là tung tích của Từ lão đầu sao?”

Nàng không nhịn được bước đến gần xem.

An Hoằng Hàn liếc qua một cái đã xem hết nội dung bức thư. “Không khác mấy, thư này do Phùng chân nhân đưa tới nói là đã tìm được phương hướng đại khái của Bạch Hồ.

Từ lão đầu mất tích đã lâu khiến Tịch Tịch Chi lo lắng, đặc biệt là lúc này tính mạng ông ấy đang bị uy hiếp, Tịch Tịch Chi dĩ nhiên hi vọng mau chóng giải cứu ông ấy.

“Bây giờ chúng ta phải đi tụ hợp với Phùng chân nhân ngay để đi giải cứu Từ lão đầu!” Tịch Tịch Chi bỏ đũa xuống.

Mây kiếm của An Hoằng Hàn nhướng lên, khóe miệng hé ra nụ cười lạnh, “Tạm thời không được.”

“Vì sao?!” Giọng điệu của Tịch Tịch Chi bất ngờ cao lên.

Chậm một khắc thì sự nguy hiểm của Từ lão đầu sẽ tăng thêm một phần.

Chú thích:

[1]Khoái mã gia tiên: Thành ngữ được sử dụng ngày nay để miêu tả nỗ lực đẩy nhanh tốc độ của quá trình nhằm phát triển và tiến bộ ngày càng nhanh. Nó cũng được sử dụng như một phép ẩn dụ cho những nỗ lực để liên tục tiến về phía trước. (Nguồn: tinhhoa.net) Trong câu này có ý là cấp báo những tin tức quan trọng gửi từ biên quan.

182. Chương 182: Chương 82

Ánh mắt An Hoảng Hàn chợt chuyển một cái, nhìn Tịch Tích Chi thật sâu, lắc đầu với nàng, nói: “Trước tiên tạm thời không nói tới việc tin tức của Bạch Hồ không chính xác, chỉ riêng chuyện trong hoàng cung đã khiến trẫm không thể nào phân thân ra được. Cho dù muốn đi cứu người, cũng phải chờ Phùng Chân Nhân tìm được chỗ ẩn thân của Bạch Hồ, trẫm mới có thể sắp xếp thời gian hành động.”

Cách này vừa có thể tiết kiệm thời gian, vừa có thể giúp An Hoảng Hàn có thể để ý xử lý chuyện ở đây trong khoảng thời gian này, vì sao lại không làm?

Đoàn Vũ Phi vừa đến hoàng đô không lâu, việc hôn sự còn chưa đàm phán ổn thỏa thì sao An Hoảng Hàn có thể bỏ bê việc quốc sự mà đi tìm Từ quốc sư mất tích?

Tịch Tích Chi lập tức hiểu rõ, đúng như lời của An Hoảng Hàn, coi như bọn họ lập tức đi ngay thì cũng như con ruồi không đầu, không tìm được phương hướng. Thay vì lãng phí thời gian đi trước, không bằng chờ Phùng Chân Nhân tìm ra được vị trí chính xác của Bạch Hồ, bọn họ sẽ là người đi đầu tiên.

Quả nhiên là người đứng đầu một đất nước, đầu óc không hề tầm thường, mỗi một chuyện đều suy nghĩ vô cùng chu đáo.

Tịch Tích Chi gật mạnh đầu một cái, “Mọi chuyện đều nghe theo lời người an bài!”

Tóm lại chỉ cần có thể cứu được Từ lão đầu, vậy thì mọi chuyện đều tốt.

An Hoảng Hàn đưa lại lá thư cho Lâm Ân, “Đốt đi.”

Về chuyện của Bạch Hồ, càng ít người biết càng tốt. Dù sao khi nói đến quỷ thần, vẫn không nên cho người khác biết nhiều thì hay hơn, để tránh tạo ra cảnh dân chúng hỗn loạn.

“Nô tài tuân lệnh.” Lâm Ân cầm bức thư đi tới bên cạnh lò lửa, lá thư từ từ tới gần ngọn lửa, rồi rơi xuống, nhanh chóng cháy rụi.

Lần này Đoàn Vũ Phi tới Phong Trạch quốc chủ yếu là để cầu hôn, về chuyện cưới công chúa, thời gian đại khái cần phải để tính sau. Đám cưới cũng không phải chuyện dễ dàng gì, đặc biệt hai nước lại cách xa như vậy, chỉ một đoạn khoảng cách này cũng có thể làm ột cuộc hôn nhân đơn giản trở nên khó khăn.

So với An Hoảng Hàn và Tịch Tích Chi, Lâm Ân mới được coi là người bận rộn. Mỗi ngày đều bận ba trong hoàng cung, kiểm tra quà tặng của Đoàn Vũ Phi mang tới, sau đó còn ghi rõ từng cái để đưa cho An Hoảng Hàn xem.

Mặc dù Huy Anh quốc không cường đại như Phong Trạch quốc, cũng không giàu có như Cửu quốc, nhưng mà thực lực và binh lực tuyệt đối không thua kém quốc gia khác. Vật phẩm mang tới vô cùng trân quý, có tới mười cái rương lớn, các loại đồ vật quý hiếm lại càng vô số kể.

Ngay cả Tịch Tích Chi cũng chọn ra hai vật nho nhỏ, treo trong Bàn Long điện.

Sau mấy ngày, gần như ngày nào Đoàn Vũ Phi cũng ở chung một chỗ với An Vân Y, đây cũng là do An Hoảng Hàn an bài để cho hai người có thời gian bồi dưỡng tình cảm nhiều một chút. Mãi cho tới ngày thứ ba, Đoàn Vũ Phi mới đi tới Ngự Thư Phòng, cầu kiến An Hoảng Hàn.

Ngày đó, đúng lúc Tích Tịch Chi cũng ở Ngự Thư Phòng mài mực cho An Hoằng Hàn, vừa nghe thấy Đoàn Vũ Phi cầu kiến, cặp mắt thoáng hiện lên một tia sáng, động tác trong tay cũng từ từ chậm lại.

Mấy ngày gần đây không biết An Hoằng Hàn trúng tà gì, bất luận đi tới chỗ nào, cũng luôn mang nạng theo, làm hại nạng không có một chút thời gian tự do. Cả ngày không phải tập luyện học chữ tại Ngự Thư Phòng, thì cũng là nằm ngáy ngủ tại Bàn Long điện. Tích Tịch Chi tự nhận bản thân không phải là thánh nhân, sao có thể chịu được cuộc sống khô khan như vậy, chỉ tiếc mỗi lần bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của An Hoằng Hàn, luôn nhìn không được mà làm theo ý đối phương.

Bề ngoài của Đoàn Vũ Phi, khiến người ta có cảm giác hít thở không thông. Ngay từ lúc hần tiến vào, ánh mắt của Tích Tịch Chi đã tập trung ở gương mặt của hần, dù chỉ nhìn một lần cũng khiến tâm hồn rung động.

Quả nhiên, rất nhiều người đều được ông trời chiếu cố. Trước tiên không nói tới An Hoằng Hàn là một ví dụ, ngay cả vị Đoàn hoàng tử này cũng là một người vô cùng xuất sắc.

An Hoằng Hàn sớm đã thấy ánh mắt của tiểu nữ tử bên cạnh, ngay lúc Đoàn Vũ Phi tiến vào điện đã trở nên si mê, trong lòng bùng lên một cơn lửa giận, tốc độ tăng cao cực kỳ nhanh. Đã nhiều ngày qua, một khắc hần cũng không rời khỏi nạng, là phòng ngừa nạng lên đi ra ngoài gặp gỡ Đoàn Vũ Phi. Không ngờ kẻ thông minh nghĩ đến nghìn điều, lại có một điều sơ sót, hôm nay lại chạy tới cầu kiến hần.

Cho dù trong lòng bất mãn, nhưng An Hoằng Hàn cũng không biểu lộ ra ngoài mặt. Bàn tay đặt phía dưới bàn đọc sách, tránh đi ánh mắt của mọi người, néo mạnh lên chân của Tích Tịch Chi một cái.

Tích Tịch Chi bị đau, trong nháy mắt lập tức lấy lại tinh thần, tràn đầy bất mãn trừng mắt nhìn An Hoằng Hàn một cái. Thích đẹp chính là bản tính của mỗi con người, nhìn soái ca lâu một chút thì có làm sao?

Nàng lại không có phạm tội, đối với hành động của An Hoằng Hàn, Tích Tịch Chi không thể nào lý giải được. Trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ An Hoằng Hàn ghen tị với dáng vẻ bề ngoài của Đoàn hoàng tử, cho nên mới không chấp nhận được người khác ngắm lâu hơn một týt?

Ai nói bụng dạ con gái mới hẹp hòi? Tên đại nam nhân trước mắt này chính là một loại người như vậy!

Nhỏ giọng thì thầm hai câu, Tích Tịch Chi cuối cùng cũng không dám cãi lộn trực tiếp với An Hoằng Hàn.

Nàng nói mấy câu đó, làm sao có thể tránh được lỗi tai của An Hoằng Hàn. Sắc mặt của An Hoằng Hàn trầm xuống, rất muốn dạy dỗ cô nhóc này một phen, nhưng lại vướng phải Đoàn Vũ Phi ở đây, An Hoằng Hàn cũng không thể nghiêm mặt, chỉ có thể néo đuôi tiểu nữ tử một lần nữa.

Lại nói, thịt trên người cô nhóc này mềm nhũn, ấm áp, cảm giác cũng không tệ.

Lúc âm ỉ với Tích Tịch Chi, An Hoằng Hàn cũng không quên sự tồn tại của Đoàn Vũ Phi, ánh mắt nhìn về phía Đoàn Vũ Phi, nhẹ giọng hỏi: “Không biết Đoàn hoàng tử tới Ngự Thư Phòng tìm thăm là có việc gì? Có phải nô tài trong cung hầu hạ hoàng tử không tốt hay không? Chỉ cần Đoàn hoàng tử nói một câu, thăm sẽ lập tức lấy đầu của bọn họ.”

Ngón tay nhẹ nhàng vén cọng tóc rơi ngay mắt của Tích Tịch Chi, khiến con ngươi trong suốt của Tích Tịch Chi lộ ra.

Động tác của An Hoằng Hàn rất tự nhiên, giống như rất quen thuộc, dường như đã làm trăm ngàn lần. Mà Tích Tịch Chi cũng không cảm thấy bàn tay to lớn trên trán cho gì không ổn, tất cả đều là vì thói quen.

Động tác thân mật giữa hai người cùng với bầu không khí hài hòa khiến Đoàn Vũ Phi cả kinh, nhưng về mặt lại rất bình tĩnh, cười ha ha nói: “Sao lại có việc này? Nô tài trong cung đều đã hết lòng hết dạ làm hết phận sự hầu hạ bản điện hạ, cũng không có cử chỉ nào đi quá giới hạn, bệ hạ quá lo lắng rồi.”

Ánh mắt của hần vẫn rơi vào bàn tay đang vuốt ve trán Tích Tịch Chi của An Hoằng Hàn, dường như hần ta có chút hiểu rõ lời đồn bên ngoài rồi. Tai nghe không bằng mắt thấy, nếu như chính hần không thấy An Hoằng Hàn sùng ái như vậy, Đoàn Vũ Phi tuyệt đối sẽ không tin rằng một An Hoằng Hàn tuyệt tình lạnh lùng lại có một mặt khác tình cảm dịu dàng như vậy.

Vì sao hần lại có một loại cảm giác An Hoằng Hàn yêu thích bé gái trước mặt này hơn muội muội của hần?

Cẩn thận đánh giá Tịch Tịch Chi, một tiểu hài tử, gương mặt trắng nõn khiến người ta cực kỳ yêu thích.

Nhưng mà thiên hạ rộng lớn, có rất nhiều bé gái đáng yêu hơn Tịch Tịch Chi, An Hoằng Hàn nhìn trúng điểm nào của Tịch Tịch Chi? Hoặc là Tịch Tịch Chi có sở trường gì đó, đáng để An Hoằng Hàn coi trọng nàng như vậy.

Ở góc độ của Đoàn Vũ Phi, giá trị của một người được quyết định bởi cách người khác đối đãi với người như thế nào. Cho nên hắn mới cảm thấy, Tịch Tịch Chi chắc chắn có sở trường ở một phương diện nào đó, mới có thể khiến cho An Hoằng Hàn nâng niu nàng trong lòng bàn tay. Nhưng mà hắn lại không biết rằng, có vài tình huống một người sủng ái một người khác mà không cần có lý do nào cả.

Thậm chí chính An Hoằng Hàn cũng không biết tại sao hắn lại coi trọng cô nhóc Tịch Tịch Chi này. Nếu nói là vì vẻ ngoài, Tịch Tịch Chi tuyệt đối không được tính là đẹp như tiên, khuynh quốc khuynh thành, cao lắm chỉ được xem là đáng yêu. Tính tình... lại càng hồ đồ, có đôi khi gặp những rắc rối ngớ ngẩn, An Hoằng Hàn đã thu dọn cục diện rồi rầm cho nàng không biết bao nhiêu lần.

Nhưng mà... hắn cứ muốn cưng chiều nàng, yêu nàng, không hề có lý do hay mục đích gì cả.

Cực kỳ không thích ánh mắt đánh giá của Đoàn Vũ Phi, An Hoằng Hàn làm bộ gõ bàn hỏi: “VẬY Đoàn hoàng tử tìm trâm có việc gì?”

Trong lời nói có sự không kiên nhẫn, người thông minh nhất định sẽ nghe thấy được.

Đoàn Vũ Phi cực kỳ thức thời mà thu hồi ánh mắt, im lặng vài giây, khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên một chút sắc đỏ, “Thật ra... Bản điện hạ tìm bệ hạ là vì muốn nói chuyện hôn sự của bản điện hạ và Thập Tứ công chúa.”

Ánh mắt lạnh lùng của An Hoằng Hàn hiện lên một chút châm chọc, nhanh tới nỗi làm cho người khác bắt không được, khóe miệng treo một nụ cười. Chẳng qua chỉ là nụ cười thoáng qua, nhìn thế nào cũng đều không có độ ấm.

“A...? Xem ra sức hấp dẫn của Đoàn hoàng tử rất lớn, mới có mấy ngày ngắn ngủn, có lẽ hoàng muội của trâm đã bị người bắt làm tù binh rồi.”

Khóe miệng Đoàn Vũ Phi cứng đờ, hình như nghĩ tới chuyện không vui. Mấy ngày nay hắn cũng nghe theo An Hoằng Hàn an bài, nói chuyện đùa vui cùng với Thập Tứ công chúa, còn đi ngắm cảnh không ít nơi, nhưng mà thái độ công chúa đối với hắn luôn luôn lạnh nhạt. Trong quá khứ mà nói, hắn chỉ tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay, ra vẻ mỉm cười cũng có thể ôm lấy không ít tâm hồn thiếu nữ, nhưng lúc này lại gặp phải nhiều trở ngại với Thập Tứ công chúa.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đoàn Vũ Phi cho ra một kết luận, đó chính là... trong lòng Thập Tứ công chúa đã có người khác, vốn chưa từng nghĩ đến việc gả cho hắn.

Một không muốn gả, một không muốn kết hôn.

Thật đúng là chuyện buồn cười, đây là nguyên nhân An Hoằng Hàn lộ ra vẻ giễu cợt.

Tịch Tịch Chi quan sát vẻ mặt của hai người, ít nhiều gì cũng đã lấy được không ít tin tức từ trong lời đối thoại của bọn họ.

“Bệ hạ, trong lòng bản điện hạ rất ái mộ Thập Tứ công chúa, có trời đất chứng giám, cầu bệ hạ tác thành nguyện vọng của bản điện hạ, tạo ra một đoạn nhân duyên tươi đẹp mỹ mãn của Phong Trạch quốc và Huy Anh quốc.”

Chỉ sợ rằng câu nói cuối cùng mới thật sự là tiếng lòng của hắn?

Tịch Tịch Chi ngồi trên đùi An Hoằng Hàn, răng môi khế nhúc nhích nhỏ giọng thì thầm.

Từ nhiều năm trước đến nay, Huy Anh quốc chưa từng hợp tác với Phong Trạch quốc, do đó cũng mất đi nơi bắt nguồn kinh tế là Phong Trạch quốc. Lần này lấy cớ hòa thân, chẳng phải là muốn mượn sức Phong Trạch quốc, tiếp đó đẩy mạnh phát triển quốc gia. Cho dù là Phong Trạch quốc hay là Huy Anh quốc, việc hòa thân lần này mọi sự trăm lợi chứ không hại.

Giả bộ làm như suy nghĩ một hồi, An Hoàng Hàn liếc mắt nhìn Đoàn Vũ Phi, cũng không muốn đưa ra câu trả lời chính xác, “Việc này trầm tư suy xét cân nhắc, tối nay thiết yến tại Lưu Vân điện, để cho bá quan văn võ thương nghị một hồi, Đoàn Hoàng Tử cảm thấy được không?”

Khóe miệng Đoàn Vũ Phi hàm chứa một nụ cười, như là đã vô cùng nắm chắc.

“Đây là chuyện chung thân đại sự của Thập Tứ công chúa, đương nhiên không thể sơ sài, bệ hạ lo lắng nhiều cũng là việc bình thường, bản điện hạ nguyện ý chờ đợi.” Đoàn Vũ Phi đáp lời một cách nho nhã lễ độ, khiến cho người ta không tìm được sơ hở.

Lúc sau An Hoàng Hàn và Đoàn Vũ Phi, người một câu, ta một câu, tán gẫu một hồi. Qua hồi lâu, An Hoàng Hàn mới mời Đoàn Vũ Phi ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Hắn vừa mới đi khỏi, Tịch Tịch Chi đã không nhịn được mở miệng nói: “Không phải người rất hi vọng An Vân Y gả cho Đoàn Vũ Phi hay sao? Tại sao tới bây giờ vẫn còn suy xét?”

An Hoàng Hàn vuốt nhẹ lọn tóc rơi xuống bên má của Tịch Tịch Chi, giọng nói thâm tình, “Thứ gì đạt được quá dễ dàng, ngược lại sẽ không khiến hấn quý trọng. Loại đạo lý này, chẳng lẽ người không hiểu sao?”

183. Chương 183: Chương 83

Trong lòng thầm lẩm nhẩm lại những lời này một lần nữa, càng nghĩ càng thấy trong lời nói này nhất định còn chứa ý nghĩa khác.

Trong lúc Tịch Tịch Chi đang suy nghĩ thì ánh mắt của An Hoàng Hàn cũng hơi dao động, hần nhìn về phía Tịch Tịch Chi. Hình như trong câu nói này cũng tìm được một ý nghĩa sâu xa giống như vậy. Hắn mất bao nhiêu tâm huyết, đến hiện tại còn không phải vẫn không nhận được thứ mà mình muốn có hay sao?

Ngón tay khẽ nhéo nhéo khuôn mặt mềm mại của Tịch Tịch Chi, chỉ có điều. . . . hần vẫn có thể tiếp tục chờ đợi. Đợi tới lúc cô nhóc nào đó nguyện ý mở rộng cánh cửa trong lòng vì hần.

Màn đêm dần dần buông xuống, ánh nến trong hoàng cung cũng từ từ được thấp lên. Toàn bộ cung điện rộng lớn đều được bao phủ trong một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, tản ra khí thế trang nghiêm và to lớn mạnh mẽ khác hẳn so với ban ngày.

An Hoàng Hàn viết một nét cuối cùng trên tấu chương, rồi buông bút lông trong tay xuống, khép tấu chương lại đưa cho Lâm Ân, “Đưa tấu chương này tới chỗ của Lưu Phó Thanh.” Sau đó lại chỉ về phía những tấu chương chất đống trên thư án, “Tổng những cái này tới chỗ nào đó đi, mà trả lại chỗ đưa tới cũng được.”

“Dạ, nô tài sẽ đi làm ngay.” Mỗi khi bệ hạ xử lý xong chính vụ thì tới khoảng thời gian Lâm Ân làm chân chạy vặt. Tấu chương được trình lên mỗi ngày, sau khi bệ hạ phê duyệt xong đều phải qua tay Lâm Ân, rồi lại được đưa tới tay các vị đại thần, sau đó kế tiếp mới tới công đoạn thực hiện nội dung trong tấu chương.

Tịch Tịch Chi sống ở bên cạnh An Hoàng Hàn đã lâu nên cũng ít nhiều hiểu được trong chức vụ của Lâm Ân cần phụ trách những chuyện gì. Một đôi mắt tròn long lanh đáng yêu liếc qua mấy đống tấu chương kia, cuối cùng dừng lại ở trên người An Hoàng Hàn.

“Bãi giá Lưu Vân điện.” An Hoàng Hàn đứng lên chỉnh sửa vạt áo một chút, ngẩng đầu liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ rồi mới chậm rãi nói.

Tịch Tịch Chi lập tức nhảy từ trên ghế xuống, đuổi đuổi cái lưng đang đau mỏi, đi theo sau lưng An Hoàng Hàn, cùng hần bước ra khỏi Ngự Thư phòng.

Trong Lưu Vân điện, đèn đuốc sáng trưng, khung cảnh hòa nhã, vui vẻ.

Rất nhiều đại thần đã đến đông đủ từ sớm, ngồi ở cạnh bàn nói chuyện phiếm. Về chuyện tối nay bệ hạ triệu tập bọn họ vào cung tham gia dạ yến, bọn họ đều không biết nguyên nhân bên trong. Nhưng mà nếu bệ hạ đã mở tiệc mời bọn họ, thì bọn họ nhất định phải có mặt.

Một tiếng hô ‘Bệ hạ giá lâm’ khiến các vị thần tử đều lập tức quỳ xuống hành lễ.

An Hoằng Hàn ôm đầu vai của một tiểu nữ tử, bước từng bước từ cửa điện tới bậc thềm thứ chín trên đài cao.

“Bình thân.” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang vọng khắp đại điện.

Các vị thần tử đồng thanh hô to ‘Tạ chủ long ân’, rồi chậm rãi đứng lên.

Chỗ ngồi của Đoàn Vũ Phi và Đông Phương Vũ Dục chia ra ở hai góc trái phải phía dưới, đều tương đối gần bậc thềm thứ chín trên đài cao.

Đông Phương Vũ Dục dựa trên tinh thần đến xem náo nhiệt, vừa phe phẩy chiết phiến, vừa quan sát tình hình bên trong điện Lưu Vân. Còn về mục đích tới Phong Trạch quốc của Đoàn Vũ Phi, hẳn ít nhiều gì cũng biết được vài phần. Quốc gia của bọn họ và Huy Anh quốc không thể nói là có quan hệ hữu nghị, nhưng cũng không thể coi là đối địch, cho nên hẳn không có ý định vướng vào chuyện này.

Tịch Tích Chi ngồi ở bên cạnh An Hoằng Hàn không hề có chút khách khí, liên tục thò tay vào trong mâm đựng trái cây lấy hoa quả ăn. Một đôi mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Đoàn Vũ Phi, rồi lại nhìn Thập Tứ công chúa đang ngồi ở phía dưới.

Thập Tứ công chúa cùng ngồi chung một chỗ với những vị công chúa khác, nàng ta là người nổi bật nhất ở trong nhóm các vị thiếu nữ, một bộ váy xòe màu hồng nhạt lại càng khiến nàng ta thêm nổi bật, cực kỳ mê người. Trên khuôn mặt treo một nụ cười nhàn nhạt, hai má lúm đồng tiền bên khóe miệng càng làm cho người ta không thể dời mắt.

Quả nhiên là một mỹ nhân tương lai mà! Tịch Tích Chi không nhịn được thầm cảm thán trong lòng, sau đó khẽ néo khuôn mặt nhỏ nhắn của mình! Người so với người, tức chết người. Tại sao mình lớn lên chỉ có một khuôn mặt có thể tạm gọi là ‘đáng yêu’ như vậy chứ? Mỗi lần nghiêm mặt muốn dọa bọn nô tài một chút, cuối cùng đều nhận lại thất bại. Chẳng những không khiến bọn nô tài sợ hãi, mà ngược lại còn chọc cho bọn họ cười to rất vui vẻ.

Trong lòng bốc lên một cảm giác hờn dỗi, nhìn nhìn ly rượu đặt trên bàn, Tịch Tích Chi cũng không thêm khách khí, bưng lên uống một hơi cạn sạch.

An Hoằng Hàn vẫn ung dung ngồi nhìn, trong đầu hiện lên tình cảnh lúc hai người mới vừa quen biết không lâu, nhớ tới dáng vẻ say rượu của Tịch Tích Chi khi vẫn còn ở nguyên hình thú, khóe miệng hần dần dần cong lên tạo thành một độ cong cực kỳ nhỏ.

Đưa mắt liếc nhìn Lâm Ân một cái, An Hoằng Hàn chỉ vào ly rượu trong tay Tịch Tích Chi, ý bảo ông thêm rượu.

Lâm Ân lập tức làm theo.

Vừa nhìn thấy động tác của An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi lập tức đoán ra ý định của đối phương. Hàm răng nghiền chặt vang lên tiếng ken két, liếc xéo hẳn một cái, không tiếng động nhủ thầm, muốn nàng uống say sao, không có cửa đâu! Lần này Tịch Tích Chi bưng ly rượu trong tay nhưng không uống, kiên quyết không để cho vị đế vương phúc hắc nào đó được như ý nguyện.

An Hoằng Hàn cũng không ép Tịch Tích Chi uống tiếp. Nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ tức giận của nàng, biên độ cong trên khóe miệng lại càng rộng hơn.

Lâm Ân giỏi nhất là đoán ý qua lời nói và sắc mặt, thấy tâm tình của bệ hạ không tệ, trái tim đang thấp thỏm không yên cũng dần dần bình ổn. Bình thường chỉ cần tâm tình của bệ hạ không tệ, cũng đại biểu cho việc ngài sẽ không dễ dàng tức giận, như vậy bọn nô tài như họ làm việc cũng an toàn hơn nhiều.

Tịch cô nương thật đúng là phúc tinh của bọn họ, ít nhất kể từ sau khi Tịch cô nương tới Bàn Long điện, thời gian bệ hạ có tâm tình tốt nhiều hơn là thời gian có tâm tình tệ. Nếu như thường ngày bệ hạ cũng vui

về như vậy thì bọn họ không cần phải trải qua trạng thái suốt ngày lo lắng đề phòng rồi.

Trên dạ yến, trong lòng mỗi người đều suy tính những chuyện khác nhau.

Tâm trạng của An Vân Y không yên, ánh mắt vô định nhìn chăm chăm một ngọn đèn đến gần gần người, cũng không biết là đang suy nghĩ chuyện gì. Vào giờ phút này, một đôi mắt sáng ngời xinh đẹp trở nên có chút vô hồn. Chiếc khăn lụa trong tay bị nàng siết chặt đến nỗi không còn hình dáng ban đầu, giống như đang sợ chuyện gì đó.

Dạ yến vừa mới bắt đầu, Đoàn Vũ Phi đã không nhịn được đứng dậy dò hỏi: “Bệ hạ, không biết ngài nghĩ như thế nào về sự kiện xảy ra vào buổi chiều hôm nay?”

Đoàn Vũ Phi mặc một bộ y phục màu trắng, tác phong nhanh nhẹn. Rất nhiều vị công chúa và nữ quyền có mặt ở đây vừa thấy hắn thì đều không đề nén được cảm giác nhộn nhạo trong lòng.

Chúng thần sững sờ, tất cả đều mang vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía bậc thềm thứ chín trên đài cao.

An Hoảng Hàn thờ ơ đáp lại: “Đoàn hoàng tử cần gì phải nóng lòng, trẫm đã nói rồi, chuyện này cần phải thương nghị với các vị đại thần. Dù sao..... đây cũng là chuyện chung thân đại sự của Thập Tứ công chúa.”

Cố ý nhấn mạnh bốn chữ ‘chung thân đại sự’, tất cả mọi người đều bình tĩnh hiểu ra, thì ra là chuyện này.

An Vân Y bị dọa sợ đến nỗi móng tay quẹt một đường trên khăn lụa, sắc mặt tái nhợt vô lực, nên đến vẫn sẽ đến! Cẩn rằng, nàng kiên quyết không thể buông tha hạnh phúc của bản thân như vậy được, nàng không muốn làm Lục hoàng tử thứ hai! Giương mắt nhìn về phía Ngô Kiến Phong đang đứng bên cạnh hoàng huynh ở trên đài cao, thành hay bại là ở lần hành động này, nàng..... chỉ có thể thành công, không thể thất bại!

Dường như đã nhận được ánh mắt của Thập Tứ công chúa, Ngô Kiến Phong giữ chặt thanh kiếm, liếc nhìn An Vân Y một cái, khẽ gật đầu với nàng ta. Hắn đã sớm chuẩn bị xong tất cả. Tối nay..... hắn tuyệt đối sẽ khiến cho nữ tử kia mất đi tất cả, giống như bản thân hắn mấy tháng trước, trở thành hai bàn tay trắng!

Hắn làm việc cho bệ hạ đã nhiều năm, đương nhiên hiểu tính tình ngài thường phạt phân minh, mà điều khiến ngài không thể dễ dàng tha thứ nhất chính là - phản bội. Phàm là người thành tâm cống hiến sức lực cho ngài, nếu như một khi đã phản bội thì số phận mà hắn phải nhận, chính là loại hình phạt còn tàn nhẫn hơn cả mười tám loại cực hình.

“Đúng... Là bồn điện quá nóng lòng rồi.” Sắc mặt của Đoàn Vũ Phi có chút ngưng ngưng, mà nét mặt này của hắn cũng khiến cho quần thần đều thấy phải cẩn thận hơn.

Mọi người chỉ cảm thấy..... không ngờ sức hấp dẫn của Thập Tứ công chúa lớn như vậy! Nhìn thử xem, đã khiến cho hoàng tử của Huy Anh quốc say mê thành bộ dạng gì luôn rồi, nhưng mà càng như vậy thì trong lòng bọn họ lại càng thoải mái.

Mà vào giờ phút này, lúc Đoàn Vũ Phi khẽ cúi đầu, đáy mắt bỗng thoáng qua một tia giễu cợt khiến cho người ta không thể nắm bắt được. Nếu không phải là do tình thế bức bách, bọn họ cho rằng hắn thật sự sẽ lấy Thập Tứ công chúa sao? Giờ vờ thâm tình nhìn An Vân Y ở phía xa, trong lòng Đoàn Vũ Phi vô cùng bình tĩnh, nữ nhân xinh đẹp hơn An Vân Y, hắn đã thấy nhiều rồi. Muốn dùng sắc đẹp để mê hoặc hắn sao, đó đương nhiên là chuyện không thể nào.

Ánh mắt nóng bỏng như vậy rất khó không làm cho người ta chú ý, An Vân Y nghiêng đầu tránh đi, làm bộ như đang nói chuyện với vị hoàng tử ngồi bên cạnh, cố ý tránh khỏi tầm mắt của đối phương, chỉ chừa cho Đoàn Vũ Phi một bên sườn mặt

“Thú vị, thú vị.” Tịch Tích Chi cầm quả lê lên, cắn mạnh một cái, không hề bỏ qua các loại biểu cảm đặc sắc trên khuôn mặt An Vân Y và Đoàn Vũ Phi.

“Người thật biết cách tìm niềm vui, chỉ thiết kế một cái bữa đơn giản cho bọn họ, là đã có thể xem được một tuồng kịch rồi.” An Hoảng Hàn phân phó Lâm Ân đi lấy thêm một ly rượu nữa rồi rót rượu cho hắn. Ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt đáng yêu của Tịch Tích Chi, mặc dù giọng nói vô cùng lạnh nhạt, nhưng lại mang theo một chút cưng chiều, khiến cho người ta hăm sâu vào trong đó.

“Có sao?” Tịch Tích Chi hừ lạnh hai tiếng.

An Hoằng Hàn không trả lời, bắt đầu dĩ bưng ly rượu lên uống một hớp.

Rất nhiều đại thần đều đã không nhẫn nại được nữa, bắt đầu ríu rít muốn tiến lên xin ý kiến An Hoằng Hàn, thương lượng chuyện hôn sự của An Vân Y với hắn.

Nhìn thấy có mấy vị đại thần đã đi tới phía này, An Hoằng Hàn nhú nhú mày, hình như có chút không hoan nghênh, “Các vị đại thần đừng vội trả lời vấn đề của trẫm. Về chuyện hôn sự của Thập Tứ công chúa, sau khi các vị khanh gia có đầy đủ thời gian để suy nghĩ rõ ràng, đợi tới lúc dạ yến kết thúc, lại tiếp tục nói cho trẫm biết đáp án.”

Lời này vừa nói ra khiến ấy vị đại thần kia lập tức dừng bước trong nháy mắt.

Tịch Tích Chi cười một tiếng gian xảo, “Người cố ý đúng không?”

An Hoằng Hàn quay đầu nhìn nàng, nhướng mày kiếm lên, giả bộ như không hiểu, hỏi: “Cố ý cái gì?”

Tịch Tích Chi lại gặm thêm một quả lê, chớp mắt nhìn về phía mấy đại thần đang nghiêm mặt chán nản quay về chỗ ngồi như đưa tang, rồi lại nhìn về phía An Hoằng Hàn nói: “Câu nói mới vừa rồi của người là cố ý nói cho bọn họ nghe, đồng thời, người cũng đang trên cột Đoàn Vũ Phi, cố ý bắt hắn ta đợi.”

“Thông minh.” An Hoằng Hàn kéo một lọn tóc màu bạch kim bên tai cô nhóc ra đùa nghịch. Dưới ánh đèn, lọn tóc màu bạch kim trở lên lấp lánh óng ánh rực rỡ, khiến cho Tịch Tích Chi nhìn qua giống như một tiểu tiên nữ rơi xuống phạm trần.

Lời Tịch Tích Chi nói không sai, An Hoằng Hàn đúng là cố ý làm như vậy, mục đích là muốn khảo nghiệm tính nhẫn nại của Đoàn Vũ Phi.

Đây gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Mặc dù hiện giờ Phong Trạch quốc và Huy Anh quốc rất thái bình, nhưng mà chuyện sau này, không ai nói chính xác được, biết rõ tác phong làm người của Đoàn Vũ Phi là chuyện rất cần thiết.

Đoàn Vũ Phi không làm người ta thất vọng, hắn tỏ ra rất sốt ruột, nhưng từ đầu đến cuối lại không hề mở miệng thúc giục, chỉ lẳng lặng ngồi ở phía dưới, thi thoảng lại nói chuyện phiếm với các vị đại thần.

Ở trong suy nghĩ của rất nhiều người, việc hôn sự này nhất định là chạy không thoát. Cho nên dù bệ hạ còn chưa tuyên bố thì cũng đã có rất nhiều vị đại thần vây xung quanh trái, phải Đoàn Vũ Phi nói lời chúc mừng.

Một màn này không tránh khỏi ánh mắt của An Hoằng Hàn, nhưng mà hắn lựa chọn coi thường, không thèm đi quấy rầy.

Ở chính giữa đại điện, hơn mười Vũ Cơ uốn éo thân hình như rắn nước, tận sức thi triển những kỹ thuật múa mè hoặc của bản thân. Từng động tác đều có thể khiến lòng người rung động, không ít ánh mắt của các vị đại thần đều tập trung ở trên người các nàng ấy.

Ngô Kiến Phong vừa quan sát Tịch Tích Chi, vừa suy tính kế hoạch đã bàn với An Vân Y từ trước, cân nhắc xem nên xuống tay vào lúc nào. Liếc mắt nhìn bệ hạ ngồi ở trên bảo tọa, chỉ có cách khiến cho Tịch Tích Chi rời khỏi vị trí bên cạnh bệ hạ thì hắn mới có cơ hội xuống tay.....

Nhưng mà..... phải làm như thế nào để khiến cho Tịch Tích Chi rời đi, cái này rất khó làm.

Ngô Kiến Phong cau mày, nhìn chằm chằm Tịch Tích Chi.

184. Chương 184: Chương 84

An Vân Y cũng không phải đứa ngốc, vừa thấy vẻ mặt không thể thực hiện của Ngô Kiến Phong, lập tức hiểu rõ hoàn cảnh của hắn. Vì hạnh phúc nửa đời sau của bản thân, nói gì thì nói, An Vân Y nhất định

phải hợp tác với hắn. Cho dù nàng không nhìn quen tác phong hành sự của Ngô Kiến Phong, nhưng nàng chỉ có mỗi con đường này để đi thôi.

Ra lệnh cho tỳ nữ thân cận rót đầy hai ly rượu, An Vân Y ngẩng đầu, nháy nháy mắt với Ngô Kiến Phong. Nói cho hắn biết, nàng sẽ kéo chân hoàng huynh, về phần làm sao dụ được Tịch Tịch Chi, phải dựa hết vào bản lĩnh của hắn.

Nhóm công chúa xung quanh thấy An Vân Y bưng ly rượu lên, đều nhanh chóng đứng dậy.

“Thập tứ hoàng muội muốn đi kính mỹ tửu cho hoàng huynh sao?” Mấy vị công chúa đều đồng loạt xông lên, vây quanh An Vân Y.

Sao An Vân Y lại không biết chú ý trong lòng của các nàng? Dù sao trước kia đã từng có lúc nàng không được sủng ái. Khi đó, nàng cũng tìm đủ mọi cách để gặp mặt hoàng huynh, mong ánh mắt hoàng huynh dừng lại một khắc trên người mình.

Khóe môi nhếch lên, An Vân Y cười nói: “Các người cũng muốn đi cùng à?” Nhìn lướt qua các vị công chúa xung quanh, trong lòng nàng thầm nghĩ, không biết chừng còn có thể dựa vào nhóm người này giúp mình lôi kéo hoàng huynh.

“Vậy thì cùng đi thôi.” An Vân Y cúi đầu giả vờ buồn phiền, giọng nói hơi nghẹn ngào.

“Nói không chừng... sau này bản cung có muốn kính rượu hoàng huynh cũng chẳng còn cơ hội nữa.”

Những lời này lập tức khiến cho các công chúa khác sững sốt. Sau đó lại nghĩ, nàng ta đã hết cơ hội, nhưng các nàng vẫn còn! Chỉ cần gả Thập tứ công chúa sang nước khác, bọn họ sẽ có rất nhiều cơ hội được hoàng huynh coi trọng. Cho nên trong khoảng thời gian này, bất kỳ vị công chúa nào cũng rất cố gắng muốn dấn lên ván cầu An Vân Y này để diện kiến hoàng huynh, hi vọng có thể nhận được sự tán thưởng của hoàng huynh.

An Vân Y cúi đầu, không nhận được mỉm cười châm chọc, ghi nhớ kỹ diện mạo của nhóm công chúa này. Muốn dấn nàng xuống khỏi thượng vị, vậy phải xem các nàng ta có đủ dũng khí đó không!

Tịch Tịch Chi ra sức nhét mỹ thực vào miệng. Nói đến dạ yến, thứ duy nhất có thể khiến Tịch Tịch Chi cảm thấy thỏa mãn đó chính là bàn mỹ thực này. Từ lúc bước vào cửa điện Lưu Vân, cái miệng nhỏ của Tịch Tịch Chi chưa hề rảnh rỗi, lúc thì ăn bồ đào, lúc lại gặm đùi gà.

Về tướng ăn của hải tử nào đó, thế nào cũng bị rất nhiều đại thần và quý tộc nữ coi khinh. Thế nhưng lại ngại bệ hạ đang ngồi bên cạnh nàng, không ai dám biểu lộ trực tiếp, chỉ liếc mắt rồi dời đi, dường như đã sớm chấp nhận đáng về vô phép tắc của Tịch Tịch Chi rồi.

Nhắc tới Tịch cô nương đã ở trong hoàng cung mấy tháng, sợ phương diện lễ nghi này có vẻ được đề ột chút! Các vị đại thần không hẹn mà cùng nhau nghĩ thầm trong bụng.

“Hoàng huynh...” Bỗng nhiên, một giọng nói thanh thúy như chuông bạc vang lên.

Một nửa ánh mắt của An Hoằng Hàn liền dời khỏi Tịch Tịch Chi, đôi mắt lạnh như hàn băng im lặng hỏi có chuyện gì.

Các công chúa khác thấy hoàng huynh nhìn qua đây, cả đám đều ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt tươi cười cố gắng ra vẻ chính mình là người ôn nhu, hiếu lễ nghĩa.

Chỉ tiếc rằng ánh mắt của An Hoằng Hàn không hề liếc nhìn các nàng dù chỉ một cái, ngay cả ánh mắt nhìn An Vân Y cũng không mấy kiên nhẫn.

Từ ánh mắt của đối phương, An Vân Y nhìn ra được một chút manh mối, bàn tay giấu trong ống tay áo hơi xiết chặt. Bề ngoài, tuy nàng được vâng sủng bao phủ, nhưng hoàng huynh chưa từng chia cho nàng một chút sủng ái nào! Mà người nhận được sự sủng ái của hoàng huynh, hoàn toàn ngày ngò không biết, mỗi ngày ngoại trừ ăn và ngủ, vẫn chưa từng làm một chuyện nghiêm chỉnh nào!

Rốt cuộc là nàng thua kém người kia ở chỗ nào?!

Càng nghĩ càng khiến người ta tức giận, suýt chút nữa An Vân Y đã không thể kiềm chế nổi cảm xúc của bản thân. Móng tay phải bầu sâu vào lòng bàn tay mới dần dần bình tĩnh lại.

“Hoàng huynh, Y nhi biết tính toán của người. Cho dù thật sự phải gả đến Anh Huy quốc, Y nhi cũng cam chịu.” An Vân Y nghẹn ngào nói, hai mắt long lanh như nước, giống như có thể khóc bất cứ lúc nào.

“Y nhi không cầu cái khác, có thể đóng góp ỏi bang giao giữa hai quốc gia, đời này Y nhi sống cũng coi như có ích rồi. Nhưng mà... trước khi đi, Y nhi có thể kính hoàng huynh một ly không? Cảm ơn hoàng huynh những năm gần đây đã chiếu cố Y nhi.”

Từng lời của An Vân Y nghe cực kỳ cảm động.

Nghe hết những lời này, rất nhiều đại thần và nữ quyến vô cùng cảm động. Quan sát động tĩnh bên này, ngay cả Tịch Tịch Chi cũng suýt lộ vẻ xúc động, hoài nghi trước đó có phải trách lầm An Vân Y hay không...

Ban đầu, rõ ràng là nàng ta không muốn xuất giá. Đến bây giờ Tịch Tịch Chi vẫn còn nhớ rất rõ vẻ mặt không cam lòng đó, sự thay đổi một trời một vực khiến Tịch Tịch Chi khó tiếp thu ngay được, trong lòng vẫn có cảm giác An Vân Y có âm mưu nào đó không thể để người khác biết.

“Thông suốt rồi?” An Hoàng Hàn chỉ hỏi ba chữ, lạnh lùng tựa như châu ngọc rơi xuống nước.

An Vân Y cắn răng nói: “Nghĩ thông suốt rồi, có thể vì Phong Trạch quốc xuất ra chút tài mọn là chuyện Y nhi nên làm.”

Nàng là công chúa cao quý của Phong Trạch quốc, cả đời nàng nhất định không chịu sự sắp xếp, người không chế tất cả chính là nam nhân ngồi trên ngai vàng kia.

Sau khi nghe xong những lời này, An Hoàng Hàn liền nâng chén rượu hướng về phía An Vân Y, một hơi cạn sạch.

An Vân Y cũng không dám chần chừ, nâng chén lên uống một ngụm rượu. Đúng lúc này, nháy mắt với Ngô Kiến Phong, ý bảo hắn nhanh chóng đi làm việc.

Cái khó ló cái khôn, Ngô Kiến Phong nhìn xung quanh vài lần, hình dáng từ từ biến mất trong bóng đêm. Động tác của hắn vô cùng cẩn trọng, mà hiện tại, đại đa số ánh mắt đều đặt trên người của An Hoàng Hàn và An Vân Y, cho nên cũng không ai chú ý tới bóng hình của hắn dần dần biến mất.

Chỉ duy nhất một người nhìn thấy, đó là Tịch Tịch Chi đang ở cách Ngô Kiến Phong không xa.

Tịch Tịch Chi ngừng gặm đùi gà, khó hiểu nháy nháy mắt... Sao Ngô Kiến Phong có thể bỏ đi giữa chừng? Đâu có nghe thấy An Hoàng Hàn giao nhiệm vụ cho hắn! Bởi vì trước kia Ngô Kiến Phong phạm phải đủ thứ chuyện, cùng với cảnh hắn bắn chết huynh trưởng kia, lưu lại ấn tượng sâu sắc cho Tịch Tịch Chi. Cho nên sâu trong thâm tâm Tịch Tịch Chi, nàng vẫn luôn để mắt tới hắn, đề phòng hắn.

Thấy hắn rời đi, nàng lập tức cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tịch Tịch Chi vừa định cất bước đuổi theo, còn chưa đi được một bước, cánh tay đã bị An Hoàng Hàn giữ chặt.

Tịch Tịch Chi ngáp hai cái: “Ta... ta mệt rồi, muốn về đi ngủ.”

Ánh mắt sáng rực, đâu có chút nào mơ màng buồn ngủ đâu!

Dĩ nhiên An Hoàng Hàn không tin, nhưng theo hiểu biết của hắn, tiểu hài tử nào đó thật sự không thích dạ yến xã giao. Giống như thường ngày, món ăn trên bàn đều bị Tịch Tịch Chi ăn hết bảy tám phần. Sau khi ăn uống no nê, người này sẽ vứt bát xuống rồi chạy về Bàn Long điện, cho nên An Hoàng Hàn cũng chẳng hề nghi ngờ.

“Lâm Ân, đi theo nàng.”

Mi mắt Tịch Tịch Chi nẩy lên, rất nhanh liền trở lại trạng thái bình tĩnh. Có Lâm Ân đi theo cũng không tệ, ít nhất có thêm người phối hợp, đúng không? Mặc dù Ngô Kiến Phong hữu dụng vô mưu, nhưng sức lực chắc chắn mạnh hơn mình. Có Lâm Ân đi cùng, trong lòng Tịch Tịch Chi càng thêm yên tâm.

Bước nhanh theo hướng Ngô Kiến Phong biến mất. Dọc đường Tịch Tích Chi chậm rãi theo sau Ngô Kiến Phong.

Lâm Ân tuân theo lệnh của An Hoằng Hàn, không rời Tịch Tích Chi nửa bước, vẫn theo sát Tịch Tích Chi. Lúc đi đến lối rẽ đầu tiên, thấy Tịch Tích Chi chạy về một hướng khác, ông liền hắng giọng hô: “Tiểu tổ tông, bên này mới là hướng trở về Bàn Long điện!”

Tịch Tích Chi làm ngơ, bởi vì nàng phát hiện đã không thấy bóng dáng của Ngô Kiến Phong nữa!

Lâm Ân thấy nàng chẳng những không dừng lại, ngược lại còn chạy càng lúc càng nhanh liền nhắc quần đuổi theo. Tuổi tác lớn rồi, tay chân đều không nghe sai bảo, ra sức chạy, gắng gượng lắm mới không bị Tịch Tích Chi bỏ lại quá xa.

Đường đi trong hoàng cung rắc rối phức tạp, sau khi xuyên qua từng con đường mòn, hai người Tịch Tích Chi càng đi càng vắng vẻ. Cuối cùng, ở một đoạn đường kia, bọn họ chẳng còn thấy bóng người đâu nữa.

May mà lúc Tịch Tích Chi còn là con chồn nhỏ, bị An Hoằng Hàn ép thuộc bản đồ hoàng cung, nên sau nhiều vòng luẩn quẩn như thế, Tịch Tích Chi vẫn có thể xác định rõ vị trí của bản thân. Nàng không khỏi trầm nghĩ, vẫn là An Hoằng Hàn có khả năng tiên đoán! Nếu không, sau khi bị Ngô Kiến Phong dẫn loạn bảy tám vòng, ngay cả đông nam tây bắc nàng cũng không thể phân biệt được.

Tội nghiệp đại thúc Lâm Ân chạy theo phía sau, liên tục thở hồng hộc, cũng không dám dừng bước nghỉ ngơi. Thấy bóng người phía trước cuối cùng cũng dừng lại, Lâm Ân mặc kệ tất cả, dựa vào núi giả thở hổn hển.

Bởi vì ông chạy theo Tịch Tích Chi, cso vài lần suýt nữa Tịch Tích Chi đã biến mất khỏi tầm mắt ông. Cho nên, Lâm Ân không hề biết cảnh tượng trước mặt Tịch Tích Chi. Thế nhưng, thông minh lanh lợi như ông cũng đoán được, chắc chắn Tịch Tích Chi đang đuổi theo cái gì đó. Thở dốc mấy hơi, ông vẫn còn lo lắng, bước đôi chân nặng như đổ chì ra, đi đến gần Tịch Tích Chi.

“Tiểu... Tiểu Tổ Tông, người... Người đuổi theo cái gì... Đuổi nhanh như thế?” Lâm Ân vừa nói mấy chữ đã liên tục thở gấp. Thời tiết hơi lạnh, cho nên khi ông nói chuyện, trong miệng đều tỏa ra khí nóng.

So với dáng vẻ chật vật đến không chịu nổi của Lâm Ân, thì Tịch Tích Chi lại thoải mái hơn nhiều. Cái đó có lẽ là liên quan với chuyện An Hoằng Hàn luôn ép nàng chạy bộ! Thế nhưng bất luận là có chuyện gì, An Hoằng Hàn đều có dự liệu trước!

Lau đi mồ hôi trên trán, ánh mắt Tịch Tích Chi vẫn nhìn chăm chăm vào người đứng phía trước. Quay đầu ‘suyt’ một tiếng của Lâm Ân, ý bảo ông nhỏ tiếng chút. Theo suy đoán của Tịch Tích Chi, chắn chắn Ngô Kiến Phong tới đây là bí mật gặp người nào đó...

Vạn lần không thể rút dây động rừng, nếu không sẽ chẳng tra được bí mật gì.

Lâm Ân cũng bước lên nhìn, thấy được bóng lưng của nam tử đang mặc y phục thị vệ. Trong ấn tượng, ông cảm thấy bóng lưng này có chút quen thuộc.

“Hắn... Hắn là Ngô Kiến Phong!” Lâm Ân dùng mật ngữ truyền vào tai Tịch Tích Chi, đoán không ra đối phương tới đây để làm gì.

Bóng lưng phía trước khẽ giật, một giọng cười âm lãnh truyền tới. Ngô Kiến Phong chậm rãi xoay người, khóe môi nhếch lên nụ cười nham hiểm.

“Đại Tổng Quản Lâm... không ngờ người cũng đến đây.”

Bị điểm danh, toàn thân Lâm Ân chấn động, cũng không trốn nữa, từ sau hòn núi giả bước ra. Sửa sang lại vạt áo, bày ra khí thế tổng quản của mình.

“Ngô Kiến Phong, hôm nay bệ hạ thiết yến, ngươi không ở tiệc rượu hầu hạ cho tốt, chạy đến đây làm gì? Chẳng lẽ còn muốn lười biếng hay sao?”

Ha ha ha một tràng cười nhẹ bay đến.

“Lười biếng? Người nhìn dáng vẻ này của ta giống lười biếng sao?”

Giống như vừa nghe được truyện cười, Ngô Kiến Phong châm chọc nói: “Nếu đã đến đây, người đừng mong quay về.”

Da đầu Lâm Ân run lên, hai cánh tay đẩy Tịch Tích Chi ra phía sau, muốn giấu nàng đi. Cho dù ông gặp chuyện không may, cũng kiên quyết không để Tịch cô nương bị chút thương tổn. Nếu không bệ hạ truy cứu tới, mình chắc chắn sẽ mất mạng.

185. Chương 185: Chương 85

Động tác của Lâm Ân giống như gà mẹ bảo vệ gà con, dùng thân thể mình che chắn trước mặt tiểu hài tử.

Trước kia, Ngô Kiến Phong và mình thường hay bắt hòa, cũng không dám nói ra những lời này. Ánh mắt Lâm Ân khẽ chớp, chỉ cảm thấy Ngô Kiến Phong của hôm nay rất khác với thường ngày.

“Lớn mật! Ngô Kiến Phong! Người tưởng người là ai? Có tư cách gì nói những lời này? Bàn về cấp bậc quan vị, ta cao hơn người không chỉ một chút vụn.” Lâm Ân đảm nhận chức tổng quản đại nội đã nhiều năm, gần như mỗi ngày đều giáo huấn người khác. Lúc nói chuyện thì tràn đầy dũng khí, không hề khúm núm như trước mặt của An Hoảng Hàn.

Nhất thời, hình tượng của ông trong đầu Tịch Tích Chi trở nên cao lớn không ngừng.

Giỏi lắm! Đại thúc!

Tịch Tích Chi thầm gờ gờ quả đấm nhỏ, trong lòng ra sức cổ vũ cho Lâm Ân.

“Quan vị? Cấp bậc? Ha ha... ha ha...” Một tràng cười rộ lên khiến người ta phát rét, “Đối với một người sắp chết, người cho rằng những thứ này có ý nghĩa gì sao?” Ánh mắt của Ngô Kiến Phong càng trở nên tàn nhẫn.

Đêm nay, hắn đi một bước này, hắn đã không nghĩ tới có thể sống để thấy mặt trời ngày mai nữa.

Thay vì sống trong hoàng cung bị người khác cười nhạo, không bằng chết thoải mái đi! Nhưng cho dù muốn chết, hắn cũng phải kéo theo một người chịu tội thay.

Mà trong mắt hắn, kẻ xui xẻo chịu tội thay, đương nhiên là Tịch Tích Chi đang trốn phía sau Lâm Ân.

Tịch Tích Chi khẽ kinh hô, nhớ tới chuyện gì đó, nghiêng người nheo mắt, “Người... Người cố ý xếp đặt, dụ ta tới nơi này!”

Nếu không phải như thế thì làm sao biểu hiện của Ngô Kiến Phong lại khác thường như vậy?

Giờ khắc này, Tịch Tích Chi hận không thể đập đập đầu. Tại sao nàng lại ngốc như vậy? Vốn cho rằng, Ngô Kiến Phong bất thường, chắc chắn là có âm mưu gì đó, cho nên mới bám theo hắn đến đây. Vậy mà tất cả đều là do người ta cố tình cài bẫy, mà mình chẳng những đoán không ra, còn tự cho là thông minh, nhảy vào bẫy nữa! Không phải mười phần ngu đần, thì là cái gì?

Tịch Tích Chi chưa bao giờ hận bản thân như hiện tại.

Lâm Ân đã lăn lộn trong hoàng cung nhiều năm, lập tức hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hai người. Ông hừ một tiếng về phía Ngô Kiến Phong, “Hèn hạ!”

“Chẳng lẽ đến bây giờ người mới hiểu được tính tình của ta sao? Lâm tổng quản.” Ngô Kiến Phong tái mặt, đè nén cơn thịnh nộ chưa bộc phát. Vốn là hắn đã từng có hiềm khích với Lâm Ân, lúc này Lâm Ân lại chủ động đến đây, dĩ nhiên là hắn không thể nào thả người một cách dễ dàng.

Lâm Ân vừa thấy dáng vẻ mất trí của hắn liền thấy kinh sợ, xoay người, dựa sát vào tai Tịch Tích Chi, nhỏ giọng nói: “Tiểu tử tông, lát nữa mặc kệ chuyện gì xảy ra, người cứ chạy thẳng về phía trước, chạy đến bên bệ hạ nhé.” Lúc đó mới có cơ hội để bảo vệ mình.

Từng làm việc chung với Ngô Kiến Phong nhiều năm, Lâm Ân cũng biết một chút về tính cách của Ngô Kiến Phong. Có lẽ, sau khi hấn sát hại ca ca ruột của mình, tâm lý của người này đã bắt đầu vận vẹo, nhìn thấy bất kỳ người nào cũng đều tràn ngập địch ý. Tâm tình bị đè nén, sợ rằng hôm nay nhất định sẽ phải bộc phát.

Tịch Tích Chi cũng biết được tính chất nghiêm trọng của sự việc này. Tuy nàng có chút khờ khạo, nhưng không đến mức ngu đần. Rõ ràng Lâm Ân muốn lấy thân mình làm lá chắn kéo dài thời gian, ngăn cản Ngô Kiến Phong, để mình có thời gian chạy trốn.

Từ trước đến giờ, Tịch Tích Chi không thích cách làm ‘một mạng đổi một mạng’ không có lời này. Bàn tay nhỏ bé mềm mại cầm ngược lại bàn tay đầy vết chai sạn của Lâm Ân, “Tổng quản đại thúc, chuyện này là do ta gây nên, muốn đi thì cùng đi, muốn ở thì cùng ở. Cho dù muốn đi mật báo, người đó nên là ngài.”

Bình thường, tiểu cô nương nhìn thấy bệ hạ như chuột thấy mèo, vào giờ khắc này, trong mắt lại tràn đầy vẻ kiên định.

Lâm Ân chợt hiểu ra vì sao bệ hạ lại sủng ái Tịch cô nương như thế, bởi vì nàng xứng đáng!

Đáy mắt Lâm Ân long lanh ánh lệ, nước mắt chậm rãi rơi xuống từ khóe mắt nhăn nheo.

“Tiểu tử tông, tương lai của người vẫn còn dài, mà nô tài đã sống hơn nửa đời người, đã sống đủ rồi.”

Nói xong, Lâm Ân liền đẩy Tịch Tích Chi, muốn đẩy nàng ra thật xa.

Tịch Tích Chi lão đảo vài cái, lùi lại vài bước mới ổn định được thân thể.

Ngô Kiến Phong rút kiếm ra, đáy mắt hiện lên sát khí: “Hai người các ngươi, một người cũng đừng mong chạy thoát!”

Ngô Kiến Phong vung kiếm lên, muốn chém chết Lâm Ân đang chắn trước mặt hắn. Kiếm quang lạnh lẽo sáng chói! Kiếm phong sắc bén!

Ánh mắt nguy hiểm của Tịch Tích Chi nheo lại, lên đến trước mặt Lâm Ân, nhắc chân, đá về phía chuôi kiếm.

Ngô Kiến Phong nhìn ra ý đồ của nàng, ném thanh kiếm đang cầm trên tay phải sang tay trái, tránh né đòn công kích của Tịch Tích Chi.

Động tác của Tịch Tích Chi tuy nhanh, nhưng mỗi chiêu thức lại không cẩn thận. Kiếp trước đi theo sư phụ học được vài chiêu thức võ công đơn giản, nhưng sau khi xuyên tới thế giới này liền liên tục xao nhãng. Bây giờ giao chiến với Ngô Kiến Phong, tất cả đều do đứng trước nguy hiểm, kích động ý chí chiến đấu.

So với những chiêu thức đầy sơ hở của Tịch Tích Chi, Ngô Kiến Phong liền chiếm thế thượng phong, dễ dàng phá giải thể công của Tịch Tích Chi.

Lâm Ân là người không biết chút võ công gì, nhìn thấy Tịch Tích Chi và Ngô Kiến Phong thân là thị vệ tranh đấu, mồ hôi to như hạt đậu đổ ròng ròng trên trán, sợ Tịch Tích Chi có gì sơ xuất.

Lúc bắt đầu, Tịch Tích Chi còn có thể đấu vài chiêu với Ngô Kiến Phong, đến cuối cùng chỉ có thể chuyển công thành thủ, hơn nữa còn vô cùng tốn sức. Trong cơ thể nàng có linh lực, nhưng sau khi dùng linh lực này duy trì hình người thì chẳng còn nhiều nữa. Nếu không phải Lâm Ân ở đây, thì Tịch Tích Chi chưa chắc xuất nổi hai chiêu. Thế nhưng một khi xuất ra, đồng nghĩa với việc nàng sẽ bại lộ thân phận.

Chưa tới lúc nguy cấp, Tịch Tích Chi tuyệt đối không dám làm như vậy.

Hai cánh tay như ngó sen, chống đỡ kiếm Ngô Kiến Phong vung tới, Tịch Tích Chi cố sức hét to: “Đại thúc, mau đi tìm An Hoảng Hàn! Viện binh!”

Trong lòng Lâm Ân hồi hộp, so với tiểu hài tử Tịch Tích Chi này, có lẽ là mình không đỡ nổi một chiêu của Ngô Kiến Phong. Lo lắng dậm dậm bước chân, Lâm Ân hận mình vô lực, nhắc chân định chạy tới Lưu Vân điện, nhưng nhìn thấy một mình Tịch Tích Chi gắng gượng chống đỡ, trong lòng Lâm Ân liền do dự.

Giống như là để cho Lâm Ân an tâm, Tịch Tích Chi nói thêm một câu: “Ta chịu đựng được!”

Nhưng nếu ông còn không chịu đi, ta sẽ chịu không nổi!

Tịch Tích Chi nhú chặt chân mày, hai cánh tay đau nhức, sắp không cử động không nổi nữa rồi.

Ngô Kiến Phong không nghĩ tới, tiểu cô nương được An Hoảng Hàn nuôi dưỡng như bảo bối, lại có thể kéo dài thời gian với hắn như vậy. Hắn vẫn luôn cho rằng, Tịch Tích Chi chỉ có vẻ ngoài đáng yêu, là một nữ tử tay trái gà không chặt, vào thời khắc này mới biết đã quá coi thường nàng.

Lâm Ân thở hắt một hơi, vừa chạy vừa không quên hô lớn: “Tiểu Tổ Tông, ngài nhất định phải chống đỡ. Nếu người có chuyện gì, ta đây sẽ không được sống yên đâu!” Không chỉ mình ông, đoán chừng không ít người trong hoàng cung cũng sẽ bị bệ hạ giận chó đánh mèo.

Lâm Ân biết với tính cách của Tịch cô nương, nhất định sẽ không muốn thấy người vô tội bị liên lụy. Cho nên, ông nói những lời này, chỉ muốn nàng có áp lực và động lực để chống đỡ.

Phần hảo ý này, sao Tịch Tích Chi có thể không cảm nhận được? Thế nhưng đang bị Ngô Kiến Phong ép phải tranh đấu, hiện tại Tịch Tích Chi không thể nói nên lời, khó khăn gập gập đầu với Lâm Ân, ý bảo nàng đã biết.

Lâm Ân cũng không dám chậm trễ nửa khắc, phát huy toàn bộ sức lực để chạy trốn.

Ngô Kiến Phong thấy Lâm Ân muốn chạy trốn, liền vung tay hất Tịch Tích Chi ra, vung kiếm vọt về phía Lâm Ân, muốn một đao giết chết ông.

Tịch Tích Chi trợn tròn hai mắt, bất mãn hắn sử dụng sát chiêu, nhìn thấy Lâm Ân đã chạy được khá xa, nàng không còn kiêng kỵ bất cứ thứ gì, toàn thân bộc phát một dòng linh lực hùng hồn, thế như chẻ tre, kiên định phá đường kiếm của Ngô Kiến Phong.

‘Keng’ một tiếng, thanh kiếm liền rơi xuống đất....

Ngô Kiến Phong khiếp sợ nhìn thanh kiếm bị hất tung, gãy thành từng đoạn giữa không trung, rơi đầy trên đất.

“Yêu... yêu pháp!” Ngoại trừ lời giải thích này, Ngô Kiến Phong không nghĩ ra được cái khác. Ánh mắt nhìn Tịch Tích Chi, bỗng trở nên rối rắm, giống như lại biết nàng một lần nữa. Ánh mắt đó giống như vừa thấy được yêu quái.

Tịch Tích Chi nhe răng với hắn. Người mới là yêu quái, nàng là người tu tiên! Tình huống vừa rồi quá mức khẩn cấp, cho nên Tịch Tích Chi mới không chế ngự tốt linh lực phát ra. Linh lực có thể sử dụng lập tức với đi một nửa, trán đổ mồ hôi lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên trắng bệch.

Ngô Kiến Phong ngây người trong nháy mắt, phát hiện sắc mặt nàng hơi kém, lập tức xác định vừa rồi nàng đã tiêu hao không ít năng lực. Nếu hiện tại không chế ngự nàng, đợi sau khi nàng khôi phục khí lực, hắn sẽ càng hết cách với nàng. Trong lúc vội vàng đó, về mặt Ngô Kiến Phong lại nổi lên sát ý.

“Ta mặc kệ ngươi là yêu hay là người! Tối hôm nay ngươi chỉ có thể đi theo ta!”

Hắn vẫn nhớ ước định nghĩa giữa hắn và thập tứ công chúa, so với việc trực tiếp giết chết Tịch Tích Chi, hắn lại càng muốn nhìn xem... kết quả sau khi bệ hạ biết tiểu cô nương này phản bội hắn ta.

Hắn chưa từng quên được... Bệ hạ đã ép hắn đến mức bị trục xuất ra khỏi nha môn, bị người khác coi thường như thế nào! Cũng không quên được... Bệ hạ làm tất cả, đơn giản chỉ vì trút giận thay con chồn nhỏ nào đó!

Nếu như... nếu không phải vì con chồn Phượng Vân này, huynh trưởng của hắn vẫn còn sống trên đời, như vậy núi dựa vững chắc của hắn cũng sẽ không sụp đổ. Tất cả, tất cả cũng bởi vì con chồn kia.

Hắn vốn định bắt con chồn Phượng Vân này, rút gân lột sống để trút hết mối hận trong lòng. Nhưng đã qua bao lâu, con chồn Phượng Vân này vẫn biệt tăm biệt tích. Siết chặt nắm đấm, Ngô Kiến Phong khẽ cười lạnh, nếu không tìm được con chồn kia, thì cứ dùng người trước mặt thay thế thôi... Dù sao người này cũng được bệ hạ nâng niu trong lòng bàn tay.

Tiếng cười lạnh của hắn khiến sống lưng Tịch Tích Chi lạnh run.

Sau một hồi tranh đấu làm tay chân nàng vô lực, Tịch Tịch Chi cắn chặt răng, không cam lòng rơi vào trong tay hắn. Bất luận như thế nào, nàng đều phải ra sức liều mạng, cho dù phải dùng hết nguồn linh lực cuối cùng!

Rắc...rắc... Tiếng gió dần dần vang lên, cây cối xung quanh bị thổi cho đổ nghiêng ngả.

Lấy Tịch Tịch Chi làm trung tâm, từng đợt gió liên tục lao tới từ bốn phương tám hướng.

Ngô Kiến Phong nhìn thấy cảnh tượng này, tròng to mắt, cắn răng mắng: “Quả nhiên là một yêu vật! Khó trách bệ hạ lại sủng ái người đến đường này, chắc chắn là vì người sử dụng yêu thuật.”

Hắn giơ tay che trước mặt, sợ bị cát do gió cuốn tới bay vào mắt. Hai chân trùng xuống thành trung bình tấn, ổn định trọng tâm của mình để tránh bị gió thổi đi. Miệng hắn không ngừng mắng người.

Cả đời này, Tịch Tịch Chi ghét nhất là bị người khác dùng ánh mắt nhìn yêu vật để nhìn mình. Người nông cạn mà, chẳng lẽ không biết yêu quái cũng có thể tu tiên sao? Nếu nàng thật sự là yêu vật thì sao có thể ở bên cạnh An Hoàng Hàn?

Linh lực từ từ bị sử dụng cạn kiệt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Tịch Chi càng ngày càng tái nhợt.

186. Chương 186: Chương 86

Cuồng phong thoát ra ngoài, đột nhiên ngưng tụ thành những lưỡi dao giữa không trung, ước chừng có hơn mười cái.

Ngô Kiến Phong sợ đến mức trợn to mắt, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy những chuyện vượt quá sức tưởng tượng. Những ngọn gió đó sắc bén như những lưỡi dao thật sự, không thể nghi ngờ nó có thể chém sắt như chém bùn. Sau khi nhận thức được thực lực của tiểu hài tử nào đó, Ngô Kiến Phong cũng chẳng dám xem thường đối phương nữa, tập trung hết mười phần tinh thần.

Tối nay hắn đã xông ra ngoài, nếu như không bắt được Tịch Tịch Chi, như vậy mình sẽ liên lụy đến một cái mạng, cũng sẽ không lấy được kết quả mình mong đợi. Nhìn gò má yếu ớt của tiểu hài tử nào đó, khóe miệng Ngô Kiến Phong nâng lên một tia cười lạnh leo hung tàn, đại khái nàng ra cũng chỉ là giả vờ mạnh mẽ chống đỡ mà thôi! Chỉ cần mình cố gắng vượt qua trận công kích Phong Dao này, đến lúc đó Tịch Tịch Chi tuyệt đối sẽ không trốn thoát được!

Vừa nghĩ đến đây, Ngô Kiến Phong liền phấn chấn tinh thần. Tuyệt đối bắt được nàng trước khi Lâm Ân đưa cứu binh tới!

Cuồng phong dần dần dừng lại, từng luồng gió nhỏ chui vào trong Phong Dao, khiến Phong Dao tăng thêm lực lượng. Tịch Tịch Chi không chế linh lực, dẫn đạo phong không chế lưỡi dao. Nàng biết. Nếu như Phong Dao công kích không thành công, tối nay mình sẽ phải nằm trong tay Ngô Kiến Phong.

Thật vất vả mới nhất được mạng từ trong lời kiếp, nàng còn chưa sống đủ, bất luận như thế nào, nàng sẽ không cho Ngô Kiến Phong được như ý. Mà lẽ như tiếp theo, bọn họ muốn làm chuyện bất lợi sau lưng An Hoàng Hàn, đây mới chính là nỗi lo lắng lớn nhất trong lòng của Tịch Tịch Chi.

Hai cánh tay trắng nõn từ từ nâng lên, đôi môi bị nàng cắn trắng bệch, cánh tay nâng lên cũng hơi run. Hình như vận dụng pháp thuật này phải tốn rất nhiều sức lực. Tịch Tịch Chi rất cẩn thận không chế linh lực, phòng ngừa linh lực không bị khống chế bay ra ngoài.

Tập trung ánh mắt nhìn về phía Ngô Kiến Phong, nàng không lên tiếng, giơ tay lên thì một loạt Phong Dao bắn về phía Ngô Kiến Phong.

Tốc độ Phong Dao cực nhanh, mà nhãn lực của Tịch Tịch Chi đã khóa phương hướng của Ngô Kiến Phong, cự li giữa các Phong Dao như đã dùng thước đo để đo, giống nhau như đúc. Mới vừa bắn Phong Dao không lâu, thân thể Tịch Tịch Chi giống như bị rút đi khí lực, ngã quỵ xuống đất.

Mí mắt nặng nề không mở ra được, tay tê chân đau không dứt. Tịch Tịch Chi biết lúc này không được ngủ cũng không được ngủ, nhưng mà mặc dù đầu nàng lặp lại rất nhiều lần những từ này, ý thức vẫn dần dần bay ra khỏi thân thể nàng. Đến cuối cùng. Tịch Tịch Chi nằm xuống, hôn mê bất tỉnh.

Nhìn Phong Dao với tốc độ sét đánh chói tai bắn tới, sắc mặt Ngô Kiến Phong lập tức trở nên khó coi, mũi chân chạm đất, bay lên trời. Dù tốc độ của hắn rất nhanh, lại chỉ tránh khỏi vài cái Phong Dao. Nhìn thấy vài Phong Dao bắn tới phía mình, thân thể Ngô Kiến Phong khẽ ngã về phía sau, chống đất bằng nửa hình cung. Đúng lúc hắn cho rằng mình tránh được tất cả Phong Dao, một Phong Dao lạnh lẽo im hơi lặng tiếng xuất hiện trước mắt hắn, cách cổ hắn chỉ có một thước.

Mấy đời Ngô gia nhập ngũ, Ngô Kiến Phong đã tập võ từ nhỏ, lại từng làm qua thị vệ bên cạnh bệ hạ, võ công không phải là tầm thường. Biết lần này không tránh thoát, chỉ có thể chuyển động thân thể tránh ra về hướng bên kia, ít nhất sẽ không để cho Phong Dao làm thương tổn chỗ yếu.

Chớp mắt một cái, Phong Dao đã xẹt qua bên vai trái của Ngô Kiến Phong. Lưỡi dao sắc bén xé rách xiêm y của hắn. Một vết dao dài bốn tấc ở trên đầu vai của hắn, máu tươi phun ra ngoài, trong khoảnh khắc dính ướt xiêm áo Ngô Kiến Phong.

Ngô Kiến Phong nhìn máu thịt nhầy nhụa chung quanh vết thương, đau đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu không phải hắn cơ trí, nhanh chóng né tránh, không chừng Phong Dao vừa rồi không phải lướt qua bả vai của hắn mà là cổ họng!

Hồi tưởng lại khiến cho Ngô Kiến Phong cảm thấy sợ hãi, từ từ đứng thẳng lưng lại, nhìn về phía nữ hài tử đã mất đi ý thức nằm trên đất. Cũng may bây giờ nàng ta chỉ là một tiểu hài tử, đợi vài năm nữa nàng ta lớn lên, nếu phải giao chiến lần nữa, mình nhất định là người thua cuộc.

Thân là thị vệ, lúc nào Ngô Kiến Phong cũng mang theo Kim Sang Dược trên người. Móc lọ thuốc từ trong túi áo ra, mở nắp lọ, Ngô Kiến Phong cẩn thận nhịn đau, xoa Kim Sang Dược lên trên vết thương.

Tối nay là thời điểm rất quan trọng của hắn và Thập Tứ công chúa, hắn không có quá nhiều, thời gian để đi xử lý vết thương. Xé một miếng vải nhỏ từ quần ra, băng bó sơ sài hai vòng quanh đầu vai, Ngô Kiến Phong liền đi về phía Tịch Tịch Chi.

“Như thế cũng tốt, tiết kiệm được thuốc mê.” Lúc mới bắt đầu, Ngô Kiến Phong tính toán bắt Tịch Tịch Chi, sau đó cho nàng thuốc mê đã chia, để cho nàng hôn mê bất tỉnh. Nào biết nàng đã sớm bất tỉnh, tiết kiệm được nhiều phiền toái cho hắn.

Thừa dịp cứu binh còn chưa tới, Ngô Kiến Phong khiêng Tịch Tịch Chi lên, để cho nàng nằm trên bả vai không bị thương, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi chỗ này!

Bên trong Lưu Vân điện, các vị đại thần vừa nói vừa cười.

Nhìn thấy Ngô Kiến Phong rút lui phía sau Lưu Vân điện, An Vân Y đặt biệt ‘hào phóng’ nhường ột đoàn công chúa đang đi tới có cơ hội tiếp xúc với hoàng huynh. Mà chính nàng phân phó cung nữ rót rượu cho mình lần nữa rồi thản nhiên đi về hướng Đoàn Vũ Phi.

Nàng vừa mới đến thì lập tức thu hút sự chú ý của Đoàn Vũ Phi và các vị đại thần đang đứng chung quanh hắn.

Mọi người nháy mắt ra hiệu, dường như đang nói... nhìn đi nhìn đi, Thập Tứ công chúa và Đoàn hoàng tử đã sớm vừa mắt nhau rồi. Việc hôn sự này, nhất định không tránh khỏi.

“Đoàn hoàng tử, ngài đường xa đến đây, để Y nhi kính người một ly.” An Vân Y nâng chén mỉm cười. Từ trên người nàng ta toát ra phong cách Hoàng thất đặc biệt tôn quý, khiến nàng ta cao nhã mê hoặc lòng người.

Diễn trò đương nhiên phải diễn toàn bộ, Đoàn Vũ Phi lập tức đứng lên, nâng ly rượu lên nói: “Thập tứ công chúa quá khách khí rồi! Trái lại, Thập Tứ công chúa chính là nữ hài tử, nên uống ít rượu một chút.”

Trong lời nói chứa đựng tình cảm thâm thiết.

Rất nhiều quan lớn đều hữu ý vô ý chú đến tình hình ở bên này.

Trên đài cao cửu cấp, An Hoàng Hàn cũng nhìn thấy động thái giữa hai người, hình như rất hài lòng.

Nhìn đám công chúa vây quanh mình không chịu đi, mặt An Hoàng Hàn lạnh lẽo, “Tất cả không có việc gì làm sao? Chẳng lẽ các người cũng muốn trăm an bài hôn sự cho các người?”

Sự lạnh lẽo vây quanh các vị công chúa, họ sợ đến mức tay đang cầm ly rượu run rẩy không ngừng, khiến rượu muốn tràn cả ra. Thật vất vả mới gả được Thập Tứ công chúa ra ngoài, bọn họ còn chưa hưởng qua sự sung ái của hoàng huynh, làm sao có thể nghĩ tới chuyện bị gả ra ngoài như An Vân Y.

Huống chi chẳng may tâm tình hoàng huynh không tốt, đưa bọn họ đến địa phương thâm sơn cùng cốc, như vậy...

Họ không dám nghĩ nữa, mỗi người lần lượt trở về chỗ ngồi ịch.

Bên cạnh khôi phục lại yên tĩnh, tâm tình An Hoàng Hàn lập tức tỉnh táo lại, suy nghĩ càng dần dần bay xa, không biết hài tử kia đã ngủ chưa? Đại khái nghĩ đến dáng vẻ ngây thơ khi ngủ say của Tịch Tích Chi, khóe miệng An Hoàng Hàn hiện lên một tia cười nhạt, rất nhạt rất nhạt, đến mức không ai phát hiện được bệ hạ của bọn họ đang cười.

“Đoàn hoàng tử, Y nhi có một số việc muốn thảo luận với người...” Nhìn thấy hoàn cảnh ồn ào chung quanh một chút, An Vân Y muốn nói lại thôi, hình như không có cách nào mở miệng.

“Có lời gì muốn nói, xin công chúa nói thẳng là được. Chỉ cần bốn điện hạ làm được, bốn điện hạ tuyệt đối sẽ làm.” Đối mặt với ‘nữ nhân yêu mến’, mỗi người đàn ông đều rộng lượng vô cùng.

Giống như đưa ra quyết tâm quan trọng, An Vân Y xích lại gần nói: “có thể thỉnh thoảng Đoàn hoàng tử đi tới chỗ khác nói chuyện được không?”

Giọng nói của An Vân Y không nhỏ, khiến rất nhiều người nghe được. Mỗi một người đều không khỏi suy đoán, lang có ý thiếp có lòng. Mấy ngày gần đây, tin đồn Thập Tứ công chúa và Đoàn hoàng tử như hình với bóng mỗi ngày, bây giờ cùng nhau rời khỏi dạ yến, sợ rằng muốn tìm một nơi yên lặng để nói chuyện yêu đương.

Đoàn Vũ Phi hơi sững sờ, chỉ kịp phản ứng, “Toàn bộ do công chúa an bài! Chỉ là trước khi đi, bốn điện hạ muốn chào hỏi bệ hạ một tiếng. Dù sao bệ hạ thiết yến cũng vì có liên quan tới bốn điện hạ, nếu bỏ đi lẳng lẽ như vậy thì có vẻ không hợp lí.”

Đoàn Vũ Phi nói chuyện lễ độ, vừa không muốn để Thập Tứ công chúa thất vọng, vừa không muốn thất lễ với người ta. Huống chi cuối cùng vẫn đề có kết hôn hay không còn phải tùy theo ý kiến của bệ hạ. Cho nên có thể đắc tội với ai, cũng không thể đắc tội với bệ hạ. Buổi dạ yến này vốn là thương nghị chuyện Thập Tứ công chúa lấy chồng ở Huy Anh quốc. Ít nhiều gì Đoàn Vũ Phi cũng nên biết tự giác, làm sao có thể bỏ đi được?

Ai ngờ sau khi An Vân Y nghe xong, ngạc nhiên mở trừng hai mắt, hình như không ngờ đối phương sẽ nói ra những lời này. Chung đụng nhiều ngày với Đoàn Vũ Phi, dĩ nhiên An Vân Y biết người này rất muốn kết hôn với mình. Vốn cho rằng một câu nói có thể khiến hắn rời đi, sau đó thực hiện bước tiếp trong kế hoạch, hội hợp với Ngô Kiến Phong. Mà lúc này đây, nàng ta lại thay đổi cái nhìn với người trước mắt này. Sợ rằng người này không giống như ngoài mặt, như một bình hoa sứ tuyệt mỹ, không biết chỗ sâu ở đâu. Người này tuyệt đối không phải tầm thường.

Dù sao An Vân Y cũng không phải là hiền lành. Nói đến diễn trò, trong hoàng cung ai lại không phải bên ngoài một bộ mặt, bên trong là một bộ mặt khác. An Vân Y mặc cỡ đồ bình mặt, khế cúi đầu, bộ dáng xấu hổ.

“Đừng... Ngàn vạn lần Đoàn hoàng tử đừng nói với hoàng huynh. Chỉ là... Quả thật có vài lời để nói... Y nhi không tiện nói ra trước mặt mọi người. Tối hôm nay đại thần có chuyện cần thảo luận, Y nhi nghe được chữ có chữ không, cho nên mới muốn thương lượng một chút với Đoàn hoàng tử. Chỉ là một chút thôi, chúng ta ra ngoài đình ở gần Vân Lưu điện hàn thuyên một lúc. Lát nữa trở lại hoàng huynh sẽ không trách tội đâu.” Dáng dấp An Vân Y vô cùng xinh đẹp, động lòng người, hôm nay lại còn đỏ mặt thẹn thùng, càng khiến người ta tán thưởng không dứt.

Mặc dù mẫu thân của An Vân Y là một cung nữ, nhưng dáng dấp cực kỳ xinh đẹp, nếu không cũng không thể lọt vào mắt của tiên hoàng, leo lên giường với tiên hoàng. An Vân Y thừa kế sự xinh đẹp của mẫu thân, cho dù so sánh với Lục công chúa có thua kém chút đỉnh, nhưng diện mạo lại vô cùng xuất chúng.

Nói đến đây, Đoàn Vũ Phi cũng không thể cự tuyệt. Đây chính là hôn sự của hai người, trước khi cưới phải hỏi thăm ý tứ của đàn gái một chút chứ.

“Vậy cũng được, xin công chúa dẫn đường.” Đoàn Vũ Phi kéo ghế ngồi ra, đứng lên.

An Vân Y thở phào nhẹ nhõm, coi như không lộ ra sơ hở nào.

Lại không biết bên kia Ngô Kiến Phong đã làm xong chưa?

Suy ngẫm một lát, An Vân Y cảm thấy lo lắng của mình dư thừa. Dù Tịch Tích Chi được cưng chiều như thế nào, bất quá cũng chỉ là một hài tử tám, chín tuổi. Đối diện với một nam tử tứ chi phát triển như Ngô Kiến Phong thì làm sao có đủ sức để phản kháng được.

Bên trong Lưu Vân điện còn có rất nhiều người. Đoàn Vũ Phi đi theo An Vân Y trên một con đường nhỏ ánh sáng mờ ảo ra khỏi Lưu Vân điện. Tuy rằng có rất ít người nhìn thấy hai người, nhưng họ rất thức thời không quấy rầy hai người bọn họ. Bởi vì ở trong mắt những người khác, từ này về sau, thế nào hai người này cũng ở chung với nhau mà thôi.

187. Chương 187: Chương 87

“Bệ...Bệ hạ...”

Ngoài cửa điện truyền tới một tiếng gọi không kịp thở, giọng nói yếu ớt mệt mỏi.

Ánh mắt mọi người đều nhìn qua đó.

Lâm Ân mệt mỏi nằm sấp ở cửa điện thở gấp, nước mắt không ngừng được chảy xuống, khó nhọc kêu khóc: “Bệ hạ.”

Phần lớn thời gian Lâm Ân đều vô cùng chú trọng lễ tiết, rất ít khi thấy ông có lúc thảm hại như vậy, cho nên tất cả các đại thần đều ngơ ngác trong phút chốc mới hồi phục tinh thần, cũng không nhận được suy nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì rồi? Lâm Ân tổng quản lại không để ý hình tượng khóc lớn hô to.

An Hoằng Hàn nhất thời nhượng mày, đứng lên từ ngai vàng: “Tịch Tích Chi ở đâu?”

Lời nói rét lạnh vô tình, xung quanh An Hoằng Hàn là hơi thở lạnh lẽo thấu xương, khiến các đại thần đều rung mình một cái, co rút cổ lại.

Nếu không phải tiểu hài tử nào đó gặp chuyện không may thì làm sao Lâm Ân có thể tự ý rời chỗ chạy tới đây? Nghĩ tới Tịch Tích Chi có khả năng nguy hiểm, trong ánh mắt lạnh lùng của An Hoằng Hàn hiện lên tức giận, mắt nhìn chằm chằm Lâm Ân, dường như muốn đông lạnh hắn.

Bị ánh mắt như vậy uy hiếp, trái tim Lâm Ân sợ tới mức run lên, trả lời cực kì mau lẹ: “Nô tài...Nô tài và Tịch cô nương bị trúng quỷ kế của Ngô Kiến Phong, Tịch cô nương...” Dường như cảm thấy không chịu nổi, Lâm Ân ấp úng một hồi, mới nói: “Tịch cô nương đang tự mình đấu với Ngô Kiến Phong, lệnh cho nô tài trở về nói với bệ hạ, cho quân cứu viện.”

Lời này vừa nói ra, xung quanh vang lên tiếng hít khí.

“Tổng quản Lâm, nói thế nào người cũng là một người trưởng thành, sao có thể để một tiểu hài tử đấu với Ngô Kiến Phong!” Đây rõ ràng là muốn đưa nhỏ đi tìm chết sao? Một đứa nhỏ ngay cả tay chân còn chưa đủ lớn, làm sao có thể một mình đấu với Ngô Kiến Phong. Cho nên sau khi Lâm Ân nói ra, rất nhiều đại thần đều cho rằng Lâm Ân sợ chết, bỏ lại Tịch Tích Chi, chạy trốn chết.

Đại diện lại ồn ào náo động.

Tất cả các đại thần đều bắt mắt và chỉ trích Lâm Ân.

Lâm Ân đỏ bừng mặt, cũng hiểu được một mình mình chạy về là cực kì không có đạo đức, yên lặng thừa nhận quả trách của những người này, không hề giải thích ỉn. Cũng không biết hiện giờ Tịch cô nương thế nào rồi! Hiện tại trong lòng ông chỉ có một ý nghĩ muốn nhanh chóng trở về, cứu viện Tịch Tích Chi thoát khỏi nguy hiểm.

Chỉ có một mình An Hoằng Hàn có thể hiểu được nguyên nhân rõ ràng.

Ngô Kiến Phong là người hầu bên cạnh hắn nhiều năm, thực lực của hắn thế nào làm sao An Hoằng Hàn không rõ? Nếu để Lâm Ân cùng đấu với Ngô Kiến Phong thì phỏng chừng chỉ cần một chiêu Lâm Ân sẽ bị đánh ngã, bỏ không nổi. Nhưng nếu Tịch Tích Chi ra tay mới có thể thực sự kéo dài thời gian.

“Dẫn đường.” Sau một lúc yên tĩnh đến đáng sợ, An Hoằng Hàn phun ra hai chữ.

Lâm Ân còn thở gấp mấy cái, lại hăng hái đứng lên, chỉ đường phía trước, chạy về phía xảy ra chuyện.

Thị vệ thiếp thân bên cạnh Đông Phương Vũ Dục hỏi: “Điện hạ, chúng ta có nên đi xem không?”

Trong ấn tượng, bệ hạ Phong Trạch quốc vô cùng sủng ái bé gái kia, thật không biết nếu đứa nhỏ xảy ra chuyện thì bệ hạ sẽ xử trí ra sao.

Ánh mắt Đông Phương Vũ Dục tối sầm lại, nhìn theo đám đại thần đang rời đi, gật đầu nói: “Theo sau.”

Cho dù là chôn Phương Vân hay là Tịch cô nương đều khiến Đông Phương Vũ Dục thích, hắn cũng không hy vọng đối phương gặp chuyện không may.

“Người đâu? Người đâu?” Lâm Ân trừng to mắt, nhìn quanh bốn phía, nơi này ngoại trừ lá cây bị gió cuốn thì không thấy bóng dáng một ai. Như nghĩ tới chuyện gì, Lâm Ân lập tức bị kích thích.

“Chúng ta đến chậm, xem ra Tịch cô nương đã bị bắt đi rồi.”

Trong đám người không ai dám mở miệng nói chuyện, đều sợ hãi chọc giận bệ hạ giận chó đánh mèo lên mình. Lúc này chỉ có Đông Phương Vũ Dục đứng ra nói một câu, Đông Phương Vũ Dục chỉ vào đám cây cối cách đó không xa nói: “Các người nhìn bên kia, rõ ràng nơi này đã xảy ra đánh nhau, Lâm Ân nói không sai.”

Trên cây hiện ra dấu vết bị lưỡi đao xém qua.

Trong lòng nhiều người cảm thấy lạnh một nửa.

Toàn thân An Hoằng Hàn tỏa ra khí thế âm u, đôi mắt càng lạnh như sương giá, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

“Truyền lệnh xuống, phong tỏa cửa cung, chỉ được phép vào không được phép ra, trước khi trời sáng nhất định phải tìm thấy tung tích của Ngô Kiến Phong! Nếu không...cả đám các người đều mang đầu tới đây.”

An Hoằng Hàn hừ lạnh một tiếng, đám cướp người của hắn, chỉ sợ Ngô Kiến Phong đã sớm nghĩ tới hậu quả, khẳng định sau khi bắt Tịch Tích Chi sẽ lập tức rời khỏi hoàng cung.

Món nợ này, An Hoằng Hàn nhớ kĩ.

Đây là lần đầu tiên các đại thần nhìn thấy bệ hạ vì một người mà tức giận, trong lòng đều suy đoán Tịch Tích Chi có địa vị thế nào trong lòng An Hoằng Hàn. Chẳng qua việc cấp bách chính là tìm ra Tịch Tích Chi, nếu không người nào ở đây cũng không có quả ngon để ăn.

Lâm Ân nâng tay áo lau khóe mắt, nếu tốc độ của ông nhanh hơn thì nói không chừng có thể cướp Tịch Tích Chi trước Ngô Kiến Phong, ngăn cản đối phương. Lâm Ân vô cùng tự trách, nhưng ông không như vậy mà suy sụp. Sau khi bệ hạ phân phó xong, ông lập tức mang theo một đội thái giám đi xung quanh tìm người.

Nếu Tịch cô nương có chuyện gì, lửa giận của bệ hạ... không ai có thể chịu đựng nổi.

Sau khi bàn bạc với Ngô Kiến Phong, An Vân Y vừa khéo chạy về Lưu Vân điện, thấy một màn kia. Sau đó nàng ta làm như tự nhiên tới nơi này, một mực yên lặng nhìn tất cả. Trong lòng nàng ta lại mắng to Ngô Kiến Phong làm việc sơ suất, lại để Lâm Ân chạy trốn, còn thông báo cho hoàng huynh.

Có điều... dù sự tình thật sự bại lộ thì nàng ta cũng có cách đổ trách nhiệm lên Ngô Kiến Phong, sau đó tự bảo vệ mình.

Nghĩ tới chỉ cần qua đêm nay mình sẽ không cần lấy chồng ở Huỳnh Anh quốc xa xôi, tâm tình của nàng nhất thời tăng cao, khóe miệng kìm không được lộ ra nụ cười.

Mà vừa lúc nàng tới gần, Đông Phương Vưu Dục nhìn thấy nụ cười thoáng qua, cảm thấy nghi hoặc nhìn thêm mấy lần.

An Hoàng Hàn phát long bào, sải bước về phía trước.

Ngự Lâm quân, thị vệ cùng với thái giám và cung nữ đều phẩy phẩy đi tìm người, trong hoàng cung mỗi một chỗ đều nghiêm túc điều tra, một phòng cũng không được bỏ qua.

Lúc đi qua An Vân Y, An Hoàng Hàn mới nhớ ra mục đích cuối cùng của dạ yến, nhìn lướt qua cũng thấy bóng dáng của Vũ Phi.

“Đoàn hoàng tử đâu rồi?” An Hoàng Hàn hỏi An Vân Y, hẳn đã thấy An Vân Y cùng với Vũ Phi đi ra khỏi Lưu Vân điện.

An Vân Y chống lại cặp mắt sắc bén của hoàng huynh, có phần chột dạ, cố gắng để biểu tình của mình nhìn qua vẫn bình thường, “Bẩm hoàng huynh, vừa rồi Y nhi cùng Đoàn hoàng tử đi tới đình nhỏ uống rượu. Có vẻ đêm nay hẳn có việc cáo hứng nên uống nhiều, say đó bị say. Y nhi nhìn hẳn đi đường không vững vì thế đã phải người đưa hẳn về tẩm cung.”

Trong lòng An Vân Y sợ hoàng huynh nhìn ra sơ hở, bàn tay nắm chặt tay áo, nhưng trên mặt không có vẻ căng thẳng.

Sau một lúc, An Hoàng Hàn gật đầu với nàng, cất bước rời khỏi.

An Vân Y thở phào, tay nhỏ cũng dần dần buông ra.

Nàng vốn tưởng rằng mình nguy trang không chê vào đâu được lại rơi vào mắt Đông Phương Vưu Dục.

Đông Phương Vưu Dục suy nghĩ một chút nhìn nàng, cảm thấy việc đêm nay không tránh khỏi quan hệ với Thập tứ công chúa.

Dường như ánh mắt hẳn quá mức mãnh liệt, An Vân Y nghiêng người sang đối mặt với hẳn, “Trên mặt ta có gì không? Vì sao Thái tử điện hạ lại nhìn Y nhi như vậy?”

“Không có.” Đông Phương Vưu Dục mỉm cười, vẻ mặt ôn hòa, “Đêm nay bận rộn, bản điện vẫn nên về tẩm cung nghỉ ngơi, không để bệ hạ thêm phiền toái. Thập tứ công chúa cũng nên trở về sớm, đêm nay sẽ không yên ổn.”

Nói xong, Đông Phương Vưu Dục đi qua nàng ta, mang theo mấy người thị vệ theo.

Hoàng cung có diện tích rất lớn, cũng không phải tùy tiện lật lên có thể tra xét xong. Dù phải đi một lượng người lớn, điều tra suốt một đêm cũng chỉ tra xong tám phần. Mà còn lại hai cung điện, không phải là Quý phi thì cung là Hoàng thái tử tới Phong Trạch làm khách. Muốn tra cung điện của nhóm người này còn khó hơn tám phần kia.

Những người này đều có thân phận và địa vị cao nhất, nếu hơi có chút đắc tội với họ thì đám thái giám, cung nữ đừng mong đặt chân trong hoàng cung.

Trong ngự thư phòng.

“Bệ hạ, cả đêm người đã không chợp mắt, hay là đi ngủ trước đi?” Lâm Ân bận rộn cả đêm, không ngừng chỉ huy bọn thái giám phân tán đi tìm các nơi. Trời hửng sáng, ông liền chạy về ngự thư phòng, định hầu hạ An Hoàng Hàn thay quần áo rửa mặt dùng bữa. Cả đêm này ông đã chạy xong một phần tư hoàng cung, hiện giờ đuổi chân đều cảm thấy đau không chịu nổi.

“Không phải người cũng không chớp mắt đó sao?” Trong mắt vẫn lạnh lùng, cũng không vì một đêm không ngủ mà mệt mỏi, An Hoàng Hàn đều muốn biết dụng ý của Ngô Kiến Phong cướp đi Tịch Tích Chi, cùng với nơi bọn họ ẩn trốn.

Hắn biết từ khi Ngô Kiến Phong bị giáng cấp vẫn không cam lòng, rất muốn tìm cơ hội trả thù. Chỉ là không nghĩ tới hắn lại chọn cơ hội như vậy, thậm chí lại đổ lửa giận lên người Tịch Tích Chi, không thể không nói hắn đã đụng phải vảy ngược của An Hoàng Hàn.

Vật nhỏ mà ngay cả mình cũng không nở đánh không nở mắng, thậm chí lại còn có người dám có chủ ý đánh lên nàng, chỉ có thể nói Ngô Kiến Phong chán sống.

“Nô tài làm sao có thể so sánh với bệ hạ. Bệ hạ, lát nữa người còn phải vào triều sớm đó.” Tối hôm qua An Hoàng Hàn cũng không trách phạt gì ông, điều này khiến Lâm Ân cực kỳ hoảng hốt, dù sao tính nết của bệ hạ, ông vô cùng rõ ràng.

Có vẻ nhìn thấy nghi hoặc của Lâm Ân, An Hoàng Hàn lạnh lùng nói: “Không phải trẫm không phạt người, mà là có người không muốn trẫm phạt người.”

Người trong miệng An Hoàng Hàn...

Lâm Ân không cần dùng đầu nghĩ cũng biết là Tịch Tích Chi.

Càng hổ thẹn hơn, Lâm Ân cúi đầu, “Tạ bệ hạ không phạt.”

“Hôm nay không lên triều.” An Hoàng Hàn đứng lên, đi ra khỏi Ngự Thư phòng.

Không lên triều? Lâm Ân không tin nổi nhìn bóng lưng bệ hạ rời đi, đây là lần đầu tiên bệ hạ vì việc tư mà bỏ qua việc lên triều.

Trong hoàng cung đều là bóng người vội vội vàng vàng, ai cũng không quên câu nói của bệ hạ “trước khi trời sáng phải tìm thấy tung tích của Ngô Kiến Phong! Nếu không... Cả đám các người đều mang đầu tới đây.” Nhìn thấy sắc trời dần dần sáng rõ, tìm mọi người đều nhảy vọt lên cổ họng, cả đám đều mong chóng tìm ra tung tích của Ngô Kiến Phong và Tịch Tích Chi.

An Hoàng Hàn nhìn từng đội thị vệ đi qua cung điện, trong lòng cực kỳ khó chịu. Hiệu suất làm việc của nhóm người này quá thấp, đã qua ba canh giờ vậy mà vẫn chưa tìm được người!

“Vì sao không đi vào?” Thấy ở phía xa một đội Ngự Lâm quân đứng trước một cung điện, An Hoàng Hàn đi qua hỏi.

Ngự Lâm quân lập tức quỳ xuống hành lễ.

“Bẩm bệ hạ, đây là tấm cung của Thập tứ công chúa, nghe cung nữ nói thập tứ công chúa đang ngủ.” Bọn hắn sợ đánh thức thập tứ công chúa sẽ chọc giận nàng ta.

188. Chương 188: Chương 88

Thập tứ công chúa chính là hòn ngọc quý trên tay được sủng ái nhất, hưởng chi nam nữ khác biệt, vừa nghe thấy thập tứ công chúa còn đang ngủ, nhóm thị vệ này cũng không dám tùy tiện xông vào.

“Mệnh lệnh của trẫm còn không để ý, các người không muốn đầu...trẫm có thể thành toàn cho các người.” Trong chớp mắt ánh mắt An Hoàng Hàn lạnh lẽo, nhìn nhóm thị vệ trước mặt này, giống như nhìn vật chết.

Bị khí thế lạnh lùng vây lại, toàn bộ thị vệ đều đã sợ tới mức không dám thở mạnh.

“Thất thần làm gì, còn không đi vào lục soát cho trẫm! Nếu làm trễ nải thời gian, theo lời trẫm vừa nói, tuyệt đối sẽ trở thành sự thật.” An Hoàng Hàn nhắc chân đá văng cửa điện đi vào.

Thị vệ đã sớm bị sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cúi đầu nhanh chóng xông vào cửa điện, bắt đầu lục soát lần lượt từng gian phòng.

An Hoảng Hàn rất ít quan tâm tới việc ăn uống ngủ nghỉ của công chúa, đây cũng là lần đầu tiên tới tẩm cung của An Vân Y. Bồn hoa cây cối được bố trí rất lịch sự tao nhã, hoàn cảnh vô cùng tốt, coi như An Hoảng Hàn không đi qua tẩm cung của công chúa khác, cũng biết nơi đây tuyệt đối là nơi được bố trí tốt nhất trong số các nơi ấy.

“Bệ hạ, nơi này không có manh mối.” Thị vệ cầm kiếm đi tới bấm báo.

Ánh mắt An Hoảng Hàn lạnh lùng, chỉ điện bên cạnh cách đó không xa, “Chỗ đó còn chưa lục soát, người biết không?”

Vừa rồi mặc dù An Hoảng Hàn đang quan sát xung quanh, nhưng vẫn lưu ý nhóm thị vệ lục soát này nọ, chỉ riêng gian phòng kia không đặt chân tới.

“Bệ hạ, đó là phòng ngủ chính của Thập tứ công chúa... Chúng nô tài không dám đi vào.” Thập tứ công chúa còn chưa xuất giá, bọn họ đi vào, chẳng phải là phá hư quy củ.

An Hoảng Hàn lạnh lùng nhìn hẩn chăm chăm, “Đi lục soát, đừng để trẫm nói lần thứ hai. Truyền lệnh xuống, cho dù là cung điện của người nào, mỗi một chỗ... Dù là từng góc ngách, cũng phải kiểm tra tỉ mỉ cho trẫm! Nếu không muốn vì lục soát mà bị quấy rầy, bọn họ nên sớm rời giường rửa mặt một chút! Người nào làm trễ nải thời gian lục soát, trẫm lập tức!”

Ba chữ cuối cùng truyền rõ ràng vào lỗ tai mọi người, nhóm thị vệ cũng không dám do dự, nhanh chóng vọt vào tẩm cung phòng ngủ chính của An Vân Y.

Động tĩnh bên ngoài lớn như vậy, An Vân Y đã sớm bị đánh thức. Ít nhiều nàng ta cũng có chuẩn bị, nếu không lúc nhóm thị vệ xông vào, đã thấy bộ dạng quần áo không chỉnh tề của nàng ta rồi. Nàng ta mặc chỉnh tề đứng ở bên giường, nhìn đám thị vệ vừa vào cửa đã bắt đầu lục tung, đáy lòng phát ra một tia tức giận, lại không có chỗ phát tiết.

Hoàng huynh khẩn trương tìm một người đến mức này sao? An Vân Y siết chặt quả đấm, xem ra lần này lựa chọn người thay thế nàng ta xuất giá, không có chọn sai! Chỉ có đưa tiểu cô nương đi, nàng ta mới có thể từ từ độc chiếm sủng ái của hoàng huynh.

Nhóm thị vệ lụcọi cả tòa cung điện, từ đầu đến cuối cũng không tìm thấy một chút dấu mối của Ngô Kiến Phong. Bởi vì bệ hạ ở một bên nhìn, cho nên bọn hẩn càng thêm ra sức, mỗi một chỗ đều đã đặc biệt chăm chú lục soát qua.

An Vân Y vừa định tiến lên chào hỏi với hoàng huynh, nhưng sau đó lại giống như là không phát hiện ra sự tồn tại của nàng ta, xoay người liền bước ra cửa điện.

An Vân Y nhìn bóng lưng hẩn rời đi, cắn chặt răng.

Đi theo nhóm thị vệ điều tra về phía trước, An Hoảng Hàn tiếp tục đốc thúc bọn hẩn lục soát. Hiện giờ nên lục soát cung điện tiếp theo, nhìn tấm biển đặt phía trên cung điện, mới đầu An Hoảng Hàn không nghĩ ra người nơi này là ai, sau khi Lâm Ân nhắc nhở, cẩn thận ngẫm lại mới nhớ lại ngày khi Đoàn Vũ Phi đến, hẩn liền an bài ở trong cung điện này.

Thị vệ do dự một hồi, trong lòng thầm nghĩ, đối xử với hoàng tử nước khác, bọn hẩn cứ xông vào như vậy, có thể quá thất lễ với người ta?

Vừa định hỏi bệ hạ có xông vào không, An Hoảng Hàn đã bước ra, đi vào bên trong.

Lâm Ân theo sát sau đó.

“Lục soát.” An Hoảng Hàn ra lệnh một tiếng.

Nhóm thị vệ lập tức phân tán ra, lục soát chung quanh.

“Bệ hạ, Tịch cô nương chắc sẽ không ở trong cung điện của Đoàn hoàng tử. Chúng ta quấy rầy hẩn nghỉ ngơi như vậy, chẳng may ảnh hưởng tới bang giao hai nước thì làm thế nào?” Lâm Ân do dự mở miệng

nói, trong ấn tượng của hắn, Đoàn Vũ Phi và Tịch Tích Chi vốn chưa có tiếp xúc qua, giữa hai người cũng không có giao tình, cho nên hắn cho rằng Đoàn Vũ Phi tuyệt đối sẽ không giấu Tịch Tích Chi.

Kể từ sau đêm xảy ra chuyện, thái độ của An Hoằng Hàn với Lâm Ân liền không lạnh không nhạt. Lúc này, hắn xoay người nói: “Người có thể nghe nói qua ‘thà giết lầm một ngàn, cũng không bỏ qua một cái’”

Lâm Ân hơi sững sờ, không còn lời nào để nói.

Hiệu suất của nhóm thị vệ rất cao, không bao lâu, liền lục soát xong toàn bộ xung quanh gian phòng, chỉ còn lại một gian là phòng ngủ của Đoàn Vũ Phi.

Động tĩnh lớn thế này, theo lẽ thường mà nói, coi như người ngủ như chết cũng nên bị đánh thức. Mà trong phòng đó, lại thủy chung không có âm thanh, giống như không có người ở.

Công việc lục soát gần như đã kết thúc, chỉ còn lại vài tòa cung điện chung quanh không lục soát. Nhìn thấy bóng dáng bệ hạ ở chỗ này, có không ít đại thần đã tụ tập tới đây.

Cung điện bên cạnh chính là chỗ Đông Phương Vũ Dục ở tạm, hắn vừa mới đưa nhóm thị vệ phụ trách lục soát ra ngoài, đã nhìn thấy có rất nhiều người đứng trong cung điện Đoàn Vũ Phi. Sửa lại vạt áo, Đông Phương Vũ Dục chậm rãi bước tới, muốn lên tiếng chào hỏi An Hoằng Hàn.

Mà lúc này, nhóm thị vệ đã một cước đá văng cửa chính gian phòng.

Trước khi đi vào, nhóm thị vệ lo lắng Đoàn Vũ Phi còn chưa kịp rửa mặt, hô trước một câu: “Đoàn hoàng tử, chúng nô tài phụng mệnh bệ hạ, phụ trách lục soát hoàng cung. Nếu có chỗ thất lễ, kính xin thứ lỗi nhiều.”

Tiếng nói của hắn cực lớn, chính là để cho đối phương có cơ hội mặc quần áo. Ai cũng biết hoàng thất chú trọng nhất là thể diện, cho nên bọn hắn cũng không dám đi tiếp xúc với rủi ro kia.

Nhóm thị vệ vừa tiến vào không lâu, chỉ nghe bên trong đột nhiên truyền đến một âm thanh vô cùng kinh ngạc mà rung động.

“Bệ hạ... chúng thần tìm được Tịch cô nương rồi!”

Những lời này khiến cho An Hoằng Hàn vốn đứng ở cửa, nhanh chóng cất bước đi vào.

Chỉ nhìn lướt qua, ánh mắt An Hoằng Hàn tựa như đóng băng, lạnh lẽo khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Đại thần đứng ở phía sau khiếp sợ khí thế của bệ hạ, mỗi một người đều cúi đầu, nhưng lòng hiếu kỳ nổi lên, đều nhìn vào trong gian phòng.

Đông Phương Vũ Dục đứng cách đó không xa, vừa lúc có thể nhìn thấy giường lớn bày ra chần bông tơ lụa. Chỉ thấy hai bóng dáng xích lô nằm trên giường, không mảnh vải che thân, cánh tay của nam tử khoác lên người bé gái, giống như bao bọc cô bé kia. Ở giữa hai người được đắp một cái chần bông, vừa vặn che cảnh tượng còn lại.

Một màn này có ý nghĩa gì, sợ rằng không ai lại không biết.

Không ít đại thần đã bắt đầu trách móc nghị luận.

Từng tia mặt trời chiếu rọi vào phòng, vừa lúc chiếu vào mép giường. “Đoàn hoàng tử tới Phong Trạch quốc không phải để cưới Thập tứ công chúa sao? Bây giờ lại nằm trên giường cùng một cô bé, đây là ý gì? Để thể diện của Thập tứ công chúa vào đâu! Để thể diện của cửa nước Phong Trạch ta vào chỗ nào!” Người lên tiếng trách móc đầu tiên chính là Lưu Phó Thanh, đa phần mũi nhọn của ông đều hướng tới Đoàn Vũ Phi.

Mà Tư Đồ Phi Du luôn luôn đối nghịch với ông, cùng lúc này cũng tức giận bất bình mắng: “Đây cũng không nhất định là lỗi của Đoàn hoàng tử? Không chừng là do Tịch cô nương quyến rũ đó?”

Thân phận của Đoàn hoàng tử sao có thể ở chung một chỗ với tiểu nha đầu không rõ lai lịch, cho nên Tư Đồ Phi Du mới có thể nghĩ như vậy. Trước còn muốn lôi kéo Tịch Tích Chi, dựa vào nàng ở bên cạnh bệ hạ ỉnh mấy câu nói ngọt, mà bây giờ... Tư Đồ Phi Du đã bỏ đi ý niệm này.

Ở triều đại này, nữ tử mười lăm tuổi là có thể lập gia đình. Cho nên tuổi Tịch Tích Chi tuyệt đối không coi là nhỏ, rất nhiều gia đình gia đình khi tám chín tuổi, đã để cho lũ trẻ đính hôn, chỉ chờ đủ tuổi thì trực tiếp thành thân. Lúc này Tịch Tích Chi toàn thân xích lô nằm chung một chỗ với Đoàn Vũ Phi, có thể nói là trong sạch đã bị hủy đi. Dù bề hạ cũng chiều người thế nào, cũng không thể giữ nàng ở bên người.

Tư Đồ Phi Du nói càng lúc càng khó nghe, khiến cho Lưu Phó Thanh hung hăng trợn mắt nhìn ông ta một cái, “Một đứa bé tám, chín tuổi hiểu được cái gì gọi là quyến rũ sao? Tư Đồ đại nhân, người nói chút lý lẽ được không?”

Không chỉ hai người âm ỉ ở một chỗ, nhóm đại thần lớn ở phía sau cũng ồn ào lộn xộn.

Sắc mặt An Hoảng Hàn âm trầm đáng sợ...

Lâm Ân ở bên cạnh sợ lui xa hai bước, sự tình sao có thể biến thành như vậy?!

“Câm miệng hết cho trẫm!” Lời nói lạnh lùng âm u truyền khắp cung điện, nhất thời lặng ngắt như tờ.

Tịch Tích Chi không bị chuốc thuốc mê, tỉnh lại nhanh hơn Đoàn Vũ Phi, ý thức đã sớm trở lại trong cơ thể, ngón tay khẽ động, mí mắt từ từ mở ra.

Vừa mở mắt liền thấy một đám đông, khi nhìn thấy An Hoảng Hàn quen thuộc, trong lòng Tịch Tích Chi vui mừng, còn tưởng rằng An Hoảng Hàn cứu mình ra từ trong tay Ngô Kiến Phong. Vừa định đứng dậy, chạy về phía hắn. Ai ngờ đau nhức toàn thân, nhất định là tối hôm qua sử dụng linh lực quá độ, để lại di chứng. Thân thể liên tục ngã xuống, mà Tịch Tích Chi lập tức phát hiện ra một vấn đề chần động, dưới người người là một cơ thể xích lô của nam tử! Ánh mắt nhìn từ cổ nam tử lên, nhìn thấy khuôn mặt làm người ta hít thở không thông.

Tịch Tích Chi sợ đến mức không nói ra lời, có ngu đi nữa thì người ngu khi nhìn thấy một màn này, cũng sẽ hiểu người bị Ngô Kiến Phong tính kế!

Phía dưới truyền đến một tiếng kêu đau đớn, có lẽ là bị Tịch Tích Chi đè lên, Đoàn Vũ Phi từ từ tỉnh lại trong cơn mê man.

Cặp mắt trong suốt vừa vặn đối diện với Tịch Tích Chi, trong đôi mắt kia xen lẫn các loại cảm xúc khiếp sợ, tức giận, xấu hổ, khiến cho Đoàn Vũ Phi nhìn ngây người.

Trong mắt An Hoảng Hàn tức giận từng cơn từng cơn, bởi vì hai người trên giường tỉnh lại, các vị đại thần cũng từ từ đưa mắt tiến lại gần.

Mặc dù cách cự ly rất xa, nhưng bọn họ đều nhìn thấy trên thân thể trắng nõn của Tịch Tích Chi, có dấu vết bầm tím khả nghi. Mà những dấu vết này, càng thêm chứng thực suy đoán trong lòng họ.

Không biết những dấu vết này, tất cả đều là Tịch Tích Chi và Ngô Kiến Phong đánh nhau tối hôm qua gây ra.

“Tất cả xoay người lại hết, người nào liếc mắt nhìn nữa, trẫm khoét tròng mắt người đó.” Phần nộ trước nay chưa từng có quét sạch suy nghĩ của An Hoảng Hàn, nhìn thấy Tịch Tích Chi vẫn nằm trên người Đoàn Vũ Phi như cũ, ánh mắt An Hoảng Hàn càng thêm lạnh giá. Ba chân bốn cẳng ôm Tịch Tích Chi từ trên giường vào trong ngực, sau đó thô lỗ dùng chân bồng bao lấy người.

Chân bồng bị lấy đi, cả thân thể bị xích lô của Đoàn Vũ Phi bị lộ hết ra ngoài.

Bởi vì vừa mới tỉnh không lâu, Đoàn Vũ Phi còn chưa rõ tình hình. Cho đến khi trên người chợt lạnh, mới bắt đầu quan sát tình cảnh của bản thân. Xoa xoa trí nhờ mở mắt, Đoàn Vũ Phi rất bình tĩnh nhặt áo trong của mình trên mặt đất lên, từ từ mặc vào, đồng thời cũng tự hỏi tóm lại đã xảy ra chuyện gì. Trong đầu mơ mơ màng màng nhớ lại, người cuối cùng nhìn thấy trước khi hôn mê chính là An Vân Y. Khi đó, An Vân Y mời rượu hắn, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, uống một hơi cạn sạch, sau đó liền không còn tri giác.

Mình thế mà lại bị một nữ nhân tính toán.

Đây là kết luận cuối cùng mà Đoàn Vũ Phi đưa ra.

Nhìn Đoàn Vũ Phi đã mặc quần áo chỉnh tề, một màn này khiến cho An Hoằng Hàn dẫn đến nhiều suy đoán, trong lòng không nắm bắt được rốt cuộc người này có rõ ràng về chuyện tối ngày hôm qua không. Ít nhất nếu trong tình huống hần không biết tình hình, lúc này chẳng lẽ hần không nên kích động sao? Có thể bình tĩnh mặc y phục như vậy, rốt cuộc là chuyện gì?

Tịch Tích Chi bị quần trong chăn bông, chỉ lộ đầu ra. Cũng giống như An Hoằng Hàn, nàng cũng cảm thấy Đoàn Vũ Phi quá mức tỉnh táo! Thậm chí có ảo giác, khiến cho nàng hoài nghi trong âm mưu này, Đoàn Vũ Phi cũng là đồng lõa!

“Đoàn hoàng tử, chẳng lẽ người không giải thích cho trẫm chuyện gì đã xảy ra sao?”

Tay Đoàn Vũ Phi đang sửa sang vật áo dừng lại, căn cứ vào sự tình trước mắt, đã đoán được tình huống của mình. Giả như hần đoán không sai, mình đã bị người khác chơi xỏ một vỏ rồi, mà người đó chính là người mà hần vẫn ‘tâm tâm niệm niệm’ muốn cưới Thập tứ công chúa.

Nhìn Tịch Tích Chi đang được An Hoằng Hàn ôm vào trong ngực vài lần, đột nhiên, Đoàn Vũ Phi thay đổi kế hoạch dự định. Dù sao cũng đều là đón dâu, thay vì cưới một nữ nhân quý kế đa đoan về, còn không bằng đưa cô bé này về. Ít nhất cưới nha đầu trong veo như nước này, không cần đề phòng người mỗi ngày, sợ nàng gây bất lợi ỉn.

Huống chi... So với An Vân Y, dường như cô bé này được An Hoằng Hàn rất sủng ái. Dĩ nhiên, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất.

Như vậy, tương tể tựu kế.

“Sự thật như bệ hạ thấy, bản điện hạ không có gì để giải thích, nhưng xin bệ hạ tin tưởng, nhất định bản điện hạ sẽ phụ trách đến cùng.” Về mặt thành khẩn của Đoàn Vũ Phi nhìn thấy An Hoằng Hàn, ý đồ dùng ‘thật lòng’ đã động hần.

Bộ dáng này trái lại không có gì khác lúc hần theo đuổi An Vân Y.

Trong phút chốc, An Hoằng Hàn sững sốt không ngừng, ngay cả Tịch Tích Chi cũng ngây ngốc nhìn hần. Còn đám đại thần, càng giống như nuốt phải ruồi bọ, không dám tin tưởng lớn mắt.

Mặt trời đã hiện lên trên bầu trời, mà giờ phút này, đám đại thần lại cảm thấy trong phòng tràn ngập khí lạnh.

Con người An Hoằng Hàn lạnh lẽo bức người nhìn Đoàn Vũ Phi, cặp mắt sắc bén từ từ nheo lại, “Đoàn hoàng tử, người biết người đang nói gì ở đây không?!”

Mỗi người nghe thấy đều hiểu ý cảnh cáo trong lời nói này, rất nhiều người nhát gan sợ tới mức hai chân như nhũn ra, không ngừng run run.

Mặc dù bệ hạ vẫn là bộ dạng lạnh như băng, nhưng ai cũng hiểu bệ hạ đang nổi nóng.

Đổi thành người bình thường, không chừng lúc An Hoằng Hàn nói ra những lời này, đã sợ đến mức mông chảy nước tiểu. Nhưng rất rõ ràng, Đoàn Vũ Phi không phải là người bình thường.

“Bẩm bệ hạ, bản điện hạ biết ý nghĩa lời này. Nhưng nếu bản điện hạ làm chuyện này sẽ không sợ thừa nhận, huống chi việc này liên quan đến trong sạch của Tịch cô nương, bản điện hạ sao dám coi nhẹ.”

Tịch Tích Chi phát run, hận không thể chạy tới cắt cổ Đoàn Vũ Phi, cùng hần đồng quy vu tận! Tình trạng thân thể của nàng, chính nàng lại có thể không biết sao? Nhưng nếu thật sự đã bị gì kia rồi, phía dưới nhất định sẽ bị thương, mà nàng cũng chỉ là tứ chi đau nhức vô lực, cho nên nàng khẳng định tối hôm qua chưa xảy ra chuyện gì.

Đoàn Vũ Phi nói ra lời này, rõ ràng chính là hủy hoại trong sạch của nàng, hủy danh dự của nàng.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của các đại thần, cả khuôn mặt Tịch Tích Chi giận đến đỏ bừng, cùng An Hoằng Hàn một lớn một nhỏ nhìn chăm chăm Đoàn Vũ Phi không rời.

189. Chương 189: Chương 89

An Hoằng Hàn hừ lạnh một tiếng, ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống Đoàn Vũ Phi đang đứng trước mặt.

Tuy Đoàn Vũ Phi chứng kiến nhiều cảnh đời, cũng bị ánh mắt An Hoằng Hàn ảnh hưởng đến. Nếu không phải đang có rất nhiều đại thần đứng ở đây, không chừng hẳn thật sự cho rằng An Hoằng Hàn sẽ không để ý tới mà muốn mạng của hắn.

“Ý của Đoàn hoàng tử là, muốn cướp người từ trong tay trẫm?” An Hoằng Hàn lập tức ôm lấy Tịch Tích Chi, bước hai bước về phía Đoàn Vũ Phi, một cổ áp bức mạnh mẽ nhanh chóng tràn ngập giữa hai người: “Như vậy trẫm và tiểu hài tử kia không chỉ ngủ chung với nhau một đêm, có phải trẫm nên chịu trách nhiệm với nàng ấy, nạp nàng làm phi, lấy nàng làm hậu?”

Lời An Hoằng Hàn vừa nói ra, làm tất cả mọi người mở to hai mắt như chuông đồng lớn, tất cả đại thần đều khản trương chảy mồ hôi lạnh, nâng tay không ngừng lau mồ hôi.

Đoàn Vũ Phi lập tức á khẩu không trả lời được.

Đoán không ra trong lòng An Hoằng Hàn đang suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ bệ hạ thật sự đang động tình với một tiểu oa nhi sao?

Ánh mắt dần dần chuyển sang người An Hoằng Hàn, đối mặt với lời nói mạnh mẽ của An Hoằng Hàn, trong lòng Đoàn Vũ Phi cảm thấy không yên. Trước đây cứ tưởng An Hoằng Hàn nuông chiều đứa bé này, không thể nghĩ ngờ là trưởng bối cưng chiều văn bối, mà bây giờ hắn lại không chắc chắn rốt cuộc là vì chuyện gì.

Nếu thật là loại tình cảm nam nữ....

Chẳng phải hắn và An Hoằng Hàn sẽ trở thành tình địch sao? Tình địch gặp nhau, hết sức đỏ mắt. Mà nhìn ánh mắt của An Hoằng Hàn, thật sự là có chuyện như vậy. Hiện tại Đoàn Vũ Phi hơi hối hận khi này đã nói ra như vậy.

Tịch Tích Chi vẫn còn trong khiếp sợ, một màn trần trụi trên giường kia đã làm cho hoảng sợ, hôm nay lại bị lời nói của An Hoằng Hàn làm cho chấn kinh! Mặt đỏ đến cổ, cũng không biết là đỏ do tức giận hay là do xấu hổ. Dù sao ở trong đầu đều quanh quẩn câu nói “Từ nay về sau không dám nhìn mặt người khác!”

“Theo trẫm thấy, đầu óc của Đoàn hoàng tử vẫn còn chưa tỉnh táo, cần phải yên tĩnh một mình, các vị đại thần nên trở về đi.”

Từ sau khi Đoàn Vũ Phi đến Phong Trạch Quốc, đây là lần đầu tiên nghe An Hoằng Hàn nói chuyện không khách khí như vậy.

Mặc dù trước đây bệ hạ là người lạnh lùng như băng, nhưng sau khi sống chung với hắn, đều rất có lễ tiết. Chỉ sợ là hiện tại đang tức giận không chịu nổi, mới có thể mở miệng mắng hắn như vậy.

Nhưng dưới tình cảnh này, Đoàn Vũ Phi không có gan chống lại An Hoằng Hàn.

Các đại thần đều rất muốn tham gia náo nhiệt, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt đầy lửa giận của An Hoằng Hàn đuổi tới, lập tức từ bỏ ý niệm trong đầu. Cho dù muốn xem náo nhiệt, cũng phải tự cân nhắc xem có mạng hay không? Một đám đại thần ảo não lui ra ngoài, biến mất trước mặt An Hoằng Hàn.

“Tiếp tục tìm kiếm Ngô Kiến Phong, trẫm cho các ngươi thời gian là ba ngày.” Không quên đầu sỏ gây nên tất cả mọi chuyện, An Hoằng Hàn quán Tịch Tích Chi thành cái kén, cất bước ra khỏi cửa, đi về phía điện Bàn Long.

Cả một đêm hôm qua hắn rất lo lắng sợ hãi, lo sợ Tịch Tích Chi sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Lại không nghĩ rằng Ngô Kiến Phong dám tự mình đến đây đùa giỡn hắn như vậy, nhưng quả thật làm hắn tức điên lên. Khi hắn nhìn thấy Tịch Tích Chi không một mảnh vải che thân nằm sấp trên người Đoàn Vũ Phi, hắn hận khiến cả người Đoàn Vũ Phi tan thành vạn mảnh, hận không thể móc mắt đám hạ thần kia xuống.

Cảm nhận được người bên cạnh phát ra hơi thở lạnh lẽo, Tịch Tích Chi rụt cổ lại, hận không thể nhét cái đầu nhỏ vào chân bông.

Trong lòng nhớ kỹ việc này, sớm muộn gì cũng tìm Ngô Kiến Phong đòi lại.

Bước vào điện Bàn Long, An Hoằng Hàn cho cung nữ, thái giám bên người lui ra ngoài, phân phó người đóng cửa lại.

Nghे âm thanh của cửa điện nặng nề đóng lại. Trái tim nhỏ của Tịch Tịch Chi sợ tới mức điên cuồng đập loạn, hôm nay sợ nhất chính là ở cùng một chỗ với An Hoằng Hàn, nàng cũng không quên ánh mắt của An Hoằng Hàn như muốn ăn thịt người.

“Biết sợ? Vậy ngươi còn dám gây họa khắp nơi? Trẫm đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, không chắc chắn chuyện gì thì trước tiên hỏi ý trẫm, trẫm sẽ thay ngươi xử lý.” Ném Tịch Tịch Chi lên giường, động tác này rất thô lỗ.

Trong chớp mắt, khi Tịch Tịch Chi đụng vào chiếc giường kia, không cẩn thận làm cho cùi chỏ cũng bị đụng vào. Ngoài ra trên người vốn có những dấu vết bầm tím, bị va chạm như vậy, khiến nàng đau đến nhe răng trợn mắt.

Nhìn thấy Tịch Tịch Chi nhú mào, An Hoằng Hàn hơi mềm lòng, nhưng chỉ trong chốc lát, đáy mắt thay đổi một mảnh lạnh như băng. Đứa nhỏ này, nên giáo huấn nàng một chút, nếu không nàng cũng không biết cái gì gọi là “an phận.”

“Ta thấy huynh bị đám công chúa kia vây quanh, cho nên không gọi huynh.” Hơn nữa lúc đó đâu có nghĩ nhiều như vậy? Nếu không đuổi theo, Ngô Kiến Phong bỏ trốn cũng không thấy bóng dáng đâu. Trong Lưu Vân điện có rất nhiều người, nàng mới mở miệng, ước chừng mọi người trong phạm vi một vòng xung quanh đều hiểu rõ.

Sắc mặt An Hoằng Hàn khế dịu đi, nhưng tức giận trong lòng vẫn không tiêu tán.

Nhìn thấy Tịch Tịch Chi không ngừng xoa cùi chỏ, An Hoằng Hàn bước vài bước đến gần, ngồi bên cạnh mép giường, đưa tay kéo Tịch Tịch Chi từ trong chăn ra, để nàng nằm trong lòng mình. Vừa nhìn không biết, sau khi nhìn kỹ, An Hoằng Hàn bắt đầu thấy đau lòng. Ở trên người Tịch Tịch Chi, trên cùi chỏ hiện lên một đốm tím xanh, mà ngay cả những chỗ khác cũng đều có vết bầm tím.

“Ngô Kiến Phong chết tiệt, sớm muộn gì trẫm cũng sẽ lột da hắn, treo ở cửa cung.” An Hoằng Hàn đứng lên đi đến tủ treo quần áo lấy một bình thuốc.

Bình thuốc này là do lúc Từ lão đầu còn ở trong hoàng cung, bào chế riêng cho Tịch Tịch Chi, lúc ấy chính là sợ sau này Tịch Tịch Chi gây họa, đi đến đâu lại mang một thân đầy thương tích trở về.

Nhưng suy nghĩ của Tịch Tịch Chi đã bay theo câu nói kia của An Hoằng Hàn, nghĩ đến cảnh tượng da người nhăn nheo tung bay trước gió, sợ tới mức trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh.

Ngón tay mang theo vết chai mỏng xoa nhẹ trên người Tịch Tịch Chi, toàn bộ trong đại điện đều tràn ngập mùi thuốc. Tịch Tịch Chi cảm thấy sắc mũi, nhin không được hắt hơi một cái, đột nhiên bụng cũng không chịu thua kềm kềm lên hai tiếng. Sau khi bị Ngô Kiến Phong bắt đi, Tịch Tịch Chi vẫn chưa ăn uống gì. Lúc ở chỗ nguy hiểm, Tịch Tịch Chi vẫn không cảm thấy đói, hôm nay khi biết mình an toàn, cảm giác đói liền xuất hiện.

“Lâm Ân, phân phó người đi chuẩn bị thức ăn.” An Hoằng Hàn gọi ra bên ngoài một tiếng.

Tịch Tịch Chi bắt giác đỏ mặt.

Lúc An Hoằng Hàn giúp nàng bôi thuốc, luôn điều chỉnh nặng nhẹ rất tốt, làm cho Tịch Tịch Chi nhin không được hưởng thụ nhắm mắt lại. Trong lòng lại suy nghĩ trái ngược nhau, cái này không được cái kia không được! Làm sao mỗi lần An Hoằng Hàn xoa xoa bóp bóp cho nàng, nàng lại nghĩ động tác kia trở thành mát xa chứ? Nhưng mà.....Thật sự rất thoải mái.

Ngay lúc Tịch Tịch Chi kim lòng không được muốn nhắm mắt lại, nàng chợt nhớ đến sự việc lúc sáng sớm, ấp úng hỏi: “Ngươi sẽ không hứa hôn cho ta với Đoàn Vũ Phi chứ?”

Nàng biết ở cổ đại, trinh tiết của người con gái cực kỳ quan trọng. Thông thường dưới tình huống này, trừ bỏ việc Tịch Tịch Chi chỉ có thể gả cho Đoàn Vũ Phi ra, thì không có con đường nào khác để đi.

Tịch Tịch Chi không nhắc đến chuyện này thì thôi, vừa nhắc đến chuyện này, ánh mắt của An Hoàng Hàn lập tức thay đổi, xoa thật mạnh vào vết thương của Tịch Tịch Chi “Hắn nghĩ tốt lắm.”

Hắn còn không nở mở miệng với đứa nhỏ này, muốn hắn chấp tay dâng đứa nhỏ này cho người khác, đây không phải là nói chuyện viễn vông sao?

Tịch Tịch Chi lập tức thở dài một hơi, Đoàn Vũ Phi quả thật là tuần tú bất phàm, cũng có quyền thế, nhưng mà chọn người này làm bạn trăm năm, sẽ không có khả năng. Trước tiên không nói Tịch Tịch Chi không có ý định gả cho ai, cho dù có thật sự phải lập gia đình, nàng cũng không muốn gả ột nam nhân xinh đẹp hơn mình. Nếu không mỗi ngày phải đối mặt với gương mặt hoa thường nguyệt thẹn, nàng không phải là tự tìm đau khổ sao? Sớm muộn cũng sẽ chết vì tự ti.

“Hay là, người đã nhìn trúng Đoàn Vũ Phi? Muốn cầu xin trăm hứa hôn người cho hắn.” Giọng điệu của An Hoàng Hàn ngày càng lạnh như băng.

Tịch Tịch Chi cảm thấy da đầu lạnh run: “Đừng, người ngàn vạn lần đừng làm như vậy.” Sau đó nhỏ giọng nói một câu gả cho Đoàn Vũ Phi, còn không bằng gả cho người.

Tự cho rằng âm lượng đã nhỏ, tuyệt đối An Hoàng Hàn sẽ không nghe được, nhưng người nam nhân sau lưng này bởi vì câu này mà toàn thân cứng đờ, khóe miệng chậm rãi nhếch lên một đường cong nhỏ. Động tác bôi thuốc cho Tịch Tịch Chi càng trở nên dịu dàng hơn, đến cuối cùng thậm chí biến thành nhẹ nhàng vuốt ve.

“Người....người không nghi ngờ trình tiết của ta sao?” Lúc ấy ánh mắt của đám đại thần xung quanh như thế, Tịch Tịch Chi càng thấy rõ. Cho dù là ai trông thấy một màn kia, đều sẽ suy nghĩ lung tung, An Hoàng Hàn lại không để ý sao?

“Trình tiết?” An Hoàng Hàn như nghĩ đến cái gì, độ cong trên khóe miệng ngày càng lớn, chỉ tiếc là Tịch Tịch Chi đang đưa lưng về phía hắn, nên hoàn toàn không nhìn thấy.

Ngón tay An Hoàng Hàn tiếp tục véo nhẹ xuống đùi Tịch Tịch Chi: “Vẫn còn là đứa nhỏ chưa trưởng thành, có cái gì mà trình tiết chứ?”

Ánh mắt Tịch Tịch Chi quét qua đùi vài lần, dường như đang nhắc nhở nàng, hắn đang nhìn cả người lỗ lỏ của nàng.

Bị ánh mắt đối phương trực tiếp dọa sợ hãi, Tịch Tịch Chi đứng lên dùng tốc độ nhanh nhất rời xa An Hoàng Hàn. Chết tiệt! Đây coi là trêu ghẹo sao? Là đùa giỡn sao? Bên đùi còn lưu lại hơi nóng của ngón tay An Hoàng Hàn vừa vuốt ve, khiến cho gương mặt nhỏ nhắn của Tịch Tịch Chi đỏ bừng như trứng gà luộc.

“Còn chưa bôi thuốc xong đâu, đến đây.” An Hoàng Hàn nhỏ giọng cười hai tiếng, tâm tình tức giận vừa rồi đã bị quét sạch sau khi nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của Tịch Tịch Chi.

Tịch Tịch Chi thở hổn hển hừ hai tiếng, cuối cùng vẫn đi đến, nằm ở trên đùi An Hoàng Hàn, để cho đối phương bôi thuốc cho nàng.

Lúc An Hoàng Hàn bôi thuốc thường rất cẩn thận và dịu dàng, chờ sau khi thuốc đã thấm vào từng chỗ mới có thể tiếp tục thoa đến chỗ khác.

Chờ sau khi An Hoàng Hàn xử lý vết thương trên người Tịch Tịch Chi xong, thời gian cũng đã đến giữa trưa, đúng lúc đồ ăn sáng và đồ ăn trưa giải quyết cùng một chỗ.

Không biết có phải chính mình quá mức miễn cảm hay không mà Tịch Tịch Chi cảm thấy ánh mắt của đám cung nữ, thái giám xung quanh nhìn nàng trở nên khác thường, đều tràn đầy cảm giác quái dị. Lúc này chỉ mới trải qua một khoảng thời gian ngắn, chẳng lẽ trong hoàng cung đã biết chuyện xảy ra vào lúc sáng sớm?

Thật ra Tịch Tịch Chi đã đoán sai, không chỉ người trong cung đều biết, mà ngay cả người ngoài cung cũng biết ngọn nguồn chuyện này.

Đủ loại ánh mắt quái dị chia vào khiến Tịch Tịch Chi ăn cơm cảm thấy vô vị tẻ nhạt, khó mà nuốt xuống.

Vốn nghĩ rằng sau khi An Hoằng Hàn dùng xong bữa trưa với nàng thì nhất định sẽ đi xử lý chính sự, nhưng không ngờ An Hoằng Hàn vẫn ở bên cạnh nàng. Nhìn thấy An Hoằng Hàn nhàn rỗi ngồi trên ghế trầm tư, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía nàng, Tịch Tịch Chi lập tức cảm thấy áp lực rất lớn! Chẳng lẽ An Hoằng Hàn rất rảnh rỗi sao?

Nhưng mà nhìn sự việc xảy ra hôm nay, Tịch Tịch Chi biết An Hoằng Hàn nhất định không rảnh, vậy làm sao hắn ở chỗ này không đi đâu chứ?

“Này.....Cái đó, nếu người vội.....có thể không cần theo ta.” Tịch Tịch Chi nắm cây bút trong tay, lúc viết chữ đều run run.

“Quả thật rất bề bộn nhiều việc, nhưng mà hiện tại trầm lại không vội.” Về chuyện Tịch Tịch Chi không một mảnh vải che thân nằm trên giường với Đoàn Vũ Phi, chỉ sợ hiện tại đã huyền não cả triều đều biết. Lấy tính tình của đám đại thần kia, có lẽ đang đứng bên ngoài Ngự Thư Phòng bán tán chuyện này.

Đang lúc nghĩ không ra đối sách, An Hoằng Hàn lại không muốn tiếp xúc với đám đại thần kia, cũng không muốn nói nhảm với bọn họ. Bọn họ muốn chỉ là việc Đoàn Vũ Phi cầu hôn.... ..

“Vì trấn an tinh thần bị tổn thương của người, trầm sẽ làm chủ cho người, ở lại bồi người cũng là chuyện bình thường.”

Đang lúc An Hoằng Hàn dùng giọng điệu nghiêm túc nói ra những lời này, Tịch Tịch Chi không nắm chặt cây bút trong tay, trực tiếp rơi xuống tờ giấy trắng tạo ra vết mực thật lớn. Người nào tinh thần bị tổn thương? Chỉ có một chút như thế, nhưng lại rất tức giận.

“Viết được bao nhiêu chữ rồi? Nếu không thể vượt qua đợt kiểm tra, đêm nay cũng không có bữa tối cho người đâu.” Từ trong ánh mắt An Hoằng Hàn không nhìn rõ tâm tình của hắn.

Tịch Tịch Chi ném tờ giấy trên bàn đi, một lần nữa cầm bút lông lên. Thật ra đây mới là mục đích thật sự của người à? Giám sát nàng tập viết.

Liên tiếp hai ngày An Hoằng Hàn không lên triều, cũng không đi Ngự Thư Phòng xử lý chính vụ.

Không ai dám thúc giục An Hoằng Hàn, nhưng không có nghĩa là nô tài hầu hạ cạnh hắn không dám thúc giục hắn,

Hai ngày này, mỗi khi nhìn thấy Lâm Ân rời khỏi Bàn Long điện, hầu như trong khoảnh khắc đó lại bị các đại thần vây xung quanh.

Lúc mới bắt đầu, Lâm Ân còn nhẫn nại chào hỏi vài câu cùng các đại thần. Đến cuối cùng, thà rằng vụng trộm đi ra từ cửa sau Bàn Long điện, cũng không muốn đối mặt với các vị đại thần kia. Khó trách hai ngày nay bệ hạ không rời khỏi Bàn Long điện, thật là có năng lực biết trước, bản lĩnh của bọn đại thần đáng ghét này cũng thật là lợi hại.

“Bệ hạ, chúng thần tìm thấy Ngô Kiến Phong rồi.” Bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Người đến là thị vệ trưởng mới được thăng cấp, gần đây đều là hắn phụ trách an toàn Bàn Long điện.

“Người ở đâu?” An Hoằng Hàn ngược lên nhìn người vừa đến.

Tuy là đã làm chức quan nhỏ ở đây được nửa tháng, nhưng mỗi lần Hồ Khuất bá kiến bệ hạ đều nhin không được sợ hãi. Đặc biệt toàn thân bệ hạ như tỏa ra hơi thở lạnh như băng, luôn khiến cho đáy lòng người khác cảm thấy lạnh lẽo.

“Thuộc hạ dựa theo lời của bệ hạ, mai phục ở cửa Ngự Thiện Phòng, quả thật không ngoài dự đoán của bệ hạ, sau khi Ngô Kiến Phong bỏ trốn hai ngày, cuối cùng cũng lộ ra chân tướng. Hắn đang ở phía đông Ngự Thiện Phòng, toàn bộ ngự lâm quân đang truy bắt hắn.”

Tịch Tịch Chi lắng lắng nghe, thầm than An Hoằng Hàn quả thật không hổ là vua một nước, đầu óc thông minh hơn người bình thường rất nhiều. Canh giữ cửa cung để Ngô Kiến Phong chạy thoát, lại mai phục xung quanh Ngự Thiện Phòng, nhất định là một đạo lý đơn giản. Nước và thức ăn là thứ con người dựa vào đó để sống, cho dù Ngô Kiến Phong có võ công rất tốt, cũng không thể mất đi hai thứ này.

Xem ra sau khi Ngô Kiến Phong không có thức ăn, hắn lại chạy đến Ngự Thiện Phòng trộm đồ.
An Hoằng Hàn nhẹ nhàng gạt đầu, đứng lên đi ra ngoài, trong mắt lóe lên tia sát ý rồi biến mất.

“Ta cũng đi.” Tịch Tích Chi chạy đến bên cạnh An Hoằng Hàn, đi theo ra ngoài.

Nếu Ngô Kiến Phong không sử dụng quỷ kế, tại sao nàng lại có thể rơi vào nguy hiểm như thế.

Đi được vài bước, Tịch Tích Chi chợt nhớ đến một việc, gương mặt nhỏ nhắn sợ tới mức trở nên trắng bệch.

Sự khác thường của nàng nhanh chóng làm An Hoằng Hàn chú ý, bàn tay An Hoằng Hàn đặt lên trán Tịch Tích Chi, kiểm tra xem nàng có không thoải mái hay không.

“Làm sao vậy? Có phải là còn có chỗ nào khác bị thương?” Chẳng lẽ đêm đó đánh nhau còn tạo thành những tổn thương khác đối với Tịch Tích Chi? An Hoằng Hàn bắt lấy Tịch Tích Chi, muốn kiểm tra cơ thể của đứa bé này một chút.

“Ta không sao.” Tịch Tích Chi kéo ống tay áo của An Hoằng Hàn. “Ta quên nói với người một chuyện.”

“Chuyện gì?” Sau khi nghe Tịch Tích Chi nói “không có sao”, An Hoằng Hàn yên tâm rất nhiều. Nhưng khi Tịch Tích Chi nói một câu tiếp theo, hắn lập tức nhíu mày.

“Đêm đó ta vì kéo dài thời gian, đã sử dụng linh lực đánh nhau với Ngô Kiến Phong.” Giọng nói của Tịch Tích Chi rất nhỏ, rất xấu hổ cúi đầu xuống.

Một khi nàng sử dụng linh lực, như vậy đồng nghĩa với việc thân phận bị bại lộ. Hơn nữa đêm đó Ngô Kiến Phong liên tục la hét “yêu thuật”, khiến cho Tịch Tích Chi càng thêm lo lắng dưới tình huống đó, Ngô Kiến Phong không cẩn thận sẽ tiết lộ chuyện này.

Nhìn ra tiểu hài tử nào đó đang tự trách mình, An Hoằng Hàn vỗ vỗ đầu vai nàng: “Người không làm gì sai, việc này trăm sẽ giải quyết.”

Đổi lại là người khác, ở trong tình cảnh nguy hiểm đều sử dụng năng lực giấu kín ra sử dụng, đánh cược một lần.

Khi nghe câu nói sau cùng của An Hoằng Hàn, cũng không biết thế nào, tâm tình nặng nề của Tịch Tích Chi lập tức biến mất. Đường như chỉ cần có An Hoằng Hàn ở đây, hắn đều có biện pháp giải quyết tất cả những phiền phức lớn.

Còn chưa đi đến Ngự Thiện Phòng, Tịch Tích Chi đã nghe thấy tiếng đánh nhau ầm ĩ.

Tiếng binh khí đụng vào nhau, cảnh tàn sát khốc liệt.

Ngô Kiến Phong mặc trên người trang phục thị vệ, đang bị ngự lâm quân bao vây, rất dễ làm người khác chú ý.

Phía đông Ngự Thiện Phòng có một cái sân cỏ, nơi này tương đối trống trải. Sau khi An Hoằng Hàn chạy đến đây, có rất nhiều đại thần cũng nhận được tin tức, đều tụ tập đi đến.

Hơn trăm người vây quanh nhóm người đánh nhau ở giữa, giống như đang xem ca hát tạp kỹ.

Ánh mắt của An Hoằng Hàn nhìn Ngô Kiến Phong giống như xem vật chết, trong mắt lạnh như băng cho dù người khác nhìn vào cũng đều cảm thấy lạnh lẽo.

An Hoằng Hàn và Tịch Tích Chi dễ làm người khác chú ý nhất trong đám người, đặc biệt là An Hoằng Hàn mặc một thân long bào màu vàng kim, lúc ánh mặt trời chiếu vào, tựa như một vương giả, thân ảnh tôn quý làm cho người trở nên đui mù,

Khi ánh mắt Ngô Kiến Phong tiếp xúc với ánh mắt An Hoằng Hàn liền trở nên yếu đuối, bị ngự lâm quân đâm tới một kiếm cắt qua mu bàn tay.

Võ công của hắn so với người bình thường quả thật là rất cao cường, nhưng chống lại mười mấy người ngự lâm quân, không chiếm được một chút tốt đẹp nào. Trên người có rất nhiều vết thương, đều do kiếm của Ngự lâm quân gây ra.

Đang ở thế hạ phong đột nhiên hần cười ha ha: “Đây... là hài tử mà bệ hạ sủng ái sao? Rõ chính là...”

Ngô Kiến Phong còn chưa nói hết lời, Tịch Tích Chi cảm thấy bên cạnh nổi lên một trận gió, An Hoằng Hàn đã phi thân nhảy lên, gia nhập vào cuộc chiến.

Từng sợi tóc trắng tung bay, có rất nhiều sợi tóc đã che hai mắt Tịch Tích Chi lại.

Chờ nàng vén được sợi tóc trước mặt đã nhìn thấy một cảnh tượng.... Bàn tay của An Hoằng Hàn bóp chặt cổ Ngô Kiến Phong, Ngô Kiến Phong vì thở thông mà nghẹn đỏ cả mặt.

Tốc độ thật nhanh!

Đây là điều duy nhất Tịch Tích Chi suy nghĩ trong đầu.

190. Chương 190: Chương 90

Toàn bộ âm mưu đều bị An Hoằng Hàn bóp chết từ trong nôi.

Ngô Kiến Phong tức đỏ mặt, nghẹn lời không nói được một câu rõ ràng.

Bên người An Hoằng Hàn không thiếu cao thủ, không chỉ Ngự Lâm Quân mà còn giấu Ảnh Vệ, nên số lần khiến An Hoằng Hàn tự mình ra tay đã ít lại càng ít.

Ngoại trừ thời niên thiếu, bệ hạ từng chinh chiến sa trường, đã nhiều năm nhóm võ tướng chưa thấy bệ hạ xuất chiêu. Vừa rồi chứng kiến tốc độ cực hạn của ngài, toàn bộ võ tướng đều nhiệt huyết sôi trào! So với nhiều năm trước, rõ ràng võ học của bệ hạ đã cao thêm một bậc.

Hai mắt Ngô Kiến Phong đỏ bừng, cảm xúc phẫn nộ và không cam lòng đan xen vào nhau. Lúc cận kề cái chết, con người đều trở nên vô cùng điên cuồng, Ngô Kiến Phong cũng không ngoại lệ. Tất cả những gì hần làm đều biểu lộ sự tuyệt vọng và không cam tâm.

Tịch Tích Chi bước từng bước nhỏ, đi tới bên người An Hoằng Hàn, nhỏ giọng nói: “Phải giữ bí mật.”

“Trầm biết.” An Hoằng Hàn cũng không muốn để người khác biết được thân phận thật sự của Tịch Tích Chi, nếu không cũng sẽ không đuổi đến hiện trường nhanh như vậy, trước tiên phải chế ngự Ngô Kiến Phong, ngăn không cho hần ta nói ra bất cứ điều gì.

Mày kiếm như mực nhứ lại, An Hoằng Hàn giương tay bỏ xuống cổ Ngô Kiến Phong, “Trầm sẽ không để người chết nhẹ nhàng như vậy đâu.”

Nghe thấy lời này, một vòng các vị đại thần chung quanh phải rùng mình.

Bọn họ đều biết sau khi Ngô Kiến Phong rơi vào tay bệ hạ, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt, vừa nghe bệ hạ nói ra, trong đầu không ngừng hiện lên những thủ đoạn bệ hạ từng phạt trước đây, cả đám sợ đến mặt mày tái nhợt.

Ngô Kiến Phong chỉ cảm thấy cổ tê rần, chưa kịp phản ứng đã té xỉu trên mặt đất.

“Tạm giam người vào đại lao, chờ trầm đích thân thẩm vấn.” An Hoằng Hàn nhận chiếc khăn từ Lâm Ân, lau lau tay, như thể ghét bỏ khi chạm vào Ngô Kiến Phong.

Tịch Tích Chi bị Ngô Kiến Phong dẫn đi, sau đó rơi vào bẫy. Vậy... Đoạn Vũ Phi đâu? Tuy buổi sáng hôm đó Đoạn Vũ Phi chính miệng nói ra rằng hành động vào đêm hôm trước của hần, nhưng chân tướng vẫn còn là điều bí ẩn. Một mình Ngô Kiến Phong không thể làm việc kín kẽ như vậy được, nhất định phía sau hần vẫn còn đồng bọn.

Chuyện này kẻ nào có lợi nhất?

Chắc hẳn mọi người ai cũng đồng tình với An Vân Y, dù sao vô luận trong mắt ai đi nữa, Đoạn Vũ Phi cũng là vị hôn phu mỹ mãn phần tốt đẹp, vậy mà giờ lại bị một Tịch Tích Chi nửa đường nhảy ra cướp đi. Mấy

ngày nay có không ít người cảm thấy tức giận thay nàng ta, ngay cả mấy vị đại thần đều đứng về phía An Vân Y, yêu cầu An Hoằng Hàn chủ trì công đạo cho thập tứ công chúa.

Một khi Ngô Kiến Phong bị bắt giữ, ánh mắt các đại thần không hẹn mà cùng quét về phía Tịch Tịch Chi. Cảm xúc trong mắt bất đồng, nhưng Tịch Tịch Chi đều nhận ra địch ý trong đó.

Trong tâm thầm hỏi nàng đã chọc phải ai ư? Tại sao bao chuyện phiền toái đều dây vào người, huống chi nàng còn là người bị hại nữa chứ! Không nói đến chuyện trong sạch của nàng bị một câu ‘Phụ trách’ của Đoạn Vũ Phi vậy bản! Mỗi ngày còn phải chịu đủ dày vò khi ở cạnh An Hoằng Hàn. Hôm nay bước ra khỏi Bàn Long điện còn phải chịu đủ loại ánh mắt của người ngoài.

Càng nghĩ càng giận, Tịch Tịch Chi chỉ hận trên mặt đất không có cái hang nào để chui vào, chặn những ánh mắt đó lại.

“Rảnh rồi không có việc gì làm sao? Còn chưa cút về làm việc của các người!” An Hoằng Hàn lạnh lùng quét chung quanh một vòng, đối với hành động chạy tới vây xem của đám đại thần, hẳn cực kì khó chịu.

Từ khi phát sinh chuyện lúc này, có rất nhiều đại thần muốn thương thảo với An Hoằng Hàn nên xử lý hậu quả thế nào. Hôm nay thật vất vả mới thấy bệ hạ xuất hiện, lại khiến đám trước khí thế đối phương, đành kinh sợ mà về.

Tịch Tịch Chi hoàn toàn đắm chìm trong ánh mắt quái dị đó, chưa phục hồi tinh thần lại.

Mãi đến khi An Hoằng Hàn lắc lắc thân thể nàng, Tịch Tịch Chi mới hỏi: “Vậy phải đến địa lao sao?”

“Người nói đi?” Rõ ràng đám đại thần kia đã không thể nhẫn nại được nữa, việc này cứ kéo dài, sớm muộn cũng phải giải quyết. Nếu đã bắt được Ngô Kiến Phong, có thể giải đáp được rất nhiều nghi vấn trong lòng hắn. Chỉ ít... phải bắt được đồng bọn của hắn lại. Vô luận là ai dám tổn thương đến một cọng tóc của Tịch Tịch Chi, An Hoằng Hàn sẽ đòi lại gấp mười lần.

Tịch Tịch Chi đi cùng An Hoằng Hàn tới địa lao, đây không phải lần đầu nàng tới đây, nhưng lần nào cũng cảm thấy ác cảm. Hành lang tối om không hề có một tia sáng mặt trời, soi rõ lối đi phía trước là ánh sáng từ những ngọn đèn. Nếu Tịch Tịch Chi bị nhốt ở đây một ngày một đêm, xem chừng nàng nhất định không chịu nổi. Dù sao không nhìn thấy ánh mặt trời, người ta sẽ cảm thấy cuộc sống ảm đạm không ánh sáng.

Ngô Kiến Phong bị Ngự Lâm quân kéo tới tận cùng địa lao, kẻ bị giam giữ trong này đều là tội phạm trọng điểm.

Hai Ngự Lâm quân kéo cánh tay Ngô Kiến Phong, cổ định tứ chi của hắn vào giá gỗ.

Tịch Tịch Chi vừa nhìn sang góc bên phải, nuốt nước miếng, nơi đó bày đủ các loại hình cụ. Tịch Tịch Chi có thể phân biệt vài cái trong đó, người đời quen thuộc nhất là ‘Tạt chỉ’, hình cụ chuyên dùng để kẹp ngón tay. Nếu nói tay đứt ruột xót, Tịch Tịch Chi vừa nghĩ tới loại cảm thụ này, lập tức sợ đến mức thu hồi ánh mắt.

“Hắt nước để hắt tỉnh.” An Hoằng Hàn đứng cách Ngô Kiến Phong hai thước.

Ngự Lâm quân lập tức mang hai thùng nước lạnh từ bên ngoài vào.

Khí trời đã vào thu từ lâu, lúc này hắt nước lên người đặc biệt rét buốt. Hơn nữa thân thể Ngô Kiến Phong vốn đã có thương tích, đổ nước lạnh xuống, hẳn đau đến giật mình choàng tỉnh, thở hổn hển mấy hơi, từ từ ngẩng đầu lên.

“Lui hết ra ngoài, không có lệnh của trẫm, bất luận kẻ nào cũng không được phép bước vào.” An Hoằng Hàn đuổi một ngón tay, chỉ ra cửa ngục.

Ngự Lâm quân biết lần này bệ hạ định tự mình ra trận, nào dám ở trong lâu thêm?

Lâm Ân lo Tịch Tịch Chi còn nhỏ sẽ không chịu nổi, do dự một hồi, ngoắc Tịch Tịch Chi, nhỏ giọng nói, không muốn khiến cho An Hoằng Hàn chú ý, “Tiểu tổ tông, thất thần trong này làm gì? Kế tiếp không nên xem, sau khi trở về nô tài dặn dò ngự thiện phòng làm điểm tâm cho ngài, thế nào?”

Nghe như dỗ em bé, Tịch Tịch Chi tươi cười.

“Tổng quản đại thúc, ta muốn ở lại.”

Dù sao chuyện này là do nàng gây ra, không thể giao toàn bộ trách nhiệm cho An Hoằng Hàn, còn mình lại trốn đi?

Lâm Ân vừa nghe thì nóng nảy, thầm nói, ông sống hơn nửa đời người, thấy thủ đoạn của bệ hạ cũng mấy ngày không yên giấc, càng chưa nói đến chuyện Tịch Tích Chi mới chỉ tám, chín tuổi, sao mà chịu được nỗi sợ hãi như vậy.

“Để nàng ở lại đây. Lâm Ân, sao ngươi còn không lui ra ngoài?” An Hoằng Hàn xoay người về phía Lâm Ân, đưa tay kéo Tịch Tích Chi, để nàng đứng bên cạnh mình.

Lâm Ân vừa nhìn đã không vui, tâm lo lắng, cẩn thận bước từng bước ra khỏi phòng giam. Lúc đi ra, còn vì người ở bên trong mà đóng cửa lại.

Bên kia Ngô Kiến Phong đã từ từ tỉnh lại, thấy hoàn cảnh bản thân, hẩn cười thê thảm. Y phục ướt sũng treo trên người, tuy rằng trong phòng giam không có gió, nhưng cũng đủ khiến hẩn lạnh đến phát run.

Hẩn nâng mắt, nhìn thấy Tịch Tích Chi và An Hoằng Hàn đứng trước mặt.

Tiếng cười ha ha quanh quẩn khắp phòng giam, “Ta đã suy nghĩ hai ngày... Rốt cục đã thông suốt một việc! Vì sao mỗi lần đứa bé này xuất hiện, vân chồn lại biến mất một cách kì lạ! Thêm nữa khi vân chồn trở về, đứa bé này lại biến mất không thấy bóng dáng đâu! Màu tóc màu bạc, cặp mắt màu lam, giữa trán có chấm đỏ, hết thấy đều tương tự!”

“Yêu quái! Ngươi chính là một con yêu quái!” Ngô Kiến Phong điên cuồng gào to về phía Tịch Tích Chi, như bị kích thích, “Vân chồn chính là ngươi, đúng không? Có đúng hay không! Bằng không tại sao bệ hạ lại sủng ái ngươi như thế, nâng niu trong lòng bàn tay không quan tâm không để ý đến vân chồn.”

Xích sắt trên cánh tay và bấp dùi vì hành động nổi điên của hẩn mà đồng thời rung chuyển. Âm thanh leng keng chói tai hành hạ màng nhĩ Tịch Tích Chi.

“Ta... Ta thật sự hối hận. Tại sao... Tại sao không sớm thông suốt sự thật này, như thế đêm kia, đích thân ta đã lột da ngươi!” Khuôn mặt Ngô Kiến Phong dữ tợn như lệ quỷ chốn địa ngục, cặp mắt đỏ ngầu giăng đầy tơ máu, trợn to đến cực hạn.

Tịch Tích Chi nhìn bộ dáng kia của hẩn có chút sợ hãi, âm thầm may mắn, may mà đầu óc Ngô Kiến Phong không quá thông minh, bằng không tối hôm đó nàng khỏi ăn cơm rồi.

An Hoằng Hàn vẫn đứng yên không nhúc nhích, tựa như không thấy sự giãy dụa điên cuồng của Ngô Kiến Phong.

“Đều là ngươi! Đều tại ngươi làm hại!” Mới vừa rồi còn điên cuồng rống to, đột nhiên hai hàng nước mắt chảy ra, thê thảm nỉ non, “Nếu không phải do ngươi, huynh trưởng sẽ không phải chết, tất cả mọi chuyện đều không xảy ra.” Hẩn vẫn là nhi tử ngoan hiền của Ngô gia, sẽ không bị trục xuất khỏi gia môn, càng không bị xem thường khắp nơi.

Biểu tình trước sau của Ngô Kiến Phong kịch liệt tương phản, khiến Tịch Tích Chi cảm thấy quái dị không nói thành lời.

“Dường như những kẻ tuyệt vọng đều mang bộ dáng hài tử nực cười này.” An Hoằng Hàn vẫn đạm phong khinh nói, như đã tập mãi thành quen.

Nhưng cho dù An Hoằng Hàn biểu hiện thoải mái cũng không thể giảm áp lực cho Tịch Tích Chi. Từ trước tới giờ nàng đã làm gì có lỗi với Ngô Kiến Phong? Nàng vẫn chưa làm chuyện gì xấu mà?

Bản thân Tịch Tích Chi đang phiền não điều gì, không chạy khỏi ánh mắt của An Hoằng Hàn, An Hoằng Hàn giờ tay sờ sờ cái trán tiểu hài tử, “Vốn chuyện này không liên quan tới ngươi, dù không có cơ hội săn bắn, sớm muộn trăm cũng sẽ bắt Ngô Lăng Dân, dám tự mình hoán đổi vũ khí quân doanh, đáng đời hẩn ta bị vạ tiền xuyên tim.”

Bốn chữ cuối cùng nặng nề nện vào tim Ngô Kiến Phong, hẩn vĩnh viễn không quên được, hẩn là kẻ đầu tiên bắn tên, mũi tên trúng người huynh trưởng.

Phòng giam nhỏ hẹp làm người ta cảm thấy hít thở không thông, bầu không khí nặng nề đến nỗi hô hấp Tịch Tịch Chi cũng thấy khó khăn.

“Không... Không phải như thế!” Ngô Kiến Phong lắc đầu, “Nếu không phải người muốn báo thù một mũi tên kia cho vãn chôn, làm sao có thể xoay chuyển tìm ra chứng cứ, hại huynh trưởng thân bại danh liệt.”

Nói không sai! An Hoằng Hàn hí hóp mắt, đúng là như vậy. Nếu không phải Ngô Lăng Dân vọng tưởng muốn bắn Tịch Tịch Chi bị thương, hẳn dự định qua một thời gian nữa mới xử lý chuyện Ngô Lăng Dân. Nhưng ai bảo Ngô Lăng Dân tự tìm đường chết chứ?

Cảm xúc của Ngô Kiến Phong càng ngày càng khó không chế...

An Hoằng Hàn nhấc chân đá vào bụng hắn, một cước này vô cùng ác độc, Ngô Kiến Phong lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Đây là lần đầu tiên Tịch Tịch Chi tận mắt chứng kiến bộ dáng hung ác của An Hoằng Hàn, chỉ cảm thấy An Hoằng Hàn trước mắt trở nên cực kỳ xa lạ, dường như không phải là người mà người biết. Nhớ tới lúc trước An Hoằng Hàn đã từng nói “bộ mặt khác của trầm, người không biết thì tốt hơn”.

Tịch Tịch Chi cúi đầu thở dài một hơi, mặt mày quả thật khiến người khác khó có thể tiếp nhận. Nhưng con người ai chả có nhiều bộ mặt, chẳng phải sao? Đối mặt với kẻ địch, người không thể tươi cười chào đón được?!

Mặc dù không ủng hộ, nhưng Tịch Tịch Chi cũng không phản đối.

Sau một kích, An Hoằng Hàn thu chân lại, “Lời nói vô ích đến đây là chấm dứt, khai đồng lõa của người ra,”

Đồng lõa? Tịch Tịch Chi sửng sốt, nhìn về phía An Hoằng Hàn.

“Người cho rằng chỉ bằng một mình Ngô Kiến Phong đã có thể gây ra chuyện lớn như vậy sao? Hắn không xứng.” Giọng nói An Hoằng Hàn không hề thay đổi giống như thường ngày.

Tịch Tịch Chi thoáng cái đã hiểu, hận đến mức nghiêng răng, nghĩ lại rồi cuộc mình có cừ oán gì với ai? Đáng tiếc Tịch Tịch Chi xòe tay ra đếm, cũng không đếm được một cái. Người nàng thực sự đắc tội, một kẻ cũng không có. Nhưng vì An Hoằng Hàn mà giận chó đánh mèo lên người nàng, lại có một đồng lõa.

Trước tiên là công chúa... một đám cho rằng nàng tranh giành tình cảm với bọn họ, nhìn nàng như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Lại tới phi tần... Mỗi người đều mạnh như hổ, không ai cho rằng nàng là nữ nhi tư sinh của An Hoằng Hàn, lại cảm thấy nàng là một mối nguy hại. Nhỏ tuổi tạm thời vẫn chưa có gì, nhưng sau khi nàng trưởng thành, tuyệt đối là một mối họa lớn làm lung lay địa vị.

Kết quả là từ khi Tịch Tịch Chi bước vào cửa cung cho tới nay, có vẻ như luôn bị người ta thống nhận ghen ghét.

“Còn không phải là do người làm hại.” Tịch Tịch Chi nhỏ giọng thì thầm một câu, kiên quyết cho rằng mình không sai, sai là ở lòng người.

“Ta không nói! Có bản lĩnh thì bệ hạ tự mình đi điều tra đi.” Ngô Kiến Phong phun một ngụm máu tươi, đáng vẻ vô cùng chật vật.

“Không nói?” Ánh mắt của An Hoằng Hàn đầy nghiêm túc, “Người không nói? Là cho rằng trầm không đoán được sao? Âm mưu lần này, người duy nhất được lợi là An Vân Y.”

Nhất thời sắc mặt Ngô Kiến Phong cứng nhắc, “Thì thế nào? Nhất định là bệ hạ không có chứng cứ bắt người, nên mới chạy tới đây để thẩm vấn ta, đáng tiếc... Dù sao ta cũng sẽ không nhận tội.”

Hắn biết mình chết chắc rồi, so với khai ra đồng bọn, còn không bằng ngậm chặt miệng để An Hoằng Hàn vô kế khả thi.

Tịch Tích Chi không có cách nào ngắt lời, chỉ có thể ngây ngô đứng bên cạnh. Trong lòng không biết là tư vị gì, An Vân Y dùng cách nào để trèo lên vị trí cao như hiện tại, tất cả nàng đều đặt vào mắt. Vốn là một hài tử tốt, không ngờ lại trở nên lãnh huyết vô tình như vậy, còn liên thủ với Ngô Kiến Phong tính kế mình.

Quả nhiên hoàng cung là nơi ăn tươi nuốt sống.

“Người cho rằng trăm không có cách nào sao?” Khi hắn bắt giam Ngô Kiến Phong, trong đầu sớm đã bày kế. Lưới đã giăng, chỉ chờ con cá sa vào lưới mà thôi.

Không quên sự tồn tại của Tịch Tích Chi, An Hoàng Hàn nói với người: “Xoay người đứng đối mặt vào tường, bịt lỗ tai, đừng quay đầu lại.”

Tịch Tích Chi đang định hỏi nguyên nhân, lại chạm đến đôi mắt rét lạnh của An Hoàng Hàn, đành nuốt lời định nói xuống. Nếu An Hoàng Hàn đã nói vậy thì chắc chắn không sai, mình chỉ cần làm theo là được.

Xoay người đi tới trước bức tường, Tịch Tích Chi giơ tay che tai của mình. Nàng che không quá chặt, sau đó phía sau truyền tới từng tiếng thét chói tai, Tịch Tích Chi sợ run người. Tịch Tích Chi rất muốn quay đầu lại nhìn xem rốt cuộc An Hoàng Hàn xử lý Ngô Kiến Phong thế nào, nhưng lại sợ thấy bộ mặt xa lạ của An Hoàng Hàn, cuối cùng liều mạng bịt tai lại, muốn giả bộ như không nghe thấy.

191. Chương 191: Chương 91

Xèo xèo... một tiếng, âm thanh thịt cháy.

Nếu Tịch Tích Chi còn không đoán ra An Hoàng Hàn đang làm cái gì, thì quả thật nàng quá ngu ngốc rồi. Trong phòng giam tràn ngập mùi khét, hơn nữa phòng giam ẩm ướt lâu ngày vốn đã mang mùi lạ, khiến dạ dày Tịch Tích Chi sôi trào, hận không thể phun hết đồ ăn lúc sáng.

Cố gắng nhịn xuống cảm giác buồn nôn kia, ngón tay Tịch Tích Chi càng bịt chặt lỗ tai.

Mà chuyện còn chưa có kết thúc, Tịch Tích Chi còn nghe thấy hàng loạt tiếng kêu thảm thiết ở phía sau, đã cảm thấy bị tra tấn vạn phần, chứ đừng nói đến người trực tiếp chịu tra tấn.

Tiếng động phía sau lưng trở nên nhỏ dần, Tịch Tích Chi cho rằng khổ hình đã kết thúc, vừa định buông tay xuống, bỗng nhiên một tiếng kêu càng thảm thiết mãnh liệt vang lên, bao phủ toàn bộ nhà giam. Tịch Tích Chi sợ đến mức tay nhỏ run lên, mắt nhắm lại, liều mạng bịt chặt lỗ tai, cắn chặt môi.

Thời gian dần trôi qua, Tịch Tích Chi cảm thấy có một bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa trán nàng, còn kéo tay nhỏ đang bịt chặt của nàng ra.

“Kết thúc.” Giọng nói lạnh lẽo quen thuộc vang lên.

Tịch Tích Chi hoài nghi mở mắt ra, xoay người, mặt đối mặt với An Hoàng Hàn. Nuốt nước miếng, ánh mắt nàng lướt qua thân thể của hắn, nhìn lại phía sau hắn.

Vừa nhìn thấy, Tịch Tích Chi liền hít vào một hơi.

Máu đầy đất...

Máu tươi không ngừng chảy ra từ trong miệng Ngô Kiến Phong, dọc theo cằm, y phục, chảy xuống mặt đất, nhìn vô cùng đáng sợ. Y phục trước ngực hắn bị kéo ra một mảng lớn, đầy những vết bông. Trong chậu than bên cạnh đang cắm một thanh sắt nóng đỏ bừng, vừa thấy liền biết là hung khí gây án.

Tịch Tích Chi nhìn thoáng qua, ngay lập tức dời ánh mắt đi. Nếu còn nhìn thêm vài lần nữa, người không dám bảo đảm đêm nay có thể ngủ được.

Nhìn vào mắt An Hoàng Hàn, Tịch Tích Chi chần chờ hỏi: “Hắn đã chết chưa?”

Hơn phân nửa là không sống được đi? Bị thương nghiêm trọng như vậy. Tịch Tịch Chi lại nói thầm trong lòng.

“Không chết, trăm chỉ cắt đầu lưỡi hần.” An Hoằng Hàn nói xong, thấy mồ hôi lạnh trên trán Tịch Tịch Chi chảy xuống, bèn lấy khăn tay lau cho nàng.

“Hồi Bàn Long điện với trăm đi, chuyện sau đó, trăm sẽ phân phó người khác phụ trách xử lý.” Tuy An Hoằng Hàn không gạt Tịch Tịch Chi chuyện hần xử lý Ngô Kiến Phong thế nào, nhưng hần cũng không muốn nàng nán lại chỗ này. Đây là bộ mặt phi nhân tính đen tối của hần, trong thời gian này, hần không muốn để Tịch Tịch Chi tiếp xúc với loại chuyện như vậy.

Đúng là đến bây giờ, hần không muốn giấu diếm nữa.

Có thể gạt được một ngày, nhưng không giấu diếm được cả đời. Một mặt sớm muộn gì cũng có ngày bị phơi bày ra ánh sáng, thay vì sau này để cho Tịch Tịch Chi từ từ phát giác, còn không bằng tự mình nói ra trước, ít nhất cũng chứng minh hần chưa bao giờ lừa gạt nàng.

Nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi là đã kích rất lớn với Tịch Tịch Chi. Nhưng may là trước kia cũng gặp qua nhiều chuyện tương tự... Chỉ là bây giờ đổi thành An Hoằng Hàn tự mình ra tay xử lý phạm nhân. Trước kia cho dù An Hoằng Hàn muốn xử trí người nào, đều phân phó cấp dưới đi làm, nên chuyện trong ngục hôm nay khiến Tịch Tịch Chi cảm thấy có chút không thoải mái.

Mặc cho An Hoằng Hàn ôm lấy đầu vai nàng, dẫn nàng trở lại Bàn Long điện.

Lâm Ân vừa thấy hai người trở lại, lập tức chạy tới. Quả nhiên không ngoài dự liệu, sắc mặt Tịch Tịch Chi không tốt lắm.

“Trăm đi thay y phục, Lâm Ân nói ngự thư phòng chuẩn bị cơm.”

An Hoằng Hàn nhìn trên long bào có dính vài vết máu, nhú mảy, buông Tịch Tịch Chi ra, đi về phía nội điện.

Thừa dịp bệ hạ đang thay y phục, Lâm Ân không cần phải che giấu vẻ mặt sốt ruột nữa: “Tiểu tổ tông, đã bảo ngài đừng nhìn, xem sắc mặt ngài bây giờ này... trắng bệch. Ngồi xuống trước đã, đợi lát nữa ăn chút gì đó phỏng chừng sẽ tốt hơn thôi.”

“Cảm ơn tổng quản đại thúc đã quan tâm, ta không sao.”

Chờ thức ăn được đưa lên, Tịch Tịch Chi mới phát hiện... Nàng đã xem nhẹ năng lực thừa nhận của mình. Nhìn một bàn thức ăn, lại nhớ đến cảnh tượng trong nhà giam, Tịch Tịch Chi cảm thấy bắt đầu buồn nôn rồi. Nắm chặt chiếc đĩa trong tay, không động đĩa.

Đặc biệt là khi nhìn thấy đĩa thịt kho tàu kia, đôi mày thanh tú của Tịch Tịch Chi lại thêm nhăn lại. Một khối thịt lớn bị bỏng trước ngực Ngô Kiến Phong lập tức xuất hiện ở trong đầu nàng.

Trong lòng Tịch Tịch Chi oán hận mắng, quá ảnh hưởng đến khẩu vị rồi.

“Ăn chút mặng đi.” Một đôi đĩa bạc dừng lại trước mặt Tịch Tịch Chi, giữa nó kẹp một miếng mặng trắng nõn. Tịch Tịch Chi nhìn thấy màu sắc sạch sẽ kia, cảm giác buồn nôn trong lòng đã giảm đi một nửa.

“Há môi.”

Tịch Tịch Chi vô tri vô giác mở cánh môi ra, cho đến khi trong miệng truyền đến mùi mặng thơm ngát, mới phục hồi tinh thần. Mặng mang theo độ nóng, tựa hồ ấm áp tận trong tim Tịch Tịch Chi.

Cung nữ, thái giám xung quanh đều giật mình trợn mắt, chẳng lẽ bệ hạ không ngại chuyện xảy ra hai ngày trước sao? Vì sao lại sùng ái đứa nhỏ này như vậy, chẳng những không giảm bớt, ngược lại còn tăng lên, thậm chí còn gấp đồ ăn cho đôi phương.

Nhai miếng mặng vài cái rồi nuốt xuống,

Sau đó An Hoằng Hàn lại gấp chút rau xanh cho nàng, Tịch Tịch Chi há mồm nuốt trọn.

Ngày thường Tịch Tịch Chi thích ăn thịt nhắt, nhưng hôm nay lại không ăn một miếng nào, ăn xong bữa cơm này, Tịch Tịch Chi giật mình cảm thấy... mình không còn là con chồn ăn thịt nữa rồi, mà là con thỏ gặm cỏ! Hơn nữa còn thuộc loại thỏ đặc biệt ngoan ngoãn, bằng không vì sao An Hoằng Hàn dứt cho nàng cái gì, nàng đều thuận theo ăn toàn bộ? Ngay cả món rau cần nàng ghét nhất cũng ăn hai miếng.

Khẩu vị Tịch Tịch Chi không lớn, mới ăn một lát, bụng nhỏ đã trướng phình rồi. Nửa nằm ở trên ghế, hai cái chân thẳng tắp buông thông dưới đất, đôi tay vuốt ve bụng nhỏ của mình, một bộ dạng thỏa mãn sau khi ăn uống no đủ.

Cảnh tượng này khiến An Hoằng Hàn nhớ lại trước kia, con chồn nhỏ mũm mĩm sau khi ăn no cũng thích lấy tư thế này nằm ở trên đùi hắn.

Phục vụ Tịch Tịch Chi ăn xong, An Hoằng Hàn mới bắt đầu gấp thức ăn ỉnh.

Sau đó hai người nằm trên long sàng ngủ trưa một lát.

Xét thấy bãi công ba ngày, tẩu chương đã chồng chất thành núi. Cuối cùng An Hoằng Hàn cũng bắt tay xử lý tẩu chương, nhưng khi thấy tẩu chương trình lên đều nói về chuyện hoang đường của Đoạn Vũ Phi và Tịch Tịch Chi đêm đó. An Hoằng Hàn vốn đã cảm hận chuyện này, khi xử lý chính sự lại càng không che dấu, phàm là tẩu chương nói về sự kiện kia, hắn chỉ liếc một cái, rồi trực tiếp ném vào thùng gỗ bên cạnh án thư.

Mí mắt Lâm Ân không ngừng nhảy, thâm nhủ, chờ lát nữa thái giám đến thu thập đồ bỏ đi, ông cũng hiểu được tại sao bọn họ lại bận rộn thế rồi.

Màn đêm dần buông xuống, bầu trời bên ngoài đã chuyển tối.

An Hoằng Hàn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, đáy mắt chợt lóe lên tinh quang người ta không thể nắm bắt được, trò vui tối nay sắp sửa mở màn rồi.

Phê duyệt trọn một buổi chiều, cuối cùng An Hoằng Hàn cũng đọc xong bảy bảy tám tám cái tẩu chương. Nhớ tới ba ngày nay chưa vào triều sớm, nhất định ngày mai không thể không đi.

Để tẩu chương sang ở một bên, An Hoằng Hàn đứng lên, nói: “Bên địa lao có phát sinh chuyện gì không?”

Lâm Ân nghi hoặc chớp chớp mắt, trong lòng buồn bực, địa lao có thể phát sinh chuyện gì?! Hơn nữa thị vệ trông coi địa lao người nào không phải là tinh anh trong tinh anh.

“Hồi bệ hạ, ngài có thể an tâm, đại lao thủ vệ sâm nghiêm, cho dù Ngô Kiến Phong muốn chạy trốn cũng không dễ.”

“Trẫm muốn tự mình đi nhìn xem xét một chút.” Đại khái phát hiện mình hỏi nhầm người, An Hoằng Hàn bèn cất bước, lần này cũng không so đo Lâm Ân đoán sai tâm tư của hắn.

Tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, Tịch Tịch Chi vẫn buồn bực ở trong Bàn Long điện. Vừa nhìn thấy An Hoằng Hàn muốn đi ra ngoài lập tức chạy tới đi theo phía sau hắn, giống như cái đuôi nhỏ.

“Không phải xế chiều đã đi đại lao rồi ư? Sao bây giờ lại muốn đi nữa?” Bước chân của An Hoằng Hàn khá lớn, Tịch Tịch Chi phải chạy mới có thể bắt kịp bước chân hắn.

Về mặt An Hoằng Hàn vẫn không chút thay đổi, nhưng trong mắt lại hiện nét tàn nhẫn: “Có trò hay để xem.”

Dám khi dễ người của hắn, sao hắn có thể tha thứ cho đối phương?

Vừa nghe đến có kịch vui để xem, ánh mắt Tịch Tịch Chi đầy vẻ tò mò, cộng thêm hưng phấn đi theo sau An Hoằng Hàn.

Nhưng vừa đến bên ngoài địa lao, Tịch Tịch Chi liền thất vọng nhìn quanh hồi lâu, không có bất kỳ động tĩnh gì! Im lặng, ngoại trừ tiếng gió gào thét, còn lại toàn bộ đều bình thường.

“Còn chưa có mở màn, gấp cái gì?” An Hoằng Hàn kéo Tịch Tịch Chi đi đến rừng cây nhỏ bên cạnh, ả núp.

Có bóng đêm che dấu, rất nhanh bóng dáng An Hoằng Hàn và Tịch Tịch Chi đều nhập vào trong bóng đêm, nếu không nhìn kỹ, căn bản không nhìn ra có người trốn phía sau đại thụ.

Tịch Tịch Chi không hiểu, cũng không biết hôm nay An Hoằng Hàn tính toán cái gì. Bất quá Tịch Tịch Chi vẫn còn có chút kiên nhẫn, trước hết cứ chờ một chút đã.

Đêm càng ngày càng sâu, đại khái đã qua một canh giờ, Tịch Tịch Chi chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh đều bị bóng đêm cắn nuốt, giờ tay không thấy nắm ngón.

Đứng một canh giờ phía sau cây, chân Tịch Tịch Chi mỏi rã rời, có phần lộn xộn không an phận.

Trái lại An Hoằng Hàn vẫn duy trì một động tác, không có chút thay đổi nào.

Lo lắng hành động của Tịch Tịch Chi sẽ dẫn tới chú ý từ bên ngoài, An Hoằng Hàn liền ôm ngang nàng lên, cúi người nói nhỏ bên tai nàng: “Ngoan ngoan ôm trầm, lộn xộn nữa trầm đưa người về Bàn Long điện đây giờ.”

Về Bàn Long điện? Vậy chẳng phải sẽ không được xem trò hay sao? Kết quả là Tịch Tịch Chi cực kỳ ngoan ngoãn để An Hoằng Hàn tùy ý cầm lấy tay nàng vòng lên cổ hần.

Nằm ở trong lòng An Hoằng Hàn dễ chịu hơn rất nhiều. Đầu tựa vào lồng ngực ấm áp của An Hoằng Hàn, nghe tiếng tim mạnh mẽ của đối phương, cảm thấy mười phần an toàn.

Tiếng huyền não từ rất xa vang lên, Tịch Tịch Chi mở mắt, đồng thời ánh mắt An Hoằng Hàn cũng nhìn về phía rừng cây trước mặt.

Tịch Tịch Chi là con chồn, thính lực hơn xa người bình thường, đặc biệt cẩn thận lắng nghe. Thật sự cảm nhận được phương hướng của đối phương, và số lượng người... Tịch Tịch Chi vừa muốn mở miệng nói chuyện đã bị An Hoằng Hàn giành trước.

“Xem ra An Vân Y quyết tâm muốn lấy mạng Ngô Kiến Phong, rốt cục phái ra ba, bốn mươi người xông vào địa lao.”

Mắt Tịch Tịch Chi lóe sáng! Thì ra trò hay đêm nay là xem người khác cướp ngục!

Tuy ba bốn mươi người không nhiều lắm, nhưng lấy thể lực của An Vân Y không phải là chuyện dễ dàng gì. Bởi vì mẫu thân An Vân Y chỉ là tỳ nữ, chết sớm, chưa lưu lại một thể lực nào cho An Vân Y. Hơn nữa trước đây nàng ta lại không được sủng ái, tuy địa vị bây giờ cao hơn trước kia, nhưng trong thời gian ngắn, thể lực còn chưa ổn định.

192. Chương 192: Chương 92

“Không ngờ trái lại An Vân Y là một trọng tình trọng nghĩa.” Tịch Tịch Chi lẩm bẩm một câu, nghĩ thầm, xem ra An Vân Y không hoàn toàn xấu xa, ít nhất khi đồng minh bị nhốt vào địa lao, nàng ta cũng nghĩ đủ loại biện pháp để giải cứu đối phương.

An Hoằng Hàn giống như nghe thấy chuyện cười, nhìn tiểu nhân nhĩ trong ngực, không biết nên cười hay là giận, “Người thật sự cho rằng người ta trọng tình trọng nghĩa? Hoằng cung không có loại cảm tình đó, không có tai vạ bay vạ gió coi như không phụ lòng người.”

“Vậy tại sao An Vân Y lại phái người xông vào địa lao?” Tịch Tịch Chi khí phách phản bác.

An Hoằng Hàn bắt đầu nhìn Tịch Tịch Chi bằng nửa con mắt, tâm linh đứa nhỏ này vẫn còn quá mức tinh khiết, chỉ nghĩ thế giới luôn hoàn mỹ.

“Ngoài cái gọi là tình nghĩa, còn có cái gọi là “phản bội và bán đứng”.” Quan hệ đồng minh giữa An Vân Y và Ngô Kiến Phong không đủ vững chắc, một khi kế hoạch thất bại, quan hệ đồng minh lập tức lung lay sụp đổ.

Những kẻ như thế thường xuyên lo nghĩ... liệu đối phương có bán đứng mình hay không?

Bị An Hoằng Hàn dạy dỗ như vậy, trong lòng Tịch Tích Chi xuất hiện một suy đoán to gan, cần nhẹ cánh môi đỏ thắm như trái anh đào, Tịch Tích Chi hỏi: “Ý huynh là... không phải An Vân Y tới cứu người, mà là tới để diệt khẩu?”

Chính vì sợ hãi bị bán đứng, nên trước khi đối phương nhận tội phải giết chết đối phương, nếu không chính nàng ta sẽ không có kết cục tốt.

“Cho nên không được tin vào bất luận kẻ nào.” An Hoằng Hàn đưa tay sờ sờ cái trán hài tử.

Tịch Tích Chi ghi tạc trong lòng mỗi câu nói của An Hoằng Hàn, trông mắt long lanh đột nhiên nâng lên, nhìn chăm chú vào ánh mắt của An Hoằng Hàn, “Đến người cũng không thể tin tưởng sao?”

“Trẫm là một ngoại lệ.”

Bên này còn đang đối thoại, bên kia địa lao đã đánh nhau đến khí thế ngất trời, binh khí va chạm phát ra âm thanh keng keng, trong đêm tối yên tĩnh cực kỳ vang dội.

Người An Vân Y phái ra, võ công không hề tầm thường, rất nhanh đã giải quyết hơn phân nửa thị vệ địa lao.

Khoảng cách tuy xa nhưng điều này không làm trở ngại việc Tịch Tích Chi quan sát tình hình, kéo kéo vạt áo An Hoằng Hàn, hỏi “Sao người không ra ngoài hỗ trợ? Chẳng lẽ phải chờ An Vân Y cứu Ngô Kiến Phong thật ư?”

Nam tử này quá thận trọng, ván cờ đã giăng sẵn, chỉ chờ kẻ địch vào tròng.

“Như vậy cũng không phải là không được, dù sao Ngô Kiến Phong đã bị cắt lưỡi rồi.”

Tịch Tích Chi sững sờ, lúc này mới hiểu tại sao An Hoằng Hàn lại cắt lưỡi Ngô Kiến Phong, hơn nữa còn là tự thân động thủ.

“Bọn thị vệ này thật không dùng được.” An Hoằng Hàn nhíu mày, xem ra sau này, vấn đề phòng thủ địa lao cần phải chấn chỉnh lại, phải nghiêm mật hơn mới được. Nếu không sau này thật sự có kẻ xông đến cướp phạm nhân thì quả là vô cùng đau đầu.

Không có để ý ánh mắt Tịch Tích Chi bắn tới, An Hoằng Hàn giơ tay làm động tác búng tay hai cái.

Động tác này của hắn, Tịch Tích Chi thấy qua mấy lần, là động tác điều động ảnh vệ.

Trong chốc lát, cách đó không xa thần tốc phóng tới hai bóng người màu đen. Trên cánh tay phải có khắc kim bài Hùng Ưng, tỏ rõ thân phận của bọn họ.

“Tham kiến bệ hạ.” Hai Ảnh Vệ dừng lại hành lễ.

“Điều một nhóm Ngự Lâm quân tới đây, bắt sống.” Ánh mắt An Hoằng Hàn không dừng lại ở trên người Ảnh Vệ mà là trên chiến trường chém giết bên kia.

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Hai Ảnh Vệ lại nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Ngự Lâm quân tới rất nhanh, có sự gia nhập của bọn họ, thế cục nhanh chóng nghịch chuyển. Trên trăm tên Ngự Lâm quân lập tức bao vây toàn bộ bọn áo đen cướp ngục, giờ thì kẻ địch có chạy đằng trời.

Đến hiện tại, An Hoằng Hàn vẫn không có ý định lộ diện, chỉ đứng đằng xa lẳng lẳng ôm Tịch Tích Chi quan sát.

Lòng ngực An Hoằng Hàn thật ấm áp, hoàn toàn khác biệt với cách hắn đối xử với người ngoài, một nóng một lạnh. Thời gian dường như chậm lại, cảnh chém giết náo động chung quanh đều biến mất không dấu vết, trái lại tiếng côn trùng kêu gân đó lại có vẻ cực kỳ rõ ràng.

Tịch Tích Chi dựa đầu vào khuỷu tay An Hoàng Hàn, đầu khê nghiêng mới có thể nhìn thấy khuôn mặt An Hoàng Hàn, nhưng chỉ vờn vờn sườn mặt mà thôi. Phía sau hắn là rừng cây rậm rạp, ánh trăng xuyên qua cành lá chằng chịt, in lên mặt đất bao nhiêu hoa văn loang lổ, nhưng cảnh tượng ấy lại đẹp dễ lạ thường.

Gương mặt An Hoàng Hàn vô cùng lạnh lùng, đường nét lại không quá rõ ràng, Tịch Tích Chi nhìn khuôn mặt của hắn, lần đầu tiên có cảm giác hít thở không thông. Trái tim giống như bị kích thích, đập thình thịch, giống như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Hết thấy những cảm giác này đều khiến Tịch Tích Chi ứng phó không kịp, không hiểu đến tột cùng mình xảy ra chuyện gì. Từ lần đầu tiên gặp mặt đến bây giờ, Tịch Tích Chi đã biết An Hoàng Hàn rất tuấn tú rất sức quyến rũ, nhưng chưa lần nào lại khiến tim nàng đập nhanh đến vậy.

Phát hiện người trong ngực hô hấp dồn dập, thậm chí còn có chút rối loạn, ánh mắt An Hoàng Hàn chuyển từ chiến trường chém giết bên kia dời đến khuôn mặt Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi búng một cái đồ mắt, luống cuống tay chân muốn thoát khỏi lồng ngực An Hoàng Hàn.

Nhưng cánh tay An Hoàng Hàn vô cùng có lực, mặc cho Tịch Tích Chi giãy giụa thế nào cũng vô dụng.

Mỗi một lần nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của Tịch Tích Chi, trong tâm An Hoàng Hàn sẽ toát ra một cỗ kích động khó có thể áp chế. Đặc biệt là bây giờ, khi một tiểu hài tử dùng ánh mắt trong suốt vô tội nhìn hắn chăm chú, hắn càng không thể khống chế được mình. Cũng bất chấp điều gì khác, An Hoàng Hàn cúi đầu ngậm lấy đôi môi hồng mềm mại kia.

Đã rất lâu chưa được thưởng thức mùi vị này rồi, An Hoàng Hàn không khỏi có chút nhớ nhung. Trong ấn tượng, nụ hôn sâu như vậy chỉ có hai lần, nhưng chính hai lần đó, lại khiến hắn quên đường về.

Hôn môi thơm má Tịch Tích Chi đã sớm quen thuộc, nhưng không có nghĩa là nàng quen với việc An Hoàng Hàn duỗi đầu lưỡi tiến vào trong miệng nàng! Hai cánh tay nhỏ bé của Tịch Tích Chi chống đỡ lồng ngực An Hoàng Hàn, muốn đẩy ra, nhưng chút hơi sức này đối với An Hoàng Hàn mà nói hoàn toàn không tạo được uy hiếp gì, ngược lại khiến hắn cảm thấy đây là vớ cựa tuyệt để mời chào.

Vì không để An Hoàng Hàn được như ý, Tịch Tích Chi bắt đầu dùng đầu lưỡi chống cự, muốn đẩy đầu lưỡi không an phận kia ra.

Nhưng nàng đánh giá thấp năng lực của An Hoàng Hàn, An Hoàng Hàn nhanh chóng bắt lấy cái lưỡi của nàng, dây dưa không ngừng.

Tịch Tích Chi há miệng muốn cắn đầu lưỡi hắn...

Nhưng An Hoàng Hàn liếc mắt đã biết ý tưởng của nàng, nâng tay nắm được cằm nàng, khiến miệng nàng không khép lại được.

Tịch Tích Chi đau khổ muốn chết! Tại sao ở trước mặt An Hoàng Hàn, mình luôn yếu ớt như vậy, không hề có chút sức phản kháng nào!

Chờ Đế Vương bá đạo thưởng thức đủ mỹ vị rồi, cái miệng nhỏ nhắn của Tịch Tích Chi đã sưng vù lên, hai mắt tràn đầy tức giận. Thiệt thòi vừa rồi nàng còn bị “sắc đẹp” của An Hoàng Hàn hấp dẫn! Quả nhiên là càng xinh đẹp lại càng nguy hiểm!

So với cặp mắt lửa giận ngập trời của Tịch Tích Chi, trái lại An Hoàng Hàn phi thường bình tĩnh, chỉ là cặp mắt kia thường ngày vốn lạnh lẽo âm trầm, giờ càng trở nên sâu không lường được.

Thật ra trong tâm An Hoàng Hàn đang đau khổ tính toán, chỉ nghĩ đến một chuyện. Đó chính là rốt cuộc lúc nào người trong ngực mới có thể trưởng thành? Chẳng lẽ thật sự bắt hắn một năm lại một năm nuôi lớn tiểu hài tử này? Hắn không dám bảo đảm, bản thân có tính nhẫn nại đến vậy, chờ Tịch Tích Chi tròn mười sáu? Cũng có thể là mười lăm?

Đang lúc vị Đế Vương vĩ đại đang chú tâm suy nghĩ, nghĩ xem cuối cùng mất bao lâu mới giải quyết được vấn đề thì Tịch Tích Chi đã tránh thoát khỏi lồng ngực của hắn, vung văng đứng trên mặt đất. Trong ngực trống rỗng An Hoàng Hàn mới phục hồi tinh thần lại, liếc mắt nhìn tình thế bên ngoài, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tịch Tích Chi bước ra, “Có thể đi ra ngoài.”

Tịch Tích Chi vùng xuống, muốn hất tay An Hoằng Hàn ra, đáng tiếc không thể thành công.

“Người đừng quên, ta mới tám, chín tuổi.” Tịch Tích Chi dùng tay kia ra sức lau môi.

Nàng không phải là tiểu hài nhi bi bô tập nói, không đến nỗi chuyện gì cũng không hiểu. Chuyện hôn môi như thế, bình thường chỉ có tình lữ hoặc là phu thê mới có thể làm, mà nàng và An Hoằng Hàn cái gì cũng không phải, nếu có thì chỉ là quan hệ chủ nhân và sủng vật.

Huống chi trong tầng quan hệ này, không hề nhắc đến chuyện sủng vật lại bị chủ nhân sàm sỡ!

“Cái này người không cần quan tâm, trầm thời thời khắc khắc đều nhớ.” An Hoằng Hàn ý vị thâm trường nhìn về phía Tịch Tích Chi, nhưng trong lòng thâm nghĩ. Nếu không phải biết nàng mới tám chín tuổi, nàng cho là nàng còn có thể nguyên vẹn đứng đây ư? Sớm đã bị người ta ăn sạch đến xương cốt cũng không còn rồi.

An Vân Y phải người tới, cơ hồ đều tóm gọn. Từng tên áo đen bị Ngự Lâm quân áp chế, đè xuống đất. Trên mặt bọn họ đều là khăn che mặt, đã bị Ngự Lâm quân kéo ra ném xuống.

An Hoằng Hàn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của kéo Tịch Tích, đi ra từ góc tối.

Phương hướng này rõ ràng không phải là đường tiến về địa lao, như vậy chỉ có thể là bệ hạ đã quan sát ở chỗ tối từ lâu rồi. Sắc mặt đám người áo đen lập tức khó coi, vốn tưởng rằng hành động lần này thần không biết, quỷ không hay, không ngờ bọn họ đã sớm là cá trong chậu của bệ hạ.

An Hoằng Hàn dạo một vòng quanh đám người áo đen, “Điều tra thêm lai lịch của bọn họ.”

“Thuộc hạ đi ngay,” Thị vệ trưởng cung kính lên tiếng.

Tịch Tích Chi vẫn còn ở rối rắm vị nụ hôn kia, sợ bị người nào nhìn ra mình mới vừa bị người ta ăn đậu hũ, tay nhỏ che cái miệng sưng lên của mình, giấu không để người ta nhìn.

Nhưng đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao? Rất nhiều Ngự Lâm quân và thị vệ đều nhìn thấy động tác cổ quái của Tịch Tích Chi.

Lâm Ân nghe tin bèn chạy tới, chạy tới bên người An Hoằng Hàn, cũng nhìn thấy động tác của Tịch Tích Chi, lòng sinh tò mò, mở miệng hỏi, “Tịch cô nương, miệng ngài sao thế?”

Lâm Ân nổi danh là người tỉ mỉ chu đáo, thấy Tịch Tích Chi che miệng, liền suy đoán nhất định là miệng hài tử không thoải mái, lo lắng hỏi: “Chẳng lẽ là đau răng?”

Chẳng phải cái tuổi này rất dễ sinh bệnh hay sao? Mặc dù Tịch Tích Chi không thích ăn đường, nhưng điểm tâm ngọt lại không ít.

Tịch Tích Chi vừa định lắc đầu, ngay sau đó nghĩ đến thay vì bị người ta phát hiện người bị trộm đậu hũ, còn không bằng nói là đau răng, càng khiến người ta tin phục, nên không ngừng gật đầu.

“Ừ, đau.”

Lâm Ân vừa nghe càng thêm lo lắng! Không được, ngày mai phải thỉnh thái y đến khám cho Tịch cô nương, thực bất đắc dĩ thì nhổ răng! Dù sao tiểu hài nhi vừa đến tuổi thay răng.

An Hoằng Hàn giật giật khóe miệng, nhìn đôi mắt mờ sương của Tịch Tích Chi, cảm thấy đặc biệt đáng yêu, không nhịn được nhéo nhéo gò má trắng nõn của nàng, đối lấy chính là cặp mắt giận dữ cáu trạch.

193. Chương 193: Chương 93

Hiệu suất xử lý chuyện của thị vệ trưởng rất cao, không bao lâu liền lấy được tư liệu của đám người áo đen này.

Về mặt Hồ Khuất lo lắng, nhìn chung quanh một hồi mới ấp a ấp úng nói: “Bệ hạ, bọn họ đều là thị vệ trong cung Thập Tứ công chúa”

Ý tứ này là gì? Thập Tứ công chúa chỉ điểm thuộc hạ đến cướp ngục! Đây chính là tội danh rơi đầu, bọn họ thật không nghĩ ra Thập Tứ công chúa được cưng chiều nhất, lại làm ra loại chuyện như vậy.

Hồ Khuất điều tra ra được gì đó, suy đoán giống như An Hoằng Hàn. Nói cho cùng, An Vân Y chỉ là một công chúa mà thôi, thế lực của nàng ta cũng không lớn, người có thể tin tưởng cũng không nhiều lắm, mà loại chuyện cướp ngục như vậy, nàng chỉ dám phai người bên cạnh đi làm.

“Dẫn người tới Vân Ảnh cung, đừng để An Vân Y chạy thoát.” An Hoằng Hàn ra lệnh.

Ánh mắt dần dần chuyển sang người áo đen quỳ trên đất, bọn họ hoảng sợ nhìn khuôn mặt băng hàn của bệ hạ, toàn thân không ngừng run rẩy. Có mấy người nhát gan đã bắt đầu la to nói lớn cầu xin tha thứ, “Bệ hạ tha mạng, bệ hạ ngài bỏ qua cho bọn nô tài đi, tất cả đều do Thập Tứ công chúa hạ lệnh, chúng ta đều là bị bức bách mới dám phạm phải chuyện cướp ngục như thế, cầu xin bệ hạ tha mạng.”

Nếu không phải đao lạnh như băng gác ở trên cổ của bọn họ, giờ phút này bọn họ không phải kêu loạn, mà là dập đầu cầu xin tha thứ.

“Không giữ một người.” An Hoằng Hàn giống như không có nghe thấy tiếng cầu xin tha thứ của bọn họ, ánh mắt lạnh lẽo, xử bọn họ tử hình.

Ngự lâm quân nhẹ nhàng vung đao lên, một mảnh tiếng kêu thảm thiết. Trên cổ của hơn ba mươi người áo đen, một miệng vết thương thật sâu, máu tươi trào ra.

Máu tươi chảy đầy đất.

Đám ngự lâm quân đã sớm quen cảnh chém giết, cũng không có khó chịu. Mà từ đầu chí cuối, lông mày An Hoằng Hàn đều không nhíu một cái.

Ở đây chỉ có Tịch Tích Chi và Lâm Ân phản ứng tương đối lớn, cũng may buổi trưa, Tịch Tích Chi mới biết An Hoằng Hàn tra hỏi Ngô Kiến Phong thế nào, cho nên lúc này trừ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch hơn bình thường, cũng không có phản ứng khác.

Đại tổng quản Lâm Ân đáng thương, hơn mấy tháng chưa từng nhìn thấy máu tanh, đột nhiên bị kích thích như vậy, trực tiếp khom lưng bắt đầu nôn ọe.

Nếu An Vân Y đã lộ ra chân tướng, như vậy Ngô Kiến Phong sống trên đời, đã vô dụng.

Nhớ lại lúc tìm được Tịch Tích Chi, toàn thân đều là dấu vết xanh tím, khoe miệng An Hoằng Hàn kéo ra một độ cong khát máu. Tối nay, hẳn liền muốn trả lại cho Ngô Kiến Phong gấp mười lần

Về tàn nhẫn, lãnh huyết của An Hoằng Hàn như thế nào, có rất nhiều tin đồn, nhưng chỉ có cực ít một nhóm người mới may mắn nhìn thấy được. Sau khi Tịch Tích Chi lấy thân phận của Vân Chồn xuất hiện trong cuộc sống của An Hoằng Hàn, hẳn đã tận lực thu hồi phần khát máu điên cuồng này, mà bây giờ lại có người lần nữa nâng lên bản tính khát máu của hắn.

Buông lỏng tay nhỏ bé của Tịch Tích Chi ra, An Hoằng Hàn nói với Lâm Ân: “Mang nàng về Bàn Long điện trước, trầm xong việc liền trở về.”

Nói xong liền phân phó thị vệ mở cửa chính địa lao ra, bước vào.

Tịch Tích Chi rất muốn theo sau, ai ngờ Lâm Ân một phát bắt được tay của nàng, “Tiểu tử tông, lão nô khuyên người vẫn là đừng xem.”

Bệ hạ cố ý lưu Tịch cô nương lại, chính là không muốn để Tịch Tích Chi nhìn thấy. Theo tính tình bệ hạ, tuyệt đối sẽ không để cho Ngô Kiến Phong chết quá nhẹ nhàng, ai bảo hắn bất trối tâm can bảo bối của bệ hạ đây?

“Ta biết rồi.” Có lẽ nhớ tới thảm trạng của Ngô Kiến Phong lúc trước, Tịch Tích Chi đột nhiên yên lặng. Mình vẫn nên trở về đi ngủ thôi, đoán chừng tối nay An Hoằng Hàn cũng sẽ không trở lại.

Chuyện thật đúng là bị Tịch Tích Chi đoán trúng, An Hoằng Hàn thật sự cả đêm không về, sáng sớm ngày thứ hai phải đi vào triều sớm rồi.

Có lẽ đã quen ngủ chung giường với An Hoằng Hàn, tối hôm qua Tịch Tích Chi lăn qua lộn lại, cánh tay không ôm được người, thân thể cũng không ấm nóng lên được, nàng làm tổ trong chăn ấm, khiến Tịch Tích Chi không nở gập bội. Ngày hôm sau, hiếm khi không cần người khác đánh thức liền bò dậy.

Dựa theo lệ thường, Tịch Tích Chi chạy một vòng quanh Bàn Long điện. Sau đó, mới bắt đầu hưởng dụng đồ ăn sáng.

Húp cháo thịt nạc nóng hầm hấp thơm ngào ngạt: “Biết Ngô Kiến Phong thế nào rồi không?”

Tay Lâm Ân run lên, có chút không muốn nói, “Tiểu tử tông, người không biết thì tốt hơn.”

Về chuyện của Ngô Kiến Phong, sáng nay ông liền hỏi thăm. Điều nói lòng hiếu kỳ hại chết mèo, sau khi Lâm Ân biết tin tức, vừa chạy tới hiện trường nhìn, đặc biệt hỏi hận muốn hung hăng tự sát mình mấy cái.

“Nhưng ta muốn biết, ta bảo đảm sẽ không chạy đi xem.” Tịch Tích Chi lặp lại nhiều lần, tỏ rõ nàng chỉ muốn biết chuyện phát triển đến mức nào mà thôi, tuyệt đối sẽ không làm chuyện khác.

Lâm Ân thở dài, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Da của Ngô Kiến Phong treo ở Nam Cung môn.”

Thái giám, cung nữ ra ra vào vào nơi đó, không người nào bị dọa đến xanh cả mặt? Có vài người nhát gan càng bị dọa đến mộng chảy nước tiểu tại chỗ, đứng không nổi.

Bệ hạ quả nhiên nói được làm được. Mới bắt được Ngô Kiến Phong không tới một ngày, liền lột da hắn.

Đột nhiên cháo trong miệng trở nên khó có thể nuốt xuống. Tịch Tích Chi cưỡng ép mình dừng nghĩ đến cảnh tượng đó, nuốt một hớp cháo, lại tiếp tục hỏi: “Như vậy Thập Tứ công chúa đâu?”

“Ngự lâm quân đã bắt được Thập Tứ công chúa, nhốt tại địa lao. Bởi vì Thập Tứ công chúa chính là người trong hoàng thất, thân phận tương đối đặc biệt, định đoạt như thế nào còn phải xem ý của bệ hạ.”

Tịch Tích Chi ‘a’ một tiếng, không có nói tiếp.

Ba ngày này, Đoà Vũ Phi vẫn ở trong cung điện của mình, không có bước ra ngoài một bước.

Nghe tin đồn trong cung, hẳn bị bệ hạ ra lệnh cường chế không thể đi đâu. Sau khi nói ra chuyện ngày đó, tất cả lấy bảo đảm an toàn của Đoà hoàng tử làm trọng. Thật ra thì đây chính là giam lỏng biến tướng, trong lòng người nào cũng rõ ràng.

Mà so sánh với tình cảnh của Đoà Phi Vũ, Tịch Tích Chi được đối xử thật tốt hơn rất nhiều. Điều này cũng chọc cho những người khác bực phát bất mãn, chẳng lẽ hoàng tử một nước vẫn còn không bằng một tiểu nha đầu?

Lời đồn xung quanh Đoà Vũ Phi và Tịch Tích Chi càng ngày càng nhiều, đặc biệt là sau ‘trong sạch’ của Tịch Tích Chi bị hủy, rất nhiều đại thần đều không ngừng dăng tấu, yêu cầu bệ hạ xử lý chuyện này. Một nữ tử đã bị hủy trong sạch, sao còn có thể ở bên cạnh bệ hạ?! Trong mắt dân chúng cả nước Phong Trạch quốc, An Hoằng Hàn là thần cao không thể với tới, bọn họ không cho phép bên cạnh bệ hạ xuất hiện bất kỳ vết bẩn nào tồn tại.

Tịch Tích Chi không ra khỏi Bàn Long Điện vẫn tốt hơn, vừa đi ra ngoài, khắp nơi đều là ánh mắt khác thường, nhìn chăm chú khiến nàng không thể nổi.

Ngực giống như bị đá đè ép, khiến Tịch Tích Chi vô cùng không thoải mái.

Vốn Tịch Tích Chi muốn thừa dịp An Hoằng Hàn vào triều sớm, đi dạo một vòng quanh Ngự Hoa Viên rồi trở về. Ai biết một đoạn đường ngắn ngủi như vậy, lại nghe được không ít lời đồn đại về mình.

“Thật không biết bệ hạ nghĩ như thế nào! Ta đoán, nhất định Tịch cô nương đó chạy đi quyến rũ Đoàn hoàng tử, ngài nhìn một chút... Đoàn hoàng tử đều nói muốn chịu trách nhiệm rồi, vừa nhìn chính là một nam nhân có trách nhiệm, ngàn sai vạn sai khẳng định đều là lỗi của Tịch cô nương.”

Một tiểu cung nữ ở trong ngự hoa viên tu bổ hoa cỏ, nhỏ giọng thảo luận với mấy cung nữ bên cạnh, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn Tịch Tịch Chi đang ngồi trong đình, ánh mắt tràn đầy khinh bỉ.

Khoảng cách giữa Tịch Tịch Chi và bọn họ rất xa, nếu lấy thính lực người bình thường, khẳng định không nghe được, cố tình người này là Tịch Tịch Chi, lỗi tai thính hơn loài người.

“Ta thấy, không biết dùng cách nào mê hoặc bệ hạ, khiến bệ hạ sủng ái nàng ta như vậy. Bây giờ còn chưa đủ, lại chạy đi mê hoặc Đoàn hoàng tử. Chỉ mới nhỏ tuổi như vậy, nếu đợi nàng ta trưởng thành, còn không phải là họa quốc ương dân sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Rõ ràng đều chưa ngủ với Đoàn hoàng tử, bây giờ lại còn dây dưa không rời với bệ hạ.” Bọn họ một người so với một người nói đến lòng đầy căm phẫn.

“Vậy cũng không nhất định, không phải nói ngày đó Tịch cô nương bị Ngô Kiến Phong bắt đi sao? Ta thấy nhất định là Ngô Kiến Phong giở trò quỷ.” Bên trong cuối cùng cũng có một người hiểu lý lẽ, người có đầu óc, Tịch Tịch Chi có cảm giác muốn rơi lệ.

“Mặc kệ là ai giở trò quỷ, tóm lại Tịch cô nương đã không còn trong sạch rồi! Bệ hạ cũng không nên giữ nàng ta lại.” Đại khái ý thức được mình đuối lý, tiểu cung nữ bắt đầu cuộc nói chuyện đó hừ hai tiếng, lại cần răng nói ra những lời này.

“Sau khi Ngô Kiến Phong bị tóm, cũng không có cung khai gì cả, ai biết người kia là ai phái ra chứ? Nói không chừng chính là Tịch cô nương tự kêu người bắt mình đó!”

Mấy cung nữ tụ tại một chỗ, thô giọng nghị luận.

“Nghe nói Thập Tứ công chúa cũng bị bắt? Các người biết không? Cũng không biết rốt cuộc Thập Tứ công chúa và Ngô Kiến Phong có quan hệ thế nào, Thập Tứ công chúa lại mạo hiểm tội lớn rơi đầu, phái người cướp ngục.”

“Hai người đó không phải là....” Ngay sau đó cung nữ kia lắc đầu một cái, “Chưa nghe nói qua lời đồn đãi của hai người đó ư?”

“Nếu người đã biết quan hệ của hai người đó, bệ hạ còn có thể ngồi yên không quản đến sao! Lần này Đoàn Vũ Phi tới Phong Trạch quốc để cầu hôn, bị náo loạn như vậy, không biết làm thế nào để xong việc.”

Tịch Tịch Chi thu hồi ánh mắt nhìn bên kia, thật lòng bội phục trí tưởng tượng siêu phàm của bọn cung nữ này. Nếu không phải mình cũng là một nhân vật chính trong cuộc thảo luận của các nàng, nói không chừng Tịch Tịch Chi còn chạy tới góp một chân, hỏi thăm tin đồn với các nàng.

194. Chương 194: Chương 94

Tâm tình tốt bị các cung nữ kia quấy rối, Tịch Tịch Chi nhất thời có chút chán ngán thất vọng, chậm rãi bước từ trong đình ra, muốn đổi chỗ yên tĩnh khác. Nhưng vô luận Tịch Tịch Chi đi đến chỗ nào, ánh mắt của những cung nữ, thái giám kia luôn thỉnh thoảng dừng lại ở trên người của Tịch Tịch Chi, có vài người càng thêm không che giấu chút nào, nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt khinh bỉ giống như những cung nữ kia.

Trong lòng Tịch Tịch Chi không vui, xua đi không được.

Cuộc sống đi đến chỗ nào cũng bị người chằm chằm, phải trôi qua như thế nào! Tịch Tịch Chi cảm thấy không còn mặt mũi gặp người rồi. Lúc có An Hoằng Hàn ở đây, đám người kia vẫn không dám làm càn như vậy. Nhưng Tịch Tịch Chi không thể ở chung một chỗ với An Hoằng Hàn mỗi thời mỗi khắc.

Thật sự không chịu nổi hành hạ như vậy, Tịch Tịch Chi thấy bốn bề vắng lặng, đi tới một góc hẻo lánh, lắc mình một cái, liền biến trở về con chồn.

Trên đất rơi đầy y phục rải rác, Tịch Tịch Chi sợ bị người khác phát hiện, cùng sử dụng hai cái móng vuốt, đẩy quần áo tới trong bụi cỏ dại. Đợi sau khi xử lý xong hết, Tịch Tịch Chi lắc lư thân thể, phẩy xuống bụi

đất không cẩn thận dính vào người khi chui vào trong bụi cỏ, ngênh ngang trở lại dưới ánh mặt trời một lần nữa.

Sau khi biến hình, quả nhiên không nhìn thấy ý vị khinh bỉ trong mắt người khác nữa. Ngược lại, sau khi mỗi người nhìn thấy Vân Chồn, đều vô cùng giật mình, càng có rất nhiều người la hét nói ‘Vân Chồn đã trở lại’.

Tịch Tích Chi bĩu môi, không quá cao hứng. Rõ ràng đều là nàng, nhưng cách đối xử lại khác nhau một trời một vực.

Kì kèo mè nheo trở về Bàn Long điện, Tịch Tích Chi trực tiếp chạy vào trong nội điện.

Dọc theo đường đi không ít người đều nhìn thấy bóng dáng màu trắng, so với hai tháng trước, vân chồn lại mập thêm một vòng, thân thể biến lớn cỡ hai lòng bàn tay. Xem ra bệ hạ ‘nuôi thả’ rất thành công, ít nhất không thấy Vân Chồn mất miếng thịt, còn mập hơn một vòng.

Tịch Tích Chi đối với vóc người của mình cực kỳ hài lòng, béo múp múp, nhéo lên sẽ có rất nhiều cảm giác. Trước kia cần lật người mới có thể vượt qua cánh cửa, hôm nay tung người nhảy một cái, liền dễ dàng nhảy qua.

Sau khi Tịch Tích Chi lấy thân chồn trở lại Bàn Long điện, chuyện làm đầu tiên chính là chui xuống giường, đi đếm tài sản của mình. Bồn ngọc phương lưu ly đặt ở dưới long sàng đã rất nhiều tháng, không lau chùi trong một thời gian dài, bụi bẩn đã tích tụ thành một lớp bụi.

Tịch Tích Chi mới vừa tới gần, không cẩn thận hắt xì, làm cho bụi bậm ở đáy giường nổi lên bốn phía.

Lật mình nằm vào trong bồn ngọc phương lưu ly, Tịch Tích Chi chơi đùa một hồi, phát hiện ngân phiếu trước kia vẫn còn, chỉ là có chút ươn ướt, mang theo một cỗ mùi ẩm mốc, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng giá trị ngân phiếu. Tịch Tích Chi thổi thổi bụi ra bốn phía, trong lòng suy nghĩ, mình có nên chạy trốn hay không?

Lấy hình người sống ở trong hoàng cung, bị người khinh bỉ khắp nơi, đây không phải là cuộc sống Tịch Tích Chi muốn. Nếu như vẫn duy trì hình chồn, rất dễ nhận thấy là không đáng tin. Nếu như đến thời khắc cần thiết, ngân phiếu liền vô cùng hữu dụng.

Dù sao trong khoảng thời gian này, Tịch Tích Chi chắc sẽ không biến trở về hình người rồi. Vừa nghĩ tới ánh mắt mỗi người nhìn mình, sẽ làm cho Tịch Tích Chi đứng ngồi không yên.

Hôm nay thời gian lâm triều lâu hơn bình thường một chút, An Hoằng Hàn mới vừa đuổi xong đám đại thần không biết mệt mỏi kia, liền chạy về Bàn Long điện. Mới vừa bước vào cửa điện Bàn Long điện, lập tức có cung nữ hồi báo ‘Vân Chồn đã trở lại’.

Ánh mắt An Hoằng Hàn lóe lên một cái, lúc này hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Gần đây nghị luận nhiều nhất, không phải là chuyện xấu kia sao? Mình cũng bị các đại thần phiền đến tâm tình không tốt. Bây giờ Tịch Tích Chi biến trở về Vân Chồn, còn có thể tránh một chút đầu gió, biện pháp ngược lại không tệ.

An Hoằng Hàn nhắc chân đi tới nội điện, vừa đi vừa tuyên cung nữ thái giám lui xuống.

Cửa chính chậm rãi khép lại.

Tịch Tích Chi nghe được động tĩnh, nhanh chóng bò từ đáy giường ra. Một thân ảo não, tựa như một con chồn cố ý nhuộm thành màu xám tro.

“Người muốn chạy trốn?” Tuy là câu hỏi, nhưng trong lời nói lại mang theo mấy phần khẳng định.

Không có suy nghĩ bối rối khi bị vạch trần, Tịch Tích Chi nhảy lên bàn, liếm liếm nước trong ly trà, giải khát.

“Tốt nhất người bỏ suy nghĩ đó đi, người là sủng vật của trẫm, không có sự cho phép của trẫm, cả đời này cũng chỉ có thể sống ở bên cạnh trẫm. Nếu người muốn chạy trốn, trẫm liền chặt đứt hai chân của người.”

Tịch Tịch Chi không có một chút nghi ngờ độ chân thật của những lời này, người đến lột ra người cũng làm được, sẽ đặt vào mắt chuyện chặt đứt chân ư?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tịch Tịch Chi liền nhìn chăm chăm hai tay của An Hoằng Hàn, kêu lên hai tiếng chít chít.

Đã lâu chưa thấy qua hình chồn của Tịch Tịch Chi, vừa nghe nàng kêu lên, An Hoằng Hàn lại có chút không quen.

“Nhìn tay trẫm làm cái gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng trẫm tự mình ra tay lột da Ngô Kiến Phong?” Hình như hắn còn chưa có rãnh rỗi như vậy, trong địa lao cũng không phải là không có ngục tốt, hắn cần gì phải tự mình dính đầy máu tanh? Chỉ là, tối hôm qua hắn đúng là ở trong địa lao một đêm, nhìn tận mắt da trên thân thể Ngô Kiến Phong từ từ lột xuống. Nghe tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng của Ngô Kiến Phong, An Hoằng Hàn có một loại khoái cảm trả thù.

Hàng năm ngục tốt tiếp xúc với phạm nhân, thủ pháp thi hình rất nhuần nhuyễn, cho đến một khắc cuối cùng da được lột xuống, Ngô Kiến Phong vì chảy máu quá nhiều mà chết.

Sau đó An Hoằng Hàn lại đi một phòng giam khác, nhìn An Vân Y một hồi.

An Vân Y là bị ngự lâm quân lôi ra từ trong chăn vào lúc nửa đêm, chỉ mặc một cái áo mỏng, hoang mang sợ hãi kêu loạn.

Mới vừa rồi khi lâm triều, An Hoằng Hàn liền thương nghị với bọn họ nên xử trí An Vân Y thế nào? An Vân Y một khi phạm tội, chuyện hòa thân không thể phái nàng ta đi. Hoang đường nhất chính là, trên triều đình thậm chí có người muốn cho Tịch Tịch Chi thay thế nàng ta, đi hòa thân với Huy Anh quốc, lúc ấy An Hoằng Hàn liền giáng quan viên kia xuống ba cấp, sau đó lập tức không ai dám có chủ ý này rồi.

Nghe thấy không phải An Hoằng Hàn tự tay lột da, Tịch Tịch Chi thở ra một hơi, tâm tình từ từ buông lỏng.

Vừa muốn nằm ở trên bàn, hai bàn tay to liền đánh về phía nàng, ôm Tịch Tịch Chi vào trong ngực.

An Hoằng Hàn vuốt ve bộ lông trên xương sống của Tịch Tịch Chi, nhú nhú mảy, thu hồi bàn tay vừa nhìn, tất cả đều là bụi bặm.

“Đi tắm rửa cho người trước, một thân bụi bặm cũng không ngại bẩn.” Ôm Tịch Tịch Chi, An Hoằng Hàn đứng dậy đi về phía bể tắm.

Cả đêm không có chợp mắt, long bào trên người An Hoằng Hàn vẫn là bộ mặc hôm qua, chưa thay mới. Sáng sớm vì không muốn trễ nãi thời gian, An Hoằng Hàn chính là mặc như vậy đi lâm triều. Hiếm khi có thời gian, vì vậy liền cởi quần áo, nâng Tịch Tịch Chi lên, cùng tiến vào ao trì.

Ao trì ấm áp nhanh chóng vây quanh một người một chồn, nhiệt độ ấm áp vô cùng thoải mái.

Tịch Tịch Chi lơ lửng ở trên mặt nước, chỉ lộ ra một cái đầu thở dốc. Nước nóng làm cả bộ lông nàng giãn ra, rất thoải mái, tự tại.

Chít chít....

Hưởng thụ hừ hai tiếng, Tịch Tịch Chi lấy kiểu bơi chó đập hai cái chân.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, con chồn nhỏ chuyển phương hướng bơi về phía An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn đang mệt mỏi, đã nhắm mắt lại, dựa vào bờ ao nghỉ ngơi. Cảm nhận được đầu sỏ khiến cho dòng nước bỗng bỗng đang đến gần mình, không khỏi mở mắt ra.

Ánh mắt lạnh lẽo sắc bén, giờ phút này không có phòng bị, không có xa cách, An Hoằng Hàn hỏi “Lại muốn biết chuyện gì?”

Người hiểu ta, chỉ có An Hoằng Hàn....

Tịch Tịch Chi thật muốn giơ ngón tay cái lên khen ngợi An Hoằng Hàn.

“Đừng suy nghĩ gì hết, chuyện này sắp kết thúc rồi. Mấy ngày gần đây, người trước hết duy trì hình chồn. Chờ trầm xử lý xong những chuyện này, lại biến thành hình người.”

Cho dù hấn để nàng biến trở về hình người! Hiện tại nàng cũng không muốn...

Đều nói lời người đáng sợ, nhưng chi Tịch Tịch Chi còn là một con chồn đặc biệt sĩ diện. Chuyện lần này đã tổn hại nghiêm trọng danh dự của nàng, sau này đi đến chỗ nào, người khác cũng biết ‘trong sạch’ của nàng đã bị phá hủy.

Vừa nghĩ tới người khoác lác vô sỉ nói muốn phụ trách đó, Tịch Tịch Chi thật muốn chính miệng cắt đứt cổ của hấn! Để hấn khỏi nói lung tung.

Mặc dù An Hoàng Hàn nói nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng vô luận hấn làm như thế nào, cũng không thể vãn hồi chuyện đã xảy ra. Giống như trước kia hấn đã nói, phạm là đã làm một lần, sẽ không có khả năng xóa sạch chân tướng nó đã tồn tại.

Cho nên Tịch Tịch Chi cũng không ôm lấy hy vọng quá lớn, tất cả thuận theo tự nhiên thôi. Thực chất là bất đắc dĩ, nàng len lén chạy trốn còn không được sao? Lấy tu vi bây giờ của nàng, có thể thi triển một chút thuật phòng ngự, có thể dễ dàng bay ra hoàng cung.

195. Chương 195: Chương 95

Nhưng rốt cuộc An Hoàng Hàn cũng không phải là người không biết, biết Tịch Tịch Chi đếm số lượng ngân phiếu, có suy nghĩ chạy trốn, lúc này liền hạ lệnh tăng gấp đôi lính canh cửa cung. Làm cho rất nhiều đại thần không khỏi suy đoán có phải trong hoàng cung lại muốn xảy ra chuyện lớn gì hay không? Nếu không tại sao bệ hạ lại đột nhiên tăng cường phòng thủ.

Sau khi một người một chồn tắm xong cũng đã đến gần giữa trưa.

Lâm Ân giám sát các cung nữ phục vụ bệ hạ thay quần áo, “Bệ hạ, đợi lát nữa muốn ngủ trưa sao?”

Nếu có nhiều thời gian rảnh, bệ hạ sẽ có thói quen ngủ trưa. Cho nên mỗi khi giữa trưa, Lâm Ân cũng sẽ hỏi một câu.

An Hoàng Hàn lắc đầu nói: “Không, trầm muốn đi địa lao.”

Lại đi?

Tịch Tịch Chi và Lâm Ân không hẹn mà cùng nhìn về phía An Hoàng Hàn, nhớ lại kết quả của Ngô Kiến Phong, hai người yên lặng đồng tình với An Vân Y.

An Hoàng Hàn nắm gương mặt của Tịch Tịch Chi, “Thân phận của nàng ta và Ngô Kiến Phong không giống nhau. Còn nữa, mặc dù nàng ta phạm tội cướp ngục, nhưng không có tổn hại lợi ích hoàng tộc, cho nên trầm và các đại thần quyết định, bí mật xử tử An Vân Y.”

So với kết quả của Lục Công Chúa, An Vân Y thật sự may mắn hơn nhiều. Dù sao người ra tay với Tịch Tịch Chi là Ngô Kiến Phong, không phải nàng ta. Chỉ là An Hoàng Hàn sẽ không bỏ qua cho kẻ đồng lõa này, sẽ không để cho nàng ta chết quá khổ sở.

Thật ra thì Tịch Tịch Chi vẫn luôn không có hứng thú chút nào với các cách tra tấn này, dù sao người đó cũng phải chết, tại sao không trực tiếp cho người đó một đao? Cần phải nghĩ hết biện pháp làm cho đối phương đau đến không muốn sống sao? Nghe thấy An Hoàng Hàn hiếm khi nảy sinh thiện tâm, sẽ cho An Vân Y chết thống khoái, Tịch Tịch Chi có chút không phản ứng kịp.

Đám người An Hoàng Hàn ăn trưa xong, mới chậm rãi đi tới địa lao.

Tịch Tịch Chi nhất thời muốn nói, An Hoàng Hàn quả nhiên có trình độ. Nếu đi địa lao trước, đợi lát nữa trở về nữa ăn cơm, đoán chừng nàng sẽ không đói bụng.

Tịch Tích Chi vừa được An Hoằng Hàn ôm vào địa lao, chạm mặt liền nghe được từng tiếng nói bén nhọn của một nữ tử.

“Hoàng huynh, ta muốn gặp hoàng huynh. Ta là Thập Tứ công chúa của Phong Trạch quốc, các người không thể trối ta, buông ta ra.”

“Không, không. . . . không đâu, hoàng huynh sẽ không nỡ bỏ mặc ta, ta không phải là muội muội mà hần sủng ái nhất sao? Các người buông ta ra, buông ta ra.” Một chuỗi âm thanh lay động xích sắt.

“Hoàng huynh, Y Nhi biết sai rồi, người cho Y Nhi một cơ hội hối cải làm người được không? Hoàng huynh, van cầu người, Y Nhi muốn gặp người một lần.”

Cửa tù mới vừa đẩy ra, Tịch Tích Chi đã nhìn thấy cổ chân An Vân Y bị xích sắt khóa lại. Nàng ta mặc một bộ áo đơn màu trắng, phía trên dính đầy dấu vết màu đen xám, cả người chật vật không chịu nổi. Một đôi mắt trống rỗng vô hồn, giống như là người bị hút mất linh hồn.

Nàng ta ngồi sững trên đất, nghe âm thanh cửa tù từ từ mở ra, ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy một màu hoàng kim ngoài cửa. Nàng ta lập tức hưng phấn đứng dậy, hét lên: “Hoàng huynh, người rốt cuộc đến gặp Y Nhi rồi, ta biết ngay người sẽ không mặc kệ Y Nhi.”

Tịch Tích Chi rất đồng tình nhìn nàng ta, bất đắc dĩ thở dài. Hình dáng nàng ta lúc này, từ từ hợp lại với tiểu cô nương mà Tịch Tích Chi đã gặp lúc đầu.

Một tiểu cô nương khát vọng được ca ca chú ý.

“Trẫm tới gặp người một lần cuối, đồng thời trẫm cũng có chút lời nói muốn hỏi người.” An Hoằng Hàn cất bước đi vào phòng giam.

Gian phòng giam này cũng không nghiêm mật như gian phòng nhốt Ngô Kiến Phong, nhưng mà đối với một thiếu nữ tay trái gài không chặt mà nói, là một nhà tù vô cùng chắc chắn, làm cho người ta không có cách nào giương cánh bay cao.

Một lần cuối cùng? Bốn chữ khắc sâu vào trong đầu An Vân Y.

“Hoàng huynh, Y Nhi chỉ là không muốn gả đi Huy Anh quốc, cho nên mới quỷ mê tâm hồn, hợp tác với Ngô Kiến Phong. Y Nhi thật biết sai rồi, hoàng huynh cho Y Nhi một cơ hội có được không?” Sau khi bại lộ tất cả mọi chuyện, An Vân Y liền đoán được không thể lừa gạt mắt hoàng huynh. Nhưng nếu mình nhỏ giọng hối cải, nói không chừng hoàng huynh còn có thể niệm tình máu mủ, tha tình là một mạng?

“Đã muộn, nhưng nếu người trả lời toàn bộ vấn đề của trẫm, trẫm có thể suy nghĩ lưu người một mạng.” Lời nói lạnh lẽo được phun ra từ trong miệng của An Hoằng Hàn.

Tịch Tích Chi chất vấn nhìn về phía hần, mới vừa rồi không phải hần nói muốn bí mật xử tử An Vân Y ư? Sao sẽ nghĩ đến thân tình, nói muốn thả cho An Vân Y một con ngựa? Hay là nói, lời nói này của An Hoằng Hàn chỉ là lời nói khách sáo từ trong miệng hần.

Có lẽ lý do cuối cùng là có khả năng nhất, Tịch Tích Chi nằm ở chỗ khuỷu tay của An Hoằng Hàn, duy trì trầm mặc. Vô luận An Hoằng Hàn làm gì, mình chỉ cần giữ vững thái độ người đứng xem là tốt rồi, ngàn vạn lần không thể bởi vì lòng dạ đàn bà mà đi nhúng tay vào. Trong lòng không ngừng tự nhủ, tiểu cô nương trước mắt này đã thay đổi, tâm linh không hề thuần khiết giống như trước nữa.

Hình như An Vân Y cũng không tin điều này, cắn môi một cái, “Hoàng huynh, người muốn hỏi cái gì?” Lúc nói lời này, nàng ta có chút sợ, lo lắng hoàng huynh hỏi mình đúng là chuyện mà mình đang lo lắng.

“Là ai giúp người leo lên vị trí hôm nay? Bày mưu tính kế cho người.” An Hoằng Hàn không có vòng vèo, hỏi thẳng vào vấn đề.

Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của An Vân Y trắng bệch, run giọng trả lời: “Không có. . . . không có. Hoàng huynh, có phải hiểu lầm cái gì không, cho tới nay đều không có người giúp ta.”

Nàng ta càng khẳng định, càng làm cho người ta sinh nghi.

An Hoằng Hàn hừ một tiếng, khoe miệng treo lên một tia giễu cợt, “Thật cho là Trầm không biết? Nguyên nhân người không muốn lấy chồng ở Huy Anh quốc xa xôi là vì hần.”

An Vân Y sợ tới mức tay cũng bắt đầu run rẩy....

So với phản ứng của nàng, Tịch Tích Chi lại khiếp sợ trợn to hai mắt. Gì? Nàng không nghe lầm chứ? Thậm chí có người trợ giúp An Vân Y leo lên địa vị hôm nay? Suy nghĩ một chút, tuổi An Vân Y cũng không lớn, còn chưa tới tuổi cập kê, cho dù thông minh cũng không thể thuận một đường bằng phẳng thuận lợi trở thành công chúa đứng đầu.

Nếu là nói sau lưng nàng ta có người, như vậy tất cả đều có thể lý giải rồi.

“Còn nhớ rõ trận tỷ thí cầm nghệ trong đình không? Chẳng lẽ người cho rằng trầm nghe không ra người chỗ bắn ra chi khúc? Một khúc phổ khó khăn trong thập đại danh khúc, lấy người – một đứa bé mười ba, mười bốn tuổi có thể đàn được sao? Nếu người nói là từ chỗ mẫu phi, trầm tin tưởng mẫu phi người lấy không ra nổi khúc phổ quý báu như vậy.” Hần rõ ràng ân oán giữa An Nhược Yên và An Vân Y, đồng thời cũng hiểu rõ thân thế của An Vân Y là như thế nào.

Mẫu phi của nàng ta cũng chỉ là một tỳ nữ, ở phương diện cầm nghệ, sao sẽ có thành tựu cao như vậy?

Nghe An Hoằng Hàn nói xong lời nói này, trong lòng Tịch Tích Chi cả kinh. Chi tiết nhỏ bình thường bị nàng xem nhẹ, cũng dần dần nổi lên. Khó trách khoảng thời gian trước, vô luận An Vân Y làm chuyện gì, cũng có thể lấy được thành công vô cùng viên mãn.

Thì ra là sau lưng có một quân sư.

An Vân Y cắn chặt môi, kinh ngạc nhìn chằm chằm An Hoằng Hàn, không thể tin tất cả đều bị vạch trần.

“Trầm có mười bốn hoàng muội, nói một chút người và người nọ trao đổi cái gì?” An Hoằng Hàn kiên nhẫn tiếp tục truy vấn, không để ý gương mặt không có chút máu của An Vân Y.

“Không có.... Không có chuyện này.” An Vân Y ngậm miệng không nhận.

Thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, ai cũng hiểu đạo lý này.

Tịch Tích Chi cũng khẩn cấp muốn biết đáp án, đôi mắt nhìn chằm chằm An Vân Y.

Lúc này An Vân Y mới phát hiện Vân Chồn biến mất thật lâu, rốt cuộc lại được hoàng huynh ôm vào trong lòng. Tại sao ngay cả con sủng vật này cũng lấy được sủng ái của hoàng huynh, mình lại không được? Sủng vật đáng yêu hơn nữa, cũng chỉ là một con động vật, mình chính là muội muội ruột của hần mà.

“Hoàng huynh, người đừng hỏi nữa có được hay không, Y Nhi không muốn nói.” An Vân Y từ từ cúi đầu, vô luận như thế nào, nàng sẽ không bán đứng người kia. Cho dù chết, cũng tuyệt không tiết lộ một chữ.

“Trầm hỏi người một lần nữa, thân phận người nọ là gì? Rốt cuộc có mục đích gì?” Ngón tay An Hoằng Hàn vuốt ve bộ lông Tịch Tích Chi, mắt lạnh nhìn An Vân Y ngồi dưới đất.

An Vân Y khổ sở lắc đầu, “Đừng hỏi ta...ta không biết, ta thật sự không biết gì hết.”

Mắt không chế la to một tiếng, cả trong phòng giam lẫn quần kiếng kêu của An Vân Y.

Tịch Tích Chi sợ tới mức nâng hai móng vuốt lông lá lên, nhanh chóng che lỗ tai của mình lại. Đối với giọng nói cung nữ, thái giám ở thời điểm nào đó, thật là cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, đều làm cho người ta sụp đổ.

“Hoàng huynh, hần là người tốt, hần là người duy nhất nguyện ý vươn tay giúp đỡ ta.” Lúc ấy nàng bị người chen ép khắp nơi, người duy nhất không ghét bỏ nàng, chỉ có người đó. Phần cảm tình này đã cắm rễ sâu trong lòng nàng, ai cũng không thể thay thế.

“Cho nên người thích hần? Yêu hần? Không tiếc phản bội hoàng huynh của người?” An Hoằng Hàn tiếp tục hừ lạnh, mỗi một câu đều ép An Vân Y không chỗ có thể trốn.

Hai câu đầu tiên khiến An Vân Y sững sờ, không có phủ nhận, nàng gật đầu, “Không sai, Y Nhi thích hẳn. Mặc dù Y nhi biết, hẳn trợ giúp ta, chỉ vì lợi dụng ta. Nhưng hoàng huynh, Y nhi không có lừa gạt người, ta thấy sự chưa thấy qua sự diện mạo thật của hẳn.”

Người nợ luôn là một thân hắc bào, mặt mang mặt nạ xuất hiện ở trước mặt nàng, nhưng cái này không ngăn cản An Vân Y bắt đầu sinh ra tình cảm ái mộ.

Là hẳn kéo nàng lên từ trong địa ngục, để hẳn lần nữa sống ở dưới thế giới tràn đầy ánh mặt trời. Sự thật này, An Vân Y sẽ không quên.

“Nói như thế, trăm lưu người có lợi ích gì?” Trong mắt lạnh của An Hoàng Hàn toát ra sát ý.

Tịch Tích Chi khẽ giương mắt, ngẩng nhìn An Hoàng Hàn.

“Hoàng huynh, người tuyệt không nể tình huynh muội sao? Ta là muội muội của người.” An Vân Y không ngừng lau nước mắt, cả khuôn mặt hoa lệ đái vũ.

An Hoàng Hàn không nói gì, hoặc nói, từ đầu chí cuối ở trong mắt nam nhân này, hoàn toàn không có thân tình. Hẳn giữ lại công chúa ở hoàng cung, chỉ vì một nguyên nhân, bởi vì hẳn cần con cờ.

Chậm rãi tới gần An Vân Y, một tay An Hoàng Hàn ôm Tịch Tích Chi, một tay khác nhanh chóng đánh về phía An Vân Y.

Tốc độ nhanh, đảo mắt bàn tay liền đưa tới giữa cổ An Vân Y. Khi An Hoàng Hàn muốn bóp đứt cổ của nàng ta, một trận gió mạnh đánh tới, làm lệch bàn tay An Hoàng Hàn vừa vươn đi ra.

An Hoàng Hàn lập tức xoay người tại chỗ, phòng bị nhìn bốn phía.

Tịch Tích Chi cũng chống thân thể lên từ trong ngực An Hoàng Hàn, có yêu khí!

Cả phòng giam tối đen như mực tràn ngập sương mù, Tịch Tích Chi hít mũi một cái, ngửi được một cỗ mùi vị quen thuộc,

Là nửa yêu lần trước....

Yêu khí thật mãnh liệt, càng thêm nồng đậm hơn lần trước.

Keng keng hai tiếng, xích sắt ứng tiếng mà đứt.

Đột nhiên An Hoàng Hàn và Tịch Tích Chi có cảm giác, song song nhìn về vị trí vốn là của An Vân Y.

Xích sắt rơi tán loạn trên mặt đất, An Vân Y đã không thấy tung tích.

“Người này, bỗng tôn mang đi trước. Bệ hạ đừng quên đánh cuộc của chúng ta.” Trong sương mù dày đặc truyền đến một trận tiếng cười.

196. Chương 196: Chương 96

Tịch Tích Chi tức giận nhìn sương mù từ từ biến mất, nghe răng nhếch miệng kêu gào. Không ngờ người đứng ở sau lưng An Vân Y lại là nửa yêu, vừa nghĩ tới Từ lão đầu vẫn còn ở trong tay hẳn, Tịch Tích Chi hận không thể xông lên, đấu với hẳn đến người chết ta sống, muốn hẳn trả Từ lão đầu trở về.

So với bộ dáng nóng này của Tịch Tích Chi, An Hoàng Hàn quá mức tỉnh táo.

“Rốt cuộc kế hoạch của hẳn là gì?” Ngón tay An Hoàng Hàn vuốt ve bộ lông Vân Chồn, mày kiếm hơi nhíu lên, nhìn chỗ nửa yêu biến mất đến mất hồn.

Người có thể tự do ra vào hoàng cung, tuyệt không đơn giản.

Nhìn hành động việc làm của nửa yêu, hình như cũng không giống như là cố ý nhằm vào mình. Vậy việc hẳn ta đang làm, quả thật là đang cản đường của mình

Chít chít.

Làm sao bây giờ?

Trong phòng giam trống không, yên lặng.

Lần trước An Hoàng Hàn đã giao thủ với nửa yêu ở Đoạn Tràng Nhai, tốc độ của đối phương vượt xa hẳn và Phùng chân nhân, có lẽ ngay cả thực lực, Phùng chân nhân cũng không thắng nổi hẳn.

Yêu khí cả người hẳn, càng thêm nồng đậm hơn trước kia.

Lần đầu tiên Tịch Tích Chi nhìn thấy hẳn, liền phát hiện yêu khí quanh thân đối phương đã sắp có khuynh hướng bão hòa, đây cũng không phải là một chuyện tốt. Thậm chí Tịch Tích Chi đang suy nghĩ, nếu như nửa yêu tiếp tục cắn nuốt nội đan của yêu tinh khác, sợ rằng trên đời không còn người có thể đối địch với hẳn.

“Suy nghĩ nhiều vô ích, thời hạn một tháng sắp đến.” Nếu không phải hôm nay nhìn thấy nửa yêu, An Hoàng Hàn thiếu chút nữa đã quên mất đánh cuộc giữa bọn họ. Mặc dù vụ cá cược này chỉ là nửa yêu đơn phương thừa nhận, nhưng An Hoàng Hàn lại không thể ngồi chờ chết. Trước không nói Từ quốc sư vẫn còn ở trong tay hẳn, chỉ là nếu để mặc cho nửa yêu làm xằng làm bậy nữa, sớm muộn gì cũng sẽ gây thành đại họa.

Sau khi đi ra từ địa lao, An Hoàng Hàn vẫn tâm sự nặng nề.

Tịch Tích Chi cũng không dám quấy rầy hẳn, an phận nằm ở trong ngực hẳn, không lên tiếng.

Chỉ trong một ngày, mọi người liền phát hiện không thấy tung tích Tịch cô nương vẫn quán ở bên cạnh bệ hạ. Ngược lại Vân Chồn bệ hạ yêu thích trước kia, rốt cuộc lại trở về.

Cũng có rất nhiều người không khỏi suy đoán, chẳng lẽ bệ hạ đã mệt mỏi với Tịch cô nương, cho nên mới tìm Vân Chồn trở lại, thay thế vị trí của nàng. Còn có người nói, có lẽ Tịch cô nương đã bị bệ hạ bí mật xử tử, ai kêu nàng gây chuyện thị phi khắp nơi, còn quyến rũ Đoàn hoàng tử. Là một nam nhân, không có biện pháp để thứ thuộc về mình, lại phản bội mình.

Tóm lại, mới một ngày mà lời đồn đại đã truyền đi xôn xao cả hoàng cung. Nhưng chân tướng chuyện này, lại không có ai biết được, tất cả đều là bọn họ tự suy đoán mà thôi.

Ngày hôm đó ở Ngự Thư Phòng, không ít đại thần rối rít xông tới, khuyên can bệ hạ không thể kéo dài chuyện hòa thân của Đoàn hoàng tử nữa.

Lâm Ân nhìn ra tâm tình bệ hạ không tốt, mở miệng nói: “Bệ hạ, có muốn nô tài đuổi bọn họ đi không?”

Lúc trước, khi tâm tình bệ hạ không tốt, sẽ không gặp bất kỳ một đại thần nào. Lâm Ân biết rõ thói quen của bệ hạ, cho nên lập tức nhìn mặt nói chuyện hỏi thăm.

An Hoàng Hàn mới vừa phê duyệt xong, gấp lại tấu chương, khẽ nâng đầu lên. Trong đầu suy nghĩ nhanh, ánh mắt sâu thẳm nói: “Để cho tất cả bọn họ vào đi, chuyện này quả thật không thể kéo dài nữa.”

Trong lòng đã quyết định, chờ giải quyết xong chuyện hòa thân của Đoạn Phi Vũ, lập tức dựa theo đầu mối Phùng chân nhân lưu lại, từ từ đi tìm tung tích Bạch Hồ và Từ quốc sư. Chuyện này, tuyệt đối không thể kéo dài thêm nữa.

Móng vuốt lông lá che miệng, ngáp hai cái, Tịch Tích Chi từ từ tỉnh lại từ trong giấc mộng. Nhìn thấy chính là hơn mười lão thần tử, từ từ đi tới từ bên ngoài. Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh cũng ở trong đó, một tả một hữu đi song song đến.

“Vi thần tham kiến bệ hạ.”

“Điều bình thân đi.” An Hoàng Hàn thả bút lông trong tay ra, khẽ nhú mày, “Theo mấy vị đại thần, trăm nên xử lý chuyện này như thế nào?”

Mấy ngày gần đây, Tư Đồ Phi Du dựa vào công lao xử lý lũ lụt Phong Châu, quang cảnh vượt qua Lưu Phó Thanh một bậc.

Lưu Phó Thanh tự nhiên nhìn đối phương không vừa mắt, giành nói trước: “Bệ hạ, vô luận như thế nào, Đoàn hoàng tử và Tịch cô nương thật sự đã ở chung một phòng, vì thần cảm thấy danh dự của nữ tử là quan trọng nhất. Vì thần suy tư thật lâu, cho là không bằng do Tịch cô nương thay thế vị trí của Thập Tứ công chúa, đi hòa thân với Huy Anh quốc. Vả lại, Đoàn hoàng tử cũng từng nói qua nguyện ý phụ trách tới cùng, đây chính là biện pháp vẹn toàn đôi bên.”

Theo công và tư, Lưu Phó Thanh đều hi vọng bệ hạ tiếp thu đề nghị này. Ai cũng biết được bệ hạ sủng ái Tịch cô nương, Lưu Phó Thanh không muốn ở trong cuộc sống sau này, Tịch Tích Chi biến thành tồn tại chỉ phối suy nghĩ của bệ hạ.

Ánh mắt An Hoằng Hàn lạnh như sương, khí thế cả người làm cho không người nào có thể xem nhẹ, “Trẫm không đồng ý, nhưng còn có những biện pháp khác? Các vị khanh gia.”

Tư Đồ Phi Du nhìn Lưu Phó Thanh bị nghẹn, dương dương đắc ý sờ râu, “Bệ hạ, biện pháp của vi thần hoàn toàn bất đồng với Lưu thừa tướng. Chuyện hòa thân vốn nên là công chúa đi làm, mặc dù Thập Tứ công chúa phạm tội cướp ngục, nhưng mà Phong Trạch quốc ta còn có công chúa khác, sao có thể để một đứa bé tám, chín tuổi gả cho Đoàn hoàng tử làm chánh phi, mất thể diện của Phong Trạch quốc. Về chuyện của Đoàn hoàng tử và Tịch cô nương, nam nhân nào không phải tam thê tứ thiếp, cùng lắm thì sau khi Đoàn hoàng tử cưới công chúa, chúng ta lại đưa Tịch cô nương qua làm thiếp thất. Kể từ đó, vừa có thể giữ uy nghiêm của Phong Trạch quốc ta, lại có thể để Tịch cô nương có một nơi chốn tốt.”

Sắc mặt của An Hoằng Hàn âm trầm, lạnh lùng nhìn xuống đại thần phía dưới. Đây chính là thứ mà bọn họ gọi là biện pháp? Mỗi một người đều muốn đẩy Tịch Tích Chi ra.

Hai móng vuốt nhỏ của Tịch Tích Chi khoác lên trên đùi An Hoằng Hàn, khấn trương ôm lấy thân hình thêu trên long bào. Bọn đại thần này thật là đáng ghét, chủ ý này càng cù bấp hơn chủ ý khác. Tại sao muốn mình gả đi, giữa nàng và Đoàn Phi Vũ thật không xảy ra chuyện gì?

“Chẳng lẽ các người chỉ nhớ kỹ Đoàn hoàng tử nói qua phải chịu trách nhiệm, lại không nhớ được trẫm đã nói.... mỗi ngày trẫm và nàng đều ngủ cùng giường?” Lời nói nghe giống như không chút để ý, lại mang theo ý lạnh nồng đậm.

Các vị đại thần rung mình một cái, “Nhưng bệ hạ, sáng sớm hôm đó, tất cả đại thần đều nhìn thấy trên người Tịch cô nương đều là dấu vết xanh xanh tím tím.”

Một trận tiếng phụ họa tràn đầy Ngự Thư Phòng.

Tịch Tích Chi nghe phiền lòng, hung hăng muốn nói, dù sao ‘Tịch cô nương’ đã biến mất, dù các người nghị luận thế nào cũng không thể đưa người đến Huy Anh quốc.

Nghĩ đến điều này, Tịch Tích Chi lại bắt đầu đau nhức.

“Bệ hạ, đúng như lời người nói, như vậy Tịch cô nương nên tính là người của bệ hạ. Người hồng hạnh xuất tường, lý nên tội đáng chết vạn lần, liên lụy cứu tộc! Bệ hạ không xử phạt Tịch cô nương, khó có thể phục chúng!” Ôn ào nhồn nháo bên trong Ngự Thư Phòng, tiếng nói không biết đến từ phương hướng nào.

“Thể diện của Phong Trạch quốc ta, sao có thể để mơ hồ, khấn cầu bệ hạ xử phạt Tịch cô nương.”

“Hi vọng bệ hạ lấy đại cục làm trọng, chuyện hòa thân của Huy Anh quốc có quan hệ bang giao hai nước, tuyệt đối không thể bởi vì chuyện này mà khiến bang giao hai nước rạn nứt.”

Một tiếng cao hơn một tiếng.

Tịch Tích Chi ngược đầu nhỏ, nghiêng răng, trong lòng không nhận được tức miệng mắng to, rốt cuộc nàng chọc tới các người khi nào! Cái gì hồng hạnh xuất tường, cái gì mà tội đáng chết vạn lần? Mới vừa rồi chỉ là muốn gả nàng đến Huy Anh quốc, thời gian mới một chén trà, từng người một lại muốn tánh mạng của nàng!

Nếu nàng chết rồi, đối với bọn họ có ích lợi gì!

Tịch Tích Chi tức giận ở trên đùi An Hoằng Hàn, nhảy lên mấy cái. Hành động này ở trong mắt người thường, chỉ là Vân Chôn quá mức hoạt bát hiểu động, không có đưa tới hiểu lầm của bất cứ người nào.

Trong đầu đột nhiên lóe lên ý tưởng bắt được một chữ – chết.

Giống như nghĩ thông suốt cái gì, Tịch Tịch Chi lại an tĩnh lại, nhảy đến trên bàn trước mặt An Hoằng Hàn.

Nếu bọn đại thần này muốn nàng ‘chết’, như vậy thì tác thành cho bọn hần là được.

Móng vuốt nhỏ lặng lẽ đưa vào trong ly trà của An Hoằng Hàn, dính một chút nước. Len lén ở trên bàn viết một chữ ‘chết’. Điều này cũng nhờ An Hoằng Hàn cần cù chăm chỉ dạy mình biết chữ, nếu không mình ở trường hợp công khai này, không biết phải làm sao biểu đạt ý của mình.

An Hoằng Hàn chỉ nhìn chữ này một lần, lập tức hiểu Tịch Tịch Chi có chủ ý gì.

Tìm đường sống trong cõi chết, con chồn này ngược lại thông minh một lần.

Trong lòng Tịch Tịch Chi nghĩ ra được chủ ý ỳnh, cảm thấy kiêu ngạo. Dù sao mình cũng không có tính toán biến thành hình người, còn không bằng giả chết. Cũng không phải con chồn này chưa làm qua, có gì đáng sợ? Có ăn có uống có người vuốt lông, lại nói, ở những lúc không có người, mình có thể biến trở lại.

Mặc cho các đại thần làm cho ầm ĩ lật trời, từ đầu đến cuối An Hoằng Hàn đều không nói câu nào. Cho đến một lúc lâu sau, các đại thần nói đến miệng đắng lưỡi khô, tiếng nói càng ngày càng nhỏ, An Hoằng Hàn lên tiếng, “Tối nay trẫm liền ban rượu độc, các vị đại thần có thể thỏa mãn rồi chứ?”

Lấy được đáp án mong muốn, các đại thần lần lượt nở nụ cười, nhưng không biết đối phương đã sớm nghĩ xong biện pháp đối phó.

“Bệ hạ anh minh.” Từng đại thần cúi người tán dương.

Tịch Tịch Chi cũng gật đầu theo, An Hoằng Hàn không anh minh, còn ai có thể được xưng tụng anh minh? Ở trong nhận thức của Tịch Tịch Chi, hần chính là người thông minh nhất trong số người mình đã gặp.

Các đại thần rút cuộc mang theo nụ cười như ý nguyện, rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Tịch Tịch Chi thở ra một hơi cảm thán, cuộc sống ở trong hoàng cung thật sự là khó khăn, thỉnh thoảng sẽ bị bọn đại thần này lấy ngôn ngữ miệng lưỡi quần công. Năng móng vuốt nhỏ lên vỗ vỗ cánh tay An Hoằng Hàn, người anh em, người quá khó khăn rồi!

“Tối nay liền diễn tuồng vui cho bọn hần xem đi.”

Tiếp tục vỗ vỗ cánh tay An Hoằng Hàn, nói cho đối phương biết, yên tâm, việc này là sở trường của nàng.

Có một vị đế vương phối hợp, cùng với lực lượng ủng hộ lớn, kết quả vở kịch hay do Tịch Tịch Chi đảm đương vai chính, chính thức mở màn.

Đồn rằng một đêm này, Tịch cô nương được ban cho rượu độc, giải quyết xong cuộc đời này.

Ở trong cái nhìn soi mói của tất cả đại thần, thân thể Tịch Tịch Chi giống như điều đứt dây, từ từ ngã xuống. Tịch Tịch Chi phát huy kỹ thuật diễn siêu việt của mình, cố gắng theo đuổi hoàn mỹ, toàn bộ tình cảm đều dung nhập vào trong sự nghiệp diễn trò này, thật sâu không thể tự kèm chế.

Nhưng ở trong cái nhìn của những người khác, đây là một màn mê thảm cỡ nào! Tiểu hài tử còn chưa lớn lên, cứ như vậy hương tiêu ngọc vãn, không tồn tại nữa.

Kết quả là, sáng sớm ngày hôm sau, tin tức Tịch cô nương đã chết liền truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Có người vì Tịch Tịch Chi cảm giác đáng tiếc, không cam lòng, cũng có vài người bày tỏ đồng ý với sự việc lần này, mắng Tịch Tịch Chi xứng đáng.

Sau, rốt cuộc ‘lệnh cấm túc’ của Đoàn Phi Vũ được giải trừ rồi. Mà An Hoằng Hàn để tỏ lòng áy náy này với Đoàn hoàng tử, lần nữa chỉ định cho hần một mối hôn sự.

197. Chương 197: Quyển 3. Chương 1

Nước trong veo ào ào trút xuống.

Tắm rửa trong ao trì, hai tay An Hoằng Hàn nâng con chồn nhỏ trong lòng bàn tay, vuốt lông cho nó.

Giữa bộ lông ngân bạch, dính rất nhiều bụi đất. Cả người Tịch Tích Chi không thoải mái, mỗi khi An Hoằng Hàn cầm gáo nước lên giúp mình xối nước thì nàng đều lắc mạnh thân thể, để rơi nước trên người ra.

Tuy nói diễn trò, diễn toàn bộ, nhưng cũng không cần giống như thật đi! Lúc ấy một ly ‘rượu độc’ xuống bụng, sau khi Tịch Tích Chi nhẹ nhàng ngã xuống đất, hai thái giám liền nâng ‘thi thể’ nàng lên, mang đến bãi tha ma.

Đổ một đồng đất lên người nàng, Tịch Tích Chi tức giận, hận đến nỗi không thể xác chết vùng dậy, cho hai người thái giám này mỗi người một cước. Nàng thật không cần lòng tốt như vậy của bọn họ, bọn họ tùy tiện bỏ lại thi thể của nàng, tự mình trở về không phải rất tốt sao? Tại sao cố tình đào một cái hố to cho nàng, thậm chí còn giúp nàng lấp đất.

Tịch Tích Chi mở miệng trách móc, lại chui đầu xuống ao. Tức! Tức chết đi được!

“Đã tắm sạch.” Ý bảo Tịch Tích Chi không cần tiếp tục giày vò như vậy, An Hoằng Hàn dựa vào bờ ao trì, nhìn con chồn nhỏ có ý chui vào trong nước.

Tịch Tích Chi làm gì chịu nghe? Dù sao sau khi trở về, nàng đã cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“Lại nói, cứ như vậy chết đi, danh tiếng của người sẽ không tốt lắm.” Về đám người nghị luận sau lưng Tịch Tích Chi, An Hoằng Hàn cũng biết đến, nhưng thứ danh tiếng này đối với hắn, hoàn toàn không quá quan trọng, nếu không lưng hắn cũng sẽ không đeo danh hiệu xấu ‘Bạo Quân’ và ‘lãnh đế’ rồi.

Rào rào một tiếng, trên mặt nước dâng lên một đám bọt nước. Một tiểu cô nương tám, chín tuổi toàn thân xích lô trắng nõn đứng lên, Tịch Tích Chi nâng cánh tay trắng non mềm lên, chà lau chỗ khó tắm như sau lưng và dưới nách. Quả nhiên vẫn dùng hình người tắm rửa, sẽ tương đối dễ dàng. Mới vừa rồi dùng móng vuốt không chà được sau lưng, cũng không biết có tắm sạch không?

“Danh tiếng? Ta không thích thứ kia.” Tịch Tích Chi và An Hoằng Hàn hiếm khi có được ý kiến giống nhau, chính là không màn danh lợi.

Tịch Tích Chi đặc biệt thể diện, nhưng lại không dính nổi một chút quan hệ với danh lợi. Chỗ nàng hy vọng chính là đừng làm ỉn thất bại, không để cho người khác có cơ hội chê cười nàng, mà loại lời ra tiếng vào này, Tịch Tích Chi thật đúng không để ở trong lòng.

Cánh tay Tịch Tích Chi có chút ngắn, có một chỗ ở sau lưng luôn không chà xát tới. T

Tịch Tích Chi ở trong ao trì lắc lư qua lại, làm cho bọt nước văng khắp nơi, hai cánh tay không ngừng quơ múa, muốn với tới sau lưng.

An Hoằng Hàn bắt đắc dĩ thở dài, một phát bắt được cánh tay Tịch Tích Chi, kéo qua bên cạnh mình, một tay khác cầm khăn lên chà xát sau lưng Tịch Tích Chi, nhẹ nhàng giúp nàng kì cọ lần nữa.

Khí nóng lượn lờ vây quanh ao trì, bởi vì ngâm mình ở trong ao trì một thời gian dài, khuôn mặt nhỏ bé của Tịch Tích Chi có chút ửng hồng, giống như thoa phấn thơm vô cùng dễ thương.

An Hoằng Hàn không nhịn được nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thật hy vọng nàng lớn nhanh lên một chút, còn chờ đợi vậy nữa, tính nhặn nại sớm muộn gì cũng sẽ bị nàng mài mòn. Đến lúc đó, mình có thể nhìn đến khi nào, đó vẫn là một ẩn số.

Lặn qua lặn lại trong ao trì gần một canh giờ, tiểu hài tử mới đứng dậy. Biến trở về hình thú, nằm ở trong ngực An Hoằng Hàn, mặc cho hắn giúp mình lau lông, chải lông.

Sau khi An Hoằng Hàn thương nghị với các vị đại thần, cuối cùng đã chọn Bát công chúa đại biểu Phong Trạch quốc đi hòa thân.

Sáng sớm hôm sau, đề nghị này liền do Lưu Phó Thanh nói ra.

Vốn Đoạn Vũ Phi vẫn làm bộ tình sâu như biển với Thập Tứ công chúa, nhưng còn chưa đạt tới mức không phải nàng không thể lấy. Sau khi nghe Lưu Phó Thanh nói ra đề nghị này, cười một tiếng đồng ý.

Ánh mắt nhìn về phía An Hoảng Hàn trên ngai vàng, trông mắt Đoạn Vũ Phi hơi âm u, giống như đang hoài niệm cái gì. Lần đầu tiên tới Phong Trạch quốc, tiểu cô nương kia an vị ở bên cạnh An Hoảng Hàn, trên cao nhìn xuống, tò mò quan sát mình.

Đoạn Vũ Phi không thể nào quên ánh mắt ấy, rất trong suốt, làm cho người ta sau khi nhìn thấy, tâm cảm giác như được nước sạch gột rửa.

Nếu như không phải mình có ý đồ với nàng còn có thể tránh được một kiếp, không cần uống ly rượu độc kia.

Đoạn Vũ Phi thấy nhiều gió tanh mưa máu, cũng tự tay giết qua không ít người, thế nhưng lần này, hiếm khi lại áy náy.

“Bản điện hạ tạ bệ hạ tứ hôn, ngày sau bản điện hạ chắc chắn sẽ yêu thương Bát công chúa thật tốt, không để cho nàng chịu một chút uất ức nào.” Đoạn Vũ Phi hành lễ tạ ơn.

“Đoàn hoàng tử nghĩ như vậy là tốt nhất, mặc dù Bát hoàng muội nhảy bèn hơn mười bốn hoàng muội kia, nhưng là một người vô cùng dịu dàng, tin tưởng cuộc sống sau này của các người sẽ trôi qua vô cùng mỹ mãn.” An Hoảng Hàn nói qua lời khách khí, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng Văn Chôn.

Tịch Tích Chi đang nằm ở trên đùi của hắn, không có tim không có phổi ngủ ngái to. Làm một con chồn, khiến nàng hài lòng chính là, lúc lâm triều có thể không chút kiêng kỵ ngủ, không bao giờ sợ đám đại thần phía dưới gắt gao nhìn chằm chằm mình. Suy nghĩ một chút trước kia, lúc mình còn duy trì hình người thì hơi có chút mờ ám, ánh mắt đám đại thần kia giống như luôn chiếu tới, làm hại mỗi lần Tịch Tích Chi đi theo An Hoảng Hàn vào triều sớm, đều phải lo lắng đề phòng.

Hôm nay lâm triều, Đông Phương Vưu Dục cũng tới tham gia náo nhiệt, hắn nhìn đoàn màu trắng trong ngực An Hoảng Hàn, ánh mắt thâm trầm, không biết ở đây nghĩ cái gì. Nhìn lại nét mặt An Hoảng Hàn, vẫn lãnh khốc vô tình như lúc trước, giống như người hôm qua bị ban cho cái chết, không phải tiểu hài tử được hắn sủng ái nhất.

“Cấp...Cấp báo.” Ngoài điện, một tiểu thái giám vội vàng xông tới.

Ánh mắt của mọi người nhìn lại, tên tiểu thái giám kia lão đảo quỳ trên mặt đất, “Bệ hạ, bên Phong Châu truyền tới cấp báo.”

Phong Châu?

Tư Đồ Phi Du đứng ra đầu tiên, sắc mặt bối rối mà hỏi: “Tại sao Phong Châu có thể có cấp báo!”

Về mặt ông không thể tin, tháng trước ông mới xử lý hết nạn lũ, trở về hoàng đô, hiểu rõ nhất tình huống nơi đó. Lúc này, Phong Châu phải nên sinh dưỡng sinh lợi, cực kỳ thái bình mới đúng.

Sắc mặt An Hoảng Hàn nghiêm túc, “Trình lên.”

Lâm Ân xách theo khay vàng, bước nhanh đi tới trước mặt tiểu thái giám, nhận lấy cấp báo, sau đó đi tới bên cạnh An Hoảng Hàn, hai tay dâng lên.

An Hoảng Hàn mở sổ con ra, nhanh chóng xem nội dung, càng nhìn xuống, sắc mặt càng thêm khó coi. Giơ tay ném một cái, sổ con liền ném tới trên mặt Tư Đồ Phi Du.

Bốp một tiếng rất là vang dội.

Tư Đồ Phi Du sửng sốt một lúc, cho dù không biết nội dung sổ con, ông cũng đoán được chuyện khẳng định rất tệ, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ đến trên đất, “Cầu xin bệ hạ bớt giận.”

“Bớt giận?! Người nói trăm bớt giận như thế nào? Tự mình mở sổ con ra xem một chút, người làm chuyện tốt gì.” Bởi vì tức giận, bàn tay của An Hoảng Hàn chậm rãi nắm lại, nắm thật chặt đầu rồng trên tay vịn.

Bị động tĩnh lớn như vậy đánh thức, Tịch Tích Chi mở mắt mơ hồ không rõ ra. Đôi mắt vừa nhìn, toàn bộ bách quan văn võ cả triều run rẩy quỳ trên mặt đất, mà An Hoằng Hàn là cặp mắt băng hàn, vẻ mặt giận dữ.

198. Chương 198: Chương 2

Tư Đồ Phi Du nhếch nhác nhặt sổ con lên, mở ra xem, khiếp sợ trừng lớn mắt, “Chuyện này. chuyện này làm sao có thể? Không thể như vậy, vì thần rõ ràng ngày đêm giám sát, đốc thúc công nhân xây dựng đê đập, tuyệt đối không có ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.”

Lúc ông nói chuyện, ngón tay run rẩy, giống như là nhớ tới chuyện gì, nắm thật chặt sổ con, thậm chí sổ con đã bị bóp có chút cong.

Trong lòng Lưu Phó Thanh đã trộm suy đoán, không để ý ánh mắt của những người khác, đoạt lấy sổ con từ trong tay Tư Đồ Phi Du.

Sau khi xem xong cũng giận tím mặt, “Tư Đồ Phi Du, người đây là không để ý sống chết của dân chúng Phong Châu! Uống công người là mệnh quan triều đình.”

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Rất ít khi nhìn thấy An Hoằng Hàn phát lớn tính khí như vậy, Tịch Tích Chi chống thân thể, chậm rãi đứng lên.

Đối với hai chữ ‘Phong Châu’ này, Tịch Tích Chi rất quen thuộc, trước đó vài ngày, không phải Tư Đồ Phi Du cậy vào mình xử lý nạn lũ có công, rêu rao khoe khoang khắp nơi sao? Như vậy hiện tại là bởi vì Phong Châu lại phát sinh tình huống mới ư?

Kéo kéo áo bào An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi giương mắt, không tiếng động hỏi thăm.

Phong Châu bởi vì nạn lũ, một hạt thóc cũng không thu được, đã rất đáng thương, nếu lại xảy ra tình trạng gì, vậy dân chúng nơi đó phải sinh tồn như thế nào?

“Lưu ái khanh, người tới nói cho bọn hần biết, cấp báo rốt cuộc nói chuyện gì.” Lời nói rét lạnh của An Hoằng Hàn, tiến vào trong lòng của mỗi người.

Mặc dù Lưu Phó Thanh tranh đấu khắp nơi với Tư Đồ Phi Du, nhưng đến lúc quan trọng, đều lấy lợi ích Phong Trạch quốc làm trọng. Hỉ mũi trợn mắt hừ hai tiếng, “Cấp báo nói, Phong Châu lại xảy ra nạn lụt, ngày gần đây nước lũ lại bắt đầu tràn lan, không ngừng đánh thẳng vào đê đập. Mà đê đập vừa sửa xong, lại xuất hiện lỗ hổng ở nhiều chỗ, qua một thời gian ngắn nữa, chỉ sợ không chịu nổi.”

Quần thần xôn xao, lại là nạn lụt?! Không phải nạn lụt Phong Châu mới vừa chìm xuống sao?

Vì xây dựng đê đập, mau chóng khôi phục sinh hoạt hàng ngày của dân chúng Phong Châu, mấy tháng gần đây, không biết triều đình đã vung bao nhiêu khoản帑 vào Phong Châu. Mà lần đầu tiên Phong Châu cấp báo, liền nói cho bọn họ biết, tất cả việc làm mấy tháng trước của bọn họ đều là không công!

Khó trách bệ hạ tức giận như thế!

“Tư Đồ Phi Du, người tốt nhất giải thích cho trẫm một chút, người xây dựng đê đập như thế nào! Nếu không chức vị thừa tướng này, người cũng đừng ngồi ngôi được nữa.” An Hoằng Hàn vung áo bào, chẳng thèm để ý tới quần thần, bực tức đứng dậy rời khỏi đại điện.

Mặt Tư Đồ Phi Du xám như tro tàn, nắm chặt quả đấm trong tay áo. Ban đầu lúc xây dựng đê đập, ông tuyệt đối không có ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, đều theo yêu cầu của bệ hạ, nghiêm cẩn làm xong. Nếu nói là sai lầm, nguyên nhân sợ rằng chỉ có thể nói là tâu cầu kia!

Tịch Tích Chi nhảy xuống, ngồi chồm hổm trên đầu vai An Hoằng Hàn.

Lúc này mới mấy tháng, lại xảy ra một nạn lũ? Lúc nào thì nạn lũ sẽ thường xuyên như thế?

Cảm giác có chút kỳ hoặc, Tịch Tịch Chi vắt hết óc, muốn suy nghĩ ra chút gì trợ giúp An Hoằng Hàn giải trừ phiền toái. Nhưng mặc cho nàng nghĩ nát óc, cũng nghĩ không ra biện pháp gì. Hiện tại nàng chỉ là một con chồn mà thôi, có thể có biện pháp gì?

Chân trước An Hoằng Hàn mới vừa bước vào Bàn Long điện, lại có một tiểu thái giám đưa tới một phong thư.

Cũng không khác lắm với phong thư lúc nãy, mặt ngoài phong thư chỉ viết hai chữ ‘bệ hạ’, vừa nhìn chính là xuất phát từ tay Phùng chân nhân. Mới vừa nghe xong cấp báo Phong Châu đưa tới, Tịch Tịch Chi có chút không vui, đúng lúc nhận được tin tức của Phùng chân nhân, Tịch Tịch Chi khẩn cấp muốn biết nội dung thư, không chừng Phùng chân nhân đã tìm được tung tích của Từ lão đầu, báo tin vui này?

Kêu chút chút hai tiếng, Tịch Tịch Chi thúc giục An Hoằng Hàn mở phong thư ra.

Xé miệng phong thư, An Hoằng Hàn lấy lá thư từ từ mở ra.

Đầu nhỏ của Tịch Tịch Chi dán ở đầu vai của An Hoằng Hàn, tầm mắt vừa lúc có thể nhìn thấy chữ viết trên lá thư.

“Chuyện càng này càng phức tạp...” Sau khi xem xong, ngữ khí An Hoằng Hàn sâu thẳm nói một câu,

Tịch Tịch Chi cũng an tĩnh lại, bởi vì nội dung trong lá thư quá mức không thể tưởng tượng nổi. Nhưng nàng không có quên một câu nói cuối cùng trên lá thư kia.

“Chuyện bệ hạ muốn biết, đáp án đều ở Thanh Nguyên Trì.”

Rốt cuộc những lời này là ý gì? Tịch Tịch Chi cũng không quên.....trước kia bởi vì Phùng chân nhân biết chuyện gì đó, bị An Hoằng Hàn nhốt năm năm.

Đột nhiên tính tình biến chuyển lớn, nói ra toàn bộ mọi chuyện? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Ông ta gặp phải phiền toái.” An Hoằng Hàn đưa tay đỡ con chồn ngồi trên đầu vai, để tránh nó té xuống, “Ông ta cần trăm giúp một tay, nếu không những bí mật này, ông ta tình nguyện mang vào quan tài, cũng sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.”

A.... Tịch Tịch Chi cái hiểu cái không gật đầu một cái.

Thanh Nguyên Trì chính là một địa phương tốt, tập hợp linh khí thiên địa tới một chỗ, là bảo địa tu luyện tuyệt hảo. Không biết ở nơi đó chôn giấu bí mật gì?

“Ông ta cần người hỗ trợ cái gì?” Một lúc lâu sau, Tịch Tịch Chi mới trở lại vấn đề chính.

An Hoằng Hàn không trả lời, mày kiếm hơi nhíu lại, đột nhiên phát hiện một chuyện, cầm giấy viết thư lên lần nữa, nhìn qua một lần mới kiên định nói: “Hướng tây nam.... Đó là Phong Châu.”

Gì? Tịch Tịch Chi không ổn định bước chân, thiếu chút nữa lão đảo một cái té xuống từ đầu vai của An Hoằng Hàn. Nhờ nàng phản ứng nhanh, đưa móng vuốt nhỏ ra, bám chặt không thả áo bào của An Hoằng Hàn, mới không rớt xuống đất.

Tại sao có liên quan với Phong Châu?! Trong vòng một ngày liền nghe được hai tin tức này, trái tim nhỏ của nàng không chịu nổi đâu!

“Chắc chắn ông ta đã phát hiện ra vấn đề gì đó. Không được, trăm cần tự mình đi Phong Châu một chuyến.” An Hoằng Hàn bóp nát phong thư thành một cục, ném vào trong lò lửa bên cạnh.

Lá thư dính lửa, cháy lan ra, rất nhanh hóa thành tro bụi.

Tịch Tịch Chi còn chưa kịp hỏi, bọn họ đi Phong Châu có thể giúp cái gì? An Hoằng Hàn đã xoay người, đi tới Ngự Thư Phòng.

Tốc độ đi đường của An Hoằng Hàn rất nhanh, Tịch Tịch Chi cùng sử dụng tứ chi, túm chặt y phục của An Hoằng Hàn, chỉ sợ hắn không cẩn thận quăng mình ra. Cuối cùng đã tới ngoài cửa Ngự Thư Phòng, không đợi Tịch Tịch Chi thở dốc một hơi, An Hoằng Hàn liền cho cung nữ, thái giám lui ra, đi tới bên cạnh giá sách, nắm được bình xoay sang phải một cái.

Vách tường hồi rung động một chút, sau đó chậm chạp di động, lộ ra mật đạo kia.

An Hoằng Hàn cất bước đi vào.

Tịch Tích Chi đã từng tới đây một lần, cho nên lần này tuyệt nhiên không khẩn trương.

Giống như không có nhìn thấy bảo rương để trong mật thất, An Hoằng Hàn đi thẳng tới trước bàn Ngọc Thạch dừng bước. Cầm tượng gỗ nhỏ để ở trên bàn lên, từ từ mở ra, lấy gia phả hoàng tộc ra, đặt trên bàn đồ.

Bản đồ này, Tịch Tích Chi thấy qua một lần. Chính là bởi vì lần tới Ngự Thư Phòng đó, nhìn thấy An Hoằng Hàn ngẩn người với nó, sau này Tịch Tích Chi mới biết được đây là bí mật mà hoàng tộc An thị không muốn người đời biết.

Đây là muốn làm cái gì? Tịch Tích Chi cũng không kìm nén được nghi ngờ trong lòng, nhảy xuống từ đầu vai của An Hoằng Hàn, đột nhiên một trận ánh sáng chói mắt hiện ra, gắt gao vây quanh thân thể Tịch Tích Chi.

Sau khi ánh sáng rút đi, một tiểu hài tử trần truồng, xuất hiện tại chỗ.

“Tại sao tới nơi này? Hay là nói, người nghĩ ra biện pháp phá giải bản đồ này rồi hả?” Tịch Tích Chi tiến lên trước, lẳng lặng nhìn tấm bản đồ trong tay An Hoằng Hàn. Rốt cuộc hôm nay An Hoằng Hàn bị gì? Lại khác thường như vậy.

199. Chương 199: Chương 3

“Tạm thời còn chưa có biện pháp có thể phá giải, nhưng lối vào bản đồ này. Phùng chân nhân đã nói cho chúng ta biết.” An Hoằng Hàn trái bản đồ ra trong lòng bàn tay, nhìn qua, “Có lẽ chúng ta cần đi Thanh Nguyên Trì trước để nhìn một chút, mới có thể tìm được biện pháp phá giải.”

“Thật sao?” Tịch Tích Chi nhón chân, quan sát đường thẳng phức tạp trên bản đồ.

Hóa ra nguyên nhân An Hoằng Hàn nhốt Phùng chân nhân, có quan hệ với bản đồ này. Ý nghĩa đại biểu cho bản đồ này, có lẽ chính là một nơi bảo tàng đầy kim ngân tài phú, mà Phùng chân nhân nắm giữ chìa khóa tiến vào bảo tàng. Điều này cũng khó trách An Hoằng Hàn không chịu để Phùng chân nhân tùy tiện rời đi, ai bảo trên người ông ta cất giấu bí mật, lại không chịu nói ra.

Đường thẳng quanh co trên bản đồ, Tịch Tích Chi nhìn thêm mấy lần, cảm thấy những đường cong kia giống như đang sống, từng đường một ở trong đầu Tịch Tích Chi không an phận giãy dụa, ý đồ lệch khỏi vị trí ban đầu. Tịch Tích Chi sợ tới mức lui về phía sau một bước, cách xa tấm bản đồ.

“Sao vậy?” Nhìn thấy sắc mặt tiểu hài tử không tốt, An Hoằng Hàn lấy tay sờ sờ trán của nàng. Xác định Tịch Tích Chi không có phát sốt, mới thu hồi tay.

Tịch Tích Chi thở dốc hai tiếng, “Ta không sao.”

Tại sao Tịch Tích Chi sẽ có một loại cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ với những đường thẳng kia? Tịch Tích Chi vô tội giương mắt nhìn An Hoằng Hàn, rốt cuộc bản đồ này có ý nghĩa gì?

“Không có việc gì thì đi đi, chúng ta đi Thanh Nguyên Trì xem một chút.” An Hoằng Hàn kéo tay nhỏ bé của Tịch Tích Chi, đi ra ngoài.

Nếu Phùng chân nhân truyền thư tới, như vậy lần này ông ta đang gặp phiền toái, nhất định là chuyện một mình ông ta không giải quyết được. Hắn phải sớm chạy tới, hơn nữa một tháng ước hẹn chỉ còn lại chưa tới mấy ngày. Nếu mình không đi tìm tung tích Từ quốc sư, nói không chừng nửa yêu đó thực sẽ xuống tay với Từ quốc sư.

Nói đến Từ quốc sư, An Hoằng Hàn tự nhiên cũng nhớ tới Đông Phương Vưu Dục. Mấy ngày nay, Đông Phương Vưu Dục cũng không nhàn rỗi, trừ ăn cơm và ngủ, những lúc khác gần như đều đi ra ngoài tìm kiếm đầu mối. Điều này cũng nhờ An Hoằng Hàn cho hắn mượn một nhánh Ngự Lâm quân, mặc cho hắn sai khiến.

Thanh Nguyên Trì có nghiêm lệnh, cấm những người không có nhiệm vụ ra vào, có thể nói thế này, nơi này thuộc về một mình An Hoằng Hàn trông coi.

Bọn thái giám ở Thanh Nguyên Trì phụ trách nuôi dưỡng Phượng Kim Lâm Ngự, bị An Hoằng Hàn đuổi ra ngoài.

Vừa đến nơi, Tịch Tịch Chi vội vàng hấp tấp biến lại thành hình người, chép chép miệng, chần chờ hỏi “Có phải người rất nhanh sẽ biết tất cả bí mật giấu ở Thanh Nguyên Trì không?” Nếu không làm sao sẽ cấm những người khác tiến vào?

An Hoằng Hàn ngồi xổm ở bên cạnh hồ, khom lưng thăm dò nước ấm, cực độ lạnh lẽo, giống như là nước đá tan ra.

“Nếu trăm biết được, sao lại nhốt Phùng chân nhân năm năm?” Hắn cũng không thích làm việc vô dụng, nếu biết cửa vào chính là Thanh Nguyên Trì, hắn đã sớm đi vào tìm tòi, cũng sẽ không lãng phí nhiều thời gian như vậy.

“Nói cũng phải.” Tịch Tịch Chi tán thành gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu, “Như vậy sao lại có lệnh cấm kia.”

“Thanh Nguyên Trì đã xây dựng trăm năm, lúc trăm còn chưa ra đời đã tồn tại rồi.” Nghĩ thông suốt cái gì, An Hoằng Hàn tiếp tục nói: “Về phần lệnh cấm đó, là trăm dựa theo để vương đời trước quyết định quy củ.”

Tịch Tịch Chi thông suốt rồi, “Ý của ngươi là, ở rất nhiều năm trước, đã có để vương biết Thanh Nguyên Trì là cửa vào. Như vậy. bản đồ bí mật vẫn còn chứ?”

Tịch Tịch Chi rất hoài nghi nhìn về phía Thanh Nguyên Trì, trước kia nàng vì bắt Phượng Kim Lâm Ngự, từng nhảy vào hồ nước. Biết ở nơi nước ấm đó, người thường hoàn toàn không thể chịu được. Lần đó nàng phải dựa vào linh lực chống đỡ, mới miễn cưỡng có thể tự do hoạt động ở trong nước lạnh như băng đó.

“Nhất định vẫn còn, bởi vì đến nay không ai có thể phá giải bí mật bản đồ.” Về một điểm này, An Hoằng Hàn dám khẳng định một trăm phần trăm, “Trăm đi xuống xem một chút, người ở trên này đi.”

An Hoằng Hàn mới vừa nói xong, đã cất bước nhảy vào hồ nước. Cá trong hồ bị giật mình, tất cả đều lập tức lui ra.

Hồ nước lạnh lẽo làm ướt y phục An Hoằng Hàn, Tịch Tịch Chi thậm chí có thể nhìn thấy cánh tay An Hoằng Hàn lộ ra ở bên ngoài, đã lạnh đến nổi da gà. Nhìn lại mặt của An Hoằng Hàn, vẫn không có một chút biểu cảm gì, giống như là hồ nước không có bất kỳ ảnh hưởng gì với hắn.

Rõ ràng ánh nắng tươi sáng, mà cổ tình Tịch Tịch Chi lại có chút cảm giác lạnh lẽo. Nâng tay lên, bắt tri bắt giác liền bước vào trong hồ, đi về phía An Hoằng Hàn, giống như muốn kéo hắn lại, không cho phép hắn lại tiến thêm một bước.

Tịch Tịch Chi không biết nên nói cái gì vào lúc này.

Trước kia lúc nàng vào hồ nước, còn có thể điều khiển linh lực, bảo vệ nhiệt độ của mình không hạ xuống. Nhưng An Hoằng Hàn chỉ là một thân thể phàm nhân, có thể cảm nhận được lạnh và nóng. Cái này cần có bao nhiêu năng lực chịu đựng, mới có thể nhịn được nhiệt độ bằng hàn thấu xương như vậy? !

“Ngươi đang tìm cái gì?” Thấy An Hoằng Hàn không ngừng tìm tòi xung quanh hồ, Tịch Tịch Chi nghi ngờ hỏi.

“Trừ cơ quan, trăm còn có thể tìm cái gì?” Cả Thanh Nguyên Trì khoảng bảy mươi mét vuông, độ sâu hơn năm thước. An Hoằng Hàn hít thở mấy hơi, lại chui đầu vào trong hồ nước. Tư thế bơi lội của hắn vô cùng

kiện trắng, y phục ướt nhẹp dán chặt da thịt. Nếu không phải hồ nước quá mức lạnh lẽo, có lẽ tốc độ bơi lội của hắn sẽ càng nhanh thêm.

Tịch Tích Chi không muốn cứ đứng ngốc như vậy, tiến lên phía trước hai bước, muốn giúp đỡ An Hoằng Hàn tìm kiếm. Hồ nước cứ như một mảnh đất nhỏ, đúng như An Hoằng Hàn nói, khẳng định cất giấu cơ quan. Bởi vì Tịch Tích Chi biến thành hình người, vốn là không có mặc y phục, thân thể trơn bóng, da thịt trắng hồng nhìn một cái không sót gì.

Tịch Tích Chi còn chưa có bước chân vào hồ nước đột nhiên bọt nước dâng lên, An Hoằng Hàn lại bơi ra từ đáy hồ.

Nhìn thấy động tác của Tịch Tích Chi, nhướng mày, “Rút chân lại, ở trên bờ đi.”

“Ta muốn giúp người.” Chân của Tịch Tích Chi cách mặt nước chỉ có mấy cm, Tịch Tích Chi vừa định bước vào lần nữa, chân lại bị một bàn tay to nắm chặt.

Tịch Tích Chi liền rung mình một cái, tay nắm chân nàng lạnh không khác gì khối băng.

“Nước lạnh, người đừng xuống dưới,” An Hoằng Hàn lần nữa để chân của Tịch Tích Chi về mặt đất.

Tịch Tích Chi ngây ngốc nhìn một loạt động tác của An Hoằng Hàn, trong lòng thoát ra một dòng nước ấm, chảy khắp toàn thân. Mặc dù An Hoằng Hàn chỉ nói sáu chữ, nhưng Tịch Tích Chi lại cảm nhận được rất rõ ý quan tâm bên trong, đây là lần đầu tiên An Hoằng Hàn không che giấu yêu mến đối với mình.

Đột nhiên, Tịch Tích Chi cảm thấy An Hoằng Hàn có thể không hư hỏng giống như trong tưởng tượng, ít nhất hắn là một chủ nhân tốt.

“Ta không sợ lạnh, ta có thể giúp người tìm.” Nàng biết An Hoằng Hàn không tìm được cơ quan, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Nhưng làm sao có thể ngây ngô trong nước lạnh như vậy trong thời gian dài, thân thể của con người khẳng định không chịu nổi, Tịch Tích Chi có chút lảng An Hoằng Hàn có thể ngã bệnh hay không.

Chân mày An Hoằng Hàn nhíu sâu hơn, hắn tình nguyện mình tìm hiểu nhiều một chút, cũng không muốn để Tịch Tích Chi lại nếm khổ sở lạnh lẽo như thế này.

Nhìn ra hắn đang lo lắng, Tịch Tích Chi nháy mắt vô tội, “Ta thật sự không sợ lạnh. Ta có thể dùng linh lực bảo vệ mình. Huống chi trước kia ta đã từng bắt cá trong hồ ở Thanh Nguyên Trì, sẽ không có việc gì.”

An Hoằng Hàn nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu, “Nếu như cảm thấy lạnh liền leo lên, biết không?”

Tịch Tích Chi gật đầu điên cuồng, nhanh chóng dùng linh lực bao lấy mình, sau đó tung người nhảy vào trong hồ.

Mặc dù Tịch Tích Chi quả thật bao bọc mình cực kỳ chặt chẽ, chỉ là khó tránh khỏi vẫn có thể cảm nhận được một chút nước ấm, nhưng những thứ này cũng không đáng kể. So với An Hoằng Hàn, thời gian Tịch Tích Chi lặn ở trong nước có thể dài hơn.

Nàng chui vào chỗ sâu trong hồ nước, dọc theo chu vi hồ nước, không ngừng khua khua gõ gõ, muốn nhanh tìm được cơ quan.

Phượng Kim Lân Ngự trong hồ không ngừng trốn đi, chỉ cần Tịch Tích Chi đến gần bọn họ, bọn họ liền lập tức kéo dài cự ly.

Tịch Tích Chi hừ hai tiếng, nếu như không phải vào lúc này, nàng nhất định phải tự tay bắt hai con cá, đưa đi Ngự Thiện Phòng, để ngự trù nấu ăn với rượu.

Linh lực của Tịch Tích Chi tăng thêm rất nhiều, cho nên ngây ngô ở trong nước một thời gian dài, cũng không có khó chịu. Hồ nước đã bị nàng lọc lợi xong rồi, nhìn đáy hồ nước, Tịch Tích Chi nhíu mày một cái, may mà một cái, may mà một cái, may mà chỗ nước lạnh như băng này không có mọc các loại rong rêu linh tinh gì đó, nếu không chỉ dọn rong rêu liền đủ mệt rồi.

Chỉ là đáy hồ vẫn chất đọng rất nhiều tảng đá, Tịch Tích Chi giống như dọn cua trong khe suối lúc trước, mang lên từng tảng đá, kiểm tra đáy hồ.

Tịch Tích Chi liên tục lặn mấy tầng đá, mệt mỗi thở. Đưa mắt nhìn An Hoằng Hàn, sắc mặt của hắn tái nhợt, không có chút huyết sắc nào, rất rõ ràng là bị rét lạnh. Tịch Tích Chi cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được, coi như võ công của An Hoằng Hàn tốt hơn nữa, nhưng thân thể cũng chỉ là người phàm!

Vừa định đi qua, khuyên An Hoằng Hàn trước dừng tìm kiếm, đợi ngày mai trở lại tìm. Một luồng ánh mắt trời xuyên qua mặt nước, bắn xuống.... Sau đó Tịch Tích Chi thể phát hiện đáy hồ nước, hình như có đồ vật gì đó phản quang, chói sáng đến nỗi nàng không mở mắt ra được.

Nhắm hai mắt lại, sau khi Tịch Tích Chi mở ra lần nữa, nhanh chóng bơi về nơi đó.

Ừng ục..... ừng ục....

Tịch Tích Chi há miệng, trực tiếp bị sặc nước, phát ra âm thanh, hoàn toàn biến thành ừng ục.

Bơi lên trên mặt nước, vọt ra khỏi mặt nước, Tịch Tích Chi hưng phấn hô: “Đáy hồ có một cái móc kim loại.”

Lỗi tai An Hoằng Hàn vừa động, nghe âm thanh, cũng bơi lộ ra khỏi mặt nước theo.

“Trầm đi xem một chút.” An Hoằng Hàn bơi về chỗ Tịch Tích Chi.

Không biết chất liệu kim loại là gì, đặt ở trong nước nhiều năm như vậy cũng không có hư hỏng rỉ sắt, ánh trắng bạch lấp lánh, ở trong nước rất khó bị phát hiện.

Cái móc này hình tròn, An Hoằng Hàn tiến gần quan sát, đưa tay kéo ra ngoài một chút, lại phát hiện vẫn có thể kéo ra được. Đáy hồ nước có lỗ nhỏ kích cỡ một móng tay, một sợi dây thô nối liền giữa cái móc và một chỗ khác.

Cái móc này nhiều năm không có ai mở ra, cho nên vô cùng cứng, kéo lên cũng không dễ dàng. Tay An Hoằng Hàn kéo một cái, một tay khác không ngừng vạch nước, bơi lên.

Tiếng kéo kẹt rất nặng nề, từ hướng cái móc, phía bên phải hồ nước chậm rãi lộ ra một đường hầm hình tròn tối đen. Đường hầm chỉ có chiều rộng một thước, nhìn một cái liền biết đục ra bằng tay, vừa khéo có thể làm ột người thông qua.

Tịch Tích Chi đứng ở bên cạnh cửa động nhìn một chút, phát hiện bên trong cũng tràn đầy nước. Nhất thời nghĩ đến, dưới nền đất Thanh Nguyên Trì nhất định là có nguồn nước.

Vì để lát nữa sau khi tiến vào đường hầm có thể bơi càng xa, An Hoằng Hàn và Tịch Tích Chi nổi lên mặt nước đổi khí một lần. Sau đó hai người một trước một sau, bơi vào trong đường hầm hình tròn.

200. Chương 200: Chương 4

An Hoằng Hàn bơi ở phía trước, mở đường cho Tịch Tích Chi.

Bởi vì đường hầm vô cùng nhỏ hẹp, Tịch Tích Chi và An Hoằng Hàn thỉnh thoảng sẽ va chạm. Khi chạm đến da thịt lạnh băng của An Hoằng Hàn thì Tịch Tích Chi đặc biệt đau lòng. Cảm giác đau lòng không rõ này thổi quét lòng của nàng, tóm lại nàng chính là không muốn nhìn thấy An Hoằng Hàn khó chịu.

An Hoằng Hàn giống như không có cảm giác, từ đầu đến cuối không có hô qua một tiếng lạnh.

Chớp mắt, đường hầm xuất hiện ba đường rẽ.

Tịch Tích Chi và An Hoằng Hàn đối diện nhìn nhau vài lần, cuối cùng vẫn là An Hoằng Hàn quyết định, bơi đi về con đường hầm ở giữa. Con đường hầm này quanh co khúc khuỷu, giống như là cố ý xây dựng như vậy, muốn xoay người ta choáng váng, cũng không lâu lắm, Tịch Tích Chi liền không phân rõ được đông tây nam bắc.

Giữa Thanh Nguyên Trì xuất hiện cửa động đó, xác thật có dấu vết con người đục xây nên. Vậy mà càng đi vào bên trong, hai mặt đá của đường hầm càng ngày càng bóng loáng, sao con người lại có thể có tài nghệ khéo léo tuyệt vời như vậy!

Không bao lâu sau lại xuất hiện ba đường rẽ. An Hoằng Hàn vẫn như cũ lựa chọn đường ở giữa. Cứ đi một đoạn đường, lối rẽ lại xuất hiện, có ba đường rẽ, thậm chí xuất hiện năm đường rẽ.

Tịch Tích Chi không nhận được ở trong lòng khốc cha chửi má nó, người nào con mẹ nó rãnh rỗi như vậy hả? Lại xây dựng loại đường hầm này, rõ ràng là mê cung! Không đúng, so với mê cung càng làm cho người ta đầu óc choáng váng. Hơn nữa con đường hầm này là ở trong nước, nếu người bình thường không biết đường trong mê cung, sớm muộn gì cũng bởi vì không có không khí mà nghẹn chết. Đường tắt duy nhất chính là, ghi nhớ chính xác lộ tuyến mê cung, trong thời gian ngắn nhất bơi hết quá trình, mới có thể đến đạt mục đích cuối cùng.

Cuối cùng Tịch Tích Chi đã hiểu. Tại sao nhiều thế hệ đế vương biết xây sửa Thanh Nguyên Trì, nhưng không ai chân chính đi vào do thám bí mật! Trước không nói ao nước này lạnh lẽo như hàn băng, chỉ điểm nín thở ở trong nước này, sẽ không có người có thể làm được.

Vừa nghĩ đến những mảnh vụn này, Tịch Tích Chi theo bản năng nhìn sang An Hoằng Hàn. Quả nhiên không ngoài dự đoán, An Hoằng Hàn bởi vì rất ngộp thở, cả khuôn mặt đã tím nén đến đỏ bừng.

Tịch Tích Chi vừa định bắt lấy tay An Hoằng Hàn, khuyên hắn trở về, chờ lần sau trở lại.

Nàng chưa kịp biểu đạt ra ý của mình, An Hoằng Hàn đã giữ chặt đầu vai của nàng, đôi môi dè ép tới.

Trong nháy mắt cánh môi chạm nhau, trong đầu Tịch Tích Chi chỉ nhảy ra một chữ – lạnh.

Ở trong nước thời gian dài, cả người An Hoằng Hàn đều lạnh đến cứng ngắc, ngay cả cánh môi cũng giống như là kết băng.

Nhiệt độ của Tịch Tích Chi không khác khi ở trên bờ lắm, vẫn còn ấm nóng. Điều này cũng khiến một thoáng An Hoằng Hàn đung phẩy nàng, giống như sờ tới một lò lửa ấm áp, ôm không muốn buông tay.

Răng môi tương giao, đầu lưỡi An Hoằng Hàn nhanh chóng chui vào trong miệng Tịch Tích Chi.

Vì để cho An Hoằng Hàn lấy được không khí, lần này hôn Tịch Tích Chi chẳng những không có cự tuyệt, còn hết sức phối hợp. Cánh tay cũng chậm chậm ôm An Hoằng Hàn muốn truyền nhiệt độ của mình cho An Hoằng Hàn.

Phát hiện ý đồ của tiểu hài tử, mắt An Hoằng Hàn vừa động, đẩy tiểu nhân nhi ra.

Ttc cũng dựa vào linh lực chống đỡ, mới có thể ở trong nước bơi lội. Nhưng nếu truyền nhiệt độ cho hắn, như vậy Tịch Tích Chi cũng sẽ trở nên lạnh lẽo. An Hoằng Hàn tình nguyện mình lạnh, cũng không muốn để tiểu hài tử chịu rét.

Kéo bàn tay tiểu hài tử, An Hoằng Hàn chỉ con đường quanh co, viết trong lòng bàn tay của nàng: “Trẫm biết liên hệ giữa đường hầm và tám bản đồ rồi.”

Nếu như không phải mình đi vào một chuyến, cho tới bây giờ An Hoằng Hàn cũng sẽ không biết tên tám giấy dai kia, ghi lại toàn cảnh đường hầm.

Không sai, tám giấy kia tất nhiên là bản đồ.

Chỉ là lộ tuyến trên bản đồ, cũng làm người ta cảm thấy phức tạp khó giải. Đặc biệt là có vài chỗ, rất nhiều con đường đan xem vào nhau, hơi không cẩn thận sẽ nhìn lầm.

An Hoằng Hàn suy đoán trong lòng, hoàn toàn viết ở trong lòng bàn tay của Tịch Tích Chi.

An Hoằng Hàn tin tưởng và không chút nào giấu giếm với mình, khiến Tịch Tích Chi rất cảm động. Nhớ tới mỗi lần cảm giác quen thuộc khi mình nhìn thấy giấy dai, linh quang trong đầu hiện ra, đột nhiên nhớ tới..... một trận pháp.

Trước kia lúc ở rừng sâu núi thẳm đi theo sư phụ tu tiên, sư phụ luôn thích nghiên cứu những thứ trận pháp kia, đặc biệt là trong thư phòng, có bảy quyển sách đều ghi lại trận pháp.

“Lấy giấy ra xem một chút.” Tịch Tích Chi bắt được lòng bàn tay An Hoằng Hàn, viết.

An Hoằng Hàn lấy giấy dai từ trong túi áo ra, bày ở trong lòng bàn tay. Chất liệu tấm giấy dai này vô cùng đặc biệt, cho dù ngâm ở trong nước, cũng sẽ không bị nước thấm nát. Mà dùng mực nước để vẽ đường, càng thêm khó tìm, chính là mực mài được chế từ ngàn năm, cho dù gió tap mưa sa cũng sẽ không phai màu. Bản đồ lơ lửng ở trong nước, nếu không phải An Hoằng Hàn giữ chặt, sớm đã bị nước chảy cuốn đi rồi.

Nhìn tấm bản đồ, Tịch Tích Chi càng phát hiện cảm giác trên bản đồ có một ít đường thẳng, có chút tương tự với trận pháp kia. Toàn bộ lực chú ý của Tịch Tích Chi rơi vào đường thẳng giao nhau kia, chẳng trách lúc trước mình không nghĩ ra, người thiết kế đường hầm này quả thật là âm hiểm, lại cố ý xây nhiều lối rẽ để nhìn lẫn lộn. Có thể giải thích như thế này, trong đường hầm có tám phần đường hầm đều xây để đánh lừa người...

Chỉ có còn dư lại này hai phần, mới là chỗ quan trọng nhất của đường hầm, cũng chính là dùng để duy trì trận pháp kia.

Tịch Tích Chi ghé vào bên người An Hoằng Hàn, ngón trỏ mập mạp miêu tả theo đường thẳng trên bản đồ. Trong lòng thầm nghĩ nếu có thể có một cây bút, gạch mấy đường thẳng dư thừa là tốt rồi.

Có lẽ đoán được suy nghĩ trong lòng Tịch Tích Chi, An Hoằng Hàn giơ tay lên trên búi tóc của nàng, rút ra một cây trâm, viết ở trong lòng bàn tay nàng: “Con đường không thể đi, sẽ dùng cây trâm gạch một chút.”

Như vậy là có thể loại bỏ hết các lộ tuyến dư thừa.

An Hoằng Hàn rất là đồng ý, cầm cây trâm liền bắt đầu nhớ lại trận pháp, sau đó không chút hoang mang gạch một chút.

Thường cách một đoạn thời gian, An Hoằng Hàn liền ôm Tịch Tích Chi hôn một lần, nói ra cho oai là truyền khí. Làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của Tịch Tích Chi còn chưa thối lui, lại một lần nữa nổi lên.

Hiếm khi có thể trợ giúp An Hoằng Hàn phân ưu giải nạn, khéo miệng Tịch Tích Chi vẫn treo nụ cười. Lòng nói, nhìn hiện tại còn ai dám nói nàng ăn miễn phí! Nhìn một chút, không phải nàng cũng đang làm chánh sự rồi sao?

Thật ra thì, đến An Hoằng Hàn cũng rất là giật mình. Vẫn cho là Tịch Tích Chi trừ ăn uống ngủ đối với những chuyện khác, một chữ cũng không biết. Nhìn nàng mỗi ngày tu luyện cũng không thấy thành tựu, cho nên ở trong ấn tượng của An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi chính là một con chồn hết ăn lại nằm.

Hôm nay nhìn thấy nàng có mấy phần nghiên cứu với trận pháp, trong lòng có kinh ngạc, có vui mừng, cũng có hài lòng.

Đại đa số lộ tuyến trên bản đồ đều bị Tịch Tích Chi gạch loại bỏ hết. Mà còn dư lại, tất cả đều là đường phải đi qua. Chỉ có một đường, đồng thời cũng là đường thẳng nhỏ nhất.

201. Chương 201: Chương 5

Dưới đáy nước lãng phí không ít thời gian, An Hoằng Hàn thấy Tịch Tích Chi phá giải thành công lộ tuyến trên bản đồ, lập tức lôi kéo tay nhỏ bé của Tịch Tích Chi, cùng nhau bơi lên phía trước.

Dựa theo lộ tuyến chính xác đi về phía trước, gặp ngã rẽ, bọn họ cũng không có không nắm chắc giống như trước. Dọc theo đường đi, không có gặp bất cứ phiền phức gì, vô cùng thuận lợi.

Chỉ là có một điều khiến Tịch Tích Chi vô cùng không hài lòng, đó chính là tại sao số lần truyền khí càng ngày càng nhiều? Trước đó là cách mỗi một nén nhang, An Hoằng Hàn mới có thể miệng đối miệng một lần với mình. Mà sau đó, gần như là cách mỗi một phần tư nén nhang, liền bị An Hoằng Hàn kéo vào trong ngực, hôn một lần.

Khiến đôi môi Tịch Tích Chi càng sưng đỏ hơn, tức giận trong ánh mắt càng ngày càng nhiều!

Đây rốt cuộc có tính là chiếm tiện nghi không?!

Tịch Tích Chi ngửa mặt bạo rống ở trong lòng, hận không được rống hai tiếng về phía An Hoằng Hàn.

Nhưng mà đối với động tác chiếm tiện nghi cỡ này, mặc dù Tịch Tích Chi tức giận, nhưng không có chán ghét, thậm chí không có phản kháng. Tịch Tích Chi đã hoài nghi mình hoàn toàn suy sụp rồi, suy sụp đến lười phản kháng.

Trải qua cố gắng không ngừng của bọn họ, rốt cuộc bơi đến cuối đường hầm.

Không đợi Tịch Tích Chi thở phào một hơi, nàng đã nhìn thấy ánh vàng rực rỡ ở phía trước, ánh sáng chói khiến mắt nàng có chút không mở ra được. Chờ tới gần nhìn, mới thấy rõ đó là một cửa rộng hơn ba thước. Mặt ngoài của cửa mạ một lớp vàng, cho nên mới khiến cho cửa vô cùng chói mắt.

Tịch Tích Chi nuốt một ngụm nước miếng, thật là vàng nhiều quá không có chỗ để dùng, lại lãng phí ở nơi này.

An Hoằng Hàn viết hai chữ ở trong lòng bàn tay của nàng, “Đến rồi.”

Thật ra thì không cần hẳn nói, Tịch Tích Chi cũng nhìn ra được, đây chính là điểm cuối của đường hầm, nơi mấu chốt toàn bộ bí mật!

Nhưng. bọn họ đi vào như thế nào đây? Ở trong nước không có bất kỳ công cụ gì, muốn có cơ hội đẩy cửa đường hầm này ra là cực kỳ nhỏ bé.

An Hoằng Hàn đã bơi mấy vòng quanh cửa chính, giống như là đang quan sát.

Chỉ thấy hẳn lại lấy một ấn để từ trong túi áo ra, là vật truyền qua nhiều thế hệ của hoàng tộc An thị, vật đại biểu thân phận đế vương.

Hắn nửa nổi thân thể, dừng ở trước cửa. Nhắm ngay một lỗ nhỏ trên cửa, nhấn vào.

Đường hầm mới vừa rồi còn gió êm sóng lặng, đột nhiên kịch liệt lay động .

Thân thể Tịch Tích Chi nghiêng sang bên kia một chút, đụng phải thạch bích. Vì không để ngã sắp xuống lần nữa, Tịch Tích Chi dính vào trên thạch bích, cố gắng giữ vững thân thể.

Chờ sau khi rung chuyển chấm dứt, chỉ thấy cánh cửa kia, bất tri bất giác đã mở ra.

Trong lòng Tịch Tích Chi cả kinh, vội vã bơi tới bên cạnh An Hoằng Hàn.

Nét mặt An Hoằng Hàn vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng Tịch Tích Chi nhìn ra được, thật ra thì hẳn cũng ôm vẻ hưng phấn. Dù sao cũng là bí mật tìm nhiều năm, đến thời điểm chân chính phá giải, tâm tình làm sao có thể không phập phồng.

An Hoằng Hàn và Tịch Tích Chi một trước một sau, bơi tới cửa lớn.

Phía sau cửa, là một cung điện cực kỳ to lớn, nhưng mà ở nơi này, không để bảo vật làm người ta thêm nhỏ dãi. Trừ dạ minh châu nằm trên thạch bích to bằng nắm tay, chiếu sáng toàn bộ tòa cung điện, nơi này hoàn toàn trống không.

Cung điện vô cùng lớn, thậm chí còn lớn gấp đôi Bàn Long điện. Rất khó tưởng tượng địa phương cất dấu phía dưới Thanh Nguyên Trì, diện mạo lại là như vậy.

Càng làm cho Tịch Tích Chi giật mình là nơi này rõ ràng có không khí....

Mà những thứ hồ nước kia đều bị ngăn trở ở ngoài cửa.

“Thật là kết giới cường đại.” Tịch Tích Chi si ngốc cảm thán một câu.

Y phục ướt nhẹp toàn bộ dính vào trên người của An Hoằng Hàn, bờ môi của hẳn không có chút huyết sắc nào, cả khuôn mặt cũng rất trắng bệch, thuần túy là bị nước làm rét lạnh. Bất quá tinh thần hẳn vẫn tốt vô cùng, sau khi đi vào liền bắt đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh.

“Còn nhớ rõ gia phả trẫm đã cho người xem không?” An Hoằng Hàn đi một bước, liền lùi ra một vệt nước.

Đột nhiên Tịch Tích Chi nhớ tới, “Là truyền thuyết kia? Như vậy nói này....”

Chẳng phải là để Long Châu mà tổ tiên An thị đã phun ra sao!?

Không thể không nói, thiên đế đánh bàn tình quá vang rỏi. Chỉ là đường hầm vừa rồi kia, người bình thường có thể an toàn vượt qua ư? Nhưng nếu không có tấm bản đồ, chỉ là thời gian đã tiêu hao, cũng có thể dây dưa chết người ta. Nếu như không phải là tình thông trận pháp, những ngã rẽ bên ngoài kia, liền để cho cả đời người đều tìm không thấy lối ra của đường hầm. Còn có ẩn để mở cửa ra, trừ để vương mỗi một thời đại mới có được, không còn ai khác.

Người kiên nghị giống như An Hoằng Hàn, thể gian ít có, nhưng nếu sức chịu đựng thấp, ngay từ lúc chưa tiến vào trước cửa chính, liền bị đông chết rồi. Huống chi trên đường bơi vào, Tịch Tích Chi và hắn không biết truyền khí bao nhiêu lần.

Cho nên nói, những chuyện này đều không phải là một người mới có thể hoàn thành.

Cả cung điện tràn đầy linh khí, so với Thanh Nguyên Trì bên ngoài, linh khí nơi này càng thêm nồng đậm. Long Châu thật sự ở nơi này, cũng không kì lạ. Dù sao tổ tiên An thị chính là Ngũ Trảo Kim Long, là tồn tại lợi hại nhất, mạnh nhất trong Long tộc.

Ở giữa đại điện, có một bàn bạch ngọc cao hơn một thước.

An Hoằng Hàn đã sớm nhìn thấy bàn ngọc đó, đang đi về bên kia.

Mặc dù cách khá xa, Tịch Tích Chi cũng có thể trông thấy đồ để trên bàn ngọc.

Nhớ tới long châu trong truyền thuyết, trái tim nhỏ của ttc nhảy thình thịch, nói gì cũng phải đi mở mang kiến thức.

Nếu hai người tiến vào trong cung điện, không phải Tịch Tích Chi, cũng không phải là An Hoằng Hàn. Như vậy vào giờ phút này, nói không chừng vì đồ trên bàn ngọc kia gây chiến, giết đến người chết ta sống.

Lại nói, đối với thiên đế chưa từng gặp mặt đó, trong lòng Tịch Tích Chi chỉ tồn tại một tia khinh bỉ. Bởi vì nghe An Hoằng Hàn nói qua chuyện tình tổ tiên An thị, cho nên đối với những gì hắn ta làm, Tịch Tích Chi không có một chút hảo cảm. Tổ tiên An thị rõ ràng chính là một vị trung thần, mà cuối cùng lại rơi vào kết quả như vậy.

Bởi vì thay thiên đế bán mạng, cuối cùng rơi vào kết quả chết nơi đất khách quê người. Ghê tởm nhất chính là, còn sử dụng âm mưu để An thị đời đời thế thế bán mạng cho hắn.

Tịch Tích Chi vô cùng trơ trên.

So với tâm tình tức giận bán mạng của Tịch Tích Chi, An Hoằng Hàn ngược lại bình tĩnh rất nhiều.

“Chuyện đã qua hơn nghìn năm qua, ai đúng ai sai đã sớm không quan trọng. Huống chi, con đường này là chính tổ tiên ta chọn.” Hắn tin tưởng tổ tiên không phải một đứa ngốc, có lẽ lúc phụng mệnh hạ phạm quản lý nhân gian, đã nghĩ tới có kết quả này.

Trên bàn cao bạch ngọc có một chỗ lõm, bên trong là một viên châu phát ra ánh sáng chói lọi, càng sáng ngời hơn cả dạ minh châu, xung quanh tràn đầy ánh sáng màu vàng.

Tịch Tích Chi chỉ nhìn thoáng qua, ánh mắt liền không thu trở về, quả nhiên không phải là vật phàm. Những ánh sáng kia như có sinh mạng, không ngừng vòng quanh viên minh châu, lấp lại liên tục vô cùng vô tận.

Long Châu, hàm chứa lực lượng tu luyện Ngũ Trảo Kim Long một đời. Chỉ suy nghĩ một chút, liền làm cho người ta sinh ra vô số ham muốn với viên Long Châu này.

Tịch Tích Chi nhìn thấy viên minh châu này, liền không khỏi nghĩ đến, rốt cuộc mình còn phải tu luyện bao lâu, mới có thể tạo ra nội đan đây?

“Truyền thuyết là thật” Trước An Hoằng Hàn chỉ là nửa tin nửa ngờ truyền thuyết. Cho đến hôm nay chính mắt thấy, mới tin chuyện này.

Ánh mắt An Hoàng Hàn sâu không lường được, hắn nhìn Tịch Tích Chi, khóe miệng nổi lên một nụ cười thần nhiên. Có lẽ, ý tưởng kia của mình, không còn là hy vọng xa vời.

Liền đưa tay muốn đi lấy Long Châu, nhưng đột biến lại xảy ra vào giờ khắc này, vốn Long Châu yên lặng ngây ngô, đột nhiên phát ra ánh sáng kim quang chói mắt, phóng lên trên cao, ánh sáng tràn đầy trời đất đánh về phía An Hoàng Hàn.

Tịch Tích Chi không rõ chân tướng, nâng đôi tay lên ngăn ở trước mắt, chỉ biết nếu không nhắm mắt, nhất định sẽ bị ánh sáng kia làm ù lòa.

202. Chương 202: Chương 6

Long Châu giống như bị thứ gì hấp dẫn, bay lên giữa không trung, nhanh chóng xoay tròn.

An Hoàng Hàn cách Long Châu gần nhất, phản ứng của hắn vô cùng nhanh chóng, nhìn thấy Long Châu gia tăng ánh sáng mãnh liệt, lập tức hai mắt nhắm nghiền, không để ánh sáng chiếu vào mắt.

Long Châu cấp tốc to lên, biến lớn gấp ba lần so với trước kia, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai bắn về phía An Hoàng Hàn.

Tịch Tích Chi không biết từ lúc nào đã thích ứng với ánh sáng, mở mắt ra, đập vào mắt là một màn kinh sợ như vậy, bị dọa đến mức lập tức muốn đi xô ngã An Hoàng Hàn. Nếu bị viên Long Châu lớn hơn một thước này đụng vào, đoán chừng cho dù là ai cũng không chịu nổi, huống chi không có ai biết uy lực Long Châu!

Tốc độ chuyển động của Long Châu cực nhanh, không đợi Tịch Tích Chi nhào qua, đảo mắt đã đến trước mắt An Hoàng Hàn.

Hình như nhận thấy được nguy hiểm, cặp mắt lạnh của An Hoàng Hàn thoáng mở ra.

Nhìn thấy Long Châu khác lúc này, An Hoàng Hàn theo bản năng muốn né tránh.

Nhưng tốc độ của hắn còn lâu mới sánh kịp với Long Châu, trong nháy mắt, Long Châu chạm vào lồng ngực An Hoàng Hàn.

Giống như bị khổ sở cực lớn, con người An Hoàng Hàn lập tức trợn to, hai cánh tay cũng bị Long Châu khổng lồ va chạm mạnh, hai cánh tay đều bị chấn động.

Ánh sáng Long Châu so với vừa rồi càng thêm chói mắt, nhưng giờ khắc này, Tịch Tích Chi không tiếp tục giơ tay lên che, chỉ là sững sờ nhìn về mặt vạm vỡ của An Hoàng Hàn, thậm chí quên mất hô hấp, quên mất cử động.

Đang lúc Tịch Tích Chi lo lắng, một màn làm người ta không thể tin được cũng xảy ra ngay sau đó. Viên Long Châu kia lại từ từ sáp nhập vào lồng ngực An Hoàng Hàn, cũng không có va chạm giống như trong tưởng tượng.

Long Châu dung nhập từng tắc vào thân thể An Hoàng Hàn, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu chảy đầy trên gương mặt của An Hoàng Hàn, trải qua một màn vừa rồi, thân thể An Hoàng Hàn thoát lực nghiêm trọng, trực tiếp té xuống đất.

Tịch Tích Chi bị sợ đến ngồi xổm người xuống, kinh hồn bạt vía thăm dò hô hấp của hắn. Dò xét được hơi yếu hơi thở dưới cánh mũi, Tịch Tích Chi thở ra một hơi.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tịch Tích Chi đưa tay sờ soạng lồng ngực An Hoàng Hàn, trong nháy mắt mới vừa chạm đến, ánh sáng giống như Long Châu đột nhiên hiện ra, bao bọc toàn bộ thân thể của An Hoàng Hàn.

Tịch Tích Chi bị ánh sáng bắn ngược, ngồi liệt ở trên mặt đất. Bàn tay giống như là bị thứ gì ghim vào, tay hoàn toàn đỏ bừng, đau đến mức Tịch Tích Chi cắn chặt đôi môi. Nhưng Tịch Tích Chi không có rãnh rỗi xử lý thương thế của mình, mắt vẫn không rời khỏi An Hoằng Hàn.

Không có ai biết giờ phút này nàng bởi vì lo lắng, trái tim nhảy loạn thành thịch không ngừng.

Nàng không dám tưởng tượng chẳng may An Hoằng Hàn xảy ra chuyện không hay, nàng nên làm cái gì. Vốn toàn tâm toàn ý tu tiên, lúc này giống như bị người cường ngạnh dùng một khối đá nện vào, đảo loạn đến long trời lở đất.

“An Hoằng Hàn.” Tịch Tích Chi ở một bên nhỏ giọng gọi, giống như sợ quấy rầy ánh sáng trong người, “An Hoằng Hàn.”

Không biết bao nhiêu lần, tiếng nói mang theo sầu lo nồng đậm, vô luận người nào nghe được, trái tim cũng sẽ căng thẳng.

Mới vừa rồi, lúc Long Châu va chạm vào thân thể mình, An Hoằng Hàn chỉ cảm thấy thân thể giống như bị người róc xương lóc thịt, đau đến tê tâm liệt phế. Bởi vì từ nhỏ tập võ, An Hoằng Hàn quen thuộc hưởng chảy gân mạch của thân thể con người. Mà một khác kia, An Hoằng Hàn có thể cảm nhận rõ ràng, có vật gì đó theo gân mạch chui vào thân thể của hắn.

Tựa như vạn kiến đốt thân, vật này không ngừng cắn nuốt ý chí của hắn.

Khi hắn sắp không chịu được, một tiếng nói quen thuộc và tràn đầy lo lắng truyền vào lỗ tai hắn. Tiếng nói này giống như đến từ thiên ngoại, cự ly xa xôi đến nỗi khiến An Hoằng Hàn cực kỳ bất đắc dĩ.

Nhưng tiếng gọi này lại có hấp dẫn trí mạng với hắn, cho nên dù hắn không nhìn thấy, cũng không quên mất phần chấp nhất này của mình, si ngốc tìm kiếm.

“An Hoằng Hàn.”

Lại gọi một tiếng.

An Hoằng Hàn bị ánh sáng màu vàng bao trùm, không thể hơi nhú nhú mày. Trong đầu từ từ hiện lên một bóng dáng của con chồn nhỏ màu ngân bạch, ngay sau đó lại đổi thành một ảo ảnh đứa bé tám, chín tuổi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của đứa bé làm cho người ta nhìn thấy, liền không nhịn được muốn xoa bóp.

Giờ khắc này, rốt cuộc An Hoằng Hàn biết là ai đang gọi mình một tiếng lại một tiếng.

Đôi mắt nhắm chặt từ từ mở ra, mới vừa mở mắt đã nhìn thấy Tịch Tích Chi tiền gần tới mình.

Tịch Tích Chi cúi người nhìn An Hoằng Hàn, bộ dáng giống như không dám tùy ý đụng vào thân thể của hắn.

“Người làm sao vậy?” Nàng không phát hiện giọng nói của nàng lại mang theo một tia run rẩy.

Suy nghĩ một chút nàng trước kia, dù là bị thiên kiếp đánh chỉ còn một tia hồn phách, cũng không xuất hiện bất kỳ vẻ mặt lo lắng. Nàng đối mặt với bất cứ chuyện gì cũng đều vô cùng rộng rãi, bình thường chỉ cần qua một ngày là có thể quên mất không còn một mống chuyện không vừa ý.

Ý thức dần dần trở về trong cơ thể, An Hoằng Hàn nhú nhú mày, muốn giơ tay lên sờ trán tiểu hài tử. Nhưng sau đó hắn lại phát hiện, hắn không có một tia hơi sức, tay chân đau nhức, hoàn toàn không có khả năng nhúc nhích.

Phát hiện An Hoằng Hàn khó khăn, Tịch Tích Chi nói: “Thân thể ngươi có chỗ nào không thoải mái sao?”

Tuy nói Long Châu và nội đan yêu tinh có chỗ tương tự nhau, nhưng rốt cuộc vẫn khác nhau. Tịch Tích Chi không dám xác định sau khi Long Châu chui vào trong thân thể của hắn sẽ có tác dụng phụ gì không? Nếu thân thể con người không thể chịu đựng lực lượng của Long Châu, như vậy An Hoằng Hàn có thể tự bạo mà chết không?

Từng suy đoán chui vào trong đầu Tịch Tích Chi, nàng gấp đến độ trong đôi mắt đã nhiễm lên ánh nước.

Đây là lần đầu tiên tiểu hài tử không tim không phổi để lộ quan tâm với mình.

An Hoằng Hàn nhìn đôi mắt Tịch Tích Chi nhiễm ánh nước, không khỏi ngỡ người chốc lát, nhưng mà hắn rất nhanh phục hồi tinh thần lại. Đối với vừa rồi Long Châu đột nhiên chui vào thân thể mình, hắn cũng không hiểu nguyên do ở trong đó. Chỉ là ít nhất lấy tình huống bây giờ của hắn tới xem xét, hình như trừ vô lực, hắn không có chỗ nào không ổn.

Hơn nữa hắn cảm thấy....gân mạch của mình sau khi trải qua cơn đau vừa rồi, giống như được gột rửa qua, hay có thể dùng ‘thay da đổi thịt’ để hình dung.

“Trẫm không sao.” Hơi sức dần hồi phục, không lâu sau An Hoằng Hàn đã có thể mở miệng để nói chuyện.

Tịch Tích Chi vẫn không yên lòng, một viên Long Châu lớn như vậy tiến vào trong thân thể, làm sao có thể nói không có việc gì, không sao.

Tịch Tích Chi giơ tay lên muốn vuốt lồng ngực An Hoằng Hàn, mới bắt đầu còn do dự một chút, sợ lại xảy ra tình huống vừa rồi, nhưng không sờ một cái, chính nàng lại không an tâm.

Bàn tay lần nữa đặt lên lồng ngực An Hoằng Hàn, trái tim mạnh mẽ nhảy lên, cách da thịt truyền đến lòng bàn tay của Tịch Tích Chi.

Giống như thật không có chuyện gì?

Trong lòng Tịch Tích Chi vẫn tồn tại một tia hoài nghi, vừa định thu hồi bàn tay lại, không ngờ lại bị một bàn tay to cầm ngược trong tay.

An Hoằng Hàn nhìn chỗ bị thương trong lòng bàn tay của Tịch Tích Chi, giương mắt hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Nhiều vết thương nhỏ không đếm được chiếm cứ ở trong lòng bàn tay của Tịch Tích Chi, những vết thương kia giống như là bị người dùng thanh đao nhỏ cắt ra, làm cho người ta nhìn đã cảm thấy chói mắt kinh tâm.

Ánh mắt Tịch Tích Chi lóe lên, không vui mở miệng.

“Không có chuyện gì, thoa một chút thuốc trị thương là được.” Tịch Tích Chi rút tay về, không muốn bị người nhìn thấy.

Nhưng coi như Tịch Tích Chi không nói lời nào, An Hoằng Hàn cũng có thể đoán được mấy phần, dù sao bên trong tòa cung điện này chỉ có hai người hắn và Tịch Tích Chi. Sẽ không có khả năng ttc tự mình cầm đao cắt lên người mình. Cho nên những vết thương này là do ai ban tặng, dùng đầu óc một chút là có thể nghĩ ra được.

Từng tia đau lòng hiện lên trong đầu của An Hoằng Hàn. Nhìn những vết thương chẳng chịt kia, An Hoằng Hàn thở dài một hơi.

Hơi sức đã khôi phục không khác trước lắm, An Hoằng Hàn chống thân thể đứng lên.

Tịch Tích Chi sợ hắn ngã xuống, vội vàng chạy tới đỡ hắn.

Thật ra thì Tịch Tích Chi lo lắng quả thật dư thừa, trừ thời gian mới bắt đầu có chút vô lực, bây giờ An Hoằng Hàn rất dư tinh thần. Chỉ là hiếm khi được đãi ngộ như vậy, An Hoằng Hàn tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Khoác lên trên cánh tay Tịch Tích Chi đưa tới, dựa vào Tịch Tích Chi đỡ đi.

“Người không cần nghỉ ngơi thêm chút nữa ư? Dù sao chúng ta lại không vội, thân thể mới là quan trọng nhất.”

“Không cần, trẫm rõ ràng thân thể của mình, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.” An Hoằng Hàn vỗ vỗ tay của nàng, ý bảo nàng an tâm.

Nhưng sau khi chính mắt thấy một màn kia, Tịch Tích Chi làm sao có thể an tâm?

Lại đi đến cánh cửa này, Tịch Tích Chi lại muốn khuyên An Hoằng Hàn ở chỗ này nghỉ ngơi, tránh cho thân thể sẽ không thoải mái. Nhưng không ngờ chân của An Hoằng Hàn mới vừa bước tới cửa, liền nhảy ra cửa chính, bơi ra ngoài.

Bị buộc bất đắc dĩ, Tịch Tịch Chi chỉ có thể theo thật sát. Trong lòng thầm nghĩ, chẳng may thân thể An Hoằng Hàn lại đột phát tình trạng gì, mình vô luận như thế nào cũng phải kéo hắn lên trên bờ!

Có chút kinh ngạc giật giật tứ chi, trong lòng an hồng có nghi hoặc không nói nên lời. Tại sao ao nước này lại không lạnh? Không.... không đúng, không phải ao nước này lại không lạnh, đầu óc An Hoằng Hàn suy nghĩ, rất nhanh phủ nhận cái ý nghĩ này. Hiện tại hắn không cảm thấy nước lạnh lẽo, hơn nữa còn có thể thở ở trong nước.

Miệng An Hoằng Hàn nhẹ nhàng mở một khe nhỏ, quả thế. Chẳng lẽ là viên Long Châu kia phát huy tác dụng?

Trăm nỗi băn khoăn xuất hiện ở bên trong lòng của An Hoằng Hàn, hắn luôn cảm giác trong thân thể mình có vật gì đó đang lặng lẽ thay đổi.

Chỉ là cho dù như thế, An Hoằng Hàn cũng không quên vào lúc thích hợp, thoải mái chiếm lấy tiện nghi cho nên hắn vẫn thường cách một đoạn thời gian liền ôm Tịch Tịch Chi qua hôn sâu một lần, thời gian hôn còn dài hơn, dịu dàng hơn trước kia.

Theo chỉ dẫn của giấy dai, hai người rất nhanh trở về trên mặt đất.

Cả bầu trời đều là sương mù nồng đậm, đã gần tối, thời gian bọn họ tiến vào Thanh Nguyên Trì đã qua hơn ba canh giờ.

Sờ bụng một cái, lúc này Tịch Tịch Chi mới nhớ tới mình chưa ăn trưa.

An Hoằng Hàn vừa nhìn động tác sờ bụng của tiểu hài tử, hiểu đối phương muốn làm gì rồi, nhéo thịt non bên hông Tịch Tịch Chi, “Nếu đã đói bụng, sao còn không nhanh biến trở về con chồn đi, nếu không trầm làm sao dẫn người trở về dùng bữa?”

Hướng chi tiểu hài tử còn không mặc gì, hiện giờ thân thể vẫn còn trần truồng.

Thấy đối phương không e dè nhìn thân thể của mình, Tịch Tịch Chi đỏ mặt lên.

Ngay sau đó một đạo ánh sáng hiện ra, vây quanh toàn thân Tịch Tịch Chi. Chờ ánh sáng lui ra lần nữa, một con chồn nhỏ đáng yêu đang ngồi chồm hổm trên mặt đất.

An Hoằng Hàn khom lưng ôm lấy nó, cũng không để ý y phục ướt sũng của mình là nhếch nhác cỡ nào. Mở ra bước chân, đi tới Bàn Long Điện.

203. Chương 203: Chương 7

An Hoằng Hàn vừa về tới Bàn Long điện, liền phân phó Lâm Ân đi Ngự Thiện Phòng truyền lệnh.

Tại sao bệ hạ trở lại với một thân ướt sũng? Không người nào dám hỏi.

An Hoằng Hàn trước lấy thuốc dán Từ quốc sư đặc chế ở trong ngăn tủ ra, bắt lấy móng vuốt của con chồn nhỏ, bắt đầu vẽ loạn. Trên đệm thịt của Tịch Tịch Chi có rất nhiều vết thương nhỏ, một mảnh máu thịt be bét.

Sau khi bôi thuốc xong, Tịch Tịch Chi đã không còn cảm thấy đau lắm. Sau khi ăn bữa tối với An Hoằng Hàn xong, liền nằm ở trên Long Sàng chợp mắt nghỉ ngơi. Cả ngày hôm nay, hai người đều mệt mỏi lắm rồi, cho nên mới vừa dính vào giường không bao lâu, Tịch Tịch Chi liền chìm vào mộng đẹp.

Từ trước đến giờ, An Hoằng Hàn làm việc đều là mạnh mẽ vang dội. Một khi quyết định phải làm, trên căn bản sẽ lập tức thi hành.

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả văn võ bá quan đã đến đông đủ vào triều sớm.

Tư Đồ Phi Du không còn cảnh tượng nở mày nở mặt trước kia, mặt ủ mày ê. Phong Châu vốn chính là cơ hội ông lập công chuộc tội, sau khi ông đến Phong Châu, càng không dám lười biếng chút nào. Cho nên về chuyện xây dựng đê đập, sẽ dụng tâm 100%, không hề nuốt riêng một khoản tiền nào do triều đình đưa xuống.

Nhưng. chuyện sao lại biến thành như vậy? ! Tư Đồ Phi Du gấp đến độ dậm chân.

“Sớm biết hôm nay sao lúc trước còn làm? Tư Đồ đại nhân.” Lời nói mang theo giễu cợt truyền đến từ bên kia, mặt Lưu Phó Thanh đầy khinh bỉ nhìn ông.

Tư Đồ Phi Du nào còn có ý định tranh cường đấu thắng với ông ta? Chỉ thở phì phò hừ hai tiếng, “Lão Lưu thôi, mặc dù Tư Đồ Phi Du ta thủ đoạn ám muội, nhưng cũng dốc sức vì triều đình mấy chục năm, chuyện gì nên làm, không nên làm, ta vẫn phân rõ.”

Ngụ ý, người oan uổng người tốt.

Nếu nói thật có chuyện gì ông làm không được thỏa đáng, chỉ sợ sẽ là tòa cầu kia rồi. Chỉ là. chuyện kia chẳng qua là giả dối không có thật, lúc ấy ông chỉ là vì cầu xin thỏa đáng và thuận theo ý dân mới bày ra biện pháp đó. Theo đạo lý mà nói, chuyện kia làm không sai.

“Cãi? Đến tận giờ các người còn cãi nhau, còn ra thể thống gì! Chẳng lẽ chỉ cần các người cãi vả là có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết sao?” An Hoằng Hàn dùng ánh mắt không tốt nhìn hai vị đại thần đắc lực ở phía dưới không ngừng cãi vã.

Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh lập tức song song cảm miệng không nói, cúi đầu không dám lên tiếng.

Từ buổi sáng hôm nay, mí mắt phải đã bắt đầu nhảy loạn, làm cho Tịch Tích Chi lo lắng trùng trùng, e sợ phát sinh tai họa gì đó. Yên lặng nằm ở trên đùi An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi dùng một móng vuốt nhỏ, vỗ một mắt của mình, một mắt khác vẫn nhìn các đại thần phía dưới.

“Bệ hạ, vi thần không dám. Chỉ là đê đập chống đỡ không nổi thêm vài ngày nữa, coi như hôm nay chung ta mất bò mới lo làm chuồng cũng vô ích rồi. Vi thần cho là, vẫn mau sớm cách ly dân chúng, để tránh bách tích môn lần nữa gặp phải tai nạn, mang tới khổ sở.” Lưu Phó Thanh tiến lên một bước, bẩm báo nói.

Ông có thể nghĩ tới chuyện, An Hoằng Hàn làm sao lại không nghĩ tới, chỉ nghe hắn nói: “Hôm qua trẫm đã phân phó người ra roi thúc ngựa, chạy tới Phong Châu truyền lời rồi.”

“Bệ hạ anh minh.”

Ánh mắt An Hoằng Hàn lại nhìn về phía Tư Đồ Phi Du, “Tả thừa tướng đại nhân đã nghĩ ra lời giải thích về chuyện Phong Châu cho trẫm rồi sao?”

Bị điểm tên, toàn thân Tư Đồ Phi Du chấn động, không thể không đứng ra khỏi hàng, “Bệ hạ, vi thần vì Phong Trạch quốc cúc cung tận tụy mấy chục năm, không có công lao cũng có khổ lao. Cựu thần xin thề, không có làm ra bất kỳ chuyện gì có lỗi với Phong Trạch quốc, không có giám sát sơ sài, càng thêm không có ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, tất cả sửa chữa và xây dựng đê đập đều là theo chỉ tiêu để hoàn thành. Nếu bệ hạ không tin, có thể hỏi thăm Tri Phủ địa phương, trả lại trong sạch cho vi thần.”

Tư Đồ Phi Du nói xong những câu có lực, tiếng nói vang vang.

Nếu không phải trước kia Tịch Tích Chi đã gặp qua ông dùng thủ đoạn không đạo đức giết hại một đứa bé tay trái gà không chặt, Tịch Tích Chi tuyệt đối sẽ cho rằng ông là một trung thần nghĩa sĩ phẩm hạnh tuyệt hảo.

Móng vuốt nhỏ ở trên đùi An Hoằng Hàn nhẹ nhàng gãi hai cái, bắt đầu viết, ‘Người cho rằng là thật hay giả?’

An Hoằng Hàn thu hồi chút lực chú ý, liếc mắt nhìn con chồn nhỏ màu trắng. So với con chồn Tịch Tích Chi này, có thể nói An Hoằng Hàn hiểu rất rõ Tư Đồ Phi Du.

Tư Đồ Phi Du – người này làm việc không chừa thủ đoạn nào, ngoại trừ thích việc lớn hám công to, tuyệt đối không có hai lòng với Phong Trạch quốc. Chỉ là so với Lưu Phó Thanh – loại người làm đến nơi đến chốn này mà nói, ông ta thích lấy loại biện pháp nhanh chóng thấy hiệu quả.

Cho nên An Hoằng Hàn tin tưởng Tư Đồ Phi Du không có nói láo, nhưng cũng không nói ra lời nói thật, khẳng định còn có chuyện gạt mình.

“Trẫm quyết định đi Phong Châu trước, nhìn tình hình thiên tai một chút.” An Hoằng Hàn trầm ngâm thật lâu, cuối cùng ném ra những lời này.

Chẳng những Tịch Tịch Chi trợn tròn mắt, thần tử phía dưới cũng như thế.

Vậy mà An Hoằng Hàn tựa hồ cảm giác còn chưa đủ, tiếp tục nói: “Tả thừa tướng đại nhân và Hữu thừa tướng đại nhân cùng đi với trẫm. Trẫm cho các người một canh giờ, trở về thu dọn hành lý.”

“Bệ hạ....”

“Bệ hạ....”

Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh đồng thời hô.

Nhất quốc chi quân nên trấn giữ ở hoàng đô, tại sao có thể đi lo liệu thiên tai đây? Bọn họ đều cảm thấy quá mức đùa giỡn rồi.

Tịch Tịch Chi không ngừng lay long bào của An Hoằng Hàn, cũng không biết An Hoằng Hàn có chủ ý gì.

“Không phải người hỏi trẫm là thật hay giả sao? Chúng ta đi xem một chút, không phải sẽ biết chân tướng của sự tình rồi sao?” An Hoằng Hàn hạ thấp giọng, nhỏ giọng nói.

Âm lượng như vậy chỉ có Tịch Tịch Chi và chính hắn có thể nghe được.

Vả lại, Phùng chân nhân cần sự giúp đỡ của hắn, rất rõ ràng là muốn hắn tự mình đi một chuyến.

Cho nên chuyến đi Phong Châu này, bắt buộc phải đi.

“Bãi triều.” An Hoằng Hàn nói xong hai chữ này liền đứng dậy không để ý thần tử quỳ đầy đại điện, đi ra khỏi đại điện.

Hình như An Hoằng Hàn sớm có dự mưu, Tịch Tịch Chi nhìn Lâm Ân lấy ra hai bọc quần áo từ trong ngăn tủ, đặt ở trên bàn, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị tốt rồi.

Tịch Tịch Chi nhún người nhảy lên, tứ chi vững vàng rơi lên trên bàn. Móng vuốt nhỏ vỗ một cái, dùng sức mở túi y phục kia ra.

Bên trong trừ một chồng lớn ngân phiếu, chỉ có vài món y phục thuộc về An Hoằng Hàn.

Chút chút... Tịch Tịch Chi ngửa đầu kêu to một trận với An Hoằng Hàn.

Có phải bọc quần áo quá đơn giản rồi không?

An Hoằng Hàn nhìn thấu tâm tư của con chồn nhỏ, “Mấy thứ này đủ dùng trên đường rồi. Trên đường phải dùng ngân phiếu, mà tối được Phong Châu, chỉ sợ người có nhiều bạc hơn nữa, cũng không mua được gì ăn.”

Nói cũng phải, Tịch Tịch Chi đặt mông ngồi ở trên bàn.

204. Chương 204: Chương 8

Lâm Ân nhìn bọc quần áo bị xáo trộn lung tung, lại nhận mệnh thu dọn thỏa đáng.

Chuyện An Hoằng Hàn muốn làm, không có ai có thể ngăn trở, Tịch Tịch Chi cũng không ngoại lệ. Huống chi tình huống hồng tai xảy ra ở Phong Châu rất kỳ quái, không thể không khiến người ta sinh nghi ở trong lòng. Nhưng Tịch Tịch Chi lại không dám dễ dàng kết luận, dù sao loại đồ vật này sẽ không dễ dàng xuất hiện ở trước mặt loài người.

Một canh giờ rất nhanh đã qua.

An Hoằng Hàn ôm Tịch Tích Chi bước vào trong xe ngựa, bên cạnh chỉ dẫn theo thị vệ trưởng Hồ Khuất phụ trách đánh xe ngựa và đại tổng quản Lâm Ân phụ trách chăm lo sinh hoạt thường ngày.

Xe ngựa rất nhanh chạy tới trước cửa cung, Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh đã chờ ở nơi đó.

“Bệ hạ, chuyện này nên bàn lại, thân thể ngài chính là vạn kim, đi Phong Châu giúp nạn thiên tai tràn đầy nguy hiểm, ngài không thể mạo hiểm.” Lưu Phó Thanh tiếp tục tận tình khuyên.

Để chứng minh sự trong sạch của mình, Tư Đồ Phi Du đương nhiên là nguyện ý một lần nữa đi Phong Châu một chuyến, chỉ là cũng không ủng hộ đối với việc bệ hạ muốn tự mình đi.

“Bệ hạ, có vi thần và Lưu đại nhân đi Phong Châu là đủ rồi. Hoàng đô còn cần ngài, triều đình còn cần ngài, van ngài ở lại trong hoàng cung.” Tư Đồ Phi Du quỳ hai đầu gối xuống.

Về mặt An Hoằng Hàn lạnh lẽo, “Trẫm đã nói ra, sẽ không thu hồi. Tư Đồ Tả thừa tướng, thành tựu gần đây của người làm trẫm rất thất vọng. Nếu đề đập Phong Châu thật có vấn đề gì, người khó chối tội này. Về phần Lưu Hữu thừa tướng, nếu người không muốn đi Phong Châu nhìn một chút, trẫm sẽ không miễn cưỡng người... hiện tại người có thể lập tức trở về phủ thừa tướng của người.”

Nói chuyện đến mức này, Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh nào còn dám nói cái gì nữa.

Song song cúi đầu, “Vi thần không dám, vi thần nguyện ý đi cùng.”

Lưu Phó Thanh và Tư Đồ Phi Du ngồi lên xe ngựa mình chuẩn bị, cùng An Hoằng Hàn bước lên con đường đi Phong Châu.

Bởi vì có bệ hạ ở đây, cho nên Lưu Phó Thanh và Tư Đồ Phi Du cũng thu lại tính tình, không dám cãi vả ở trước mặt của hần. Trải qua mấy ngày, bọn họ đều vượt qua trong xe ngựa, mỗi ngày dựa vào lương khô lấp đầy bụng.

Thật ra thì đồ Lâm Ân chuẩn bị cũng không chỉ có ngân phiếu và mấy bộ y phục. Đại đa số đồ vật ngay từ lúc trước khi An Hoằng Hàn hạ lâm triều, liền được ông phân phó thái giám đưa vào trong xe ngựa. Tỷ như lương khô, ít nhất có vài món đa dạng. Thịt khô hương cay, còn có một chút bánh ngọt ngon miệng không dễ dàng bị hư, thậm chí ngay cả trái cây, Lâm Ân cũng không có quên.

Phong Châu cách hoàng đô cũng không phải quá xa, nếu ngày đêm không nghỉ lên đường, chỉ cần nửa tháng là có thể tới nơi.

Lâm Ân và Hồ Khuất đều ngồi ở ngoài xe ngựa, phụ trách nhìn đường và đánh xe.

Cũng may thời tiết này cũng không phải ngày hè chói chang, nếu không chính xác sẽ phơi đến mồ hôi đầm đìa.

“Bệ hạ, phía trước có tửu quán, chúng ta có nên đi nghỉ ngơi một chút không?” Lên đường ba ngày rồi, trừ buổi chiều đầu tiên ngủ ở quán trọ, bọn họ chưa gặp qua tửu quán đang buôn bán. Thật vất vả mới gặp một nơi, Lâm Ân đương nhiên muốn đi nghỉ ngơi. Nhưng người làm chủ không phải ông, ông chỉ có thể xin phép bệ hạ rồi mới quyết định.

“Đi ăn chút thức ăn, tốt nhất là có thịt.” An Hoằng Hàn vuốt ve con chồn trong ngực, con chồn nhỏ không còn hơi sức mềm nhũn nằm ở trên người hần.

Trong miệng Tịch Tích Chi nhạt nhẽo đến độ không có mùi vị, nàng là một động vật ăn thịt thứ thiệt. Mà mấy ngày nay, mỗi ngày chỉ có thể gặm những thứ thịt khô quắt khô queo kia, không khác gì nhai sáp nến, khô chết nàng.

An Hoằng Hàn nhìn nàng gần đây cũng không ăn gì, đã sớm đoán được, cho nên gặp phải một tửu quán, tự nhiên muốn để con chồn nào đó ăn no rồi tiếp tục lên đường.

Chỉ là còn chưa có nhảy xuống xe ngựa, đã nghe thấy bên ngoài có âm thanh gậy gõ huyền oán.

“Ông nói ông còn có tác dụng gì, đến thu bạc cũng có thể thu phải bạc giả! Ta xem, chúng ta vốn là buôn bán nhỏ, giờ khỏi phải làm nữa, sớm muộn sẽ bị ông phá hết sạch!” Một lão phụ nhân mặc áo gai vải thô, chỉ vào lão đầu đối diện mắng liến thoắng không ngừng, vừa mắng còn vừa dậm chân.

Lão đầu kia uất ức, không để ý bạn già mắng thế nào, mình cầm khăn lau bàn, “Không mở cửa thì ăn không khí à?! Lúc đó rõ ràng ta nhìn thấy chính xác là vàng, ta mới thu. Ai biết qua một buổi chiều, vàng liền biến thành hòn đá! Ta còn tìm rất nhiều bạc vụn cho người nợ đấy, bà nói đi, sao vàng lại biến thành đá chứ?”

Lúc đó ông vì xác nhận có phải vàng giả hay không, cố ý cắn ở phía trên một cái, sau đó thả vào trong túi áo. Ai biết thời điểm muốn giao tiền cho vợ, lấy ra lại là đá!

“Ta..... ta thấy ông là già mắt mờ rồi, bằng không làm sao sẽ coi đá là bạc! Như thế rất tốt, đến tiền mua muối cũng bị mất.” Lão phụ nhân kia nhéo lỗ tai lão đầu, giọng nói vang đến ngoài ba dặm cũng nghe được.

An Hoằng Hàn nhú mồm một cái, đưa tay muốn che lại lỗ tai Tịch Tích Chi.

Tay kia còn chưa vươn ra, vốn con chồn nhỏ đang nằm bẹp, lại kích động thoát khỏi xe ngựa nhanh như chớp.

“Hồ Khuất, dừng xe.” An Hoằng Hàn phân phó một tiếng, bánh xe dần ngừng chuyển động.

Khi An Hoằng Hàn nhảy ra khỏi xe ngựa, đã nhìn thấy con chồn kia vênh vào hống hách đứng ở trên bàn của quán người khác.

Lão phu nhân và lão đầu nhi đều là lần đầu tiên nhìn thấy con chồn nhỏ màu trắng như vậy, cho nên khi nhìn thấy liền quên cả vả. Sau đó nhìn sau lưng con chồn nhỏ, hô hấp càng thêm chậm lại, một nam tử rất anh tuấn.

An Hoằng Hàn mặc một bộ cẩm bào màu xanh đậm, cả người đều là khí thế lạnh lùng, người lạ chớ lại gần.

Chỉ nhìn ngây ngốc hồi lâu, lão đầu nhi kia mới phản ứng được hỏi “Khách..... khách quan, muốn ăn cái gì?”

Lâm Ân vỗ vỗ y phục tràn đầy bụi bặm, chậm rãi nói: “Mang tới một đĩa thịt kho tàu, thịt băm ớt xanh, nếu trong này các người còn có thịt gà, thịt vịt gì thì cứ bưng lên tất cả đi.”

“Không có gà, chỉ là có trứng gà, nếu không làm cho các ngài món khổ qua trứng chiên được không?” Tay lão phụ nhân cầm muối, vừa nghe đây là buôn bán lớn, lập tức nhìn thẳng, gương mặt tươi cười.

Lâm Ân móc ngân phiếu từ trong quần áo ra, đưa cho lão phụ nhân, “Như vậy cũng được, hai người đi làm món ăn đi.”

Tịch Tích Chi vung móng lung tung với An Hoằng Hàn, kêu loạn chút chút không ngừng. Mới vừa rồi lúc nàng nghe hai lão già này cãi vả, đã cảm thấy chuyện này có điểm giống tác phong của một lão đầu hư hỏng nào đấy. Mặc dù biết rất rõ suy đoán này rất không có khả năng, nhưng Tịch Tích Chi vẫn không muốn bỏ qua một phần ngàn vạn hi vọng.

Nhìn con chồn nhỏ khác thường, hươ tay múa chân, An Hoằng Hàn lại lần nữa cau mày, theo ý tứ con chồn nhỏ gọi hai người đó lại.

“Các người trước chờ một chút, ta có chút lời nói muốn hỏi các người.” Đi ra khỏi cung, An Hoằng Hàn đã từ bỏ tự xưng của mình.

Thời điểm Tịch Tích Chi nghe được, vẫn có chút không được tự nhiên.

Lão phụ nhân và lão đầu nhi đều thu lại bước chân, xoay người lại, “Vị gia này, ngài có lời gì muốn hỏi? Chỉ cần hai chúng ta biết, khẳng định đều nói tất cả cho ngài.”

Lúc này, xe ngựa của Lưu Phó Thanh và Tư Đồ Phi Du cũng chạy tới quán rượu. Bọn họ xuống xe ngựa, đang đi tới đây.

An Hoằng Hàn nhìn về phía Tịch Tích Chi, hẳn chỉ biết con chồn có ý tứ không để cho hai người này nghe, về phần dụng ý, hẳn tạm thời còn không có đoán được.

Tịch Tích Chi hiểu được, đi tới ven mép bàn kéo kéo y phục An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn thuận thế liền ôm nó lên.

Sau đó, móng vuốt nhỏ của Tịch Tịch Chi lại bắt đầu ở trên mu bàn tay An Hoàng Hàn viết ra dụng ý của mình.

‘Tiếp tục hỏi bọn họ về chuyện vàng biến thành đá’

Chẳng lẽ việc đó còn ắc ý gì? An Hoàng Hàn biết Tịch Tịch Chi không phải là ý nghĩ nông nổi nhất thời, khẳng định còn có nguyên nhân khác.

“Mới vừa rồi các người nói vàng biến thành đá? Thật có chuyện này ư? Vừa đúng lúc ta cảm thấy có chút hứng thú, có thể nói rõ chi tiết không.” An Hoàng Hàn kéo ghế dài ra ngồi xuống, một bộ dáng rửa tai lắng nghe.

Lão đầu nhi sững sờ, “À..... Có thể.”

205. Chương 205: Chương 9

Sợ để khách quý chờ lâu, lão phụ nhân để lão đầu nhi lại cho bọn họ hỏi chuyện kia, mình thì chạy đi nấu ăn.

Tịch Tịch Chi nằm ở trên đùi An Hoàng Hàn, một đôi mắt tròn vo không ngừng chuyển động, kích động nhìn lão đầu nhi chờ ông mở miệng.

Bị một con sủng vật đáng yêu đến bạo nhìn chăm chăm, lão đầu nhi cực kỳ vui mừng, vắt khăn lau lên đầu vai đáp, ngồi vào cái ghế đối diện của An Hoàng Hàn.

“Lại nói chuyện này rất huyền ảo, ta và bạn già ở chỗ này mở tửu quán mấy chục năm rồi, vẫn lần đầu tiên gặp chuyện vàng biến thành đá. Không dối gạt các người, chúng ta chỉ là buôn bán nhỏ, sau mỗi lần thu tiền đều sẽ cất kỹ, cho nên tuyệt đối sẽ không có người có thể đánh tráo ở dưới mắt của chúng ta.” Lão đầu nhi nói lải nhải một trận, liên tục bảo đảm ông tuyệt đối không có bị hoa mắt, thời điểm thu tiền là vàng không sai, cho đến cuối cùng, vàng này lại trở thành một khối đá nát có thể tùy tiện thấy được.

Thật ra thì chuyện biến vàng thành đá cũng không khó. Chỉ cần đạo hạnh người cao thâm một chút, sẽ có khả năng luyện được pháp thuật bí tịch vàng biến thành đá, hơi cố gắng luyện tập là có thể thành công.

Đời trước, sư phụ Tịch Tịch Chi cũng không biết từ chỗ nào lừa gạt lấy được quyển bí tịch này. Tịch Tịch Chi cũng may mắn nhìn thấy hai lần, chỉ là khi đó đạo hạnh nàng còn chưa đủ để tu luyện pháp thuật này. Mà hàng năm, nàng và sư phụ đều sống ở trong rừng sâu núi thẳm, trên người không có bạc phàm trần sử dụng, cho nên mỗi lần sư phụ đi ra ngoài thường sử dụng một chiêu này, mua đồ từ trên phố trở lại.

Nhưng. . . . pháp thuật này cuối cùng cũng có chỗ thiếu hụt, dù sao thế gian vạn vật đều có ý nghĩa tồn tại của mình, không có người nào có thể thay đổi bản chất của vật đó. Cho nên nói, pháp thuật vàng biến thành đá cũng không phải pháp thuật nghịch thiên, dùng lời nói phổ biến để hình dung, đây căn bản chính là pháp thuật che mắt.

Cách một đoạn thời gian, tảng đá sẽ tự động biến trở về.

Khi Tịch Tịch Chi nghe vợ chồng già gây gổ bởi vì chuyện này, trực giác chính là do sư phụ gây nên.

Nhưng nàng lại không dám ôm lấy hy vọng quá lớn, bởi vì nàng biết, cái thế giới này hoàn toàn không giống với thế giới trước kia. Sư phụ làm sao có thể từ một thế giới khác nhảy đến thế giới này?

‘Hỏi Lão đầu nhi người sử dụng bạc kia có diện mạo như thế nào?’

Tịch Tịch Chi lại từ từ viết trong lòng bàn tay của An Hoàng Hàn.

Dựa theo yêu cầu của Tịch Tịch Chi, An Hoàng Hàn lần nữa hỏi thăm lão đầu nhi.

Lão đầu nhi rất dẻo miệng, phàm là chuyện An Hoàng Hàn hỏi, đều nói ra vô cùng cặn kẽ, “Người kia. . . . Đại khái năm, sáu chục tuổi, một đầu tóc hoa râm, mặc một bộ áo vải màu xám trắng, vóc người cao

gầy, làm cho người ta ấn tượng khắc sâu nhất chính là ánh mắt của ông ta, có một nốt ruồi lông dài. Ngược lại nhìn qua giống như một người đứng đắn, ai biết lại là kẻ bịp bợm dùng vàng giả, lần sau nhìn thấy ông ta, ta phải làm ông ta đẹp mặt”

Sư phụ?

Trái tim nhỏ của Tịch Tích Chi đập loạn không khống chế được, dáng người lão đầu nhi miêu tả, không phải là sư phụ sao? Trước kia khi nàng còn nhỏ, thường lôi kéo nốt ruồi lông nơi khóe mắt của sư phụ, có một lần không cẩn thận kéo đứt một nửa, bị sư phụ phạt quỳ một đêm.

Trí nhớ giống như thủy triều vọt tới, mỗi một chuyện sư phụ dạy mình đều hiện lên trong đầu Tịch Tích Chi.

Mắt Tịch Tích Chi đã ướt ướt, nhưng không có rơi lệ.

Phát hiện con chồn nhỏ khác thường, An Hoằng Hàn như có điều suy nghĩ vuốt ve nàng, trong lòng bắt đầu phỏng đoán rất cuộc người kia và Tịch Tích Chi có quan hệ như thế nào? Lại có thể khiến Tịch Tích Chi vừa nghe thấy tin tức của ông ta, mắt liền ứa lệ.

“Khách quan, ta chỉ biết chuyện đến đó. Người kia tới ăn vào buổi sáng, đã rời đi nhiều canh giờ. Nếu không có chuyện gì khác, ta đi trước giúp bạn già nhóm lửa nấu cơm, ta sợ một mình bà ta không làm được.”

Lão đầu nhi kì kèo mè nheo đứng lên, sau khi lấy được cái gậy đầu đồng ý của An Hoằng Hàn, từ từ rời đi.

Hai người Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh đều là văn thần, thân thể trải qua mấy ngày lặn lội đường xa, đã không còn bao nhiêu tinh thần. Chỉ là ngại mặt mũi bề hạ, bọn họ cũng không dám nói một câu khổ, kêu một câu mệt.

“Lưu lão gia, Tư Đồ lão gia, ngồi nơi này.” Lâm Ân tiếp đón hai người nhập tọa.

Nơi này của lão phụ nhân bọn họ mở là tửu quán, rượu ở đây đều là chính bọn họ tự tay ủ, lúc uống có một loại tư vị đặc biệt. Hai bình tốt nhất đều bị Lâm Ân lấy được, nghe nói rượu này đã ủ hơn ba mươi năm, là rượu ủ lâu năm rồi.

Tịch Tích Chi cũng ôm ly rượu, uống thêm vài hớp, quả thật vô cùng thơm mát.

Chỉ là hiện tại trong đầu nhỏ của nàng đều nghĩ đến chuyện của sư phụ, cho nên lúc ăn cũng không có hưng phấn như trước, phàm là An Hoằng Hàn dứt nàng cái gì, nàng liền mở to miệng ngậm xuống.

Nàng cũng nghĩ tới đuổi theo sư phụ, nhưng cái ý nghĩ này ở trong óc nàng vòng một vòng liền bị nàng hủy bỏ. Trước khi sư phụ phi thăng, có thể ngày đi ngàn dặm, chứ đừng nói sau khi phi thăng, công lực tăng mạnh.

Tịch Tích Chi lại uống thêm một ngụm rượu, trong lòng cực kỳ phiền muộn. Rõ ràng chỉ gần trong gang tấc, lại cứ cố tình lướt qua nhau.

Sau khi ăn uống no đủ, đám người An Hoằng Hàn lại trở về trong xe ngựa, tiếp tục gấp rút lên đường.

Mới vừa bước vào xe ngựa, An Hoằng Hàn liền vỗ vỗ sống lưng Tịch Tích Chi nói: “Biến trở về hình người, trăm có lời muốn hỏi người.”

Bởi vì bên ngoài có Lâm Ân và Hồ Khuất, An Hoằng Hàn cố ý nhỏ giọng, nói ở bên tai Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi lung lay đầu nhỏ, gật đầu đáp ứng.

Một trận ánh sáng màu trắng bạc thoáng qua, Tịch Tích Chi xích lõa nằm ở bên cạnh An Hoằng Hàn, một đôi mắt có hồn nhìn đối phương.

An Hoằng Hàn tiện tay kéo áo choàng qua, trùm lên trên người của Tịch Tích Chi, “Người người hỏi lúc này có quan hệ gì với người?”

“Đó là sư phụ của ta.” Tịch Tích Chi cúi đầu nhỏ giọng nói.

Trong mắt An Hoằng Hàn thoáng qua một tia kinh ngạc, “Không phải người nói ông ta phi thăng rồi ư? Sao sẽ ở lại phàm trần chứ?”

Thật ra thì không chỉ An Hoằng Hàn kinh ngạc, đến Tịch Tịch Chi cũng không thể tin được. Rốt cuộc sư phụ làm sao tới được nơi này? Là vì tâm năng ư? Vừa nghĩ tới khả năng thứ hai, đôi mắt Tịch Tịch Chi đã ươn ướt.

“Ta cũng không biết, nhưng chiêu biến đá thành vàng này xác thật là phát thuật ông thường dùng.” Tịch Tịch Chi cuộn thành một đoàn.

An Hoằng Hàn dựa theo lời nói của Tịch Tịch Chi sắp xếp lại một chút, rất nhanh hiểu nguyên do ở trong đó rồi. Khó trách vừa nghe đôi lão phụ phụ kia gây gỗ, Tịch Tịch Chi vội vàng gấp gấp xông ra ngoài. Thì ra là nàng phát hiện tin tức sư phụ của mình...

Lại gần Tịch Tịch Chi, đôi môi của An Hoằng Hàn nhẹ nhàng hôn trên trán nàng, “Yên tâm, chỉ cần ông ta đang ở Phong Trạch quốc, trăm nhất định sẽ tìm ra ông ta cho người.”

Nghe An Hoằng Hàn cam kết, tâm tình Tịch Tịch Chi lại từ từ chuyển biến tốt.

“Huống chi sư phụ người đi ở phía trước chúng ta, có lẽ sau này chúng ta vẫn còn có thể gặp được ông ấy”, An Hoằng Hàn vỗ nhẹ lên sau lưng Tịch Tịch Chi, để cả người Tịch Tịch Chi nằm vào trong ngực của mình.

“Phong Châu.....” Tịch Tịch Chi nghĩ đến điều gì, ngẩng đầu nói: “Sư phụ đi Phong Châu.”

Con đường này chính là đi đường đi tới Phong Châu.

Nếu như Tịch Tịch Chi không nhầm, sư phụ nhất định là chạy tới Phong Châu. Chỉ là có vật gì hấp dẫn ông, phải khiến sư phụ đi xem một chuyến?

Tịch Tịch Chi càng cảm thấy hồng tai ở Phong Châu nhất định có điểm kỳ lạ,

Sắc mặt của An Hoằng Hàn cũng có chút nặng nề, có thể khiến ột người tu tiên đã phi thăng đi tới đó, như vậy Phong Châu nhất định xảy ra chuyện gì đó không tốt, chỉ là hẳn ngược lại muốn gặp vị sư phụ kia của Tịch Tịch Chi.

Không gian xe ngựa cũng không phải rất lớn, mà ở ngoài buồng xe chỉ cách một tấm ván. Lo lắng bị người ta phát hiện, sau khi giải thích rõ với An Hoằng Hàn, Tịch Tịch Chi liền lựa chọn biến trở về con chồn.

Tịch Tịch Chi yếu ớt nắm sắp, nhắm hai mắt, theo gân mạch kiểm tra linh khí trong cơ thể mình.

Vốn bởi vì đánh nhau với Ngô Kiến Phong, tổn hại không ít linh khí. Nhưng Tịch Tịch Chi phát hiện sau một lần cùng An Hoằng Hàn đi Thanh Nguyên Trì, linh khí của nàng đã khôi phục đến trạng thái ban đầu, hơn nữa còn có khuynh hướng bảo hòa.

Một khi linh khí đầy tràn, chỉ cần khi có cơ duyên, liền có thể kết xuất nội đan.

Mấy ngày nay Tịch Tịch Chi vẫn muốn đột phá bình cảnh, thành công kết xuất nội đan. Nhưng mặc cho nàng tu hành thế nào, từ đầu đến cuối, linh khí không có bất kỳ biến chuyển. Hôm nay sau khi biết được tin tức sư phụ, tâm nàng càng thêm kiên định kết xuất nội đan.

Một trận hồng tai làm hại bách tính trôi giạt khắp nơi.

Xe ngựa lại lảo đảo chạy bốn ngày, nơi đi qua, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vài người dân chạy nạn quần áo rách nát.

Hai chân sau của Tịch Tịch Chi đạp bấp dùi An Hoằng Hàn, móng trước vịn ở cửa sổ xe, một đường nhìn mấy dân chạy nạn đi xa.

Phàm là Tịch Tịch Chi nhìn thấy sẽ ném ra mấy đĩnh bạc vụn cho bọn họ.

Đối với hành động ném bạc ra ngoài cửa con chồn nào đó, lúc đầu An Hoằng Hàn không có phản đối. Chỉ là sau đó, có mấy dân chạy nạn vì tranh đoạt bạc mà vùng tay quyền cước đánh nhau, An Hoằng Hàn đánh hai cái vào cái mõng của Tịch Tịch Chi.

“Dân chạy nạn ở Phong Châu có thiên thiên vạn vạn, chẳng lẽ người nghĩ rằng bạc của chúng ta đủ tiếp tế bọn họ sao?” Lúc con người chui vào ngõ cụt, chỉ cần nhìn thấy một chút hy vọng sinh tồn, đều sẽ ra sức tranh đoạt.

Bây giờ cách Phong Châu còn có một phần ba đường đi, cũng may số lượng dân chạy nạn cũng không nhiều, nếu không đám người kia cũng không đơn giản chỉ là cướp đoạt bạc, mà là trực tiếp lựa chọn đánh cướp bọn họ.

“Về chuyện dân chạy nạn, triều đình tự có an bài, không cần người quan tâm.” An Hoằng Hàn lôi con chồn nào đó đang bám chặt thành cửa sổ trở lại.

Tịch Tích Chi lại thở dài một hơi, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp. Ở trong tự điển của nàng, đương nhiên là có thể cứu liền cứu.

Lâm Ân ngồi ở bên ngoài xe ngựa, trong tay đang cầm một tấm bản đồ, trên bản đồ đánh dấu chính là toàn cảnh Phong Trạch quốc. Ngón tay di động đến vị trí bọn họ, Lâm Ân nghiêm túc phân tích một hồi, hô: “Bệ hạ, trời cũng sắp tối, ở bốn dặm phía trước có một trấn nhỏ, tối nay chúng ta muốn đi nơi đó nghỉ ngơi một đêm không?”

Kể từ khi rời khỏi hoàng đô tới nay, bọn họ đều là lên đường không phân biệt ngày đêm, còn chưa dừng lại ở thành trấn nào.

Mặt trời lặn có thể nằm trên chân bóng ảm áp, cho dù ai nghe cũng đều cảm thấy là hấp dẫn cực lớn.

An Hoằng Hàn tập võ từ nhỏ, mặc dù ngựa không ngừng vó chạy tới Phong Châu cũng có thể chịu đựng được. Nhưng đồng hành với bọn họ lại có hai thừa tướng, lấy thể lực hai người bọn họ, chỉ sợ hành hạ như thể thêm nữa, còn chưa tới Phong Châu, người liền thoi thóp rồi.

Cân nhắc đến điểm này, An Hoằng Hàn nói với bên ngoài: “Cứ làm như thế đi.”

206. Chương 206: Chương 10

Những cửa tiệm làm buôn bán trong trấn nhỏ đóng cửa tương đối sớm, trời vừa tối, hai bên đường phố đã không còn mấy tiệm mở cửa rồi.

Trong màn đêm yên tĩnh, tiếng bánh xe kéo kẹt vô cùng vang dội.

Đám người An Hoằng Hàn tìm một quán trọ, nói chường quỹ muốn năm gian phòng. An Hoằng Hàn và hai vị thừa tướng mỗi người một phòng, Lâm Ân và Hồ Khuất chung một phòng, còn một phòng phân cho hai phu xe khác.

Quán trọ này nhìn qua vô cùng cũ kỹ, nhưng cũng may các loại ghế ngồi đều được quét dọn vô cùng sạch sẽ, không có một chút dấu hiệu dơ bẩn.

Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh đều là người lớn tuổi, mỗi ngày sống ở trong xe ngựa, chịu nỗi khổ lắc lư, tinh thần càng ngày càng suy sụp. Nghe tối nay có thể qua đêm trong trấn nhỏ, mặt đều xuất hiện ý cười. Dưới sự hướng dẫn của tiểu nhị, tiến vào gian phòng của mình.

Mấy ngày này, Chúc Hồ Khuất và hai phu xe khác khổ nhất, mệt mỏi nhất. Ba người bọn họ vừa nghe tối nay có thể ngủ một giấc ngon, cũng lười rửa mặt, trực tiếp lên giường ngủ.

“Tiểu nhị, mang hai thùng nước nóng vào trong phòng chủ tử.” Lâm Ân vừa lấy từ trong bọc quần áo ra dụng cụ rửa mặt cho An Hoằng Hàn, vừa phân phó tiểu nhị.

Tiểu nhị vỗ miệng, đánh ngáp hai cái, “Được, tiểu nhân đi ngay.”

Tiểu nhị nấu nước nóng tốn một khoảng thời gian, thừa dịp lúc này, Lâm Ân đã giúp An Hoằng Hàn trải tốt chăn.

An Hoằng Hàn đứng ở trước cửa sổ, như có điều suy nghĩ nhìn đêm tối mờ mịt, trên trời treo mấy ngôi sao lấp lánh. Gió mát thỉnh thoảng thổi quét qua cửa sổ, cuốn lên rèm cửa bên cạnh bay phất phới.

Móng vuốt nhỏ của Tịch Tích Chi mở bọc quần áo ra, lục lọi ở bên trong một hồi. Mới vừa rồi lên mua điểm tâm ở ven đường, nhìn bộ dáng thâm trầm của An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi chép chép miệng. Mặc kệ gương mặt An Hoằng Hàn là thâm trầm thật, hay là cố ý giả bộ thâm trầm, bộ dáng vẫn đẹp trai như cũ.

Lâm Ân nhìn tiểu nhị đổ nước nóng vào thùng nước tắm, sau đó dùng tay thử một chút nước ấm, cảm thấy nước ấm thích hợp liền đi qua, nói với An Hoằng Hàn: “Chủ tử, có thể tắm rửa rồi, cần nô tài phục vụ không?”

An Hoằng Hàn chậm rãi quay người lại, liếc mắt nhìn con chồn ôm điểm tâm không buông, lắc đầu nói: “Người cũng đi ngủ đi, chờ sáng mai trở lại thu dọn thùng nước tắm.”

Lâm Ân cũng vui vẻ cáo lui, trời mới biết, mấy ngày nay ngồi ở ngoài xe ngựa, da của ông không chỉ trở nên thô ráp, còn bị nám đen không ít. Đợt lát nữa nhất định phải đi tắm nước nóng, sau đó ngủ một giấc thật ngon.

Lâm Ân và tiểu nhị cùng nhau thối lui ra khỏi phòng, nhất thời trong phòng chỉ còn lại An Hoằng Hàn và con chồn nào đó.

Tịch Tích Chi vẫn ôm điểm tâm gặm, sau khi gặm hai cái, rất hợp với tình hình ợ lên một tiếng.

An Hoằng Hàn nhìn động tác đáng yêu của con chồn nào đó, nhếch miệng lên một nụ cười nhạt, “Còn ăn? Cần thận mạp không đi được.”

Hừ dọa ai đó? Tịch Tích Chi run run người đứng lên, nàng rất hài lòng với vóc người mạp mạp này của mình.

Cả người nàng dính đầy mảnh vụn điểm tâm, đặc biệt là quanh khóe miệng, gần như cũng dính đầy.

Từ trước đến giờ, đối với tướng ăn không tốt của con chồn nào đó, An Hoằng Hàn đã thành thói quen. Sau khi cất bước đi tới, bắt được hai chân trước của nó, bẻ lên.

“Người đừng phủ nhận, nhìn một chút bụng nhỏ của ngươi, đã thành cái dạng gì rồi hả?” An Hoằng Hàn đưa tay liền chọc chọc bụng của nó, bụng tròn trịa rất co dãn, đẩy văng ngón tay của An Hoằng Hàn ra.

Bụng nhỏ Hình như có hơi lớn?

Tịch Tích Chi nhìn bụng nhỏ tròn trịa của mình, trên mặt có chút xấu hổ.

Nhưng ... Không phải sưng vật là nên mạp mạp tròn vo sao? Cho nên Tịch Tích Chi tin chắc, thân hình của mình tuyệt đối là vô cùng hoàn mỹ.

Vì né tránh đôi tay An Hoằng Hàn tiếp tục ‘vô lễ’ với mình, Tịch Tích Chi thúc giục linh lực, để mình biến thân.

Tia sáng chói mắt qua đi, Tịch Tích Chi lấy hình thái của một tiểu hài tử đứng ở trước mặt của An Hoằng Hàn.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn thở phì phò, gương mặt mang theo chút đỏ ửng. Ấn ký hình thoi giữa trán xinh đẹp ướm át, làm gương mặt thanh thanh khả ái của Tịch Tích Chi tăng thêm một chút yêu mị. Rõ ràng là tồn tại vô cùng mâu thuẫn, ở chung một chỗ lại kết hợp vô cùng hoàn mỹ.

“Mạp mạp có cái gì không tốt? Phải gầy giống như mâm đậu mới tính là xinh đẹp sao?” Tịch Tích Chi nhéo cánh tay béo múp múp của mình, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn nghiêm túc quan sát Tịch Tích Chi từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên mấy lần. Quả thật, một đứa bé hơi mạp một chút nhìn đẹp hơn.

“Nói đúng lắm, ngươi là con chồn, mạp mạp không có gì không tốt.” An Hoằng Hàn nhéo gương mặt Tịch Tích Chi sau đó buông ra, bắt đầu cời y phục của mình, “Trăm đi tắm rửa trước, ngươi muốn tắm chung không?”

Cũng không phải là lần đầu tiên tắm chung, Tịch Tịch Chi liếc hắt một cái, ý tứ trong mắt rõ ràng là đương nhiên cùng nhau tắm rồi. Thế nhưng khi Tịch Tịch Chi xoay người nhìn thấy thùng nước tắm nhỏ hẹp kia thì cả người giật mình một cái.

Nếu hai người chen chúc ở trong đó, dù không thể cánh tay đụng cánh tay, bắp đùi kề sát bắp đùi, toàn thân cũng dán chung một nơi?

Vừa nghĩ tới hình ảnh đó, Tịch Tịch Chi lui về sau hai bước, vừa định lắc đầu cự tuyệt, không ngờ một bàn tay to đè lại đầu vai của nàng, ôm lấy nàng nhảy vào thùng nước tắm.

Nước ấm áp đánh vào thân thể của Tịch Tịch Chi, xua tan đi lạnh lẽo.

Da thịt dán chặt với An Hoằng Hàn, thậm chí ngay cả xoay người cũng khó khăn, làm cho nàng chỉ có thể rúc vào trong ngực An Hoằng Hàn.

Không biết có phải là ảo giác của Tịch Tịch Chi hay không? Nàng cảm thấy nhiệt độ cả căn phòng đang dần tăng cao, nóng đến mức trên trán nàng thấm đầy mồ hôi.

Nhiệt độ thân thể của An Hoằng Hàn không hề trở ngại truyền đến bên cạnh mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Tịch Chi vừa vặn chôn ở trước ngực của hắn, nhìn không sót hai hạt nhô ra ở trước ngực An Hoằng Hàn.

Mặt đỏ đến tận cổ, hai cánh tay ngó sen trắng nõn đẩy An Hoằng Hàn một cái, muốn đẩy hắn ra, trong miệng ấp úng nói: “Cái đó ... Người buông ta ra, ta cảm thấy Chúng ta nên tách ra tắm!”

Trước kia lúc tắm ao trì, mặc dù không mặc đồ, nhưng cho tới nay vẫn không có dựa gần như vậy, huống chi tắm trong ao trì lớn hơn thùng tắm nhỏ hẹp này nhiều.

Tịch Tịch Chi càng quẫn bách, trong lòng An Hoằng Hàn càng vừa ý.

Mặt An Hoằng Hàn vẫn không chút thay đổi, chỉ là trong mắt lấp lánh ánh sáng nhạt, “Vây cũng được, chỉ là sau khi tắm xong, chắc nước này cũng lạnh rồi. Đến lúc đó người bị lạnh phát sốt, đừng trách tắm không nhắc nhở người.”

Thời tiết đã sớm vào thu, mỗi khi đến tối đều cảm thấy lạnh. Tắm nước lạnh, hơn phân nửa sẽ phát sốt ho khan. Mà đám người Tịch Tịch Chi còn cần lên đường, nếu quả như thật mắc phong hàn, không thể nào chấp nhận vì một người mà dừng ở lại trần nhỏ.

207. Chương 207: Chương 11

Vừa nghĩ đến điểm này, hơi sức Tịch Tịch Chi đẩy hắt dần dần nhỏ một chút.

“Không thể gọi Lâm Ân mang thêm hai thùng nước nóng sao?” Tịch Tịch Chi cắn miệng, tiếp tục nói.

An Hoằng Hàn nâng một gáo nước lên, dội lên sau lưng Tịch Tịch Chi, cọ rửa cho nàng, “Trăm đoán tiểu nhị và Lâm Ân đều ngủ rồi, ai sẽ nấu nước cho người đây? Huống chi người đừng quên, bây giờ người là một con con chồn, đâu cần dùng hai thùng nước? Chẳng lẽ muốn chọc người hoài nghi?”

An Hoằng Hàn nói một phen, hoàn toàn xóa bỏ tâm tư muốn nấu thêm nước nóng của Tịch Tịch Chi.

Nhưng sau một khắc, Tịch Tịch Chi chống thân lên từ trong bồn tắm, nhảy ra ngoài, vừa đi đến bên giường, vừa hừ một tiếng nói: “Vây ta không tắm, vẫn không được sao?”

“Được, tại sao không?” Khóe mắt An Hoằng Hàn lóe lên ý cười, “Chỉ là toàn thân đầy mùi hôi, đừng nghĩ ngủ trên giường của trăm.”

“Người nào đầy mùi hôi chứ.” Tịch Tịch Chi giơ chân, liền muốn mắng to 300 hiệp với An Hoằng Hàn, nhưng lỗ mũi không nghe theo sai khiến, tiến tới cùi chỏ hít hà, quả thật có một cỗ mùi chua nhàn nhạt. Nhìn giường hẹp mềm mại mấy lần, lại quay đầu nhìn thùng nước tắm nhỏ hẹp.

Tịch Tích Chi không ngừng làm đấu tranh trong lòng, cuối cùng vẫn khuất phục trong ổ chăn ấm áp, lại một lần nữa trở lại thùng nước tắm trước mặt, từ từ trèo vào.

Nước nóng bao bọc thân thể Tịch Tích Chi, mặt nước vừa vịn ngập đến cổ của nàng .

An Hoằng Hàn ngồi ở trong thùng tắm, bởi vì thùng nước tắm quá nhỏ, Tịch Tích Chi chỉ có thể bị hấn ôm vào trong ngực.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Tích Chi đỏ rùng rục như một quả táo chín.

An Hoằng Hàn nhìn liền cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Không khí từ từ trở nên càng ngày càng mập mờ, An Hoằng Hàn nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn của đối phương, nhìn hồi lâu, cuối cùng không muốn tiếp tục nhần nại nữa, xoay mặt của Tịch Tích Chi lại, đôi môi nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn của nàng phủ lên.

Đầu lưỡi quen đường quen lối cạy hàm răng đóng chặt của tiểu hài tử ra, trượt vào, tùy ý ở bên trong càn quét chiếm đoạt.

Hai mắt Tịch Tích Chi không khỏi trừng lớn, vô sỉ! Lại sàm sở nàng! Rốt cuộc môi của nàng có chỗ nào đáng giá để An Hoằng Hàn ưa thích như vậy chứ? Nhất định thường cách một đoạn thời gian, bắt lấy nàng hôn một lần.

Hơi thở hai người trộn lẫn, Tịch Tích Chi cảm thấy thùng nước tắm đáng chết này lại càng ngày càng nóng rồi. Hơi thở An Hoằng Hàn phả lên trên mặt của nàng, khiến cả người Tịch Tích Chi đều không được tự nhiên.

Bị An Hoằng Hàn hôn không thở nổi, Tịch Tích Chi dùng hết hơi sức, muốn đẩy hấn ra. Cũng ngay tại lúc này, chỗ môi răng tương giao của bọn họ, hơi thở càng ngày càng rối loạn. Có một cổ hơi thở nóng rục, không ngừng thông qua chỗ hai người hôn miệng, tiến vào trong cơ thể Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi kinh hãi thất sắc, cánh tay càng thêm dùng sức đẩy An Hoằng Hàn ra. Mặc dù nàng không biết tại sao lại như thế, nhưng nàng lại có thể cảm nhận được, cổ hơi thở phát tán kia giống như mùi của Long Châu.

Khi cổ hơi thở kia vừa tuôn vào trong người Tịch Tích Chi, nàng liền cảm thấy ngũ tạng lục phủ giống như bị thiêu đốt, ** vừa nóng vừa đau.

An Hoằng Hàn cũng phát hiện khác thường, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, buông tay ra, muốn thu hồi miệng. Nhưng hấn dùng sức thế nào, môi của hai người cũng dính thật chặt vào nhau, không xê dịch một phân một hào.

Tịch Tích Chi hấp thu chính là linh khí thiên địa, không giống như Ngũ Trảo Kim Long có mang theo khí chân long .

Sau khi An Hoằng Hàn nuốt vào viên Long Châu kia, mặc dù thân thể không có bất kỳ khó chịu nào, nhưng Long Châu xác thật là ở trong cơ thể hấn. Bởi vì sự tồn tại của Long Châu, thân thể An Hoằng Hàn đã bắt đầu lặng lẽ thay đổi, Long Châu đang hòa làm một thể với hấn.

Mà trong thời kỳ dung hợp, trạng thái vô cùng không ổn định, lúc hôn môi Tịch Tích Chi, hai loại hơi thở bất đồng trộn lẫn, một khi can thiệp, liền xuất hiện tình trạng hỗn loạn.

Ngoài cửa sổ cuồng phong gào thét, nước mưa âm âm nện xuống. Bầu trời đêm tối đen, sấm sét vang dội, chém xuống làm lòng người lo lắng.

Tịch Tích Chi giật mình, lúc chạng vạng nàng rõ ràng nhìn thấy ánh nắng chiều sáng đỏ, theo lẽ thường chắc trời sẽ không mưa? Như vậy mưa to tuôn trào dữ dội bên ngoài tới thế nào?

Tịch Tích Chi vừa phân tâm đã nhìn thấy trên trán An Hoằng Hàn xuất hiện hư ảnh hai cây long giác. Một tầng vẩy thật nhỏ bao trùm toàn thân An Hoằng Hàn.

Chẳng lẽ là ...?

Trong lòng Tịch Tịch Chi xuất hiện một suy đoán to gan, trong sách xưa không phải ghi loại rồng có thể kêu gọi phong vũ lôi điệu ư?

Không chỉ Tịch Tịch Chi hoảng sợ nhận ra được, ngay cả An Hoằng Hàn cũng như vậy.

Cả người hắc giống như bị lửa đốt, hắc cũng phát hiện biến hóa rất nhỏ trên da của mình. Cắn chặt môi, vô luận trên người đau hơn nữa, An Hoằng Hàn cũng không kêu một tiếng.

Long Châu chính là thần vật tổ tiên An thị phun ra, thể gian độc nhất vô nhị. Lúc ấy thiên đế đặt Long châu ở nhân gian, chính là vì để tổ tiên An thị có thể trở về thiên giới. Tất cả những giả thiết đó đều thành lập, như vậy có lẽ viên Long Châu này có thể làm cho người ta thay da đổi thịt, thậm chí ...

Nghĩ tới đây, nét mặt Tịch Tịch Chi mới bắt đầu là kinh ngạc, sau đó biến thành không thể tin. Như vậy có phải An Hoằng Hàn đã sớm biết chuyện này rồi không?

Thời gian rằng môi tương giao càng dài, Tịch Tịch Chi càng cảm thấy khó chịu hơn, lo lắng ươn ẹo thân thể, muốn kéo khoảng cách của hai người ra. Đột nhiên, hình như trong đan điền của Tịch Tịch Chi có vật gì đó chậm rãi bắt đầu ngưng kết ...

Tịch Tịch Chi kinh ngạc sững sờ trong chớp lát, lúc này lại đột phá bình cảnh, bắt đầu kết xuất nội đan?

Linh khí nồng đậm bao bọc Tịch Tịch Chi, làm dịu đi đau đớn của nàng. Tịch Tịch Chi nhắm mắt lại, rõ ràng cảm nhận được từng luồng linh khí trong đan điền không ngừng nén lại, biến thành một hạt châu màu lục bích trong suốt.

Mới bắt đầu chỉ lớn cỡ hạt gạo, dần dần càng biến càng lớn, cuối cùng biến thành gần bằng trái táo.

Mà Tịch Tịch Chi chỉ chăm chú cảm giác tình huống ở đan điền, không có phát hiện trên thân thể mình cũng đang dần biến hóa.

Vốn là tóc dài đến eo, đột nhiên bắt đầu dài ra, trong nháy mắt sợi tóc ngân bạch rơi đầy cả thùng nước tắm, ướt sũng dính ở trên người của nàng và An Hoằng Hàn.

Xương cổ tay, chân từ từ bắt đầu tăng trưởng, không đến một lúc, vốn là tiểu hài tử trắng nõn hơi mập, lúc mình một cái biến thành một thiếu nữ thanh xuân.

Vui mừng nhất không phải là An Hoằng Hàn thì còn có thể là ai, hắc tận mắt chứng kiến Tịch Tịch Chi biến hóa, đồng thời tán thưởng vạn vật thể gian thật thần kỳ, nhìn khuôn mặt trái xoan như hoa sen mới nở của Tịch Tịch Chi không khỏi mất hồn.

Cằm của Tịch Tịch Chi cũng không phải rất nhọn, hơn tròn một chút. Một đôi mắt giống như ngôi sao, nhiễm một tầng hơi nước thật mỏng. Ấn ký hình thoi ở chính giữa vô cùng kiều diễm, màu sắc còn đẹp hơn chu sa.

Đau đớn mãnh liệt qua đi, lúc này Tịch Tịch Chi mới phát hiện ra mắt An Hoằng Hàn không chớp nhìn mình chằm chằm.

“Người làm sao vậy? Tại sao nhìn ta như vậy?” Tịch Tịch Chi hà mồm hỏi thăm, giọng nói càng thêm tuyệt vời êm tai hơn trước kia. Tịch Tịch Chi phát hiện có cái gì không đúng, tóm lại là một cảm giác nói không nên lời.

Chẳng biết từ lúc nào, vẩy thật nhỏ quanh thân An Hoằng Hàn đã dần dần rút đi, ngay cả hư ảnh Long Châu trên trán cũng biến mất không thấy gì nữa, giống như tất cả mọi thứ vừa rồi, chẳng qua là ảo giác, hoàn toàn chưa từng xảy ra.

An Hoằng Hàn hơi di động thân thể, môi kề sát của hai người từ từ tách ra.

Tịch Tịch Chi giơ tay lên che miệng của mình, lúc nào thì có thể tách ra rồi?

“Lời nàng vừa mới nói.” Nhìn Tịch Tịch Chi sợ hãi, nụ cười nơi khóe miệng của An Hoằng Hàn càng sâu hơn, ánh mắt nhìn chằm chằm nàng cũng càng ngày càng sâu không lường được.

Tịch Tịch Chi bị hắc nhìn đến mức dựng tóc gáy, tại sao ánh mắt An Hoằng Hàn giống như muốn ăn thịt người?

An Hoằng Hàn tự nhận mình không phải là chính nhân quân tử, càng không phải là Liễu Hạ Huệ. Đối mặt với người mình yêu thích đã lâu, toàn thân xích lửa nằm ở trong lòng mình, chỉ cần là một nam nhân bình thường, ai dám bảo đảm nói Minh nhìn được?

208. Chương 208: Chương 12

Bị An Hoằng Hàn nhìn đến tâm hốt hoảng, Tịch Tịch Chi giơ tay lên muốn đẩy hấn ra.

Bàn tay vừa mới vươn ra, chính nàng liền ngậy ngấn cả người. Các ngón tay như cành cây được gọt giữa này là của ai? Xương cánh tay thon dài hơn trước kia nhiều.

Trước kia ngoại hình Tịch Tịch Chi chỉ có ** mấy tuổi, vóc người hơi mập, vuốt có cảm giác rất có thịt. Mà sau khi xương cốt trở nên thon dài, vóc người ngược lại thon thả không ít.

Nhưng là. những thứ này cũng không khiến Tịch Tịch Chi xem nhẹ một vấn đề!

Tại sao sớm không biến thân, muộn không biến thân, cố tình phải lựa chọn lúc đang chen chúc với An Hoằng Hàn trong một cái thùng tắm chứ? Đây không phải là làm cho người phạm tội sao!

Thừa dịp Tịch Tịch Chi mất hồn không đề phòng, An Hoằng Hàn đã đưa tay đè lại đầu vai của nàng, cúi người ở bên tai nàng nhẹ nhàng thổi hơi. Hơi thở ấm áp lướt qua tai Tịch Tịch Chi, giống như một chiếc lông vũ, không ngừng gãi ngứa ở đó

Bàn tay An Hoằng Hàn theo đầu vai Tịch Tịch Chi, từ từ vòng qua sau lưng nàng, men theo sống lưng, vuốt ve da thịt bóng loáng trắng nõn của Tịch Tịch Chi.

Phàm là nơi bàn tay An Hoằng Hàn đi qua, Tịch Tịch Chi cảm thấy giống như bị người đốt lửa, s tới mức co cổ lại. Trường hợp ái muội mê người như vậy, nếu như Tịch Tịch Chi không biết An Hoằng Hàn muốn làm gì, đó chính là đồ ngốc trong đồ ngốc.

“Người buông ra!” Tịch Tịch Chi đỏ mặt, quát An Hoằng Hàn. Cả đời nàng chưa từng trải qua trường hợp này lần nào, không biết nên xử lý như thế nào, nhưng tất cả mọi thứ này không nên tiến hành thêm nữa!

Nếu cùng An Hoằng Hàn ấy ấy rồi, sau này nàng còn có thể an tâm tu hành ư? Nên dùng thái độ gì đối mặt với An Hoằng Hàn đây!

“Trên người nàng có chỗ nào mà trẫm chưa xem qua? Trẫm vuốt lông cho nàng, chẳng lẽ không thoải mái sao?” Bàn tay An Hoằng Hàn tiếp tục di chuyển trên da thịt Tịch Tịch Chi, không có chút dấu hiệu dừng lại.

Con mẹ nó, toàn thân ta có lông ở chỗ nào! Muốn chấm mút thì nói thẳng! Còn tìm lý do đường hoàng.

Gương mặt của Tịch Tịch Chi không khác gì con cua bị nấu chín, ít nhất con cua còn có hai cái càng lớn, có thể kẹp người. Mà mình không có gì hết, chỉ có thể giống như cá nằm trên thớt, mặc cho An Hoằng Hàn xâm lược.

Đánh, lại đánh không lại An Hoằng Hàn. Trốn, lại trốn không thoát ma chưởng của An Hoằng Hàn.

Đôi mày thanh tú như hai chiếc lá liễu của Tịch Tịch Chi nhíu chặt lại.

Sau một hồi trầm mặc, Tịch Tịch Chi cắn môi, không đếm xỉa gì nặn ra một câu: “cái đó... Chàng sẽ phụ trách chứ?”

Vừa nói xong, cả khuôn mặt Tịch Tịch Chi đã hồng đến tận cổ, muốn giơ tay lên tát mình một bạt tai.

An Hoằng Hàn đang bận rộn trêu đùa Tịch Tịch Chi, đột nhiên nghe được câu này suýt nữa không phản ứng kịp. Sau đó, ánh mắt càng thêm thâm thúy, khóe miệng cũng dần dần hiện lên nụ cười.

Hỏi ngược một câu: “Nàng cứ nói đi?”

Tịch Tích Chi cắn chặt răng, ai biết tâm tư của hắn chứ? Nàng cũng không phải là giun đũa trong bụng hắn.

Trong thùng tắm nhỏ hẹp, hai người áp sát vào nhau.

An Hoằng Hàn ấn xuống một nụ hôn trên mặt Tích Tích Chi, “tất cả chuyện trầm làm lúc trước, chẳng lẽ không đủ để nói rõ tâm ý của trầm sao?”

Kể từ sau khi con chồn nào đó đi tới bên cạnh hắn, hắn liền không đặt chân vào hậu cung một bước, ngay cả cử hành chọn phi ba năm một lần cũng bị An Hoằng Hàn qua loa tắc trách bỏ qua. Nếu những hành động này đều không đủ để nói rõ trong lòng An Hoằng Hàn rất yêu thích người nào đó, vậy cần như thế nào mới tính?

Nhấn nại hơn nửa năm, cuối cùng trông chờ một con chồn nào đó lớn lên, tâm tình An Hoằng Hàn khó nói nên lời.

“Vậy Vậy cũng không thể ở trong thùng tắm” Tích Tích Chi quật cường giương mắt, ánh mắt giận dữ bất mãn.

Chỉ là ở trong mắt An Hoằng Hàn, ánh mắt ngày càng giống như đang hờn dỗi, An Hoằng Hàn nhìn đến miệng khô lưỡi khô, hận không được lập tức bỏ nhào về phía Tích Tích Chi, nuốt nàng vào trong bụng.

Vốn An Hoằng Hàn cũng chưa từng nghĩ Tích Tích Chi có thể nhanh lớn lên như vậy, toàn bộ việc tối nay đều là ngoài ý muốn. Lúc mới bắt đầu, An Hoằng Hàn cũng định bá vương ngành thượng cung, cường bạo Tích Tích Chi, hoàn toàn nhốt nàng ở bên mình. Nhưng sau khi lấy được sự chấp thuận của Tích Tích Chi, đây không thể nghi ngờ là đốt thêm lửa ở trong lòng An Hoằng Hàn.

Ngọn lửa điên cuồng cuốn lấy, cuối cùng cháy càng mạnh, dập không được.

Ngoài cửa sổ mưa to rơi xuống ào ào, giọt mưa nện tí tách ở trên mái ngói, cả trần nhỏ bị mưa gió bao vây, trừ tiếng mưa rơi thì không nghe được âm thanh nào khác.

Nước nóng trong thùng tắm dần dần mất đi nhiệt độ, tiếp tục ở chung như vậy nữa thì quả thật không được, có lẽ còn có thể lạnh đến sinh bệnh.

Theo yêu cầu của Tích Tích Chi, An Hoằng Hàn ôm nàng đi tới bên giường.

Trái tim nhỏ của Tích Tích Chi nhảy thành thịch, đầu chôn ở trước ngực An Hoằng Hàn, không chịu nâng lên.

An Hoằng Hàn nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của Tích Tích Chi, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, hận không được lập tức làm nàng. Còn chưa đi đến bên giường, đôi môi An Hoằng Hàn liền áp lên, hôn từng chút lên gò má của Tích Tích Chi, một đường đến sau tai, sau đó đi xuống.

Phàm là nơi đôi môi An Hoằng Hàn đi qua, đều nhanh chóng ấn xuống một miếng dấu tấy.

An Hoằng Hàn thuận thế liền áp người ta trên giường, hai người đều là toàn thân xích lỏa, không có chút trở ngại nào.

Hai tay An Hoằng Hàn không ngừng vuốt ve toàn thân Tích Tích Chi, nhỏ giọng nói ở bên tai Tích Tích Chi: “Sau nay nàng trốn không thoát rồi.”

Hơi thở của Tích Tích Chi càng ngày càng gấp rút, trán rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, hai má bị nhuộm thành màu hồng không bình thường. Cũng không nghe được quá rõ ràng lời nói của An Hoằng Hàn, mơ màng giao toàn bộ quyền chi phối thân thể cho An Hoằng Hàn.

Trong nháy mắt khi An Hoằng Hàn tiến vào, Tích Tích Chi đau đến mở miệng cắn lấy đầu vai hắn.

Giờ phút này An Hoằng Hàn đã dóm bị cảm giác hạnh phúc làm cho hôn mê, chút vết thương nhỏ ở đầu vai này, sao có thể làm trở ngại tâm tình vui vẻ của hắn? Hắn vừa ra sức rong ruổi ở trên thân Tích Tích Chi, vừa tận lực khống chế tốc độ đánh sâu vào của mình, để thiếu nữ mới trải mùi đời nào đấy thoải mái một chút.

An Hoằng Hàn liên tục ép buộc Tịch Tịch Chi mấy lần, cho đến khi một thiếu nữ nào đấy mệt mỏi đến bất tỉnh mới thôi.

Đêm nay ngay cả ngủ, khóe miệng An Hoằng Hàn cũng mang theo nụ cười nhạt. Hai cánh tay vẫn ôm Tịch Tịch Chi, để cho nàng ngủ ở bên trong khuỷu tay của mình, cho đến khi trời sáng, tư thế này cũng chưa từng thay đổi.

Từng tia nắng chiếu vào rơi trên sàn nhà, chói sáng đến nỗi khiến Tịch Tịch Chi không thể không mở mắt ra, đập vào mắt chính là một mảnh da thịt màu lúa mì. Tịch Tịch Chi cả kinh, trong đầu ầm ầm nổ tung.

Từng màn tối qua giống như những hình ảnh không ngừng quay vòng ở trong đầu Tịch Tịch Chi, khiến Tịch Tịch Chi hận không thể đào một cái lỗ chui vào.

Động tĩnh của Tịch Tịch Chi rất nhanh đánh thức An Hoằng Hàn.

Ngón tay An Hoằng Hàn khoác ở bên hông Tịch Tịch Chi giật giật, Tịch Tịch Chi sợ đến mức toàn thân cứng đờ.

209. Chương 209: Chương 13

“Đã tỉnh rồi sao? Có muốn ngủ thêm một lúc không? Đợi lát nữa còn phải lên đường, sau này xe ngựa sẽ trực tiếp chạy về Phong Châu, không tiếp tục dừng lại đâu.” Ngón tay An Hoằng Hàn cố ý vẽ vòng tròn trên eo Tịch Tịch Chi.

Tịch Tịch Chi cảm thấy nhột, đẩy bàn tay lớn kia ra, sau đó liền muốn nhảy ra khỏi phạm vi khống chế của An Hoằng Hàn. Không ngờ thân thể vừa động liền lụy đến hạ thân, Tịch Tịch Chi đau đến nhe răng trợn mắt.

Oán hận trừng mắt nhìn An Hoằng Hàn, không tiếng động tố cáo.

Tịch Tịch Chi càng là một bộ dáng tiểu tức phụ bị ủy khuất, An Hoằng Hàn càng cảm thấy vui vẻ, đưa tay liền nhéo gương mặt của nàng, “Không ngờ sau khi nàng lớn lên, bộ dáng lại không tệ.”

Mặc dù không thể xưng là mỹ nhân tuyệt sắc, lại phi thường thanh lệ thoát tục, đặc biệt khắp thân nàng đều là các sợi linh khí, nhìn rất là sinh động đáng yêu.

Vừa nói về bề ngoài, Tịch Tịch Chi đưa tay sờ sờ gò má của mình, “Có gương không? Ta muốn nhìn một chút.”

“Bên kia có bàn trang điểm, trầm ôm nàng qua.” So với toàn thân Tịch Tịch Chi không mặc gì cả, An Hoằng Hàn không biết đã mặc quần vào từ khi nào, chỉ để trần nửa người trên.

Tịch Tịch Chi cũng không có cự tuyệt lòng ngực An Hoằng Hàn, lúc này quả thật nàng không muốn tự bước đi, mà tất cả đều là do một nam nhân nào đó làm hại.

Theo di động của Tịch Tịch Chi, một đầu tóc bạch kim dần dần bày trên mặt đất. Sợi tóc của Tịch Tịch Chi vô cùng mềm mại, lại còn sáng bóng, xa xa nhìn qua, giống như là thác nước màu bạc.

Lúc này Tịch Tịch Chi mới phát hiện ra tóc của mình lại dài tới trên đất, đưa tay liền lướt qua một luồng tóc bạch kim. Trong lòng thầm nghĩ, đợi lát nữa nhất định phải cầm cây kéo cắt bớt, tiếp tục kéo trên mặt đất như vậy nữa, có thể trực tiếp dùng như cây chổi rồi.

Nhìn ra ý định của người nào đó, An Hoằng Hàn không đồng ý nói: “Hiện tại tất cả của nàng đều thuộc về trầm, không có được sự cho phép của trầm, nàng đừng mơ tưởng đánh chủ ý lên đầu tóc bạch kim này.”

Tịch Tịch Chi tức giận không chịu nổi, “Tóc là của ta.”

“Nhưng bây giờ nàng là của trầm.” An Hoằng Hàn lạnh nhạt trả lời, không để cho Tịch Tịch Chi có chỗ thương lượng.

“Ai nói ta là của chàng rồi hả? Ta vẫn là ta, là của chính mình.” Tịch Tích Chi cắn răng nghiêng lợi, hận không được xông lên liều mạng với An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn giống như không có nhìn thấy bộ dáng nàng tức giận khó thở, chỉ nói: “Thật sao? Như vậy chúng ta lại đi lên giường thử một chút? Xem xem rốt cuộc nàng là của ai? Cho đến khi nàng thừa nhận mới thôi.”

Khóe mắt mang theo một tia chế giễu, An Hoằng Hàn giống như có chuyện lạ nhìn Tịch Tích Chi, bước chân dần dần dừng lại, hình như muốn đi trở về.

Bây giờ Tịch Tích Chi vẫn còn cảm thấy phía dưới vô cùng đau đớn, lại nghĩ đến sức lực dữ dội trên giường của An Hoằng Hàn, bị sợ đến trực tiếp lắc đầu, rất không có khí tiết nói với hắn: “Ta là của chàng, là của chàng, vậy được rồi chứ.”

Tịch Tích Chi uất ức, mắt nhiễm ánh nước, tại sao mình lại bị một đế vương phúc hắc ăn hết chứ?

“Nàng hiểu rõ sự thật này là tốt nhất.” Lúc này An Hoằng Hàn ôm Tịch Tích Chi đi tới trước gương.

Gian phòng trọ này cái gì cũng rất cũ kỹ, bao gồm cả gương. Gương được chế tạo từ đồng thau, chỉ có thể soi sáng loáng thoáng ra bộ dạng Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi chớp mắt mấy cái, thiếu nữ trong gương cũng chớp mắt mấy cái theo.

Tịch Tích Chi nghiêm túc xem xét kỹ lưỡng dung mạo của mình, thỏa mãn mà gật đầu, ít nhất ** xinh đẹp hơn mặt bánh bao lúc chỉ có vài tuổi. Đa số yêu tinh đều phải cực kỳ xinh đẹp, đặc biệt là hồ ly, chỉ dựa vào diện mạo là có thể mê hoặc người đời. Mà Tịch Tích Chi cố tình khác các yêu tinh khác, gương mặt này một chút cũng không dính dáng với hai chữ xinh đẹp.

Đang lúc Tịch Tích Chi còn muốn nhìn thêm vài lần, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

“Chủ tử, cần nô tài phục vụ ngài rời giường không?” Lâm Ân khê gõ cửa phòng, hô vào bên trong.

Ông đi theo bệ hạ nhiều năm, tự nhiên sẽ hiểu bệ hạ không phải là người tham ngủ. Vậy mà hôm nay mặt trời phơi ba sào, đến Tư Đồ đại nhân và Lưu đại nhân cũng rời giường rồi, vậy mà cố tình chủ tử nhà mình lại ngủ quên.

An Hoằng Hàn rất không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, “Không cần, người ở bên ngoài chờ đợi đi.”

Tịch Tích Chi không chút thú vị búi tóc, trong lòng thầm nghĩ, cũng may cả đêm hôm qua đều là mưa to gió lớn, nếu không lấy hiệu quả cách âm của gian phòng trọ này, chuyện tối ngày hôm qua sớm đã bị người ta phát hiện.

Vừa nghĩ tới tối hôm qua đột nhiên xuất hiện mưa to, còn có khi ở trong thùng nước tắm thì quanh thân An Hoằng Hàn phủ đầy vẩy nhỏ, ánh mắt Tịch Tích Chi biến đổi, nhìn về phía An Hoằng Hàn, “Thân thể của chàng ... Còn có chuyện tối ngày hôm qua, chàng giải thích thế nào?”

Tịch Tích Chi nói ngập ngừng, có chút chần chờ.

Sắc mặt An Hoằng Hàn không thay đổi, cúi đầu nhìn người trong ngực, “Không phải nàng cũng đoán được rồi sao? Trong thân thể của ta chảy xuôi huyết mạch của tổ tiên An thị, đương nhiên có thể thừa kế Long Châu của hắn.”

Đây cũng là lý do mà mỗi đời đế vương đều sẽ không ngừng tìm kiếm bí mật kia.

Chỉ là An Hoằng Hàn không có nói cho nàng biết, trong thời gian đầu, hắn hoàn toàn không quá ham thích với bí mật kia. Tất cả đều vì sau khi Tịch Tích Chi xuất hiện, mới kích thích tâm muốn đi tìm kiếm của An Hoằng Hàn.

Hắn không thỏa mãn một đời, cái hắn muốn là đời đời kiếp kiếp.

“Như vậy chàng có vì nuốt vào Long Châu mà trở nên không còn là ...” Tịch Tích Chi nhìn chằm chằm lồng ngực An Hoằng Hàn, không biết nên nói tiếp như thế nào.

“Không còn là người?” An Hoằng Hàn nói tiếp, cảm chống đỡ trên trán Tịch Tịch Chi, nhẹ nhàng nói ra: “Sau khi nuốt vào Long Châu, thân thể trầm xác thật xảy ra chút biến đổi. Thậm chí ngay cả trầm cũng không dám bảo đảm chuyện sau này.”

Chuyện tối ngày hôm qua, Tịch Tịch Chi và hắn đều nhìn thấy tận mắt. Về phần hắn có thể thay da đổi thịt, mọc cánh thành tiên thành rồng hay không? Vậy thì không thể nào biết được.

“Không sao, vô luận sau này chàng biến thành như thế nào, đều có ta ở bên cạnh chàng, không phải sao?” Tóm lại sẽ không lo tịch mịch.

Một câu nói cuối cùng kia, Tịch Tịch Chi không có nói ra mà lựa chọn nuốt vào trong bụng.

An Hoằng Hàn hôn nhẹ một cái lên trán Tịch Tịch Chi.

Bên ngoài từ từ trở nên ồn ào, Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh vừa mới gặp mặt lại cãi vã không ngừng. Không có bệ hạ ở đây, hai người bọn họ càng không thu liễm, người một câu ta một câu, cãi vã không ngừng.

Tịch Tịch Chi kéo kéo vạt áo An Hoằng Hàn, đi xuống từ trong ngực hắn. Vừa xuống đất, Tịch Tịch Chi liền thúc giục linh khí, biến trở về thành một con chồn.

Vì không để người khác nghi ngờ Tịch Tịch Chi vẫn an phận lấy hình chồn xuất hiện trước mặt người khác sẽ tương đối thỏa đáng. Huống chi, nếu vô duyên vô cớ có một thiếu nữ đi ra ngoài từ trong phòng của An Hoằng Hàn, sẽ chọc nhiều người hoài nghi?

An Hoằng Hàn mặc từng kiện y phục, sau khi sửa soạn xong liền ôm lấy con chồn nhỏ, mở cửa phòng ra.

Bên ngoài, tiếng tranh cãi của Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh biến mất.

“Sáng sớm liền cãi nhau, các người ném lễ nghi đi nơi nào?” An Hoằng Hàn nhắc chân nhảy ra.

Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh xấu hổ cúi đầu, không dám lên tiếng.

An Hoằng Hàn cũng lười để ý tới hai người, phân phó Lâm Ân đi gọi tiểu nhị chuẩn bị bữa sáng.

Đợi sau khi ăn xong bánh ngọt, đám người bọn họ lại tiếp tục lên đường.

Lần này, bọn họ không có dừng lại nghỉ ngơi nữa, xe ngựa chạy thẳng tới Phong Châu.

Tịch Tịch Chi ngẩn ngơ ở bên trong xe ngựa, rảnh rỗi không có việc gì liền dò xét linh lực của mình. Sau khi kết xuất nội đan, Tịch Tịch Chi cảm giác linh khí thật là một trời một vực với trước kia. Lúc trước chỉ cần dùng một chút linh lực, Tịch Tịch Chi đã cảm thấy không còn gì. Nhưng bây giờ có nội đan, năng lực có thể thông qua nội đan, cũng không cần dự trữ linh khí ở trong người nữa.

Liên tiếp mấy ngày, Tịch Tịch Chi vì tu luyện của mình tiến bộ mà vui vẻ dương dương tự đắc.

210. Chương 210: Chương 14

Lại chạy sáu ngày, cuối cùng đám người An Hoằng Hàn đã tới ranh giới Phong Châu.

Tất cả người trú đóng ở đây đều là dân bản địa Phong Châu.

Ngay từ nửa tháng trước, An Hoằng Hàn đã hạ lệnh điều động năm ngàn binh lính tới Phong Châu xử lý nạn lũ. Một nhánh phụ trách tu bổ đê đập, trì hoãn tốc độ nước lũ làm vỡ đê đập, để dân chúng có thể có chỗ an toàn để trốn. Một nhánh phụ trách hộ tống dân chúng rời đi, tận lực để bọn họ cách xa địa phương phát sinh nước lũ.

Địa thế của nơi này nhiều ngọn núi, cho dù nước lũ thật sự xông tới cũng bao phủ không tới sườn núi.

Nhóm An Hoằng Hàn vừa điều khiển xe ngựa tới đây liền nhìn thấy dân chạy nạn phân tán xung quanh, bọn họ tập trung thành những nhóm ba hoặc năm người, tốt hơn một chút liền ôm chầm lấy nhau để sưởi ấm.

Có binh lính thỉnh thoảng tuần tra, có sự hiện hữu của bọn họ, rất nhiều người muốn cướp đồ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng mà ở trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, rất nhiều người có sức đề kháng không mạnh đều nhiễm bệnh.

Thậm chí Tịch Tích Chi nghe thấy tiếng ho khan của không ít người.

Cũng không phải những người này không muốn rời đi Phong Châu, mà coi như bọn họ rời khỏi Phong Châu cũng chỉ có thể sống cuộc sống đầu đường xó chợ. Nếu người đó chỉ có một mình sẽ đi tương đối dứt khoát, nhưng muốn dắt díu con cái đi lưu lạc, vậy thì không dễ dàng. Lại nói sẽ có hoặc nhiều hoặc ít người có một phần chấp nhất với quê hương, bọn họ không nỡ rời khỏi nơi này.

Hướng chi triều đình phái binh lính tới chỗ này, bọn họ vẫn tràn đầy hi vọng với tương lai. Chỉ cần gắng gượng qua lần khó khăn này, triều đình nhất định sẽ sắp xếp ăn, mặc, ở, đi lại cho bọn họ, đây mới là nguyên nhân chính khiến bọn họ lưu lại.

Vào trận hồng tai đầu tiên, lũ lụt đã tước đoạt tất cả của bọn họ, phá hủy nhà của bọn họ. Đến đoạn thời gian khó khăn nhất kia cũng đã vượt qua rồi, sao bọn họ có thể chịu xa xứ vào lúc này?

Bây giờ mấy người An Hoằng Hàn đã xuống xe ngựa, muốn nhìn tình huống các nạn dân một chút, chỉ để lại ba phu xe ở nơi đó coi chừng xe ngựa, tránh cho có người làm ra hành động cướp đoạt xe ngựa. Võ công của Hồ Khuất cũng rất xuất chúng nổi bật, đối phó những dân chạy nạn không có công phu này, tự nhiên không có vấn đề.

Lâm Ân ở trong thâm cung đã lâu, khi nào thì nhìn thấy qua trường hợp như vậy, nhìn những người đó áo rách quần manh, bụng ăn không no, trong đôi mắt nhất thời hiện đầy ánh nước.

“Aizz... Người nói có phải ông trời mắt bị mù rồi không, lại có thể liên tục xuất hiện hồng tai, nhìn một chút giày vò những người nơi này thành cái dạng gì rồi.” Lâm Ân vừa đi vừa oán trách, nước mắt chảy ra liền giờ tay áo lên lau mắt một chút.

Tịch Tích Chi nằm ở trong ngực An Hoằng Hàn cũng tràn đầy đồng tình với những người này, ít nhất những người này đều là vô tội, một trận hồng tai làm bọn họ nghèo túng đến nước này.

Lần trước Tư Đồ Phi Du từng tới Phong Châu, thời điểm đó mọi người còn thắm hơn bây giờ nhiều.

“Ít nhất bọn họ còn có binh lính bảo vệ, có thức ăn, có chăn bông.” Hơn nữa thường cách một đoạn thời gian, triều đình sẽ đưa tới vật liệu cứu tế, bên trong có thức ăn và y phục. Lực ý chí hơi mạnh một chút là có thể chịu đựng được, sẽ không mất mạng.

Nhưng lời này Lưu Phó Thanh nghe lại không thoải mái, “Tư Đồ đại nhân còn không biết xấu hổ nói chuyện này? Nếu không phải người sửa đề đáp không chắc chắn, sao hồng tai có thể tới một lần nữa? Làm hại dân chúng còn phải trải qua một trận đau khổ, người còn dám ở chỗ này nói mát?”

Tư Đồ Phi Du giải thích hơn trăm lần rồi, ông thật sự xây dựng đề đáp theo quy định, nhưng Lưu Phó Thanh một lần lại một lần tranh cãi với mình.

Một câu nói không hợp ý, hai người lại cãi vã.

Tịch Tích Chi nâng móng vuốt nhỏ lên, che lại lỗ tai của mình.. Đây mới gọi là oan gia vừa thấy mặt đã đỏ mắt, vừa thấy mặt đã gây gổ.

Đám người An Hoằng Hàn tìm được chỗ thống lĩnh hộ quân đóng ở đây, lấy lệnh bài đại biểu thân phận của bọn họ ra.

Thống lĩnh hộ quân kích động nhìn bọn họ, hai đầu gối khê cong liền muốn quỳ xuống hành lễ.

Nhưng không đợi hấn quỳ xuống liền bị giọng nói của An Hoằng Hàn cắt đứt, “Không cần làm lễ, trăm không muốn người khác biết thân phận của chúng ta.”

Thống lĩnh hộ quân Đàm Hải lập tức đứng thẳng, “Dạ, bệ hạ”

“Tình huống bây giờ như thế nào?” An Hoằng Hàn chọn mấy vấn đề quan trọng hỏi thăm hần.

Đàm Hải là người chính trực, đặc biệt là lần đầu tiên đối mặt với bệ hạ, không muốn để An Hoằng Hàn lưu lại ấn tượng thiếu lễ độ, sống lưng thẳng tắp, một bộ dáng run rẩy, “Hồi bệ hạ, đại đa số dân chúng Phong Châu đều rút đến nơi này, đã không còn nguy hiểm. Chỉ là sợ là đê đập kiên trì không nổi mấy ngày nữa.”

Bọn họ chỉ chứa một phần nhỏ binh lính ở chỗ này, những người khác đều ở bên chỗ đê đập, không ngừng tu bổ lỗ hổng bị nước lũ phá hư.

“Chính xác một chút, rốt cuộc là mấy ngày?” An Hoằng Hàn nhíu mày một cái, hỏi.

Đàm Hải cúi đầu nói về: “Năm ngày đã là cực hạn.”

Không biết vì sao, lần này nước lũ càng thêm mãnh liệt hơn lần trước. Hơn nữa trải qua nhiều ngày như vậy, vẫn không thấy nước lũ thối lui, ngược lại càng lúc càng lớn.

Nhưng chỗ khác thường đó, hần đều không dám nói với người khác. Thứ hai, lại sợ tạo thành khủng hoảng cho dân chúng.

Về mặt An Hoằng Hàn cứng lại, không có tiếp tục đặt câu hỏi, chỉ để lại một câu, “Trẫm đi dò xét một vòng, đợi lát nữa muốn đi đê đập nhìn một chút.”

“Cần thuộc hạ theo bệ hạ đi một vòng không?” Dĩ nhiên biết được sau khi bệ hạ tới Phong Châu, không tránh được sẽ kiểm tra ông việc của bọn họ một phen, Đàm Hải dĩ nhiên tự đề cử mình.

“Không cần, trẫm tự mình đi là được.” Ở chung một chỗ với Đàm Hải, hơi bị quá mức rêu rao, An Hoằng Hàn xoay người đối diện với Lưu Phó Thanh và Tư Đồ Phi Du, “Mấy người các ngươi cũng không cần đi theo.”

Trong đó còn bao gồm Lâm Ân.

Lâm Ân rồi rảnh không có việc gì liền đi trợ giúp đám dân chạy nạn thối lửa nấu cơm.

An Hoằng Hàn vẫn là một mình ôm Tích Tích Chi, đi tới những địa phương khác.

Đám dân chạy nạn đều phân tán ở vài ngọn núi gần đây, chỗ ở của đám người An Hoằng Hàn chính là ở một trong các ngọn núi đó.

Thời tiết mùa thu mát mẻ thoải mái, nhưng đến Phong Châu này, thời tiết lại là gió rét. Chấn bông trong núi vốn là rất ít, hơn nữa bọn họ đều là ăn gió nằm sương, nếu gặp trời mưa, đất đai sẽ ẩm ướt. Ở trong hoàn cảnh này có rất nhiều người già, phụ nữ và trẻ nhỏ đều ngã bệnh.

An Hoằng Hàn một đường đi nhìn một chút, nhìn thấy không ít người đều ôm ngực ho khan.

An Hoằng Hàn đi qua chỗ dân chạy nạn, tiếp tục đi về phía trước.

Mới vừa đi chưa được hai bước, ống quần giống như bị cái gì móc vào.

An Hoằng Hàn cau mày xoay người, lại nhìn thấy một người phụ nữ trung niên.

Mặt bà ta đầy nước mắt, hoang mang sợ hãi một tay ôm nhi tử năm, sáu tuổi ở trong ngực, một tay nắm chặt ống quần của An Hoằng Hàn không thả.

211. Chương 211: Chương 15

“Vị gia này, van cầu ngài cứu con trai của ta đi. Nó sốt cao ba ngày, đến bây giờ còn chưa giảm sốt, ta sợ. ta sợ còn sốt như vậy nữa, đứa bé sẽ.” Mặt phụ nhân trung niên đầy nước mắt, trên mặt

trần đầy van xin.

Nhưng nếu bà ta cầu là một người khác, người nọ ít nhất cũng sẽ có chút biểu cảm, mà từ đầu đến cuối, An Hoằng Hàn vẫn không có bất kỳ cảm xúc gọi là đồng tình nào.

“Ta không biết xem bệnh.” Ngụ ý, hắn cũng không phải đại phu, không cứu được đứa bé.

Nhưng mà phụ nhân trung niên nghe được những lời này, lại là một tầng ý tứ khác. Không phải hắn không muốn giúp, mà là hắn không giúp được.

Phụ nhân trung niên lau lau nước mắt, khấn đầu hai cái với An Hoằng Hàn, “Vị gia này, ngài giúp ta mời một vị đại phu được không? Chúng ta đến đỉnh núi này vài ngày rồi, ta sợ nhi tử không chờ được, van cầu ngài, van cầu ngài.”

Lại dập đầu hai cái, không bao lâu, cái trán phụ nhân trung niên đã đỏ một mảnh.

An Hoằng Hàn là người có suy nghĩ lạnh lùng, ánh mắt nhìn phụ nhân trung niên vẫn không thay đổi.

Ngược lại con chồn nhỏ trong ngực hắn không nhìn nổi nữa, lay móng vuốt, kéo mạnh tay áo của hắn.

Mặc dù con chồn nhỏ không có mở miệng nói chuyện, An Hoằng Hàn lại có thể hiểu ý của nàng là muốn hắn đồng ý. Từ trước đến giờ, con chồn này luôn mềm lòng, hiện tại có người cầu hắn, hơn nữa tình huống lại thảm như vậy, nàng không thể nào ngồi yên không ý đến.

“Người kia ở đâu?” An Hoằng Hàn giơ tay lên nhéo lỗ tai con chồn trong ngực, mềm nhũn, vô cùng thoải mái.

Phụ nhân trung niên giống như nhìn thấy cứu tinh, vui mừng mà khóc, “Ở phía đỉnh núi đối diện, ta nghe nói này hôm nay đại phu đi vào trong đó.”

An Hoằng Hàn không tiếp tục dây dưa với phụ nhân trung niên, cất bước liền đi xuống núi. Mặc dù hắn chưa nói đáp ứng, nhưng phụ nhân trung niên biết hắn nhất định là đồng ý giúp đỡ rồi, hiếm khi có được người tốt bụng như vậy, bà không ngừng nói cảm ơn với bóng lưng rời đi của An Hoằng Hàn.

Nhưng bà không biết, người bà nên chân chính cảm tạ không phải An Hoằng Hàn, mà phải là con sủng vật ở trong ngực hắn.

Nếu không phải Tịch Tích Chi muốn xen vào chuyện bao đồng, An Hoằng Hàn nói gì cũng sẽ không nhúng tay vào, bởi vì hắn trải qua quá nhiều sinh tử. Đối với hắn, thêm một người chết cũng chỉ là chuyện râu ria thôi.

Hai ngọn núi có khoảng cách khoảng năm dặm, cũng không tính là quá xa.

Bất quá lên núi và xuống núi thì có chút vất vả.

Cũng may An Hoằng Hàn có võ công, sử dụng khinh công nên tốc độ này, người bình thường không thể so sánh được.

Chỉ tốn thời gian một nén nhang, An Hoằng Hàn đã ôm Tịch Tích Chi đến giữa sườn núi của ngọn núi đó.

Tình huống ở nơi này không khác với ngọn núi kia lắm, các nạn dân phân tán xung quanh, tập trung thành từng nhóm. Chỉ là so sánh với nhau, mặc dù sắc mặt của các nạn dân ở nơi này không tốt, nhưng không có phát sinh hiện tượng sốt ho khan.

An Hoằng Hàn nhìn quanh mấy lần, tùy tiện tìm một người hỏi thăm đại phu kia ở chỗ nào.

Có lẽ đám người này không biết tên quay lại lúc trước, nhưng mà đối với đại phu giúp người trị bệnh xung quanh trong mấy ngày nay thì người người đều biết.

“Người đến tìm Tịch đại phu sao?” Người nọ vừa nghe An Hoằng Hàn hỏi thăm, lập tức hỏi.

Tịch Tích Chi và An Hoằng Hàn nghe sự xưng hô này, đồng thời sửng sốt.

Họ Tịch!?

Tịch Tích Chi kích động quơ múa móng vuốt, không ngừng kêu chít chít.

“Ông ta đang ở nơi đó?” An Hoàng Hàn tiếp tục hỏi.

Bàn tay người nọ chỉ vào phương hướng xa xa kia nói: “Ở bên đó, may mà người tới kịp, bằng không đợt lát nữa Tịch đại phu đi, các người lại không tìm được người.”

“Ông ta muốn đi?” An Hoàng Hàn nhú nhú mày.

“Chẳng lẽ người không biết ư? Mấy ngọn núi này chỉ có Tịch đại phu biết trị bệnh, ông ta gần như đều là mỗi ngày đổi một đỉnh núi, chạy chữa xem bệnh cho chúng ta.”

Không đợi người nọ nói tiếp xong, Tịch Tích Chi đã không dẫn lại được tính tình, nhảy xuống từ trong ngực An Hoàng Hàn.

Mấy dân chạy nạn nhìn thấy con chồn mũm mĩm như vậy, đều mơ tưởng bắt được nó, sau đó ăn no nê. Mới vừa rồi lúc nó ở trong ngực An Hoàng Hàn đã bị người đói khát theo dõi, nhưng ngại vì nó ở trong lòng người khác, lại có binh lính nhìn, bọn họ không dám cướp đoạt lộ liễu.

Vừa nhìn thấy con chồn kia chạy ra ngoài, mỗi một người đều giống như là sói đói nhào tới.

Nhưng đám người kia không đầy đủ dinh dưỡng thời gian dài, tay chân không linh hoạt như trước.

Mà tốc độ Tịch Tích Chi lại rất nhanh, thoải mái chạy qua từ bên chân bọn họ, một đường chạy về phía Tịch đại phu.

An Hoàng Hàn ở phía sau nhìn, ánh mắt lạnh lẽo giống như sương lạnh.

Hắn cất bước từ từ theo sau, nhìn thấy đám người muốn bắt con chồn kia, nhấc chân đá một cước.

Vô công của hắn tuyệt không phải hơi hợt, hắn đá qua một cước, dễ dàng đá người đó ra xa hơn ba mét. Có mấy người quá gầy, lúc đó liền không bò dậy nổi.

Mọi người nhìn thấy vẻ ngoan độc này liền rung mình một cái, cũng không ai dám đánh chủ ý lên Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi chạy một đường, rất nhanh liền nhìn thấy phía trước có một nơi bị rất nhiều người bao quanh.

Tịch Tích Chi còn chưa có chạy đến đó, liền ngửi được một cỗ linh khí.

Đúng! Chính là cỗ linh khí này, là sư phụ!

Không có từ ngữ nào có thể hình dung tâm tình giờ khắc này của Tịch Tích Chi, trông mắt màu xanh thẫm của nàng lập tức ươn ướt.

Lòng bàn chân nhanh như chớp chạy xuyên qua đám người đến bên cạnh người kia.

Ở giữa nơi đó có một ông lão tóc hoa râm, mặc y phục màu xám trắng, cả người nhìn qua vô cùng có tinh thần.

Tịch Tích Chi đưa móng vuốt ra, dùng sức lôi kéo ống quần ông, muốn thu hút sự chú ý của ông.

Sư phụ của Tịch Tích Chi tên là Tịch Chân, là người thân quen thuộc nhất trong đời này của Tịch Tích Chi.

Tịch Chân đang nắm tay của một lão phụ nhân, tựa hồ đang bắt mạch cho người khác. Mà Tịch Tích Chi lại biết sư phụ của nàng đâu biết bắt mạch chữa bệnh? Thật ra là đang dùng linh lực trị liệu giúp đám người kia. Chỉ là giả làm bộ dáng cho đám người dân chạy nạn nhìn mà thôi, tránh cho rước lấy hoài nghi không đúng.

“Ai ... Ai kéo quần của ta, sắp rách rồi!” Tịch Tân quay đầu ra sau lưng quát.

Ai biết vừa quay đầu, thế nhưng nhìn thấy một con chồn mập ra sức xé rách ống quần của mình. Vật liệu mau quần của ông cũng không phải rất bền chắc, đã bị Tịch Tích Chi kéo ra một vết rách rồi. Mặt ông có vài nếp nhăn, lập tức mừng rỡ cười lên, nhìn muốn có bao nhiêu gian trá thì có bấy nhiêu gian trá, “A Tới nay có thể có thêm thức ăn rồi.”

Tịch Tích Chi cứng đờ toàn thân, tay dừng động tác.

Tức giận tới mức cắn răng, ănăn.....ăn, lão ngoan đồng chỉ biết ăn!

Tịch Tích Chi giận dữ mắng ở trong lòng.

Hoàn toàn không nhớ tới nàng nhìn thấy thức ăn cũng nhắc chân đi không được? Có sư phụ thế nào, tất cả phải có đệ tử thế ấy.

Chít chít Sư phụ.

Tịch Tích Chi vẫn ôm ống quần của Tịch Chân không buông tay, có chút tư thế la lối om sòm ăn vạ.

Nhưng mà ở trong mắt Tịch Chân, đây chính là một món ăn ngon đó! Nhìn bốn phía không ai tranh con chồn này, đưa tay liền bắt nó vào trong ngực. Động tác của ông không có chút dè dặt, trực tiếp nắm được cổ Tịch Tích Chi, nhắc lên.

“Không tệ, còn rất mập, đủ để ta ăn một bữa.”

Không đợi chuỗi tiếng cười của Tịch Chân kết thúc, đột nhiên An Hoàng Hàn giơ tay lên liền đánh về phía Tịch Chân.

Một chiêu kia của An Hoàng Hàn có thể nói là vừa nhanh, ác, chuẩn, trực tiếp chém về phía cổ tay Tịch Chân. Sau khi nuốt Long Châu, cả người An Hoàng Hàn đều thay da đổi thịt, chiêu thức võ học sử dụng càng thêm như cá gặp nước.

Tịch Chân cũng không phải là người bình thường, ông lại là một người đã phi thăng thành tiên! Rốt cuộc không phải ngồi không, thân thể nhẹ nhàng lập tức nhảy ra.

212. Chương 212: Chương 16

Tịch Chân nhảy ra sau hai thước, thân thể vững vàng dừng lại, lắc đầu một cái với An Hoàng Hàn, cây gậy lên mặt nói: “Người trẻ tuổi ra tay tàn nhẫn như vậy cũng không phải chuyện tốt.” Lại nâng con chồn trên tay lên, tiếp tục nói: “Con chồn này là người nuôi? Rất mập đó? Không bằng để chúng ta dùng làm bữa ăn ngon thôi, ta cam đoan người sẽ hài lòng với tài nấu nướng của ta.”

Tịch Tích Chi ghét nhất có người níu lấy cổ nàng, ngay cả An Hoàng Hàn cũng sẽ không đối đãi nàng như vậy, mà lão gia hỏa này mới vừa gặp mặt, không chỉ muốn ăn thịt đồ đệ ngoan ngoãn của ông, còn dám ở ngay trước mặt chủ nhân của nàng, khen tài nấu nướng của bản thân rất tốt.

Thật là da mặt dày trước nay chưa từng có.

“Ta nghĩ. người vẫn là nên thả nó thì tốt hơn, nếu không sau này người tự gánh chịu.” An Hoàng Hàn đứng đối diện với Tịch Chân, đối với lời mới nói của Tịch Chân, không cảm thấy một chút hứng thú.

“Người trẻ tuổi đừng cuồng vọng như vậy, chưa nghe nói qua một câu ngôn ngữ ‘gừng càng già càng cay’ sao?” Hiểu lầm ý tứ của An Hoàng Hàn muốn biểu đạt, Tịch Chân trực tiếp lý giải là khiêu khích.

Dù sao con chồn cũng là của người khác, Tịch Chân cũng được coi như là một người giảng đạo lý, thật sự cho rằng ông sẽ giành đồ của người khác trước mặt nhiều người như vậy ư? Ông còn không làm được, cùng lắm thì đợi lát nữa, ông lại đi săn một con thú hoang đã về.

Nhưng. Tịch Chân có thâm ý khác nhìn con chồn. Trước khi thấy nó, ông đã phát hiện trên người con chồn này có chứa linh khí, hơn nữa còn kết xuất nội đan.

Ngược lại rất có tiền đồ đó.

Phàm là yêu tinh tu luyện, sau kết xuất nội đan, chỉ cần đợi đến khi tu hành tăng thêm một tầng là có thể gặp tai kiếp. An toàn vượt qua lôi kiếp, như vậy liền có thể phi thăng. Khoảng cách của con chồn này chỉ kém một bước thôi.

Mới vừa rồi nói muốn làm thịt con chồn này thành bữa ăn ngon, đó cũng là giả. Dù sao cây cỏ đã được khai mở nhận thức sẽ có ý thức, có thể suy tư độc lập. Nhưng nếu cứ như vậy ăn nó vào bụng, quá lãng phí một thân tu vi kia của nó rồi.

Vung mạnh con chồn nào đó một vòng ở trên không trung, Tịch Chân ném nó về phía An Hoằng Hàn.

Trên thực tế, An Hoằng Hàn cũng không tính đánh với ông ta. Mặc dù biết thực lực của mình lợi hại hơn trước kia rất nhiều lần, nhưng An Hoằng Hàn vẫn không thể xác định có thể đấu thắng vị tu tiên trước mắt này không?

Duỗi tay về phía trước, An Hoằng Hàn tiếp được thân thể nho nhỏ của con chồn nào đó, sau đó ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Nàng không thích có người níu lấy cổ nàng, vậy sẽ rất đau.” An Hoằng Hàn nói ra những lời này, làm Tịch Chân sửng sốt.

Lòng con chồn nào kia thoải mái hay không, dính dáng gì tới ông?

Vừa nghĩ tới đến món ngon bay đi, trong lòng Tịch Chân khó chịu một trận, xoay người liền muốn rời đi. Nào đoán được còn chưa có bước được một bước, người tuổi trẻ sau lưng kia đã nói.

“Người mà ngươi muốn tìm, ta biết rõ đang ở đâu.”

Tịch Chân chợt dừng chân, hai lông mày xám trắng nhíu chung một chỗ.

“Sao ngươi biết ta là tới tìm người?” Ông mới từ thiên giới xuống không tới mấy ngày, vốn là muốn đi tìm đồ đệ kia, ai biết nghe nói bên Phong Châu này phát sinh chuyện nước lũ, cho nên liền chạy tới xem một chút. Không nhìn không biết, vừa nhìn liền hù dọa ông giật mình, làm hại Tịch Chân không tìm được cơ hội bắt người rồi đi được.

“Có phải ngươi có một đồ đệ không?” Giọng nói của An Hoằng Hàn vững vàng, mơ hồ lộ ra một tia băng hàn.

Tịch Chân quan sát đối phương thêm lần nữa, người trẻ tuổi này khí độ bất phàm, chỉ là liếc mắt nhìn liền làm cho người ta khó có thể quên.

“Ngươi còn biết những điều gì?” Tịch Chân đi về phía trước hai bước.

“Không chỉ ngươi đang tìm nàng, nàng cũng đang tìm ngươi” Bỏ qua nóng vội và lửa giận trong lòng con chồn nhỏ nào đó, An Hoằng Hàn tiếp tục không chút hoang mang treo ngược lòng hứng thú của ông già nào đó.

Tịch Tích Chi tràn ngập lửa giận nhìn chằm chằm lão đầu đối diện, ai bảo ông muốn ăn thịt của nàng!? Nàng sớm muộn gì cũng phải tính lại món nợ này.

“Ngươi biết tung tích của nàng?” Tịch Chân có mấy phần nóng lòng, nhưng lại không dám dễ dàng tin tưởng đối phương. Đừng xem tuổi người này còn trẻ, nhưng cảm giác hắc cho người ta là bụng dạ cực sâu, coi như mình đã nhìn vô số người, Tịch Chân cũng không nắm chắc sẽ nhìn thấu tâm tư của đối phương.

An Hoằng Hàn trêu chọc con chồn trong ngực, “Muốn biết? Đi theo ta.”

Nói xong câu đó, An Hoằng Hàn xoay người liền đi xuống núi.

Dù chỉ có một chút tin tức về đồ đệ của mình, Tịch Chân cũng không muốn bỏ qua. Lại nói cõi đời này người có thể đánh ngang với ta, sợ rằng không có mấy người, ông đương nhiên sẽ không sợ An Hoằng Hàn. Thu thập một chút vậy hành y gì đó của mình, Tịch Chân nhanh chóng đi theo.

Dọc theo đường đi, An Hoằng Hàn cũng không có lên tiếng, toàn tâm toàn ý đuổi theo.

Tốc độ của hắn cực nhanh, khiến Tịch Chân không thể không cảm thấy kinh ngạc. Người trẻ tuổi trước mắt này chỉ là một kẻ ** phạm nhân, tại sao tốc độ lại không phân cao thấp với mình?

Càng đi càng lệch, đến cuối cùng, không còn nhìn thấy dấu chân người nữa.

Gió thổi lá cây rung động xào xạc, dùng tiếng xào xạc này phá vỡ không khí trầm mặc giữa hai người.

“Người dẫn ta đi tới nơi này là có mục đích gì? Người nói biết tung tích đồ đệ của ta, tại sao ta phải tin tưởng người? Người rốt cuộc là ai?” Tịch Chân nhìn một đường, thấy An Hoằng Hàn rốt cuộc dừng lại, không nhìn được mở miệng liên tục hỏi thăm như pháp nỏ.

An Hoằng Hàn nhếch khoé miệng thành một nụ cười nhạt, mơ hồ mang theo một chút xú âm hiểm, “Ta là ai? Lấy bối phận mà nói, ta phải giống như Tịch Tích Chi, gọi người một tiếng ‘sư phụ’. Chỉ là nếu lấy thân phận quân thần mà nói, người nên gọi trẫm một tiếng ‘bệ hạ’.”

Lúc nghe được câu đầu tiên, Tịch Chân không nhìn được giờ chân, câu nói phía sau càng khiến ông giận đến nổi điên. Ở trong khái niệm của ông, ghét nhất chính là cái gì quân, cái gì thần.

“Ta cũng chưa từng nhận người là đồ đệ! Sư phụ cũng không thể nhận loạn.”

An Hoằng Hàn nhướng mắt, “Người cho rằng trẫm rất hi vọng người sư phụ như người?”

Hắn ước gì Tịch Tích Chi chỉ thuộc về một mình hắn, Tịch Tích Chi chia cho lão gia hỏa này không ít tình cảm, An Hoằng Hàn vô cùng không hài lòng. Nhưng ngại vì Tịch Tích Chi vô cùng nhớ nhung lão đầu này, An Hoằng Hàn chỉ có thể nhìn xuống.

“Vậy người” Hình như Tịch Chân nghĩ đến cái gì ghen hòng.

“Đồ đệ của người bây giờ là người của trẫm.” An Hoằng Hàn trực tiếp ném xuống những lời này.

Cùng lúc đó, con chồn nào đó vừa rồi còn lộn xộn, nhất tay chân cứng ngắc nằm trong ngực An Hoằng Hàn.

Tịch Chân lập tức bị sét đánh ngoài khét trong sống, trong lòng mắng to, con mẹ nó! Ông mới muộn nửa năm, đồ đệ của ông liền bị bắt cóc rồi.

Tịch Chân tức đến dựng râu trợn mắt, chỉ vào lỗ mũi An Hoằng Hàn, càu nhàu mắng một chút, “Người người gọi Tích Chi ra, lão tử không thể không dạy dỗ nó.”

213. Chương 213: Chương 17

Trước kia đã nói với nó, người tu tiên kiêng kỵ nhất là động tình. Động tình thật sẽ có nhớ thương với thế gian, đến thời điểm phi thăng, cuối cùng khổ một vẫn là mình.

Tịch Tích Chi ở trong ngực An Hoằng Hàn run lên, bị sợ đến không ngừng chui vào trong ngực hắn, hình như muốn che kín thân thể của mình. Bi thương thầm nghĩ, mới bắt đầu là lão đầu này tính toán ăn mình, rõ ràng là ông ấy đuối lý. Hiện giờ bị An Hoằng Hàn quấy nhiễu như vậy, ngược lại mình không mặt mũi gặp người.

Mắt không dám chống lại một cặp mắt tức giận của lão đầu, Tịch Tích Chi yên lặng nhắc đi nhắc lại a di đà phật bồ tát phù hộ.

Tịch Chi. ? Nghe Tịch Chân gọi con chồn nào đó thân mật như vậy, sắc mặt của An Hoằng Hàn đổi một cái, sau đó rất nhanh liền khôi phục thành bình thường, ngay cả mình cũng chưa từng gọi như vậy.

“Nàng đang ở trước mắt người.” An Hoằng Hàn vẫn như cũ, mí mắt đều không chớp nói tiếp, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng Tịch Tích Chi, giống như đang an ủi nàng, lại giống như cấp cho nàng dũng khí.

Có câu nói, nàng dâu xấu sớm muộn cũng phải gặp cha mẹ chồng, An Hoằng Hàn thích nhất là đánh đòn phủ đầu.

Huống chi, sớm một chút xác nhận quan hệ giữa hai người, không phải tốt hơn sao?

Vừa nhìn thấy lão gia hỏa này tới tìm Tịch Tích Chi, tám phần là muốn mang Tịch Tích Chi từ bên cạnh mình đi, An Hoằng Hàn làm sao sẽ cho ông cơ hội kia?

“Trước mắt? Ở đâu?! Người trẻ tuổi đừng mở mắt nói mò? Người đừng coi lão tử dễ gạt gẫm, nơi này chỉ có hai người ta và người, chẳng lẽ người cho rằng lão tử không biết sao?” Hai tay Tịch Chân chống nạnh, một bộ dáng lão tử rất hung dữ.

“Trẫm cũng không nói nàng là người.”

An Hoằng Hàn nói hờ hững, lại làm cho Tịch Chân có loại kích động muốn ngất đi.

Tịch Tích Chi yên lặng ở trong lòng cầu nguyện cho sự phụ.

Tổng kết từ kinh nghiệm trước kia, tuyệt đối không thể đắc tội với người như An Hoằng Hàn, chỉ là vừa rồi nhìn hần nói ra những lời đó, người có năng lực thừa nhận không tốt, nhất định giận đến phun ra máu .

Ánh mắt Tịch Chân nhìn vào trong lòng An Hoằng Hàn, hầu kết nuốt xuống, chậm rãi mở miệng nói: “Không phải người muốn nói cho ta biết. con vật trong lòng người chính là đồ đệ của lão tử chứ?”

Lần này không cần An Hoằng Hàn nói chuyện, Tịch Tích Chi đã kinh hoảng động đầu nhỏ, gật đầu với ông.

Là đồ đệ người không sai, thiên chân vạn xác, không thể giả được!

Hai chân Tịch Chân thiếu chút nữa đứng không vững, vin thân cây ở bên cạnh, “Tích Chi, sao con càng lớn càng trẻ lại rồi hả?! Hồn phách chui vào cái gì không được, cố tình chui vào một con chồn?”

Tịch Tích Chi bắt đắc dĩ bĩu môi, hồn phách chui vào bên trong thân thể nào, cũng không phải là nàng có thể lựa chọn. Lúc ấy nàng mở mắt ra liền phát hiện mình biến thành động vật lông lá. Khi đó phản ứng của nàng không kém hơn Tịch Chân, thậm chí Cư quốc cố ý chuẩn bị cho nàng vào trong lồng, nàng tuyệt thực hai bữa. Sau khi sắp chết đói, lại phải chui vào một lần.

Nhưng cuối cùng vẫn còn không quyết tâm được, lại ngoan ngoãn đón nhận sự thật này.

Không biết lúc hai người đang thảo luận thân thể con chồn, sắc mặt của An Hoằng Hàn bên cạnh đã khó coi đến đáng sợ.

Hồn phách chui vào một con chồn?

An Hoằng Hàn cười lạnh ở

trong lòng.... Nhớ tới lần đầu tiên bắt gặp cảnh tượng Tịch Tích Chi tu luyện, còn có lời nói dối vô căn cứ với mình lúc trước, nói là gặp một cao nhân đắc đạo, được ông ta thu làm đệ tử, sau đó bắt đầu tu luyện? Vừa nghĩ lại liền thấy sợ hãi khắp nơi.

Hai người này rõ ràng đã sớm biết, không ngờ Tịch Tích Chi lại dùng chiêu nửa thật nửa giả này với mình.

An Hoằng Hàn biểu hiện ra ngoài là sóng nước chẳng xao, trên thực tế trong lòng đã là sóng to gió lớn.

Thấy Tịch Tích Chi vẫn luôn lải nhải không ngừng, Tịch Chân lại không nghe được loại thú ngữ này, giận đến vỗ một chưởng lên thân cây, cây khô phát ra âm thanh răng rắc đứt gãy.

“Đừng nói với ta con đã kết xuất nội đan rồi mà vẫn chưa có biện pháp biến thành hình người nói chuyện? Chút chút chút, ai biết con nói cái gì.” Tịch Chân không nhịn được quát với Tích Chi.

Tịch Tích Chi uất ức trừng mắt nhìn, càng thêm hoài niệm mình và An Hoằng Hàn không cần lên tiếng là có thể hiểu đối phương muốn nói rõ cái gì. Thua thiệt sự phụ nuôi mình mười ba năm, lại không có chút ân ý với mình một chút nào.

Chút chút... Lần này Tịch Tích Chi không có kêu lên với Tịch Chân, trực tiếp nói chuyện với An Hoằng Hàn, thỉnh cầu hần phiên dịch.

An Hoằng Hàn không phụ sự mong đợi của mọi người, “Hiện tại nàng không thể biến thân, nàng biến thân chính là toàn thân xích lô.” Ngón tay An Hoằng Hàn điểm chóp mũi của con chồn, nói: “Bây giờ nàng là người của trẫm, trừ trẫm, những người khác không được nhìn.”

Tịch Chân ghen ghét, tức giận đến xanhmét cả mặt mày, “Lão tử – người sự phụ này cũng còn chưa lên tiếng đâu. Chuyện của người và đồ đệ lão tử, không tính.”

“Đây không phải là chuyện người nói không tính liền không tính. Trước đó vài ngày, Tịch Tích Chi đã trao thân cho trầm rồi.”

Lần này, lão đầu nào đó thật bị tức đến phát điên, chỉ kém phun ra một ngụm máu. Xong rồi, đồ đệ mình không những bị người bắt cóc, còn bị ăn đến không còn thừa một mảnh vụn?!

Tịch Chân liếc mắt nhìn Tịch Tích Chi, muốn xác nhận một phen.

Tịch Tích Chi trực tiếp vui đầu trốn trong khuỷu tay An Hoằng Hàn, kiên quyết không để cho sư phụ nhìn thấy.

Cử động cố ý tránh né này đã nói rõ đáp án ọi người biết.

Hoàn hảo Tịch Tích Chi lúc này chỉ là hình chồn, nếu không cả khuôn mặt khẳng định đều đỏ rồi, có kích động muốn cào mặt An Hoằng Hàn, hấn cố ý! Tuyệt đối là cố ý!

“Người các người làm ta tức chết rồi.” Rõ ràng chính là trời mùa thu, thời tiết cực kỳ mát mẻ, nhưng cố tình Tịch Chân lại cảm thấy nóng ra, gơ tay áo bào lên không ngừng quạt.

Lại liếc mắt nhìn An Hoằng Hàn và con chồn trắng bạc kia một cái, Tịch Chân phất tay áo, hừ hai tiếng, “Hai người ở chỗ này chờ, ta đi tìm bộ y phục cho nó, lão tử vẫn khuyên các người một tiếng, một người cũng đừng nghĩ trốn được.”

Nói xong giống như chạy trốn, trở về lại đường cũ.

Nhưng Tịch Tích Chi chung đụng với lão ngoan đồng này nhiều năm như vậy, sao lại không hiểu tính khí của ông. Đoán chừng ông vẫn không thể tiếp thụ nổi chuyện của mình và An Hoằng Hàn, bản thân chạy đến một chỗ yên tĩnh rồi.

Trong khoảng thời gian này, Tịch Chân cũng đang giúp dân chạy nạn chữa bệnh. Lấy danh tiếng nơi này của ông, muốn cầm một bộ y phục chỉ là một việc nhỏ.

Khi Tịch Chân trở lại lần nữa, ước chừng là sau một nén nhang.

Trong tay ông đang cầm một bộ y phục sạch sẽ, là áo gai vải thô màu xám tro. Sau khi Phong Châu phát sinh nước lũ, có thể có một bộ y phục mặc cũng không tệ rồi, còn có thể tìm được tơ lụa thượng đẳng ở đâu chứ?

Tịch Chân ném y phục cho An Hoằng Hàn, một bộ dáng cực kỳ tức giận, “Mau để nó thay y phục, đợi lát nữa lão tử không thể không dạy dỗ nó.”

An Hoằng Hàn không hề nói gì, ôm Tịch Tích Chi đi tới nơi xa, cho đến khi không nhìn thấy người phía sau mới dừng bước.

Tịch Tích Chi cũng không có làm trễ nải thời gian, trong nháy mắt nhảy xuống đất, liền biến trở về hình người.

Nhìn Tịch Tích Chi trắng nõn xích loã đứng ở trước mặt mình, An Hoằng Hàn nhất thời cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trong đầu không khỏi nhớ tới một đêm kia, Tịch Tích Chi trẻ trung nằm ở dưới người mình, một bộ dáng động lòng người mặc ình đòi lấy.

An Hoằng Hàn vẫn lấy chân tĩnh làm kiêu ngạo, đến trước mặt của Tịch Tích Chi liền không có chút sức chống cự. Không đợi Tịch Tích Chi mặc y phục vào, liền kéo Tịch Tích Chi qua, ôm gặm một chút.

Tịch Tích Chi bị hấn dùng ánh mắt như lang như hổ nhìn đến tâm hốt hoảng, đưa tay đầy hấn ra, chột dạ nói: “Sư phụ vẫn còn ở đó.”

Vì vậy dù bất mãn thế nào, An Hoằng Hàn chỉ có thể từ bỏ, buông Tịch Tích Chi ra.

Sau khi nhanh nhẹn mặc xong quần áo, An Hoằng Hàn liền lôi kéo tay Tịch Tích Chi, chính thức đi gặp sư phụ.

214. Chương 214: Chương 18

Tịch Chân chấp hai tay sau lưng, một bộ dáng suy nghĩ sâu xa, không biết ở đây nghĩ cái gì. Nhìn thấy hai người trở lại, ánh mắt tự nhiên rơi vào trên người của Tịch Tích Chi.

Mái tóc màu trắng bạc, giữa trán là dấu ấn màu đỏ rất diễm lệ, mắt sáng rực trắng, nhìn không giống những thứ yêu tinh xinh đẹp, nhưng lại làm cho người ta một loại mỹ cảm trong sáng linh hoạt kỳ ảo.

“Vi sư còn tưởng rằng con biến thành người, phải là một đứa bé béo mập đấy.” Tịch Chân đi quanh Tịch Tích Chi mấy vòng, hình như có chút bất mãn đáng ngoài ngoài của Tịch Tích Chi không giống trong tưởng tượng của ông, không giống chút nào.

“Người mới béo mập đó.” Tịch Tích Chi cãi lại một câu.

Mặc dù hai người bọn họ là quan hệ sư đồ, nhưng phương thức chung đụng cực kỳ thân thiết, không hề giống những người khác là tràn đầy tôn kính, vừa thấy mặt sẽ nói một câu ‘chào sư phụ’.

Tịch Tích Chi lôi kéo tay Tịch Chân, bọn họ không chỉ là sư đồ, càng là người thân duy nhất của nhau.

Bàn tay của An Hoảng Hàn khoác lên trên đầu vai Tịch Tích Chi, tuyên thệ quyền sở hữu của mình. Mặc cho hai sư đồ cãi vã ồn ào, hần vẫn yên lặng, không có mở miệng nói chen vào.

Tịch Chân nhìn chằm chằm bàn tay An Hoảng Hàn vượt bên hông Tịch Tích Chi, xoay đầu đi chẳng muốn nhìn. Trong lòng lại tức giận, người nói nha đầu thối này bị người ăn đậu hũ lại vẫn không có phát hiện, khó trách sẽ bị người này nuốt hết vào bụng.

Vừa nghĩ tới đứa bé mình nuôi lớn, thế nhưng đảo mắt liền thành của người khác, trong lòng Tịch Chân toát ra mấy phần phiền muộn.

“Sư phụ, sao người có thể tới nơi này? Không phải sau khi phi thăng là không thể tùy tiện hạ giới ư?” Đã cách nhiều năm, Tịch Tích Chi vẫn luôn không có cơ hội nhìn thấy sư phụ. Trước kia sư phụ vào năm nàng mười ba tuổi liền phi thăng tới thượng giới, sau đó nàng chỉ sống một mình ở trong sơn cốc, cho đến khi thiên kiếp phủ xuống.

Không nói chuyện này còn may, vừa nhắc đến, lông mày, đôi mắt của Tịch Chân đều nhăn lại một chỗ, rống lên một câu với Tịch Tích Chi: “Còn không phải là bởi vì con, lão tử cất giấu rượu Hoa Điều nhiều năm như vậy, toàn bộ đều chui vào trong bụng mấy tửu quỷ rồi.”

Tịch Tích Chi mở miệng mở to mắt, “Có quan hệ gì tới con?”

“Còn nhớ trước khi vi sư phi thăng, có đưa cho con một kiện pháp khí không?” Tịch Chân đi tới, chỉ đầu Tịch Tích Chi một cái, một vẻ mặt chỉ tiếc rên rết không thành thép, “Nếu không phải là kiện pháp khí kia giúp con ngăn trở uy lực đạo thiên lôi cuối cùng, bây giờ con còn có mệnh ở đây sao? Hồn phách đều tan thành mây khói rồi! Trong nháy mắt, khi pháp khí này bể tan tành, ta liền cảm ứng được, sau lại đoán được con nhất định là độ kiếp thất bại.”

“Vì tìm kiếm hồn phách của con, lão tử ở bên kia tìm hơn ba tháng. Sau lại từ chỗ đạo hữu biết được, hôm đó lúc con độ kiếp, bầu trời xuất hiện một vết rách thời không, vi sư lập tức đoán được con rơi vào đó rồi, cho nên lập tức thay đổi phương hướng tới nơi này tìm con.”

Càng nói càng đau lòng, Tịch Chân lắc đầu thở dài, “Vì hối lộ mấy tửu quỷ đó, để cho bọn họ giúp ta mở ra cửa ranh giới, rượu ngon mà ta giấu riêng, toàn bộ mất hết rồi. Trong đó còn có vài hũ đã chôn ở dưới đất hơn một trăm năm, chính ta cũng còn không nỡ uống một ngụm, bỗng chốc toàn bộ đều trở thành đồ của người khác rồi.”

Tịch Chân càn rỡ rống lên với Tịch Tích Chi, phát tiết toàn bộ lửa giận trong lòng ra ngoài. Mỗi lần nhớ tới mấy hũ rượu ngon này, ông liền đau đầu.

Thì ra là có chuyện như vậy.

Xem ra vô luận là nhân gian hay là thiên giới, chuyện hối lộ như vậy vẫn thường có!

“Sư phụ, người nén bị thương đi.” Tịch Tịch Chi trừng mắt nhìn, giả bộ ra một tư thái đồng tình. Thật ra thì nàng vốn không ủng hộ sư phụ uống rượu, nhớ trước kia sư phụ có một lần uống đến say khướt mới trở lại, nàng trực tiếp cầm chùy tử lên, đập nát bình rượu của ông.

Từ đó về sau, sư phụ thu liễm chuyện uống rượu hơn.

“Bây giờ nói chuyện giữa con với hần.” Tịch Chân chỉ về phía An Hoàng Hàn, nhú mày nhìn chăm chăm Tịch Tịch Chi, chờ đợi đồ đệ giải thích cho ông.

Dù sao sớm cũng phải nói, muộn cũng phải nói, Tịch Tịch Chi không quan tâm nữa nói: “Giống như chàng nói vậy.”

“Là loại nào?” Tịch Chân nắm lỗ tai Tịch Tịch Chi, la lớn về phía lỗ tai của nàng: “Cánh đã mọc cứng cáp rồi à, sư phụ không ở bên cạnh con, không có lời của mai mối, cứ như vậy giao mình ra ngoài?!”

“Con.” Tịch Tịch Chi uất ức nhìn về phía An Hoàng Hàn, tìm kiếm trợ giúp của hần.

”Chờ trở lại Hoàng Đô, trăm tất nhiên sẽ cưới nàng,

không cần người lo lắng nàng sẽ chịu uất ức.” An Hoàng Hàn ôm eo thon của Tịch Tịch Chi, chống mắt lại với Tịch Chân.

“Còn chưa có thành thân? Các người liên gì kia rồi!” Tịch Chân cảm thấy An Hoàng Hàn không nói lời nào vẫn còn tương đối thuận mắt, vừa nói liền khiến ông nổi phẫn.

Tại sao đứa đồ đệ này của ông ngày càng gây ngốc rồi? Còn chưa có thành thân lại trao tất cả cho người nam nhân này.

Sự từng trải của ông nhiều hơn Tịch Tịch Chi, dĩ nhiên biết được mỗi người làm để vương đều âm hiểm xảo trá, biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách. Nhìn một chút hậu cung bọn họ cũng biết, hôm nay bọn họ yêu người này, ngày mai yêu người khác, ai biết bọn họ là thật lòng hay là giả dối.

“Sư phụ, đừng nhắc tới chuyện này nữa được không?” Tịch Tịch Chi nhẹ nhàng kéo tay áo bào của ông, một đêm kia An Hoàng Hàn cũng không có ép buộc nàngm lại nói đều là người tình ta nguyện, ai cũng không sai.

Nhưng đến trước mặt Tịch Chân, trải qua lời nói trong miệng ông, cảm giác đó liền đổi thành An Hoàng Hàn dụ dỗ đe dọa, để ỉnh đi vào khuôn khổ.

“Hiện tại ta cũng không nói lời vô ích với con nữa.: Tịch Chân xoay người nhắm ngay An Hoàng Hàn, sắc mặt biến thành nghiêm túc, “người là nhất quốc chi chủ, người có quyền lực nhất, dân chúng Phong Châu chịu khó khăn, thật sẽ không ngồi yên không để ý đến sao?”

“Bọn họ là con dân của trăm.” An Hoàng Hàn trả lời một câu.

“Ta nói cho người biết, lần này Phong Châu phát sinh nước lũ không đơn giản như trong tưởng tượng đâu hoặc là nói Đây không phải là thiên tai, mà là **.” Tịch Chân đến Phong Châu trước đám người Tịch Tịch Chi.

Vì chứng thật phỏng đoán của mình, ông đã từng đi quan sát qua những chỗ nước lũ lên cao. Phát hiện nước lũ lần này vô cùng kỳ quái, tất cả nước lũ đều là tới mãnh liệt, liên tục không ngừng không nghỉ.

Chuyện làm người ta kỳ quái nhất chính là những thứ nước này đều không phải là trời mưa mà đến, mà là phun từ dưới đất lên.

Cách hồi lâu, Tịch Chân cuối cùng cũng khắc ra những lời này, “Là có kẻ đang tác quái.”

“Sư phụ, có thể tính sai hay không? Người nào có lá gan như vậy, dám cố ý tạo ra nước lũ, nhiễu loạn thái bình của nhân gian?” Trước kia Tịch Tịch Chi cũng nghĩ tới vấn đề này, nhưng nàng vẫn cho rằng phát nước lũ, đối với bất kỳ người nào cũng không có chỗ tốt, ai ăn nhiều không có việc gì làm? Cho nên liền bị nàng phủ định.

“Cũng không hoàn toàn là như thế này, mặc dù bọn yêu tinh không thích nhiều loạn cuộc sống của con người nhưng có lúc cũng sẽ có tình huống đặc biệt.” Tịch Chân cốc đầu Tịch Tích Chi một cái, hình như chénàng dần, nếu mọi người đều nghĩ tốt đẹp nàng như vậy, trên đời cũng không có nhiều phiền não như vậy.

An Hoằng Hàn ngược lại lẳng lặng nghe, “Rốt cuộc là thứ gì?”

“Là Giao Long.” Tịch Chân nói.

Giao Long?

Tịch Tích Chi há to miệng, đây chính là một con vật chỉ kém long.

Ánh mắt Tịch Tích Chi nhìn về phía sương khói xa xa, nơi đó chính là phương hướng đề đập. Nhưng nếu thật có Giao Long, vậy phải làm thế nào?

“Sư phụ, người đánh thắng được không?” Tịch Tích Chi nhanh chóng hỏi.

Tịch Chân chậm rãi lắc đầu, “Nếu một mình ta có thể đánh được nó, ta đã sớm đi thu thập nó rồi. Giao Long bị áp chế dưới một tòa cầu, tạm thời không thoát thân được. Nếu như nó thật sự làm sập cầu, như vậy Phong Châu không thể tồn tại nữa.” Nước lũ sẽ bao phủ tất cả.

“Trước đó vài ngày, ta gặp một vị đạo trưởng, công lực của hắn không tệ, gần đây đều là ta và hắn luân lưu phiên với Giao Long kia. Nhưng cuối cùng vẫn không phải là biện pháp, lực lượng của hai chúng ta chưa đủ để hàng phục Giao Long. Tòa cầu kia cũng kiên trì không nổi bao lâu, đến lúc đó Giao Long kia bơi ra ngoài, đó chính là tai nạn chân chính.”

Tịch Tích Chi là đồ đệ Tịch Chân, dĩ nhiên biết tu vi của sư phụ mình như thế nào. Đến sư phụ mình cũng không có biện pháp hàng phục, kẻ đó lợi hại cỡ nào?

“Nếu hai tháng trước, không chừng ta còn đánh bại được nó. Nhưng hiện tại tất cả đều đã muộn, thời điểm yêu tinh độ kiếp chính là thời kỳ công lực cường thịnh nhất. Huống chi ước chừng Giao Long kia chưa tới bảy, tám ngày, chỉ sợ sẽ nghênh đón lời kiếp.”

Trong lòng Tịch Tích Chi không ngừng mắng, dứt khoát để Thiên Lô đánh chết Giao Long kia là được.

Sắc mặt của An Hoằng Hàn vô cùng nặng nề, đã sớm đoán được Phong Châu có điều kỳ quái, lại không nghĩ rằng chuyện nghiêm trọng đến vậy.

“Chúng ta phải vào lúc trước khi Giao Long cuốn sập cầu hàng phục cho nó. Thời điểm gần đây ta quan sát con Giao Long kia, hình như nó tràn đầy địch ý với loài người, sợ rằng một khi nó thấy lại ánh mặt trời, dân chúng Phong Châu đến một người cũng không trốn thoát.”

“Sư Phụ, đến người cũng không chế phục được nó, còn có ai có thể?” Tịch Tích Chi không khỏi chán ngán thất vọng.

An Hoằng Hàn nhẹ nhàng vén mái tóc như tơ trên trán nàng lên, cũng nhìn về phía Tịch Chân, hi vọng ông có thể có biện pháp.

Tịch Chân lại lần nữa quan sát An Hoằng Hàn mấy lần, khi lần đầu tiên nhìn thấy người trẻ tuổi này, Tịch Chân phát hiện trên người hắn mang theo một cỗ hơi thở cực kỳ cường thế, cái loại hơi thở đó giống như có thể khiến vạn vật thần phục.

“Trước không có, nhưng bây giờ lại có” Tịch Chân nhìn chằm chằm An Hoằng Hàn, nếp nhăn nơi khóe mắt bởi vì cau mày mà chen thành một đoàn, “Có phải người ... đã nuốt thứ gì đúng không?”

An Hoằng Hàn cũng không gạt ông, nói thẳng: “Trong thân thể trẫm có Long Châu.”

“Quả nhiên là thế! Ta ngược lại có một biện pháp, chỉ là có thể dùng hay không, tất cả đều nhờ người.”

“Ngài nói thẳng, trẫm sẽ nghe theo.” Nếu hắn đi tới Phong Châu, dĩ nhiên không thể nào nhìn Phong Châu lâm vào trong hồng thủy.

“Cái này trước không vội, sắp đến thời gian thay ca của ta. Ta trước phải chạy tới tòa cầu đó, nếu không cị đạo trưởng kia sẽ không chịu được được, Giao Long có thể chạy ra ngoài.” Nói xong Tịch Chân liền muốn vận công đi.

Không ngờ bị tay Tịch Tích Chi bắt được tay áo, Tịch Tích Chi không có quên mẹ con đang chờ chữa trị. Bọn họ đi lâu như vậy, không biết đứa bé phát sốt đó thế nào rồi.

“Sư phụ, có người chờ người cứu mạng, không hao phí nhiều thời gian của người đâu.”

Tịch Chân dừng râu trừng, “Không phải con có thể cứu sao? Làm gì nhất định phải là vi sư chứ?”

Tịch Tích Chi nắm một nhánh tóc lên, lại chỉ hai mắt của mình, “Người nói bộ dáng này của con, sao đi ra ngoài gặp người được hả?”

Tóc bạch kim, trông mất màu lam, thật sự là quá khó khăn thấy.

Trước đây không lâu Tịch Tích Chi ở trong hoàng cung mới gặp phải một đồng phiến toái. Đặc biệt là sau khi bị Ngô Kiến Phong biết chân tướng, Tịch Tích Chi cảm thấy nàng càng thêm phải cẩn thận một chút, không bao giờ muốn có người liên hệ nàng với Tịch Tích Chi lúc trước.

“Đi tìm chút huy linh thảo ép thành nước, bôi lên tóc là có thể nhuộm thành màu đen. Chút chuyện nhỏ này đều muốn tìm vi sư, con sống đúng là uống phí? Trên núi có huy linh thảo, con tự đi tìm,” Nói xong, Tịch Chân hất tay áo ra khỏi tay Tịch Tích Chi, một đường chạy như bay, tốc độ nhanh chỉ còn lại tàn ảnh.

215. Chương 215: Chương 19

Huy linh thảo.

Tịch Tích Chi từng nhìn thấy hai lần ở trong sách thuốc.

Thật ra thì nàng cũng biết biện pháp này, chỉ là nàng chậm chạp không dám dùng. Đưa tay cầm một luồng tóc bạch kim, không biết nhuộm tóc đen ở hình người, sau khi biến trở về hình chồn có thể trở thành một con chồn đen hay không?

Tịch Tích Chi vừa nghĩ đến bộ dáng kia của mình, bị dọa đến sợ run cả người.

Nhưng trước mắt ở Phong Châu, nếu mình không dùng hình người xuất hiện, như vậy về phương diện nói chuyện với nhau sẽ gặp phải vấn đề rất lớn.

Vì vậy, Tịch Tích Chi chỉ có thể quyết tâm thôi.

Ước chừng tìm gần nửa canh giờ ở trong một bụi cỏ lộn xộn, cuối cùng Tịch Tích Chi cũng tìm được vài cọng huy linh thảo.

Trong tay nàng không có công cụ pha chế được liệu, cho nên chỉ có thể ngồi cạnh bờ sông, dùng tay mình không ngừng bóp nát huy linh thảo, nặn nước từ trong cây cỏ ra, sau đó liền bôi lên tóc.

Vì không để cho nước cỏ nhuộm đen bàn tay đang cầm nó, Tịch Tích Chi cách một lúc liền rửa tay một lần.

Vừa nhuộm tóc ỉnh, Tịch Tích Chi vừa nhìn cái bóng in trong nước. Vốn là sợi tóc màu bạc, bị nước nhuộm biến thành từng tấc đen nhánh.

Quen nhìn tóc màu bạch kim, đột nhiên biến trở về tóc đen, Tịch Tích Chi cũng có chút không quen.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Tịch Tích Chi xoay người liền hỏi An Hoằng Hàn, “Đông Phương Vũ Dục đâu? Không phải chàng nói Phùng chân nhân cũng ở Phong Châu sao? Như vậy có phải sẽ có tung tích của Từ lão đầu không?”

Đối với chuyện tìm kiếm Từ lão đầu, Đông Phương Vũ Dục vẫn luôn nóng lòng nhất. Còn lần này, Tịch Tích Chi đột nhiên nhớ tới hẳn lại không cùng đi.

“Hôm trước khi trầm xuất phát tới Phong Châu, đã từng phái thái giám thông báo qua với hần. Có lẽ hần có chuyện gì làm trễ nãi, tin tưởng không lâu sẽ đuổi theo.” An Hoằng Hàn từ từ nói, đối với chuyện về Đông Phương Vưu Dục cũng không quá để ý.

“A, ta nói khó trách không thấy bóng dáng của hần.” Tịch Tịch Chi ngồi ở bờ sông, chờ gió hong khô tóc, mặc cho tóc đen bị gió cuốn lấy, thổi bay khắp nơi.

Mái tóc của Tịch Tịch Chi dài đến gót chân, lúc Tịch Tịch Chi đi bộ cũng lo lắng đề phòng, trong lòng sợ dẫm trúng tóc.

Trong lòng lại

lần nữa toát ra kích động muốn cắt tóc, cố gắng mong chờ nâng mái tóc đã nhuộm thành màu đen đến trước mặt của An Hoằng Hàn.

“Chàng xem, tóc dài như vậy không dễ dàng chút nào. Lúc này đi bộ, nhiều lần bị cành cây kéo lại, thiếu chút nữa liền ngã xuống.”

Tịch Tịch Chi thêu dệt ra một lý do vô căn cứ, kỳ thực tóc của nàng rất mềm mại, từng sợi đều có thể xuyên qua khe hở của loại lược nhỏ nhất, hoàn toàn không có cơ hội bị cành cây kéo lại.

An Hoằng Hàn tự nhiên sẽ không bị lừa, phàm là mỗi tiếng nói cử động của Tịch Tịch Chi, hần đều vô cùng lưu ý. Mới vừa rồi lúc đi vào trong bụi cây, sợ người nào đó không có thói quen đi đường núi, còn cố ý che chở nàng, để cho nàng chờ sau khi mình khai thông con đường mới tiếp tục đi tiếp. Cho nên Tịch Tịch Chi vừa nói dối, liền bị An Hoằng Hàn biết rõ.

“Thật sao? Quả thật có chút không tiện.” Mặt An Hoằng Hàn không chút thay đổi bởi lời nói của Tịch Tịch Chi.

Tịch Tịch Chi vừa nghe, cảm thấy có hi vọng! Đầu nhỏ gắng sức mà gật đầu, “Cho nên chúng ta cắt bỏ nói đi.”

Tịch Tịch Chi nói rất thành khẩn, An Hoằng Hàn nghe được giọng nói kia, trong lòng như bị một trận gãi ngứa.

Ánh mắt An Hoằng Hàn trở nên thâm sâu, hiện lên một tia trêu chọc, “Đã như vậy, cắt hay không cắt cứ do nàng quyết định. Chỉ là nàng tin chắc sau khi cắt bỏ tóc này, sẽ không biến thành một con chồn trụi lông chứ?”

Giọng nói của An Hoằng Hàn cố ý nhấn mạnh ba chữ ‘chồn trụi lông’.

Trong đầu Tịch Tịch Chi lập tức hiện lên cảnh tượng kia, bị sợ đến đổ mồ hôi lạnh cả người. Sao nàng lại quên mất! Lúc mình nhuộm tóc cũng là sợ đông sợ tây, cắt bỏ tóc không khác nào cạo lông của mình?! Chẳng may cạo lung tung, nàng làm thế nào đi ra ngoài gặp người đây.

Hai lông mày thanh tú rồi rậm nhú lại một chỗ, trong lòng Tịch Tịch Chi do dự.

Lúc này, An Hoằng Hàn nắm một nhánh tóc đen của Tịch Tịch Chi ở trong tay vuốt vuốt, đột nhiên lại nói: “Nếu muốn để tóc ngắn bớt, quấn lên trên đỉnh đầu thành búi tóc là được.”

Một lời thức tỉnh người trong mộng, Tịch Tịch Chi dừng lực vỗ đầu mình một chút.

“Đúng rồi, sao ta lại quên có thể quấn thành búi tóc chứ?” Như vậy không những không cần cắt bỏ, còn có thể để tóc rơi đến vị trí eo, vẹn toàn cả đôi đường.

Khóe miệng An Hoằng Hàn vẽ ra một nụ cười nhạt, “Bây giờ nàng đã đủ ngốc rồi, còn vỗ đầu mạnh như thế, cẩn thận vỗ đến choáng váng.”

“Đợi chút “ Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mới vừa rồi còn hưng phấn, nhất thời lại suy sụp, Tịch Tịch Chi ý thức được một vấn đề rất lớn, ấp úng nói: “Ta không biết búi tóc.”

Trước ở trong hoàng cung đều có cung nữ giúp đỡ nàng cắt tỉa tóc. Sau khi rời cung, nàng gần như đều là giữ vững hình chôn, cho nên hoàn toàn không cần cắt tỉa tóc, lúc này nàng mới nhớ tới mình không biết làm.

Về phần đời trước? Tịch Tích Chi chưa từng ra khỏi sơn cốc, tóc đều là thả sau lưng, nơi nào sẽ tự tìm phiên toái đi búi tóc.

Vừa nhìn một thiếu nữ khổ đại cừu thâm nhìn chăm chăm sợi tóc, An Hoằng Hàn không nhịn được kéo người vào trong lòng ngực mình, đôi môi nhẹ nhàng in xuống đôi môi của nàng. Nụ hôn này không mang theo gì **, giống như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng đụng một cái liền tách ra.

“Không có việc gì, không phải còn có trâm sao? Búi tóc không làm khó được trâm.” Nói xong, An Hoằng Hàn đi tới sau lưng Tịch Tích Chi, bàn tay đảm nhận nhiệm vụ của lược, tách từng sợi tóc của Tịch Tích Chi.

Đừng nhìn An Hoằng Hàn là một người nam nhân tam đại ngũ thô, búi tóc rất nghiêm túc. Không đến một lát, vốn là mái tóc kéo dài tới đất, dưới sự chải vuốt của An Hoằng Hàn, giờ chỉ dài tới bên hông. An Hoằng Hàn gọt cành cây bên bờ sông làm thành một cây trâm, cắm ở bên trong búi tóc của Tịch Tích Chi, cố định búi tóc.

Sau khi xong tất cả, Tịch Tích Chi đứng dậy. Quả nhiên tóc ngắn một chút vẫn thoải mái hơn...

Rốt cuộc không cần lo lắng giẫm lên tóc của mình rồi.

“Nàng phải xuất hiện ở trước người ngoài, dấu đỏ trên trán vẫn rất rõ ràng, người có chút đầu óc đều có thể nhìn ra được.” Ngón tay An Hoằng Hàn từ từ di động đến dấu đỏ của nàng.

Tịch Tích Chi thiếu chút nữa đã quên chuyện này, có chút khổ não, “Phải làm sao đây, dấu ấn ký này lại không xóa được.”

Tóc còn có thể nhuộm, nhưng ấn ký lại không thể lột bỏ không cần? Đây chính là khối thịt đó! Màu mắt thì không hề gì, bởi vì có rất nhiều nơi đều có người có mắt màu xanh dương.

“Trâm có biện pháp.” An Hoằng Hàn móc ra một hộp chu sa từ trong túi áo, mở hộp ra, dùng ngón út chấm chấm, ấn xuống trán Tịch Tích Chi.

Hai tròng mắt của Tịch Tích Chi vẫn nhìn chăm chăm vào động tác của An Hoằng Hàn.

Một lát sau, An Hoằng Hàn nói một câu, “Được rồi.”

216. Chương 216: Chương 20

Tịch Tích Chi hơi hoài nghi, nằm sấp ở bên bờ sông nhìn xuống.

Trong nước sông trong suốt, hiện ra bộ dáng nàng lúc này.

Ấn ký hình thoi giữa trán đã bị chu sa phủ lên, biến thành một đốm nhỏ.

Giữa trán là một nốt đỏ.

Được rồi, nàng không thể không bội phục sự thông minh, năng lực suy xét của An Hoằng Hàn. Phong Trạch quốc có rất nhiều cô nương cũng thích điểm chu sa như vậy, làm vậy sẽ không có người hoài nghi dấu đỏ trên trán nàng rồi.

“Có lẽ bọn người Lâm Ân chờ sốt ruột rồi, chúng ta đi về trước đi.” Mặc dù sự phụ Tịch Tích Chi đi làm chuyện khác, nhưng sớm muộn gì ông ấy cũng sẽ trở lại. Về chuyện đối phó Giao Long thế nào, bọn họ còn cần thời gian bàn lại.

Tịch Tích Chi nghĩ đến đôi mẫu tử kia, ngoan ngoãn nghe theo lời nói của An Hoằng Hàn. Nhưng lần này chạy trở về, Tịch Tích Chi không có nằm ở trong ngực An Hoằng Hàn, để đối phương ôm mình lên đường nữa.

Kể từ sau khi kết xuất nội đan, Tịch Tịch Chi chưa có khảo nghiệm qua thực lực của mình. Vừa đúng có thể dùng linh lực lên đường, thử một chút tốc độ trở nên thế nào.

Không đợi An Hoằng Hàn nhảy ra một bước, Tịch Tịch Chi liền nóng lòng vội vã xông ra giống như mũi tên.

Phát hiện tốc độ nhanh hơn trước kia không chỉ gấp hai lần, Tịch Tịch Chi hưng phấn cười đến lệch miệng.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, loại vui mừng này liền bị một người không thức thời phá hư.

An Hoằng Hàn bị nàng bỏ lại phía sau, thế nhưng đảo mắt liền đuổi kịp bên cạnh nàng, còn cố ý giảm bớt tốc độ, không nhanh không chậm sóng vai chạy với nàng.

Tịch Tịch Chi nghiêng răng nghiêng lợi, “Rõ ràng ta đã kết xuất nội đan rồi, sao còn không bằng một người phạm chứ!” Thật chẳng lẽ muốn cả đời bị người đè ở phía dưới, bị ăn đến sít sao ư? Vĩnh viễn trở thân không được.

Ngay sau đó lại nghĩ đến đêm đó, quanh thân An Hoằng Hàn kết xuất vảy, Tịch Tịch Chi lại cảm thấy hiện tại không thể coi An Hoằng Hàn là phạm nhân, ít nhất hẳn thay da đổi thịt rồi.

“Quá không công bằng.” Tịch Tịch Chi thương tâm muốn chết, lòng nói mình tân tân khổ khổ tu luyện lâu như vậy, quay đầu lại còn không bằng người nào đó nuốt vào một viên châu.

Quả nhiên người đi đường tất đều là đáng ghét, đáng giận!

Khi Tịch Tịch Chi và An Hoằng Hàn trở về lần nữa, đôi mẫu tử kia đã chờ thật lâu rồi.

Nhìn lên thấy An Hoằng Hàn trở lại, lập tức ôm nhi tử chạy tới. Nhưng mắt nhìn xung quanh An Hoằng Hàn một vòng cũng không nhìn thấy bóng dáng của vị Tịch đại phu kia, vẻ mặt bà ta lập tức đưa đám, “Các người không tìm được Tịch đại phu sao? Vậy bệnh của nhi tử ta. . . .”

Phụ nhân trung niên lập tức khóc thành tiếng, ôm nhi tử khóc lóc nước mắt.

Đột nhiên, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn đặt lên trán nhi tử bà.

Phụ nhân trung niên ngẩng đầu lên nhìn, lúc này mới phát hiện ra bên cạnh An Hoằng Hàn là một thiếu nữ có vẻ mặt thanh tú. Thiếu nữ một thân áo gai vải thô, lại không ngăn được linh khí quanh thân nàng, cho dù ai nhìn thấy cũng sẽ hai mắt tỏa sáng.

“Yên tâm, ta có thể trị, con trai của bà không có việc gì.”

Giọng nói giống như tiếng hót của chim hoàng oanh, tao nhã êm tai.

Tịch Tịch Chi điều khiển từng luồng linh khí truyền vào trán

đứa bé.

mấy ngày nay, đứa trẻ sốt cao không lùi, thần chí sớm đã bị thiêu đốt đến mơ hồ, một đôi mắt nửa mở nửa nhắm.

Dùng linh lực trị liệu giúp đứa trẻ tốt hơn, Tịch Tịch Chi cũng không quên làm thêm việc phòng bị, lấy từ trong tay áo ra thảo dược vừa rồi hái được trên đường, “Những thứ này để trị phong hàn, đều là vừa mới hái xuống, bà nấu thảo dược thành một chén nước, để cho nhi tử của bà uống vào, bảo đảm thuốc đến bệnh trừ.”

Phụ nhân trung niên nhìn đối phương trẻ tuổi như thế, có chút không tin nàng thật biết chữa bệnh, trong mắt có chút do dự.

“Tịch đại phu là sư phụ ta, ta trị những loại bệnh nhỏ này sẽ không có vấn đề. Hiện nay sư phụ ta không đi được, nghe vị công tử kia nói nhi tử bà bị bệnh, cho nên liền phái ta tới xem một chút.” Tịch Tịch Chi tiếp tục nửa thật nửa giả nói láo.

An Hoằng Hàn vừa nghe thấy, mắt híp lại, tình huống này giống y như lúc lừa gạt hắn vào năm đó!

Trở về nhất định nhất định phải dạy dỗ nàng thật tốt.

Rất nhiều người nghe thấy người thiếu nữ này là đồ đệ của Tịch đại phi, cả đám người liền vây quanh, “Sao trước kia chưa từng thấy qua vị cô nương này? Tịch đại phu cũng chưa bao giờ nhắc qua.”

“Nếu là đồ đệ của Tịch đại phu, như vậy người giúp ta xem bệnh đi, mấy ngày nay ta luôn ho khan, ngay cả ngủ đều ngủ không ngon.”

“Còn có ta ...cũng giúp ta xem một chút, bệnh của ta kéo dài mấy ngày rồi, chính là chậm chạp không nhìn thấy Tịch đại phu.”

....

Một đám người tranh trước tranh sau chen đến bên cạnh người Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi cũng không có cự tuyệt, học bộ dáng sư phụ, làm bộ bắt mạch cho người ta, sau đó theo cổ tay rút linh lực vào bên trong cơ thể của bọn họ, giúp bọn họ tiêu trừ bệnh. Sau đó nói thêm một câu ‘không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi thật tốt liền có thể khỏi hẳn’.

An Hoằng Hàn đứng ở một bên, nhìn hết tất cả.

Ở dưới mí mắt của hắn, không người nào dám không lễ phép với Tịch Tích Chi.

Đám người Lưu Phó Thanh rất nhanh nghe nói tin tức bệ hạ trở về, đều tới bên này tìm kiếm. Khi nhìn thấy bệ hạ đứng ở trong đám dân tỵ nạn nhìn người khác chữa bệnh, trực tiếp cảm thán không quá chân thật.

Tư Đồ Phi Du dụi mắt, hoài nghi nói: “Chẳng lẽ bệ hạ đổi tính rồi sao? Lại hiểu phải thân thiết với dân.”

Ai cũng biết bệ hạ là một người máu lạnh vô tình, nhìn thấy hắn và các nạn dân vây quanh một chỗ, đều không dám tin một màn này.

“Bệ hạ chính là người có tài trị quốc, dĩ nhiên biết được lời kéo tâm dân chúng mới có thể là nền tảng vững chắc của quốc gia. Lúc quan tâm dân chúng Phong Châu, ngày sau truyền đi chính là một đoạn giai thoại.” Lưu Phó Thanh liếc nhìn ông ta một cái, tựa hồ đang khinh bỉ chỉ số thông minh của ông ta.

Lâm Ân tỉ mỉ nhìn bên kia, cảm giác chuyện có chút không đúng đắn với vấn đề hai vị thừa tướng đang nói, “Chuyện không giống như vậy đâu. Lưu đại nhân, Tư Đồ đại nhân, nô tài cảm thấy hình như bệ hạ để ý là vị cô nương kia, đứng ở sau lưng nàng là vì bảo vệ nàng.”

Lúc có thị vệ đi qua, bọn họ đều chia ra đứng ở hai bên của bệ hạ, hiện tại tư thế đứng của bệ hạ cũng không khác lắm.

Lâm Ân vừa nói như thế, Lưu Phó Thanh và Tư Đồ Phi Du đều cảm thấy càng xem càng giống. Tỉ mỉ quan sát thiếu nữ đang ngồi trong đám người kia. Nàng đang bắt mạch cho người ta, một khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo trẻ trung của thiếu nữ, mũi, miệng đều hết sức khéo léo, một bộ dáng xinh xắn lạnh lợi.

Mái tóc màu đen mềm mại khoác ở sau lưng, cặp mắt trong suốt kia không chứa một tia tạp chất nào, giống như mỹ ngọc thượng đẳng, không có một chút tỳ vết nào.

Bộ dáng Tịch Tích Chi ** tuổi rất khác với bộ dáng hiện tại, dáng người trước kia hơi mập, gương mặt cũng là béo múp múp, nhìn đặc biệt đáng yêu. Nhưng bộ dáng sau này cũng là một mỹ nhân, hơn nữa còn là một khuôn mặt trái xoan điển hình.

“Chẳng lẽ bệ hạ coi trọng nữ nhân này rồi ư? Dung mạo cũng không tồi.” Lưu Phó Thanh nói.

“Đừng nói mò, nhìn y phục trên thân thiếu nữ kia liền biết rõ là một bình dân, bình dân làm sao xứng với bệ hạ?”

Suy nghĩ của Lâm Ân luôn không giống với hai vị kia, vẫn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của thiếu nữ kia, “Cuối cùng nô tài cũng đoán được bệ hạ thích mỹ nhân có bộ dáng gì rồi, nhất định là trông mắt lam sắc kia.”

Đôi mắt của con chồn nhỏ là lam sắc, Tịch cô nương cũng thế, ngay cả người thiếu nữ trước mắt này cũng không ngoại lệ.

Xem ra bệ hạ quả nhiên có chút ham mê không tầm thường.

Trong lòng Tư Đồ Phi Du âm thầm nhớ những lời này, lần sau nhất định phải tìm mấy mỹ nhân có màu mắt xanh dương đưa cho bệ hạ. Có lẽ bệ hạ thích, như vậy, phần thưởng nhất định không thiếu được mình.

217. Chương 217: Chương 21

Liên tục bận rộn nửa canh giờ, Tịch Tích Chi đều chắn qua cho các dân chạy nạn ở ngọn núi này rồi

Nàng vừa mới thu tay lại, đột nhiên liền bị một bàn tay to nắm lấy.

Không đợi nàng kịp phản ứng, liền bị An Hoằng Hàn kéo vào trong ngực.

Lâm Ân nháy mắt với Lưu đại nhân và Tư Đồ đại nhân, không tiếng động nói. Nhìn đi, bệ hạ nhất định thích vị cô nương kia rồi, cũng đã ôm vào trong ngực rồi.

Lưu Phó Thanh và Tư Đồ Phi Du hiếm khi thống nhất ý kiến, trả cho Lâm Ân một ánh mắt, việc đó còn cần phải nói sao? Ôm vào trong ngực ngay trước nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy, chẳng khác nào tuyên cáo quyền sở hữu?

Cả ngọn núi cộng lại có ít nhất hơn mấy ngàn người, bị mọi người nhìn chăm chăm, Tịch Tích Chi có chút ngượng ngùng, cúi đầu vào trong ngực An Hoằng Hàn, tận lực che giấu mặt của mình.

Động tác này không thể nghi ngờ nói ọi người biết, đây là lưỡng tình tương duyệt à?! Phải hay không!

Không ngờ bệ hạ vừa tới Phong Châu một ngày, liền cấu kết với một vị thiếu nữ trong veo như nước vậy. Cái này cần có bao nhiêu sức quyến rũ mới có thể làm được?

Lâm Ân giả bộ ho khan hai tiếng, đi tới trước mặt của An Hoằng Hàn, "Chủ tử, Đàm

Liên tục bận rộn nửa canh giờ, Tịch Tích Chi đều chắn qua cho các dân chạy nạn ở ngọn núi này rồi.

Nàng vừa mới thu tay lại, đột nhiên liền bị một bàn tay to nắm lấy.

Không đợi nàng kịp phản ứng, liền bị An Hoằng Hàn kéo vào trong ngực.

Lâm Ân nháy mắt với Lưu đại nhân và Tư Đồ đại nhân, không tiếng động nói. Nhìn đi, bệ hạ nhất định thích vị cô nương kia rồi, cũng đã ôm vào trong ngực rồi.

Lưu Phó Thanh và Tư Đồ Phi Du hiếm khi thống nhất ý kiến, trả cho Lâm Ân một ánh mắt, việc đó còn cần phải nói sai? Ôm vào trong ngực ngay trước nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy, chẳng khác nào tuyên cáo quyền sở hữu?

Cả ngọn núi cộng lại có ít nhất hơn mấy ngàn người, bị mọi người nhìn chăm chăm, Tịch Tích Chi có chút ngượng ngùng, cúi đầu vào trong ngực An Hoằng Hàn, tận lực che giấu mặt của mình.

Động tác này không thể nghi ngờ nói ọi người biết, đây là lưỡng tình tương duyệt à?! Phải hay không!

Không ngờ bệ hạ vừa tới Phong Châu một ngày, liền cấu kết với một vị thiếu nữ trong veo như nước vậy. Cái này cần có bao nhiêu sức quyến rũ mới có thể làm được?

Lâm Ân giả bộ ho khan hai tiếng, đi tới trước mặt của An Hoằng Hàn, "chủ tử, Đàm thống lĩnh chờ ngài đã lâu, lát nữa chúng ta còn phải đi đề đập nhìn một chút đúng không?"

Vừa qua khỏi giữa trưa, thời tiết vô cùng quang đãng, thích hợp nhất để đi tuần tra.

Đám dân chạy nạn tới nơi này ở đã rất nhiều ngày, cho nên tỏ hoang, con hoẵng gần đây gần như đều bị săn bắn hết, chỉ có thể đi chỗ xa hơn mới có thể săn được đồ.

Nếu đã tới Phong Châu, mấy người An Hoằng Hàn dĩ nhiên không thể nào tự mình đi ra ngoài săn bắt.

Vừa tới thời gian ăn cơm, trong tay thống lĩnh hộ quân- Đàm Hải nắm hai con thỏ hoang, đi tới chỗ bọn họ. Thống lĩnh hộ quân cười đến có chút ngốc nghếch, gọi về phía bọn họ:”bệ...”

Một chữ phía sau còn chưa hô ra ngoài, Lưu Phó Thanh bên cạnh trừng mắt nhìn hắn,”như chúng ta gọi ‘chủ tử’ thôi.”

Đàm Hải hậu tri hậu giác ý thức được mình thiếu chút nữa kêu lỡ miệng, lập tức hiểu Tư Đồ đại nhân là đề phòng tiểu mỹ nhân đang ngồi bên cạnh bệ hạ. Chẳng lẽ không phải là người cùng đi trên đường sao? Mới vừa rồi hắn còn cho là nữ nhân mà bệ hạ mang theo.

“chủ tử, nơi này của chúng ta không có gì có thể chiêu đãi ngài, kính xin ngài đừng trách.”

“sao có thể trách móc đây?” Lưu Phó Thanh sờ sờ râu mép của mình.

Mấy ngày nay bọn họ đều là gặm lương khô sống qua ngày, có thể ăn được thỏ hoang đã rất tốt.

Ông và Tư Đồ Phi Du có thể làm được thừa tướng, đều là dựa vào bản lĩnh thật sự của mình, điểm khó mệt ấy còn không làm khó được hai người.

An Hoảng Hàn không lên tiếng, ánh mắt ý bảo Lâm Ân đi hỗ trợ.

Lâm Ân không hổ là đại tổng quản, gần như chuyện vặt gì cũng sẽ biết một chút. vừa lấy gia vị từ trong buồng xe ra, Đàm Hải bên kia đã cạo sạch sẽ lông thỏ, đang cầm ở trên nhánh cây nướng.

Lâm Ân ngồi xổm bên cạnh hắn, cầm lấy một cây trong tay hắn,”nô tài tới giúp ngài, nướng thỏ cần rắc thêm ít hạt tiêu.”

Củi đốt cháy rừng rực, ngọn lửa bay tới trên thịt thỏ hoang nên tạo ra tiếng vang. Thỏ hoang rất nhanh liền nướng thành một màu cháy sém, một mùi hương toả ra.

Cũng không lâu lắm, thịt thỏ liền chín.

Lâm Ân dẫn đầu bẻ xuống một cái chân thỏ, đưa cho An Hoảng Hàn,”chủ tử, ngài dùng.”

Ai biết sau khi An Hoảng Hàn đưa tay nhận lấy, nhìn cũng không nhìn liền đưa cho người thiếu nữ bên cạnh.

Lâm Ân và mấy người khác đều nhìn ở trong mắt, tất cả đều không lên tiếng. Chỉ là trong lòng nói, hình như bệ hạ rất để ý người thiếu nữ kia? Thật sự có ý nhét nàng vào hậu cung sao?

Sau đó, Lâm Ân lại đưa tới một chân thỏ, lúc này bệ hạ mới bắt đầu ăn.

Thời điểm thỏ còn đang nướng, nghe mùi thơm đó, Tịch Tịch Chi đã sớm thêm ăn rồi. Lúc này chân thỏ nướng cháy vàng sém, đâu còn có kỳ gì khác. Trời mới biết nàng đã vài ngày không ăn thịt rồi?! Nàng là động vật ăn thịt, không thịt không vui. Miệng cắn đầy thịt thỏ cháy sém, Tịch Tịch Chi nhai mấy cái, cực kỳ mỹ vị.

Có lẽ là quá thêm ăn, sau khi Tịch Tịch Chi gặm thêm một miếng thịt mới hài lòng vỗ vỗ bụng mình.

Chờ bọn hắn dùng bữa xong, mấy người liền cười lên ngựa thì Tư Đồ Phi Du rốt cuộc không nhịn được nữa,”chủ tử, chúng ta đây là đi làm chuyện nghiêm túc, để vị cô nương này đi theo, hình như có chút không ổn đâu.”

An Hoảng Hàn chậm rãi xoay người, nhìn chằm chằm Tư Đồ Phi Du.

Ánh mắt lạnh lẽo không hề có nhiệt độ đáng nói,”sau này nàng là người của trẫm.”

Mặc dù trước đó mấy người bọn họ đã đoán được hình như bệ hạ rất thích nữ tử này. Thế nhưng sau khi bệ hạ chính miệng nói ra, bọn họ vẫn có chút không dám tin.

Lúc này bệ hạ mới chỉ quen biết nửa ngày, có phải quá qua loa rồi không?

Không quản chuyện như thế nào, Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh luôn để tâm với thiếu nữ không hiểu xuất hiện từ đâu này.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Tịch Tích Chi ngồi ở trước mặt của An Hoằng Hàn, bị hai cánh tay hắt ôm. Thừa dịp người khác không để ý, hung hăng nhéo hắt một cái.

Choáng nha, người này quá không biết xấu hổ rồi? Tuyên bố khắp nơi nàng là nữ nhân của hắt?

Trước nói với sư phụ, làm hại mình không có mặt mũi.

Hôm nay lại vẫn nói với đám người Tư Đồ Phi Du....

....

trong lòng Tịch Tích Chi bị thương nghĩ đến, hôm nay nhất định là ngày bi thảm nhất của nàng. Nhưng tại sao lúc An Hoằng Hàn nói câu nói kia, đáy lòng luôn sẽ lan ra từng tia ngọt ngào?

Nơi này cách dê đập cũng không xa, ra roi thúc ngựa chỉ cần một canh giờ liền có thể đến nơi.

Càng đi về phía trước, có thể nhìn thấy càng nhiều binh lính.

Đại đa số binh lính đều khiêng đá lớn, hoặc là khiêng một túi vải rất dày, không ngừng đi về phía dê đập.

Nước đọng dưới chân càng ngày càng nhiều, trộn lẫn một chỗ với bùn đất, đặc sánh giống như cháo nhão.

218. Chương 218: Chương 22

“Chủ tử, dê đập đang ở đằng trước rồi. Con đường phía trước, ngựa không qua được.” Đàm Hải tung người xuống ngựa, cột dây cương ở trên thân cây.

An Hoằng Hàn cũng làm theo hắt, nhất thời, chân mấy người đều đạp trong bùn nhão.

Lưu Phó Thanh nhú mày, nhưng mà ông cũng không nói thêm cái gì.

Đàm Hải sớm đã quen hoàn cảnh như vậy, bước ở trong bùn nhão, đạp vang lên từng tiếng.

Con đường trơn trượt như vậy, đi vô cùng không dễ dàng.

An Hoằng Hàn lo lắng Tịch Tích Chi ngã xuống, một tay ôm hông của nàng, chỉ cần nhìn thấy nàng bước không vững, liền đưa tay giúp nàng ổn định.

Ước chừng đi hai dặm đường, cuối cùng bọn họ đã nhìn thấy dê đập rồi.

Không đợi bọn họ đi tới trước mặt dê đập, từng đợt sóng lớn mãnh liệt đột nhiên lướt qua dê đập, giột về phía bên

“chủ tử, dê đập đang ở đằng trước rồi. Con đường phía trước, ngựa không qua được.” Đàm Hải tung người xuống ngựa, cột dây cương ở trên thân cây.

An Hoằng Hàn cũng làm theo hắt, nhất thời, chân mấy người đều đạp trong bùn nhão.

Lưu Phó Thanh nhú mày, nhưng mà ông cũng không nói thêm cái gì.

Đàm Hải sớm đã quen hoàn cảnh như vậy, bước ở trong bùn nhão, đạp vang lên từng tiếng.

Con đường trơn trượt như vậy, đi vô cùng không dễ dàng.

An Hoằng Hàn lo lắng Tịch Tích Chi ngã xuống, một tay ôm hông của nàng, chỉ cần nhìn thấy nàng bước không vững, liền đưa tay giúp nàng ổn định.

Ước chừng đi hai dặm đường, cuối cùng bọn họ đã nhìn thấy dê đập rồi.

Không đợi bọn họ đi tới trước mặt dê đập, từng đợt sóng lớn mãnh liệt đột nhiên lướt qua dê đập, giột về phía bên này.

An Hoằng Hàn thân thủ linh hoạt, dễ dàng ôm lấy Tịch Tích Chi nhảy lui về phía sau, tránh thoát một kiếp này.

Mấy người kia không có vận số tốt như hắn, bị sóng lớn tưới đến toàn thân ướt đẫm.

Lâm Ân ‘phốc’ phun ra một ngụm nước, toàn bộ tóc ướt sũng dán ở sau lưng, “đây là sóng gì vậy? Sao lại lớn như thế.”

Hình như Đàm Hải sớm đã quen sóng lớn như vậy, thỉnh thoảng sẽ tới một lần, dùng tay áo xoa mặt một chút, “loại sóng lớn này ngày nào cũng có, nếu không phải bởi vì những đợt sóng lớn này tới ác như vậy, đề đập làm sao có thể dễ dàng bị tạo ra những lỗ thủng như thế?”

Theo phương hướng của ngón tay Đàm Hải, tất cả mọi người nhìn sang.

Chỉ thấy đề đập mới sửa xong không bao lâu, lỗ hỏng lồi lõm ở phía trên đã được sửa lại, nhưng vẫn còn mới. Nước không ngừng tràn đề đập, tạo ra lỗ hỏng, văng tung toé ra.

Tư Đồ Phi Du vừa nhìn liền tròn mắt, ngón tay run rẩy chỉ vào đề đập, “sao đề đập sẽ biến thành như vậy? Lúc ta đi, không phải còn rất tốt ư?”

Cái này cần có bao nhiêu nước chảy mới có thể xông phá đề đập đến loại trình độ này.

Binh lính khuân đồ không ngừng lấp lại những lỗ hỏng kia, tận lực sửa chữa.

Nhưng đề đập trải qua những cơn sóng xông thẳng vào như vậy, sớm bị làm cho trăm ngàn vết thương.

Khó trách Đàm Hải nói.... đề đập này chỉ có thể kiên trì nhiều nhất là năm ngày.

Đề đập ước chừng cao ba mươi thước, bên trong có thể chứa được nước nhiều đến đáng sợ. Nếu như đề đập thật bị xông huỷ, chỉ là nhiều nước như vậy liền có thể xông huỷ tất cả.

An Hoằng Hàn nhíu chặt hai hàng lông mày lại, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt! Đặc biệt hồng tai lần này có liên quan tới Giao Long.

“chủ tử, đề đập này.... vì thần tuyệt đối không có ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, vì thần dám thề với trời, nếu như có nói lời giả dối, không được chết tử tế.” Tư Đồ Phi Du giơ tay phải lên, đã nói một đồng lớn lời chết không toàn thây.

An Hoằng Hàn bị ông làm phiền không chịu nổi, quát miệng nói:” trẫm có trách cứ ngươi sao? Sóng lớn tới mãnh liệt như vậy, mặc dù đề đập này tu sửa chắc chắn hơn nữa, cũng sẽ bị tàn phá không chịu nổi.”

Đến lúc này rồi, sau khi Lưu Phó Thanh thấy rõ thế tới của sóng lớn, cũng tin tưởng lần này Tư Đồ Phi Du thật không có nói láo.

Nếu như không phải là hiện tại có người ở đây, Tịch Tích Chi thật muốn nhảy đến giữa không trung, đi xem một chút nước tuôn ra đúng mãnh từ đâu.

Đột nhiên nhớ tới cây cầu trong lời sư phụ, Tịch Tích Chi kéo kéo áo bào An Hoằng Hàn, nhón chân lại gần bên tai của hắn.

Động tác thân mật của hai người rơi vào trong mắt những người khác.

Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh đều thầm than, thiếu nữ này thật là lớn gan, đối đãi với bề hạ lại không có quy củ như vậy.

“Phong Châu có mấy cây cầu?” An Hoằng Hàn vừa nghe lời nói của Tịch Tích Chi liền hiểu ý của nàng.

Nếu sư phụ nói có một cây cầu đè ép con Giao Long kia. Khả năng lớn nhất chính là nơi đó có vật mà con Giao Long kia muốn bảo vệ, mà.... có lẽ được giấu ở chỗ nguồn nước.

Vừa nhắc tới chữ ‘cầu’ này, Tư Đồ Phi Du bị sợ đến rùng mình một cái.

Đàm Hải là sau khi phát sinh hồng tai mới bị điều đến pc tới xử lý chuyện hồng tai, cho nên trừ ở chỗ đề đập, có rất ít bước chân đến chỗ khác.

Chỉ là trên bản đồ, ngược lại có đánh dấu mấy cây cầu. Hắn lấy bản đồ Phong Châu ra, đưa cho bệ hạ xem qua,” chủ tử, ngài nhìn.... mấy chỗ này đều có xây cầu.”

Đàm Hải chỉ ra mấy nơi ở trên bản đồ.

An Hoằng Hàn vừa nhìn sang, ghi nhớ mấy chỗ đó vào trong đầu.

Tư Đồ Phi Du quét mắt nhìn bản đồ, vừa nhìn liền phát hiện chỉ không có cây cầu mình phân phó người xây vào ba tháng trước.

An Hoằng Hàn vừa nhìn vẽ mặt áp a áp ứng của ông ta, liền đoán được ông ta khẳng định có chuyện lừa gạt.

Lưu Phó Thanh cũng am hiểu quan sát người, đặc biệt người kia còn là đối thủ một mất một còn với ông, đối phương vừa nhếch miệng lên, ông liền biết Tư Đồ Phi Du muốn làm gì.

Hơi tức giận nói:”Tư Đồ đại nhân, đến lúc liên quan đến sinh mạng rồi, chẳng lẽ ngươi còn muốn bởi vì tư dự của mình mà lừa chủ tử sao?”

Tư Đồ Phi Du đỏ bừng cả khuôn mặt, nhìn bệ hạ một chút, lại nhìn Lưu Phó Thanh một chút, cuối cùng bất đắc dĩ mở miệng nói:”chủ tử, không phải vì thần không muốn nói, mà là.... chunh1 vì thần cũng không quá tin tưởng lời nói của người kia. Cho nên về chuyện này, không biết có nên nói hay không?”

Ngón tay ông vừa nhấc, liền rơi vào một chỗ trên bản đồ,”thật ra ở chỗ này còn có một cây cầu. Chắc tấm bản đồ này được vẽ vào lúc trước, cho nên không có đánh dấu thêm trong mấy tháng gần đây.”

219. Chương 219: Chương 23

“Nơi này có cầu sao?” Dù gì Đàm Hải cũng ở Phong Châu giữ vững hơn một tháng, chưa bao giờ nghe ai qua có chuyện này, hơi kỳ quái.Tư Đồ Phi Du kiên định nói ra: “Đương nhiên là có, cây cầu kia chính là ta giám sát hoàn thành, tốn gần nửa tháng.”Lần này, Đàm Hải không còn lời nào để nóiSau khi nghiêm túc nhìn bản đồ xong, ánh mắt An Hoằng Hàn bay về hướng đề đập, mày kiếm nhíu lại chặt, “Tòa cầu kia. ở bên kia đề đập, chúng ta không có biện pháp đi qua.”Dòng nước chảy siết, mặc dù thân thể những binh lính này rất cường tráng, cũng biết bơi, nhưng trong những đợt sóng mãnh liệt này, chỉ có thể bị xô đến trôi giạt khắp nơi.Tịch Tích Chi dựa vào bả vai An Hoằng Hàn, đôi lông mày thanh tú cũng hơi nhíu lại, khó trách lúc đi sứ phụ không nói tiếng nào. Chỗ cây cầu kia, trừ bọn họ là người tu hành nên có thể vượt qua, còn ai có thể có bản lĩnh kia?Chủ tử, cây cầu kia có vấn đề gì?” Lưu Phó Thanh mở miệng hỏi thăm.Ông làm quan mấy chục năm, rõ ràng tính tình bệ hạ. Người này hiếm khi có biểu cảm, chuyện có thể làm cho hắn cau mày, tuyệt đối vô cùng khó giải quyết.Trái tim của Tư Đồ Phi Du đã treo lên rồi, e sợ cây cầu mình mới xây kia thật có vấn đề.An Hoằng Hàn đưa mắt quét sang bốn người bọn họ một lần. Mấy người bọn họ đều là trọng thần của Phong Trạch quốc, sớm muộn gì cũng sẽ biết chuyện về Giao Long, thay vì lừa gạt thêm nữa, còn bằng trước thông báo bọn họ một tiếng, để cho bọn họ chuẩn bị tâm lý cũng tốt.“Qua bên kia rồi nói.” An Hoằng Hàn chỉ rừng cây bên cạnh.Nơi này nhiều người nhiều miệng, rất rõ ràng An Hoằng Hàn cũng không muốn quá nhiều người biết.Lưu Phó Thanh và Tư Đồ Phi Du cũng ý thức được lời bệ hạ sắp sắp sửa nói ra vô cùng quan trọng, mỗi người đều rất coi trọng.Rừng cây nơi này tương đối sum xuê, chỉ là trên thân cây dính vào hoặc nhiều hoặc ít bunnhảo, nhìn vô cùng hỗn loạn.“không cần đề phòng nàng, nàng biết thân phận của trẫm.” Bàn tay An Hoằng Hàn khoác lên trên đầu vai Tịch Tích Chi, ném lời nói này ra, tránh ấy đại thần này nói chuyện luôn là che che giấu giấu.“Tư Đồ Phi Du, trẫm cho ngươi một cơ hội,nói ra đầu đuôi gốc ngọn chuyện cây cầu kia trấn giữ.” Ánh mắt lợi hại của An Hoằng Hàn quét về phía Tư Đồ Phi Du.Tư Đồ Phi Du bị sợ đến run mình một cái, không dám nhìn thẳng ánh mắt của đối phương, lại dựa theo mở miệng: “không biết bệ hạ có nghe nói qua truyền thuyết ‘Giao Long di chuyển’ của dân gian không?”Tịch Tích Chi hơi sững sờ, ánh mắt nhìn Tư Đồ Phi Du trở nên khác trước. Người này lại biết truyền thuyết về ‘Giao Long’, cây cầu kia là xảy ra chuyện gì?Đôi mắt của An Hoằng Hàn lóe lên, lạnh lùng nói: “nói tiếp.”Tư Đồ Phi Du bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, “Lần trước lúc vì thần

đến nơi này, thật là thì không phải trị thủy trước, mà là xây cầu trước.” Lưu Phó Thanh giật mình tròng ông ta, “Cầu quan trọng? Hay trị thủy quan trọng? Tư Đồ Phi Du, người hồ đồ sao!” Tư Đồ Phi Du lấy khí thế quay lại nhìn, la lớn: “Lưu đại nhân, người thì biết cái gì?! Ta phái mấy đội nhân mã trị thủy, vậy mà nước chảy không những không giảm, ngược lại càng lúc càng lớn. Sau đó lại có một người lặn lên nói cho người biết, nước này không phải ngẫu nhiên, mà là có Giao Long gây sóng gió, người sẽ tin là có hay vẫn tin là không? Dù sao lúc đó ta không nghĩ nhiều, phân một nhóm nhân mã ra ngoài, đi tới chỗ người kia, xây dựng một cây cầu.” “Sau khi xây cầu xong, dòng nước quả nhiên từ từ ở giảm bớt, sau đó công việc trị thủy càng ngày càng thuận lợi.” Lúc mới bắt đầu, chính Tư Đồ Phi Du cũng không quá tin tưởng lời nói của người kia..., thế nhưng sau khi xây cầu xong, hiệu quả trị thủy lại vô cùng rõ rệt. Chân mày Tịch Tích Chi và An Hoàng Hàn càng nhíu chặt hơn, gần như là đồng thời trăm miệng một lời, “Người nói cho người biết trong sông có Giao Long tác quái là ai?” Tư Đồ Phi Du khó xử một thời mới ấp úng nói: “một người mặc cẩm bào màu đen, mang mặt nạ màu bạc, ta cũng chưa từng thấy qua diện mạo thật sự của hắn. Lúc ấy chỉ lưu lại mấy câu nói đó rồi.” “Là hắn! Nữ yêu cứu tôi An Vân Y. Mặc dù Tư Đồ Phi Du không có miêu tả đầy đủ đáng ngoài của người kia, nhưng trực giác của Tịch Tích Chi nói cho nàng biết, người áo đen kia tuyệt đối là hắn. Tại sao mỗi lần gặp chuyện phiền toái, sẽ dính líu quan hệ với người kia? Tịch Tích Chi không tin người kia sẽ tốt bụng giúp đỡ Phong Châu trị thủy, khẳng định ôm mục đích ám muội nào đó. Ngón tay An Hoàng Hàn nhẹ nhàng vén sợi tóc bên tai Tịch Tích Chi lên, đôi môi khẽ nhúc nhích lại lần nữa lạnh giọng nói: “Giao Long thật sự tồn tại.” Bốn người Tư Đồ Phi Du sững sờ kinh hãi tại chỗ. Lâm Ân nói: “Bệ hạ, có thể ngài nghĩ sai rồi không? Sao trên đời này lại có Giao Long tồn tại?” An Hoàng Hàn lạnh lùng nhìn về phía ông ta, “Chuyện các người không biết còn có rất nhiều, vậy thì tại sao Giao Long không thể tồn tại?” Tư Đồ Phi Du tin tưởng hơn phân nửa, bởi vì trước kia ông từng thỉnh một vị vu sư, động tay động chân vào một cái vòng tay, sau đó đưa cho tôn tử của Lưu Phó Thanh. Cũng không biết xảy ra chuyện gì, tôn tử của Lưu Phó Thanh trừ khóc một trận, một chút cũng không có.

Ông đương nhiên không biết, nguyên nhân là vì có một con chồn nào đó xen vào việc của người khác, lén tháo vòng tay xuống từ cổ tay đứa bé.

Nếu không, chỉ sợ tôn tử Lưu Phó Thanh sau bữa tiệc đầy tháng sẽ phải chết đi rồi.

Về phần Lưu Phó Thanh, mặc dù ông là một lão ngoan cố, nhưng cũng hiểu trời đất bao Lâm Ân, chuyện cổ quái kỳ dị gì cũng có, cũng có thể xảy ra. Vả lại, có thể để cho bệ hạ tự mình nói ra, chuyện nhất định có 80% căn cứ.

“người kia còn từng nói qua cái gì với người?” An Hoàng Hàn tiếp tục hỏi, không chịu bỏ qua một chút đầu mối.

Ít nhất nhìn vào bố cục mà người kia hao phí hết tâm tư, có lẽ chuyến đi Phong Châu lần này là hắn ta cố ý thiết kế, dụ dỗ mình tới đây.

220. Chương 220: Chương 24

“Hắn nói với vi thần, lần hồng tai này chính là có một con Giao Long cố ý làm. Chỉ cần vi thần xây một tòa cầu, hắn tự nhiên có biện pháp áp chế nó ở dưới cầu, khiến nó không có biện pháp tiếp tục gây sóng gió. Người nọ còn cố ý phân phó vi thần, muốn ở dưới cầu treo một thanh đại đao, nhưng nếu con Giao Long kia muốn tiếp tục hại dân chúng, cây đao kia sẽ ghim vào trong huyết nhục của nó, chém rụng đầu của nó”.

Trong lòng Tịch Tích Chi giật mình, trái tim hung hăng đập một nhịp. Từ trong lời nói của Tư Đồ Phi Du, nàng ngửi được một cỗ mùi vị âm mưu.

Nhưng nếu thật giống như Tư Đồ Phi Du từng nói, như vậy phải giải thích lời của sư phụ nói như thế nào? Nếu cây đao kia thật có thể chém Giao Long, sư phụ còn cần phải tận tâm khổ luyện đối nghịch độ sức với Giao Long sao? Nếu đánh gãy cầu, Giao Long ra biển, như vậy sinh linh nhất định đồ thán.

“Cây cầu kia sắp sụp đổ.. Cách hồi lâu, An Hoàng Hàn chậm rãi phun ra những lời này.

Lưu Phó Thanh phải phản ứng kịp trước, “Như vậy chẳng phải Giao Long sắp ra ngoài ư?”

An Hoàng Hà không lên tiếng, chỉ là gật đầu với ông ta.

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể trước đối phó Giao Long kia.

“Trẫm nói cho vài người các ngươi biết, chỉ là muốn các ngươi chuẩn bị sẵn sàng. Kế hoạch lần này của chúng ta không phải là người, có lẽ thương vong sẽ rất lớn”.

Lâm Ân nghe tới sững sốt, đầu óc giống như không có biện pháp suy tư.

Sau, đám người bọn họ lại một lần trở lại ngọn núi kia.

Bọn họ dò xét đề đập, tốn toàn bộ một buổi chiều. Mới vừa trở lại đỉnh núi, sắc trời đã nhá nhem xuống, Sau khi biết chuyện về Giao Long, mấy người Lưu Phó Thanh và Tư Đồ Phi Du đều biến thành hết sức trầm mặc. Đêm xuống, liền chui vào xe ngựa đi nghỉ rồi.

Vậy mà lúc này, Tịch Tịch Chi và An Hoàng Hà lại không ngủ được.

Ngoài cửa xe truyền đến âm thanh côn trùng kêu vang. Thỉnh thoảng có người đi ngang qua, dẫm lên lá cây khô vang lên tiếng xào xạc.

Tịch Tịch Chi tựa trên người An Hoàng Hà không ngừng suy đoán rốt cuộc nửa yêu đó muốn làm chuyện gì. Rõ ràng có thể áp chế Giao Long ở dưới cầu tại sao khi đó cố tình không một đao giải quyết Giao Long? Phí khí lực lớn như vậy, lượn quanh vòng tròn là có ý gì?

Thật sự không nghĩ ra, khuỷu tay Tịch Tịch Chi dựa vào thân thể An Hoàng Hà, đưa tới sự chú ý của hắn, “An Hoàng Hà, ta muốn đi tới chỗ cây cây nhìn một chút”.

Thay vì ở chỗ này đoán mò, còn không bằng đi hiện trường xem một chút, làm tiếp tính toán khác.

Sau khi An Hoàng Hà tiến vào xe ngựa, một mực nghỉ ngơi, nghe Tịch Tịch Chi mở miệng nói chuyện, hai mắt nhắm chặt từ từ mở ra, đôi mắt trong veo như lúc ban đầu, “Chờ trời sáng tối hơn một chút, chúng ta sẽ đi”.

Rất dễ nhận thấy, không chỉ một mình Tịch Tịch Chi muốn đi cây cầu kia nhìn một chút, An Hoàng Hà sớm có ý định này rồi.

Càng tiếp cận chân tướng sự việc, Tịch Tịch Chi càng thấy phức tạp. Toàn thân nửa yêu đó đều là một bí ẩn, mà chuyện hắn ta làm, càng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Hai người Tịch Tịch Chi và An Hoàng Hà ở trong toa xe, yên lặng ngáy người thật lâu.

Cho đến khi đám dân chạy nạn bên ngoài đều đã tiến vào mộng đẹp, bọn họ mới bắt đầu hành động.

Tịch Tịch Chi và An Hoàng Hà lén lút chạy ra khỏi xe ngựa, người phụ nữ phụ trách gác đêm bên ngoài là Hồ Khuất, hai người nhanh chóng biến mất ở trong đêm tối.

Hai người đều không phải là người bình thường, tốc độ nhanh như một trận gió, không đến chốc lát liền cách xa đám người giữa sườn núi.

“Cảm giác lén lút thật không thoải mái”. Nhìn bốn phía mấy lần, sau khi xác định không có ai, Tịch Tịch Chi che trái tim nhỏ của mình nhỏ giọng nói.

Mới vừa rồi lúc chạy ra, Tịch Tịch Chi sợ bị người phát hiện, cảm giác kia không khác làm tặc lắm, đều là lo lắng đề phòng.

“Đi nhanh một chút, người ta cần chạy về trước khi trời sáng”. Nếu bị người bắt được cái đuôi, vậy liền không xong.

Bước hân của Tịch Tịch Chi dừng lại, có chút hoài nghi hỏi “An Hoàng Hà, chàng biết đường sao?”

Theo Tịch Tịch Chi biết, An Hoàng Hà cũng giống như mình, đều là lần đầu tới Phong Châu!

An Hoằng Hàng giống như sớm đoán được nàng sẽ hỏi cái này, tiến gần bên tai nàng, nhẹ nhàng thổi mấy hơi, làm cho Tịch Tịch Chi cảm thấy lỗ tai rất nhột, gãi tay lên gãi mấy cái.

“Trẫm nhớ bản đồ rồi, chỗ đó không khó tìm lắm”. Nói xong, An Hoằng Hàng liền ôm hông của nàng, mang theo nàng cùng nhau nhảy tới phái trước.

Muốn đi tới cây cầu, đề đập là đường phải đi qua.

Vì vậy, hai người lần nữa đi tới địa phương đó.

Mặc dù trời đã tối đen rồi, nhưng binh lính của nơi này không có đi nghỉ ngơi. Đốt đuốc như ban ngày, không ngừng lấp vào chỗ hổng trên đề đập.

Tịch Tịch Chi âm thầm bội phục công hiến của những binh lính này cho dân chúng, thuận miệng nói ra một câu “Đợi sau khi trở về, chàng nên thưởng cho bọn họ thật tốt”.

Không có bọn họ, có lẽ Phong Châu đã bị lũ lụt bao phủ từ rất nhiều ngày trước.

“Này còn cần nàng nói sao?” Từ trước đến giờ An Hoằng Hàng đều thưởng phạt phân minh.

Hai người không có đưa tới chú ý của bất kỳ ai, bóng dáng nhanh chóng tránh qua con đường nhỏ bên cạnh đề đập

221. Chương 221: Chương 25

Cảnh tượng phía sau đề đập ngoài dự liệu của hai người.

Lũ lụt gần như bao trùm hết tất cả, liếc nhìn lại, đều là những cơn sóng lớn tới rất mãnh liệt.

Dưới hoàn cảnh như vậy, rất khó phân biệt lộ tuyến đánh dấu trên bản đồ. An Hoằng Hàng chỉ có thể dựa vào trí nhớ trong đầu, mang theo Tịch Tịch Chi chạy theo phương hướng đại khái.

Thân thể của hai người trôi lơ lửng ở trên mặt nước, một đường chạy không có dính vào một giọt nước.

Tốc độ cực nhanh, sau thời gian một nén nhang, lỗ tai Tịch Tịch Chi khẽ động, ánh mắt nhìn sang phía bên phải.

“An Hoằng Hàng, dường như bên kia có người nói chuyện. Cách quá xa, ta nghe không rõ ràng lắm.” Tịch Tịch Chi gãi ngón tay lên, chỉ vào nơi xa xa.

Bước chân của An Hoằng Hàng dừng lại, bọn họ đã đi hết một đoạn đường thuyền bè ở trong hoàn cảnh này cũng không thể phân biệt phương hướng rõ ràng, chớ nói chi là hai người bọn họ.

“Qua bên kia tìm xem một chút”. An Hoằng Hàng lập tức thay đổi phương hướng, chạy tới nơi đó.

Tịch Tịch Chi theo sát phía sau.

Cự ly càng ngày càng gần, âm thanh kia càng ngày càng rõ ràng.

Từng trâm âm thanh vang lên, truyền thẳng vào lỗ tai Tịch Tịch Chi, làm nàng chấn động đến mức hận không thể che lỗ tai lại, không muốn nghe nữa. Nhưng nàng lại không dám làm như vậy, sợ bỏ qua tin tức gì quan trọng.

Chịu đựng sự hành hạ của âm thanh này, hai người Tịch Tịch Chi và An Hoằng Hàng rốt cuộc tìm được nơi phát ra âm thanh.

Mới vừa đến gần, một đạo sóng lớn đột nhiên đánh tới.

Hai người An Hoằng Hàng và Tịch Tịch Chi đều không phải người bình thường, một trái một phải tránh sang hai bên, mới không bị nước bắn tung toé làm ướt sũng.

“Nhân loại đáng hận, đợi ta cuốn sập cây cầu kia, nhất định phải để các người chết không toàn thân”. Giọng nó đầy khí thế, trong đó xen lẫn hận ý và lửa giận nồng đậm.

Ầm ầm một tiếng, lại một lần va chạm kịch liệt.

Lũ lụt rung chuyển, nhiều đợt sóng lớn khổng lồ tản đi xung quanh.

Chẳng lẽ chính là chỗ này?

Tịch Tích Chi và An Hoàng Hàn không hẹn mà cùng nghĩ thầm.

“Thật sự cho rằng chỉ dựa vào một cây cần liên có thể áp chế ta sao? Nhân loại ngu xuẩn”. Lại có nhiều đợt sóng lớn, tiếng nói truyền ra từ đầu nguồn.

Từng đợt sóng lớn không ngừng vọt tới.

Nước lũ đã bao phủ tất cả, nơi này trừ nước. Chỉ nhìn nhìn thấy một cây cầu lớn. Cầu lớn đã bị bao phủ một nửa, chỉ lộ ra nửa cây cầu ở bên ngoài.

Tịch Tích Chi vừa nhìn liền biết rõ cây cần kia chính là do Tư Đồ Phi Du – lão gia hỏa kia làm ra.

Khoảng cách quá xa, sóng nước đánh tới một đợt lại một đợt, làm hại tầm nhìn Tịch Tích Chi cũng không được quá rõ ràng. Nhưng nàng lại rõ ràng xác thực nhìn thấy trên một nửa cây cầu kia có một lão đầu mặc một bộ y phục màu xám trắng, chính là sư phụ của nàng.

“Sư phụ....” Tịch Tích Chi cất giọng hô một câu.

Hình như lão đầu ngồi đó nghe thấy, ngẩng đầu nhìn tới phương hướng của bọn hắn.

Ở xung quanh Tịch Chân là một tầng ánh sáng nhạt màu trắng lấp lánh lấy ông làm trung tâm tản ra xung quanh, bọc lại cả cây cầu. Nếu không phải Tịch Chân hết sức che chở cây cầu kia, có lẽ thân cầu sớm bị sóng lớn mãnh liệt xông huỷ.

“Sao các người lại tới đây? Đừng gào to lung tung, ngàn vạn lần không thể để Tịch tiên bối phân tâm”. Một giọng nói vô cùng quen thuộc từ từ vang lên ở bên tai Tịch Tích Chi và An Hoàng Hàn.

Hai người theo tiếng nói nhìn sang, lập tức nhìn thấy Phùng chân nhân.

“Tham kiến bệ hạ”. Ánh mắt Phùng chân nhân rơi vào trên người An Hoàng Hàn, ngược lại quan sát hồi lâu, ông nói: “Bệ hạ, quả nhiên không có làm lão phu thất vọng, Long Châu đã ở trên tay người rồi đúng không?”

“Nhân loại đáng hận, ta vì các người làm tất cả, bỏ ra giá quá cao”. Một tiếng giận nặng nề tràn đầy mặt nước, đình tại nhức óc.

“Ta sẽ huỷ diệt tất cả nơi này”.

.....

Từng đạo gầm rú căm thù đến tận xương tuỷ, liên tục không ngừng.

“Đây chính là Giao Long kia?” Vừa nghe tiếng nói của nó, đã biết rõ không phải đồ tốt.

Chỉ là tại sao nó sẽ thống hận loài người như vậy?

“Không sai, chính là nó. Các người cũng nhìn thấy nó tràn đầy thù hận với nhân loại, vẫn không ngừng va chạm cây cầu, muốn xông phá cây cầu ra ngoài báo thù”. Ngón tay Phùng chân nhân chỉ hướng cây cầu kia.

An Hoàng Hàn nhíu mày một cái, “Biết tại sao nó thống hận loài người như thế không?”

Từ cổ chí kim, không phải chỉ xuất hiện một con Giao Long này, nhưng chưa từng phát động công kích loài người. Hận ý của nó với loài người, phải có nguyên nhân chứ? Trên thế giới không có hận ý vô duyên vô cớ, hẳn dám khẳng định, nơi này nhất định có chân tướng không muốn người biết.

Tịch Tích Chi cũng nghĩ như vậy, một đôi mắt nhìn chằm chằm Phùng chân nhân, chờ đợi ông cho ra đáp án.

“Thời gian trước lão phu theo dõi Bạch Hồ, cuối cùng tìm tới Phong Châu này. Sau đó trong một đêm, đột nhiên nước lũ đại phát, bất chấp tất cả đánh thẳng vào đê đập. Vào thời điểm kia, lão phu cảm thấy chuyện có chút kỳ quái. Sau lại theo hướng nước chảy, tìm được cây cầu kia. Mới đầu, lão phu cũng không còn nhìn ra nguyên cố, cho đến khi nghe thấy tiếng rống giận kia.....”

“Bạch Hồ? Như vậy Phùng chân nhân bắt được nó chưa? Đúng rồi, ông có tung tích của Từ lão đầu không?” Tuy nói bọn họ tới Phong Châu là bởi vì chuyện hồng tai, nhưng..... cũng phải tìm tung tích của Từ lão đầu.

222. Chương 222: Chương 26

Từ lão đầu đã mất tích lâu như vậy, nếu còn không tìm ra, Tịch Tích Chi thật sợ nửa yêu đó sẽ giết con tin.

“Việc này.” Hình như vô cùng xấu hổ, Phùng chân nhân lắc đầu nói: “Lúc ấy sau khi lão phu phát hiện là Giao Long này làm loạn, vẫn ở lại chỗ này đối phó nó. Đáng tiếc đạo hạnh của lão phu không phải là đối thủ của nó, chỉ có thể không ngừng tăng sức mạnh lên cây cầu, tạm thời dựa vào cây cầu kia trấn áp Giao Long, không cho nó cơ hội ra ngoài. Sau đó không lâu lắm, liền gặp vị Tịch tiên bối kia, đạo hạnh của ông cao hơn lão phu nhiều, mấy ngày nay nhờ có ông giúp một tay, nếu không.”

Ánh mắt Phùng chân nhân dừng lại ở trên mặt Tịch Tích Chi, không có nhớ lắm, mới vừa rồi nữ tử này gọi Tịch tiên bối là ‘ sư phụ ’.

“Người là. ?” Người thiếu nữ này cho Phùng chân nhân một loại cảm giác quen thuộc, giống như là từng quen biết.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, ông lại không nhớ nổi, mình đã từng gặp qua nàng chưa?

“Phùng chân nhân không nhớ ta sao? Trước kia chúng ta còn cùng nhau bắt Bạch Hồ đó”. Không có ý định gạt Phùng chân nhân, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, khoé miệng Tịch Tích Chi treo lên một nụ cười nhạt nhòa.

Phùng chân nhân nhìn khoé miệng thiếu nữ hiện lên má lúm đồng tiền, lại nhớ tới một người họ Tịch lúc trước, trong đầu lập tức hiện ra một con Vân Chồn mũm mĩm.

“Thì ra là người, không ngờ trong thời gian ngắn như thế, người lại có thể kết xuất nội đan, còn thay đổi hình dáng, càng thêm không ngờ sư phụ của người có lai lịch lớn như thế”. Phùng chân nhân vuốt râu, cười vài tiếng.

Mặc dù cho tới bây giờ Tịch tiên bối không nhắc tu vi của bản thân với ông, nhưng Phùng chân nhân dám khẳng định thực lực của người này tuyệt đối vượt qua mình không chỉ gấp hai lần.

Ánh mắt An Hoảng Hàn vẫn nhìn cây cầu kia, trong lòng có một nghi hoặc nhiều hắc.

“Cây cầu kia có chỗ nào đặc biệt? Dựa vào thực lực Giao Long, cây cầu kia hẳn không ngăn được nó mới đúng”.

Phùng chân nhân lại vuốt râu lần nữa, “Không phải tại cây cầu, do cây đao phía dưới cây cầu. Cây đao hẳn là vũ khí của một cao nhân nào đó sử dụng, là pháp bảo tuyệt hảo đối phó yêu vật. Mà vị trí cây đao kia, đúng lúc nằm ở trên đầu Giao Long.”

Đây chính là nguyên nhân lúc trước Giao Long không dám dễ dàng vọng động.

Tịch Tích Chi và An Hoảng Hàn cũng lắng lắng nghe, Tịch Tích Chi càng nghe càng mơ hồ, “Như vậy theo lẽ thường, Giao Long này sẽ không va đập vào cây cầu, tự tìm đường chết ư?”

Phùng chân nhân sâu xa lắc đầu, “Cũng không phải như người nghĩ, Giao Long này sắp ứng kiếp rồi, lúc này pháp lực cường thịnh nhất, thân thể cũng kiên cố nhất. Liều mạng một phen, cứng rắn chịu một đao kia, chỉ cần có thể lưu được một hơi, bình an độ qua Thiên kiếp, tự nhiên có thể qua được của ải này”.

Nghĩ đến Giao Long này là ôm tín niệm cứu tử nhất sinh rồi.....

An Hoằng Hàn đột nhiên hiểu ý tứ trong đó, “Giao Long này không cam lòng bị đè dưới cây cầu, cả đời không xoay người được, chỉ có thể mượn cơ hội này mới có thể có một tia hi vọng phi thăng....”

Như vậy.... người áp chế Giao Long ở dưới cầu, chẳng phải là cố ý sao?

Nếu Giao Long không bị áp chế, có thể bình an Độ Kiếp, sao lại cố ý nhắc lên sóng lớn, giết hại dân chúng?

“Đáng ghét, khẳng định không thoát được quan hệ với nửa yêu!” Vô luận nửa yêu mang mục đích như thế nào, mọi chuyện hấn làm ra, quả thật làm hại vô số dân chúng vô tội bỏ mạng.

Phùng chân nhân vừa nghe giọng điệu Tịch Tích Chi liền đoán được người cố ý áp chế Giao Long ở dưới cây cầu là ai.....

Điều này cũng khó trách Giao Long thống hận loài người như vậy.

Nếu không phải loài người xây dựng cây cầu, cố ý dẫn nó tới nơi này, nó làm sao có thể sẽ bị áp chế?

Long và Giao, một chánh một tà. Giao là sinh vật cực kỳ nhớ thù, nếu trong lòng Giao Long đã sinh hận ý, khẳng định xoá không được rồi. Vì thế kế hoạch hôm nay, chỉ có thể cứng đối cứng với Giao Long thôi.

“Phùng đạo sĩ, tới đây thay ta một lúc, ta có lời muốn nói với hai người bọn họ”. Một đạo tiếng nói vô cùng hùng hồ lên từ trong miệng Tịch Chân, truyền về phía bọn họ.

Mấy người hơi sững sờ, Phùng chân nhân chấp tay một cái với An Hoằng Hàn, “Bệ hạ, chuyện lão phu biết chỉ có chừng đó, ta đi sang cầu bên kia trước”.

Nói xong, Phùng chân nhân liền phi thân đi.

Không lâu sau, người ngồi trên cây cầu, từ Tịch Chân đổi thành Phùng chân nhân. Có lẽ bởi vì công lực không bằng Tịch Chân, sau khi hai người thay nhau, tầng ánh sáng kia trở nên phai nhạt hơn một chút.

Xung quanh cây cầu kia rất nhiều đợt sóng, Tịch Chân ở nơi này giằng co với Giao Long, y phục trên người đã sớm ướt.

Y phục một thân ** dán ở trên người, Tịch Chân hiển nhiên cảm thấy rất không dễ chịu. Điều động một đạo linh lực, không đến một lúc, y phục vốn là **, đã hong khô.

Còn chưa đi đến trước mặt hai người, Tịch Chân liền móc ra một bình sứ nhỏ từ trong túi áo ra, ném về phía An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn đưa tay tiếp được, mở nắp bình ra ngửi một cái, một cổ mùi thơm vô cùng nồng đậm.

“Đây là tiên dược ta lấy được từ trên thiên giới, người cầm ăn đi”. Tịch Chân có chút đau lòng nhìn bình đan dược này, đó là ông mất không ít công phu mới có được. Lúc này lại chấp tay tặng cho người ngoài.

Tịch Tích Chi mở trừng hai mắt, “Sư phụ, có thứ tốt sao không đưa cho đồ đệ của người”.

Nghe giọng nói hâm mộ của Tịch Tích Chi, An Hoằng Hàn nhìn bình nhỏ mấy lần, đẩy nắp bình lại, đưa cho Tịch Tích Chi, “Nếu như nàng muốn ăn, trầm liền cho nàng”.

“Không được cho nó, nó ăn cũng là lãng phí”. Tịch Chân liền thò tay đẩy bình nhỏ về trong tay An Hoằng Hàn.

Tịch Tích Chi tức giận rồi, lòng nói, rốt cuộc ai là đồ đệ của người hử? Thiên vị như vậy.

223. Chương 223: Chương 27

Ánh mắt Tịch Chân chuyển sang Tịch Tích Chi, thật ra thì bình đan dược này ban đầu là chuẩn bị cho Tịch Tích Chi. Bởi vì ông và Tịch Tích Chi trời nam đất bắc, ông lo lắng tính tình lưỡi biếng của Tịch Tích

Chi, tốc độ tu luyện không nhanh, mới cố ý chuẩn bị mang bình đan dược này đến.

Vậy mà khi gặp mặt một lần nữa, Tịch Tích Chi lại cho ông một kinh hỉ thật lớn. Kinh là đứa bé một tay mình nuôi lớn, đảo mắt biến thành một con sủng vật lông lá; vui chính là nha đầu này rốt cuộc biết chăm chỉ tu luyện, đã kết xuất được nội đan rồi.

Ông liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu tu vi Tịch Tích Chi, chỉ cần nàng kết xuất nội đan, sau này tốc độ tu luyện liền tăng nhanh hơn trước kia rất nhiều. Tin tưởng không lâu nữa, tu vi của nàng có thể khôi phục lại dáng vẻ trước kia.

Bình tiên dược này đối với tu luyện của Tịch Tích Chi cũng chỉ là thứ yếu thôi, ăn vào bụng cũng không có quá nhiều tác dụng. Ngược lại đối với An Hoằng Hàn lại là một trợ lực không nhỏ.

“Nếu như mà ta không có đoán sai, thân thể của người đang dung hợp với Long Châu, người ăn những đan dược này, mới thật sự có lợi.” Đôi mắt Tịch Chân khóa chặt

Đôi mắt Tịch Chân khóa chặt An Hoằng Hàn, giống như đang đánh chủ ý gì.

An Hoằng Hàn đã trải qua quan trường, loại người nào mà chưa từng thấy qua? Vừa nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của Tịch Chân, liền biết ông có lời quan trọng muốn nói với mình. Hắn cũng không thúc giục, vô cùng nhẫn nại chờ đợi, vuốt vuốt bình nhỏ trong tay mấy cái, cuối cùng bỏ vào trong túi áo của mình.

Cuối cùng vẫn là Tịch Chân bại trận, trong lòng nói người trước mắt này là người không có chút tò mò nào sao? Dưới tình huống này, không phải hắn nên mở miệng hỏi thăm trước ư?

“Chúng ta muốn đánh bại Giao Long, chỉ có một biện pháp”. Về mặt Tịch Chân hiếm khi nghiêm túc.

Tịch Tích Chi khẩn trương dẫm chân tại chỗ nghe, mặc dù sư phụ không có nói rõ, nhưng nàng biết.....chuyện này nhất định sẽ dính líu tới An Hoằng Hàn.

“Cần như trầm làm gì?” An Hoằng Hàn giơ tay, nhẹ nhàng vén mái tóc như tơ ở bên tai Tịch Tích Chi lên, cổ cảm giác mềm mại quen thuộc này khiến cho hắn không nỡ buông tay.

Tịch Chân nhìn cử động thân mật của hai người, hỏa khí lên ột chút, nhưng lại không thể không áp xuống. Trong lòng nghĩ đứa bé lớn, cánh cứng cáp rồi, sớm muộn cũng muốn bay đi! Nữ nhi đã gả ra ngoài chính là nước đã tát ra ngoài.

Lại nói dựa theo quan sát của ông, An Hoằng Hàn cũng coi như là một đối tượng có thể giao phó.

“Giao vĩnh viễn thấp hơn Long một bậc, đây là sự thực xưa nay không đổi”. Tự giống thỏ, hồ ly nhìn thấy cộp, từ trong đáy lòng sẽ sinh ra một cỗ thần phục. Giao gặp Long, cũng giống như vậy.

An Hoằng Hàn và Tịch Tích Chi không nói gì, mơ hồ hiểu được ý Tịch Chân muốn nói.

Quả nhiên, Tịch Chân tiếp tục nói tiếp: “Người phải vào lúc trước khi Giao Long độ kiếp, hoàn toàn không chế được Long Châu, dung hợp với Long Châu. Chỉ có như vậy, người mới có thể thừa kế đầy đủ lực lượng của Long Châu. Hiện tại, đây là biện pháp cuối cùng của chúng ta. Nhưng nếu người không thể hoàn thành, như vậy Giao Long sẽ bao phủ tất cả Phong Châu.” Nói không chừng Giao Long tà ác kia còn có thể vượt ma chướng về phía những địa phương khác.

Đến lúc đó, cũng không chỉ là tai nạn của một Phong Châu, mà là cả Phong Trấn quốc.

Tình thế nghiêm trọng cỡ nào, người có chút đầu óc liền có thể suy nghĩ ra.

Nhưng.....chuyện này nói thì đơn giản, làm lại rất khó khăn.

Cũng giống như một người tu tiên, tất cả đều phải nhìn kỳ ngộ của hắn, nếu vận khí không tốt, có lẽ cả đời cũng không thể có thành tựu.

Muốn An Hoằng Hàn trong thời gian thật ngắn hoàn toàn sử dụng được Long Châu, Tịch Tích Chi cảm thấy đây là một vấn đề cực kỳ khó khăn.

Hai lông mày thanh tú nhú lại một chỗ, nếu không phải hiểu rõ tính tình sư phụ mình, có lẽ Tịch Tịch Chi còn có thể cho là ông cố ý làm khó An Hoằng Hàn.

“Không có biện pháp khác sao? Chỉ có thời gian mấy ngày, làm sao có thể.....” Nàng chỉ là bước cơ bản đã mất rất nhiều thời gian, chớ nói chi là An Hoằng Hàn mới vừa bước vào lĩnh vực không rõ này.

Sức lực bên hông đột nhiên gia tăng, Tịch Tịch Chi cảm giác được nhiệt độ truyền tới từ bàn tay của An Hoằng Hàn, biết đó là hắc đan an ủi mình.

Tịch Chân bắt đầu dĩ thử dài, lắc đầu mà nói: “Chỉ có một phương pháp, có được hay không đều phải xem tạo hóa của người rồi.”

Ông vốn không phải người ở đây, sớm muộn gì cũng sẽ về Thiên giới, lần này tới chỉ vì đặc biệt tìm kiếm đồ đệ của mình. Tai họa ở Phong Châu, ông cũng chỉ là nghe những người khác nghị luận mới muốn tới đây tham gia náo nhiệt. Có thể giúp, dĩ nhiên đã giúp, nhưng nếu không thể ra sức, đó là trời đã định.

Suy nghĩ vừa chuyển, Tịch Tịch Chi liền nghĩ đến đây cũng là việc Phùng chân nhân cầu xin An Hoằng Hàn làm ư? Nếu không làm sao ông ta sẽ nói bí mật Thanh Nguyên Trì cho An Hoằng Hàn.

“Trẫm sẽ làm hết sức.” An Hoằng Hàn vẫn nhú lông mày núi, không có buông ra. Lúc nói lời này, hắc đan không nắm chắc bao nhiêu đây là chuyện rất ít gặp trong cuộc đời hắc đan.

Suy nghĩ một chút trước kia, vô luận làm chuyện gì, hắc đan đều đã nắm chắc. Mà duy chỉ có chuyện này, An Hoằng Hàn không dám tin chắc liệu mình có thể làm được hay không?

Hắc đan thật sự biết thân thể của mình đang không ngừng biến hóa.

Nhưng tốc độ đó lại vô cùng chậm chạp.

“Ta tin chàng.” Tịch Tịch Chi nắm lòng bàn tay của hắc đan lên, chậm rãi viết xuống ba chữ này.

Đến tận bây giờ, An Hoằng Hàn chưa từng khiến mình thất vọng! Lần này khẳng định cũng sẽ không ngoại lệ.

Tịch Chân cố ý coi thường mờ ám giữa hai người, xoay người nhìn về phía cây cầu kia. Trước đó, Phùng chân nhân đã ở nơi này giảng co một ngày một đêm với Giao Long, Tịch Chân là giữa trưa hôm nay mới chạy tới nơi này thay phiên, sợ ông ta kiên trì không nổi, Tịch Chân cất bước chạy như bay về phía bên kia, không bao lâu lại thay thế Phùng chân nhân.

224. Chương 224: Chương 28

“An Hoằng Hàn, ta muốn thương lượng với chàng một chuyện.” Ánh mắt Tịch Tịch Chi nhìn bọt sóng của sóng lớn mãnh liệt.

An Hoằng Hàn trầm mặc đi theo nàng, chờ đợi câu nói tiếp theo của nàng.

“Ta muốn ở lại chỗ này bồi sư phụ, ông và Phùng chân nhân thay phiên coi chừng cây cầu kia đã rất mệt nhọc. Ta nghĩ, ta cũng có thể giúp đỡ bọn họ trông coi một chút.” Ít nhất sau khi có sự gia nhập của nàng, sư phụ và Phùng chân nhân nhất định sẽ nhẹ nhõm không ít.

Mặc dù thực lực của nàng không bằng Phùng chân nhân và sư phụ, tuy nhiên nó có thể tranh thủ một đoạn thời gian để cho bọn họ nghỉ ngơi.

Không khí càng thêm trầm mặc.

Tịch Tịch Chi cảm giác được, bàn tay đối phương đặt ở trên eo nàng nắm

Trải qua hơn nửa năm chung đụng, Tịch Tịch Chi hiểu vô cùng rõ tính tình người ở trước mắt này, vừa nhìn thấy môi hắc đan nhúc nhích, lập tức phỏng đoán ra tiếp theo hắc đan sẽ nói cái gì.

Không đợi An Hoằng Hàn nói ra một chữ, Tịch Tịch Chi đột nhiên ngẩng đầu lên, tiến tới trước miệng An Hoằng Hàn, hôn nhẹ một chút.

Cánh môi gần như là lướt qua.

Nhưng bộ dáng chủ động hôn như vậy, ở trong trí nhớ của An Hoằng Hàn là vô cùng hiếm thấy.

Đặc biệt là ngay trước mặt sư phụ Tịch Tịch Chi, nụ hôn này không thể nghi ngờ tỏ rõ Tịch Tịch Chi đã thuộc về hắn, hơn nữa còn là nàng cam tâm tình nguyện.

Quả nhiên, mặc dù cự ly cách rất xa, ánh mắt Tịch Chân lại nhìn chăm chăm về phía bọn họ.

“Ta chỉ muốn ra một phần lực.” Tịch Tịch Chi mở miệng lần nữa khuyên An Hoằng Hàn, nàng không muốn cả đời chỉ có thể trốn ở sau lưng người khác.

Người đó đã thật lòng đối đãi nàng, nàng như thế nào có thể khoanh tay đứng nhìn ở thời điểm xảy ra tai họa này?

An Hoằng Hàn không nói gì một lúc lâu, ánh mắt trở nên càng thêm tĩnh mịch. Cuối cùng bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Tịch Tịch Chi một cái, sau đó nói với Phùng chân nhân nơi xa: “Chăm sóc nàng thật tốt, nếu nàng thiếu một cọng lông tơ, trẫm hỏi tội người.”

Lời nói của An Hoằng Hàn rất lạnh lẽo, ánh mắt càng thêm băng hàn, dung không được một vật.

Sau khi nói xong câu đó, An Hoằng Hàn xoay người nhanh chóng rời đi, giống như sợ mình đổi ý.

Lúc này Phùng chân nhân mới đi tới đây, đứng ở bên người Tịch Tịch Chi, “Bệ hạ là nghiêm túc với đoạn tình cảm này?”

Số lần ông và An Hoằng Hàn gặp mặt không nhiều, nhưng cái này cũng không làm trở ngại hiểu biết của ông về hắn. Về phần bệ hạ là người thế nào, sợ rằng Phong Châu quốc không có người nào không biết. Người có thể để cho An Hoằng Hàn buông tư thái xuống, tỉ mỉ che chở, có lẽ thế gian này chỉ có một mình Tịch Tịch Chi.

Trong ngày thường Tịch Tịch Chi quả thật hơi ngốc nghếch, thế nhưng không có nghĩa là nàng không có cảm giác được phần tình cảm kia của An Hoằng Hàn, nàng chỉ cố ý không thêm nghĩ thôi. Bắt đầu từ ngày nàng xuyên qua đến thế giới này, liền hiểu sớm muộn có một ngày nàng sẽ rời đi. Cho nên ở trong mấy ngày đó, nàng luôn sống không tìm không phổi, không muốn lưu lại tình cảm cho người của thế giới này. Nhưng nàng càng muốn trốn tránh, An Hoằng Hàn càng không cho nàng cơ hội.

Cuối cùng ở tình huống ỡm ờ, bị An Hoằng Hàn hửy ăn vào bụng rồi.

Nếu nàng đã bước ra bước đầu tiên, vậy sẽ không lưu lại nữa.

“Ta cũng là nghiêm túc.” Một lát sau, Tịch Tịch Chi kiên định nói với Phùng chân nhân.

Phùng chân nhân khẽ thở dài một hơi, không có nói bất luận cái gì nữa. Mặc dù ông là người tu đạo, nhưng đầu óc còn không đến mức ngoan cố không đổi, sẽ không bởi vì người yêu khác đường mà cố ý đi dùng gây đánh uyên ương. Huống chi coi như ông muốn gây đánh uyên ương, cũng không có bản lĩnh kia. Người cho bệ hạ Phong Trấn quốc của bọn họ là người ngồi không sao? Nổi bão lên, nhất định là máu chảy thành sông.

“Chờ sau hai canh giờ, người đi thay ca với Tịch tiền bối.” Hiếm khi có khổ sai tự động đưa tới cửa, há có thể không cần? Phùng chân nhân tĩnh tọa ngay tại chỗ, nhắm mắt lại giống như tiến vào nghỉ ngơi.

Chung quanh tràn đầy tiếng điên cuồng hét lên của Giao Long, thánh lực của Tịch Tịch Chi tốt hơn người bình thường nhiều, bị quấy nhiễu đến không chịu nổi. Xé vải chỗ váy xuống, nhét vào tận trong lỗ tai, âm thanh kia mới giảm bớt một chút.

An Hoằng Hàn thừa dịp bóng đêm đen nhánh, lặng yên không tiếng động trở lại ngọn núi kia, không làm kinh động đến bất luận kẻ nào.

Con chồn kia vẫn quen dựa vào mình, khi nàng vừa rời đi, trong ngực như thiếu một thứ gì, An Hoàng Hàn cảm thấy rất không tự tại. Mỗi khi nhớ tới nụ cười đáng yêu má lúm đồng tiền của Tịch Tịch Chi, trong lòng liền giống như bị móng vuốt của con chồn nào đó không ngừng gãi, không đau, lại vô cùng nhột.

Cứ như vậy suy nghĩ cả đêm, An Hoàng Hàn thủy chung không có biện pháp ngủ.

Người có tình huống không khác gì với hần lăm, đương nhiên là Tịch Tịch Chi rồi!

Tịch Tịch Chi vẫn trôi lơ lửng ở trên mặt nước, đến chỗ ngủ cũng không có. Suy nghĩ một chút trước kia, nàng trực tiếp ngã vào trong ngực của một nam nhân nào đó, chuyện gì đều không cần chú ý, chỉ lo thở to ngủ là được rồi. Mà bây giờ bên cạnh không có ai, không có đệm thịt ấm lò, có chút không quen.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Ân liền phát hiện không thấy nữ tử kia, ngay cả Vân Chồn cũng không có tung tích.

Xét thấy Vân Chồn tự mình chạy trốn qua rất nhiều lần, cho nên Lâm Ân không có chút lo lắng nào. Dù sao sau một thời gian dài, con chồn này đều sẽ biết đường trở về.

Trời vừa sáng không bao lâu, một chiếc xe ngựa dè dặt càn lướt lá khô, dần dần chạy về phía bọn họ.

225. Chương 225: Chương 29

Âm thanh bánh xe ở trong sáng sớm yên tĩnh vô cùng vang dội.

Rất nhiều dân chạy nạn tỉnh dậy, ánh mắt đều dời về phía chiếc xe ngựa kia. Cũng không biết gần đây xảy ra chuyện gì, nơi Phong Châu này của bọn họ rõ ràng đang phát nước lũ, người khác tránh cũng còn không kịp, những người này cố tình hết một lại một tới nơi này.

Một người công tử mặc cẩm phục màu trắng, từ từ đi ra từ buồng xe. Cả người hần tản ra một cỗ khí chất tôn quý, chỉ là liếc mắt nhìn liền có thể nhìn ra hần là người sống trong nhung lụa thời gian dài.

Lâm Ân tỉnh mắt, sau khi nhìn thấy người nọ, phát tay chào hỏi, “Thái tử điện hạ.”

Người tới chính là Đông Phương Vưu Dục, thái tử Luật Vân quốc.

An Hoàng Hàn lạnh lùng liếc mắt nhìn, gật đầu với hần, không hề đi chào hỏi. Từ trước đến giờ, hần không thích hỏi thăm chuyện riêng của người khác, đối với việc tại sao Đông Phương Vưu Dục lại tới trễ một ngày, cũng không có chút ý tò mò.

“Tham kiến bệ hạ.” Đông Phương Vưu Dục rất chú trọng lễ tiết, mặc dù biết được bệ hạ không nhất định nguyện ý quan tâm đến hần, nhưng hần vẫn không thể vứt bỏ cấp bậc lễ nghĩa.

Khóe miệng hần vĩnh viễn mang theo một nụ cười nhạt, cả người nhìn qua vô cùng ấm áp, vậy mà người biết hần lại biết tính tình của Đông Phương Vưu Dục là tiểu lý tàng đao.

“Thái tử điện hạ đi đường mệt nhọc, đi nghỉ trước một lúc đi, đợi có tung tích của Từ quốc sư, trăm sẽ thông báo người trước tiên.” An Hoàng Hàn nói mấy câu liền đuổi đối phương đi mất.

Đông Phương Vưu Dục quả thật cũng có chút mệt mỏi,

vì sớm đuổi theo đám người An Hoàng Hàn, bọn họ một đường chạy xe ngựa, chưa từng nghỉ ngơi qua. Nói xong mấy câu khách sáo, Đông Phương Vưu Dục liền tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Thời gian rất nhanh, một sớm một chiều liền qua ba ngày.

Sóng lớn cuộn cuộn xung quanh, một đám tiếp một đám bọt sóng màu trắng.

Tất cả bốn phía đều là nước lạnh như băng, chỉ có một cây cầu lộ ra khỏi mặt nước, ở trong nước cực kỳ dễ thấy. Sóng nước càng ngày càng mãnh liệt, mặt nước cùng theo đó càng ngày càng cao. Vốn là bị chìm ngập một nửa cây cầu, hôm nay chỉ chừa có một phần ba ở bên ngoài.

Tịch Tích Chi ngồi xếp bằng, hai cánh tay dựng thẳng lên trên, linh lực liên tục không ngừng tuôn ra từ bàn tay, không ngừng cố gắng dùng kết giới bao trùm lấy cây cầu.

Tu vi của Tịch Tích Chi thấp hơn Phùng chân nhân và sư phụ rất nhiều, lại mới vừa kết đan không lâu, cho nên trình độ khống chế linh lực cũng không như bọn họ. Vì chống đỡ cây cầu, Tịch Tích Chi lên mười hai phần tinh thần, không có dám buông lỏng chút nào. Đôi môi cắn chặt, mặc dù hai tay giờ đến tê dại, cũng không nói qua một tiếng khổ mệt.

“Ha ha ha...” Một chuỗi tiếng cười quanh quẩn ở trên mặt nước, âm thanh kia ngân nga hùng hậu, “Xem ba người các ngươi ngăn cản ta như thế nào ... Thiên kiếp buông xuống, các ngươi một người cũng trốn không thoát!”

Đám sóng biển đánh úp về phía cây cầu, kịch liệt đánh thẳng vào, không ngừng đánh tới tầng ánh sáng kết giới nhàn nhạt.

Càng đến gần ngày Thiên kiếp, sức lực của Giao Long lại càng lớn.

Tiếng cười đắc ý của hắn không ngừng truyền vào trong lỗ tai ba người bọn họ.

Sắc mặt hai người Tịch Chân và Phùng chân nhân rất khó coi, nhìn thấy tầng ánh sáng kết giới kia, dưới sự va chạm của cuộn sóng càng phát ra ầm ầm.

Phùng chân nhân hoảng sợ lắc đầu, kích động chỉ vào cây cầu, “Không được... sắp không chống đỡ nổi nữa, người xem cây cầu đã xuất hiện vết nứt rồi!”

Phùng chân nhân vừa hô vừa chạy như bay về phía cây cầu kia. Vừa mới đến gần cây cầu, Phùng chân nhân liền ngồi xuống bên cạnh Tịch Tích Chi, đôi tay kết ấn, điều động tu vi của mình, trợ giúp Tịch Tích Chi đang giằng co với Giao Long.

Tịch Chân nhìn đê đập ở phía xa, bi thương thở dài một hơi, “Chẳng lẽ ý trời là như thế?”

Một khi không giữ được cây cầu, đê đập sẽ bị lũ lụt cuốn sập, lúc đó chính là tai nạn bất đầu.

Dù chỉ có thể tranh thủ một chút thời gian, Tịch Chân cũng sẽ canh giữ đến cuối cùng! Phi thân nhảy một cái, trong chớp mắt ông đã dời đến trên cây cầu, “Giao Long đáng chết, lão tử liều cái mạng già này cũng sẽ không để cho ngươi có ngày tốt lành.”

Tia sáng chói mắt hiện ra, từng chùm ánh sáng bắn ra từ trong cơ thể Tịch Chân, rót vào trong kết giới.

Nhưng mặc dù ba người bọn họ hợp lực lại cũng không có biện pháp ngăn cản vết nứt của cây cầu càng lúc càng lớn, âm thanh rắc rắc, giống như tiếng nhạc mở đầu của sự tử vong, khiến lòng Tịch Tích Chi căng thẳng, tốc độ phát ra linh lực càng lúc càng nhanh.

Nàng tin tưởng An Hoảng Hàn sẽ không làm mình thất vọng! Chỉ cần mình kiên trì, nàng nhất định có thể đợi hắn đến.

“Tịch tiên bối, làm sao bây giờ!” Tiếp tục như vậy nữa, cây cầu không đến một lúc sẽ bị phá hủy.

Tịch Chân cũng lộ vẻ mặt khó khăn, cắn răng nói ra: “Phùng chân nhân, ngươi ở nơi này chống. Đồ đệ, con trở về nói với An Hoảng Hàn, để cho hắn rút toàn bộ người tu bổ đê đập về đi. Bằng không một khi đê đập sụp đổ, những binh lính kia một người cũng không sống được.”

Vì giẫm bót thương vong, chỉ có thể như thế.

Về phần ông .. . trong mắt Tịch Chân chợt loé rồi biến mất ánh sáng ngoan độc, “Lão tử không tin con Giao Long này có thể lật trời rồi! Lão tử đi xuống đánh với nó!”

Không cho Tịch Tích Chi cơ hội phản bác, Tịch Chân nói xong liền rút người ra nhảy vào trong nước. Văng lên một đám bọt sóng khổng lồ, tưới lên mặt Tịch Tích Chi, lạnh đến nỗi Tịch Tích Chi sợ run cả người.

Trong lòng Tịch Tích Chi nói không ra tư vị gì, trong con ngươi nhiễm một tầng ánh nước nhàn nhạt. Nàng và sư phụ cùng nhau sinh sống hơn mười năm, muốn nhìn thấu tâm tư của đối phương, không có chút khó khăn nào. Kỹ năng bơi của sư phụ còn không bằng mình, đi vào nước đánh nhau với Giao Long, không thể nghi ngờ là được ăn cả ngã về không!

“Người nhanh đi đi...” Phùng chân nhân cố gắng chống đỡ kết giới, thúc giục Tịch Tích Chi, “Chớ cô phụ một phen tâm ý của sư phụ người, hấn là vì tranh thủ thời gian cho người và An Hoàng Hàn.”

Tịch Tích Chi thu bàn tay về, đứng lên, “Ta sẽ đi nhanh về nhanh.”

Tịch Tích Chi dùng tốc độ nhanh nhất xông ra ngoài.

Trong lòng không ngừng cảnh cáo mình, vô luận như thế nào đều muốn ngăn cản hành động của Giao Long.

226. Chương 226: Chương 30

“Ha ha ha. Các người không có biện pháp. Chờ ta đi ra ngoài, các người sẽ rơi vào vực sâu tử vong.” Từng đợt bọt sóng đánh thẳng vào cây cầu, một cái đuôi màu đen khổng lồ chui ra mặt nước, nhắc lên sóng biển.

Trong chớp mắt, nhiều đợt sóng lớn liên tục nhắc lên không dứt, mặt nước giống như một cái nồi sôi sục, sóng nước không ngừng đánh thẳng vào.

Hình như phát hiện có người muốn đi, dưới đáy nước, một đôi mắt tỏa sáng màu đỏ nhìn chằm chằm phương hướng Tịch Tích Chi rời đi. Cặp mắt kia giống như là đèn lồng cỡ nhỏ, bên trong nhiễm vẻ ác độc.

“Muốn đi mặt báo? Không dễ dàng như vậy!” Theo tiếng rống giận điên cuồng của Giao Long, một đạo sóng nước ấy chục mét bổ nhào về phía Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi trước chống đỡ kết giới, đã hao phí không ít linh lực. Một đường chạy về phía trước, bỏ quên nguy hiểm sau lưng. Khi phát giác sau lưng có một cỗ khí ép đánh tới, tất cả đều đã muộn.

Sóng lớn tới cuộn cuộn, đánh tới sau lưng Tịch Tích Chi vào trong nước.

Khi sóng nước tập trung công kích vào một chỗ nào đó, lực va đập không hề tầm thường. Mới vừa đụng vào sau lưng của Tịch Tích Chi, liền khiến nàng phun ra một ngụm máu tươi.

Chung quanh đều là nước lạnh lẽo, không ngừng chui vào miệng, mũi của Tịch Tích Chi, Tịch Tích Chi sắc đến không ngừng ho khan.

Tay nắm thành quyền, Tịch Tích Chi gơ tay lên lau vết máu bên miệng. Nàng không thể không có tiền đồ như vậy, đương đầu đại nạn, nàng không thể lùi bước. Cổ nện đau đớn truyền tới từ sau lưng, Tịch Tích Chi huy động hai tay, ở trong nước bơi về phía đề đập.

Hai ngày gần đây, ban ngày An Hoàng Hàn đều ở đề đập giám sát. Vết nứt của đề đập càng ngày càng nhiều, tốc độ binh lính tu bổ không sánh nổi tốc độ nứt ra do sóng nước đánh sâu vào. Dưới tình hình như thế, càng ngày càng nhiều dòng nước chảy xuống theo khe hở.

Đề đập đã đến hổng đến không còn trình độ...

Kể từ sau khi Đông Phương Vưu Dục tới Phong Châu, vẫn đi theo An Hoàng Hàn. Thấy ngày nào An Hoàng Hàn cũng đi đề đập, hấn và hai thừa tướng dĩ nhiên cũng đi theo.

An Hoàng Hàn ngắm nhìn phương xa, trong lòng cực kỳ không cam lòng. Hấn nghĩ hết mọi biện pháp muốn đột phá lẫn ranh kia, dùng hợp thành một thể với Long Châu trong cơ thể, nhưng tốc độ không có chút tiến triển thực tế nào.

Đan dược Tịch Chân cho hấn, quả thật có thể thúc giục tốc độ dung hợp Long Châu, nhưng lại chỉ có thể thúc giục một phần nhỏ.

Chân mảy càng nhú càng sâu, An Hoàng Hàn càng lo lắng tình huống bên kia.

“Tại sao hôm nay sóng lớn càng lúc càng lớn vậy!” Mỗi ngày Đàm Hải đều quan sát khuynh hướng sóng lớn, liếc mắt liền nhìn ra sóng lớn có điều khác thường.

Kể từ sau khi biết hồng tai là Giao Long tác quái, Lưu Phó Thanh và Tư Đồ Phi Du cũng không có cảm giác ngủ ngon lần nào. Vừa nghe Đàm Hải nói như thế, lập tức phát hiện kỳ hoặc trong đó.

Rất nhiều binh lính không kịp giờ tăng đá và túi bùn lên nữa, ôm quyết tâm liều chết, trực tiếp sử dụng thân thể đi ngăn trở vết nứt đê đập.

Nhìn một màn này, ai dám nói không lộ vẻ xúc động?

Những binh lính này đều là thủ hạ của Đàm Hải, hẳn càng thêm đau lòng.

“Bệ hạ, đê đập sắp....” Sụp, một chữ này, Đàm Hải không thể nói ra khỏi miệng.

Về mặt An Hoằng Hàn nghiêm trọng, âm trầm nhìn đê đập.

Đúng lúc này, đột nhiên trong một đạo sóng lớn lao ra một bóng dáng màu xám trắng.

Trong lòng An Hoằng Hàn giật mình, thân thể đã di động sang bên kia. Tốc độ nhanh làm cho người ta nhìn không rõ, hẳn tay chụp tới, cuối cùng trước lúc bóng dáng màu xám trắng đó rơi xuống đất liền tiếp được.

Lưu Phó Thanh và Tư Đồ Phi Du lập tức đi tới, khi nhìn thấy người bệ hạ ôm trong ngực thì đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tịch Tích Chi ho khan mấy tiếng, phun ra mấy ngụm nước, vừa nhìn thấy An Hoằng Hàn, ngón tay liền nắm chặt cánh tay của hắn, “Mau.... Mau rút lui nhân mã, cầu không kiên trì nổi rồi.”

An Hoằng Hàn ôm nàng, xoay người đi về nơi xa, lạnh giọng hạ lệnh: “Đàm Hải, đều để cho bọn họ lui trở về, nhanh lên.... Thừa dịp trước khi đê đập chưa ngã sập, có thể lui bao xa thì lui xa bấy nhiêu.”

Ở trong nước bơi rất lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Tích Chi bị ngâm đến trắng bệch. Nếu như xem nhẹ vết thương sau lưng, tinh thần của nàng ngược lại không tệ.

An Hoằng Hàn ôm Tịch Tích Chi lên ngựa, cánh tay khó tránh khỏi sẽ đụng phải phía sau lưng của nàng.

Đau đến Tịch Tích Chi nhe răng một tiếng.

An Hoằng Hàn phát giác người trong ngực hình như không thoải mái, gật đầu hỏi “Có phải bị thương rồi không?”

Hắn cũng không có quên.... mới vừa rồi lúc Tịch Tích Chi trở lại là lao xuống theo dòng nước. Nếu mình không có tiếp được nàng, như vậy chẳng phải nàng sẽ bị ngã rất thảm.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của An Hoằng Hàn càng thêm âm hàn.

Tịch Tích Chi cắn môi, lắc đầu, “Ta không sao, mau mau rút đi.”

Binh lính nơi này ít nhất cũng có mấy ngàn, nếu tốc độ không nhanh, rất dễ bị tiêu diệt toàn quân.

Đông Phương Vưu Dục ném ra ánh mắt, nhìn thiếu nữ trong ngực An Hoằng Hàn, lộ ra suy nghĩ sâu xa. Mới nửa tháng không gặp, bệ hạ đi chỗ nào tìm được một tiểu mỹ nhân như vậy? Hắn sống ở bên cạnh An Hoằng Hàn ba ngày rồi, vẫn không nhìn thấy Vân Chồn, điều này làm cho hắn rất là nghi hoặc.

Không phải từ trước đến giờ bệ hạ ôm con Vân Chồn không buông tay sao? Sao lúc này lại không thấy?

227. Chương 227: Chương 31

Vào lúc Đông Phương Vưu Dục đang cảm thấy nghi hoặc, chớp mắt một cái, hắn lại nhìn thấy dấu ấn màu đỏ trên trán tiểu mỹ nhân bị nhạt đi một chút, mơ hồ lộ ra dấu ấn hình thoi màu đỏ.

Sự phát hiện này khiến cho hắn thất kinh.

Ánh mắt không khỏi nhìn chăm chăm trông mắt của tiểu mỹ nhân, cũng là màu trạch lam. Trừ tóc là màu đen, những điểm đặc biệt khác gần như giống y như Tịch cô nương.

Trong lòng ít nhiều toát ra chút suy nghĩ, ánh mắt Đông Phương Vưu Dục nhìn nàng trở nên bất đồng.

An Hoằng Hàn thật nhìn chăm chú Tịch Tích Chi, vốn định xé vạt áo Tịch Tích Chi ra nhìn một chút thương thể của nàng nặng bao nhiêu, lại bị những ánh mắt quét tới kia cắt đứt.

“Ta thật sự không có việc gì, không đi nữa sẽ không kịp.” Thấy An Hoằng Hàn sững sờ tại chỗ không có động tĩnh, Tịch Tích Chi khẽ kéo vạt áo của hắn thúc giục.

Hôm nay Giao Long còn chưa ra ngoài, sư phụ ở dưới đáy nước độ sức với nó nên còn trụ nổi. Nhưng dù sao trong nước cũng là thiên hạ của Giao Long, sư phụ cũng không chiếm được chỗ tốt. Bọn họ phải nhanh một chút rời khỏi dê đập, nếu không hậu quả khó mà lường được.

An Hoằng Hàn vừa kéo roi ngựa, vung lên, “Giá.”

Con ngựa nhanh chóng xông ra ngoài.

Xung quanh dê đập buộc không nhiều ngựa lắm, có lẽ chỉ có một hơn ngàn con, đại đa số binh lính đều là hai người cùng cưỡi một con ngựa.

Sau khi An Hoằng Hàn dẫn đầu rời đi, mọi người lập tức cưỡi ngựa đuổi theo.

Không có ai tiếp tục tu bổ dê đập, vết nứt dê đập nhanh chóng trở nên lớn hơn.

Nếu như bọn họ không có đoán sai, có lẽ sau nửa canh giờ, dê đập này sẽ hóa thành hư không.

Vào lúc sống còn, loài người luôn có thể bộc phát ra tiềm lực vô hạn. Đám người binh lính kia đều là trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tố chất thân thể vượt xa người bình thường. Bên trong đại đội ngũ đang chạy trốn, tất cả đều ngay ngắn trật tự.

Lúc cưỡi ngựa, trên dưới thân thể đều xóc nảy khiến cho vết thương sau lưng của Tịch Tích Chi càng thêm đau đớn, cái miệng nhỏ nhắn cắn đến trắng bệch. Cũng may cả người An Hoằng Hàn ấm nóng, cho nàng một cổ cảm giác vô cùng ấm áp. Giống như chỉ cần có An Hoằng Hàn ở bên cạnh, nàng liền không sợ gì hết.

Tiếng huyên náo xung quanh hình như cách mình rất xa, Tịch Tích Chi hơi nghiêng người nhìn An Hoằng Hàn, càng phát giác An Hoằng Hàn là một nam nhân đầy sức quyến rũ. Mặc dù gương mặt đó rất ít lộ ra một khuôn mặt tươi cười, vĩnh viễn đều là vẻ mặt lạnh lẽo, nhưng cổ tình làm cho người ta lâm vào mê muội.

Hơn ngàn con ngựa đồng thời chạy đi, hình như mặt đất cũng đang rung chuyển, tro bụi nổi lên cuộn cuộn, giống như là khói thuốc súng trên chiến trường, làm mờ tầm mắt của mọi người.

Bọn họ ra roi thúc ngựa, từng con ngựa phóng nhanh như gió về phía trước.

Ngay lúc bọn họ còn kém một phần tư lộ trình là sẽ đến nơi đóng quân, một tiếng ầm vang lên, đột nhiên trời đất bắt đầu rung chuyển.

Cảm xúc con ngựa bắt đầu khó chịu, lo lắng điên cuồng giẫm chân.

“Người phía sau nhanh đuổi theo, dê đập sụp rồi!” Đàm Hải như lâm đại địch, tiếng hô quanh quẩn cả sơn cốc

Sắc mặt của mọi người cũng trở nên vô cùng nặng nề, roi ngựa quất đến phát ra từng tiếng bốp bốp, một đám lại một lần nữa tăng tốc chạy lên núi.

Không tới thời gian một nén nhang, lũ lụt mãnh liệt lao nhanh tới.

Sóng lớn phía sau điên cuồng cuốn tới, Tịch Tích Chi chống thân lên, quay đầu vừa nhìn ra phía sau, vẫn còn có một phần ba binh lính chưa lên núi.

Tịch Tích Chi lại gần gò má của An Hoằng Hàn, hôn một cái, khoe miệng treo lên một nụ cười, “Ta đi giúp bọn họ một chút, bọn họ đều không nên bỏ mạng ở chỗ này.”

Thừa dịp An Hoàng Hàn còn chưa kịp phản ứng, Tịch Tịch Chi nhanh chóng lật người, rời khỏi ôm ấp của hắn, vận công bay về phía sông lớn

Chờ trong ngực không còn người, An Hoàng Hàn mới phát giác Tịch Tịch Chi muốn làm cái gì! Trông mắt giống như bao trùm một tầng hàn băng, nếu không phải Tịch Tịch Chi đã bay ra ngoài thật lâu, hắn nhất định sẽ không chút do dự kéo lấy y phục của nàng, lôi nàng trở lại.

Cho dù hy sinh đám binh lính kia, An Hoàng Hàn cũng không nguyện ý nhìn thấy nàng đi mạo hiểm. Người là ích kỷ, đặc biệt là hắn! Quyết không cho phép Tịch Tịch Chi có

“Cac người đều lên núi đi, trầm tự có chừng mực:. Không cho những người khác cơ hội phản bác, An Hoàng Hàn đã cười ngựa đi xa.

Lâm An vừa nhìn tình thế này, cũng muốn cười ngựa đuổi theo.

Nhưng Lưu Phó Thanh không cho ông cơ hội, hươu roi ra quát mông ngựa của ông, vừa ra sức kéo. Con ngựa chở Lâm Ân bị đau, điên cuồng chạy lên núi.

“Bệ hạ thật sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Đàm Hải vẫn không yên lòng.

Lưu Phó Thanh lắc đầu nói: “Lúc ở dưới đê đập, người không thấy tốc độ bệ hạ tiếp được nữ tử kia sao?”

Tốc độ đó, người bình thường có thể làm được sao? Hiểu rõ tính tình của bệ hạ, cũng biết bệ hạ không đánh trận đấu không nắm chắc. Cho nên, bọn họ tin tưởng hắn.

Lưu Phó Thanh cười ngựa tiếp tục gấp rút lên đường, thúc giục những người khác cấp tốc lên núi.

Đường núi không thể so với đường bằng dễ đi, tốc độ ngựa chạy lên trên chậm lại một nửa. Tịch Tịch Chi cố gắng chống đỡ tinh thần, duy trì kết giới.

Chợt, bên cạnh có nhiều hơn một người.

“Trẫm giúp cho nàng”. Bốn chữ khiến Tịch Tịch Chi run lên một cái.

Không nói ra được cảm động tràn ngập trong lòng Tịch Tịch Chi, có An Hoàng Hàn, Tịch Tịch Chi liền có cảm giác an tâm.

Thời gian giống như dừng lại hình ảnh này, hai người bọn họ đều không nhúc nhích, nếu không phải có lũ lụt xông cuốn cuộn ở bên ngoài kết giới, bức hoạ này tuyệt đối được xưng là duy mỹ.

Từng phút từng giây trôi qua, đợi sau khi phần lớn người ngựa leo lên núi.

An Hoàng Hàn nói: “Thời gian vậy là đủ rồi, có thể thu tay lại”.

Tay chân Tịch Tịch Chi đã sớm tê dại, toàn bộ dựa vào một tia chấp niệm để chống đỡ. Sau khi nghe An Hoàng Hàn nói ra những lời này, cả người mềm nhũn, thân thể ngã về phía sau. Kết giới liền biến mất trong nháy mắt, nước lũ ùn ùn kéo đến, đánh úp lại về phía hai người.

Nước lũ nhanh chóng tuôn trào, An Hoàng Hàn dùng tốc độ nhanh nhất bơi đến bên cạnh Tịch Tịch Chi, ôm thật chặt hông của nàng mới không có bị dòng nước tách ra.

Những dòng nước này không có chút lực cản trở với An Hoàng Hàn, hắn kéo Tịch Tịch Chi bơi lên núi.

Giờ phút này, ngọn núi này đã bị nước lũ bao phủ một phần ba.

Thế tới của nước lũ mãnh liệt hơn tưởng tượng rất nhiều lần với tưởng tượng của bọn họ. Phàm là nơi nước lũ đi qua, cây cối gần như bị xông ngã. Vài cây đại thụ thậm chí bị bẻ gãy, rất nhiều lá cây, cành cây gãy nổ lờ lững trong hồng thủy.

Nước lũ rất lạnh, lạnh đến Tịch Tịch Chi không nhìn được rùng mình.

An Hoàng Hàn phát hiện người trong ngực có động tác, sức lực ôm nàng lại chặt thêm mấy phần.

Người trên núi đã sớm gấp đến độ lộn xộn, từng người nhìn nước lũ bao la nơi xa, đều cảm thấy bi thương

Lâm Ân đỏ mắt, nhìn chằm chằm chân núi, “Lưu đại nhân, bệ hạ.....”

“Người đừng lo lắng, bệ hạ hồng phúc tề thiên, không dễ dàng có chuyện như vậy”. Tư Đồ Phi Du trừng mắt nhìn hắn, hình như trách cứ Lâm Ân cứ nói lung tung.

Ai cũng biết được an nguy của bệ hạ liên quan đến hưng vong của Phong Trạch quốc. Nhưng nếu An Hoằng Hàn thật đã xảy ra chuyện, thiên hạ nhất định đại loạn.

Đàm Hải vỗ vỗ bả vai Lâm Ân, “Yên tâm đi, chuyện bây giờ chúng ta có thể làm, chỉ là chờ đợi”

Trong nước có rất nhiều đồ tạp nham, nhánh cây, tảng đá đều bị nước lũ cuốn đến khắp nơi, hơi không cẩn thận sẽ bị những thứ đó quẹt làm bị thương

An Hoằng Hàn vì che chở Tích Tịch Chi, để cho nàng tránh khỏi kiếp này, đều tự mình làm đệm thịt, ngăn trở những thứ đó cho nàng.

Trong nước cũng không dễ dàng hoạt động tứ chi, chờ An Hoằng Hàn ôm Tích Tịch Chi lao ra mặt nước, đã tốn không ít thời gian.

“Bệ hạ..... Bệ hạ” Vừa nhìn thấy hai người chui ra từ trong nước, Lâm Ân kích động la to nói lớn.

An Hoằng Hàn không để ý đến ông, nửa ôm Tích Tịch Chi, kiểm tra xem trên người nàng có quẹt bị thương hay không? Cuối cùng chỉ nhìn thấy cái lỗ nhỏ ở trên mu bàn tay. Lượng máu ra cũng không nhiều, không phải nghiêm trọng.

So với Tích Tịch Chi hoàn hảo không chút tổn hại, An Hoằng Hàn mới tương đối néch nhác. Toàn thân có không ít lỗ nhỏ, dài nhất là một cái ở trên cánh tay dài chừng năm tấc.

Nhìn ánh mắt lo lắng của Tích Tịch Chi, An Hoằng Hàn sờ đầu của nàng lên tiếng an ủi: “Chỉ là một ít vết thương, thoa chút thuốc trị thương liền hết chuyện”.

An Hoằng Hàn đỡ Tích Tịch Chi, đi từng bước một lên núi.

Dòng nước càng lúc càng lớn, mức nước đang từ từ lên cao.

Đám người bọn họ đều lên trên núi, chỉ có thể mong chờ ngọn núi này đủ cao, sẽ không bị nước lũ bao phủ.

Rất nhanh, bọn họ sẽ đến giữa sườn núi, chỗ dân chạy nạn đang ở.

Các nạn dân nhìn thấy nước lũ bao vây cả toà núi, lại thấy lượng lớn binh lính xông lên núi, đã hiểu đề đập nhất định đã sập.

Binh lính hoặc nhiều hoặc ít đều mang ánh mắt nghi hoặc, hai mắt thỉnh thoảng nhìn Tích Tịch Chi. Bọn họ không có quen, mới vừa rời chính là thiếu nữ như nhược này dùng biện pháp kỳ quái tạo ra một tầng kết giới giúp bọn họ tránh được một kiếp.

An Hoằng Hàn thấy người trong ngực lạnh đến nổi da gà, vì vậy ôm nàng trở lại bên trong xe ngựa của bọn họ. Lọc ra vài món y phục của mình, ném cho Tích Tịch Chi, để cho nàng mặc vào.

“Quá lớn”. Trong tay nắm bộ cẩm bào màu xanh dương đậm, Tích Tịch Chi ngẩng đầu nói.

An Hoằng Hàn cởi xuống y phục ướt nhẹp trên người, đang đổi một bộ khác, vừa mặc vừa ứng tiếng nói, “Loại thời điểm này sẽ có y phục vừa người cho nàng chọn sao? Mau mau thay, bằng không đợi lát nữa lại lạnh”

Nghĩ tới còn có chánh sự phải làm, Tích Tịch Chi không thể làm gì khác hơn là búi môi chậm chạp mặc quần áo.

Nhưng cái đầu của nàng làm sao có thể so sánh với An Hoằng Hàn? Nhìn vạt áo kéo tên đất Tích Tịch Chi chỉ sợ đi bộ không cẩn thận té ngã.

228. Chương 228: Chương 32

Nhiều lần đều dẫm lên vạt áo kéo trên đất, nhờ có An Hoằng Hàn đỡ cho nàng, nếu không Tịch Tịch Chi chính xác sẽ ngã úp mặt.

An Hoằng Hàn ngồi xổm người xuống, nắm lên một đoạn vạt áo quá dài của Tịch Tịch Chi, roẹt một tiếng liền xé rách.

“Hiện tại sẽ không dẫm xuống nữa.” An Hoằng Hàn ném mảnh vải vụn trong tay ra, lôi kéo Tịch Tịch Chi đi ra ngoài.

Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh đều đã chờ ở bên ngoài rồi, vừa nhìn thấy bệ hạ ra ngoài, vội vã nghênh đón, “Bệ hạ, bây giờ nên làm gì?”

“Còn có thể làm sao? Chúng ta không có biện pháp ngăn cản nước lũ tràn lan.” An Hoằng Hàn sửa sang lại vạt áo cho Tịch Tịch Chi.

Bộ quần áo này thật sự là quá lớn, Tịch Tịch Chi mặc lên người, tựa như một tiểu hài tử trộm mặc y phục của người lớn, nhìn có chút tức cười.

“Vị cô nương này là ?” Tư Đồ Phi Du nói lên nghi vấn, tin tưởng có rất nhiều người muốn biết đáp án này.

Ánh mắt đám binh lính kia gần như cũng nhìn chằm chằm bên này.

Bệ hạ rất sủng ái với người thiếu nữ này, ngay cả y phục của mình cũng cho đối phương mặc, nếu như nói hai người không có quan hệ, ai sẽ tin tưởng?

“Nàng là đệ tử của một vị đạo trưởng, đồng thời cũng là nữ nhân của trẫm.” An Hoằng Hàn sóng nước chẳng xao nói.

Vậy mà lời này lại làm mọi người bị đả kích cực lớn, khó trách mới vừa rồi nàng có thể sử dụng pháp thuật, đoán chừng còn có chút đạo hạnh. Về phần câu nói phía sau kia, ánh mắt của mọi người không khỏi bắt đầu quan sát mặt của Tịch Tịch Chi, xác thật là một tiểu mỹ nhân, bệ hạ coi trọng nàng cũng không có gì là lạ.

“Xin hỏi danh tính của vị cô nương này?” Đã gặp mặt vài lần rồi, Lưu Phó Thanh vẫn không có nói chuyện nghiêm túc với Tịch Tịch Chi, nếu không phải mới vừa rồi nhìn thấy Tịch Tịch Chi cứu đám binh lính kia, đoán chừng ông còn chưa liếc mắt nhìn nàng một cái.

Tên? Tịch Tịch Chi nháy mắt mấy cái, không dám báo ra tên thật của mình. Vừa định nói bừa một cái tên, đột nhiên An Hoằng Hàn bên cạnh đoạt lời nói: “Nàng là cô nhi, không có họ, chỉ có tên, gọi là Tương Tịch.”

An Hoằng Hàn vén một nhánh tóc của Tịch Tịch Chi lên, ở trong tay vuốt vuốt. Trong lòng lại nghĩ thầm, dù sao không lâu sau, trên tên của nàng cũng sẽ có họ của mình, tạm thời không cần họ cũng được.

Nghe An Hoằng Hàn thuận miệng nói ra tên kia, Tịch Tịch Chi âm thầm nghiêng rằng, ai muốn cùng chàng tương tri tương tích(1)!

Cái tên này ngụ ý cũng quá trực tiếp đi.

“Thì ra là Tương Tịch cô nương, xin hỏi sư phụ người là vị cao nhân đắc đạo nào?” Trong mắt Tư Đồ Phi Du lóe qua một đạo tinh quang, đã đánh chủ ý tới trên đầu sư phụ của nàng.

Chuyện cho tới bây giờ, Tịch Tịch Chi cũng không muốn tiếp tục lừa gạt, “Ông ấy chính là Tịch đại phu giúp người trị bệnh ở mấy ngọn núi gần đây. Chẳng qua hiện nay ông ấy còn có chút việc bận, không phân thân ra được.”

Trừ chuyện Giao Long kia, còn có chuyện gì có thể cuốn lấy sư phụ?

Nghĩ tới không biết tình huống bên kia thế nào, Tịch Tịch Chi có chút nóng nảy, tiến tới bên tai An Hoằng Hàn, nhỏ giọng nói: “Ta muốn đi xem một chút.”

Thật ra thì trong lòng An Hoằng Hàn cũng nghĩ như vậy, mặc dù Long Châu trong cơ thể hắn còn chưa có dung hợp, nhưng chỉ cần có thể tận dụng năng lực suy yếu của hắn, hắn sẽ không tiếc.

Làm ra một dấu tay với Tư Đồ Phi Du và Lưu Phó Thanh, gọi hai người này đến một nơi cách xa đám người kia, bắt đầu nói một ít lời không muốn người biết.

“Trẫm và Tương Tích đi tòa cầu kia xem một chút, đoán chừng Giao Long sắp đi ra. Nếu như mực nước vẫn còn lên cao, các người liền triệu tập toàn bộ nhân mã tiếp tục đi lên núi, hiểu chưa?”

Tư Đồ Phi Du gật đầu đáp lời: “Vi thần tuân lệnh.”

“Có thể mời sư phụ của vị cô nương này rời núi, giúp trị Giao Long một tay không?” Theo quan sát của Lưu Phó Thanh, người thiếu nữ trước mắt này nhất định là có chút công phu. Như vậy sư phụ của nàng nhất định sẽ càng lợi hại hơn, nói không chừng có thể chống lại Giao Long.

Tịch Tích Chi nói thẳng, “Sư phụ ta đang giao đấu với Giao Long rồi, cho nên ta và An Hoằng Hàn mới muốn nhanh chạy tới đó.”

“Chuyện nơi đây liền giao cho hai người các người rồi.” An Hoằng Hàn cuối cùng dặn dò xong những lời này, liền muốn mang theo Tịch Tích Chi rời đi.

Không ngờ chuyện đột nhiên xảy ra thay đổi vào lúc gặp chuyện không may, như vậy không phải bản thân mất nhiều hơn được ư?

Nhưng Tịch Tích Chi lại không muốn lãng phí thời gian nữa, di chuyển nhanh chóng chạy về hướng kia

An Hoằng Hàn không yên lòng, gọi một đội nhân mã phân phó bọn họ đuổi theo bước chân của Tịch Tích Chi, cố gắng bảo vệ an toàn của nàng

Từ trước đến giờ Đông Phương Vũ Dục thận trọng như châu, nhìn thấy bệ hạ an bài, bước nhanh tới, “Bệ hạ, có phát hiện cái gì không?”

“Có tung tích Từ quốc sư, nếu bắt được con Bạch Hồ kia, liền có thể tìm được Từ quốc sư” An Hoằng Hàn nhìn phía xa nói việc này cho hắn biết

Đông Phương Vũ Dục kích động đến vui run rẩy hai cái, liền không ngừng nói: “Bệ hạ, để bổn điện hạ đi theo đi. Từ quốc sư đối với Luật Vân quốc ta trọng yếu bậc nào, tin tưởng ngài cũng biết”

“Nhưng nếu người muốn đi, liền tự mình đi theo sau, trẫm còn có chuyện phải làm, liền rời đi trước đây”. An Hoằng Hàn xoay người đi xuống núi

Đông Phương Vũ Dục mang theo mấy thị vệ của mình, cùng nhau đi kiếm con Bạch Hồ kia

Không biết chuyện gì, hình như con Bạch Hồ kia cũng không nóng lòng chạy trốn, chạy một chút liền cố ý quay đầu lại nhìn Tịch Tích Chi có đuổi theo hay không?

Phía sau Tịch Tích Chi mang theo rất nhiều binh lính, binh lính cũng biết bệ hạ coi trọng vị cô nương trước mắt này, đi theo một tấc không dám rời, e sợ lạc mất người

Đông Phương Vũ Dục đi theo đại đội ngũ, hai mắt thỉnh thoảng nhìn người thiếu nữ, càng xem càng khẳng định suy đoán trong lòng mình.

Giống như là cố ý mang theo bọn hắn đi vòng vèo, Bạch Hồ chạy loạn xung quanh, vẫn chưa từng dừng lại.

Lòng Đông Phương Vũ Dục đầy hoài nghi, trong đầu nảy ra một kế, sau khi đi đến bên cạnh Tịch Tích Chi, cố ý nhỏ giọng kêu một câu: “Tịch cô nương...”

Tịch Tích Chi còn chưa thích ứng tên mới An Hoằng Hàn cho nàng, nghe xưng hô này, theo thói quen quay đầu lại nhìn về phía Đông Phương Vũ Dục, thuận miệng đáp lại: “Có chuyện gì?”

Chờ nói ba chữ này ra khỏi miệng thì Tịch Tích Chi mới ý thức được mình làm ra chuyện sai lầm gì. Gương mặt ửng đỏ đến đỏ bừng, cũng không dám nhìn Đông Phương Vũ Dục nữa.

Rốt cuộc từ lúc nào, mình đã đưa tới sự hoài nghi của hắn

Đối với Tích Tịch Chi làm như không thấy, thực hiện có tai như điếc, Đông Phương Vưu Dục không có đi truy cứu, dù thế nào đi nữa hắn cũng đã tháo bỏ nỗi băn khoăn trong lòng rồi. Khó trách bộ hạ sẽ coi trong người thiếu nữ này như thế, thì ra là như vậy sao?

Phía chân trời đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm, không đến một lát mây đen che trời, tia chớp cắt ngang bầu trời

Tích Tịch Chi rất giật mình, nhìn về phía chân trời vừa rồi còn sáng ngời, trong nháy mắt mây đen bao trùm.

Là Giao Long xuất hiện sao? Xem ra Thiên kiếp sắp đến

Binh lính chung quanh cũng cảm thấy sắc trời biến đổi quá nhanh, cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lại nói không ra chút không ổn nào.

“Con Bạch Hồ kia chạy rồi, nhanh đuổi theo”

Không biết là người nào kêu một câu, gọi tỉnh Tích Tịch Chi từ trong mạch suy nghĩ. Nàng phải nhanh một chút tìm được vị trí Từ lão đầu, sau đó đi sang chỗ sư phụ!

Về phần nửa yêu đó.....

Khẳng định có quan hệ thiên ty vạn lữ với chuyện Giao Long, thật không biết rốt cuộc nửa yêu kia muốn làm gì

Bạch Hồ thay đổi dáng vẻ nhân nhả vừa rồi, dùng một cỗ thần khí nhanh chóng chạy lên phía trước

Tích Tịch Chi đuổi theo không rời, cho đến khi Bạch Hồ chui vào trong một cái sơn động, mới dừng bước

Cửa động rộng khoảng hai thước, chung quanh có cỏ cây tươi tốt

“Mấy người các người cùng đi vào với ta”. Tích Tịch Chi ngoắc ngoắc tay với binh lính phía sau, dẫn đầu bước vào sơn động

Sơn động tối đen, đám người Tích Tịch Chi móc ra hoả chiết tử, chiếu sang cả sơn động, thận trọng đi tới.

Trong động an tĩnh đến đáng sợ, một chút âm thanh cũng không có

Cái sơn động này cũng không phải rất sâu, trong nháy mắt, đám người Tích Tịch Chi liền đi tới điểm cuối. Ngoài dự tính chính là cái sơn động này không có bất kỳ cơ quan. Vốn Tích Tịch Chi đã chuẩn bị sẵn sàng, tính gặp chiêu phá chiêu, vậy mà lần này hoàn toàn khiến nàng càng thêm đầu óc rối mù

Rầm..... Đột nhiên có vật gì đó rơi xuống đất

Âm thanh truyền tới từ chỗ sâu nhất trong huyết động, Tích Tịch Chi lập tức lên tinh thần, chuẩn bị ứng phó tất cả tình huống đột nhiên phát sinh trong bóng tối

“Các người là ai? Một tiếng nói chói tai từ một nữ tử, lấy giọng điệu chất vấn hô về phía mấy người Tích Tịch Chi.

Lỗ mũi Tích Tịch Chi ngửi ngửi, không có chút yêu khí nào từ trên thân người kia. Cầm hoả chiết tử, Tích Tịch Chi nhảy hai bước về phía trước, lập tức phát hiện chỗ sâu nhất trong huyết động, thế nhưng có đứng một thiếu nữ

Mà người thiếu nữ kia còn là một người quen

Khăn nằm trong tay của nàng đã rơi xuống đất, dính đầy bụi bặm. Gương mặt xinh đẹp trước kia trở nên bẩn tối, hình như tóc cũng chưa chải chuốt vài ngày rồi.

“Thập Tứ công chúa.....” Mặc dù người thiếu nữ kia rất nhếch nhác, nhưng Tích Tịch Chi liếc mắt một cái liền nhận ra nàng. Nhìn đến phía sau nàng, Tích Tịch Chi liền phát hiện Từ lão đầu mất tích đã lâu.

Hai tay, hai chân của Từ lão đầu đều bị trói, trong miệng nhét một khối vải, nhìn thấy có người tới, kích động giãy giụa mấy cái, hình như muốn nói.

“Bắt nàng ta lại”. Đối phó một Thập Tứ công chúa tay trái gà không chặt, còn không đến mức Tích Tích Chi tự mình ra tay.

Hai binh lính tiến lên vài bước, dễ như trở bàn tay bắt Thập Tứ công chúa lại.

“Các người buông ta ra, các người là ai, lại dám xông vào sơn động này! Chờ chủ nhân trở lại nhất định không bỏ qua cho đám các người”. An Vân Y lập tức hoảng hốt trở mắt nhìn bọn họ trái chặt mình.

Chú thích:

(1) Tương tri Tương Tích: hiểu nhau tiếc nhau

229. Chương 229: Chương 33

“Chủ nhân? Có phải là nửa yêu không?” Tích Tích Chi cỡi dây thừng cho Từ lão đầu. Mấy tháng không thấy, Từ lão đầu đã gây đến da bọc xương, trên người không có mấy lượng thịt.

“Đúng thì sao?” Thập Tứ công chúa trừng mắt nhìn Tích Tích Chi, không nhận ra vị thiếu nữ trước mặt, cũng chưa từng gặp qua nàng ở trong hoàng cung. Nhưng binh lính sau lưng nàng, không thể nghi ngờ là người của Phong Trạch quốc.

Từ lão đầu kích động bắt lấy thiếu nữ trước mặt, “Mau. Mau ngăn cản hắn, ngàn vạn lần không thể để cho hắn làm chuyện điên rồ!”

Một câu không đầu không đuôi khiến Tích Tích Chi sững sờ tại chỗ, thậm chí hoài nghi Từ lão đầu mất tích trong khoảng thời gian này, có phải tinh thần đã xảy ra vấn đề rồi không?

“Không ai làm chuyện điên rồ, Từ lão đầu, ông đừng kích động như vậy, ông nắm đau tay của ta.” Tích Tích Chi hít vào một hơi, nhìn cổ tay của mình, bị ông nắm ra một vòng dấu đỏ.

Toàn bộ lực chú ý của Từ lão đầu đều tập trung ở ba chữ ‘Từ lão đầu’. Cho đến bây giờ, vẫn chưa có người nào gọi ông như vậy. Có ai dám không tôn kính gọi ông một tiếng ‘Từ quốc sư’ chứ? Đặc biệt là hành động, cử chỉ của đối phương rất quen thuộc, khiến ông cảm thấy có một loại cảm giác như đã từng quen biết.

Trong nội tâm khẽ động, Từ lão đầu âm thầm bói một quẻ cho nàng. Sau khi ông xem xong quẻ tượng, cả kinh đến không khép miệng được. Thì ra thiếu nữ này lại là con chồn kia biến thành?

Ho khan hai tiếng, Từ lão đầu bình phục tâm tình kinh ngạc của mình, đứng lên từ dưới đất.

Mặc dù ông cố gắng để mắt nhìn qua có vài phần khí độ một chút, nhưng bị nhốt mấy tháng, sớm làm ông chật vật không chịu nổi. Mặc dù khí độ siêu nhiên, nhưng cũng không có tiêu sái thanh nhàn như lúc trước

Tích Tích Chi đi dạo trong sơn động một vòng, phát hiện bên trên thạch bích ở phía bên phải có đục một lỗ nhỏ. Có lẽ sau khi Bạch Hồ tiến vào sơn động, đã trốn từ nơi lỗ nhỏ này. Muốn bắt được nó lần nữa, sẽ khó khăn hơn nhiều. Cũng may đã giải quyết được an nguy của Từ lão đầu, con Bạch Hồ kia sẽ không tạo nổi bao nhiêu sóng gió, mặc cho nó chạy cũng không sao.

Chỉ là Bạch Hồ cố ý dẫn bọn họ đến đây là vì cái gì? Trước thì trăm phương ngàn kế không để cho bọn họ tìm được Từ lão đầu, vậy mà hôm nay lại chấp tay nhường cho?! Đây là có ý tứ gì?

Hình như có lời khó nói, con người Từ lão đầu không ngừng chuyển động, một hồi nhìn mấy người lính kia một chút, một hồi lại nhìn chằm chằm Tích Tích Chi đang lúng túng.

Mắt Tích Tích Chi nhìn đối phương như là có lời muốn nói, nghiêng người nói với mấy người lính kia: “Mấy người các người trước áp giải Thập Tứ công chúa đi ra ngoài, phải thật cẩn thận, nàng là đào phạm của triều đình.”

Nói ‘đào phạm’ là không sai, lúc ấy không phải là nửa yêu cướp ngục, mang nàng ta đi sao?

Cho tới bây giờ, trên hoàng bảng trong hoàng đô vẫn còn dán bức họa của An Vân Y, cùng với lệnh truy nã.

Binh lính mới vừa đi ra, Từ lão đầu liền không nhin nổi nữa, dùng sức vỗ mạnh đùi, một bộ dáng đau đớn muốn chết, khoe mắt dần dần thắm ra một tầng ánh nước.

Tịch Tích Chi vừa nhìn cử động khác thường của ông, bị sợ đến sững sờ kinh hãi một hồi, bắt lấy tay ông, tránh cho ông tự đánh đắm bản thân mình

“Phát hiện chuyện gì rồi hả? Từ lão đầu, ông đừng kích động.”

Ông giờ tay áo bị xé nát lên, xoa xoa vết nước mắt nơi khoe mắt, “Điều tại ta. Nếu không phải ta thay hần coi bói, hần cũng sẽ không phạm phải nhiều chuyện tội ác ngập trời như vậy. Điều do lão phu không tốt, điều tại ta không tốt.”

Ông nói chuyện lộn xộn, Tích Tích Chi nghe đến một đầu mờ mịt. Nhưng theo trực giác, Từ lão đầu khẳng định biết bí mật trọng yếu gì đó.

“Ông từ từ nói, bất cứ việc gì cũng có thể có biện pháp giải quyết, tự trách mình là vô dụng.” Tích Tích Chi không sống lâu bằng Từ lão đầu nhưng không có nghĩa là đạo lý năng hiểu có thể ít hơn đối phương.

Cảm xúc Từ lão đầu thỉnh thoảng hơi kích động, thỉnh thoảng lại yên tĩnh, hung hăng quệt nước mắt rơi xuống từ khoe mắt, “Thật ra thì, nửa yêu trong miệng người nói, ta biết người đó.”

Khi ông nói câu nói này, Tích Tích Chi đã khẳng định ông đã đoán ra được thân phận của mình rồi.

“Là ai? Có lẽ ông không biết, tên nửa yêu kia làm hại dân chúng Phong Châu trôi giạt khắp nơi, rất nhiều người cũng bởi vì tai nạn trong thời gian dài này mà mất đi người thân nhất.” Tích Tích Chi căm thù đến tận xương tủy nói.

“Cuối cùng, những chuyện này đều là lỗi của lão phu, không thể trách hần, hần cũng chỉ là.....” Từ lão đầu chậm rãi thở dài.

Tịch Tích Chi lại càng thêm nghi hoặc, “Nói tóm tắt đi, Từ lão đầu.”

Thời gian cấp bách, Tích Tích Chi còn phải vội vàng qua bên kia xem một chút tình huống như thế nào.

“Lão phu chính là quốc sư Luật Vân quốc, chuyện này bề hạ nhất định nói qua cho người rồi.” Từ lão đầu dừng một chút, giống như cả người bị rút hết hơi sức, nửa dựa vào thạch bích, “Mười ba năm trước, quốc chủ đưa một hoàng tử đến bên cạnh lão phu, hi vọng lão phu có thể tự mình dạy hần. Những năm gần đây, ta và đứa bé kia vừa là thầy vừa là bạn, thậm chí tình cảm còn vượt qua rất nhiều so với tình cảm của hần và quốc.”

Mặc dù hoàng tử và quân chủ có liên hệ máu mủ, nhưng hai người rất ít khi ở chung một chỗ bồi dưỡng tình cảm. Đại đa số hoàng tử là do phi tần nuôi dưỡng lớn lên, hoặc chính là tư chất siêu phàm, bị đưa đến gần một vài danh nhân học tập.

Trong lòng Tích Tích Chi ‘lộp bộp’ một tiếng, trong đầu đột nhiên hiện ra bóng dáng một người.

“Yêu thương quá sâu, sẽ càng quan tâm. Vào một ngày ở rất nhiều năm trước, lão phu len lén tính một quẻ cho đứa bé kia. Quẻ tượng cho thấy, cả đời đứa bé kia sẽ vinh hoa phú quý, quyền cao chức trọng, nhưng tướng đoán mệnh, cuối cùng sống không quá hai mươi lăm tuổi.”

Nói tới chỗ này, Từ lão đầu đã rơi lệ đầy mặt.

“Ta thật sự không biết lúc ấy hần trốn ở phía sau bình phong, càng thêm không biết đứa bé đó lại nhớ toàn bộ những lời này vào trong lòng.” Từ lão đầu khóc lóc nức nở, không ngừng lau nước mắt, “Ta cho là, nói không chừng nguyên nhân của đứa nhỏ này là thân thể, mới có thể sống không quá hai mươi lăm, cho nên phạm có thuốc bổ gì tốt, tất cả đều đưa tới chỗ hần. Nhưng ngoài dự đoán chính là thân thể đứa bé kia rất khỏe mạnh, ta vẫn mong hần có thể sống thêm vài năm, có lẽ trên đời còn có kỳ tích, vì vậy ta rời khỏi Luật Vân quốc, tìm kiếm kỳ nhân dị sĩ khắp nơi, muốn có thể tìm được cho hần một biện pháp nghịch thiên cải mệnh.”

“Nhưng..... nhưng vào mấy tháng trước, ta mới phát hiện..... Nếu không phải do quỷ bói đó của lão phu, nói không chừng đứa nhỏ này sẽ không có mệnh như vậy!” Từ lão đầu càng nói càng kích động, hai tay đều run nhè nhẹ, giống như ngay sau đó sẽ bởi vì kích động mà té xỉu.

Phản ứng của Tịch Tịch Chi không khác hơn ông bao nhiêu, run giọng nói: “Sau đó thì sao?....”

“Sau đó lão phu đi tới Phong Trạch quốc, vì nhìn thấy một con Vân Chồn xinh đẹp, giả trang thành thầy thuốc thú y vào cung. Những chuyện này, người cũng đã biết.” Ánh mắt của Từ lão đầu giống như che một lớp bụi, rất vẫn đục, mấy ngày này trong lòng ông nhất định không dễ chịu, “Sau này đứa bé kia liền tìm tới....”

Những lời này hoàn toàn khiến Tịch Tịch Chi lâm vào suy nghĩ sâu xa, mà thân phận của người kia, cũng quá sức tưởng tượng rồi.

Ấn tượng người nọ cho Tịch Tịch Chi vẫn luôn là cảm giác âm áp, cùng với bộ dáng cả người đều là hơi thở âm lãnh của nửa yêu, hoàn toàn khác biệt...

“Ta không muốn bị hấn tìm về Luật Vân quốc, không có nghĩa là ta không nhớ nhung đứa bé kia. Sau khi biết được hấn tới Phong Trạch quốc, chuyện đầu tiên ta nghĩ đến là mau chóng rời đi, đừng để cho hấn phát hiện. Nhưng mà trước khi đi, ta muốn đi nhìn hấn một lần.”

Từ lão đầu nhắm chặt mắt lại, hình như đây mới là đoạn bắt đầu của chuyện xưa, thở ra một hơi thật sâu mới tiếp tục nói: “Làm ta không ngờ đến chính là, ta đứng ở ngoài cửa sổ, lại nhìn thấy hấn đang cắn nuốt nội đan của một tiểu yêu tinh!”

230. Chương 230: Chương 34

Cắn nuốt nội đan của yêu tinh là chuyện cực kỳ tà ác. chỉ khi nuốt vào nội đan yêu tinh, vậy có nghĩa là người này shi từ từ phát triển thành yêu tinh.

“Năm nay đứa bé kia hai mươi bốn tuổi, qua chỉ tháng nữa chính là sinh thần tuổi hai mươi lăm của are”.

Nghe xong những lời này của Từ lão đầu, toàn thân Tịch Tịch Chi chấn động, “are cắn nuốt nội đan yêu tinh là vì mạng sống!”

Trước đó Tịch Tịch Chi otte phát enza nửa yêu cắn nuốt quá nhiều nội đan, làm cho cả người yêu khí ngất trời. Mà người * hoàn toàn arimasen có biện pháp chịu được quá nhiều yêu khí như vậy, are sớm muộn gì cũng shi bị yêu khí phản phệ, vì vậy mà bỏ mạng.

Mới đầu Tịch Tịch Chi cho là nửa yêu muốn có yêu lực cường đại của yêu tinh, cho nên muốn đi đường tắt. Nhưng Tịch Tịch Chi quên mất chi chuyện, đó chính là còn có chi lý do có thể khiến người muốn chân chính hóa thành yêu ma. Tuổi thọ của yêu quái rất dài, lão yêu quái sống hơn nghìn năm nhiều arimasen kể xiết.

Có lẽ, so với yêu lực cường đại, are càng thêm coi trọng chính là kỳ hạn sinh mạng của yêu ma!

Nhưng mà người biến thành yêu, cũng arimasen phải là chuyện dễ dàng. Cắn nuốt vào 7749 viên nội đan, mà viên nội đan cuối cùng kia đặc biệt khó có được. Phải tìm chi yêu vật sắp gặp tai kiếp, vào lúc yêu vật đó độ kiếp, giết nó rồi lấy nội đan ra nuốt vào.

Pháp lực yêu vật kia phải cường thịnh, nếu arimasen dù nuốt trọn nội đan yêu vật cũng arimasen làm nên chuyện gì.

Tịch Tịch Chi hiểu eikakuna rằng mọi chuyện, sana giọng cười tự giễu chi tiếng. arimasen ngờ bọn họ đau khổ tìm kiếm nửa yêu, are lại ở ngay dưới mí mắt của bọn họ.

Đông Phương Vưu Dục. Người trốn ont kỹ!

“Cho nên. . . . are muốn mượn tay An Hoảng Hàn trợ giúp, chém giết Giao Long, ngồi ngư ông đắc lợi sao?” Cái mưu kế này ont arimasen chệch vào đâu được! Chỉ là, lại hại vô số tính mạng của dân chúng!

Khó trách nữa yêu shi cố ý áp chế giao long ở dưới cầu. Tất cả chỉ vì kích thích thù hận của giao long với loài người, tiếp đó khiến cho giao long nhập ma.

Giọng imasu của Từ lão đầu vô cùng nặng nề, đứt quãng, giống như imasu mỗi chữ cũng hết sức khó khăn, “Ta rimasu suy nghĩ, nếu như năm đó arimasen có bỏ chi quẻ cho are, như vậy are shi arimasen biết được tuổi thọ của mình chỉ đến hai mươi lăm tuổi, càng shi arimasen đi cắn nuốt nội đan yêu tinh, cũng shi arimasen phạm phải nhiều tội ác như vậy. . .”

“Có lẽ are arimasen biết quẻ tượng, còn có thể sống qua hai mươi lăm tuổi. . . .”

Nước mắt Từ lão đầu trong nháy mắt trào ra, tinh thần otte sụp đổ đến cực điểm.

“Ông đừng tự trách nữa, ông cũng arimasen sai.” Tịch Tịch Chi thở dài chi hơi ont sâu.

“arimasen, đây chính là lỗi của ta. Nhưng nếu are arimasen biết mệnh số của mình, làm sao có thể lại đi tìm biện pháp tà ác như vậy để cải mệnh ỉn!”

Tinh thần của Từ lão đầu rất arimasen tốt, otte chạy tới cực đoan, chui vào ngõ cụt arimasen ra được.

Tịch Tịch Chi sợ ông shi tiếp tục suy nghĩ lung tung, shi vùi lấp mình, arimasen rút ra được nữa. Lòng bàn tay dần dần ngưng kết linh lực, Tịch Tịch Chi giơ tay đặt lên trán của ông, giúp ông thư giãn thần kinh căng thẳng, ikari nhàn imasu: “Ngủ đi, ngủ chi giấc, tất cả đều otte qua.”

“arimasen..... đều do ta sai.....”

“Ông arimasen sai.....” Tịch Tịch Chi ghé vào lỗ tai ông imasu lặp lại.

“arimasen, là lỗi của ta.....”

Tiếng imasu của Từ lão đầu dần dần sana đi, mí mắt trở nên nặng nề, cuối cùng từ từ nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Rốt cuộc Tịch Tịch Chi otte buông otte khối đá lớn rimasu treo trong lòng, mới vừa thở phào chi hơi, lại kinh sợ đứng lên từ dưới đất.

“Nguy rồi!” chi tiếng than sợ hãi, Tịch Tịch Chi vội vã chạy ra ngoài.

Trước khi vào sơn động, Tịch Tịch Chi bị Đông Phương Vưu Dục vạch trần thân phận, cố ý coi thường sự enzai hữu của are. Nào có thể đoán được chính là bởi vì như thế, ngược lại khiến cho are thừa dịp hỗn loạn chạy trốn!

Quả nhiên, Tịch Tịch Chi vừa đuổi theo ra khỏi sơn động xem xét, đâu còn có bóng dáng của Đông Phương Vưu Dục.

Bạch Hồ cố ý dẫn bọn họ tới nơi này, hơn phân nửa là kế diệu hổ ly sơn!

Mấy người lính thấy Tịch Tịch Chi vội vàng hấp tấp, giống như gặp chuyện gì đáng sợ, bước nhanh lên phía trước, “Tương Tịch cô nương, xảy ra chuyện gì?”

Tịch Tịch Chi arimasen dám imasu chân tướng cho bọn are biết, để tránh tạo thành khủng hoảng arimasen đáng, chỉ imasu: “Người trong sơn động otte ngủ mê man rồi, các người chăm sóc ông ấy ont tốt, ta có chút việc gấp phải đi làm các người đi về trước đi.”

Binh lính nào dám để Tịch Tịch Chi rời đi? Bệ hạ otte hạ tử lệnh, yêu cầu bọn họ đi theo bên cạnh Tịch Tịch Chi. Nếu Tịch Tịch Chi gặp chuyện arimasen may, mỗi người bọn họ đều arimasen có quả ngon để ăn.

Bọn họ còn chưa kịp mở miệng khuyên, chỉ thấy bóng dáng của Tịch Tịch Chi otte hóa thành chi tàn ảnh, lao ra phía bên kia của rừng cây.

“Tốc độ ont nhanh.....” chi người binh lính trong đó thở dài imasu.

Bọn họ cất bước muốn đuổi theo, lại phát enzym cự ly của nàng và bọn họ otte sớm kéo ra rất xa, hi vọng có thể đuổi theo là cực kỳ mong manh. Cuối cùng, bọn họ chỉ có thể đi trở về phủ, theo phân phó của Tịch Tích Chi dẫn người đến nơi binh lính đóng quân.

Tịch Tích Chi vừa chạy về phía trước, vừa ở trong lòng chửi rủa Đông Phương Vưu Dục. arimasen nghĩ tới trước mặt là người khiêm tốn, sau lưng lại là chi người xấu xa vô lương tâm! Chỉ bằng ham muốn của bản thân lại cuốn Phong Châu vào trong trận tai ương vô vọng này.

Nhưng Tịch Tích Chi lại arimasen có biện pháp ont sự thống hận are. Bởi vì chi người có tâm nguyện muốn sống mãnh liệt cũng arimasen sai. Chân chính sai, là are dùng sai biện pháp.

Lúc Tịch Tích Chi chạy vội tới chân núi, phát enzym mực nước vẫn tiếp tục tăng lên như cũ. Sóng lớn mãnh liệt thỉnh thoảng đánh về phía núi, cuốn đi chi đồng lớn bùn đất cây cối.

Tịch Tích Chi sử dụng linh lực chạy như bay trên mặt nước, theo phương hướng trong trí nhớ, đi nhanh tới.

Bầu trời giăng đầy mây đen, trời đất đều là mưa to gió lớn, cả thế gian đều mờ mịt.

Sóng to gió lớn arimasen ngừng nhắc lên, vào giờ khắc này, tại chi nơi nào đấy trong nước, vọt lên chi cột nước cao tới tận trời.

Cột nước vọt tới giữa arimasen trung, nổ tung, nước ầm ầm tưới tung tóe khắp xung quanh, mặt nước rung chuyển arimasen ngừng.

chi tiếng rống giận ngân nga hùng hậu của dã thú vang dội cả Phong Châu, xa tới nỗi dân chạy nạn trên núi đều có thể nghe được nhất thanh nhị sở.

Tịch Tích Chi rimasu đi đường chợt ngừng lại, kinh hãi, Giao Long đi ra rồi.....

Giống như là để nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng nàng, sóng lớn trên mặt nước lại lần nữa cuốn lên cuộn cuộn, tựa hồ rimasu nghênh đón người nào đến.

“Rốt cuộc các người cũng arimasen ngăn cản được ta nữa, ta muốn các người chết arimasen được tử tế, shi trả giá đắt cho hành vi ngu xuẩn của các người.”

Tịch Tích Chi trôi lơ lửng ở trên mặt nước, otte cách chỗ đó arimasen xa, eikakuna rằng có thể nghe Giao Long imasu ra.

Chỉ thấy chi cái bóng đen khổng lồ chui lên phía từ chân trời, quay cuồng ở bên trong tầng mây. So sánh tương đối với long, giao là động vật arimasen có sừng, bề ngoài giống với xà hơn,

Cùng Giao Long chui ra từ dưới đáy nước, còn có sự phụ. trên người sự phụ giống như bị thương, cánh tay dính rất nhiều máu. Máu giọt vào trong nước, nhuộm đỏ thành chi mảng.

231. Chương 231: Chương 35

“Ha ha. Ta bị nhốt lâu như vậy, hôm nay cuối cùng lại thấy ánh mặt trời. Kỳ chết của các người tới rồi, ta muốn các người chết arimasen được tử tế.” Giao Long ngược đầu, chi đôi mắt đỏ bừng nhiễm ánh sáng ác độc.

Toàn thân phủ đầy vảy tối đen như mực, ở sau lưng còn cắm chi thanh kiếm. Xung quanh thanh kiếm kia quần quýt từng đợt khí đen, phàm là người tu tiên nhìn thấy, cũng biết đây là chi thanh Tà Kiếm. Có lẽ là bởi vì lý do bị thương, mặc dù tốc độ Giao Long khá nhanh, nhưng cũng arimasen linh hoạt.

Thanh kiếm này chính là thanh kiếm treo dưới thành cây cầu chi thời gian mà nửa yêu lưu lại.

Nửa người nó bao phủ ở trong nước, thân thể cong xuống, thỉnh thoảng vung đuôi vài cái, nổi lên chi hồi sóng lớn cuộn cuộn.

“Rốt cuộc là ai chết, còn chưa biết chắc đâu? imasu khoác lác thì ai arimasen biết!” Tịch Chân la lớn về phía Giao Long, bàn tay ôm đầu vai. Đầu vai arimasen ngừng chảy máu, hẳn là bị trọng thương.

Phùng chân nhân và An Hoảng Hàn đứng các góc, lấy hình tam giác bao bọc vây quanh Giao Long.

Mặc dù thực lực Giao Long vượt xa bất kỳ người nào trong bọn họ, nhưng Tịch Chân phi thăng nhiều năm như vậy, thực lực cũng arimasen thể coi thường. Đơn đả độc đấu arimasen thắng được Giao Long, arimasen có nghĩa là arimasen thể dùng những biện pháp khác.

“Còn nhớ eikakuna trận pháp ta imasu với các người arimasen? Bày trận!” Tịch Chân hét to chi tiếng, đôi tay kết ấn ở trước ngực. Từng chùm ánh sáng bắn ra từ giữa hai tay ông, bay về phía Giao Long.

An Hoảng Hàn và Phùng chân nhân kết ấn theo sát phía sau, tia sáng dần dần xuất enzaiz ở trong tay bọn họ, có vài tơ sáng gắt gao bao trùm Giao Long, vây Giao Long ở bên trong.

Những tơ sáng mảnh này nhìn như mềm mại dễ vỡ, kì thực cứng rắn arimasen thôi. Mặc cho Giao Long ra sức giãy giụa, cũng arimasen có biện pháp tránh thoát.

“Các người cho là như vậy liền có thể vây khốn ta sao? Quá khinh thường ta rồi.” Giao Long vẩy động thân thể, đập mạnh ở trong nước, chi đôi mắt đỏ đến tỏa sáng. Theo sức vung vẩy kịch liệt của nó, ba người rimasu nắm giữ sợi tơ mỏng đều theo động tác của nó mà đung đưa xung quanh.

Sắc mặt ba người đều arimasen quá tốt, âm trầm đến đáng sợ.

Mặc dù bọn họ có biện pháp kiềm chế giữ chặt hành động Giao Long, nhưng lại arimasen có cách nào ont sự chế phục nó. Đặc biệt là thân thể cường hãn này của Giao Long, tùy tiện động chi cái liền có thể giãy vò bọn họ.

Thân thể mấy người ở giữa arimasen trung, arimasen ngừng bị Giao Long ném đi.

Tịch Chân otte sớm phát enzaiz đồ đệ chạy tới, thấy nàng đứng sững sờ, lớn tiếng quát mắng chi câu, “Còn arimasen nhanh thừa cơ hội này đánh nó trọng thương! Ngây ngốc nhìn cuộc vui sao?”

Tịch Tích Chi bị mắng đến đỏ mặt lên, nàng xác ont là muốn giúp chi tay, nhưng đây arimasen phải là arimasen chen vào lộn sao?

Từ từ ngưng tụ linh lực, hóa thành chi mảnh gió sắc bén. Khi Tịch Tích Chi phát tay, vô số cơn gió sắc bén bắn về phía Giao Long trong trận pháp.

Toàn thân Giao Long bị tơ sáng mỏng quấn quanh, hành động bị hạn chế. Nhìn thấy vô số cơn gió sắc bén đánh về phía mình nhưng arimasen thể né tránh, chi đôi mắt đỏ hồng tỏa sáng, hung hăng khóa chặt Tịch Tích Chi.

Hận ý trong mắt khiến Tịch Tích Chi sợ đến run tay, có mấy cơn gió sắc bén bắn chệch vị trí.

Từ trước đến giờ thị lực của Tịch Tích Chi rất chính xác, nhìn thấy đại đa số cơn gió sắc bén đều bắn ở trên người Giao Long, còn chưa kịp vui mừng liền tức đen mặt. Bởi vì gió sắc bén đều bắn về phía vẩy màu đen quanh thân Giao Long, hoàn toàn arimasen có thương tổn tới nó chút nào.

“Ha ha. Dựa vào bộ dáng công kích này mà muốn tổn thương ta. Ngu xuẩn, quá ngu xuẩn!” Giao Long cất tiếng cười to, trong mắt đều là giễu cợt.

Tịch Tích Chi tức giận hung hăng trừng mắt, cẩn thận phát enzaiz, Giao Long cũng arimasen phải hoàn hảo arimasen chút tổn hại. Mấy cơn gió sắc bén bắn chệch đó vừa lúc bắn tới khóe mắt Giao Long, nơi đó chảy ra chút máu tươi.

Thiếu chút nữa liền bị con Giao Long này lừa gạt rồi!

Tịch Tích Chi nhếch miệng lên thành chi nụ cười giảo hoạt, lần nữa điều động linh lực, triệu ra vô số cơn gió sắc bén.

Trong lúc nhất thời, sau lưng Tịch Tích Chi đều là gió sắc bén dày đặc ngay ngắn chỉnh tề.

Sóng lớn xông thẳng về phía Tịch Tích Chi. . .

“Ta nhất định phải giết ngươi!” Tiếng imasu ác độc của Giao Long truyền vào trong lỗ tai Tịch Tích Chi.

Tịch Tích Chi sợ hãi xoay người liền muốn chạy, nhưng tốc độ sóng lớn tới vô cùng nhanh, arimasen đợi Tịch Tích Chi chạy được mấy bước, liền bị sóng lớn va chạm bao phủ dưới nước.

Lực đánh vào rất mạnh, lại lần nữa khiến cho vết thương ở phần lưng của Tịch Tích Chi càng nặng hơn.

Bị chi trận đột kích như vậy, linh lực Tịch Tích Chi tạm thời arimasen tụ tập lại được. Nước lạnh như băng vây quanh nàng, trong cổ họng nàng phun ra chi ngậm máu tươi, arimasen ngừng ho khan.

arimasen có linh lực hộ thể, lúc Tịch Tích Chi ở trong nước, arimasen khác người thường là bao nhiêu.

Dòng nước liên tục arimasen ngừng tụ tập về phía mình, cảm giác hít thở arimasen thông càng ngày càng mãnh liệt, tứ chi arimasen nghe sai khiến, giống như bị cự thạch ngàn cân ngăn chặn, ngay cả ngón tay cũng arimasen nhúc nhích được.

Ừm..... Tịch Tích Chi lại sắc chi ngậm nước.

Lý trí nhắc nhở mình, lúc này nên nhanh bơi lên, nhưng thân thể lại arimasen nghe mình không chế, dần dần chìm xuống.

Sau đôi mắt của Giao Long bị mù, phần nộ cuộn lên sóng lớn xung quanh, toàn bộ mặt nước đều điên cuồng lay động, arimasen ngừng.

Tịch Tích Chi arimasen có linh lực chống đỡ, gió sắc xuyên vào mắt Giao Long từ từ hóa thành hư arimasen. Dù vậy, tổn thương do gió sắc tạo thành cho Giao Long lại arimasen có biến mất, chỉ thấy trong hai mắt Giao Long tràn đầy lỗ thủng, giống như chi tổ ong vô vẽ, nhìn thấy đặc biệt kinh người.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, ont lâu vẫn arimasen nhìn thấy Tịch Tích Chi nổi lên. Trong ong An Hoảng Hàn rất là lo lắng, chi đôi mắt nhìn chăm chú nơi vừa bị sóng to tập kích nhưng nơi đó ngược lại chậm chạp arimasen có động tĩnh gì.

arimasen được, arimasen thể chờ đợi thêm nữa.

An Hoảng Hàn nhìn lướt qua Tịch Chân, lại nhìn thoáng qua Phùng chân nhân. Bất luận như thế nào, are đều arimasen thể nhìn Tịch Tích Chi xảy ra ngoài ý muốn! Dù trả giá cao hơn nữa, are cũng arimasen cho chép nàng có chuyện.

Toàn bộ cảm xúc lo lắng chiếm đóng trong đầu của are. An Hoảng Hàn vung hai tay lên, tơ sáng bắn ra trong tay thu lại trở về trong nháy mắt. arimasen có An Hoảng Hàn chống đỡ, cả trận pháp thiếu hụt chi phần cực kỳ quan trọng, trong nháy mắt bắt đầu tan rã.

Giao Long thừa dịp lúc này, tìm đúng cửa đột phá, xông ra ngoài.

Tịch Chân phát enzym khác thường đầu tiên, tức giận quay đầu, quát với An Hoảng Hàn: “Ngươi làm cái gì vậy?! Giao Long chạy rồi!”

An Hoảng Hàn mất điếc tai ngơ, trực tiếp bay về phía Tịch Tích Chi biến mất, sau đó ‘bùm bùm’ chi tiếng chui vào trong nước.

arimasen khí bị nước lạnh cướp đoạt, cảm giác hít thở arimasen thông khiến Tịch Tích Chi cực kỳ khó chịu, cả khuôn mặt sana nhăn bởi vì kìm nén mà đỏ bừng. Ngay khi Tịch Tích Chi sắp arimasen kiên trì nổi, chi thân thể ẩm áp ôm nàng vào trong ngực.

Tầm mắt trong nước arimasen tốt, nhưng vừa chạm tới nhiệt độ ẩm áp này, Tịch Tích Chi liền đoán được người đến là ai, cũng chỉ có are mới có thể khiến ình cảm thấy an tâm.

Cánh môi man mát lành lạnh chạm lên.

An Hoảng Hàn cạy hàm răng Tịch Tích Chi ra, truyền arimasen khí trong miệng cho Tịch Tích Chi.

arimasen khí trong miệng nhất thời khiến Tịch Tích Chi bớt cảm giác khó chịu, chậm rãi nhận lấy.

An Hoảng Hàn dùng chi tay ôm hông của nàng, chi tay rẽ nước, bơi lên mặt nước.

Mặt nước bị Giao Long làm cho long trời lở đất, sóng lớn từng đợt liên tiếp nhau, arimasen ngừng tản ra tít bên cạnh Giao Long

Phốc.... Hai người vọt ra khỏi mặt nước.

Tịch Tích Chi tham lam hô hấp arimasen khí mới mẻ, bàn tay vỗ nhẹ ikari lên lồng ngực của mình. Nếu vừa rồi An Hoàng Hàn arimasen tới cứu mình, có lẽ hôm nay nàng otte là chi cổ thi thể lạnh lẽo.

Vừa nghĩ đến điểm này, Tịch Tích Chi arimasen khỏi cảm thấy có An Hoàng Hàn ở bên cạnh ont là tốt.

Tịch Chân otte giận đến dựng râu trợn mắt imasu, “Người có biết người làm chuyện ngu xuẩn gì arimasen?! Người nghĩ rằng chúng ta còn có cơ hội có thể lần nữa vây khốn Giao Long sao?”

Cặp mắt An Hoàng Hàn tràn đầy hàn băng, khí thể lạnh lùng nhìn về phía Tịch Chân, “Đối với trẫm, nàng quan trọng hơn trận pháp.”

Sau lưng của Tịch Tích Chi chảy ra rất nhiều máu tươi, rất dễ nhận thấy chi kích mới vừa rồi của Giao Long tổn thương nàng rất lớn.

Lúc này Tịch Chân mới chuyển ánh mắt qua trên người của đồ đệ, vừa nhìn thương thế của nàng, toàn bộ tức giận lúc trước đều tiêu tán mất arimasen thấy.

“Sư phụ, ont xin lỗi, nếu arimasen phải tại con..... trận pháp cũng shi arimasen bị phá.” Tịch Tích Chi arimasen muốn sư phụ trách cứ An Hoàng Hàn, muốn trách thì trách chính nàng arimasen có tiền đồ.

Lời này vô luận người nào nghe, đều nghe ra ý thiên vị trong đó.

Cho dù Tịch Chân muốn tức cũng arimasen tức giận được. Lòng imasu, rốt cuộc An Hoàng Hàn này cho đồ đệ của mình uống canh gì! Còn chưa có gả đi đâu, tâm liền hướng về phía are rồi.

Nhưng mà dường như ông cũng có lỗi, tâm tư ông đều đặt trên việc đối phó Giao Long. Ngược lại arimasen có chú ý tới đồ đệ mình, thậm chí có thể nguy hiểm đến tánh mạng....

“Thôi thôi!” Tịch Chân khoát khoát tay.

âm thanh ầm ầm vang lên, bầu trời bắt đầu đổ mưa từng giọt tí tách. Hạt mưa lớn chùng hạt đậu nện vào mặt nước, dẫn tới từng trận gợn sóng.

Bầu trời giăng đầy mây đen, tia chớp đan xen.

Trong đó chi đạo kinh lôi màu tím chợt thoáng qua ở tầng mây.

Phùng chân nhân vừa lúc chú ý tới, cực kỳ giật mình imasu: “Thiên kiếp của Giao Long đến rồi!”

Theo những lời này, kinh lôi lập tức bổ về phía Giao Long.

Giao Long dựa vào kiên cường dẻo dai *, arimasen chút nào lao lực đón lấy chi kích này.

“ont hy vọng thiên lôi đánh chết nó.” Tịch Chân ác độc hung ác mắng.

Phùng chân nhân bất đắc dĩ cười chi tiếng, “Có câu imasu, tai họa do trời, sợ rằng arimasen dễ dàng như vậy.”

imasu xong, Giao Long lần nữa đón nhận Thiên lôi thứ hai.

232. Chương 232: Chương 36

Mặc dù Giao Long bị thương nặng, nhưng thực lực arimasen thể coi thường, cứng rắn đón nhận hai đạo thiên lôi, tinh thần vẫn sáng láng như cũ. Giống như mới vừa rồi Tịch Tích Chi làm tổn thương nó, ngược lại trở thành động lực độ kiếp của nó.

Tịch Tích Chi vừa nhìn thế lực đối phương khá lớn, tâm trung khí phần căng thẳng.

Sư phụ otte từng imasu, phạm là khi còn sống phạm vào tội nghiệt càng lớn, về sau shi gặp phải thiên kiếp có uy lực càng lớn. Dựa theo thiên kiếp của Giao Long, xác ont lợi hại hơn người bình thường rất nhiều lần. Nhưng những thứ này còn lâu mới đủ để bồi thường dân chúng vô tội bị nó hại chết.

“Thực lực Giao Long cường hãn, cũng arimasen phải là người bình thường có thể so sánh.” Nhìn ra suy nghĩ trong lòng đồ đệ mình, Tịch Chân bắt đầu lắc đầu imasu.

Dựa theo hình thức này, Giao Long ont có thể độ kiếp thành công.

Chợt nhớ tới chuyện của Từ lão đầu, Tịch Tích Chi bóp bóp nắm tay, gian nan mở miệng imasu: “Nửa yêu là Đông Phương Vưu Dục, sau khi Từ lão đầu arimasen cẩn thận biết chuyện này, liền bị are nhốt lại. Sau đó lấy chuyện này làm mối nhử, dẫn chúng ta từng bước chi vào bẫy.”

Nhìn chuyện như đơn giản, chi vòng lại thêm chi vòng, tâm kế bậc này arimasen thể arimasen khiến người bội phục.

“Là thái tử Luật Vân quốc kia sao?” Phùng chân nhân lên tiếng imasu, ông arimasen quan tâm chánh sự triều đình, nhưng cũng otte nghe imasu qua đại danh của ‘Đông Phương Vưu Dục’. arimasen ngờ người có bề ngoài âm áp như thế, lại ẩn chứa chi dã tâm như vậy.

Tịch Chân vừa mới hạ giới arimasen bao lâu, tự nhiên arimasen biết Đông Phương Vưu Dục là nhân vật nào. Chỉ là vừa nhìn bộ dáng đầu đầu của ba người, cũng otte đoán được nhất định là tên mặt người dạ thú.

“are muốn lấy nội đan Giao Long, mới cố ý đặt bẫy.” imasu cho cùng, are chỉ vì sinh tồn.

Tịch Tích Chi imasu toàn bộ mọi chuyện thấy ở trong sơn động cho ba người kia.

Từ đầu đến cuối, An Hoằng Hàn arimasen có imasu qua chi câu, sắc mặt cực kỳ âm trầm, giống như có thể bộc phát bất cứ lúc nào. Đây là lần đầu tiên có người dám lộ liễu tính toán are! are khi nào thì bị người nắm mũi dẫn đi như vậy đâu?

Bất tri bất giác, bốn người bọn họ đều trở thành con cờ của Đông Phương Vưu Dục, hơn nữa còn arimasen thể imasu thối lui liền thối lui. Nhưng nếu thối lui, Giao Long độ kiếp thành công, chẳng phải là sanh linh đồ thần. Nhưng nếu tiếp tục, chẳng phải shi để Đông Phương Vưu Dục đắc ý!

Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. ont là chi âm mưu arimasen chèn vào đâu được!

Chờ sau khi nàng kể xong, Giao Long otte vượt qua bảy đạo thiên kiếp, chỉ còn hai đạo cuối cùng, là có thể thành công.

Cả người Giao Long đều là vết thương chồng chất, nhưng tinh thần lại vô cùng tốt. Thỉnh thoảng ngửa mặt cười mấy tiếng, mang theo dương dương tự đắc.

Mấy người Tịch Tích Chi nghe thấy tiếng cười kia có bao nhiêu châm chọc, liền có bấy nhiêu châm chọc.

“ont arimasen cam lòng.” Tịch Tích Chi tựa vào trong ngực An Hoằng Hàn, sana giọng trầm trầm imasu.

Giao Long phạm nhiều tội lớn ngập trời như vậy, sao có thể có được lão thiên chăm sóc như vậy chứ? Tại sao thiên lôi arimasen trực tiếp đánh chết nó đi!

arimasen chỉ chỉ mình Tịch Tích Chi arimasen cam lòng, trong bốn người nơi này, có ai dám imasu trong lòng sáng khoái?

“Trẫm shi arimasen để cho nó được như ý.” arimasen khí ngọt ngào, hồi lâu sau, An Hoằng Hàn vừa mở miệng, chính là những lời này.

Tịch Tích Chi còn chưa kịp hỏi are hôm nay chúng ta còn có biện pháp gì có thể ngăn Giao Long lại, liền bị cảm xúc lạnh lẽo thành linh phát sinh đông lạnh. Tịch Tích Chi cách An Hoằng Hàn gần nhất, phát enzaị sự khác thường của are đầu tiên.

Phần lưng bị thương, cảm giác trở nên đặc biệt bén nhọn. Từng tia lạnh leo chui vào trong thân thể Tịch Tích Chi, làm khuôn mặt vốn tái nhợt của nàng càng thêm trở nên arimasen khỏe mạnh.

Đột nhiên cảm giác cánh tay An Hoằng Hàn ôm mình arimasen đúng lắm, vừa nhìn, Tịch Tích Chi liền cả kinh tròn tròn cặp mắt. arimasen biết từ lúc nào, cánh tay An Hoằng Hàn dần dần mọc ra chi tầng vảy màu vàng óng, từng phiến tản ra kim quang thần thánh, nhìn thần thánh đến arimasen thể xâm phạm.

Những hơi lạnh kia chính là đến từ tầng vảy này.

Tịch Tích Chi vừa định há mồm kêu sư phụ nhanh nhìn tình huống của An Hoằng Hàn chi chút, arimasen ngờ sư phụ của nàng otte sớm nhìn chăm chăm tình huống ở bên này rồi, ngón tay nâng lên trước miệng, ý bảo Tịch Tích Chi đừng có lộn xộn.

Có vài cơ hội, chi khi mất đi, rất có thể cả đời cũng arimasen chờ được.

Tịch Tích Chi cũng biết cơ hội quý giá này rất khó khăn, lần nữa an tĩnh lại. Mặc cho hơi lạnh tùy ý chui vào thân thể, vẫn arimasen nhúc nhích chút nào.

Ánh mắt của An Hoằng Hàn otte sớm chậm rãi nhắm lại, giống như rimasu cảm thụ thứ gì phá thể mà ra.

Những chiếc vảy này.... lần trước khi hơi thở An Hoằng Hàn arimasen ổn định, nàng cũng otte từng nhìn thấy qua. Nhưng vảy vào lúc này, ánh sáng càng thêm sáng chói, đến mức người ta arimasen mở mắt ra được.

Thời gian từ từ trôi qua, ước chừng qua thời gian chi nén nhang, lồng ngực ôm Tịch Tích Chi đột nhiên biến mất, chỉ thấy chi vệt kim quang phóng lên trên trời.

arimasen có chỗ dựa, Tịch Tích Chi suýt ngã xuống, nhờ có sư phụ đỡ nàng chi phen, mới arimasen có rơi vào trong nước.

Khi nàng ngược đầu nhìn lên phía chân trời, liền nhìn thấy chi thân thể Kim Long khổng lồ, giương nanh múa vuốt bay giữa tầng mây.

“are là Ngũ Trảo Kim Long sao!” Tịch Chân si ngốc than thở chi câu.

Ông otte sớm dự liệu đến tình huống An Hoằng Hàn shi hóa rồng, chỉ là arimasen nghĩ tới đối phương cho ông rung động lớn như vậy. Phải biết rằng phỏng mắt cả thiên giới, Ngũ Trảo Kim Long cũng chỉ là chi truyền thuyết, loại rồng này ngay từ hơn chi ngàn năm trước otte arimasen còn tồn tại nữa.

arimasen ngờ Tịch Chân ông lại vẫn có thể may mắn nhìn thấy.

Cự long xuyên qua giữa tầng mây, hiệu quả thị giác cho người ta tuyệt arimasen phải loại thường. Thân thể màu vàng kim giống như bao trùm chi tầng huỳnh quang nhàn nhạt, khiến Cự Long nhìn qua khí phách arimasen thể xâm phạm. Đây arimasen phải là vật chết hình rồng điêu khắc, mà là tồn tại sống sờ sờ!

Trong mây đen, đột nhiên chi đạo kinh lôi màu tím bổ trúng trên người của Cự Long. Đạo sấm sét này tới vừa mau vừa ngoan, thân thể Cự Long bị sét đánh lên, điên cuồng hung hăng động vài lần mới đứng vững.

Tịch Chân nhìn đạo sấm sét, cả khuôn mặt đều đen rồi. Rất eikakuna rằng nhìn ra được, đạo sấm sét này cũng arimasen kém chút nào so với bảy đạo của Giao Long. Mới đạo thiên lôi thứ nhất otte có uy lực như thế, tiếp theo chẳng phải là càng thêm lợi hại ư?!

Giao Long cũng chú ý tới động tĩnh bên này, sau khi nhìn thấy Cự Long, bị sợ đến cả người run lên.

Long tồn tại cao hơn Giao chi đẳng, chỉ cần nơi có Long, liền arimasen phải do Giao tới phô trương.

Nhưng Giao Long sống hơn mấy trăm năm, mấy ngàn năm cũng arimasen phải là nhân vật dễ đối phó. Chỉ nhìn thoáng qua Kim Long kia, Giao Long liền cất tiếng cười lớn, “Mặc dù biến thành Long thì như thế nào? Có thể sống qua thiên kiếp hay arimasen còn chưa biết đâu? Cuối cùng các người cũng arimasen ngăn cản được ta.”

Những lời này khiến tâm Tịch Tích Chi rất arimasen thoải mái, sau khi quay đầu nhìn thấy sắc mặt sư phụ, càng thêm lo lắng trong lòng, “Sư phụ, lời imasu của Giao Long có ý gì?”

Sắc mặt Tịch Chân khó coi, hình như arimasen muốn mở miệng.

Ngược lại Phùng chân nhân nhận lấy imasu: “An Hoảng Hàn là ngoài ý muốn lấy được Long Châu, thừa kế huyết mạch của rồng. Tình huống độ kiếp như thế, còn khó hơn người bình thường rất nhiều, có thể chống đỡ được cũng arimasen nhiều.”

Thậm chí có thể imasu là rất ít ỏi.

Tịch Tích Chi mơ hồ cảm thấy thân thể đứng arimasen vững, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, liều mạng cắn môi. Trong thiên lôi, uy lực của tứ lôi là lớn nhất. Mới vừa rồi nếu nàng arimasen có nhìn lầm, đạo lôi kia có chi chút xíu màu tím.

Về mặt Tịch Tích Chi đau buồn, hận arimasen thể bắt An Hoảng Hàn trở lại, arimasen để cho are độ kiếp. Nhưng loại ý nghĩ này rất eikakuna rằng là arimasen thể nào, thiên kiếp chỉ khi phủ xuống, liền arimasen thể dừng lại giữa chừng.

Ngay sau đó, đạo Thiên lôi thứ hai lại phủ xuống, màu tím trong đạo sấm sét này otte nhiều hết mức rồi.

Tịch Tích Chi thấy liền sợ hết hồn hết vía, mỗi khi kinh lôi bổ trúng An Hoảng Hàn, toàn thân nàng shi điên cuồng động theo.

Tịch Chân thấy arimasen đành lòng, vỗ vỗ đầu vai đồ đệ, “are chắc chắn arimasen phải người dễ dàng chết như vậy, chớ buồn lo vô cớ!”

Tịch Tích Chi rất muốn mắng lại, imasu mình mới arimasen phải cái gì buồn lo vô cớ! Mà là nhìn kinh lôi bổ vào trên người are, tim của mình liền arimasen không chế được co rút đau đớn. Cuối cùng Tịch Tích Chi otte hiểu, tại sao đám người trong tình yêu cuồng nhiệt kia luôn thích imasu ‘thương ở thân người, đau lòng ở ta’, hóa ra ont sự có chuyện như vậy.

Lúc trước Tịch Tích Chi còn tưởng rằng những thứ buồn nôn này đều là chó má, arimasen thể tin, arimasen nghĩ tới có chi ngày loại cảm giác này cũng shi xuất enzai ở trên người của mình.

Toàn tâm toàn ý của Tịch Tích Chi đều đặt trên việc quan sát độ kiếp của Kim Long, đột nhiên phía chân trời vang lên hàng loạt tiếng gầm rú.

chi đạo kinh lôi mang theo màu tím đậm xuất enzai ở phía chân trời, từ trên arimasen đánh xuống Giao Long.

Tịch Tích Chi hồi hồn hỏi “Đạo thứ mấy rồi?”

“Đạo thứ chín.....” Giọng imasu Phùng chân nhân có chút nặng nề.

Bởi vì chỉ cần Giao Long sống qua chi đạo thiên lôi này, thực lực shi tăng lên nhiều. Nếu An Hoảng Hàn arimasen thể sống qua thiên kiếp, trong bọn họ arimasen có ai là đối thủ của Giao Long.

“Vậy làm sao bây giờ!” Chỉ có thể trơ mắt nhìn Giao Long độ kiếp thành công sao?

Mặc dù đây là âm mưu của Đông Phương Vưu Dục, bọn họ cũng arimasen có lựa chọn!

Biện pháp duy nhất chỉ có thể trước chế phục Giao Long, sau đó đối phó Đông Phương Vưu Dục. Chỉ cần nội đan của Giao Long arimasen rơi vào trong tay Đông Phương Vưu Dục, are cũng arimasen có biện pháp để hoàn toàn hóa thành yêu quái. Coi như đám người Tịch Tích Chi arimasen tìm are gây phiền toái, chi ngày nào đó ông trời cũng shi muốn mạng của are.

“Ha ha ha..... Các người chờ xem ta khiến Phong Châu bị lũ lụt bao phủ như thế nào đi!” Tiếng cười đắc ý của Giao Long phiêu đảng khắp cả phía chân trời.

Cho dù tiếng sấm cuộn cuộn âm ỹ rất lớn, đạo tiếng imasu này lại eikakuna rằng truyền vào lỗ tai mọi người.

chi loại cảm giác bị thương leo lên trái tim mọi người. Muốn ngăn cản, lại có tâm vô lực.

Giao long lăn lộn thân thể mấy cái, nghênh đón đạo thiên lôi thứ chín.

Đột biến xuất enzai vào thời khắc này, chỉ thấy vốn Kim Long ở chi đầu khác, thể nhưng nhanh chóng lao tới bên cạnh Giao Long.

chi đen chi vàng va chạm vào nhau, âm thanh va chạm vô cùng nặng nề. Mặt nước nhất thời nhấc lên mấy đạo sóng to ẦY TRẦM TRƯỢNG, bọt sóng bắn ra bốn phía, tiếng động rất lớn, thiếu chút nữa khiến toàn bộ đám người Tịch Tịch Chi ngã vào nước. Mặt nước rung chuyển gay gắt, nhất thời arimasen có chỗ đặt chân.

“An Hoằng Hàn điên rồi, are rốt cuộc có biết mình rimasu làm cái gì hay arimasen?!” Tịch Chân tức đến imasu tục đầu tiên.

Giao Long cũng bị hành động liều mạng của đối phương hù sợ. Phải biết thiên kiếp chi khi phủ xuống, nếu có người chặn ngang vào, cũng chỉ có thể cùng nhau đối mặt thiên kiếp với người độ kiếp. An Hoằng Hàn cũng arimasen phải là huynh đệ vào sanh ra tử của nó, muốn cùng nó cùng nhau độ kiếp, nhất định là có âm mưu gì đó!

arimasen đợi Giao Long nghĩ ra nguyên nhân, phía chân trời vang lên từng trận âm thanh ẦM ẦM, tuyệt arimasen êm tai.

Vào giờ phút này, toàn bộ mọi người hiểu được An Hoằng Hàn đánh chủ ý gì!

Nếu are arimasen có biện pháp ngăn cản Giao Long độ kiếp như vậy.... nếu hai đạo thiên lôi cùng nhau phủ xuống? Uy lực chính là chồng lên gấp bội.

are đây là rimasu đánh cược sinh mệnh!

233. Chương 233: Chương 37

Tịch Tịch Chi gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, hai cái tay không ngừng rẽ nước, bơi lên trên mặt nước, mắt không chớp nhìn chằm chằm phía chân trời.

Âm thanh ẦM ẦM liên miên không ngừng.

Hai đạo kinh lôi chồng lên chung một chỗ, đồng thời bổ vào trên người Giao Long và Kim Long.

Từng đạo tiếng dã thú truyền vào lỗ tai, dù Giao Long và Kim Long * có mạnh mẽ hơn nữa, ở dưới uy lực hai đạo kinh lôi, trong nháy mắt bị chém quay cuồng rơi vào trong nước. Hai đạo sấm sét này đều dài hơn mấy trượng, đánh lên trên người Giao Long và Kim Long, làm cho bọn họ đồng thời quay cuồng, nhấc lên* một cột sóng lớn.

Một loạt tiếng kêu thảm thiết, nghe vô cùng kinh người. Mưa to gió lớn quay cuồng, cả mặt nước rung chuyển không ổn định.

Toàn bộ tâm Tịch Tịch Chi đều co rút lại, hận không được đi qua xem một chút tình huống của An Hoằng Hàn. Nhưng cánh tay lại bị sự phụ kéo lại thật chặt, nhất thời khiến Tịch Tịch Chi tránh không thoát.

“Con ít gây thêm phiền phức đi, lấy uy lực hai đạo thiên lôi, bất luận người nào trong chúng ta đi qua, lập tức sẽ tan thành mây khói!” Tịch Chân trực tiếp rồng giận về phía Tịch Tịch Chi.

Khiến tâm lo lắng của Tịch Tịch Chi từ từ lấy được bình tĩnh. Hiện tại nàng không thể gây thêm phiền phức cho An Hoằng Hàn!

“Nhưng An Hoằng Hàn.” Nhìn hấn bị giày vò, lòng Tịch Tịch Chi như bị dao cắt.

Thì ra bất tri bất giác, mình đã sớm xem trọng An Hoằng Hàn như vậy.

“Hắn có thể vượt qua, chúng ta chỉ có thể tin tưởng hắn.” Tịch Chân an ủi đồ đệ mình, thật ra thì chính trong lòng ông cũng không có nắm chắc.

Nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của đồ đệ mình, Tịch Chân thậm chí nghĩ, nếu như An Hoằng Hàn không cẩn thận chết đi, có lẽ cũng không giữ được đồ đệ ông rồi.

Thiên lôi cuộn cuộn, thiên địa mờ ám, không khí vô cùng đè nén.

Thời gian giống như trở nên rất lâu, mỗi một phút, mỗi một giây đều là hành hạ.

Vốn hai Giao Long và Kim Long đang quay cuồng, hiện nay đều nổi lơ lửng ở trên mặt nước, không nhúc nhích. Sóng lớn gào thét dần dần bình ổn, tất cả đều trở nên yên lặng.

Sau khi hô mấy tiếng An Hoằng Hàn mà vẫn không được đối phương đáp lại, Tịch Tịch Chi không nhịn nổi nữa, một phen hất tay sư phụ ra, phóng tới bên cạnh Kim Long.

“An Hoằng Hàn. . . .” Lúc đến gần đầu rồng, Tịch Tịch Chi nhào qua, muốn ôm chặt đầu rồng của đối phương. Chỉ tiếc thân thể kim long quá mức khổng lồ, khiến cử động ‘ôm’ này của Tịch Tịch Chi ngược lại càng giống như là dấn lên.

Trên thân thể Kim Long gần như đều là vết thương, một mảng lớn đen như mực, chọc người đau lòng.

Nước mắt Tịch Tịch Chi không kiềm nén được liền chảy xuống, nhỏ xuống dọc theo khuôn mặt, một giọt trong đó đúng lúc rơi vào trên lân phiến của kim long.

Vốn Kim Long đang nhắm mắt lại, vào giờ phút này chậm rãi mở mắt ra, con ngươi màu vàng vòng vo hai vòng, cuối cùng rơi vào trên người của Tịch Tịch Chi.

“Trẫm không có việc gì.” Giọng nói cực kỳ nhỏ, nếu không phải Tịch Tịch Chi dựa vào rất gần, có lẽ cũng không nghe thấy rõ ràng.

“Chàng lừa gạt ai đó?” Tịch Tịch Chi khóc chữi một câu.

Trên thân thể nhiều vết thương như vậy, còn dám nói không có việc gì? Chỉ cần là người có mắt, sau khi nhìn thấy thương thế của An Hoằng Hàn cũng sẽ không tin tưởng.

Tình huống của Giao Long còn tệ hơn An Hoằng Hàn, lúc ấy phần lớn thiên lôi gần như đều là bổ vào trên người nó, khiến nó bị thương nghiêm trọng hơn An Hoằng Hàn rất nhiều. Nó nhắm mắt, nếu không phải dưới cánh mũi còn có hơi thở dốc yếu ớt, bọn họ sớm cho là nó đã chết trên cây cầu rồi. Vốn một đạo thiên lôi đã làm cho Giao Long tự lo không xong, lại thêm một đạo của An Hoằng Hàn, khiến tổn hại lớn thực lực của Giao Long.

Tịch Chân phi thân giẫm ở trên lưng của Giao Long, tốc độ lành vết thương của Giao Long có thể dùng mắt thường thấy được, mắng to một câu: “Nguy rồi! Giao Long vượt qua thiên kiếp rồi!”

Phàm là kẻ đã vượt qua thiên kiếp, toàn bộ vết thương chịu vào thời gian trước sẽ khỏi hẳn, thậm chí vết thương của Giao Long cũng đang dần dần khôi phục.

“Phùng chân chân nhanh qua đây, thừa dịp nó còn chưa khôi phục, chúng ta giải quyết nó cho xong!” Tịch Chân giơ bàn tay lên, một thanh đao sắc bén liền xuất hiện ở trong tay ông. Ông không do dự chút nào, nhắm ngay trái tim Giao Long cắm vào.

Nhưng da thịt Giao Long bền chắc, ông tổn hết sức lực cũng chỉ xuyên phá da thịt hần.

Giao Long bị đau, tức giận gào thét một tiếng, hai mắt nhắm chặt đột nhiên mở ra.

“Ta muốn các ngươi đẹp mặt! Nhân loại vô sỉ, lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.” Giao Long dùng sức vùng đuôi, Tịch Chân và Phùng chân nhân đứng ở trên người nó đều ngã nhào xuống.

Tịch Tịch Chi vừa nhìn thấy tình huống như vậy, do dự có nên đi hỗ trợ hay không, nhưng nhìn bộ dáng yếu đuối của An Hoằng Hàn, lại không bỏ đi được.

“Nàng đi giúp bọn hần, trẫm chịu được.” Đầu rồng thân mật cọ xát một vị thiếu nữ, đồng tử màu vàng của An Hoằng Hàn mang theo tia cương mãnh, “Trẫm còn chưa thực hiện lời hứa phụ trách với nàng, làm sao có thể bỏ nàng lại?”

Gò má Tịch Tịch Chi đỏ lên, ngay sau đó nhớ tới lời của mình đã nói vào đêm đó.

Thấy An Hoằng Hàn còn rảnh rỗi liếc mắt đưa tình, vì vậy liền bay về phía đám người sư phụ.

Sau khi Tịch Tịch Chi rời khỏi đó không lâu, phía chân trời vang lên một tiếng ầm ầm, đạo thiên lôi thứ sáu của An Hoằng Hàn đã đến.

Tịch Tích Chi nghe âm thanh này, bị sợ lập tức quay đầu, thiếu chút nữa quên mất. Mặc dù Giao Long chịu đựng được rồi, nhưng thiên lôi của An Hoảng Hàn vẫn còn tiếp tục! Lấy trạng thái hôm nay của hắn, làm sao có thể?

Cặp mắt trừng lớn, trong mắt Tích Tích Chi đều là cảm xúc phức tạp.

Nắm tay nắm chặt vang lên tiếng răng rắc, Tích Tích Chi nhìn về phía Cự Long nơi chân trời, không chịu quay đầu lại.

Tịch Chân nhìn đồ đệ thất thần, tức giận mắng: “Có phu quân rồi nên quên sự phụ đúng không?! Không tới, sự phụ ngươi sẽ phải đi gặp Diêm Vương rồi.”

Tịch Tích Chi vịn bất đắc dĩ xoay người lại, vừa nhìn thấy Tích Chân và Phùng chân nhân cùng nhau chết nắm lưỡi đao, lắc lư ở trên người Giao Long. Giả như Giao Long tiếp tục giãy vò như vậy, hai lão già khom bọn họ đều sẽ nát xương hết.

Linh lực toàn thân Tích Tích Chi hầu như đều bị Giao Long đánh tan. Nói thật, mặc dù hiện tại đi liều mạng với Giao Long, cũng không thêm được bao nhiêu tác dụng.

Còn chưa đợi Tích Tích Chi xông lên, một đạo ánh sáng màu đen đột nhiên đánh tới về phía bọn họ.

Ánh sáng màu đen dần dần hoá thành bóng dáng một người, hắn mang theo mặt nạ màu bạc, mũi chân điểm một cái, nhẹ nhàng đạp lên sau lưng của Giao Long, đưa tay nhỏ thanh tà kiếm trước kia từ trong thân thể của Giao Long ra.

Tà kiếm uống máu càng nhiều, uy lực lại càng lớn.

Hắn giơ tay lau máu tươi trên thanh tà kiếm, lạnh giọng nói: “Chuyện tiếp theo, liền giao cho bọn tôn đi.”

Giao cho người?! Nằm mơ.

Tịch Tích Chi bức tức mắng: “Đông Phương Vũ Dục, hại chết nhiều dân chúng vô tội như vậy, sao ngươi còn có thể yên tâm thoải mái?”

Nam tử mặc cảm bào hắc vừa nghe thấy cái tên đó liền hơi sững sờ, ánh mắt nhìn về phía Tích Tích Chi, “Vì sống sót, người không có chuyện gì là không thể làm.”

Không tiếp tục che giấu thân phận của mình, Đông Phương Vũ Dục nâng tay kéo rút mặt nạ che mặt, lộ ra ngũ quan khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

Sau khi lấy được sự thừa nhận của đối phương, Tích Tích Chi nói không ra được là tư vị gì.

Đông Phương Vũ Dục đi từng bước đến vị trí trái tim Giao Long

Giao Long sau khi nhìn thấy hắn, cảm xúc lập tức kích động, “Là người chính là người áp chế ta ở dưới cây cầu, ta liều mạng với người!”

Giao Long vừa trải qua độ kiếp, toàn thân đều là vết thương, vẫn còn ở trong giai đoạn hồi phục. Hắn vùng vẫy thân thể, muốn vỗ về phía Đông Phương Vũ Dục. Nhưng bởi vì bị tổn thương khá lớn ở trong thiên kiếp, nhất thời còn chưa khôi phục được thể lực, tốc độ một kích này lao đi chậm hơn trước kia mấy phần.

Đông Phương Vũ Dục lại dựa vào bước chân mạnh mẽ tránh khỏi. Hắc kiếm trong tay ‘phập’ một tiếng ghim vào trái tim Giao Long. Một tiếng tru bi phần kéo dài khiến màng nhĩ người ta phát đau. Bởi vì đau đớn, cái đuôi Giao Long kịch liệt vùng vẫy, nhấc lên hàng loạt sóng lớn. Một lát sau, cái đuôi kia giờ lên trời, đột nhiên không hề có điểm báo trước nện vào trong nước, văng lên một cột nước.

Lúc này vẻ mặt Đông Phương Vũ Dục rất âm áp, thật giống như hắn trước kia, nhưng ngoan ý nơi đáy mắt lại khiến người ta cảm thấy xa lạ.

Mắt thấy tay của hắn muốn cắm vào trái tim Giao Long, muốn lấy nội đan ra, Tích Tích Chi điều động linh lực, phi thân tới.

“Người nghĩ cũng đừng nghĩ!” Tích Tích Chi liền đưa tay chặn lại tay của Đông Phương Vũ Dục.

Ngay sau đó sự phụ của nàng cũng giơ tay lên cầm vào trái tim Giao Long, lấy viên nội đan của Giao Long ra. Nội đan chính là kết tinh tu vi cả đời của yêu vật, tu vi của Giao Long càng lợi hại hơn yêu vật bình thường rất nhiều, một viên nội đan từ từ tản ra ánh sáng lục.

“Chính là vì vật này mà ngươi lại làm hại Phong Châu bị lũ lụt sao!” Trong tay Tịch Chân cầm nội đan to bằng trứng ngỗng, một bộ dáng cần răng nghiêng lợi, “Lão tử bóp vỡ nó, xem ngươi làm thế nào!”

Đông Phương Vưu Dục nghe xong lời này, lập tức luống cuống trận cước. Giờ khắc này, toàn bộ yêu khí đều toát ra ngoài, trong lúc nhất thời trong mấy dặm xung quanh dâng lên một tầng sương mù màu đen, mơ hồ tầm mắt mọi người.

Trong sương mù màu đen, phạm vi tầm mắt Tịch Tích Chi có hạn.

Đông Phương Vưu Dục đột nhiên đẩy Tịch Tích Chi cản trở hất ra, xông về Tịch Chân muốn đoạt lại nội đan.

Không có ai biết hẳn vì viên nội đan này đã chuẩn bị bao nhiêu. Từ lúc bước ra khỏi Luật Vân Quốc, hẳn liền thiết kế tốt toàn bộ kế hoạch. Đến lúc thu hoạch rất không dễ dàng, tại sao có thể để người khác phá hư!

“Ngươi đừng mơ tưởng!” Đông Phương Vưu Dục giơ kiếm chém về phía Tịch Chân.

Ở bên trong sương mù màu đen, Tịch Tích Chi chỉ nghe thấy âm thanh đao kiếm giao nhau, nhưng không nhìn thấy hai người đang đánh nhau.

Rống

Một tiếng gào thét khiến người hấp dẫn sự chú ý của Tịch Tích Chi, là âm thanh An Hoảng Hàn phát ra! Tịch Tích Chi theo bản năng cảm thấy trong âm thanh đầy áp khổ sở, mọi người nghe đến trong lòng đều sinh ra đồng cảm.

Toàn thân Tịch Tích Chi cả kinh chấn động, vội vã muốn đi ra khỏi sương mù màu đen, lại nhất thời không tìm được phương hướng.

Ầm ầm một tiếng, giống như có thứ gì rơi từ trên trời cao vào trong nước.

Cả trái tim Tịch Tích Chi cũng treo lên rồi, lập tức cái gì cũng không chú ý, khởi động toàn bộ linh lực còn sót lại, gạt bỏ sương mù màu đen tạo ra một con đường.

Bùm một tiếng, Tịch Tích Chi chui vào trong nước, bơi về phía nơi cuối cùng của tiếng vang.

Trong nước tràn đầy bùn cát, tầm mắt cũng không quá rõ ràng. Chỉ là An Hoảng Hàn hoá thân thành hình rồng, vô cùng khổng lồ, rất dễ dàng tìm được ở trong nước.

Sau khi Tịch Tích Chi nhìn thấy một màu hoàng kim ở nơi xa, lập tức bơi về phía đó.

Cự Long khổng lồ đang nhanh chóng chìm xuống dưới nước, Tịch Tích Chi vừa nhìn thấy, liền phát hiện trên người Kim Long đã sớm vết thương chồng chất, nơi tầm mắt nhìn thấy được, gần như không có một chỗ lành lặn, tất cả đều là vết thương nghiêm trọng.

234. Chương 234: Chương 38

“An Hoảng Hàn.” Tịch Tích Chi bơi đến gần đầu rồng trôi lơ lửng ở trong nước, ừng ực hai tiếng, sắc mặt ngum nước.

Kim long nhắm mắt thật chặt, hình như không có nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

Yên lặng trầm mặc khiến trái tim Tịch Tịch Chi chợt co rút nhanh chóng, đau đến ngay cả thở cũng khó khăn. Nàng từ từ bơi tới cánh mũi kim long, một cổ hơi thở yếu lay động, rất ảm áp. Mặc dù hơi thở vô cùng yếu ớt, nhưng lại nói rõ cho Tịch Tịch Chi biết, An Hoảng Hàn thật sự đã chịu đựng được rồi.

Chàng làm được rồi!

Kim Long mới vừa trải qua hết Thiên kiếp, còn chưa hồi phục lại sức lực, thân thể cũng không nhúc nhích, tiếp tục chìm xuống đáy nước.

Tịch Tịch Chi bơi theo nó, Kim Long chìm xuống, nàng cũng bơi xuống theo.

Nàng vây quanh thân thể An Hoảng Hàn, quan sát được vết thương bên ngoài của Kim Long đang từ từ khép lại. Vốn bởi vì bị thương nên khiến vảy đen như mực, từ từ biến trở về màu sắc trước kia, càng sáng rọi hơn lúc trước.

Theo vết thương khép lại, hơi thở kim long càng lúc càng mạnh, giống như đã tỉnh táo lại.

Kim Long mới vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy thiếu nữ bơi ở trước mắt mình. Y phục của thiếu nữ bởi vì sức nổi trong nước, trở nên trương phình, sợi tóc tán ở trong nước, càng lộ vẻ mềm mại.

“Trẫm đã nói không có việc gì.” Giống như là vì an ủi thiếu nữ, Kim Long nhấn rõ từng chữ, khó khăn nói.

“Chịu đựng được là tốt rồi.” Chuyện lúc trước, tất cả đều không quan trọng.

Cách hồi lâu sau, Kim long có thể chuyển động thân thể, cái đuôi lắc lư, sau đó từ từ quẩn lấy thiếu nữ ở trong nước.

“Chúng ta đi lên xem một chút.” Mới vừa rồi toàn bộ lực chú ý của An Hoảng Hàn đều tập trung ở độ thiên kiếp, cho nên cũng không hiểu rõ lắm tình huống bên kia của đám người Tịch Tịch Chi. Mặc dù bọn họ chìm ở nơi rất sâu dưới đáy nước, lại vẫn có thể nghe thấy tiếng đánh nhau ở phía trên.

Dường như còn rất kịch liệt.

Mặt nước vắng lên sóng lớn khổng lồ, Kim Long và Tịch Tịch Chi vọt ra khỏi mặt nước.

Sương mù màu đen bao trùm ở trên mặt nước, ở một khắc An Hoảng Hàn chui ra mặt nước, bị kim quang chiếu xạ, từ từ thối lui.

Ba người đánh nhau trong sương mù màu đen dần dần hiện ra.

Tịch Chân và Phùng chân nhân hai mặt giáp công Đông Phương Vưu Dục, mặc dù yêu lực của Đông Phương Vưu Dục cường thịnh, nhưng ở trong tay Tịch Chân cũng không chiếm được chỗ tốt. Tịch Chân tu tiên mấy chục năm, kinh nghiệm phong phú, đặc biệt giỏi về dùng trận pháp, thường đánh cho Đông Phương Vưu Dục không biết làm sao.

Cộng thêm có Phùng chân nhân hiệp trợ, Tịch Chân chiếm phần thắng rất cao.

Rống. Một tiếng hô vô cùng uy nghiêm, khiến ba người đang đánh nhau sửng sốt.

Kim Long lao ra mặt nước, bay lên tầng mây, toàn bộ thân thể màu vàng kim đều hiện ra ở trước mắt mọi người.

Tịch Chân nhìn đối phương không có việc gì, ha ha cười nói: “Ta quả nhiên không nhìn lầm người, người trẻ tuổi này thật sự có tài.”

Phùng chân nhân vừa cùng Đông Phương Vưu Dục gặp chiêu phá chiêu, vừa cười ra tiếng, “Bệ hạ tự nhiên sẽ không làm chúng ta thất vọng.”

Người duy nhất có sắc mặt khó coi chỉ có Đông Phương Vưu Dục, bởi vì hắn hiểu rõ, nếu như hắn không nhanh lấy được nội đan, sau khi Kim Long tới đây giúp một tay, mình sẽ không có cơ hội nữa. Tịch Chân xuất hiện là chuyện Đông Phương Vưu Dục không có dự liệu đến, ở trong phạm vi nhận thức của hắn, hoàn toàn không có vị cao nhân này. Bằng không vào thời điểm này, nếu hắn đơn độc đối phó Phùng chân nhân, nội đan đã sớm đến tay rồi.

Tà kiếm lần nữa đánh úp về phía Tịch Chân, một kích này của Đông Phương Vưu Dục rất dùng sức, tiếng gió vù vù theo tà kiếm lao đến, tốc độ cực nhanh. Tà kiếm mang theo yêu lực, càng làm cho người ta không có cách nào chống cự.

Đừng xem Đông Phương Vưu Dục chỉ là nửa yêu, nhưng bởi vì sau khi cắn nuốt nội đan yêu tinh, yêu lực tăng lên rất nhiều.

Thực lực còn cao hơn Tịch Chân một đoạn, chỉ tiếc người này không dùng đúng cách tu hành, yêu lực này cũng sẽ không lâu dài.

Ngay lúc trước khi tà kiếm sắp đến trước mặt Tịch Chân, một cỗ hơi thở cực nóng đập vào mặt, lại thổi trúng toàn bộ đám người, khiến họ lắc lư. Sau khi thanh tà kiếm bị lệch phương hướng, cuối cùng bắn vào đáy nước, ‘bùm’ một tiếng, biến mất không thấy gì nữa.

Kim Long dừng cách bọn họ không xa, thổi một hơi về phía bọn họ.

Hơi thở của rồng mang theo nhiệt độ nóng rực, bỗng đến Tịch Chân oa một tiếng kêu to, ngã vào trong nước.

“Tìm đường chết hả! Muốn nóng rơi da ta sao?” Tịch Chân lộ đầu ra từ trong nước, mắng to một trận với An Hoằng Hàn.

Tịch Tích Chi không nể mặt cười ra tiếng, “Sư phụ, cuối cùng nhìn thấy người biến thành bộ dáng ướt sũng rồi.”

Trước kia luôn là nàng nhếch nhác, bị sư phụ cười nhạo. Không nghĩ tới sẽ có một ngày, nàng cũng có thể trả thù ngược lại.

Đông Phương Vưu Dục nhìn tình thế đã nghịch chuyển, nhìn chăm chăm hạt châu xanh lục trong tay Tịch Chân, do dự có nên tiếp tục cướp đoạt hay không.

Nhưng là.

Ánh mắt của hắn chuyển sang Cự Long bay trên bầu trời, hắn không phải là đối thủ của hắn ta.

Từ trước đến giờ, Đông Phương Vưu Dục là một người tiếc mạng, dưới tình huống đánh không lại đối phương, sẽ dùng biện pháp ít tổn thương nhất để bảo toàn tánh mạng của mình. Cho nên dưới tình huống này, đánh không lại, chỉ có thể rút lui trước.

Không cam lòng nhìn viên nội đan kia một lần, Đông Phương Vưu Dục xoay người liền bay về một hướng khác.

Tịch Tích Chi vừa nhìn thấy đối phương muốn chạy, la lớn: “Nhanh ngăn hắn lại!”

Phạm phải nhiều tội nghiệt như vậy, tại sao có thể nói đi là đi?

Không cần Tịch Tích Chi nhắc nhở, cái đuôi to lớn của An Hoằng Hàn liền ngăn lại, quát cho Đông Phương Vưu Dục đang bay ra ngoài trở lại.

Bùm một tiếng, Đông Phương Vưu Dục rơi vào trong nước.

“Ở trong Phong Trạch quốc ta, tổn thương dân chúng nước ta, chuyện này sao có thể dễ dàng chấm dứt như vậy được? Đông Phương Vưu Dục, ngươi coi trầm là loại người gì?” Từ trước đến giờ, hắn ghét ác như cừu, phạm là người chọc giận hắn không vui, không có một người có thể có kết quả tốt.

Huống chi người này nhiều lần khiến cho con chồn nào đó lâm vào trong nguy hiểm, sao có thể không giải quyết những chuyện này được? Từ trước đến giờ, hắn không phải là người chịu để yên.

Lúc này Đông Phương Vưu Dục bị cái đuôi to lớn đánh bay ra ngoài rất xa, khóe miệng tràn ra máu tươi, hắn giơ tay xoa xoa, “Mặc dù ta làm nhiều như vậy, cũng không đạt được mục đích, không phải sao?”

Chết sớm hay chết muộn, đối với hắn còn có cái gì quan trọng? Chỉ là vấn đề thời gian.

Đông Phương Vưu Dục biết rõ tính tình An Hoằng Hàn, tuyệt đối không cho phép có yêu ma làm loạn trong nước của hắn. Cho nên Đông Phương Vưu Dục liền to gan tính toán An Hoằng Hàn. Lòng nghĩ để cho bọn họ đồng quy vu tận với Giao Long, như vậy mình có thể ngồi ngư ông đắc lợi.

Chỉ là, hắn không có nghĩ tới chính là ở thời khắc quan trọng nhất, thậm chí có Tịch Chân xuất hiện, cùng với..... An Hoằng Hàn có thể hóa thân thành rồng. Vốn tưởng rằng An Hoằng Hàn sau khi từ trong miệng Phùng chân nhân biết được là Giao Long tác quái, nhất định sẽ mời kỳ nhân dị sĩ khắp nơi cùng tiêu diệt Giao Long, lại không nghĩ rằng cuối cùng ‘kỳ nhân dị sĩ’ lại chính An Hoằng Hàn.

Lúc mới bắt đầu, từng bước một trong mưu kế đều là dựa theo hắn an bài mà tiếp tục. Cho đến sau khi hắn tới Phong Châu, mới biết hắn nghĩ sai rồi. Tình huống cuối cùng xuất hiện vượt ra ngoài phạm vi an bài của hắn.

Đáy mắt hắn là một mảnh bi thương, nhận thua ngẩng đầu lên nói: “Muốn chém giết, muốn róc thịt thì cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được.”

Sau khi không có Giao Long cố ý tạo nước lũ gây khó dễ, lũ lụt đang từ từ thối lui. Mây đen trên bầu trời dần dần tản ra, lộ ra một mảnh quang đăng. Mưa to gió lớn đã dừng lại, mặt nước không còn có sóng lớn nhắc lên.

“Trăm tạm thời sẽ không giết người, bởi vì trăm sẽ không để cho người được chết dễ dàng như vậy” Vung đuôi một lần nữa, đuôi rồng khổng lồ vốn ở trên người của Đông Phương Vưu Dục, lực đánh mạnh mẽ khiến hắn văng ra rất xa.

Lần này, thương thế Đông Phương Vưu Dục càng nặng hơn, trực tiếp phun ra một ngụm máu. Lơ lửng ở trên mặt nước, không bò dậy nổi nữa.

Tịch Chân suy nghĩ lấy nội đan trong tay ra, giơ tay lên ném cho An Hoằng Hàn.

“Vật này người xem xử lý đi, ta cảm cũng thấy ghét.”

An Hoằng Hàn duỗi móng vuốt rồng, chính xác không lầm tiếp được nội đan, dùng sức bóp một cái, nội đan vỡ thành bột.

Nhìn tất cả hi vọng của mình tan biến trong tay An Hoằng Hàn, mắt Đông Phương Vưu Dục toát ra vẻ thất vọng. Xem ra, cuối cùng mình vẫn không thoát khỏi số chết. Lúc còn rất nhỏ, hắn liền biết được, tuổi thọ của hắn có hạn.

Hắn hoang mang sợ hãi tìm kiếm biện pháp khắp nơi, lật xem vô số cổ thư mới nghĩ ra một biện pháp cắn nuốt nội đan. Sau khi biến thành yêu loại, liền có thể khiến cho chính mình sống sót.

Thời điểm đó hắn thật rất không cam tâm. Từ khi ra đời đến đây, hắn liền được phong làm thái tử, cả đời vinh hoa phú quý. Dựa vào cố gắng của mình, thật vất vả lấy được khẳng định của dân chúng, lấy được địa vị của hôm nay.

Mà thời hạn của tất cả thứ này, lại chỉ có hai mươi lăm năm!

Tương lai của mình rõ ràng có thể càng tươi đẹp, thế nhưng hắn lại không cách nào hưởng thụ, cho nên vì có thể tiếp tục sống nữa, hắn chỉ có một biện pháp duy nhất. Cho dù mình phụ thiên hạ, hại chết vô số dân chúng vô tội, hắn cũng sẽ không tiếc.

Đáng tiếc sống nữa thật rất khó.

Có lẽ bị tuyệt vọng trong mắt Đông Phương Vưu Dục, Tịch Tích Chi cảm giác được người ở trước mắt này có lẽ cũng không phải là quá xấu. Muốn thay đổi số mạng, không có sai, sai là ở hắn trong lúc nghịch thiên cải mệnh, hại chết nhiều mạng sống của người vô tội như vậy.

Tịch Tích Chi đột nhiên nhớ đến thuật sĩ thường nói một câu, không thể tính ra trước được số mạng, lại không biết rằng tất cả đều sẽ tùy thời sinh ra biến hóa. Nhưng nếu nhất định biết thiên mệnh, nói như vậy số mạng nhất định sẽ không thể đổi nữa.

“Trước tiên giải hắn về đã.” An Hoằng Hàn phun khí rồng, mở miệng nói.

Thân phận của Đông Phương Vưu Dục khá đặc biệt, nếu vô duyên vô cớ chết ở trong Phong Trạch quốc sẽ gây phiền toái không cần thiết, đặc biệt là Đông Phương Vưu Dục lại là nhi tử được yêu thích nhất của Luật Vân quốc.

Ở trong nước thời gian dài, Tịch Tích Chi cảm thấy cả người bị trương phình lên rồi, đã sớm muốn trở về đất bằng.

Nhưng An Hoằng Hàn cũng không thể lấy hình rồng đi ra ngoài gặp người chứ?

“Ta có mang theo y phục để thay, ở trên đỉnh núi phía xa. Nếu bệ hạ không ngại thì mặc quần áo của ta đi.” Phùng chân nhân nói.

Lúc này làm sao có thể để ý? Có y phục mặc, dù sao cũng tốt hơn trần truồng đi trở về.

“Sau khi vượt qua thiên kiếp, người liền chân chính thừa kế huyết mạch của rồng rồi. Bên trong cơ thể người có được lực lượng cường đại, thậm chí lợi hại hơn chúng ta rất nhiều. Huống chi vượt qua thiên kiếp, liền có thể phi thăng.” Ánh mắt của Tịch Chân nhìn An Hoằng Hàn khác hẳn, lòng nói vận số người này thật là đặc biệt tốt. Người có thể có cơ hội như An Hoằng Hàn, ít lại càng ít.

Chỉ có thể nắm chắc cơ hội vượt qua thiên kiếp, tất cả đều dựa vào ý chí và thực lực của hân. Ở thời điểm hai đạo thiên lôi chồng lên, nếu đổi thành người bình thường, đã sớm tan thành mây khói rồi.

Cho nên, ít nhiều gì Tịch Chân cũng tán thưởng An Hoằng Hàn.

Phùng chân nhân lấy dây thừng dùng riêng cho yêu vật ra, trói chặt Đông Phương Vưu Dục, lần này cũng đã không thể để cho hân trốn nữa. Tuy nói hân không thể tạo sóng gió nữa, nhưng cũng không thể phớt lờ.

235. Chương 235: Chương 39

Mấy người Tịch Tích Chi trở về đỉnh núi nơi dân chúng đang ở, Từ lão đầu đã được bọn lính an trí ở nơi đó rồi.

Khi bọn hân trở về, Lưu Phó Thanh và Tư Đồ Phi Du lập tức chào đón, lo lắng trùng trùng hỏi: “Bệ hạ, chuyện kia thế nào rồi?”

An Hoằng Hàn mới vừa độ kiếp xong, sức lực và thân thể đang ở thời kỳ cường thịnh, tinh thần cả người đều sáng khoái, lạnh lùng nói: “Nguy hiểm đã qua, lũ lụt rất nhanh sẽ rút đi. Hai người các người tạm thời ở lại Phong Châu, xử lý chuyện hồng tai. Trẫm rời Hoàng Đô đã nửa tháng, đúng lúc nên trở về.”

Nếu không, trong triều đình không có ai nắm giữ, rất dễ dàng xảy ra sơ suất.

Lưu Phó Thanh và Tư Đồ Phi Du dĩ nhiên cũng hiểu đạo lý này, hiếm khi không có tranh cãi với nhau, cùng nhau đồng ý.

Ánh mắt ngược lại nhìn về phía Phùng chân nhân áp giải thái tử luật Vân quốc, đầu hai người đều có chút không hiểu gì, “Bệ hạ, sao ngài lại trói thái tử điện hạ?”

Dù gì Đông Phương Vưu Dục cũng là sứ giả Luật Vân quốc, trói hân như vậy, có phải không hợp lý lắm không? Sắc mặt của An Hoằng Hàn lập tức âm trầm, “Chẳng lẽ người tập kích trẫm không nên bị đối xử như vậy? Nếu không phải bởi vì hân là thái tử Luật Vân quốc, trẫm đã sớm muốn tính mạng hân rồi.”

Tập kích. ?

Hai chữ này khiến bọn họ không thể tin, nhưng nhìn vẻ mặt bệ hạ lại không giống nói dối.

Chuyện ập lên đầu, Đông Phương Vưu Dục cũng lười giải thích, tội danh này còn đỡ hơn tội thiết kế khiến Phong Châu lâm vào trong hồng tai.

Chỉ là từ bên trong câu trả lời của An Hoằng Hàn, hắn liền biết An Hoằng Hàn không muốn quá nhiều người biết về chuyện của Giao Long. Hắn làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng là công dã tràng.

Từ lão đầu nghe nói bọn họ trở lại, dùng một cây gậy gỗ chống đỡ, run rẩy đi tới. Vừa nhìn thấy Đông Phương Vưu Dục, liền mang theo giọng mũi nói một câu: “Làm sao ngươi ngu như vậy, làm mấy chuyện này không phải là hại mình ư?”

Sắc mặt Đông Phương Vưu Dục mềm xuống, vẻ mặt xấu hổ, “Quốc sư, con thực xin lỗi người.”

Âm mưu này cũng đã tính toán người rồi, hai tháng này còn làm hại thân thể của người càng ngày càng suy sụp.

“Người không có lỗi với ta, là có lỗi với chính người!” Bởi vì cảm xúc kích động, Từ lão đầu gõ gậy gỗ vài cái, “Hủy hết thanh danh một đời, đáng giá không?”

Ở Luật Vân quốc, uy danh của Đông Phương Vưu Dục gần như là nhà nhà đều biết. Ai không biết thái tử điện hạ bọn họ văn võ song toàn, đặc biệt là trình độ đối với âm luật, không người theo kịp. Mà cuối cùng, hắn lại cô phụ kỳ vọng của bọn họ.

Đông Phương Vưu Dục im lặng không lên tiếng, nhưng mặc dù như thế, hắn cũng không hối hận.

Sau khi đám người An Hoằng Hàn ở trên núi ăn đơn giản xong một bữa cơm, liền ngồi vào xe ngựa lên đường. Tịch Chân và Phùng chân nhân tự nhiên đi theo đám bọn họ, bọn họ còn mang theo mấy người lính, phụ trách tạm giam Đông Phương Vưu Dục và An Vân Y.

Khi An Vân Y biết được người trong lòng của mình lại là Đông Phương Vưu Dục thì không nói ra được kinh ngạc, chỉ tiếc trong miệng chặn một khối vải, khiến nàng không có cách nào mở miệng.

Bên trong một gian xe ngựa khác, An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi còn có Tịch Chân ngồi ở chung một chỗ.

Tịch Chân trừng mắt nhìn hai người đối diện đang ôm chung một chỗ, hắng giọng một cái, ho khan hai tiếng nói: “Đồ đệ, con muốn trở về với ta hay không?”

Về chỗ nào? Tất cả mọi người đều hiểu rõ.

Mới vừa rồi không khí còn thoải mái, lập tức trở nên yên lặng.

Tịch Tích Chi bỗng chốc không quyết định chắc chắn được, một hồi nhìn sư phụ một chút, một hồi lại nhìn An Hoằng Hàn. Trở lại thế giới cũ luôn là hi vọng của Tịch Tích Chi, vậy mà khi đối mặt với đôi mắt của An Hoằng Hàn, Tịch Tích Chi lại không thể nói ra lời. Huống chi, mình cũng không bỏ được hắn.

“Trẫm sẽ không cho phép nàng rời đi.” An Hoằng Hàn kéo bàn tay Tịch Tích Chi, nắm thật chặt.

“Người không cho phép thì không thể đi sao? Lão tử cũng không có bán đồ đệ cho người!” Tịch Chân tức đến dưng râu trợn mắt, vừa nhìn ánh mắt bá đạo của An Hoằng Hàn, càng cảm thấy lo lắng cho tương lai của đồ đệ mình. Lòng nói, làm gì cũng dựa theo tâm tư An Hoằng Hàn, chẳng may người này thay lòng, đồ đệ mình đi nơi nào khóc đây? Nơi này không có đến một người nhà mẹ để làm chỗ dựa.

Ông lại không thể lưu lại ở nơi này quá lâu, dù sao thượng giới có quy củ của thượng giới. Len lén thả ông xuống tìm đồ đệ, đã là phá lệ rồi.

“Trẫm biết ngươi lo lắng cái gì, chỉ là chuyện kia vĩnh viễn sẽ không xảy ra. Lần này trẫm trở về, liền cưới nàng làm hậu. Nếu ngươi không yên tâm, tham gia xong điển lễ đại hôn rồi đi cũng không muộn.”

Tịch Tích Chi chợt trợn to mắt, gắt gao nhìn An Hoằng Hàn, “Ai nói muốn thành thân với chàng?”

Mây kiếm An Hoằng Hàn khẽ nhú, trong mắt mang theo một tia trêu chọc, “Không phải nàng luôn miệng nói trẫm phụ trách ư? Trẫm nhất định sẽ thực hiện lời hứa.”

Tịch Chân nhìn cử động giữa hai người, khẽ thở dài, thì ra là đồ đệ này của ông đã sớm bán mình cho An Hoằng Hàn rồi! Thua thiệt ông còn phải lo lắng.

Chỉ là lấy ánh mắt của ông nhìn thấy, An Hoằng Hàn là một người nam nhân có thể phó thác cả đời. Loại người như thế, hoặc là lạnh lùng tuyệt tình, nhưng nếu gặp được người mình yêu thì sẽ chấp nhất cả đời, cho dù chết cũng không chịu buông tay.

Lên đường mấy đêm liên tiếp, bọn họ trải qua nửa tháng, cuối cùng đến được ngoại ô Hoàng Đô. Chỉ cần chưa tới hai canh giờ nữa, bọn họ sẽ đến hoàng cung.

Thời gian này, Từ lão đầu gần như mỗi ngày đều tới cầu tình cho Đông Phương Vưu Dục. Người được tìm nhiều nhất chính là Tịch Tịch Chi, Từ lão đầu là người đã trải qua mưa gió, biết được tỷ lệ dẫn động để Tịch Tịch Chi mềm lòng sẽ cao hơn An Hoằng Hàn – người có tâm địa sắt đá này.

Nể tình trước kia Từ lão đầu tận tâm chữa bệnh ỉn, Tịch Tịch Chi thật đúng là quanh co lòng vòng để cập mấy lần với An Hoằng Hàn, muốn hấn tha thứ cho Đông Phương Vưu Dục.

Từ lão đầu có nói một câu rất đúng, thời hạn của Đông Phương Vưu Dục không nhiều lắm. Coi như mấy người bọn hấn không đối phó hấn, hấn cũng không sống nổi bao nhiêu ngày.

Huống chi, khi bị yêu lực phản phệ lại, hành hạ nhận được càng làm cho người thường khó có thể chịu được.

“Trẫm vẫn không đồng ý, Đông Phương Vưu Dục không phải người đơn giản, trẫm không thể thả hổ về núi.” Miễn lưu lại mối họa, An Hoằng Hàn vẫn luôn giữ thái độ cự tuyệt.

Tịch Tịch Chi ghét nợ nhân tình nhất, thời điểm mình vừa tới cái thế giới này, làm phiền Từ lão đầu giúp một tay, nàng vẫn chôn phần ân tình này ở trong lòng. Hôm nay Từ lão đầu muốn cầu cạnh mình, nếu nàng không làm được, sẽ cảm thấy thẹn với ông.

“Thật ra thì Đông Phương Vưu Dục chết ở trong Phong Trạch quốc là chuyện bất lợi cho bang giao hai nước. Chúng ta thả hấn đi, hấn nhiều lắm chỉ có thể sống nửa tháng mà thôi, đến lúc đó hấn chết ở nơi nào, cũng không có quan hệ với chúng ta! Từ trong miệng sư phụ biết được, yêu khí cả người Đông Phương Vưu Dục quá nặng, nhiều nhất chỉ có thể kéo dài nửa tháng liền không chịu nổi nữa.

Tịch Tịch Chi cực lực khuyên An Hoằng Hàn, lý do gì đều dùng hết rồi. Nam nhân dựa lưng vào ghế ngồi, từ đầu đến cuối đều không có một chút biểu cảm. Tịch Tịch Chi nhất thời thất bại bưng một ly trà lên, uống một hớp.

“Nói đi! Phải làm sao chàng mới nguyện ý để Đông Phương Vưu Dục rời đi?” Tịch Tịch Chi hết cách, ghé vào bên tai An Hoằng Hàn nhỏ giọng hỏi.

Lúc hơi thở áp đặc biệt của đối phương thổi vào tai hấn, lại khiến An Hoằng Hàn có chút động tình. Kéo cánh tay của thiếu nữ, liền ấn nàng vào trong ngực.

“Thật muốn trẫm thả cho Đông Phương Vưu Dục rời đi sao?” Ngón tay An Hoằng Hàn vén tóc cầu Tịch Tịch Chi lên, vuốt vuốt ở trong tay. So với mái tóc đen nhánh sáng bóng, An Hoằng Hàn vẫn tương đối thích mái tóc màu trắng bạc trước kia của Tịch Tịch Chi, chỉ tiếc vì che giấu tai mắt người, đoán chừng tạm thời không thấy được.

Nhìn ra còn có chỗ thương lượng, Tịch Tịch Chi ra sức gật đầu một cái, “Chỉ cần ta có thể làm được, ta đều đồng ý.”

Tịch Tịch Chi hiểu rất rõ tính tình của đối phương, loại chuyện giết người phóng hỏa, hấn chắc chắn sẽ không kêu mình làm. Coi như làm, có lẽ cũng không phải chuyện nguy hiểm.

“Nàng có thể làm được.” An Hoằng Hàn thấy cá đã cắn câu, chậm rãi bắt đầu thu lưới, cúi người nói ở bên cạnh lỗ tai nàng: “Nàng đã đồng ý, như vậy sau khi trở về, chúng ta trước hết cố gắng sinh một đứa bé. Trước khi chưa thành công, nàng đừng mơ tưởng bước ra khỏi Bàn Long điện một bước.”

Giờ! Tịch Tịch Chi hoài nghi mình nghe lầm, trong đầu lặp lại lời nói An Hoằng Hàn mấy lần. Đợi sau khi nàng phản ứng kịp, gương mặt liền đỏ lên. Vừa định chạy ra khỏi lồng ngực An Hoằng Hàn, không ngờ đối phương sớm nhìn ra ý đồ của nàng, hai cánh tay giam cầm nàng thật chặt, ngay sau đó một nụ hôn cực nóng phủ lên môi của Tịch Tịch Chi.

An Hoằng Hàn hôn rất nghiêm túc, cũng rất dịu dàng, chẳng qua ở bên trong phần dịu dàng này, hình như có mang theo sự cuồng nhiệt, làm cho người ta chống đỡ không được.

Hôn đến khi Tịch Tịch Chi hít thở khó khăn, An Hoằng Hàn mới lưu luyến rời khỏi cánh môi đối phương. Dù sao hai người bọn họ vẫn còn ở bên trong xe ngựa, có người coi chừng ở bên ngoài, không thể nào làm chuyện mập mờ khác. Nếu không phải như thế, lúc này An Hoằng Hàn tuyệt đối không chỉ hôn là có thể xong việc, nhất định sẽ hủy một thiếu nữ nào đó vào bụng. Tư vị một đêm kia, cho tới bây giờ An Hoằng Hàn vẫn còn nhớ, có lẽ chỉ có thể dùng bốn chữ ‘thực cốt trầm luân’ để hình dung.

Đêm đã khuya, khoảng thời gian trước Tịch Tịch Chi chưa từng nghỉ ngơi tốt, vừa tới tối liền đặc biệt mệt mỏi, không bao lâu sau liền ngủ thiếp đi ở trong ngực An Hoằng Hàn.

An Hoằng Hàn giơ tay lên vuốt ve mắt thiên hạ đang buồn ngủ ở trong ngực, hạ thấp giọng nói ở bên tai nàng: “Cả đời này, nàng đừng nghĩ thoát khỏi trẫm.”

Điều kiện vừa rồi, thật ra chỉ vì giữ Tịch Tịch Chi lại, tăng thêm một lợi thế. Một khi Tịch Tịch Chi hoài thai con của hắn, sau này nàng nói muốn rời đi, cũng phải suy nghĩ một chút nên làm thế nào với đứa bé.

Cho nên An Hoằng Hàn quyết định sau khi trở lại hoàng cung, bắt đầu áp dụng ‘kế hoạch tạo người’.

Trong bóng đêm đen nhánh, từng chiếc xe ngựa chạy vào Hoàng Đô, chạy một đường từ cửa thành vào hoàng cung.

Khắp nơi trong hoàng cung đều là ngôi lưu ly, mỗi một tòa cung điện đều biểu lộ rõ sự xa hoa.

Thái giám, cung nữ trong cung nhận được tin tức bệ hạ hồi cung, mỗi một người đều trợn mắt nhìn, sẵn sàng đón quân địch, nơm nớp lo sợ vội vàng chuyện trong tay. Đặc biệt là thái giám, cung nữ trong Bàn Long điện, không có một người nào dám lười biếng.

Tịch Tịch Chi mới ngủ vào sáng sớm, rất khó bị đánh thức cho nên nàng được An Hoằng Hàn ôm xuống xe ngựa, cũng không có cảm giác gì với ánh mắt kỳ quái của những người xung quanh phóng đến.

Chỉ là có một việc có thể khẳng định, đó chính là sáng sớm ngày hôm sau, tin tức bệ hạ mang theo một tiểu mỹ nhân hồi cung, không nghi ngờ chút nào đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Tịch Tịch Chi ngủ thẳng đến nắng phơi ba sào mới từ từ tỉnh lại. Đợi khi nàng rời giường thì nhìn thấy bố trí quen thuộc của Bàn Long điện, trong lòng tự nhiên sinh ra một cổ cảm giác đã lâu, loại cảm giác đó tựa như một người thật lâu chưa về nhà.

236. Chương 236: Chương 40: Chương Cuối

Duỗi lưng mỗi, Tịch Tịch Chi mè nheo bò dậy từ trên giường. Trên Long Sàng to lớn chỉ có một mình nàng, An Hoằng Hàn không biết đã đi ra ngoài từ lúc nào.

Suy nghĩ một chút, bọn họ rời khỏi Hoàng Đô hơn một tháng, trên triều đình khẳng định chồng chất rất nhiều tấu chương, chờ An Hoằng Hàn đi xử lý. Đặc biệt là lâm triều, cũng đã bỏ bê rất lâu, nếu như An Hoằng Hàn không ra mặt nữa, còn không biết sẽ gây ra rối loạn gì.

Trên đầu giường để một xấp tờ lụa hoa phục, Tịch Tịch Chi vừa cầm lên sờ, phát hiện lại là tờ lụa từ Cẩm Tú sơn trang. Mặc từng món vào, lớn nhỏ đều rất vừa vặn.

Bởi vì sáng sớm bệ hạ đã phân phó để cung nữ, thái giám không quấy rầy đến người đang ngủ bên trong phòng, cho nên Lâm Ân và một đám cung nữ đều chờ đợi ở bên ngoài.

Nghe bên trong có động tĩnh, Lâm Ân dẫn đầu lên tiếng, “Tương Tịch cô nương, nước nóng đã chuẩn bị tốt, muốn rửa mặt không?”

“Vào đi.” Tịch Tịch Chi hô một câu về phía bên ngoài.

Tịch Tịch Chi đi tới trước bàn rót một ly trà, đoán chừng nước trà mới vừa bưng lên không bao lâu, còn rất ấm, Tịch Tịch Chi uống vài hớp làm trơn yết hầu.

Không biết có phải là ảo giác của mình hay không, cảm giác ánh mắt đám cung nữ tiến vào nhìn mình vô cùng quái dị. Tịch Tịch Chi giơ tay lên sờ sờ mặt, cũng không bẩn mà, làm gì nhìn mình chăm chăm như vậy chứ.

“Lâm Ân, trên mặt ta có gì sao?” Tịch Tịch Chi kéo lấy tay áo Lâm Ân, nhỏ giọng dò hỏi.

Ai biết Lâm Ân phụt một tiếng bật cười, lắc đầu liên tục, “Họ chỉ là tò mò hoàng hậu tương lai có hình dạng thế nào, cho nên nhìn lâu mấy lần, Tương Tịch cô nương đừng để ý.”

Tịch Tịch Chi phun trà trong miệng ra, nội tâm kinh hồn bất định, hoàng hậu cái gì? Có ai có thể nói cho nàng biết đây là chuyện gì không? Sau đó nhớ tới bảo đảm lúc trước của An Hoằng Hàn với sư phụ. Tịch Tịch Chi nhất thời cảm thấy đầu như bị nổ tung, tốc độ của nam nhân này không phải quá nhanh rồi sao!

Vừa hồi cung liền bắt đầu thông báo chuyện này khắp nơi?

“Ngài còn không biết sao? Hôm nay lâm triều, bệ hạ liền nói chuyện cưới người làm hậu với quần thần.” Còn có một ít chuyện, Lâm Ân không dám nói, tỷ như nhiều đại thần hết sức phản đối, toàn bộ đều bị bệ hạ dùng vũ lực đè xuống rồi, bị bãi quan không nói, còn đuổi vài tên quan viên kia ra khỏi Hoàng Đô, để bọn hán vĩnh viễn không được bước vào Hoàng Đô một bước.

Đến đây mới không có người dám phản đối.

Thật ra thì Lâm Ân ít nhiều gì cũng mang theo nghi ngờ, tò mò tại sao tiểu mỹ nhân trước mắt có thể làm cho bệ hạ làm ra quyết định trọng đại như vậy. Chung đụng với người trước mắt nửa tháng, ông cũng hiểu lòng dạ tiểu mỹ nhân này không tệ, vóc người cũng rất xinh đẹp, vốn ông cho là sau khi bệ hạ trở về Hoàng Đô, nhiều lắm là chỉ là nhét nàng vào hậu cung, nhưng không nghĩ lại ngênh đón một đạo thánh chỉ sắc phong hoàng hậu.

Đại điển sắc phong vào bảy ngày sau là ngày tốt thích hợp thành thân nhất trong vòng ba tháng gần đây, mặc dù thời gian tương đối vội vàng, nhưng từ trước đến giờ hoàng cung không thiếu tiền tài, nhân thủ lại nhiều, chỉ cần gia tăng tốc độ xử lý, tuyệt đối có thể chuẩn bị một khánh điển tốt nhất trước nay chưa từng có.

Tịch Tịch Chi ngây ngơ đại đột vượt qua một buổi sáng, cuối cùng vào lúc ăn trưa gặp được An Hoằng Hàn, còn có sư phụ.

Tay phải Tịch Chân cầm đùi gà, miệng gặm đến sung sướng, “Bàn Tử ngự trù kia làm món ăn cũng không tệ lắm, đặc biệt là gà quay vừa giòn lại mềm.” Xem ra lần này đến hoàng cung không uống công.

“Có đồ ăn vẫn không ngăn được miệng của người sao? Sư phụ.” Tịch Tịch Chi hung ác trừng mắt nhìn ông, ánh mắt lại nhìn về phía An Hoằng Hàn, bộ dáng cẩn thận nghiêng lợi kia, đừng nhắc tới còn có bao nhiêu sinh động.

An Hoằng Hàn đột nhiên có cảm giác, quay đầu lại, “Người nào chọc tới nàng?”

Chàng!

Trong lòng Tịch Tịch Chi giận dữ hô hào.

Mặt của An Hoằng Hàn vẫn như cũ không có một chút biểu cảm, chỉ là theo nét mặt của Tịch Tịch Chi đọc ra được một chút tin tức, “Nàng biết rồi sao?”

“Có thể không biết sao? Cả hoàng cung đều đang lan truyền kìa.” Mới một buổi sáng đã có rất nhiều cung nữ, thái giám vây quanh nàng, ánh mắt kia tựa như đang quan sát động vật đặc biệt cần bảo hộ. Có vài người còn lén lút núp ở ngoài cửa phòng, ánh mắt không ngừng nhìn vào bên trong, vừa sợ mình phát hiện họ, lại không nhận được tò mò trong lòng.

“Đừng quên trao đổi của nàng và trẫm.” An Hoằng Hàn bỏ thêm một mảnh thịt cá vào trong chén Tịch Tịch Chi, quanh co lòng vòng nhắc nhở.

Tịch Tích Chi bị cơm trắng làm nghẹn họng, ho khan mấy tiếng. Lúc ăn cơm có thể không nói chuyện sinh con không? Chỉ là An Hoằng Hàn lại cực kỳ tuân thủ cam kết, vào tối hôm qua đã để Đông Phương Vưu Dục và Từ lão đầu rời đi. Nghe những người khác nói, bọn họ ra khỏi thành suốt đêm, chạy về Luật Vân quốc.

Từ trước đến giờ cổ nhân xem trọng lá rụng về cội, mặc dù chết, cũng không nguyện ý chết ở trên đất nước khác.

Trước khi bọn hắn rời đi, Tịch Tích Chi còn gặp qua Từ lão đầu một lần. Sau khi trải qua chuyện này, Từ lão đầu giống như già đi mười tuổi, trên mặt luôn mang theo ưu thương, loại ưu thương này vào lúc đối mặt Đông Phương Vưu Dục lại càng rõ ràng.

Cũng không lo lắng Đông Phương Vưu Dục sẽ gây sóng gió lần nữa, hắn bị trọng thương, không thể nào khỏi hẳn trong thời gian ngắn. Huống chi, hắn * không chịu nổi yêu khí cắn nuốt, chỉ có thể mỗi một ngày lại càng suy yếu, cuối cùng đối mặt với tử vong. Mặc dù không cần bọn họ động thủ, cuối cùng Đông Phương Vưu Dục vẫn phải đối mặt tử vong như cũ.

Về phần An Vân Y, sau khi trở về đến Hoằng Đô liền bị giải vào địa lao, bí mật xử tử. Mặc dù nàng và An Hoằng Hàn có quan hệ máu mủ, An Hoằng Hàn lại không có chút ý tứ tha cho nàng, hắn cũng không có quên trước khi chết, An Vân Y đã đắc tội với Tịch Tích Chi.

“Các người đang trao đổi cái gì?” Tịch Chân nhíu mắt lại, e sợ cho Đế Vương này thừa dịp mình không để ý, chiếm tiện nghi của đồ đệ mình.

Tịch Tích Chi lại ho khan mấy tiếng, “Sư phụ, ngài vẫn là đừng hỏi.”

“Sao lại không hỏi? Sư phụ hỏi chuyện của đồ đệ là thiên kinh địa nghĩa.” Ánh mắt Tịch Chân dần dần dời về phía An Hoằng Hàn, ý bảo để cho hắn mở miệng.

An Hoằng Hàn sòng nước chẳng xao nói: “Đồ đệ người đáp ứng sinh cho trăm một đứa bé.”

Vốn cho là sau khi sư phụ nghe xong, nhất định sẽ hơi giận dữ, ai ngờ Tịch Chân ngược lại cười ha ha ra tiếng, rất là hài lòng gật đầu với An Hoằng Hàn, “Đúng! Sinh đứa bé là nhất định, nếu sau này người dám khi dễ đồ đệ của ta, ta liền để nó mang theo long chủng của người chạy trốn, tốt nhất đi thiên giới, đoàn tụ một nhà với lão tử.”

Sắc mặt của An Hoằng Hàn lập tức âm trầm xuống, “Loại chuyện đó không thể nào xảy ra, trăm sẽ trông chừng nàng thật tốt.” Lại nói, đoàn tụ một nhà? Người chủ gia đình là hắn đều không ở bên cạnh, sao gọi là ‘nhà’?

Tịch Chân không đưa ra bình luận, chỉ tiếp tục hỏi: “Ta nói người chọn ngày, chọn như thế nào rồi? Ta muốn trước khi rời đi sẽ nhìn các người cử hành xong hôn lễ.”

Dù sao cũng là đứa bé mình nuôi lớn, Tịch Chân không muốn bỏ lỡ chuyện lớn cả đời của đồ đệ.

Đũa bạc đang kẹp thịt viên, bộp một tiếng rơi lên trên bàn. Về mặt Tịch Tích Chi khiếp sợ, hàm răng va vào nhau đến vang dội, thì ra đầu sỏ gây nên là sư phụ mình sao? Đưa tay liền kéo đĩa gà nướng ở trước mặt Tịch Chân đến trước mắt mình.

Tịch Chân vừa nhìn liền nóng nảy, đôi tay kéo lấy một bên khác của đĩa, không buông tay, “Đây là lão tử phân phó Ngự Thiện Phòng làm, người đừng giành với sư phụ, không biết ‘kính già yêu trẻ’ viết như thế nào sao?!” Nói xong còn đập tay Tịch Tích Chi, muốn nàng buông tay.

Cuối cùng bàn gà nướng ở dưới sự giúp đỡ của An Hoằng Hàn, được Tịch Tích Chi chuyển qua trước mặt của mình. Xé một cái đùi gà, nhét vào miệng, Tịch Tích Chi cố ý nhai đến vang dội.

Tịch Tích Chi hiểu sư phụ mình nhất, lão đầu này yêu thích nhất chính là vợ vét các món ăn ngon của thế gian. Chỉ để cho ông nhìn, không thể ăn, đây tuyệt đối là hành hạ lớn nhất. Nghe nói mới một buổi sáng, Phương Kim Lân Ngự ở Thanh Nguyên trì liên bị lão già này bắt đến mấy con, đưa đi Ngự Thiện Phòng nấu canh cá, dùng làm bữa ăn ngon rồi.

An Hoảng Hàn căn cứ nguyên tắc cung chiều nàng dâu, đối với ánh mắt cầu trợ của Tịch Chân liền nhắm mắt làm ngơ. Tuy nói Tịch Chân là sư phụ của vợ, cũng có thể coi như là Lão Trương Nhân, nhưng. sau này người sống qua ngày với hắn là người trong lòng, tội gì vì một đĩa gà nướng ồn ào không vui với nàng dâu.

Vì vậy mặc cho Tịch Chân trơ mắt nhìn gà nướng biến thành thức ăn trong miệng người khác, chỉ có thể gắp những món ăn khác lấp đầy bụng. Rất nhanh liền đến bảy ngày sau, trong mấy ngày nay trên dưới hoàng cung treo đầy tơ lụa màu đỏ, khắp nơi dán đầy chữ. Từ rất nhiều chi tiết nhỏ ở bên trong là có thể nhìn ra được bệ hạ rất là để ý đối với đại điển sắc phong này.

Dân chúng bên ngoài cung nghe bệ hạ muốn phong hậu, mỗi một người đều hồi hộp. Có câu nói cùng dân cùng vui mừng, trong thời gian long trọng như vậy, tự nhiên không thiếu được chỗ tốt của dân chúng. Rất nhiều người ở những nơi khác muốn thấy hôn lễ rầm rộ của bệ hạ, tất cả đều tuôn về Hoàng Đô.

Trong lúc nhất thời, Hoàng Đô kín người hết chỗ. Không ít Thương Hộ trong lúc này hung hăng buôn bán có lời.

Sáng sớm, Tịch Tích Chi liền bị một đoàn lão ma ma kéo ra từ trong chăn, bắt đầu thay đổi y phục. Đây là lần đầu tiên nàng ăn mặc váy hoàng. Tịch Tích Chi hiểu rõ tướng mạo ngày thường vốn là rất tốt, trang điểm chút phấn son, một khuôn mặt nhỏ nhắn thoa phấn thơm, nhìn rất động lòng người.

Thường ngày Tịch Tích Chi lấy mặt mộc gặp người, sau khi vẽ loạn son phấn lên lại càng thêm xinh đẹp.

Tịch Tích Chi cũng không hiểu rõ quy củ đại điển phong hậu, cả ngày đều tùy lão ma ma định đoạt. Dù sao lão ma ma nói nàng làm cái gì, thì nàng làm cái đó. Trên đỉnh đầu mang theo trang sức nặng nề, ép tới Tịch Tích Chi ngửa cổ cũng rất khó khăn, rất muốn đỡ xuống, nhưng lại sợ lời ong tiếng ve của người khác.

Từng trận tiếng chiêng trống, mỗi một góc đều tràn đầy vui mừng, Có lẽ bị không khí này lây nhiễm, khoe miệng Tịch Tích Chi vẫn treo nụ cười yếu ớt.

Tịch Tích Chi ở dưới sự thôi thúc của lão ma ma, đầu tiên là đi đại diện thờ các Đế Vương sắc phong hoàng hậu.

An Hoảng Hàn đã sớm chờ ở nơi đó, bây giờ hắn mặc toàn thân hỉ bào màu đỏ. Trừ bỏ long bào, An Hoảng Hàn mặc đa số đều là màu lạnh, Tịch Tích Chi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hắn mặc đồ màu đỏ. Không thể không nói, vóc người tuấn tú, bất luận mặc y phục gì đều làm hai mắt người ta vô cùng tỏa sáng. Hắn mặc hỉ bào, trong lạnh lùng lại thêm một phần lãnh diễm.

Theo quy củ các triều đại truyền xuống, sau khi Tịch Tích Chi và An Hoảng Hàn cử hành xong nghi thức trong đại điện, hai người cùng ngồi chung lên xa niện, chạy tới bên ngoài cửa cung, chạy quanh Hoàng Đô một vòng.

Khi bệ hạ và hoàng hậu đồng thời xuất hiện ở trước mắt dân chúng thì tiếng hoan hô áp đảo từng hồi. Rất nhiều dân chúng muốn về phía trước, chỉ là triều đình sớm đoán được sẽ có cục diện như thế, cho nên ở hai bên lối đi nhỏ đều có an bài Ngự Lâm quân, để bọn họ duy trì trật tự, không để xảy ra si lẫn gì.

Tay An Hoảng Hàn từ từ dời về phía Tịch Tích Chi, nắm được tay nàng dưới tay áo bào, tất cả đều là chuyện đương nhiên như vậy, lại vô cùng thành thạo.

Trên tay đối phương truyền tới nhiệt độ, nhất thời khiến trong lòng Tịch Tích Chi ấm áp, cũng cảm ngược lại đối phương.

Dưới sự chúc phúc của rất nhiều dân chúng, Tịch Tích Chi và An Hoảng Hàn chính thức kết làm phu thê.

Bận rộn suốt cả một ngày, sau khi giải quyết xong tất cả nghi thức phong hậu, bóng đêm dần buông xuống rồi.

Tịch Tích Chi mệt mỏi, mới vừa trở lại Bàn Long điện liền nằm sấp lên trên giường, sống chết cũng không chịu động một cái.

Hai tay An Hoảng Hàn bưng lên hai ly rượu, đi tới bên giường, “Một quy củ cuối cùng, uống xong ngủ tiếp.”

Tịch Tích Chi không còn hơi sức hơi hé mí mắt, lại ở trên giường không chịu đứng lên, cuối cùng bị An Hoằng Hàn kéo lấy cánh tay mới nâng lên được.

Nàng ly rượu đưa cho Tịch Tích Chi....

Cánh tay hai người giao nhau, đầu kê bên nhau, giờ ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Mới vừa uống xong, Tịch Tích Chi liền muốn ngã đầu đi nằm ngủ. Hiện tại chỉ cần nàng nhắm mắt lại, lập tức có thể ngủ.

Nhưng An Hoằng Hàn lại không định lúc này buông tha nàng, đôi môi tiến đến tới lỗ tai Tịch Tích Chi, nhẹ nhàng cắn vành tai nàng, “Có phải tối nay nàng quên làm cái gì rồi không?”

Tịch Tích Chi sợ run cả người! Giờ tay lên liền muốn đẩy An Hoằng Hàn ra! Không nhìn thấy nàng mệt lắm sao? Không thể chọn thời gian khác bắt tia tình ý ư? Tịch Tích Chi cắn chặt môi, không chịu thỏa hiệp.

Ở chung với Tịch Tích Chi lâu như vậy, An Hoằng Hàn đã sớm hiểu rõ thấu đáo điểm mẫn cảm của đôi phương.

Răng môi liên tục giầy vò lỗ tai Tịch Tích Chi, bàn tay cũng không nhàn rỗi, từng bước một tiến tới gần Tịch Tích Chi.

“Đúng lúc thực hiện giao dịch.” An Hoằng Hàn đè ở trên người của nàng, vừa nói chuyện vũng vàng, vừa chậm chạp mạch lạc cởi bỏ y phục của Tịch Tích Chi.

Không cách bao lâu, cả người Tịch Tích Chi liền không còn mảnh vải che thân, như trứng gà bị lột vỏ, da thịt bóng loáng thủy nộn bại lộ ở trước mắt người nào đó.

Bên trong phòng rất nhanh truyền ra từng trận tiếng thở dốc làm người ta xấu hổ đỏ mặt, thỉnh thoảng còn kèm theo vài tiếng rên ngâm.

Một đêm này, xuân sắc vô biên.

Từ trước đến giờ, người nào đó nói được là làm được, kể từ sau khi khánh điển phong hậu kết thúc, Tịch Tích Chi thật không có ra khỏi Bàn Long điện một lần, dĩ nhiên phần lớn đều bị người giám sát. Điểm chết người trong đó là không có quá nhiều thời gian nhàn rỗi, Tịch Tích Chi đều bị An Hoằng Hàn đè lên giường, như vậy có thể thấy được quyết tâm muốn tạo người của một vị đế vương nào đó.

Sau khi nhìn thấy đồ đệ cử hành xong khánh điển, Tịch Chân sợ lúc rời đi hai bên đều sẽ không nở, thừa dịp Tịch Tích Chi không để ý liền len lén rời đi. Sau khi Tịch Tích Chi biết, tâm tình lập tức trầm xuống, thậm chí một câu từ biệt mà sư phụ cũng không muốn nói. Bởi vì có An Hoằng Hàn làm bạn, Tịch Tích Chi rất nhanh lại khôi phục trạng thái như cũ.

Ước chừng trôi qua không tới hai tháng, thái y cho biết cuối cùng Tịch Tích Chi đã kết thúc kiếp sống giam cầm. Một khắc khi đi ra khỏi Bàn Long điện, Tịch Tích Chi tựa như một tội phạm đang bị cải tạo lại thấy ánh mặt trời, một đôi mắt ngập nước.

Sau đó, Tịch Tích Chi từ trong miệng người khác biết được, trước đây không lâu thái tử Luật Vân quốc đã chết đi, quốc chủ Luật Vân quốc bởi vì đau lòng quá độ, vài lòng ngất đi. Làm Tịch Tích Chi khó hiểu chính là Từ lão đầu lại từ chức quốc sư, ẩn vào rừng núi, trôi qua cuộc sống nhàn vân dã hạc, nói là không bao giờ coi bói cho bất luận ai nữa.

Tịch Tích Chi ngồi ở trong đình, trong tay cầm một khối bánh ngọt, đang nhắm nháp. Trong đầu hồi tưởng lại đoạn ngắn trước kia, khẽ thở dài một hơi, nghĩ thầm, Từ lão đầu vẫn còn sống trong tự trách? Có lẽ cả đời này ông đều không tìm thấy lỗi ra ám ảnh Đông Phương Vưu Dục mang đến cho ông rồi.

“Sao lại thở dài?” An Hoằng Hàn đưa tay xoa vẻ buồn rầu giữa đôi mày thanh tú, “Sau này bất luận xảy ra chuyện gì, đều có trầm cùng với nàng.”

Đối với điểm này, Tịch Tích Chi chưa bao giờ hoài nghi.

Gật đầu nói: “Ta sợ đuổi cũng không đi!”

An Hoằng Hàn hơi nhú mày, muốn đuổi trăn đi? Đưa tay sờ sờ bụng Tịch Tích Chi, “Dường như còn phải hỏi một chút đứa bé có nguyện ý hay không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Tích Chi nhất thời lộ ra ửng đỏ.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-thu-thanh-phi>